

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
(Thai Bible King James Version)

30 ตุลาคม พ.ศ. 2558

คำนำ

เห็นว่า ไม่มี ebook ที่รวมเป็นเล่มพร้อมพิมพ์ จึงนำต้นฉบับมาจาก <http://thaipope.org/webbible/index.htm> จัดเรียบเรียงเป็นรูปเล่ม และเก็บไว้ที่ <http://code.google.com/p/thaibible/>

พงศธร เอกกมลกุล
(<http://dsin.blogspot.com>)

สารบัญ

1	ปฐมกาล / Genesis	1
2	อพยพ / Exodus	45
3	เลวีนิติ / Leviticus	81
4	กัณดารวิถี / Numbers	107
5	พระราชบัญญัติ / Deuteronomy	143
6	โยชูวา / Joshua	177
7	ผู้วินิจฉัย / Judges	199
8	นางรูธ / Ruth	219
9	1 ซามูเอล / 1 Samuel	223
10	2 ซามูเอล / 2 Samuel	253
11	1 พงศกษัตริย์ / 1 Kings	277
12	2 พงศกษัตริย์ / 2 Kings	307
13	1 พงสาวดาร / 1 Chronicles	335
14	2 พงสาวดาร / 2 Chronicles	361
15	เอสรา / Ezra	393
16	เนหะมีย์ / Nehemiah	403
17	เอสเธอร์ / Esther	415
18	โยบ / Job	423

19 เพลงสดุดี / Psalms	445
20 สุภาษิต / Proverbs	509
21 ปัญญาจารย์ / Ecclesiastes	527
22 เพลงซาโลมอน / Song of Solomon	535
23 อิชยาห์ / Isaiah	539
24 เยเรมีย์ / Jeremiah	583
25 เพลงคร่ำครวญ / Lamentations	633
26 เอเสเคียล / Ezekiel	639
27 ดาเนียล / Daniel	683
28 โฮเซยา / Hosea	697
29 โยเอล / Joel	705
30 อาโมส / Amos	709
31 โอบาดีห์ / Obadiah	715
32 โยนาห์ / Jonah	717
33 มีคาห์ / Micah	719
34 นาฮูม / Nahum	723
35 ฮาบากุก / Habakkuk	725
36 เซฟิเนียห์ / Zephaniah	727
37 ฮักกัย / Haggai	729
38 เศคาริยาห์ / Zechariah	731
39 มาลาคี / Malachi	739
40 มัทธิว / Matthew	743
41 มาระโก / Mark	773
42 ลูกา / Luke	793
43 ยอห์น / John	825

44	กิจการ / Acts	849
45	โรม / Romans	879
46	1 โครินธ์ / 1 Corinthians	893
47	2 โครินธ์ / 2 Corinthians	907
48	กาลาเทีย / Galatians	917
49	เอเฟซัส / Ephesians	923
50	ฟิลิปปี / Philippians	927
51	โคโลสี / Colossians	931
52	1 เธสะโลนิกา / 1 Thessalonians	935
53	2 เธสะโลนิกา / 2 Thessalonians	939
54	1 ทิโมธี / 1 Timothy	941
55	2 ทิโมธี / 2 Timoth	945
56	ติตัส / Titus	949
57	ฟีเลโมน / Philemon	951
58	ฮีบรู / Hebrews	953
59	ยากอบ / James	963
60	1 เปโตร / 1 Peter	967
61	2 เปโตร / 2 Peter	971
62	1 ยอห์น / 1 John	973
63	2 ยอห์น / 2 John	977
64	3 ยอห์น / 3 John	979
65	ยูดาส / Jude	981
66	วิวรณ์ / Revelation	983

บทที่ 1

ปฐมกาล / Genesis

{1:1} ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก {1:2} แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

{1:3} พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีความสว่าง" แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น {1:4} พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมืด {1:5} พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

{1:6} พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ" {1:7} พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น {1:8} พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

{1:9} พระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห้งปรากฏขึ้น" ก็เป็นดังนั้น {1:10} พระเจ้าทรงเรียกที่แห้งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี {1:11} พระเจ้าตรัสว่า "จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน" ก็เป็นดังนั้น {1:12} แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี {1:13} มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

{1:14} พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศ เพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่กำหนดฤดู วันและปีต่างๆ {1:15} และจงให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก" ก็เป็นดังนั้น {1:16} พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สอง

ดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน {1:17} พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก {1:18} เพื่อครองกลางวันและครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี {1:19} มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

{1:20} พระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมา และให้มันบินไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก" {1:21} พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาพาใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของมันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี {1:22} พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า "จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นกทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน" {1:23} มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

{1:24} พระเจ้าตรัสว่า "จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ปาดบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน" ก็เป็นดังนั้น {1:25} พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ปาดบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

{1:26} และพระเจ้าตรัสว่า "จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเรา ตามอย่างพวกเรา และให้พวกเราครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก" {1:27} ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของ

พระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง {1:28} พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า "จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก" {1:29} พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราให้บรรดาดินผักที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาดินไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า {1:30} สำหรับบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร" ก็เป็นดังนั้น {1:31} พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

{2:1} ดังนั้นฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบิรารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ {2:2} ในวันที่เจ็ดพระเจัก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น {2:3} พระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ด และทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น

{2:4} เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า {2:5} บรรดาดินไม้ตามท้องทุ่งยังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาผักตามท้องทุ่งยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มียุคที่จะทำไร่ไถนา {2:6} แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป {2:7} พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลิน ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่ {2:8} พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น {2:9} แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาดินไม้ที่งามน่าดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว {2:10} มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนรดสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย {2:11} ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือฮิโชน ซึ่ง

ไหลรอบแผ่นดินฮาวิลัท ที่นั่นมีแร่ทองคำ {2:12} ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำข้าว {2:13} ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิฮอน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย {2:14} ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส {2:15} พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ดูแลและรักษาสวน {2:16} พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า "บรรดาดินไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด {2:17} แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากิน ผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น"

{2:18} พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า "ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา" {2:19} พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง และบรรดานกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น {2:20} อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์ {2:21} แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้ออาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขามา และทรงกระทำให้น้ำที่ซี่โครงติดกัน {2:22} กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น {2:23} อาดัมจึงว่า "บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย {2:24} เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา และจะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน" {2:25} เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

{3:1} งูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้'" {3:2} หญิงนั้นจึงกล่าวแก่งูว่า "ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนี้เรากินได้ {3:3} แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย'" {3:4} งูจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายแน่ {3:5} เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่าจะกินผลไม้นั้นวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว"

{3:6} เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้นั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้ที่นั้นแล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน {3:7} ตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้

{3:8} ในเวลาเย็นวันนั้นเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆในสวนนั้น {3:9} พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสแก่เขาว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน" {3:10} เขาทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย" {3:11} พระองค์ตรัสว่า "ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้นั้น ซึ่งเราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ" {3:12} ชายนั้นทูลว่า "หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้มากให้ข้าพระองค์จึงรับประทาน" {3:13} พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าทำอะไรลงไป" หญิงนั้นทูลว่า "งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน"

{3:14} พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่นางว่า "เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงคลีดินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า {3:15} เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ" {3:16} พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครุฑของเจ้า เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า" {3:17} พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า "เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้มัน เราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่งเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า {3:18} แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในท้องทุ่ง {3:19} เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลไคลหมันจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลี

ดิน" {3:20} อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะว่านางเป็นมารดาของบรรดาประชาชาติที่มีชีวิต {3:21} พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่อาดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาทั้งสอง

{3:22} พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้เกรงว่าเขาจะยื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป" {3:23} เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาจากที่ดินที่เขาขับไล่มา {3:24} ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเควบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้มันแห่งชีวิต

{4:1} อาดัมได้ร่วมมือกับเอวาภรรยาของเขา นางได้ตั้งครุฑ และคลอดบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้มีชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์" {4:2} นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเขาคืออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา {4:3} อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่มาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์ {4:4} เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา {4:5} แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป {4:6} พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า "ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป {4:7} ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เป็นที่ยอมรับหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็ข่มอยู่ที่ประตู มันปรารถนาในตัวเจ้า และเจ้าจะครอบครองมัน"

{4:8} คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา {4:9} พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า "อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน" เขาทูลว่า "ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ"

{4:10} พระองค์ตรัสว่า "เจ้าทำอะไรไป เสียงร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา {4:11} บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อ้าปากรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า {4:12} เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก" {4:13} คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า "โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้ {4:14} ดูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก ข้า

พระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย" {4:15} พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า "เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า" แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน

{4:16} คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน {4:17} คาอินได้ร่วมรู้กับภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค {4:18} เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลามัค {4:19} ลามัคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาห์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าทิลลัทห์ {4:20} นางอาดาห์คลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์ {4:21} น้องชายของเขามีชื่อว่ายูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีพิณ เขาคู่และเป่าขลุ่ย {4:22} นางทิลลัทห์คลอดบุตรด้วยชื่อว่าหุบัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองเหลืองและเหล็ก หุบัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอามาห์ {4:23} ลามัคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า "อาดาห์และทิลลัทห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลามัค จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา {4:24} ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฆ่าลามัคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่"

{4:25} อาดัมได้ร่วมรู้กับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเซท นางพูดว่า "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย" {4:26} ฝ่ายเซทกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่มต้นที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

{5:1} นี่เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า {5:2} พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพระพรแก่เขา และทรงเรียกชื่อเขาทั้งสองว่าอาดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น {5:3} และอาดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันกับเขา และเรียกชื่อของ

เขาว่าเซท {5:4} ตั้งแต่อาดัมให้กำเนิดเซทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:5} รวมอายุที่อาดัมมีชีวิตอยู่ได้เก้าร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต {5:6} เซทอยู่มาได้ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนช {5:7} ตั้งแต่นั้นเซทให้กำเนิดเอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:8} รวมอายุของเซทได้เก้าร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต {5:9} เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน {5:10} ตั้งแต่อโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:11} รวมอายุของเอโนชได้เก้าร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต {5:12} เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล {5:13} ตั้งแต่นั้นเคนันให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:14} รวมอายุของเคนันได้เก้าร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต {5:15} มาหะลาเลลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด {5:16} ตั้งแต่นั้นมาหะลาเลลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:17} รวมอายุของมาหะลาเลลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต {5:18} ยาเรดอยู่ได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค {5:19} ตั้งแต่นั้นยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:20} รวมอายุของยาเรดได้เก้าร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต {5:21} เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูสลาห์ {5:22} ตั้งแต่อโนคให้กำเนิดเมธูสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:23} รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี {5:24} เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไ้ เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป {5:25} เมธูสลาห์อยู่ได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลามัค {5:26} ตั้งแต่นั้นเมธูสลาห์ให้กำเนิดลามัคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:27} รวมอายุของเมธูสลาห์ได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต {5:28} ลามัคอยู่ได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง {5:29} เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า "คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น" {5:30} ตั้งแต่นั้นลามัคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิด

บุตรชายและบุตรสาวหลายคน {5:31} รวมอายุของลามกได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต {5:32} โนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

{6:1} ต่อมาเมื่อนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน {6:2} บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา

{6:3} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่อยี่สิบปี" {6:4} ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ยกขึ้นบนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเข้าหาบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเธอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนมีอำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนมีชื่อเสียง {6:5} และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป {6:6} พระเยโฮวาห์ทรงโสมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ {6:7} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา"

{6:8} แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ {6:9} ต่อไปนี้คือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า {6:10} โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อเซม ฮาม และยาเฟท {6:11} ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอามืด {6:12} พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก {6:13} พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า "ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอามืดเพราะพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก {6:14} เจ้าจงเตือนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และอย่าทิ้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น {6:15} เจ้าจงเตือนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก {6:16} เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้

อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สองและชั้นที่สาม {6:17} ดูเถิดเราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังใต้ฟ้าที่มีลมปรานแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น {6:18} แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชายภรรยาและบุตรสะใภ้ของเจ้าพร้อมกับเจ้า {6:19} เจ้าจงนำสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต {6:20} นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้ {6:21} เจ้าจงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง" {6:22} โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

{7:1} และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า "เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้ {7:2} เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดตัว และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่ {7:3} นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดตัวด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก {7:4} เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้นเราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก" {7:5} โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน {7:6} เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลกโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี {7:7} โนอาห์ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวา เพราะเหตุน้ำท่วม {7:8} สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลก {7:9} ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์ {7:10} ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก {7:11} เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้ลิ้งใต้บาดาลก็พลุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก {7:12} ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน {7:13} ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเซม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ทั้งสามได้เข้าไปในนาวา {7:14} เขาเหล่านั้นและสัตว์ป่าทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดา

สัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดานกทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน {7:15} สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ {7:16} สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน

{7:17} น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก {7:18} น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ {7:19} น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วฟ้า {7:20} น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิบห้าศอก {7:21} บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น {7:22} มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปราณแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น {7:23} สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา {7:24} น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

{8:1} พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิต และสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง {8:2} น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด {8:3} น้ำก็ค่อยๆ ลดลงจากแผ่นดินโลก และล่งน้ำไปร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง {8:4} ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต {8:5} น้ำก็ค่อยๆ ลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆ โผล่ขึ้นมา {8:6} ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้ {8:7} ท่านปล่อยนกกาตัวหนึ่ง ซึ่งมันบินไปมาจนกระทั่งน้ำลดห่างจากแผ่นดินโลก {8:8} ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง {8:9} แต่นกเขาไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา {8:10} ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง {8:11} ในเวลาเย็นนกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดิน

โลกแล้ว {8:12} ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย {8:13} ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวาและมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว {8:14} ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท {8:15} พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า {8:16} "จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า {8:17} จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนังทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกตกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก" {8:18} โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน {8:19} สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมันออกไปจากนาวา

{8:20} โนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดานกที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น {8:21} พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า "เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาเลวแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น" {8:22} ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหนาวฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป"

{9:1} พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า "จงมีลูกตกและทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน {9:2} สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเจ้าและหวาดกลัวต่อพวกเจ้า พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเจ้า {9:3} สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้า {9:4} แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเจ้าอย่ากินเลย

{9:5} โลหิตเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เราจะเรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของทุกคน {9:6} ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายา

ของพระองค์ {9:7} เจ้าจึงมีลูกตกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น" {9:8} พระเจ้าจึงตรัสแกโนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า

{9:9} "ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้า และกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป {9:10} และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากรานา รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก {9:11} เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำท่วมทำลายโลกอีกต่อไป" {9:12} พระเจ้าตรัสว่า "นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่เราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์ {9:13} เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก {9:14} และต่อมาเมื่อเราให้เมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น {9:15} และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้า และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป {9:16} จะมีรุ้งที่เมฆ และเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานี้ฉันใดระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก" {9:17} และพระเจ้าตรัสแกโนอาห์ว่า "นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก" {9:18} บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากรานา คือเชม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน {9:19} นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

{9:20} โโนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น {9:21} ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน {9:22} ฮาม บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก {9:23} เชมกับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่งพาดบ่าของพวกเขาทั้งสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ และมีได้เห็นหน้าดูกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่นั้น {9:24} โโนอาห์สร้างมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน

{9:25} ท่านพูดว่า "คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา" {9:26} ท่านพูดว่า "สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา {9:27} พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟท

และเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา" {9:28} หลังจากนั้นน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี {9:29} รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต {10:1} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม

{10:2} บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโก กมีเดีย ยาวาน ทุบัล เมเซค และทึราส {10:3} บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัชเคนัส รีฟาท และโทการมาห์ {10:4} บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอลิซาห์ ทารชิค คิทธิม และโดดานิม {10:5} จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆ ของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา

{10:6} บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อคูช มิสราอิม ภูต และคานาอัน {10:7} บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเซบา ฮาวิลัทห์ สับทาท ราอามาห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของราอามาห์ชื่อเซบา และเดดาน {10:8} คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก {10:9} เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า "เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" {10:10} การเริ่มต้นอาณาจักรของเขาคือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์ {10:11} ฝ่ายอัชซูรจึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโอบทและเมืองคาลาห์ {10:12} และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์กับเมืองคาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่ {10:13} มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานาอิม เลหะบิม นัฟทูอิม {10:14} ปัทรูอิม คัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟโทธิม {10:15} คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไซดอนและเฮท {10:16} และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี {10:17} คนฮีไวต์ คนอารกิ คนสินี {10:18} คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆ ของคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป {10:19} เขตแดนของคานาอันจากเมืองไซดอน ไปทางเมืองเก-ราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศบอิมจนถึงเมืองลาซา {10:20} นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา

{10:21} เช่นเดียวกันเชมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชน

เอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย {10:22} บุตรของเซมชื่อเอลาม อัซซุร อาร์ฟักซาด ลูต และอารัม {10:23} บุตรอารัมชื่ออุส ฮูล เกเธอร์ และมัซ {10:24} อาร์ฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ {10:25} เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเปเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน {10:26} โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัต เชเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์ {10:27} ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ {10:28} โอบาล อาบีมาเอล เซบา {10:29} โอฟีร์ ฮาวิลาคห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน {10:30} ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเสฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก {10:31} นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเซม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา {10:32} นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจากคนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังน้ำท่วม

{11:1} ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน {11:2} และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออกก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น {11:3} แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า "มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐและเผามันให้แข็ง" พวกเขายังมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ {11:4} เขาทั้งหลายพูดว่า "มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก"

{11:5} และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น {11:6} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ {11:7} มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้" {11:8} ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาก็เลิกสร้างเมืองนั้น {11:9} เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้

พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก

{11:10} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเซม เซมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออาร์ฟักซาด หลังน้ำท่วมสองปี {11:11} หลังจากเซมให้กำเนิดอาร์ฟักซาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {11:12} อาร์ฟักซาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ {11:13} หลังจากอาร์ฟักซาดให้กำเนิดเชลาห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {11:14} เชลาห์มีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ {11:15} หลังจากเชลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {11:16} เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก {11:17} หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {11:18} เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู {11:19} หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {11:20} เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุค {11:21} หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุคแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {11:22} เสรุคมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์ {11:23} หลังจากเสรุคให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {11:24} นาโฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์ {11:25} หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน {11:26} เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน {11:27} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท {11:28} ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย {11:29} อับรามและนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรธิดาของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสาคห์ {11:30} แต่นางซารายได้เป็นหมัน นางหามีบุตรไม่

{11:31} เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขาไปกับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซารายบุตรสะใภ้ของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยัง

แผ่นดินคานาอัน พวกเขาไปถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น {11:32} รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

{12:1} พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า "เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น {12:2} เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร {12:3} เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า"

{12:4} ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลทก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะที่ท่านออกจากเมืองฮาราน {12:5} อับรามพานางซารายภรรยาของท่าน โลกบุตรของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สินของของพวกเขาก็ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน {12:6} อับรามเดินทางผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเชเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น {12:7} พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า "เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า" อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน {12:8} ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ {12:9} และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้

{12:10} เกิดการกันดารอาหารที่แผ่นดิน อับรามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งนัก {12:11} ต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามน่าดู {12:12} เพราะฉะนั้นต่อมาเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า 'นี่เป็นภรรยาของเขา' และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขาจะไว้ชีวิตเจ้า {12:13} กรุณาพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า" {12:14} ต่อมาเมื่ออับรามเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนี้มีรูปงามยิ่งนัก {12:15} พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วย

เช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไประหว่างนางของฟาโรห์ {12:16} ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลา ตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอู่อันจำนวนมาก {12:17} และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางซารายภรรยาของอับราม {12:18} ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า "ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนั้นแก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า {12:19} ทำไมเจ้าว่า 'เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์' ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา ฉะนั้นบัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า" {12:20} ฟาโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาก็นำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

{13:1} อับรามจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไปทางทิศใต้ {13:2} อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงิน และทองเป็นอันมาก {13:3} ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบธเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่ คราวก่อน ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย {13:4} จนถึงสถานที่ที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น

{13:5} โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน {13:6} แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สินของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ {13:7} เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลท ขณะนั้นคนคานาอันและคนเบรียสซึ่งอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น {13:8} อับรามจึงพูดกับโลทว่า "กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน {13:9} แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ โปรดจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ"

{13:10} โลทแยกหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโคอาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ {13:11} ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทางไปที่ทิศตะวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป {13:12} อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดิน

คานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโดม {13:13} แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก

{13:14} ภายหลังที่โลทแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า "จงเงยหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก {13:15} เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้แก่และเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์ {13:16} เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน {13:17} จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้แก่" {13:18} ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

{14:1} และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ {14:2} กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามสู้รบกับเบรากษัตริย์เมืองโสโดม บิรชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัทมาห์ เซเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลาคือเมืองโคอาร์ {14:3} บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาสิดดิมซึ่งคือทะเลเกลือ {14:4} กษัตริย์เหล่านี้ยอมขึ้นแก่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ {14:5} และในปีที่สิบสี่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัซทาโรท คารนาอิม คนคูซิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมที่เมืองซาเวห์ คิริยาธอิม {14:6} ชาวอิรีที่ภูเขาเสอีร์ซึ่งเป็นของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร {14:7} กษัตริย์เหล่านี้ก็กลับมาถึงเมืองเอนมิสปีทซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอามาเลซ และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองฮาซาโซนทามาร์ด้วย {14:8} และกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัทมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลาคือเมืองโคอาร์) ก็ออกไปทำสงครามสู้รบกับกษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาสิดดิม {14:9} กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ และอารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อห้าองค์ {14:10} ที่หุบเขาสิดดิมมีบ่ออย่างมะตอยเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเขาลูซา {14:11} กษัตริย์

เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สิ่งของและเสบียงอาหารทั้งสิ้นของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป {14:12} และได้จับโลทบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สิ่งของของเขาแล้วจากไป

{14:13} แล้วมีคนหนึ่งที่หนีมานั้นได้บอกให้อับรามชาวฮีบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนอาโมไรต์พี่น้องของเอชโคลและพี่น้องของอาเนอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม {14:14} เมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนชำนาญศึกที่เกิดขึ้นในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันที่เมืองดาน {14:15} ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายเมืองดามัสกัส {14:16} และท่านนำบรรดาทรัพย์สิ่งของกลับคืนมาหมดทั้งนำโลทหลานชายของท่าน ทรัพย์สิ่งของของเขา ผู้หญิงและประชาชนกลับมาด้วย

{14:17} หลังจากท่านกลับจากการฆ่ากษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมก็ออกมาจับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์ {14:18} เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด {14:19} ท่านก็อวยพรแก่อับรามว่า "ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเถิด {14:20} และจงสรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า" และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน

{14:21} กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสแก่อับรามว่า "ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สิ่งของนั้นเจ้าจงเอาไปเถิด" {14:22} อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโดมว่า "ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก {14:23} ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆที่เป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวว่ 'เราได้กระทำให้อับรามมั่งมี' {14:24} เว้นแต่สิ่งที่คนหนุ่มได้กินและส่วนของคนทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออาเนอร์ เอชโคล และมัมเร ให้พวกเขาได้รับส่วนของพวกเขาเถิด"

{15:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า "อับราม อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า" {15:2} อับรามทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่

มีบุตร และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนั้นแหละคือเอเลียเซธชาวเมืองดามัสกัส" {15:3} อับรามทูลว่า "ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์" {15:4} ดูเถิด พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า "คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่ออกมาจากบั้นเอนของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า" {15:5} พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า "จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้" และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น" {15:6} ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน {15:7} พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "เราคือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเตีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า" {15:8} ท่านทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก" {15:9} พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "จงเอวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา" {15:10} ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านั้นมาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ฝ่าไม่ {15:11} เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่มันไปเสีย {15:12} เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับรามก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน

{15:13} พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า "จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขา สี่ร้อยปี {15:14} เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก {15:15} เจ้าจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้ {15:16} แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมานี่อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคนอโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน" {15:17} ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด ดูเถิด เต้าที่คว้นพลุ่งอยู่และคบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น

{15:18} ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า "เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอีฟรตไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส {15:19} ทั้งแผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคเนซ คนชัดโมไนต์ {15:20} คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนเรฟาอิม {15:21} คนอโมไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซี และคนเยบูส"

{16:1} นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์ {16:2} นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า "ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์มิให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง" และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย {16:3} ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามมีของนาง {16:4} ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ {16:5} นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า "ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน" {16:6} แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า "ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร" เมื่อนางซารายเคียดแค้นหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พ้นหน้าของนาง {16:7} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองซูร์ {16:8} ทูตนั้นจึงพูดว่า "ฮาการ์สาวใช้ของนางซาราย เจ้ามาจากไหน และเจ้าจะไปไหน" นางจึงทูลว่า "ข้าพระองค์หนีมาให้พ้นหน้าจากนางซารายนายหญิงของข้าพระองค์" {16:9} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ได้อ่านาของเขา" {16:10} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน" {16:11} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาว่า อิซมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า {16:12} เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งปวงและมือคนทั้งปวงจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา" {16:13} นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า "พระองค์พระเจ้าผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์" เพราะนางพูดว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี่ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ" {16:14} เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เบเอเอลาไฮรอย ดูเถิด อยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรต

{16:15} นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮาการ์คลอดออกมาว่า อิซมาเอล {16:16} เมื่อนางฮาการ์คลอดอิซมาเอล

ให้แก่อับราฮัมนั้น อับราฮัมอายุได้แปดสิบหกปี

{17:1} เมื่ออายุอับราฮัมได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับราฮัมและตรัสแก่ท่านว่า "เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ {17:2} เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น" {17:3} อับราฮัมก็ขบหน้าลงถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสันถารกับท่านว่า {17:4} "สำหรับเรา ดูเถิด นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย {17:5} ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราฮัม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย {17:6} เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า {17:7} เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้า {17:8} เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา"

{17:9} พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "เหตุฉะนั้นเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของพวกเขาจะรักษาพันธสัญญาของเรา {17:10} นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเจ้าจะเข้าสู่สุหนัต {17:11} เจ้าจะเข้าสู่สุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเจ้า และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า {17:12} ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสู่สุหนัตในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุของพวกเขา ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างด้าวใดๆ ซึ่งมีเชื้อสายของเจ้า {17:13} ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อมาจำเป็นต้องเข้าสู่สุหนัต และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์ {17:14} เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสู่สุหนัต คือผู้ที่มิได้เข้าสู่สุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา"

{17:15} และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "สำหรับขารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ขาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซาร่าห์ {17:16} เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย ใช่ เราจะอวยพรนางนางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลาย

ชาติจะมาจากนาง" {17:17} ดังนั้นอับราฮัมจึงขบหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า "ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ซาร่าห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ" {17:18} อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า "โอ ขอให้อิสมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์" {17:19} พระเจ้าตรัสว่า "ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาวา อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่มาจากหลังเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์

{17:20} สำหรับอิสมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเถิด เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง {17:21} แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งซาร่าห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหนึ่งในเวลานี้" {17:22} พระองค์มีพระราชปฏิสันถารกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม {17:23} อับราฮัมจึงเอาอิสมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสู่สุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของพวกเขาในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน {17:24} เมื่อท่านเข้าสู่สุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี {17:25} และอิสมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่สุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา {17:26} อับราฮัมและอิสมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสู่สุหนัตในวันเดียวกันนั้น {17:27} บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างด้าวก็เข้าสู่สุหนัตพร้อมกับท่าน

{18:1} พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน {18:2} เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน {18:3} และพูดว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย {18:4} ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้เอาน้ำนิดหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักได้ ดันไม้เถิด {18:5} ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหน่อยหนึ่งมาให้ และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว" ท่านเหล่านั้นจึงว่า "จงทำตามที่เรากล่าวเถิด" {18:6} อับราฮัมรีบเข้าไปใน

เต็นท์หานางซารัทและพูดว่า "จงรีบเอาแป้งละเอียดสาม ถังมาวดแล้วทำขนมบนเตา" {18:7} อับราฮัมจึงวิ่งไป ที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัวอ่อนและดีตัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร {18:8} เขาเอาเนยขันทาน้ำมันและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นได้ตื่นไม้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน {18:9} ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า "ซารัทภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน" และเขาพูดว่า "ดูเถิด อยู่ในเต็นท์"

{18:10} ท่านจึงกล่าวว่า "เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซารัทภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง" ซารัทได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน {18:11} อับราฮัมและซารัทก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซารัทตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว {18:12} ฉะนั้นนางซารัทจึงหัวเราะในใจพูดว่า "ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ" {18:13} พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า "ทำไมนางซารัทหัวเราะพูดว่า 'ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงหรือ' {18:14} มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซารัทจะมีบุตรชายคนหนึ่ง" {18:15} ดังนั้นนางซารัทปฏิเสธว่า "ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ" เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ"

{18:16} บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั้นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่ง {18:17} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ {18:18} ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา {18:19} เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะส่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา" {18:20} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมาก และเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน {18:21} เราจะลงไปเดี๋ยวนี้ดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสิ้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้" {18:22} บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั้นไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

{18:23} อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า "พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ {18:24} บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ {18:25} ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนั้นเลย ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ" {18:26} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา" {18:27} อับราฮัมทูลตอบว่า "ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงคลีดินและขี้เถ้า {18:28} บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ" พระองค์ตรัสว่า "ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น" {18:29} เขายังทูลต่อพระองค์อีกครั้งว่า "บางทีจะพบสี่สิบคนที่นั่น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน" {18:30} เขาทูลต่อพระองค์ว่า "โอ ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนที่นั่น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนที่นั่น" {18:31} เขาทูลว่า "ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนที่นั่น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน" {18:32} เขาทูลว่า "โอ ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้ครั้งเดียว บางทีจะพบสิบคนที่นั่น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน" {18:33} เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของตน

{19:1} ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน {19:2} แล้วเขากล่าวว่า "ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป" ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า "อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้" {19:3} เขาได้รับเฝ้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวะเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยง

ทูตเหล่านั้น ทำขนมปังไร้เชื้อและทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน

{19:4} แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้ {19:5} พวกเขาเรียกโลทและพูดกับเขาว่า "ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคือน้อยที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้พวกเราเพื่อพวกเราจะได้ร่วมรู้กับเขา" {19:6} โลทก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว {19:7} และกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วช้านี้เลย {19:8} ดูก่อน ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยร่วมรู้กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านี้เข้ามาอยู่ได้ร่วมชายคาของข้าพเจ้า" {19:9} พวกเขาพูดว่า "ถอยไป" และพวกเขาพูดอีกว่า "คนนี้เข้ามาอาศัยอยู่และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น" พวกเขาจึงผลักคนนั้นโดยแรงคือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู {19:10} แต่ทูตเหล่านั้นจึงยืนมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู {19:11} ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดทั้งคู่ใหญ่และผู้น้อย ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย

{19:12} ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า "ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรชาย บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่ {19:13} เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย" {19:14} โลทจึงออกไปพูดกับบุตรชายของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า "ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้" แต่บุตรชายของเขากลับดูเหมือนว่าเขาพูดล้อเล่น {19:15} เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลทว่า "จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี้ไปเสียเถิด เพราะว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้" {19:16} ขณะที่เขายังรื้ออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง {19:17} ต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นนำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า "จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขเถิดว่าเจ้าจะถูกทำลาย"

{19:18} โลทจึงกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย {19:19} ดูก่อน ผู้รับใช้ของท่านได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่งท่านได้สำแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขได้ เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย {19:20} ดูก่อน กรุณาเถิด เมืองน้อยใกล้ที่จะหนีไปถึงได้และเป็นเมืองเล็ก โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด" {19:21} ทูตกล่าวแก่เขาว่า "ดูก่อน เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง {19:22} เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำอะไรได้จนกว่าเจ้าไปถึงที่นั่น" เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าโสโดม {19:23} เมื่อโลทเข้าไปยังเมืองโสโดม ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว

{19:24} ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ {19:25} พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวงและสิ่งที่ยกขึ้นมาบนแผ่นดิน

{19:26} แต่ภรรยาของเขาคิดตามข้างหลังเขาเหลียวกลับไปมองดูและนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ {19:27} อับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่เช้านี้ไปยังสถานที่ที่ที่ท่านเคยยืนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {19:28} ท่านมองไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้นพลุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่ {19:29} ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มเหล่านั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่

{19:30} โลทขึ้นไปจากเมืองโสโดมไปอาศัยอยู่บนภูเขาร่วมกับบุตรสาวสองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโสโดม เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำทั้งเขากับบุตรสาวสองคนของเขา {19:31} บุตรสาวหัวปีพูดกับน้องสาวว่า "บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีชายใดในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั่วโลก {19:32} มาเถิด พวกเราจงให้บิดาของพวกเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะได้สืบเชื้อสายของบิดาพวกเรา" {19:33} ในคืนวันนั้นพวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น บุตรสาวหัวปีเข้าไปนอนกับบิดาของเธอ และเธอไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร

{19:34} ต่อมาวันรุ่งขึ้นบุตรสาวหัวปีพูดกับน้องสาวว่า "ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจึงให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้อีก และเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา" {19:35} พวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร {19:36} ดังนั้นบุตรสาวทั้งสองของโลทก็ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกเธอ {19:37} บุตรสาวหัวปีคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเข่ว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้ {19:38} ส่วนน้องสาว เธอลคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเข่าว่า เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

{20:1} อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์ {20:2} อับราฮัมบอกถึงนางซาร่าภรรยาของตนว่า "นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงใช้คนมานำนางซาร่าไป {20:3} แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืน และตรัสกับท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว" {20:4} แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าใกล้นาง ท่านจึงทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ขบถธรรมด้วยหรือ" {20:5} เขาบอกแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือว่า 'นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า' และแม้แต่นางเองก็ว่า 'เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า' ข้าพระองค์กระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์" {20:6} พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า "แท้จริงเราารู้แล้วว่าเจ้ากระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้องนางนั้น" {20:7} ฉะนั้นบัดนี้จึงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจะรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า" {20:8} เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก

{20:9} ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า "เจ้าได้กระทำอะไรแก่พวกเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมาyingเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำสิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา" {20:10} อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า "เจ้าคิดอะไรเจ้าจึงได้กระทำ

สิ่งนี้" {20:11} อับราฮัมทูลว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์" {20:12} ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์" {20:13} ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า 'นี่เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกแห่งที่เราจะไปนั้นขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน'" {20:14} อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม แล้วทรงคืนซาร่าภรรยาของอับราฮัมให้ท่านไป {20:15} แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า "ดูเถิด แผ่นดินของเราที่อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ" {20:16} พระองค์ตรัสกับซาร่าว่า "ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง" นางก็ถูกตีเตียนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ {20:17} เพราะฉะนั้น อับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษากาอาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร {20:18} เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงพิชิตครุฑสตรีในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาร่าภรรยายับราฮัม

{21:1} พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาร่าเหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาร่าดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้ {21:2} เพราะซาร่าที่ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน {21:3} อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาร่าคลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค {21:4} แล้วอับราฮัมได้ให้อิสอัคบุตรชายของตนเข้าสู่พันธสัญญาเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน {21:5} อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน {21:6} นางซาร่าก็กล่าวว่า "พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะ ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า" {21:7} นางกล่าวอีกว่า "ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาร่าจะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว" {21:8} เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม

{21:9} แต่ซาร่าเห็นบุตรชายของฮาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่ {21:10} นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า "ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนาง

ไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้" {21:11} อับราฮัมก็ลุ่มใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน {21:12} แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า "เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้าเพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค {21:13} ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า" {21:14} อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ชนมบ่งและน้ำหนึ่งนางหนึ่งแก่ฮาการ์ ใส่บาให้นางพร้อมไปกับเด็กนั้นแล้วส่งนางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา {21:15} และน้ำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง {21:16} แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า "อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย" นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วจะเบี่ยงเสียงร้องไห้ {21:17} พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า "ฮาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เขาอยู่นั้นแล้ว {21:18} ลูกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอามือจับเขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง" {21:19} แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม {21:20} พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู {21:21} เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาก็หาภรรยาคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา

{21:22} และต่อมาในคราวนั้น อาบีเมเลคและฟีลด์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พูดกับอับราฮัมว่า "พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ {21:23} เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เรา ที่นี้ว่า ท่านจะไม่ประพฤติกการคดโกงต่อเรา หรือโอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ดังที่เราภักดีต่อท่าน ท่านจงภักดีต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นี้" {21:24} อับราฮัมก็พูดว่า "ข้าพเจ้ายอมปฏิญาณ" {21:25} อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่ออาบีเมเลค เรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการอาบีเมเลคยึดเอาไป {21:26} อาบีเมเลคตรัสว่า "เราไม่รู้ว่าใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็มีได้บอกเรา เราก็งงไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้" {21:27} อับราฮัมจึงนำแกะและวัวมาถวายแก่อาบีเมเลคทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน {21:28} อับราฮัมได้แยก

ลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว {21:29} อาบีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า "ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยกไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร" {21:30} ท่านทูลว่า "ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้" {21:31} เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นั้นว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้ {21:32} ทั้งสองกระทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบานั้นแหละ แล้วอาบีเมเลคและฟีลด์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย {21:33} อับราฮัมปลูกต้นเทมริสไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าในดินแดนที่นั้น {21:34} อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน

{22:1} และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลองใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า "อับราฮัม" ท่านทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า" {22:2} พระองค์ตรัสว่า "จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารักไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า" {22:3} อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน {22:4} พอถึงวันที่สามอับราฮัมเงยหน้าขึ้นแลเห็นที่นั้นแต่ไกล {22:5} อับราฮัมจึงพูดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า "อยู่กับลาที่นี่เถิด เรากับเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับมาพบเจ้า" {22:6} อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่บาอิสอัคบุตรชายของตนถือไฟและมัดแล้วพอลูกไปด้วยกัน {22:7} อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านตอบว่า "ลูกเอ๋ย พ่ออยู่ที่นี้" ลูกจึงว่า "นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน" {22:8} อับราฮัมตอบว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะสำหรับพระองค์เองไว้ให้เป็นเครื่องเผาบูชา" พอลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน {22:9} เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั้น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน {22:10} แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมัดจะฆ่าบุตรชาย {22:11} แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า "อับราฮัม อับราฮัม" และท่านตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า" {22:12} และพระองค์ตรัสว่า "อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวง

บุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา"

{22:13} อับราฮัมยกหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ทึบ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน {22:14} อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาทิรีห์ อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า "ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร"

{22:15} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์ {22:16} และตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่าเพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้หวนบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า {22:17} เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และตั้งเมล็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประตุมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ {22:18} ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา" {22:19} อับราฮัมจึงกลับไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา {22:20} และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า "ดูเถิด มิลคาห์บังเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว {22:21} คือฮูสบุตรหัวปี บุสน้องชายของเขา เคมูเอลบิดาของอาร์ัม {22:22} เคเสด ฮาโซ บิลดาช ยิดลาฟ และเบธูเอล" {22:23} เบธูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคาห์ ทั้งแปดนี้มีลูกาห์บังเกิดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม {22:24} และภรรยาน้อยของเขาคือชื่อเรอูมาห์ ก็ได้บังเกิดเตบัท กาลัม ทาฮาซ และมาอากาห์

{23:1} ซาร่าห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ซาร่าห์มีชีวิตถึงอายุนี้นี้ {23:2} แล้วซาร่าห์ก็สิ้นชีวิตที่เมืองคีรียาธอราบา คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาร่าห์และร้องไห้คิดถึงนาง {23:3} อับราฮัมยืนขึ้นหน้าศพพูดกับลูกหลานของเฮทว่า {23:4} "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป" {23:5} ลูกหลานของเฮทตอบอับราฮัมว่า {23:6} "นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวนสุสานของเฮทไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน" {23:7} อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเฮทชาวแผ่นดินนั้น {23:8} และพูดกับพวกเขาว่า "ถ้า

ท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฝังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอโฟรนบุตรชายโสหารเพื่อข้าพเจ้า {23:9} ขอให้เขาให้ถ้ำมัดเป-ลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานท่ามกลางหมู่พวกท่าน" {23:10} ฝ่ายเอโฟรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮท เอโฟรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเฮทผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า {23:11} "อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานี้แก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในนานี้แก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด" {23:12} อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น {23:13} และท่านพูดกับเอโฟรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า "แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฝังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานี้ ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น" {23:14} เอโฟรนตอบอับราฮัมว่า {23:15} "นายเจ้าข้า ขอฝังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเซล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด" {23:16} อับราฮัมก็ฟังคำของเอโฟรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโฟรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของเฮทฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเซลตามน้ำหนักที่พวกพ่อค้าใช้กันเวลานั้น {23:17} นาของเอโฟรนในมัดเป-ลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนาถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสี่ต้นซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย {23:18} ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเฮท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา {23:19} ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาร่าห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามัดเป-ลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน {23:20} นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเฮทยอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

{24:1} ฝ่ายอับราฮัมก็ชราแล้ว มีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพรอับราฮัมทุกประการ {24:2} อับราฮัมพูดกับคนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของท่านว่า "เอามือเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา {24:3} แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลกว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขานี้ {24:4} แต่เจ้าจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา" {24:5} คนใช้ก็เรียนท่าน

ว่า "หากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจไปกับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้ามีต้อนนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมานั้นหรือ" {24:6} อับราฮัมพูดกับเขาว่า "ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่อีก {24:7} พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงบัญญัติกับเราว่า 'เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า' พระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นี่ {24:8} ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจไปกับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา แต่เจ้าอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่ก็แล้วกัน" {24:9} คนใช้จึงเอามือของเขาวางใต้ขาอ่อนของอับราฮัมนายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้ {24:10} คนใช้นำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไป ด้วยว่าข้าพเจ้าของทั้งสี่ของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร์ {24:11} เขาให้อูฐผูกเขาลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ {24:12} เขาอธิษฐานว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์ {24:13} ดูก่อน ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ {24:14} ขอให้หญิงสาวคนที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า 'โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่ม' และนางนั้นจะว่า 'เชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้น้ำอูฐของท่านกินด้วย' ให้คนนั้นเป็นคนซึ่งพระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์"

{24:15} และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดูก่อน เรเบคาห์ ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกเหยือกน้ำของนางเดินออกมา {24:16} หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นหญิงพรหมจารียังไม่มีชายใครร่วมรู้กับนาง นางก็ลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำเต็มน้ำเต็มเหยือกแล้วก็ขึ้นมา {24:17} คนใช้นั้นก็วิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า "ขอน้ำจากเหยือกของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย" {24:18} นางตอบว่า "นายเจ้าเชิญดื่มเถิด" แล้วนางก็รับลดเหยือกน้ำของนางลงมาถือไว้แล้วให้เขาดื่ม {24:19} เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า "ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านกินจนอิ่มด้วย" {24:20} นางรีบเทน้ำในเหยือกของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่อ

อีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา {24:21} ชายนั้นเพ่งดูนางเจิบๆ เพื่อตรึกตรองว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่ {24:22} และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้ตมูหูกตักน้ำหกครั้งเซเชล และกำไลสำหรับข้อมือนางคู่หนึ่งทองหนักสิบเซเชล {24:23} และพูดว่า "ขอออกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเราพักอาศัยบ้างไหม" {24:24} นางตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโฮร์" {24:25} นางพูดเสริมว่า "เรามีกวางและเสเบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย" {24:26} ชายนั้นก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ {24:27} และอธิษฐานว่า "สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนาย ส่วนข้าพระองค์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำตามทางจนถึงบ้านหมู่ญาติของนายข้าพระองค์" {24:28} แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้ {24:29} เรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบีน ลาบีนวิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ {24:30} และต่อมาเมื่อท่านเห็นตมูหูกและกำไลที่ข้อมือนางสาว และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคาห์น้องสาวว่า "ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้" ท่านก็ไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ {24:31} และต่อมาเมื่อท่านเห็นตมูหูกและกำไลที่ข้อมือนางสาว และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคาห์น้องสาวว่า "ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้" ท่านก็ไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ {24:31} ท่านพูดว่า "ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว" {24:32} ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบีนก็แก้ธนูของเขา ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐ ให้น้ำล้างเท้าเขา และคนที่มากับเขา {24:33} แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า "ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงฐานะที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน" ลาบีนก็ว่า "เชิญพูดเถิด"

{24:34} เขาจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม {24:35} พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา {24:36} และนางซาร่าภรรยาของข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นายเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตร {24:37} นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า 'เจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้' {24:38} แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของ

เรา' {24:39} ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า 'หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมาอยู่กับข้าพเจ้า' {24:40} แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดาของเรา {24:41} แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา' {24:42} วันนั้นข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า 'โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล {24:43} ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า "ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจากเหยือกน้ำของนางสักหน่อย" {24:44} และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า "เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย" ให้ผู้นั้นเป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์' {24:45} เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูเถิด นางเรเบคาห์แบกเหยือกน้ำของนางเดินออกมา นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า 'ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย' {24:46} นางก็รีบลดเหยือกน้ำจากบ่าของนางและว่า 'เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้น้ำแก่อูฐของท่านด้วย' ข้าพเจ้าจึงดื่ม และนางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย {24:47} แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า 'นางเป็นบุตรสาวของใคร' นางตอบว่า 'เป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนาโธร์ ซึ่งนางมีลูกห้าคนให้แก่ว้า' ข้าพเจ้าจึงใส่ตุ้มหูที่หน้าของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง {24:48} แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชายของนาย {24:49} บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณาบอกข้าพเจ้า ถ้ามีฉันทันทีก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย"

{24:50} ลาบีนและเบธูเอลจึงตอบว่า "สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ได้ {24:51} ดูเถิด เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเถิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว" {24:52} และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของท่านทั้งสอง ก็กราบลงถึงดินนมัสการพระเยโฮวาห์ {24:53} แล้วคนใช้ก็นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทองพร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่า

ให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย {24:54} แล้วพวกเขาก็รับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มาอยู่กับเขา และค้างคืนที่นั่น และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้นั้นก็กล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด" {24:55} พี่ชายและมารดาของนางว่า "ขอให้หญิงสาวอยู่กับเรสักหน่อยก่อนอย่างน้อยสักสิบวันแล้วนางจะไปได้" {24:56} แต่ชายนั้นพูดกับพวกเขาว่า "อย่าหน่วงช้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายข้าพเจ้า" {24:57} พวกเขาว่า "เราจะเรียกหญิงสาวมาถามดู" {24:58} พวกเขา ก็เรียกเรเบคาห์มาหา และพูดกับนางว่า "เจ้าจะไปกับชายคนไหนหรือไม่" นางตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไป" {24:59} พวกเขา จึงส่งเรเบคาห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ของอับราฮัม และคนของเขា {24:60} พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และกล่าวแก่นางว่า "น้องสาวเอ๋ย ขอให้เจ้าเป็นมารดาคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประดู่เมืองของคนทั้งหลายซึ่งเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์"

{24:61} แล้วเรเบคาห์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ขึ้นอูฐไปกับชายนั้น คนใช้ก็พาเรเบคาห์ไป {24:62} ฝ่ายอิสอัคมาจากบ่อน้ำลาไฮรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้ {24:63} เวลาเย็นอิสอัคออกไปตริกร่องที่ทุ่งนาและท่านก็เงยหน้าขึ้นมองไป และดูเถิด มีอูฐเดินมา {24:64} เรเบคาห์เงยหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัคนางก็ลงจากอูฐ {24:65} เพราะนางได้พูดกับคนใช้นั้นว่า "ชายคนไหนที่กำลังเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร" คนใช้นั้นตอบว่า "นายของข้าพเจ้าเอง" นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม {24:66} คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป {24:67} อิสอัคก็พานางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาร่ามารดาของท่าน และรับเรเบคาห์ไว้ นางก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว

{25:1} อับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์ {25:2} นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อสิมรอน โยกซาน เมดาน มีเดีย นอซอกและชูอาห์ {25:3} โยกซานให้กำเนิดบุตรชื่อเซบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คืออัสสุริม เลหุชิมและเลอูมิม {25:4} บุตรชายของมีเดียคือ เอฟาห์ เอฟอร์ฮาโนค อาบีดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์ {25:5} อับราฮัมได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค {25:6} แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกภรรยาน้อยของท่าน และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยัง

ประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

{25:7} อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี {25:8} อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชราที่มีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน {25:9} อิสอัคและอิซมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมักเป-ลาห์ ในนาของเอโฟรนบุตรชายของโศหารคนฮิตไทต์ซึ่งอยู่หน้ามัมเร {25:10} เป็นนาที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับซาราห์ภรรยาของท่าน {25:11} และต่อมาหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมบ่อน้ำลาไฮรอย

{25:12} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิซมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของนางซาราห์กำเนิดให้แก่อับราฮัม {25:13} ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของอิซมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบายทเป็นบุตรหัวปีของอิซมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม {25:14} มิซมา ดูมาห์ มัสสา {25:15} ฮาดาร์ เทมา เยทุร์ นาฟิซและเคเดมาห์ {25:16} คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขาตามเมือง และตามค่ายของเขา เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา {25:17} อายุแห่งชีวิตของอิซมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน {25:18} พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาวีลาห์จนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัสซีเรีย และเขาสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา

{25:19} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค {25:20} อิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้ภรรยาชื่อ เรเบคาห์บุตรสาวของเบธูเอลคนซีเรียชาวเมืองปัดดานอารัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย {25:21} อิสอัคอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมั้น พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ {25:22} เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี" นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ {25:23} พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า "ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะปรนนิบัติพี่น้อง" {25:24} เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดุเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง {25:25} คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอซาว {25:26} ภายหลังน้อง

ชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาก็จับส้นเท้าของเอซาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี

{25:27} เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเจียวัวอาศัยอยู่ในเต็นท์ {25:28} อิสอัครักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ {25:29} และยาโคบต้มผักอยู่ เอซาวกลับมาจากท้องทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง {25:30} เอซาวพูดกับยาโคบว่า "ขอผักแดงนั้นให้ข้ากินเถิด เพราะเราอ่อนกำลัง" เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม {25:31} ยาโคบว่า "ขายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้" {25:32} เอซาวว่า "ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า" {25:33} ยาโคบว่า "ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้" เอซาวจึงปฏิญาณให้กับเขา และขายสิทธิบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ {25:34} ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่มแล้วลุกไป ดังนี้เอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน

{26:1} เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัคไปหาอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเก-ราร์ {26:2} พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า "อย่าลไปอียิปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเถิด {26:3} จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ {26:4} เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า {26:5} เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา"

{26:6} อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์ {26:7} คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า "เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า "เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า" คิดไปว่า "มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์" เพราะนางมีรูปงาม {26:8} และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อาบีเมเลคกษัตริย์ชาวฟิลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระแกล และดูเถิด เห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน {26:9} อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า "ดูเถิดนางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า 'เธอเป็น

น้องสาวของข้าพระองค์" อิสอัคทูลพระองค์ว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่า 'มิฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง'" {26:10} อาบีเมเลคตรัสว่า "ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนั้นประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าง่ายๆ แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา" {26:11} อาบีเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า "ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่" {26:12} อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่าน {26:13} อิสอัคก็จำเริญมีกำไรทวียิ่งขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก {26:14} ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิสเตียจึงอิจฉาท่าน {26:15} ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้อุดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับราฮัมบิดาของท่าน {26:16} อาบีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า "ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา"

{26:17} อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเก-ราร์และอาศัยอยู่ที่นั่น {26:18} อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเตียได้อุดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้ {26:19} และคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุพุ่งขึ้นมา {26:20} คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัค อ้างว่า "น้ำนั้นเป็นของเรา" ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เอสเค เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน {26:21} แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อน้ำด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า สิตนาร์ {26:22} ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อน้ำ ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เรโโฮบ ท่านกล่าวว่า "เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้" {26:23} และท่านก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา

{26:24} พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อย่างกลัวย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา" {26:25} ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น

{26:26} ฝ่ายอาบีเมเลคออกจากเมืองเก-ราร์พร้อมกับอาฮูซัททสหายคนหนึ่งของพระองค์ กับฟีโลล์ผู้บัญชาการ

ทหารของพระองค์ไปหาท่าน {26:27} อิสอัคทูลถามเขาทั้งหลายว่า "ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน" {26:28} พวกเขาตอบว่า "เราเห็นชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงว่า ขอให้กระทำปฏิญาณระหว่างท่านและเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญากับท่าน {26:29} เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังที่เรามิได้แตะต้องท่านและไม่ได้กระทำให้สิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร" {26:30} ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม {26:31} ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้า มิตรกระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา พวกเขา ก็จากท่านไปอย่างสันติ {26:32} และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า "เราพบน้ำแล้ว" {26:33} ท่านเรียกบ่อน้ำว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซบา จนทุกวันนี้ {26:34} เอชามีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยิตูบุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไทต์และบาเสมทบุตรสาวของเอโลนคนฮิตไทต์เป็นภรรยา {26:35} หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาห์มีใจโศกเศร้า

{27:1} และต่อมาเมื่ออิสอัคชราแล้ว ตามัวจนมองไม่เห็นท่านก็เรียกเอชามบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า "ลูกเอ๋ย" เขาตอบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้" {27:2} ท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้ {27:3} ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาวุธของเจ้า คือเล่งธนูและคันธนูออกไปที่ท้องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ {27:4} และจัดอาหารอร่อยอย่างที่คุณชอบนั้น และนำมาให้พ่อกิน เพื่อจิตวิญญาณของคุณจะได้วยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย" {27:5} เมื่ออิสอัคพูดกับเอชามบุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยินเอชาก็ออกไปท้องทุ่งเพื่อล่าเนื้อมา {27:6} นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า "ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอชามพี่ชายของเจ้าว่า {27:7} 'จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารอร่อยให้พ่อกิน และเราจะอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย' {27:8} เพราะฉะนั้นลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า {27:9} บัดนี้ไปที่ฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดียวสองตัวมาให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารอร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่านชอบ {27:10} และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อว่าท่านจะอวยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต" {27:11} ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า "ดูเถิด เอชามพี่ชายของข้าพเจ้าเป็นคนมีขนดก และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา {27:12} บิดาของ

ข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงท่าน แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช้นำพรมาไม่" {27:13} มารดาของเขาพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด" {27:14} เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้จัดอาหารอร่อยอย่างที่ชอบใจของเขาดังนั้น {27:15} แล้วนางเรเบคาห์นำเสื้ออย่างดีที่สุดของเอซาว บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง {27:16} นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลารองเขา {27:17} แล้วนางก็มอบอาหารอร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำขึ้นไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง {27:18} เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านว่า "พ่ออยู่นี่ ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร" {27:19} ยาโคบตอบบิดาของตนว่า "ลูกเป็นเอซาวบุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว เชิญลูกขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรแก่ลูก" {27:20} แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าทำอะไรจึงพบมันเร็วนัก" บุตรจึงตอบว่า "เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก" {27:21} แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า "ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คลำดูเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอซาวบุตรชายของพ่อแน่หรือไม่" {27:22} ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัค บิดาของตน อิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า "เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอซาว" {27:23} ท่านก็ไม่ได้สังเกต เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอซาวพี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรแก่เขา {27:24} ท่านถามว่า "เจ้าเป็นเอซาวบุตรชายของพ่อจริงหรือ" เขาตอบว่า "ใช่ครับ" {27:25} ท่านจึงว่า "นำแกงมาให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อหามา เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะอวยพรเจ้า" ยาโคบจึงนำมันมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน ยาโคบนำน้าองุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม

{27:26} แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจูบพ่อ" {27:27} เขาจึงเข้ามาใกล้และจูบท่าน และท่านก็ดมกลิ่นที่เสื้อของเขา และอวยพรเขาว่า "ดูซิ กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่นท้องทุ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระ {27:28} ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าวและน้าองุ่นมากมายแก่เจ้า {27:29} ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้ท่านเป็นเจ้านายเหนือพี่น้อง และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า

ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร" {27:30} และต่อมาพออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบเพิ่งออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอซาวพี่ชายก็กลับจากการล่าเนื้อ {27:31} และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า "ขอท่านลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรลูก" {27:32} อิสอัคบิดาพูดกับเขาว่า "เจ้าคือใคร" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าคือเอซาวบุตรชายของท่าน เป็นบุตรหัวปีของท่าน" {27:33} อิสอัคก็ตัวสั่นมากพูดว่า "ใครเล่า คือผู้น้อยที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พ่อกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึงและพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ชัดว่าผู้นั้นจะได้รับพร"

{27:34} เมื่อเอซาวได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียงดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า "โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด" {27:35} แต่ท่านพูดว่า "น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว" {27:36} เอซาวพูดว่า "เรามีชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าเขาแกล้งให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย" แล้วเขาพูดว่า "ท่านมิได้สวมนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ" {27:37} อิสอัคตอบเอซาวว่า "ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดาพี่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าวและน้าองุ่นพ่อก็จัดให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า" {27:38} เอซาวพูดกับบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด" แล้วเอซาวก็ตะเบ็งเสียงร้องไห้ {27:39} อิสอัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า "ดูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์ มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า {27:40} แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน"

{27:41} ฝ่ายเอซาวก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขา นั้น เอซาวรำพึงในใจว่า "วันใดทุกข์พ้อใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย" {27:42} แต่คำของเอซาวบุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า "ดูเถิด เอซาวพี่ชายของเจ้าปลอบใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า {27:43} เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนีไปหาหลานพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน {27:44} และอยู่กับเขาชั่วคราวจนกว่า

ความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง {27:45} จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาลืมสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งคนให้ไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันทำไมเล่า" {27:46} นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า "ข้าพเจ้าเบื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเซท ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเซท ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า"

{28:1} แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำชับเขาว่า "เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน {28:2} แต่ลุกขึ้นไปเมืองปัตตานอาร์ม ไปยังบ้านเบธเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า {28:3} ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพรพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย {28:4} ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดกซึ่งเจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว" {28:5} อิสอัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปัตตานอาร์มไปหาลาบัน บุตรชายของเบธเอลคนซีเรียพี่ชายของนางเรเบคาห์ มารดาของยาโคบ และเอซาว {28:6} ฝ่ายเอซาวเมื่อเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปัตตานอาร์มเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออิสอัคอวยพรเขานั้นท่านกำชับเขาว่า "เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอันเลย" {28:7} และเห็นว่ายาโคบเชื้อฟิงบิดามารดา และไปยังปัตตานอาร์ม {28:8} เมื่อเอซาวเห็นว่าหญิงคานาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน {28:9} เอซาวจึงไปหาอิสมาเอลและรับมาหะลัทบุตรสาวของอิสมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเนบาโยทมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว

{28:10} ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินไปยังเมืองฮาราน {28:11} เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น {28:12} เขาฝันและดูเถิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น {28:13} และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า "เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า {28:14} เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนฝูงคสิบนแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทางทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทาง

ทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า {28:15} ดูเถิดเราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า จนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้นั้นแล้ว" {28:16} ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้" {28:17} เขากลัวและพูดว่า "สถานที่นี้น่าับถือ สถานที่นี้มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์"

{28:18} ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด เอาก้อนหินที่ทำหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น {28:19} เขาเรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลูส {28:20} แล้วยาโคบปฏิญาณว่า "ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม {28:21} จนข้าพระองค์กลับมามันบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ {28:22} และก้อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งซึ่งข้าพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแด่พระองค์"

{29:1} ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก {29:2} เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูเถิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะคนเลี้ยงแกะเคยดักน้ำจากบ่อนั้นให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น {29:3} และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อตักน้ำให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อนั้นเสียดังเดิม {29:4} ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า "พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน" เขาตอบว่า "เรามาจากเมืองฮาราน" {29:5} ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโฮร์หรือไม่" เขาตอบว่า "รู้จัก" {29:6} ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า "ลาบันสบายดีหรือไม่" เขาตอบว่า "สบายดี ดูเถิด บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ" {29:7} ยาโคบจึงว่า "ดูเถิด เวลานั้นยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแกะและแกะมารวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก" {29:8} แต่เขาทั้งหลายตอบว่า "เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกฝูงจะมาพร้อมกัน และเขากลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน" {29:9} เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน {29:10} และต่อมาครั้นยาโคบ

และเห็นราเชลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปลี้ภัยหนีออกจากปากบ่อน้ำ เอน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน {29:11} ยาโคบบูราเชลแล้วร้องไห้ด้วยเสียงดัง {29:12} ยาโคบบอกราเชลว่าเขาเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง {29:13} ต่อมาครั้นลาบันได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจูบยาโคบและพามายังบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง {29:14} ลาบันจึงพูดกับเขาว่า "เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ" ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง

{29:15} แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า "เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด" {29:16} ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล {29:17} นางสาวเลอาห์นั้นตาบอด แต่นางสาวราเชลนั้นสวยและงามน่าดู {29:18} ยาโคบก็รักนางสาวราเชล และพูดว่า "ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน" {29:19} ลาบันจึงว่า "ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้านั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด" {29:20} ยาโคบก็รับใช้อยู่เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล เห็นเป็นเหมือนน้องวัน เพราะความรักที่เขามีต่อนาง {29:21} ยาโคบบอกลาบันว่า "เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ" {29:22} ลาบันจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง

{29:23} และต่อมาครั้นเวลาค่ำ ลาบันก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง {29:24} ลาบันยกศิลาที่สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์ {29:25} และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดูเถิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบันว่า "ลูงทำอะไรกับข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลูงเพื่อได้ราเชลเมียหรือ ทำไมลูงจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า" {29:26} ลาบันจึงตอบว่า "ในแผ่นดินเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หัวปี {29:27} ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วยเพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลูงอีกเจ็ดปี"

{29:28} ยาโคบก็ยอม และรอจนครบเจ็ดวันของนางแล้วลาบันก็ยกราเชลบุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย {29:29} ลาบันยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเชล {29:30} ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเชลด้วย และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลาบันต่อไปอีกเจ็ดปี {29:31} เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบชังเลอาห์ พระองค์จึงทรง

เปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน {29:32} นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า "เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแน่ๆ บัดนี้สามสิ่งจะรักข้าพเจ้า" {29:33} นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า "เหตุพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ฉันว่าข้าพเจ้าเป็นที่ซึ่ง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย" นางตั้งชื่อเขาว่า สิเมโอน {29:34} นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและกล่าวว่า "ครั้งนี้สามสิ่งสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว" เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี {29:35} นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า "ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์" เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หุยมิบุตร

{30:1} เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า "ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วย หากไม่ข้าพเจ้าจะตาย" {30:2} ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า "เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ" {30:3} นางจึงบอกว่า "ดูเถิด บิลฮาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้" {30:4} นางจึงยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง {30:5} บิลฮาห์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ {30:6} นางราเชลว่า "พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า" เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน {30:7} บิลฮาห์สาวใช้ของนางราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ {30:8} นางราเชลจึงว่า "ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว" นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี {30:9} เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร นางจึงยกศิลาที่สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ {30:10} ศิลาที่สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ {30:11} นางเลอาห์ว่า "กองทหารกำลังมา" จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด {30:12} แล้วศิลาที่สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ {30:13} นางเลอาห์ก็ว่า "ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเชอร์ {30:14} ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า "ขอมะเขือดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ฉันบ้าง" {30:15} นางเลอาห์

ตอบนางว่า "ที่น้องแย่งสามีของฉันไปแล้วนั้นยังน้อยไป หรือจึงจะมาเอามะเขือดูดาอิมของบุตรชายฉันด้วย" ราเชลตอบว่า "ฉะนั้นถ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายแก่ฉัน คืนวันนี้เขาจะไปในนอนกับพี่" {30:16} และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า "จงเข้ามาหาฉันเถิด เพราะฉันให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว" คืนวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง {30:17} พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ {30:18} ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า "พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาการ์ {30:19} นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ {30:20} แล้วนางเลอาห์จึงว่า "พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาทุกคนแล้ว" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เซบูลุน {30:21} ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดินาห์ {30:22} พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง {30:23} นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า "พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย" {30:24} นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า"

{30:25} และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบันว่า "ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า {30:26} ขอมอบภรรยาให้กับบุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว" {30:27} แต่ลาบันตอบเขาว่า "ถ้าลุงเป็นที่พอใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า" {30:28} และเขาพูดว่า "เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรกับบอกมาเถิด ลุงจะให้" {30:29} ยาโคบตอบเขาว่า "ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว {30:30} เพราะวาก่อนข้าพเจ้ามานั้นลุงมีแต่น้อย แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรพระแก่ลุง และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า" {30:31} ลาบันจึงถามว่า "ลุงควรจะให้อะไรเจ้า" ยาโคบตอบว่า "ลุงไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าดอก แต่หากว่าลุงจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระวางสัตว์ของลุงต่อไป {30:32} คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุงทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคัดแกะที่มีจุดและต่างทุกตัวออกจากฝูง และคัด

แกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแพะต่างกับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า {30:33} ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นคำตอบของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุดและที่ไม่ต่างอยู่ในฝูงแพะและตัวที่ไม่ดำในฝูงแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านี้มา" {30:34} ลาบันจึงตอบว่า "ดูเถิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้น" {30:35} วันนั้นเขาก็คัดแพะตัวผู้ที่ลายและที่ต่าง และแพะตัวเมียที่มีจุดและที่ต่าง แพะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา {30:36} เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบันที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้

{30:37} ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเกาลัด มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็นไม้สีขาว {30:38} เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์ คือในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะตั้งท้อง {30:39} ฝูงสัตว์ก็ตั้งท้องตรงหน้าไม้ไค้ ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและต่าง {30:40} ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแพะแกะนั้นอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบัน แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบัน {30:41} อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้ไค้ {30:42} และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ใส่ไม้ไค้ไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบัน แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ {30:43} ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

{31:1} ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบันพูดว่า "ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา" {31:2} ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบัน และดูเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน {31:3} พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า "จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า" {31:4} ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์ {31:5} แล้วบอกนางทั้งสองว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า {31:6} เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง {31:7} บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความเสียหายแก่ข้าพเจ้า {31:8} ถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัว

ก็มีลูกมีจุต และถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ตัวที่ลายเป็นคำจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด {31:9} ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า {31:10} ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าแห่งหนนั้นขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ

{31:11} ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า 'ยาโคบเอ๋ย' ข้าพเจ้าตอบว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้พระเจ้าข้า' {31:12} พระองค์ตรัสว่า 'เงยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่ลาบันทำกับเจ้า {31:13} เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าเจิมเสาสำคัญไว้ และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า'"

{31:14} นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า "เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเราอีกหรือไม่ {31:15} บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด {31:16} ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรา กับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ท่านอย่างนั้นเถิด" {31:17} ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นขี่อู {31:18} แล้วเขาต้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมา สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขาหามาได้ในเมืองปัตดานอารัม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน {31:19} และลาบันออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย {31:20} ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบันชาวซีเรียให้รู้ว่าตนจะหนีไป {31:21} ยาโคบเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดลุกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำยาร์แดนไปยังถิ่นเทือกเขากิเลอาด

{31:22} ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบันว่ายาโคบหนีไปแล้ว {31:23} ลาบันก็พาญาติพี่น้องออกติดตามไป เจ็ดวันก็ทันยาโคบในถิ่นเทือกเขากิเลอาด {31:24} แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบันคนซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า "จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย" {31:25} แล้วลาบันตามมาทันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นเทือกเขา ส่วนลาบันกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ถิ่นเทือกเขากิเลอาด {31:26} ลาบันกล่าวกับยาโคบว่า "เจ้าทำอะไรเล่า หนีพาบุตรสาวของเราไป ไม่บอกให้เรา รู้ ทำเหมือนสเลยที่จับได้ด้วยดาบ {31:27} เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆ และแอบมาโดยไม่บอกให้เรา รู้ ถ้าเราสู้เราก็จะจัดส่งเจ้า

ไปด้วยความร่ำเริงยินดี โดยให้มีการขับร้องด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่ {31:28} ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เราจับลาบุตรชายและบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างไรเล่าแท้ๆ {31:29} เรามีกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนเวลานี้ พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า 'จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย'

{31:30} บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรามาด้วยเล่า" {31:31} ยาโคบจึงตอบลาบันว่า "เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า 'บางทีท่านจะริบบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย' {31:32} ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย คั้นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด" เพราะยาโคบไม่รู้ว่ นางราเชลได้ลักรูปเหล่านั้นมา {31:33} ลาบันจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนางเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล {31:34} ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในกูบอูและนั่งทับไว้ ลาบันได้ค้นดูทั่วเต็นท์ก็หาไม่พบ {31:35} นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า "ขอนายอย่าโกรธเลยที่ข้าพเจ้าลักขึ้นตอนรับไม่ได้ ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า" ลาบันก็ค้นดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย {31:36} ส่วนยาโคบก็โกรธและต่อว่าลาบัน ยาโคบกล่าวกับลาบันว่า "ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงริบติดตามข้าพเจ้ามาดังนี้ {31:37} ท่านค้นดูของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง {31:38} ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมาห้าสิบปีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แท้งลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็ได้กินเลย {31:39} ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็ได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ให้ ที่ถูกขโมยไปในเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น {31:40} ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ เวลากลางวัน แดงก็เผาข้าพเจ้า เวลากลางคืนน้ำค้างแข็งก็ผลาญข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้านอนไม่หลับ {31:41} ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนคำจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง {31:42} ถ้าแม้พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัคยาเกรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้งนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็น

ความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการทำงานตรากตรำที่มือข้าพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้"

{31:43} แล้วลาบับตอบยาโคบว่า "บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ผุ่งสัตว์ทั้งผุ่งนี้ก็เป็นผุ่งสัตว์ของเรา ของทั้งสินที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กๆ ที่เกิดมาจากเขา {31:44} ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า" {31:45} ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ {31:46} แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า "เก็บก้อนหินมา" เขาเก็บก้อนหินมากองสุมไว้ แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น {31:47} ลาบับจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เยการ์สหดูธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาเลเอด {31:48} ลาบับกล่าวว่า "วันนี้กองหินนี้จะพยานระหว่างเรากับเจ้า" เหตุฉะนี้เขาจึงตั้งชื่อว่า กาเลเอด {31:49} และมิสปาร์ เพราะเขากล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเผ้าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเราจากกันไป {31:50} ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้กรรยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า" {31:51} ลาบับบอกยาโคบว่า "จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า {31:52} หินกองนี้เป็นพยาน และเสานั้นก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน {31:53} ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา" ยาโคบก็ปฏิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อัสอัคบิดาของตนยำเกรง {31:54} แล้วยาโคบถวายเครื่องบูชาบนหินเทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขารับประทานขนมปังและอยู่บนหินเทือกเขาตลอดคืนวันนั้น {31:55} ลาบับตื่นขึ้นแต่เช้ามีด จูบหลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา แล้วลาบับก็ออกเดินทางกลับกลับบ้าน

{32:1} ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา {32:2} เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้น เขาก็ว่า "นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า" เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาหะนาอิม {32:3} ยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเอชาวพี่ชายของตนที่แผ่นดินเสอีร์ที่เมืองเอโดมตั้งอยู่ {32:4} และสั่งเขาว่า "จงไปบอกเอชาวนายของเราว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ 'ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลาบับจนบัดนี้ {32:5} ข้าพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อ

ข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน'" {32:6} ผู้สื่อสารนั้นก็กลับมาบอกยาโคบว่า "ข้าพเจ้าไปพบเอชาวพี่ชายของท่านแล้ว เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากับเขาสี่ร้อยคน" {32:7} ยาโคบมีความกลัวและเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็นสองพวก {32:8} คิดว่า "ถ้าเอชาวมาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้"

{32:9} ยาโคบอธิษฐานว่า "โอ พระเจ้าของอับราฮัมปูของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า 'กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้านั้น' {32:10} ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก {32:11} ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชายข้าพระองค์ คือจากเงื้อมมือของเอชาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์ ทั้งมารดากับลูกด้วย {32:12} แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า 'เราจะกระทำการดีแก่เจ้าและทำให้เชื้อสายของเจ้าดุงเมล็ดทรายที่ทะเล ซึ่งจะมากมายจนนับไม่ถ้วน'"

{32:13} คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคัดเอาของที่มียู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เอชาวพี่ชายของตน {32:14} คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ แกะตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ {32:15} อูฐแม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ {32:16} ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้แต่ละผุ่งอยู่ต่างหาก และสั่งพวกคนใช้ว่า "ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้หมู่สัตว์นี้เว้นระยะห่างกันหน่อย" {32:17} ยาโคบสั่งหมู่ที่ขึ้นหน้าว่า "เมื่อเอชาวพี่ชายของเรามาพบเจ้า และถามเจ้าว่า 'เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร' {32:18} เจ้าจงตอบว่า 'ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน เป็นของกำนัลส่งมาให้เอชาวนายของข้าพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลัง'" {32:19} ยาโคบสั่งหมู่ที่สองและหมู่ที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมู่เหล่านั้นทำนองเดียวกันว่า "เมื่อเจ้าพบเอชาว จงกล่าวแก่เขาเช่นเดียวกัน {32:20} และเสริมว่า 'ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา'" เพราะยาโคบคิดว่า "ข้าจะระงับความโกรธของเอชาวได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า" {32:21} ดังนั้น ของกำนัลต่างๆ จึงล่วงหน้าไป

ก่อนเขา ส่วนตัวเขาคืนนั้นยังค้างอยู่ในค่าย

{32:22} กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็นอน พากรรยาทั้งสอง สาวใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารชื่อยับบอไป {32:23} ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย {32:24} ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษผู้หนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง {32:25} เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าเขาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น {32:26} บุรุษนั้นจึงว่า "ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว" แต่ยาโคบตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า" {32:27} บุรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า "เจ้าชื่ออะไร" ยาโคบตอบว่า "ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ"

{32:28} บุรุษนั้นจึงว่า "เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ" {32:29} ยาโคบจึงถามบุรุษผู้นั้นว่า "ขอท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร" แต่บุรุษนั้นกล่าวว่า "เหตุใดน่ะจึงถามชื่อเรา" แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น {32:30} ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เปนีเอล กล่าวว่า "เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่" {32:31} เมื่อยาโคบผ่านเปนีเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโยกเขย่งไป {32:32} เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ตะโพก ซึ่งอยู่ที่ข้อต่อตะโพกนั้นจนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงถูกต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

{33:1} ยาโคบเงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด เขากำลังมาพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆ ให้นางเลอาห์ นางราเชลและสาวใช้ทั้งสอง {33:2} เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด {33:3} ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา {33:4} แต่เขาวังออกไปต้อนรับเขา กอดและชนหน้าลงที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องไห้ {33:5} เขาก็เงยหน้าขึ้นแลเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆ จึงถามว่า "คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร" ยาโคบตอบว่า "คือลูกๆ ที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน" {33:6} แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆ ก็เข้ามาใกล้และกราบลง {33:7} นางเลอาห์กับลูกของเขาก็เข้ามาใกล้และกราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และกราบลง {33:8} เขากล่าวว่า "ขบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร" ยาโคบตอบว่า "เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตา

ของนายข้าพเจ้า" {33:9} เขาวงพุดว่า "น้องเอ๋ย ข้ามีพออยู่แล้ว เก็บของๆ เจ้าไว้เองเถิด" {33:10} ยาโคบตอบว่า "มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัลนั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว {33:11} ข้าพเจ้าอ่อนวอน ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพอเพียงแล้ว" เขาอ่อนวอนและเขาวงรับไว้ {33:12} เขาวงพุดว่า "ให้เราเดินทางไปกับเถิด ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า" {33:13} แต่ยาโคบตอบเขาวงว่า "นายท่านย่อมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆ นั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด {33:14} ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะตามไปข้างตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามที่เด็กๆ หนีได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอีร์" {33:15} เขาวงจึงกล่าวว่า "บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง" ยาโคบตอบว่า "มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด" {33:16} ในวันนั้น เขาวงก็กลับไปทางเสอีร์ {33:17} ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุดคท เขาสร้างบ้านอยู่ที่นี่ และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นี่ว่า สุดคท

{33:18} เมื่อยาโคบเดินทางจากปัตตานอาร์มก็มาถึงเมืองเซเลมซึ่งเป็นเมืองของเซเคมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น {33:19} ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ {33:20} ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นี่ เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอโลเฮอิสราเอล

{34:1} ฝ่ายดินาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั้นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น {34:2} เมื่อเซเคมบุตรชายฮาโมร์คนฮิวีต์ผู้เป็นเจ้าเมืองเห็นนางสาวดินาห์ เขาก็เอนางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง {34:3} จิตใจของเซเคมก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดินาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนางพุดจาเล้าโลมเอาใจนาง {34:4} เซเคมจึงพุดกับฮาโมร์บิดาของตนว่า "จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด" {34:5} ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้คนที่ทำการอนาจารกับนางสาวดินาห์บุตรสาวของตนเวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนิ่งคอยจนพวกบุตรชายกลับมาบ้าน {34:6} ฮาโมร์บิดาของเซเคมก็ไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน {34:7} เมื่อ

พวกบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็ โศกเศร้าและโกรธยิ่งนักเพราะเซเคมได้กระทำความโง่เขลา ในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการ ไม่สมควร {34:8} ฮาโมร์ก็ปรึกษากับพวกเขาว่า "จิตใจ เซเคมบุตรชายของเราผู้ผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด {34:9} และเชิญ พวกท่านจงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตรสาวของท่าน ให้พวกเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวกท่าน {34:10} ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้า ท่าน จงอาศัยเป็นที่อาศัยและจงได้สมบัติมากในแผ่นดิน นี้" {34:11} เซเคมบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า "จงเห็นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะ ให้ {34:12} ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไร ก็ตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอยกหญิงนั้น เป็นภรรยาข้าพเจ้า"

{34:13} ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เซเคมและฮาโมร์บิดาของเซเคมเป็นกลอุบาย เพราะเหตุเขาทำอนาจารแก่ นางสาวติงห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า {34:14} โดยบอก เขาว่า "เราทำสิ่งนี้ไม่ได้ คือยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ ยังไม่ได้เข้าสู่หนั้น เพราะจะเป็นที่อับอายขายหน้าแก่ เรา {34:15} แต่เราจะยอมดังนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือน พวกเรา โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสู่หนั้น {34:16} เราจึงจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน และเราจะ รับบุตรสาวของพวกท่านเป็นภรรยาของพวกเรา และเรา จะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน {34:17} แต่ถ้า ท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสู่หนั้น เราจะเอาบุตรสาว ของเราไปเสีย" {34:18} ถ้อยคำของเขาเป็นที่พอใจฮาโมร์ และเซเคมบุตรชายของฮาโมร์ {34:19} หนุ่มคนนั้นไม่รีรอ ที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโค บ เขาเป็นคนน่าเคารพนับถือมากกว่าใครๆในครอบครัว ของบิดา {34:20} ฮาโมร์กับเซเคมบุตรชายจึงออกไปที่ ประตุมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า {34:21} "คน เหล่านั้นเป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัย คำชายในแผ่นดินนี้ เพราะดูเถิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้ เขาอยู่ได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเราและ ยกบุตรสาวของเราให้เขา {34:22} เพียงแต่เราที่เป็นชาย ทุกคนจะยอมเข้าสู่หนั้นเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำดังนี้ พวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา {34:23} ผู้ งสัตว์เลี้ยงและทรัพย์สมบัติของเขา กับฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของ เขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ ขอแต่ให้เรายอมกระทำ ดังนี้เขาจะยอมอยู่กับเรา" {34:24} บรรดาชาวเมือง

ที่ออกไปจากประตูเมืองก็เห็นชอบด้วยฮาโมร์และเซเคม บุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้า สุหนัต {34:25} ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้น กำลังเฝ้าอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อสิเมโอนและ เลวี เป็นพี่ชายนางสาวติงห์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจ กล้าหาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น {34:26} เขาฆ่าฮาโมร์ และเซเคมบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และพานางสาวติงห์ ออกจากบ้านเซเคมไปเสีย {34:27} พวกบุตรชายของยา โคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคน เหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา {34:28} เขาริบ เอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและใน นาไป {34:29} เอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขาไป และจับ บุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย และริบของในบ้าน ไปเสียทั้งสิ้น

{34:30} ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า "เจ้าทำ ให้เราลำบากใจ โดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นดิน นี้ คือคนคานาอันกับคนเปริสซี เรามีผู้คนน้อยนัก เขา ทั้งหลายจะรวมกันมาฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัว พินาศสิ้น" {34:31} แต่เขาตอบว่า "มันจะทำกับน้องสาว เราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ"

{35:1} พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า "จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไป ยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้ ส้าแดงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าผู้ชายของ เจ้า" {35:2} ดังนั้นยาโคบจึงบอกครอบครัวของตน และคน ทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า "จงตั้งพระแท่นที่อยู่ที่ท่ามกลางเจ้า เสียให้หมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม {35:3} และ ให้พวกเราลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล ที่นั่นข้าจะทำแท่น บูชาแด่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และ ทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น" {35:4} คนทั้งหลายเอา พระแท่นที่อยู่ที่ท่ามกลางที่มีอยู่ กับตุ้มหูที่หูของเขามาให้ยาโค บ ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเซเคม {35:5} พวกเขาก็ยกเดินไป เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความ เกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของ ยาโคบ {35:6} ดังนั้นยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบธเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา {35:7} ที่นั่นยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่า เอลเบธเอล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโค บ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าผู้ชาย {35:8} ฝ่ายพี่เลี้ยง ของนางเรเบคาห์ ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ ใต้ต้นโอ๊กใต้เบธเอล เขาเรียกต้นไม้ชื่อว่า อัลโลนบาธูท

{35:9} เมื่อยาโคบออกจากปัตตานอาร์มพระเจ้าก็ทรง

สำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา {35:10} พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล" ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล {35:11} พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจึงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า {35:12} แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า" {35:13} พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา {35:14} ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องดื่มบูชาเทลงบนเสา และเทน้ำมันบนนั้น {35:15} ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบธเอล

{35:16} เขาทั้งหลายไปจากเบธเอลใกล้จะถึงเอเฟราธาห์ นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์หนัก {35:17} ต่อมาขณะที่นางเจ็บครรภ์หนัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า "อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย" {35:18} อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโอนี แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน {35:19} นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอเฟราธาห์ซึ่งคือเบธเลเฮม {35:20} ยาโคบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพ ซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้ {35:21} อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลยหอคอยแห่งเอเดอร์ {35:22} อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน

{35:23} บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโคบ ลีเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน {35:24} บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน {35:25} บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี {35:26} บุตรชายของนางสิลปาห์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเชอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่เบธเอลอารัม

{35:27} ฝ่ายยาโคบกลับมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน {35:28} อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี {35:29} อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่ห่อหมกเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอชาวและยาโคบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

{36:1} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอชาวคือเอโดม

{36:2} เอชาวได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดาทบุตรสาวเอโลนคนฮิตไทต์ และโฮลีลิบามัท บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวติเบโอนคนฮีไวต์ {36:3} กับบาเสมัท บุตรสาวอิซมาเอลเป็นน้องสาวของเนบาโยท {36:4} ฝ่ายนางอาดาทคลอดบุตรให้เอชาวชื่อเอลีฟัส นางบาเสมัทคลอดบุตรชื่อเรอูเอล {36:5} และนางโฮลีลิบามัทคลอดบุตรชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอชาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน {36:6} เอชาวพาภรรยา บุตรชายหญิงและคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน และทรัพย์สิ่งของทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หนีจากหน้ายาโคบน้องชายไปที่เมืองอื่น {36:7} เพราะทรัพย์สมบัติของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วยกันไม่ได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์ {36:8} เอชาวจึงไปอยู่ในถิ่นเทือกเขาเสอีร์ เอชาวคือเอโดม {36:9} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอชาว บิดาคนเอโดม ชาวเมืองเทือกเขาเสอีร์ {36:10} ชื่อบุตรชายของเอชาว คือเอลีฟัสบุตรชายนางอาดาท ภรรยาเอชาว เรอูเอลบุตรชายนางบาเสมัท ภรรยาเอชาว {36:11} ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เศโฟ กาทาม และเคนัส {36:12} ทิมนาเป็นภรรยาของเอลีฟัสบุตรชายเอชาว นางคลอดบุตรให้เอลีฟัสชื่ออามาเลซ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาดาทภรรยาเอชาว {36:13} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอล คือนาฮาท เศ-ราห์ ชัมมาห์ และมิสซาร์ห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมัทภรรยาของเอชาว {36:14} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอชาว คือนางโฮลีลิบามัท บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวติเบโอน นางคลอดบุตรให้เอชาวชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ {36:15} ต่อไปนี้เป็นเจ้านายในบรรดาบุตรชายของเอชาว บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอชาว คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศโฟ เจ้านายเคนัส {36:16} เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม เจ้านายอามาเลซ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟัสในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาท {36:17} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอชาว คือเจ้านายนาฮาท เจ้านายเศ-ราห์ เจ้านายชัมมาห์และเจ้านายมิสซาร์ห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมัทภรรยาของเอชาว {36:18} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโฮลีลิบามัทภรรยาของเอชาว คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโฮลีลิบามัทบุตรสาวของอานาห์ ภรรยาเอชาว {36:19} คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอ

ชาวคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา

{36:20} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอร์คนโฮรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โขบาล คิเบโอน อานาห์ {36:21} ดีโชน เอเซอร์และดีชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรของเสอร์ในแผ่นดินเอโดม {36:22} บุตรชายโลทานชื่อโฮรีและเฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา {36:23} ต่อไปนี้เป็นบุตรของโขบาล คืออัลวาน มานาฮา ทเอบาล เซโฟ และโอนัน {36:24} ต่อไปนี้เป็นบุตรของคิเบโอนคืออียาห์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบฝูงลอในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูงลาของคิเบโอนบิดาของเขา {36:25} ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโชน และโอโฮลีบามาห์ผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์ {36:26} ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโชน คือเฮมดาน เฮชบาน อิธราน และเคราน {36:27} ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาซาน {36:28} ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีชาน คืออูสและอารัน {36:29} ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโขบาล เจ้านายคิเบโอน เจ้านายอานาห์ {36:30} เจ้านายดีโชน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายดีชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอร์

{36:31} ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง {36:32} เบลามบุตรชายเบโอร์ครอบครองในเอโดม เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาร์ {36:33} เมื่อเบลาลิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสราห์ขึ้นครอบครองแทน {36:34} เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน {36:35} เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัตบุตรชายของเบตัตผู้รับชนะคนมีเดียนในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท {36:36} เมื่อฮาตัตสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน {36:37} เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโหโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน {36:38} เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์ขึ้นครอบครองแทน {36:39} เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์สิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตาร์ขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอู และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ธิดาของมัทเรธ ธิดาของเมซาหับ {36:40} ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอชาว ตามครอบครัว ตามที่ ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาห์ เจ้านายเยเซท {36:41} เจ้านายโอโฮลีบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปิโนน {36:42} เจ้านายเคนัส เจ้านายเท

มาน เจ้านายมิบซาร์ {36:43} เจ้านายมักติเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม คือเอชาวบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

{37:1} ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าว นั่นคือ แผ่นดินคานาอัน {37:2} ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับบุตรชายของนางสิลปาห์ ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง {37:3} ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเสื้อยาวหลากสีให้แก่โยเซฟ {37:4} เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชังโยเซฟ และพูดกับเขาไม่ได้ {37:5} คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยิ่งชังโยเซฟมากขึ้น {37:6} โยเซฟเล่าว่า "ฝันความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นซี {37:7} ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ มาแหวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า" {37:8} พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า "เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ" พวกพี่ชายก็ยังชังโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา {37:9} ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวง กำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า" {37:10} เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็อำนาจโยเซฟว่า "ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เรากับมารดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาชบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ" {37:11} พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นิ่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

{37:12} ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเชเคม {37:13} อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า "พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเชเคมมิใช่หรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย" โยเซฟตอบว่า "ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว" {37:14} บิดาจึงพูดกับเขาว่า "เราขอร้องเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและฝูงสัตว์ชีว่าสบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ" บิดาใช้เขาไปจากที่ราบเฮโบรน เขาก็มายังเมืองเชเคม {37:15} ดูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในท้องนา จึงถามว่า "เจ้าหาอะไร" {37:16} โยเซฟตอบว่า "ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน" {37:17} คนนั้นตอบว่า "เขาไปแล้วเพราะเรา

ไดยินเขาพูดกันว่า "ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด" โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน {37:18} เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย {37:19} เขาพูดกันว่า "ดูเถิด เจ้าช่างฝันมาแล้ว {37:20} ฉะนั้น มาเถิด บัดนี้ให้เราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงในบ่อบ่อหนึ่ง เราจะว่า 'สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย' แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร" {37:21} ฝ่ายรูเบนพอไดยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชาย จึงพูดว่า "เราอย่าฆ่ามันเลย" {37:22} รูเบนเตือนเขาว่า "อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย" ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา {37:23} ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟถอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากสีที่สวมอยู่ {37:24} แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ {37:25} ขณะที่นั่งรับประทานอยู่เขาเหนื่อยหิว ดูเถิด เห็นหมู่คนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกขางไม้ พืชและมดยอบ เดินทางลงไปยังอียิปต์ {37:26} ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า "หากเราฆ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า {37:27} มาเถิดให้เราขายน้องแก่พวกอิซมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน" พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ

{37:28} ขณะนั้นพวกพ่อค้าชาวมีเดียกำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็ลุดโยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายโยเซฟให้แก่คนอิซมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิซมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์ {37:29} ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน {37:30} แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า "เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า" {37:31} พวกเขาก็เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด {37:32} แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า "พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ ขอพองพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อหรือไม่" {37:33} บิดารู้จักแล้วร้องว่า "นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่" {37:34} ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าอาผ้ากระสอบคาดเอว ไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายคน {37:35} ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า "เราจะโศกเศร้าถึงลูกเรามากกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ" บิดาของเขาจึงร้องไห้คิดถึงเขาดังนี้ {37:36} แล้วคนมีเดียก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโปทิฟาร์ ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

{38:1} ต่อมา ครั้นนั้นยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนดูลัมคนหนึ่งชื่อฮิธราห์ {38:2} ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งที่นั่ง บิดาหญิงนั้นชื่อซูอาห์ จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้าไปหานาง {38:3} หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เออร์ {38:4} หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน {38:5} นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เช-ลาห์ นางอยู่ที่เคซิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา {38:6} ยูดาห์ก็ให้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามาร์ให้เป็นภรรยาเออร์บุตรหัวปีของตน {38:7} เออร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย {38:8} ยูดาห์จึงบอกโอนันว่า "เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายพี่ชายไว้" {38:9} โอนันรู้ว่าเชื้อสายจะได้ไม่นับเป็นของตน ต่อมาเมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสีย ด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย {38:10} สิ่งทีโอนันกระทำการนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย {38:11} ยูดาห์จึงบอกทามาร์บุตรสะไภ้ว่า "กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเช-ลาห์บุตรชายของเราจะโต" ยูดาห์กลัวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางทามาร์จึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา {38:12} อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวซูอาห์ก็ตาย เมื่อยูดาห์ค่อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาทกับเพื่อนชื่อฮิธราห์ เป็นคนดูลัม {38:13} มีคนมาบอกนางทามาร์ว่า "ดูเถิด พ่อสามีของเจ้าไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ" {38:14} นางจึงผลิตเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเช-ลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมิได้เป็นภรรยาของเขา {38:15} เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าเป็นหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้ {38:16} ยูดาห์จึงได้เข้าไปพบกับหญิงริมทางนั้นว่า "มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย" (เพราะไม่ทราบว่าเป็นสะไภ้ของตน) นางจึงว่า "ท่านจะให้อะไรสำหรับการที่ข้าพเจ้าทำ" {38:17} ยูดาห์ตอบว่า "เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง" นางก็ถามว่า "ท่านจะให้ของมีค่าไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม" {38:18} ยูดาห์ถามว่า "เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมีค่า" นางจึงตอบว่า "จะขอแหวนตราที่เชือก ทั้งไม้พลองที่มีของท่านด้วย" ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา {38:19} นางจึงลุกขึ้นไปเสียและเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก นุ่งห่มเสื้อสำหรับหญิงม่ายอีก {38:20} ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมากับ

เพื่อนคนอดุลลัมให้ไถ่ของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขาหา
นางไม่พบ {38:21} เขาจึงถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า "หญิง
โสเภณีอยู่ที่สถานใดกลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน" เขาตอบว่า
"หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี" {38:22} เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์
ว่า "ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวตำบลนั้นก็ว่า 'หญิงโสเภณีที่นี่
ไม่มี'" {38:23} ยูดาห์จึงว่า "ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด
มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่
ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ" {38:24} อยู่มาอีกประมาณสาม
เดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า "ทามาร์บุตรสะไกของท่านเป็น
หญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรภ์เพราะการ
แพศยาแล้ว" ยูดาห์จึงสั่งว่า "พานางออกมาจับคลอกไฟ
เสีย" {38:25} เมื่อเธากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไป
หาพ่อสามีบอกว่า "ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่เป็นเจ้าของสิ่ง
นี้" และนางว่า "ขอท่านพิจารณาดูแหวนตรา เชือก และไม้
พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผู้ใด" {38:26} ยูดาห์รับไปพิจารณา
ดูแล้วก็ว่า "หญิงคนนี้ชอธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเราได้
ยกเขาให้แก่สะลาห์บุตรชายของเรา" ฝ่ายยูดาห์ก็มิได้ร่วมรู้
กับนางอีกต่อไป {38:27} อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอด
บุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ {38:28} ต่อมาเมื่อจะ
คลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์
จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือและกล่าวว่า "คนนี้คลอดก่อน"
{38:29} ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหัดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีก
คนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงร้องว่า "เจ้า
แหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา" เหตุฉะนั้นจึง
เรียกบุตรนั้นว่า เปเรศ {38:30} ภายหลังน้องชายเปเรศที่มี
ด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เศ-ราห์

{39:1} โยเซฟถูกพาไปยังอียิปต์แล้วไปทูลฟารอ
ราชสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็น
คนอียิปต์ ชื่อโยเซฟได้จากมือคนอิสราเอลผู้พาเขามา
ที่นั่น {39:2} พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึง
เจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา {39:3}
นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเย
โฮวาห์ทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมาก
ในมือของโยเซฟ {39:4} โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตา
ของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการงานในบ้านของ
ท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในมือ
ของโยเซฟทั้งสิ้น {39:5} ต่อมาตั้งแต่ฟารอตั้งโยเซฟให้
เป็นผู้ดูแลการงานในบ้าน และทรัพย์สิ่งของทั้งปวงของท่าน
แล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอวยพรพระพรให้แก่ครอบครัว
ของคนอียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรง
อวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามีอยู่ในบ้านและในนาให้

เจริญขึ้น {39:6} นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ
มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟ
นั้นเป็นคนรุ่มงามและเป็นที่ยอมรับปราน

{39:7} อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนาย
มองดูโยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า "มานอนกับเรา
เถิด" {39:8} แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนาย
ว่า "คิดดูเถิด นายก็ได้หว่านสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้
มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า {39:9} ในบ้าน
นี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมิได้หว่านสิ่งใดจากข้าพเจ้า
ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะท่า
ความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้"

{39:10} ต่อมาแม่นางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่
ยอมฟังนาง ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน {39:11}
อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของ
เขา ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่ ณ ที่นั้น {39:12} นางก็คว้า
เสื้อผ้าโยเซฟเหนี่ยวรั้งไว้ แล้วพูดว่า "มานอนอยู่กับเราเถิด"
แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือนางหนีไปข้างนอก {39:13}
ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง หนี
ไปข้างนอกแล้ว {39:14} นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้าน
ของตนมาบอกว่า "ดูซิ นายเอาคนชาติอิสราเอลไปทำความ
หยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียง
ดัง {39:15} อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้า
ไว้กับข้าหนีไปข้างนอก" {39:16} แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้
ใกล้ตัวจนนายกลับมาบ้าน {39:17} แล้วนางก็บอกกับนาย
ดังนี้ว่า "อ้ายบ่าวชาติอิสราเอลที่ท่านนำมาไว้นั้นเข้ามาหาจะทำ
หยาบคายแก่ข้าพเจ้า {39:18} ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมัน
ก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก" {39:19} ต่อมา
ครั้นนายได้ฟังคำภรรยาบอกว่า "บ่าวของท่านทำกับข้าพเจ้า
ดังนั้น" ก็โกรธนัก {39:20} จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่
ซึ่งนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น

{39:21} แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และ
ทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่ยอมรับปราน
ในสายตาของผู้คุมเรือนจำ {39:22} ผู้คุมเรือนจำก็มอบ
นักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ
การทำงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ {39:23}
ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การทำงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะ
เหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่
ท่านกระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

{40:1} ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานนำองุ่น
ของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำ
ผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์ {40:2} ฟาโรห์ทรง

กิริยาราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานน้าองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม {40:3} จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น {40:4} ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง {40:5} คืนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานน้าองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน {40:6} ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า {40:7} จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า "ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า" {40:8} เขาตอบว่า "เราทั้งสองฝันไปและไม่มีผู้ใดจะแก้ฝันได้" โยเซฟบอกเขาว่า "พระเจ้าเท่านั้นแก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด" {40:9} หัวหน้าพนักงานน้าองุ่นก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า "ดูเถิด เราฝันเห็นเถาองุ่นอยู่ตรงหน้า {40:10} เถาองุ่นนั้นมีสามกิ่ง พงอกใบอ่อน ดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และช่อองุ่นก็สุก {40:11} ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราเก็บลูกองุ่นนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์" {40:12} โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า "ขอแก้ฝันดังนี้ คือกิ่งสามกิ่งนั้นได้แก่สามวัน {40:13} ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้ถวายถ้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานน้าองุ่น {40:14} เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้า และแสดงความเมตตาปรานีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้ {40:15} เพราะอันที่จริงเขาลักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮิบรู และที่นี้ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกไต่ดินนี้" {40:16} เมื่อหัวหน้าพนักงานขนมเห็นว่า คำแก้ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า "เราฝันด้วย ดูเถิด เห็นมีกระจาดขนมขาวสามใบตั้งอยู่บนศีรษะเรา {40:17} ในกระจาดใบบนนั้นมีขนมสารพัดสำหรับฟาโรห์ แล้วมีนกมากินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศีรษะเรา" {40:18} โยเซฟตอบว่า "ขอแก้ฝันดังนี้ คือกระจาดสามใบนั้นได้แก่สามวัน {40:19} ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้นให้พ้นตัว และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ฝูงนกจะมากินเนื้อท่าน" {40:20} ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล้วทรงยกศีรษะหัวหน้าพนักงานน้าองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม

เข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกข้าราชการ {40:21} ฝ่ายหัวหน้าพนักงานน้าองุ่นนั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็วางถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน {40:22} ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแก้ฝันไว้ {40:23} แต่หัวหน้าพนักงานน้าองุ่นนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมเขาเสีย

{41:1} ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงฝันอยู่ทีริมฝั่งแม่น้ำ {41:2} ดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนเฟิงมานาดูขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง {41:3} แล้วดูเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซูบผอมน่าเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำ มายืนอยู่กับวัวอื่นๆที่ริมฝั่งแม่น้ำ {41:4} วัวที่ซูบผอมน่าเกลียดก็กินวัวอ้วนเฟิงมานาดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม {41:5} พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าวต้นเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี {41:6} แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงอกขึ้นมาจากภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตก {41:7} รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่าเป็นพระสุบิน {41:8} ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์มีพระทัยวุ่นวาย จึงรับสั่งให้เรียกโหรและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก่พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้ {41:9} ครั้นนั้นหัวหน้าพนักงานน้าองุ่นจึงทูลฟาโรห์ว่า "วันนี้ข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลาดของข้าพระองค์ได้ {41:10} คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานขนม {41:11} ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน {41:12} มีชายหนุ่มชาติฮิบรูคนหนึ่งเป็นบ่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกับข้าพระองค์ทั้งสอง และข้าพระองค์ทั้งสองเล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แก่ละคนตามความฝันของตน {41:13} และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย"

{41:14} ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเบิกตัวโยเซฟออกมาจากคุกไต่ดิน โยเซฟโกนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ {41:15} ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า "เราฝันไป และหาผู้ใดแก้ฝันได้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก้ฝันนั้นได้" {41:16} โยเซฟจึง

ทูลตอบฟาโรห์ว่า "การแก้ผื่นมีได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์" {41:17} ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "ในความฝันของเรานั้น ดูเถิด เรายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ {41:18} และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำ กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง {41:19} แล้วดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่งาม นำเกลียดมากและซูบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย {41:20} วัวที่ซูบผอมไม่งามนั้นกินวัวอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด {41:21} เมื่อกินหมดแล้วหาใครรู้ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังผอมอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น {41:22} เราเห็นในความฝันของเรา ดูเถิด ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี {41:23} และดูเถิด ข้าวอีกเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลมตะวันตก {41:24} รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้ใครฟัง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้" {41:25} โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า "พระสุบินของฟาโรห์มีความหมายอันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ {41:26} วัวอ้วนพีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี เป็นความฝันอันเดียวกัน {41:27} วัวเจ็ดตัวซูบผอมนำเกลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจ็ดปี กับรวงข้าวเหี่ยวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตกนั้นคือเจ็ดปีที่กันดารอาหาร {41:28} นี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ {41:29} ดูเถิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจ็ดปี {41:30} หลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี จนจะลืมหายความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน {41:31} ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก {41:32} ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายความว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็ววัน"

{41:33} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์ {41:34} ขอฟาโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น {41:35} ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ {41:36} อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับ

เจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร" {41:37} ข้อเสนอแนะนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ {41:38} ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า "เราจะหาคนที่มิพระวิญญูณของพระเจ้าอยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ" {41:39} ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้ {41:40} ท่านจะดูแลราชสำนักของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่หนึ่งเท่านั้นเราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน" {41:41} ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว" {41:42} ฟาโรห์ทรงถอดอัครมจรต์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ สวมที่มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ {41:43} ให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งฟาโรห์มีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า "คุกเข่าลงเถิด" ดังนี้แหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์ {41:44} ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เราคือฟาโรห์ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้เว้นแต่ท่านจะอนุญาต" {41:45} ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาทพาเนอาห์ และประทานอาสน์ทบุตรสาวไปทีเฟรา บุรุษติดเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์ {41:46} เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์ก็ขัตริย์แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศอียิปต์ {41:47} ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย {41:48} โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในนารอบเมืองใดก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ {41:49} โยเซฟสะสมข้าวไว้จนเม็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน {41:50} ก่อนถึงปีที่กันดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาสน์ทบุตรสาวไปทีเฟราบุรุษติดเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน {41:51} โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวว่า "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าลืมหายความยากลำบากทั้งปวง และวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาเสีย" {41:52} บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ" {41:53} เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป

{41:54} จึงเกิดกันดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าว

ไว้ การกัณดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่ {41:55} เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า "ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม" {41:56} การกัณดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดฉางออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกัณดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก {41:57} และประเทศทั้งปวงก็มายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกัณดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

{42:1} เมื่อยาโคบรู้ว่ามิช้าวในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า "มานั่งมองดูกันอยู่ทำไมเล่า" {42:2} ท่านพูดว่า "ดูเถิด เราได้ยินว่ามีมิช้าวในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย" {42:3} พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์ {42:4} แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า "เกรงว่าจะเกิดอันตรายแก่เขา" {42:5} บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกัณดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน {42:6} ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มาราบไ้หัวท่าน ก็ม่น้ำลงถึงดิน {42:7} โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขาแต่ทำเป็นไม่รู้จำเขา และพูดจาดุติ้นกับเขา ท่านถามเขาว่า "พวกเจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร" {42:8} โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จำท่านไม

{42:9} โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูจุดอ่อนของบ้านเมือง" {42:10} พวกเขาก็ตอบท่านว่า "นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร" {42:11} ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม" {42:12} โยเซฟบอกเขาอีกว่า "มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง" {42:13} พวกพี่จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดูเถิด วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว" {42:14} โยเซฟตอบเขาว่า "ที่เรารู้ว่า 'พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม' นั้นจริงแน่ๆ" {42:15} พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาโรห์พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี่ {42:16} พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน

ให้คนหนึ่งในพวกเจ้าไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่" {42:17} แล้วโยเซฟก็ยังพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน {42:18} ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า "ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า" {42:19} ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งในพวกเจ้าถูกจำอยู่ที่ห้องเล็กในคุก คนอื่นนำข้าวไปเพื่อบรรเทาการกัณดารอาหารที่บ้านของเจ้า {42:20} แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย" พวกพี่ชายก็ทำดังนั้น {42:21} พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า "ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนนอมนเรา แต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา" {42:22} ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า 'อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น' แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูเถิด การพิพากษาเรื่องโลหิตของน้องจึงมาถึง" {42:23} พวกพี่ชายไม่รู้ว่ายโยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้ล่าม {42:24} โยเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาอีก และเอาสิเมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา {42:25} แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสบียงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้ {42:26} พวกเขาบรรทุกข้าวใส่หลังลาแล้วก็ออกเดินทางไป {42:27} ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ณ ที่หยุดพัก ดูเถิด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น {42:28} ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า "เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า" พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า "ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ"

{42:29} เขาก็กลับไปหายาโคบบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า {42:30} "ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศพูดจาดุติ้นกับพวกข้าพเจ้า เหมาเอาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง {42:31} พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หาได้เป็นคนสอดแนมไม่' {42:32} ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน" {42:33} แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า 'เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่งในพวกพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกัณดารอาหารที่บ้านของเจ้า

แล้วออกเดินทางไปเกิด {42:34} แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้" {42:35} และต่อมาครั้งพวกเขาแก้กระสอบข้าวออก ดูเถิด เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขากับบิดาเห็นห่อเงินดังนั้นก็กลัว {42:36} ฝ่ายยาโคบบิดาของเขาจึงว่า "พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว ลีเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์" {42:37} รูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า "ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกฆ่าเสีย จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก" {42:38} ยาโคบบอกว่า "ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผมหมองของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์"

{43:1} การกั้นดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง {43:2} และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกแก่บุตรชายว่า "ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย" {43:3} แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า "ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก' {43:4} ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ {43:5} แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก'" {43:6} อิสราเอลจึงว่า "เหตุใดเนเจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนี้" {43:7} เขาจึงตอบว่า "เจ้านายท่านซักใช้ไต่ถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า 'บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า' พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า 'พาน้องชายของเจ้ามา'" {43:8} ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า "ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลูกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย {43:9} ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบก็ได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบพ่อตลอดไปเป็นนิตย์ {43:10} ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่ขายยอเช่นนี้ ก็จะได้อีกกลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่" {43:11} ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขาก็บอกบุตรชายทั้งหลายว่า "ถ้าอย่างนั้นให้ทำ

ดังนี้ คือเอาผลผลิตอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพืชมันสำปะหลัง น้ำผึ้ง มันฝรั่ง และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมอนด์ ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน {43:12} เอาเงินติดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้า นั่นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางทีเขาจะแลกไป {43:13} จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลูกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก {43:14} ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด" {43:15} คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลูกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ

{43:16} เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า "จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง" {43:17} คนต้นเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ {43:18} คนเหล่านั้นก็กลัวเพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า "เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเรามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เราจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาเราด้วย" {43:19} พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน {43:20} และกล่าวว่า "โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร {43:21} และต่อมาครั้งข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบ น้ำหนัก ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา {43:22} ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย" {43:23} คนต้นเรือนจึงตอบว่า "จงเป็นสุขเถิด อย่ากลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาของท่านบันดาลให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว" คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา {43:24} คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขากิน {43:25} พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำนัลไว้คอยทำโยเซฟ ซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยินว่าเขาจะรับประทานอาหารกันที่นั่น {43:26} เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำนัลที่ติดมือนั้นมาให้โยเซฟในบ้านแล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน {43:27} โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า "บิดาของเจ้าผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดี

หรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ" {43:28} เขาตอบว่า "บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่" แล้วเขาก็โน้มลงกราบไหว้อีก {43:29} โยเซฟเงยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า "คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ" โยเซฟกล่าวว่า "ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า" {43:30} แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น {43:31} โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลืนน้ำตาสั่งว่า "ยกอาหารมาเถิด" {43:32} พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์ {43:33} พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟ เรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ {43:34} แล้วโยเซฟก็ส่งของมารับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขาก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

{44:1} โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า "จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน {44:2} ใส่ถ้วยของเรา คือถ้วยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้องกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย" คนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง {44:3} ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของเขา {44:4} เมื่อพี่น้องออกจากเมืองยังไม่รู้ใกล้ไกลนักโยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า "ลุกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า 'ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วตอบความดีเล่า' {44:5} ถ้วยนี้เป็นถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ท่านายมิใช่หรือเจ้าทำเช่นนั้นผิดมาก'" {44:6} คนต้นเรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก {44:7} คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า "हेตุไฉนเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำความชั่วเช่นนั้นเลย {44:8} ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะลักเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า {44:9} หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย" {44:10} คน

ต้นเรือนจึงว่า "บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่" {44:11} พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก {44:12} คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้อง ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน {44:13} พวกเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง {44:14} ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน {44:15} โยเซฟจึงถามเขาว่า "พวกเจ้าทำอะไรนี้ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราทำนายนได้" {44:16} ยูดาห์ตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบถ้วยอยู่นั้นด้วย" {44:17} แต่โยเซฟตอบว่า "พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถ้วยในมือฉันจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด"

{44:18} ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียนว่า "โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่งขอท่านอย่าได้ถือโกรธข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์ {44:19} นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'เจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ' {44:20} พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนนี้คนเดียวและบิดารักเด็กคนนี้มาก' {44:21} แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู' {44:22} ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า 'เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย' {44:23} ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย' {44:24} และต่อมารันข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปแล้วให้บิดาฟัง {44:25} และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า 'จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย' {44:26} ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เราลงไปได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา' {44:27} บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอก

ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า ‘เจ้ารู้ว่าภรรยาของเราคลอดบุตรชายให้เราสองคน {44:28} บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า “สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่” เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้ {44:29} ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้ไปจากเราด้วย และเขาเป็นอันตรายขึ้น พวกเจ้าก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์’ {44:30} เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมีได้กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก {44:31} และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้ผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์ {44:32} เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันน้องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบบิดาตลอดไป’ {44:33} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้น้องกลับไปกับพวกพี่ของท่านเถิด {44:34} ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ น่ากลัวว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า”

{45:1} โยเซฟอดกลั้นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า “ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด” จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้องรู้จักตัวท่าน {45:2} แล้วโยเซฟร้องให้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ได้ยิน {45:3} โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า “เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ” ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ที่จะตอบประการใดเพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ {45:4} โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า “เชิญเข้ามาใกล้เราเถิด” เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า “เราคือโยเซฟน้องที่พี่ชายมายังอียิปต์ {45:5} ฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต {45:6} เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย {45:7} พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกพี่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ไว้ด้วยการช่วยให้พื้นอันใหญ่หลวง {45:8} ฉะนั้นบัดนี้มิใช่พี่เป็นผู้ให้เราที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มาพระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด

{45:9} เจ้าจึงรีบขึ้นไปหาบิดาเรอบอกท่านว่า โยเซฟบุตรชายของท่านพูดดังนี้ว่า “พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็น

เจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า {45:10} พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่กับลูกทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ {45:11} ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ่อมียู่จะยากจนไป” {45:12} ดุเถิด นัยน์ตาพี่และนัยน์ตาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่าปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่ {45:13} พี่จึงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จึงรีบพาบิดาเรามาที่นี่เถิด” {45:14} โยเซฟทอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็ทอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน {45:15} ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ

{45:16} ชาวว่า “พี่น้องของโยเซฟมา” ไปถึงราชวังฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี {45:17} ฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า “พูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘ทำดังนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับไปแผ่นดินคานาอัน {45:18} พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า พวกเจ้าจะได้รับประทานผลอันอุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้’ {45:19} เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เอรอบรรทุกจากประเทศอียิปต์ไปรับเด็กเล็กๆและภรรยาของเจ้ากับน้าบิดาของเจ้ามา {45:20} อย่าเสียดายทรัพย์สมบัติเลย เพราะของดีที่สุดในประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว” {45:21} บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่งของฟาโรห์ กับให้เสบียงรับประทานตามทาง {45:22} โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสามร้อยเหรียญกับเสื้อห้าสำหรับ {45:23} โยเซฟฝากของต่อไปนี้ให้บิดา คือลาสิบตัวบรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง {45:24} ดังนั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า “จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง” {45:25} พวกพี่น้องก็พากันขึ้นมาจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอันไปหาโยอาบิดาของตน {45:26} บอกบิดาว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด” แต่จิตใจโยอาบิดงั้น เพราะยังไม่เชื่อเขา {45:27} เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟสั่งพวกเขาไว้ เมื่อโยอาบิดเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็พินแฟ่มขึ้นขึ้น {45:28} อิสราเอลจึงว่า “เราอิ่มใจแล้ว โยเซฟลูกเรายัง

มีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย"

{46:1} อิสราเอลเดินทางไปพร้อมกับทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซบา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสอัคบิดาของตน {46:2} พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า "ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย" ยาโคบทูลว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า" {46:3} พระองค์จึงตรัสว่า "เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น {46:4} เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า" {46:5} ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พายาโคบบิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาโรห์ส่งมารับไปกับลูกหลานเล็กๆ และภรรยาของเขา {46:6} เขาพาฝูงสัตว์ของตนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอันนั้นไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน {46:7} คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์ {46:8} ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ {46:9} และบุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค บัลลู เฮสโรน และคารมี {46:10} บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมุเอล ยามีน โอาหัด ยาซีน และโศหาร์ กับชาอูล บุตรชายของเลวีคนคานาอัน {46:11} บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โชน โคฮาท และเมราวี {46:12} บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์ โอนัน เช-ลาห์ เปเรศ เศ-ราห์ แต่เออร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล {46:13} บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และชิมโรน {46:14} บุตรชายของเศบูลุน คือ เสเรด เอโลน และยาเลเอล {46:15} พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปัตตานอาร์ม กับบุตรสาวชื่อ ดีนาห์ บุตรชายหญิงหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน {46:16} บุตรชายของกาด คือ ศิฟโอน ฮักกี ชูนิ เอสโบน เอรี อาโรตี และอาเรลี {46:17} บุตรชายของอาเชอร์ คือ ยิมนาห์ อิซอฮาห์ อิชี และเบรียห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลติเอล {46:18} พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางซิลปาห์ ผู้ที่ลาบันยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ {46:19} บุตรชายของนางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน {46:20} มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวของไปติเฟรา บุริหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน {46:21} บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อัสเบล เก-รา นาอามาน

เอไฮ โรซ มุปิม หุปิม และอาร์ด {46:22} พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน {46:23} บุตรชายของดานคือ หุซิม {46:24} บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซิลเลม {46:25} พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบันยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ {46:26} บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากนั้นเฝ้าของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีหกสิบหกคนด้วยกัน {46:27} บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน

{46:28} ยาโคบให้ยูดาห์ส่งหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเชน แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน {46:29} โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชน รับอิสราเอลบิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน {46:30} อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "เดี๋ยวนี้พ่อจะตายก็ตามเถิด เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้ว และรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่" {46:31} โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า "เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า 'พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว' {46:32} คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาด้วย' {46:33} และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า 'พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร' {46:34} ท่านทั้งหลายจงทูลว่า 'การทำมาหาเลี้ยงชีพของผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้งานตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย' เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแกะทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์"

{47:1} โยเซฟเข้าไปทูลฟาโรห์ว่า "บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัวและทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูกิดิต พวกเขาอยู่ในแผ่นดินโกเชน" {47:2} โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์ {47:3} ฟาโรห์ตรัสถามพี่น้องของโยเซฟว่า "พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร" เขาทูลฟาโรห์ว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแกะแพะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์" {47:4} เขาทูลฟาโรห์อีกว่า "พวกข้าพระองค์มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกันดารอาหารนัก เหตุ

ฉะนั้นนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด" {47:5} ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า "บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว {47:6} ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้า ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา" {47:7} โยเซฟก็พาโยacobบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ โยacobก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์ {47:8} ฟาโรห์จึงตรัสถามโยacobว่า "อายุท่านได้เท่าไร" {47:9} โยacobทูลตอบฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ดำรงชีวิตอยู่จนบัดนี้ได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ในวันที่ดำรงชีวิตอยู่อยู่นั้น" {47:10} โยacobถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์ {47:11} ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามเสสตามรับสั่งของฟาโรห์ {47:12} โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว

{47:13} และทั่วแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกัณดารอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นหิวโหยเพราะการกัณดารอาหาร {47:14} โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์ {47:15} เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมากราบเรียนโยเซฟว่า "ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดเล่า" {47:16} โยเซฟจึงบอกว่า "ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์" {47:17} เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขาแลกกับม้า แพะแกะ ฝูงวัวและลา ในปีนั้นท่านจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆของเขา {47:18} เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า "พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่า เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือในสายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น" {47:19} เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินแลกกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ดินจะเป็นทาสของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่

พวกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่รกร้างไป" {47:20} โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกัณดารอาหารรุนแรงต่อเขาเขิงนัก เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์ {47:21} ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์ {47:22} เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้น โยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะปุโรหิตได้รับปันส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา {47:23} โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด {47:24} และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตน สำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง" {47:25} คนทั้งหลายก็กล่าวว่า "ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์" {47:26} โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ตราไปทุกวันนี้ว่า ให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้าส่วน เว้นแต่ที่ดินของปุโรหิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาโรห์

{47:27} พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเชน เขามีทรัพย์สมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย {47:28} โยacobมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุโยacobได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี {47:29} เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า "ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตากรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังศพเราไว้ในอียิปต์เลย {47:30} แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด" โยเซฟก็สัญญาว่า "ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง" {47:31} อิสราเอลจึงบอกว่า "จงปฏิญาณตัวให้เราด้วย" โยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

{48:1} และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโยเซฟว่า "ดูเถิด บิดาของท่านป่วย" โยเซฟก็พามันัสเสห์และเอฟราอิมบุตรชายทั้งสองของตนไป {48:2} มีคนบอกยาโคบว่า "ดูเถิด โยเซฟบุตรชายมาหาท่าน" อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน {48:3} โยacobจึงพูดกับโยเซฟว่า "พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบล

ลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพระพรแก่พ่อ {48:4} และตรัสแก่พ่อว่า "ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์" {48:5} ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน {48:6} ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมรดกของเขา {48:7} และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากบัตดานมา นางราเชลซึ่งอยู่กับพ่อได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอฟราธาห์ แล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอฟราธาห์คือเบธเลเฮม" {48:8} อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟจึงถามว่า "นี่ใคร" {48:9} โยเซฟตอบบิดาของตนว่า "นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้" อิสราเอลจึงว่า "ขอเจ้าพาบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา" {48:10} คราวนั้นตาของอิสราเอลมืดมัวไปเพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพาบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จูบกอดเขา {48:11} อิสราเอลบอกโยเซฟว่า "แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเถิด พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของเจ้าด้วย" {48:12} โยเซฟเอาบุตรออกมาจากระหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

{48:13} โยเซฟลงบุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอฟราอิมให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และมือซ้ายจับมนัสเสห์ให้อยู่ข้างขวามืออิสราเอล {48:14} ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกวางบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี {48:15} แล้วอิสราเอลกล่าวคำอวยพรแก่โยเซฟว่า "ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้ {48:16} ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เขาเจริญขึ้นเป็นมวลชนบนแผ่นดินเกิด" {48:17} ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวาบนศีรษะของเอฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอฟราอิมวางบนศีรษะมนัสเสห์ {48:18} โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า "ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวาบนศีรษะคนนี้เถิด" {48:19} บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า "พอรู้แล้ว ลูก

เอ๋ย พอรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน" {48:20} วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า "พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า 'ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด'" อิสราเอลจึงให้เอฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์ {48:21} อิสราเอลบอกโยเซฟว่า "ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า" {48:22} ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อได้จากมือคนอโมไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อฉันให้แก่เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า"

{49:1} ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า "พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย {49:2} บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอิสราเอลบิดาของเจ้า {49:3} รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งริ้วแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง {49:4} เจ้าไม่มั่นคงเหมือนดั่งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่องเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เจ้าล่องเข้าไปถึงที่นอนของเรา {49:5} สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขา {49:6} โอ จิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่ลึกลับของเขา ยศบรรดาศักดิ์ของเราเอ๋ย อย่าเข้าร่วมในที่ประชุมของเขาเลย เหตุว่าเราฆ่าคนด้วยความโกรธ เขาทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขา {49:7} ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่แข่ง ให้ความโหดร้ายของเขาเป็นที่สาปเกิด เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล {49:8} ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า {49:9} ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก็มลง เขามอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะเหยี่ยวเขาให้ลุกขึ้น {49:10} ธาตุพระกระจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น {49:11} เขาผูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่น และผูกลูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่นดีที่สุด เขาชักผ้าของเขาด้วยน้ำองุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลองุ่น {49:12} ตาเขาจะแดงด้วยน้ำองุ่น และฟันเขาขาวด้วยน้ำนม {49:13} เสบูลุนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ

เขตแดนของเขาจะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน {49:14} ฝ่ายอิสราเอลเป็นตัวลามีกำลังมากหมอบลงกลางสัมภาระของมัน {49:15} เขาเห็นว่าที่พักดีและแผ่นดินสบาย จึงย่อบาของตนลงรับไว้ ยอมเป็นทาสรับใช้การงาน {49:16} ส่วนดานจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล {49:17} ดานจะเป็นงูอยู่ตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่ในหนทางที่กีดส้นเท้าม้า ให้คนขี่ตกหยาบลง {49:18} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รอคอยความรอดจากพระองค์ {49:19} ฝ่ายกาดนั้นจะมีกองทัพมาย่ำยีเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตีกองทัพนั้น {49:20} อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์ {49:21} นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปลดปล่อย เขากล่าวคำอันไพเราะ {49:22} โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลตก เป็นกิ่งที่เกิดผลตกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง {49:23} พวกฟราธาได้ทำให้เขาทุกข์โศก ทั้งยิงและเกลียดชังเขา {49:24} แต่ธนูของเขาเองยื่นหยัดต่อผู้ ล่าแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น) {49:25} โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดิ์ทานภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพระพรแก่เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนวมและครรรภ์ {49:26} ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา จนถึงที่สุดแห่งเนินเขาเนื่องนิธย์ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศิระของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศิระแห่งผู้ที่ต้องพรางจากพี่น้อง {49:27} ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้" {49:28} ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน

สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

{49:29} ยาโคบก้าจับเขาและกล่าวแก่เขาว่า "เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเรา ในถ้ำที่นาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ {49:30} ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัดเป-ลาห์ หน้ามัมเรในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อกับนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน {49:31} ณ ที่นั้น เขาฝังศพอับราฮัม และซาร่าห์ ภรรยาของเขา ที่นั้นเขาได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาห์ ภรรยาของเขา และที่นั้นเราฝังศพเลอาห์ {49:32} นากับถ้ำที่อยู่ในนา นั้นเราซื้อจากลูกหลานของเฮท" {49:33} เมื่อยาโคบสั่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็

บทที่ 2

อพยพ / Exodus

{1:1} นี่แหละเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มาбыาโคบ {1:2} คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์ {1:3} อิสสาคาร์ เซบูลุน และ เบนยามิน {1:4} ดาน และนัฟทาลี กาดและอาเชอร์ {1:5} คนทั้งปวงที่ออกมาจากบ้านเอวของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วนโยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว {1:6} แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคนยุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด

{1:7} และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากทีเดียว และแพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น {1:8} บัดนี้มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ {1:9} และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า "ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่า และมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก {1:10} มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เขาจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเรา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร" {1:11} เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนางงานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาโรห์ คือเมืองปิธม และเมืองรามเสส {1:12} แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยังแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล {1:13} ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก {1:14} และทำให้ชีวิตของเขาย่ำแย่เพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น เช่นทำปูนสอ ทำอิฐและทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด {1:15} และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรู ซึ่งคนหนึ่งชื่อชิฟราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปูอาห์

{1:16} และพระองค์ตรัสว่า "เมื่อเจ้าไปทำคลอดให้แก่หญิงฮีบรู และเห็นเขายูบบนแผ่นศิลา ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต" {1:17} แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต {1:18} กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า "เหตุใดเจ้าจึงทำอย่างนี้ คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต" {1:19} นางผดุงครรภ์จึงกราบทูลฟาโรห์ว่า "เพราะหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะเขามีกำลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มาหาเขาไม่ทัน" {1:20} เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดปรานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก {1:21} และต่อมา เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว {1:22} ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่บ่าวไพร่ทั้งปวงของพระองค์ว่า "บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้"

{2:1} ยังมีชายวงศ์วานเลวีคนหนึ่ง ได้หญิงสาวคนเลวีมาเป็นภรรยา {2:2} หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปงาม นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน {2:3} ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้วก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก ยัดด้วยยางมะตอย และชั้น เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปรือริมแม่น้ำ {2:4} ส่วนพี่สาวยืนอยู่แต่ไกล คอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่อน้อง {2:5} และพระราชธิดาของฟาโรห์ลงไปสรงที่แม่น้ำ และพวกสาวใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอปรือ จึงสั่งให้สาวใช้ไปนำมา {2:6} และเมื่อเปิดตะกร้านั้นออกก็เห็นทารก และดูเถิด ทารกนั้นกำลังร้องไห้ พระนางจึง

ทรงกรุณาหารกนั้น และตรัสว่า "นี่เป็นลูกชาวฮีบรู" {2:7} พี่สาวทากรจึงทูลถามพระราชธิดาของฟาโรห์ว่า "จะให้หม่อมฉันไปหานางนมชาวฮีบรูมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม" {2:8} พระราชธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า "ไปหาเถิด" หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกมารดาของทารกนั้นมา {2:9} ฝ่ายพระราชธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งนางว่า "รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา แล้วเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า" นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้ {2:10} แล้วทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเขามาถวายพระราชธิดาของฟาโรห์ และเขากลายเป็นบุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า "เพราะเราได้พบเขายืนมาจากน้ำ"

{2:11} และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาต้องทำงานตรากตรำ โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนฮีบรู ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน {2:12} ท่านก็มองดูชายชราและเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย {2:13} และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวฮีบรูสองคนต่อสู้กันอยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า "ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม" {2:14} และเขาตอบว่า "ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ" โมเสสจึงกลัว และนึกว่า "เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่" {2:15} เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หาช่องที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดีย ท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง

{2:16} ฝ่ายปุโรหิตของคนมีเดียมีบุตรสาวเจ็ดคน หญิงเหล่านั้นก็มาดักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะแกะของบิดากิน {2:17} และพวกเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะแกะของเธอกินน้ำ {2:18} และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเธอ บิดาถามว่า "วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว" {2:19} และเธอตอบว่า "มีคนอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ ทั้งยังดักน้ำให้พวกข้าพเจ้าและให้ฝูงแพะแกะกินด้วย" {2:20} บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า "แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ละ ไปเชิญเขามาเพื่อจะรับประทานอาหารสิ" {2:21} โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกสิบปราชญ์บุตรสาวให้แก่โมเสส {2:22} นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอร์โซม เพราะท่านกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าว

อาศัยอยู่ต่างประเทศ" {2:23} และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ ชนชาติอิสราเอลก็เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญและเสียงร่ำร้องของเขาดังขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้ {2:24} และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ {2:25} พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา

{3:1} ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของโยโรฟอตาของเขา ผู้เป็นปุโรหิตของคนมีเดีย และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ {3:2} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป {3:3} โมเสสจึงกล่าวว่า "ข้าจะแวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้" {3:4} และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า "โมเสสโมเสส" และโมเสสทูลตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้" {3:5} พระองค์จึงตรัสว่า "อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์" {3:6} แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า "เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ" และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า {3:7} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวคนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา {3:8} และเรามาเพื่อจะช่วยเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเบริสซี คนอีไวต์ และคนเยบุส {3:9} เพราะฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขาแล้ว {3:10} เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาพลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์" {3:11} ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าวว่า "ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์" {3:12} พระองค์จึงตรัสว่า "เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพลไพร่ออก

จากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้าบนภูเขา
นี้" {3:13} และโมเสสทูลพระเจ้าว่า "ดูเถิด เมื่อข้าพระองค์
ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'พระเจ้าแห่ง
บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' และ
เขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระองค์ทรงพระนามว่าอะไร' ข้า
พระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร" {3:14} พระเจ้าจึงตรัสกับ
โมเสสว่า "เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น" แล้วพระองค์ตรัสว่า "เจ้าจง
ไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า 'เราเป็นได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหา
ท่านทั้งหลาย'"

{3:15} พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า "เจ้าจงกล่าว
แก่ชนชาติอิสราเอลว่าดังนี้ 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่ง
บรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของ
อิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน'
นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของ
เราตลอดทุกชั่วอายุ {3:16} จงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของ
อิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า 'พระ
เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของ
อับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า
ตรัสว่า "แท้จริงเราลงมาเยี่ยมเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้
เห็นสิ่งซึ่งเขาได้กระทำแก่เจ้าในอียิปต์" {3:17} และเรา
ได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้งหลายไปให้พ้นจากความ
ทุกข์ในประเทศอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน คน
ฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์สซี คนฮิไตต์และคนเยบุส
ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์" {3:18}
และเขาก็จะเชื่อฟังคำของเจ้า แล้วพวกเจ้า ทั้งเจ้ากับพวก
ผู้ใหญ่ของชนอิสราเอล จงพากันไปเผ่ากษัตริย์ของอียิปต์
และเจ้าจงทูลพระองค์ว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบ
รู ทรงปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอได้โปรดให้
ข้าพระองค์เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันเพื่อจะ
ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา' {3:19}
เรารู้แน่แล้วว่า กษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้พวกเจ้าไป
แม้กระทั่งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์ {3:20} และเราจะเหยียด
มือของเราออกประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเรา
ที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น
กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเจ้าไป {3:21} และเราจะให้
พลไพร่เป็นทัพไปรุดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ และ
ต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะต้องไปมือเปล่า {3:22}
แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจาก
เพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา
และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า
และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์"

{4:1} โมเสสจึงทูลตอบว่า "แต่ ดูเถิด เราจะไม่เชื่อข้า
พระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เพราะเขาจะว่า 'พระ
เยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย'" {4:2} พระเยโฮวาห์
จึงตรัสกับโมเสสว่า "อะไรอยู่ในมือของเจ้า" และท่านทูล
ว่า "ไม้เท้า" {4:3} และพระองค์ตรัสว่า "โยนลงที่พื้นดิน
เถิด" ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลาย
เป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป {4:4} และพระเยโฮวาห์
ตรัสกับโมเสสว่า "เอื้อมมือของเจ้าและจับหางงูไว้" ท่านก็
เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ใน
มือของท่าน {4:5} "เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเย
โฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม
พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่
เจ้าแล้ว" {4:6} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า "เอา
มือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า" ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่
อกของท่าน และเมื่อชักมือออก ดูเถิด มือของท่านก็เป็น
โรคเรื้อน ขาวเหมือนหิมะ {4:7} พระองค์จึงตรัสว่า "เอา
มือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง" โมเสสก็สอดมือ
ของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกมาจากอก
และดูเถิด มือนั้นกลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่น
ของท่าน {4:8} "และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟัง
เสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญ
ที่สอง {4:9} และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสอง
ครั้งนี้ ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลง
ที่พื้นแห้ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด
บนดินแห้งนั้น"

{4:10} แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่องค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่อง
ทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้
ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดซ้ำ"
{4:11} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า "ผู้ใดเล่าที่สร้างปาก
มนุษย์ หรือทำให้เป็นใบ้ หนูนวก ตาดี หรือตาบอด เรา
พระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ {4:12} เพราะฉะนั้น จงไป
เถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรจะ
พูด" {4:13} แต่ท่านทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ข้าพระองค์ ขอทรงโปรดให้ผู้อื่นไปเถิด" {4:14} ฝ่ายพระเย
โฮวาห์ทรงกริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้ามีพี่ชายคือ
อาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ เรารู้แล้วว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง และดู
เถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้าเขาก็จะ
ดีใจ {4:15} เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรจะพูด
แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขา และเราจะสอน
เจ้าว่าควรจะทำประการใด {4:16} และเขาจะเป็นผู้พูดแก่

พลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้าแก่เขา {4:17} เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ"

{4:18} โมเสสจึงกลับไปหาเยโร ฟอตาของตน และบอกกับเขาว่า "ข้าพเจ้าขอลากลับไปหาพี่น้องของข้าพเจ้า ซึ่งอยู่ในอียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่" ฝ่ายเยโรตอบโมเสสว่า "ไปโดยสันติภาพเถิด" {4:19} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดียนว่า "กลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หาช่องประหารชีวิตเจ้านั้นตายแล้ว"

{4:20} โมเสสจึงให้ภรรยาและบุตรชายของตนขึ้นลากลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือของท่านไปด้วย {4:21} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เมื่อเจ้ากลับไปอียิปต์ จงกระทำหัตถ์ศรัทธาต่างๆซึ่งเรามอบไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป {4:22} และเจ้าจะทูลฟาโรห์ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตรหัวปีของเรา {4:23} เราจึงบอกแก่เจ้าว่า 'จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา' และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย'" {4:24} และต่อมา ณ ที่พักระหว่างทาง พระเยโฮวาห์เสด็จมาพบโมเสส และจะประหารชีวิตของท่านเสีย {4:25} ครั้งนั้นนางสิปโปราห์จึงเอาหินคมตัดหนังที่ปลายของคชชาตบุตรชายของตนออกแล้วทั้งไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า "จริงนะ ท่านเป็นสามิผู้ทำให้โลหิตตก" {4:26} พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นางจึงกล่าวว่า "ท่านเป็นสามิผู้ทำให้โลหิตตก" เนื่องจากการเข้าสู่หนัด

{4:27} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "จงไปพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร" เขาก็ไปพบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้าและรูปท่าน {4:28} โมเสสจึงเล่าให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน {4:29} โมเสสกับอาโรนไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน {4:30} แล้วอาโรนจึงกล่าวถึงพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่างๆนั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่ {4:31} ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว เขาก็ก็มิหวั่นกลัวและน้อมนัสการ

{5:1} ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรนเข้าเฝ้า และทูลฟาโรห์ว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้

ว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ทำการเลี้ยงนมัสการเราในถิ่นทุรกันดาร'" {5:2} ฟาโรห์จึงตรัสว่า "พระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจึงจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้งเราจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป" {5:3} เขาทั้งสองจึงทูลว่า "พระเจ้าของคนอียิปต์ได้ทรงปรากฏกับข้าพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยโรคภัยหรือด้วยดาบ" {5:4} แล้วภษัตริย์แห่งอียิปต์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าโมเสสกับอาโรน เจ้าจะให้พลไพร่ทั้งการงานของเขาเสียทำไม เจ้าจงกลับไปรับภาระงานของเจ้า" {5:5} และฟาโรห์ตรัสว่า "ดูเถิด พวกไพร่ในประเทศนี้มีมาก และเจ้าทั้งสองทำให้เขาหยุดการงานของเขาเสีย" {5:6} ในวันนั้นเองฟาโรห์มีพระบัญชาสั่งนายงานและนายกองของพลไพร่ว่า {5:7} "ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกไพร่สำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน แต่ให้เขาไปเกี่ยวหาฟางเอาเอง {5:8} ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เขาทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาเกียจคร้าน เหตุฉะนั้นเขาร้องว่า 'ขอให้พวกข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกข้าพระองค์' {5:9} จงจัดหางานให้เขาทำหนักกว่าแต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำพูดเหลวไหล" {5:10} ฝ่ายนายงานและนายกองของพลไพร่ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร่ว่า "ฟาโรห์รับสั่งดังนี้ว่า 'เราจะไม่ยอมให้ฟางแก่พวกเจ้าเลย {5:11} เจ้าจงไปหาฟางมาเอง ตามแต่จะหามาได้เถิด แต่งานของเจ้าที่เกณฑ์นั้นก็ไม่ลดหย่อนให้เลย'" {5:12} พลไพร่เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอฟางมาแทนฟาง {5:13} นายงานก็เร่งรัดว่า "จงทำงานคืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่" {5:14} นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนายงานของฟาโรห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูกโบยตีและถูกถามว่า "ทำไมหมูนี้นี้จึงไม่ได้อิฐที่เกณฑ์ไว้เต็มจำนวน ทั้งวานนี้และวันนี้ เหมือนแต่ก่อน" {5:15} นายกองของชนชาติอิสราเอลจึงมาร้องทูลต่อฟาโรห์ว่า "เหตุไฉนพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกทาสของพระองค์ {5:16} พวกเขากล่าวกับพวกเราว่า 'ทำอิฐซิ' แต่มิได้ให้ฟางแก่พวกทาสของพระองค์เลย และดูเถิด พวกทาสของพระองค์ถูกโบยตี แต่ข้าราชการของพระองค์เองเป็นฝ่ายผิด" {5:17} แต่ฟาโรห์ตรัสว่า "พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าจึงมาร้องว่า 'ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์'"

วาท' {5:18} เหตุฉะนั้นเจ้าจงไปทำงานเถียวนี้ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนอิฐที่เกณฑ์ไว้นั้น พวกเจ้าจะต้องนำมาให้ครบจำนวน" {5:19} นายกองชนชาติอิสราเอลก็เห็นว่าตนมีปัญหาแล้ว หลังจากถูกสั่งว่า "ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนอิฐที่ถูกเกณฑ์ให้ทำทุกๆวันลง" {5:20} ครั้นออกมาจากเฝ้าฟาโรห์ เขาพบโมเสสกับอาโรนยืนอยู่กลางทาง {5:21} เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกท่านและพิพากษาเถิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของพวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้สังหารพวกข้าพเจ้าเสีย" {5:22} โมเสสจึงกลับไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา {5:23} เพราะว่าตั้งแต่ข้าพระองค์ไปเฝ้าฟาโรห์เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟาโรห์ก็ทำทารุณแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็ได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย"

{6:1} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เราจะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เราจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา" {6:2} พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ {6:3} เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เรามาได้สำแดงให้เขารู้จักเราในนามพระเยโฮวาห์ {6:4} และเราได้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขาทั้งหลายด้วยว่า จะยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว {6:5} และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอียิปต์กักไว้ให้เป็นทาส และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา {6:6} เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง {6:7} เราจะรับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ {6:8} เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์'" {6:9} โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสสเพราะระอาใจ

และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส {6:10} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {6:11} "จงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา" {6:12} และโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็มิได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง" {6:13} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ว่า ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

{6:14} คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่อฮาโนค บิลลู เฮสโรน และคารมี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของรูเบน {6:15} บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมูเอล ยามีน โอหาด ยาคีน โศหาร์ และชาอูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของสิเมโอน {6:16} และคนเหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา คือ เกอร์โซน โคฮาตและเมารีย์ เลวีนั้นมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี {6:17} บุตรชายของเกอร์โซนชื่อ ลิบนี และชิมิ ตามครอบครัวของเขา {6:18} บุตรชายของโคฮาตชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบริน และอุสซีเอล โคฮาตมีอายุได้ร้อยสามสิบสามปี {6:19} บุตรชายของเมารีย์ชื่อ มาฮาลี และมุชี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา {6:20} ฝ่ายอัมรามได้นางโยเคเบตน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี {6:21} บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โครห์ เนเฟก และคีรี {6:22} บุตรชายของอุสซีเอลชื่อ มิซาเอล เอลซาฟาน และสิธรี {6:23} ฝ่ายอาโรนได้นางเอลีเซบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาโชนเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นาดับ อาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ {6:24} บุตรชายของโครห์ชื่อ อัลสึร์ เอลคานาห์ และอาบียาสาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของคนโครห์ {6:25} ฝ่ายเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปุทีเอลเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ ฟินหัส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเขา {6:26} อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหละ คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า "จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามหมู่ตามกองของเขา" {6:27} สองคนนี้แหละเป็นผู้ที่กราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์เพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหละ {6:28} และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น {6:29} พระเยโฮวาห์ตรัส

กับโมเสสว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า" {6:30} ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟังข้าพระองค์"

{7:1} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ดูซิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า {7:2} เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา {7:3} เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำให้หมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ {7:4} แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง {7:5} และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอลออกจากพวกเขา" {7:6} โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเขา {7:7} เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมียูแปดสิบปี และอาโรนมีอายุแปดสิบสามปี {7:8} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {7:9} "เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า 'จงแสดงอัศจรรย์ยี่สิบเจ็ดอย่างของเจ้า' เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า 'เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์' และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู"

{7:10} โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ เขาก่อทำตามตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู {7:11} ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์ และพวกนักวิद्याกลมาด้วย พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเล่ห์กลของเขา {7:12} ด้วยว่าเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาเสียทั้งหมด {7:13} และพระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อฟาโรห์หยาบคมเชื่อฟังเขาทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

{7:14} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป {7:15} เจ้าจงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเฝ้าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปที่แม่น้ำ เจ้าจงยืนคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ {7:16} และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวฮีบรู

ตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเฝ้าโดยมีพระดำรัสว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด จนนับนี้เจ้าก็ยังหาได้เชื่อฟังไม่' {7:17} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ท่านจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ด้วยอาศัยการกระทำดังนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้เท้าที่ถือไว้นั้นพาดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด {7:18} ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และแม่น้ำจะเหม็น ชาวอียิปต์จะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้'" {7:19} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงบอกอาโรนว่า 'เอาไม้เท้าของท่านขึ้นไปเหนือแม่น้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือลำคลอง แม่น้ำ บึง และสระทั้งหมดของเขา เพื่อน้ำจะกลายเป็นเลือดและจะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ในภาชนะไม้และภาชนะหิน'" {7:20} โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์ และท่ามกลางสายดาของพวกข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น {7:21} ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหม็น และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ {7:22} แต่พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำได้เหมือนกันอาศัยเล่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง ฟาโรห์หาเชื่อฟังท่านทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ {7:23} ฟาโรห์เสด็จกลับเข้าในวัง มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เหมือนกัน {7:24} ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันซุกหลุมตามริมแม่น้ำหาน้ำดื่ม เพราะเขาดื่มไม่ได้ในแม่น้ำไม่ได้ {7:25} ครบกำหนดเจ็ดวันนับตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

{8:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปหาฟาโรห์บอกเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะได้ไปปรนนิบัติเรา {8:2} ถ้าท่านไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะให้ฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วเขตแดนของท่าน {8:3} ฝูงกบจะเต็มไปด้วยแม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการตามตัวพลเมือง ในเตาปั้นขนมและในอ่างขำแข็งของท่านด้วย {8:4} ฝูงกบนั้นจะขึ้นมาที่ตัวฟาโรห์ ที่ตัวพลเมือง และที่ตัวข้าราชการทั้งปวงของท่าน'" {8:5} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงบอกอาโรนว่า 'ให้เหยียดมือที่ถือไม้เท้าออกเหนือลำคลอง เหนือแม่น้ำ และเหนือบึงให้ฝูงกบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์'" {8:6} อาโรนก็เหยียดมือออกเหนือพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ฝูงกบก็ขึ้นมาเต็มแผ่นดินอียิปต์ {8:7} ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ทำตามเล่ห์กลของเขา ให้มีฝูงกบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน {8:8}

ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า "จงกราบทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ฝูงงoph ไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอมปล่อยให้บ่าวไพร่เหล่านั้นไปเพื่อเขาจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์" {8:9} โมเสสจึงทูลฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมากเวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์ ข้าราชบริพารและพลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายฝูงงoph ไปเสียจากพระองค์และราชสำนักให้อยู่ในแม่น้ำเท่านั้น" {8:10} ฟาโรห์ตรัสตอบว่า "พรุ่งนี้" โมเสสจึงทูลว่า "ให้เป็นไปตามคำตรัสของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย" {8:11} ฝูงงoph จะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จากข้าราชการและพลเมืองของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่ในแม่น้ำเท่านั้น"

{8:12} โมเสสกับอาโรนทูลลาไปจากฟาโรห์ แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องฝูงงoph ที่พระองค์ได้ทรงให้มาทรมานฟาโรห์ {8:13} พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส ฝูงงoph เหล่านั้นก็ตายเกลื่อนบ้านเรือนเกลื่อนหมู่บ้านและทุ่งนา {8:14} เขาก็เก็บซากงoph ไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหม็นตลบไป {8:15} แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว {8:16} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "บอกอาโรนว่า 'จงเหยียดไม้เท้าออกและตีฝุ่นดินให้กลายเป็นเหาทั่วประเทศอียิปต์'" {8:17} เขาทั้งสองก็กระทำตาม ด้วยว่าอาโรนเหยียดมือออกยกไม้เท้าและตีฝุ่นดิน ก็กลายเป็นเหามาอยู่ในมนุษย์และสัตว์ ฝุ่นดินทั้งหมดกลายเป็นเหาทั่วประเทศอียิปต์ {8:18} ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายามใช้เล่ห์กลของเขา เพื่อทำให้เกิดเหา แต่ก็ทำไม่ได้ เหากันมาอยู่ในมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง {8:19} พวกนักแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า "นี่เป็นนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า" ฝ่ายฟาโรห์มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อฟังเขาไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

{8:20} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ลุกขึ้นแต่เข้าไปคอยเฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมายังแม่น้ำ แล้วบอกฟาโรห์ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงปล่อยพลไพร่ของเราไปเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา" {8:21} ถ้าแม้ไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด เราจะใช้ให้ฝูงเหามาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือนของชาวอียิปต์ และพื้นดินที่เขายืนจะเต็มไปด้วยฝูงเหา" {8:22} ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินโกเสน ที่พลไพร่ของเราอาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีฝูงเหาที่นั่น

เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ สลิดอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก" {8:23} เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรากับชนชาติของเจ้า" หมายถึงสิ่งนี้จะบังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้" {8:24} แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนี้ เหลือฝูงใหญ่ยิ่งนักเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการ และทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหายเพราะเหตุฝูงเหาเหล่านั้น {8:25} ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รับสั่งว่า "จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้" {8:26} โมเสสทูลว่า "การกระทำเช่นนั้นหาควรไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเขา แล้วเขาจะไม่เอาก่อนหินขว้างข้าพระองค์ทั้งหลายหรือ" {8:27} ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์"

{8:28} ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า "เราจะปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวกเจ้าอย่าไปให้ไกลนัก จงวิงวอนเพื่อเราด้วย" {8:29} โมเสสจึงทูลว่า "ดูเถิด พอข้าพระองค์ทูลลาพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวาห์ ขอให้ฝูงเหาไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพรุ่งนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกลับกลอกอีกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไพร่ให้ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์" {8:30} โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ {8:31} พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ฝูงเหาไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว {8:32} ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้างในคราวนี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่ไป

{9:1} ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ไปเข้าเฝ้าฟาโรห์บอกฟาโรห์ว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "จงปล่อยให้พลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา" {9:2} ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ {9:3} ดูเถิด หัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น" {9:4} และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของคน

อิสราเอลจะไม่ต้องตายเลย"" {9:5} พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า "พวกรุ่นนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน" {9:6} รุ่งขึ้นพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้นฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว {9:7} ฟาโรห์ทรงใช้คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของคนอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป

{9:8} พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า "เจ้าจงกำชี้เถาจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสช้อนขึ้นไปในอากาศในสายตาของฟาโรห์ {9:9} และมันจะกลายเป็นฝุ่นปลิวไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิดเป็นฝีแตกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์" {9:10} เขาทั้งสองจึงนำชี้เถาจากเตาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ช้อนชี้เถาขึ้นไปในท้องฟ้า ชี้เถานั้นก็กลายเป็นฝีแตกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์ {9:11} ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุนี้ เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์ทั้งปวง ก็เป็นฝีด้วยเหมือนกัน {9:12} แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว

{9:13} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงตื่นแต่เช้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์บอกเขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า "จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา {9:14} ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้แน่ว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้ {9:15} เพราะเดี๋ยวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะฟาดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก {9:16} และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก {9:17} เจ้ายังถือทิฐิต่อสู้พลไพร่ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ {9:18} ดูเถิด พวกรุ่นนี้ประมาณเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกลงมาอย่างหนัก อย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้านเมืองมาจนบัดนี้ {9:19} เหตุฉะนั้น บัดนี้จึงต้อนฝูงสัตว์ และทุกสิ่งที่มีอยู่ในทุ่งนาให้เข้าที่กำบัง เพราะคนทุกคนและสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในทุ่งนาที่มีได้เข้ามาอยู่ในบ้านจะถูกลูกเห็บตายหมด"" {9:20} บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัวพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ให้ทาสและสัตว์ของตนกลับเข้าบ้าน {9:21} แต่ผู้ที่ไม่นับถือพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ยังคงปล่อยให้ทาส

และสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา {9:22} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงชูมือขึ้นยังท้องฟ้า เพื่อลูกเห็บจะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์และบนผักหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์" {9:23} โมเสสก็ชูไม้เท้าของตนขึ้นยังท้องฟ้าแล้วพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้อง มีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดินอียิปต์ {9:24} มีลูกเห็บและลูกเห็บปนไฟตกหนักยิ่งนักอย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มตั้งเป็นประเทศมา {9:25} สิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้นทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้ทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาหักโค่นลง {9:26} เว้นแต่ที่แผ่นดินโกเชน ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น หามิลูกเห็บตกไม่

{9:27} ฟาโรห์จึงทรงใช้คนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า "ครั้งนี้เราทำบาปแน่แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม เราและชนชาติของเรานั้นก็ชั่ว {9:28} ขอทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้องและลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่านไป และพวกท่านจะไม่ถูกกักต่อไปอีก" {9:29} โมเสสทูลฟาโรห์ว่า "ทันทีที่ข้าพระองค์ออกไปจากกรุงนี้แล้วข้าพระองค์จะยกมือทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องก็จะเจียบ และจะไม่มีลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าเป็นของพระเยโฮวาห์ {9:30} แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์ทราบว่าจะไม่ยอมจะยังไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้า" {9:31} ต้นป่านและต้นข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายเสีย เพราะต้นข้าวบาร์เลย์กำลังออกรวง และต้นป่านก็ออกดอกแล้ว {9:32} ส่วนข้าวสาลีและข้าวไร่นั้นมิได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่ออกขึ้น {9:33} โมเสสทูลฟาโรห์ไปจากกรุง และยกมือขึ้นทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มิได้ตกบนแผ่นดิน {9:34} เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บและฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำผิดบาปต่อไปอีก พระทัยแข็งกระด้าง ทั้งพระองค์และข้าราชการ {9:35} พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจริง เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

{10:1} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้ใจของฟาโรห์ และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราต่อหน้าพวกเขา {10:2} เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์" {10:3} โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์

ทูลฟาโรห์ว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา {10:4} มิฉะนั้น ถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด พรุ่งนี้เราจะให้ตึกแดนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า {10:5} ฝูงตึกแดนนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้ทุกต้นซึ่งงอกขึ้นให้เจ้าในทุ่งนานั้น มันจะกินเสียหมด {10:6} มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่บิดาและปู่ทวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย'" แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์ {10:7} บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า "คนนี้จะเป่งบ่วงแล้วตักเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว"

{10:8} โมเสสและอาโรนถูกนำตัวเข้ามาเฝ้าฟาโรห์อีก พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แต่ใครจะไปบ้าง" {10:9} โมเสสทูลว่า "ข้าพระองค์จะต้องพากันไปทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาว และฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์" {10:10} ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า "ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว {10:11} อนุญาตไม่ได้ จงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารถนาเช่นนั้นเท่านั้น" แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์

{10:12} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "จงเหยียดมือออกเหนือประเทศอียิปต์ให้ฝูงตึกแดนมาเหนือแผ่นดินอียิปต์ ให้กินผักทั่วไปของแผ่นดินซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย" {10:13} โมเสสจึงยื่นไม้เท้าออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมตะวันตกพัดมาเหนือพื้นแผ่นดินทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ลมตะวันตกก็พัดหอบฝูงตึกแดนมา {10:14} ฝูงตึกแดนลงทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ทั่วเขตแดนอียิปต์ทั้งหมด มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตึกแดนอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหาเป็นอย่างนั้นอีกไม่ {10:15} เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลมืดไป มันกินผักในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ไม่มีพืชใบเขียวเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้หรือ

ผักในทุ่ง ทั่วแผ่นดินอียิปต์ {10:16} ฟาโรห์จึงรีบให้คนไปตามโมเสสและอาโรนเข้าเฝ้า แล้วฟาโรห์ตรัสว่า "เราได้ทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย {10:17} เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปให้เรากครั้งนี้สักครั้งเถิด และวิงวอนขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงโปรดให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา" {10:18} โมเสสก็ไปจากฟาโรห์ และทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ {10:19} พระเยโฮวาห์จึงทรงบันดาลให้ลมพายุพัดกลับมาจากทิศตะวันตกหอบฝูงตึกแดนไปตกในทะเลแดง จนไม่มีตึกแดนเหลือเลยสักตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์ {10:20} แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป

{10:21} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงชูมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคลำได้" {10:22} โมเสสจึงชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดความมืดทึบทั่วไปในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน {10:23} เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา {10:24} ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้าเฝ้า ตรัสว่า "พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย" {10:25} ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า "พระองค์ต้องให้เราเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ {10:26} ข้าพระองค์ต้องนำฝูงสัตว์ไปด้วย ขาดไม่ได้สักกับเดียว เพราะว่าจะต้องเอาสัตว์จากฝูงเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ตัวใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น" {10:27} แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป

{10:28} ฟาโรห์รับสั่งแก่โมเสสว่า "ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลยเพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น" {10:29} โมเสสจึงทูลว่า "พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย"

{11:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว {11:2} บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน" {11:3} พระเยโฮวาห์

{12:25} ต่อมาครั้นท่านไปถึงแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจงถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ {12:26} ครั้นสืบไปภายหน้าเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า ‘พิธีนี้หมายความว่าอะไร’ {12:27} ท่านทั้งหลายจงตอบว่า ‘เป็นการถวายสัตวบูชาปีสากลแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านเว้นบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลาย” พลไพร่ทั้งปวงก็กราบลงนมัสการ {12:28} แล้วคนชาติอิสราเอลก็ไปทำตามคำสั่งทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกประการ

{12:29} ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว {12:30} ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องให้คร่ำครวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วยไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มีคนตาย {12:31} ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า "เจ้าทั้งสองกับทั้งชนชาติอิสราเอลจงยกออกไปจากประชาชนของเราเถิด ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตามที่ได้พูดไว้ฉันนั้น {12:32} เอาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและอวยพรให้เราด้วย" {12:33} ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพร่นั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขาพูดว่า "พวกเราตายกันหมดแล้ว" {12:34} พลไพร่นั้นเอาก่อนแบ่งดิบที่ยังมิได้ใส่เชื้อกับอ่างขยำแป้ง ห่อผ้าใส่บาแนกไป {12:35} ชนชาติอิสราเอลกระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์ {12:36} และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย

{12:37} ชนชาติอิสราเอลยกเดินออกจากเมืองรามเสสไปถึงเมืองสุคคท นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก {12:38} มีฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามไปด้วยพร้อมทั้งฝูงสัตว์ คือฝูงแพะแกะ และวัวจำนวนมากมาย {12:39} เขาเอาก่อนแบ่งไร้เชื้อซึ่งนำมาจากอียิปต์นั้น ปิ้งเป็นขนมไร้เชื้อ เพราะเขาถูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์ จึงไม่ทันเตรียมเสบียง {12:40} ชนชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี {12:41} ครั้นสิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว ในวันนั้นเองพลโยธาทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยก

ออกจากประเทศอียิปต์ {12:42} คืนวันนั้นเป็นคืนที่ควรจดจำไว้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์ ด้วยทรงนำเขาออกจากประเทศอียิปต์ คืนวันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุของเขา

{12:43} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "ระเบียบพิธีปีสากลเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติกินเลย {12:44} ส่วนทาสซึ่งนายเอาเงินซื้อมา เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสู่หนัดแล้วจึงให้เขากินได้ {12:45} ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้กินเลย {12:46} ให้กินปีสากลแต่ในบ้านอย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมันเลย {12:47} ให้ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งปวงถือและปฏิบัติตามพิธีนี้ {12:48} เมื่อมีคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และใครจะถือปีสากลถวายพระเยโฮวาห์ ก็ให้ชายพวกนั้นเข้าสู่หนัดเสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนั้นได้ เขาจึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสู่หนัด อย่าให้เขาร่วมกินเลี้ยงในพิธีปีสากลนั้นเลย {12:49} พระราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็นอันเดียวกัน" {12:50} คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสและอาโรนอย่างไร พวกเขาก็กระทำอย่างนั้น {12:51} วันนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นกระบวนพลโยธา

{13:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {13:2} "จงถวายลูกหัวปีทั้งปวงแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของเรา" {13:3} โมเสสจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า "จงระลึกถึงวันที่ท่านทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ จากเรือนทาส เพราะพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิพระหัตถ์ อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย {13:4} ท่านทั้งหลายยกออกไปในวันนั้นในเดือนอาبيب {13:5} ครั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำพวกท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนอิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนฮีไวต์ และคนเยบุส ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า จะยกแผ่นดินนี้ให้พวกท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น {13:6} จงกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจงมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์ {13:7} จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบกำหนดเจ็ดวันอย่าให้เห็นขนมปังซึ่งมีเชื้อ หรือให้เห็นเชื้อขนมปังในเขตของพวกท่าน {13:8} ในวันนั้นจงบอกบุตรของท่านว่า ‘ที่ได้ทำดังนี้ก็เพราะเหตุการณ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำ

สำหรับเรา ขณะเมื่อเราออกจากอียิปต์' {13:9} สำหรับท่านพิธินี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มือของท่าน และดังเครื่องระลึกระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ {13:10} เพราะฉะนั้น พวกท่านจงปฏิบัติตามกฎพิธินี้ตามกำหนดทุกๆปีไป {13:11} เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของคนคานาอัน ดังที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน {13:12} ทุกอย่างที่เป็นที่เบื่อกครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแด่พระเยโฮวาห์ และลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จงเป็นของพระเยโฮวาห์ {13:13} จงเอาลูกแกะไถ่ลูกวัวหัวปี ถ้าไม่ไถ่จงดัดคอมันเสีย จงไถ่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด {13:14} ต่อไปภายหน้าเมื่อบุตรของท่านจะถามว่า 'ทำไมจึงทำอย่างนี้' จงเล่าให้เขาฟังว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์' {13:15} ต่อมาครั้งพระทัยของฟาโรห์ดื้อไม่ยอมปล่อยให้เราไป พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์ ทั้งลูกหัวปีของมนุษย์และลูกหัวปีของสัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงถวายบรรดาสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เบื่อกครั้งแรกแด่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา เราก็ดัดไว้' {13:16} พินี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มือของท่าน และดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์"

{13:17} ต่อมาเมื่อฟาโรห์ปล่อยพลไพร่ไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า "เกรงว่าเมื่อพลไพร่ไปเผชิญสงครามเขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์เสีย" {13:18} พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง ประชาชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาวุธพร้อมที่จะทำสงคราม {13:19} โมเสสเอาระดุกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอลปฏิญาณไว้ว่า "พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอาระดุกของเราไปจากที่นี่ด้วย" {13:20} คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอธามบริเวณชายถิ่นทุรกันดาร

{13:21} พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน {13:22} เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลา

กลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาตจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย

{14:1} พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่มอเสสว่า {14:2} "จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ย้อนกลับไปยังค่ายหน้าตำบลปิหะทิโรท ระหว่างมิกดลและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล" {14:3} ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า 'พวกเขาดำรงอยู่นอกถิ่นทุรกันดารนั้นกันเขาไว้แล้ว' {14:4} เราจะบันดาลให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราะฟาโรห์และบรรดาพลโยธาของเขา แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์" เขาทั้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น {14:5} เมื่อกษัตริย์อียิปต์ทราบความว่าบ่าวไพร่เหล่านั้นหนีไปแล้ว พระดำริของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อบ่าวไพร่นั้น เขาจึงว่า "ทำไมเราจึงทำเช่นนั้น โฉนเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า" {14:6} ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดราชรถ และนำพลโยธาไปด้วย {14:7} ท่านเอารถรบอย่างดีหกร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน {14:8} พระเยโฮวาห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอล และชนชาติอิสราเอลนั้นเดินทางไปโดยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครองอยู่ {14:9} ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปิหะทิโรท หน้าตำบลบาอัลเซโฟน {14:10} เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ {14:11} เขาบอกมอเสสว่า "หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาเราออกมาจากอียิปต์" {14:12} พวกเขาบอกท่านในอียิปต์แล้วมิใช่หรือว่า 'ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด' เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยิ่งดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร" {14:13} โมเสสจึงเตือนพลไพร่ว่า "อย่ากลัวเลย มันคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้ แต่นี้ไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย" {14:14} พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด"

{14:15} พระเยโฮวาห์ตรัสกับมอเสสว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเถิด" {14:16} ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก

เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้ {14:17} ดูก่อน ส่วนเราก็จะบันดลให้ใจชาวอียิปต์แข็งกระด้างไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์พลโยธา รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเขา {14:18} เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ รถรบและพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์" {14:19} ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปอยู่ข้างหลัง และเสาเมซซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังเขา {14:20} คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กันตลอดคืน {14:21} โมเสสยื่นมือของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมไล่่น้ำทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง น้ำแยกออกจากกัน {14:22} ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา ทั้งทางขวาและทางซ้าย

{14:23} คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและรถรบ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์ {14:24} ครั้นในเวลารุ่ง พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมซทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล {14:25} พระองค์ทรงกระทำให้อัรรถฝัดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพูดกันว่า "ให้เราหนีไปจากหน้าคนอิสราเอลเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเขา" {14:26} ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงยื่นมือออกไปเหนือทะเล เพื่อให้ น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถรบและพลม้าของเขา" {14:27} โมเสสจึงยื่นมือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสลัดคนอียิปต์ลงกลางทะเล {14:28} น้ำก็กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว {14:29} ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย {14:30} ดังนั้นในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล {14:31} อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

{15:1} ขณะนั้นโมเสสกับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบท

นี้ ถวายพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ช่วยชนอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล {15:2} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์ {15:3} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นนักรบ พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์ {15:4} พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และโยนพลโยธาของฟาโรห์ลงในทะเล นายทหารรถรบชั้นยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลแดง {15:5} น้ำท่วมเขา เขามลง ในทะเลที่ลึกประดุจก้อนหิน {15:6} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงอำนาจยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ฟาดศัตรูแหลกเป็นชิ้นๆ {15:7} ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำปฏิปักษ์ของพระองค์เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของพระองค์เผาผลาญเขาเสียอย่างตอวาง {15:8} โดยลมที่ระบายจากช่องพระนาสิกน้ำก็ท่วมสูงขึ้น น้ำก็ท่วมทันสูงขึ้น น้ำก็แข็งขึ้นในท้องทะเล {15:9} พวกข้าศึกกล่าวว่า 'เราจะติดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะริบสิ่งของมาแบ่งปันกัน เราจึงจะพอใจที่ได้กระทำกับพวกนั้นดังประสงค์ เราจะชักดาบออก เมื่อเราจะทำลายเขาเสีย' {15:10} พระองค์ทรงบันดลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามิด เขามลง ในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว {15:11} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในบรรดาพระทั้งปวงองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และนาเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ {15:12} พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเสีย {15:13} พระองค์ทรงนำชนชาติ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงพาเขามาถึงที่สถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระเดชานุภาพ {15:14} ชนชาติทั้งหลายจะได้ยิน แล้วจะพากันหวาดกลัว ชาวประเทศฟีลิสเตียจะรู้สึกเสียวสยอง {15:15} ครั้นนั้นพวกเจ้านายในเมืองเอโดมก็จะพากันหวาดกลัว และพวกหัวหน้าในเมืองโมอับก็จะสะทกสะท้าน ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงก็จะระส่ำระสายไป {15:16} ความรู้สึกเสียวสยอง และความตกใจกลัวจะอุบัติขึ้นในใจของเขา เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกรของพระองค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จงพลไพร่ของพระองค์ผ่านพ้นไป จงชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้แล้ว

ผ่านไป {15:17} พระองค์จะทรงนำเขาเข้ามา และทรงตั้งเขาไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า สถานบริสุทธิ์ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์สถาปนาไว้ {15:18} พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิรันดร์ {15:19} เพราะเมื่อกองม้าของฟาโรห์กับราชรถ และพลม้าของท่านลงไป ในทะเล พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลกลับมาท่วมเสีย แต่ชนชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น" {15:20} ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมะนา และหญิงทั้งปวงก็ถือรำมะนาเดินตาม พร้อมเต้นรำไปด้วย {15:21} มิเรียมจึงร้องนำว่า "จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล"

{15:22} ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกันดารซูร์ เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็มิได้พบน้ำเลย {15:23} ครั้นมาถึงตำบลมารา เขาก็กินน้ำที่ตำบลมารานั้นไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อวามาราห์ {15:24} และพลไพร่นั้นก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า "พวกเราจะเอาอะไรดื่ม" {15:25} โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโยนต้นไม้ลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์ และกฎไว้ และทรงลงใจเขาที่นั่น {15:26} พระองค์ตรัสว่า "ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างซื่อสัตย์ และกระทำการซึ่งถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เงี่ยหูฟังพระบัญญัติของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเราบันดาลให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะมิให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้รักษาเจ้าให้หาย" {15:27} พวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำพุสิบสองบ่อ มีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น พวกเขาก็จึงค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น

{16:1} พวกเขายกไปจากเอลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่เวลาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็มาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขซีนาย {16:2} ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร {16:3} คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า "พวกข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิ่มหนำจะดีกว่า นี่ท่านกลับนำพวกข้าพเจ้าออกมาใน

ถิ่นทุรกันดารอย่างนี้ เพื่อจะให้ชุมนุมชนทั้งหมดหิวตายเท่านั้น" {16:4} แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดุนสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลองใจว่าเขาจะดำเนินตามราชบัญญัติของเราหรือไม่ {16:5} ต่อมาในวันที่หก เมื่อเขาเตรียมของที่เก็บมาอาหารนั้นก็จะเพิ่มเป็นสองเท่าของที่เขาเก็บทุกวัน" {16:6} โมเสสกับอาโรนจึงบอกชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า "ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์ {16:7} ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเยโฮวาห์ เพราะคำบ่นต่อว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า พวกท่านจึงมาบ่นต่อว่าเรา" {16:8} โมเสสกล่าวว่า "ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทาน และในเวลาเช้าพวกท่านจะมีอาหารรับประทานจนอิ่ม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำบ่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวกท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์" {16:9} โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนว่า "จงบอกชุมนุมชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า 'เข้ามาใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำบ่นของท่านแล้ว'" {16:10} ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลอยู่นั้น เขาทั้งหลายมองไปทางถิ่นทุรกันดาร แล้วดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ {16:11} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {16:12} "เราได้ยินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า 'ในเวลาเย็นพวกเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า'" {16:13} ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกคุ่มบินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างตกรอบค่ายที่ปัก

{16:14} เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กๆเท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น {16:15} เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า "นี่คือมานา" เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า "นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน {16:16} นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า 'ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิ่ม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน'" {16:17} ชนชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย {16:18} แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตรวจคนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่ตนหนึ่งรับประทานพอดี {16:19} โมเสสจึงสั่ง

ว่า "อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า" {16:20} แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น {16:21} เขาเก็บกันทุกๆเช้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี แต่พอแดดออกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป {16:22} อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์ บรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส

{16:23} โมเสสบอกเขาว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า 'พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะบังอะไรก็ให้บัง จะต้มอะไรก็ต้มเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น'" {16:24} เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย {16:25} โมเสสจึงบอกว่า "วันนี้จะกินอาหารนั้น เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย {16:26} จงเก็บหกรวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย" {16:27} อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ {16:28} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "พวกเจ้าจะขัดขืนบัญญัติและราชบัญญัติของเราจนล้าแก่ไร {16:29} ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้า คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย" {16:30} เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด {16:31} เหล่าหัวหน้าของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดฝักชี มีรสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง {16:32} โมเสสกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า 'จงตวงมานาโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์'" {16:33} โมเสสบอกอาโรนว่า "เอาหม้อลูกหนึ่ง ตวงมานาให้เต็มโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน" {16:34} อาโรนก็วางมานานั้นลงหน้าหีบพระโอวาท เพื่อรักษาไว้ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส {16:35} ชนชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปีจนเขามาถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่ พวกเขา กินมานาจนมาถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน {16:36} หนึ่งในโอเมอร์เท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาห์

{17:1} ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิน ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิม ที่นั่นไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม {17:2} เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า "ให้น้ำพวก

ข้าดื่มซิ" โมเสสจึงบอกเขาว่า "พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบังอาจลงดีกับพระเยโฮวาห์" {17:3} พลไพร่กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า "ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย" {17:4} โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์จะอย่างไรกับชนชาตินี้ดี เขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว" {17:5} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "จงเดินล่วงหน้าพลไพร่ไปและนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย {17:6} ดูเถิด เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาโฮเรบ เจ้าจงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม" โมเสสก็ทำดั่งนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล {17:7} โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มีสสาร และเมรีบาห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั่น และลงดีกับพระเยโฮวาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ"

{17:8} ครั้งนั้น คนอามาเลซยกมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟีดิม {17:9} โมเสสสั่งโยชูวาว่า "จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลซ พรุ่งนี้เราจะยืนถือไม้เท้าของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา" {17:10} โยชูวาทำตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลซ ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอร์ ก็ขึ้นไปบนยอดภูเขานั้น {17:11} ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น ท่านลดมือลงเมื่อไร พวกอามาเลซก็เป็นต่อเมื่อนั้น {17:12} แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขาทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านนั่ง อาโรนกับเฮอร์ก็นำช่อดอกไม้ขึ้นคนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จนตะวันตกดิน {17:13} ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลซกับพลไพร่ของเขาพ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ {17:14} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเขียนข้อความต่อนี้ลงไว้ในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล่าให้โยชูวาฟังคือว่าเราจะลบล้างชื่อชนชาติอามาเลซไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไพร่ภายใต้ฟ้านี้เลย" {17:15} โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นัสสี {17:16} กล่าวว่า "เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสงครามกับอามาเลซต่อไปทุกชั่วอายุ"

{18:1} เมื่อเยโร โอรสโธดแห่งมีเดีย พอตาชของโมเสส ได้ยินถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และอิสราเอลพลไพร่ของพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์ {18:2} เยโรพอตาชของโมเสสจึงพาตบิราห์ภรรยาของโมเสสซึ่งโมเสสได้ส่งกลับไปแต่คราวก่อนนั้น {18:3} พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของนาง

คนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ" {18:4} อีกคนหนึ่งชื่อเอเลียเซธ เพราะท่านกล่าวว่า "พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้ารอดจากพระแสงดาบของฟาโรห์" {18:5} เยโรฟอตาของโมเสส พากรรยาและบุตรชายทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสที่ในถิ่นทุรกันดารที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า {18:6} ท่านบอกโมเสสว่า "เราคือเยโรฟอตาของท่านพากรรยากับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาท่าน" {18:7} โมเสสออกไปต้อนรับฟอตากราบลงและจูบท่าน ท่านทั้งสองได้ถามถึงทุกข์สุขซึ่งกันและกันแล้วพากันเข้าไปในเต็นท์ {18:8} โมเสสเล่าให้ฟอตาฟังถึงเหตุการณ์ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟาโรห์ และแก่ชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่พวกอิสราเอล ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลในระหว่างทาง และพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นภัยอย่างไร {18:9} เยโรห์ก็มีความยินดีที่ได้ทราบพระกรุณาทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอลเมื่อพระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ {18:10} เยโรห์จึงกล่าวว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ และจากหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยพลไพร่ให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ {18:11} บัดนี้เราทราบว่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอลอย่างพะนะ" {18:12} เยโรฟอตาของโมเสสก็นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายอาโรนกับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับฟอตาของโมเสสเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า {18:13} ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนั่งพิจารณาพิพากษาความให้พลไพร่พลไพร่ก็ยินยอมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น {18:14} เมื่อฟอตาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสสกระทำเพื่อพลไพร่เช่นนั้น จึงกล่าวว่า "นี่ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับพลไพร่เล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไพร่ทั้งปวงก็ยินยอมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น" {18:15} โมเสสจึงตอบฟอตาว่า "เพราะพลไพร่มาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้ทูลถามพระเจ้า {18:16} เมื่อเขามีการโต้เถียงกันก็มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างเขากับเพื่อนบ้าน สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์" {18:17} ฝ่ายฟอตาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า "ท่านทำอย่างนี้ไม่ดี {18:18} ทั้งท่านและพลไพร่ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะภาระอันหนักนี้เหลือกำลังของท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้ {18:19} ฟังเสียงของ

เราบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจ้า {18:20} ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้จักกฎและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เห็นวิธีทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ {18:21} ยิ่งกว่านั้น ท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพวกพลไพร่ คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ไว้วางใจได้และเกลียดสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง {18:22} ให้เขาพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กน้อยๆให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะเบาลง และพวกเขาจะแบกภาระร่วมกับท่าน {18:23} ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้ พลไพร่ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข" {18:24} โมเสสก็ฟังเสียงของฟอตา และทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ {18:25} โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร่ เป็นผู้ปกครองคนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง {18:26} คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ แต่คดีใดๆเขานำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กน้อยๆเขาตัดสินเอง {18:27} โมเสสส่งฟอตาของตนกลับไป ฟอตาก็กลับไปยังเมืองของเขา

{19:1} ในเดือนที่สามนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ในวันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย {19:2} เมื่อยกออกจากตำบลเรฟีดิม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขานั้น {19:3} โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า "บอกวงศ์วานยาโคบและชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า {19:4} 'พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเห็ดชูเจ้าขึ้น ดูกัดด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา {19:5} เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา {19:6} เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา' นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง" {19:7} โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วเล่าข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ {19:8} บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า "สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม" โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮ

วาท

{19:9} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร่จะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป" โมเสสนำคำของพลไพร่ นั้นกราบทูลพระเยโฮวาห์ {19:10} พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า "ไปบอกให้พลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้ และพรุ่งนี้ ให้เขาซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด {19:11} เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมานบนภูเขาซึ่งนายท่ามกลางสายตาของพลไพร่ ทั้งปวง {19:12} จงกำหนดเขตให้พลไพร่อยู่รอบภูเขา แล้วกำชับเขาว่า 'เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดถูกภูเขาต้องมิโทษถึงตาย เป็นแน่ {19:13} อย่าใช้มือฆ่าผู้อื่นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต' เมื่อได้ยินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขาทั้งหลายมายังภูเขานั้น" {19:14} โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร่ แล้วพลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด {19:15} แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร่ว่า "ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้ภรรยาของท่านเลย" {19:16} อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตรดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น {19:17} โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขามายืนอยู่ที่เชิงภูเขา {19:18} ภูเขาซึ่งนายมีควันกลุ่มหมอกอยู่ทั่วไปเพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมานบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพลุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขาก็สะท้อนหวั่นไหวไปหมด {19:19} เมื่อเสียงแตรยิ่งดังขึ้น โมเสสก็กราบทูล พระเจ้าก็ตรัสตอบด้วยพระสุรเสียง {19:20} พระเยโฮวาห์เสด็จลงมานบนยอดภูเขาซึ่งนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสก็ขึ้นไป {19:21} พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า "เจ้าจงลงไปกำชับพลไพร่ เกรงว่าเขาจะล่วงล้ำเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพินาศเสียเป็นจำนวนมาก {19:22} อีกประการหนึ่ง พวกปุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้นให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา" {19:23} ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "พลไพร่ขึ้นมานบนภูเขาซึ่งนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า 'จงกันเขตรอบภูเขานั้น ชำระให้เป็นทีบริสุทธิ์'" {19:24} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมาอีก พาอาโรนขึ้นมาด้วย แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและพลไพร่ล่วงล้ำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา" {19:25} โมเสสก็

ลงไปบอกพลไพร่ตามนั้น

{20:1} พระเจ้าตรัสพระวจนะทั้งสิ้นต่อไปนี้ว่า {20:2} "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากเรือนทาส {20:3} อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา {20:4} อย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน {20:5} อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ทรงแห่น ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชั่วเรา จนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน {20:6} แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน {20:7} อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้ {20:8} จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ {20:9} จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน {20:10} แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า {20:11} เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์ {20:12} จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า {20:13} อย่าฆ่าคน {20:14} อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา {20:15} อย่าลักทรัพย์ {20:16} อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน {20:17} อย่าโลภคร่ำเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน" {20:18} คนทั้งหลายเมื่อได้ยินได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พลุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล {20:19} เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า "ท่านจงนำความมาเล่าเถิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย" {20:20} โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า "อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป" {20:21} พลไพร่ยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดทึบที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้น {20:22} พระเยโฮวาห์ตรัสกับ

โมเสสว่า "บอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า {20:23} เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว {20:24} จงใช้ดินก่อแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะและวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราให้ระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า {20:25} ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน {20:26} และเจ้าอย่าเดินตามชนันโดขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อว่าการเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียที่นั่น"

{21:1} "ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินซึ่งเจ้าต้องประกาศให้เขาทั้งหลายทราบไว้ {21:2} ถ้าเจ้าจะซื้อคนฮีบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหกปี แต่ปีที่เจ็ดเขาจะได้เป็นอิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่ {21:3} ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจงปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย {21:4} ถ้านายหาภรรยาให้เขา และภรรยานั้นเกิดบุตรชายก็ดี บุตรสาวก็ดีด้วยกัน ภรรยา กับบุตรนั้นจะเป็นคนของนาย เขาจะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว {21:5} ถ้าทาสนั้นมากล่าวเป็นที่เข้าใจชัดเจนว่า 'ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อยากออกไปเป็นไทย' {21:6} ให้นายพาทาสนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พาเขาไปที่ประตูหรือไม้วงกบประตู แล้วให้นายเจาะหูเขาด้วยเหล็กหมาด เขาก็จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชีวิตหาไม่ {21:7} ถ้าคนใดขายบุตรสาวเป็นทาส หญิงนั้นจะได้เป็นอิสระเหมือนทาส {21:8} ถ้าหญิงนั้นไม่เป็นที่พอใจของนายที่รับเธอไว้เป็นภรรยา ต้องยอมให้คนอื่นไถ่เธอไป แต่ไม่มีสิทธิ์จะขายหญิงนั้นให้แก่ชาวต่างประเทศ เพราะมิได้สืบทอดชื่อต่อหญิงนั้นแล้ว {21:9} ถ้านายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาบุตรชายของตน ก็ให้เขาปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรสาวของตน {21:10} ถ้าเขาหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยา อย่าให้เขาลดอาหารการกิน เสื้อผ้าและประเพณีผิวเดียวกับคนเก่า {21:11} ถ้าเขามีได้กระทำตามประการใดในสามประการนี้แก่เธอ หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน

{21:12} ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเป็นแน่ {21:13} ถ้าผู้ใดมิได้เจตนาฆ่าเขา แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะตั้งตำบลหนึ่งไว้ให้เขาหนีไปที่นั่น {21:14} แต่ถ้าผู้ใดเจตนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเรา

เพื่อลงโทษให้ถึงตาย {21:15} ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ {21:16} ผู้ใดลักคนไปขายก็ดี หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นก็ดี ผู้ลักนั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ {21:17} ผู้ใดแข่งด่าบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ {21:18} ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือชก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก {21:19} ถ้าผู้ที่บาดเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือไม้เท้าเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็พ้นโทษ แต่เขาจะต้องเสียค่าป่วยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ {21:20} ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จนตายคามือ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษเป็นแน่ {21:21} หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นดั่งเงินของนาย {21:22} ถ้ามีผู้ชายตีกัน แล้วบังเอิญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา และเขาจะต้องเสียตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน {21:23} ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต {21:24} ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า {21:25} รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยช้ำแทนรอยช้ำ

{21:26} ถ้าผู้ใดตีนัยน์ตาของทาสชายหญิงให้บอดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่องด้วยนัยน์ตาของเขา {21:27} ถ้าผู้ใดทำให้ฟันทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทยเนื่องด้วยฟันของเขา {21:28} ถ้าวัวขวิดชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเป็นแน่ และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ {21:29} แต่ถ้าวัวนั้นเคยขวิดคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้ขวิดชายหรือหญิงถึงตาย ให้เอาหินขว้างวัวนั้นเสียให้ตาย และให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย {21:30} ถ้าจะเรียกร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่ได้เรียกร้อง {21:31} หากว่าวันนั้นขวิดบุตรชายและบุตรสาว ก็จงปรับโทษตามคำตัดสินข้อนี้ดุจกัน {21:32} ถ้าวันนั้นขวิดทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเสียด้วย {21:33} ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อแต่มิได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตายในบ่อนั้น {21:34} เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ชากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ {21:35} ถ้าวัวของ

ผู้ใดชีวิตว้าวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องขายว้าวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และว้าวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย {21:36} หรือถ้ารู้แล้วว่าว้วนั้นเคยชีวิตมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้ว้าวแทนว้าว และว้าวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัว"

{22:1} "ถ้าผู้ใดลักว้าวหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ให้ผู้นั้นใช้ว้าวห้าตัวแทนว้าวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง {22:2} ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดช่องเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นตาย ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น {22:3} ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีอะไรจะให้ ต้องขายตัวเขาเป็นค่าของที่ลักไปนั้น {22:4} ถ้าจับของที่ลักไปนั้นได้อยู่ในมือของเขาจะเป็นวักก็ดี หรือลากก็ดี หรือแกะก็ดี ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า {22:5} ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในนา หรือในสวนองุ่นเสียไป หรือปล่อยสัตว์ของตน แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดในนาของตน และของที่ดีที่สุดในสวนองุ่นของตนเป็นค่าเสียหาย {22:6} ถ้าจุดไฟที่กองหนาม และไฟลามไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าว ซึ่งมีได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน {22:7} ถ้าผู้ใดฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า {22:8} ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามือของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่ {22:9} ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องว้าว ลา แกะ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆ ที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคู่ความนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า {22:10} ถ้าผู้ใดฝากลาหรือว้าว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆ ไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตว์นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้น โดยไม่มีใครเห็น {22:11} ต้องให้ผู้รับฝากนั้นปฏิญาณตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อดูว่า มือของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม ผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าชดใช้ {22:12} แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะที่ผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องให้ค่าชดใช้แก่เจ้าของ {22:13} ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดฉีกสัตว์นั้นตาย จงเอาซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้ค่าชดใช้แทนสัตว์ที่ถูกกัดฉีกนั้น {22:14} ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆ ไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตายระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องให้ค่าชดใช้เต็มตาม

จำนวนเป็นแน่ {22:15} แต่ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น

{22:16} ถ้าผู้ใดปล่อยลูกหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่มั้นและนอนร่วมกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน {22:17} ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอดตามธรรมเนียมสู่ขอหญิงพรหมจารีนั้น ดูกัน {22:18} สำหรับหญิงแม่มด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย {22:19} ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ {22:20} ผู้ใดถวายนบูชาแก่พระต่างๆ เว้นแต่พระเยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น {22:21} เจ้าอย่าบีบบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ {22:22} อย่าข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าพ่อเลย {22:23} ถ้าเจ้าข่มเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์ถึงเรา เราจะฟังคำร้องทุกข์ของเขาแน่ๆ {22:24} ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และบุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพ่อ {22:25} ถ้าเจ้าให้พลไพร่ของเราคคนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้ามีเงินไป อย่าถือว่าตนเป็นเจ้าหนี้ และอย่าคิดดอกเบี้ยจากเขา {22:26} ถ้าเจ้าได้รับเสียดุลของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน {22:27} เพราะเขามีเสียดุลตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาถูกร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา {22:28} อย่าตำผู้เป็นพระ หรือสาปแช่งผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย {22:29} อย่าชักช้าที่จะนำพืชผลและน้ำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา {22:30} สำหรับว้าวและแพะแกะของเจ้า จงทำดั่งนั้นเหมือนกัน ให้ลูกมันอยู่กับแม่เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา {22:31} เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์อุทิศแก่เรา เหตุฉะนั้นเนื้อสัตว์ที่ถูกกัดตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย"

{23:1} "อย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อกัน อยาร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับคนชั่ว {23:2} อย่าทำชั่วตามอย่างคนจำนวนมากที่เขาทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานลำเอียงเข้าข้างหมู่มาก จะทำให้ขาดความยุติธรรมไป {23:3} ทั้งอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนในคดีของเขา {23:4} ถ้าเจ้าพบว้าวหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจงได้ {23:5} ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้เมินเฉยเสีย จงช่วยเขายกมันขึ้น {23:6} เจ้าอย่า

บิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา {23:7} เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิด และคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนชั่ว {23:8} อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้ {23:9} เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าวเพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน

{23:10} จงหว่านพืชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดหกปี {23:11} แต่ปีที่เจ็ดนั้นจงงดเสีย ปล่อยให้มันว่างอยู่ เพื่อให้คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลือออกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศ เจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน {23:12} จงทำการงานของเจ้าหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อว่า ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายทาสของเจ้า กับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย {23:13} สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้นั้นจงระวังถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระอื่นเลย อย่าให้ได้นามชื่อของพระเหล่านั้นออกจากปากของเจ้า

{23:14} จงถือเทศกาลถวายแกะเราปีละสามครั้ง {23:15} จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาبيب อันเป็นเดือนซึ่งเราบัญชาไว้ เจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปล่าเลย) {23:16} จงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้หว่านพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บพืชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า {23:17} ให้ผู้ชายทั้งปวงเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าปีละสามครั้ง {23:18} อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อหรือปล่อยให้มีไขมันในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า {23:19} พืชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไร่นาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าดื่มเนื้อลูกแพะด้วยนมของมันเลย

{23:20} ดูเถิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้ {23:21} จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา {23:22} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของเขาจริงๆ และทำตามทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์

ต่อปฏิปักษ์ของพวกเจ้า {23:23} ด้วยว่าทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี คนคานาอัน คนฮิโวลต์ และคนเยบุส แล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย {23:24} อย่ากราบไหว้พระของเขา หรือปรนนิบัติหรือทำตามแบบอย่างที่เขากระทำ แต่จงทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียให้แหลกละเอียด {23:25} จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆ หายไปจากท่ามกลางพวกเจ้า {23:26} จะไม่มีการแท้งลูกหรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน {23:27} เราจะบันดาลให้เกิดความสยดสยองขึ้นก่อนหน้าพวกเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า {23:28} เราจะใช้ให้ฝูงต่อล่องหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะขับไล่คนฮิโวลต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า {23:29} เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในระยะปีเดียว เกรงว่าแผ่นดินจะรกร้างไปและสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่อสู้อับกับพวกเจ้า {23:30} แต่เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าทีละเล็กละน้อยจนพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมรดกในดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ {23:31} เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟีลิสเตีย ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจนจดแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า {23:32} พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขา หรือกับพระของเขาเลย {23:33} เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำการบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้ก็จะปั่นป่วนรวดเร็วแก่เจ้าเป็นแน่"

{24:1} พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า "เจ้ากับอาโรน นาถับ และอาบิฮู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วนมัสการอยู่แต่ไกล {24:2} ให้เฉพาะโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ ส่วนคนอื่นๆอย่าให้เข้ามาใกล้และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย" {24:3} โมเสสจึงนำพระวณะของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสิ้นมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "พระวณะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม" {24:4} โมเสสจึงจารึกพระวณะของพระเยโฮวาห์ไว้ทุกคำ แล้วตีขึ้นแผ่นทองคำสร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงภูเขา ปักเสาหินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล {24:5} ท่านใช้

ให้หนุ่มๆชนชาติอิสราเอลถวายเครื่องเผาบูชาและถวายวัว เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ {24:6} โมเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในชาม อีกครึ่งหนึ่งประพรมที่แท่นบูชา นั้น {24:7} ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชน ฟัง พวกเขาบอกว่า "บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้นั้น พวกเราจะกระทำตาม และเราจะเชื่อฟัง" {24:8} โมเสสก็เอาเลือดประพรมประชาชนและกล่าวว่า "ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวจนะทั้งหมดนี้"

{24:9} ครั้นนั้นโมเสสกับอาโรน นาถับและอาบิฮู และพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลขึ้นไปอีก {24:10} เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นที่รองพระบาทเป็นดугพลอยไฟหุญสูกใสเหมือนทองฟ้าที่เดียว {24:11} พระองค์มีได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม {24:12} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติ ซึ่งเราจารึกไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา" {24:13} โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า {24:14} และกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า "คอยเราอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก ดูเถิด อาโรนและเฮรูอยู่กับพวกท่าน ใครมีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด" {24:15} แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขา เมฆก็คลุมภูเขาไว้ {24:16} สง่าราศีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หวัน ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากหมู่เมฆ {24:17} สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขา {24:18} โมเสสเข้าไปในหมู่เมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

{25:1} ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {25:2} "จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำทองคำถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจากทุกคนที่เต็มใจถวาย {25:3} ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับจากเขาคือ ทองคำ เงิน ทองเหลือง {25:4} ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียดและขนแพะ {25:5} หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังของแบดเจอร์ และไม้กระถินเทศ {25:6} น้ำมันเดมประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่องหอม {25:7} พลอยสีน้ำข้าวและพลอยสำหรับฝังในเอโฟดและทับทรวง {25:8} แล้วให้เขาสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา {25:9} แบบอย่างพลับพลาและเครื่องทั้งปวงของพลับพลา นั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้านี้ทุกประการ

{25:10} ให้เขาทำหีบโบริงด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ {25:11} หีบนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำกระจังคาดรอบหีบนั้นด้วยทองคำ {25:12} ให้หล่อห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับหีบนั้น ติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห่วงและด้านนั้นสองห่วง {25:13} ให้ทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ {25:14} แล้วสอดคานหามเข้าที่ห่วงข้างหีบสำหรับใช้ยกหามหีบนั้น {25:15} ไม้คานหามให้สอดไว้ในห่วงของหีบ อย่าถอดออกเลย {25:16} พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น {25:17} แล้วจงทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ {25:18} จงทำเศรฐทองคำสองรูป โดยใช้ฝีค้อนทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง {25:19} ทำเศรฐไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป ทำเศรฐนั้นและให้ตอนปลายทั้งสองข้างติดเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา {25:20} ให้เศรฐกางปีกออกไปเบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน ให้เศรฐหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา {25:21} แล้วจงตั้งพระที่นั่งกรุณานั้นไว้บนหีบ จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น {25:22} ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้าเฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรุณาระหว่างกลางเศรฐทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบพระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล

{25:23} แล้วจงเอาไม้กระถินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ {25:24} เจ้างหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจังทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย {25:25} ประกับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจังทองคำประกอบให้รอบประกับนั้น {25:26} จงทำห่วงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่ {25:27} ห่วงนั้นให้ติดชิดกับประกับ เพื่อเอาไว้สอดคานหาม {25:28} เจ้างทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโต๊ะด้วยไม้ {25:29} เจ้างทำงานและช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับรินเครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้เจ้างทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ {25:30} และเจ้างวางขนมปังหน้าพระพักตร์ไว้บนโต๊ะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์

{25:31} เจ้างทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ จงใช้ฝีค้อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีปนั้น {25:32} ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง {25:33} กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสาม

ดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบให้เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันทันประทีป {25:34} สำหรับลำคันทันประทีปนั้นให้มีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ทั้งดอกตูมและกลีบ {25:35} ได้กึ่งทุกๆคู่ทั้งหกกิ่งที่ลำคันทันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันทันประทีป {25:36} ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันทันประทีป ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ก่อนทำ {25:37} จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันทันประทีปนั้น แล้วจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าคันทันประทีป {25:38} ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และถาดใส่ตะไกรให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ {25:39} คันทันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะลันต์ {25:40} จงระวังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา"

{26:1} "นอกจากนั้น เจ้าจงทำพลับพลาด้วยม่านลึบผืน ทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และผ้าทอด้วยด้ายย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเครูบฝีมือช่างออกแบบไว้ {26:2} ม่านผืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน {26:3} ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย {26:4} จงทำหูกม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง จงติดหูกไว้เหมือนกัน {26:5} ม่านผืนหนึ่งให้ทำหูกห้าสิบหูก และตามขอบม่านชุดที่สอง ให้ทำหูกห้าสิบหูกให้ตรงกัน {26:6} จงทำขอทองคำห้าสิบขอสำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน {26:7} จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาชั้นนอกอีกสิบเอ็ดผืน {26:8} ม่านผืนหนึ่งให้ทำยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน {26:9} ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกหกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และม่านผืนที่หกนั้นจงให้ห้อยซ้อนลงมาข้างหน้าพลับพลา {26:10} ทำหูกห้าสิบหูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และหูกห้าสิบหูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง {26:11} แล้วทำขอทองเหลืองห้าสิบขอเกี่ยวขอเข้าที่หูก เกี่ยวให้ติดเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน {26:12} ม่านเต็นท์ส่วนที่เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่เหลืออยู่นั้น จงให้ห้อยลงมาด้านหลังพลับพลา {26:13} ส่วนม่านคลุมพลับพลา ซึ่งยาวเกินไปข้างละหนึ่งศอกนั้น ให้ห้อยลงมาข้างๆพลับพลาทั้งข้างนี้และข้างโน้น สำหรับใช้กำบัง {26:14} เครื่องดาดเต็นท์ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมด้วยหนังของแบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง

{26:15} ไม้กรอบสำหรับทำฝาพลับพลานั้น ให้ใช้ไม้

กระถินเทศตั้งตรงขึ้น {26:16} ไม้กรอบนั้นให้ยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกครึ่ง {26:17} ให้มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกับติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง ไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดให้ทำอย่างนี้ {26:18} เจ้าจงทำไม้กรอบพลับพลาดังนี้ ด้านใต้ให้ทำยี่สิบแผ่น {26:19} จงทำฐานรองรับด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน สำหรับสวมเดือยสองอัน {26:20} ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือ นั้น ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแผ่น {26:21} และทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้กรอบให้ทำฐานแผ่นละสองฐาน {26:22} ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลา ให้ทำไม้กรอบหกแผ่น {26:23} และทำอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง {26:24} ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่ท่อนแรกทั้งสองแห่ง ให้กระทำดังนี้ก็จะทำให้เกิดมุมสองมุม {26:25} คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน ใต้กรอบไม้ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน

{26:26} เจ้าจงทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอัน สำหรับไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง {26:27} และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก {26:28} กลอนตัวกลางคืออยู่ตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาร้อยให้ติดกัน {26:29} จงหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ {26:30} พลับพลานั้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา

{26:31} จงทำม่านผืนหนึ่ง ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ให้มีภาพเครูบฝีมือช่างออกแบบไว้ {26:32} ม่านนั้นให้แขวนไว้ด้วยขอทองคำที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ และซึ่งตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน {26:33} ม่านนั้นให้เขาแขวนไว้กับขอสำหรับเกี่ยวม่าน แล้วเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และม่านนั้นจะเป็นที่แบ่งพลับพลาระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด {26:34} พระที่นั่งกรุณานั้นให้ตั้งไว้บนหีบพระโอวาทในที่บริสุทธิ์ที่สุด {26:35} จงตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันทันประทีปไว้ด้านใต้ในพลับพลาตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้าจงตั้งโต๊ะไว้ทางด้านเหนือ

{26:36} เจ้าจงทำบังตาที่ประตูเต็นท์นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี {26:37} จงทำเสาห้าต้นด้วยไม้กระถินเทศ

สำหรับติดบังตาที่ประตูแล้วหุ้มเสานั้นด้วยทองคำ ขอบแขวนเสางทำด้วยทองคำ แล้วหล่อฐานทองเหลืองทำฐานสำหรับรองรับเสานั้น"

{27:1} "เจ้าจงทำแท่นบูชาด้วยไม้กระถินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก {27:2} จงทำเชิงนอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้เป็นชั้นเดียวกันกับแท่น และจงหุ้มแท่นด้วยทองเหลือง {27:3} เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว ชาม ขอบเกี่ยวเนื้อและถาดรองไฟ คือเครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทองเหลือง {27:4} แล้วเอาทองเหลืองทำตาข่ายประดับแท่นนั้น กับทำห่วงทองเหลืองติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่าย {27:5} ตาข่ายนั้นให้อยู่ใต้กระงังของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา {27:6} ไม้คานหามแท่นให้ทำด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองเหลือง {27:7} ไม้คานนั้นให้สอดไว้ในห่วง ในเวลาหามไม้คานจะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน {27:8} แท่นนั้นทำด้วยไม้กระดาน แต่ข้างในแท่นกลวงตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จงให้เขาทำอย่างนั้น

{27:9} เจ้าจงสร้างลานพลับพลาให้รั้วด้านใต้มีผ้าบังลานั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดยาวหนึ่งร้อยศอก {27:10} ให้มีเสาขีลีสับต้นกับฐานทองเหลืองรองรับเสาขีลีสับฐาน ขอดิตเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน {27:11} ทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือให้มีผ้าบังยาวร้อยศอก เหมือนกันกับเสาขีลีสับต้น และฐานทองเหลืองขีลีสับฐาน ขอดิตเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน {27:12} ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตก ให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสาขีลีสับต้น และฐานรองรับเสาขีลีสับฐาน {27:13} ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบศอก {27:14} ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน {27:15} อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน {27:16} ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลานยาวขีลีสับศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ประกอบด้วยฝีมือของช่างด้ายสีกับเสาขีลีสับต้นและฐานรองรับเสาขีลีสับฐาน

{27:17} เสาล้อมรอบลานทั้งหมด ให้มีราวสำหรับยึดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำข้อด้วยเงิน ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองเหลือง {27:18} ด้านยาวของลานนั้นจะเป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก กันด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมีฐานทองเหลือง {27:19} เครื่องใช้สอยทั้งปวงของพลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กั้นลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองเหลือง

{27:20} เจ้าจงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้นั้นมาสำหรับเติมประทีป เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ {27:21} ในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูแลประทีปนั้นอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในพิธีที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา"

{28:1} "จงนำอาโรนพี่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขา แยกออกมาจากหมู่ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อจะให้ประณิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือทั้งอาโรนกับบุตรชายของอาโรน คือนาดับ อาบีชู เอเลอาซาร์ กับอิธามาร์ {28:2} แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม {28:3} ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เลิยวนลาตซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา นั้น ให้เขาทำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโรนให้ประณิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต

{28:4} ให้เขาทำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือทับทรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อปัก ผ้ามาลาและรัดประคด และให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา เพื่อจะให้ประณิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต {28:5} ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด {28:6} ให้เขาทำเอโฟดด้วยทองคำด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ตัดด้วยฝีมือช่างออกแบบ {28:7} แฉกที่ผูกบ่าของเอโฟดนั้นให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชิ้น เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน {28:8} รัดประคดทออย่างประณีต สำหรับคาดทับเอโฟดให้ทำด้วยฝีมืออย่างเดียวกัน และใช้รัดถูอย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด {28:9} แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำข้าวสองแผ่น สำหรับจารึกชื่อบุตรของอิสราเอลไว้ {28:10} ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้จารึกชื่อหกชื่อ และแผ่นที่สองก็ให้จารึกชื่อไว้ อีกหกชื่อที่เหลืออยู่ตามกำหนด {28:11} ให้ช่างแกะจารึกชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด {28:12} พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งหลายไว้บนบ่าทั้งสอง เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก {28:13} เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด {28:14} กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น

{28:15} จงทำทับทรวงแห่งการพิพากษา ด้วยฝีมือช่างออกแบบฝีมือเหมือนทำเอโฟดคือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียด {28:16} ให้ทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง {28:17} จงฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม {28:18} แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์ และเพชร {28:19} แถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง {28:20} แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าวและหยก พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำด้วยทองคำ {28:21} พลอยเหล่านั้นให้มีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล {28:22} และเจ้าจงทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง {28:23} และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของทับทรวง {28:24} ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยวด้วยห่วงที่มุมทับทรวง {28:25} และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า {28:26} จงทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของทับทรวงข้างในที่ติดเอโฟด {28:27} จงทำห่วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอโฟดเบื้องหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดซึ่งทอดด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด {28:28} ให้ผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับทรวงพับรัดประคดที่ทำด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด {28:29} อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลจารึกไว้ที่ทับทรวงแห่งการพิพากษาดังไว้ที่หัวใจของตน ให้เป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ เมื่อเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น {28:30} จงใส่อูรีมและทุมมิมไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษา และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อเขาเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับภาระการพิพากษาเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

{28:31} เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอโฟดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน {28:32} ให้ทำช่องคอกกลางผืนเสื้อ แล้วขลิบรอบคอด้วยผ้าทอ เช่นเดียวกับคอเสื้อทหาร เพื่อจะมีให้ขาด {28:33} ที่ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวนทองคำสลักกับผลทับทิม {28:34} ลูกพรวนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรวนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่ง รอบชายล่างของเสื้อคลุม {28:35} อาโรนจะสวมเสื้อตัวนั้น

เมื่อทำงานปรนนิบัติ และจะได้ยินเสียงลูกพรวนเมื่อเขาเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในที่บริสุทธิ์ และเมื่อเดินออกมา ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย

{28:36} เจ้าจงทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า 'บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์' ไว้เหมือนอย่างแกะตรา {28:37} และเจ้าจงเอาด้ายถักสีฟ้า ผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลาให้อยู่ที่ข้างมาลาด้านหน้า {28:38} แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าผากของอาโรน และอาโรนจะรับความชั่วช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลเนื่องจากของถวายอันบริสุทธิ์ ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถวายอันบริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผากของอาโรนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

{28:39} จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยผ้าเนื้อละเอียด ส่วนผ้ามาลานั้น จงทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และทำรัดประคดด้วยฝีมือช่างด้ายสี {28:40} จงทำเสื้อรัดประคดและมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้สมเกียรติและงดงาม {28:41} จงแต่งอาโรนที่ชายของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วยเครื่องยศ แล้วเจิมและสถาปนาและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต {28:42} จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้นด้วยผ้าปานเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเขา ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา {28:43} ให้อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาสวมเมื่อเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม และเมื่อเข้าใกล้แท่นจะปรนนิบัติ ณ ที่บริสุทธิ์ เกือบว่าเขาจะก่อความชั่วช้าและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องด้วยที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาจะต้องปฏิบัติตาม"

{29:1} "ต่อไปนี้เป็นกิจซึ่งเจ้าควรกระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ {29:2} ขนมันไร้เชื้อ ขนมันไร้เชื้อคลุกล้วนและขนมันแผ่นบางไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมันเหล่านี้จงทำด้วยยออดแบ่งข้าวสาลี {29:3} แล้วจงใส่ขนมันบั้งต่างๆ เหล่านั้นไว้ในกระบุงเดียวกัน จงนำมาในกระบุงพร้อมกับวัวตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้สองตัว {29:4} จงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม แล้วจงชำระตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ {29:5} จงสวมเครื่องยศให้อาโรน คือเสื้อในกับเสื้อเอโฟด กับเอโฟดและทับทรวง และเอารัดประคดที่ทอดด้วยฝีมือประณีต สำหรับใช้กับเอโฟดนั้นคาดเอาไว้ {29:6} จงสวมมาลาที่ศีรษะของอาโรน และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ทับมาลา {29:7} จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้ {29:8} จงนำบุตรชาย

ทั้งหลายของเขามาและสวมเสื้อให้ {29:9} แล้วจงเอารัดประคดคาดเอาเขาไว้ ทั้งตัวอาโรนเองและบุตรชายของเขา และคาดมาลาให้เขา แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปุโรหิตตามกฎหมายที่เนื่องด้วย ดั้งนี้แหละ เจ้าจงสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาไว้

{29:10} เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุมให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือวางลงบนหัววัวตัวผู้ {29:11} แล้วจงฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {29:12} จงเอาน้ำมันจุ่มเลือดวัวตัวผู้นั้น ทาไว้ที่เชิงอนรมแท่นข้าง ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดจงเทไว้ที่เชิงแท่นบูชา {29:13} เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน พังผืดที่ติดอยู่กับตับและไตทั้งสองกับไขมันที่ติดไตนั้นมาเผาบนแท่น {29:14} แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจงเผาไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชาโล่บาป {29:15} เจ้าจงนำแกะตัวผู้หนึ่งมาให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือของตบวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น {29:16} แล้วจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดพรมรอบๆ แท่น {29:17} จงชำแหละแกะตัวนั้นออกเป็นท่อนๆ และเครื่องในกับข้างล่างน้ำว้างไว้กับเนื้อและหัว {29:18} แล้วจงเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {29:19} เจ้าจงนำแกะตัวผู้อีกหนึ่งตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือของตบวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น {29:20} แล้วท่านจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพรมรอบๆ แท่นบูชา {29:21} จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นและน้ำมันเจิมนั้นพรมอาโรนและเครื่องยศของเขา จงพรมบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรนและเครื่องยศของเขาจะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขาและเครื่องยศของเขาด้วย {29:22} เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องใน และพังผืดที่ติดอยู่กับตับ กับไตทั้งสองและไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา {29:23} กับขนมปังก้อนหนึ่งและขนมปังกลูกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปังบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {29:24} แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของอาโรน และในมือบุตรชายของเขา ให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {29:25}

แล้วจงรับสิ่งเหล่านี้จากมือของเขานำไปเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

{29:26} จงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นแกะสถาปนาอาโรน แล้วให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า {29:27} และจงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตซึ่งแกว่งไปแกว่งมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของอาโรนและบุตรชายเขา {29:28} นั่นแหละเป็นส่วนซึ่งอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎหมายที่เนื่องด้วย เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิต และชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ {29:29} เครื่องยศบริสุทธิ์ของอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไป ให้เขาสวมเมื่อเขารับการเจิม และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง {29:30} จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ {29:31} จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ์ {29:32} แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้น และขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {29:33} ให้เขากินของซึ่งนำมาบูชาลบมลทิน เพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์ {29:34} และถ้าแม้เนื้อที่ใช้ในพิธีสถาปนา และขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสียอย่าให้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทธิ์

{29:35} ดังนั้นแหละ เจ้าจงกระทำให้แก่อาโรน และบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ดวัน {29:36} จงนำวัวตัวหนึ่งมาถวายทุกวัน เป็นเครื่องบูชาโล่บาป เพื่อทำการลบมลทินและจงชำระแท่นบูชา ด้วยทำการลบมลทินของแท่นนั้น จงเจิมแท่นนั้นเพื่อจะชำระให้บริสุทธิ์ {29:37} จงทำการลบมลทินแท่นนั้นครบเจ็ดวัน และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แล้วแท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องแท่นนั้นก็จะบริสุทธิ์ด้วย

{29:38} ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแท่นนั้นทุกวันเสมอไป คือลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ {29:39} จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่ง

มาบูชาเวลาเย็น {29:40} พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายยอแด่หนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันที่คั้นไว้นั้น หนึ่งในสี่อิน และน้ำมันหนึ่งในสี่อินคู่กัน เป็นเครื่องดื่มบูชา {29:41} จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้เป็นกลิ่นพวยพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {29:42} นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิมิตต์ตลอดชั่วอายุของเจ้า ที่ประดูปลัปลาแห่งชุมนุมเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่ที่เราจะพบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้าที่นั่น {29:43} ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล และพลับพลาที่นั่นจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสังวราศีของเรา {29:44} เราจะชำระพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาไว้เป็นที่บริสุทธิ์ และเราจะชำระอาโรนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต {29:45} เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา {29:46} เขาจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา"

{30:1} "เจ้าจงสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ {30:2} ให้ยาวสองศอก กว้างสองศอก เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงนอนมุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกับแท่น {30:3} และจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงนอนด้วย และจงทำกระจังทองคำล้อมรอบแท่น {30:4} จงทำห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ได้กระจังด้านละห่วงตรงกันข้าม ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม {30:5} ไม้คานหามนั้นจงทำด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ {30:6} จงตั้งแท่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้หีบพระโอวาท ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท ที่ที่เราจะพบกับเจ้า {30:7} จงให้อาโรนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปก็จงเผาเครื่องหอมด้วย {30:8} และในเวลาเย็นเมื่ออาโรนจุดประทีป ให้เผาเครื่องหอมบนแท่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิมิตต์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า {30:9} แต่เครื่องหอมอย่างที่ห้าม อย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญาบูชา หรือเครื่องดื่มบูชาบนนั้น {30:10} ให้อาโรนทำการบูชาไล่บาปที่เชิงนอนปัสเสหนด้วยเลือดของเครื่องบูชาไล่บาปลบมลทิน ให้เขาทำการลบมลทินแท่นนั้นปัสเสหนตลอดชั่วอายุของเจ้า แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแด่พระเยโฮวาห์"

{30:11} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {30:12} "เมื่อเจ้าจะจดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขานำทรัพย์สินมาถวายพระเยโฮวาห์ เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวนเขา เพื่อจะได้เกิดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกเขา เมื่อเจ้านับเขา {30:13} ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวจะต้องถวายของอย่างนี้ คือเงินครึ่งเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ (เชเชลหนึ่งมีสี่สิบเกอร์าห์) ครึ่งเชเชลเป็นเงินถวายแด่พระเยโฮวาห์ {30:14} ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ให้นำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ {30:15} เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ เพื่อจะได้ไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมั่งมีก็อย่าถวายเกินและสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเชเชล {30:16} จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย"

{30:17} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {30:18} "เจ้าจงทำชั้นทองเหลืองและพานรองชั้นทองเหลืองด้วย สำหรับล้างชำระ จงตั้งชั้นนั้นไว้ระหว่างพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในชั้นนั้น {30:19} ให้อาโรนและบุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า {30:20} เมื่อเขาจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย หรือเมื่อเขาเข้ามาใกล้แท่นทำการปรนนิบัติเพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ {30:21} จงให้เขาล้างมือและเท้าเพื่อจะมีชีวิต และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิมิตต์ประจำตัวเขา คืออาโรนกับเชื้อสายของเขาตลอดชั่วอายุของเขา"

{30:22} ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับโมเสสว่า {30:23} "จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบน้ำ ซึ่งหนักห้าร้อยเชเชล และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบเชเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเชเชล {30:24} และการบูรห้าร้อยเชเชล ตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอกเทศหนึ่งอิน {30:25} เจ้าจงเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงน้ำมันนั้น จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ {30:26} แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลับพลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวาทด้วย {30:27} โตะและเครื่องใช้ประจำโต๊ะ คันประทีปกับเครื่องใช้ประจำคันประทีป และแท่นเผาเครื่องหอม {30:28} แท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่น ทั้งชั้นและพานรองชั้นนั้น {30:29} จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุดและอะโรมาถูกสิ่งเหล่านั้นกับบริสุทธิ์ด้วย {30:30} อนึ่งจง

เจมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ประเสริฐ เราในตำแหน่งปุโรหิต {30:31} ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า "นี่แหละ เป็นน้ำมันเจมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดชั่วอายุของเจ้า {30:32} น้ำมันนี้อ่าให้เจมคนสามัญเลย และอย่าผสมทำน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้ น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์ {30:33} ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้โคลนต่างตัว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา"

{30:34} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเอาเครื่องเทศคือยางไม้ ชะมด และมหาทิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้เท่ากันทุกอย่าง {30:35} จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงเจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ {30:36} จงเอาส่วนหนึ่งมาทำให้ละเอียด และวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนั้นเจ้าจงถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด {30:37} เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำให้อ่าง ให้ถือว่านี่เป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ {30:38} ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดดม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา"

{31:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {31:2} "ดูซิ เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ {31:3} และได้ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง {31:4} จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองเหลือง {31:5} เจียรระในพลอยต่างๆ สำหรับฝังในกระเปาะและแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง {31:6} และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโฮโฮลิบ บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดาน และสำหรับคนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้ นั้น {31:7} คือพลับพลาแห่งชุมนุม หีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา {31:8} โต๊ะกับเครื่องใช้สำหรับโต๊ะ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีป และแท่นเครื่องหอม {31:9} แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ชันกับพานรองชันนั้น {31:10} เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีต คือเสื้อยศอันบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต {31:11} และน้ำมันเจมกับเครื่องหอมสำหรับที่บริสุทธิ์ ที่เรายัญยาเจ้านั้นให้เขากระทำตามทุกประการ"

{31:12} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {31:13} "จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายจงรักษารวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์ {31:14} เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงรักษารวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำในวันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตายเป็นแน่ เพราะผู้ใดก็ตามทำงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา {31:15} จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักผ่อน เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ {31:16} เหตุฉะนั้น ชนชาติอิสราเอลจงรักษารวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ {31:17} เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการทำงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น'" {31:18} เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

{32:1} เมื่อพลไพร่เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขา จึงได้พากันมาหาอาโรน เรียนว่า "ลุกขึ้น ขอรื้อสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ" {32:2} ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า "จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูกรรยา และหุบบุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด" {32:3} พลไพร่ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน {32:4} เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า "โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์" {32:5} เมื่ออาโรนได้ยินดังนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า "พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์" {32:6} ครั้นรุ่งขึ้นเขาตื่นขึ้นแต่เช้ามืด ถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา พลไพร่ก็นั่งลงกินและดื่มแล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน

{32:7} ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เจ้าลงไปเถิด ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว {32:8} เขาได้หันเหออกจากทางซึ่งเราสั่งเขาไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวขึ้นรูปหนึ่ง

สำหรับตน และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า "โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์" {32:9} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราเห็นพลไพร่นี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติคอแข็ง {32:10} ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเราตามลำพัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขาและเพื่อเราจะผลาญทำลายเขาเสีย ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่" {32:11} ฝ่ายโมเสสก็วิ่งวนกราบทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ทรงพระพิโรธอย่างแรงกล้าต่อพลไพร่ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า {32:12} เหตุไฉนจะให้ชนชาวอียิปต์กล่าวว่า 'พระองค์ทรงนำเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ภูเขาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก' ขอพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระทัยอย่าทำอันตรายแก่พลไพร่ของพระองค์เอง {32:13} ขอพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้นไว้ว่า 'เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีขึ้นดั่งดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่งเราสัญญาไว้แล้ว เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป'" {32:14} แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงกลับพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่พระองค์ทรงดำริว่าจะกระทำแก่พลไพร่ของพระองค์

{32:15} ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น {32:16} แผ่นศิลาเหล่านั้นเป็นงานจากฝีพระหัตถ์ของพระเจ้า และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น {32:17} เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงพลไพร่อื้ออึงอยู่ข้างเรียนโมเสสว่า "ที่ค่ายมีเสียงเหมือนเกิดสงคราม" {32:18} ฝ่ายโมเสสตอบว่า "ที่เราได้ยินมิใช่เสียงอื้ออึงของคนที่มีชัยชนะ และมีไช้เสียงคนที่แพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน" {32:19} ต่อมาพอโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นรูปวัวหนุ่มและคนเต้นรำ โห่ร้องของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทั้งตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง {32:20} แล้วท่านเอารูปวัวหนุ่มที่พลไพร่ทำไว้นั้นเผาเสีย และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ และบังคับให้ชนชาติอิสราเอลดื่มมันนั้น {32:21} โมเสสจึงถามอาโรนว่า "พลไพร่นี้กระทำอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปอันใหญ่นี้มาสู่พวกเขา" {32:22} ฝ่ายอาโรนตอบว่า "อย่าให้ความ

โกรธของเจ้านายของข้าพเจ้าเดือดพลุ่งขึ้นเลย ท่านก็รู้จักพลไพร่พวกนี้แล้วว่า เขาเอนเอียงไปในทางชั่ว {32:23} เขามาร้องขอข้าพเจ้าว่า 'ขอจงทำพระให้พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้้นำพวกข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเกิดอะไรขึ้นกับเขา ข้าพเจ้าไม่ทราบ' {32:24} แล้วข้าพเจ้าตอบแก่เขาว่า 'ผู้ใดมีทองคำให้ปลดออกมา' เขาก็มอบทองคำให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปในไฟแล้ววันนี้ก็ออกมา" {32:25} เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลี่ยนเปล้าเสียแล้ว (เพราะว่าอาโรนปล่อยให้เขาเปลี่ยนเปล้าจนน่าละอายท่ามกลางพวกศัตรู)

{32:26} แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายร้องว่า "ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ให้ผู้นั้นมาหาเราเถิด" ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มาหาโมเสสพร้อมกัน {32:27} โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งดังนี้ว่า 'จงเอาดาบสะพายทุกคนแล้วจงไปมาตามประตูต่างๆทั่วค่าย ทุกคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหายและเพื่อนบ้านของตัวเอง'" {32:28} ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่งและพลไพร่ประมาณสามพันคนตายลงในวันนั้น {32:29} ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า "ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัวเองรับใช้พระเยโฮวาห์ จงให้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนี้พระองค์จะได้อำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย" {32:30} ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า "ท่านทั้งหลายทำบาปอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้" {32:31} โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ทูลว่า "โอ พระเจ้าข้า พลไพร่นี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขาทำพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง {32:32} แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้" {32:33} ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อนั้นเสียจากทะเบียนของเรา {32:34} ฉะนั้นบัดนี้ จงไปเถอะ นำพลไพร่ไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ว่าในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา" {32:35} ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลไพร่ เพราะเหตุเขาทำรูปวัวหนุ่มซึ่งอาโรนทำนั้น

{33:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปเถิด จงยกไปจากที่นี่ เจ้ากับพลไพร่ซึ่งเจ้านำขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า 'แผ่นดินนั้นเราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า' {33:2} เรา

จะให้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเข้าไป และจะไล่คนคานาอัน คนอโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเบริสซี คนฮิไวต์ คนเยบุส ออกเสียจากที่นั่น {33:3} จงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคอแข็ง" {33:4} เมื่อพลไพร่ได้ยินข่าวร้ายนั้นเขามีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย {33:5} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติคอแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครู่เดียว เราก็จะทำลายล้างเจ้าเสีย ฉะนั้นบัดนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสียเพื่อเราจะรู้ว่า ควรจะกระทำการอย่างไรกับเจ้า'" {33:6} ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขาอยู่แถบภูเขาไซเนบ {33:7} ฝ่ายโมเสสตั้งพลับพลาหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อมาทุกคนซึ่งปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ก็ออกไปยังพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณค่าย {33:8} และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยังพลับพลาหลังนั้น พลไพร่ทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลับพลา {33:9} ครั้นโมเสสเข้าไปในพลับพลาแล้ว เสาเมฆก็ลอยลงมาตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา แล้วพระเยโฮวาห์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส {33:10} เวลาพลไพร่ทั้งปวงเห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน {33:11} ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชูวาผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออกไปจากพลับพลา

{33:12} โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด พระองค์ได้ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า 'จงนำพลไพร่นี้ขึ้นไป' แต่พระองค์มิได้แจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่าจะใช้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังตรัสกับข้าพระองค์ว่า 'เรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า' และเจ้าก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย" {33:13} ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอทรงโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็นในกาลบัดนี้ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ แล้วจะรับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นพลไพร่ของพระองค์" {33:14} ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า "เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก" {33:15} ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูลพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขออย่านำพวก

ข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย" {33:16} ทำอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ก็เมื่อพระองค์เสด็จไปกับพวกข้าพระองค์ด้วยมิใช่หรือ ดังนี้ เราทั้งหลายทั้งข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์จึงจะแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก" {33:17} ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราจะกระทำการที่เจ้ากล่าวถึงนี้ด้วย เพราะว่าเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของเราแล้ว และเรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า" {33:18} โมเสสจึงกราบทูลว่า "ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด" {33:19} พระองค์จึงตรัสตอบว่า "เราจะให้ดูคุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เราก็จะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น" {33:20} พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้" {33:21} พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า "ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลานั้น" {33:22} แล้วขณะที่เมื่อสง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป {33:23} เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมิได้เห็น"

{34:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงสักคิลาลีกสองแผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแตกนั้นให้" {34:2} จงเตรียมให้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมาบนภูเขาซีนายแต่เช้า จงคอยเฝ้าเราบนยอดภูเขา นั้น {34:3} อย่าให้ผู้ใดขึ้นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใดมาอยู่ตลอดทั่วทั้งภูเขา อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขานี้เลย" {34:4} ฝ่ายโมเสสจึงสักคิลาลีกสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วท่านก็ตื่นแต่เช้าขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามรับสั่งของพระเยโฮวาห์ถือศิลาไปสองแผ่น {34:5} ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระเยโฮวาห์ {34:6} พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ ทรงกริ้วข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง {34:7} ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์กระทั้งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน" {34:8} ฝ่ายโมเสสจึงรีบกราบลงที่พื้นดินนมัสการ {34:9} แล้วทูล

ว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลางพวกข้าพระองค์เพราะเป็นชนชาติคอแข็งตื้อดื้อ และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย"

{34:10} ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้ เราจะทำการหมั้นสมรสต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติใดทั่วพิภพ และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเขานั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์ เพราะการซึ่งเราทำต่อเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก {34:11} จงถือตามคำซึ่งเรากล่าวแก่เจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไล่คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเบริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส ไปให้พ้นหน้าเจ้า {34:12} จงระวังตัวให้ดี อย่ากระทำให้พันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น เกรงว่าจะเป็นบ่วงแร้วดักพวกเจ้า {34:13} แต่เจ้าทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาและทิวเสาอันศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แหลกละเอียด และโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย {34:14} เจ้าอย่ามีสักการพระอื่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่าหวงแหวนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหวน {34:15} เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นซู้กับพระของเขา และถวายสัตวบูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขากวายนุชานั้น {34:16} เกรงว่าเจ้าจะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นซู้กับพระของเขา และชักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นซู้กับพระนั้นด้วย {34:17} เจ้าอย่าหลอรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย

{34:18} เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบิบตามที่เรากล่าวแก่เจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบิบ {34:19} ทุกสิ่งซึ่งออกจากครรภ์ครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกหัวปีของวัวและของแกะ {34:20} ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจงนำลูกแกะมาไถไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไถก็จงหักคอมันเสีย บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพวกเจ้านั้นจะต้องไถไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาฝ่าเราเมื่อเปล่านั้นเลย {34:21} เจ้าจงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก {34:22} จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลิตผลในปลาย

ปี {34:23} บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเจ้าต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง {34:24} เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าและจะขยายเขตแดนเมืองของเจ้าให้กว้างออกไป เมื่อพวกเจ้าจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของเจ้าเลย {34:25} อย่าถวายเลือดบูชาพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบูชาอันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงปีสภานั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น {34:26} จงคัดพิชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร่นาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำมันแม่ของมันเลย" {34:27} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้าและพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว"

{34:28} ฝ่ายโมเสสเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย และท่านจารึกคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ {34:29} อยู่ต่อมาโมเสสได้ลงมาจากภูเขาซีนาย ถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่ามีผิวหน้าของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน {34:30} เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเถิด ผิวหน้าของท่านทอแสง และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน {34:31} ฝ่ายโมเสสเรียกเขามา แล้วอาโรนกับบรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหาโมเสสและท่านสนทนากับเขา {34:32} แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้ โมเสสจึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขาซีนาย {34:33} เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ {34:34} แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลดผ้านั้นออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น {34:35} และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิวหน้าของโมเสสทอแสง ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

{35:1} ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า "ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ {35:2} จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์ เป็นวันสะบาโต แต่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย {35:3} ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน"

{35:4} โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า "ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า {35:5} ท่านทั้งหลายจงนำทองคำของที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์ ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือ ทองคำ เงิน และทองเหลือง {35:6} ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียด และขนแพะ {35:7} หนังแกะตัวผู้ ย่อมสีแดง หนังของเบดเจอร์และไม้กระถินเทศ {35:8} น้ำมันเดมตะเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิม และปรุงเครื่องหอมสำหรับการเผาถวาย {35:9} พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆสำหรับฝังทำเอโฟดและทับทรวง {35:10} จงให้ทุกคนที่เฉลียวฉลาดในหมู่พวกท่าน พากันมาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ทำแล้ว {35:11} คือพลับพลาเต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอกีวและไม้กรอบ กลอนเสา และฐานรองรับเสาของพลับพลา {35:12} ทับและไม้คานหามทับ พระที่นั่งกรุณาภิรมย์กับม่านบังตา {35:13} โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ {35:14} คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปการณ์ และตะเกียง และน้ำมันเดมตะเกียง {35:15} แท่นเผาเครื่องหอมกับไม้คานหามแท่นนั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเผาถวาย และม่านบังตาสำหรับประตูที่ประตูพลับพลา {35:16} แท่นเครื่องเผาบูชากับตาข่ายทองเหลือง ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งปวงของแท่นชั้นกับพานรองชั้นนั้น {35:17} ผ้าม่านสำหรับกั้นลานพลับพลา กับเสา และฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับประตูลาน {35:18} หลักหมุดสำหรับพลับพลา และหลักหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก {35:19} เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ คือเสื้อยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต" {35:20} แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป {35:21} ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมนุมและการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ์ {35:22} เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด ตุ่มหู แหวนตราและกำไลเป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำทองคำมาแกว่งไปแกว่งมาถวายพระเยโฮวาห์ {35:23} ส่วนทุกคนที่มีด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าปานเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย่อมสีแดง และหนังของเบดเจอร์ก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย {35:24} ทุกคนที่มีเงินหรือทองเหลืองจะถวายก็นำมาถวายพระเยโฮวาห์ และทุกคนที่มีไม้กระถิน

เทศใช้การได้ก็นำมันนั้นมาถวาย {35:25} ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชำนาญก็ปั่นด้ายด้วยมือของตน แล้วนำด้ายซึ่งปั่นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นปานเป็นอย่างดี {35:26} ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาก็ปั่นขนแพะด้วยความชำนาญ {35:27} บรรดาประมุขก็นำพลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆมาสำหรับฝังทำเอโฟด และทับทรวง {35:28} กับเครื่องเทศและน้ำมันเดมตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา {35:29} คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวายสำหรับการงานต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำ ก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเยโฮวาห์

{35:30} โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "ดูก่อนท่าน พระเยโฮวาห์ได้ทรงออกชื่อเบซาเลลบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์ตระกูลยูดาห์ {35:31} และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความรู้ในการช่างฝีมือทั้งปวง {35:32} เพื่อจะคิดประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำและเงินและทองเหลือง {35:33} และเจียรไนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะ และการแกะสลักไม้ คือให้มีฝีมือดีเลิศทุกอย่าง {35:34} อนึ่งพระองค์ทรงดลใจให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นได้ด้วย พร้อมด้วยโอโฮลิอับบุตรชายอาหิสะมัดตระกูลดาน {35:35} คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขาให้มีความสามารถในการที่จะกระทำงานได้ทุกอย่าง เช่นการช่างฝีมือ การช่างออกแบบ และการช่างด้ายสี คือสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและเส้นปานเป็นอย่างดี และช่างทอ คือทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย"

{36:1} ฝ่ายเบซาเลล และโอโฮลิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ {36:2} โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮลิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาให้แก่จิตใจของเขา และใจของเขาปรารถนาให้มาทำงาน {36:3} คนเหล่านี้ได้รับของถวายทั้งหมดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริสุทธิ์ พลไพร่ยังนำของที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุกๆเวลาเข้า {36:4} ฝ่ายคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งทำงานต่างๆที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้ว ต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน {36:5} พากันมาเรียนโมเสสว่า "พลไพร่ของมาถวายมากเกินความต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้

กระทำ" {36:6} โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า "อย่าให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มาถวายอีกเลย" เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงยังยั้งไม่นำของมาถวายอีก {36:7} เพราะของที่เขามีอยู่แล้วก็พอสำหรับงานทั้งปวงนั้น และยังมีเหลืออีก {36:8} บรรดาช่างผู้เฉลียวฉลาดได้ทำพลับพลาด้วยม่านสิบผืน ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม มีรูปเศวตฉัตรอย่างออกแบบไว้ {36:9} ม่านผืนหนึ่งยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนเท่ากัน {36:10} ม่านห้าผืนเขาทำให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นเกี่ยวติดกันด้วย {36:11} เขาทำหูด้วยด้ายสีฟ้า ติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่สองก็ทำหูไว้เหมือนกัน {36:12} ม่านผืนหนึ่งเขาทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านสุดที่สองเขาก็ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน {36:13} และเขาทำขอทองคำห้าสิบขอ สำหรับใช้เกี่ยวม่านเพื่อให้พลับพลาเป็นชิ้นเดียวกัน {36:14} เขาทำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาอีกสิบเอ็ดผืน {36:15} ม่านผืนหนึ่งยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนเท่ากัน {36:16} เขาเกี่ยวม่านห้าผืนให้ติดกันต่างหาก และม่านอีกหกผืนก็เกี่ยวติดกันอีกต่างหาก {36:17} และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับม่านด้านนอกสุดสุดที่หนึ่ง และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่สอง {36:18} เขาทำขอทองเหลืองห้าสิบขอเกี่ยวขอเข้าที่หูให้ติดต่อกันเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน {36:19} เขาทำเครื่องคาดเต็นท์ด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังของเบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง {36:20} เขาทำไม้กรอบสำหรับพลับพลาด้วยไม้กระถินเทศยกตั้งขึ้นตรงๆ {36:21} ไม้กรอบนั้นยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกคืบ {36:22} มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง เขาได้ทำไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดอย่างนี้ {36:23} เขาทำไม้กรอบพลับพลาทั้งนี้ ด้านใต้เขาใช้ยี่สิบแผ่น {36:24} เขาทำฐานด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน {36:25} ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือเขาทำไม้กรอบยี่สิบแผ่น {36:26} เขาทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน {36:27} ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลาเขาทำไม้กรอบหกแผ่น {36:28} เขาทำไม้กรอบอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง {36:29} ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่หัวแรก เขาทำอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม {36:30} คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมี

ฐานแผ่นละสองฐาน {36:31} เขาทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศทำอันสำหรับขัดไม้กรอบผาพลับพลาด้านหนึ่ง {36:32} และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบผาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบผาพลับพลาด้านตะวันตก {36:33} เขาทำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดผาตั้งแต่มุมหนึ่งไปจดอีกมุมหนึ่ง {36:34} เขาหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงกรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน {36:35} เขาทำม่านนั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด มีภาพเศวตฉัตรอย่างออกแบบไว้ {36:36} เขาทำเสาไม้กระถินเทศสี่เสาหุ้มด้วยทองคำ ขอดัดเสานั้นก็เป็นทองคำ เขาหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น {36:37} และเขาทำบังตาที่ประตูพลับพลาด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างปัก {36:38} และเขาทำเท้าตันสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่ำและราวยึดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานเท้าฐานสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองเหลือง

{37:1} เบซาเลลทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอก คืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ {37:2} หีบนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจังรอบหีบนั้นด้วยทองคำ {37:3} เขาหล่อห่วงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห่วงและด้านนั้นสองห่วง {37:4} เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ {37:5} เขาสอดคานหามเข้าที่ห่วงข้างหีบสำหรับใช้ยกหีบนั้น {37:6} แล้วเขาทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอก คืบ กว้างศอกคืบ {37:7} เขาทำเศวตฉัตรทองคำสองรูป โดยใช้ค้อนทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง {37:8} เขาทำเศวตฉัตรไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป เขาทำเศวตฉัตรนั้นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา {37:9} ให้เศวตฉัตรกางปีกออกเบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้เศวตฉัตรหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา

{37:10} เขาเอาไม้กระถินเทศทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ {37:11} เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจังทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย {37:12} เขาทำประกบขอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจังทองคำประกอบรอบประกบนั้น {37:13} เขาหล่อห่วงทองคำสี่อันติดไว้ที่มุมโต๊ะทั้งสี่ตรงขาโต๊ะ {37:14} ห่วงนั้นติดชิดกับกระจัง สำหรับสอดคานหามโต๊ะนั้น {37:15} เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วย

ทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น {37:16} และเขาทำเครื่องใช้สำหรับโต๊ะนั้นมี จาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น {37:17} เขาทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝักทองทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีปนั้น {37:18} มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง {37:19} แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป {37:20} สำหรับลำคันประทีปนั้นมีดอกสีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ {37:21} ได้ทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป {37:22} ดอกตูมและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ และใช้ค้อนทำ {37:23} เขาทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และถาดใส่ตะไกรด้วยทองคำบริสุทธิ์ {37:24} คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น เขาทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์

{37:25} เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมด้วยไม้กระถินเทศ ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงนอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ท่อนเดียวกันกับแท่น {37:26} เขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเชิงนอนด้วย และเขาทำกระจังทองคำรอบแท่นนั้น {37:27} เขาทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ใต้กระจังทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม {37:28} เขาทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ {37:29} เขาปรุหน้ามันเจิมอันบริสุทธิ์ และปรุเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามศิลปะของช่างปรุ

{38:1} เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก {38:2} เขาทำเชิงนอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงนอนนั้นเป็นไม้ชิ้นเดียวกันกับแท่นบูชา เขาหุ้มแท่นด้วยทองเหลือง {38:3} เขาทำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่างคือหม้อ พลั่ว ชาม ขอบเกี้ยวเนื้อ และถาดรองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขาทำด้วยทองเหลือง {38:4} และเขาเอาทองเหลืองทำเป็นตาข่ายประดับแท่นนั้นให้อยู่ใต้กระจังของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา {38:5} เขาหล่อห่วงสี่ห่วงติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่ายทองเหลืองสำหรับสอดไม้คานหาม {38:6} เขาทำไม้คานหามด้วยไม้กระถิน

เทศและหุ้มด้วยทองเหลือง {38:7} เขาสอดไม้คานนั้นไว้ในห่วงที่ข้างแท่นสำหรับหาม เขาทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง {38:8} เขาทำชั้นทองเหลืองและพานรองชั้นทองเหลืองจากกระดูกงาของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิบัติ ณ ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

{38:9} และเขาทำลานไว้ด้วย ไม้รวัดด้านใต้มีผ้าบัง ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก {38:10} มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองเหลืองรองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน {38:11} ด้านเหนือมีผ้าบังยาวร้อยศอก กับเสายี่สิบต้นและฐานทองเหลืองยี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน {38:12} ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสาสิบต้น และฐานรองรับเสาสิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน {38:13} ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก {38:14} ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน {38:15} และอีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน {38:16} ผ้าบังลานโดยรอบนั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด {38:17} ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองเหลือง ขอดิดเสาและราวยึดเสาเป็นเงิน และบัวคว่ำของเสานั้นหุ้มด้วยเงิน และเสาทุกต้นของลานมีราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน {38:18} ม่านบังตาที่ประตูลานนั้นปักด้วยฝีมือของช่างปักเป็นสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวยี่สิบศอก สูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน {38:19} มีเสาสี่ต้นกับฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองเหลือง ขอดิดเสาทำด้วยเงิน และส่วนที่หุ้มบัวคว่ำกับราวยึดเสาเป็นเงิน {38:20} หลักรวมทุกหลักของพลับพลาและของลานรอบพลับพลา นั้นทำด้วยทองเหลือง {38:21} นี่แหละเป็นบัญชีสิ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท ซึ่งเขาทั้งหลายนับตามคำสั่งของโมเสส มีคนเลวีจัดทำตามบัญชาของอิตามาร์ บุตรชายอาโรนปุโรหิต {38:22} ส่วนเบซาเลลบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮเธอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสแล้ว {38:23} ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โอโฮลีอับ บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างด้ายสีใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด {38:24} ทองคำทั้งหมดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้น คือทองคำที่เขานำมาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อยสามสิบเชเชล ตามเชเชลแห่งสถานบริสุทธิ์ {38:25} เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นับไว้ รวมเป็นหนึ่งร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชล ตามเชเชลแห่งสถานบริสุทธิ์ {38:26} คน

ละเบคา คือครึ่งเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสำมะโนครัว คือนับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปรวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน {38:27} เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานบริสุทธิ์และฐานของม่าน ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์ {38:28} แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชลนั้นเขาใช้ทำขอสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของเสานั้น และทำราวยึดเสาด้วย {38:29} ทองเหลืองเขานำมาถวายนกเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเชเชล {38:30} ทองเหลืองนั้นเขาใช้ทำฐานประตูลับพลานแห่งชุมนุมและทำแท่นทองเหลือง และตาข่ายทองเหลืองประดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น {38:31} ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประตูลาน หลักหมุดทั้งหมดของลัทธิพลานและหลักหมุดรอบลานนั้น

{39:1} ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เขาใช้ทำเสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส {39:2} เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด {39:3} เขาตีทองใบแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆ แล้วตัดเป็นเส้นๆ เพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เข้ากับด้ายสีม่วง เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นป่านอย่างดีด้วยฝีมือช่างชำนาญ {39:4} เขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเพื่อโยงเอโฟด ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชิ้น {39:5} รัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดนั้น เขาทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกันและฝีมืออย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส {39:6} เขาเอาพลอยสีน้ำข้าวฝังไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา เป็นชื่อบุตรอิสราเอล {39:7} แล้วเขาติดไว้กับเอโฟดบนแถบป่านนั้นเพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส {39:8} เขาทำทับทรวงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับทำเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด {39:9} เขาทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสพับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน {39:10} เขาฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม {39:11} แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์และเพชร {39:12} แถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง {39:13} แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้เขาได้ฝังในกระเปาะ

ลวดลายละเอียดทำด้วยทองคำ {39:14} พลอยเหล่านั้นมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จารึกไว้เหมือนแกะตรา มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล {39:15} เขาทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง {39:16} และเขาทั้งหลายทำกระเปาะลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ที่ปลายทั้งสองของทับทรวง {39:17} เขาทั้งหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห่วงที่ปลายทับทรวง {39:18} และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขาทั้งหลายทำติดกับกระเปาะลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าแถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า {39:19} เขาทั้งหลายทำห่วงทองคำสองอัน ติดไว้ที่ขอบด้านล่างทั้งสองของทับทรวงข้างในติดเอโฟด {39:20} และเขาทั้งหลายทำห่วงสองอันด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเอโฟดด้านหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด {39:21} และเขาทั้งหลายผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับทรวงทับรัดประคดซึ่งทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส {39:22} เขาทำเสื้อคลุมเข้าชุดกับเอโฟดด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝีมือทอ {39:23} และช่องกลางผืนเสื้อนั้น เขาทำเป็นคอเสื้อเช่นเดียวกับคอเสื้อทหาร และมีขลิบรอบคอเพื่อมิให้ขาด {39:24} ที่ชายเสื้อคลุม เขาทั้งหลายปักเป็นรูปลูกทาบทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด {39:25} เขาทั้งหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์แล้วติดลูกพรวนระหว่างผลทับทิมรอบชายเสื้อคลุมนั้น {39:26} คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งสลับกันดังนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปรนนิบัติพระองค์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส {39:27} เขาทั้งหลายทำเสื้อด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดของช่างทอผ้าสำหรับอาโรนและสำหรับบุตรชายของท่าน {39:28} และทำมาลาด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมาลาแกมด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และทำกางเกงด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด {39:29} และทำรัดประคดด้วยผ้าป่านป็นเนื้อละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝีมือช่างปัก ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส {39:30} เขาทั้งหลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิ์ด้วยทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า "บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์" ไว้เหมือนอย่างแกะตรา {39:31} แล้วเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลา ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส {39:32} ดังนั้นแหละเขาทำงานสำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่งชุมนุมให้สำเร็จทุก

ประการ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุกประการ {39:33} เขาจึงได้นำพลับพลามอบไว้กับมอเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งปวงคือ ขอ ไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสา {39:34} เครื่องดาดพลับปลาข้างบนทำด้วยหนังแกะตัวผู้ ย่อมสีแดง และหนังของแบดเจอร์ และม่านสำหรับบังตา {39:35} หีบพระโอวาทกับไม้คานหามของหีบนั้น และพระที่นั่งกรุณา {39:36} โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนโต๊ะนั้น และขนมปังหน้าพระพักตร์ {39:37} คันประทีปบริสุทธิ์กับตะเกียง คือตะเกียงที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทีปนั้นและน้ำมันสำหรับเติมตะเกียง {39:38} แท่นทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา และผ้าบังตาสำหรับประตูปลับปลา {39:39} แท่นบูชาทองเหลือง กับดาดข่างทองเหลืองสำหรับแท่นนั้น ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น ชันกับพานรองชัน {39:40} ม่านบังลาน เสากับฐานรองรับ ผ้าบังตาประตูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปรนนิบัติที่พลับปลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมนุม {39:41} เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับสวมในเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอาโรน สำหรับใช้สวมในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปุโรหิต {39:42} สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสสแล้ว ชนชาติอิสราเอลกระทำสำเร็จทุกประการ {39:43} มอเสสจึงตรวจดูงานทั้งปวง และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง มอเสสจึงอวยพรแก่เขา

บทที่ 3

เลวีนิติ / Leviticus

{1:1} พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสตรัสกับท่านจาก
พลับพลาแห่งชุมนุมว่า {1:2} "จงพูดกับคนอิสราเอลและ
กล่าวแก่เขาว่า เมื่อคนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชามาถวาย
พระเยโฮวาห์ ให้นำสัตว์เลี้ยวอ้นเป็นเครื่องบูชาของท่านมา
จากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ {1:3} ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็น
เครื่องบูชาจากฝูงวัว ก็ให้เขานำสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ
ให้เขานำเครื่องบูชาขึ้นไปที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมด้วย
ความเต็มใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {1:4} ให้เขาเอา
มือวางบนหัวสัตว์ซึ่งเป็นเครื่องบูชาขึ้น และเครื่องบูชา
ขึ้นนั้นจะเป็นที่ทรงโปรดปรานเพื่อทำการลบมลทินของผู้
นั้น {1:5} แล้วให้เขามำวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮ
วาห์ แล้วพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะถวายเลือด
และเอาเลือดมาประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา ซึ่งอยู่ตรง
ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {1:6} และให้เขาถลกหนังเครื่อง
บูชาขึ้นนั้นออกเสีย แล้วตัดเป็นท่อนๆ {1:7} และบุตรชาย
ของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตจะก่อไฟที่แท่น และเรียงฟืนบนไฟ
{1:8} และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะวางท่อน
เนื้อ หัว และไขมันสัตว์ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา
{1:9} แต่ให้เขาให้น้ำล้างเครื่องในและขาสัตว์เสีย แล้ว
ปุโรหิตจึงเผาของทั้งหมดบนแท่นเป็นเครื่องบูชา เป็น
เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
{1:10} ถ้าของถวายที่ผู้ใดจะใช้เป็นเครื่องบูชาจาก
ฝูงแกะหรือฝูงแพะ ให้ผู้นั้นเลือกเอาสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ
{1:11} ให้เขามำสัตว์นั้นเสียที่แท่นบูชาข้างด้านเหนือต่อ
พระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของ
อาโรน จะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น
บูชา {1:12} ให้เขาฟั่นสัตว์นั้นเป็นท่อนๆทั้งหัวและไขมัน
ด้วย และปุโรหิตจะวางเครื่องเหล่านี้ตามลำดับไว้บนฟืนบน
ไฟที่แท่นบูชา {1:13} แต่เครื่องในกับขานั้นผู้ถวายบูชาก็

ล้างเสียด้วยน้ำ และให้ปุโรหิตเอาเครื่องทั้งหมดเหล่านี้เผา
บูชาด้วยกันบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชา
ด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {1:14} ถ้า
ผู้ใดจะนำนกมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ก็
ให้ผู้นั้นนำของบูชาที่เป็นนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มมาถวาย
{1:15} จงให้ปุโรหิตนำนกนั้นมาที่แท่น บิดหัวเสียแล้วเผา
บูชาบนแท่น ให้เลือดไหลออกมาข้างๆแท่น {1:16} และให้
ฉีกกระเพาะข้าวและถอนขนนกออกเสีย ทั้งลงริมแท่นด้าน
ตะวันออกในที่ที่ทิ้งมูลเถา {1:17} และให้เขาฉีกปีกอย่าให้
ขาดจากตัว และปุโรหิตจะเผาอกนั้นบนแท่นที่กองฟืนบน
ไฟ เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่
พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์"

{2:1} "เมื่อผู้ใดนำธัญญาบูชาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่
พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำยอแบ่งมาถวาย ให้เขาเทน้ำมัน
ลงที่แบ่งและใส่กำยานด้วย {2:2} แล้วนำมาให้พวกปุโรหิต
คือบุตรชายของอาโรน ผู้ถวายบูชาจะหยิบยอแบ่งคลุก
น้ำมันกำมือหนึ่งกับกำยานทั้งหมดออก และปุโรหิตจะเผา
เครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึกบนแท่น คือบูชาด้วยไฟ เป็น
กลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {2:3} ส่วนธัญญาบูชา
ที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา เป็น
ส่วนบริสุทธีย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮ
วาห์ {2:4} เมื่อท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมอบในเตาอบมา
ถวายเป็นเครื่องบูชา ให้เป็นขนมไร้เชื้อทำด้วยยอแบ่งคลุก
น้ำมัน หรือขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน {2:5} และถ้าท่านนำ
ธัญญาบูชาเป็นขนมปังบนกระทะ ก็ให้เป็นขนมทำด้วยยอ
แบ่งไร้เชื้อคลุกน้ำมัน {2:6} ท่านจงหักขนมนั้นเป็นชิ้นๆเท
น้ำมันราด เป็นธัญญาบูชา {2:7} ถ้าเครื่องบูชาของท่านเป็น
ธัญญาบูชาทอดด้วยกระทะ ให้ทำด้วยยอแบ่งคลุกน้ำมัน
{2:8} ท่านจงนำธัญญาบูชาซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่

พระเยโฮวาห์ เมื่อนำมาให้ปุโรหิตแล้วปุโรหิตจะนำมาถึงแท่นบูชา {2:9} และปุโรหิตจะนำส่วนที่ระลึกออกจากธัญญาบูชา และเผาเสียบนแท่น เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {2:10} ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นตกเป็นของอาโรนและของบุตรชายท่าน เป็นส่วนบริสุทธียังจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {2:11} บรรดาธัญญาบูชาซึ่งนำถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อ เจ้าอย่าเผาเชื้อหรือน้ำมันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {2:12} ถ้าเจ้าจะนำสิ่งทั้งสองนี้เป็นผลรุ่นแรกถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็ได้ แต่อย่าเผาถวายบนแท่นให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย {2:13} เจ้าจงปรุงบรรดาธัญญาบูชาด้วยใสเกลือ เจ้าอย่าให้เกลือแห่งพันธสัญญาแก่พระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากธัญญาบูชาของเจ้า เจ้าจงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของเจ้า {2:14} ถ้าเจ้าถวายธัญญาบูชาเป็นผลรุ่นแรกแด่พระเยโฮวาห์ ธัญญาบูชาอันเป็นผลรุ่นแรกนั้นเจ้าจงถวายรวงใหม่ย่างไฟให้แห้ง บดเมล็ดให้ละเอียด {2:15} เจ้าจงใส่น้ำมันและวางเครื่องกำยานไว้บนนั้น เป็นธัญญาบูชา {2:16} ปุโรหิตจะเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บด น้ำมันและเครื่องกำยานเผาถวายเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์"

{3:1} "ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดถวายเครื่องบูชาเป็นสันติบูชา ถ้าเขาถวายวัวหรือวัวเมียจากฝูง ให้เขาถวายสัตว์ตัวที่ไม่มีตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {3:2} ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ตัวที่จะถวาย และจงฆ่าเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา {3:3} จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ถวายจะนำไขมันที่ติดกับเครื่องในและไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด {3:4} และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต {3:5} บุตรชายอาโรนจะเผาเสียบนแท่นบูชาบนเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนพื้นบนไฟ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {3:6} ถ้าผู้ใดนำเครื่องบูชาที่เป็นสันติบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่ได้มาจากฝูงแพะแกะ ก็อย่าให้สัตว์นั้นมีตำหนิ {3:7} ถ้าเขาจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา ก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {3:8} ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ที่จะถวายนั้นและให้ฆ่าเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น {3:9} จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา คือบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เขา

ถวายไขมัน ทางที่เป็นไขมันทั้งหมดตัดชิดกระดูกสันหลัง และไขมันที่หุ้มเครื่องใน กับไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด {3:10} และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต {3:11} และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้เผาบนแท่น เป็นอาหารเผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {3:12} ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นแพะก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {3:13} ให้เขาเอามือวางบนหัวของมันและฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายของอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา {3:14} แล้วให้เขาเอาสิ่งเหล่านี้จากแพะตัวนั้นเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันที่อยู่ในเครื่องใน {3:15} และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต {3:16} และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นอาหารเผาไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย ไขมันทั้งหมดเป็นของพระเยโฮวาห์ {3:17} ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่ที่เจ้าอาศัยอยู่ทั่วๆไปว่า เจ้าอย่ารับประทานไขมันหรือเลือด"

{4:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {4:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติให้กระทำ โดยเขามิได้เจตนากระทำสิ่งเหล่านั้นประการหนึ่งประการใด {4:3} ถ้าปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้เป็นผู้กระทำความผิด เป็นเหตุให้พลไพร่หลงทำบาปไปด้วย เหตุด้วยบาปที่เขาได้กระทำไป ก็ให้เขานำวัวหนุ่มซึ่งไม่มีตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาไปบาป {4:4} ให้เขานำวัวนั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้เขาเอามือวางบนหัววัวตัวนั้น และให้ฆ่ามันเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {4:5} และปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดวัวนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง {4:6} ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือด และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม่านสถานบริสุทธิ์เจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {4:7} และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดวัวที่เหลืออยู่นั้นเขาจะเทลงที่ฐานแท่นเผาเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {4:8} และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวที่เป็นเครื่องบูชาไปบาปนี้ คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องในทั้งหมด {4:9} และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต {4:10}

ให้เอาออกเช่นเดียวกับเอาออกจากวัวที่ถวายเป็นสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นเครื่องเผาบูชา {4:11} แต่หนังของวัวพร้อมกับเนื้อวัวทั้งหมด หัว ขา เครื่องใน และมูลของมัน {4:12} คือวัวทั้งตัวนี้ ให้เอาออกไปเสีย จากค่ายถึงที่สะอาดที่ทิ้งมูลเถาและให้สุมไฟเผาเสีย ที่ทิ้งมูลเถาอยู่ที่ไหนก็ให้เผาที่นั่น {4:13} ถ้าชุมชนชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำความผิดโดยไม่รู้ตัวและความผิดนั้นยังไม่ปรากฏ แฉงแก่ที่ประชุม และเขาได้กระทำให้สิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้กระทำ เขาก็มีความผิด {4:14} เมื่อความผิดที่เขาได้กระทำให้เป็นที่ยอมรับขึ้น ให้ที่ประชุมถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ให้นำวัวนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม {4:15} และผู้ใหญ่ของชุมนุมชนจะเอามือวางบนหัวของวัวนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้ฆ่าวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {4:16} แล้วปุโรหิตผู้รับการเจิมจะนำเลือดของวัวมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง {4:17} และปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือดและประพรมที่หน้าม่านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {4:18} และปุโรหิตจะเอาเลือดสักหน่อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้น เขาจะเทลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {4:19} และเขาจะเอาไขมันออกจากวัวนั้นหมด นำไปเผาเสียบนแท่น {4:20} เขาจะกระทำให้ดังนี้แก่วัวตัวนี้ เขาได้กระทำกับวัวตัวที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร ก็ให้เขากระทำแก่วัวตัวน้อยอย่างนั้น ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของชุมนุมชนแล้วเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย {4:21} แล้วเขาจะนำวัวออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับเผาวัวตัวก่อนเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของที่ประชุม {4:22} ถ้าผู้ครอบครองกระทำความบาป กระทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงบัญชาให้กระทำโดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิด {4:23} เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำความผิดดังนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวผู้ที่ไม่มิตาหนิตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา {4:24} ให้เขาเอามือวางบนหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {4:25} ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปบ้าง นำไปเจิมที่เชิงนอนบนแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลืออยู่นั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา {4:26} และเขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่น เช่นเดียวกับเผาไขมันเครื่องสันติบูชา ดังนี้แหละปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้กระทำความผิดนั้น และเขาจะได้รับการอภัย {4:27} ถ้าพลไพร่สามัญคนหนึ่งคนใดกระทำความผิดโดยมิได้เจตนา

คือกระทำให้สิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เขากระทำ เขาก็มีความผิด {4:28} เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำความผิดดังนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เขาได้กระทำให้ไปนั้น {4:29} และเขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นในที่ที่เขาถวายเครื่องเผาบูชา {4:30} ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดแพะนั้นไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นนั้น {4:31} และเขาจะเอาไขมันออกเสียให้หมดอย่างที่เขาเอาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่นเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาและเขาจะได้รับการอภัย {4:32} ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็ให้เขานำลูกแกะตัวเมียไม่มีตำหนิ {4:33} เขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาปและฆ่าเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่เขาฆ่าเครื่องเผาบูชา {4:34} และปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นบ้าง นำไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลือลงที่ฐานของแท่น {4:35} และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียอย่างที่เขาเอาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาไขมันบนแท่นเหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำความผิด และเขาจะได้รับการอภัย"

{5:1} "ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้ยินเสียงแห่งการสาบานตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา {5:2} หรือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นซากสัตว์ป่าที่มลทิน หรือซากสัตว์เลี้ยงที่มลทิน หรือซากสัตว์เลื้อยคลานที่เป็นมลทิน โดยไม่ทันรู้ตัว เขาก็เป็นคนมีมลทิน เขาก็มีความผิด {5:3} หรือถ้าเขาแตะต้องมลทินของคน จะเป็นสิ่งใดซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน โดยเขาไม่รู้ตัว เมื่อเขารู้แล้ว เขาก็มีความผิด {5:4} หรือถ้าคนหนึ่งคนใดเปลือยตัวกล่าวคำสาบานด้วยริมฝีปากว่าจะกระทำชั่วหรือดี หรือเปลือยตัวกล่าวคำสาบานใดๆ และเขากระทำโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขาารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขาก็มีความผิด {5:5} เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขาสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ {5:6} และให้เขานำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำให้ขึ้น เครื่องบูชาขึ้นจะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง คือลูกแกะหรือลูกแพะ ก็เป็นเครื่องบูชา

ไถ่บาปได้ ดังนั้นปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น {5:7} ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์ไถ่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา {5:8} ให้เขานำนกทั้งสองนี้มาให้ปุโรหิต ปุโรหิตก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก่อน ให้เขาบิดหัวนกหลุดจากคอแต่อย่าให้ขาด {5:9} และปุโรหิตจะเอาเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปประพรมที่ข้างแท่นเสี้ยบบ้าง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรีดให้ไหลออกที่ฐานแท่น นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {5:10} แล้วเขาจะถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำไปและเขาจะได้รับการอภัย {5:11} แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเขาได้กระทำนั้นมา คือยอแด่งหนึ่งโนลิบเอฟาห์เอามาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อย่าใส่ น้ำมัน หรือใส่เครื่องกำยานในแอ่ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {5:12} ให้เขานำแอ่งมาให้ปุโรหิตและปุโรหิตจะเอาแอ่งกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาเสียบนแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {5:13} และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาเพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขาจะได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับธัญญาบูชา" {5:14} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {5:15} "ถ้าผู้ใดทำการละเมิดและทำบาปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้าตีราคาเป็นเงินเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด {5:16} และให้ผู้นั้นชดใช้ของบริสุทธิ์ที่ขาดไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสัตว์ที่ขาดไปนั้น นำมามอบให้แก่ปุโรหิต และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาด้วยแกะผู้ที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และเขาจะได้รับการอภัย {5:17} ถ้าผู้ใดกระทำผิด คือกระทำการซึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชามิให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการณ์ เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา {5:18} ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการณ์นั้นและเขาจะได้รับการอภัย {5:19} เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะเขาได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์"

{6:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {6:2} "ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ด้วยการมุสาต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งที่ฝากเขาให้เก็บรักษาไว้หรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย่งชิงมา หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขา {6:3} หรือพบสิ่งที่หายไปแล้วแต่ไม่ยอมรับ สาบานตนเป็นความเท็จ ในข้อเหล่านี้ ถ้าผู้ใดกระทำก็เป็นความผิด {6:4} ก็ให้ผู้ที่กระทำผิดมีโทษเพราะความผิดของเขา ให้ผู้นั้นคืนของที่ได้อะไรจากการชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มาด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาไว้ หรือสิ่งสูญหายที่เขาได้พบเข้า {6:5} หรือสิ่งใดๆที่ได้สาบานเท็จไว้ เขาต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและมอบให้แก่เจ้าของในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด {6:6} ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิมาจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์มามอบให้ปุโรหิต ให้เจ้าตีราคาเอง เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด {6:7} และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาจะได้รับการอภัยในทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไปซึ่งเป็นการละเมิด"

{6:8} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {6:9} "จงบัญชาแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชานั้นจะต้องเผายูบนแท่นตลอดคืนจนรุ่งเช้า จงให้ไฟบนแท่นเผาเครื่องบูชาลุกอยู่เรื่อยไป {6:10} ให้ปุโรหิตสวมเสื้อผ้าป่านและสวมกางเกงผ้าป่านและให้ตักมูลเถ้าออกจากไฟที่ไหม้เครื่องเผาบูชาอยู่บนแท่นนำไปไว้ข้างแท่น {6:11} ให้ถอดเสื้อที่สวมอยู่ออกแล้วสวมเสื้ออีกตัวหนึ่ง นำมูลเถ้าออกไปนอกค่ายยังที่สะอาด {6:12} ให้รักษาไฟที่บนแท่นให้ลุกอยู่ อย่าให้ดับเลยทีเดียว ให้ปุโรหิตใส่ฟืนทุกเช้าและให้เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่น และเผาไขมันของเครื่องสันติบูชาบนนั้น {6:13} ต้องรักษาให้ไฟติดอยู่บนแท่นเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด

{6:14} ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายธัญญาบูชา ให้บุตรชายอาโรนถวายเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่หน้าแท่นบูชา {6:15} ให้ปุโรหิตคนหนึ่งหยิบยอแด่งกำมือหนึ่งมาจากธัญญาบูชา คลุกน้ำมันและเครื่องกำยานทั้งหมดซึ่งอยู่บนธัญญาบูชา และเผาส่วนนั้นบนแท่นเป็นที่ระลึก เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {6:16} ส่วนที่เหลืออยู่ให้อาโรนและบุตรชายของเขาได้รับประทาน ให้รับประทานกับขนมปังไร้เชื้อในที่บริสุทธิ์ ให้รับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม {6:17} อย่าใส่เชื้อในขนมนั้นแล้วปิ้ง เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนเครื่องบูชาด้วยไฟของเราอัน

ตกแก่เขาเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด {6:18} ให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนรับประทานครบสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าจากเครื่องบูชาด้วยไฟของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะบริสุทธิ์"

{6:19} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {6:20} "ต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันที่เขารับการเจิม คือยอแดบหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาหารประจำ ให้ถวายตอนเช้าครึ่งหนึ่ง ตอนเย็นครึ่งหนึ่ง {6:21} ให้คลุกกับน้ำมันให้เข้ากันดีแล้วทอดบนเหล็ก ทำเป็นแผ่นเหมือนธัญญาหาร แล้วถวายเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {6:22} ให้ปุโรหิตจากบรรดาบุตรชายของอาโรนผู้รับการเจิมตั้งแทนเขาถวายสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์สืบไปเนื่องนิรันดร์แด่พระเยโฮวาห์ ให้เขาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย {6:23} ธัญญาหารของปุโรหิตทุกรายให้เขาเสียให้หมด อย่าให้รับประทานครบ"

{6:24} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {6:25} "จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ให้ฆ่าสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด {6:26} ให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปรับประทานครบสัตว์นั้น ให้เขารับประทานครบในที่บริสุทธิ์ ในลานพลับพลาแห่งชุมนุม {6:27} อะไรที่แตะต้องเนื้อสัตว์นั้นจะบริสุทธิ์ และเมื่อประพรมมีเลือดติดเสื้อ ก็ให้ซักเสื้อส่วนที่ติดเลือดนั้นในที่บริสุทธิ์ {6:28} จงทำลายภาชนะดินที่ใส่ต้มเนื้อนั้นเสีย ถ้าต้มในภาชนะทองเหลืองก็ให้ขัดและล้างเสียด้วยน้ำ {6:29} ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานครบ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด {6:30} แต่เครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งปุโรหิตนำเลือดเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อทำการลบมลทินในที่บริสุทธิ์นั้น อย่ารับประทานครบ ต้องเผาไฟเสีย"

{7:1} "เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด {7:2} ให้ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา และให้เอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น {7:3} และให้เอาไขมันของสัตว์นั้นถวายบูชาเสียทั้งหมดด้วย ทางที่เป็นไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน {7:4} และไตทั้งสอง ลูกรับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต {7:5} ให้ปุโรหิตเผาสองสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮ

วาท์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด {7:6} ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานครบได้ ให้รับประทานครบในสถานบริสุทธิ์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด {7:7} เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน ปุโรหิตผู้ใช้เครื่องบูชาทำการลบมลทินจะได้เครื่องบูชาหนึ่ง {7:8} ปุโรหิตคนใดถวายเครื่องเผาบูชาของผู้ใด ปุโรหิตผู้นั้นย่อมได้หนังของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวาย {7:9} เครื่องธัญญาหารทุกอย่างที่ปิ้งในเตาอบ และสิ่งทั้งหมดซึ่งเตรียมในกระทะ หรือที่เหล็ก ให้ตกเป็นของปุโรหิตผู้ถวายของเหล่านั้น {7:10} ธัญญาหารทุกอย่างที่เคล้าน้ำมันหรือไม่เคล้าจะตกเป็นของบุตรชายอาโรนด้วยกัน

{7:11} ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องสันติบูชา ซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ {7:12} ถ้าเขาถวายเป็นเครื่องโมทนาพระคุณ ก็ให้เขาถวายขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมยอแดบครึ่งคลุกน้ำมันให้ดีพร้อมกับเครื่องบูชาโมทนา {7:13} นอกจากขนมเหล่านี้ให้เขานำขนมปังใส่เชื้อมาถวายเป็นส่วนของเครื่องบูชา พร้อมกับเครื่องสันติบูชาที่ถวายเป็นการโมทนาพระคุณ {7:14} ให้เขาถวายของบูชาเหล่านี้ส่วนหนึ่งจากทั้งหมดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตผู้เอาเลือดสันติบูชาประพรม {7:15} ส่วนเนื้อสัตว์เครื่องสันติบูชาเพื่อโมทนาพระคุณนั้น เขาจะต้องรับประทานครบเสียในวันทำการถวายบูชา อย่าเหลือไว้จนวันรุ่งเช้าเลย {7:16} แต่ถ้าเครื่องบูชาเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร ให้เขารับประทานครบในวันทำการถวายบูชา และในวันรุ่งขึ้นเขายังรับประทานครบส่วนที่เหลือได้ {7:17} ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สามให้เขาเสียด้วยไฟ {7:18} ถ้าเอาเนื้อสัตว์อันเป็นเครื่องสันติบูชามารับประทานครบในวันที่สาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย และผู้ที่ถวายนั้นจะไม่เป็นที่โปรดปรานด้วย แต่จะเป็นการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียน และผู้ที่รับประทานครบนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา {7:19} เนื้อที่ไปถูกของที่เป็นมลทินใดๆ อย่ารับประทานครบ จงเผาเสียด้วยไฟ บุคคลที่สะอาดทุกคนรับประทานครบเนื้อได้ {7:20} แต่ผู้ใดรับประทานครบเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน {7:21} ยิ่งกว่านั้นอีกถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งมลทินใดๆ ไม่ว่าจะเป็นมลทินของคน หรือสัตว์มลทินใดๆ หรือสิ่งมลทินที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆ และผู้นั้นมารับประทานครบเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน" {7:22} พระเยโฮ

วาท์ตรัสกับโมเสสว่า {7:23} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานไขมันของวัว ของแกะหรือของแพะ {7:24} ไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่สัตว์กัดตายจะนำไปใช้อย่างอื่นก็ได้ แต่อย่ารับประทานเลยเป็นอันขาด {7:25} ด้วยผู้ใดก็ตามรับประทานไขมันสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน {7:26} ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้าอย่ารับประทานเลือดเลยทีเดียว ไม่ว่าเลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดสัตว์ในน้ำใดๆที่เจ้าอาศัยอยู่ {7:27} ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน"

{7:28} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {7:29} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขามาถวายแด่พระเยโฮวาห์จากเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาของเขา {7:30} ให้เขานำเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์มาด้วยมือของตนเอง ให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้อออกนั้น เพื่อเอาเนื้อออกนั้นแฉ่งไปแฉ่งมาเป็นเครื่องบูชาแฉ่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {7:31} ให้ปุโรหิตเผาไขมันเสียบนแท่นบูชา แต่เนื้อออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา {7:32} แต่โคนขาข้างขวาของสัตว์นั้น เจ้าจงให้ปุโรหิตเป็นส่วนถวายจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา {7:33} บุตรชายอาโรนผู้ถวายเลือดแห่งสันติบูชาและไขมันจะได้รับโคนขาข้างขวาเป็นส่วนของเขา {7:34} เพราะว่าเนื้อออกที่แฉ่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายนั้นเราได้เอาจากคนอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชาของเขา และเราได้มอบให้แก่อาโรนปุโรหิตและบุตรชายของเขาเป็นกฎเกณฑ์อันถาวรจากคนอิสราเอล {7:35} นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรนและการเจิมบุตรชายของเขา ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบหมายให้แก่เขาทั้งหลายในวันที่เขาทั้งหลายถูกถวายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ในตำแหน่งปุโรหิต {7:36} ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้มอบสิ่งเหล่านี้แก่เขาทั้งหลาย ในวันที่เขาทั้งหลายได้รับการเจิมเป็นปุโรหิต เป็นกฎเกณฑ์อันถาวรตลอดชั่วอายุของเขา" {7:37} ทั้งหมดนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องสถาปนาบูชา และเครื่องสันติบูชา {7:38} ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้นำเครื่องบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย

{8:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {8:2} "จงนำอาโร

นและบุตรชายของเขามาพร้อมกับเสียค น้ำมันเจิม วัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แกะผู้สองตัว กระบุงขมมปังไร้เชื้อ {8:3} และจงเรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม" {8:4} และโมเสสก็กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน และชุมนุมชนก็ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {8:5} โมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า "ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ" {8:6} โมเสสก็นำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำระกายด้วยน้ำ {8:7} แล้วสวมเสื้อให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสวมเสื้อคลุมยาวให้ และสวมเอโฟดให้เขา เอารัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดคาดเอวให้ ผูกเอโฟดให้ติดตัวเขาไว้

{8:8} และโมเสสสวมทับทรวงให้อาโรน และใส่อุริมกับทุมมิมไว้ในทับทรวงนั้น {8:9} และสวมผ้ามาลาไว้บนศีรษะ และติดแผ่นทองคำอันเป็นมงกุฎบริสุทธิ์ที่ผ้ามาลาด้านหลัง ด้านหน้า ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ {8:10} แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมมาเจิมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ชำระให้เป็นของบริสุทธิ์ {8:11} และท่านเอาน้ำมันเจิมประพรมบนแท่นเจ็ดครั้ง เจิมแท่นและเจิมภาชนะประจำแท่นทั้งหมด เจิมชั้นและพานรองชั้นเพื่อชำระให้เป็นของบริสุทธิ์ {8:12} และท่านเทน้ำมันเจิมลงบนศีรษะของอาโรนบ้าง แล้วเจิมเขาไว้เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ {8:13} และโมเสสก็นำบุตรชายอาโรนเข้ามาสวมเสื้อแล้วคาดรัดประคดให้ และสวมมาลาให้ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

{8:14} แล้วท่านจึงนำวัวตัวผู้อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเข้ามา อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัววัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น {8:15} โมเสสก็ฆ่าวัวตัวนั้นเสีย เอาน้ำจุ่มเลือดไปเจิมที่เชิงออนรอบแท่นชำระแท่นให้บริสุทธิ์แล้วเทเลือดที่ฐานของแท่น ถวายแท่นไว้เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ เพื่อทำการลบมลทินของแท่นนั้น {8:16} และท่านนำไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังผืดเหนือตับ และไตสองลูกพร้อมกับไขมันแล้วโมเสสก็เผาสีงเหล่านี้เสียบนแท่น {8:17} แต่วัวและหนังวัว กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผาเสียด้วยไฟข้างนอกค่าย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ {8:18} แล้วท่านก็นำแกะผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น {8:19} โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น {8:20} เมื่อท่านฟันแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก็เผาหัวและแกะที่เป็นท่อนๆกับไขมันเสีย {8:21} เมื่อเอาน้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสก็เผาแกะทั้งตัวบนแท่น

เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส {8:22} ท่านจึงนำแกะผู้หนึ่งที่หนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา และอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น {8:23} โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัวแม่มือขวาของเขา และที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา {8:24} แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอาโรนเข้ามา และโมเสสเอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือเท้าข้างขวาของเขา และโมเสสเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น {8:25} แล้วท่านจึงนำไขมันและหางที่เป็นไขมัน และไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังผืดเหนือตับและไตสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ และโคนขาข้างขวา {8:26} และท่านหยิบขนมไร้เชื้อหนึ่งก้อนจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และหยิบขนมคลุกน้ำมันก้อนหนึ่ง และขนมแผ่นแผ่นหนึ่ง วางของเหล่านี้ไว้บนไขมัน และบนโคนขาข้างขวา {8:27} ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของอาโรน และมือของบุตรชายทั้งหลายของเขา และให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {8:28} แล้วโมเสสก็รับของเหล่านั้นมาจากมือของเขาทั้งหลายและเผาเสียบนแท่นบนเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องสถาปนาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {8:29} และโมเสสเอาเนื้อออกแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นแกะตัวผู้สถาปนาส่วนของโมเสส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส {8:30} แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมและเลือดซึ่งอยู่บนแท่นประพรมบนอาโรนและเครื่องยศของเขา และบนบุตรชายทั้งหลาย กับบนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเขา ดังนี้แหละท่านก็ชำระอาโรนกับเครื่องยศของเขาให้บริสุทธิ์ บุตรชายทั้งหลายของเขากับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย {8:31} โมเสสสั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า "จงต้มเนื้อเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และรับประทานเสียที่นั่นกับขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านว่า อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะรับประทาน {8:32} เนื้อและขนมปังที่เหลือนั้นท่านจงเผาเสียด้วยไฟ {8:33} และท่านทั้งหลายอย่าออกไปนอกประตูพลับพลาแห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน จนกว่าวันกำหนดสถาปนาของท่านจะครบ เพราะที่สถาปนาท่านนั้นก็กินเวลาเจ็ดวัน {8:34} สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบมลทินของท่าน {8:35} ท่าน

จงอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืน ตลอดเจ็ดวัน กระทำกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงกำชับไว้ เลือกว่าท่านจะต้องถึงตาย เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา" {8:36} อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

{9:1} ต่อมาวันที่แปดโมเสสก็เรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล {9:2} และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า "จงนำลูกวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่าให้มีตำหนิ จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {9:3} และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'จงเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกวัวตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มีอายุหนึ่งขวบ ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา {9:4} และเอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเอาธัญญาบูชาคลุกน้ำมันมาถวาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏแก่ท่านในวันนี้'" {9:5} เขาทั้งหลายก็นำสิ่งที่โมเสสบัญชานั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และชุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {9:6} โมเสสกล่าวว่า "นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย" {9:7} แล้วโมเสสจึงสั่งอาโรนว่า "จงเข้าไปใกล้แท่นบูชาถวายเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลบมลทินบาปของท่านกับพลไฟทั้งหลาย และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไฟมา และทำการลบมลทินบาปของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา" {9:8} อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฆ่าลูกวัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งเป็นของเพื่อตน {9:9} และบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอานิ้วจุ่มเลือดไปเจิมเชิงนอนของแท่น และเทเลือดลงที่ฐานแท่น {9:10} ส่วนไขมันและไต กับพังผืดเหนือตับจากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส {9:11} เขาก็เผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย {9:12} เขาฆ่าสัตว์เครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอาเลือดนั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น {9:13} และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละท่อนกับหัวมาให้อาโรน อาโรนก็เผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่น {9:14} อาโรนจึงล้างเครื่องในและขาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา {9:15} แล้วอาโรนก็นำเครื่องบูชาของพลไฟมาถวาย คือเนื้อแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไฟมาฆ่าเสียบูชาไถ่บาป ดังเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งก่อน

นั้น {9:16} และเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ {9:17} และเขาก็ถวายธัญญาบูชาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาลือบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำเวลาเช้า {9:18} เขาฆ่าวัวผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไพร่ และบุตรชายอาโรนนำเลือดมาให้อาโรน อาโรนก็เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น {9:19} และนำไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมัน และไขมันที่หุ้มเครื่องในและไตกับพังผืดเหนือตับมาให้ {9:20} และเขาทั้งหลายวางไขมันไว้บนเนื้อออก และอาโรนก็เผาไขมันลือบนแท่น {9:21} ส่วนเนื้อออกและเนื้อโคนขาข้างขวานั้น อาโรนแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่โมเสสบัญชาไว้ {9:22} แล้วอาโรนยกมือขึ้นอวยพรพลไพร่ และอาโรนก็ลงมาจากการถวายเครื่องบูชาได้บาป เครื่องเผาบูชาและสันติบูชา {9:23} โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่อเขาทั้งสองออกมาเขาก็อวยพรพลไพร่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่พลไพร่ทั้งมวล {9:24} เปลวเพลิงพุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เผาเครื่องเผาบูชาและไขมันซึ่งอยู่บนแท่น เมื่อพลไพร่ทั้งหลายเห็นก็ให้ร้องและขอบหน้าลง

{10:1} ฝ่ายนาดับกับอาบิฮูบุตรชายของอาโรน ต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่นั้นแล้วใส่เครื่องหอมลง เอาไฟที่ประดิษฐ์แบบมาเผาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากระทำเช่นนั้น {10:2} ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ ไหม้เขาทั้งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {10:3} โมเสสจึงบอกอาโรนว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เขาจะถวายสง่าราศีแก่เราต่อหน้าพลไพร่ทั้งปวง'" และอาโรนก็นิ่งอยู่ {10:4} โมเสสเรียกมิซาเอลและเอลชาฟาน บุตรชายของอุสซีเอลอาของอาโรน บอกเขาว่า "จงเข้ามาใกล้ ห้ามเอาพี่น้องของเจ้าออกไปเสียนอกค่ายจากหน้าสถานบริสุทธิ์" {10:5} เขาก็เข้ามาใกล้ห้ามศพทั้งสี่ออกไปไว้นอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง {10:6} และโมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์และอิธามาร์ บุตรชายอาโรนว่า "ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยผมห้อย หรือนึกเสื้อผ้าของท่าน เกลือกว่าท่านจะต้องตายและเกลือกว่าพระพิโรธจะตกเหนือชุมนุมชนทั้งหมด แต่พี่น้องของท่านคือวงศ์วานอิสราเอลทั้งมวล จะไว้ทุกข์เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้บังเกิดการเผาไหม้ก็ได้ {10:7} และอย่าออกไปจากประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เกลือกว่าท่านจะต้องตาย เพราะฉะนั้นมันจึงมีแก่พระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย" และเขาทั้งหลายก็กระทำตามคำของโมเสส

{10:8} พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า {10:9} "เมื่อตัวเจ้าหรือบุตรชายของเจ้าจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรอยู่ตลอดชั่วอายุของเจ้า {10:10} เจ้าจงแยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน {10:11} และเจ้าจะต้องสอนพลไพร่อิสราเอลให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ทั้งมวลซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายทางโมเสส" {10:12} โมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์ และอิธามาร์ บุตรชายของเขาผู้ที่เหลืออยู่ว่า "จงเอาธัญญาบูชาซึ่งเหลือจากการบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มารับประทานที่ริมแท่นบูชาไม้ไผ่เชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด {10:13} ท่านจงรับประทานในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนของท่าน และส่วนของบุตรชายของท่าน จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้าได้รับบัญชาดังนี้ {10:14} แต่เนื้ออกที่แกลงถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้วนั้น ท่านจงรับประทานในที่สะอาด ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่านก็รับประทานได้ เพราะเป็นส่วนที่ได้มาจากสันติบูชาของคนอิสราเอล อันตกอยู่กับท่านทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่านด้วย {10:15} เนื้อโคนขาที่ถวายและเนื้ออกที่แกลงถวายเขาจะนำมาบูชาพร้อมกับเครื่องไขมันที่บูชาด้วยไฟ เพื่อแกลงเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สิ่งเหล่านี้เป็นของท่านและบุตรชายทั้งหลายของท่าน ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้" {10:16} ฝ่ายโมเสสได้พยายามไต่ถามถึงเรื่องแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป และดูเถิด แพะตัวนั้นถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึงโกรธเอลาซาร์และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนที่เหลืออยู่ ท่านว่าเขาว่า {10:17} "เหตุไฉนท่านจึงมิได้รับประทานเครื่องบูชาได้บาปในที่บริสุทธิ์ ในเมื่อเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด และพระเจ้าได้ประทานของเหล่านั้นให้แก่ท่านเพื่อท่านจะได้รับความชั่วช้าของชุมนุมชน เพื่อทำการลบมลทินบาปของเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {10:18} ดูเถิด เลือดสัตว์นั้นก็มีได้นำเขามายังที่บริสุทธิ์ที่ห้องชั้นใน ท่านควรจะได้รับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาแล้วนั้น" {10:19} อาโรนจึงกล่าวแก่โมเสสว่า "ดูเถิด วันนี้เขาได้ถวายเครื่องบูชาได้บาปและเครื่องเผาบูชาของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว และเหตุการณ์เหล่านี้ก็ตกที่ข้าพเจ้าแล้ว ถ้าวันนี้ข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาได้บาปจะเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์หรือ" {10:20} เมื่อโมเสสได้ฟังดังนั้น ท่านก็พอใจ

{11:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า

{11:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่มีชีวิตในบรรดาสัตว์ในโลกซึ่งเจ้าจะรับประทานได้ {11:3} บรรดาสัตว์ที่แยกกีบและมีกีบผ่าและสัตว์เคี้ยวเอื้อง เจ้ารับประทานได้ {11:4} อย่างไรก็ตามสัตว์ต่อไปนี้ที่เคี้ยวเอื้องหรือแยกกีบ เจ้าก็อย่ารับประทาน อูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า {11:5} ตัวกระเจงผาเพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า {11:6} กระต่าย เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า {11:7} หมู เพราะมันเป็นสัตว์แยกกีบและมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า {11:8} อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าอย่าแตะต้องซากของมัน มันเป็นของมลทินแก่เจ้า {11:9} สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้ารับประทานได้ ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและเกล็ด จะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม เจ้ารับประทานได้ {11:10} แต่ทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำ ทุกอย่างที่เคลื่อนไหวในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใดๆซึ่งอยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด สัตว์เหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า {11:11} สัตว์เหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเนื้อของมัน แต่ให้เจ้าถือว่าซากของมันเป็นที่พึงรังเกียจ {11:12} อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำไม่มีครีบและเกล็ด เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า {11:13} ต่อไปนี้เป็นนกซึ่งให้เจ้าถือว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลาย นกเหล่านี้รับประทานไม่ได้ มันเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ คือนกอินทรี นกแร้งหวดแพะ นกออก {11:14} นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวดำตามชนิดของมัน {11:15} นกกตามชนิดของมัน {11:16} นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน {11:17} นกเค้าแมวเล็ก นกอ้ายจั่ว นกทึดทือ {11:18} นกอีโก้ นกกระทง นกแร้ง {11:19} นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว {11:20} แมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า {11:21} แต่ในบรรดาแมลงมีปีกที่คลานสี่ขานี้ เจ้าจะรับประทานจำพวกที่มีขาพับใช้กระโดดไปบนดินได้ {11:22} ในจำพวกแมลงต่อไปนี้เจ้ารับประทานได้ ตั๊กแตนวัยบินตามชนิดของมัน จิ้งหรีดไถ่ตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตั๊กแตนตามชนิดของมัน {11:23} แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า {11:24} สิ่งเหล่านี้จะกระทำให้เจ้ามลทินได้ คือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องซากของมันจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น {11:25} ผู้ใดถือซากสัตว์ส่วนใดๆไปต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {11:26} ซากของสัตว์ทั้งปวงที่แยกกีบและ

ไม่มีกีบผ่า ไม่เคี้ยวเอื้องเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องสัตว์เหล่านี้จะมลทิน {11:27} ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทุกอย่างซึ่งเดินด้วยข้อมเท้าเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องซากสัตว์นั้นจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น {11:28} ผู้ใดนำซากมันไปจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า {11:29} ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานไปบนดิน ชนิดต่อไปนี้ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า คือ อีเห็นหนู เที้ยตามชนิดของมัน {11:30} จิ้งจก ตะกวด แะ จิ้งเหลนและกิ้งก่า {11:31} ในบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน ชนิดเหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องเมื่อมันตายแล้ว ผู้นั้นจะมลทินไปถึงเวลาเย็น {11:32} และเมื่อมันตายตกทับสิ่งใด สิ่งนั้นก็เปื้อนมลทิน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เปื้อนไม้ หรือเสื้อผ้า หรือหนังสัตว์ หรือกระสอบ หรือภาชนะใดๆที่ใช้เพื่อประโยชน์อย่างใด จะต้องแช่น้ำ และจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ต่อไปก็นับว่าสะอาดได้ {11:33} และถ้ามันตกลงไปในภาชนะดิน สิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นจะมลทิน จงทุบภาชนะนั้นเสีย {11:34} อาหารในภาชนะนั้นที่รับประทานได้ซึ่งมีน้ำปนอยู่ก็เป็นมลทิน และน้ำดื่มทั้งสิ้นซึ่งจะดื่มได้จากภาชนะอย่างนี้จะมลทิน {11:35} ถ้าส่วนใดของซากสัตว์ตกใส่สิ่งใด สิ่งนั้นก็มลทิน ไม่ว่าจะเป็นเตาอบหรือเตา ต้องทุบเสีย เป็นมลทิน และเป็นของมลทินแก่เจ้า {11:36} อย่างไรก็ตามน้ำพุหรือน้ำในแอ่งเก็บน้ำเป็นของสะอาด แต่สิ่งใดที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทิน {11:37} ถ้าส่วนใดของซากตกใส่เมล็ดพืชที่ใช้หว่าน พืชนั้นนับว่าสะอาด {11:38} แต่ถ้าเอาเมล็ดพืชนั้นแช่น้ำไว้ และซากสัตว์ส่วนใดตกใส่น้ำนั้นก็เปื้อนมลทินแก่เจ้า {11:39} ถ้าสัตว์ซึ่งเจ้าจะรับประทานได้นั้นตายเอง ผู้ที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {11:40} และผู้ใดที่รับประทานซากนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาเสียและเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดที่จับถือซากนั้นไปก็ต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {11:41} บรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่ไปบนแผ่นดินเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ อย่ารับประทาน {11:42} สิ่งใดที่เลื้อยไปด้วยท้อง หรือสิ่งที่เดินสี่ขา หรือสิ่งที่มีหลายขา ทุกสิ่งที่คลานไปบนแผ่นดิน เจ้าอย่ารับประทาน เพราะเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ {11:43} เจ้าอย่ากระทำให้ตัวเองเป็นที่พึงรังเกียจด้วยสัตว์เลื้อยคลานใดๆ อย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์เหล่านี้เลย เกรงว่าเจ้าจะเป็นมลทินไปด้วย {11:44} เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งคลานไปบนแผ่นดิน {11:45} เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้นำเจ้าออก

จากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เพราะฉะนั้น เจ้าจึงต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์" {11:46} เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน {11:47} เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นมลทิน และระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตรับประทานได้ และสัตว์ที่มีชีวิตที่รับประทานไม่ได้

{12:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {12:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าหญิงคนใดมีครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย นางต้องเป็นมลทินเจ็ดวัน นางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินเวลาที่มีประจำเดือน {12:3} ในวันที่แปดให้ตัดหนังปลายองคชาตของเด็คนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสู่หนัด {12:4} ให้นางคอยอยู่อีกสามสิบสามวันด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง อย่าให้นางแตะต้องของบริสุทธิ์อันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ จนกว่าจะครบวันชำระของนาง {12:5} แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง นางจะมลทินไปสองสัปดาห์ อย่างเดียวกับเรื่องการมีประจำเดือน และนางจะต้องคอยอยู่หกสิบหกวัน ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง {12:6} และเมื่อวันชำระของนางครบแล้ว ไม่ว่าเป็นกำหนดของบุตรชายหรือบุตรสาว ให้นางไปหาปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม นำลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องเผาบูชา และนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งหรือนกเขาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {12:7} ให้ปุโรหิตนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดในเรื่องโลหิตของนางตก นี่เป็นพระราชบัญญัติกล่าวด้วยเรื่องการคลอดบุตร ไม่ว่าเป็นชายหรือหญิง {12:8} และถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่งได้ก็ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาด"

{13:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {13:2} "ถ้าผู้ใดเกิดอาการบวมหรือพุหรือด่างขึ้นที่ผิวหนัง แล้วผิวหนังของเขาเป็นโรคเรื้อน ก็ให้พาผู้นั้นมาหาอาโรน ปุโรหิต หรือมาหาบุตรชายคนใดคนหนึ่งโดยที่เขาที่เป็นปุโรหิต {13:3} ให้ปุโรหิตตรวจผิวหนังตรงที่เป็นโรค ถ้าขนในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและเห็นว่าโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวหนังลงไป นับว่าเป็นโรคเรื้อน เมื่อปุโรหิตตรวจเขาเสร็จแล้วให้ประกาศว่าเขาเป็นมลทิน {13:4} ถ้าผิวหนังตรงที่ด่างขึ้นนั้นขาว และปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และขนในบริเวณนั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตกักตัวผู้ป่วยไว้เจ็ดวัน {13:5} และให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกในวันที่

เจ็ด ดูเถิด ถ้าตามสายตาของเขาเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตกักตัวเขาต่อไปอีกเจ็ดวัน {13:6} พอถึงวันที่เจ็ดให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกครั้งหนึ่ง ดูเถิด ถ้าบริเวณที่ป่วยนั้นจางลง และโรคมิได้ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดแล้ว เขาเป็นโรคพุเท่านั้น ให้เขาซักเสื้อผ้าแล้วเขาก็จะสะอาดได้ {13:7} แต่ถ้าหากว่าภายหลังจากที่เขาสำแดงตัวแก่ปุโรหิตเพื่อรับการชำระแล้วนั้นปรากฏว่า บริเวณที่พุดลามออกไปในผิวหนัง เขาต้องกลับไปหาปุโรหิตอีก {13:8} ให้ปุโรหิตทำการตรวจดูเถิด ถ้าบริเวณพุดนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน {13:9} ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปุโรหิต {13:10} และให้ปุโรหิตตรวจดูตัวเขา ดูเถิด ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวหนัง ซึ่งทำให้ขนที่นั่นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อแผลสดในที่ที่บวมนั้น {13:11} แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื้อรังที่ผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขามลทิน อย่ากักตัวเขาไว้ เพราะว่าเขาเป็นมลทิน {13:12} ถ้าโรคเรื้อนนั้นลามไปตามผิวหนังตามที่ปุโรหิตเห็นก็ปรากฏว่าลามไปตามผิวหนังทั่วตัวผู้ป่วยตั้งแต่ศีรษะจนถึงเท้า {13:13} ปุโรหิตต้องตรวจดู และดูเถิด ถ้าเรื้อนนั้นแผ่ไปทั่วตัว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดด้วยโรคของเขาแล้วตัวของเขาเผือก เขาสะอาด {13:14} ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อโรเขาก็เป็นมลทิน {13:15} ให้ปุโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้มลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน {13:16} หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้นเปลี่ยนไปอีกกลายเป็นสีขาว ให้เขามาหาปุโรหิต {13:17} และให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคนั้นกลายเป็นโรคเผือก ให้ปุโรหิตประกาศว่า คนที่เป็นโรคนั้นสะอาด เขาสะอาด {13:18} ถ้าที่ร่างกายคือผิวหนังของคนใดมีแผลฝีซึ่งหายแล้ว {13:19} ถ้าที่แผลเป็นนั้นมีสีขาวบวมขึ้นมาหรือมีที่ด่างขึ้นสีแดงเรื่อๆปรากฏ ก็ให้ผู้นั้นไปสำแดงตัวต่อปุโรหิต {13:20} และปุโรหิตจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าที่เป็นนั้นลึกกว่าผิวหนัง และขนที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้นเป็นโรคเรื้อน มันพุขึ้นมาที่แผลฝี {13:21} แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้ว และดูเถิด ขนที่นั่นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนังแต่จาง ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน {13:22} ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคแล้ว {13:23} แต่ถ้าที่ด่างขึ้นนั้นคงที่ อยู่ไม่ลามออกไป ก็เป็นแต่เพียงแผลเป็นของฝี ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด {13:24} หรือเมื่อส่วนของร่างกายคือ

ผิวหนังถูกไฟลวกและเนื้อแผลสดที่ตรงนั้นเป็นที่ต่างขึ้นสีแดงเรื่อๆหรือสีขาว {13:25} ให้ปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ถ้าขนในบริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและปรากฏว่าเป็นลึกลงกว่าผิวหนังก็เป็นโรคเรื้อน มันพุดขึ้นมาที่แผลไฟลวก และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน {13:26} แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ขนในที่ต่างขึ้นนั้นไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกลงกว่าผิวหนัง แต่จาง ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน {13:27} พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ถ้าที่เป็นนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน {13:28} ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ ไม่ลามออกไปในผิวหนัง แต่จาง บวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก {13:29} ถ้าชายหรือหญิงคนใดมีโรคที่ศีรษะหรือที่เครา {13:30} ให้ปุโรหิตตรวจดูโรคนั้น และดูเถิด ถ้าเป็นลึกลงกว่าผิวหนัง และผมตรงนั้นเหลืองและบาง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคคัน เป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือที่เครา {13:31} และถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคคันนั้น และดูเถิด เป็นไม่ลึกลงกว่าผิวหนัง และไม่ผมค่อมอยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้เจ็ดวัน {13:32} พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูโรคนั้น ดูเถิด ถ้าอาการคันนั้นไม่ลามออกไป และไม่ผื่นเหลืองในบริเวณนั้น และปรากฏว่าอาการคันไม่ลึกลงกว่าผิวหนัง {13:33} ก็ให้คนนั้นโกนผมเสีย แต่อย่าโกนตรงบริเวณที่คัน ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้อีกเจ็ดวัน {13:34} พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตรงที่คัน ดูเถิด ถ้าที่คันนั้นไม่ลามออกไปในผิวหนัง และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกลงกว่าผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ให้เขาซักเสื้อผ้า แล้วจะสะอาด {13:35} แต่ถ้าเขาชำระตัวแล้วยังปรากฏว่าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนัง {13:36} ก็ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนังแล้ว ปุโรหิตไม่ว่าจำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง เขาเป็นมลทินแล้ว {13:37} แต่ถ้าตามสายตาของเขาโรคคันนั้นระงับแล้ว และมีผมค่อมอยู่ในบริเวณนั้น โรคคันนั้นหายแล้ว เขาก็สะอาด และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด {13:38} เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงมีที่ต่างขึ้นที่ผิวหนัง คือที่ต่างขึ้นสีขาว {13:39} ให้ปุโรหิตตรวจเขา ดูเถิด ถ้าที่ต่างขึ้นที่ผิวหน้านั้นเป็นสีขาวหม่น นั่นเป็นเกลื้อนที่พุดขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด {13:40} ถ้าชายคนใดมีผมร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด {13:41} ถ้าชายคนใดมีผมที่หน้าผากและที่ขมับร่วง หน้าผากของเขาล้าน แต่เขาสะอาด {13:42} แต่ถ้าตรงบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผาก

ล้าน มีบริเวณเป็นโรคสีแดงเรื่อๆ เขาเป็นเรื้อนพุดขึ้นที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านนั้น {13:43} ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ดูเถิด ถ้าโรคบนนั้นสีแดงเรื่อๆอยู่ที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านของเขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่ปรากฏตามผิวหนัง {13:44} ชายผู้นั้นเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคของเขาอยู่ที่ศีรษะ {13:45} ให้บุคคลที่เป็นโรคเรื้อนสวมเสื้อผ้าที่ขาด และให้ปล่อยผม และให้เขาปิดริมฝีปากบนไว้ แล้วร้องไปว่า 'มลทิน มลทิน' {13:46} เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็นมลทิน เขาจะต้องอยู่แต่ลำพังภายนอกค่าย {13:47} เมื่อในเครื่องแต่งกายมีโรคเรื้อน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกายขนสัตว์หรือผ้าป่าน {13:48} อยู่ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง อยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์ หรืออยู่ในหนัง หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนัง {13:49} ถ้าโรคนั้นทำให้เครื่องแต่งกายมีสีเขียวหรือแดงๆที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง ที่หนังหรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนัง นั่นเป็นโรคเรื้อน จะต้องนำไปแสดงต่อปุโรหิต {13:50} และให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น และให้กักสิ่งที่เป็นโรคนั้นไว้เจ็ดวัน {13:51} พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ตรวจดูโรคนั้นอีก ถ้าโรคนั้นลามไปในเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่หนังสัตว์ หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้าย นับว่าเป็นมลทิน {13:52} ให้ปุโรหิตเผาเครื่องแต่งกายนั้นเสีย ไม่ว่าเป็นโรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสียในไฟ {13:53} และถ้าปุโรหิตนั้นตรวจดู และดูเถิด โรคนั้นมิได้ลามไปในเสื้อ ทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ {13:54} ก็ให้ปุโรหิตบัญชาให้เขาซักตัวที่เป็นโรคนั้นเสีย และให้กักไว้อีกเจ็ดวัน {13:55} เมื่อซักแล้วก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตัวที่เป็นโรคนั้นอีก ดูเถิด ถ้าบริเวณที่เป็นโรคไม่เปลี่ยนสี แม้ว่าโรคนั้นไม่ลามไป ก็เป็นมลทิน เจ้าจงเอาใส่ในไฟเผาเสีย ไม่ว่าบริเวณที่เป็นโรคเรื้อนนั่นจะอยู่ข้างในหรือข้างนอก {13:56} ถ้าปุโรหิตตรวจดูเมื่อซักแล้ว และดูเถิด โรคนั้นจาง ก็ให้เลิกบริเวณนั้นออกเสียจากเสื้อหรือหนังสัตว์ หรือเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง {13:57} ถ้าปรากฏขึ้นอีกในเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นลามไปแล้ว เจ้าจงเผาส่งที่เป็นโรคนั้นด้วยไฟ {13:58} ถ้าเสื้อทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ ซึ่งเมื่อซักแล้วโรคนั้นหมดไป ก็ให้ซักอีกเป็นครั้งที่สอง สะอาดได้แล้ว" {13:59} นี่เป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโรคเรื้อนในเสื้อที่ทำ

ด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน ไม่ว่าเป็นที่ย้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่สิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้พิจารณาว่าอย่างใดสะอาด อย่างใดเป็นมลทิน

{14:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {14:2} "ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเขา ให้พาเขามาหาปุโรหิต {14:3} และให้ปุโรหิตออกไปนอกค่าย และให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว {14:4} ก็ให้ปุโรหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้รับการชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไม้สนสีดาร์ กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ {14:5} ให้ปุโรหิตบัญชาให้ผ่านนกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำไหล {14:6} สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้ปุโรหิตเอานกตัวที่ยังเป็นอยู่กับไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง ต้นหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าข้างบนน้ำไหล {14:7} และให้ปุโรหิตประพรมคนที่รับการชำระจากโรคเรื้อนนั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่าเขาสะอาด และให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในท้องทุ่ง {14:8} และให้ผู้รับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของตน และให้โกนผมกับขนทั้งหมดเสีย และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด ต่อจากนั้นก็ให้เขาเข้าค่ายได้ แต่ให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขาเจ็ดวัน {14:9} พอวันที่เจ็ดให้เขาโกนผมจากศีรษะของเขาให้หมด ให้เขาโกนเคราและโกนขนคิ้ว คือโกนให้หมดแล้วให้ซักเสื้อผ้า และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด {14:10} ในวันที่แปดให้เขาเอาลูกแกะผู้สองตัวปราศจากตำหนิ และลูกแกะเมียอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งปราศจากตำหนิ และยอแดบึงคลุกน้ำมันสามในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชา กับน้ำมันลกหนึ่ง {14:11} ให้ปุโรหิตผู้ทำการชำระ นำผู้รับการชำระกับสิ่งของเหล่านี้มาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {14:12} ให้ปุโรหิตนำลูกแกะผู้หนึ่งตัวหนึ่งไปถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันลกหนึ่ง ให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:13} ให้ปุโรหิตฆ่าลูกแกะนั้นในที่ที่เขาฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาในที่บริสุทธิ์ เพราะว่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป เป็นของที่ตกแก่ปุโรหิต เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด {14:14} ปุโรหิตจะนำเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง และปุโรหิตจะเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และเจิมที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา {14:15} และปุโรหิตจะนำน้ำมันลกหนึ่งมาบ้าง เทใส่ฝ่ามือซ้ายของตน {14:16} และเอานิ้วมือขวาจึมน้ำมันซึ่งอยู่ในมือซ้าย ประพรมน้ำมันด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:17} ส่วน

น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือนั้น ปุโรหิตจะเอามาบ้าง เจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวา ทับบนเลือดเครื่องบูชาไถ่การละเมิด {14:18} ส่วนน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:19} ปุโรหิตจะถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินของผู้รับการชำระให้พ้นจากมลทินของเขา ภายหลังปุโรหิตจะฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา {14:20} และปุโรหิตจะถวายเป็นเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาบนแท่น ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาทั้งนี้ และเขาก็จะสะอาดได้ {14:21} ถ้าผู้นั้นเป็นคนยากจนและไม่สามารถจะหามาได้เท่านั้น ก็ให้เขานำลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพื่อแกว่งไปแกว่งมา กระทำการลบมลทินของเขา และนำยอแดบึงหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมัน เป็นธัญญาบูชากับน้ำมันลกหนึ่ง {14:22} พร้อมกับนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตามที่เขาสามารถหาได้ นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา {14:23} ในวันที่แปดให้เขานำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อการชำระของตนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:24} และปุโรหิตจะนำลูกแกะที่เปื้อนเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและน้ำมันลกหนึ่งนั้น และปุโรหิตจะแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:25} และเขาจะฆ่าลูกแกะเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และปุโรหิตจะเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง เจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา {14:26} แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันใส่ฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง {14:27} และเอาน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายนั้นประพรมด้วยนิ้วมือขวาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:28} และปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่อยู่ในมือเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวากับนิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา ตรงที่ที่เจิมด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิด {14:29} น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ ทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:30} และเขาจะถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งตามที่เขาสามารถหาได้ {14:31} คือตามที่เขาสามารถหาได้ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา พร้อมกับธัญญาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของผู้รับการชำระต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:32} นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่เป็นโรคเรื้อนไม่สามารถหา

เครื่องบูชาเพื่อการชำระของตนได้" {14:33} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {14:34} "เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราจะใส่โรคเรื้อนเข้าที่เรือนหลังหนึ่งหลังใดในแผ่นดินที่เจ้าถือกรรมสิทธิ์นั้น {14:35} ผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของเรือนนั้นจะต้องมาบอกแก่ปุโรหิตว่า 'ข้าพเจ้าเห็นโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดในเรือนของข้าพเจ้า' {14:36} แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เขาขนของออกจากเรือนให้หมด ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปตรวจโรค เกรงว่าของทุกอย่างที่อยู่ในเรือนนั้นจะถูกประกาศว่า มลทิน ต่อจากนั้นปุโรหิตจึงจะเข้าไปตรวจดูเรือน {14:37} และปุโรหิตจะตรวจดูโรค ดูเกิด ถ้าโรคนั้นอยู่ที่ผนังของเรือนเป็นรอยสีเขียวๆแดงๆและปรากฏว่าอยู่ลึกกว่าผิว {14:38} แล้วปุโรหิตจะออกจากเรือนไปอยู่ที่ประตูเรือนแล้วปิดเรือนเสียเจ็ดวัน {14:39} พอถึงวันที่เจ็ดปุโรหิตจะกลับมาตรวจดูอีก ดูเกิด ถ้าโรคนั้นลามไปในผนังเรือน {14:40} แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เอาหินก้อนที่ติดโรคนั้นออกเสียนำไปโยนทิ้งในที่มลทินภายนอกเมือง {14:41} และสั่งให้ขุดข้างในเรือนทั่วๆไป ผงปูนที่ขุดออกมานั้นให้นำไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง {14:42} แล้วให้หาหินอื่นมาแทนหินก้อนที่นำออกไป และเอาปูนอื่นมาโบกผนังเรือนนั้น {14:43} เมื่อเขาเอาหินออก ขุดเรือนและโบกปูนใหม่แล้ว ยังเกิดโรคขึ้นในเรือนนั้นอีก {14:44} แล้วปุโรหิตจะไปตรวจดู ดูเกิด ถ้าโรคนั้นลามไปในเรือน เป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายในเรือน เรือนนั้นก็เปื้อนมลทิน {14:45} ให้เขาพังเรือนนั้นลง หิน ไม้และปูนที่ทำเรือนนั้นให้ขนไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง {14:46} ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรือนปิดอยู่ มีผู้ใดเข้าไป ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น {14:47} ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย {14:48} แต่ปุโรหิตมาทำการตรวจ ดูเกิด เมื่อโบกปูนใหม่แล้ว โรคนั้นมิได้ลามไปในเรือนแล้ว ปุโรหิตจะประกาศว่าเรือนนั้นสะอาด เพราะโรคหายแล้ว {14:49} และเพื่อจะชำระเรือนนั้นให้เขานำนกสองตัวกับไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ {14:50} ให้ผ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำที่ไหล {14:51} เอาไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบและด้ายสีแดง พร้อมกับนกตัวที่ยังมีชีวิตอยู่จุ่มลงในเลือดนกที่ได้ฆ่าและในน้ำที่ไหลนั้น แล้วประพรมเรือนนั้นเจ็ดครั้ง {14:52} ดังนี้เขาจะได้ชำระเรือนด้วยเลือดนก ด้วยน้ำที่ไหลและด้วยนกที่มีชีวิต ด้วยไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง {14:53} ให้เขาปล่อยนกที่มีชีวิตออกไปจากเมืองยังท้องทุ่ง ดังนี้แหละเขาจะได้ทำการ

ลบมลทินของเรือน และเรือนนั้นก็สะอาด" {14:54} นี่เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรื้อนต่างๆ โรคคัน {14:55} โรคเรื้อนในเครื่องแต่งกายหรือในเรือน {14:56} ที่บวมหรือพุ หรือที่ต่าง {14:57} เพื่อจะแสดงว่าเมื่อไรจึงเรียกว่ามลทิน เมื่อไรเรียกว่าสะอาด นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรื้อน

{15:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {15:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกจากร่างกาย เพราะเหตุสิ่งที่ไหลออกนั้น เขาเป็นมลทิน {15:3} ต่อไปนี้เป็นกฎเกี่ยวกับเรื่องมลทินของเขาเนื่องด้วยสิ่งที่ไหลออก ร่างกายของเขาจะมีสิ่งไหลออกหรือสิ่งที่ไหลออกค้างอยู่ในร่างกายของเขาก็ดี เรื่องนี้เป็นมลทินแก่เขา {15:4} เติงนอนซึ่งผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอน เติงนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่เขารองนั่งก็เป็นมลทิน {15:5} ผู้ใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:6} ผู้ใดไปนั่งบนสิ่งที่ผู้ใดมีสิ่งไหลออกได้นั่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:7} ผู้ใดไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:8} และถ้าผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกนั้นถ่มน้ำลายรดผู้ที่สะอาดเข้า ผู้ที่ถูกน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:9} และอานใดซึ่งผู้ใดมีสิ่งไหลออกนั่งอยู่ อานนั้นก็เป็นมลทิน {15:10} ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่รองเขาอยู่นั้น ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:11} ผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องผู้ใดด้วยมือที่มีได้ล้าง ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:12} ภาชนะดินซึ่งผู้ใดมีสิ่งไหลออกแตะต้องให้หุบเสีย และภาชนะไม้ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยน้ำ {15:13} เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องนับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำที่ไหล เขาจึงจะสะอาด {15:14} ในวันที่แปดให้เขานำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และมอบของเหล่านั้นให้แก่ปุโรหิต {15:15} ให้ปุโรหิตถวายบูชา คือถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชาได้บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกของเขา {15:16} ชายคนใดมีน้ำกามไหลออก ให้เขาอาบน้ำ

และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:17} เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและผิวหนังทุกส่วนที่น้ำกามไหลรดต้องชำระเสียในน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:18} ชายคนใดร่วมหลับนอนกับหญิงคนใด และมีน้ำกามไหลออกทั้งสองจะต้องอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:19} เมื่อสตรีมีสิ่งไหลออกเป็นโลหิตประจำเดือน เธอจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ใดแตะต้องเธอ จะต้องเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:20} และทุกสิ่งๆ ที่เธอนอนทับในเวลาที่เราต้องแยกออกนั้นก็เป็นมลทิน สิ่งใดที่เธอไปนั่งทับสิ่งนั้นก็เป็นมลทิน {15:21} ผู้ใดไปแตะต้องที่นอนของเธอ ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:22} และผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งใดๆ ที่เธอนั่ง ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:23} สิ่งๆ ที่เธอนั่งทับจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ตาม เมื่อผู้ใดไปแตะต้องเข้า ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:24} ถ้าชายใดไปร่วมหลับนอนกับเธอและมลทินของเธอมาติดที่ชายนั้น ชายนั้นจะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน เขาไปนอนที่เตียงใด เตียงนั้นก็เป็นมลทิน {15:25} ถ้าสตรีใดมีโลหิตไหลออกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่เราต้องอยู่ต่างหากนั้น หรือถ้าเธอมีโลหิตไหลออกเลยกำหนดที่เราต้องอยู่ต่างหากนั้น ทุกวันที่มีโลหิตไหลออกเธอจะเป็นมลทิน เธอจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่เราต้องอยู่ต่างหากนั้น {15:26} ที่นอนทุกหลังที่เธอนอนเมื่อวันเธอมีสิ่งไหลออกที่นอนนั้นเป็นดังที่นอนในเวลาที่เราต้องอยู่ต่างหากนั้น และทุกสิ่งๆ ที่เธอนั่งทับจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่เราต้องอยู่ต่างหากนั้น {15:27} ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้น ผู้นั้นก็เป็นมลทินด้วย เขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น {15:28} แต่ถ้าเธอชำระสิ่งไหลออกของเธอแล้ว ให้เธอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด {15:29} และในวันที่แปดให้เธอนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {15:30} และปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้เธอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกที่เป็นมลทินของเธอ {15:31} ดังนั้นแหละพวกเจ้าจะให้คนอิสราเอลแยกจากมลทินของเขาทั้งหลาย เกือบว่าเขาจะต้องตายด้วยมลทินของเขา เมื่อเขาทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางเขาเป็นมลทินไป" {15:32} นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้ที่มีสิ่งไหลออกและชายที่มีน้ำกามไหลออก ซึ่งกระทำให้ตัวเป็นมลทิน {15:33} และเกี่ยวกับสตรีที่ป่วยด้วยมลทินของเธอ

คือทั้งนี้เกี่ยวกับผู้ที่มีสิ่งไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายผู้ร่วมหลับนอนกับหญิงผู้มีมลทิน

{16:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสหลังจากที่บุตรชายทั้งสองของอาโรนสิ้นชีวิต คือเมื่อเขากระทำบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และถึงแก่ความตาย {16:2} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เจ้าจงบอกอาโรนพี่ชายว่า อย่าเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่อยู่ในม่านหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่บนหลังหีบ ตลอดทุกเวลา เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา {16:3} แต่อาโรนจะเข้ามาในที่บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้เอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา {16:4} ให้เขาสวมเสื้อป่านบริสุทธิ์และสวมกางเกงผ้าป่าน คาดรัดประคดผ้าป่าน และสวมผ้ามาลาป่าน นี่เป็นเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ เขาจะต้องอาบน้ำแล้วจึงสวม {16:5} และให้เขานำแพะผู้สองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาจากชุมนุมชนอิสราเอล {16:6} และอาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปตนเองและครอบครัวของตน {16:7} แล้วเขาจะนำแพะสองตัวนั้นไปถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {16:8} และอาโรนจะจับฉลากแพะสองตัวนั้น ฉลากหนึ่งตกเป็นของพระเยโฮวาห์ และอีกฉลากหนึ่งเพื่อแพะรับบาป {16:9} แพะตัวที่ฉลากตกเป็นของพระเยโฮวาห์นั้น อาโรนจะนำมายถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {16:10} แต่แพะอีกตัวหนึ่งซึ่งฉลากตกเพื่อเป็นแพะรับบาปนั้น จะนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นสัตว์เป็น เพื่อทำการลบมลทินบาปให้ตกที่มัน แล้วจะได้เอามันไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป {16:11} อาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องไถ่บาปของตน และจะทำการลบมลทินบาปตนเอง กับครอบครัวของตน เขาจะฆ่าวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเขาเอง {16:12} และอาโรนจะเอากระถางไฟที่มีถ่านลุกอยู่เต็มมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเครื่องหอมทูลละอองธานสองกำมือนำเข้าไปภายในม่าน {16:13} แล้วเอาเครื่องหอมนั้นใส่ไฟถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้ควันเครื่องหอมขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย {16:14} เขาจะเอาเลือดวัวมาประพรมด้วยนิ้วมือของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างตะวันออก แล้วจะประพรมเลือดที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของเขา {16:15} แล้วอาโรนจะฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชาชน และนำเลือดแพะเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะไปกระทำเช่นเดียวกับกระทำเลือดวัว คือประพรมบนพระที่นั่ง

กรุณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณานั้น {16:16} ดังนี้
 และเขาจะทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้นเพราะ
 เหตุมลทินของคนอิสราเอลและเพราะเหตุการละเมิด เพราะ
 บาปทั้งสิ้นของเขา และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่ง
 ชุมมูมซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของประชาชน {16:17}
 อย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมมูมเมื่ออาโรนเข้าไปทำ
 การลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น จนกว่าเขาจะออกมา
 และทำการลบมลทินสำหรับตัวเขาและสำหรับครอบครัวของ
 เขาและสำหรับบรรดาชุมมูมชนอิสราเอล {16:18} และ
 อาโรนจะออกไปยังแท่นซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
 และทำการลบมลทินแท่นนั้น เขาจะเอาเลือดวัวเลือดแพะ
 เจริญที่เชิงนอนของแท่นโดยรอบ {16:19} และเอาน้ำจุ่ม
 เลือดประพรมบนแท่นนั้นเจ็ดครั้ง และชำระกระทำให้แท่น
 บริสุทธิ์พ้นจากมลทินของคนอิสราเอล {16:20} เมื่ออา
 โรนเสร็จการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ และพลับพลา
 แห่งชุมมูมและแท่นบูชาแล้ว เขาจะนำแพะตัวที่เป็นอยู่ออก
 มา {16:21} และอาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่
 มีชีวิตนั้น และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของคน
 อิสราเอล และการละเมิดทั้งหมด และบาปทั้งสิ้นให้ตกลง
 บนหัวแพะนั้น และให้คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้วมานำ
 แพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร {16:22} แพะนั้นจะ
 แบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้
 แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร {16:23} แล้วอาโรนจะ
 เข้ามาในพลับพลาแห่งชุมมูม เขาจะเปลื้องเครื่องแต่งกาย
 ผ้าป่านชุดที่แต่งเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ออกเสียเก็บไว้
 ที่นั่น {16:24} และเขาจะชำระตัวในน้ำในที่บริสุทธิ์แล้ว
 สวมเครื่องแต่งกายของตน และเดินออกมาถวายเครื่องเผา
 บูชาของตน และเครื่องเผาบูชาของประชาชน และทำการ
 ลบมลทินของตนเองกับประชาชนทั้งหลาย {16:25} เขาจะ
 เอาไขมันของเครื่องบูชาไถ่บาปไปเผาเสียบนแท่น {16:26}
 ผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปนั้นจะต้องชักเสื้อผ้าของตน
 และอาบน้ำ แล้วต่อมาจึงจะเข้าในค่ายได้ {16:27} เขาจะ
 เอาวัวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชา
 ไถ่บาป ที่อาโรนเอาเลือดไปทำการลบมลทินสถานที่บริสุทธิ์
 นั้นไปเสียข้างนอกค่าย และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสีย
 ด้วยไฟ {16:28} ผู้ที่ทำการเผาก็ต้องชักเสื้อผ้าของตนและ
 อาบน้ำ ภายหลังเขาจึงจะกลับเข้าค่ายได้ {16:29} ให้เป็น
 กฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้า
 ต้องถ่อมใจลง ไม่กระทำการงานสิ่งใด ทั้งตัวชาวเมืองเอง
 หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า {16:30} เพราะว่า
 ในวันนั้นปุโรหิตจะกระทำการลบมลทินบาปของเจ้า และ

ชำระเจ้า เจ้าจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พ้นจาก
 บาปทั้งสิ้นของเจ้า {16:31} เป็นวันสะบาโตให้เจ้าทั้งหลาย
 หยุดพักสงบ และเจ้าต้องถ่อมใจลง ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์
 ถาวรตลอดไป {16:32} ปุโรหิตผู้ที่ถูกเจิม และถูกสถาปนา
 ให้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนบิดาของตน จะต้อง
 ทำการลบมลทินโดยสวมเสื้อป่าน คือเครื่องยศอันบริสุทธิ์
 {16:33} ให้เขาทำการลบมลทินแก่สถานที่บริสุทธิ์ และ
 เขาจะทำการลบมลทินให้แก่พลับพลาแห่งชุมมูม และ
 ให้แก่แท่น และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่ปุโรหิตและ
 ประชาชนทั้งหมดในชุมมูมชนนั้น {16:34} ทั้งนี้ให้เป็น
 กฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลาย ให้ทำการลบมลทินบาปเพื่อ
 คนอิสราเอลปีละครั้ง เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา" และเขาก็
 กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสไว้

{17:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {17:2} "จงกล่าว
 แก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่บรรดาคน
 อิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้
 ว่า {17:3} ถ้าคนใดในวงศ์วานอิสราเอลฆ่าวัวหรือลูกแกะ
 หรือแพะในค่าย หรือฆ่าภายนอกค่าย {17:4} และมีได้
 นำมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมมูมเพื่อถวายเป็นของบูชาแด่
 พระเยโฮวาห์ที่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นต้องมี
 โทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก ผู้นั้นจะต้อง
 ถูกตัดขาดจากชนชาติของตน {17:5} ทั้งนี้เพื่อประสงคิให้
 คนอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขาฆ่าที่พื้นทุ่งมาถวายแด่พระ
 เยโฮวาห์มายังปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมมูม และเอา
 สัตว์นั้นเป็นสันติบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ {17:6} และ
 ปุโรหิตจะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมบนแท่นบูชาพระเยโฮ
 วาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมมูม และเผาไขมันให้เป็นกลิ่น
 ที่พอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์ {17:7} เขาก็จะไม่ถวาย
 บูชาแก่ภูตผีปิศาจอีกต่อไปซึ่งเขาทั้งหลายเล่นชู้กัน ให้เรื่อง
 นี้เป็นกฎเกณฑ์แก่เขาตลอดชั่วอายุของเขา {17:8} และเจ้า
 จงกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าว
 คนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือ
 เครื่องสัตว์บูชา {17:9} และมีได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่
 ประตูพลับพลาแห่งชุมมูมเพื่อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้
 นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน {17:10} ถ้าผู้ใด
 ก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัย
 อยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะ
 หนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้รับประทานเลือดนั้น และ
 จะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน {17:11} เพราะว่า
 ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บน
 แท่น เพื่อกระทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า

เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ {17:12} เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนได้รับประทานเลือดเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประทานเลือด {17:13} คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฝุ่นกลบ {17:14} เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าอย่ารับประทานเลือดของเนื้อหนังใดๆเลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั้นเอง ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย {17:15} และทุกคนไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว ผู้รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้ {17:16} แต่ถ้าเขาไม่ซักเสื้อผ้าหรืออาบน้ำ เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา"

{18:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {18:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {18:3} เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำการดังที่เขากะทำกันในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำการดังที่เขากะทำกันในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรากำลังพาเจ้าไปนั้น เจ้าอย่าดำเนินตามกฎของเขา {18:4} เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเราและดำเนินตาม เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {18:5} เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ด้วยการกระทำตามนั้นแหละ มนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราคือพระเยโฮวาห์ {18:6} อย่าให้ผู้ใดในพวกเจ้าเข้าใกล้ญาติสนิทของตนเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์ {18:7} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้าหรือกายที่เปลือยเปล่าของมารดาเจ้า นางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนางเลย {18:8} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้า {18:9} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาวของบิดาเจ้า หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแดนก็ตาม {18:10} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า หรือกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรสาวเจ้า เพราะว่ากายที่เปลือยเปล่าของเขาก็เป็นกายที่เปลือยเปล่าของเจ้าเอง {18:11} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิด

จากบิดาตัวเอง เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า {18:12} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า {18:13} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของมารดาเจ้า {18:14} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาเจ้า คือเจ้าอย่าเข้าหาภรรยาของเขา เพราะเธอเป็นป้าของเจ้า {18:15} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของลูกสะใภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยาบุตรชายเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอเลย {18:16} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่น้องผู้ชายของเจ้า {18:17} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของผู้หญิงคนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง และเจ้าอย่านำบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือบุตรสาวของบุตรสาวของนางไปเปิดกายที่เปลือยเปล่า เพราะว่าพวกเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก {18:18} และเจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของนางเพื่อจะก่อกวนและเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ ขณะที่ภรรยายังมีชีวิตอยู่ {18:19} และเจ้าอย่าเข้าใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนาง ตราบใดที่นางยังถูกแยกไว้ต่างหากเพราะมลทินของนาง {18:20} เจ้าอย่าร่วมหลับนอนกับภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า กระทำให้ตัวเจ้าลามกอนาจารกับนาง {18:21} เจ้าอย่าถวายเป็นชายของเจ้าให้พระโมเลคด้วยไฟลุ่ยไฟ และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮวาห์ {18:22} เจ้าอย่าร่วมหลับนอนกับผู้ชายใช้ต่างผู้หญิง เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน {18:23} เจ้าอย่าผสมสุกับสัตว์เดียรัจฉาน กระทำตนให้ลามกอนาจาร หรืออย่าให้ผู้หญิงคนใดยอมตัวผสมสุกับสัตว์เดียรัจฉาน ดังนั้นเป็นเรื่องกามวิปลาส {18:24} เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำตัวให้ลามกอนาจารด้วยสิ่งเหล่านี้เลย เพราะว่าบรรดาประชาชาติที่เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านั้น กระทำบรรดาความลามกอนาจารอย่างนี้เอง {18:25} และแผ่นดินนั้นก็ลามก เราจึงต้องลงโทษความชั่วช้าแก่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย {18:26} เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา และอย่ากระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดในชาติของเจ้าเองหรือคนต่างด้าวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า {18:27} (ประชาชนในแผ่นดินผู้อยู่ก่อนเจ้าได้กระทำบรรดาลสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็น

มลทิน) {18:28} เกือบว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก แผ่นดินก็จะสำรอกเจ้าออก ดังที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น {18:29} เพราะผู้ใดก็ตามกระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆเหล่านี้ ผู้กระทำการเหล่านั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน {18:30} เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงรักษากฎของเรา เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ซึ่งเขาประพฤติกันมาก่อนเจ้า และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"

{19:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {19:2} "จงกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ {19:3} เจ้าทุกคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน และเจ้าต้องรักษาสอบาโตของเรา เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {19:4} อย่าให้ผู้ใดกลับนับถือรูปเคารพ หรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับตน เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {19:5} เมื่อเจ้าถวายสัตติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายด้วยความเต็มใจ {19:6} เจ้าจงรับประทานเครื่องบูชานั้นเสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวันรุ่งขึ้น ถ้ามีส่วนใดเหลืออยู่จนวันที่สาม จงเผาไฟเสีย {19:7} ถ้าเอาเครื่องบูชานั้นมารับประทานในวันที่สามก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่เป็นที่โปรดปรานเลย {19:8} เพราะฉะนั้นทุกคนที่รับประทานเครื่องบูชานั้นต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน {19:9} เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก {19:10} อย่าเก็บผลที่สวนองุ่นให้หมด เจ้าอย่าเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {19:11} เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือโกงหรือมุสาต่อกัน {19:12} อย่าสาบานออกนามของเราเป็นความเท็จ หรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือพระเยโฮวาห์ {19:13} เจ้าอย่าฉ้อโกงเพื่อนบ้านหรือปล้นเขา อย่าให้ค่าจ้างของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้าจนถึงรุ่งเช้า {19:14} เจ้าอย่าแข่งคนหุนหวก หรือวางของให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ {19:15} เจ้าอย่าพิพากษาด้วยความอยุติธรรม เจ้าอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้าด้วยความชอบธรรม {19:16} อย่าเที่ยวขึ้นเที่ยวล่องคอยส่อเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และอย่าปองร้ายต่อเลือดของ

เพื่อนบ้าน เราคือพระเยโฮวาห์ {19:17} อย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงตักเตือนเพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา {19:18} เจ้าอย่าแก้แค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเยโฮวาห์ {19:19} เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ของเรา เจ้าอย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์ประเภทอื่น เจ้าอย่าหว่านพืชปนกันสองชนิดในนาของเจ้า อย่าใช้เครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน {19:20} ถ้าผู้ใดเข้านอนกับผู้หญิงที่เป็นทาสี ที่ชายอีกคนหนึ่งสู้ขอไว้แล้วแต่ยังมีได้ไถ่ถอนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้องลงโทษเธอ แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าทาสีนั้นยังไม่เป็นอิสระ {19:21} แต่ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดสำหรับตัวเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด {19:22} และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปของเขาด้วยถวายแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำให้ และให้เขาได้รับการอภัยบาปที่เขาได้กระทำให้เสีย {19:23} เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร ผลที่ได้นั้นต้องเป็นผลที่ต้องห้าม สามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเลย {19:24} และปีที่สี่ ผลที่ได้ทั้งหมดจะเป็นของบริสุทธิ์เพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ {19:25} แต่ในปีที่ห้าเจ้าจงรับประทานผลไม้นั้นได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {19:26} เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าอย่าเป็นหมอผีหรือเป็นหมอดู {19:27} เจ้าอย่ากันผมที่จอนหูหรือกันริมเคราของเจ้า {19:28} เจ้าอย่าเชือดเนื้อของเจ้าเพราะเหตุมีคนตาย หรือสักเป็นเครื่องหมายใดๆลงที่ตัวเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ {19:29} อย่าทำบุตรสาวของตนให้เป็นคนลามกด้วยให้เป็นหญิงโสเภณี เกือบว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นโสเภณี และแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความลามก {19:30} เจ้าจงถือรักษาสบาโตทั้งหลายของเรา และแสดงความเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ {19:31} อย่าไปหาคนทรงหรือพอมดแม่มด อย่าเที่ยวค้นหา ให้ตนมลทินไปเพราะเขาเลย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {19:32} เจ้าจงลุกขึ้นคานับคนผมหงอก และเคารพต่อหน้าคนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ {19:33} เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อย่าข่มเหงเขา {19:34} คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวใน

แผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {19:35} เจ้าอย่ากระทำให้ผิดในการพิพากษา ในการวัดความยาว หรือ ชั่งน้ำหนักหรือนับจำนวน {19:36} เจ้าจงใช้ตาซึ่งเที่ยงตรง ลูกตมที่เที่ยงตรง เอฟาห์ที่เที่ยงตรง และอินที่เที่ยงตรง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ {19:37} ดังนั้นแหละเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้นและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์"

{20:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {20:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซ้ำอีกว่า คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ที่มอมเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเลค ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้ประชาชนแห่งแผ่นดินเอาหินขว้างเขาเสียให้ตาย {20:3} และเราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขาได้มอมเชื้อสายของเขาแก่พระโมเลค กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา {20:4} และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นไม่เอาใจใส่ที่จะฆ่าคนนั้นเมื่อเขาให้เชื้อสายแก่พระโมเลค {20:5} เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้นั้น และต่อสู้อย่างครบครันของเขา และจะตัดเขาและผู้ที่ทำตามเขาในการเล่นชู้กับพระโมเลคออกเสียจากชนชาติของตน {20:6} ผู้ที่หันไปหาคนทรงเจ้าเข้าผีหรือพวกพอมดหมอผี เล่นชู้กับเขา เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้นั้นและจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน {20:7} เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {20:8} จงรักษากฎเกณฑ์ของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์ {20:9} เพราะว่าทุกคนที่แช่งบิดาหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ เขาได้แช่งบิดาหรือมารดาของเขา ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง {20:10} ถ้าผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ร่วมประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้ผู้ร่วมประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ {20:11} ผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาตนก็ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาตน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง {20:12} ถ้าผู้ใดเข้านอนกับลูกสะใภ้ ต้องให้ทั้งสองคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ เพราะเขาได้กระทำกามวิปลาส ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง {20:13} ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับผู้ชายด้วยกันเหมือนอย่างที่เขาหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้น

ตกอยู่บนผู้นั้นเอง {20:14} และถ้าชายใดได้ภรรยาและได้มารดาของนางมาเป็นภรรยาด้วย นี่เป็นเรื่องชั่วนัก ให้เผาทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อว่าจะไม่มีความชั่วร้ายในหมู่พวกเจ้า {20:15} ถ้าชายใดสมสู่กับสัตว์เดียรฉาน ต้องให้ชายคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ และเจ้าจงฆ่าสัตว์เดียรฉานนั้นเสียให้ตาย {20:16} ถ้าหญิงคนใดเข้าไปใกล้สัตว์เดียรฉาน และเข้านอนกับมัน เจ้าจงฆ่าหญิงนั้นและสัตว์เดียรฉานนั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง {20:17} ถ้าชายใดพาพี่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา และดูการเปลือยกายของเธอและเธอก็ดูการเปลือยกายของเขา นี่เป็นสิ่งที่น่าอายมาก เขาจะต้องถูกตัดขาดท่ามกลางสายตาของชนชาติของเขา เพราะเขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวน้องสาวของเขา เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา {20:18} ถ้าชายใดเข้านอนกับหญิงผู้มีประจำเดือน และเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ เขาได้กระทำให้แหล่งโลหิตของเธอเปิด ส่วนเธอก็เปิดแหล่งโลหิตของเธอ เขาทั้งสองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา {20:19} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวมารดาเจ้า หรือพี่สาวน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะผู้นั้นได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของญาติสนิท เขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา {20:20} ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับภรรยาของลุง เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของลุง ทั้งสองจะต้องรับโทษบาปของเขา เขาจะต้องตายโดยไม่มีบุตร {20:21} ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นการมลทิน เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร {20:22} เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และคำตัดสินทั้งสิ้นของเราและกระทำตาม เพื่อว่าแผ่นดินซึ่งเรานำเจ้าให้มาอยู่นั้นจะมีได้สำรอกเจ้าให้ออกไปเสีย {20:23} และเจ้าอย่าดำเนินตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ด้วยว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติดิฉันในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงเกลียดชังเขา

{20:24} แต่เราได้บอกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก เราจะให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย {20:25} เหตุฉะนั้นเจ้าจงแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทิน ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะใดๆ ที่เลื้อยคลานอยู่

บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นสิ่งมลทิน {20:26} เจ้าต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์บริสุทธิ์ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา {20:27} ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรงหรือพอมดแม่มด จะต้องมิโทษถึงตายเป็นแน่ จงเอาหินขว้างให้ตายให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง"

{21:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต คือลูกหลานของอาโรนและสั่งเขาว่า อย่าให้ผู้ใดกระทำตัวให้มลทินด้วยเรื่องศพในหมู่ประชาชน {21:2} เว้นแต่ญาติที่สนิทที่สุดคือ มารดา บิดา บุตรชาย หญิง พี่ชายน้องชาย {21:3} หรือพี่สาวน้องสาวพรหมจารี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา เพราะเธอยังไม่มีสามี เขาจึงยอมตัวเป็นมลทินเพราะเธอได้ {21:4} อย่าให้เขามีมลทินคือกระทำให้ตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขาเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ชนชาติของเขา {21:5} ห้ามมิให้เขาทั้งหลายโกนศีรษะ หรือกันริมเครา หรือเชือดเนื้อตัวเอง {21:6} พวกปุโรหิตต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของตน และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เพราะเขาทั้งหลายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงต้องบริสุทธิ์ {21:7} ปุโรหิตจะแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่มีมลทินไม่ได้ หรือจะแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีก็ไม่ได้ เพราะปุโรหิตจะต้องบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเขา {21:8} เจ้าจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขาถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา เขาจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์ {21:9} บุตรสาวของปุโรหิตคนใด ถ้าเธอกระทำตัวให้มลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณีก็กระทำให้บิดาเป็นมลทิน จะต้องเผาเธอเสียด้วยไฟ {21:10} และผู้ที่เป็นมหาปุโรหิตในหมู่พวกพี่น้อง ผู้ถูกเจิมที่ศีรษะด้วยน้ำมัน และผู้ที่ได้รับการสถาปนาที่จะสวมเสื้อยศ อย่าปล่อยผม หรือฉีกเสื้อผ้าของตน {21:11} อย่าให้เขาเข้าไปถูกต้องศพหรือกระทำตัวให้มลทิน แม้ว่าศพนั้นเป็นบิดาหรือมารดาของเขา {21:12} อย่าให้เขาออกไปจากสถานบริสุทธิ์ หรือกระทำสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้เป็นมลทิน เพราะว่าการสถาปนาด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์ {21:13} เขาจะต้องมีภรรยาเป็นหญิงพรหมจารี {21:14} อย่าให้เขาแต่งงานกับหญิงม่าย แม่มด หญิงที่มีมลทิน หรือหญิงโสเภณี เขาจะต้องหาหญิงพรหมจารีในชนชาติของเขามาเป็นภรรยา {21:15} เพื่อเขาจะมีได้กระทำให้เชื้อสายของเขาในหมู่ชนชาติของเขาเป็นมลทิน เพราะเราคือพระ

เยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์" {21:16} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {21:17} "จงกล่าวแก่อาโรนว่า ผู้ใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุที่มีตำหนิประการใดๆ อย่าให้ผู้นั้นเข้าไปถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา {21:18} เพราะว่าผู้ใดที่มีตำหนิจะเข้าใกล้ไม่ได้ ไม่ว่าเป็นคนตาบอดหรือเป็นคนง่อย หรือที่หน้ามีแผลเป็น หรือแขนขายาวเกิน {21:19} หรือมีเท้าพิการหรือมือพิการ {21:20} คนหลังค่อม คนแฉะ คนเสียดา คนเป็นช้ำกลากหรือหิด หรือคนมีลูกอัณฑะฝ่อ {21:21} ผู้ใดในเชื้อสายของอาโรนปุโรหิตที่มีตำหนิ อย่าให้เขามาถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าเขาเป็นคนที่ตำหนิ อย่าให้เขามาเข้าใกล้ถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา {21:22} เขาจะรับประทานพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาได้ ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุดและของบริสุทธิ์ {21:23} แต่อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ม่านหรือใกล้แท่น เพราะเขามีตำหนิ เพื่อเขาจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์" {21:24} โมเสสจึงบอกอาโรนและลูกหลานของอาโรนและบรรดาคนอิสราเอลดังนี้

{22:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {22:2} "จงบอกอาโรนกับลูกหลานของเขาให้ออกห่างเสียจากสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอล เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะมีได้บลหม่นามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งที่เขาทั้งหลายถวายแก่เรา เราคือพระเยโฮวาห์ {22:3} จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'คนใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุเข้าใกล้ของบริสุทธิ์ซึ่งคนอิสราเอลถวายแด่พระเยโฮวาห์ ขณะที่เขามีมลทินอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นหน้าเรา เราคือพระเยโฮวาห์ {22:4} อย่าให้เชื้อสายอาโรนคนใดที่เป็นโรคเรื้อนหรือมีสิ่งไหลออกมารับประทานของบริสุทธิ์ ให้รอจนกว่าเขาสะอาดแล้วก่อน ผู้ใดจะต้องล้างมลทินโดยจะต้องศพหรือผู้ที่มีน้ำกามไหลออก {22:5} หรือผู้ใดที่แตะต้องสิ่งเลื้อยคลาน ซึ่งกระทำให้เขามลทิน หรือแตะต้องคนซึ่งอาจทำให้เขามลทิน ไม่ว่าจะเป็นมลทินชนิดใด {22:6} บุคคลผู้แตะต้องสิ่งเหล่านี้ ต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และจะรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ นอกจากเขาจะอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน {22:7} เมื่อดวงอาทิตย์ตกเขาก็สะอาดภายหลังเขาจึงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ได้เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นอาหารของเขา {22:8} สิ่งใดที่ตายเอง หรือถูกสัตว์กัดตาย อย่ารับประทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์' {22:9} เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายต้องรักษากฎของเรา เกือบว่าเขาจะต้องรับโทษบาปเพราะสิ่งนั้นและจะต้องตาย เมื่อเขากระทำสิ่งนั้นให้เป็นมลทิน เรา

คือพระเยโฮวาห์ผู้ที่ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์ {22:10} อย่าให้คนภายนอกมารับประทานสิ่งบริสุทธิ์ ผู้ที่มาอาศัยอยู่กับปุโรหิตหรือลูกจ้างอย่าให้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์นั้น {22:11} แต่ถ้าปุโรหิตคนหนึ่งซื้อทาสมาด้วยเงินเป็นทรัพย์ของตน ทาสนั้นจะรับประทานก็ได้ และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของปุโรหิตรับประทานอาหารนั้นได้ {22:12} ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตไปแต่งงานกับคนภายนอก เธอก็รับประทานของถวายแห่งสิ่งบริสุทธิ์นั้นไม่ได้ {22:13} แต่ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตเป็นหญิงม่ายหรือแม่ร้างและไม่มีบุตร และกลับมามีสามีของบิดาอย่างเมื่อเธอยังสาว เธอก็รับประทานอาหารของบิดาได้ แต่คนภายนอกรับประทานไม่ได้ {22:14} ถ้าคนใดรับประทานสิ่งบริสุทธิ์โดยมิได้เจตนา เขาจะต้องเพิ่มค่าของมันหนึ่งในห้า และมอบแก่ปุโรหิตพร้อมกับสิ่งบริสุทธิ์นั้น {22:15} อย่าให้ปุโรหิตกระทำการสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลที่นำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นมลทิน {22:16} ซึ่งจะทำให้เขาได้รับโทษความชั่วช้าด้วยการละเมิดที่รับประทานสิ่งบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์"

{22:17} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {22:18} "จงกล่าวแก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน และแก่คนอิสราเอลทั้งหมดว่า เมื่อคนในวงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอลผู้ใดถวายเครื่องบูชาสำหรับบรรดาเครื่องปฏิญาณ และบรรดาเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของตน ซึ่งถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องเผาบูชา {22:19} เจ้าจงถวายด้วยความเต็มใจ คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากตำหนิ คือโคหรือแกะ หรือแพะ {22:20} เจ้าอย่าถวายสิ่งใดๆ ที่มีตำหนิ เพราะจะไม่ใช่ที่โปรดปราน {22:21} เมื่อคนใดถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อทำตามคำปฏิญาณหรือถวายด้วยใจสมัคร เป็นสัตว์ที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะ แกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่โปรดปราน อย่าให้สัตว์นั้นมีที่ติเลย {22:22} สัตว์ที่ตาบอดหรือพิการ หรือมีแผล หรือมีสิ่งไหลออกหรือเป็นขี้กลากหรือเป็นหิด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ หรือนำมาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟที่บนแท่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ {22:23} วัวหรือลูกแกะที่มีรอยยาวเกินไปหรือสั้นเกินไปสักส่วนหนึ่ง ท่านจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครก็ได้ แต่ถ้าเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณก็ไม่ใช่ที่โปรดปราน {22:24} สัตว์ตัวใดที่ชำหรือถูกทุบหรือฉีกขาดหรือมีรอยตัด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินของเจ้า {22:25} เจ้าอย่านำสัตว์ซึ่งได้มาจากคนต่างด้าวถวายเป็นพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เพราะสัตว์นั้นมีตำหนิ

ด้วยถูกทำให้พิการจึงไม่ใช่ที่โปรดปราน" {22:26} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {22:27} "เมื่อวัวหรือแกะหรือแพะเกิดมา ให้อยู่กับแม่เจ็ดวัน ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป จะใช้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็เป็นที่โปรดปราน {22:28} แม้ว่าแม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี เจ้าอย่าฆ่ามันพร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน {22:29} เมื่อเจ้าถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องบูชาโมทนาพระคุณแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าจงถวายเครื่องสัตวบูชาด้วยความเต็มใจ {22:30} จงรับประทานเครื่องบูชาในวันถวายเครื่องบูชา อย่าเหลือไว้จนรุ่งเช้าเลย เราคือพระเยโฮวาห์ {22:31} เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ {22:32} เจ้าอย่าลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา แต่ให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์ {22:33} ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์"

{23:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {23:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมบริสุทธิ์ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรานั้นมีดังนี้ {23:3} จงทำการงานในหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสabbathแห่งการหยุดพักสงบ เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำการงานใดๆ เป็นสabbathแด่พระเยโฮวาห์ตามที่อยู่ทั่วไปของเจ้า

{23:4} ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมบริสุทธิ์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศตามเวลากำหนดให้เขาทราบ {23:5} ในเวลาเย็นวันที่สิบสี่ เดือนที่หนึ่งเป็นวันเทศกาลปัสกาของพระเยโฮวาห์ {23:6} และในวันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้ารับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน {23:7} ในวันต้นเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก {23:8} แต่เจ้าจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก"

{23:9} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {23:10} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวข้องในรุ่นแรกนำไปให้ปุโรหิต {23:11} และปุโรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้นแกว่งไปแกว่งมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสabbathปุโรหิตจะแกว่งถวาย {23:12} ในวันที่เจ้าแกว่งถวายฟ่อนข้าว เจ้าจงถวายลูกแกะผู้อายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่

พระเยโฮวาห์ {23:13} และเครื่องธัญญาภรณ์ที่คู่กันนั้น คือ ยอดแป้งสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมัน เเผด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นพวยพระทัย และเครื่องธัญญาภรณ์ที่คู่กันคือน้ำองุ่นหนึ่งในสี่อิน {23:14} เจ้าอย่ารับประทานขนมปังหรือข้าวคั่วข้าวสาคจนกว่าจะถึงวันเดียวกันนี้ คือ กว่าจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้าของเจ้า ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป

{23:15} เจ้าทั้งหลายจงนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังวันสะบาโต จากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำพ่อนข้าวแวงถวายครบเจ็ดวันสะบาโต {23:16} นับไปให้ได้ห้าสิบวัน จนถึงวันถัดวันสะบาโตที่เจ็ดแล้ว เจ้าจงถวายธัญญาภรณ์ใหม่แด่พระเยโฮวาห์ {23:17} จงนำขนมปังสองก้อนทำด้วยแป้งสองในสิบเอฟาห์จากที่อาศัยของเจ้ามาแวงถวาย ให้ทำด้วยยอดแป้งใส่เชื้อปิ้ง เป็นผลรุ่นแรกถวายแด่พระเยโฮวาห์ {23:18} พร้อมกับขนมปังนั้นเจ้าจงนำลูกแกะเจ็ดตัวอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้สองตัว มาเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาภรณ์ และเครื่องธัญญาภรณ์เป็นคู่กัน ให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟเป็นกลิ่นพวยพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์ {23:19} เจ้าจงถวายลูกแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวเป็นเครื่องสันติบูชา {23:20} ให้ปุโรหิตแวงไปแวงมาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผลรุ่นแรก เป็นเครื่องแวงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พร้อมกับลูกแกะสองตัว จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์สำหรับปุโรหิต {23:21} และในวันเดียวกันนั้น เจ้าจงประกาศว่า เจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิแก่เจ้า เจ้าอย่าทำงานหนัก ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรทั่วไปในที่อาศัยของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า {23:22} และเมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่าเก็บข้าวที่เกี่ยวตก เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า"

{23:23} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {23:24} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจงถือเป็นวันสะบาโต เป็นวันประชุมบริสุทธิ ประกาศเป็นที่ระลึกด้วยเสียงแตร {23:25} เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์"

{23:26} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {23:27} "ในวันทีสิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันที่ทำการลบลทิน จะเป็นวันประชุมบริสุทธิแก่เจ้า และเจ้าต้องล่อใจลง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {23:28} ในวันเดียวกันนั้นเจ้าอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันที่ทำการลบลทิน

ที่จะทำการลบลทินของเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {23:29} ในวันเดียวกันนั้น ผู้ใดก็ตามไม่ล่อใจลง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน {23:30} และในวันเดียวกันนี้ถ้าผู้ใดทำงานใดๆ เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา {23:31} เจ้าอย่าทำงานสิ่งใดเลย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าทั่วไปในที่อาศัยของเจ้า {23:32} จะเป็นวันสะบาโตสำหรับหยุดพักสงบแก่เจ้า และเจ้าจงล่อใจลง เริ่มแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าต้องรักษาวินสะบาโตจากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น"

{23:33} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {23:34} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดนี้ เป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระเยโฮวาห์สิ้นเจ็ดวัน {23:35} จะมีการประชุมบริสุทธิในวันแรก เจ้าอย่าทำงานหนัก {23:36} ในเจ็ดวันเจ้าจงถวายบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และในวันที่แปดจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าจงถวายเครื่องบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำงานหนัก {23:37} นี่แหละเป็นเทศกาลเลี้ยงของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าต้องประกาศเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ เพื่อให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชา และธัญญาภรณ์ ทั้งเครื่องสัตวบูชาและเครื่องธัญญาภรณ์ตามวันกำหนดนั้นๆ {23:38} นอกเหนือวันสะบาโตแห่งพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือของถวายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องปฏิญาณทั้งหลายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยใจสมัครทั้งหลายของเจ้า ซึ่งเจ้านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ {23:39} แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจะมีเทศกาลเลี้ยงแห่งพระเยโฮวาห์เจ็ดวัน ในวันแรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต {23:40} ในวันแรกเจ้าจงนำมาซึ่งผลจากต้นมะม่วง ใบบอนทผลัม กิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นพลิวแห่งธารน้ำ และเจ้าจงปดียืนถืออยู่เจ็ดวันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {23:41} เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปีละเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด {23:42} เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วานพวกอิสราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง {23:43} เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าจะได้ทราบว่า เมื่อเราพาคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เขาอยู่ในเพิง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า" {23:44} ดังนั้นแหละโมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด

ของพระเยโฮวาห์

{24:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {24:2} "เจ้าจงบัญชาแก่คนอิสราเอลให้นำน้ำมันอย่างบริสุทธิ์สกัดจากมะกอกเทศเพื่อเติมประทีป เพื่อให้ตะเกียงลุกอยู่เสมอ {24:3} ภายในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านที่พระโอวาทนั้น ให้อาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบตั้งแต่วิถีเย็นจนเวลาเช้าเสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า {24:4} ให้อาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบอยู่บนคันประทีปบริสุทธิ์เสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

{24:5} และเจ้าจงเอายอดแป้ง ปังขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งสองในสิบเอฟาห์ {24:6} เจ้าจงจัดขนมปังนั้นวางบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถวละหกก้อน {24:7} และเจ้าจงเอาเครื่องกำยานบริสุทธิ์ใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะคู่กับขนมปังเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {24:8} ทุกวันสะบาโตให้อาโรนจัดไว้ให้เป็นระเบียบถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ {24:9} ขนมปังนี้ตักเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์"

{24:10} ครั้งนั้นมีชายคนหนึ่งเป็นบุตรชายของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งบิดาเป็นชาวอียิปต์ ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล และบุตรชายของหญิงอิสราเอลทะเลาะกับชายอิสราเอลคนหนึ่งในค่าย {24:11} และบุตรชายหญิงอิสราเอลคนนั้นได้เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ และได้แช่งด่า เขาจึงนำตัวมาหาโมเสส (มารดาของเขาชื่อเซโลมิทบุตรสาวของดibriคนตระกูลดาน) {24:12} เขาจึงจงจำชายคนนั้นไว้จนกว่าน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่กระจางต่อเขาทั้งหลาย {24:13} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {24:14} "จงนำผู้ที่แช่งด่านั้นออกมาจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ได้ยินคำแช่งด่าเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเขา และให้บรรดาชุมนุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย {24:15} และจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดแช่งด่าพระเจ้าของเขา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาป {24:16} ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างด้าวหรือชาวเมืองก็ดี เมื่อเขาเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย {24:17} ผู้ที่ฆ่าคนตาย จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ {24:18} ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้สิ่ง

นั้น สัตว์แทนสัตว์ {24:19} ถ้าผู้ใดกระทำให้เพื่อนบ้านเสียโฉม เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น {24:20} กระดูกหักแทนกระดูกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น {24:21} ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องเสียค่าชดใช้ และผู้ใดที่ฆ่าคนให้ผู้นั้นถูกโทษถึงตาย {24:22} เจ้าจงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับชาวเมือง เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า" {24:23} โมเสสก็บอกแก่คนอิสราเอลให้เขาพวกคนที่แช่งด่านั้นออกมาจากค่าย และเอาหินขว้างเขา คนอิสราเอลกระทำดังนี้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

{25:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ภูเขาซีนายว่า {25:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าแผ่นดินที่เราให้เจ้านั้น จงให้แผ่นดินนั้นถือสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ {25:3} เจ้าจงหว่านพืชในนาของเจ้าหกปี และจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าและเก็บผลหกปี {25:4} แต่ในปีที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อนสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่าหว่านพืชในนา หรือลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า {25:5} สิ่งใดที่งอกขึ้นมาเอง เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว อดองุ่นอันเกิดอยู่ที่เถาอันเจ้ามิได้ตกแต่งก็อย่าเก็บ ให้เป็นปีที่แผ่นดินหยุดพักสงบ {25:6} แผ่นดินในปีสะบาโตนั้นจะยังพืชผลให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ทาสชายทาสหญิงของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า {25:7} พืชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นจะเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงของเจ้า และของสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า

{25:8} เจ้าจงนับปีสะบาโตเจ็ดปีคือเจ็ดคูณเจ็ดปี เวลาปีสะบาโตเจ็ดปีจึงเป็นสี่สิบเก้าปีแก่เจ้า {25:9} เจ้าจงให้เปาแตรดังสนั่นในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าจงให้เปาแตรทั่วแผ่นดินในวันทำการลบมลทิน {25:10} เจ้าจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ์ และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงแตรแก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน และกลับไปสู่ครอบครัวของตน {25:11} ปีที่ห้าสิบนั้นเป็นปีเสียงแตรของเจ้า ในปีนั้นเจ้าอย่าหว่านพืชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง หรือเก็บองุ่นจากเถาที่มิได้ตกแต่ง {25:12} เพราะเป็นปีเสียงแตร จะเป็นปีบริสุทธิ์แก่เจ้า เจ้าจงรับประทานพืชผลที่งอกมาจากนาในปีนั้น {25:13} ในปีเสียงแตรนี้ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน {25:14} ถ้าเจ้าขายนาให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโกงกัน {25:15} ตามจำนวนปีหลังจากปีเสียงแตร

เจ้าจงซื้อนาจากเพื่อนบ้านของเจ้าและให้เขาขายแก่เจ้าตามจำนวนปีที่ปลูกพืชได้ {25:16} ถ้ามากปีก็ต้องเพิ่มราคาสูงขึ้น ถ้าน้อยปีเจ้าจงลดราคาให้ต่ำลง เพราะที่เขาขายนั้นเขาก็ขายตามจำนวนปีที่ปลูกพืช {25:17} เจ้าอย่าโกงกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {25:18} เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำตามกฎหมายของเรา และรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม ดังนั้นเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัยได้ {25:19} แผ่นดินจะอำนวยผลให้เจ้าได้รับประทานอย่างอิ่มหนำ และอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย {25:20} ถ้าเจ้าจะพูดว่า ‘ดูเถิด ถ้าเราทั้งหลายหว่านหรือเกี่ยวพืชผลของเราไม่ได้ ในปีที่เราจะเอาอะไรรับประทาน’ {25:21} เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้าในปีที่หก เพื่อจะมีพืชผลพอสำหรับสามปี {25:22} เมื่อเจ้าหว่านในปีที่แปดเจ้าจะรับประทานของเก่าของเจ้าจนปีที่เก้า เมื่อเจ้าได้พืชผลใหม่เข้ามาเจ้าก็ยังรับประทานพืชผลเก่าของเจ้าอยู่ {25:23} เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้เพราะว่าดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา {25:24} ทั่วไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่ เจ้าจงให้มีการไถ่ถอนที่ดินคืน

{25:25} ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา หากว่ามีผู้ใดในพี่น้องของเขามาไถ่ถอนที่นั้น ก็จงให้เขาไถ่ถอนที่ซึ่งพี่น้องของเขาขายไปนั้น {25:26} ถ้าขายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนให้ และตัวเขาสามารถจะไถ่ถอนเอง {25:27} ก็จงให้คนที่จะได้ในปีทั้งหลายที่เขาขายไป และเงินที่เหลือนั้นจงคืนให้แก่คนที่เขาขายให้ และคนไถ่ก็เข้าอยู่ในที่ดินของเขาได้ {25:28} แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะไถ่คืนมา ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียงแตร และในปีเสียงแตรนี้ ที่ดินจะออกไปและเขาจะได้ที่ดินของเขากลับคืน {25:29} ถ้าผู้ใดขายเรือนซึ่งอยู่ในเมืองที่มีกำแพง เมื่อขายไปแล้วให้เขาไถ่ถอนคืนได้ภายในหนึ่งปีแรก ให้เขามีสิทธิในการไถ่ถอนคืนได้หนึ่งปีเต็ม {25:30} ถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเขาไม่ทำการไถ่ถอน ก็ให้จัดการเสียให้เป็นการแน่นอนว่า ผู้ที่ซื้อไปมีสิทธิเหนือเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นสิทธิขาดแล้ว ตลอดชั่วอายุของเขา ในปีเสียงแตรเขาก็ไม่ต้องคืนให้ {25:31} แต่เรือนในชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อมให้นับเข้าเป็นพวกเดียวกับท้องนาในประเทศนั้น คือไถ่ถอนคืนได้ และจะต้องคืนกลับให้เจ้าของเดิมในปีเสียงแตร {25:32} แต่อย่างไรก็ตามเมืองของคนเลวี หรือบ้านในเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ คนเลวีจะไถ่ถอนคืนได้ทุกเวลา {25:33}

ถ้าผู้ใดซื้อของจากคนเลวี เรือนซึ่งถูกขายไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ต้องกลับคืนในปีเสียงแตร เพราะเรือนทั้งหลายในหัวเมืองของพวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาท่ามกลางพวกอิสราเอล {25:34} แต่ทุ่งนาที่ล้อมรอบหัวเมืองทั้งหลายของพวกเขาจะขายไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของเขาทั้งหลาย

{25:35} ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเลี้ยงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องชุกาลังเขา ถึงเขาเป็นคนต่างด้าวหรือคนอาศัย เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า {25:36} อย่าเอาดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มอะไรจากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้า เพื่อว่าพี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าได้ {25:37} เจ้าอย่าให้เขายืมเงินด้วยคิดดอกเบี้ย หรืออย่าให้อาหารเพื่อเอากำไรจากเขา {25:38} เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เจ้า และที่จะเป็นพระเจ้าของเจ้า {25:39} ถ้าพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้ายากจนลง และขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าอย่าให้เขาทำงานเหมือนทาส {25:40} ให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างลูกจ้างหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย ให้เขาปรนนิบัติเจ้าไปถึงปีเสียงแตร {25:41} แล้วเขาและลูกหลานของเขาจะออกไปจากเจ้ากลับไปสู่ครอบครัวของเขา และกลับไปอยู่ในที่ดินของบิดาของเขา {25:42} เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เขาจะขายตัวเป็นทาสไม่ได้ {25:43} เจ้าอย่าข่มขี่เขาให้ลำบาก แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า {25:44} ส่วนทาสชายหญิงซึ่งมีได้นั้น เจ้าจะซื้อทาสชายหญิงจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่อยู่ข้างเคียงเจ้าก็ได้ {25:45} ยิ่งกว่านั้นเจ้าจะซื้อจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งครอบครัวของเขาซึ่งเป็นคนเกิดในแผ่นดินของเจ้า และเขาจะตกเป็นทรัพย์สินของเจ้าก็ได้ {25:46} เจ้าจะทำพันธกรรมยกเขาให้แก่ลูกหลานของเจ้า ให้เป็นมรดกแก่เขาเป็นกรรมสิทธิ์ เจ้าใช้เขาได้อย่างทาสเป็นนิตย์ก็ได้ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าปกครองพี่น้องคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง

{25:47} ถ้าคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามีขึ้น และพี่น้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขายากจนลง และขายตัวให้แก่คนต่างด้าวหรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น {25:48} เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มีการไถ่ถอน คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเขาได้ {25:49} หรือลูกหรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือญาติสนิทของครอบครัวของเขาจะไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือถ้าเขามีความสามารถ เขาจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้ {25:50} จงให้ผู้ที่ยขายตัวนับปีทั้งหลาย

ที่ขายตัวกับผู้ที่ซื้อตัวเขาไป ว่าเขาได้ขายตัวกี่ปีจนถึงปีเสียงแตร ค่าตัวของเขาคือค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น เวลาที่เขาอยู่กับเจ้าของตัวเขานั้นคิดตามเวลาของลูกจ้าง {25:51} ถ้ามีเวลาอีกหลายปี เขาต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ถูกซื้อมานับเป็นค่าไถ่ถอนตัวเขา {25:52} ถ้ายังเหลือน้อยปีจะถึงปีเสียงแตร ก็ให้ผู้ชายตัวคิดกับผู้ซื้อตัวไว้เป็นราคาค่าไถ่ของเขา นั้น และตามจำนวนปีเหล่านั้น เขาจะคืนเงินให้กับผู้ซื้อตัว {25:53} ผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวตั้งลูกจ้างที่จ้างเป็นปี อย่าให้นายปกครองเขาอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า {25:54} ถ้าเขาไม่ได้ถอนตามที่กล่าวมานี้ก็ให้ปล่อยเขาในปีเสียงแตร ทั้งเขาพร้อมกับลูกของเขา {25:55} สำหรับเรา คนอิสราเอลเป็นทาสของเรา เขาเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา"

{26:1} "เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำการรูปเคารพหรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา {26:2} เจ้าจงถือรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และแสดงความเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์"

{26:3} ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษากฎบัญญัติของเราและกระทำตาม {26:4} เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล {26:5} และเวลานวดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลอู่ และฤดูเก็บผลอู่จะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิ่มหนำ และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย {26:6} เราจะให้มีความสงบสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลง และไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัว เราจะกำจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย {26:7} เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเขาทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ {26:8} พวกเจ้าทุกคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคนและพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระจัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า {26:9} เพราะเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกตกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า {26:10} เจ้าจะได้รับประทานของที่สะสมไว้นาน และเจ้าจะต้องเอาของเก่าออกไปเพราะเหตุของใหม่นั้น {26:11} และเราจะตั้งพลับพลาของเราไว้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเราจะไม่เกลียดเจ้า {26:12} เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะ

เป็นพลไพร่ของเรา {26:13} เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้

{26:14} แต่ถ้าเจ้ามิได้เชื่อฟังเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้ {26:15} ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชังต่อคำตัดสินของเรา เจ้าจึงไม่กระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา {26:16} เราก็จะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความผ่ายผอม และความเจ็บไข้ ซึ่งทำให้นัยน์ตาทรุดโทรม และกระทำให้จิตใจเศร้าหมอง เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไว้เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากิน {26:17} เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้เจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกครองอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปทั้งที่ไม่มีใครไล่ติดตาม {26:18} ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื่อฟังเราเพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปของเจ้า {26:19} เราจะทำลายความเห่อเหิมในกำลังอำนาจของเจ้า เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองเหลือง {26:20} เจ้าทั้งหลายจะเปลืองกำลังเสียเปล่าๆ เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล {26:21} ถ้าเจ้ายังดำเนินขัดแย้งเราและไม่เชื่อฟังเรา เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า {26:22} เราจะไม่ปล่อยสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้าด้วย มันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลือน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป {26:23} และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยังคงดำเนินการขัดแย้งเราอยู่ {26:24} แล้วเราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า {26:25} เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ในเมือง เราจะนำโรคร้ายมาในหมู่พวกเจ้า และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู {26:26} เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะบึงขมของเจ้าด้วยเตาอบอันเดียว แล้วเอาขมมาซึ่งให้เจ้า เจ้าจะรับประทานแต่จะไม่อิ่ม {26:27} แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ดำเนินการขัดแย้งเรา {26:28} เราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าอย่างรุนแรง และเราเองจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า {26:29} เจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของเจ้า {26:30} เราจะทำลาย

ปฐนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และโยนศพของเจ้าลงเหนือซากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า {26:31} เราจะให้เมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้ารกร้างไป และเราจะไม่ดมกลิ่นอันหอมหวานของเจ้า

{26:32} และเราจะนำแผ่นดินนั้นไปสู่การรกร้าง และศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับแผ่นดินนั้น {26:33} และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และเราจะชักดาบออกมาไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ {26:34} แผ่นดินจะขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมัน {26:35} ตราบเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ มันก็จะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบาโตของพวกเจ้าขณะที่เจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น {26:36} ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามีใจอ่อนแอในแผ่นดินของศัตรู จนเสียงไปไม้ไผ่จะไล่ตามเขา และเขาจะหนีเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคนไล่ติดตาม {26:37} และเขาทั้งหลายจะล้มลงทับกันและกัน เหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคนตามมา และเจ้าจะไม่มีการต่อต้านศัตรูของเจ้า {26:38} เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกินเจ้าเสีย {26:39} ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะทรุดโทรมไปในแผ่นดินศัตรูของเจ้านั้นเพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องทรุดโทรมไปอย่างบรรพบุรุษด้วย

{26:40} แต่ถ้าเขาทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเขาและความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ดำเนินการขัดแย้งเราด้วย {26:41} และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเขาทั้งหลายด้วย และได้้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันนอกรีตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว {26:42} เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น {26:43} แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเขาและจะได้ขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะ

เขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขาเกลียดชังกฎเกณฑ์ของเรา {26:44} ถึงเพียงนั้นก็ดี เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่ละทิ้งเขา เราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสีย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา {26:45} เพราะเห็นแก่เขาเราจะรำลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางสายดาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์" {26:46} สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนายโดยมือโมเสส

บทที่ 4

กัณดารวณ / Numbers

{1:1} ณ วันทหน่งเดอนทสองปทสองต้งเตเขาทงหลาย ออกจากประเทศอียิปต์ พระเยโฮวาทตรัสกัโมเสสใน พลับพลาแห่งชุมนุม ณ ถิ่นทรกันดารขนนายว่า {1:2} "เจ้า จงนับชุมนุมชนอิสราเอลทงหมดตามครอบครัวดมเรอน บรรพบุรุษตามจำนวนรายช่อผู้ชายเรองตัวทุกคน {1:3} ต้งเตอายุได้ยี่สิบปีขึ้นไปบรรดาคนท้อกรบได้ในกองทัพ พวกอิสราเอล เจ้ากับาโรนจงจัดตั้งเขาทงหลายไว้เป็น กองๆ {1:4} และจงมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูล ทุกคน นั้นให้เป็นหัวหน้าในเรอนบรรพบุรุษของเขา {1:5} และ เหล่านี้คือช่อชายทงปวงทจะยืนอยู่กักับเจ้าคือ เอลิสุรบุตรชาย เซเดเออร์ จากตระกูลรูเบน {1:6} เชลูมิเอลบุตรชายซูริ ชัดดัย จากตระกูลสิเมโอน {1:7} นาโชนบุตรชายอัมมี นาดับ จากตระกูลยูดาห์ {1:8} เนธันเอลบุตรชายคูอาร์ จากตระกูลอิสสาการ์ {1:9} เอลิอับบบุตรชายเฮโลน จาก ตระกูลเศบูลุน {1:10} จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลีชา มาบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลเอฟราอิม และกามลิลเอล บุตรชายเปดาซูร์ จากตระกูลมนัสเสห์ {1:11} อาบีดัน บุตรชายกิเดโอนี จากตระกูลเบนยามิน {1:12} อาหิเยเซอร์ บุตรชายอัมมีชิดดัย จากตระกูลดาน {1:13} ปากีเอล บุตรชายโอคราน จากตระกูลอาเซอร์ {1:14} เอลียาสาฟ บุตรชายเดอูเอล จากตระกูลกาด {1:15} อาหิราบุตรชาย เอนัน จากตระกูลนัฟทาลี" {1:16} คนเหล่านี้เป็นคนที่ ชุมนุมชนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของ เขา เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลท้นเป็นพันๆ {1:17} โมเสส และอาโรนได้นำคนเหล่านี้ทระบุช่อมาแล้ว {1:18} และใน วันทหน่งเดอนทสองคนเหล่านี้ก็เรียกประชุมชนทงหมด เข้ามาขึ้นทะเลเบรตามครอบครัวดมเรอนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายช่อเรองตัวคนทงปวงทมีอายุต้งเตยี่สิบปีขึ้นไป {1:19} ตามทพระเยโฮวาทตรัสสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับ

คนที่ถิ่นทรกันดารขนายด้งนี้ {1:20} คนรูเบนบุตรหัวปี ของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัวดม เรอนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายช่อผู้ชายเรองตัวทุกคน ทมีอายุต้งเตยี่สิบปีขึ้นไปท้อกรบได้ทงหมด {1:21} จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน {1:22} คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัวดม เรอนบรรพบุรุษ ทุกคนทเขานับตามจำนวนรายช่อ ผู้ชายเรองตัวทุกคน ทมีอายุต้งเตยี่สิบปีขึ้นไปท้อกรบได้ ทงหมด {1:23} จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่น เก้าพันสามร้อยคน {1:24} คนกาด โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัวดม เรอนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายช่อ คนทมีอายุต้งเตยี่สิบปีขึ้นไปท้อกรบได้ทงหมด {1:25} จำนวนคนในตระกูลกาดเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน {1:26} คนยูดาห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัวดม เรอนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายช่อคนทมีอายุต้งเตยี่สิบ ปีขึ้นไปท้อกรบได้ทงหมด {1:27} จำนวนคนในตระกูล ยูดาห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน {1:28} คนอิสสาการ์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัวดม เรอนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายช่อคนทมีอายุต้งเตยี่สิบปีขึ้นไปท้อกรบได้ ทงหมด {1:29} จำนวนคนในตระกูลอิสสาการ์เป็นห้าหมื่น สี่พันสี่ร้อยคน {1:30} คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัวดม เรอนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายช่อคนท มีอายุต้งเตยี่สิบปีขึ้นไปท้อกรบได้ทงหมด {1:31} จำนวน คนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน {1:32} จากลูกหลานของโยเซฟ คือคนเอฟราอิม โดยพงศ์พันธุ์ของ เขา ตามครอบครัวดม เรอนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายช่อ คนทมีอายุต้งเตยี่สิบปีขึ้นไปท้อกรบได้ทงหมด {1:33} จำนวนคนตระกูลเอฟราอิมเป็นสี่หมื่นห้าร้อยคน {1:34} คนมนัสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัวดม เรอน

บรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียูตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด {1:35} จำนวนคนในตระกูลมนัสเสห์ เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน {1:36} คนเบนยามิน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียูตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด {1:37} จำนวนคนในตระกูลเบนยามินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน {1:38} คนดาน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียูตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด {1:39} จำนวนคนในตระกูลดานเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน {1:40} คนอาเชอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียูตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด {1:41} จำนวนคนในตระกูลอาเชอร์เป็นสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน {1:42} คนนัฟทาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียูตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด {1:43} จำนวนคนในตระกูลนัฟทาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน {1:44} จำนวนคนเหล่านี้เป็นคนที่โมเสสกับอาโรน และประชุมทั้งสิบสองคนของอิสราเอล ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของตนได้นับไว้ {1:45} ฉะนั้นจำนวนคนอิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียูตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทุกคนในอิสราเอล ซึ่งออกรบได้ {1:46} จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน {1:47} แต่มิได้นับคนเลวี ตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย {1:48} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

{1:49} "เฉพาะตระกูลเลวีเจ้าย่านับและอย่าทำสำมะโนครัวไว้ในคนอิสราเอล {1:50} แต่เจ้าจงตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโอวาท สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้เขาขนพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้ กับปฏิบัติงานพลับพลาและตั้งเต็นท์ที่อยู่รอบพลับพลา {1:51} เมื่อจะยกพลับพลาไปคนเลวีจะต้องรื้อพลับพลาลง และเมื่อจะตั้งพลับพลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้อื่นเข้ามาใกล้พลับพลา ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย {1:52} ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามธงตระกูลของตน {1:53} แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รอบพลับพลาพระโอวาท เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอล ให้ตระกูลเลวีปฏิบัติงานพลับพลาพระโอวาท" {1:54} คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้งหลายกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

{2:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {2:2} "ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามธงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน ให้ตั้งเต็นท์หน้าหน้าเข้าหาพลับพลาแห่งชุมนุมทุกด้าน {2:3} พวกที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น ให้เป็นของธงค่ายยูดาห์ตามกองของเขา นาโชนบุตรชายอัมมีนาคับจะเป็นนายกองของคนยูดาห์ {2:4} พลโยธาที่นับไว้นี้มีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน {2:5} ให้ตระกูลอิสสาคาร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา เนธันเอลบุตรชายศูอาร์จะเป็นนายกองของคนอิสสาคาร์ {2:6} พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน {2:7} ให้ตระกูลเศบูลุนเรียงถัดยูดาห์ไป เอลีอับบุตรชายเอลอนจะเป็นนายกองของคนเศบูลุน {2:8} พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน {2:9} จำนวนชนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายยูดาห์ตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะยกไปก่อน {2:10} ให้ธงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา เอลีชูร์บุตรชายเซเดเอร์จะเป็นนายกองของคนรูเบน {2:11} พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน {2:12} ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เชลูมิเอลบุตรชายชูริซัดดัยจะเป็นนายกองของคนสิเมโอน {2:13} พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน {2:14} ให้ตระกูลกาตเรียงถัดรูเบนไป เอลียาซาบุตรชายเรอูเอลจะเป็นนายกองของคนกาต {2:15} พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน {2:16} จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สอง {2:17} แล้วให้ยกพลับพลาแห่งชุมนุมเดินตามไป ให้ค่ายคนเลวีอยู่กลางกระบวนค่าย เขาตั้งค่ายอยู่อันดับใดก็ให้ออกเดินไปตามอันดับนั้น ทุกค่ายตามอันดับตามธงตระกูลของตน {2:18} ให้ธงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกตามกองของเขา เอลีชามบุตรชายอัมมีฮูดจะเป็นนายกองของคนเอฟราอิม {2:19} พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าร้อยคน {2:20} ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กามาลีเอลบุตรชายเปตาซุร์จะเป็นนายกองของคนมนัสเสห์ {2:21} พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นสองพันสองร้อยคน {2:22} ให้ตระกูลเบนยามินเรียงถัดเอฟราอิมไป อาบีดันบุตรชายกิเดโอนีจะเป็นนายกองของคนเบนยามิน {2:23} พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน {2:24} จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม {2:25} ให้ธงค่ายของดานตั้งทางทิศเหนือตามกองของเขา อาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีซัด

ดัยจะเป็นนายกองของคนดาน {2:26} พลโยธาที่นับไว้มีหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน {2:27} ให้ตระกูลอาเซอร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา ปากีเอลบุตรชายโอครานจะเป็นนายกองของคนอาเซอร์ {2:28} พลโยธาที่นับไว้มีสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน {2:29} ให้ตระกูลนัฟทาลีเรียงถัดกันไป อาหิราบบุตรชายเอนันจะเป็นนายกองของคนนัฟทาลี {2:30} พลโยธาที่นับไว้มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน {2:31} จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายดาน เป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกสุดท้ายเดินตามธงตระกูลของตน" {2:32} คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอลที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ คนทั้งหมดที่อยู่ในค่ายนับตามกองมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน {2:33} แต่มิได้นับพวกเลวีรวมเข้าในคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส {2:34} คนอิสราเอลก็กระทำดังนี้ เขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ตามธง และยกออกเดินไปทุกคนตามครอบครัวของตน ตามเรือนบรรพบุรุษของตน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

{3:1} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสสครั้งเมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนาย {3:2} ชื่อบุตรชายของอาโรนมีดังนี้ นาตัมบุตรหัวปี อาบีชู เอลเอซาร์และอิธามาร์ {3:3} นี่แหละเป็นชื่อบุตรชายของอาโรนที่ได้เจิมไว้เป็นปุโรหิต เป็นผู้ที่ทำนุสถาปนาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต {3:4} แต่นาตัมและอาบีชูตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเขาเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย และต่างก็ไม่มิบุตร ดังนั้นเอลเอซาร์และอิธามาร์จึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตอยู่ในสายตาของอาโรนบิดาของเขา {3:5} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {3:6} "จงนำตระกูลเลวีเข้ามาใกล้ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต ให้เขาปรนนิบัติอาโรน {3:7} เขาจะปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมนุมชนทั้งหมดหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ขณะเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา {3:8} เขาจะดูแลบรรดาเครื่องใช้ของพลับพลาแห่งชุมนุม และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอลเมื่อเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา {3:9} จงมอบคนเลวีไว้กับอาโรนและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เขาทั้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรนแล้ว {3:10} เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย" {3:11} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {3:12} "ดูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวีจากคนอิสราเอลแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอลที่คลอดจากครรภ์มารดา

ก่อน คนเลวีจะเป็นของเรา {3:13} เพราะบรรดาบุตรหัวปีเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารชีวิตบุตรหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น เราได้เลือกบรรดาบุตรหัวปีในอิสราเอลทั้งมนุษย์และสัตว์เดียรัจฉานไว้เป็นของเราทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์"

{3:14} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า {3:15} "จงนับคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว คือท่านจงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป" {3:16} โมเสสจึงได้นับเขาทั้งหลายตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ดังที่พระองค์ตรัสสั่งไว้ {3:17} ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวี คือเกอร์โซน โคฮาต และเมรารี {3:18} ชื่อบุตรชายของเกอร์โซนตามครอบครัว คือลิบนิและชิมเอี {3:19} บุตรชายของโคฮาตตามครอบครัว คืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล {3:20} และบุตรชายของเมรารีตามครอบครัว คือมาห์ลี และมุชี นี่เป็นครอบครัวคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา {3:21} วงศ์เกอร์โซนมีครอบครัวลิบนิและครอบครัวชิมเอี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โซน {3:22} จำนวนคนทั้งหลาย คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นเจ็ดพันห้าร้อยคน {3:23} ครอบครัวเกอร์โซนนั้นจะต้องตั้งค่ายอยู่ข้างหลังพลับพลาด้านตะวันตก {3:24} มีเอลียาซาฟบุตรชายลาเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเกอร์โซน

{3:25} งานที่วงศ์เกอร์โซนปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุม มีงานพลับพลา งานเดินที่พร้อมกับเครื่องคลุมเต็นท์ และม่านประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {3:26} ม่านบังลานและม่านประตูลาน ซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา รวมทั้งเชือกโยงทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ {3:27} วงศ์โคฮาตมีครอบครัวอัมราม ครอบครัวอิสฮาร์ ครอบครัวเฮโบรน ครอบครัวอุสซีเอล เหล่านี้เป็นครอบครัวโคฮาต {3:28} ตามจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นแปดพันหกร้อยคน เป็นคนปฏิบัติหน้าที่สถานบริสุทธิ์ {3:29} บรรดาครอบครัวลูกหลานของโคฮาตจะตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของพลับพลา {3:30} มีเอลียาฟานบุตรชายอุสซีเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวโคฮาต {3:31} คนเหล่านี้มีหน้าที่ดูแลหีบพระโอวาท โต๊ะ คันประทีป แท่นบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ต่างๆ ของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งปุโรหิตใช้ปฏิบัติงานและม่าน ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ {3:32} เอลเอซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเป็นนายใหญ่เหนือหัวหน้าของคนเลวีและตรวจตราผู้ที่ทำหน้าที่ปฏิบัติสถานบริสุทธิ์ {3:33} วงศ์เมรารีมีครอบครัวมาห์ลี และครอบครัวมุชี เหล่านี้เป็นครอบครัว

เมาริ {3:34} จำนวนคนทั้งหลายคือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นหกพันสองร้อยคน {3:35} และศรีเอลบุตรชายอาบิฮาลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวเมาริ คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของพลับพลา {3:36} งานที่กำหนดให้แก่มูสและอาโรนและเลวีคืองานดูแลไม่กรอบพลับพลา ไม่กลอน ไม่เสา ฐานรองและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ {3:37} และเสารอบลาน พร้อมกับฐานรอง หลักรหมุดและเชือกโยง {3:38} และบุคคลที่จะตั้งค่ายอยู่หน้าพลับพลาด้านตะวันออกหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น มีโมเสสและอาโรนกับลูกหลานของท่าน มีหน้าที่ดูแลการปรนนิบัติภายในสถานบริสุทธิ์และบรรดากิจการที่พึงกระทำเพื่อคนอิสราเอล และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย {3:39} บรรดาคนที่นับเข้าในคนเลวี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เป็นบรรดาผู้ชายทั้งหมดตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นสองหมื่นสองพันคน

{3:40} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนับบุตรชายหัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดจำนวนรายชื่อไว้ {3:41} เจ้าจงกันพวกเลวีไว้ให้เรา (เราคือพระเยโฮวาห์) ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล และให้สัตว์ทั้งปวงของคนเลวีแทนสัตว์หัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล" {3:42} ดังนั้นโมเสสจึงได้นับบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน {3:43} บุตรชายหัวปีทั้งหลายตามจำนวนชื่อที่นับได้ ซึ่งมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน {3:44} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {3:45} "จงเอาคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล และเอาสัตว์ทั้งหลายของคนเลวีแทนสัตว์ของคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ {3:46} สำหรับเป็นค่าไถ่บุตรหัวปีของคนอิสราเอลจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินจำนวนผู้ชายคนเลวีนั้น {3:47} เจ้าจงเก็บคนละห้าเชเชล คือจงเก็บตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ (เชเชลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์) {3:48} และมอบเงินซึ่งต้องเสียเป็นค่าไถ่ของคนที่ยกเกินเหล่านั้นให้ไว้แก่ออาโรนและลูกหลานของท่าน" {3:49} โมเสสจึงเก็บเงินค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่เกินกว่าจำนวนคนที่คนเลวีได้ไว้ {3:50} คือท่านเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอล เป็นเงินจำนวนหนึ่งพันสามร้อยหกสิบห้าเชเชล นับตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ {3:51} และโมเสสได้นำเอาเงินค่าไถ่ให้แก่ออาโรนและลูกหลานของอาโรน ตามพระดำรัสของพระ

เยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

{4:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {4:2} "จงทำสามะโนครว้ลูกหลานโคฮาต จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ {4:3} จากคนที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม {4:4} นี่เป็นงานที่ลูกหลานโคฮาตจะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คืองานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด {4:5} เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อาโรนและบุตรชายของท่านจะเข้าไปข้างใน และปลดม่านกำบังออกเอาคลุมหีบพระโอวาทไว้ {4:6} แล้วเอาหนังของแบดเจอร์คลุม และเอาผ้าสีฟ้าล้วนคลุมบนนั้น และสอดคานหาม {4:7} และเอาผ้าสีฟ้าปูลงบนโต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มบูชา และขนมปังหน้าพระพักตร์เป็นนิตย์ก็ให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้าด้วย {4:8} แล้วเอาผ้าสีแดงคลุม บนนี้เอาหนังของแบดเจอร์คลุมอีก แล้วสอดคานหาม {4:9} แล้วให้เขาเอาผ้าสีฟ้าคลุมคันประทีปที่ใช้จุด คลุมตะเกียง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ถาดใส่ตะไกร และบรรดาภาชนะใส่น้ำมันเติมตะเกียง {4:10} เอาหนังของแบดเจอร์ห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหาม {4:11} ให้เขาเอาผ้าสีฟ้ามาคลุมแท่นทองคำ เอาหนังของแบดเจอร์คลุมไว้ แล้วสอดคานหาม {4:12} และให้เขาเอาผ้าสีฟ้าห่อภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใช้อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนังของแบดเจอร์ และใส่ไว้บนโครงหาม {4:13} ให้เขาชี้เอาออกจากแท่นบูชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแท่นเสีย {4:14} เอาภาชนะประจำแท่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแท่น มีกระถางไฟ ขอกเกี่ยวเนื้อ พลั่ว ชาม และภาชนะประจำแท่นทั้งสิ้นวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนังของแบดเจอร์คลุม และสอดคานหาม {4:15} เมื่ออาโรนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโคฮาตจึงจะเข้ามาหาม แต่เขาต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้นเกลือกว่าเขาจะต้องตาย สิ่งเหล่านี้แหละที่เป็นของประจำพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโคฮาตจะต้องหาม {4:16} แล้วเอาอาชาบุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะต้องดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาบูชาประจำวัน และน้ำมันเจิม และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาลึงของในพลับพลา นั้น คือสถานบริสุทธิ์และเครื่องประกอบด้วย" {4:17} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {4:18} "อย่าตัดตระกูลครอบครัวคนโคฮาตออกเสียจากคนเลวี {4:19} แต่จงกระทำแก่เขาเพื่อจะมีชีวิตและไม่ตาย เมื่อเขาทั้งหลาย

เข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะเข้าไปตั้งเขาทั้งหลายไว้ตามงานและภาระของเขาทุกคน {4:20} แต่อย่าให้คนโคซาทเข้าไประหว่างของบริสุทธิ์แม้แต่จิตใจเดียวเกลือกว่าเขาจะต้องตาย"

{4:21} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {4:22} "จงทำสำมะโนครัวลูกหลานเกอร์โซน ตามเรือนบรรพบุรุษตามครอบครัวของเขาด้วย {4:23} เจ้าจงนับคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม {4:24} ต่อไปนี้เป็นการงานของครอบครัวเกอร์โซน คืองานปรนนิบัติและงานแบกภาระ {4:25} ให้เขาทั้งหลายขนม่านพลับพลา และขนพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับผ้าคลุมและหนังของแบดเจอร์ที่คลุมอยู่ข้างบน และผ้าม่านสำหรับบังประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {4:26} และม่านบังลาน และม่านทางเข้าประตูลานซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา และเชือกโยง และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น เขาจะต้องทำงานที่ควรกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ {4:27} ให้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนบังคับบัญชาบุตรชายทั้งหลายของเกอร์โซนเรื่องทุกสิ่งที่เขาจะต้องชน และงานทุกอย่างที่เขาจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้องกำหนดทุกสิ่งที่เขาจะต้องชน {4:28} นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเกอร์โซนในพลับพลาแห่งชุมนุม และอิถามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะบังคับดูแลงานของคนเหล่านั้น"

{4:29} ฝ่ายคนเมรารีนั้น เจ้าจงนับเขาตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ {4:30} เจ้าจงนับคนที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม {4:31} และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้เขาชน งานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม คือไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสาและฐานรอง {4:32} เสารอบลานพร้อมกับฐานรอง หลักลมุดและเชือกโยง เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เจ้าจงกำหนดชื่อสิ่งของที่เขาต้องหาม {4:33} นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเมรารี เป็นงานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม ในบังคับบัญชาของอิถามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต"

{4:34} โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนได้นับคนโคซาท ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ {4:35} ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม {4:36} และจำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน {4:37} นี่แหละเป็นจำนวนคนใน

ครอบครัวของโคซาท บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส {4:38} จำนวนคนในลูกหลานเกอร์โซน ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ {4:39} ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม {4:40} จำนวนคนตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นสองพันหกร้อยสามสิบคน {4:41} นี่เป็นจำนวนคนในครอบครัวคนเกอร์โซน บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ {4:42} จำนวนคนในครอบครัวคนเมรารี ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ {4:43} ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม {4:44} จำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสามพันสองร้อยคน {4:45} นี่แหละเป็นจำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมรารี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส {4:46} บรรดาคนเลวีที่นับได้ ผู้ที่โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของคนอิสราเอลได้นับไว้ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ {4:47} ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานและทำงานชนภาระได้ในพลับพลาแห่งชุมนุม {4:48} จำนวนคนที่นับได้นั้นเป็นแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน {4:49} เขาทั้งหลายได้ถูกนับตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส ให้ทุกคนทำงานปรนนิบัติหรืองานชนของเขา ดังนี้แหละโมเสสได้นับเขาไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

{5:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {5:2} "จงบัญชาคนอิสราเอลให้ส่งบรรดาคนโรคเรื้อน และทุกคนที่มีสิ่งไหลออก และคนใดที่มลทินเพราะการถูกขากศพให้ไปนอกค่าย {5:3} เจ้าจงสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไปนอกค่าย เพื่อมิให้เขากระทำหยาบคายของเขาซึ่งเราสถิตอยู่ท่ามกลางนั้นเป็นมลทิน" {5:4} และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และส่งคนเหล่านั้นให้ไปนอกค่าย พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น {5:5} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {5:6} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็ดีหรือผู้หญิงก็ดีกระทำบาปอย่างที่มีมนุษย์กระทำ คือประพฤติกเล็ดลอดต่อพระเยโฮวาห์ และผู้ใดมีความผิดแล้ว {5:7} ก็ให้ผู้ใดสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขาคืนสิ่งที่ละเมิดซึ่งเขาได้มานั้นเต็มตามเดิม ทั้งเพิ่มอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้ที่เขาได้กระทำการละเมิดต่อหน้า {5:8} แต่ถ้าคนนั้นไม่มีพี่น้องที่จะรับของคืนก็ให้ถวายของที่ดินนั้นแด่พระเยโฮวาห์ทางปุโรหิตรวมทั้งแกะ

ผู้สำหรับบูชาลบลทินบาป ซึ่งเขาต้องบูชาลบลทินบาปของเขา {5:9} และของบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลนำมาถวายทุกสิ่งอันมาให้แก่ปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต {5:10} สิ่งบริสุทธิ์ของทุกคนให้ตกเป็นของปุโรหิตและทุกสิ่งที่เขานำไปถวายปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต" {5:11} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

{5:12} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของผู้ชายคนใดหลงประพฤตินอกใจสามี {5:13} มีชายอื่นมาอนร่วมกับนางพันดาสามีของนาง แม้นางได้กระทำตัวให้เป็นมลทินแล้ว แต่ไม่มีใครรู้เห็นและยังไม่มีพยาน เพราะจับไม่ได้คาที่ {5:14} จิตหึงหวงก็มาลึงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา และภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน หรือจิตหึงหวงมาลึงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา แม้ว่าภรรยาไม่ได้กระทำตัวให้มลทิน {5:15} ก็ให้ชายผู้นั้นพากรรยาของตนไปหาปุโรหิต นำเครื่องบูชาสำหรับภรรยาไป มีแป้งข้าวบาร์เลย์หนึ่งในสิบเอฟาห์ อย่าให้เขาเทน้ำมันหรือใส่กำยานในแป้งนั้น เพราะเป็นธัญญาหารเรื่องความหึงหวง เป็นธัญญาหารแห่งความรำลึกพินให้ระลึกถึงความชั่วช้า {5:16} และปุโรหิตจะนำนางมาใกล้ให้เข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ {5:17} และปุโรหิตจะเอาน้ำบริสุทธิ์ที่ใส่ภาชนะดิน ปุโรหิตจะเอาผงคลีที่พื้นพลับพลาใส่ในน้ำนั้น {5:18} และปุโรหิตจะให้นางเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และแก้มยผมของนางออก และส่งธัญญาหารแห่งความรำลึกให้นางถือไว้ อันเป็นธัญญาหารแห่งความหึงหวง แล้วปุโรหิตจะถือน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนั้นไว้เอง {5:19} แล้วปุโรหิตจะให้นางสาบานตัวว่า 'ถ้าไม่มีชายใดมาอนกับเจ้า หรือเจ้าไม่หันเหไปกระทำมลทิน เมื่อเจ้ายังอยู่ในอำนาจของสามี ก็ให้เจ้าพ้นเสียจากน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนี้ {5:20} แต่ถ้าเจ้าได้หลงไปแม้เจ้าอยู่ในอำนาจของสามีและได้กระทำตัวเองให้เป็นมลทินและชายอื่นนอกจากสามีได้เข้าอนด้วยแล้ว' {5:21} ก็ให้ปุโรหิตกระทำให้หญิงนั้นกล่าวคำสาบานแห่งการสาปแช่ง และปุโรหิตจะกล่าวแก่หญิงนั้นว่า 'ขอให้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเจ้าให้เป็นคำสาปแช่ง และเป็นคำสาบานท่ามกลางชนชาติของเจ้า ในเมื่อพระเยโฮวาห์กระทำให้โคหนาเจ้าลืบและกระทำท้องเจ้าให้ป่องแล้ว {5:22} ขอให้เจ้าแห่งคำสาปแช่งนี้เข้าไปในตัวเจ้ากระทำให้ท้องเจ้าป่องและกระทำให้โคหนาเจ้าลืบไป' และนางนั้นจะต้องกล่าวว่า 'เอเมน เอเมน' {5:23} แล้วปุโรหิตจะเขียนคำสาปนี้ลงในหนังสือ และลบความนั้นออกเสียด้วยน้ำแห่งความขมขื่น {5:24} แล้วให้หญิงนั้นดื่มน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่ง แล้วน้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนาง

เป็นความเฝื่อนผาด {5:25} และปุโรหิตจะเอาธัญญาหารแห่งความหึงหวงออกจากมือนาง แกว่งไปแกว่งมาถวายธัญญาหารนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วนำไปถวายที่แท่นบูชา {5:26} และปุโรหิตจะหยิบธัญญาหารกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก แล้วเผาเสียบนแท่นบูชา แล้วจึงให้หญิงนั้นดื่มน้ำนั้น {5:27} เมื่อให้หญิงนั้นดื่มน้ำแล้ว ต่อมา ถ้านางกระทำตัวให้มลทินและประพฤตินอกใจสามี น้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเฝื่อนผาด ท้องจะป่องและโคหนาจะลืบไป และหญิงนั้นจะเป็นคำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง {5:28} ถ้าหญิงนั้นมิได้มีมลทินแต่บริสุทธิ์ นางจะพ้นความผิดและตั้งครุภักดิ์ {5:29} นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องความหึงหวงเมื่อภรรยาแมจะอยู่ในอำนาจของสามีได้หลงไปกระทำตนให้มลทิน {5:30} หรือเมื่อจิตหึงหวงลึงชาย และเขาหึงหวงภรรยาของเขา แล้วเขาต้องให้นางไปเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะปฏิบัติต่อนางตามพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ {5:31} ผู้ชายจึงจะพ้นความชั่วช้า แต่ผู้หญิงจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง"

{6:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {6:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายก็ดี ผู้หญิงก็ดี ปลีกตัวด้วยการกระทำสัตย์ปฏิญาณ คือปฏิญาณเป็นนาคีร์ คือปลีกตัวออกจากแด่พระเยโฮวาห์ {6:3} ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเหล้าองุ่นและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ได้จากเหล้าองุ่นหรือสุรา ไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือรับประทานองุ่น ไม่ว่าสดหรือแห้ง {6:4} ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมานั้น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากต้นองุ่น แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกองุ่นก็ดี {6:5} ตลอดเวลาที่เขาปฏิญาณปลีกตัวออกมานั้น อย่าให้มิดโคนถูกศีรษะของเขา เขาต้องบริสุทธิ์จนกว่าจะสิ้นกำหนดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาจะต้องไว้ผมยาว {6:6} ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ {6:7} อย่าทำตัวให้มลทินด้วยบิดามารดาหรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเจ้าเป็นพันธะของเขา {6:8} ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา เขาต้องบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ {6:9} และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขาปัจจุบันทันด่วน ศีรษะของเขาที่ชำระให้บริสุทธิ์ไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขาต้องโกนศีรษะของเขาในวันชำระตัวคือในวันที่เจ็ดนั้นเขาต้องโกนศีรษะ {6:10} ในวันที่แปดเขาต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {6:11} และปุโรหิตจะถวายบูชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อีกตัวหนึ่งถวาย

เป็นเครื่องเผาบูชา ลมมลินให้เขา เพราะเขาได้กระทำผิดเหตุเรื่องศพ และเขาต้องชำระศีรษะให้บริสุทธิ์ในวันนั้นอีก {6:12} และให้เขาปลีกร่างกายถวายแด่พระเยโฮวาห์ตลอดเวลาการปลีกร่างกายของเขา และนำลูกแกะอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด แต่เวลาก่อนนั้นนับไม่ได้ เพราะการปฏิบัติของเขานั้นมีมลทินเสียแล้ว {6:13} เมื่อเวลาปลีกร่างกายของเขาครบแล้ว พระราชบัญญัติของพวกนาซีร์มีดังนี้ ให้นำเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {6:14} ให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะผู้เยาว์หนึ่งตัวที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะเมียอายุหนึ่งตัวที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชา {6:15} และขนมปังไร้เชื้อกระเจาหนึ่งขนมทำด้วยยอแด่คลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมันพร้อมกับเครื่องธัญญาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน {6:16} และปุโรหิตจะนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา {6:17} และปุโรหิตจะถวายแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อกระเจาหนึ่ง ปุโรหิตจะถวายธัญญาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย {6:18} และผู้เป็นนาซีร์จะโกนศีรษะแห่งการปลีกร่างกายนั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำเอาผมที่ศีรษะแห่งการปลีกร่างกายนั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย {6:19} เมื่อผู้เป็นนาซีร์โกนผมแห่งการปลีกร่างกายเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อสันตนาหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมไร้เชื้อก้อนหนึ่งจากกระเจา และขนมแผ่นไร้เชื้อแผ่นหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาซีร์นั้น {6:20} แล้วปุโรหิตจะนำของเหล่านั้นแวงไปแวงมา เป็นเครื่องบูชาแวงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นส่วนบริสุทธิ์ที่กันไว้สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่แวงถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้ว ต่อจากนั้นผู้เป็นนาซีร์ก็ดื่มน้ำองุ่นได้ {6:21} นี่เป็นพระราชบัญญัติของผู้เป็นนาซีร์ผู้ปฏิบัติ และเครื่องบูชาของเขาที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในการปลีกร่างกาย นอกจากสิ่งอื่นๆที่เขาถวายได้ ดังนั้นแหละเขาต้องกระทำตามพระราชบัญญัติของการปลีกร่างกายออกไปเป็นนาซีร์ ตามที่เขาได้ปฏิบัติไว้" {6:22} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {6:23} "จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า {6:24} ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน {6:25} ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอดแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน {6:26} ขอพระ

เยโฮวาห์ทรงมีสิพระพักตร์เข้มขึ้นต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน {6:27} ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย"

{7:1} เมื่อวันที่โมเสสจัดตั้งพลับพลาเสร็จ และได้เจิมและได้ชำระพลับพลา กับบรรดาเครื่องใช้สอยประจำพลับพลาให้บริสุทธิ์ และได้เจิมและชำระแท่นบูชา กับภาชนะประจำทั้งหมดให้บริสุทธิ์แล้ว {7:2} บรรดาประมุขของคนอิสราเอล หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้ที่อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ ได้เข้ามาถวายของ {7:3} และได้นำของบูชามาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ มีเกวียนประทุนหกเล่มกับวัวหกดุ่ ประมุขสองคนนำเกวียนเล่มหนึ่งและวัวคนละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา {7:4} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {7:5} "จงรับของเหล่านี้ไว้จากเขาเพื่อจะได้ใช้ในการปรนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จมอมไว้กับคนเลวีแก่ทุกคนตามงานปรนนิบัติของเขา" {7:6} โมเสสจึงนำเกวียนและวัวไปมอบให้แก่คนเลวี {7:7} ท่านให้เกวียนสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โซนตามงานปรนนิบัติของเขา {7:8} ท่านมอบเกวียนสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมาริตามงานปรนนิบัติของเขา ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิตามารบุตรชายอาโรนปุโรหิต {7:9} แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโคฮาต เพราะงานปรนนิบัติของเขาเป็นงานที่ต้องหามสิ่งของบริสุทธิ์บนบ่า {7:10} และบรรดาประมุขก็นำของบูชามาเพื่องานมอบถวายแท่นบูชาในวันที่ทำพิธีเจิมแท่นบูชา และพวกประมุขต่างก็ถวายเครื่องบูชาของตนหน้าแท่นบูชา {7:11} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ให้พวกประมุขมาถวายเครื่องบูชาของเขาวันละคนในงานมอบถวายแท่นบูชา" {7:12} ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในวันแรกคืออาโชนบุตรชายอัมมีนาดีบแห่งตระกูลยูดาห์ {7:13} ของถวายของเขาคืองานเงินหนึ่งใบหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่คลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา {7:14} ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเติม {7:15} วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา {7:16} ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {7:17} วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาโชนบุตรชายของอัมมีนาดีบ {7:18} วันที่สองเนธันเอลบุตรชายศุอาร์ประมุขของตระกูลอิสสาคาร์ถวายของ {7:19} เขาถวายของถวายของเขาเป็นงานเงินหนึ่งใบหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชาม

เครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาบีตันบุตรชายของกิโดโอนี {7:66} วันที่สิบอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีซัดดัยประมุขของคนดาวยของ {7:67} ของถวายของเขา คือจานเงินหนึ่งใบหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา {7:68} ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม {7:69} วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา {7:70} ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {7:71} วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิเยเซอร์บุตรชายของอัมมีซัดดัย {7:72} วันที่สิบเอ็ดปากีเอลบุตรชายโอครานประมุขของคนอาเซอร์ถวายของ {7:73} ของถวายของเขา คือจานเงินหนึ่งใบหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา {7:74} ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม {7:75} วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา {7:76} ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {7:77} วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของปากีเอลบุตรชายของโอคราน {7:78} วันที่สิบสองอาหิราบุตรชายเอนันประมุขของคนฟีลาลีถวายของ {7:79} ของถวายของเขา คือจานเงินหนึ่งใบหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา {7:80} ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม {7:81} วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา {7:82} ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {7:83} วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิราบุตรชายของเอนัน {7:84} ต่อไปนี้เป็นของถวายในงานมอบถวายแท่นบูชาจากประมุขของคนอิสราเอล ในวันที่มีพิธีเจิมแท่นบูชานั้นคือจานเงินสิบสองใบ ชามเงินสิบสองใบ ซ่อนทองคำสิบสองคัน {7:85} จานเงินหนึ่งใบหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และชามหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเชเชล เงินที่ทำภาชนะทั้งหมดหนักสองพันสี่ร้อยเชเชล ตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ {7:86} ซ่อนทองคำสิบสองลูก มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม หนักลูกละสิบเชเชลตามเชเชลของสถาน

บริสุทธิ์ ทองคำที่ทำซ่อนทั้งหมดหนักหนึ่งร้อยยี่สิบเชเชล {7:87} สัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา มีวัวผู้สิบสองตัว แกะผู้สิบสอง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสอง พร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน และแพะผู้สิบสองตัวสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {7:88} สัตว์ทั้งหมดที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชา มีวัวผู้สิบสี่ แกะผู้หกสิบ แพะผู้หกสิบ และลูกแกะอายุหนึ่งขวบหกสิบ นี่แหละเป็นของถวายในงานมอบถวายแท่นบูชาเมื่อได้กระทำการเจิมแล้ว {7:89} เมื่อโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อจะกราบทูลพระองค์ ท่านได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาทท่ามกลางเศรฐทั้งสอง และพระสุรเสียงนั้นได้สนทนากับท่าน

{8:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {8:2} "จงกล่าวแก่อาโรนว่า เมื่อจะตั้งตะเกียงให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องแสงข้างหน้าคันประทีป" {8:3} และอาโรนได้กระทำดังนี้ ท่านได้ตั้งตะเกียงให้ส่องแสงออกด้านหน้าคันประทีป ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกับโมเสส {8:4} ฝีมือที่ทำคันประทีปเป็นดังนี้ เป็นทองคำใช้ค้อนทุบ ตั้งแต่ฐานขึ้นไปถึงดอกเป็นฝักอ่อน ตามแบบอย่างที่เราเห็นที่พระเจ้าแกล้มโมเสส เขาจึงทำคันประทีปดังนี้

{8:5} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {8:6} "จงยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอลและชำระเขาทั้งหลายเสีย {8:7} เจ้าจงชำระเขาดังนี้ จงเอาน้ำชำระมาประพรมเขาให้เขาโดนตลอดทั้งตัว ให้ซักเสื้อผ้าและชำระตัวให้สะอาด {8:8} แล้วให้เขาทั้งหลายนำวัวหนุ่มตัวหนึ่ง กับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน คือยอแด็งคลุกน้ำมัน และเจ้าจงนำวัวหนุ่มอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {8:9} แล้วจงพาคนเลวีมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และให้คนอิสราเอลมาชุมนุมพร้อมกันหมด {8:10} เมื่อเจ้านำคนเลวีมากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้คนอิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี {8:11} และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ {8:12} แล้วคนเลวีจะเอามือของตนวางบนหัววัวผู้ทั้งสอง เจ้าจงเอาตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลวี {8:13} เจ้าจงตั้งคนเลวีให้คอยรับใช้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และจงถวายเขาทั้งหลายให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายแด่พระเยโฮวาห์ {8:14} ฉะนั้นแหละเจ้าจงแยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอล และคนเลวีจะเป็นของเรา {8:15} ตั้งแต่นั้นไปคนเลวีจะเข้าปฏิบัติหน้าที่

พลับพลาแห่งชุมนุม ในเมื่อเจ้าได้ชำระเขาและกระทำเป็นเครื่องบูชาแก่งวายเป็นแล้ว {8:16} เพราะเขาทั้งหมดถูกแยกออกจากคนอิสราเอล และมอบไว้แก่เรา เราได้รับเขามาเป็นของเราแล้วแทนทุกคนที่เกิดจากครรภ์มารดา ก่อนคือ แทนบุตรหัวปีของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด {8:17} เพราะว่าลูกหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้สั่งหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเขาไว้เป็นของเรา {8:18} และเราได้เลือกคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล {8:19} และเราได้ให้คนเลวีจากคนอิสราเอลไว้กับอาโรนและบุตรชายของอาโรน ให้ปฏิบัติงานแทนคนอิสราเอลที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทำการลบมลทินให้คนอิสราเอล เพื่อว่าจะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คนอิสราเอล เมื่อคนอิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์" {8:20} โมเสสและอาโรนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคนเลวี่ดังนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวี่ทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น {8:21} คนเลวี่ได้ชำระตนให้สิ้นบาป และซักเสื้อผ้าของตน และอาโรนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแก่งวายเป็นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาโรนทำการลบมลทินชำระเขา {8:22} แต่บัดนั้นมาคนเลวี่ก็เข้าไปปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุม ในการรับใช้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี่ เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย {8:23} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {8:24} "เรื่องนี้เกี่ยวกับคนเลวี่ ให้คนเลวี่ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม {8:25} พออายุได้ห้าสิบปีให้เขาหยุดปฏิบัติ ไม่ต้องทำงานต่อไป {8:26} แต่ให้เขาช่วยพี่น้องในพลับพลาแห่งชุมนุมดูแลการงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง เจ้าจงกระทำเช่นนั้นแก่คนเลวี่เมื่อกำหนดงานให้เขา"

{9:1} ในเดือนที่หนึ่งปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า {9:2} "ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ {9:3} คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดนั้น เจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์และพิธีต่างๆทั้งสิ้นของเทศกาลนั้น" {9:4} โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปัสกา {9:5} เขาทั้งหลายได้ถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่หนึ่งวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็นที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น {9:6} และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปัสกาในวันนั้นไม่ได้ เขาจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรน

ในวันนั้น {9:7} เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า "เรามีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ ทำให้เราห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล" {9:8} และโมเสสบอกเขาว่า "จงคอยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่า พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน" {9:9} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {9:10} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพ หรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปัสกาแด่พระเยโฮวาห์ {9:11} ให้ถือปัสกาในเดือนที่สองวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็น ให้เขากินขนมปังไร้เชื้อและผักสด {9:12} เขาทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกแกะปัสกา ให้กระทำตามกฎในเรื่องถือเทศกาลปัสกาทุกประการ {9:13} แต่คนที่สะอาดและมีได้อยู่ในระหว่างการเดินทางแต่งตั้งไม่ถือเทศกาลปัสกา ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขามิได้นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขาเอง {9:14} ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย ใครจะถือเทศกาลปัสกาแด่พระเยโฮวาห์ตามกฎของเทศกาลปัสกาและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้ เจ้าจงมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง"

{9:15} ในวันที่จัดตั้งพลับพลาขึ้นมีเมฆมาปกคลุมพลับพลาไว้ คือเต็นท์พระโอวาท เวลาเย็นเมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับพลาปรากฏเหมือนเพลิงจนรุ่งเช้า {9:16} เป็นอย่างนั้นเสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง {9:17} เมื่อไรเมฆลอยขึ้นจากพลับพลา ภายหลังนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป ครั้นเมฆนั้นลอยหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น {9:18} คนอิสราเอลออกเดินตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขาตั้งค่ายตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ ตราบใดที่เมฆพักอยู่เหนือพลับพลา เขาก็ยังตั้งค่ายอยู่ {9:19} แม้เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ไม่ยกเดินไป {9:20} เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยังอยู่ในค่ายแล้วตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยกออกเดินทาง {9:21} เมื่อเมฆคงอยู่ตั้งแต่เย็นจนเช้า ครั้นเมฆลอยขึ้นในตอนเช้า เขาก็ยกออกเดิน ไม่ว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้น เขาก็ยกออกเดิน {9:22} ไม่ว่าเมฆจะคงอยู่เหนือพลับพลาสองวัน หรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่า่นั้น มิได้ยกออกไป แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นเมื่อใด เขาก็ยกออกไปเมื่อนั้น {9:23} เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขายกออกเดิน

ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ปฏิบัติงานของพระเยโฮวาห์ ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

{10:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {10:2} "จงทำแท่นเงินสองคันด้วยใช้ก้อนทุบ เจ้าจงใช้แท่นนั้นเรียกชุมนุมและใช้รื้อย้ายค่าย {10:3} เมื่อเปาเตร์ทั้งสองนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {10:4} ถ้าเปาเตร์คันเดียวให้พวกประชุมผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ มาประชุมกับเจ้า {10:5} เมื่อเปาเตร์ปลูกให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกเดิน {10:6} เมื่อเปาเตร์ปลูกหนที่สองให้บรรดาค่ายที่อยู่ด้านใต้ยกออกเดิน เมื่อใดจะให้ยกออกเดินก็ให้เปาเตร์ปลูก {10:7} แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกัน จงเปาเตร์ แต่อย่าทำเสียงปลูก {10:8} ให้บุตรชายของอาโรนคือปุโรหิตเป็นคนเปาเตร์ แท่นนี้จะเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า {10:9} และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแผ่นดินของเจ้าผู้ศัตรูผู้มาบีบบังคับเจ้า ก็ให้เปาเตร์ทำเสียงปลูก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรูของเจ้า {10:10} ในวันที่เจ้าทั้งหลายมีความยินดี และในงานเทศกาลและในวันต้นเดือนของเจ้า เจ้าจงเปาเตร์เหนือเครื่องเผาบูชาและเหนือสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"

{10:11} ต่อมาวันที่ยี่สิบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพลับพลาพระโอวาท {10:12} คนอิสราเอลก็ยกเดินทางไปจากถิ่นทุรกันดารซีนาย และเมฆนั้นมายังอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน {10:13} เขาทั้งหลายได้ยกออกเดินไปเป็นครั้งแรกตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส {10:14} ธงค่ายของคนยูดาห์ออกเดินไปเป็นกองๆ ก่อน มีนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับเป็นผู้นำพลโยธา {10:15} เนธันเอลบุตรชายศุอาร์นำพลโยธาตระกูลคนอิสสาการ์ {10:16} และเอลีอับบุตรชายเฮโลนนำพลโยธาตระกูลคนเศบูลุน {10:17} เมื่อรื้อพลับพลาแล้ว บรรดาบุตรชายของเกอร์โชนและบุตรชายของเมารีย์ผู้แบกหามพลับพลานั้นก็ยกเดินไป {10:18} ธงค่ายของคนรูเบนออกเดินไปเป็นกองๆ เอลีชูร์บุตรชายเซเดเอร์เป็นผู้นำพลโยธา {10:19} เชลูมิเอลบุตรชายซูริชดัยนำพลโยธาตระกูลคนสิเมโอน {10:20} เอลียาสาบุตรชายเดอเอลนำพลโยธาตระกูลคนกาต {10:21} แล้วคนโคสาทก็ยกออกเดินแบกหามสถานบริสุทธิ์ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง เขาก็ตั้งพลับพลาเสร็จแล้ว

{10:22} ธงค่ายคนเอฟราอิมออกเดินไปเป็นกองๆ มีเอลีชามบุตรชายอัมมีฮูดนำพลโยธา {10:23} กามาลีเอลบุตรชายเปตาซูร์นำพลโยธาตระกูลคนมนัสเสห์ {10:24} อาบีดันบุตรชายกิเดโอนีนำพลโยธาตระกูลคนเบนยามิน {10:25} แล้วธงค่ายคนดานเป็นพวกกระวังท้ายของค่ายทั้งหมด ได้ยกออกเดินไปเป็นกองๆ มีอาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีชดัยนำพลโยธา {10:26} ปากีเอลบุตรชายโอดรอนนำพลโยธาตระกูลคนอาเชอร์ {10:27} อาหิราบุตรชายเอนันนำพลโยธาตระกูลคนนัฟทาลี {10:28} นี่เป็นอันดับการเดินทางของคนอิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเขา เมื่อเขายกออกเดินไป {10:29} โมเสสพูดกับโฮบับบุตรชายเรอูเอลคนมีเดียเพื่อนพาของโมเสสว่า "เราทั้งหลายออกเดินไปสู่ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า 'เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย' เชิญไปกับเราเถิด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล" {10:30} แต่เขาตอบโมเสสว่า "เราจะไม่ไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังวงศ์ญาติของเรา" {10:31} และโมเสสว่า "ขออย่าพรางจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้เป็นดังนัยน์ตาของเรา {10:32} ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีอะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน" {10:33} เขาทั้งหลายก็ออกเดินจากภูเขาสองของพระเยโฮวาห์ระยะทางสามวัน หีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาไปสามวันเพื่อหาที่พักให้เขา {10:34} เขาทั้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เหนือเขาในกลางวันเมื่อนั้น {10:35} ต่อมาเมื่อหีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสกราบทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเถิด ให้ศัตรูทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ชิงพระองค์ลี้ภัยหนีพระองค์ไป" {10:36} เมื่อหีบยับยั้งท่านกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆเถิด"

{11:1} เมื่อประชาชนบ่น พระเยโฮวาห์ทรงไม่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้วทรงพระพิโรธ มีไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขา เผาค่ายรอบนอกเสียบ้าง {11:2} แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อโมเสสได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ไฟก็ดับ {11:3} เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าทาเบร่าห์ เพราะไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย {11:4} คนที่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นคนโลภมาก ทั้งคนอิสราเอลก็ร้องไห้คร่ำครวญอีกว่า "ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน {11:5} เราระลึกถึงปลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแตงกวา แตงโม ต้นกระเทียม หอมใหญ่ หัวกระเทียม {11:6} บัذنั้จิตใจของ

เราก็เที่ยวแห่งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลยนอกจากมานานี้" {11:7} มานานี้เหมือนเมล็ดฝักชี่ สีเหมือนยางไม้หอม {11:8} ประชาชนก็เที่ยวออกไปเก็บมาไม้หรือตำในครก และใส่หม้อต้มทำขนม รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด {11:9} กลางคืนเมื่อน้ำค้างตกมาเหนือค่าย มานาก็ตกมาด้วย

{11:10} โมเสสได้อธิบายประชาชนร้องให้ไปทั่วครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย {11:11} โมเสสจึงกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ในพระองค์จึงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากลำบากเช่นนี้ เหตุใดข้าพระองค์ไม่เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์ {11:12} ข้าพระองค์ตั้งครกคนเหล่านี้มาหรือ ข้าพระองค์ให้กำเนิดคนเหล่านี้มาหรือ พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า 'จงอุ้มเขาไว้ในอกของเจ้าอย่างพ่อบุญธรรมอุ้มลูกแดงนำมาสู่แผ่นดินที่พระองค์สัญญาจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา' {11:13} ข้าพระองค์จะได้เนื้อมาจากไหนให้คนทั้งหมดนี้ เพราะเขาร้องให้ต่อข้าพระองค์ว่า 'ขอเนื้อให้เรากิน' {11:14} ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบอุ้มคนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์ {11:15} ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงประหารข้าพระองค์เสียทันทีเถิด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความชั่วร้ายของข้าพระองค์เลย"

{11:16} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้าทราบว่าเป็นผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่เหนือเขาทั้งหลาย จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมนุมให้เขายืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น {11:17} เราจะลงมาสนทนากับเจ้าที่นั่น และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นเสียบ้าง ให้เขาทั้งหลายแบกภาระของชนชาตินี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทนแบกอยู่แต่ลำพัง {11:18} และจงกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า 'ท่านทั้งหลายจงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ ท่านจะได้รับประทานเนื้อ เพราะท่านร้องให้ต่อพระกรรมของพระเยโฮวาห์ว่า "ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน เมื่อเราอยู่ในอียิปต์เราก็กินสุขสบาย" เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน {11:19} ท่านจะมีรับประทานวันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน {11:20} แต่หนึ่งเดือนเต็ม จนเนื้อจะล้นออกมาทางรูจมูกของท่าน จนท่านเอือม เพราะ

ท่านได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ผู้อยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องให้ต่อพระองค์กล่าวว่า "ในเรารจึงได้ออกมาจากอียิปต์"'" {11:21} แต่โมเสสกราบทูลว่า "คนที่ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเขานั้นเป็นทหารราบหกแสนคน และพระองค์ตรัสว่า 'เราจะให้เนื้อเขาทั้งหลายกินครบเดือนหนึ่ง' {11:22} จะเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวมาฆ่าให้เขาให้พอเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลให้เขาให้พอเขากินหรือ" {11:23} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สั้นไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่" {11:24} โมเสสก็ออกไปบอกแก่คนทั้งปวงถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และท่านได้รวบรวมพวกผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจ็ดสิบคน แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบพลับพลา {11:25} แล้วพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส และเอาวิญญาณที่มีอยู่บนโมเสสบ้างใส่บนพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้น และต่อมาเมื่อวิญญาณอยู่บนเขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ทำอีก {11:26} ยังมีสองคนที่อยู่ในค่ายคนหนึ่งชื่อเอลดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเขา เขาเป็นคนที่ได้ลงทะเบียนไว้ แต่ไม่ได้มาที่พลับพลา เขาพยากรณ์ในค่าย {11:27} มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า "เอลดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย" {11:28} และโยชูวาบุตรชายนูนเป็นผู้รับใช้ของโมเสส เป็นคนหนุ่ม มากล่าวว่า "โมเสสเจ้านายของข้าพเจ้า ขอห้ามเขาเสีย" {11:29} แต่โมเสสบอกเขาว่า "ท่านเจ็บร้อนแทนเราหรือ เราใครให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และใครให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น" {11:30} โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กลับไปค่าย

{11:31} มีลมพัดมาจากพระเยโฮวาห์พาฝูงนกคุ้มมาจากทะเล ให้มาตกอยู่ที่ข้างค่ายรอบค่ายทุกทิศทางออกไปเป็นหนทางเดินวันหนึ่ง สูงพื้นพื้นดินประมาณสองศอก {11:32} วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวจับนกคุ้มทั้งวันและกินและตลอดวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบโสมอร์ แล้วเขาเอามาวางตากทั่วค่าย {11:33} เมื่อเนื้อยังติดฟันเขาทั้งหลายอยู่ ยังรับประทานไม่ทันหมด พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วประชาชนยิ่งนัก พระเยโฮวาห์ก็ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง {11:34} เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า ชิบโรทัทธาอาวาห์ เพราะที่นั่นเขาฝังศพคนทั้งปวงที่โลกมาก {11:35} ประชาชนได้ยกเดินจากชิบโรทัทธาอาวาห์ถึงฮาเซโรทและยับยั้งที่ฮาเซโรท

{12:1} มิเรียมและอาโรนได้พูดกับโมเสส เหตุหญิงคน

เอริโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับหญิงคนเอริโอเปียคนหนึ่ง {12:2} เขาทั้งสองกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ" พระเยโฮวาห์ทรงได้ยิน {12:3} โมเสสเป็นคนถ่อมใจมากยิ่งขึ้นกว่าคนทั้งปวงที่พื้นแผ่นดิน {12:4} ทันใดนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนกับมิเรียมว่า "เจ้าทั้งสามจงออกมาที่พลับพลาแห่งชุมนุม" เขาทั้งสามก็ออกมา {12:5} พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเสาเมฆ ประทับอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมิเรียม เขาทั้งสองก็มาข้างหน้า {12:6} พระองค์ตรัสว่า "จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้นั้นเป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาทางฝัน {12:7} สำหรับโมเสสผู้รับใช้ของเราที่ไม่เป็นเช่นนั้น ในวงศ์วานทั้งหมดของเราเขาสัตย์ซื่อ {12:8} เราพูดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พูดเร้นลับ และเขาเห็นหลักฐานของพระเยโฮวาห์ โฉนเจ้าไม่กลัวที่จะพูดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา" {12:9} พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย {12:10} เมื่อเมฆลอยพันพลับพลาไป ดูเถิด มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ขาวดุจหิมะ อาโรนหันไปดูมิเรียมและดูเถิด นางเป็นโรคเรื้อน {12:11} และอาโรนพูดกับโมเสสว่า "อนิจจา เจ้านายของข้าพเจ้า ขออย่าลงโทษบาปเราทั้งสองที่ได้กระทำความเลาและบาปเช่นนี้ {12:12} ขออย่าให้มิเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว จูคนทีที่คลอจากกรรมมารดาเมื่อเกิดไปครั้งหนึ่ง" {12:13} และโมเสสได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์" {12:14} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ถ้าพ่อของนางถ่มน้ำลายรดหน้านาง นางจะละอายอยู่เจ็ดวัน มิใช่หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภายหลังจึงให้กลับเข้ามาได้" {12:15} ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็มีไถยอกเดินไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก {12:16} แล้วภายหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลฮาเซโรไปตั้งค่ายอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน

{13:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {13:2} "จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น" {13:3} โมเสสจึงใช้เขาไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ ทุกคนเป็นหัวหน้าในคนอิสราเอล {13:4} ต่อไปนี้เป็นชื่อของคนเหล่านั้น ชัมมูอาบุตรชายดักเกอร์เป็นตระกูลรูเบน {13:5} ชาฟัทบุตรชายโฮรีเป็นตระกูลสิเมโอน {13:6} คาเลบ

บุตรชายเยฟุนเนห์เป็นตระกูลยูดาห์ {13:7} อิกาลบุตรชายโยเซฟเป็นตระกูลอิสสาคาร์ {13:8} โยเซยาบุตรชายนูนเป็นตระกูลเอฟราอิม {13:9} บัลทึบุตรชายราฟูเป็นตระกูลเบนยามิน {13:10} กัดเดียบุตรชายโสดีเป็นตระกูลเศบูลุน {13:11} ตระกูลโยเซฟคือตระกูลมนัสเสห์มีกัทธิบุตรชายสูลี {13:12} อัมมีเอลบุตรชายเกมีลลีเป็นตระกูลดาน {13:13} เสธูร์บุตรชายมีคาเอลเป็นตระกูลอาเชอร์ {13:14} นาบีบุตรชายโอฟีเป็นตระกูลนัฟทาลี {13:15} เกอเอลบุตรชายมาคีเป็นตระกูลกาด {13:16} ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น และโมเสสเรียกชื่อโยเซยาบุตรชายนูนว่า โยชูวา {13:17} โมเสสใช้เขาทั้งหลายไปสอดแนมที่แผ่นดินคานาอัน และสั่งเขาทั้งหลายว่า "จงขึ้นไปทางได้นี้แล้วขึ้นไปตามภูเขา {13:18} ตรวจสอบแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ มีคนน้อยหรือมาก {13:19} ดูว่าแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้านเมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็นแดนที่หรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง {13:20} ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้หรือเปล่า ท่านทั้งหลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วย" เวลานั้นเป็นฤดูผลงุ่นสุกรุ่นแรก {13:21} คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารคิน จนถึงเรโอบที่ทางเข้าเมืองฮามัท {13:22} เขาขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองเฮโบรน และอาหิมาน เซชัย และทัลมัย คือคนอานาคอยู่ที่นั่น (เมืองเฮโบรนนี้เขาสร้างมาก่อนเมืองโสอันในอียิปต์ได้เจ็ดปี) {13:23} เขาทั้งหลายมาถึงลำธารเอชโคล ที่นั่นเขาตัดถ่องกิ่งหนึ่งมีถ่องงุ่นพวงหนึ่ง สองคนใช้ไม้คานหามา เขาเก็บผลทับทิมและมะเดื่อมาบ้าง {13:24} เขาเรียกที่นั่นว่าถ่องงุ่นเอชโคลเพราะพวงผลงุ่นซึ่งคนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น {13:25} ล่วงมาสี่สิบวันเขาทั้งหลายก็กลับมาจากการไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น {13:26} เขาทั้งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคนอิสราเอลฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น {13:27} เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น {13:28} แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย {13:29} คนอามาเลซอยู่ในแผ่นดินทางใต้ คนฮิตไทต์ คนเยบุส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คน

คานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน" {13:30} แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเจียบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า "ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรากำลังสามารถที่จะเอาชนะชนะได้" {13:31} ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า "เราไม่สามารถสู้คนเหล่านั้นได้ เพราะเขากำลังมากกว่าเรา" {13:32} และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาแล้วให้คนอิสราเอลฟังว่า "แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต {13:33} ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตรของคนอนาคซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ เราเป็นเหมือนตักแตนในสายตาของเรา ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน"

{14:1} แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องไห้ในคืนวันนั้น {14:2} บรรดาคนอิสราเอลได้บ่นว่าโมเสสและอาโรน ชุมชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านว่า "ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า {14:3} พระเยโฮวาห์นำเราเข้ามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำไมเล่า ลูกเมียของเราต้องตกเป็นเหยื่อ ที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ" {14:4} เขาพูดแก่กันและกันว่า "ให้เราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแล้วกลับไปยังอียิปต์เถิด" {14:5} โมเสสกับอาโรนได้ชบหน้าลงถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล {14:6} และโยชูวาบุตรชายนูนกับคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นผู้ที่ได้วามไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน {14:7} และกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า "แผ่นดินที่เราได้เที่ยวสอดแนมดูตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน {14:8} ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ {14:9} ขอแต่อย่าให้พวกเราภู่ต่อพระเยโฮวาห์เท่านั้น อย่างกลัวชาวแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นชนของเราแล้ว ร่มฤทธิ์ของเขาก็สูญไปแล้ว พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่างกล่าวเขาเลย" {14:10} แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่าให้เอาก่อนหินขว้างเขาเสีย ขณะนั้นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลาแห่งชุมนุมต่อหน้าบรรดาคนอิสราเอล

{14:11} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ชนชาตินี้จะสบประมาทเรานานสักเท่าใด แม้ว่าเราได้กระทำหมายสำคัญต่างๆท่ามกลางเขามาแล้ว เขาทั้งหลายจะไม่เชื่อเรานานเท่าใด {14:12} เราจะประหารเขาเสียด้วยโรคภัยและตัดเขาเสียจากการสืบมรดก เราจะกระทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเขาอีก" {14:13} แต่โมเสสได้

กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้ (เพราะพระองค์ทรงพาชาตินี้ออกมาจากท่ามกลางเขาด้วยฤทธาานุภาพของพระองค์) {14:14} ชาวอียิปต์จะเล้าความนั้นแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายได้ยินว่าพระองค์สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงนำเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง {14:15} บัดนี้ถ้าพระองค์จะทรงประหารชนชาตินี้ดูคนเดียว ประเทศทั้งหลายที่ได้ยินกิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพูดกันว่า {14:16} 'เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพาชนชาตินี้ไปถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขานั้น พระองค์จึงทรงประหารเขาเสียที่ในถิ่นทุรกันดาร' {14:17} บัดนี้ข้าพระองค์ทูลวิงวอน ขอพระองค์ทรงบันดาลให้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า {14:18} 'พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธข้า ทรงอุดมในความเมตตา ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่ถือว่าไม่มีโทษหาмиได้ ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ' {14:19} ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อียิปต์จนบัดนี้"

{14:20} แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า "เราให้อภัยตามคำขอเจ้า {14:21} แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์แน่ฉันใด {14:22} คนทั้งหลายที่ได้เห็นสง่าราศีของเรา และได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้กระทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมีได้ฟังเสียงของเรา {14:23} คนเหล่านั้นจะมีได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับป้าตายายของเขาเหล่านั้น คนทั้งปวงที่สบประมาทเราจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนั้นสักคนเดียว {14:24} แต่ส่วนคาเลบผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจต่างกันและได้ตามเราอย่างเต็มที่ เราจะได้พาเขาไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื้อสายของเขาจะได้กรรมสิทธิ์เมืองนั้น {14:25} (พวกอามาลิและพวกคานาอันอยู่ที่หว่างเขา) พรุ่งนี้เจ้าจงกลับไปในถิ่นทุรกันดารตามทางถึงทะเลแดง" {14:26} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {14:27} "เราจะทนชุมนุมชนชั่วร้ายนี้บ่นต่อเรานานสักเท่าใด เราได้ยินเสียงบ่นของคนอิสราเอลซึ่งเขาบ่นว่าเรา {14:28} เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำสิ่งที่เจ้าทั้งหลายบ่นให้เราได้ยินแก่เจ้านั้นนั้น

{14:29} ชากศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมดของเจ้านับตั้งแต่อายุสี่สิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่าเรา {14:30} จะไม่มีสักคนหนึ่งที่มาถึงแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน {14:31} แต่ลูกเล็กที่เจ้าทั้งหลายจะเป็นเหยื่อนั้นเราจะพาเขาทั้งหลายเข้าไป และเขารู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายได้สวประมาท {14:32} ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ {14:33} ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เขาจะทนโทษการเล่นซู้ของเจ้า จนกว่าจำนวนชากศพของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ {14:34} ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้น ซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้าของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสัญญาของเรา {14:35} เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว เราจะกระทำดังนี้แก่บรรดาชุมนุมชนที่ชั่วร้าย ซึ่งร่วมกันคิดต่อสู้เรา เราจะสิ้นสุดลงในถิ่นทุรกันดาร เขาจะตายอยู่ที่นั่น" {14:36} คนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลับมาเล่าความใส่ร้ายแผ่นดินนั้น ซึ่งกระทำให้บรรดาชุมนุมชนบ่นว่าโมเสส {14:37} คนที่มารายงานความร้ายเรื่องแผ่นดินนั้นได้ตายเสียด้วยโรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {14:38} แต่โยชูวาบุตรชายนูน และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่ {14:39} และโมเสสเล่าข้อความนี้ให้คนอิสราเอลทั้งหมดฟัง ประชาชนก็ร้องไห้โศกเศร้ายิ่งนัก {14:40} และคนทั้งปวงได้ลุกขึ้นแต่เช้า ขึ้นไปยังที่สูงบนภูเขากล่าวว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายมาอยู่ที่นี้แล้ว เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิดแล้ว" {14:41} แต่โมเสสกล่าวว่า "เหตุไฉนท่านขัดขืนพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ การนี้จะไม่สำเร็จ {14:42} อย่าขึ้นไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์มิได้อยู่ท่ามกลางท่าน เกือบกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู {14:43} เพราะคนอามาเลซและคนคานาอันอยู่ข้างหน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย" {14:44} แต่เขาทั้งหลายยังบังอาจขึ้นไปยังที่สูงบนเนินเขา แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์และโมเสสมิได้ออกจากค่าย {14:45} แล้วคนอามาเลซและคนคานาอันที่อยู่บนเนินเขานั้นได้ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้จนถึงตำบลโฮรมัท

{15:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {15:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายจะเข้าในแผ่นดินที่เจ้า

จะเข้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราให้แก่เจ้านั้น {15:3} ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากฝูงวัวหรือจากฝูงแพะแกะไปถวายพระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ คือเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร หรือในการเลี้ยงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {15:4} ก็ให้ผู้ใดนำเครื่องบูชาขึ้นนำธัญญาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือยออดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์ คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสี่อิน {15:5} และเจ้าจงจัดน้ำมันหนึ่งในสี่อินสำหรับลูกแกะทุกตัว เป็นเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่องสัตวบูชา {15:6} หรือสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงจัดธัญญาบูชาด้วยยออดแบ่งสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสามอิน {15:7} และสำหรับเป็นเครื่องดื่มบูชา เจ้าจงถวายน้ำมันหนึ่งในสามอิน ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {15:8} เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือให้เป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ {15:9} ก็ให้นำธัญญาบูชามียออดแบ่งสามในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันครึ่งอินมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น {15:10} และให้นำเครื่องดื่มบูชาที่มีน้ำมันครึ่งอินให้เป็นการบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {15:11} จงกระทำอย่างนี้สำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว {15:12} ตามจำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำตามส่วนนี้แก่สัตว์ทุกตัว {15:13} บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำอย่างนี้ทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {15:14} ถ้าคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดท่ามกลางเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าใครจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้เขาทั้งหลายกระทำเหมือนเจ้าทั้งหลายได้กระทำนั้น {15:15} จะต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมนุมชนและสำหรับคนต่างด้าวผู้มาอาศัยอยู่กับเจ้า เป็นกฎาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร คนต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {15:16} จะต้องมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันและลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า" {15:17} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {15:18} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เราจะพาเจ้าไป {15:19} และเมื่อเจ้ารับประทานอาหารแห่งแผ่นดินนั้น เจ้าจงนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ {15:20} จงเอาแบ่งเป็ยภผลแรกทำขนมก้อนหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากลานนวดข้าว เจ้าจงถวายเช่นนั้น {15:21} จงเอาแบ่งเป็ยภผลแรกถวายเป็นเครื่องบูชาแด่

พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า {15:22} ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติดิฉันได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่โมเสส {15:23} ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส ตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อไปตลอดชั่วอายุของเจ้า {15:24} แล้วถ้าประชาชนได้กระทำความผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมนุมชนไม่รู้เห็น ชุมชนชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {15:25} และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปให้แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และเขาทั้งหลายจะได้รับอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา และเขาจะนำเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องบูชาไถ่บาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขา {15:26} และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับอภัยโทษ พร้อมกับคนต่างด้าวผู้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะว่าพลเมืองทั้งหมดเกี่ยวพันกับความผิดนั้นอันเกิดขึ้นโดยไม่เจตนา {15:27} ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำความผิดโดยไม่รู้ตัว ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุชวบทหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {15:28} และให้ปุโรหิตกระทำการลบมลทินบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้บุคคลนั้น ผู้กระทำความผิดเมื่อเขากระทำความบาปโดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลบมลทินบาปเขาเสีย และเขาจะได้รับอภัยโทษ {15:29} ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่างเดียวสำหรับผู้กระทำความผิดโดยไม่รู้ตัว คือคนอิสราเอล ผู้เป็นชาวพื้นเมืองและผู้เป็นคนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเขา {15:30} แต่บุคคลที่บังอาจกระทำการใดๆโดยพลการ ไม่ว่าเขาจะเกิดในแผ่นดินนั้นหรือเป็นคนต่างด้าวก็ดี ผู้นั้นเหี้ยมหยามพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน {15:31} เพราะเขาได้สบประมาทพระคำรัสของพระเยโฮวาห์และละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขาได้รับโทษความชั่วช้าของตน"

{15:32} ขณะเมื่อคนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาพบคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันสะบาโต {15:33} ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด {15:34} เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำการอย่างไรแก่เขา {15:35} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ชายผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ชุมชนชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย" {15:36} และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามาออกค่าย และเอาหินขว้างเขา

จนตาย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

{15:37} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {15:38} "จงพูดกับคนอิสราเอลและสั่งเขาให้ทำพู่ที่มุมชายเสื้อตลอดชั่วอายุของเขา ให้เอาด้ายสีฟ้าติดพู่ที่มุมทุกมุม {15:39} เพื่อเจ้าจะมองดูพู่ นั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำการใดๆตามความพอใจพอดตาของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น {15:40} เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเจ้า {15:41} เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"

{16:1} โคราห์ บุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคสาท ผู้เป็นบุตรชายเลวี กับดาธานและอาบีรัม บุตรชายเอลีอับกับโอนบุตรชายเปเลท บุตรชายรูเบน พาคนไป {16:2} และไปยืนต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง เป็นเจ้านายของชุมนุมชนมีสองร้อยห้าสิบคนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ {16:3} และเขาทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า "ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดกับบริสุทธิ์ทุกคน และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงผยองขึ้นเหนือชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์" {16:4} ครั้นโมเสสได้ยินก็ชบหน้าลงถึงดิน {16:5} ท่านจึงพูดกับโคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขาว่า "พวกรุ่นนี้เข้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนบริสุทธิ์ และจะทรงให้ผู้นั้นเข้าใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้าไปใกล้พระองค์ {16:6} จงกระทำการอย่างนี้ ให้โคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขานำกระถางไฟมา {16:7} จงเอาไฟใส่และใส่เครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ บุตรชายของเลวีเอ๋ย ท่านทั้งหลายได้กระทำความเกินเหตุไป" {16:8} และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า "พวกท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจงฟัง {16:9} เป็นการเล็กน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมนุมชนอิสราเอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์ ให้ปฏิบัติงานในพลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อปรนนิบัติเขา {16:10} และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์รวมทั้งพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลายแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตด้วยหรือ {16:11} เพราะฉะนั้นที่ท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้

บนว่าเขา" {16:12} โมเสสให้ไปเรียกดาธานและอาบีรัมบุตรชายเอลีอับ เขาทั้งสองว่า "เราจะไม่ขึ้นไป {16:13} เป็นการเล็กน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกเราจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพื่อจะฆ่าพวกเราเสียในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเราด้วย {16:14} ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มิได้ให้พวกเรารับที่นาหรือสวนองุ่นเป็นมรดก ท่านจะควักตาคนเหล่านี้เสียหรือ เราจะไม่ขึ้นไป" {16:15} โมเสสโกรธมากและกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ขออย่าทรงโปรดปรานเครื่องบูชาของเขาเลย ข้าพระองค์มิได้อาสาของเขามาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้อันตรายเขาสักคนเดียว" {16:16} และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า "ตัวท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ทั้งตัวท่าน พรรคพวกของท่านและอาโรน {16:17} ให้ทุกคนนำกระถางไฟของตนไป ใส่เครื่องหอมในนั้น ให้ทุกคนนำกระถางไฟเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ มีกระถางไฟสองร้อยห้าสิบด้วยกัน ตัวท่านด้วย และอาโรน ต่างจงเอากระถางไฟของตนไป" {16:18} ดังนั้นทุกคนจึงนำกระถางไฟของเขา ต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องหอมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับโมเสสและอาโรน {16:19} โคราห์ก็ร่วมชุมนุมชนทั้งหมดที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมประจัญหน้าเขาทั้งสอง และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏต่อบรรดาชุมนุมชน {16:20} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {16:21} "จงแยกตัวออกจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาเสียในพริบตาเดียว" {16:22} เขาทั้งสองชบหน้าลงถึงดินกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเดียวกระทำความผิด พระองค์จะทรงพระพิโรธแก่ชุมนุมชนทั้งหมดหรือ"

{16:23} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {16:24} "จงกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม" {16:25} แล้วโมเสสลุกขึ้นไปหาดาธานและอาบีรัมและพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็ตามท่านไป {16:26} โมเสสจึงกล่าวแก่ชุมนุมชนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายออกไปเสียให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้ อย่าแตะต้องอะไรของเขาเลย เกือบที่ท่านทั้งหลายจะต้องถูกกวาดไปกับบรรดาการบาปของเขาด้วย" {16:27} ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม และดาธานกับอาบีรัมออกมายืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็กๆของ

เขา {16:28} และโมเสสพูดว่า "ดังนั้นแหละท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้ามากระทำการทั้งสิ้นนี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจตัวเอง {16:29} ถ้าคนเหล่านี้ตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดามาเยี่ยมเยียนเขา ก็หมายความว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ข้ามา {16:30} แต่ถ้าพระเยโฮวาห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นดินก็อาปากกลืนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขา และเขาทั้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า คนเหล่านี้ได้สบประมาทพระเยโฮวาห์" {16:31} ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบแผ่นดินใต้ที่เขาล่าเหยื่อยืนอยู่ก็แยกออก {16:32} และแผ่นดินก็อาปากออกกลืนเขาทั้งหลายกับครอบครัว และบรรดาคนของโคราห์และข้าวของทั้งหมดของเขา {16:33} ดังนั้นเขาทั้งหลายพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็จับเขาไว้และเขาทั้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม {16:34} อิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบเขาได้ยินเสียงร้องของเขาก็หนีไป เพราะเขากล่าวว่า "เกลือกว่าธรณีจะกลืนเราเสีย" {16:35} และไฟออกมาจากพระเยโฮวาห์ เผาผลาญคนทั้งสองร้อยห้าสิบที่ได้ถวายเครื่องหอมนั้นเสีย {16:36} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {16:37} "จงบอกเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ให้เอากระถางไฟออกเสียจากเปลวเพลิง และแจกกระจายก้อนไฟออกห่างๆกัน เพราะกระถางไฟเหล่านั้นบริสุทธิ์ {16:38} คือกระถางไฟของคนเหล่านี้ที่ได้กระทำบาปจนถึงเสียชีวิตนั้น จงตีแผ่ทำเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา เพราะได้ถวายกระถางเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญแก่คนอิสราเอล" {16:39} ดังนั้นเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงนำกระถางไฟทองเหลือง ซึ่งผู้ที่ถูกไฟเผาเข้าไปบูชา มาตีแผ่ออกเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา {16:40} ให้เป็นเครื่องเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อว่าคนสามัญผู้มิใช่เป็นเชื้อสายของอาโรน จะมิได้เข้าไปเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกือบกว่าจะเป็นอย่างโคราห์และพรรคพวกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอเลอาซาร์ทางโมเสส {16:41} พอรุ่งขึ้นบรรดาชุมนุมชนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสและอาโรนว่า "ท่านได้ประหารชีวิตคนของพระเยโฮวาห์เสีย" {16:42} ต่อมาเมื่อชุมนุมชนมาประชุมประจัญหน้าโมเสสและอาโรน เขาเห็นหน้ามาสู่พลับพลาแห่งชุมนุม และดูเถิด เมฆมาคลุมพลับพลาและสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏ {16:43} โมเสสกับอาโรนจึงมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม

{16:44} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {16:45}

"จงออกไปเสียจากท่ามกลางประชุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาทั้งหลายเสียในพริบตาเดียว" และท่านทั้งสองก็ชบหน้าลงถึงดิน {16:46} โมเสสพูดกับอาโรนว่า "จงเอากระถางไฟ เอาไฟจากแท่นบูชาใส่ไว้ แล้วใส่เครื่องหอมรีบนำไปที่ชุมนุมชน ทำการลบมลทินบาปของชุมนุมชนนั้นเสีย เพราะพระพิโรธพลุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์แล้ว กัณยพิบัติได้บังเกิดขึ้น" {16:47} อาโรนจึงนำกระถางไฟตั้งที่โมเสสบอกวิ่งเข้าไปท่ามกลางที่ประชุม และดูเถิด กัณยพิบัติได้บังเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว และท่านได้ใส่เครื่องหอมและทำการลบมลทินบาปของประชาชน {16:48} ท่านได้ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และกัณยพิบัตินั้นก็ถูกระงับแล้ว {16:49} บรรดาคนที่ตายด้วยกัณยพิบัติมีหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่นับคนที่ตายด้วยเรื่องของโครัท {16:50} เมื่อกัณยพิบัติถูกระงับแล้ว อาโรนก็กลับไปหาโมเสสที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

{17:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {17:2} "จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้ามาจากเขา เรือนบรรพบุรุษละอันจากประมุขทุกคนตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน เขียนชื่อชายเจ้าของไม้ไว้บนไม้เท้าทุกอัน {17:3} เขียนชื่อของอาโรนไว้บนไม้เท้าของคนเลวี เพราะจะมีไม้เท้าอันเดียวสำหรับหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษหนึ่ง {17:4} จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อหน้าพระโอวาทที่ที่เราพบกับเจ้าทั้งหลาย {17:5} และต่อมาไม้เท้าของชายผู้ที่เราโปรดเลือกนั้นจะออก เช่นนี้เราจะกระทำให้เสียงบ่นของคนอิสราเอล ซึ่งเขาบ่นต่อเจ้าสงบลงเสียจากเรา" {17:6} โมเสสจึงส่งคนอิสราเอล และประมุขของท่านทุกคนก็มอบไม้เท้าแก่ท่านคนละอันตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน และไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ในไม้เท้าเหล่านั้นด้วย {17:7} และโมเสสวางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในพลับพลาพระโอวาท {17:8} อยู่มาวันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาพระโอวาท ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศ์วานเลวีได้ออก มีดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์สุกบ้าง {17:9} แล้วโมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดจากที่ตรงพระพักตร์พระเยโฮวาห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด เขาได้ตรวจดู และทุกคนก็นำไม้เท้าของตนไป {17:10} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ต่อหน้าพระโอวาท เก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเตือนพวกกบฏ เพื่อเจ้าจะให้เขาทั้งหลายยุติการบ่นว่าเรา เพื่อเขาจะไม่ตายเป็น" {17:11} โมเสสก็กระทำเช่นนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่านอย่างไร ท่านก็กระทำอย่างนั้น {17:12} และคนอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า "ดูเถิด

เราพินาศ เราถึงหายนะ เราถึงหายนะหมดแล้ว {17:13} ผู้ใดที่มาใกล้พลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ที่ต้องตาย เราจะต้องตายหมดหรือ"

{18:1} ดังนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศ์วานบิดาของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยสถานบริสุทธิ์ ทั้งเจ้าและบุตรชายของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยหน้าที่ปุโรหิตของเจ้า {18:2} และจงนำพี่น้องของเจ้ามาใกล้เจ้า ซึ่งเป็นตระกูลเลวี ตระกูลบิดาของเจ้า เพื่อเขาจะสมทบกับเจ้า และปรนนิบัติเจ้า ขณะที่เจ้าและบุตรชายปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพลับพลาพระโอวาท {18:3} เขาทั้งหลายจะคอยรับใช้เจ้า และรับใช้บรรดาหน้าที่ต่างๆของพลับพลา แต่อย่าให้เข้าใกล้เครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์หรือแท่นบูชา เกือบกว่าเขาทั้งหลายและเจ้าจะต้องตาย {18:4} เขาทั้งหลายจะสมทบกับพวกเจ้า และคอยรับใช้อยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในงานปรนนิบัติทั้งสิ้นของพลับพลา และอย่าให้ผู้ใดมาใกล้เจ้า {18:5} พวกเจ้าต้องคอยรับใช้ในหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และหน้าที่ของแท่นบูชา เพื่อพระพิโรธจะไม่เกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลอีก {18:6} และดูเถิด เราได้เลือกคนเลวีพี่น้องของเจ้าออกจากคนอิสราเอล เป็นของประทานแก่เจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม {18:7} ทั้งเจ้าและบุตรชายจงคอยรับใช้ในหน้าที่ปุโรหิต เพื่องานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแท่นบูชาและสิ่งที่อยู่ภายในม่าน เจ้าต้องอยู่ปฏิบัติงาน เราให้ตำแหน่งปุโรหิตแก่เจ้าเป็นของประทานสำหรับงานปฏิบัติ และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้ต้องให้ถึงแก่ความตาย" {18:8} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "ดูเถิด เราได้ให้เครื่องบูชาของเราส่วนหนึ่งแก่เจ้า คือบรรดาของถวายของคนอิสราเอล เราให้แก่เจ้าส่วนหนึ่งและแก่ลูกหลานของเจ้าเป็นกฎถาวร เพราะเหตุพวกเจ้าได้รับการเจิมแล้ว {18:9} ในบรรดาของบริสุทธิ์ที่สุดส่วนซึ่งไม่ได้เผาไฟที่เป็นของของเจ้ามีดังนี้ บรรดาของถวายของเขา บรรดาธัญญาบูชาของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่บาปของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่การละเมิดของเขา ซึ่งเขาถวายแก่เรา จะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดแก่เจ้า และแก่ลูกหลานของเจ้า {18:10} เจ้าจงรับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ที่สุด ชายทุกคนรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์แก่เจ้า {18:11} สิ่งต่อไปนี้ก็เป็นของเจ้าด้วย คือของให้ที่เขาถวาย บรรดาเครื่องบูชาแกว่งถวายของคนอิสราเอล เราได้ให้ไว้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎถาวร ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ {18:12} น้ำมันที่ดีที่สุดในทุก และ

น้ำองุ่นที่ดีที่สุด และเมล็ดพืชทั้งหมด และผลรุ่นแรกที่เขากลายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้า {18:13} ผลสุกรุ่นแรกของของทุกอย่างซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ที่เขานำมาถวายพระเยโฮวาห์ จะเป็นของเจ้า ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ {18:14} บรรดาของมอบถวายในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า {18:15} บรรดาเนื้อหนังที่เบิกครรภ์ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งเขากลายแด่พระเยโฮวาห์ จะเป็นของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม บุตรหัวปีของมนุษย์เจ้าจะต้องได้ไว้ เจ้าต้องได้ลูกหัวปีของบรรดาสัตว์ทั้งปวงที่มกลินด้วย {18:16} และค่าไถ่ พออายุได้หนึ่งเดือนเจ้าก็ต้องไถ่ ให้เจ้ากำหนดว่าเป็นเงินห้าเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นยี่สิบเก-ราร์ {18:17} แต่ลูกหัวปีของวัวหรือลูกหัวปีของแกะ หรือลูกหัวปีของแพะ เจ้าไม่ต้องไถ่ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ เจ้าจงเอาเลือดของมันพรมบนแท่นบูชา และเอาไขมันของมันเผาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ {18:18} แต่เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกที่แกว่งถวายหรือเนื้อโคนขาขวาเป็นของเจ้า {18:19} บรรดาเครื่องบูชาบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลมอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้า เป็นกฎเกณฑ์ถาวร เป็นพันธสัญญาเกลือเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สำหรับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าด้วย" {18:20} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของเขา ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันใดกับเขาเลย เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล {18:21} ดูเถิด เราให้บรรดาสิทธิหนึ่งๆในอิสราเอลแก่คนเลวีเป็นมรดก เป็นค่าตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม {18:22} ตั้งแต่นี้ต่อไปคนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งชุมนุม เกือบว่าเขาจะรับโทษบาปและจะต้องตาย {18:23} แต่คนเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม และเขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล {18:24} เพราะว่าส่วนสิทธิหนึ่งๆของคนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราได้ให้แก่คนเลวีเป็นมรดก เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอกเขาว่า 'เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล'" {18:25} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {18:26} "ยิ่งกว่านั้น เจ้าจงกล่าวแก่คนเลวีว่า 'เมื่อพวกเจ้ารับสิทธิหนึ่งๆจากคนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเขาเป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจงนำสิทธิหนึ่งๆของสิทธิหนึ่งๆที่เจ้าได้มานั้นถวายแด่พระเยโฮวาห์ {18:27} และส่วนถวายของเจ้านั้นจะนับเหมือนหนึ่ง

เป็นพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าว และเหมือนส่วนที่เติมเปี่ยมจากบ่ออ่าง {18:28} เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากสิทธิหนึ่งๆทั้งสิ้นของเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือสิทธิหนึ่งๆที่เจ้ารับจากคนอิสราเอลนั้น จากส่วนได้นี้พวกเจ้าจงมอบของถวายแด่พระเยโฮวาห์แก่อาโรนปุโรหิต {18:29} จากบรรดาของที่พวกเจ้าได้รับ เจ้าจงนำเครื่องถวายทุกสิ่งที่ต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากบรรดาของที่ดีที่สุดนั้นคือส่วนของที่บริสุทธิ์' {18:30} ฉะนั้นเจ้าจงพูดกับเขาว่า 'เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว ให้คนเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าวและเป็นผลได้จากบ่ออ่าง {18:31} และเจ้าจะรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า เพราะว่าป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่งชุมนุม {18:32} เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้วเจ้าจะห้ามโทษบาปโดยของถวายนั้นไม่ และเจ้าอย่าทำสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลให้มกลินเกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย'"

{19:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า {19:2} "ต่อไปนี้เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาว่า จงบอกคนอิสราเอลให้ว่าตัวตัวเมียสีแดงไม่พิการซึ่งไม่มีตำหนิ และยังไม่เคยเข้าเทียมแอก {19:3} และเจ้าจงให้วัวนั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต และให้เอาวัวนั้นไปนอกค่ายฆ่าเสียต่อหน้าเขา {19:4} และเอเลอาซาร์ปุโรหิตจะเอาหัวมีงูจุ่มเลือดวัวพรมที่ข้างหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมเจ็ดครั้ง {19:5} และให้มีคนเผาหัวตัวเมียนั้นเสียในสายตาของเขา คือเขาจะต้องเผาหนัง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียให้หมด {19:6} และปุโรหิตจะเอาไม้สนสดาร์ ต้นหูสกับด้ายสีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เผาหัวตัวเมียนั้น {19:7} แล้วปุโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตน และชำระร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจึงเข้าไปในค่ายและปุโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น {19:8} ผู้ใดที่ทำการเผาหัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น {19:9} ให้ชายคนที่สะอาดเก็บขี้เถ่าหัวตัวเมียนั้น นำไปไว้นอกค่ายในที่สะอาด และให้เก็บขี้เถ่านั้นไว้ทำเป็นน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมนุมชนอิสราเอลเพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย {19:10} และคนที่เก็บขี้เถ่าของหัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าของตน และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่คนอิสราเอลและแก่คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์ถาวร {19:11} ผู้ที่แตะต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน {19:12} ในวันที่สามเขาต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตัวใน

วันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาดไม่ได้ {19:13} ผู้ใดก็ตาม จะต้องคนตาย คือร่างกายของคนที่ยาแล้ว และมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็กระทำให้พลบลาของพระเยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรมถูกตัวเขา เขาจะเป็นมลทินมลทินยังค้างอยู่ที่เขา {19:14} ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้ามาในเต็นท์ และสารพัดที่อยู่ในเต็นท์ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน {19:15} ภาชนะทุกอย่างที่ไม่มีฝาปิดต้องเป็นมลทิน {19:16} คนใดที่อยู่ในพื้นที่ไปจะต้องคนที่ถูกดาบตาย หรือจะต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหุลมศพ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน {19:17} สำหรับคนที่เปื้อนมลทินนี้ จงเอาขี้เถ้าจากการเผาว่าตัวเมียในการบูชาโล่บาป และเอาน้ำที่ไหลเต็มเข้าไปในภาชนะ {19:18} ให้คนสะอาดเอากิ่งหุสบจุ่มน้ำนั้นประพรมที่เต็นท์และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น และบนตัวคนที่อยู่ที่นั่นและบนตัวคนที่จะต้องกระดูกหรือคนถูกฆ่าหรือคนตายหรือหุลมศพ {19:19} ให้คนสะอาดประพรมคนที่เปื้อนมลทินในวันที่สามและวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขาจะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ พอถึงเวลาเย็นเขาจะสะอาด {19:20} แต่คนที่เปื้อนมลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม เพราะเขาได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน คือว่าน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรมถูกตัวเขา เขาจึงเป็นมลทิน {19:21} และให้เป็นกฎเกณฑ์แก่พวกเขาอยู่เนืองนิตย์ ผู้ที่ประพรมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่จะต้องน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น {19:22} และสิ่งใดที่ผู้เปื้อนมลทินจะต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่จะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น"

{20:1} ชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารสินในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ในคาเดชมิเรียมก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น {20:2} ครั้งนั้นชุมนุมชนไม่มีน้ำ เขาประชุมกันว่าโมเสสและอาโรน {20:3} ประชาชนตัดพ้อต่อว่าโมเสสว่า "เมื่อพี่น้องเราตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้น เราตายเสียด้วยก็ดี {20:4} ท่านพาชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี้ทั้งตัวเราและสัตว์ของเราทำไม {20:5} และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรามาอยู่ที่เลวทรามนี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืชไม่มีมะเดื่อ องุ่นหรือทับทิม และไม่มีน้ำดื่ม" {20:6} แล้วโมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ประตูพลบลาแห่งชุมนุมและชนหน้าลง และสงาราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏ

แก่เขา

{20:7} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {20:8} "จงเอาไม้เท้าและเรียกประชุมชุมนุมชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกหินต่อหน้าต่อตาประชาชนให้หินหลั่งน้ำ ดังนั้นเจ้าจะเอาน้ำออกจากหินให้เขา ดังนั้นแหละเจ้าจะให้น้ำแก่ชุมนุมชนและสัตว์ดื่ม" {20:9} โมเสสก็นำไม้เท้าไปจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่พระองค์ทรงบัญชา {20:10} โมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมนุมชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าผู้ภกฏจงฟัง ณ บัดนี้จะให้เราน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ" {20:11} และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้า และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมนุมชนและสัตว์ของเขาก็ได้ดื่มน้ำ {20:12} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้กระทำให้เราเป็นที่บริสุทธิ์ในสายตาของคนอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าจึงจะมีได้นำชุมนุมชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา" {20:13} น้ำนั้นคือน้ำเมรีบาห์ เพราะว่าคนอิสราเอลได้ต่อว่าพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางเขา

{20:14} โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากคาเดชไปถึงกษัตริย์แห่งเอโดมว่า "พี่น้องซึ่งเป็นคนอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ท่านก็ทราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว {20:15} ว่าบรรพบุรุษของเราลงไปยังอียิปต์ และเราอยู่ในอียิปต์ช้านาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราและบรรพบุรุษของเรา {20:16} และเมื่อเราร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับเสียงของเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเราออกจากอียิปต์ และดูเถิด เรามาอยู่ในคาเดชเป็นเมืองที่อยู่ชิดพรมแดนของท่าน {20:17} ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่นาหรือสวนองุ่นของท่าน เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวง เราจะไม่หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ จนกว่าเราจะผ่านพ้นเขตแดนของท่าน" {20:18} แต่เอโดมกล่าวแก่ท่านว่า "ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้เกลือกว่าเราจะยกออกมาสู้ท่านด้วยดาบ" {20:19} และคนอิสราเอลพูดกับกษัตริย์แห่งเอโดมว่า "เราจะขึ้นไปตามทางหลวง ถ้าเราดื่มน้ำของท่านไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เราจะชำระเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป เราไม่ต้องการอะไรอีก" {20:20} แต่ท่านตอบว่า "เจ้าจะยกผ่านไปไม่ได้" แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอันมากมาต่อสู้เขาทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง {20:21} เช่นนี้แหละเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากท่าน {20:22} และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางจากคาเดชมาถึงภูเขาศีโอร์

{20:23} ที่ภูเขาสโรว์นี้พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนริมเขตแดนแผ่นดินเอโดมว่า {20:24} "อาโรนจะต้องถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่คนอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองกบฏต่อคำสั่งของเราที่น้ำเมรีบาห์ {20:25} จงนำอาโรนและเอเลอาซาร์บุตรชายของเขา นำเขาขึ้นมาบนภูเขาสโรว์ {20:26} จงถอดเสื้อของอาโรนสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนจะถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เขาจะตายที่นั่น" {20:27} โมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และพวกท่านก็ขึ้นไปบนภูเขาสโรว์ท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมด {20:28} และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรน และสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดเขา นั้น แล้วโมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขา {20:29} เมื่อบรรดาชุมนุมชนเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตเสียแล้ววงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อาโรนอยู่สามสิบวัน

{21:1} เมื่อกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอันผู้อยู่ทางภาคใต้ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พวกสอดแนมใช้ นั้น ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับไปเป็นเชลยได้บ้าง {21:2} และคนอิสราเอลปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า "ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือข้าพระองค์แน่แล้ว ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น" {21:3} และพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้ เขาก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขาเสียสิ้น จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่าโฮรมาห์ {21:4} เขาทั้งหลายออกเดินจากภูเขาสโรว์ตามทางที่ไปทะเลแดงเพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดม ประชาชนท้อใจมากเพราะเหตุหนทาง

{21:5} และประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้าและว่าโมเสสว่า "ทำไมพาเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะ我们没有อาหารและไม่มีน้ำ เราเบื่้อาหารอันไร้ค่านี้" {21:6} และพระเยโฮวาห์ก็ทรงให้เมฆเสามาในหมู่ประชาชน งูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายมาก {21:7} และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า "เราทั้งหลายได้กระทำบาป เพราะเราทั้งหลายได้บ่นว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่าท่าน ขอทูลแด่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงนำเราไปจากเราเสีย" ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน {21:8} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงทำงูเมฆเสาดัวหนึ่งติดไว้ที่เสา และต่อมาทุกคนที่ถูกงูกัดเมื่อเขามองดู เขายังมีชีวิตอยู่ได้" {21:9} ดังนั้นโมเสสจึงทำทองเหลืองดัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมาถ้าผู้ใดถูกงูกัด เขามองดูทองเหลืองนั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้ {21:10} และคนอิสราเอลก็ยกออกเดินไป

ตั้งค่ายอยู่ที่โอโบท {21:11} และเขาออกเดินจากโอโบทไปตั้งค่ายอยู่ที่อียอบาริม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโมอับทางทิศตะวันออก {21:12} เขายกออกจากที่นั่นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด {21:13} เขายกออกจากที่นั่นไปตั้งค่ายพักแม่น้ำอารโนนข้างโน้น ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ยึดมาจากพรหมแดนของคนอาโมไรต์ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรหมแดนของโมอับ ระหว่างโมอับกับคนอาโมไรต์ {21:14} ดังนั้นในหนังสือสงครามของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า "พระองค์ทรงชนะที่ทะเลแดง และลุ่มแม่น้ำอารโนน {21:15} และที่เชิงลาดของลุ่มเหล่านั้นซึ่งยึดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาร์ และพาดพิงไปถึงพรหมแดนโมอับ" {21:16} จากที่นั่นเขาออกเดินต่อไปถึงเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เขา" {21:17} แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า "โอ บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพลุ่งขึ้นมา ให้เราร้องเพลงกัน {21:18} เป็นบ่อน้ำที่เจ้านายได้ขุดไว้ เป็นบ่อที่ขุนนางของประชาชนเจาะไว้ ด้วยคทาและไม้เท้าของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ" และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมัทธานาห์ {21:19} และจากมัทธานาห์ถึงตำบลนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอลถึงตำบลบาโมท {21:20} และจากบาโมทถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องถิ่นโมอับข้างยอเดบาปีสกาห์ซึ่งมองลงมาเห็นเยซิโมน

{21:21} แล้วอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์กล่าวว่า {21:22} "ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พวกเราจะไม่เลี้ยวเข้าไปในนาหรือในสวนองุ่น เราจะไม่ต็มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรหมแดนเมืองของท่าน" {21:23} แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรหมแดนของท่าน สิโหนรวบรวมพลทั้งหมดของท่านยกออกสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และท่านมาถึงยาฮาสรกับอิสราเอลที่นั่น {21:24} และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคมดาบ ยึดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำอารโนนจนถึงแกวยับบอก ไกลไปจนถึงแดนคนอัมโมน เพราะว่าพรหมแดนของคนอัมโมนเข้มแข็ง {21:25} และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านั้นทั้งหมด และอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคนอาโมไรต์ ในเฮชบอน และตามชนบททั้งหมด {21:26} เพราะว่าเฮชบอนเป็นเมืองหลวงของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่ต่อสู้กับกษัตริย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้นไกลไปถึงแม่น้ำอารโนน {21:27} เพราะฉะนั้นนักร้องบทสุภาษิตจึงร้องว่า "มาที่เฮชบอน ให้สร้างและสถาปนาเมืองแห่งสิโหนขึ้น {21:28} เพราะว่ามีไฟออกไปจากเฮชบอน มีเปลวไฟออกไปจากเมืองแห่งสิโหน ได้ทำลาย

เมืองอาร์ของโมอับ เจ้าของแห่งปฐนียสถานสูงของแม่น้ำอารโนน {21:29} โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า โอ ชนชาติแห่งพระเคโมชเอ๋ย เจ้าต้องพินาศ พระเคโมชได้มอบทั้งบุตรชายของตนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน ให้เป็นเชลยของสิโหน กษัตริย์คนอาโมไรต์ {21:30} เราทั้งหลายได้ยิงเขาทั้งปวง เฮชบอนพินาศจนถึงติโบน เราได้กวาดล้างถึงโนฟัทเสียคือถึงเมเดบา" {21:31} ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคนอาโมไรต์

{21:32} และโมเสสใช้คนไปสอดแนมเมืองยาเซอร์ และเขาทั้งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น และจับไล่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นั่นเสีย {21:33} แล้วเขาก็เลี้ยววกเดินไปตามทางเมืองบาซาน และโอกกษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมา ทั้งตัวท่อกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรอี {21:34} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งบรรดาพลไพร่ของเขา และแผ่นดินของเขา และเจ้าจะกระทำแก่เขาอย่างเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชบอน" {21:35} ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงฆ่าโอกและโอรสของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิ้นของท่าน ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

{22:1} แล้วคนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ ณ ที่ราบโมอับซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค {22:2} ฝ่ายบาลาคบุตรชายคิโพรได้เห็นการทั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคนอาโมไรต์ {22:3} ทั้งโมอับก็ครั่นคร้ามต่อชนชาตินั้นนักหนา เพราะเขามีคนมากด้วยกัน โมอับกลัวคนอิสราเอลคนเดียว {22:4} โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนว่า "คนเหล่านี้จะมาเลี้ยกินสารพัดที่ล้อมรอบเราอยู่หมด เหมือนวัวเลี้ยกินหญ้าในนา" บาลาคบุตรชายคิโพรเป็นกษัตริย์เมืองโมอับในเวลานั้น {22:5} ท่านใช้ผู้สื่อสารไปยังบาลาคบุตรชายเบโอร์ที่เปโตรโกลีแม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน โดยกล่าวว่า "ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด เขาทั้งหลายเข้าแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพักอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า {22:6} ฉะนั้น ขอเชิญมาเถิด บัดนี้ขอสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ถ้าท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง" {22:7} ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนก็ถือคำการทำอาถรรพ์นั้นออกไป ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงบาลาค ก็บอกคำของบาลาคแก่

เขา {22:8} บาลาคก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "คือนี่จึงดั่งที่นี้ก่อน เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่ข้าแล้ว ข้าจึงนำคำนั้นมาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย" ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงยับยั้งอยู่กับบาลาค {22:9} และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาคตรัสว่า "คนที่มาอยู่กับเจ้าคือผู้ใด" {22:10} บาลาคก็ทูลพระเจ้าว่า "บาลาคบุตรชายคิโพรกษัตริย์เมืองโมอับได้ใช้เขาทั้งหลายมาแจ้งแก่ข้าพระองค์ว่า {22:11} 'ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์มาแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก ขอเชิญมาเถิด ขอสาปแช่งเขาทั้งหลายให้แก่ข้าพเจ้า ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปได้'" {22:12} พระเจ้าตรัสกับบาลาคว่า "เจ้าอย่าไปกับเขาทั้งหลาย เจ้าอย่าแช่งชนชาตินั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่ได้รับพร" {22:13} รุ่งเช้าบาลาคก็ลุกขึ้นกล่าวแก่เจ้านายของบาลาคว่า "จงกลับไปแผ่นดินของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธมิให้เราไปกับท่าน" {22:14} เพราะฉะนั้นเจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลาคกล่าวว่า "บาลาคมิปฏิเสธไม่ยอมมากับเรา" {22:15} บาลาคได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน {22:16} เขาทั้งหลายมาถึงบาลาคแล้วกล่าวว่า "บาลาคบุตรชายคิโพรกล่าวดังนี้ว่า 'ขออย่าให้มีอะไรขัดขวางท่านที่จะไปหาข้าพเจ้าเลย {22:17} เพราะข้าพเจ้าจะให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูงแน่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้ ข้าพเจ้าจะกระทำตาม ขอเชิญมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า'" {22:18} แต่บาลาคมิได้ตอบคนใช้ของบาลาคว่า "แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของท่านแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ {22:19} ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านยับยั้งอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่งก่อนด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าจะตรัสเพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง" {22:20} และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาคในกลางคืนตรัสแก่เขาว่า "ถ้ามีผู้ชามาเรียกเจ้าจงลุกขึ้นไปกับเขา แต่เจ้าจงกระทำตามที่เรากล่าวแก่ท่านนั้น" {22:21} ดังนั้นรุ่งเช้าบาลาคก็ลุกขึ้นผูกอาสนะไปกับเจ้านายแห่งโมอับ {22:22} แต่พระเจ้าทรงกริ้วต่อบาลาคเพราะเขาไป ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนเป็นผู้สกัดทางบาลาคมิไว้ ฝ่ายบาลาคซึ่งละมิดนใช้สองคนไปกับเขา {22:23} เมื่อลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง ลาก็เลี้ยวออกนอกทาง เข้าไปในทุ่งนา บาลาคจึงตีลาให้กลับไปทางเดิม {22:24} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนอยู่ในทางแคบระหว่างสวนองุ่น มีกำแพงทั้งสองข้างทาง {22:25} เมื่อลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มั่น

ก็ดันไปติดกำแพง หนีบเท้าของบาลาอัมเข้ากับกำแพง บาลาอัมก็ตีลาอิก {22:26} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปข้างหน้ายืนอยู่ในที่แคบ ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงไปข้างขวาหรือข้างซ้าย {22:27} เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มันก็หมอบลง บาลาอัมยังคงนั่งอยู่บนหลัง บาลาอัมก็โกรธ จึงเอาไม้เท้าของเขาดีลา {22:28} แล้วพระเยโฮวาห์เปิดปากลา มันจึงพูดกับบาลาอัมว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง" {22:29} บาลาอัมพูดกับลาว่า "เพราะเจ้าได้แกล้งเรา เรายากจะมีดาบอยู่ในมือเดี๋ยวนี้ เราจะได้ฆ่าเจ้าเสีย" {22:30} ลาก็พูดกับบาลาอัมว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ลาของท่านที่ท่านขับขี่ยู่ทุกวันตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ ข้าพเจ้าได้เคยกระทำเช่นนี้แก่ท่านหรือ" บาลาอัมก็บอกว่า "ไม่เคย" {22:31} แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาบาลาอัม เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง บาลาอัมก็ก้มศีรษะชนหน้าลงกราบ {22:32} และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า "ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเถิด เรามาห้ามเจ้า เพราะการประทุษร้ายของเจ้าขัดขึ้นเรา {22:33} ลาได้เห็นเราและหลีกเลี่ยงไปต่อหน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมิได้หลีกเลี่ยงจากเรา เราจะได้ฆ่าเจ้าเสียแล้วเมื่อตะกี้นี้แน่ และให้ลารอดตายไป" {22:34} แล้วบาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านยืนอยู่ในหนทางกับข้าพเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ถ้าท่านไม่เห็นชอบ ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย" {22:35} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า "จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด แต่เจ้าจงพูดเฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด" ดังนั้นบาลาอัมก็ไปกับเจ้านายของบาลาคต่อไป {22:36} เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว ท่านจึงออกไปรับบาลาอัมที่เมืองโมอับ ที่สุดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำอารโนน {22:37} บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราได้อุตส่าห์ใช้คนไปเชิญท่านมา มิใช่หรือ เหตุไฉนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ" {22:38} บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว" {22:39} แล้วบาลาอัมไปกับบาลาคถึงตำบลคิริยาทุโซท {22:40} ณ ที่นั้นบาลาคเอารัวและแกะถวายบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขาบ้าง {22:41} ต่อมารุ่งขึ้นบาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังปฐมนิสถานสูงของพระบาอัล จากที่นั่นก็ได้เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

{23:1} บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ท่านจงสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี่เจ็ดแท่น และจัดวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัวให้

ข้าพเจ้า" {23:2} บาลาคก็กระทำตามคำของบาลาอัม บาลาคและบาลาอัมเอารัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น {23:3} แล้วบาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป ชะรอยพระเยโฮวาห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน" แล้วเขาก็ขึ้นไปยังที่สูง {23:4} พระเจ้าทรงพบกับบาลาอัม และบาลาอัมกราบทูลพระองค์ว่า "ข้าพพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจ็ดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ทุกแท่น" {23:5} พระเยโฮวาห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัมและตรัสว่า "จงกลับไปหาบาลาคแล้วจงพูดอย่างนั้น" {23:6} บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค และดูเถิด บาลาคกับบรรดาเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน {23:7} บาลาอัมได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากอารัม ท่านกษัตริย์ของโมอับได้พาข้าพเจ้ามาจากภูเขทางตะวันออก กล่าวว่า 'มาเถิด มาแข่งยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเถิด มาประณามอิสราเอล' {23:8} ข้าพเจ้าจะแช่ผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแช่ได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร {23:9} เพราะข้าพเจ้าได้ดูเขาจากยอดผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขาแน่ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งอยู่ลำพังและมีได้นับเข้าในหมู่ประชาชาติ {23:10} ใครจะนับผงคลีดินของยาโคบได้ หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเขา" {23:11} แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า เราเชิญท่านให้มาแข่งพวกศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เรานอกจากอวยพรเขา" {23:12} เขาจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องระวังที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยโฮวาห์ใส่ในปากข้าพเจ้าหรือ" {23:13} บาลาคพูดกับเขาว่า "เชิญท่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเถิด ซึ่งท่านจะดูเขาจากที่นั่นได้ ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมดจากที่นั่นท่านจงแข่งเขาทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเถิด" {23:14} แล้วบาลาคก็พาบาลาอัมมาถึงนาของโคฟิม ขึ้นถึงยอดเขาปิสกัท สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และจัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น {23:15} บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านเถิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยโฮวาห์ตรงโน้น" {23:16} แล้วพระเยโฮวาห์ทรงพบบาลาอัมและทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขาดังว่า "จงกลับไปหาบาลาค และจงพูดอย่างนั้น" {23:17} บาลาอัมก็กลับมาหาบาลาค ดูเถิด เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน มีเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่กับท่าน บาลาคจึงถาม

เขาวา "พระเยโฮวาห์ตรัสว่ากระไร" {23:18} บาลาอัมก็ได้อีกว่ากลอนภาษิตของเขาว่า "บาลาค ลูกขึ้นเกิดและคอยฟังบุตรชายของคิปีไร จงฟังข้าพเจ้าเกิด {23:19} พระเจ้ามิใช่มนุษย์จึงมิได้มูสา และมีได้เป็นบุตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ ที่พระองค์ตรัสไปแล้ว พระองค์ก็จะมิทรงกระทำตามหรือ ที่พระองค์ทรงลั่นวาจาแล้ว จะไม่ทรงกระทำสำเร็จหรือ {23:20} ดูเถิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร พระองค์ได้ทรงอำนวยพร และข้าพเจ้าจะเรียกกลับไม่ได้ {23:21} พระองค์ได้ทอดพระเนตรว่าไม่มีความชั่วร้ายในยาโคบ และทรงเห็นว่าไม่มีความชั่วร้ายในอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายู่กับเขา และเสียงให้ร้องถวายพรพระมหากษัตริย์อยู่ท่ามกลางเขา {23:22} พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งม้ายูนิคอน {23:23} ไม่มีการถือลางต่อต้านยาโคบ ไม่มีการทำนายต่อต้านอิสราเอล ถึงเวลาแล้วยาโคบและอิสราเอลก็จะได้รับคำบอกว่า 'พระเจ้าจะทรงกระทำอะไร' {23:24} ดูเถิด ชนชาติหนึ่งซึ่งลุกขึ้นอย่างสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ และยืนขึ้นอย่างสิงโตหนุ่ม ไม่ยอมนอนจนกว่าจะกินเหยื่อเสีย และดื่มเลือดของสิ่งที่ฆ่าตาย" {23:25} แล้วบาลาคจึงพูดกับบาลาอัม "อย่าแข่งเขาเลย ทั้งอย่าอวยพรแก่เขา" {23:26} แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านแล้วหรือว่า 'ทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส ข้าพเจ้าจะต้องกระทำตาม'" {23:27} บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า "มาเถิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง ชะรอยพระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านแข่งเขาเพื่อข้าพเจ้าจากที่นั่น" {23:28} บาลาคก็พาบาลาอัมไปถึงยอดเขาเปโอไร ซึ่งมองลงมาเห็นเยซิโมน {23:29} แล้วบาลาอัมบอกกับบาลาคว่า "จงสร้างแท่นบูชาที่นี่เจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้า จัดตัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้าที่นี่" {23:30} บาลาคจึงกระทำตามที่บาลาอัมได้บอก และถวายบูชาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบนแท่นทุกแท่น

{24:1} เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยที่จะให้อวยพรแก่อิสราเอล บาลาอัมก็หาได้ไปแสวงหาทางอย่างครั้งก่อนๆไม่ แต่มุ่งหน้าตรงไปยังถิ่นทุรกันดาร {24:2} บาลาอัมเงยหน้าดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายๆตามตระกูล แล้วพระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา {24:3} เขาจึงกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอไร คำพยากรณ์ของชายที่หูดำแข็ง {24:4} คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวณะของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ลบล้างจนเกิดความมั่นใจ แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง {24:5} โอ ยาโคบเอ๋ย เด่นชัดของท่านช่างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านก็งาม {24:6}

เหมือนหุบเขาที่ยืดไปไกล เหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำเหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือนต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ {24:7} น้ำจะไหลออกจากถ้ำของเขา และเชื้อสายของเขาจะมีอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่ากษัตริย์อากั๊ก ราชาอาณาจักรของเขาจะรุ่งเรือง {24:8} พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งม้ายูนิคอน เขาจะกินประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูเสีย และหักกระดูกของศัตรูเหล่านั้น และแพงเขาทั้งหลายทะลุด้วยลูกศร {24:9} เขาหมอบลงและนอนลงอย่างสิงโต เขาเหมือนสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ใครเล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แช่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแช่ง" {24:10} บาลาคก็กราบบาลาอัม จิตตบมือ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราเชิญท่านมาให้แข่งศัตรูของเรา และดูเถิด ท่านได้อวยพรแก่เขาถึงสามครั้ง {24:11} ฉะนั้นบัดนี้ จงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเถิด เราได้กล่าวว่า เราจะให้เกียรติแก่ท่านแน่แท้ แต่ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงขัดขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ" {24:12} แต่บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกผู้สื่อสารซึ่งท่านใช้ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า {24:13} 'แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของเขาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ที่จะทำตามใจข้าพเจ้าไม่ว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮวาห์ตรัสประการใด ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น' {24:14} ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปสู่ชนชาติของข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่านทราบว่า ชนชาตินี้จะกระทำประการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า" {24:15} เขาก็กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอไร คำพยากรณ์ของชายที่หูดำแข็ง {24:16} คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวณะของพระเจ้า และทราบถึงพระปัญญาของพระองค์ผู้สูงสุด ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ลบล้างจนเกิดความมั่นใจ แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง {24:17} ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างใกล้ๆนี้ ดาวดวงหนึ่งจะเดินออกมาจากยาโคบ และธารพระกรอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของโมอับและทำลายบรรดาลูกหลานของเซท {24:18} ฝ่ายเอโดมจะตกเป็นของผู้อื่น เสอีร์จะตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย ฝ่ายอิสราเอลได้แสดงวีรกรรมแล้ว {24:19} ผู้หนึ่งที่จะออกมาจากยาโคบจะครอบครอง และชาวเมืองที่รอตตาย ผู้นั้นจะทำลายเสีย" {24:20} แล้วบาลาอัมมองดูคนอามาเลซ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "อามาเลซเป็นประชาชาติที่หนึ่ง แต่ในที่สุดจะถึงซึ่งการทำลายอันถาวร"

{24:21} และเขามองดูคนเคไนต์ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "ที่อาศัยของท่านเข้มแข็งมาก และรังของท่านก็วางอยู่ในศิลา {24:22} แต่อย่างไรก็ตามคนเคไนต์ก็ต้องถูกกวาดล้าง อีกนานเท่าใดเล่า พวกอัสซูรจะมากวาดเจ้าไปเป็นเชลย" {24:23} และบาลาอัมกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "อนิจจาเอ๋ย เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้ใครจะมีชีวิตอยู่ได้ {24:24} แต่กำปั่นจะมาจากเขตแดนเมืองคิทธิมทำลายอัสซูรและเอเบอร์ และเขาจะถูกทำลายอันถาวรด้วย" {24:25} แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเขา และบาลาคก็ไปตามทางของตนด้วย

{25:1} เมื่ออิสราเอลพักอยู่ในเมืองชิติม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นซุกกับหญิงชาวโมอับ {25:2} หญิงเหล่านี้ก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง {25:3} ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบาอัลเปโอร์ และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล {25:4} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนแคว้นตาคแดดไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย" {25:5} และโมเสสบอกพวกผู้นำผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า "ท่านทุกคนจงฆ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบาอัลเปโอร์เสีย" {25:6} และดูเอ็ด มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนมีเดียคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พี่น้องของเขาต่อสายตาของโมเสส และท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอล ซึ่งกำลังร้องให้อยู่หน้าประตูลับลาลาแห่งที่ชุมนุม {25:7} ครั้นฟีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นไปจากชุมนุมชน มือถือทวน {25:8} ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และแทงทะลุเขาทั้งคู่ ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ท้องของนางก็ทะลุ แล้วภัยพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ {25:9} แต่อย่างไรก็ตาม คนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีสองหมื่นสี่พันคน {25:10} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {25:11} "ฟีเนหัส บุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายอาโรนปุโรหิต ได้ยับยั้งความกริ้วของเราต่อคนอิสราเอล ในการที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน ดังนั้นเราจึงมิได้เผาผลาญคนอิสราเอลเสียด้วยความหึงหวงของเรา {25:12} ดังนั้นจงกล่าวว่า 'ดูเอ็ด เราให้พันธสัญญาสันติสุขแก่เขา {25:13} พันธสัญญานั้นจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา เป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งปุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปคนอิสราเอล'" {25:14} ชื่อของชาย

อิสราเอลคนที่ถูกฆ่าพร้อมกับหญิงชาวมีเดียคนนั้น ชื่อคิมรีบุตรชายของสาอู เจ้าชายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน {25:15} และชื่อของหญิงชาวมีเดียผู้ถูกฆ่า คือคสปีบุตรสาวของศูร์ ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในมีเดีย {25:16} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {25:17} "จงรบกวนคนมีเดีย และสู้รบกับเขา {25:18} เพราะเขารบกวนเจ้าด้วยอุบาย ซึ่งเขาล่อเจ้าในเรื่องเปโอร์ และในเรื่องนางคสปี บุตรสาวเจ้าชายแห่งมีเดีย ผู้เป็นน้องสาวของพวกเขา ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่บังเกิดภัยพิบัติด้วยเรื่องเปโอร์"

{26:1} ต่อมาภายหลังภัยพิบัตินั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิตว่า {26:2} "จงทำสำมะโนครัวชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหมดในอิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสงครามได้" {26:3} โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตปราศรัยกับเขาทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า {26:4} "จงทำสำมะโนครัวประชาชน อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป" ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอล ผู้ที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์คือ {26:5} รูเบน บุตรชายหัวปีของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือฮาโนค คนครอบครัวฮาโนค ปัลลู คนครอบครัวปัลลู {26:6} เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน คารมี คนครอบครัวคารมี {26:7} เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน {26:8} และบุตรชายของปัลลูคือเอลีอับ {26:9} บุตรชายของเอลีอับคือ เนมุเอล ดาธาน และอาบิริม นี่คือดาธานและอาบิริมที่เลือกจากชุมนุมชนเป็นผู้ขัดขวางโมเสสและอาโรนในพระคพวกโคราห์ เมื่อเขาขัดขวางพระเยโฮวาห์ {26:10} และแผ่นธรณีได้เ้าปากออกกลืนเขาพร้อมกับโคราห์ เมื่อพระคพวกนั้นถึงตายเมื่อไฟเผาผลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเขาทั้งหลายเป็นเรื่องเตือนใจ {26:11} แต่บุตรของโคราห์นั้นหาได้ตายไม่ {26:12} บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเขา คือ เนมุเอล คนครอบครัวเนมุเอล ยามีน คนครอบครัวยามีน ยาคีน คนครอบครัวยาคีน {26:13} เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์ ชาอูล คนครอบครัวชาอูล {26:14} เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนสิเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพันสองร้อยคน {26:15} บุตรของกาต ตามครอบครัวของเขา คือเศโฟน คนครอบครัวเศโฟน อักกี คนครอบครัวอักกี ชูนี่ คนครอบครัวชูนี่ {26:16} โอสนี คนครอบครัวโอสนี เอรี คนครอบครัวเอรี {26:17} อาโรต คนครอบครัวอาโรต อาเรลี คนครอบครัวอาเรลี {26:18} เหล่านี้เป็น

ครอบครัวของบุตรของกาต ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน {26:19} บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์และโอนัน เออร์กับโอนันตายเสียในแผ่นดินคานาอัน {26:20} และบุตรชายของยูดาห์ตามครอบครัวของเขา คือเช-ลาห์ คนครอบครัวเช-ลาห์ เปเรศ คนครอบครัวเปเรศ เส-ราห์ คนครอบครัวเส-ราห์ {26:21} และบุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน ฮามูล คนครอบครัวฮามูล {26:22} เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์ ตามจำนวนของเขามีเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน {26:23} บุตรชายของอิสราเอลตามครอบครัวของเขา คือโธลา คนครอบครัวโธลา ปูวาร์ คนครอบครัวปูวาร์ {26:24} ยาซอบ คนครอบครัวยาซอบ ซิมโรน คนครอบครัวซิมโรน {26:25} เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสราเอล ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสามร้อยคน {26:26} บุตรชายของเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือเศเรด คนครอบครัวเศเรด เอโลน คนครอบครัวเอโลน ยาเลเอล คนครอบครัวยาเลเอล {26:27} เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเศบูลุน ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นห้าร้อยคน {26:28} บุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา คือมนัสเสห์และเอฟราอิม {26:29} บุตรชายของมนัสเสห์ คือมาคีร์ คนครอบครัวมาคีร์ มาคีร์ให้กำเนิดบุตรชื่อกิเลอาด กิเลอาด คนครอบครัวกิเลอาด {26:30} บุตรชายของกิเลอาด คืออียะเซอร์ คนครอบครัวอียะเซอร์ เฮเลค คนครอบครัวเฮเลค {26:31} และอัสรีเอล คนครอบครัวอัสรีเอล เซเคม คนครอบครัวเซเคม {26:32} และเชมิดา คนครอบครัวเชมิดา เฮเฟอร์ คนครอบครัวเฮเฟอร์ {26:33} ส่วนเศโลเฟห์บุตรชายเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเศโลเฟห์คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์และทึร์ซาห์ {26:34} เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเสห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน {26:35} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาชื่อ ชูเธลาห์ คนครอบครัวชูเธลาห์ เบเคอร์ คนครอบครัวเบเคอร์ ทาหาน คนครอบครัวทาหาน {26:36} บุตรชายของชูเธลาห์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน {26:37} เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราอิมตามจำนวนของเขา มีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา {26:38} บุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือ เบลา คนครอบครัวเบลา อัซเบล คนครอบครัวอัซเบล อาหิรม คนครอบครัวอาหิรม {26:39} ชูฟาม คนครอบครัวชูฟาม หูฟาม คนครอบครัวหูฟาม {26:40} และบุตรชายของเบลา คืออาร์ดและนาอามาน อาร์ด คนครอบครัวอาร์ด นาอ

มาน คนครอบครัวนาอามาน {26:41} เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา และจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน {26:42} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเขา คือชูอัม คนครอบครัวชูอัม นี่เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเขา {26:43} ครอบครัวทั้งหมดของคนชูอัมตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน {26:44} บุตรของอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา คืออิมนัท คนครอบครัวอิมนัท อิสิวี คนครอบครัวอิสิวี เบรียห์ คนครอบครัวเบรียห์ {26:45} บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์ คนครอบครัวเฮเบอร์ มัลคีเอล คนครอบครัวมัลคีเอล {26:46} บุตรสาวของอาเชอร์ คือเสราห์ {26:47} เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเชอร์ตามจำนวนของเขา มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน {26:48} บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา คือยาเซเอล คนครอบครัวยาเซเอล ภูนี คนครอบครัวภูนี {26:49} เยเซอร์ คนครอบครัวเยเซอร์ ซิลเลม คนครอบครัวซิลเลม {26:50} เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา และตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน {26:51} จำนวนคนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน {26:52} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {26:53} "ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ {26:54} มรดกส่วนใหญ่ก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อม ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน {26:55} แต่ให้จับฉลากแบ่งแผ่นดินนั้น ให้เขาได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเขา {26:56} ให้จับฉลากแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่และตระกูลย่อม" {26:57} ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเขา คือเกอร์โซน คนครอบครัวเกอร์โซน โคฮาต คนครอบครัวโคฮาต เมรารี คนครอบครัวเมรารี {26:58} ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบนี คนครอบครัวเฮโบรน คนครอบครัวมาห์ลี คนครอบครัวมุซึ คนครอบครัวโคราห์ และโคฮาต ให้กำเนิดบุตรชื่อนัมราม {26:59} ภรรยาของนัมรามคือโยเคเบตบุตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวีที่อียิปต์ และนางคลอดบุตรให้นัมรามชื่อ อาโรนและโมเสส และมีริยมพี่สาวของเขาทั้งสอง {26:60} และอาโรนให้กำเนิดบุตรชื่อนาถับ อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ {26:61} แต่นาถับและอาบิฮูนั้นได้เสียชีวิต เมื่อเขาบูชาด้วยไฟที่ผิดรูปแบบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {26:62} และจำนวนของเขาเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ชายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เพราะเขามีได้นับรวมไว้ในคนอิสราเอล เพราะไม่มี

มรดกให้แก่เขาท่ามกลางคนอิสราเอล {26:63} จำนวนคนเหล่านี้โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเเบรีโค {26:64} แต่ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งซึ่งโมเสสและอาโรนปุโรหิตได้นับไว้ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย {26:65} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสเรื่องเขาเหล่านั้นว่า "เขาจะต้องตายแน่ในถิ่นทุรกันดาร" ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ และโยชูวาบุตรชายนูน

{27:1} ครั้งนั้นบุตรสาวทั้งหลายของเคโลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากครอบครัวต่างๆของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟเข้ามาใกล้ ชื่อบุตรสาวทั้งหลายของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทิสซาคาห์ {27:2} และเขาทั้งหลายมาขึ้นอยู่ต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าประมุข และต่อหน้าบรรดาชุมนุมชนที่ประจวบที่พลากแห่งชุมนุม กล่าวว่า {27:3} "บิดาของเราตายเสียในถิ่นทุรกันดาร ท่านมิได้อยู่ในพวกที่สอสมกันต่อสู่พระเยโฮวาห์ในพรรคพวกโคราห์ แต่ท่านเสียชีวิตเพราะบาปของตน และท่านไม่มีบุตรชายเลย {27:4} เหตุใดจึงลบชื่อบิดาของเราจากครอบครัวของท่าน เพราะเหตุที่ท่านไม่มีบุตรชายเลย ขอให้เรามีกรรมสิทธิ์ที่ดินท่ามกลางพี่น้องบิดาของเราด้วย" {27:5} โมเสสได้นำเรื่องของเขากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {27:6} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {27:7} "บุตรสาวของเคโลเฟห์หัดพูดถูกต้องแล้ว เจ้าจงให้กรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นมรดกท่ามกลางพี่น้องบิดาของเขา และกระทำให้มรดกบิดาของเขาตกทอดมาถึงเขา {27:8} เจ้าจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'ถ้าผู้ชายคนหนึ่งตายและไม่มีบุตรชาย เจ้าจงให้มรดกของเขาตกไปยังบุตรสาวของเขา {27:9} และถ้าเขาไม่มีบุตรสาว เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องของเขา {27:10} และถ้าเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องบิดาของเขา {27:11} และถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่ญาติถัดตัวเขาไปในครอบครัวของเขา ให้ผู้นั้นถือกรรมสิทธิ์ได้ ให้เป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินแก่ประชาชนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้'"

{27:12} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริมนี้ และมองดูแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่คนอิสราเอล {27:13} และเมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าจะถูกรวบรวมไปอยู่กับประชาชนของเจ้า อย่างอาโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรวบรวมไปนั้น {27:14} เพราะว่าเจ้าทั้งสองกบฏต่อบัญชาของ

เราในถิ่นทุรกันดารคินระหว่างที่ชุมนุมชนได้โต้แย้งขึ้น เจ้ามิได้นับถือเราต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลายที่นั่น" นี่คือน้ำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารคิน

{27:15} โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า {27:16} "ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงทรงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งไว้เหนือชุมนุมชนนี้ {27:17} ผู้ซึ่งจะเข้าออกนอกในต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งจะนำเขาเข้าออก เพื่อว่าชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จะมีได้เหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง" {27:18} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำโยชูวาบุตรชายนูนผู้มีพระวิญญาณอยู่ในเขา มา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา {27:19} ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำชับเขาท่ามกลางสายตาของชุมนุมชน {27:20} เจ้าจงให้เกียรติยศอย่างของเจ้าแก่เขาบ้าง เพื่อให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา {27:21} และเขาจะขึ้นอยู่ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะทูลถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอูริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขากับคนทั้งปวงในอิสราเอลนั่นคือชุมนุมชนทั้งหมด" {27:22} และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน ท่านจึงนำโยชูวาให้มาขึ้นต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด {27:23} และท่านเอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

{28:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {28:2} "จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า ของบูชาของเรา อาหารของเราซึ่งเป็นของบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เจ้าทั้งหลายจงเอาใจใส่ที่จะถวายบูชาแก่เราตามกาลกำหนด {28:3} และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสองตัว เป็นเครื่องบูชาเนื่องนิത്യทุกวัน {28:4} เจ้าจงถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้าตัวหนึ่ง และลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น {28:5} และยอแด่หนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชา คลุกกับน้ำมันสกัดหนึ่งในสี่อิน {28:6} เป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาซีนายเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {28:7} ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นให้ถวายหนึ่งในสี่อินกับแกะตัวหนึ่ง ในที่บริสุทธิ์เจ้าจงเทเครื่องดื่มบูชาซึ่งเป็นเหล้าองุ่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ {28:8} ลูกแกะอีกตัวหนึ่งเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น เจ้าจงถวายบูชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญาบูชาของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่

กัน เป็นกลืนที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ {28:9} ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยอดแป้งสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันให้เป็นธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน {28:10} นี่เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน {28:11} เวลาต้นเดือนทุกเดือน เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว {28:12} สำหรับวัวตัวหนึ่งจงเอายอดแป้งสามในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันสำหรับเป็นธัญญาบูชา และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจงเอายอดแป้งสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา {28:13} สำหรับลูกแกะทุกตัวจงเอายอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ให้เป็นเครื่องเผาบูชาเป็นกลืนที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {28:14} ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจงเอาน้ำองุ่นครึ่งอิน สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสามอิน สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสี่อิน นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำเดือน ทุกเดือนตลอดปี {28:15} และเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้นำมาบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน {28:16} เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นปัสกาของพระเยโฮวาห์ {28:17} และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นวันการเลี้ยง จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน {28:18} ในวันต้นให้มีการประชุมบริสุทธิ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานหนักในวันนั้น {28:19} แต่จงถวายบูชาด้วยไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือเอาวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว ดูให้ตัวไม่มีตำหนิ {28:20} และเอายอดแป้งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชาของสัตว์เหล่านี้ สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอฟาห์ และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอฟาห์ {28:21} สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จงเอาแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์ {28:22} และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของเจ้า {28:23} เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนื่องนิตย์นั้น {28:24} ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลืนที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน {28:25} และในวันที่เจ็ดพวกเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น {28:26} ในวันถวายผลรุ่นแรก เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มา

เป็นธัญญาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น {28:27} แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลืนพอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว {28:28} และถวายยอดแป้งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวตัวหนึ่งถวายแป้งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งถวายแป้งสองในสิบเอฟาห์ {28:29} สำหรับลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์ {28:30} พร้อมกับลูกแพะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลบมลทินของเจ้า {28:31} นอกจากเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และธัญญาบูชาคู่กันนั้น เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย (ดูให้ตัวให้ปราศจากตำหนิ)"

{29:1} "ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ดเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก เป็นวันให้เจ้าทั้งหลายเป่าแตร {29:2} เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เป็นกลืนที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว {29:3} และถวายยอดแป้งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวผู้หนึ่งจงถวายแป้งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอฟาห์ {29:4} ลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์ {29:5} และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อลบมลทินบาปของเจ้า {29:6} นอกเหนือเครื่องเผาบูชาในแต่ละเดือนและธัญญาบูชาคู่กันและเครื่องเผาบูชาประจำวันคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ตามลักษณะเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นกลืนที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ {29:7} ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ดนี้ เจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าต้องถ่อมใจลง อย่าทำการงานสิ่งใด {29:8} แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นกลืนที่พอพระทัย คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว เจ้าอย่าให้มีตำหนิ {29:9} และยอดแป้งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา สำหรับวัวตัวหนึ่งถวายแป้งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นสองในสิบเอฟาห์ {29:10} สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวนั้นตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์ {29:11} และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องบูชาไถ่บาปลบมลทินและเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน {29:12} ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงมีการเลี้ยงเจ็ดวันแด่พระเยโฮวาห์ {29:13} เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลืนที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสิบสามตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุ

หนึ่งขวบสิบสี่ตัว สัตว์เหล่านี้ย่ำให้มีตำหนิ {29:14} และถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเป็นธัญญาหารสำหรับวัวสิบสามตัว ตัวหนึ่งถวายแด่สามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบเอฟาห์ {29:15} สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์ {29:16} และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องในพิธี ซึ่งคู่กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกัน {29:17} ในวันที่สองจงถวายวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว {29:18} กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกันสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ {29:19} และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องในพิธี ซึ่งคู่กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกัน {29:20} ในวันที่สามจงถวายวัวสิบเอ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว {29:21} กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกันสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ {29:22} และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องในพิธี ซึ่งคู่กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกัน {29:23} ในวันที่สี่จงถวายวัวสิบตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว {29:24} กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกันสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ {29:25} และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องในพิธี ซึ่งคู่กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกัน {29:26} ในวันที่ห้าจงถวายวัวเก้าตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว {29:27} กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกันสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ {29:28} และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องในพิธี ซึ่งคู่กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกัน {29:29} ในวันที่หกจงถวายวัวแปดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว {29:30} กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกันสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ {29:31} และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องในพิธี ซึ่งคู่กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกัน {29:32} ในวันที่เจ็ดจงถวายวัวเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว {29:33} กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกันสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ {29:34} และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องในพิธี ซึ่งคู่กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกัน {29:35} ในวันที่แปดเจ้าจึงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก {29:36} แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว {29:37} และถวายธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกันสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ {29:38} และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องในพิธี ซึ่งคู่กับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วยกัน {29:39} สิ่งเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจงถวายแด่พระเยโฮวาห์ตามเทศกาลกำหนดของเจ้า เพิ่มเข้ากับการถวายตามคำปฏิญาณของเจ้า และการถวายด้วยใจสมัครของเจ้า เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญาหารของเจ้า เครื่องดื่มบูชาของเจ้า และเครื่องสันติบูชาของเจ้า" {29:40} และโมเสสได้บอกคนอิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้ทุกประการ

{30:1} โมเสสได้พูดกับหัวหน้าตระกูลเกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า "นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา {30:2} เมื่อชายผู้ใดปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ หรือให้สัตย์สาบานผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัญญาอย่างหนึ่งอย่างใด อย่าให้เขาเสียเวลา เขาต้องกระทำตามคำที่ออกจากปากของเขาทั้งสิ้น {30:3} หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฏิญาณไว้แด่พระเยโฮวาห์ และผูกมัดตัวเองไว้ด้วยคำสัญญา เมื่อเธอยังสาวอยู่ในเรือนของบิดา {30:4} และบิดาของเธอได้ยินคำที่เธอปฏิญาณไว้และคำสัญญาที่เธอผูกมัดตัวเอง แต่มิได้พูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฏิญาณไว้นั้นทั้งสิ้นคงอยู่ และให้คำสัญญาที่ผูกมัดเธอไว้นั้นทุกอย่างคงอยู่ {30:5} แต่ถ้าบิดาของเธอคัดค้านในวันที่เขาได้ยินนั้น การที่เธอปฏิญาณไว้ก็ดี คำสัญญาที่ผูกมัดเธอไว้ก็ดี ย่อมไม่คงอยู่ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่เธอ เพราะบิดาของเธอได้คัดค้านเธอไว้ {30:6} และถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว สิ่งที่น่าจะปฏิญาณไว้หรือกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดซึ่งผูกมัดนาง {30:7} ฝ่ายสามีก็ได้ยินแล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไรกับนาง สิ่งที่น่าจะปฏิญาณไว้นั้นและคำสัญญาที่ผูกมัดนางย่อมคงอยู่ด้วย {30:8} แต่ถ้าในวันนั้นที่สามีมาได้ยินนางและเขาคัดค้าน ก็ทำให้คำที่นางปฏิญาณไว้นั้นเป็นโมฆะ ทั้งคำกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดของนาง ซึ่งผูกมัดนางนั้นก็เป็นโมฆะด้วย และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง {30:9} แต่คำปฏิญาณที่หญิงม่ายหรือแหม้งกระทำไว้หรือคำใดที่นางพูดผูกมัดตนเอง คำพูดนั้นย่อมคงอยู่ {30:10} และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนาง หรือ

ให้สัญญาด้วยสัตย์สาบานผูกมัดตนเองไว้ {30:11} และสามีนางไดยินแล้ว แต่ไม่ว่าอะไรแก่นาง และไม่คัดค้านนาง คำปฏิญาณของนางทั้งสิ้นย่อมคงอยู่ และคำสัญญาทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อมคงอยู่ {30:12} แต่ถ้าสามีนางได้กระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เขาไดยินแล้ว สิ่งใดที่ออกจากริมฝีปากของนางเกี่ยวกับคำปฏิญาณหรือเกี่ยวกับคำสัญญาของนางย่อมไม่คงอยู่ สามีนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง {30:13} คำปฏิญาณหรือคำสัตย์สาบานผูกมัดทั้งสิ้นที่ทำให้นางถ่อมใจ สามีนางย่อมให้คงอยู่หรือให้เป็นโมฆะได้ {30:14} แต่ถ้าสามีนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า เขาย่อมกระทำให้คำปฏิญาณและคำสัญญาทั้งสิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่ เพราะเขาไม่พูดสิ่งใดในวันที่เขาไดยิน เขาจึงกระทำให้คงอยู่ {30:15} แต่ถ้าภายหลังที่เขาไดยินแล้วมากระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะ เขาย่อมต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง" {30:16} ข้อความเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ เป็นเรื่องระหว่างชายกับภรรยาของเขา เรื่องระหว่างบิดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเธอยังสาวอยู่ ยังอยู่ในเรือนบิดาของเธอ

{31:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {31:2} "จงแก้แค้นคนมีเดียนเพื่อคนอิสราเอล แล้วภายหลังเจ้าจะถูกรวบให้ไปอยู่กับประชาชนของเจ้า" {31:3} และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า "จงเตรียมคนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม แล้วยกไปสู้พวกมีเดียนเพื่อกระทำการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ต่อคนมีเดียน {31:4} เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม" {31:5} ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับเป็นพันๆนั้นตระกูลละพันคน เป็นคนหมื่นสองพัน พร้อมสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม {31:6} และโมเสสส่งคนตระกูลละพันคนออกไปทำสงคราม ทุกคนเหล่านั้นกับฟีเนห์บุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปทำสงคราม พร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ และมีเตารปลูกอยู่ในมือ {31:7} เขาทำสงครามต่อผู้คนมีเดียนดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส และได้ฆ่าผู้ชายเสียทุกคน {31:8} เขาได้ประหารชีวิตบรรดาภษัตริย์คนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นที่เขาฆ่าเสีย มีเอวี เรเคม คูร์ เซอร์ และเรบา ภษัตริย์ทั้งห้าแห่งคนมีเดียน และได้ประหารชีวิตบาลามบุตรชายเบเออร์เสียด้วยดาบ {31:9} และคนอิสราเอลได้จับสตรีชาวมีเดียนทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อมกับพวกเด็กเล็กทั้งหลาย และกวาดเอาฝูงวัวฝูงแพะแกะและข้าวของทั้งปวงไปสิ้น เป็นทรัพย์ที่ปล้นได้ {31:10}

และเอาไฟเผาบรรดาเมืองที่อาศัยของเขา และเผาค่ายทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย {31:11} แล้วเก็บบรรดาของที่รบได้และทรัพย์ที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิ้น {31:12} แล้วเขานำเชลยและทรัพย์สินที่ปล้นได้กับของที่รบได้ทั้งหมดมายังโมเสส และเอเลอาซาร์ปุโรหิต และชุมนุมชนอิสราเอลที่ค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค {31:13} โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาประมุขแห่งชุมนุมชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย {31:14} และโมเสสโกรธพวกนายทหาร คือนายพันและนายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม {31:15} โมเสสพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ" {31:16} ดุเลิต โดยคำปรึกษาของบาลาม หลึงเหล่านี้อัปเดตกระทำให้คนอิสราเอลหลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเบเออร์ และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ {31:17} ฉะนั้นบัดนี้จึงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเสียทุกคน และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เคยนอนร่วมกับชายเสียทุกคน {31:18} แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง {31:19} จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แตะต้องผู้ที่ถูกฆ่า จงชำระตัวและเชลยของตัวในวันที่สาม และวันที่เจ็ด {31:20} ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนังสัตว์ทุกชิ้น และเครื่องขนแพะทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้ทุกชิ้น" {31:21} และเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กล่าวแก่ทหารผู้ออกไปทำสงครามว่า "นี่เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาโมเสส {31:22} เฉพาะทองคำ เงิน ทองเหลือง เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว {31:23} ทุกสิ่งที่ทนไฟได้ เจ้าทั้งหลายจงลงเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด ถึงอย่างไร ก็จะต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ และทุกสิ่งที่ทนไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น {31:24} ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่านในวันที่เจ็ด และท่านจะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายได้" {31:25} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {31:26} "เจ้าและเอเลอาซาร์ปุโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน จงนับสิ่งของที่ได้มาทั้งคนและสัตว์ {31:27} และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสงครามส่วนหนึ่ง และให้บรรดาชุมนุมชนอีกส่วนหนึ่ง {31:28} และจงชักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสงครามเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทำร้อยละหนึ่ง ทั้งคนและวัว และลาและฝูงแพะแกะ {31:29} จงเอาจากครึ่งส่วนของเขา มอบให้แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ {31:30} และจากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจงนำห้าสิบชักหนึ่งจากคน ฝูงวัว ฝูง

ลา และฝูงแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวี่ ผู้ดูแลพลาของพระเยโฮวาห์" {31:31} และโมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา แก่โมเสส {31:32} บรรดาทรัพย์ที่ปล้นได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารริบมาได้นั้น คือ แกะหกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว {31:33} วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว {31:34} ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว {31:35} และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน {31:36} และในครึ่งส่วนได้ของคนที่ออกไปทำสงคราม มีแกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว {31:37} และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโฮวาห์มีหกกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว {31:38} มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์เจ็ดสิบสองตัว {31:39} มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์หกสิบเอ็ดตัว {31:40} ส่วนคนนั้นก็มีหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์สามสิบสองคน {31:41} โมเสสได้มอบส่วนที่ชักมาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส {31:42} จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่งโมเสสได้แบ่งมาจากส่วนที่ทหารไปทำสงครามได้มานั้น {31:43} (ครึ่งส่วนของชุมนุมชน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว {31:44} วัวสามหมื่นหกพันตัว {31:45} ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว {31:46} และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน) {31:47} จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้นโมเสสได้เอาส่วนห้าสิบชักหนึ่ง ทั้งคนและสัตว์ มอบให้แก่คนเลวี่ ผู้ดูแลพลาของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ {31:48} แล้วนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือนายพันนายร้อยได้เข้ามาใกล้โมเสส {31:49} และกล่าวแก่โมเสสว่า "คนใช้ของท่านได้ตรวจนับทหารผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้วไม่มีคนหายไปสักคนเดียว {31:50} และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งต่างคนต่างได้มา คือ สิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลขาและสร้อยคอ แหวนตรา ตุ่มหู และกำไล เพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกเราทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" {31:51} โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็รับบรรดาสิ่งของที่ทำด้วยทองคำจากเขา {31:52} และทองคำทั้งสิ้นจากเครื่องถวายซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากนั้นพันและนายร้อย มีน้ำหนักหนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเชล {31:53} (ทหารเหล่านั้นต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา) {31:54} โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากนายพันนายร้อย นำมาในพลับพลาแห่งชุมนุมเป็นที่ระลึกแก่คนอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

{32:1} คนรูเบนและคนกาตมีฝูงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดูกิด ที่นั่นเป็นที่เหมาะแก่ฝูงสัตว์ {32:2} ดังนั้นคนกาตและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชนกล่าวว่า {32:3} "อาทาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมาห์ เฮชโบน เอเลอาเลห์ เสบาม เนโบ และเบโอน {32:4} เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินเหมาะแก่ฝูงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลายคนใช้ของท่านมีฝูงวัว" {32:5} และเขาทั้งหลายกล่าวว่า "ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนใช้ของท่าน ขออย่าพาลข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย" {32:6} แต่โมเสสพูดกับคนกาตและคนรูเบนว่า "ควรให้พี่น้องของท่านไปทำสงคราม ฝ่ายพวกท่านจะยับยั้งอยู่ที่นั่นอย่างนั้นหรือ {32:7} ทำไมท่านทั้งหลายกระทำจิตใจของคนอิสราเอลท้อถอยที่จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา {32:8} บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เมื่อเราใช้เขาไปจากคาเดชบาร์เนียให้สอดแนมดูแผ่นดินนั้น {32:9} เมื่อเขาขึ้นไปยังหุบเขาเอชโคล และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำจิตใจคนอิสราเอลท้อถอยที่จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา {32:10} ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขานัก พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า {32:11} 'แน่ทีเดียวที่ทุกคนซึ่งยกออกจากอียิปต์อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะมีได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเขาทั้งหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง {32:12} เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเดียว และโยชูวาบุตรชายนูน เพราะว่าเขาทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง' {32:13} และความกริ้วโกรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนชั่วอายุที่กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ถูกผลาญไปหมดสิ้น {32:14} และดูเถิด ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะทวิพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น {32:15} เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายหันจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะทำลายชนชาติทั้งหมดนี้เสีย" {32:16} แล้วเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างคอกสำหรับฝูงแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับลูกเด็กเล็กๆทั้งหลาย {32:17} แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุธพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสราเอล จนกว่าเราทั้งหลาย

จะนำเขาไปถึงที่ของเขา เด็กเล็กของเราจะได้อยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเพราะกลัวชาวแผ่นดินนี้ {32:18} เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเขาทุกคน {32:19} เพราะเราจะมีได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นและนอกออกไป เพราะว่ามีมรดกที่ตกทอดมาถึงเราอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออกนี้" {32:20} โมเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนั้น คือหยาบอาวูรขึ้นเข้าสู่สงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {32:21} และคนของท่านที่ถืออาวูรทุกคนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูให้พ้นพระองค์ {32:22} และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว ภายหลังท่านจึงจะกลับและพ้นจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {32:23} แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนั้น ดูเถิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน {32:24} จงสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กๆทั้งหลายของท่าน และสร้างคอกสำหรับแพะแกะของท่าน และกระทำตามคำที่ออกจากปากของท่าน" {32:25} และคนกาดกับคนรูเบนกล่าวแก่โมเสสว่า "คนใช้ของท่านจะกระทำดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา {32:26} เด็กเล็กๆทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลาย ผู้สัตว์และสัตว์ใช้ทั้งหมดของเรา จะอยู่ที่นั่นในเมืองกิเลอาด {32:27} แต่คนใช้ของท่านทุกคนผู้มีอาวูรทำสงครามจะข้ามไปเพื่อสู้รบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง" {32:28} เกี่ยวกับเรื่องเขาทั้งหลายนี้โมเสสจึงออกคำสั่งแก่เอลาซาร์ปุโรหิตและแก่อยูชาบุตรชายนูน และแก่วีหนัาตระกูลของคนอิสราเอล {32:29} และโมเสสกล่าวแก่เขาว่า "ถ้าคนกาดและคนรูเบน ทุกคนผู้มีอาวูรที่จะทำสงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจงมอบแผ่นดินกิเลอาดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขา {32:30} แต่ถ้าเขาไม่ถืออาวูรข้ามไปกับท่าน เขาจะต้องได้ส่วนแผ่นดินคานาอันร่วมกับท่านเป็นกรรมสิทธิ์" {32:31} คนกาดกับคนรูเบนตอบว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น {32:32} เราจะถืออาวูรข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานาอัน และที่ดินมรดกของเรานั้นจะคงอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้" {32:33} โมเสสได้มอบดินแดนเหล่านี้แก่คนกาด และแก่คนรูเบน และแก่ครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตรชายโยเซฟ คืออาณาจักร

ของลีโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบาซัน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรมแดนคือหัวเมืองใหญ่ในแผ่นดินนี้ตลอดประเทศ {32:34} และคนกาดก็สร้างเมืองดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์ {32:35} อัทโรท โซฟาน ยาเซอร์ โยกเบฮาห์ {32:36} เบธนิมราห์ และเบธฮาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ และสร้างคอกให้แกะ {32:37} และคนรูเบนก็สร้างเมืองเฮซโบน เอลาเลห์ คิริยาธอิม {32:38} เนโบ และบาอัลเมโอน (ชื่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิบมาห์ และตั้งชื่อใหม่ให้แก่เมืองที่เขาสร้างขึ้นนั้น {32:39} และคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลอาด และขับไล่พวกอาโมไรต์ซึ่งอยู่ในเมืองนั้น {32:40} และโมเสสยกกิเลอาดให้แก่มาคีร์บุตรชายมนัสเสห์และเขาก็เข้าตั้งอยู่ในเมืองนั้น {32:41} และยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ยกไปยึดเมืองเล็กๆของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่าฮาโวทยาอีร์ {32:42} และโนบัทไปยึดเคนาห์และชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบัทตามชื่อของเขา

{33:1} ต่อไปนี้เป็นเรื่องระยะทางเดินทางของคนอิสราเอลเมื่อเขาออกเดินทางจากแผ่นดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน {33:2} โมเสสได้จดสถานที่ที่เขาออกเดินทางที่ระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ต่อไปนี้เป็นระยะตามสถานที่ที่เขาออกเดินทาง {33:3} เขาทั้งหลายพากันเดินทางจากรามเสสในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ถัดวันปัสกาไปวันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินทางด้วยขุมมือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น {33:4} ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารชีวิตท่ามกลางพวกเขา พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเขาด้วย {33:5} ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยกเดินทางจากรามเสส และตั้งค่ายที่สุคคัท {33:6} และเขาทั้งหลายยกเดินทางจากสุคคัท และตั้งค่ายที่เอธามซึ่งอยู่ชายฝั่งนอร์ทกันดาร {33:7} และเขาทั้งหลายยกเดินทางจากเอธาม หันกลับไปยังปีหะหิโรท ซึ่งอยู่ตรงหน้าบาอัลเซโฟน และเขาตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกดล {33:8} และเขาทั้งหลายยกเดินทางจากหน้าปีหะหิโรท ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และเขาทั้งหลายเดินทางในถิ่นทุรกันดารเอธามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์ {33:9} และเขายกเดินทางจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเขาตั้งค่ายที่นั่น {33:10} เขายกเดินทางจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง {33:11} และเขายกเดินทางจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดารสิน {33:12} และเขายกเดินทาง

จากถิ่นทุรกันดารขึ้นมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์ {33:13} และเขายกเดินจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูซ {33:14} และเขายกเดินจากอาลูซและตั้งค่ายที่เรฟีติม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม {33:15} และเขายกเดินจากเรฟีติมและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารซีนาย {33:16} และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารซีนายมาตั้งค่ายที่ซิปโรห์หัทธาอวาร์ {33:17} และเขาออกเดินจากซิปโรห์หัทธาอวาร์มาตั้งค่ายที่ฮาเซโรท {33:18} และเขายกเดินจากฮาเซโรท และตั้งค่ายที่ริทมาห์ {33:19} และเขายกเดินจากริทมาห์ และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ {33:20} และเขายกเดินจากริมโมนเปเรศ และตั้งค่ายที่ลิบนาห์ {33:21} และเขายกเดินจากลิบนาห์ และตั้งค่ายที่ริสสาร์ {33:22} และเขายกเดินจากริสสาร์ และตั้งค่ายที่เคเสลาธาห์ {33:23} และเขายกเดินจากเคเสลาธาห์ และตั้งค่ายที่ภูเขาสเฟอร์ {33:24} และเขายกเดินจากภูเขาสเฟอร์ และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์ {33:25} และเขายกเดินจากฮาราดาห์ และตั้งค่ายที่มิกเฮโลท {33:26} และเขายกเดินจากมิกเฮโลทและตั้งค่ายที่ทาห์ท {33:27} และเขายกเดินจากทาห์ท และตั้งค่ายที่เทราห์ {33:28} และเขายกเดินจากเทราห์ และตั้งค่ายที่มิทคาห์ {33:29} และเขายกเดินจากมิทคาห์และตั้งค่ายที่ฮัซโมเนห์ {33:30} และเขายกเดินจากฮัซโมเนห์ และตั้งค่ายที่โมเสโรท {33:31} และเขายกเดินจากโมเสโรท และตั้งค่ายที่เบเนยาอะคัน {33:32} และเขายกเดินจากเบเนยาอะคันและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาต {33:33} และเขายกเดินจากโฮร์ฮักกิดกาต และตั้งค่ายที่โยทบาธาห์ {33:34} และเขายกเดินจากโยทบาธาห์ และตั้งค่ายที่อับโรนาห์ {33:35} และเขายกเดินจากอับโรนาห์ และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์ {33:36} และเขายกเดินจากเอซีโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารคิน คือคาเดช {33:37} และเขายกเดินจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาสโรริม แผ่นดินเอโดม {33:38} และอาโรนบุโรหิตได้ขึ้นบนภูเขาสโรริมตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และสิ้นชีวิตที่นั่น ในวันที่หนึ่งเดือนที่ห้าปีที่สี่สิบนับตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลยกออกจากประเทศอียิปต์ {33:39} เมื่ออาโรนสิ้นชีวิตที่ภูเขาสโรริม มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปี {33:40} และกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอัน ผู้ที่อยู่ทางภาคใต้ในแผ่นดินคานาอัน ได้ยินข่าวว่าคนอิสราเอลยกมา {33:41} และเขายกเดินจากภูเขาสโรริมและตั้งค่ายที่สัลโมนาห์ {33:42} และเขายกเดินจากสัลโมนาห์ และตั้งค่ายที่บูโนน {33:43} และเขายกเดินจากบูโนน และตั้งค่ายที่โอโบท {33:44} และเขายกเดินจากโอโบท มาตั้งค่ายที่อียูบาาริม ในดินแดนโมอับ {33:45} และเขาออกเดินจากอียูม และตั้งค่ายที่ติโบนกาต

{33:46} และเขายกเดินจากติโบนกาต และตั้งค่ายที่อัลโมนดิบลาธาอิม {33:47} และเขายกเดินจากอัลโมนดิบลาธาอิม และตั้งค่ายในภูเขอาบาาริมหน้าเนโบ {33:48} และเขายกเดินจากภูเขอาบาาริม และตั้งค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค {33:49} เขาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบธเยซีโมท ใกล้ไปจนถึงอาเบลชิติม ณ ที่ราบโมอับ {33:50} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า {33:51} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน {33:52} เจ้าจงขับไล่ชาวเมืองนั้น ออกเสียทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า และทำลายศิลารูปแกะสลักของเขาเสียให้สิ้น และทำลายรูปเคารพที่หล่อของเขาเสียให้สิ้น และทำลายบรรดาปูชนียสถานสูงของเขาเสีย {33:53} และเจ้าจงขับชาวแผ่นดินนั้นออก และเข้าไปตั้งอยู่ในนั้น เพราะเราได้ให้แผ่นดินนั้นให้เจ้าถือกรรมสิทธิ์ {33:54} เจ้าทั้งหลายจงจับฉลากมรดกที่ดินนั้นตามครอบครัวของเจ้า ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจงให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจงให้มรดกส่วนน้อย ดินผืนใดที่ฉลากตกแก่คนใด ก็เป็นของคนนั้น เจ้าจงรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า {33:55} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ชาวเมืองนั้น ออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า ต่อมาผู้ที่เจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสี้ยนในหนัสนาของเจ้า และเป็นอย่างหนามอยู่ที่ซี่ข้างของเจ้า และเขาทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น {33:56} และต่อมาเราจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เขาทั้งหลายนั้น"

{34:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {34:2} "จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินคานาอันตามเขตพรมแดนทั้งหมด) นั้น {34:3} เขตด้านใต้ของเจ้านับจากถิ่นทุรกันดารคินตามด้านเอโดม และอาณาเขตด้านใต้ของเจ้านับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก {34:4} และอาณาเขตของเจ้าจะเลี้ยวไปทางใต้เนินสูงอักรับิม ข้ามไปยังคิน ไปสุดลงที่ด้านใต้คาเดชบารเนีย เรื่อยไปถึงฮาราดาร์ผ่านเรื่อยไปถึงอัลโมน {34:5} และอาณาเขตจะเลี้ยวจากอัลโมนถึงแม่น้ำอียิปต์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล {34:6} อาณาเขตตะวันตกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น นี่จะเป็นเขตด้านตะวันตกของเจ้า {34:7} ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า คือจากทะเลใหญ่เจ้าจะทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภูเขาสโรริม {34:8} จากภูเขาสโรริมเจ้าจะทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท และปลายสุดของอาณาเขตด้านนี้คือเศดัด {34:9} แล้วอาณาเขตจะ

ยื่นไปถึงศิโพรน ไปสิ้นสุดที่ฮาซาเรนน นี่เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า {34:10} เจ้าจงทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากฮาซาเรนนถึงเซฟาม {34:11} และอาณาเขตจะลงมาจากเซฟามถึงริบลาห์ข้างตะวันออกของเมืองอายีน และอาณาเขตจะลงมาถึงไหลทะเลคินเนเรททางด้านตะวันออก {34:12} และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์แดนสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ" {34:13} โมเสสบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า "นี่เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับฉลากรับเป็นมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า ให้ยกให้แก่ทั้งเก้าตระกูลกับอีกครั้งตระกูล {34:14} เพราะว่าตระกูลคนรูเบนตามเรือนบรรพบุรุษ และตระกูลคนกาตตามเรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว คนครั้งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้วด้วย {34:15} ทั้งสองตระกูลและครั้งตระกูลนั้นได้รับมรดกของเขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโคด้านตะวันออก ทางดวงอาทิตย์ขึ้น" {34:16} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {34:17} "ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินแดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอเลอาซาร์ปุโรหิต และโยชูวาบุตรชายนูน {34:18} ท่านจงนำประมุขของคนทุกตระกูลไป แบ่งดินแดนเพื่อเป็นมรดก {34:19} ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ จากตระกูลยูดาห์ {34:20} เซมูเอลบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลคนลีเมโอน {34:21} เอลีดาบุตรชายคิสโลน จากตระกูลเบนยามิน {34:22} จากตระกูลคนดานมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อบุคคีบุตรชายโยกลี {34:23} จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์ มีประมุขชื่อฮันนี่เอลบุตรชายเอโฟด {34:24} และจากตระกูลคนเอฟราอิมมีประมุขคนหนึ่งชื่อเคมูเอลบุตรชายชิฟทาน {34:25} จากตระกูลคนเศบูลุนมีประมุขคนหนึ่งชื่อเอลีซาฟานบุตรชายปารนาค {34:26} จากตระกูลคนอิสสาการ์ มีประมุขคนหนึ่งชื่อบิลทีเอลบุตรชายอัสซาน {34:27} และจากตระกูลคนอาเชอร์มีประมุขคนหนึ่งชื่ออาหิฮูดบุตรชายเซโลมิ {34:28} จากตระกูลคนนัฟทาลีมีประมุขคนหนึ่งชื่อเปดาเฮลบุตรชายอัมมีฮูด" {34:29} บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้แบ่งมรดกให้คนอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

{35:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า {35:2} "จงบัญชาคนอิสราเอล ให้เขายกเมืองให้คนเลวีได้อาศัยอยู่จากมรดกที่เขาได้รับนั้นบ้าง และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมืองนั้นให้คนเลวีด้วย {35:3} ให้เมืองนั้นเป็นของเขาเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ให้

ทุ่งหญ้าเพื่อฝูงสัตว์และทรัพย์สินของและสัตว์ทั้งสิ้นของเขา {35:4} ทุ่งหญ้าของเมืองที่เจ้ายกให้แก่คนเลวีนั้นให้มีเขตจากกำแพงเมืองและห่างออกไปหนึ่งพันศอกโดยรอบ {35:5} และเจ้าจงวัดภายนอกเมืองสองพันศอกเป็นด้านตะวันออก สองพันศอกเป็นด้านใต้ สองพันศอกเป็นด้านตะวันตก สองพันศอกเป็นด้านเหนือ ให้ตัวเมืองอยู่กลางนี้เป็นทุ่งหญ้าประจำเมืองเหล่านั้น {35:6} เมืองซึ่งเจ้าจะยกให้แก่คนเลวี คือ เมืองลี้ภัยหกเมือง ซึ่งเจ้าจะอนุญาตให้คนฆ่าคนหนีไปอยู่ และเจ้าจงเพิ่มให้เขาอีกสี่สิบสองเมือง {35:7} เมืองทั้งหมดที่เจ้ายกให้คนเลวีเป็นสี่สิบแปดหัวเมือง มีทุ่งหญ้าตามเมืองด้วย {35:8} และหัวเมืองที่เจ้าจะให้เขาจากกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้น จากตระกูลใหญ่เจ้าก็เอาเมืองมากหน่อย จากตระกูลย่อมเจ้าก็เอาเมืองน้อยหน่อย ทุกตระกูลตามส่วนของมรดกซึ่งเขาได้รับ ให้ยกให้แก่คนเลวี" {35:9} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า {35:10} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าในแผ่นดินคานาอัน {35:11} เจ้าจงเลือกเมืองให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับเจ้า เพื่อคนที่ได้ฆ่าคนโดยมิได้เจตนาจะหลบหนีไปอยู่ที่นั่นก็ได้ {35:12} ให้เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองลี้ภัยจากผู้ที่อาฆาต เพื่อมิให้คนฆ่าคนจะต้องตายก่อนที่จะเขายืนต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิพากษา {35:13} และเมืองที่เจ้ายกไว้นั้นให้เป็นเมืองลี้ภัยหกเมือง {35:14} เจ้าจงให้ทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามเมือง และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอัน ให้เป็นเมืองลี้ภัย {35:15} ทั้งหกเมืองนี้ให้เป็นเมืองลี้ภัยของคนอิสราเอลและสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เพื่อคนหนึ่งคนใดที่ได้ฆ่าเขาโดยมิได้เจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่น {35:16} ถ้าผู้ใดตีเขาด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ {35:17} ผู้ใดทุบเขาให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดฆ่าคนได้ และเขาถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ {35:18} หรือผู้ใดใช้อาวุธไม้ที่อยู่ในมือขนาดฆ่าคนได้ตีเขาล้มลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ {35:19} ให้ผู้อาฆาตโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิตฆาตกรนั้น ถ้าผู้อาฆาตพบเขาเมื่อใดก็ให้ประหารชีวิตเสีย {35:20} แต่ถ้าผู้ใดแทงเขาด้วยความเกลียดชัง หรือชும்คอยขวางเขาจนเขาตาย {35:21} หรือเพราะเป็นศัตรูกันชกเขาล้มลง จนเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ที่ชกเขาเสียเป็นแน่ ด้วยว่าเขาเป็นฆาตกร เมื่อผู้อาฆาตโลหิตพบเขาเมื่อใด ก็ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสีย {35:22} แต่ถ้า

ผู้ใดโดยมิได้เป็นศัตรูกันแทงเขาทันที หรือเอาอะไรขว้างเขา โดยมิได้คอยช่มดักอยู่ {35:23} หรือใช้ก้อนหินขนาดฝ่า คนได้ขว้างถูกเขาเข้าโดยมิได้เห็น และเขาถึงตาย และเขา มิได้เป็นศัตรู และมีได้มุ่งทำร้ายเขา {35:24} ก็ให้ชุมนุมชน ตัดสินความระหว่างผู้ฆ่าและผู้อาฆาตโลहितตามคำตัดสิน นี้ {35:25} ให้ชุมนุมชนช่วยผู้ฆ่าให้พ้นจากมือผู้อาฆาต โลहित ให้ชุมนุมชนพาตัวเขากลับไปถึงเมืองลี้ภัยซึ่งเขาได้ หนีไปอยู่นั้น ให้เขาอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปุโรหิตผู้ได้ถูกเจิม ไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ถึงแก่ความตาย {35:26} แต่ถ้าผู้ฆ่า คนออกไปพ้นเขตเมืองลี้ภัย ซึ่งเขาหนีเข้าไปอยู่ในเวลาใด {35:27} และผู้อาฆาตโลहितพบเขานอกเขตเมืองลี้ภัย และ ผู้อาฆาตโลहितได้ฆ่าผู้ฆ่าคนนั้นเสีย ผู้อาฆาตโลहितจะไม่มี ความผิดเนื่องด้วยโลหิตตกของเขา {35:28} เพราะว่าชาย ผู้นั้นต้องอยู่ในเขตเมืองลี้ภัยจนมหาปุโรหิตถึงแก่ความตาย ภายหลังเมื่อมหาปุโรหิตถึงแก่ความตายแล้ว ผู้ฆ่าคนนั้น จะกลับไปยังแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์อยู่ก็ได้ {35:29} สิ่งเหล่านี้ควรเป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อาศัยทั้งปวงของเจ้า {35:30} ผู้ใดฆ่า เขาตาย ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียตามปากของพยาน แต่อย่าประหารชีวิตผู้ใดด้วยมีพยานปากเดียว {35:31} ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับค่าไถ่ชีวิตของฆาตกรผู้มีความผิด ถึงตายนั่น แต่เขาต้องตายแน่ {35:32} และเจ้าอย่ารับค่าไถ่ คนที่หลบหนีไปยังเมืองลี้ภัยเพื่อให้กลับมาอยู่ในแผ่นดิน ของเขาก่อนที่มหาปุโรหิตสิ้นชีวิต {35:33} ดังนั้นเจ้าจึงไม่ กระทำให้แผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน เพราะว่า โลहितทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และไม่มีสิ่งใดที่จะชำระ แผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้นเพราะโลหิตตกในแผ่นดิน นั้นได้ นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำให้โลหิตตก {35:34} เจ้า อย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ที่เรา อยู่ท่ามกลาง เพราะว่าเราคือพระเยโฮวาห์อยู่ท่ามกลางคน อิสราเอล"

บทที่ 5

พระราชบัญญัติ / Deuteronomy

{1:1} ข้อความต่อไปนี้นี้เป็นคำที่โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงที่ในถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าทะเลแดงระหว่างปารานและโทเฟลลาบัน ฮาเซโรท และดีซาหับ {1:2} (หนทางจากโฮเรบตามทางภูเขาเสอีร์จนถึงคาเดชบารเนียนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน) {1:3} อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบโมเสสได้กล่าวแก่คนอิสราเอล ตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน เป็นพระบัญญัติให้แก่ท่านทั้งหลาย {1:4} หลังจากที่ท่านได้ฆ่าสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ที่อยู่เมืองเฮชโบน และโอกกษัตริย์เมืองบาซาน ผู้ซึ่งอยู่ในอัสซาทโรท ณ ตำบลเอเดรอนนั้นแล้ว {1:5} โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชบัญญัตินี้ในแผ่นดินโมอับฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ว่า {1:6} "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า 'เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว {1:7} เจ้าทั้งหลายจงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ และที่ใกล้เคียงกันในที่ราบ และในแดนเทือกเขา และในหุบเขา ในทางใต้ และที่ฝั่งทะเล แผ่นดินของคนคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส {1:8} ดูก่อน เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่เจ้าทั้งหลายและแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเขาด้วย' {1:9} ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า 'ข้าพเจ้าผู้เดียวแบกพวกท่านทั้งหลายมาไม่ไหว {1:10} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และดูเถิด ทุกวันนี้พวกท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดุจดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า {1:11} (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพันเท่า

และทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น) {1:12} ข้าพเจ้าคนเดียวจะแบกท่านทั้งหลายผู้เป็นภาระและเป็นความยากลำบาก และการทู่ถืดของท่านทั้งหลายอย่างไรได้ {1:13} จงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจและมีชื่อตามตระกูลของท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย' {1:14} ท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า 'สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว ควรที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ' {1:15} ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและมีชื่อ ตั้งไว้เป็นใหญ่เหนือท่านทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ และพนักงานต่างๆตามตระกูลของท่าน {1:16} ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวกำชับพวกตุลาการของท่านทั้งหลายว่า 'จงพิจารณาดีของพี่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน {1:17} ท่านทั้งหลายอย่าลำเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้ใหญ่และผู้ย่อยให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหน้ามนุษย์เลย เพราะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า และคดีใดที่ยากเกินไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง' {1:18} ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสิ่งที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ {1:19} เราได้ออกไปจากโฮเรบเดินทะเลลัดถิ่นทุรกันดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัวตามที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั้น เดินไปตามแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราไว้ และเรามาคาเดชบารเนีย {1:20} และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า 'ท่านทั้งหลายมาถึงแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์แล้ว เป็นที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราทั้งหลาย {1:21} ดูก่อน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าท่านแล้ว จงขึ้น

ไปยึดแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้ 'อย่ากลัวหรืออย่าตกใจไปเลย' {1:22} แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า 'ให้เราทั้งหลายใช้คนไปก่อนเราและสอดแนมดูแผ่นดินนั้นแทนเรา นำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะไปนั้นมาให้เรา' {1:23} เรื่องนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลาย ตระกูลละคน {1:24} แล้วคนเหล่านั้นได้ขึ้นไปขึ้นแดนเทือกเขา มาถึงหุบเขาเอซโคล และสอดแนมดูที่นั่น {1:25} เขาทั้งหลายได้เก็บผลไม้เมืองนั้นติดมือมาให้เราทั้งหลาย และนำข่าวมาให้เราว่า 'ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราเป็นแผ่นดินที่ดี' {1:26} แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็ไม่ยอมขึ้นไป กลับขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย {1:27} และท่านทั้งหลายได้บ่นอยู่ในถิ่นที่ของตน และว่า 'เพราะพระเยโฮวาห์ทรงชังพวกเรา พระองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้มอบเราไว้ในมือคนอาโมไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย' {1:28} เราทั้งหลายจะขึ้นไปที่ไหนเล่า พวกพี่น้องของเราได้ทำจิตใจของเราให้ผ่อท้อถอยไปโดยที่ว่า "คนเหล่านั้นใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเราอีก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า และยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นพวกคนอานาคอยู่ที่นั่นด้วย" {1:29} แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า 'อย่าครั่นคร้ามหรือกลัวเขาเลย' {1:30} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำหน้าท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย {1:31} และในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งในที่นั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอุ้มชูพวกท่าน ดังพ่ออุ้มลูกชายของตน ตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่' {1:32} แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย {1:33} ผู้ได้ทรงนำทางข้างหน้าท่าน เพื่อจะหาที่ไว้ท่านทั้งหลายตั้งถิ่นที่ของท่านเป็นไฟในกลางคืน เพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นเมฆในกลางวัน {1:34} พระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับเสียงคำพูดของท่านทั้งหลาย จึงทรงกริ้วและปฏิญาณว่า {1:35} 'แท้จริงจะไม่มีผู้ใดในยุคที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินนั้น ที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย' {1:36} เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เขาจะเห็นแผ่นดินนั้น และเราจะให้แผ่นดินที่เขาได้เหยียบนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน เพราะเขาได้ตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ' {1:37} เพราะเหตุท่านทั้งหลายพระเยโฮวาห์

ก็ทรงพิโรธเราด้วย ตรัสว่า 'เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในที่นั้นด้วยเหมือนกัน' {1:38} แต่โยชูวาบุตรชายนูนผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไป จงสนับสนุนเขาเพราะเขาจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์พื้นดินนั้น {1:39} ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายว่าจะตกเป็นเหยื่อ และบุตรของเจ้าที่ในวันนี้ยังไม่รู้จักผิดและชอบ จะได้เข้าไปที่นั่น เราจะให้แผ่นดินนั้นแก่เขา และเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั่น {1:40} แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจงกลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงเถิด' {1:41} ครั้งนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า 'เราทั้งหลายได้กระทำการต่อพระเยโฮวาห์แล้ว เราทั้งหลายจะขึ้นไปสู้รบตามบรรดาพระคำรัสที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ตรัสสั่งนั้น' และท่านทั้งหลายได้คาดอาวุธเตรียมตัวไว้ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือกเขานั้นเป็นเรื่องง่าย {1:42} พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 'จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไปสู้รบเลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเรามีได้อยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย' {1:43} ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่ท่านดังนั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง แต่ได้ขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ มีใจองอาจและได้ขึ้นไปที่แดนเทือกเขานั้น {1:44} และคนอาโมไรต์ที่อยู่ในแดนเทือกเขานั้น ได้ออกมาต่อสู้และไล่ตีท่านทั้งหลายดุจฝูงผึ้งไล่ และได้ฆ่าท่านทั้งหลายในตำบลเสอีร์จนถึงโฮรมาห์ {1:45} และท่านทั้งหลายกลับมาร้องให้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเงี้ยวพระกรรมสดับท่านทั้งหลาย {1:46} ท่านทั้งหลายจึงพักอยู่ที่คาเดชหลายวัน ตามวันที่ท่านทั้งหลายได้อยู่ที่นั่น"

{2:1} "ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้หันกลับและเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงตามที่พระเยโฮวาห์สั่งข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนภูเขาเสอีร์หลายวัน {2:2} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า {2:3} 'เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่แดนเทือกเขานั้นนานพอแล้ว จงหันไปเดินทางทิศเหนือเถิด' {2:4} และจงบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจงเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเจ้า คือลูกหลานของเอซาวที่อยู่ตำบลเสอีร์แล้ว และเขาทั้งหลายจะกลัวพวกเจ้า ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงระวังตัว {2:5} อย่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดิน แม้เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้ ด้วยว่าภูเขาเสอีร์นั้นเราได้ให้เอซาวยึดครองแล้ว {2:6} เจ้าทั้งหลายจงเอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน และจงเอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม {2:7} เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อำนวยพระพรแก่บรรดาการที่มีของพวกเจ้าได้กระทำ

พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสืบป็นแล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย' {2:8} แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากพี่น้องของเราพวกลูกหลานเอชาวผู้อยู่ที่เสอีร์ ไปจากทางที่ราบจากเอลีทและจากเอซีโอนเกเบอร์ และเราได้เลี้ยวไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารโมอับ {2:9} และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าร่ำวีพวกโมอับหรือสู้รบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้า เพื่อยึดครอง ด้วยเราได้ให้ที่ตำบลออร์นั้นแก่ลูกหลานของโลทให้ปกครองแล้ว' {2:10} แต่ก่อนคนเอมิมอยู่ที่นั่น เป็นชนชาติใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค {2:11} คนเหล่านั้นได้นับว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ เหมือนคนอานาค แต่คนโมอับเรียกชื่อพวกนี้ว่าเอมิม {2:12} เมื่อก่อนพวกโฮรีได้อยู่ที่เสอีร์ด้วย แต่ลูกหลานเอชาวได้มาอยู่แทนเขา และได้ทำลายเขาเสียให้พินาศ และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขาเหมือนพวกอิสราเอลได้กระทำแก่เมืองที่พระเยโฮวาห์ประทานให้เขายึดครองนั้น {2:13} ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดินข้ามลำธารเซเรต' เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารเซเรต {2:14} และนับตั้งแต่เรามาจากคาเดชบารเนีย จนถึงได้ข้ามลำธารเซเรตนั้นได้สามสิบแปดปีจนสิ้นยุคนี้ คือคนทั้งหลายที่จะออกทัพได้นั้นตายหมดจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาไว้ {2:15} แท้จริงพระหัตถ์พระเยโฮวาห์ได้ทรงต่อสู้เขา เพื่อทรงทำลายเขาจากท่ามกลางค่ายจนเขาทั้งหลายสูญสิ้นหมด {2:16} ต่อมาเมื่อคนที่ออกทัพได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว {2:17} พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า {2:18} 'วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามตำบลออร์เขตแดนของคนโมอับ {2:19} และเมื่อเข้าใกล้แนวหน้าของคนอัมโมนอย่าร่ำวีหรือรบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลานคนอัมโมนแก่เจ้าเพื่อยึดครองเลย ด้วยเราได้ให้ที่นั้นแก่ลูกหลานของโลทเป็นผู้ยึดครองแล้ว' {2:20} (ทั้งที่นั่นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ แต่ก่อนมนุษย์ยักษ์ได้อยู่ที่นั่น แต่คนอัมโมนได้เรียกชื่อของเขาว่าคัมซุมมิม {2:21} คนเหล่านั้นใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค แต่พระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายเขาเสียให้พินาศ และพวกอัมโมนได้เข้ายึดที่ของเขาและตั้งอยู่แทน {2:22} เหมือนพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่วรรณลูกหลานเอชาวผู้อยู่ที่เสอีร์ เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกโฮรีเสียให้พินาศ และเขาได้ยึดที่ของพวกโฮรีแล้วตั้งอยู่แทนจนทุกวันนี้ {2:23} ส่วนชาวอิฟวาทที่อยู่ในเฮเชริมจนถึงกาซา คนคัฟโธร์ซึ่งมาจากตำบลคัฟโธร์ ก็ได้ทำลายเขาและตั้งอยู่แทน) {2:24} 'พวก

เจ้าจงลุกขึ้นเดินทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำอารโนน ดูเถิด เราได้มอบสิโหนชาวอาโมไรต์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองเฮชโบน และเมืองของเขาไว้ในมือของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจงตั้งต้นยึดเมืองนั้นและสู้รบกับเขา {2:25} ตั้งแต่นั้นนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วได้ฟ้าครั้นคร้ามต่อพวกเจ้าและกลัวเจ้า คนต่างชาติผู้จะได้ยินข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวสั่นและมีความระทมเพราะเจ้า' {2:26} ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใช้ผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปเฝ้าสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น ทูลถ้อยคำอันสันติว่า {2:27} 'ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง จะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือซ้ายมือเลย {2:28} ขอท่านได้ขายเสบียงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายน้ำเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินเท้าข้ามประเทศของท่านเท่านั้น {2:29} (ดูพวกลูกหลานเอชาวที่อยู่ตำบลเสอีร์ และพวกโมอับที่อยู่ตำบลออร์ ได้กระทำแก่ข้าพเจ้านั้น) จนข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า' {2:30} แต่สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนให้กระด้าง กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ดังเป็นอยู่ทุกวันนี้ {2:31} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิโหนและเมืองของเขาไว้กับเจ้า จงตั้งต้นเข้ายึดครองที่นั้นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขาเป็นกรรมสิทธิ์' {2:32} แล้วสิโหนยกออกมาต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ตำบลยาฮาซ {2:33} และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา และเราได้ตีทำลายท่านกับโอรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย {2:34} ครั้งนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่ให้มีเหลือเลย {2:35} แต่ฝูงสัตว์เราได้ยึดมาเป็นของเรา ทั้งของบริบได้ในเมืองเหล่านั้นที่เราตีมา {2:36} ตั้งแต่อารเอร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและตั้งแต่เมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบทั้งหมดไว้แก่เรา {2:37} แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือฝั่งแม่น้ำยับบอกและเมืองที่อยู่บนภูเขา และที่ใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสห้ามเรานั้น"

{3:1} "เราทั้งหลายจึงได้หันไปขึ้นทางสู่เมืองบาซาน แล้วออกกษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมาสู้รบกับเรา ตัวออก

เองและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ตำบลเอเดรอิ {3:2} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่ากลัวเขาเลย เพราะเราจะมอบเขากับพลโยธาทั้งหมดของเขาและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์ของคานาโมไรต์ซึ่งอยู่ตำบลเฮชบอนนั้น’ {3:3} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งโอกกษัตริย์เมืองบาซัน และพลโยธาทั้งหลายของท่าน และเราทั้งหลายได้ฆ่าตีเขาจนไม่มีเหลือ {3:4} ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหลายของเขาจนไม่มีเหลือสักเมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึดมารวมหกลิบเมือง ดินแดนอารโกบทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอกกษัตริย์เมืองบาซัน {3:5} บรรดาเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีตาลประตู และยังมีเมืองอีกมากที่ไม่มีการกำแพง {3:6} เราได้ตีทำลายลิ้นได้ทำลายทุกๆเมืองเสียสิ้น รวมทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เหมือนเราได้กระทำกับสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชบอนนั้น {3:7} แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมด และของริบได้ในเมืองเหล่านั้นเราได้ยึดมาเป็นของเรา {3:8} ครั้งนั้นเราได้ยึดแผ่นดินเสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคานาโมไรต์ ผู้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน {3:9} (ภูเขาเฮอร์โมนนั้นชาวไซดอนเรียกชื่อว่าสิร็อน และชาวอโมไรต์เรียกชื่อว่าเสนีร์) {3:10} คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบาซันทั้งหมด จนถึงสาเลคาห์และเอเดรอิ ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรโอกในเมืองบาซัน {3:11} ด้วยยังเหลืออยู่แต่โอกกษัตริย์เมืองบาซันซึ่งเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ดุเดือดเยี่ยงนอของท่านทำด้วยเหล็ก เยี่ยงนอ นั้นไม่อยู่ที่เมืองรับบัทแห่งคานาโมนดอหรือ ยาวตั้งเกาศอก กว้างสี่ศอก ขนาดศอกคนเรา {3:12} แผ่นดินนี้ที่เรายึดครองได้ครั้งนั้นคือตั้งแต่อารโรอร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และแดนเทือกเขากิเลอาดครึ่งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เราก็ได้ให้แก่คนรูเบนและคนกาดี {3:13} ส่วนกิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบาซันทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอก คือดินแดนอารโกบทั้งหมด เราก็ได้ให้ไว้กับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์ ทั้งหมดเมืองบาซันนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกมนุษย์ยักษ์ {3:14} ยาอีร์คนมนัสเสห์ก็ได้ดินแดนอารโกบทั้งหมด จนถึงเขตแดนเมืองชาวเกชูร์ และเมืองมาอาคาห์ และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่า บาซันฮาโวทยาอีร์ จนถึงทุกวันนี้ {3:15} เมืองกิเลอาดนั้นเราให้แก่มาคีร์ {3:16} แก่คนรูเบนและคนกาดีนั้นเราให้ตำบลตั้งแต่กิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำอารโนน

ถือเอากลางลุ่มน้ำเป็นแดนเรื่อยมาถึงแม่น้ำยับบออันเป็นแดนของคนอัมโมน {3:17} ทั้งแถบที่ราบด้วย มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน ตั้งแต่ทะเลคินเนเรทจนถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็ม ที่อัสโดดปิสภาห์ ซึ่งอยู่ทิศตะวันออก {3:18} ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้ ทแกลัทหารทั้งสิ้นของท่าน จงถืออาวุธยกข้ามไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นพี่น้องของท่าน {3:19} แต่ภรรยาของท่าน บุตรเล็กๆทั้งหลายของท่านกับฝูงสัตว์ของท่าน (เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลายมีฝูงสัตว์เป็นอันมาก) จงอยู่ในเขตเมืองที่เรายกให้ท่านก่อน {3:20} กว่พระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักเหมือนได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเขาทั้งหลายจะยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว ท่านทั้งหลายต่างจึงจะกลับมายังที่อยู่ของตนซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย’ {3:21} ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งโยชูวาว่า ‘นัยน์ตาของท่านได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะข้ามไปอยู่เช่นเดียวกัน {3:22} ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน’ {3:23} ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนวอนพระเยโฮวาห์ว่า {3:24} ‘โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าพระองค์เพียงทรงสำแดงอำนาจและฤทธิ์พระหัตถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์ไหนเล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำตามพระราชกิจ และการอธิษฐานดังพระองค์ได้ {3:25} ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปดูแลแผ่นดินอันดีที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ดูแลแดนเทือกเขางดามและเลบานอนด้วย’ {3:26} แต่พระเยโฮวาห์ได้ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘พอแล้ว เจ้าอย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี้ต่อไปเลย {3:27} เจ้าจงขึ้นไปถึงยอดเขาปิสภาห์ และเพ่งตาของเจ้าดูทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก และดูแผ่นดินนั้นด้วยนัยน์ตาของเจ้า เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปไม่ได้เลย {3:28} แต่เจ้าจงกำชับโยชูวา จงสนับสนุนและชูใจของเขาให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้ามไป และจะให้เขาทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น’ {3:29} ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงยับยั้งอยู่ในหุบเขาตรงหน้าเบธเปโอรี”

{4:1} "ฉะนั้นบัดนี้ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟัง กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงประพฤติตามเพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ และเข้าไป ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ ของท่านประทานแก่ท่าน {4:2} ท่านทั้งหลายอย่าเสริม เดิมคำที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้และอย่าตัดออก เพื่อท่าน ทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน {4:3} นัยน์ตาของท่าน ทั้งหลายได้เห็นการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ เพราะเหตุ พระบาอัลเปโอห์แล้ว ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งหลายได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปโอห์ จากท่ามกลางท่าน

{4:4} แต่ท่านทั้งหลายผู้ที่ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้ {4:5} ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่าน ดังที่ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อ ท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลัง เข้าไปยึดครองนั้น {4:6} จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำ ตาม เพราะนี่เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลายและความ เข้าใจของท่านทั้งหลายท่ามกลางสายตาของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งจะได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้วเขาจะกล่าวว่า ‘แน่ ที่เดียวประชากรชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความ เข้าใจ’ {4:7} เพราะมีประชากรชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้า อยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ ใกล้เราในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์ {4:8} และมีประชากรชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำตัดสิน อันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้ ซึ่งข้าพเจ้า ได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้ {4:9} แต่จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะลื มสิ่งซึ่งนัยน์ตาได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะหนีไป เสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวกท่าน จง สอนเรื่องเหล่านี้ให้แก่ลูกของพวกท่านและหลานของพวก ท่านว่า {4:10} ในวันนั้นที่พวกท่านได้ยินอยู่ต่อพระพักตร์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ พระเยโฮวาห์ ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรวบรวมประชาชนให้เข้ามาต่อหน้า เรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ ฟังคนที่เขาเกรงเราตลอดวันคืนที่เขาจะมีชีวิตอยู่ในโลก และ เพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย’ {4:11} ท่าน ทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ยืนอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลง ลูกขึ้นถึงท้องฟ้า มีความมืด เมฆ และความมืดคลุมคลุมอยู่ {4:12} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายออกมาจาก

ท่ามกลางเพลิง ท่านทั้งหลายได้ยินสำเนียงพระวจนะ แต่ ไม่เห็นรูปสัณฐาน มีแต่ได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น {4:13} และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระ บัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกพระบัญญัตินั้นไว้ บนศิลาสองแผ่น {4:14} ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงบัญชา ให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะ ข้ามไปยึดครองนั้น {4:15} เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวัง ตัวให้ดี เพราะในวันนั้นพวกท่านไม่เห็นสัณฐานอันใด เมื่อ พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่โฮเรบจากท่ามกลาง เพลิง {4:16} เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเคารพ แกะสลักสำหรับตัวท่านทั้งหลายเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย {4:17} เหมือนสัตว์เดียรัจฉาน อย่างใดในโลก เหมือนนกที่มีปีกบินไปในอากาศ {4:18} เหมือนสิ่งใดๆที่คลานอยู่บนดิน เหมือนปลาอย่างใดที่อยู่ ในน้ำใต้แผ่นดินโลก {4:19} เกรงว่าพวกท่านจะยกหน้า ขึ้นดูท้องฟ้าและเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และ ดวงดาว คือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกเหนี่ยวรั้งให้ นมัสการและปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้า ทั้งสิ้น {4:20} แต่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกท่านทั้งหลายและ นำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือจากอียิปต์ ให้เป็นประชาชน ในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ {4:21} ยิ่งกว่านั้น เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเยโฮวาห์ทรง พระพิโรธต่อข้าพเจ้า และทรงปฏิญาณว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินดี ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน ให้เป็นมรดก {4:22} แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านทั้งหลายจะได้ ข้ามไป และถือแผ่นดินดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ {4:23} จงระวัง ตัวให้ดี เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมนพันธสัญญาของพระเย โฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลักเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้ นั้น {4:24} เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่ เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน {4:25} เมื่อพวก ท่านมีลูกและมีหลานและได้อยู่ในแผ่นดินนั้นมาช้านาน และท่านกระทำตัวให้เสื่อมทรามโดยการทำรูปเคารพสลัก เป็นสัณฐานสิ่งใด และกระทำชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮ วาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์

ทรงกริ้วโกรธ {4:26} ข้าพเจ้าขออัญเชิญฟ้าและดินมาเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง {4:27} และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเหลือจำนวนน้อยในท่ามกลางประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น {4:28} ณ ที่นั้นท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระที่ทำได้ด้วยไม้และศิลา เป็นงานที่มือคนทำไว้ ซึ่งไม่ดู ไม่ฟัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น {4:29} แต่ ณ ที่นั้นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์ {4:30} เมื่อพวกท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ {4:31} (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตา) พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งหรือทำลายท่านทั้งหลาย หรือลืมนพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ {4:32} เพราะบัดนี้จึงถามดูเถิดว่า ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเคยได้ยินถึงเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ {4:33} มีชนชาติใดได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้ {4:34} หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการลงใจ ด้วยการทำความสำคัญ ด้วยการมหัศจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุที่น่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน {4:35} ที่ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายนั้นก็เพื่อท่านจะได้ทราบ ว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย {4:36} พระองค์ทรงโปรดให้พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกท่านได้ยินพระวณะของพระองค์จากกองเพลิง {4:37} และเพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกท่าน

จึงทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์ ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ {4:38} ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของเขาให้แก่ท่านเป็นมรดกตั้งทุกวันนี้ {4:39} เหตุฉะนั้นจงทราบเสียในวันนี้ และตรัสตรองอยู่ในใจว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง หามิพระเจ้าอื่นใดอีกไม่เลย {4:40} เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดีมาดี และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านประทานแก่ท่านเป็นนิตย์นั้น" {4:41} แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางดวงอาทิตย์ขึ้นจากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามหัวเมือง {4:42} เพื่อผู้ใดที่ฆ่าคนจะได้หลบหนีไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน และเมื่อหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต {4:43} หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเชอร์อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรูเบน และเมืองราโมทที่กิเลอาดสำหรับคนกาด และเมืองไกลานในบาซันสำหรับคนมนัสเสห์ {4:44} ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล {4:45} เหล่านี้เป็นพระโอวาท เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว {4:46} ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ที่หุบเขาตรงข้ามเบธเปโอรี ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้อยู่ที่เฮชโบนซึ่งโมเสสและคนอิสราเอลได้ตีฟ่ายไปครั้งเมื่อออกจากอียิปต์แล้ว {4:47} คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโอกษัตริย์เมืองบาซัน เป็นกษัตริย์สององค์ของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ {4:48} ตั้งแต่อาริเออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน ไปจนถึงภูเขาสิโอน คือเฮอร์โมน {4:49} รวมกับที่ราบทั้งหมด ซึ่งอยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่น้ำพุแห่งปีสกาห์

{5:1} โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ รักษาไว้และกระทำตาม {5:2} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงกระทำพันธสัญญากับเราทั้งหลายที่โฮเรบ {5:3} มิใช่พระเยโฮวาห์ทรง

กระทำพันธสัญญานี้กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย แต่ทรงกระทำกับเรา คือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นี่ในวันนี้ {5:4} พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขานั้นจากท่ามกลางเพลิงหน้าต่อหน้า {5:5} (ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวาระของพระเยโฮวาห์แก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า {5:6} 'เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส

{5:7} อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา {5:8} อย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้า เบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน {5:9} อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชั่วร้ายจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน {5:10} แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษากฎบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน {5:11} อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ {5:12} จงถือวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เจ้า {5:13} จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน {5:14} แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า {5:15} จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวินัยสะบาโต {5:16} จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปดีมาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า {5:17} อย่าฆ่าคน {5:18} อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา {5:19} อย่าลักทรัพย์ {5:20} อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน {5:21} อย่าอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน และอย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน คือไร่นาของเขา หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน' {5:22} พระวาระเหล่านี้

พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ชุมนุมชนทั้งปวงของท่านที่ภูเขาออกมาจากท่ามกลางเพลิง เมฆและความมืดคลุมหนาทึบด้วยพระสุรเสียงอันดัง และมีได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นและประทานแก่ข้าพเจ้า {5:23} ต่อมาเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืดนั้น (ขณะเมื่อภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่) ท่านทั้งหลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือหัวหน้าตระกูลของท่านทั้งหมด และพวกผู้ใหญ่ของท่าน {5:24} และท่านทั้งหลายกล่าวว่า 'ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงสง่าราศีและความใหญ่ยิ่งของพระองค์ และเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันนี้เราได้เห็นพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ และมนุษย์ยังคงมีชีวิตอยู่ได้ {5:25} ฉะนั้นบัดนี้เราทั้งหลายจะต้องตายเสียทำไม เพราะเพลิงใหญ่นี้จะเผาผลาญเรา ถ้าเราได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอีก เราก็จะต้องตาย {5:26} เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งหลายใครเล่า ผู้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้ {5:27} ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัส และนำพระวาระทั้งสิ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสแก่ท่านนั้นมากล่าวแก่เราทั้งหลาย และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม' {5:28} เมื่อท่านทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงแห่งถ้อยคำของท่านทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเขาพูดกับเจ้าแล้ว สารพัดซึ่งเขาพูดกับเจ้าเช่นนั้นก็ดียิ่ง {5:29} โอ อยากให้มีจิตใจเช่นนั้นอยู่เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเราและรักษากฎบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เขาทั้งหลายก็จะสุขเจริญอยู่ตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิตย์ {5:30} จงกลับไปบอกแก่เขาว่า "เจ้าจงกลับไปเดินที่ของเจ้าทุกคนเถิด" {5:31} แต่ตัวเจ้าจงยืนอยู่ที่นี้ใกล้เรา และเราจะบอกข้อบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งสิ้นแก่เจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องสอนเขาทั้งหลายเพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดครองนั้น' {5:32} เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้ นั้น ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย {5:33} ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น"

{6:1} "ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์และคำตัดสิน

ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น {6:2} เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่านเพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว {6:3} โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย เหตุฉะนั้นจงฟัง และจงระวังที่จะกระทำตามเพื่อพวกท่านจะไปดีมีดี และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน {6:4} โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว {6:5} พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน

{6:6} และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน {6:7} และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้ {6:8} จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน {6:9} และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน {6:10} เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน คือแก้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่โตและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง {6:11} และเรือนที่มีช่องใต้เต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ขุด และสวนองุ่นกับต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิมหน้า {6:12} แล้วจงระวังกลัวว่าพวกท่านจะลืมพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาสนั้น {6:13} พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และปฏิญาณโดยออกพระนามของพระองค์ {6:14} ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระอื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน {6:15} (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าหวงแห่น) กล่าวไว้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพิโรธต่อท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก {6:16} อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มัสสาห์ {6:17} ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

ท่าน และพระโอวาทของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ {6:18} พวกท่านจงกระทำสิ่งที่ถูกต้องและที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน {6:19} โดยขับไล่ศัตรูทั้งสิ้นของท่านออกไปให้พ้นหน้าพวกท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ {6:20} เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า ‘พระโอวาท กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย ได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้ นั้นมีความหมายว่ากระไร’ {6:21} แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า ‘เราเป็นทาสของฟาโรห์อยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาเราออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์’ {6:22} และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งที่ใหญ่โตและที่ร้ายเหนืออียิปต์และเหนือฟาโรห์ ตลอดจนทั้งราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย {6:23} แล้วพระองค์ได้ทรงพาเราออกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานแก่บรรพบุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา {6:24} พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้ {6:25} ถ้าเราทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นนี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย”

{7:1} "เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนอโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส เป็นเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน {7:2} และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกท่านจะต้องตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย {7:3} พวกท่านอย่าทำการแต่งงานกับพวกเขา อย่ายกบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขามาให้แก่บุตรชายของท่าน {7:4} เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของพวกท่านหันเหไปจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่นๆ พระเยโฮวาห์จะทรงพิโรธต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว

{7:5} แต่จงกระทำแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ ท่านทั้งหลาย จงทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย จงโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย และเผารูปเคารพและสลักของเขาเสียด้วยไฟ {7:6} เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ {7:7} ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มิใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชาชนชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด {7:8} แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไถ่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ {7:9} เหตุฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน {7:10} และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าเขาเองด้วยทรงทำลายเขาเสีย พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าเขาเอง {7:11} เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้

{7:12} ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน จะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตากับท่าน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน {7:13} พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่านให้จำเริญทวียิ่งขึ้น พระองค์จะทรงอำนวยพระพรผู้บังเกิดจากครรภ์ของพวกท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ทั้งข้าว น้ำองุ่น และน้ำมันของท่านทั้งหลาย ให้ลูกวัวและลูกแพะแกะของท่านทวีขึ้นในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านที่จะให้แก่ท่าน {7:14} ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด จะไม่มีชายหรือหญิงเป็นหมันท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของท่านด้วย {7:15} และพระเยโฮวาห์จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกท่าน และโรคภัยอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกลียดชังพวกท่าน {7:16} พวกท่านจงทำลาย

ชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้ท่าน อย่าให้นัยน์ตาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกท่านอย่าปฏิบัติพระของเขา เพราะการอย่างนั้นจะเป็นบ่วงดักท่านทั้งหลาย {7:17} ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า ‘ประชาชาติเหล่านี้โตกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้’ {7:18} ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย แต่จงระลึกถึงการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำต่อฟาโรห์ และต่อชาวอียิปต์ทั้งสิ้นนั้น {7:19} การทดลองใหญ่ยิ่งซึ่งนัยน์ตาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหายสำคัญ การมหัศจรรย์ พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกลัวอย่างนั้นแหละ {7:20} ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงใช้ฝูงต่อมาท่ามกลางเขา จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่และซ่อนตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น {7:21} พวกท่านอย่าวิตกเพราะเขา ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านอยู่ท่ามกลางท่าน ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่น่ากลัว {7:22} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่าน ที่ละเล็กที่ละน้อย ท่านอย่ากำจัดเขาเสียทันที กล่าวไว้ว่าสัตว์ทุ่งจะเพิ่มขึ้นแก่ท่านมากไป {7:23} แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาไว้ให้ท่านทั้งหลาย และจะกระทำให้เขาเกิดโกลาหลใหญ่จนเขาทั้งหลายจะพินาศ {7:24} และพระองค์จะทรงมอบกษัตริย์ของเขาไว้ในมือของท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำให้ชื่อของเขาพินาศไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลายได้ จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย {7:25} ท่านทั้งหลายจงเผารูปแกะสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของเขาเสียด้วยไฟ ท่านทั้งหลายอย่าปรารถนาอยากได้เงินหรือทองซึ่งปิดรูปพระอยู่นั้น หรือนำไปเป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ภายในนั้นเอง เพราะว่านั่นเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {7:26} พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กล่าวไว้ว่าท่านจะเป็นที่ตอแหลเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม"

{8:1} "บัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนั้นนั้น ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน {8:2} ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้

ท่านถ่อมใจและทดลองให้ทราบว่าจิตใจของท่านเป็นอย่างไร
ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่ {8:3}
พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และปล่อยท่านให้หิว
และเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่าน
ก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่าน
ตระหนักแก่ใจว่า มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวกัน
หาไม่ได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออก
มาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ {8:4} ในเวลาสี่สิบปี
นั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาดวัน และเท้าของท่านก็ไม่บวม
{8:5} ท่านทั้งหลายจงพิจารณาอยู่ในใจเถิดว่า พระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงเตือนท่าน เหมือนกับบิดา
เตือนบุตรของตนเช่นกัน {8:6} เหตุฉะนั้นท่านจงรักษา
พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนิน
ตามพระมรรคาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ {8:7}
เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปใน
แผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดาล
ไหลออกมากกลางหุบเขาและเนินเขา {8:8} แผ่นดินที่มี
ข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เกาอยู่ ณ ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็น
แผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง {8:9} เป็นแผ่นดิน
ที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใด
เลย เป็นแผ่นดินที่ดีลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองเหลือง
ได้จากภูเขา {8:10} เมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำแล้ว
ท่านจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านในเรื่อง
แผ่นดินอันดี ซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น {8:11} ท่าน
ทั้งหลายจงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
โดยไม่รักษาพระบัญญัติ และคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของ
พระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ {8:12} เกรงว่า
เมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำ ได้สร้างบ้านเรือนดี และได้
อาศัยอยู่ในนั้น {8:13} และเมื่อฝูงวัวและฝูงแพะแกะของ
ท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ก็ทวี
ขึ้น {8:14} จิตใจของท่านทั้งหลายจะผยองขึ้น และท่าน
ทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ผู้ทรง
นำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส
{8:15} ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่่นากลับ
ซึ่งมีงูแมวเซาและแมงป่อง และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ทรง
ประทานน้ำจากหินแข็งให้แก่ท่าน {8:16} ผู้ทรงเลี้ยงท่าน
ทั้งหลายด้วยมานาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่าน
ไม่ทราบ เพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและ
ทดลองท่าน เพื่อกระทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบัดนี้
{8:17} เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า ‘กำลังและเรี่ยวแรงของ
ข้าพเจ้ามีค่านี้มาให้’ {8:18} ท่านทั้งหลายจงจำพระเย

โฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็น
ผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้ เพื่อว่าพระองค์จะ
ทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณ
ต่อบรรพบุรุษของท่าน ดั่งวันนี้ {8:19} และถ้าท่านลืม
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไปดำเนินตามพระอื่นและ
ปฏิบัติผิดสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆใน
วันนี้ว่าท่านจะต้องพินาศเป็นแน่ {8:20} อย่างกับบรรดา
ประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พินาศไปต่อหน้า
ท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่าน
ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ทั้งหลาย”

{9:1} “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด ท่านกำลังจะข้าม
แม่น้ำจอร์แดนไปในวันนี้ เพื่อจะเข้าไปยึดครองประชาชาติ
ที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน ทั้งเมืองที่ใหญ่มีกำแพง
สูงเทียมฟ้า {9:2} ประชาชนที่สูงใหญ่ เป็นลูกหลานของคน
อานาค ผู้ที่ท่านทั้งหลายรู้จักแล้ว และผู้ที่ท่านได้ยินเขาพูด
ว่า ‘ใครจะยืนหยัดต่อสู้กับลูกหลานของอานาคได้’ {9:3}
วันนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ผู้ที่ไปข้างหน้าท่านนั้น
คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะทรงทำลาย
เขาตั้งเพลิงเผาผลาญและทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ต่อหน้า
ท่าน ดังนั้นท่านจะได้ขับไล่เขาออกไป กระทำให้เขาพินาศ
โดยเร็ว ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้กับท่านทั้งหลายแล้ว
นั้น {9:4} เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ขับไล่เขา
ออกไปต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายอย่านึกในใจ
ว่า ‘เพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้าพระเยโฮวาห์จึงทรงนำข้า
มาให้ยึดครองแผ่นดินนี้’ แต่เพราะความชั่วของประชาชาติ
เหล่านี้ พระเยโฮวาห์จึงทรงขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่าน
{9:5} ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองแผ่นดินนี้
มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่านหรือความสัตย์ธรรมใน
ใจของท่าน แต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาตินี้ ซึ่งพระ
เยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่าน
ทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะทรงให้เป็นจริงตามพระวจ
นะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน คือ
ต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ {9:6} เพราะฉะนั้น
ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
ท่านประทานแผ่นดินนี้ให้ท่านยึดครองนั้น มิใช่เพราะ
ความชอบธรรมของท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติ
คอแข็ง {9:7} จงจำไว้และอย่าลืมเสียว่าพวกท่านได้กระทำ
ให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านพิโรธในถิ่นทุรกันดาร
ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั่งท่านมาถึง
ที่นี่ ท่านมักกบฏต่อพระเยโฮวาห์อยู่ {9:8} แม้ว่าที่โฮเรบ

ท่านก็กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงกริ้วมาถึงกับจะทำลายท่านทั้งหลายเสีย {9:9} เมื่อข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะรับแผ่นศิลา เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำไว้กับท่าน ข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ {9:10} และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นศิลาสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า บนศิลานั้นมีพระวจนะทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลาย บนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุมกันอยู่ {9:11} ต่อมาเมื่อสิ้นสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นศิลาสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญา {9:12} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นลงมาจากที่นี่โดยเร็วเถิด เพราะชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้านำออกจากอียิปต์ได้หลงกระทำผิด เขาได้หันเสียจากทางซึ่งเราบัญชาเขาไว้ นั้นอย่างรวดเร็ว เขาได้หล่อรูปเคารพไว้สำหรับตัวเขาทั้งหลาย’ {9:13} ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ยังตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว และดูเถิด เขาทั้งหลายเป็นชนชาติคดแข็ง {9:14} ขออย่าทักท้วงเรา ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่มีกำลังกว่าและใหญ่กว่าเขา’ {9:15} ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขา และภูเขานั้นก็มีเพลิงลุกอยู่ และศิลาพันธสัญญาสองแผ่นนั้นก็อยู่ในมือทั้งสองของข้าพเจ้า {9:16} ดูเถิดเมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็นท่านทั้งหลายกระทำการบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายได้หล่อรูปปลุกวัวไว้สำหรับท่าน ท่านได้หันจากพระมรรคาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่างรวดเร็ว {9:17} ข้าพเจ้าจึงยกศิลาทั้งสองแผ่นเหวี่ยงเสียจากมือทั้งสองของข้าพเจ้า และทำศิลาให้แตกต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย {9:18} แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะเหตุบาปทั้งสิ้นที่ท่านทั้งหลายได้กระทำ คือได้ประพฤติอย่างชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ {9:19} เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความไม่พอพระทัยอย่างรุนแรงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรงทำลายท่านอยู่แล้ว แต่พระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าในครั้งนั้นด้วย {9:20} พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรนมากจะทำลายเขาอยู่แล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็อธิษฐานเพื่ออาโรนด้วย {9:21} แล้วข้าพเจ้าจึงเอาสิ่งที่บาปหนานั้น คือรูปปลุกวัวซึ่งท่านสร้างขึ้นนั้นเผาเสียด้วยไฟ แล้วทุบแล้วบดให้เป็นผงละเอียดอย่างกับฝุ่น แล้วข้าพเจ้าก็โยนผงนั้นลงไปในลำธารซึ่งไหลลงมา

จากภูเขา {9:22} ท่านทั้งหลายได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธที่ทาเบร่าห์ และที่มัสสาห์ และที่ซิบโรห์ที่ธาอาวาร์ {9:23} และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากคาเดชบารเนีย ตรัสว่า ‘จงขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า’ และท่านก็กบฏต่อพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไม่ยอมเชื่อพระองค์ หรือเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ {9:24} ท่านทั้งหลายได้กบฏต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย {9:25} ข้าพเจ้าจึงกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สี่สิบวันสี่สิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่าจะทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย {9:26} ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ‘โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขออย่าทรงทำลายประชาชนของพระองค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่เขาทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ {9:27} ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าทรงใส่พระทัยในความผิดถึงความชั่วร้าย หรือบาปของชนชาตินี้ {9:28} กล่าวหาชาวแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงพาข้าพระองค์ทั้งหลายจากมานั้นจะว่า เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถจะพาเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญากับเขาไว้ และเพราะว่าพระองค์ทรงเกลียดชังเขา พระองค์จึงทรงพาเขาออกมาเสียในถิ่นทุรกันดาร {9:29} เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำเขาออกมาด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออกของพระองค์”

{10:1} "ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงสกัดศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บนภูเขา และทำหีบไม้ไว้ด้วย {10:2} และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาแผ่นเดิมที่เจ้าทำแตกเสีย นั้น จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้’ {10:3} ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ และสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า {10:4} แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาอย่างครั้งก่อน ซึ่งเป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับพวกท่านบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุมกัน และพระเยโฮวาห์ทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า {10:5} แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ {10:6} คนอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรท

ของคนยาอาคัน มาถึงโมเสราห์ อาโรนก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น และเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาจึงปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตแทนเขา {10:7} เขาทั้งหลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงกุดโกดาห์ และจากกุดโกดาห์ถึงโยทบารห์เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำลำธารมาก {10:8} ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้แยกตระกูลเลวี ให้ห้ามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ให้เฝ้าพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อำนวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้ {10:9} เหตุฉะนั้นคนเลวีจึงมีส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตนไม่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญากับเขานั้น {10:10} ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาอย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเยโฮวาห์ไม่พอพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย {10:11} พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเถิด เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขานั้น’ {10:12} และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยาเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านให้ดำเนินตามพระมรรคาทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย {10:13} และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย {10:14} ดูก่อน ฟาสะวรรค และฟาสะวรรคอันสูงสุด และโลกกับบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {10:15} แต่พระเยโฮวาห์ทรงฝังพระทัยในบรรพบุรุษของท่านและทรงรักเขา และทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาจากเขา คือท่านทั้งหลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้ {10:16} เพราะฉะนั้นจงตัดหนังปลายหัวใจของท่านเสีย อย่าคอแข็งอีกต่อไป {10:17} เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นเจ้ายิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ และได้ทรงเห็นแก่อาเมิสสินบน {10:18} พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย และทรงรักคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา {10:19} เพราะฉะนั้นท่านจงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ {10:20} ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงปรนนิบัติพระองค์และติดสนิทอยู่กับพระองค์ จงปฏิญาณด้วยออกพระนามของพระองค์

{10:21} พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรงกระทำการใหญ่และน่ากลัวซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็นนี้ {10:22} บรรพบุรุษของท่านลงไปให้อียิปต์เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า"

{11:1} "เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงรักษาพระคำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป {11:2} ท่านทั้งหลายจงทราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลานของท่านทั้งหลาย ผู้ไม่รู้เรื่องหรือเห็นถึงวินัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ {11:3} ถึงการอัศจรรย์และถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ต่อฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของท่าน {11:4} และซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อกองทัพอียิปต์ ต่อม้าของเขา และต่อรถรบของเขา และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขาเมื่อเขาไล่ติดตามท่านทั้งหลาย และที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเขาทั้งหลายจนทุกวันนี้ {11:5} และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่ {11:6} และที่ทรงกระทำต่อดาธาน และอาบีรัมบุตรชายของเอลีอับ บุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อ้าปากกลืนเขาเข้าไป ทั้งครัวเรือน เติร์ท และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่ติดตามเขาไป ในท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งปวง {11:7} เพราะนัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น {11:8} เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรักษาบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็งและเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้าไปครอบครองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์ {11:9} และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ {11:10} เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งท่านได้จากมา ในที่นั้นท่านหว่านพืชและเอาแท่นน้ำเหมือนเป็นสวนผัก {11:11} แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะไปยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเขา ซึ่งมีน้ำฝนจากฟ้ารดอยู่ {11:12} เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแล พระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้นเสมอ

ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี {11:13} ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน {11:14} 'เราจะให้ฝนตกบนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล น้ำองุ่น และน้ำมัน {11:15} และเราจะให้หญ้าในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมหน่า' {11:16} จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลงและหันเหไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น {11:17} และพระเยโฮวาห์จึงทรงกริ้วต่อท่าน ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว {11:18} เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในมือของท่านเป็นหมายสำคัญ จงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน {11:19} และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน และเมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น {11:20} ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน {11:21} เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน ตราบเท้าบรรดาวันที่ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือโลก {11:22} เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระมรรคาทั้งสิบของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว {11:23} พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน {11:24} ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลายจะเหยียบบลงที่ใด ที่นั้นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารไปจนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำคือแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทะเลตะวันตก {11:25} จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นที่เกรงขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายจะเหยียบย่ำไป ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน {11:26} ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าได้นำคำอวยพรและคำสาปแช่งมาไว้ตรงหน้าท่านทั้งหลาย {11:27} ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านก็จะเป็นไปตามพรนั้น

{11:28} ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่หันเหไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ไปติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จัก ท่านก็จะเป็นไปตามคำสาปแช่งนั้น {11:29} และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจงตั้งคำอวยพรไว้บนภูเขาเกริซิม และตั้งคำสาปแช่งไว้บนภูเขาเอบาล {11:30} ภูเขาเหล่านี้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนคานาอัน ผู้อาศัยอยู่ในที่ราบตรงหน้ากิลาธข้างที่ราบโมเรห์มิใช่หรือ {11:31} เพราะท่านทั้งหลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น {11:32} ท่านจงระวังที่จะรักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้"

{12:1} "ต่อไปนี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ในโลก {12:2} ท่านทั้งหลายจงทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชาติที่ท่านจะยึดครองนั้นใช้เป็นที่ปรนนิบัติพระของเขา ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น {12:3} ท่านจงรื้อแท่นบูชาของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสารูปเคารพของเขาเสียด้วยไฟ ท่านจงฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเขาเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกเสียจากที่นั้น {12:4} ท่านทั้งหลายอย่ากระทำดังนั้นแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {12:5} ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นที่พักพิงของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเฝ้าพระองค์ที่นั่น {12:6} และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งลิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยืนถวาย ทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรกที่ได้จากฝูงวัวและฝูงแพะแกะ {12:7} ท่านทั้งหลายจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งท่านและครอบครัวของท่านจงปีติร่าเริงในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย {12:8} ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามบรรดากิจการที่เรากระทำอยู่ที่นั่นทุกวันนี้ คือทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง {12:9} เพราะว่าท่านทั้งหลายยังไปไม่

ถึงที่หยุดพักและถึงมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ประทานแก่ท่าน {12:10} แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักผ่อนศัตรูรอบข้างของท่านทั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย {12:11} แล้วจงไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆ ไปด้วยซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาของท่าน ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวายทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ {12:12} และท่านทั้งหลายจงปิตำเรึงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านทั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่าน และคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน {12:13} ท่านทั้งหลายจงระวังให้ต้อยถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น {12:14} แต่จงถวายในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจงกระทำทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ {12:15} อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองทั้งหลายของท่านตามที่ท่านปรารถนาได้ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอำนวยพระพรประทานแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่มีมลทินก็รับประทานได้ อย่างที่รับประทานเนื้อแกะและเนื้อวัว {12:16} แต่ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานเลือดสัตว์เลย ท่านจงเทลงบนพื้นดินเหมือนเทน้ำ {12:17} ส่วนสิบชักหนึ่งของพืช หรือน้ำองุ่น หรือน้ำมัน หรือลูกคอกุ่นแรกจากฝั้วหรือฝั้วแพะและแกะ หรือของถวายปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมายื่นถวาย ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานภายในประตูเมืองของท่าน {12:18} แต่ว่าท่านจงรับประทานของเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และคนเลวีผู้ภายในประตูเมืองของท่าน และท่านจงปิตำเรึงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมีที่ท่านได้กระทำนั้น {12:19} ท่านจงระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวีที่ราบเท่าวันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก {12:20} เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับ

ท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า ‘เราจะกินเนื้อสัตว์’ เพราะพวกท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปรารถนาของท่านได้ {12:21} ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นห่างจากท่านเกินไป ท่านจงฆ่าสัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านแกะ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น ท่านจงรับประทานในประตูเมืองของท่านตามที่ใจของท่านปรารถนาเถิด {12:22} ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อแกะหรือเนื้อวัว ทั้งผู้ที่มีมลทินและผู้ที่ไม่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ {12:23} แต่พึงแน่ใจว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะว่าเลือดเป็นชีวิตของมัน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ {12:24} ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจงเทเลือดลงบนดินอย่างเทน้ำ {12:25} ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ {12:26} แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจงนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ {12:27} และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงเทเลือดแห่งเครื่องสัตวบูชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้ {12:28} จงระวังที่จะฟังบรรดาคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นนิรันดร์ เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {12:29} เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะจัดประชากรซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น {12:30} จงระวังตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเขา ภายหลังจากที่เขาถูกทำลายต่อหน้าท่านแล้วนั้น และจะได้ถามเรื่องพระของเขาโดยกล่าวว่า ‘ประชากรนี้ไม่มีสการพระของเขายังไร เพื่อเราจะกระทำด้วย’ {12:31} ท่านอย่ากระทำอย่างนั้นแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง พวกเขาก่อทำสิ่งนั้นต่อพระทั้งหลายของเขา แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเขา เขาก็เผาด้วยไฟบูชาแก่พระของเขา {12:32} ทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านั้น"

{13:1} "ถ้าในหมู่พวกท่านมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน {13:2} และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้าเขากล่าวว่า 'ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก 'และให้เราไปปรนนิบัติพระนั้น' {13:3} ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงใจท่านดู เพื่อให้ทรงทราบว่าท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิต สุดใจของท่านหรือไม่ {13:4} ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และอย่าเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์ {13:5} แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไถ่ท่านออกจากเรือนทาส เขากระทำให้ท่านทั้งหลายหันเหไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน บัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่วเช่นนี้จากท่ามกลางท่าน {13:6} ถ้าพี่ชายน้องชายของท่าน มารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของท่าน หรือมิตรสหายร่วมใจของท่าน ชักชวนท่านอย่างลับๆว่า 'ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก {13:7} เป็นพระบางองค์ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รอบท่าน ไม่ว่าใกล้หรือไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่ สุดปลายโลกข้างโน้น {13:8} ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้หายนะของท่านเมตตาปราณีเขา ท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรืออย่าช้อนเขาไว้เลย {13:9} ท่านจงประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย และต่อไปให้บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย {13:10} ท่านจงเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาแสวงหาช่องที่จะพาท่านไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส {13:11} และคนอิสราเอลทั้งปวงจะฟังและยำเกรง ไม่กระทำความชั่วเช่นนี้ท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย {13:12} ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น {13:13} มีบางคนที่เป็นลูกของเบลีอัลได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ชักชวนชาวเมืองนั้นว่า 'ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก {13:14} ท่านทั้งหลายจงสอบถามและ

อูตสาค้นหาและถามดูอย่างเข้มแข็ง และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันอยู่ในหมู่พวกท่าน {13:15} ท่านจงฆ่าชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทำลายเสียให้สิ้นเชิงด้วยคมดาบ ทุกคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้นและฝูงสัตว์ด้วย {13:16} ท่านจงเก็บข้าวของทั้งสิ้นในเมืองนั้นไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิรันดร์ อย่าสร้างขึ้นใหม่อีกเลย {13:17} อย่าให้ของต้องห้ามนั้นมาติดพันมือของท่าน เพื่อว่าพระเยโฮวาห์จะทรงหันจากพระพิโรธของพระองค์ และทรงสำแดงพระกรุณาคุณต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น {13:18} เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ และกระทำการที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน"

{14:1} "ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าเชื่อตนเองหรือกระทำหน้ามากให้โล้นเพื่อคนตาย {14:2} เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ {14:3} ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งพึงรังเกียจใดๆเลย {14:4} สัตว์ที่รับประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว แกะ แพะ {14:5} กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน โคป่า และแกะป่า {14:6} ท่านรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่แยกกีบและกีบผ่าออกเป็นสองและเดี่ยวเอื้องนั้นได้ {14:7} อย่างไรก็ตามในจำพวกสัตว์ทั้งหลายที่เดี่ยวเอื้องหรือมีกีบผ่า ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้ คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระจงผา เพราะว่าสัตว์เหล่านี้เดี่ยวเอื้องแต่กีบไม่ผ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน {14:8} และหมูด้วยเพราะหมูกีบผ่าแต่ไม่เดี่ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมัน และซากของมัน ท่านก็อย่าแตะต้อง {14:9} ในบรรดาสัตว์น้ำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์ใดๆที่มีครีบและเกล็ด ท่านรับประทานได้ {14:10} แต่สัตว์ใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน {14:11} นกสะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้ {14:12} แต่นกเหล่านี้ท่านอย่ารับประทานคือ นกอินทรี นกแร้งหวด แพะ นกออก {14:13} นกเหยี่ยวทางยาว นกเหยี่ยวดำ นกแร้งตามชนิดของมัน {14:14} บรรดานกกาตามชนิด

ของมัน {14:15} นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน {14:16} นกเค้าแมวเล็ก นกทิดทื่อ นกอีโกล์ {14:17} นกกระทง นกแร้ง และนก อ้ายจั่ว {14:18} นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว {14:19} แมลงมีปีกทุกชนิดเป็น สัตว์มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย {14:20} สัตว์มี ปีกที่สะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้ {14:21} ท่านอย่า รับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง ท่านจะให้แก่คนต่างด้าว ที่อยู่ภายในประตูเมืองของท่านรับประทานก็ได้ หรือท่าน จะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้ เพราะว่าท่านเป็นชนชาติ ที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ท่าน อย่าดื่มลูกแพะด้วยนมแม่ของมันเลย {14:22} ผลได้ เป็นปิจจากพืชในนาของท่านนั้น ท่านจงถวายสิบชักหนึ่ง {14:23} ท่านจงรับประทานสิบชักหนึ่งที่ได้จากข้าวหรือน้ำ อุ่นของท่าน หรือน้ำมันของท่าน และผลรุ่นแรกจากฝู้งวู้ และฝู้งแพะแกะของท่าน ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระ นามของพระองค์สถิตที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ {14:24} ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำสิบชัก หนึ่งมาได้ ในเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพรแก่ ท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะ ทรงเลือกเพื่อเป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์นั้น อยู่ห่างไกล จากท่านเกินไป {14:25} ท่านจงขายของนั้นเอาเงิน และ ห่อเงินถือไว้ และไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านจะทรงเลือกไว้ {14:26} และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ ท่านปรารถนา จะเป็นวัว แกะ หรือน้ำอุ่นหรือสุราและ สิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา และท่านจงรับประทานที่นั่นต่อพระ พักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และจงปีติราเริงทั้งตัว ท่านและครอบครัวของท่านด้วย {14:27} ท่านทั้งหลาย อย่าทอดทิ้งคนเลวซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะ เขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน {14:28} พอครบสาม ปีท่านทั้งหลายจงนำสิบชักหนึ่งทั้งหมดจากพืชผลที่ได้ในปี นั้น มาสะสมไว้ภายในประตูเมืองของท่าน {14:29} คนเลว (เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน) และคนต่างด้าว และลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย ผู้ซึ่งอยู่ภายในประตูเมือง ของท่าน จะได้มารับประทานอย่างอิ่มหนำ เพื่อว่าพระเยโฮ วาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรแก่บรรดากิจการ ซึ่งมือของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น"

{15:1} "ทุกสิ้นเจ็ดปีท่านทั้งหลายต้องมีการปลดปล่อย {15:2} ให้กระทำการปลดปล่อยดังนี้ เจ้าหนี้ทุกคนจะต้อง

ยกเลิกที่ตนให้เพื่อนบ้านยืมไปนั้นเสีย อย่าทวงสิ่งนั้นคืน จากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของตนเลย เพราะว่าได้ประกาศ การปลดปล่อยของพระเยโฮวาห์แล้ว {15:3} ท่านทั้งหลาย จะทวงจากคนต่างประเทศคืนได้ แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านซึ่ง อยู่กับพี่น้องก็ให้มือของท่านปล่อยไป {15:4} ยกเว้นเมื่อ ไม่มีคนยากจนในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงอวยพรพระพรแก่ท่านในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยึดครอง นั้น {15:5} ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พึงระวังที่จะกระทำตามพระ บัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ {15:6} เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพร ท่านดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น ท่านทั้งหลายจะให้ ประชาชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของ เขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน {15:7} ถ้าใน ท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของ ท่านอยู่ภายในประตูเมืองใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็งท้อมือ ของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น {15:8} แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านอย่างใจกว้างให้เขา และ ให้เขายืมข้าวของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าจะเป็น ข้าวของสิ่งใดๆ {15:9} จงระวังให้ตีเกรงว่าจะมีความคิด ในจิตใจชั่วของท่านว่า 'ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึง แล้ว' และท่านก็มีแวตอาอันชั่วร้ายต่อพี่น้องที่ขัดสนของ ท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลย และเขาจะร้องทูลพระ เยโฮวาห์เรื่องท่าน บาปก็จะตกแก่ท่าน {15:10} ท่านจง ให้เขา และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตคิดเสียขาย เพราะเหตุนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน ในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่าน ไม่ว่าท่านจะลงมือกระทำ สิ่งใด {15:11} เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า 'ท่านต้องยื่นมือให้ อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสน ซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน' {15:12} ถ้าพี่น้องของท่านซึ่งเป็น คนสืบรูไม่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาขายไว้แก่ท่าน จงให้ ประนินบัตินหกปี เมื่อถึงปีที่เจ็ดก็ให้ปล่อยเขาเป็นอิสระ พ้นไปจากท่าน {15:13} และเมื่อท่านปล่อยเขาเป็นอิสระ ไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเขาไปมือเปล่า {15:14} ท่าน จงมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เขา เป็นของจากฝู้งแพะแกะ ของท่าน จากลานนวดข้าวของท่าน และจากบ่อย่ำอุ่น ของท่าน ท่านจงให้แก่เขาตามสมควรตามที่พระเยโฮวาห์

พระเจ้าของท่านทรงอำนวยการพระพรแก่ท่าน {15:15} ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงไถ่ท่านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้ {15:16} แต่ถ้าท่านนั้นจะกล่าวแก่ท่านว่า ‘ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน’ เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาอยู่กับท่านสบายดี {15:17} จงเอาเหล็กแทงใบหูของเขาให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนั้นเขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป ท่านจงกระทำเช่นนี้แก่ทาสหญิงด้วย {15:18} เมื่อท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารู้สึกหนักอกหนักใจ เพราะว่าเขาได้รับใช้ท่านมาหกปีด้วยมีค่าแรงมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการพระพรแก่ท่านในการทั้งปวงที่ท่านได้กระทำนั้น {15:19} สัตว์ตัวผู้หมีซึ่งเกิดในฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะนั้น ท่านทั้งหลายจงถวายไว้แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวหมีทำงาน หรือตัดขนจากแกะหมีปี {15:20} ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์หมีปีนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทุกปี ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกำหนดไว้ นั้น {15:21} แต่ถ้าสัตว์นั้นมีตำหนิใดๆคือขาเกหรือตาบอดหรือมีตำหนิเลวร้ายอย่างใด ท่านอย่าถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {15:22} ท่านจงรับประทานสัตว์นั้นภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งผู้ที่มิลทินและผู้ทีสะอาดด้วยก็รับประทานได้ ดังว่าเป็นละมั่งหรือกวาง {15:23} เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจงเทออกทิ้งบนดินเหมือนเทน้ำ"

{16:1} "ท่านจงถือเดือนอาบีบ ท่านทั้งหลายจงถือปัสกาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเดือนอาบีบนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน {16:2} และท่านจงถวายปัสกา เป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จากฝูงแพะแกะหรือฝูงวัว ณ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น {16:3} อย่ารับประทานขนมปังมีเชื้อกับปัสกา ตลอดเจ็ดวันท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อ เป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านรับหนีออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อท่านจะระลึกถึงวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน {16:4} ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนมภายในอาณาเขตประเทศของท่าน หรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้บูชาในเวลาเย็นวันแรกเหลืออยู่ตลอดคืนจนเช้าวันรุ่งขึ้น {16:5} ท่านทั้งหลายอย่าถวายปัสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่าน {16:6} แต่ท่านจงถวายปัส

กา ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในเวลาเดียวกับที่ท่านออกจากอียิปต์ {16:7} ท่านจงทำให้สุกและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปสู่เดิณของท่าน {16:8} ท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ

{16:9} ท่านทั้งหลายจงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์ จงตั้งต้นนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์เริ่มด้วยวันแรกที่ท่านเอาเดิณเกี่ยวข้าว {16:10} ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยการพระพรแก่ท่าน {16:11} ท่านจงปีติรำพึงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิงของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าว เด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น {16:12} ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่านพึงระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้

{16:13} ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพิงเจ็ดวัน เมื่อท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจากลานนวดข้าวและจากบ่ออย่าอ่อนุ่ของท่านแล้ว {16:14} ในการเลี้ยงนั้นท่านจงปีติรำพึง ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน {16:15} ท่านจงถือเทศกาลนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการพระพรแก่พืชผลทั้งหลายของท่าน และแก่ผลงานทั้งสิ้นที่มีมือท่านกระทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปิติยินดี

{16:16} บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยโฮวาห์มือเปล่าๆ {16:17} ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา ตามส่วนพระพรที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน

{16:18} ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประตูเมืองของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน ให้เขาพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม {16:19} ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่าล่าเอียง อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญญามืดมัวไป และกลับคติของคนชอบธรรมเสีย {16:20} ท่านจงติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสืบมรดกในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน {16:21} ท่านทั้งหลายอย่าปลุกต้นไม้อะไรใช้เป็นเสารูปเคารพข้างแท่นบูชาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านซึ่งท่านจะสร้างไว้ {16:22} และท่านอย่าตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ"

{17:1} "ท่านทั้งหลายอย่าฆ่าผู้หรือแกะที่มีตำหนิหรือความพิการใดๆเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

{17:2} ภายในประตูเมืองใดๆของท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้าพบว่าในท่ามกลางพวกท่านมีชายหรือหญิงคนใดกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ {17:3} และไปปรนนิบัติพระอื่น และนมัสการพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรืออันใดที่เป็นบริวารท้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้ {17:4} มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ได้ยิน และได้สอบถามอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันในอิสราเอล {17:5} ท่านจงนำชายหรือหญิงผู้กระทำความชั่วร้ายนั้นมาที่ประตูเมือง และท่านจงเอาหินขว้างชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย {17:6} ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้นให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่างลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว {17:7} ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน

{17:8} ถ้าคดีใดเกิดขึ้นเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินได้ว่าเป็นคดีฆ่าคนตายโดยเจตนาหรือไม่ เป็นคดีเกี่ยวกับการเกี่ยงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย เป็นคดีใดๆซึ่งโต้แย้งกันภายในประตูเมืองของท่าน ท่านจงลุกขึ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ {17:9} จงไปหาคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิต และไปหาผู้พิพากษา

ประจำการในสมัยนั้น ท่านจงปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน {17:10} แล้วท่านจงกระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกนั้น และท่านจงระวังกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน {17:11} ท่านจงกระทำตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน และกระทำตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหันเหไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ {17:12} ผู้ใดที่ยังอาจมิได้กระทำตาม คือไม่ได้เชื่อฟังปรีชาญาณที่ขึ้นปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น หรือเชื่อฟังผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล {17:13} และประชาชนทั้งหลายจะได้ยินและยำเกรง และมีได้ยึดขึ้นต่อไปอีก

{17:14} เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านถือกรรมสิทธิ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้วท่านจะกล่าวว่า 'เราจะตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเราเหมือนประชาชาติอื่นซึ่งอยู่รอบเรา' {17:15} ก็จงตั้งผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวกพี่น้องของท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน ท่านอย่าตั้งคนต่างดาวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน {17:16} แต่อย่าให้ผู้นั้นมีม้าของตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อจะมีม้ามากๆ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้กลับไปทางนั้นอีกเลย' {17:17} และอย่าให้ผู้นั้นมีภรรยาจากเกรงว่าจิตใจของเขาจะหันเหไปเสีย หรืออย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนเองอย่างมากมาย {17:18} เมื่อผู้นั้นนั่งบัลลังก์ในราชอาณาจักร ก็ให้ผู้นั้นคัดลอกพระราชบัญญัติไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี {17:19} ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้นั้น และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาสรรดากฎในพระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านี้และกระทำตาม {17:20} เพื่อว่าจิตใจของเขาจะมีได้พองขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะมีได้หันเหจากพระบัญญัติไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล"

{18:1} "คนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตและตระกูลเลวีทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับคนอิสราเอล เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์และ

ส่วนที่ตกเป็นของพระองค์ {18:2} ฉะนั้นเขาจะไม่มีมรดกในหมู่พวกพี่น้องของเขา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นมรดกของเขา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาแล้วนั้น {18:3} ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่ปุโรหิตได้อันตงจากประชาชน คือส่วนที่ได้จากผู้ที่ถวายสัตวบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันขาหน้า เนื้อแก้มทั้งสองข้าง และเนื้อท้องให้แก่ปุโรหิต {18:4} ผลรุ่นแรกของท่านคือ ผลข้าว ผลน้ำองุ่น ผลน้ำมัน และขนแกะรุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน จมมอบให้แก่ปุโรหิต {18:5} เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้เลือกเขาจากตระกูลชนทั้งสี่ของท่าน ให้ยืนปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวเขาและลูกหลานของเขาสืบต่อไปเป็นนิตย์ {18:6} ถ้าคนเลวคนใดมาจากประเทศเมืองใดในอิสราเอลอันเป็นที่อยู่ของเขา จะมายังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา {18:7} แล้วเขาจะปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกับบรรดาคนเลวพี่น้องของเขา ผู้ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น {18:8} ให้เขาได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆกัน นอกเหนือจากส่วนที่เขาได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเขาเอง

{18:9} เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติเหล่านั้น {18:10} อย่าให้มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขาลุยไฟ อย่าให้ผู้ใดเป็นคนทำนาย เป็นหมอดู เป็นหมอจับยามดูเหตุการณ์ หรือเป็นนักวิทยาคม {18:11} เป็นหมอผี เป็นคนทรง เป็นพ่อมด แม่มด หรือเป็นหมอพราย {18:12} เพราะทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่พระเยโฮวาห์ และด้วยเหตุจากการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากเบื้องหน้าท่าน {18:13} ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {18:14} เพราะว่าประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้น เชื่อฟังหมอดูและพวกโหรา แต่ส่วนตัวท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำเช่นนั้น

{18:15} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังเขา {18:16} อย่างที่ท่านปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่โฮเรบในวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า 'อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า หรือได้เห็นเพลิงมโหรีมา

นี้อีกเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย' {18:17} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ซึ่งเขาพูดมาเช่นนั้นนั้นก็ได้อยู่ {18:18} เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้นั้นแก่ประชาชนทั้งหลาย {18:19} ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น

{18:20} แต่ผู้พยากรณ์คนใดบังอาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามิได้บัญชาให้กล่าวหรือผู้นั้นกล่าวในนามของพระอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมีโทษถึงตาย' {18:21} และถ้าท่านนึกในใจว่า 'ทำอย่างไรเราจึงจะรู้พระวาระที่พระเยโฮวาห์ยังมีได้ตรัสนั้นได้' {18:22} เมื่อผู้พยากรณ์กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามิได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว ถ้อยคำนั้นมิได้เป็นพระวาระที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบังอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย"

{19:1} "เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงจัดบรรดาประชาชาติ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขาแก่ท่าน และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองและในบ้านเรือนของเขา เหล่านั้น {19:2} ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับพวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น {19:3} ท่านจงจัดเตรียมให้มีทาง และจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้นออกเป็นสามส่วน เพื่อว่าผู้ใดที่ได้ฆ่าคนแล้วจะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้ {19:4} ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนฆ่าคนผู้ที่หนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่ คือผู้ใดที่ได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน {19:5} อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขาเพื่อจะตัดไม้ เมื่อเขาเหวี่ยงขวานเพื่อจะโค่นต้นไม้ลง หัวขวานหลุดจากด้ามถูกเพื่อนบ้านของเขาและคนนั้นก็ถึงตาย ก็ให้เขาหนีไปยังเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่งและรอดตายได้ {19:6} ด้วยเกรงว่าผู้อฆาตโลหิตกำลังโกรธจัดจะไล่ตามชายผู้ฆ่าคนคนนั้นทัน เพราะหนทางไกลแล้วฆ่าเขาเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย เพราะเขามีได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาแต่ก่อน {19:7} เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง {19:8} และถ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านชยอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และ

ประทานแผ่นดินทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทาน แก่บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน {19:9} ถ้าท่านได้ระวาง ที่จะรักษาบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และ ดำเนินอยู่ในพระมรรคาของพระองค์เสมอ แล้วท่านจง เพิ่มหัวเมืองอีกสามหัวเมืองนอกจากสามหัวเมืองเหล่านั้น {19:10} ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดิน ของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้องรับผิดชอบโลหิตนั้น {19:11} แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และซุ่มคอย ดักเขาอยู่และได้ลอบตีเขาถึงแก่ความตาย แล้วชายผู้นั้นก็ หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง {19:12} แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปรับตัว ชายผู้นั้นมาจากที่นั่น และส่งตัวเขาไว้ในมือผู้อาฆาตโลหิต เพื่อเขาจะต้องถูกโทษถึงตาย {19:13} อย่าให้นัยน์ตา ของท่านเมตตาสงสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอัน เนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอล เพื่อ ท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี

{19:14} ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าย้ายเสาเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ ปักไว้

{19:15} อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่ง ผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่ง เขาได้กระทำให้ไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำ พยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ {19:16} ถ้ามีพยานเท็จ กล่าวปรักปรำความผิดของคนหนึ่งคนใด {19:17} ก็ให้ ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ต่อหน้า ปุโรหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในกาลนั้นๆ {19:18} พวกผู้พิพากษาจะตัดสินคดีได้ส่วน และตัดสิน ถ้า พยานนั้นเป็นพยานเท็จกล่าวปรักปรำพี่น้องของตนเป็น ความเท็จ {19:19} ท่านจงกระทำต่อพยานคนนั้นดังที่เขา ตั้งใจจะกระทำแก่พี่น้องของตน ดังนั้นแหละท่านจะกำจัด ความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย {19:20} คนอื่นๆจะได้ยิน ได้ฟังและยำเกรงไม่กระทำความผิดเช่นนั้นท่ามกลางพวกท่าน ทั้งหลายอีก {19:21} อย่าให้นัยน์ตาของท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า"

{20:1} "เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวก ศัตรูของท่าน เห็นม้า รถรบ และกองทัพมากมายใหญ่โต กว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์

พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจาก แผ่นดินอียิปต์ {20:2} และเมื่อใกล้จะรบกัน ปุโรหิตจะ ออกมาอยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน {20:3} และจะ กล่าวไว้ว่า 'โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบ กับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัว หรือหวาดหวั่น หรือครั่นคร้ามต่อศัตรูเลย {20:4} เพราะว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรู ของท่านเพื่อท่าน จะประทานชัยชนะแก่ท่าน' {20:5} แล้ว นายทหารจะพูดกับประชาชนว่า 'ใครที่สร้างบ้านใหม่ และ ยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะถวายบ้านนั้น {20:6} ใครที่ปลูกสวนองุ่นและยังมิได้รับประทานผลจาก สวนองุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียใน สงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลองุ่นนั้น {20:7} ผู้ใด ที่ห่มนุ่งหญิงไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย' {20:8} และนายทหารจะพูด กับประชาชนต่อไปอีกว่า 'ผู้ใดที่อยู่ที่นี่มีจิตใจกลัวและวิตก ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจพี่น้องของเขา จะละลายไปเหมือนกับจิตใจของเขา' {20:9} เมื่อนายทหาร พูดกับประชาชนจบลงแล้ว ก็ให้เลือกตั้งผู้บังคับบัญชากอง ต่างๆให้เป็นหัวหน้าประชาชน {20:10} เมื่อพวกท่านเข้าไป ใกล้เมืองซึ่งท่านจะไปสู้รบนั้น จงเสนอหลักสันติภาพแก่ เมืองนั้นก่อน {20:11} ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิด ประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบบอยู่ในเมือง นั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน {20:12} ถ้า เมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แต่กลับออกมารบ ก็ให้ท่าน เข้าล้อมตีเมืองนั้นได้ {20:13} เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า ประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจงฆ่าชายทุกคนเสีย ด้วยคมดาบ {20:14} แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่ง ในเมืองนั้น คือของที่บริบไว้ทั้งหมด ท่านจงยึดเอาเป็นของ ตัว ท่านจงอึ้งใจในของที่บริบมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน {20:15} ท่าน ทั้งหลายจงกระทำเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ใช่หัวเมืองของประชาชาติใกล้เคียงนี้ {20:16} แต่ใน หัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆที่ หายใจได้เลย {20:17} แต่จงทำลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคน อิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปรีสิซี คนฮีไวต์ และ คนเยบูส ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาไว้ {20:18} เพื่อว่าเขาจะได้สอนท่านให้กระทำสิ่งที่น่าสะอิด

สะเยียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {20:19} เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวานฟันทำลาย ต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทาน ผลจากต้นไม้ นั้น อย่าโค่นลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้น เลย (เพราะต้นไม้ในทุ่งนาเป็นชีวิตสำหรับมนุษย์) {20:20} เฉพาะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าจะใช้เป็นอาหาร ท่านจะทำลาย และโค่นลงก็ได้ เพื่อจะใช้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบกับ ท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก"

{21:1} "ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ประทานให้ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบศพคนที่ถูกฆ่า ทั้งอยู่กลางแจ้ง ไม่ทราบว่ามีใครฆ่าเขาตาย {21:2} ก็ให้ พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมาวัดระยะทางถึง เมืองต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ศพผู้ตายนั้น {21:3} แล้วเมืองที่อยู่ ใกล้ที่สุดกับศพผู้ตายนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัว ตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้งาน และยังไม่เคยเทียมแอก {21:4} และให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวนั้นไปที่ หุบเขาซึ่งมีน้ำไหล ซึ่งไม่มีใครไถหรือหว่านเลย และให้ตัด คอวัวตัวนั้นที่หุบเขานั้น {21:5} และปุโรหิตผู้เป็นลูกหลาน ของเลวีจะต้องเข้ามาใกล้ ด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้ทรงเลือกเขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้อวยพรใน พระนามของพระเยโฮวาห์ ให้การวิวาทและการทำร้ายทุก เรื่องสิ้นสุดลงด้วยคำของปุโรหิตเหล่านี้ {21:6} และพวก ผู้ใหญ่ทุกคนของเมืองที่อยู่ใกล้ผู้ถูกฆ่าที่สุดนั้นจะล้างมือ ของเขาทั้งหลายเหนือวัวตัวเมียซึ่งถูกตัดคอที่ในหุบเขานั้น {21:7} และเขาจะเป็นพยานว่า 'มือของเราทั้งหลายมิได้ กระทำให้โลหิตของชายผู้นี้ตก และดาของเราทั้งหลายก็มีได้ แลเห็นโลหิตของเขาตก {21:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ ทรงลบมลทินบาปของประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ ขออย่าทรงถือโทษประชาชนชาว อิสราเอลของพระองค์เนื่องด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด' และจะ ทรงอภัยโทษอันเนื่องจากโลหิตนี้ให้แก่เขา {21:9} ดังนี้ แลท่านจะกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิด นั้นเสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องใน สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

{21:10} เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงมอบเขาไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามาเป็นเชลย {21:11} และท่านเห็นหญิง งามคนหนึ่ง ในหมู่เชลยนั้น และปรารถนาอยากได้มาเป็น ภรรยาของท่าน {21:12} ท่านจงพาหญิงมาไว้ที่เรือนของ

ท่าน ให้นางโกนศีรษะและตัดเล็บมือเสีย {21:13} และให้ นางเปลื้องเครื่องแต่งกายอย่างเชลยออกและให้อยู่ในเรือน ของท่าน ให้ไว้ทุกข์ถึงบิดามารดาของนางหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะเข้าไปหานางและเป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภรรยาของท่าน {21:14} ภายหลังถ้าท่าน ไม่พอใจนางนั้นเสียแล้ว จงปล่อยนางไปตามแต่นางจะพอใจ ไปไหน อย่าขายนางเอาเงิน อย่ากระทำให้นางเป็นสินค้า เพราะท่านได้หยามเกียรตินางแล้ว {21:15} ถ้าชายคนหนึ่ง มีภรรยาสองคน รักคนหนึ่ง ซึ่งอีกคนหนึ่ง ภรรยาทั้งสอง คือทั้งคนที่รักและคนที่ชังก็กำเนิดบุตรด้วยกัน และบุตรชาย หัวปีเป็นบุตรของภรรยาคนที่ตนชัง {21:16} เมื่อถึงวัน แบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำ แก่บุตรชายของภรรยาคนที่ตนรักนั้นอย่างกับเป็นบุตรหัวปี แทนบุตรชายของภรรยาที่ตนชัง ซึ่งเป็นบุตรหัวปี {21:17} แต่เขาต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรชายของภรรยาคนที่ตน ชัง โดยแบ่งข้าวของให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะว่าคนนี้เป็น ต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

{21:18} ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ตีสอน เขาก็ไม่ยอมฟัง {21:19} ให้ บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่ {21:20} และเขาจะพูดกับพวก ผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า 'บุตรชายของเราคนนี้เป็นคนดื้อดิ่ง และไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและ ชีเมา' {21:21} แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้าง เขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลาง ท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง {21:22} ถ้าคนใดได้กระทำความผิดอันมิโทษถึงตาย และเขาถูก ประหารชีวิต และแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ {21:23} อย่าให้ศพ ค้างอยู่ที่ต้นไม้ข้ามคืน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่งโดย พระเจ้า) ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮ วาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็น มลทิน"

{22:1} "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของพี่น้อง ของท่านหลงมาอย่างหนึ่งเฉยเสีย จงพาสัตว์เหล่านั้นกลับไป ให้พี่น้องของท่าน {22:2} ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ใกล้ หรือท่าน ไม่รู้จักตัวเขา จงนำสัตว์นั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่ กับท่านจนพี่น้องมาเที่ยวหา แล้วท่านจงมอบคืนให้เขาไป {22:3} ลาของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของ พี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน สิ่งใดของพี่น้องที่หายไป

และที่ท่านพบเข้าท่านจงคืนให้เหมือนกัน ท่านอย่านิ่งเฉยเสีย {22:4} ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องลี้ภัยอยู่ตามทาง อย่านิ่งเฉยเสีย ท่านจงช่วยพยุงสัตว์เหล่านั้นขึ้นอีก

{22:5} อย่าให้ผู้หญิงสวมใส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่ยึดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {22:6} ถ้าท่านเผชิญไปพบรังนกอยู่ตามทาง บนต้นไม้หรือพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่และแม่กกอยู่บนลูกนกหรือไข่นั้น ท่านอย่าเอาแม่กกกับลูกนกไป {22:7} ท่านจงปล่อยแม่กกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปดีมาดี และท่านจะมีอายุยืนนาน {22:8} เมื่อท่านก่อเรือนใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่ดาดฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะมีได้นำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนพลัดตกลงมาจากหลังคาตาย

{22:9} อย่าเอาเมล็ดพืชสองชนิดหว่านลงในสวนองุ่นของท่าน เกรงว่าพืชผลที่ท่านหว่านและผลองุ่นของสวนนั้นเป็นมลทิน {22:10} ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเทียมไถด้วยกัน {22:11} ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทอด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน {22:12} ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว

{22:13} ถ้าชายคนใดได้ภรรยา และได้เข้าหานาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง {22:14} และหาเหตุว่าหญิงนั้นประพฤติสิ่งน่าอาย กระทำให้ชื่อเสียงของนางเสียหาย โดยกล่าวว่า 'ข้ารับหญิงคนนี้เป็นภรรยา ครั้นข้าเข้าหานางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจารี' {22:15} บิดาของหญิงสาวคนนั้นและมารดาจะต้องนำของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีมาให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตูเมือง {22:16} และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า 'ข้าได้ยกลูกสาวของข้าให้เป็นภรรยาชายคนนี้ และเขากลับเกลียดชัง {22:17} ดูเถิด ชายผู้นี้หาเหตุกล่าวเท็จโดยนินว่า "ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นบุตรสาวของท่านเป็นพรหมจารีเลย" นี่แหละเป็นของสำคัญว่าลูกสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจารี' แล้วเขาจะคลี่ผ้าที่ออกต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นให้เป็นพยาน {22:18} ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจับชายคนนั้นมาเฆี่ยน {22:19} และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้นให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเขาทำให้หญิงพรหมจารีอิสราเอลคนหนึ่งเสียชื่อ หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างไม่ได้เลยตลอดชีวิต

{22:20} แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และหาของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีสำหรับหญิงสาวนั้นไม่ได้ {22:21} เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมานอกประตู

เรือนบิดาของเธอ แล้วพวกผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล คือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน {22:22} ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภรรยาของคนอื่น ทั้งสองคน คือชายที่ไปร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล {22:23} ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ {22:24} ท่านจงพาเขาทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้ร้องไว้วางขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้หยามเกียรติภรรยาของเพื่อนบ้าน ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะขจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน {22:25} แต่ถ้าชายคนหนึ่งไปพบหญิงสาวที่คนอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกับเธอ เฉพาะผู้ชายคนหนึ่งที่ร่วมกับเธอเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย {22:26} แต่ท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้นไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องมีโทษถึงตาย เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเข้าต่อสู้และฆ่าเพื่อนบ้าน

ของตน {22:27} เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง แม้ว่าหญิงสาวที่เขาหมั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยได้ {22:28} ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคนหมั้น เขาจึงจับตัวเธอและได้ร่วมกับเธอมีผู้รู้เห็น {22:29} แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกับเธอนั้นจะต้องมอบเงินห้าสิบเชเชลให้แก่บิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอจะตกเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้หยามเกียรติเธอ เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเขา {22:30} ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน และห้ามมิให้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา"

{23:1} "ชายคนใดได้รับบาดเจ็บที่ลูกอั้นทะหรืออวัยวะสืบพันธุ์ถูกตัดออก อย่าให้เขาในที่ชุมนุมของพระเยโฮวาห์ {23:2} ห้ามมิให้ลูกนอกกฎหมายเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ อย่าให้ลูกหลานของเขาเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จนถึงสืบชั่วอายุคน {23:3} อย่าให้คนอัมโมหรือคนโง่เข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ บุคคลที่เป็นลูกหลานของคนทั้งสองตระกูลนี้ห้ามมิให้เข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์เลยจนถึงสืบชั่วอายุคน {23:4} เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มาต้อนรับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปังและน้ำเมื่อก่อนท่านออกจากอียิปต์ และเพราะว่าเขาได้จับบาเลอัมบุตรชายเบโธร์มาจากเบโธร์แห่งเมโสโปเตเมียให้สาปแช่ง

ท่านทั้งหลาย {23:5} อย่างไรก็ตามก็ดีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมิได้ฟังบาปอัลม แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน {23:6} ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เขาตลอดชีวิตของท่านทั้งหลาย เป็นนิตย์ {23:7} ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอียิปต์ เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินของเขานั้น {23:8} เด็กๆชั่วอายุที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ก็ได้

{23:9} เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน ท่านจงระวังตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง {23:10} ถ้าคนใดในพวกท่านไม่สะอาดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน เขาต้องไปอยู่นอกค่าย อย่าให้เขาเข้ามาในค่าย {23:11} แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขาอาบน้ำชำระตัว และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาจะกลับเข้ามาในค่ายก็ได้ {23:12} ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปถึงได้ {23:13} และท่านต้องมีไม้เสียมรวมไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อท่านนั่งลงในที่ข้างนอกนั้น ท่านจงใช้ไม้ขุดหลุมไว้ และหันไปกลบสิ่งปฏิญญาของท่านเสีย {23:14} เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยท่านให้พ้น และมอบศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโครกในหมู่พวกท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน

{23:15} ถ้ามีทาสหนีจากนายของเขามาอยู่กับท่าน อย่าจับทาสนั้นไปส่งนายของเขา {23:16} จงให้ทาสนั้นอยู่กับท่าน อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้อยู่ในที่ซึ่งเขาจะเลือกในประตูเมืองหนึ่งประตูเมืองใดตามความพอใจของเขา อย่ากดขี่ข่มเหงเขาเลย {23:17} ผู้หญิงชาวอิสราเอลนั้น อย่าให้คนหนึ่งคนใดเป็นหญิงโสเภณี อย่าให้บุตรชายอิสราเอลคนหนึ่งคนใดเป็นกะเทย {23:18} ท่านอย่านำค่าจ้างของหญิงโสเภณี หรือค่าชื้อขายสุนัข มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อกระทำตามคำสั่งตักเตือนปฏิบัติใดๆ เพราะของทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {23:19} ท่านอย่าให้พี่น้องของท่านยืมเงินเพื่อเอาดอกเบี้ย ไม่ว่าดอกเบี้ยเงินกู้ หรือดอกเบี้ยเครื่องบริโภค หรือดอกเบี้ยของสิ่งใดๆที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ย {23:20} ท่านจะให้คนต่างด้าวยืมเพื่อเอาดอกเบี้ยก็ได้ แต่สำหรับพี่น้องของท่าน ท่านอย่าให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

จะทรงอำนวยการพระพรแก่ท่านในทุกสิ่งซึ่งมือท่านกระทำในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น {23:21} เมื่อท่านปฏิบัติต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลยไม่ทำตามคำปฏิญาณนั้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกเอาจากท่านเป็นแน่ และท่านจะมีบาป {23:22} แต่ถ้าท่านงดไม่ปฏิบัติ ท่านก็จะไม่มีบาป {23:23} ถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน ท่านจงระวังที่จะรักษาและกระทำตาม เป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร ตามที่ท่านได้ปฏิบัติต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาไว้ด้วยปากของท่านแล้ว {23:24} เมื่อท่านเข้าไปในสวนองุ่นแห่งเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะรับประทานผลองุ่นให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ แต่อย่าใส่ในภาชนะของท่านไป {23:25} เมื่อท่านเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอามือเด็ดรวงข้าวมาก็ได้ แต่ท่านจะใช้เกี่ยวเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้"

{24:1} "เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กับนาง และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าใส่มีนาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป {24:2} และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และถ้านางไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง {24:3} และสามีคนหลังนี้ซึ่งนางจึงทำหนังสือหย่าใส่มีนางแล้วโล่นางออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ที่ได้นางเป็นภรรยาถึงแก่ความตาย {24:4} สามีคนเดิมที่ได้โล่นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภรรยาอีกไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมีบาป

{24:5} เมื่อชายคนใดมีภรรยาใหม่ๆ อย่าให้ผู้หนึ่งต้องไปทัพ หรือทำราชการอย่างใด ให้เขาอยู่บ้านปึกหนึ่งเพื่อเขาจะให้ภรรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข {24:6} อย่าให้ผู้ใดยึดโม้หรือหินโม้ลูกที่ปฏิบัติไว้เป็นประกัน เพราะสิ่งที่ยึดเป็นประกันนั้นเขาใช้เลี้ยงชีพของเขา {24:7} ถ้าชายคนใดถูกเขาจับได้ว่าได้ลักพี่น้องคนอิสราเอลคนหนึ่งคนใดไปใช้ เป็นทาสหรือขายเสีย ขโมยคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน {24:8} ท่านทั้งหลายจงระวังเรื่องโรคเรื้อน จงระวังที่จะกระทำตามคำสั่งของปุโรหิตคนเลวี ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาเขาไว้ ท่านจงระวังที่จะทำตามอย่างนั้น {24:9} จงระลึกถึงเรื่องที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่มิเรียมตามทาง เมื่อท่านทั้งหลายออกจากอียิปต์แล้ว {24:10} เมื่อท่านทั้งหลายให้

พี่น้องขอชิมสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขาและเอาสิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน {24:11} ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ชิมนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง {24:12} ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน {24:13} เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจงเอาของประกันนั้นมาคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีของคลุมตัวเมื่อเวลาอน และอวยพรแก่ท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {24:14} ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่าน หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภายในประตูเมืองของท่าน {24:15} ท่านจงจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เขา ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาเป็นคนยากจน และมีใจจ่ออยู่ที่ค่าจ้างนั้น ด้วยเกรงว่าเขาจะกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์ และจะเป็นความบาปแก่ท่าน {24:16} อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง {24:17} ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าว หรือควรได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ และอย่ารับเสื้อผ้าของหญิงม่ายไว้เป็นประกัน {24:18} แต่ท่านพึงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ท่านออกจากที่นั่น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้ {24:19} เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลืมนำข้าวไว้ในนาพ่อนหนึ่งอย่างกลับไปเอามาเลย ให้เป็นของคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพรพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งมือของท่าน {24:20} เมื่อท่านฟาดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย {24:21} เมื่อท่านเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย {24:22} ท่านจงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้"

{25:1} "ถ้าสองคนเป็นความกันถึงโรงศาล เมื่อพวกผู้พิพากษาพิจารณาความของเขาทั้งสองแล้ว และประกาศความบริสุทธิ์ของฝ่ายถูก และกล่าวโทษฝ่ายผิด {25:2} ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโบยก็ให้ผู้พิพากษาให้เขาอนลง แล้วกำหนดให้โบยต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้นั้น {25:3} ให้โบยเขาสี่สิบทีก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโบยเขาเกินนั้น พี่น้องของท่านก็เป็นที่ดูถูกของท่าน {25:4} อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลัง

นวดข้าวอยู่ {25:5} ถ้าพี่น้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหามิบุตรไม่ ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พี่น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง {25:6} บุตรหัวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้นให้สืบชื่อพี่น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขจะมีได้ลบไปจากอิสราเอล {25:7} ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์จะรับภรรยาของพี่น้องของเขา ก็ให้ภรรยาของพี่น้องของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูเมืองและกล่าวว่า 'พี่น้องของสามีดิฉันไม่ยอมสืบชื่อของพี่น้องของเขาในอิสราเอล เขาไม่ยอมรับหน้าที่ของสามีของดิฉัน' {25:8} แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้นมาพูดกับเขา ถ้าเขายังยืนยันโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะรับนาง' {25:9} แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ตั้งเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมาข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้นแล้วกล่าวว่า 'ต้องกระทำเช่นนี้กับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพี่น้องของตน' {25:10} ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า 'วงศ์วานที่รองเท้าถูกดึงออก' {25:11} ถ้าชายสองคนวิวาททู่ตีกันและภรรยาของชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้จะช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของผู้ที่ตี และนางยื่นมือออกเค้นของลับของผู้ชายคนนั้น {25:12} ท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสีย อย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย {25:13} ท่านอย่ามิลูกตมสำหรับตาซึ่งต่างกันไว้ในถุง อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา {25:14} ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องตวงสองชนิด ใหญ่อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง {25:15} ท่านจงมีลูกตมอันสมบูรณ์และเที่ยงตรงและมีถึงตวงอันสมบูรณ์และเที่ยงตรง เพื่อว่าวันคืนของท่านจะยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน {25:16} เพราะว่าทุกคนที่กระทำความเล่านั้น และทุกคนที่กระทำความต่างๆอย่างไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้ที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

{25:17} จงระลึกถึงการที่คนอามาเลซกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่ท่านออกจากอียิปต์ {25:18} เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโจมตีพวกที่อยู่รั้งท้าย คือบรรดาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่รั้งท้าย เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อเข้าเขมิดได้ยาเกรงพระเจ้า {25:19} เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากบรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้างแล้ว ในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดกให้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านทั้งหลายจงทำลายล้างคนอามาเลซเสียจากความทรงจำภายใต้ฟ้า ท่านทั้งหลายอย่าลืมนะ"

{26:1} "เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว {26:2} ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดจากดินซึ่งท่านเกี่ยวเก็บมาจากแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จงนำผลนั้นใส่กระจาด นำไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น {26:3} ท่านจงไปหาปุโรหิตผู้ประจำเวรอยู่ในเวลานั้น และกล่าวแก่เขาว่า 'ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย' {26:4} แล้วปุโรหิตจะรับกระจาดไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {26:5} และท่านจงตอบสนองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'บิดาของข้าพระองค์เป็นชาวซีเรียที่กำลังพินาศอยู่ ท่านลงไปอียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่นมีแต่จำนวนน้อย ที่นั่นท่านก็กลายเป็นประชาชาติหนึ่งใหญ่โต แข็งแรงและมีพลเมืองมาก {26:6} และชาวอียิปต์ทำแก่เราอย่างเลวทราม และข่มใจเรา และทำให้เราทำงานหนัก {26:7} แล้วเมื่อเราร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของเรา ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา การล้าบากของเรา การถูกบีบคั้นของเรา {26:8} และพระเยโฮวาห์ทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยความน่ากลัวยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ {26:9} พระองค์ทรงนำเรามาที่นี้และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ {26:10} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ดูกัดบัตินี้ข้าพระองค์นำผลรุ่นแรกมาจากแผ่นดินนั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์' และท่านจงวางสิ่งของนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และกราบนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {26:11} ท่านจงปีติยินดีด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน {26:12} เมื่อท่านถวายสิบชักหนึ่งทั้งหลายจากผลไม้ของท่านเสร็จแล้วในปีที่สามอันเป็นปีสิบชักหนึ่ง คือให้สิบชักหนึ่งนั้นแก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย เพื่อเขาจะได้รับประทานให้อิ่มหนำภายในประตูเมืองของท่าน {26:13} แล้วท่านจงทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'ข้าพระองค์ยกส่วนศักดิ์สิทธิ์ออก

จากบ้านของข้าพระองค์แล้ว และยิ่งกว่านั้นข้าพระองค์ได้ให้แก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้แก่ข้าพระองค์ทุกประการ ข้าพระองค์มิได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ในข้อใดเลย และข้าพระองค์มิได้ลืมนั่นเลย {26:14} ข้าพระองค์มิได้รับประทานสิบชักหนึ่งเมื่อข้าพระองค์ไว้ทุกข์หรือยกส่วนใดออกไปเมื่อข้าพระองค์เป็นมลทิน หรืออุทิศส่วนใดเพื่อผู้ตาย แต่ข้าพระองค์ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำตามทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้ {26:15} ขอพระองค์ทอดพระเนตรจากสถานประทับบริสุทธิของพระองค์คือจากสวรรค์ และขอทรงอวยพระพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ และแก่ที่ดินซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์' {26:16} วันนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาท่าน ให้กระทำตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านี้ ฉะนั้นท่านจงระวังที่จะกระทำตามด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน {26:17} ในวันนี้ท่านได้ยอมรับแล้วว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ พระบัญญัติ และคำตัดสินของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ {26:18} และในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ {26:19} และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียงและเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว"

{27:1} โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า "จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ {27:2} ในวันที่ท่านทั้งหลายจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านจงตั้งศิลาก้อนใหญ่ๆ ขึ้น เอาปูนโบกเสีย {27:3} แล้วท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านข้ามไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน {27:4} ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว บนภูเขาเอบาลท่านจงตั้งศิลาเหล่านี้ตามเรื่องซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน

ในวันนี้ แล้วจงโบกเสียด้วยปูน {27:5} และท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กสกัดศิลานั้น {27:6} ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยศิลาที่ไม่ต้องตกแต่ง และท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {27:7} และท่านจงถวายสันติบูชา และรับประทานเสียที่นั่น และท่านจงปิตราเร่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {27:8} และท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้บนศิลานั้นอย่างชัดเจน"

{27:9} โมเสสและบรูหิตคนเลวีได้กล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งหลายว่า "โอ อิสราเอล จงเจียบและสดับตรับฟัง วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {27:10} เพราะฉะนั้นท่านจงเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้" {27:11} ในวันนี้พวกท่านนั้นโมเสสได้กำชับประชาชนว่า {27:12} "เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นแล้ว ให้คนต่อไปนี้ยืนบนภูเขาเกริซิมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชน คือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาการ์ โยเซฟและเบนยามิน {27:13} และให้คนต่อไปนี้ยืนแข่งอยู่บนภูเขาเอบาล คือรูเบน กาด อาเชอร์ เศบูลุน ดานและนัฟทาลี {27:14} และให้คนเลวีกล่าวประกาศแก่คนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า {27:15} 'ผู้ที่กระทำรูปเคารพเป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และตั้งไว้ในที่ลับก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงตอบและกล่าวว่า 'เอเมน' {27:16} 'ผู้ใดหมิ่นประมาทบิดาของตนหรือมารดาของตนให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:17} 'ผู้ใดที่ยักยักยาสีหาของเพื่อนบ้าน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:18} 'ผู้ใดทำให้คนตาบอดหลงทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:19} 'ผู้ใดทำให้เสียความยุติธรรมอันควรได้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:20} 'ผู้ใดร่วมหลับนอนกับภรรยาของบิดาตน เพราะเขาได้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:21} 'ผู้ใดสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉานชนิดใดก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:22} 'ผู้ใดที่ร่วมหลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาว จะ

เป็นบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดาของตนก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:23} 'ผู้ใดร่วมหลับนอนกับเมียนางของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:24} 'ผู้ใดฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:25} 'ผู้ได้รับสินบนให้ทำบุคคลที่มีไถ่กระทำผิด ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' {27:26} 'ผู้ใดไม่ดำรงบรรดาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'"

{28:1} "ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก {28:2} บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {28:3} ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุกนา {28:4} ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน และผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มลูกขึ้น {28:5} กระจาดของท่าน และรวงนวดแบ่งของท่านจะรับพระพร {28:6} ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป {28:7} พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะออกมาต่อสู้ท่านทางหนึ่ง และหนีให้พ้นหน้าท่านเจ็ดทาง {28:8} พระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่ผู้กลางของท่าน และบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน {28:9} พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์แด่พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์ {28:10} และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน {28:11} พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของฝูงสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรดาบรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน {28:12} พระเยโฮวาห์จะทรงเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ ประทานฝนแก่แผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และทรงอำนวยพระพรแก่กิจการน้ำมือของ

ท่าน และท่านจะให้ประชาชาติหลายประชาชาติขอยืม แต่ท่านจะไม่ขอยืมเขา {28:13} ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงชันทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง {28:14} และท่านจะไม่หันเหไปจากถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยหันไปทางขวามือหรือทางซ้าย ไปติดตามปรณินิบัติพระอื่น

{28:15} แต่ต่อมากถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแช่งเหล่านี้จะตามมาทันท่าน {28:16} ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา {28:17} กระจาดของท่านและรวงนวดแป้งของท่านจะรับคำสาปแช่ง {28:18} ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแช่ง {28:19} ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป {28:20} พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความมุ่นวาย และการทำหมีขึ้นแก่บรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำจนท่านจะถูกทำลาย และพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วซึ่งท่านได้กระทำ เพราะท่านได้ทอดทิ้งเราเสีย {28:21} พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้โรคร้ายติดพันท่าน จนพระองค์จะทรงเผาผลาญท่านให้สิ้นเสียจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น {28:22} พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยความชูปมอม และด้วยความไข้ ความอักเสบ ความร้อนอย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุร้อนกล้า ด้วยราชัน และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไปจนท่านพินาศ {28:23} และฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองเหลือง และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก {28:24} พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง ลงมาจากอากาศอยู่เหนือท่านทั้งหลายจนกว่าท่านจะถูกทำลาย {28:25} พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อสู่เขาทางเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเขาเจ็ดทาง และท่านทั้งหลายจะถูกถอนออกไปอยู่ตามบรรดาราชอาณาจักรทั่วโลก {28:26} ซากศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ป่าในโลก และไม่มีผู้ใดช่วยไล่ฝูงสัตว์เหล่านั้นไป {28:27} พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฝีฝียิปต์ ด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ด้วยโรคลักปิดลักเปิด และด้วยโรคคัน ซึ่งจะรักษา

ไม่ได้ {28:28} พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยโรควิกลจริต โรคตาบอด และให้จิตใจงูเหยิง {28:29} ท่านจะต้องคล่าไปในเวลาเที่ยง เหมือนคนตาบอดคล่าไปในความมืด และท่านจะไม่มีความสำเร็จในหนทางของท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย {28:30} ท่านจะหมั่นหญิงคนหนึ่งไว้เป็นภรรยา และชายอื่นจะเข้าไปร่วมหลับนอนกับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือนแต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูกสวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลองุ่นนั้นเข้ามา {28:31} คนจะฆ่าวัวของท่าน ต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมีได้รับประทานเนื้อวัวนั้น เขาจะฆ่าแกะซึ่งลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เอากลับคืนมาให้ท่าน ฝูงแพะแกะของท่านจะต้องเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย {28:32} เขาจะเอาบุตรชายและบุตรสาวของท่านไปให้แก่ประชาชาติอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมืดมัวลงด้วยความอาลัยอาวรณ์ตลอดเวลา อำนาจน้ำมือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้ {28:33} ชนชาติที่ท่านไม่เคยรู้จักมาก่อนจะมารับประทานพืชผลแห่งแผ่นดินของท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขาจะบีบคั้นและเหยียบย่ำท่านเสมอไป {28:34} ดังนั้นภาพที่ท่านเห็นจึงจะกระทำให้ท่านบ้าคลั่งไป {28:35} พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฝีร้ายที่หัวเข้า และที่ขา ซึ่งท่านจะรักษาให้หายไม่ได้ เป็นตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมของท่าน {28:36} พระเยโฮวาห์จะทรงนำท่าน และกษัตริย์ผู้ที่ท่านแต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้นท่านจะปรณินิบัติพระอื่นที่ทำด้วยไม้และด้วยหิน {28:37} ท่านจะเป็นที่นำตกตะลึง เป็นคำภาษิต เป็นที่ครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปนั้น {28:38} ท่านจะต้องเอาพืชไปหว่านไว้ในนามากและเก็บผลเข้ามาแต่น้อย เพราะตักแตนจะกัดกินเสีย {28:39} ท่านจะปลูกและแต่งต้นองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นหรือเก็บผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย {28:40} ท่านจะมีต้นมะกอกเทศอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้ใช้น้ำมันมาชโลมตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย {28:41} ท่านจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว แต่จะไม่เป็นของท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย {28:42} ต้นไม้ทั้งหลายของท่านและผลจากพื้นดินของท่านนั้น ตักแตนจะถือกรรมสิทธิ์ {28:43} คนต่างด้าวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสูงขึ้นเหนือท่านทุกที่ๆ และท่านจะต่ำลงทุกที่ๆ {28:44} เขาจะให้ท่านทั้งหลายยืมของของเขาได้ และท่านจะไม่มีให้เขายืม เขาจะเป็นหัว และ

ท่านจะเป็นทาง {28:45} ยิ่งกว่านั้นคำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามทันท่านจนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้ {28:46} สิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อยู่เหนือท่าน และเหนือเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ {28:47} เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยความรำเริงและใจยินดี เพราะเหตุมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์ {28:48} เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้มาต่อสู้ท่าน ด้วยความหิวและกระหาย เปลือยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น {28:49} พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมาเป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา {28:50} เป็นประชาชาติที่มีหน้าตาชั่วร้าย คือผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว {28:51} และจะรับประทานผลของฝูงสัตว์ของท่าน และพืชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขาจะไม่เหลือข้าว น้ำองุ่นหรือน้ำมัน ลูกว้าว หรือลูกแกะอ่อนไว้ให้ท่าน จนกว่าเขาจะกระทำให้ท่านพินาศ {28:52} เขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองจนกำแพงสูงและเข้มแข็งซึ่งท่านไว้วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน {28:53} ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งตัวของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากนั้น {28:54} ผู้ชายสำราญและสำอองเหลือเกินในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เขาจะชั่วร้ายต่อพี่น้องของตน ต่อภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตนและต่อลูกๆคนสุดท้ายที่เหลืออยู่กับตน {28:55} จนเขาจะไม่ยอมให้ใครกินเนื้อลูกของตนซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขาอีกแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง {28:56} ผู้หญิงสำราญและสำอองเหลือเกินในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงที่พื้นดินเพราะเป็นคนสำอองและสำราญอย่างนั้น เขาจะชั่วร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ {28:57} ต่อรถซึ่งเพิ่งออกมาจากหว่างขาของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเธอจะกิน

เป็นอาหารเจือปนเพราะขัดสนทุกอย่าง ในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง {28:58} ถ้าท่านทั้งหลายไม่ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ ที่จะให้ยาเกรงพระนามที่ทรงสง่าราศีและที่น่าสะพรึงกลัวนี้ คือพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {28:59} แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงนำมาสู่ท่านและเชื้อสายของท่านด้วยภัยพิบัติอย่างผิดธรรมดา ภัยพิบัติร้ายแรงและชานาน และความเจ็บไข้ต่างๆที่ร้ายแรงและชานาน {28:60} ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคทั้งหลายแห่งอียิปต์ ซึ่งท่านกลัวนั้นมาสู่ท่าน และมันจะติดพันท่านอยู่ {28:61} เช่นเดียวกันโรคทุกอย่างและภัยพิบัติทุกอย่าง ซึ่งมีได้ระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยโฮวาห์จะทรงนำมายังท่าน จนกว่าท่านทั้งหลายจะถูกทำลาย {28:62} ซึ่งพวกท่านทั้งหลายมีมากอย่างดวงดาวในท้องฟ้า นั้น ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

{28:63} และต่อมาซึ่งพระเยโฮวาห์พอพระทัยที่จะทรงกระทำต่อท่านและอำนวยการให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น พระเยโฮวาห์ก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่านพินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน ท่านจะต้องถูกเด็ดทิ้งไปเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น {28:64} และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างนี้ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นๆ ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักคือ พระซึ่งทำด้วยไม้และศิลา {28:65} เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติต่าง ๆ นั้น ท่านจะไม่พบความสบายเลย ฝ่ายเท้าของท่านจะไม่มีที่หยุดพัก เพราะพระเยโฮวาห์จะประทานให้ท่านมีจิตใจที่หวาดหวั่น มีตาที่มีดมัวลงและมีชีวิตที่ค่อยๆอดลง {28:66} และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย ท่านจะครั่นคร้ามอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่มีความแน่ใจในชีวิตของท่านเลย {28:67} ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า ‘ถ้าเป็นเวลาเย็นก็จะดี’ และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า ‘ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จะดี’ เพราะความครั่นคร้ามซึ่งมีอยู่ในจิตใจท่านนั้น และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น {28:68} และพระเยโฮวาห์จะนำท่านกลับมาทางเรือถึงอียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ท่านจะไม่พบเห็นอีกเลย ณ ที่นั้นท่านจะต้องมอบตัวขายให้ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่าน”

{29:1} ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮ

ว่าทรงบัญชาโมเสสให้กระทำกับคนอิสราเอลในแผ่นดิน
โมอับ นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับ
พวกเขาที่โฮเรบ {29:2} โมเสสเรียกบรรดาคนอิสราเอล
มาและกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเย
โฮวาห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านในแผ่นดินอียิปต์
ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริพารของท่าน และต่อ
ประเทศของท่านทั้งสิ้น {29:3} ทั้งการทดลองใหญ่ซึ่ง
นัยน์ตาของท่านได้เห็น ทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์
ยิ่งใหญ่เหล่านั้น {29:4} แต่จนกระทั่งวันนี้พระเยโฮวาห์
มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็นได้ และหูที่ยืนได้
ให้แก่ท่าน {29:5} 'เราได้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบ
ปี เสื้อผ้าของเจ้ามิได้ขาดวันไปจากเจ้า และรองเท้ามิได้ขาด
หลุดไปจากเท้าของเจ้า {29:6} เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทาน
ขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้ำอุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เรา
เป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า' {29:7} และเมื่อท่านมา
ถึงที่นี่ ลิโชนกษัตริย์เมืองเฮชบอน และโอกกษัตริย์เมืองบา
ซาน ออกมาทำสงครามกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้กระทำ
ให้เขาพ่ายแพ้ไป {29:8} เราเรียบแผ่นดินของเขาและมอบให้
เป็นมรดกแก่คนรูเบน คนกาด และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์
{29:9} เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธ
สัญญานี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะจำไว้ในบรรดากิจการซึ่ง
ท่านกระทำ {29:10} ในวันนี้ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อ
พระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือบรรดาผู้หัวหน้า
ตระกูลทั้งหลาย พวกผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน
บรรดาผู้ชายของอิสราเอล {29:11} เด็กๆของท่าน ภรรยา
ของท่าน และคนต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน ทุกคนที่ตัด
พินให้ท่าน และคนที่ตักน้ำให้ท่าน {29:12} เพื่อท่านจะ
ได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของท่านทรงกระทำกับท่านในวันนี้ {29:13} เพื่อพระองค์
จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของ
พระองค์ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่
พระองค์ทรงตรัสกับท่านนั้น และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณ
กับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสอัคและกับยา
โคบ {29:14} ข้าพเจ้ามิได้กระทำพันธสัญญากับค้ำปฏิกญาณ
นี้กับท่านเท่านั้น {29:15} แต่กับผู้ที่ยืนอยู่กับเราทั้งหลาย
ในวันนี้ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และกับ
ผู้ที่ไม่ได้อยู่ที่นี้กับเราในวันนี้ {29:16} (ท่านทราบอยู่แล้ว
ว่า เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร และเราทั้งหลายได้
ผ่านท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร
{29:17} ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา

ทั้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้ ด้วยหิน และ
ด้วยเงินและทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย) {29:18} จง
ระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด
หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเขาหันไปจากพระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของเราไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น
เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นดิหิมและบอระเพ็ด
{29:19} และต่อมาเมื่อคนนั้นได้ยืนถ้อยคำแห่งคำสาปแช่ง
นี้ จะนึกอวยพรตัวเองในใจว่า 'แม้ข้าจะเดินด้วยความต้อตึง
ตามใจของข้า ข้าก็จะเป็นสุข ไม่ว่าจะเอาการเมาเหล้าซ้อน
ความกระหายน้ำ' {29:20} พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้อภัย
แก่คนนั้น แต่พระพิโรธของพระเยโฮวาห์และความทวงแทน
ของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อชายคนนั้น และคำสาปแช่งทั้งสิ้น
ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้จะตกอยู่เหนือเขา และพระเย
โฮวาห์จะทรงลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า {29:21} แล้ว
พระเยโฮวาห์จะทรงแยกเขาออกจากตระกูลคนอิสราเอล
ทั้งปวงให้ประสพหายนะตามคำสาปแช่งทั้งสิ้นของพันธ
สัญญา ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ {29:22}
และคนชั่วอายุต่อมาคือลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน
และชนต่างด้าวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล จะกล่าวเมื่อ
เขาเห็นภัยพิบัติต่างๆของแผ่นดินนั้นและโรคภัยซึ่งพระเย
โฮวาห์ทรงบันดาลให้เป็น {29:23} คือแผ่นดินทั้งหมด
เป็นกัมมะถันและเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูก
หว่าน และไม่มีอะไรงอกขึ้น เป็นที่ที่หญ้าไม่งอก เป็นการ
ที่ถูกคว่ำอย่างโสโดมและโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ เมืองเค
โบอิม ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำด้วยความกริ้วและพระพิโร
ธ {29:24} เออ ประชาชาติทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระ
เยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้ พระพิโรธมากมาย
เช่นนี้หมายความว่าอะไร' {29:25} แล้วคนจะพูดกัน
ว่า 'เพราะเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของบรรพบุรุษของเขา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับเขาเมื่อ
พระองค์ทรงพาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ {29:26} ไป
ปรนนิบัติดินมีสการพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และ
ซึ่งพระองค์มิได้ประทานแก่เขา {29:27} เพราะฉะนั้นพระ
พิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อแผ่นดินนี้ นำเอาบรรดา
คำสาปแช่งซึ่งจารึกไว้ในหนังสือนี้มาถึง {29:28} และ
พระเยโฮวาห์จึงทรงถอนรากเขาเสียจากแผ่นดินด้วยความ
กริ้ว พระพิโรธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเขา
ไปในอีกแผ่นดินหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่วันนี้' {29:29} สิ่งสืบ
ทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่
สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลาน
ของเราเป็นนิรันดร์ เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของ

พระราชบัญญัตินี้"

{30:1} "ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือพระพรและคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่านไปนั้น {30:2} และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน {30:3} แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิมและทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงให้ท่านทั้งหลายกระจ่ายไปอยู่นั้น {30:4} ถ้ามีคนของท่านที่ถูกขับไล่ไปอยู่สุดท้ายปลายสวรรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่านให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ {30:5} และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำดีแก่ท่าน และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน {30:6} แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ {30:7} และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับท่าน คือผู้ซึ่งหมิ่นท่านทั้งหลาย {30:8} และท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ {30:9} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอย่างยิ่งในบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปลื้มปิติที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอีก ดังที่พระองค์ทรงปลื้มปิติในบรรพบุรุษของท่าน {30:10} ถ้าท่านเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้ ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน

{30:11} เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้จากท่าน และไม่ห่างเหินเกินไปด้วย {30:12} มิใช่พระบัญญัตินั้นอยู่บนสวรรค์แล้วท่านจะกล่าว

ว่า 'ใครจะแทนเราขึ้นไปบนสวรรค์และนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม' {30:13} มิใช่อยู่บนทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า 'ใครจะข้ามทะเลไปแทนเรา และนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม' {30:14} แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้ {30:15} จงดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน {30:16} คือในการที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวีมากขึ้น และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น {30:17} แต่ถ้าใจของท่านหันเหไป และท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลวงให้ไปนมัสการพระอื่นและปรนนิบัติพระอื่น {30:18} ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศเป็นแน่ ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นานในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น {30:19} ข้าพเจ้าขออวยชัยสวัสดีและโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาซึ่งชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ {30:20} ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตและความยืนนานของท่าน เพื่อท่านจะได้อยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ว่าจะประทานแก่ท่านเหล่านั้น"

{31:1} โมเสสยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน {31:2} และท่านกล่าวแก่เขาว่า "วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีกไม่ไหวแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้' {31:3} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พินาศหน้าท่าน เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขานั้น โยชูวาจะข้ามไปนำหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว {31:4} พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เขาอย่าง التيพระองค์ได้ทรงกระทำแก่สิโหนและโอกกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และแก่แผ่นดินของเขา ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว {31:5} แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำแก่เขาตามพระบัญญัติทั้งสิ้น

ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว {31:6} จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย" {31:7} แล้วโมเสสเรียกโยชูวามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของบรรดาคนอิสราเอลว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เขา ท่านจงกระทำให้เขาได้แผ่นดินนั้นมาเป็นมรดก {31:8} ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยพระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขาดเลย" {31:9} โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่บุโรหิตลูกหลานของเลวี ผู้ซึ่งห้ามหิบบันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล {31:10} และโมเสสบัญชาเขาว่า "เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง {31:11} เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ นั้น ท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง {31:12} จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทั้งคนต่างด้าวภายในประตูเมืองของท่าน เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้ {31:13} และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเขา ผู้ยังไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตราบเท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนนั้น"

{31:14} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวามา และเจ้าทั้งสองจงมาเฝ้าเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้กำชับเขา" โมเสสและโยชูวาก็เข้าไปและเข้าเฝ้าพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม {31:15} และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในเสาเมฆในพลับพลาแห่งชุมนุม และเสาเมฆนั้นอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {31:16} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด ตัวเจ้าจะจะต้องหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว และชนชาตินี้จะลุกขึ้นและเล่นซุกกับพระของคนที่ต่างด้าวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาไปอยู่ท่ามกลางนั้น เขาทั้งหลายจะทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา {31:17} แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและซ่อนหน้าของเราเสีย

จากเขา เขาทั้งหลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา ในวันนั้นเขาจึงจะกล่าวว่า 'สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเรา ไม่ใช่หรือ' {31:18} ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความชั่วทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น {31:19} เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจงเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเราปรักปรำคนอิสราเอล {31:20} เพราะว่าเมื่อเราจะได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขา และเขาได้รับประทานอิมหน่าและอ้วนพี เขาจะหันไปปรนนิบัติพระอื่น และหมิ่นประมาทเรา และผิดพันธสัญญาของเรา {31:21} และต่อมาเมื่อสิ่งร้ายและความลำบากหลายอย่างมาถึงเขาแล้ว เพลงบทนี้จะเผชิญหน้าเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขาไม่มีวันลืม เพราะแม้แต่เวลานี้เองเรารู้ถึงความมุ่งหมายที่เขา กำลังจะก่อขึ้นมาแล้ว ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้ นั้น" {31:22} โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล {31:23} พระองค์ตรัสสั่งโยชูวาบุตรชายนูนว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เขา เราจะไม่อยู่กับเจ้า"

{31:24} ต่อมาเมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ลงในหนังสือจบแล้ว {31:25} โมเสสก็บัญชาคนเลวีผู้ห้ามหิบบันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า {31:26} "จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหิบบันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานปรักปรำท่าน {31:27} เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคอแข็ง ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยังกบฏต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด {31:28} ท่านจงเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานปรักปรำเขา {31:29} เพราะข้าพเจ้าทราบว่เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพฤติชั่วเลวทรามอย่างที่สุด และหันเหไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการชั่วร้ายให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยการที่มิใช่ท่านกระทำ" {31:30} โมเสสก็ได้กล่าวถ้อยคำใน

บทเพลงต่อไปนี้ให้เข้าสู่ประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

{32:1} "โอ ฟาสวรรค์ จงเจียหูฟัง ข้าพเจ้าจะพูด โอ พินภพโลก ขอจงสดับถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า {32:2} ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยดลงอย่างเม็ดฝน และคำปราศรัยของข้าพเจ้ากลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างฝนตกปรอยๆอยู่เหนือหญ้าอ่อน อย่างท่าฝนตกลงเหนือผักสด {32:3} เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา {32:4} พระองค์ทรงเป็นศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง {32:5} เขาทั้งหลายประพฤติชั่วช้าแล้ว ตำนานของเขาทั้งหลายหาใช่เป็นตำนานของบุตรของพระองค์ เขาเป็นยุควิปัสสนาและคดโกง {32:6} โอ ชนชาติโหดเหี้ยมและเบาความเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างนี้หรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรค์ท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว {32:7} จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมามากมายชั่วอายุคนแล้วนั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน แล้วเขาจะบอกท่าน {32:8} เมื่อผู้สูงสุดประทนามรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานของอาดัม พระองค์ทรงกั้นเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล {32:9} เพราะว่าส่วนของพระเยโฮวาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง {32:10} พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินหุรกันดาร ในที่เปลี่ยวเปล่าซึ่งมีแต่เสียงเห่าหอน พระองค์ทรงนำเขาไปทั่ว และทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเขาไว้ดังแก้วพระเนตรของพระองค์ {32:11} เหมือนนกอินทรีที่กว้งรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกโต กางปีกออกรอรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก {32:12} พระเยโฮวาห์องค์เดียวก็ทรงนำเขามา ไม่มีพระต่างด้าวองค์ใดอยู่กับเขา {32:13} พระองค์ทรงโปรดเขาให้ขึ้นไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา พระองค์ทรงให้เขาตูดน้ำผึ้งจากศิลา และให้ดื่มน้ำม้นจากหินแข็งกล้า {32:14} ให้ได้เนยข้นจากวัว และให้ได้น้ำมันจากแพะแกะ ได้ไขมันจากลูกแกะ และแกะผู้พันคู่บ้าน และฝูงแพะ กับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่านได้ดื่มเลือดขององุ่น คือน้ำองุ่น {32:15} แต่เยชูรอนอ้วนพีขึ้นแล้วก็มีพยศ พอเจ้าอ้วนใหญ่ เนื้อหนานุ่มนิ่ม เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา แล้วดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของเขา {32:16} เขายั่วให้พระองค์ทรงอิจฉาด้วยพระต่างด้าว ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลาย เขาก็ยั่วให้พระองค์ทรง

กริ้ว {32:17} เขาบูชาพวกปีศาจแทนพระเจ้า บูชาพระซึ่งเขาไม่รู้จำมาก่อน บูชาพระใหม่ๆซึ่งเกิดมาเร็วนี้ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว {32:18} ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่ให้กำเนิดท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงปั้นท่าน {32:19} พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรและทรงชังเขา เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยั่วพระองค์ {32:20} และพระองค์ตรัสว่า "เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เราจะไม่คอยดูว่าปลายทางของเขจะเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่ดื้อรั้น เป็นลูกเต้าที่ไม่มีความรักเชื่อ {32:21} เขาทำให้เราอิจฉาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขาได้ยั่วโทสะเราด้วยความไร้ประโยชน์ของเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยั่วโทสะเขาด้วยประชาชาติที่เขาชาติหนึ่ง {32:22} เพราะมีไฟก่อขึ้นด้วยเหตุความกริ้วของเรานั้น ไฟก็ไหม้ลูกหลานไปจนถึงก้นลึกของนรก เผาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากเหง้าเขา {32:23} เราจะสุ่มสิ่งร้ายไว้บนเขาทั้งหลาย และปล่อยลูกธนูของเรามายิงเขา {32:24} เราจะซบดมอมไปเพราะความหิว ความร้อนอันแรงกล้าและการทำลายอันเข้มข้นจะเผาผลาญเขาเสีย เราจะส่งฟันสัตว์ร้ายให้มาซบกับพืชของสัตว์เลื้อยคลานในพงคลี {32:25} ภายนอกจะมีดาบและภายในจะมีความกลัวมาทำลายทั้งชายหนุ่มและหญิงพรหมจารี ทั้งเด็กที่ยังดุนนมและคนที่ผมหงอก {32:26} เราพูดแล้วว่า "เราจะให้เขากระจัดกระจายไปถึงมุมต่างๆ เราจะให้ชื่อของเขาสูญไปจากความทรงจำของมนุษย์" {32:27} ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริ้วโกรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประพาศพิบัติไป กลัวว่าศัตรูทั้งหลายจะพูดว่า "กำลังมือของเรามีชัย พระเยโฮวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่" {32:28} เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษา ในพวกเขาไม่มีความเข้าใจ {32:29} โอ ถ้าเขาลดแล้ว เขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ {32:30} คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเขาได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย {32:31} เพราะศิลาของเขาไม่เหมือนศิลาของเรา แม้ศัตรูของเราก็ตัดสินอย่างนั้น {32:32} เพราะว่าเงาอุ้งของเขามาจากเงาเมืองโสโดม มาจากไร่เมืองโกโมราห์ ผลอุ้งของเขาเป็นดีหมี และอุ้งที่เป็นพวงๆก็ขมขึ้น {32:33} น้ำอุ้งของเขาเป็นพิษของมังกร เป็นพิษอำมหิตของงูเห่า {32:34} เรื่องนี้มิได้สะสมไว้กับเราดอกหรือ ประทับตราไว้ในคลังของเรา {32:35} การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา เท้าของเขาจะลั่นไกลไปตามกำหนดเวลา เพราะว่าวันแห่งหายนะของเขา

อยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับเขาก็จะ
มาโดยพลัน {32:36} เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษา
ประชาชนของพระองค์ และทรงเมตตาปราณีต่อผู้รับใช้ของ
พระองค์ เมื่อทอดพระเนตรกำลังของเขาล้มลง ไม่มีใคร
ยังอยู่หรือเหลืออยู่ {32:37} แล้วพระองค์จะตรัสว่า "พระ
ของเขายู่ที่ไหน ศิลาที่เขาพึ่งพานั้นอยู่ที่ไหนแล้ว {32:38}
คือผู้ที่รับประทานไขมันของเครื่องสัตวบูชาของเขา และดื่ม
น้ำองุ่นที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของเขา ให้บรรดาพระเหล่านั้น
ลุกขึ้นช่วย ให้พระเหล่านั้นเป็นผู้ป้องกันเจ้าชื {32:39}
จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มี
พระเจ้าอื่นใด เราฆ่าให้ตาย และเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้
บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือ
เราได้ {32:40} เพราะเราชูมือขึ้นถึงสวรรค์ และกล่าวว่า
ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ {32:41} ถ้าเราลับดาบอันยาววับ
ของเรา และมือของเรายืดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้น
ศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา {32:42} เราจะ
ให้ลูกธนูของเราเมาโลหิต และดาบของเรากินเนื้อหนัง
ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเชลย ตั้งแต่เริ่มแก้แค้นต่อ
ศัตรู" {32:43} โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดี
กับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิต
แห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้น
ศัตรูของพระองค์ และจะทรงเมตตาปราณีทั้งแผ่นดินและ
ประชาชนของพระองค์" {32:44} โมเสสได้มาเล่าบรรดา
ถ้อยคำของเพลงบทนี้ให้ประชาชนฟัง ทั้งตัวท่านพร้อมกับ
โฮเซยาบุตรชายนูน

{32:45} และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่บรรดา
คนอิสราเอลจบแล้ว {32:46} ท่านก็กล่าวแก่เขาว่า "จง
ใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้ เพื่อ
ท่านจะได้บัญชาแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขาจะได้ระวังที่
จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น {32:47}
เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านทั้งหลาย แต่เป็นเรื่อง
ชีวิตของท่านทั้งหลาย และเรื่องนี้จะกระทำให้ท่านทั้งหลาย
มีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำ
จอร์แดนไปยึดครองนั้น" {32:48} และพระเยโฮวาห์ตรัส
กับโมเสสในวันนั้นเองว่า {32:49} "จงขึ้นไปบนภูเขาอาบา
ริม ถึงยอดเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเมืองเย
รีโค และดูแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่ประชาชนอิสราเอล
เป็นกรรมสิทธิ์ {32:50} และสิ้นชีวิตเสียบนภูเขาซึ่งเจ้า
ขึ้นไปนั้น และถูกรวบไปอยู่กับญาติพี่น้องของเจ้า ดังอาโร
นพี่ชายของเจ้าได้สิ้นชีวิตที่ภูเขาสีโธ และถูกรวบไปอยู่กับ
ประชาชนของเขา {32:51} เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเรา

ท่ามกลางคนอิสราเอลที่น้ำเมรีบาห์คาเดชในถิ่นทุรกันดาร
ดิน เพราะเจ้ามิได้เคารพเราว่าบริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล
{32:52} เพราะเจ้าจะได้เห็นแผ่นดินซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า แต่
เจ้าไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่คนอิสราเอล"

{33:1} ต่อไปนี้เป็นพรซึ่งโมเสสบูชาของพระเจ้าได้
อวยพรแก่คนอิสราเอลก่อนที่ท่านสิ้นชีวิต {33:2} ท่าน
กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้ง
จากเสอีร์มายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขา
ปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับบริสุทธิ์ชนนับหมื่นๆ ที่
พระหัตถ์เบื้องขวามีไฟเป็นพระราชบัญญัติแก่เขา {33:3}
แท้จริง พระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาวิ
สุทธิชนของพระองค์ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และเขา
ทั้งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์รับพระดำรัสของ
พระองค์ {33:4} โมเสสบัญชาพระราชบัญญัติไว้แก่เรา เป็น
กรรมสิทธิ์ของชุมนุมชนยาโคบ {33:5} พระองค์ทรงเป็น
กษัตริย์ในเยชูรูน เมื่อหัวหน้าชนชาติชุมนุมกับคนอิสราเอล
ทุกตระกูล {33:6} ขอให้รูเบนดำรงชีวิตอยู่ อย่าให้ตาย
อย่าให้ผู้คนของเขามีน้อย" {33:7} ท่านกล่าวถึงพรสำหรับ
ยูดาห์ดังนี้ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับเสียงของ
ยูดาห์ ขอทรงนำเขาเข้ากับชนชาติของเขา มือของเขาได้ต่อสู้
เพื่อตนเอง และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากปรักภัยของ
เขา" {33:8} ท่านกล่าวถึงเลวีว่า "ขอให้หุมมิมและอูริม
ของพระองค์อยู่กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรง
ทดลองแล้วที่ตำบลมัสสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ต่อสู้แล้วที่น้ำเมรี
บาห์ {33:9} ผู้กล่าวถึงบิดามารดาของเขาว่า 'ข้าพเจ้ามิได้
เห็นเขา' เขาไม่จำพี่น้องของเขา และไม่รู้จักลูกของตนเอง
เพราะว่าเขาปฏิบัติตามพระวามะของพระองค์ และรักษา
พันธสัญญาของพระองค์ {33:10} เขาทั้งหลายจะสอนคำ
ตัดสินของพระองค์แก่ยาโคบ และสอนพระราชบัญญัติของ
พระองค์แก่อิสราเอล เขาจะวางเครื่องหอมต่อพระพักตร์
พระองค์ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งสิ้นบนแท่นบูชาของ
พระองค์ {33:11} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรง
อวยพรพระพรแก่ข้าวของของเขา และโปรดการงานที่มีมือเขา
ทำ ขอทรงดีทำลายบ้านเอนแห่งศัตรูของเขา คือผู้ที่เกลียดชัง
เขา อย่าให้ลุกขึ้นอีกได้" {33:12} ท่านกล่าวเรื่องเบนยามิน
ว่า "คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรักจะอาศัยอยู่กับพระองค์อย่าง
ปลอดภัย พระเยโฮวาห์จะทรงปกเขาไว้วันยังค่ำ และจะทรง
ประทับอยู่ระหว่างบ่าของเขา" {33:13} และท่านกล่าวถึง
โยเซฟว่า "ขอให้แผ่นดินของเขาได้รับพระพรจากพระเยโฮ
วาห์ ให้ได้รับของประเสริฐที่สุดจากฟ้าสวรรค์ ทั้งน้ำค้าง
และจากบาดาลซึ่งหมอบอยู่ข้างล่าง {33:14} ให้ได้รับผล

ประเสริฐที่สุดของดวงอาทิตย์ และพืชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์ให้บังเกิด {33:15} พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจากภูเขาดีกาดับรห์ และผลประเสริฐที่สุดจากเนินเขาที่อยู่ตลอดกาล {33:16} และผลประเสริฐที่สุดของพิภพและสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระกรุณาคุณของพระองค์ซึ่งประทับที่พุ่มไม้ ขอให้พรเหล่านี้ลงมาเหนือศิระของโยเซฟ และเหนือกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกจากพี่น้องของตน {33:17} สง่าราศีของเขาเหมือนลูกวัวหัวปีของเขา เขาของเขาเหมือนเขามัยนิคอน และด้วยเขาเหล่านั้นเขาจะดันชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนเอฟราอิมนับหมื่นเป็นเช่นนี้ คนมนัสเสห์นับพันก็เหมือนกัน" {33:18} ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า "เศบูลุนเอ๋ย จงปีติรำเริงเมื่อท่านออกไป และอิสสาคาร์เอ๋ย จงปีติรำเริงในเต็นท์ของตน {33:19} เขาจะเรียกชนชาติทั้งหลายมาที่ภูเขา และถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั่น เพราะเขาจะดูความอุดมจากทะเลและได้ชุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย" {33:20} ท่านกล่าวถึงกาดว่า "สาธุการแด่พระองค์ผู้ทรงขยายกาด กาดหมอบอยู่เหมือนกับสิงโต เขาทิ้งแขนและกระหม่อมบนศิระ {33:21} เขาเลือกแผ่นดินส่วนดีที่สุดเป็นของตน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่น แล้ว และเขามาถึงหัวหน้าของชนชาตินี้ เขาได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และตามคำตัดสินซึ่งมีต่ออิสราเอล" {33:22} และท่านกล่าวถึงดานว่า "ดานเป็นลูกสิงโตที่กระโดดมาจากเมืองบาซาน" {33:23} และท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า "โอ นัฟทาลี ผู้อ้อมด้วยพระคุณและหนาด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึดครองทางตะวันตกและทางใต้" {33:24} และท่านกล่าวถึงอาเชอร์ว่า "ขอให้อาเชอร์ได้รับพระพรคือให้มีบุตรมากมาย ให้เขาเป็นที่โปรดปรานของพี่น้องของเขา และให้เขาจุ่มเท้าเขาลงในน้ำมัน {33:25} รองเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทองเหลือง วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำลังของท่านเป็นอย่างนั้น {33:26} ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเยชูรูน พระองค์เสด็จมาทางฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ้อำตะการของพระองค์บนท้องฟ้า {33:27} พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน และพระกรนิรันดร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงผลักศัตรูให้ออกไปพ้นหน้าท่าน และจะตรัสว่า 'ทำลายเสียเถอะ' {33:28} ดังนั้นแหละ อิสราเอลจึงจะอยู่อย่างปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว น้ำพุแห่งยาโคบจะอยู่ในแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เออ ท้องฟ้าของพระองค์จะโปรยน้ำค้างลงมา {33:29} โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ ใครเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอดมาด้วย

พระเยโฮวาห์ทรงช่วย เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศัตรูเป็นผู้มูสาทั้งสิ้น ท่านจะเหยียบย่ำไปบนปฐมนิยสถานสูงของเขา"

บทที่ 6

โยชูวา / Joshua

{1:1} อยู่มาเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของโมเสสว่า {1:2} "โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ทั้งเจ้าและชนชาตินี้ทั้งหมดไปยังแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล {1:3} ทุกๆตำบลในที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลาย จะเหยียบลง เราได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย ดังที่เราได้ตรัสไว้กับโมเสส {1:4} ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารและภูเขาเลบานอนนี้ไกลไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของคนฮิตไทต์ ถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก จะเป็นอาณาเขตของเจ้า {1:5} ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดต่อหน้าเจ้า ได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วฉันใด เราจะอยู่กับเจ้าฉันนั้น เราจะไม่ละเลยหรือละทิ้งเจ้าเสีย {1:6} จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะกระทำให้ชนชาตินี้แบ่งมรดกในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายว่าจะยกให้เจ้า {1:7} เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด ระวังที่จะกระทำตามพระราชบัญญัติทั้งหมดซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้ นั้น อย่าหลีกเลี่ยงจากพระราชบัญญัตินั้นไปทางขวามือหรือทางซ้าย เพื่อว่าเจ้าจะไปในถิ่นฐานใด เจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดี {1:8} อย่าให้หนังสือพระราชบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึงตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ นั้นทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี {1:9} เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตกับเจ้า"

{1:10} แล้วโยชูวาบัญชาเจ้าหน้าที่ทั้งปวงของประชาชนว่า {1:11} "จงไปในค่ายสั่งประชาชนว่า จงเตรียมเสบียง

อาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวันท่านทั้งหลายจะต้องยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้ยึดครอง" {1:12} แล้วโยชูวาพูดกับคนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครั้งหนึ่งว่า {1:13} "จงจำคำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านทั้งหลายไว้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจัดที่พักให้ท่าน และประทานแผ่นดินนี้แก่ท่าน {1:14} จงให้ภรรยาของท่านทั้งหลาย ลูกเล็กของท่าน และฝูงสัตว์ของท่านอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ แต่ผู้ชายที่ชำนาญศึกทั้งหลายในพวกท่านต้องถืออาวุธข้ามไปเป็นทัพหน้า เพื่อช่วยพี่น้องของตน {1:15} จนกว่าพระเยโฮวาห์จะประทานที่พักให้แก่พี่น้องของท่าน ดังที่ประทานแก่ท่าน ทั้งให้เขาได้ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขา แล้วท่านจึงจะกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านยึดครองและถือไว้เป็นกรรมสิทธิ์ คือแผ่นดินซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้ให้แก่พวกท่านปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางดวงอาทิตย์ขึ้น" {1:16} เขาทั้งหลายจึงตอบโยชูวาว่า "สิ่งสารพัดซึ่งท่านบัญชาแก่พวกเรา เราจะกระทำตาม ท่านจะให้พวกเราไปในที่ใดๆ เราจะไป {1:17} เราเชื่อฟังโมเสสในเรื่องทั้งปวงอย่างไร เราจะเชื่อฟังท่านอย่างนั้น ขอเพียงว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตกับท่าน ดังที่พระองค์ได้สถิตกับโมเสสแล้ว" {1:18} ผู้ใดที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน ไม่ว่าท่านจะบัญชาเขาอย่างไร ผู้นั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงให้เข้มแข็งและกล้าหาญเถิด"

{2:1} ต่อมาโยชูวาบุตรชายนูนได้ใช้ชายสองคนจากเมืองซิทธิมเป็นการลับให้ไปสอดแนม กล่าวว่า "จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น และเมืองเยรีโคด้วย" คนทั้งสองก็ไป เข้า

ไปในเรือนของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราห์ และพักอยู่ที่นั่น {2:2} มีคนทูลกษัตริย์เมืองเยรีโคว่า "ดูเถิด มีชายอิสราเอลบางคนเข้ามาคิโนนี้ เพื่อจะสอดแนมดูแผ่นดิน" {2:3} ฝ่ายกษัตริย์เมืองเยรีโคจึงใช้คนไปสั่งราห์ว่า "จงส่งคนเหล่านั้นซึ่งมาหาเจ้าในบ้านของเจ้าออกมาให้เรา เพราะเขามาเพื่อจะสอดแนมดูทั่วแผ่นดินของเรา" {2:4} แต่หญิงนั้นได้ซ่อนชายทั้งสองเสียแล้วจึงกล่าวว่า "มีผู้ชายมาหาข้าพเจ้าจริง แต่เขามาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ" {2:5} ต่อมาเมื่อจะปิดประตูเมืองในเวลาพลบค่ำ คนเหล่านั้นก็ออกไปแล้ว เขาไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ จงรีบตามเขาไปเถิด คงทันเขา" {2:6} แต่หญิงนั้นได้พาคนทั้งสองขึ้นบนหลังคาแล้วซ่อนตัวเขาไว้ใต้ต้นป่านซึ่งวางลำดับตากไว้ที่ลาดฟ้าบนหลังคานั้น {2:7} เขาทั้งหลายก็ไล่ตามคนทั้งสองไปทางแม่น้ำจอร์แดนจนถึงท่าข้าม พอคนที่ไล่ตามนั้นออกไปแล้ว เขาก็ปิดประตูเมือง {2:8} เมื่อชายทั้งสองคนยังไม่นอน หญิงนั้นก็ขึ้นไปหาเขาบนหลังคา {2:9} กล่าวว่าแก่ชายนั้นว่า "ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่าน ความศรัทธากลับต่อท่านได้ตกอยู่บนเราทั้งหลาย และบรรดาชาวแผ่นดินก็ครั่นคร้ามต่อท่าน" {2:10} เพราะเราทั้งหลายได้ยินเรื่องที่พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ทะเลแดงแห้งไปต่อหน้าท่านเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเรื่องการที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองของคนอโมไรต์ ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกษัตริย์สิโหนและโอก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทำลายเสียสิ้น {2:11} เพราะเรื่องท่านนี้แหละ พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราก็ละลายไป ไม่มีความกล้าหาญเหลืออยู่ในสักคนหนึ่งเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของสวรรค์เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง {2:12} ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสาบานให้ดิฉันในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า เมื่อดิฉันได้สำแดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อเรือนบิดาของดิฉันและให้มีหมายสำคัญอันแน่นอนต่อกัน {2:13} และขอไว้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิง และทุกคนที่เป็นของวงศ์ญาตินี้ ให้ชีวิตเรารอดจากตาย" {2:14} ชายนั้นจึงตอบนางว่า "ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้านะหรือ ถ้าเจ้าไม่แพร่พรายเรื่องของเราแก่ผู้ใด เราจะมีชีวิตและจริงใจต่อเจ้า เมื่อพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา" {2:15} แล้วนางจึงเอาเชือกหย่อนเขาทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้งอยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง {2:16} นางจึงบอกเขาว่า "จงขึ้นไปบนภูเขา ด้วยเกรงว่าผู้ที่ไล่ตามจะพบเข้า จงซ่อนตัวอยู่สามวันจนกว่าผู้ที่ไล่ตามจะกลับ แล้วจึงค่อยออกเดินต่อไป" {2:17} ชายนั้นจึงพูดกับนางว่า "ฝ่าย

เราจะไม่ให้ผิดคำสาบานซึ่งเจ้าได้ให้เราสาบานนั้น" {2:18} ดูเถิด เมื่อเรายกเข้ามาในแผ่นดินนี้ เจ้าจงเอาดาบแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างซึ่งเจ้าหย่อนเราลงไปนั้น และเจ้าจงรวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และครัวเรือนของบิดาทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในบ้าน {2:19} ถ้ามีผู้ใดออกไปที่ถนนนอกประตูบ้าน ให้โลหิตของผู้นั้นตกบนศีรษะของผู้นั้นเอง ฝ่ายเราไม่มีความผิด แต่ถ้ามีคนหนึ่งคนใดยกมือขึ้นทำร้ายผู้ใดที่อยู่กับเจ้าในเรือน ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของเราเถิด {2:20} แต่ถ้าเจ้าแพร่พรายเรื่องของเราแก่ผู้ใด เราก็พ้นจากคำสาบานซึ่งเจ้าให้เราสาบานไว้" {2:21} นางจึงกล่าวว่า "ให้เป็นไปตามคำของท่านเถิด" แล้วนางก็ส่งคนทั้งสองนั้นไป เขาก็ไป นางจึงเอาดาบแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง {2:22} คนทั้งสองออกไปแล้วขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน จนผู้ที่ไล่ตามกลับ เพราะผู้ที่ไล่ตามนั้นได้ค้นหาอยู่ตลอดทางก็ไม่พบ {2:23} ชายทั้งสองก็ลงจากภูเขาอีก และข้ามไปหาโยชูวาบุตรชายนูน แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งเกิดแก่ตนให้ฟัง {2:24} และเขากล่าวแก่โยชูวาว่า "พระเยโฮวาห์ทรงมอบแผ่นดินนั้นทั้งหมดไว้ในมือเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาชาวบ้านชาวเมืองในแผ่นดินนี้ ก็มีใจครั่นคร้ามไปเพราะเราเป็นเหตุ"

{3:1} ฝ่ายโยชูวาก็ตื่นแต่เช้า เขาทั้งหลายยกออกจากสิทิมมาถึงแม่น้ำจอร์แดน ทั้งตัวท่านและคนอิสราเอลทั้งหมด เขาพักอยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป {3:2} ครั้นล่วงมาได้สามวัน พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปทั่วค่าย {3:3} แล้วโยชูวาประกาศว่า "เมื่อท่านเห็นหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเห็นคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตตามไป ก็ให้ยกออกจากที่ของท่านตามหีบนั้นไป" {3:4} ทั้งระยะของท่านไว้ให้ห่างจากหีบประมาณสองพันศอก อย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะท่านยังไม่เคยผ่านทางนี้มาก่อน" {3:5} ฝ่ายโยชูวาก็กล่าวแก่ประชาชนว่า "จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกรรมที่ศรัทธาท่ามกลางท่าน" {3:6} โยชูวาสั่งพวกปุโรหิตว่า "จงยกหีบพันธสัญญาข้ามไปข้างหน้าประชาชนทั้งปวง" เขาก็ยกหีบพันธสัญญาเดินไปข้างหน้าประชาชน {3:7} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าท่ามกลางสายตาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบว่า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เราจะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น" {3:8} และเจ้าจงสั่งปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายมาริมแม่น้ำจอร์แดนจงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน" {3:9} และโยชูวาก็กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "จงมาที่นี่เถิด และฟังพระดำรัสของพระเย

เป็นนิตย์" {5:1} ต่อมาเมื่อบรรดาภักษัตริย์ของคนอโมไรต์ ซึ่งอยู่ปากจอร์แดนข้างตะวันตก และบรรดาภักษัตริย์ของคนคานาอัน ซึ่งอยู่ใกล้ทะเล ได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้น้ำในจอร์แดนแห้งไปต่อหน้าคนอิสราเอล ให้เราข้ามปากไปได้หมดแล้ว จิตใจของเขาก็ละลายไป ไม่มีกำลังใจในตัวอีกต่อไปเหตุเพราะคนอิสราเอล

{5:2} คราวนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงทำมิตด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หนัดเป็นครั้งที่สอง" {5:3} โยชูวาจึงทำมิตด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หนัดที่เนินเขาแห่งหนึ่งหุ้มปลายของคซาต {5:4} นี่แหละเป็นเหตุซึ่งโยชูวาให้เขาเข้าสู่หนัด ในบรรดาประชาชนผู้ออกมาจากอียิปต์พวกผู้ชาย คือทหารทั้งหมดสิ้นชีวิตเสียตามทางในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์ {5:5} แม้ว่าประชาชนผู้ออกมาเหล่านั้นได้เข้าสู่หนัดหมดทุกคนแล้ว แต่ประชาชนทุกคนที่เกิดมาใหม่ตามทางที่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกมาจากอียิปต์นั้น ยังไม่ได้เข้าสู่หนัด {5:6} เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลเดินทางสี่สิบปีอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนประชาชนทั้งสิ้น คือทหารที่ออกมาจากอียิปต์สิ้นชีวิตเสียหมด เพราะเขาไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาว่า พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เขาเห็นแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ {5:7} แต่บุตรของเขาซึ่งพระองค์ทรงให้แทนเขาเหล่านั้น โยชูวาก็ได้ให้เข้าสู่หนัด เพราะเขายังไม่เข้าสู่หนัด เพราะเขาไม่เคยได้เข้าสู่หนัดเมื่อมาตามทาง {5:8} ต่อมาเมื่อได้ให้ประชาชนเข้าสู่หนัดเสร็จหมดแล้ว เขาก็พักอยู่ในที่อาศัยในค่ายจนกว่าจะหายเป็นปกติ {5:9} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "วันนี้เราได้กลั้วความอดสูเพราะอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว" จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่ากิลกาลจนทุกวันนี้ {5:10} ฝ่ายคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กิลกาล เขาถือเทศกาลปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนนั้นเวลาเย็น ณ ที่ราบเมืองเยรีโค

{5:11} วันรุ่งขึ้นหลังวันเทศกาลปัสกา วันนั้นเองเขาก็รับประทานผลอันเกิดจากแผ่นดิน คือขนมไร้เชื้อและข้าวควั {5:12} ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นมานาก็ขาดไป คือเมื่อเขาได้รับประทานผลจากแผ่นดิน คนอิสราเอลไม่มีมานาอีกเลยในปีนั้นเขารับประทานผลจากแผ่นดินคานาอัน

{5:13} ต่อมาเมื่อโยชูวาอยู่ข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชักดาบออกมาถือยืนอยู่ตรงหน้าท่าน โยชูวาเข้าไปหาชายนั้น กล่าวแก่เขาว่า "ท่านอยู่ฝ่ายเราหรืออยู่ฝ่ายศัตรู" {5:14} ผู้นั้นจึงตอบว่า "มิใช่ ที่

เรามาที่นี่มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์" ฝ่ายโยชูวาก็กราบลงถึงดินนมัสการแล้วถามว่า "เจ้านายของข้าพเจ้าท่านจะให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำอะไร" {5:15} และจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์จึงสั่งโยชูวาว่า "จงถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์" โยชูวาก็กระทำตาม

{6:1} เพราะเหตุคนอิสราเอลเมืองเยรีโคต้องถูกปิดไว้ ไม่มีคนเข้าออกได้เลย {6:2} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "ดูนะ เราได้มอบเมืองเยรีโคไว้ในมือเจ้าแล้ว ทั้งภักษัตริย์และท้าวทวาร {6:3} เจ้าทั้งหลายจงเดินขบวนรอบเมือง คือให้บรรดาทหารไปรอบเมืองครั้งหนึ่ง เจ้าจงทำเช่นนี้หกวัน {6:4} ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนนำหน้าหีบ และในวันที่เจ็ดนั้นเจ้าทั้งหลายจงเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้ปุโรหิตเป่าแตรไปด้วย {6:5} และต่อมาเมื่อเขาเป่าเขาแกะตัวผู้เป็นเสียงยาว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งปวงให้ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง กำแพงเมืองนั้นก็จะพังลงราบ และประชาชนจะขึ้นไปทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน" {6:6} ฝ่ายโยชูวาบุตรชายนูนจึงเรียกปุโรหิตมาสั่งว่า "จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นหามไป ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์" {6:7} และท่านสั่งประชาชนว่า "จงออกเดินรอบเมืองนั้น ให้ทหารถืออาวุธเดินข้างหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์" {6:8} ต่อมาเมื่อโยชูวาบัญชาแก่ประชาชนแล้ว ปุโรหิตเจ็ดคนที่ถือเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนก็เดินผ่านไปข้างหน้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และเป่าแตรไปด้วย และมีหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ตามเขามา {6:9} และทหารถืออาวุธเดินอยู่หน้าปุโรหิตผู้เป่าแตร และกองระวังหลังก็เดินตามหีบ ฝ่ายปุโรหิตนั้นก็เดินเรื่อยไปเป่าแตรอยู่ {6:10} แต่โยชูวาบัญชาประชาชนว่า "ท่านอย่าให้ร้อง อย่าให้ใครได้ยินเสียงของท่าน อย่าให้ถ้อยคำหลุดจากปากของท่านทั้งหลายเลย จนกว่าจะถึงวันที่ข้าพเจ้าบอกให้ท่านให้ร้อง ท่านจึงให้ร้องกัน" {6:11} หีบแห่งพระเยโฮวาห์จึงเวียนรอบเมืองดังนี้แหละ คือเวียนรอบหนึ่งเที่ยว เขาก็กลับเข้าค่าย นอนค้างคืนอยู่ในค่ายนั้น {6:12} โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าและปุโรหิตก็ยกหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นหาม {6:13} และปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เรื่อยไปและเป่าแตรไปด้วย และทหารถืออาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าเขา และกองหลังก็เดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ฝ่ายปุโรหิตนั้นก็เดินเป่าแตรไปเรื่อย ๆ {6:14} และในวันที่สองเขาก็เดินรอบเมืองนั้นครั้งหนึ่งแล้วกลับเข้าค่ายอีก เขาทำเช่นนี้อยู่หกวัน {6:15} ต่อมาในวันที่

เจ็ดเขาลูกขึ้นแต่เช้าตรู่ เงินกระบวนรอบเมืองอย่างเคยเจ็ดครั้ง เฉพาะวันเดียวนั้นเขาได้เดินกระบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง {6:16} อยู่มาในครั้งที่เจ็ด เมื่อปุโรหิตเป่าแตร โยชูวาทบอแก่ประชาชนว่า "จงให้ร้องขึ้นเถิด เพราะพระเยโฮวาทรงมอบเมืองให้แก่ท่านแล้ว {6:17} เมืองนั้นและสารพัดในเมืองนั้นจะถูกสาปแช่งต่อพระเยโฮวาท เว้นแต่ราหับหญิงโสเภณีกับคนทั้งหลายที่อยู่ในเรือนของนางจะรอดชีวิต เพราะนางได้ซ่อนผู้สื่อสารที่พวกเราใช้ไป {6:18} แต่ส่วนท่านทั้งหลาย จงห่างไกลจากของที่ถูกสาปแช่งนั้นเกรงว่าเมื่อท่านทั้งหลายจะเก็บสิ่งที่ถูกสาปแช่งแล้วนั้นไว้บ้าง ท่านเองจะต้องถูกสาปแช่ง ทั้งจะทำให้ฝ่ายของคนอิสราเอลเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง และนำความทุกข์ลำบากมาสู่ค่าย {6:19} แต่บรรดาเงินและทอง และเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองเหลืองและเหล็กเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาทให้นำเข้าไปไว้ในคลังของพระเยโฮวาท" {6:20} เหตุฉะนั้นประชาชนก็ให้ร้องเมื่อปุโรหิตเป่าแตร ดังนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตร เขาก็ให้ร้องดังและก่าแพงก็ฟังลงราบ ประชาชนจึงขึ้นไปในเมืองทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตนและเข้ายึดเมืองนั้น {6:21} แล้วเขาก็ทำลายสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้นด้วยคมดาบ ทั้งชายและหญิง หนุ่มและแก่ ทั้งวัว แกะและลา {6:22} แต่โยชูวาได้สั่งชายสองคนผู้ไปสอดแนมแผ่นดินนั้นว่า "จงเข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณีและนำหญิงนั้นกับสารพัดซึ่งหญิงนั้นมีอยู่ออกมาดังที่ท่านได้สาบานแก่นางไว้" {6:23} ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนาราหับออกมา กับบิดามารดาและพี่น้องและสารพัดซึ่งเป็นของนาง และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางออกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล {6:24} ส่วนเมืองนั้นเขาก็จุดไฟเผาเสียทั้งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้น นอกจากเงินและทองและเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองเหลืองและด้วยเหล็กนั้น เขานำมาไว้ในคลังในพระนิเวศของพระเยโฮวาท {6:25} ส่วนราหับหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสารพัดที่เป็นของนาง โยชูวาได้ไว้ชีวิต และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้ เพราะนางซ่อนผู้สื่อสารซึ่งโยชูวาส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค {6:26} ในคราวนั้นโยชูวาให้คนทั้งหลายสาบานว่า "ผู้ใดที่ลุกขึ้นสร้างเมืองนี้ใหม่คือเมืองเยรีโค ก็ให้ผู้นั้นได้รับคำสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาท ผู้ใดวางรากลงก็ให้ผู้นั้นเสียบุตรหัวปี ผู้ใดตั้งประตูเมืองขึ้นก็ให้เสียบุตรสุดท้อง" {6:27} ดังนั้นแหละพระเยโฮวาทรงสถิตอยู่กับโยชูวา และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปตลอดแผ่นดิน

{7:1} แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่ง

นั้น เพราะอาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายคับดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลยูดาห์ ได้นำของที่ถูกลูกสาปแช่งบางส่วนไปเป็นของตน และพระพิโรธของพระเยโฮวาทก็พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล {7:2} ฝ่ายโยชูวาให้คนออกจากเยรีโคไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบธาเวน ข้างทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล บอกเขาว่า "จงขึ้นไปและสอดแนมดูเมืองนั้น" คนเหล่านั้นก็ขึ้นไปและสอดแนมดูที่เมืองอัย {7:3} และเขากลับมารายงานแก่โยชูวาว่า "ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป ให้สักสองสามพันคนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดลำบากที่นั่นเลย เพราะเขามีคนน้อย" {7:4} เพราะฉะนั้นจึงมีประชาชนขึ้นไปที่นั่นเพียงสามพันคน แต่ต้องแตกหนีให้พ้นหน้าชาวเมืองอัย {7:5} ฝ่ายชาวเมืองอัยก็ฆ่าฟันคนเหล่านั้นตายประมาณสามสิบหกคน โดยจับไล่คนเหล่านั้นจากตรงหน้าประตูเมืองไปยังเชบริมพินเขาตามทางลง และจิตใจของประชาชนก็ละลายไปอย่างน้ำ {7:6} ฝ่ายโยชูวาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนชบหน้าลงถึงดินหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาทจนถึงเวลาเย็น ทั้งท่านกับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล ต่างก็เอาผงคลินใส่ศีรษะของตน {7:7} โยชูวากราบทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า อนิจจาเอ๋ย เป็นไฉนพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบเราทั้งหลายไว้ในมือของคนอโมไรต์ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์มีความเสียดยาที่ไม่พอใจอยู่เพียงปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น {7:8} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะทูลประการใดได้เล่า เมื่ออิสราเอลหันหลังหนีให้พ้นหน้าศัตรูเสียแล้ว {7:9} เพราะว่าคนคานาอันกับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นคงจะได้ยิน แล้วคงจะยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และตัดชื่อของบรรดาข้าพระองค์เสียจากแผ่นดินโลก และพระองค์จะทรงกระทำประการใดต่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์" {7:10} ฝ่ายพระเยโฮวาทตรัสกับโยชูวาว่า "จงลุกขึ้นเถิด โฉนเจ้าจึงชบหน้าลงดังนี้เล่า {7:11} คนอิสราเอลได้กระทำบาป เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ เขาได้ยกยอกของที่ถูกสาปแช่ง เขาได้ขโมยและปิดบัง และได้เอาของรวมไว้กับข้าวของของตน {7:12} เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของตนไม่ได้ ได้หันหลังหนีต่อหน้าศัตรู เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง เราจะไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป เว้นแต่เจ้าจะทำลายสิ่งของที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า {7:13} จงลุกขึ้นชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่า 'จงชำระตัวเสียเพื่อวันพรุ่งนี้ เพราะพระเยโฮวาทพระเจ้าของคนอิสราเอลกล่าวเช่นนั้นว่า 'โอ อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งของที่ถูกสาปแช่งอยู่

ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของเจ้าไม่ได้จนกว่า
เจ้าจะนำสิ่งของที่ถูกลาปลงซึ่งนั้นออกเสียจากหมู่พวกเจ้า" {7:14}
พอรุ่งเช้าเจ้าทั้งหลายจงเข้ามาที่ละตระกูล ตระกูล
ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ต้องเข้ามาที่ละครอบครัว
ครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ให้เข้ามาที่ละ
ครัวเรือน ครัวเรือนใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ ก็ให้
เข้ามาที่ละคน {7:15} ผู้ใดถูกจับว่ามีของที่ถูกลาปลงซึ่ง
นั้น ก็ต้องถูกเผาเสียด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและสารพัดที่เป็นของ
เขา เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และ
เพราะเขาได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล" {7:16} โยชู
วาก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำคนอิสราเอลเข้ามาที่ละตระกูล
และตระกูลยูดาห์ทรงถูกเลือก {7:17} จึงนำครอบครัว
ของยูดาห์เข้ามา และทรงเลือกครอบครัวเศ-ราห์ และนำ
ครอบครัวเศ-ราห์มาที่ละคน และคัดเลือกทรงถูกเลือก {7:18}
และนำครัวเรือนของท่านเข้ามาที่ละคน และคนที่ทรงถูก
เลือกคืออาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายสับดี ผู้เป็น
บุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลยูดาห์ {7:19} ฝ่ายโยชูวาก็กล่าว
แก่อาคานว่า "ลูกเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์
พระเจ้าของอิสราเอล และจงสารภาพต่อพระองค์ จงบอกข้า
มาว่าเจ้าได้กระทำอะไรไป อย่าปิดบังไว้จากข้าเลย" {7:20}
และอาคานตอบโยชูวาว่า "เป็นความจริงแล้วที่ข้าพเจ้าได้
กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ข้าพเจ้า
ได้กระทำให้ดังนี้ {7:21} ในหมู่ของที่ที่รับมาข้าพเจ้าได้เห็น
เสื้อคลุมงามตัวหนึ่งของเมืองบาบิโลน กับเงินสองร้อยเชเช
ล และทองคำแท่งหนึ่งหนักห้าสิบเชเชล ข้าพเจ้าก็โลภอยาก
ได้ของเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงเอามา ดูเถิด ของเหล่านั้นซ่อน
อยู่ใต้ดินในเต็นท์ของข้าพเจ้า เงินนั้นอยู่ข้างล่าง" {7:22}
ฝ่ายโยชูวาก็ให้ผู้สื่อสารออกไปและเขาทั้งหลายก็วิ่งไปที่
เต็นท์ ดูเถิด ของนั้นซ่อนอยู่ในเต็นท์ของเขา มีเงินอยู่
ข้างล่าง {7:23} เขาก็เอาออกมาจากกลางเต็นท์นำไปให้โย
ชูวาและคนอิสราเอลทั้งปวง แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลง
ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {7:24} และโยชูวากับบรรดา
คนอิสราเอลจึงพาอาคานบุตรชายเศ-ราห์ พร้อมกับเงิน
เสื้อคลุมตัวนั้น และทองคำแท่งนั้น ทั้งบุตรชายหญิงของเขา
ทั้งัว ลา แพะแกะ และเต็นท์ของเขา ทุกสิ่งที่เขา มีอยู่ และ
นำคนกับของทั้งหมดไปยังหุบเขาอาโคร์ {7:25} และโยชู
วากล่าวว่า "ทำไมเจ้าจึงนำความยากร้ายมาให้เรา พระเยโฮ
วาห์จะทรงนำความยากร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้" และบรรดา
คนอิสราเอลก็เอาหินขว้างเขาให้ตาย เผาเขาทั้งหลายด้วย
ไฟ เมื่อช่วงเขาด้วยก้อนหินแล้ว {7:26} แล้วเอาหินถม
กองทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ยังอยู่จนทุกวันนี้ และพระเยโฮ

วาห์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์
เพราะฉะนั้นจนถึงทุกวันนี้เขายังเรียกที่นั้นว่าหุบเขาอาโคร์

{8:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "อย่ากลัวหรือ
ขยาดเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลุกขึ้นไปยังเมือง
อัยเอธิล ดูเถิด เราได้มอบกษัตริย์เมืองอัยไว้ในมือเจ้าแล้ว
พร้อมทั้งประชาชนของเขา เมืองของเขาและแผ่นดินของ
เขาด้วย {8:2} เจ้าจงกระทำแก่เมืองอัยและกษัตริย์ของ
เมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์
ของเมืองนั้น แต่ข้าวของและสัตว์ที่รับมานั้น ตกเป็นของ
เจ้าได้ จงตั้งขุมไว้ที่ข้างหลังเมือง" {8:3} โยชูวาก็ลุกขึ้น
พร้อมกับบรรดาทหารไปยังเมืองอัย และโยชูวาได้คัดทแ
ลัวทหารสามหมื่นคนให้ยกไปในเวลากลางคืน {8:4} และ
ท่านบัญชาเขาว่า "ดูเถิด ท่านจงขุมอยู่ข้างหลังเมือง อย่า
ให้ทางไกลจากเมืองนัก และให้เตรียมตัวไว้พร้อมทุกคน
{8:5} ส่วนตัวเราและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเราจะเข้าไป
ถึงตัวเมือง และต่อมาเมื่อเขาออกมาต่อสู้เราอย่างคราวก่อน
เราก็จะถอยหนีให้พ้นหน้าเขา {8:6} (เขาจะตามเราออกมา)
จนเราจะได้ลวงเขาให้ออกมาห่างจากตัวเมือง เพราะเขาจะ
พูดว่า 'เขาทั้งหลายกำลังหนีจากเราอย่างคราวก่อน' ฉะนั้น
เราจะหนีให้พ้นหน้าเขาเรื่อยมา {8:7} แล้วท่านทั้งหลาย
จงลุกจากที่ขุมซ่อนเข้ายึดเมืองนั้นไว้ เพราะพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือท่าน {8:8}
และเมื่อท่านทั้งหลายเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจงจุดไฟเผา
เมืองเสีย จงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง ดูเถิด ข้าพเจ้า
ได้บัญชาท่านไว้แล้ว" {8:9} แล้วโยชูวาก็ให้เขาไป เขาก็ออก
ไปยังที่ขุมอยู่ระหว่างเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตก
ของเมืองอัย แต่คืนวันนั้นโยชวานอนค้างอยู่กับประชาชน
{8:10} โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ก็ออกตรวจประชาชน แล้ว
ขึ้นไปพร้อมกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลนำหน้าประชาชน
ไปเมืองอัย {8:11} และบรรดาประชาชน คือทหารที่อยู่
กับท่านทุกคน ก็ขึ้นไปแล้วรุกไล่ตรงหน้าตัวเมืองเข้าไป
และตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของเมืองอัย มีหุบเขาคั่นระหว่าง
เขากับเมืองอัย {8:12} และท่านจัดคนประมาณห้าพัน
คน ให้เขาแอบขุมอยู่ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย ทาง
ทิศตะวันตกของตัวเมือง {8:13} ดังนั้นเขาทั้งหลายก็วาง
กำลังรบให้กองหลวงอยู่ด้านเหนือของเมือง และกองระวัง
หลังอยู่ด้านตะวันตกของเมือง ในคืนวันนั้นโยชวานอน
อยู่ในหุบเขา {8:14} ต่อมาเมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นดังนั้น
ชาวเมืองก็รีบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ออกไปสู้รบกับอิสราเอล ณ
ที่ปะทะกันหน้าที่ราบ ทั้งท่านและประชาชนทั้งหมดของ
ท่าน แต่ท่านไม่ทราบว่ามีกองขุมคอยอยู่ต่อสู้อยู่ข้างหลัง

เมือง {8:15} โยชูวากับอิสราเอลทั้งปวงจึงสร้างทำเป็นแท่น
ฝีมือต่อหน้าเขาแล้ว หนิตรงไปยังทางถิ่นทุรกันดาร {8:16}
คนในเมืองอัยทั้งหมดก็ถูกเรียกให้ตามออกไป เมื่อเขาไล่
ตามโยชูวาไปนั้น เขาก็ออกห่างจากเมืองไปทุกที่ {8:17}
ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่เหลืออยู่ในเมืองอัยหรือเมืองเบธเอล
ที่มีได้ออกไปไล่ตามอิสราเอล เขาปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ไล่
ตามอิสราเอลไป {8:18} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวา
ว่า "จงยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือของเจ้าออกตรงไปยังเมืองอัย
เพราะเราจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้า" แล้วโยชูวาก็ยื่น
หอกซึ่งอยู่ในมือออกไปยังเมืองนั้น {8:19} ทหารที่ชุมนุมอยู่
ก็ถูกออกจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว พอโยชูวายื่นมือของท่าน
ออก ทหารก็วิ่งตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ แล้วเขา
ก็ริบจุดไฟเผาเมือง {8:20} เมื่อชาวเมืองอัยเหลือพลหลังมา
ดู ดูเถิด ค้อนไฟที่ไหม้เมืองพลุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า เขาก็หมด
กำลังที่จะหนีไปทางนี้หรือทางนั้น เพราะว่าประชาชนที่หนี
ไปทางถิ่นทุรกันดารหันกลับมาต่อสู้กับผู้ไล่ตาม {8:21}
และเมื่อโยชูวากับบรรดาอิสราเอลเห็นว่ากองชุมนุมยึดเมืองได้
แล้ว และค้อนไฟที่ไหม้เมืองพลุ่งขึ้น เขาก็หันกลับมาโจมตี
ชาวเมืองอัย {8:22} คนอื่นๆก็ออกมาจากเมืองสู้รบกับเขา
กระทำให้เขาอยู่ระหว่างกลางอิสราเอล ผู้อยู่ข้างนี้บ้างข้าง
โน้นบ้าง และคนอิสราเอลก็โจมตีเขาจนไม่มีสักคนหนึ่งรอด
ชีวิตหรือหนีไปได้ {8:23} แต่กษัตริย์เมืองอัยยังเป็นอยู่ ได้
ถูกจับและคุมตัวมาหาโยชูวา {8:24} ต่อมาเมื่ออิสราเอล
ไล่ฆ่าฟันชาวเมืองอัยทั้งหมดในทุ่งในถิ่นทุรกันดารที่เขา
ไล่ตามไปนั้น และคนเหล่านั้นล้มตายหมดด้วยคมดาบ
จนคนสุดท้าย บรรดาคนอิสราเอลก็กลับเข้าเมืองอัยโจมตี
คนในเมืองด้วยคมดาบ {8:25} คนที่ล้มตายทั้งหมดวัน
นั้นทั้งชายและหญิงจำนวนหมื่นสองพันคน คือชาวเมือง
อัยทั้งหมด {8:26} เพราะโยชูวามีได้หอกที่ถือหอกยืนอยู่
นั้น จนกว่าจะได้ผลาญชาวเมืองอัยพินาศสิ้น {8:27} แต่
คนอิสราเอลได้รับเอาฝูงสัตว์และข้าวของของเมืองนั้นเป็น
ของตน ตามพระวามะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงบัญชาไว้กับ
โยชูวา {8:28} ดังนั้นแหละโยชูวาจึงเผาเมืองอัยเสีย กระทำ
ให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิรันดร์ คือเป็นที่รกร้างอยู่
จนถึงทุกวันนี้ {8:29} และท่านแวนกษัตริย์เมืองอัยไว้ที่
ต้นไม้จนถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกโยชูวาจึงบัญชาและ
เขาก็ปลดพลจากต้นไม้นำไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง
แล้วเอาหินกลมทับไว้เป็นกองใหญ่ซึ่งยังอยู่จนทุกวันนี้

{8:30} แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาในภูเขอาบาลถวาย
แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล {8:31} ดังที่โมเสส
ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาประชาชนอิสราเอล ตาม

ที่จารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสสว่า "แท่น
บูชาทำด้วยหินมิได้ตกแต่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดใช้เครื่องมือเหล็ก
ถูกต้องเลย" แล้วเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์
บนแท่นนั้น และถวายสันติบูชา {8:32} ณ ที่นั้นท่าน
คัดลอกพระราชบัญญัติของโมเสสบนหิน ซึ่งท่านได้เขียน
ไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล {8:33} คนอิสราเอลทั้งหมด
ทั้งคนต่างด้าวและคนที่เกิดในอิสราเอล พร้อมทั้งพวก
ผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่ และผู้พิพากษา ยืนอยู่ทั้งสองข้างของ
หีบต่อหน้าคนเลวีที่เป็นปุโรหิต ผู้ที่ห้ามหีบพันธสัญญา
ของพระเยโฮวาห์ ครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขากิริชิม อีก
ครึ่งหนึ่งข้างหน้าภูเขอาบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเย
โฮวาห์ได้บัญชาไว้ในครั้งแรกให้เขาทั้งหลายอวยพรแก่คน
อิสราเอล {8:34} ภายหลังท่านจึงอ่านบรรดาด้อยคำใน
พระราชบัญญัติ เป็นคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่มีจารึก
ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติทุกประการ {8:35} ไม่มีคำซึ่ง
โมเสสได้บัญชาไว้สักคำเดียวที่โยชูวามีได้อ่านต่อหน้าบรรดา
ชุมนุมอิสราเอลพร้อมกับผู้หญิงกับเด็กๆ และคนต่างด้าวซึ่ง
อยู่ในหมู่พวกเขา

{9:1} ต่อมาเมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดน
ข้างนี้ คือที่อยู่ในแดนเทือกเขา และในหุบเขา และตามฝั่ง
ทะเลใหญ่ไปทั่วจนถึงภูเขเลบานอน เป็นคนฮิตไทต์ คน
อโมไรต์ คนคานาอัน คนเบริสซี คนอีไวต์ และคนเยบุส
ได้ยินข่าวนี้ {9:2} จึงพร้อมใจรวมกำลังกันจะต่อสู้โยชูวา
และอิสราเอล {9:3} แต่เมื่อชาวกิเบโอนได้ยินข่าวการซึ่ง
โยชูวากระทำแก่เมืองเยรีโคและเมืองอัย {9:4} ฝ่ายเขาจึง
ทำอย่างฉลาด ทำเป็นพูด เอากระสอบที่เก่าบรรทุกบนลา
ของเขา กับถุงหนังที่เก่าขาดและปะไว้บรรจุน้ำองุ่น {9:5}
สวมรองเท้าเก่าและปะไว้ และสวมเสื้อผ้าเก่า ส่วนเสบียง
อาหารทั้งสิ้นก็แห้งมีราขึ้น {9:6} เขาเดินทางมาหาโยชูวา
ที่ค่าย ณ เมืองกิลกาล กล่าวแก่ท่านและคนอิสราเอลว่า
"พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศที่ห่างไกล ฉะนั้นบัดนี้ขอทำพันธ
สัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด" {9:7} แต่คนอิสราเอลกล่าว
แก่คนอีไวต์เหล่านั้นว่า "ชะรอยเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา
เราจะทำพันธสัญญากับเจ้าได้อย่างไร" {9:8} เขากล่าวแก่
โยชูวาว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน" และโยชู
วากล่าวแก่เขาว่า "พวกเจ้าเป็นใครกัน และมาจากที่ไหน"
{9:9} เขาตอบท่านว่า "เนื่องด้วยพระนามแห่งพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ไกลมาก
เราได้ยินถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และถึงบรรดาพระราช
กิจที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ {9:10} และได้ทราบถึง
บรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำต่อกษัตริย์คนอโมไรต์ทั้ง

สองพระองค์ผู้อยู่ทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือสิโหน กษัตริย์เมืองเฮโบน และโอกษัตริย์เมืองบาซานผู้อยู่ที่ฮาทาโรท {9:11} เหตุฉะนั้น พวกผู้ใหญ่และชาวเมืองทั้งหลายของเมืองข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกข้าพเจ้าว่า "จงเอาเสบียงสำหรับเดินทางไปหาพวกเขาเรียนเขาว่า "พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน ฉะนั้นบัดนี้ขอทำพันธสัญญา กับพวกข้าพเจ้าเถิด" {9:12} ขนบปั้งของพวกข้าพเจ้านี้ ในวันที่ข้าพเจ้าออกมาหาท่าน ข้าพเจ้าเอาออกจากบ้านเมื่อ ยังร้อนๆ อยู่เพื่อใช้เป็นอาหารรับประทานตามทาง แต่บัดนี้ ดูเถิด แห้งและราขึ้นแล้ว {9:13} ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าเติมน้ำ อุ่นก็ยังใหม่อยู่ แต่ ดูเถิด มันชาตออก เสื้อผ้าและรองเท้าของข้าพเจ้าก็เก่า เพราะหนทางไกลมาก" {9:14} ฝ่ายคนเหล่านั้นก็รับเสบียงของเขาบ้าง แต่หาได้ทูลขอการแนะนำจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ไม่ {9:15} และโยชูวาก็กระทำสัญญาสันติภาพกับเขา และทำพันธสัญญากับเขา ให้ไว้ชีวิตพวกเขา และพวกประมุขของชุมนุมชนก็สาบานต่อเขา {9:16} ต่อมาเมื่อได้กระทำพันธสัญญากับเขาล่วงมาได้ สามวัน ก็ได้ยินว่าพวกเหล่านั้นเป็นชาวเมืองอยู่ในหมู่พวกตน {9:17} และคนอิสราเอลก็ออกเดินไปถึงเมืองของเขา ในวันที่สาม เมืองของเขานั้นคือเมืองกิเบโอน เคฟิราห์ เบเอโรท และคิริยาทเยอาริม {9:18} แต่คนอิสราเอลไม่ได้ฆ่าเขา เพราะว่าพวกประมุขของชุมนุมชนได้สาบานต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว บรรดาชุมนุมชนก็บ่นต่อว่าพวกประมุข {9:19} แต่บรรดาประมุขได้กล่าวแก่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า "เราได้สาบานต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้เราจะจะต้องเขาไม่ได้ {9:20} เราต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้นโดยให้เขามีชีวิตอยู่ได้ เกรงว่าพระพิโรธจะตกลงเหนือเรา ตามคำสาบานซึ่งเราได้สาบานแก่เขานั้น" {9:21} และพวกประมุขก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ให้เขามีชีวิตอยู่เถิด แต่ให้เขาเป็นคนตัดฟืน และเป็นคนตักน้ำให้บรรดาชุมนุมชน" ดังที่พวกประมุขได้สัญญาไว้กับเขาแล้ว {9:22} โยชูวาจึงเรียกคนเหล่านั้นมา และท่านกล่าวแก่เขาว่า "เหตุใดคนเจ้าทั้งหลายจึงหลอกลวงเราโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากท่านมาก' ในเมื่อเจ้าทั้งหลายอยู่ท่ามกลางเรา {9:23} ฉะนั้นบัดนี้ เจ้าทั้งหลายต้องรับคำสาปแช่งและพวกเจ้าจะไม่ขาดที่ต้องเป็นทาสอยู่ เป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา" {9:24} เขาทั้งหลายตอบโยชูวาว่า "เพราะเขาได้บอกผู้รับใช้ของท่านอย่างแน่อนว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ให้มอบแผ่นดินนี้ทั้งหมดแก่ท่าน และให้ทำลายชาวแผ่นดิน

ให้พ้นหน้าท่าน เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายก็วิตกกังวลท่านทั้งหลายจะทำอันตรายแก่ชีวิตของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจึงกระทำอย่างนี้ {9:25} ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในกำมือของท่าน จงกระทำแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตามที่ท่านเห็นชอบเห็นควรเถิด" {9:26} โยชูวาจึงกระทำเช่นนั้น คือให้เขารอดจากมือคนอิสราเอล ไม่ให้ประหารชีวิตเขาเสีย {9:27} ในวันนั้นโยชูวาได้ตั้งเขาให้เป็นคนตัดฟืน และคนตักน้ำสำหรับชุมนุมชน และสำหรับแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์สืบมาจนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือก

{10:1} ต่อมาเมื่ออาโดนีเซเดกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม ได้ยินว่า โยชูวาได้ยึดเมืองอัย และทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว ท่านได้กระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนี้อย่างเดียวกับที่ได้กระทำต่อเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น และทราบด้วยว่า ชาวเมืองกิเบโอนได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว {10:2} ท่านก็คร่ำครวญเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เสมอเมืองหลวงและใหญ่กว่าเมืองอัย และบุรุษชาวเมืองนั้นก็ล้วนแต่คนกรรจ์ {10:3} เหตุฉะนั้นอาโดนีเซเดกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มจึงให้ไปหาโฮธัมกษัตริย์เมืองเฮโบรนและปรัมกษัตริย์เมืองยารมูท และยาเฟียกษัตริย์เมืองลาซิช และเดบิรกษัตริย์เมืองเอกลอน เรียนว่า {10:4} "ขอเชิญท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนเถิด เพราะว่าเมืองนั้นได้กระทำสันติภาพกับโยชูวาและคนอิสราเอล" {10:5} ฝ่ายกษัตริย์ของอาโมไรต์ทั้งห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาซิช และกษัตริย์เมืองเอกลอน ได้รวบรวมกำลังของตน และยกขึ้นไปพร้อมกับกองทัพทั้งหลาย ตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบโอน {10:6} ฝ่ายชาวเมืองกิเบโอนจึงใช้คนไปหาโยชูวาที่ค่ายในกิกลาล กล่าวว่า "ขอท่านอย่าได้หย่อนมือจากผู้รับใช้ของท่านเลย ขอเร่งขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้รอดและช่วยข้าพเจ้าทั้งหลาย เพราะว่าบรรดากษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขา ได้รวมกำลังกันต่อสู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย" {10:7} ฝ่ายโยชูวาจึงขึ้นไปจากกิกลาล ทั้งท่านและบรรดาพลรบด้วย และทแกล้วทหารทั้งหมด {10:8} พระเยโฮวาห์ตรัสแก่โยชูวาว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาสักคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้เจ้าได้" {10:9} เหตุฉะนั้นโยชูวาก็เข้าโจมตีพวกนั้นทันที โดยขึ้นไปตลอดคีนจากกิกลาล {10:10} พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาสะดุ้งแตกตื่นต่อหน้าพวกอิสราเอล พระองค์ได้ทรงฆ่าเขาเสีย

มากมายที่กิเบโอน และไล่ติดตามเขาไปในทางที่ขึ้นไปถึงเบธโฮโรน และตามฆ่าเขาจนถึงเมืองอาเซคัท และเมืองม็กเคดาห์

{10:11} ต่อมาขณะเมื่อเขาหนีไปข้างหน้าพวกอิสราเอลลงไปตามทางเบธโฮโรนนั้น พระเยโฮวาห์ทรงโยนลูกเห็บใหญ่ๆ ลงมาจากฟ้า ตลอดถึงเมืองอาเซคัท เขาทั้งหลายก็ตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บนั้นก็มากกว่าผู้ที่คนอิสราเอลฆ่าเสียด้วยดาบ {10:12} แล้วโยชูวาก็กราบทูลพระเยโฮวาห์ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบคนอาโมไรต์ต่อหน้าคนอิสราเอลนั้น และท่านได้กล่าวท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลว่า "ดวงอาทิตย์เอ๋ย เจ้าจงหยุดนิ่งตรงเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์เอ๋ย เจ้าจงหยุดอยู่ตรงหุบเขาอียาโลน" {10:13} ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ตั้งเฉยอยู่จนประชาชนได้แก้แค้นศัตรูของเขาเสร็จ เรื่องนี้มิได้จารึกไว้ในหนังสือยารัตนด็อกหรือ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งอยู่กลางท้องฟ้า หาได้รับตกไปตามเวลาประมาณวันหนึ่งไม่ {10:14} วันที่พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังเสียงของมนุษย์อย่างกับวันนั้นทั้งในสมัยก่อนหรือในสมัยต่อมาไม่มีอีกแล้ว เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล {10:15} แล้วโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลก็กลับมาสู้ค่ายที่กิลกาล {10:16} กษัตริย์ทั้งห้านั้นหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำม็กเคดาห์ {10:17} มีคนไปบอกโยชูวาว่า "มีคนพบกษัตริย์ทั้งห้าซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่ม็กเคดาห์" {10:18} โยชูวาจึงกล่าวว่า "จงกลิ้งก้อนหินใหญ่ปิดปากถ้ำเสีย และวางยามให้เฝ้ารักษาไว้" {10:19} แต่ท่านทั้งหลายอย่าคอยอยู่เลย จงติดตามศัตรูของท่านเถิด จงเข้าโจมตีกองระวังหลัง อย่าให้กลับเข้าในเมืองของเขาได้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้มอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่านแล้ว" {10:20} ต่อมาเมื่อโยชูวากับคนอิสราเอลฆ่าพวกเหล่านั้นเสียเป็นอันมากจนหมดแล้ว ส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีกลับเข้าไปในเมืองที่มีกำแพงล้อม {10:21} ประชาชนทั้งปวงก็กลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่ม็กเคดาห์โดยสันติภาพทุกคน หามีผู้ใดกล้ากระดิกลิ้นถึงคนอิสราเอลต่อไปไม่ {10:22} แล้วโยชูวาจึงว่า "จงเปิดปากถ้ำคุมกษัตริย์ทั้งห้าที่หนีออกจากถ้ำมาหาเรา" {10:23} เขาก็กระทำตาม จึงคุมกษัตริย์ทั้งห้าออกจากถ้ำมาหาท่าน มีกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาติซ และกษัตริย์เมืองเอกลอน {10:24} ต่อมาเมื่อเขาพากษัตริย์เหล่านั้นมายังโยชูวา โยชูวาจึงเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและสั่งหัวหน้าของทหารผู้ทีออกไปรบพร้อมกับท่านว่า "จงเข้ามาใกล้เถิด เอาเท้าเหยียบคอ กษัตริย์เหล่านี้" แล้วเขาก็เข้ามาใกล้และเอา

เท้าเหยียบที่คอ {10:25} และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า "อย่ากลัวหรือขาดเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่บรรดาศัตรูของท่านซึ่งท่านสู้รบอย่างนี้แหละ" {10:26} ภายหลังโยชูวาก็ได้ประหารชีวิตกษัตริย์ทั้งห้าเสีย แล้วแขวนไว้ที่ต้นไม้ห้าต้น และแขวนอยู่บนต้นไม้เช่นนั้นจนเวลาเย็น {10:27} ต่อมาเมื่อถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก โยชูวาได้บัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้และทิ้งไว้ในถ้ำซึ่งกษัตริย์เหล่านั้นได้ซ่อนตัวอยู่ และเอาหินใหญ่ปิดปากถ้ำนั้นไว้ ซึ่งยังอยู่จนกระทั่งวันนี้

{10:28} ในวันนั้นโยชูวายึดเมืองม็กเคดาห์ได้ ได้ประหารเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น ท่านได้ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง รวมทุกชีวิตที่อยู่ในเมืองไม่มีเหลือสักคนเดียว และท่านได้กระทำแก่กษัตริย์ม็กเคดาห์อย่างที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์เมืองเยรีโค {10:29} แล้วโยชูวาและบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกองทัพจากเมืองม็กเคดาห์มาถึงลิบนัท และเข้าสู้รบกับเมืองลิบนัท {10:30} พระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านได้ประหารเมืองนั้นด้วยคมดาบ และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียวในเมืองนั้น และท่านได้กระทำต่อกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างที่ท่านได้กระทำต่อกษัตริย์เมืองเยรีโค {10:31} และโยชูวาออกจากเมืองลิบนัทพร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดไปยังลาติซ แล้วล้อมเมืองไว้และเข้าโจมตีเมืองนั้น {10:32} และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองลาติซไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านก็ได้ยึดเมืองนั้นในวันที่สอง และประหารเสียด้วยคมดาบ ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลิบนัท {10:33} ครั้งนั้นโฮรามกษัตริย์เมืองเกเชอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาติซ และโยชูวาได้ประหารเขาและคนของเขาเสีย จนไม่เหลือให้เขาสักคนเดียว {10:34} โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยกออกจากลาติซไปยังเมืองเอกลอน ได้เข้าล้อมและโจมตีเมืองนั้น {10:35} และเขาก็ได้ในวันนั้นเองและฆ่าฟันทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเขาเสียสิ้นในวันนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลาติซ {10:36} โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นจากเมืองเอกลอนไปยังเมืองเฮโบรน เข้าโจมตีเมืองนั้น {10:37} ยึดเมืองนั้นแล้วก็ประหารกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมืองนั้น กับทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียวดังที่ท่านได้กระทำต่อเมืองเอกลอน และได้ทำลายเมืองนั้นและทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้น {10:38} แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงกลับมายังเมืองเดบีร์ เข้าโจมตีเมืองนั้น {10:39} ท่านได้ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และชนบท

ทั้งหมดของเมือง และได้ไปประหารเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบ และได้ทำลายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ท่านได้กระทำแก่เมืองเฮโบรนอย่างไร ท่านก็ได้กระทำแก่เมืองเดบีร์และแก่กษัตริย์ของเมืองอย่างนั้น ดังทำแก่เมืองลิบนัทและแก่กษัตริย์ของเมืองเช่นกัน {10:40} โยชูวาก็ตีแผ่นดินนั้นให้พ่ายแพ้ไปหมด คือแดนเทือกเขา ในภาคใต้ ในหุบเขา และที่ลาด ทั้งกษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้นด้วย ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว แต่ได้ทำลายทุกสิ่งที่ยังใจเสีย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ทรงบัญชาไว้ {10:41} โยชูวาได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองคาเดชบารเนียจนถึงเมืองกาซา และทั่วประเทศโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน {10:42} โยชูวาก็ยึดตัวกษัตริย์เหล่านี้พร้อมทั้งพื้นดินของเขาทั้งหมดในคราวเดียวกัน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล {10:43} แล้วโยชูวาพร้อมกับบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกลับมายังค่ายที่กิกลาล

{11:1} ต่อมาเมื่อยาบินกษัตริย์เมืองฮาโธร์ได้ยินข่าวนี้ จึงใช้คนไปหาโยบับกษัตริย์เมืองมาโดนและไปหากษัตริย์เมืองชิมโรน และกษัตริย์เมืองอักซาฟ {11:2} และกษัตริย์ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาตอนเหนือ และที่อยู่ในที่ราบได้เมืองคินเนเรท และในหุบเขา และในบริเวณชายแดนของโดร์ทางทิศตะวันตก {11:3} และไปหาคนคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี และคนเยบุสในแดนเทือกเขา และคนอีไวต์อยู่เชิงเขาเฮอร์โมนในแผ่นดินมิสเปห์ {11:4} กษัตริย์เหล่านี้ก็ยกออกมาสู้รบกับบรรดาพลโยธาเป็นกองทัพมหา มีจำนวนดังเม็ดทรายที่ชายทะเล มีม้าและรถรบมากมายด้วย {11:5} กษัตริย์เหล่านี้ได้รวมกำลังกันเข้าและมาตั้งค่ายอยู่ที่ลัห้วยเมโรม เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล {11:6} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบเขาไว้หมดต่อหน้าอิสราเอลให้ถูกประหาร เอ็นน่องม้าของเขาให้เจ้าตัดเสีย และรถรบของเขา เจ้าจงเผาไฟเสีย" {11:7} ฝ่ายโยชูวาก็ยกพลทั้งหลายเข้าโจมตีเขาทันทีที่ลัห้วยน้ำเมโรม {11:8} และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอล ผู้ประหารเขาและไล่ตามเขาไปจนถึงมหาไซดอนและถึงมิสเรโฟทมาอิม และถึงหุบเขา มิสเปห์ด้านตะวันออก ได้ประหารเขาเสียจนไม่ให้เหลือสักคนเดียว {11:9} โยชูวาได้กระทำแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งไว้ คือได้ตัดเอ็นน่องม้าและเผารถรบเสียด้วยไฟ {11:10} ขณะนั้นโยชูวากลับมายึดเมืองฮาโธร์ และประหารกษัตริย์เมืองนั้นเสียด้วยดาบ เพราะว่าแต่ก่อนนี้ฮาโธร์เป็น

หัวหน้าแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด {11:11} เขาได้ประหารบรรดาชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ และทำลายเสียสิ้น สิ่งที่ยังใจได้ไม่มีเหลือเลย และท่านก็เผาเมืองฮาโธร์เสียด้วยไฟ {11:12} โยชูวาก็ยึดบรรดาหัวเมืองของกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมกับกษัตริย์ทั้งหมด และประหารเสียด้วยคมดาบ ทำลายเขาสิ้น ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ {11:13} แต่เมืองต่างๆที่อยู่บนเนินเขาอิสราเอลมิได้เผา เว้นแต่เมืองฮาโธร์เมืองเดียวที่โยชูวาเผาเสีย {11:14} สิ่งของต่างๆที่ริบได้จากเมืองเหล่านี้ ทั้งฝูงสัตว์ คนอิสราเอลได้ยึดเป็นของของตน แต่เขาได้ประหารมนุษย์ทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเสียสิ้น สิ่งใดที่ยังใจได้เขาไม่ให้เหลืออยู่เลย {11:15} พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชาโยชูวาอย่างนั้น และโยชูวาก็กระทำตาม ท่านไม่ได้เว้นที่จะทำทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ {11:16} โยชูวาก็ตีแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นคือแดนเทือกเขา และภาคใต้ทั้งหมด และแผ่นดินโกเชนทั้งหมด และในหุบเขา ในที่ราบ และแดนเทือกเขาของอิสราเอล และในหุบเขาของมัน {11:17} ตั้งแต่มูซาซัคที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์ ไกลไปจนถึงบาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนเชิงภูเขาเฮอร์โมน ท่านได้จับบรรดากษัตริย์แห่งเมืองเหล่านั้นมาประหารชีวิตเสีย {11:18} โยชูวาทำศึกสงครามกับบรรดากษัตริย์เหล่านี้อยู่เป็นเวลานาน {11:19} ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่กระทำสันติภาพกับคนอิสราเอล นอกจากคนอีไวต์ ซึ่งเป็นชาวเมืองกิเบโอน เขาต้องทำศึกสงครามตีมานั่น {11:20} เพราะเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ที่ทรงให้เขามีใจแข็งกระด้างเข้าต่อสู้ทำสงครามกับอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขาไม่ได้รับความกรุณา แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยโฮวาห์บัญชาไว้กับโมเสส {11:21} คราวนั้นโยชูวาได้มาขจัดคนอานาคออกจากแดนเทือกเขา จากเฮโบรน จากเดบีร์ จากอานาบ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งยูดาห์ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายคนเหล่านี้เสียสิ้นพร้อมทั้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาด้วย {11:22} ไม่มีคนอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัทและอัชโดด ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง {11:23} ดังนั้นแหละ โยชูวาได้ยึดแผ่นดินทั้งสิ้นตามสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส และโยชูวาให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล และแผ่นดินนั้นก็สงบจากการศึกสงคราม

{12:1} ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินนั้นซึ่งประชาชนอิสราเอลได้กระทำให้แพ้ไป และได้ยึดครองแผ่นดินฟาก

แม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทางดวงอาทิตย์ขึ้น จากที่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮร์โมน และที่ราบซึ่งอยู่ด้านตะวันออกทั้งหมด {12:2} คือสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชบอน และปกครองจากอารเอร์ ซึ่งอยู่ ณ ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และจากกลางที่ลุ่มไกลไปจนถึงแม่น้ำยับบอก เขตแดนคนอัมโมน คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด {12:3} และแถบที่ราบถึงทะเลเคเนเนธข้างตะวันออก และตรงทางไปยังเบธเยซีโมทไปถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็มข้างตะวันออก จากด้านใต้มาจนถึงที่อัสโดตปีสกาห์ {12:4} และเขตแดนของโอกกษัตริย์เมืองบาซาน เป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่อยู่ที่อัสทาโรท และเอเดรอี {12:5} และปกครองที่ภูเขาเฮร์โมน และสาเลคห์ และทั่วบาซาน ถึงเขตแดนคนเกชูร์และคนมาอาคาคห์ และปกครองครึ่งหนึ่งของแดนกิเลอาด ถึงเขตแดนของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชบอน {12:6} โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์และคนอิสราเอลได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป และโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบแผ่นดินตอนนี้ให้แก่คนรูเบน คนกาด และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ {12:7} ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินซึ่งโยชูวากับคนอิสราเอลได้ทำให้พ่ายแพ้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางทิศตะวันตก ตั้งแต่บาอัลกาตในหุบเขาเลบานอน ถึงภูเขาฮาลัก ที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์ ซึ่งโยชูวามอบให้แก่ตระกูลคนอิสราเอลให้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ตามส่วนแบ่งของเขา {12:8} คือที่ดินในแดนเทือกเขา ในหุบเขา ในที่ราบ ในที่ลาด ในถิ่นทุรกันดารและในภาคใต้ เป็นแผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮิไวต์และคนเยบุส {12:9} คือกษัตริย์เมืองเยรีโคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัยที่อยู่ข้างเบธเอลองค์หนึ่ง {12:10} กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮโบรนองค์หนึ่ง {12:11} กษัตริย์เมืองยารมูทองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาซิชองค์หนึ่ง {12:12} กษัตริย์เมืองเอกลอนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเชอร์องค์หนึ่ง {12:13} กษัตริย์เมืองเดบิรองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเดร์องค์หนึ่ง {12:14} กษัตริย์เมืองโฮรมาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอาราดองค์หนึ่ง {12:15} กษัตริย์เมืองลิบนาค์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอดุลลัมองค์หนึ่ง {12:16} กษัตริย์เมืองมักเคดาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเบธเอลองค์หนึ่ง {12:17} กษัตริย์เมืองทัปปูวาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮเฟอร์องค์หนึ่ง {12:18} กษัตริย์เมืองอาเฟกองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาซารอนองค์หนึ่ง {12:19} กษัตริย์เมืองมาโดนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองฮาโซร์องค์หนึ่ง {12:20} กษัตริย์เมืองซิมโรนเมโรนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัชชาฟองค์หนึ่ง {12:21} กษัตริย์เมืองทาอานาค

องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเมกิดโดองค์หนึ่ง {12:22} กษัตริย์เมืองเคเดชองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองโยกเนอัมในการเมลงค์หนึ่ง {12:23} กษัตริย์เมืองโดร์ในบริเวณชายแดนของโดร์องค์หนึ่ง กษัตริย์ของประชาชนชาติต่างๆในกิเลอาดองค์หนึ่ง {12:24} กษัตริย์เมืองทิราห์องค์หนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นกษัตริย์สามสิบเอ็ดองค์ด้วยกัน

{13:1} เมื่อโยชูวาชราลงมีอายุมากแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับท่านว่า "เจ้าชราลงมีอายุมากแล้ว แต่แผ่นดินที่จะต้องยึดครองนั้นยังมีอีกมาก {13:2} ต่อไปนี้เป็นแผ่นดินที่ยังเหลืออยู่ คือ ท้องถิ่นฟิลิสเตียทั้งหมด และท้องถิ่นของคนเกชูร์ทั้งหมด {13:3} ตั้งแต่ซีโหร์ซึ่งอยู่น้ำอียิปต์ เหนือขึ้นไปถึงเขตแดนเอโครน นับกันว่าเป็นของคนคานาอัน ผู้ครอบครองฟิลิสเตียมีอยู่ห้าคนด้วยกัน คือ ผู้ครอบครองเมืองกาซา เมืองอัสโดต เมืองอัสเคโลน เมืองกัท และเมืองเอโครน และเมืองของคนอิฟวาค์ด้วย {13:4} ซึ่งอยู่ที่สิได้ คือแผ่นดินทั้งสี่ของคนคานาอัน และเขตเมออาราห์ ซึ่งเป็นของชาวไซดอนถึงเมืองอาเฟก ถึงเขตแดนของคนอาโมไรต์ {13:5} และแผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากบาอัลกาตที่อยู่เชิงภูเขาเฮร์โมน ถึงทางเข้าเมืองฮามัท {13:6} ชาวแดนเทือกเขาทั้งหมดจากเลบานอนจนถึงมิสเรโฟทมาอิม และคนไซดอนทั้งหมดเราจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าคนอิสราเอลเอง เพียงแต่เจ้าจงจับฉลากแบ่งดินแดนเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ดังที่เราบัญญัติไว้

{13:7} ฉะนั้นบัดนี้จึงแบ่งแผ่นดินนี้ออกให้เป็นมรดกแก่คนเก้าตระกูลรวมกับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลด้วย"

{13:8} ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งตระกูล คนรูเบน และคนกาดได้รับส่วนมรดกของเขา ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์มอบให้เขา คือ {13:9} ตั้งแต่อารเอร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้ และที่ราบเมเดบาตลอดจนถึงติโบน {13:10} และหัวเมืองทั้งสี่ของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮชบอน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน {13:11} กับเขตกิเลอาดและท้องถิ่นของคนเกชูร์และคนมาอาคาคห์ และภูเขาเฮร์โมนทั้งหมด และเมืองบาซานทั้งสิ้นจนถึงเมืองสาเลคห์ {13:12} ตลอดราชอาณาจักรของโอกในบาซาน ผู้ครอบครองอยู่ในอัสทาโรทและในเอเดรอี ท่านเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ เมืองเหล่านั้นโมเสสรบชนะ และได้ขับไล่ให้ออกไป {13:13} แต่คนอิสราเอลยังหาได้ขับไล่คนเกชูร์หรือคนมาอาคาคห์ให้ออกไปไม่ แต่คนเกชูร์

กับคนมาอาคายังอาศัยอยู่ในหมู่คนอิสราเอลจนทุกวันนี้ {13:14} เฉพาะตระกูลเลวีตระกูลเดียวโมเสสหาได้มอบมรดกให้ไม่ ของบุชายด้วยไฟที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขาแล้ว {13:15} และโมเสสได้มอบส่วนมรดกให้แก่ตระกูลคนรูเบนตามครอบครัวของเขา {13:16} ดังนั้นเขตแดนของเขาจึงตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและเมืองซึ่งอยู่กลางลุ่มแม่น้ำนั้นและที่ราบเมืองเมเดบาทั้งสิ้น {13:17} ทั้งเมืองเฮโบน รวมทั้งหัวเมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบนั้น คือติโบน และบาโมทบาอัล และเบธบาอัลเมโอน {13:18} กับยาฮาส และเคเดโมท และเมฟอาท {13:19} และคีริยาธอิม และสิบมาห์และเศเรทซาหาร์ซึ่งอยู่บนเนินเขาแห่งหุบเขา {13:20} กับเบธเปโอร์ และที่อัชโดดปิสกาห์ และเมืองเบธเยซิโมท {13:21} คือหัวเมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบ และทั้งราชอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์คนอามไรต์ผู้ครอบครองอยู่ในเฮโบน ซึ่งโมเสสได้กระทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับเจ้านายของมีเดียน คือเอวี เรเคม สุร์ และเฮอร์ กับเรบา เป็นเจ้านายซึ่งขึ้นแก่กษัตริย์สิโหนผู้พำนักอยู่ในแผ่นดินนั้น {13:22} อนึ่งคนอิสราเอลได้ฆ่าบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ผู้เป็นคนทำนายเสียด้วยดาบพร้อมกับคนอื่นที่เขาได้ฆ่ามัน {13:23} อาณาเขตของคนรูเบนคือแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน นี่เป็นมรดกของคนรูเบนตามครอบครัว รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย {13:24} โมเสสได้มอบมรดกให้แก่ตระกูลกาต คือคนกาตตามครอบครัวของเขาด้วย {13:25} อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และหัวเมืองกิเลอาดทั้งหมด และครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่หน้าเมืองรับบาคห์ {13:26} ตั้งแต่เมืองเฮโบน จนถึงเมืองรามัทมิสเปห์และเบโทนิมและตั้งแต่มาหะนาอิมจนถึงเขตแดนเดบีร์ {13:27} ในหว่างเขา มีเมืองเบธฮารัม เบธนิมราห์ สูดคทและซาโฟน ราชอาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮโบนั้น มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน จดทะเลคินเนเรทตอนปลายข้างล่าง ด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น {13:28} นี่เป็นมรดกของคนกาตตามครอบครัวของเขา รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย {13:29} อนึ่งโมเสสได้มอบมรดกให้แก่คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล เป็นส่วนแบ่งที่ได้กับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลตามครอบครัวของเขา {13:30} อาณาเขตของเขาทั้งหลายเริ่มตั้งแต่มาหะนาอิมตลอดบาซานทั้งสิ้น คือราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโอกษัตริย์เมืองบาซาน และหัวเมืองทั้งหมดของยาอีร์ มีหกสิบหัวเมืองด้วยกันอยู่ในบาซาน {13:31} และกิเลอาดครึ่งหนึ่ง และเมือง

อัชทาโรทกับเมืองเอเดรอี หัวเมืองของราชอาณาจักรโอกในบาซาน หัวเมืองเหล่านี้เป็นส่วนแบ่งของคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์ เป็นของครึ่งหนึ่งของคนมาคีร์ ตามครอบครัวของเขา {13:32} เหล่านี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งโมเสสได้แบ่งปันให้เป็นมรดก ณ ที่ราบโมอับ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค {13:33} แต่โมเสสมิได้มอบมรดกให้แก่คนตระกูลเลวี พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้กับเขา

{14:1} ต่อไปนี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งประชาชนอิสราเอลได้รับเป็นมรดกในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลได้แจกจ่ายให้เป็นมรดกแก่เขา {14:2} มรดกนี้เขาจับฉลากแบ่งกันในระหว่างคนแก่ตระกูลครึ่ง ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสส {14:3} เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่คนสองตระกูลครึ่งทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว แต่ท่านหาได้แบ่งส่วนมรดกให้แก่พวกเลวีไม่ {14:4} เพราะว่าลูกหลานของโยเซฟมีสองตระกูล คือมนัสเสห์และเอฟราอิม และพวกเลวีหาได้มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนั้นไม่ ได้แต่หัวเมืองที่จะเข้าอาศัยอยู่ กับลานทุ่งหญ้ารอบเมืองสำหรับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของเขาเท่านั้น {14:5} คนอิสราเอลได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส เขาแบ่งที่ดินกัน {14:6} ขณะนั้นคนยูดาห์มาหาโยชูวา ณ เมืองกิลกาล และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ชาวเคนส์ได้กล่าวแก่ท่านว่า "ท่านทราบเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบุรุษของพระเจ้าที่คาเดชบารเนียเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้ว {14:7} เมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้าพเจ้าไปจากคาเดชบารเนีย เพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ข้าพเจ้าได้นำข่าวมาแจ้งแก่ท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า {14:8} แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้กระทำให้อจิตใจของประชาชนละลายไป แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ {14:9} ในวันนี้โมเสสได้บัญญัติว่า 'แท้จริงแผ่นดินซึ่งเท้าของท่านได้เหยียบย่ำไปนั้นจะตกเป็นมรดกของท่าน และของลูกหลานของท่านสืบไปเป็นนิตย์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ' {14:10} และบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ยังทรงให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปีนี้ ดังที่พระองค์ตรัส ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ตรัสเช่นนั้นแก่โมเสส เมื่อคนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว {14:11} วันนี้ข้าพเจ้ายังมีกำลังแข็งแรงเช่นเดียวกับวันที่โมเสสใช้ให้

ข้าพเจ้าไป กำลังของข้าพเจ้าในการทำศึกสงครามหรือออกไปและเข้ามาเดี๋ยวนี้ก็เป็นเหมือนครั้งนั้น {14:12} ฉะนั้นบัดนี้ขอมอบแด่เทือกเขานี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสในวันนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะท่านได้ยินในวันนั้นแล้วว่าคนอานาคอยู่ที่นี่ มีหัวเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมอย่างเข้มแข็ง ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขับไล่เขาออกไปได้ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว" {14:13} แล้วโยชูวาก็อวยพรแก่ท่านและยกเมืองเฮโบรนให้คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นมรดก {14:14} เฮโบรนจึงตกเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนส์จนทุกวันนี้ เพราะว่าท่านติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ {14:15} เมืองเฮโบรนนั้นแต่เดิมมีชื่อว่าคีริยาทอารบา อารบาคคนนี้เป็นคนใหญ่โตในคนอานาค แผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

{15:1} ที่ดินส่วนของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขานั้น ด้านใต้ถึงพรมแดนเมืองเอโดม คือถึงถิ่นทุรกันดารคินเป็นที่สุดปลายเขตด้านใต้ {15:2} พรมแดนทางทิศใต้นั้นตั้งแต่ต้นจากปลายทะเลเดิมนั้น คือตั้งแต่อ่าวซึ่งไปทางทิศใต้ {15:3} ยื่นไปทางด้านใต้ของมาอาเลอัครับบิม ผ่านเรื่อยไปถึงคิน แล้วขึ้นไปทางด้านใต้เมืองคาเดชบารเนียตามทางเมืองเฮสโรน ขึ้นไปถึงเมืองอัคราห์แล้วไปถึงคารคา {15:4} ผ่านเรื่อยไปถึงอัสโมนยื่นออกไปถึงแม่น้ำอียิปต์มาสิ้นสุดลงที่ทะเล ที่กล่าวนี้จะเป็นพรมแดนด้านใต้ของท่าน {15:5} พรมแดนด้านตะวันออกคือทะเลเดิมนั้นขึ้นไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนด้านเหนือตั้งแต่อ่าวที่ทะเลตรงปากแม่น้ำจอร์แดน {15:6} และพรมแดนนั้นยื่นไปถึงเบรชกลาห์ผ่านไปตามด้านเหนือของเมืองเบธอาราห์ และพรมแดนยื่นต่อไปถึงก้อนหินโบฮันบุตรชายรูเบน {15:7} และพรมแดนยื่นไปถึงเดบีร์จากหุบเขาอาโคร์ตรงไปทางทิศเหนือเลี้ยวไปหาเมืองกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางข้ามเขาที่ชื่ออุมมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของแม่น้ำ และพรมแดนก็ผ่านไปถึงน้ำพุเอนเซเมช ไปสิ้นสุดลงที่เอนโรเกล {15:8} แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปตามหุบเขาบุตรชายของอินโนมาถึงไหล่เขาด้านใต้ของเมืองคนเยบูน คือเยรูซาเล็ม แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขาอินโนมทางด้านตะวันตก ที่หุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์ด้านเหนือสุด {15:9} แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปจากยอดภูเขาถึงน้ำพุแห่งลำห้วยเนฟโทอาห์ จากที่นั้นก็มาถึงหัวเมืองแห่งภูเขาเอโฟรน แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งไปหาเมืองบาอาลาห์ คือเมืองคีริยาทเยอาริม {15:10} แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งจากบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาเศอีร์ ผ่านไปตามไหล่เขา

ยาอาริมด้านเหนือ คือเคสะโลน ลงไปถึงเมืองเบธเซเมชผ่านเมืองทิมนาห์ไป {15:11} แล้วพรมแดนก็ยื่นออกไปจากทางไหล่เนินเขาด้านเหนือของเมืองเอโครน แล้วก็โค้งไปหาเมืองซิกเคโรนผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์ ออกไปถึงเมืองยับนเเอล และพรมแดนก็มาสิ้นสุดลงที่ทะเล {15:12} พรมแดนด้านตะวันตก คือทะเลใหญ่ตามฝั่งทะเล นี่เป็นพรมแดนล้อมรอบคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา {15:13} ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสแก่โยชูวา ท่านยกที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ คือเมืองอาราห์ที่เรียกเมืองเฮโบรน อาราห์เป็นบิดาของอานาค {15:14} และคาเลบได้ขับไล่บุตรชายทั้งสามของอานาคออกจากที่นั่น คือเชชัย อาหิมานและทัลมัย ผู้เป็นบุตรของอานาค {15:15} และท่านขึ้นไปจากที่นั่นจะต่อสู้กับชาวเมืองเดบีร์ เมืองเดบีร์เดิมมีชื่อว่า คีริยาทเสเฟอร์ {15:16} และคาเลบกล่าวว่า "ผู้ใดโจมตีเมืองคีริยาทเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา" {15:17} และโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา {15:18} อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า "เจ้าต้องการอะไร" {15:19} นางตอบว่า "ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย" คาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง {15:20} ต่อไปนี้เป็นมรดกของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา {15:21} หัวเมืองที่เป็นของตระกูลคนยูดาห์ ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุดทางพรมแดนเอโดม คือเมืองซับเซเอล เอเดอร์ และยากูร์ {15:22} คินาห์ ดีโมนาห์ อาดาธาห์ {15:23} เคเดช ฮาโธร์ อิทนาน {15:24} ศิฟ เทเลม เบอาโลท {15:25} ฮาโธร์ ฮาดัททาห์ เกรโอท เฮสโรน คือเมืองฮาโธร์ {15:26} อามัม เซมา โมลาดาห์ {15:27} ฮาซารกิดดาห์ เฮซโมน เบธเปเลท {15:28} ฮาซารชูอาล เบเออร์เซบา บิซโฮธียาห์ {15:29} บาอาลาห์ ไอยิม เอเซม {15:30} เอลโกลัด เคสึล โฮรมาห์ {15:31} คิกลาก มัดมันนาห์ สันสันนาห์ {15:32} เลบาโอท ซิลอิม อายินและเมืองริมโมน รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {15:33} ในหุบเขามีเมืองเอชทาโอล โคราห์ อัชนาห์ {15:34} ศาโนอาห์ เอนกันนิม ทัปปูวาห์ เอนาม {15:35} ยารมูท อุดุลลัม โสโคห์ อาเซคาห์ {15:36} ซาอาราอิม อติธอิม เกเดราห์ เกเดโรธอิม รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {15:37} เมืองเศนัน ฮาดัสสาห์ มิกดัลกาด {15:38} ดิเลอัน มิสเปห์ โยกเธเอล

{15:39} ลาคีซ โปสคาท เอกโลน {15:40} คับโบน ลามัม คิทลิส {15:41} เกเดโรท เบธดาโกน นาอามัทและเมืองมักเคดาห์ รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {15:42} ลิบนัท เอเธอร์ อาซัน {15:43} ยิฟทาห์ อัชนาห์ เนซิบ {15:44} เคอีลาห์ อักซิบ มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {15:45} เอโครน กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น {15:46} จากรุงเอโครนถึงทะเล และบรรดาเมืองที่อยู่ริมเมืองอัชโดทกับชนบทของเมืองนั้นๆ {15:47} อัชโดท กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น กาสา กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นจนถึงแม่น้ำอีปต์ และทะเลใหญ่พร้อมกับฝั่งชายทะเล {15:48} และในแดนเทือกเขา คือ ซามิร์ ยาบทีร์ โสโคห์ {15:49} ดานนาห์ คิริยาทสันนาห์ คือเมืองเดบีร์ {15:50} อานาบ เอชเทโมห์ อานิม {15:51} โกเซน โฮโลน กิลท์ รวมเป็นสิบเอ็ดหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {15:52} อาหรับ ดูมาห์ เอซาน {15:53} ยานิม เบธทัปปูวาท อาเฟคาห์ {15:54} ฮุมทาห์ คิริยาทอารบา คือเมืองเฮโบรน และเมืองศิโยร์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {15:55} มาโอน คารเมล ศิฟ ยุทธาห์ {15:56} ยิสเรเอล โยกเดอิม ศาโนอาห์ {15:57} คาอิน กิเบอาห์ และทิมนาห์ รวมเป็นสิบหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {15:58} ฮัลฮูล เบธซูร์ เกโดร์ {15:59} มาอาราห์ เบธานัท และเมืองเอลเทโคน รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {15:60} คิริยาทบาอัล คือเมืองคิริยาทเยอาริม และรับบาห์ รวมเป็นสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {15:61} เมืองที่ในถิ่นทุรกันดาร คือ เบธอาราบาห์ มิดดิน เสคะคาห์ {15:62} นิบซาน เมืองเกลือ และเอนเกติ รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {15:63} แต่คนเยบูลซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น ประชาชนยูดาห์หาได้ขับไล่ไปไม่ ดังนั้นแหละคนเยบูลจึงอาศัยอยู่กับประชาชนยูดาห์ที่เมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

{16:1} ที่ดินตามฉลากของลูกหลานโยเซฟนั้นเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค ทิศตะวันออกของน้ำแห่งเยรีโคเข้าไปในถิ่นทุรกันดารขึ้นไปจากเยรีโคเข้าไปในแดนเทือกเขาเบธเอล {16:2} จากเมืองเบธเอลไปยังเมืองลูสผ่านเรื่อยไปถึงเมืองอาทาโรท ยังเขตของคณารติ {16:3} แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคณยาฟเลที ไกลไปจนเขตเมืองเบธโฮโรนล่างถึงเมืองเกเซอร์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล {16:4} ลูกหลานของโยเซฟ คือคนมนัสเสห์และคนเอฟราอิม ได้รับมรดกของเขา {16:5} เขตของคนเอฟราอิม

ตามครอบครัวของเขาเป็นดังนี้ พรหมแดนมรดกของเขาด้านตะวันออก เริ่มแต่เมืองอาทาโรทอัคร์ ไกลไปจนถึงเบธโฮโรนบน {16:6} และพรหมแดนยื่นไปถึงทะเลทางทิศเหนือคือเมืองมิกเมัท ทางด้านตะวันออกพรหมแดนโค้งมาหาเมืองทาอานัทซีโลห์ แล้วผ่านพ้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์ {16:7} แล้วลงไปจากยาโนอาห์ ถึงเมืองอาทาโรทและเมืองนาอาราห์ ไปจดเมืองเยรีโคสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน {16:8} จากทัปปูวาทพรหมแดนลงไปทางทิศตะวันตกถึงแม่น้ำคานาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล นี่เป็นดินแดนมรดกของตระกูลคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขา {16:9} รวมทั้งหัวเมืองซึ่งแบ่งแยกไว้ให้คนเอฟราอิมในดินแดนมรดกของคนมนัสเสห์ คือบรรดาหัวเมืองเหล่านั้นกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย {16:10} ถึงอย่างไรก็ตามเขาหาได้ขับไล่คนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไปไม่ ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนเอฟราอิมถึงทุกวันนี้ แต่ก็ตกเป็นทาสถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

{17:1} ที่ดินตามฉลากเป็นอย่างนี้ที่ตกแก่ตระกูลมนัสเสห์ เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสห์ บิดาของกิเลอาด ได้รับเมืองกิเลอาดและเมืองบาซานเป็นส่วนแบ่ง เพราะว่าเขาเป็นทหาร {17:2} และที่ดินตามฉลากตกแก่คนมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ตามครอบครัวคือคนอาบีเยเซอร์ คนเฮเลค คนอัลรีเอล คนเซเคม คนเฮเฟอร์ และคนเซมิดา บุคคลเหล่านี้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ตามครอบครัวของเขา {17:3} ฝ่ายเศโลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ บุตรชายของกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ บุตรชายของมนัสเสห์ไม่มีบุตรผู้ชาย มีแต่บุตรสาว และต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรสาวของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีร์ซาห์ {17:4} เขาเข้ามาหาเอลาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูนและต่อหน้าบรรดาประมุขแล้วกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้ว่า ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายรับส่วนมรดกในหมู่ญาติพี่น้องของข้าพเจ้าทั้งหลายได้" ดังนั้นท่านจึงให้มรดกแก่คนเหล่านี้ในหมู่พี่น้องของบิดาของเขา ตามพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์ {17:5} ดังนั้นแหละส่วนที่ตกแก่คนมนัสเสห์จึงมีสิบส่วน นอกเหนือดินแดนกิเลอาดและบาซานซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น {17:6} เพราะบุตรสาวของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกพร้อมกับบุตรชายของท่านด้วย แผ่นดินกิเลอาดนั้นได้ตกเป็นส่วนของบุตรชายมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ {17:7} เขตแดนของมนัสเสห์ตั้งต้นจากอาเซอร์จนถึงมิกเมัท ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซเคมแล้ว พรหมแดนก็ยื่นไปทางมือขวาถึงที่ของชาวเมือง

เอนทัปปูวาร์ {17:8} แผ่นดินเมืองทัปปูวาร์เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองทัปปูวาร์ซึ่งอยู่ที่พรมแดนของมนัสเสห์นั้นเป็นของคนเอฟราอิม {17:9} แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงแม่น้ำคานาห์ หัวเมืองเหล่านี้ซึ่งอยู่ทางทิศใต้แม่น้ำในท่ามกลางหัวเมืองของมนัสเสห์นั้นเป็นของเอฟราอิม แล้วพรมแดนของมนัสเสห์ก็ขึ้นไปทางด้านเหนือของแม่น้ำไปสิ้นสุดลงที่ทะเล {17:10} แผ่นดินทางด้านใต้เป็นของเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ มีทะเลเป็นพรมแดน ทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสสาการ์ {17:11} ในเขตอิสสาการ์และในอาเซอร์นั้น มนัสเสห์ยังมีเมืองเบธชานกับชนบทของเมืองนั้น และเมืองอับเลอัมกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเอนโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองทาอานาคกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเมกิดโดกับชนบทของเมืองนั้น คือภูเขาทั้งสามยอด {17:12} แต่คนมนัสเสห์ยังขังไว้ชาวเมืองเหล่านั้นไม่ได้ ด้วยคนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น {17:13} ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว ก็ได้เกณฑ์คนคานาอันให้ทำงานโยธา และมีได้ขังไว้ให้เขาออกไปเสียทีเดียว {17:14} คนโยเซฟได้พูดกับโยชูวาว่า "เหตุไฉนท่านจึงแบ่งให้ข้าพเจ้ามีแต่ส่วนเดียวเป็นมรดก แม้ว่าข้าพเจ้ามีคนมากมาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่พวกข้าพเจ้ามาจนบัดนี้แล้ว" {17:15} ฝ่ายโยชูวาตอบเขาว่า "ถ้าเจ้ามีคนมากมาย และถ้าแดนเทือกเขาของคนเอฟราอิมเป็นที่แคบไปสำหรับเจ้า พวกเจ้าจงเข้าไปในป่าแผ้วถางเอาเอง ที่ในแผ่นดินของคนเปรีสซีและพวกมนุษย์ยักษ์" {17:16} คนโยเซฟพูดว่า "แดนเทือกเขานี้ไม่พอสำหรับพวกเรา บรรดาคนคานาอันซึ่งอยู่ในบริเวณหุบเขามิรธาบทำด้วยเหล็ก ทั้งที่อยู่ในเบธชานกับชนบทของเมืองนั้น กับที่อยู่ในหุบเขายิสเรเอล" {17:17} แล้วโยชูวาก็กล่าวแก่วังศ์วานโยเซฟ คือเอฟราอิมและมนัสเสห์ว่า "ท่านทั้งหลายเป็นพวกที่มีคนมากและมีกำลังมหาศาล ท่านจะมีส่วนแบ่งแต่ส่วนเดียวก็หาไม่ได้ {17:18} แดนเทือกเขาเหล่านั้นจะเป็นของพวกท่าน ถึงแม้ว่าเป็นป่าดอนท่านจงแผ้วถางและยึดครองไปจนสุดเขตเถิด แม้ว่าคนคานาอันจะมีรธาบทำด้วยเหล็กและเป็นคนเข้มแข็ง ท่านทั้งหลายก็จะขังไว้เขาออกไปได้"

{18:1} ฝ่ายชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็มาประชุมกันที่ซีโลห์ และตั้งพลับพลาแห่งชุมนุมขึ้นที่นั่น แผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในการครอบครองของเขา

{18:2} ยังมีประชาชนอิสราเอลอีกเจ็ดตระกูลที่ยังมิได้

รับมรดกเป็นส่วนแบ่ง {18:3} ดังนั้นโยชูวาก็กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "ท่านทั้งหลายจะรอช้ายู่อีกเท่าใด จึงจะเข้าไปยึดครองที่ดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่านทั้งหลาย {18:4} จงเลือกคนตระกูลละสามคน แล้วข้าพเจ้าจะใช้คนเหล่านั้นไปท่องเทียวขึ้นลงอยู่ที่แผ่นดินนั้น ให้เขียนแนวเขตที่ดินที่จะมอบเป็นมรดกและกลับมาหาข้าพเจ้า {18:5} ให้เขาแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน ให้คนยูดาห์คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคใต้ และวงศ์วานโยเซฟให้คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคเหนือ {18:6} ให้ท่านทั้งหลายเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำแนวเขตที่ดินนั้นมาให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับฉลากให้ท่านที่นี่ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา {18:7} แต่คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ด้วยตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เป็นมรดกของเขาแล้ว คนกาด และคนรูเบน กับตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้รับมรดกของเขาทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว" {18:8} ฝ่ายคนเหล่านั้นก็ขึ้นออกไปเดินทาง และโยชูวาก็จับพวกที่จะเขียนแนวเขตที่ดินว่า "จงเทียวขึ้นเทียวลงในแผ่นดิน และเขียนแนวเขตที่ดินนั้น แล้วกลับมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับฉลากให้ท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์" {18:9} ดังนั้นคนเหล่านั้นก็ท่องเทียวไปตามที่แผ่นดิน แล้วเขียนเป็นหนังสือแนวเขตเมืองต่างๆแบ่งเป็นเจ็ดส่วนแล้วกลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่ซีโลห์ {18:10} แล้วโยชูวาก็จับฉลากให้เขาที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ โยชูวาก็ได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอลที่นั่นตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล {18:11} จับได้ฉลากของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขาขึ้นมา และอาณาเขตที่เป็นส่วนของเขาอยู่ระหว่างคนยูดาห์ และคนโยเซฟ {18:12} ทางด้านเหนือพรมแดนของเขาเริ่มต้นที่แม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนก็ย่นขึ้นไปถึงไหล่เขาตอนเหนือของเมืองเยรีโค แล้วขึ้นไปทางแดนเทือกเขาทางทิศตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบธาเวน {18:13} จากที่นั่นพรมแดนก็ย่นไปทางทิศใต้ตรงไปเมืองลูสไปยังไหล่เขาที่เมืองลูส คือเมืองเบธเอล แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงอาทาโรธอดาร์บนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเบธโฮโรนล่าง {18:14} แล้วพรมแดนก็ย่นไปอีกทิศหนึ่งโค้งไปทางทิศใต้ด้านทะเล จากภูเขาซึ่งอยู่ทิศใต้ตรงข้ามเมืองเบธโฮโรน และไปสิ้นสุดลงที่ศิรียาบาอัล คือศิรียาเทอาริม เป็นเมืองที่เป็นของคนยูดาห์ นี่แหละเป็นพรมแดนด้านตะวันตก {18:15} และด้านใต้เริ่มต้นที่

ชานเมืองศิรียาห์เยอริม และพรมแดนก็ยื่นจากที่นั่นไปยังทางตะวันตกถึงน้ำพุเนฟโทอาห์ {18:16} แล้วพรมแดนก็ยื่นลงไปสู่เขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม ซึ่งอยู่ทางปลายเหนือสุดของหุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์ แล้วก็ลงไปหุบเขาอินโนมใต้ไหล่เขาของคนเยบสแล้วลงไปถึงเมืองเอนโรเกล {18:17} แล้วโค้งไปทางทิศเหนือตรงไปถึงเอนเซเมช จากนั้นก็ตรงไปยังเกลิโธ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาชื่อออดุมมิม แล้วลงไปยังก้อนหินโบฮันบุตรชายของรูเบน {18:18} แล้วผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาตรงข้ามอาราบาห์แล้วลงไปสู่อาราบาห์ {18:19} แล้วพรมแดนก็ผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาที่เบธกลาห์ และพรมแดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเค็มที่ปลายใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นพรมแดนด้านใต้ {18:20} แม่น้ำจอร์แดนก็เป็นพรมแดนทางตะวันออก นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา มีพรมแดนดังนี้ล้อมรอบ {18:21} ฝ่ายหัวเมืองของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือเมืองเยรีโค เบธกลาห์ หุบเขาเคซีส {18:22} เบธอาราบาห์ เสมารามิม เบธเอล {18:23} อัฟวิม ปารัทห์ โอฟราห์ {18:24} เคฟารัมโมณี โอฟนี เกบา รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {18:25} กิเบโอน รามัท เบเอโรธ {18:26} มิสเปห์ เคฟิราห์ โมซาห์ {18:27} เรเคม อีร์เปเอล ทาระลาห์ {18:28} เซลา เอเลฟ เยบส คือเยรูซาเล็ม กิเบอธและศิรียาห์ รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา {19:1} ผลากที่สองออกมาเป็นของสิเมโอน เพื่อคนตระกูลสิเมโอนตามครอบครัวของเขา มรดกของเขายู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์ {19:2} มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือเบเออร์เซบา เซบา โมลาดาห์ {19:3} ฮาซารซูอาล บาลาห์ เอเซม {19:4} เอลโธลัด เบธูล โฮอร์มาห์ {19:5} คิกลาก เบธมารคาโบท ฮาซารซูสาห์ {19:6} เบธเลบาโอท และเมืองซารูเสน รวมเป็นสิบสามหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:7} อายิน รีมโมน เอเธอร์ อาซัน รวมเป็นสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:8} รวมทั้งบรรดาชนบทที่อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลออกไปจนถึงเมืองบาอาลัทเบเออร์ เมืองรามัทที่ภาคใต้ เหล่านี้เป็นมรดกของตระกูลคนสิเมโอนตามครอบครัวของเขา {19:9} มรดกของคนสิเมโอนเป็นดินแดนในส่วนแบ่งของคนยูดาห์ เพราะว่าส่วนของคนยูดาห์นั้นใหญ่เกินไป คนสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์ {19:10} ผลากที่สามขึ้นมาเป็นของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา และ

อาณาเขตที่เป็นมรดกของเขาก็ยื่นออกไปถึงสาริด {19:11} แล้วพรมแดนของเขายื่นออกไปทางด้านทะเล เรื่อยไปจนถึงมาราลาห์ และมาจดเมืองดับเบเซท แล้วมาถึงแม่น้ำที่อยู่ตรงหน้าโยกเนอัม {19:12} จากสาริดพรมแดนยื่นไปอีกทิศหนึ่งทางด้านตะวันออกตรงทางดวงอาทิตย์ขึ้น ถึงพรมแดนเมืองคิสโลททาโบร์ แล้วขึ้นไปถึงเมืองดาเบรัท แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย {19:13} จากนั้นพรมแดนผ่านไปทางตะวันออกถึงเมืองกัทเฮเฟอร์ และถึงเมืองเอทคาซิน เรื่อยไปจนถึงริมโมนมิโทอาร์ พรมแดนก็ไปถึงเมืองเนอาห์ {19:14} และทางทิศเหนือพรมแดนโค้งเข้ามาถึงเมืองฮันนาโธน และสิ้นสุดลงที่หุบเขาเยฟทาห์เอล {19:15} และเมืองซัททาต นาหะลาล ซิมโรน อิดาลาห์ และเมืองเบธเลเฮม รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:16} นี่เป็นมรดกของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือหัวเมืองต่างๆกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:17} ผลากที่สี่ออกมาเป็นของอิสสาการ์ เพื่อคนอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา {19:18} อาณาเขตของเขารวมเมืองยิสเรเอล เคสุลโลท ชูเนม {19:19} ฮาฟารามิม ซิโยน อานาหะราท {19:20} รับบัท คิซิโอน เอเบส {19:21} เรเมทเอนกันนิม เอนหัดดาห์ เบธปัสเชส {19:22} และพรมแดนยังจดเมืองทาโบร์ ซาหะซุมัท เบธเซเมช และพรมแดนนี้ไปสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:23} นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา คือทั้งหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:24} ผลากที่ห้าออกมาเป็นของตระกูลคนอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา {19:25} อาณาเขตของเขารวมเมืองเฮลซัท ฮาลี เบเทน อัคซาฟ {19:26} อาลัมเมเลค อามาต มิซออล ทางทิศตะวันออกจดคารเมล และเมืองซีโหลิบนาท {19:27} แล้วเลี้ยวไปทางดวงอาทิตย์ขึ้นไปยังเบธดาโกนจดเขตเศบูลุนและหุบเขาเยฟทาห์เอล ไปทางด้านเหนือถึงเมืองเบธเอเมคและเนอีเอลเรื่อยไปทางด้านซ้ายถึงเมืองคาบูล {19:28} เฮโบรน เรโอบ ฮัมโมน คานาห์ ไกลไปถึงมหาไซดอน {19:29} แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงรามัทห์ ไปถึงเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบชื่อไทระ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงเมืองโฮสาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล จากฝั่งทะเลไปถึงอัคซิบ {19:30} อุมมาห์ อาเฟก และเรโอบ รวมเป็นยี่สิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:31} นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:32} ผลากที่หกออกมาเป็นของคนนัฟทาลี เพื่อคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา {19:33} อาณาเขตของเขาเริ่ม

จากเฮเลฟ จากอาโลนไปถึงศานันนิม และอาดามี เนเซบ และยับนเเอลไกลไปจนถึงเมืองลัคคุม และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน {19:34} แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปทางด้านตะวันตกถึงเมืองอัสโนททาโบร์ จากนั้นไปถึงหูกกอกจเขตเศบูลุนทางทิศใต้ และเขตอาเซอร์ทางทิศตะวันตก และเขตยูดาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้นที่แม่น้ำจอร์แดน {19:35} เมืองที่มีกำแพงล้อมคือเมืองคิเดม เซอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท {19:36} อาดามาร์ รามาร์ ฮาไซร์ {19:37} เคเดช เอเดรอี เอนฮาไซร์ {19:38} ยีโรน มิกดัลเอล โฮเรม เบธานาห์ และเบธเซเมช รวมเป็นสิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:39} นี่เป็นมรดกของตระกูลคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:40} ฉลากที่เจ็ดก็ออกมาเป็นของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา {19:41} และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขา รวมเมืองโครัท เอซทาโอล อิธเซเมช {19:42} ซาอาลับบิน อัยยาโลน ยิทลัท {19:43} เอโลน ทิมนัท เอโคเรน {19:44} เอลเทเคห์ กิบบีโรน และบาอาลัท {19:45} เยฮูด เบเนเบรค กัทริโมน {19:46} เมยาร์โคน และรัคโคนและพรมแดนตรงเมืองยัฟฟา {19:47} อาณาเขตคนดานน้อยไปสำหรับพวกเขา คนดานจึงขึ้นไปสู้รบกับเมืองเลเซม เมื่อยึดได้ก็ประหารเสียด้วยคมดาบ จึงยึดครองที่ดินและตั้งอยู่ที่นั่น เรียกเมืองเลเซมว่าดาน ตามชื่อของดานบรรพบุรุษของตน {19:48} นี่เป็นมรดกของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย {19:49} เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว คนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่พวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายนูน {19:50} ตามบัญชาของพระเยโฮวาห์เขาก็ได้ยกเมืองที่ท่านขอไว้ให้แก่ท่าน คือเมืองทิมนาทเสราห์ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ท่านก็เสริมสร้างเมืองนั้นเสียใหม่และเข้าอยู่ที่นั่น {19:51} ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่เอเลอาซาร์ปุโรหิตกับโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลจับฉลากแบ่งให้เป็นมรดกที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ ประตูลับพลาแห่งชุมนุม ดังนี้แหละเขาทั้งหลายก็ทำการแบ่งปันแผ่นดินสำเร็จลง

{20:1} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า {20:2} "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'จงกำหนดตั้งเมืองลัทธิ ซึ่งเราได้พูดกับเจ้าทั้งหลายทางโมเสสแล้วนั้น {20:3} เพื่อว่าผู้ฆ่าคนที่ได้ฆ่าคนใดโดยมิได้เจตนาหรือไม่จงจะได้หนีไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลัทธิของเจ้าเพื่อให้พ้นจากผู้อาฆาตโลहित {20:4} ให้ผู้นั้นหนีไปยังเมืองเหล่านี้

เมืองใดเมืองหนึ่ง และยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น และอธิบายเรื่องของตนให้แก่พวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นให้ทราบ แล้วเขาทั้งหลายจะนำผู้นั้นเข้าไปในเมือง กำหนดที่ให้อยู่ แล้วผู้นั้นจะอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขาทั้งหลาย {20:5} และถ้าผู้อาฆาตโลहितไล่ตามเขาไป ผู้ใหญ่จะไม่มอบผู้ฆ่าคนนั้นไว้ในมือของผู้อาฆาตโลहित เพราะว่าผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนโดยไม่มีเจตนา มิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน {20:6} และผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะยื่นต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิพากษา จนกว่ามหาปุโรหิตในเวลานั้นสิ้นชีวิต ผู้ฆ่าคนนั้นจึงจะกลับไปยังเมืองของตน ไปบ้านของตน ไปยังเมืองที่เขาจากมานั้นได้" {20:7} ดังนั้นเขาจึงกำหนดตั้งเมืองเคเดชในกาลิลีในแดนเทือกเขาณัฟทาลี และเมืองเซเคมในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม และสิริยาทอราบา คือเฮโบรน ในแดนเทือกเขายูดาห์ {20:8} และทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นตรงเมืองเยรีโคนั้น เขาได้กำหนดเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบจากที่ดินคนตระกูลรูเบน และเมืองราโมทในกิเลอาดจากที่ดินคนตระกูลกาด และเมืองโกลานในบาซันจากที่ดินคนตระกูลมนัสเสห์ {20:9} หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลทั้งหมด และให้คนต่างด้าวอาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เพื่อว่าถ้าผู้ใดได้ฆ่าคนโดยมิได้เจตนาจะได้หนีไปที่นั่นได้ เพื่อว่าเขาจะไม่ต้องตายด้วยมือของผู้อาฆาตโลहित จนกว่าเขาจะได้ยื่นต่อหน้าชุมนุมชน

{21:1} ขณะนั้นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีมาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆของคนอิสราเอล {21:2} และเขาได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้นในเมืองซีโลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า "พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ให้มอบหัวเมืองแก่เราทั้งหลายเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย" {21:3} ดังนั้นแหละตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ คนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าต่อไปนี้จากมรดกของเขาให้แก่คนเลวี {21:4} ฉลากออกมาเป็นของครอบครัวคนโคฮาต ดังนี้แหละ คนเลวีซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนปุโรหิต ได้รับหัวเมืองโดยจับฉลากสิบสามหัวเมือง จากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน {21:5} ส่วนคนโคฮาตที่เหลืออยู่ ได้รับหัวเมืองโดยจับฉลากสิบหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลเอฟราอิม จากตระกูลดาน และจากครึ่งตระกูลมนัสเสห์ {21:6} คนเกอร์โชนได้รับหัวเมืองโดยจับฉลากสิบสามหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลอิสสาคาร์ จากตระกูลอาเชอร์ จากตระกูลนัฟทาลี และจากครึ่งตระกูลมนัสเสห์ในบา

ชาน {21:7} คนเมราริตามครอบครัวของเขา ได้รับหัวเมืองสิบสองหัวเมือง จากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุน {21:8} หัวเมืองและทุ่งหญ้าเหล่านี้คนอิสราเอลได้จับฉลากให้แก่คนเลวีดังที่พระเยโฮวาห์ได้บัญชาโดยทางโมเสส {21:9} เขาให้หัวเมืองต่อไปนี้จากตระกูลยูดาห์และตระกูลสิเมโอน ตามชื่อดังนี้ {21:10} เมืองเหล่านี้ตกเป็นของคนอาโรนคือ ครอบครัวโคสาทครอบครัวหนึ่งซึ่งเป็นคนเลวีเพราะฉลากตกเป็นของเขา ก่อน {21:11} เขาทั้งหลายให้เมืองอารบาแก่เขา อารบาเป็นบิดาของอานาค คือเมืองเฮโบรน อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย {21:12} แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนี้ได้ยกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์ {21:13} เขาได้ให้เมืองเฮโบรนแก่ลูกหลานของอาโรนปุโรหิต อันเป็นเมืองสิทธิ์สำหรับผู้ฆ่าคนพร้อมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองลิบนัทพร้อมทุ่งหญ้า {21:14} เมืองยาทัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า {21:15} เมืองโฮโลนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเดบิรพร้อมทุ่งหญ้า {21:16} เมืองอาอินพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยูธาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธเมชพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าหัวเมืองจากสองตระกูลนี้ {21:17} จากตระกูลเบนยามิน มีเมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า {21:18} เมืองอานาโททพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง {21:19} หัวเมืองที่เป็นของลูกหลานอาโรนปุโรหิต รวมกันสิบสามหัวเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง {21:20} ส่วนคนโคสาทที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นครอบครัวคนโคสาทของคนเลวีนั้น หัวเมืองที่เขาได้รับโดยฉลากมาจากตระกูลเอฟราอิม {21:21} เมืองที่เขาให้ คือเมืองเซเคมเป็นเมืองสิทธิ์ของผู้ฆ่าคนพร้อมทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เมืองเกเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า {21:22} เมืองชิบซาอิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสี่หัวเมือง {21:23} และจากตระกูลดาน มีเมืองเอลเทเคห์พร้อมทุ่งหญ้า กิบเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า {21:24} อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้า กัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง {21:25} และจากคนมนัสเศห์ครึ่งตระกูล มีเมืองทอานาคพร้อมทุ่งหญ้า และกัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง {21:26} หัวเมืองซึ่งเป็นของครอบครัวคนโคสาทที่เหลืออยู่นั้น มีสิบหัวเมืองด้วยกัน พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง {21:27} เขาให้เมืองจากคนมนัสเศห์ครึ่งตระกูลแก่คนเกอร์โซน ครอบครัวหนึ่งของคนเลวี คือเมืองโกลานในบาซาน เป็นเมืองสิทธิ์ของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเบเอชเท-ราห์พร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง

{21:28} และจากตระกูลอิสสาคาร์ มีเมืองคีสิโอนพร้อมทุ่งหญ้า ดาเบรัทพร้อมทุ่งหญ้า {21:29} เมืองยารมูทพร้อมทุ่งหญ้า เอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง {21:30} และจากตระกูลอาเชอร์ มีเมืองมิชอาลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า {21:31} เมืองเฮลซัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเรโหบพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง {21:32} และจากตระกูลนัฟทาลี เมืองเคเดชในกาลิลี เป็นเมืองสิทธิ์ของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมทโดร์พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองคารทานพร้อมทุ่งหญ้า รวมสามหัวเมือง {21:33} หัวเมืองที่เป็นของคนเกอร์โซนตามครอบครัวนั้น รวมกันมีสิบสามหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง {21:34} เขาให้หัวเมืองจากตระกูลเศบูลุนแก่ครอบครัวคนเมราริ คือคนเลวีที่เหลืออยู่ มีเมืองโยกันอัมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองคาราทัทพร้อมทุ่งหญ้า {21:35} เมืองดิมนาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองนาหะลาลพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง {21:36} และจากตระกูลรูเบน มีเมืองเบเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาฮาซพร้อมทุ่งหญ้า {21:37} เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเมฟาอาทพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง {21:38} และจากตระกูลกาต มีเมืองราโมทไนกิเลอาด เป็นเมืองสิทธิ์ของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า {21:39} เมืองเฮซบอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่หัวเมือง {21:40} เมืองซึ่งเป็นของคนเมราริตามครอบครัว ซึ่งเป็นครอบครัวคนเลวีที่เหลืออยู่นั้น เมืองที่เป็นส่วนแบ่งของเขาทั้งหมดมีสิบสองหัวเมือง {21:41} หัวเมืองของคนเลวี ซึ่งอยู่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้นรวมทั้งหมดมีสี่สิบแปดหัวเมืองพร้อมทุ่งหญ้าประจำเมือง {21:42} เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบ ทุกเมืองก็มิอย่างนี้ {21:43} ดังนี้แหละพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินทั้งสิ้นแก่คนอิสราเอลดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา เมื่อเขาทั้งหลายยึดแล้วก็เข้าไปตั้งบ้านเมืองอยู่ที่นั่น {21:44} และพระเยโฮวาห์ประทานให้เขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขา ไม่มีศัตรูสักคนเดียวยืนหยัดต่อสู้เขาได้ พระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของเขาให้อยู่ในกำมือของเขาทั้งสิ้นแล้ว {21:45} สรรพสิ่งอันดีทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสกับวงศ์วานอิสราเอลนั้นก็มิขาดสักสิ่งเดียว สำเร็จทั้งสิ้น

{22:1} คราวนั้นโยชูวาได้เรียกคนรูเบน คนกาต คนมนัสเศห์ครึ่งตระกูลมา {22:2} และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ และได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสารพัด

ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน {22:3} นานวันแล้วจนบัดนี้ ท่านมิได้ทอดทิ้งญาติพี่น้องของท่าน แต่ได้ระมัดระวังที่จะกระทำตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {22:4} บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเขา ฉะนั้นบัดนี้ท่านจงกลับไปสู่ต้นที่ของท่านเกิด ไปสู่แผ่นดินซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ยกให้ท่านที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นนั้น {22:5} แต่จงระวังให้มากที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติและพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ คือที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน" {22:6} โยชูวาจึงได้อวยพรเขาและส่งเขากลับไปยังต้นที่ของเขาทุกคน {22:7} ส่วนคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลนั้นโมเสสได้มอบให้เขาถือกรรมสิทธิ์ในเมืองบาซาน แต่อีกครึ่งตระกูลนั้นโยชูวามอบให้เขามีกรรมสิทธิ์ข้างเคียงกับพี่น้องของเขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างด้านตะวันตกนี้ และเมื่อโยชูวาส่งเขากลับไปยังต้นที่ของตน ท่านได้อวยพรเขา {22:8} กล่าวแก่เขาว่า "จงกลับไปยังต้นที่ของท่านทั้งหลายพร้อมกับทรัพย์สมบัติซึ่งมีฝูงสัตว์มากมาย มีเงิน ทองคำ ทองเหลือง และเหล็ก และเสื้อผ้าเป็นอันมาก จงแบ่งของที่รับมาจากศัตรูของท่านให้แก่พี่น้องของท่าน" {22:9} คนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้แยกจากคนอิสราเอลที่ซีโลห์ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันกลับไปยังแผ่นดินกิเลอาด เป็นแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์ ซึ่งเขาได้เข้าตั้งอยู่ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์โดยทางโมเสส {22:10} และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงท้องถิ่นที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดน เป็นแท่นขนาดมเหมา {22:11} และคนอิสราเอลได้ยินคนพูดกัน "ดูเถิด คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาที่พรมแดนแผ่นดินคานาอันในท้องถิ่นใกล้แม่น้ำจอร์แดนในด้านที่เป็นของคนอิสราเอล" {22:12} และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมมุนชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองซีโลห์ เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับเขา {22:13} แล้วคนอิสราเอลจึงใช้FINEHATHบุตรชายเอลเอซาร์บุตรโรหิตไปยังคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด {22:14} พร้อมกับประมุขสิบคน คนหนึ่งจากแต่ละตระกูลในอิสราเอล ทุกคนเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษใน

คนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ {22:15} เมื่อเขามาถึงคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด เขาก็กล่าวแก่พวกเหล่านั้นว่า {22:16} "ชุมมุนชนทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์กล่าวดังนี้ว่า 'ท่านทั้งหลายได้กระทำการละเมิดอะไรเช่นนี้ต่อพระเจ้าของอิสราเอลหนอ ซึ่งในวันนี้ท่านทั้งหลายได้หันกลับจากติดตามพระเยโฮวาห์ โดยท่านได้สร้างแท่นบูชาสำหรับตัว เป็นการกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้' {22:17} ความชั่วช้าซึ่งเราทำที่เมืองเปโรนั้นยังไม่พอเพียงหรือ ซึ่งจนกระทั่งวันนี้เรายังชำระตัวของเราให้สะอาดไม่หมดเลย และซึ่งเป็นเหตุให้ภัยพิบัติเกิดแก่ชุมมุนชนของพระเยโฮวาห์ {22:18} ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์หรือ ถ้าท่านทั้งหลายกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้ ในวันพรุ่งนี้พระองค์จะทรงกริ้วต่อชุมมุนชนอิสราเอลทั้งหมด {22:19} แต่ถ้าแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านไม่สะอาด จงข้ามไปในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพลพลาของพระเยโฮวาห์ และมาถือกรรมสิทธิ์อยู่ท่ามกลางพวกเราเถิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏต่อพระเยโฮวาห์ หรือกบฏต่อเรา โดยที่ท่านทั้งหลายสร้างแท่นบูชาสำหรับตัว นอกจากแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย {22:20} อาคานบุตรชายเศ-ราห์ได้กระทำการละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้นไม่ใช่หรือ พระพิโรธก็ตกเหนือชุมมุนชนอิสราเอลทั้งสิ้น เขามีได้พิณาคแต่คนเดียวในเรื่องความชั่วช้าของเขา" {22:21} ขณะนั้นคนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้ตอบผู้หัวหน้าของคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆว่า {22:22} "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบ และอิสราเอลจะทราบเสียด้วย ถ้าว่าเป็นการกบฏหรือละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ (ก็ขออย่าไว้ชีวิตพวกเราในวันนี้เลย) {22:23} ที่ว่าเราได้สร้างแท่นบูชา นั้นเพื่อหันจากติดตามพระเยโฮวาห์ หรือพวกเราได้สร้างไว้เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือธัญญาบูชาหรือถวายสันติบูชาบนแท่นนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษเถิด {22:24} เปล่าเลย แต่พวกเราได้สร้างไว้ด้วยเกรงว่า ในเวลาต่อไปภายหน้า ลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลานของเราว่า 'เจ้ามีส่วนเกี่ยวพันอะไรกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล' {22:25} เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนระหว่างเรากับเจ้าทั้งหลายนะ คนรูเบนและคนกาตเอ๋ย พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์' ดังนั้นแหละลูกหลานของท่านอาจกระทำให้ลูกหลานของเราทั้งหลายหยุดเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ {22:26} เพราะฉะนั้นเราจึงว่า

‘ให้เราสร้างแท่นบัดนี้ มิใช่สำหรับถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาใดๆ {22:27} แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่านทั้งหลาย และระหว่างคนชั่วอายุต่อจากเราว่า เราทั้งหลายจะกระทำการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา และเครื่องสันติบูชา ด้วยเกรงว่าลูกหลานของท่านจะกล่าวแก่ลูกหลานของเราในเวลาต่อไปว่า "เจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์"’ {22:28} และเราคิดว่า ถ้ามีใครพูดเช่นนั้นกับเราหรือกับเชื้อสายของเราในเวลาข้างหน้า เราก็จะกล่าวว่า ‘ดูเถิด นั่นเป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระเยโฮวาห์ บรรพบุรุษของเรากระทำไว้ มิใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่าน’ {22:29} ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เราภฏต่อพระเยโฮวาห์เลย และหันจากติดตามพระเยโฮวาห์เสียในวันนี้ โดยสร้างแท่นอื่นสำหรับเครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา เครื่องสัตวบูชา นอกจากแท่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าพลพลาของพระองค์” {22:30} เมื่อฟีเนห์สบูโรหิตและประมุขของชุมนุมชน และหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันธที่อยู่ที่อยู่ด้วยกันนั้นได้ยินถ้อยคำที่คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์กล่าว ก็รู้สึกเป็นที่พอใจมาก {22:31} ฟีเนห์สบูตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงกล่าวแก่คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ว่า “วันนี้เราทราบแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางพวกเรา เพราะท่านทั้งหลายมิได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ท่านได้ช่วยให้ชนอิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์” {22:32} แล้วฟีเนห์สบูตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิต และประมุขทั้งหลายก็กลับจากคนรูเบน และคนกาต จากแผ่นดินกิเลอาดไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปหาคนอิสราเอลแจ้งข่าวให้เขาทราบ {22:33} รายงานนั้นเป็นที่พอใจคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้า และไม่พูดถึงเรื่องที่จะกระทำสงครามกับเขา เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งคนรูเบนและคนกาตได้อาศัยอยู่นั้นอีกเลย {22:34} คนรูเบนและคนกาตเรียกแท่นนั้นว่า แอด เพราะว่า แท่นนั้นเป็นพยานในระหว่างเราว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้า

{23:1} ต่อมาอีกนานเมื่อพระเยโฮวาห์โปรดให้อิสราเอลสงบจากการศึกศัตรูทั้งหลายที่ล้อมรอบ และโยชูวามีอายุชราลงมาก {23:2} โยชูวาก็เรียกบรรดาคนอิสราเอล ทั้งพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ข้าพเจ้าแก่และมีอายุมากแล้ว {23:3} ท่านทั้งหลายได้เห็นสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้กระทำต่อบรรดาประชาชาติเหล่านี้เพื่อเห็นแก่ท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสู้รบเพื่อท่าน

{23:4} ดูเถิด ประชาชาติที่เหลืออยู่นั้น ข้าพเจ้าได้จับฉลากแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลของท่าน ร่วมกับประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้ขจัดออกเสีย ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก {23:5} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงผลักดันเขาออกไปให้พ้นหน้าท่าน และทรงขับไล่เขาให้ออกไปพ้นสายตาของท่าน และท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสัญญาไว้ต่อท่าน {23:6} เพราะฉะนั้นจึงมีความกล้าในการที่จะรักษาและกระทำตามสิ่งสารพัดซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อจะไม่ได้หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ {23:7} เพื่อว่าท่านจะได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งเหลืออยู่ท่ามกลางท่าน หรือออกชื่อพระของเขา หรือปฏิญาณในนามพระของเขา หรือปรนนิบัติพระนั้น หรือกราบลงนมัสการพระนั้น {23:8} แต่ท่านจงติดสนิทอยู่กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านดังที่กระทำอยู่จนทุกวันนี้ {23:9} เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและแข็งแรงออกไปให้พ้นหน้าท่าน ส่วนท่านเองก็ยังไม่เป็นผู้ใดต่อต้านท่านได้จนถึงวันนี้ {23:10} พวกท่านคนเดียวจะขับไล่หนึ่งพันคนให้หนีไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต่อสู้เพื่อท่านดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ {23:11} เพราะฉะนั้นจงระวังตัวให้ดีที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {23:12} เพราะว่าถ้าท่านหันกลับและเข้าร่วมกับประชาชาติเหล่านี้ที่เหลืออยู่ในหมู่พวกท่านโดยแต่งงานกับเขา คือท่านแต่งงานกับหญิงของเขา และเขาแต่งงานกับหญิงของท่าน {23:13} ท่านจงทราบเป็นแน่เถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปให้พ้นหน้าท่าน แต่เขาจะเป็นบ่วงและเป็นกับดักท่าน เป็นหอกข้างแคร่เป็นหนามยอกตา จนกว่าท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน {23:14} ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว ท่านทุกคนได้ทราบอย่างสุดจิตสุดใจของท่านแล้วว่า ไม่มีสิ่งเดียวซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตรัสเกี่ยวกับท่าน แล้วล้มเหลวไป สำเร็จหมดทุกอย่าง ไม่มีสักอย่างเดียวที่ล้มเหลว {23:15} สิ่งสารพัดที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสัญญาเกี่ยวกับท่านได้สำเร็จเพื่อท่านฉันใด พระเยโฮวาห์ก็จะทรงนำสิ่งสารพัดที่ร้ายมาถึงท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเช่นเดียวกัน {23:16} ถ้าท่านทั้งหลายละเมิดพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้และไปปรนนิบัติพระอื่น

และกราบลงนมัสการพระนั้น แล้วพระพิโรธของพระเยโฮ
ว้ายจะพลุ่งขึ้นต่อท่าน แล้วท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วจาก
แผ่นดินที่ดี ซึ่งพระเยโฮว้ายพระเจ้าของท่านประทานแก่
ท่าน"

บทที่ 7

ผู้วินิจฉัย / Judges

{1:1} อยู่มาเมื่อโยชูวาสิ้นชีพแล้ว คนอิสราเอลทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ใครในพวกข้าพระองค์ทั้งหลายจะขึ้นไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน" {1:2} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ยูดาห์จะขึ้นไป ดูกูเถิด เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว" {1:3} ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของตนว่า "จงขึ้นไปกับฉันในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ฉัน เพื่อเราจะได้สู้รบกับคนคานาอัน และฉันจะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่านนั้นด้วย" สิเมโอนก็ไปกับเขา {1:4} แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปริสซีไว้ในมือของเขา และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเซกหนึ่งหมื่นคน {1:5} และเขาทั้งหลายพบอาโดเนเบเซกในเมืองเบเซก และสู้รบกับท่าน เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปริสซี {1:6} อาโดเนเบเซกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้และได้ตัดนิ้วหัวแม่มือ และนิ้วหัวแม่มือของท่านออกเสีย {1:7} อาโดเนเบเซกกล่าวว่า "มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่หัวแม่มือและหัวแม่มือของเขาถูกตัดออก เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากระทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น" เขาทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น {1:8} และคนยูดาห์ได้เข้าโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอาไฟเผาเมืองเสีย {1:9} ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้ และในหุบเขา {1:10} และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้อยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคีริยาทอารบา) และเขาทั้งหลายได้ประหารเซชัย อาหิมาน และทัลมัย {1:11} เขาทั้งหลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดบิร์ เมืองเดบิร์นั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคีริยาทเซเฟอร์ {1:12} และคาเลบกล่าวว่า "ใครโจมตีเมืองคีริยาทเซเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา" {1:13} และ

โอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา {1:14} อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอกที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า "เจ้าต้องการอะไร" {1:15} นางจึงตอบท่านว่า "ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย" และคาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง {1:16} คนเคไนต์พ่อตาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมืองดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น {1:17} และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขา ประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเศฟัทและทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโฮรมาห์ {1:18} ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซาพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองอัสเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย {1:19} และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาจึงขับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป แต่จะขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเหล่านั้นมีรถรบเหล็ก {1:20} เมืองเฮโบรนนั้นเขายกให้คาเลบดังที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงขับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานาคออกไปเสีย

{1:21} แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบูนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเยบูนจึงอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้ {1:22} อนึ่งวงศ์วานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบธเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา {1:23} วงศ์วานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบธเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลุส) {1:24} และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า "ขอชี้ทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า" {1:25} ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้และเขาประหารเมือง

นั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ แต่เขาปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป {1:26} ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคานาไนต์และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูส ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้

{1:27} มนัสเสห์มิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธชานและชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองทอานาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิบเลอัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น {1:28} อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้นก็บังคับคนคานาอันให้ทำงานโยธา แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง {1:29} และเอฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางเขา {1:30} เบลูลูนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิโธรน หรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา {1:31} อาเซอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโค หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอัคลาบ หรือชาวเมืองอัคซิบ หรือชาวเมืองเฮลบาห์ หรือชาวเมืองอาฟิก หรือชาวเมืองเรโอบ {1:32} แต่คนอาเซอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้ขับไล่ให้ออกไปเสีย {1:33} นัฟทาลีมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธเชเมช หรือชาวเมืองเบธานาห์ แต่อาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ดีชาวเมืองเบธเชเมช และชาวเมืองเบธานาห์ที่ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา {1:34} คนอาโมไรต์ได้ขับดันคนคานาไนท์กลับเข้าไปในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้ลงมายังหุบเขา {1:35} คนอาโมไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาสเระสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาลบิม แต่มือของวงศ์วานโยเซฟเหนือกว่ามือเขาทั้งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา {1:36} อาณาเขตของคนอาโมไรต์ตั้งตั้งแต่ทางข้ามเขาอัครับิม ตั้งแต่ศิลาเรื่อยขึ้นไป

{2:1} ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นไปจากกิลาธถึงโบคิม และกล่าวว่า "เราได้นำเจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์ และได้พาเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า 'เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย' {2:2} และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย' แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนั้นเล่า {2:3} ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า 'เราจะมิขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่สี่ข้าง

ของเจ้า และพระของเขาก็คือเป็นบ่วงดักเจ้า'" {2:4} อยู่มาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้วประชาชนก็ส่งเสียงร้องไห้ {2:5} และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น {2:6} เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยึดครอง {2:7} ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้เห็นปวงมหกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล {2:8} โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี {2:9} และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเฮเรส ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิมทิศเหนือของยอดเขากาซ {2:10} และยุคหนึ่งนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา อีกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา เขาไม่รู้จักพระเยโฮวาห์หรือรู้พระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล {2:11} คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระบาอัล {2:12} เขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขา กราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ {2:13} เขาทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอัชทาโรท {2:14} ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือพวกปล้นผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรูของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้ {2:15} เขาทั้งหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้ ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก

{2:16} อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัยผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา {2:17} แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเขา เพราะเขาทั้งหลายเล่นชู้กับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่น ไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขาได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ แต่เขาทั้งหลายมิได้กระทำตาม {2:18} พระเยโฮวาห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับผู้วินิจฉัยนั้นเมื่อนั้น และพระองค์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของ

ศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขาเนื่องด้วยผู้ข่มเหงและบีบบังคับ {2:19} แต่อยู่มาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสียยิ่งกว่าบิดาของเขา หลงไปติดตามปรนนิบัติและกราบไหว้พระอื่น เขามิได้เคยจดเว้นการกระทำของเขาหรือหายจากทางดื้อดึงของเขา

{2:20} ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า "เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้บัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขา และไม่ยอมฟังเสียงของเรา {2:21} ดังนั้นตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เราจะไม่ขับไล่ประชาชาติใดในบรรดาประชาชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้นชีวิตนั้นให้พ้นหน้า {2:22} เพื่อเราจะใช้ประชาชาติเหล่านั้นทั้งสิ้นทดสอบอิสราเอลว่า เขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์และดำเนินตามอย่างบรรพบุรุษของเขาหรือไม่" {2:23} ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงปล่อยประชาชาติเหล่านั้นไว้ ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และพระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของโยชูวา {3:1} ต่อไปนี้เป็นประชาชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงให้เหลือไว้ เพื่อให้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประสบสงครามทั้งหลายในคานาอัน {3:2} แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่องการสงครามเพื่ออย่างน้อยพระองค์จะได้ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน {3:3} คือเจ้านายทั้งห้าของคานาอัน คานาอันทั้งหมด ชาวฮิตไทต์ และคนฮีบรูผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัลเซอร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท {3:4} เหลือคนเหล่านั้นอยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอลเพื่อให้ทราบว่า อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาโดยโมเสสนั้นหรือไม่ {3:5} ดังนั้นแหละคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนเปอร์ซีย์ คนฮีบรู และคนเยบุส {3:6} เขาไปสู่ขอบุตรสาวของคนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และได้ปรนนิบัติพระของเขเหล่านั้น {3:7} คนอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนเสีย ไปปรนนิบัติพระบาอัลและเสารูปเคารพ {3:8} เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายเขาไว้ในมือคูนริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคูนริชาธาอิมแปดปี

{3:9} แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระ

เยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด คือโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบ {3:10} พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับโอทนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคูนริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมือของท่านชนะคูนริชาธาอิม {3:11} ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอทนีเอลบุตรชายเคนัสก็สิ้นชีวิต

{3:12} และคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับเพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ {3:13} ท่านจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาเลหมาสวมทาบ ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้ {3:14} และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี {3:15} แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอซูด บุตรชายเก-รา คนเบนยามิน คนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ {3:16} เอซูดได้ทำดาบสองคมไว้ประจำตัวเล่มหนึ่งยาวศอกหนึ่ง เหน็บไว้ใต้ผ้าที่ต้นขาขวา {3:17} เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกลอนเป็นคนอ้วนมาก {3:18} และเมื่อเอซูดมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งคนที่หาบหามส่วยนั้น {3:19} แล้วตัวท่านกลับไปจากรูปเคารพสลักที่อยู่ใกล้กิลาทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข้อราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ" กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า "เจียบๆ" บรรดาคนหาตเล็กที่เฝ้าอยู่ก็ทูลลาออกไปหมด {3:20} และเอซูดก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่ลำพังในห้องเย็นชั้นบนของท่าน และเอซูดทูลว่า "ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าถวายพระองค์" ท่านจึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง {3:21} เอซูดก็ยื่นมือซ้ายชักดาบนั้นออกจากต้นขาขวาแทงเข้าไปในห้องของเอกลอน {3:22} ดาบจมนำไปหมดทั้งด้าม ไขมันหุ้มดาบไว้ ท่านก็ชักดาบออกจากท้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมา {3:23} แล้วเอซูดออกไปที่เฉลียงปิดทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย {3:24} เมื่อเอซูดไปแล้วมหาดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่าทวารห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ เขาทั้งหลายคิดว่า "พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกข้อที่อยู่ในห้องเย็น" {3:25} เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเถิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาจึงเอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บน

เมืองคานาอันเสีย

{5:1} แล้วนางเดโบราห์กับบาราคบุตรชายอาบีโนอัม จึงร้องเพลงในวันนั้นว่า {5:2} "จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชน สมครใจช่วย {5:3} โอ บรรดากษัตริย์ ขอทรงสดับ โอ เจ้านายทั้งหลาย ขอจงเงี่ยหูฟัง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลง ถวายพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอล {5:4} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์เสด็จจากท้องถื่น เอโดม แผ่นดินก็หวาดหวั่นไหว ท้องฟ้าก็ปล่อยลงมา เออ เมฆก็ปล่อยฝนลงมา {5:5} ภูเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์ พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขาซีนายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอล {5:6} ในสมัยซ่มการบุตรชายอา นาท สมัยยาเอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาก็ หลบไปเดินตามทางซอย {5:7} ชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล ก็หยุดยั้ง เขาหยุดยั้งจนดินันเดโบราห์ขึ้นมา จนดินันขึ้น มาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล {5:8} เมื่อเลือกนับถือพระ ใหม่ สงครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมีโล่หรือ หอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่หมื่นคนหรือ {5:9} จิตใจ ของข้าพเจ้านิยมชมชอบในบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้ อาสาสมัครท่ามกลางประชาชน จงถวายสาธุการแด่พระ เยโฮวาห์ {5:10} บรรดาท่านผู้ซึ่งล่าเผือก จงบอกกล่าว ให้ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ซึ่งพิพากษาและท่านที่สัญจรไป มา {5:11} คนที่รอดพ้นจากเสียงนักธนู ณ ที่ตักน้ำ เขา กล่าวถึงกิจการอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ คือกิจการอัน ชอบธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้วชนชาติของพระ เยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง {5:12} ดินเกิด ดินเกิด เดโบ ราห์เอ๋ย ดินเกิด ดินมาร้องเพลง ลูกขึ้นเกิด บาราค บุตรชาย อาบีโนอัมเอ๋ย พาพวกเชลยของท่านไป {5:13} ครั้งนั้น พระองค์ทรงกระทำให้ผู้ซึ่งเหลืออยู่ปกครองพวกขุนนางของ ประชาชน พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าปกครองผู้มี กำลัง {5:14} ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาเลชได้ลงมาจากเอฟรา อิม เขาเดินตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลางประชาชนของ ท่าน ผู้บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาคีร์และผู้บันทึกรายงาน ของจอมพลออกมาจากเศบูลุน {5:15} เจ้านายทั้งหลาย ของอิสราศาร่วมกับเดโบราห์ และอิสราศาร่วมกับบาราคด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา มีความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อ กองพลคนรูเบน {5:16} โฉนท่านจึงร้องร่ำอยู่ที่คอกแกะ เพื่อจะฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้แกะฟัง เพื่อกองพลคนรูเบนมี การพิจารณาความมุ่งหมายของจิตใจ {5:17} ก็เลอาดอยู่ พากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ส่วนคานาอาศัยอยู่กับเรือกำปั่น

ทำไมเล่า อาเซอร์นั่งเนยอยู่ที่ฝั่งทะเลตั้งบ้านเรือนอยู่ตาม ทำจอดเรือของเขา {5:18} เศบูลุนกับนัฟทาลีเป็นคน ที่เสี่ยงชีวิตเข้าสู่ความตาย ณ ที่สูงในสนามรบ {5:19} พอบรรดากษัตริย์มาถึงก็รบกัน บรรดากษัตริย์คานาอันก็รบ ที่ทาอานาคริมห้วงน้ำเมกิดโดโดยมิได้รับเงินเลย {5:20} ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จากวิถีของมัน มันทั้งหลายรบกับ ลีเสรา {5:21} แม่น้ำคิโซนพัดกวาดเขาไปเสีย คือแม่น้ำคิ โซน แม่น้ำโบราณนั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้เหยียบย่ำ ด้วยกำลังแข็งขัน {5:22} แล้วเสียงก็บมำก็กระทบแรงโดย ม้าของเขาวิ่งควบไป ม้าที่มีอำนาจใหญ่โตวิ่งควบไป {5:23} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า 'จงสาปแช่งเมโรสเกิด จงสาปแช่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขาไม่ได้ออกมาช่วยพระ เยโฮวาห์ คือช่วยพระเยโฮวาห์ผู้ผู้ผู้กำลังมาก' {5:24} หญิง ที่น่าสรรเสริญมากที่สุดก็คือยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คน เคไนต์ เป็นหญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดที่อยู่เต็นท์ {5:25} เขาขอน้ำ นางก็ให้น้ำนม นางเอานെയขันใส่สามหลวมายื่น ให้ {5:26} นางเอี่ยมมือหยิบหลักเต็นท์ ข้างมือขวาของนาง ฉวยตะลุมพุก นางตอกลีเสราเข้าที่หนึ่ง นางบีบศีรษะของลี เสรา นางตีทะลุมบของเขา {5:27} เขามลง เขาล้ม เขา นอนที่เท้าของนาง ที่เท้าของนางเขามลง เขาล้ม เขามลง ที่ไหน ที่นั่นเขาล้มลงตาย {5:28} มารดาของลีเสรา มอง ออกไปตามช่องหน้าต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด ร้องว่า 'ทำไมหนอ รถรบของเขามาช้าเหลือเกิน ทำไมล้อรถรบ ของเขาจึงเนินช้าอยู่' {5:29} บรรดาสตรีผู้ฉลาดของนาง จึงตอบนาง เปล่าดอก นางนึกตอบเอาเองว่า {5:30} 'เขา ทั้งหลายยังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่รับมาได้หรือ หญิง คนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิ่งของย้อมสีที่รับ มาเป็นของลีเสรา ของย้อมสีที่ปักกลดลาย ของย้อมสีที่ ปักกลดลายสองหน้าสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่รับ' {5:31} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอศัตรูทั้งปวงของพระองค์ พินาศสิ้นดังนี้ แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรียบดังดวงอาทิตย์ เมื่อไพล่ขึ้นด้วยอำนาจ" และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี

{6:1} และคนอิสราเอลก็ได้กระทำไว้ในสายพระเนตร ของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของ คนมีเดียนเจ็ดปี {6:2} และมือของคนมีเดียนก็มีชัยชนะต่อ อิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดียน ประชาชนอิสราเอลจึงต้อง ทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้ำ และที่กำบัง ที่เข้มแข็ง {6:3} เพราะว่าคนอิสราเอลหว่านพืชเมื่อไร คนมี เดียนและคนอามาเลชและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา {6:4} เขามาตั้งค่ายไว้แล้วทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสีย

ไกลไปถึงเมืองกาซา ไม่ให้มีเครื่องบริโภคน้ำในอิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา {6:5} เพราะว่าคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเต็นท์ เขามาเหมือนตึกเตนเป็นฝูงๆ ทั้งคนและอูฐก็หนีไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ {6:6} พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดียน คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ {6:7} ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดียน {6:8} พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้那人พูดกับเขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ นำเจ้าออกมาจากเรือนทาส {6:9} และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เจ้าให้ออกไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเจ้าให้แก่เจ้า {6:10} และเราบอกกับเจ้าว่า "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของคนอาโมไรต์ในแผ่นดินของเจ้าซึ่งเจ้าอาศัยอยู่นั้น" แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเราไม่"

{6:11} ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาซ คนอาบิเยเซอร์ ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายของท่านกำลังนวดข้าวสาลีอยู่ในบ่ออย่างงุนเพื่อซ่อนให้พ้นตาคนมีเดียน {6:12} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิเดโอนพูดกับเขาว่า "เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า" {6:13} กิเดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า "โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว โฉนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงนำเราออกจากอียิปต์มิใช่หรือ' แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดียน" {6:14} และพระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเขาตรัสว่า "จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียนด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ" {6:15} กิเดโอนจึงกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในคนมนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์" {6:16} พระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า "แต่เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และเจ้าจะได้โจมตีคนมีเดียนอย่างกับตีคนคนเดียว" {6:17} เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงโปรดสำแดงหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า

พระองค์เองตรัสกับข้าพระองค์ {6:18} ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี่จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์ และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะคอยอยู่จนกว่าเจ้าจะกลับมาอีก" {6:19} กิเดโอนก็กลับเข้าบ้าน จัดลูกแพะตัวหนึ่งกับแพ่งเอฟาหนึ่งทำขนมไร้เชื้อ เขาเอาเนื้อใส่กระเจาด ส่วนน้ำแองใส่ในหม้อ นำสิ่งเหล่านี้มาถวายพระองค์ที่ใต้ต้นโอ๊ก {6:20} และทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกเขาว่า "จงเอาเนื้อและขนมไร้เชื้อวางไว้บนศิลานี้ เทน้ำแองรดของเหล่านั้น" กิเดโอนก็กระทำตาม {6:21} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เฝ้าหายไปไม่เหลืออยู่แต่ต้องเนื้อและขนมไร้เชื้อ และมีไฟลุกขึ้นมาจากศิลาไหม้เนื้อและขนมไร้เชื้อจนหมด และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็หายไปพ้นสายตาของเขา {6:22} กิเดโอนก็ทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และกิเดโอนพูดว่า "โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเจ้าข้า บัดนี้ข้าพระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าต่อตาอนิจจาเอ๋ย" {6:23} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "สันติภาพจงมีอยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ตาย" {6:24} ฝ่ายกิเดโอนก็สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งถวายพระเยโฮวาห์ที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า พระเยโฮวาห์ชาโลม ทุกวันนี้แท่นนั้นก็ยังมีอยู่ที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของคนอาบิเยเซอร์ {6:25} อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกิเดโอนว่า "จงเอาวัวหนุ่มของบิดา คือวัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพังแท่นพระบาอัลซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่นั้นลงเสีย จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆ แท่นเสียด้วย {6:26} และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บนป้อมนี้ ใช้ก้อนหินก่อให้เป็นระเบียบ แล้วนำวัวตัวที่สองนั้นฆ่าเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เผาด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมานั้น" {6:27} กิเดโอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพราะกิเดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง จนไม่กล้าทำกลางวันจึงกระทำในเวลากลางคืน {6:28} เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ดูเถิด แท่นบูชาพระบาอัลพังทลาย และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆ ก็ถูกโค่นลง และมีวัวผู้ตัวที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น {6:29} เขาจึงพูดกันและกันว่า "ใครทำอย่างนั้นะ" เมื่อเขาได้สืบถามแล้ว เขาทั้งหลายจึงกล่าวว่า "กิเดโอนบุตรชายของโยอาซได้กระทำสิ่งนี้" {6:30} แล้วชาวเมืองจึงบอกโยอาซว่า "จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้ประหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พังแท่นของพระบาอัลและโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างแท่นนั้น" {6:31} แต่โยอาซได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า "ท่านทั้งหลาย

จะเป็นพยานแทนพระบาอัลหรือ จะรู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นทนายแทนพระบาอัลจะต้องถูกประหารชีวิตเช่นนี้แหละ ถ้าพระบาอัลเป็นพระแท้ก็ให้ผู้คดีเองเกิด เพราะมีคนมาพึ่งแทนของท่านลง" {6:32} วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรูบาอัล ใจความว่า "ให้บาอัลผู้คดีเอง" เพราะเขาพึ่งแทนของท่าน {6:33} ครั้งนั้นบรรดาคนมีเดียน และคนอามาเลข และชาวตะวันออกก็รวมกันยกทัพข้ามไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาอิสเรเอล {6:34} แต่พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับกิเดโอน ท่านก็เป่าแตร เรียกคนอาบีเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน {6:35} และท่านส่งผู้สื่อสารไปทั่วมนัสเสห์ เรียกให้เขายกติดตามท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังอาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านั้นก็ขึ้นมาปะทะข้าศึกด้วย {6:36} กิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า "ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น {6:37} ดูก่อน ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชนแกะไว้ที่ลานนาวดชาว์ แม้มีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบ ว่าพระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสนั้น" {6:38} ก็เป็นไปดังนั้น เมื่อกิเดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าก็บีบกลุ่มชนแกะ เขาบีบได้น้ำค้างจากกลุ่มชนแกะจนเต็มชาม {6:39} แล้วกิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า "ขออย่าให้พระพิโรธพลุ่งขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอข้าพระองค์ทูลอีกสักครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลองด้วยกลุ่มชนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด คราวนี้ขอให้แห้งเฉพาะที่กลุ่มชนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้นให้มีน้ำค้างโดยทั่วไป" {6:40} ในคืนวันนั้นพระเจ้าก็ทรงกระทำตามที่ขอ คือกลุ่มชนแกะนั้นแห้งอยู่แต่มิมีน้ำค้างอยู่ที่พื้นดิน

{7:1} เยรูบาอัล คือกิเดโอน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุฮาโรด ฝ่ายค่ายของพวกมีเดียนอยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่ภูเขาโมเรห์ {7:2} พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "คนที่อยู่กับเจ้ายังมีมากเกินที่เราจะมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเขา เกรงว่าอิสราเอลจะพะงงตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า 'มือของเราเองได้ช่วยเราให้พ้น' {7:3} เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงประกาศให้เขาทุกคนทั้งปวงว่า 'ผู้ใดที่กลัวและสั่นเทิ้มอยู่ ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย และไปจากภูเขาที่เขาอดโดยเร็ว'" และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน และยังมีเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน {7:4} พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขาลงไปที่น้ำและเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้านั้น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า 'ให้คนนี้ไปกับเจ้า' ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า 'คนนี้อ่าให้ไป' ผู้นั้นไม่ต้องไป"

{7:5} ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "ทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียนน้ำดังสุนัข จงรวมเขาไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูกัน" {7:6} จำนวนคนที่ใช้มือยกน้ำขึ้นเลียมีสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นคุกเข่าลงดื่มน้ำ

{7:7} พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เลียนน้ำนั้น และมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเจ้า นอกนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน" {7:8} ประชาชนจึงถือเสมือนและแตรไว้ และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมีเดียนก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา {7:9} อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "จงลุกขึ้น ลงไปยังค่ายเถิด ด้วยเรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว {7:10} แต่ถ้าเจ้ากลัวไม่กล้าลงไป จงพาปุราห์คนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น {7:11} เจ้าจะได้ยินว่าเขาพูดอะไรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น" ท่านจึงไปกับปุราห์คนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย {7:12} ฝ่ายคนมีเดียน และคนอามาเลข กับบรรดาชาวตะวันออกนอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตักแตนเป็นฝูงๆ ฝูงูรุษของเขาก็นับไม่ถ้วน มากดุจเมล็ดทรายที่ฝั่งทะเล {7:13} ครั้นกิเดโอนแอบมา ดูก่อน มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า "ดูเถิด เราฝันเรื่องหนึ่ง ดูเถิด มีขนมข้าวบาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายของพวกมีเดียน มาถึงเต็นท์โดนเต็นท์ทำให้เต็นท์ล้มลง พลิกขึ้น แล้วก็ราบไป" {7:14} เพื่อนของเขาจึงตอบว่า "นี่ไม่ใช่ฝันไกลเลย นอกจากดาบของกิเดโอน บุตรชายโยอาชบุรุษของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมีเดียน และกองทัพทั้งสิ้นไว้ในมือของเขาแล้ว" {7:15} เมื่อกิเดโอนได้ยินเขาเล่าความฝันและคำแก้ฝันเช่นนั้นแล้ว ท่านก็มั่นสการ และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า "จงลุกขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียนไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว"

{7:16} ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้นออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหม้อเปล่า มีคบลึงอยู่ข้างในหม้อนั้น {7:17} และท่านสั่งเขาว่า "จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเถิด เมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เรากระทำอย่างไรก็จงกระทำอย่างนั้น {7:18} ขณะเมื่อเราเป่าแตร คือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบค่ายทั้งหมดแล้วร้องว่า 'ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน'" {7:19} กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง ฟัง

พลัดเวรยามใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้นและต่อหมีซึ่งอยู่ในมือให้แตก {7:20} ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและต่อหมีมือซ้ายถือคอบเพลิง มือขวาถือแตรจะเป่า และเขาร้องขึ้นว่า "ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน" {7:21} ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอื้ออึงวิ่งหนีไป {7:22} เมื่อเขาเป่าแตรทั้งสามร้อยอันนั้น พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาฆ่าฟันกันทั่วทุกกอง กองทัพก็แตกตื่นหนีไปถึงตำบลเบธชิธธาห์ทางไปเมืองเศเรธาห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ที่ตำบลทับบาท {7:23} คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนั้นฟาลี และจากอาเซอร์ และจากทั่วมนัสเสห์ และพร้อมกันติดตามพวกมีเดียไป {7:24} และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อสารออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอฟราอิม ประกาศว่า "จงลงมารบพวกมีเดีย และยึดแควทั้งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบธบารห์ และแม่น้ำจอร์แดนด้วย" เขาก็เรียกบรรดาทหารเอฟราอิมออกมา เขาทั้งหลายยึดแควถึงเบธบารห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้ {7:25} จับโอเรบและเศอบเจ้านายสองคนของพวกมีเดียได้ เขาฆ่าโอเรบเสียที่ศิลาโอเรบ และฆ่าเศอบเสียที่บ่อย่ำองุ่นชื่อเศอบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมีเดียไป และเขานำเอาศีรษะโอเรบและเศอบมาให้กิเดโอนที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

{8:1} คนเอฟราอิมจึงพูดกับท่านว่า "ทำไมท่านจึงกระทำแก่เราอย่างนี้ คือเมื่อท่านยกไปต่อสู้พวกมีเดียนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย" และเขาทั้งหลายก็ถือว่าท่านอย่างรุนแรง {8:2} ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "สิ่งที่เราทำมาแล้วจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้วได้ หรือ ผลองุ่นที่ชาวเอฟราอิมเก็บเล็กก็ยังดีกว่าผลองุ่นที่อาบิเยเซอร์เก็บเกี่ยวมิใช่หรือ {8:3} พระเจ้าประทานโอเรบและเศอบ เจ้านายมีเดียไว้ในมือของท่าน ข้าพเจ้าสามารถกระทำอะไรที่จะเทียบกับท่านได้แล้ว" เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขาทั้งหลายก็หายโกรธ {8:4} กิเดโอนก็มาที่แม่น้ำจอร์แดนและข้ามไป ทั้งท่านและทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย ถึงจะอ่อนเปลี้ยแต่ก็ยังติดตามไป {8:5} ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคทว่า "ขอชนมบ่งให้คนที่ติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย เรากำลังไล่ติดตามเศอบและศัลมุนนาษัตริย์แห่งมีเดีย" {8:6} เจ้านายของเมืองสุคทจึงตอบว่า "มือของเศอบและของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจึงจะเอาชนมบ่งมาเลี้ยงกองทัพของเจ้า" {8:7} กิเดโอนจึงกล่าวว่า "ถ้าอย่างนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเศอบและศัลมุนนาไว้ในมือเราแล้ว เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดารและหนามย่อยมาวางเหนือเจ้าทั้งหลาย" {8:8} ท่านก็

ออกจากที่นั่นขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในทำนองเดียวกัน ชาวเมืองเปนูเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคทตอบ {8:9} ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนูเอลด้วยว่า "เมื่อเรากลับมาด้วยสันติภาพ เราจะพังป้อมนี้ลงเสีย" {8:10} ฝ่ายเศอบและศัลมุนนาอาศัยอยู่ที่คารโครกับกองทัพมีทหารหนึ่งหมื่นห้าพันคน เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ทั้งหมด เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน {8:11} กิเดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของคนที่อาศัยในถิ่นทุรกันดารทิศตะวันออกของเมืองโนบาห์และเมืองโยกเบฮาห์เข้าโจมตีกองทัพได้แล้ว เพราะว่ากองทัพคิดว่าพ่ายภัย {8:12} เศอบและศัลมุนนาก็หนีไป กิเดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเศอบกับศัลมุนนาษัตริย์พวกมีเดียทั้งสององค์ได้ และทำกองทัพทั้งหมดให้แตกตื่น {8:13} ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายโยอาซก็กลับจากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น {8:14} จับชายหนุ่มชาวเมืองสุคทได้คนหนึ่ง จึงซักถามเขา ชายคนนั้นก็เขียนชื่อเจ้านายและพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคทให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วยกัน {8:15} กิเดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคทกล่าวว่า "จงมาดูเศอบและศัลมุนนา ซึ่งเมื่อก่อนเจ้าเยาะเย้ยเราว่า 'มือของเศอบและของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจะได้เลี้ยงทหารที่เหนือเหนือของเจ้าด้วยชนมบ่ง'" {8:16} กิเดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นกันดาร และหนามย่อยด้วย มาสั่งสอนชาวเมืองสุคท {8:17} ท่านก็พังป้อมเมืองเปนูเอล และประหารชีวิตชาวเมืองเสีย {8:18} ท่านจึงถามเศอบและศัลมุนนาว่า "คนที่เจ้าฆ่าเสียที่ทาโบร์เป็นคนแบบไหน" เขาตอบว่า "ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชบุตรทุกคน" {8:19} กิเดโอนจึงกล่าวว่า "คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องที่องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราก็จะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น" {8:20} แล้วท่านสั่งเยเธอร์บุตรหัวปีของท่านว่า "จงลุกขึ้นฆ่าเขาทั้งสองเสีย" แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมชักดาบออก ด้วยว่าเขากลัว เพราะเขายังหนุ่มอยู่ {8:21} ฝ่ายเศอบกับศัลมุนนาจึงว่า "ท่านลุกขึ้นฟันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่านั้น" กิเดโอนก็ลุกขึ้นฆ่าเศอบและศัลมุนนาเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออูฐของเขาไว้ {8:22} ครั้งนั้นคนอิสราเอลก็เรียนกิเดโอนว่า "ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดีย" {8:23} กิเดโอนจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์

จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง" {8:24} กิเดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า "เราจะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้น" (ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชนอิสราเอล) {8:25} เขาก็เรียนตอบท่านว่า "เราทั้งหลายเต็มใจจะให้" เขาก็ปูผ้าลง วางตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้นไว้ที่นั่น {8:26} ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้นั้นมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเชลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้และฉลององค์สีม่วงซึ่งกษัตริย์พวกมีเดียทรง ทั้งเครื่องผูกคออูร์ด้วย {8:27} กิเดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปเอโฟดเก็บไว้ที่เมืองของท่านคือโอฟราห์ และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นซุกกับรูปนี้กระทำให้เป็นบ่วงดักกิเดโอนและวงศ์วานของท่าน {8:28} ดังนั้นแหละพวกมีเดียก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี {8:29} ฝ่ายเยรูบาอัลบุตรชายของโยอาชก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน {8:30} กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากบันเอวของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน {8:31} เมื่อน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซเคมีตลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค {8:32} กิเดโอนบุตรชายของโยอาชมีอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคนอาบีเยเซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาชบิดาของท่าน

{8:33} อยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับอีก และเล่นซุกกับพระบาอัล ถือว่าบาอัลเบรีทเป็นพระของเขาทั้งหลาย {8:34} คนอิสราเอลมิได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน {8:35} เขามิได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบาอัล คือกิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

{9:1} ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบาอัลก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเซเคมี แล้วพูดกับเขาและกับครอบครัวที่บ้านของตาวา {9:2} "ขอบอกความนี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเมืองเซเคมีเถิดว่า 'จะให้บุตรชายเยรูบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี' ขอระลึกไว้ด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย" {9:3} ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเซเคมี จิตใจของชาวเมืองก็เอนเอียงเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วยเขากล่าวกันว่า "เขาเป็นญาติของเรา" {9:4} เขาก็เอาเงินเจ็ดสิบแผ่นออกจากวิหารพระบาอัลเบรีทมอบให้อาบีเมเลค อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน {9:5} เขาก็

ไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์ฆ่าพี่น้องของตน คือบุตรชายเยรูบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบาอัล เพราะเขาซ่อนตัวเสีย {9:6} ชาวเมืองเซเคมีและชาววงศ์วานมิลโลทั้งสิ้นก็มาประชุมพร้อมกัน ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งสำคัญที่อยู่ในเมืองเซเคมี {9:7} เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกรซิม แผลเสียงร้องให้เขาทั้งหลายฟังว่า "ชาวเมืองเซเคมีเอ๋ย ขอจงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน {9:8} ครั้งหนึ่งต้นไม้ต่างๆ ได้ออกไปเจิมตั้งต้นไม้ต้นหนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขาก็ไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า 'เชิญท่านปกครองเราเถิด' {9:9} แต่ต้นมะกอกเทศตอบเขาว่า 'จะให้เราทิ้งน้ำมันของเรา ซึ่งเขาใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่มนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ' {9:10} แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด' {9:11} แต่ต้นมะเดื่อตอบเขาว่า 'จะให้เราทิ้งรสหวานและผลดีของเราเสีย และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ' {9:12} ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเถาองุ่นว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด' {9:13} แต่เถาองุ่นกล่าวแก่เขาว่า 'จะให้เราทิ้งน้ำองุ่นของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์ ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ' {9:14} บรรดาต้นไม้ก็ไปพูดกับต้นหนามว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด' {9:15} ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า 'ถ้าแม่ท่านทั้งหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้ร่มของเราเถิด มิฉะนั้นก็ให้ไฟเกิดจากต้นหนามเผาผลาญต้นสน สัตว์เลื้อยคลานเสีย' {9:16} ฉะนั้นบัดนี้ซึ่งเจ้าทั้งหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่าน สมกับความดีที่มีต่อท่านได้กระทำไว้ {9:17} (ด้วยว่าบิดาของเราได้รับฟุ้งเพื่อเจ้าทั้งหลาย และเสียงชีวิตช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือพวกมีเดีย {9:18} แต่ในวันนี้เจ้าทั้งหลายได้ลุกขึ้นประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา ได้ฆ่าบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของท่านเสียบนศิลาแผ่นเดียว แล้วตั้งอาบีเมเลคบุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเซเคมี เพราะว่าเขาเป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย) {9:19} ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรมต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่านในวันนี้ ก็จงชื่นชมในอาบีเมเลคเถิด และให้เขามีความชื่นชมยินดีในเจ้าทั้งหลายด้วย {9:20} แต่ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค เผาผลาญชาวเมืองเซเคมีและวงศ์วานมิ

ลโล และให้ไฟออกมาจากชาวเมืองเซเคมและจากวงศ์วานมิลโลเผาลาญอาบีเมเลคเสีย" {9:21} โยธามก็รีบหนีไปยังเบเออร์อาศัยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบีเมเลคพี่ชายของตน {9:22} เมื่ออาบีเมเลคครอบครองอิสราเอลอยู่ได้สามปีแล้ว {9:23} พระเจ้าทรงใช้วิญญาณชั่วเข้าแทรกระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซเคม ชาวเมืองเซเคมก็ทรยศต่ออาบีเมเลค {9:24} เพื่อความทารุณที่เขาได้กระทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรูบบาอัลจะสนอง และโลหิตของคนเหล่านั้นจะได้ตกแก่อาบีเมเลค พี่น้องผู้ได้ประหารเขาและตกแก่ชาวเมืองเซเคม ผู้เสริมกำลังมืออาบีเมเลคให้ฆ่าพี่น้องของตน {9:25} ชาวเมืองเซเคมได้วางคนชุ่มช้อนไว้คอยดักอาบีเมเลคที่บนยอดภูเขา เขาก็ปล้นคนทั้งปวงที่ผ่านไปมาทางนั้น และมีคนบอกอาบีเมเลคให้ทราบ {9:26} ฝ่ายกาอัลบุตรชายเอเบตกับญาติของเขาเข้าไปในเมืองเซเคม ชาวเซเคมไว้น้ำเชื้อใจกาอัล {9:27} จึงพากันออกไปในสวนองุ่นเก็บผลมาฆ่า ทำการเลี้ยสมโคในวิหารพระของเขา เขารับประทานและดื่ม และแช่งอาบีเมเลคด้วย {9:28} กาอัลบุตรชายเอเบตจึงกล่าวว่า "อาบีเมเลคคือใคร และเราชาวเซเคมเป็นใครกันจึงต้องมาปรนนิบัติเขา เขาเป็นบุตรชายของเยรูบบาอัลมิใช่หรือ และเศบูลเป็นเจ้าหน้าที่ของเขามิใช่หรือ จงปรนนิบัติคนฮาโมรบิดาของเซเคมเถิด เราจะปรนนิบัติอาบีเมเลคทำไมเล่า {9:29} ถ้าคนเมืองนี้อยู่ได้ปกครองเรานะ เราจะถอดอาบีเมเลคเสีย" เขาจึงทำอาบีเมเลคว่า "จงเพิ่มกองทัพของท่านขึ้นแล้วออกมาเถิด" {9:30} พอเศบูลเจ้าเมืองได้ยินถ้อยคำของกาอัลบุตรชายเอเบตก็โกรธ {9:31} จึงส่งผู้สื่อสารไปยังอาบีเมเลคอย่างลับๆ กล่าวว่า "ดูเถิด กาอัลบุตรชายเอเบตและญาติของเขามาที่เมืองเซเคม ดูเถิด พวกเขาแห่เมืองนั้นให้ต่อสู้กับท่าน {9:32} ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลากลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปซุ่มคอยอยู่ในทุ่งนา {9:33} รุ่งเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ รีบรุกเข้าเมือง และดูเถิด เมื่อกาอัลกับกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย" {9:34} ฝ่ายอาบีเมเลค และกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นในเวลากลางคืน แบ่งออกเป็นสี่กองไปซุ่มคอยล้อมเมืองเซเคม {9:35} กาอัลบุตรชายเอเบตก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง อาบีเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่อยู่กับท่าน ออกมาจากที่ชุ่มช้อน {9:36} และเมื่อกาอัลเห็นกองทัพ จึงพูดกับเศบูลว่า "ดูเถิด กองทัพกำลังเคลื่อนลงมาจากยอดภูเขา" เศบูลตอบเขาว่า "ท่านเห็นเงาภูเขาเป็นคนไปกระมัง" {9:37} กาอัลพูดขึ้นอีกว่า "ดูซิ กองทัพ

กำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองหนึ่ง และกองทัพอีกกองหนึ่งกำลังออกมาจากทางที่ราบเมโอนิม" {9:38} เศบูลก็กล่าวแก่กาอัลว่า "ปากของท่านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ ท่านผู้ใดกล่าวว่า 'อาบีเมเลคคือผู้ใด ที่เราต้องปรนนิบัติ' คนเหล่านี้เป็นคนที่ท่านหมิ่นประมาทมิใช่หรือ จงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด" {9:39} กาอัลก็เดินนำหน้ากองทัพเซเคมออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค {9:40} อาบีเมเลคก็ขับไล่กาอัลหนีไป มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง {9:41} ฝ่ายอาบีเมเลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์ และเศบูลก็ขับไล่กาอัลกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซเคมต่อไป {9:42} ต่อมารุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อาบีเมเลคก็ทราบเรื่อง {9:43} ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสามกอง ซุ่มคอยอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา {9:44} ส่วนอาบีเมเลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายทหารอีกสองกองก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย {9:45} อาบีเมเลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หว่านเกลือลงไป {9:46} เมื่อบรรดาชาวบ้านหออเซเคมได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าไปอยู่ในป้อมในวิหารของพระเบรีท {9:47} มีคนไปเรียนอาบีเมเลคว่า บรรดาชาวบ้านหออเซเคมไปซุ่มสมกันอยู่ {9:48} อาบีเมเลคก็ขึ้นไปบนภูเขาศีโมน ทั้งท่านกับบรรดาคนที่อยู่ด้วย อาบีเมเลคถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่ป่าแบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า "เจ้าเห็นข้าทำอะไร จงรีบไปทำอย่างข้าเถิด" {9:49} ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอาบีเมเลคไปสมไว้ ณ ที่ป้อม แล้วก็จุดไฟเผาป้อมนั้น ชาวบ้านหออเซเคมก็ตายหมดด้วย ทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

{9:50} อาบีเมเลคไปยังเมืองเธเบตตั้งค่ายประชิดเมืองเธเบตไว้ และยึดเมืองนั้นได้ {9:51} แต่ในเมืองมีหอรบแห่งหนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าไปอยู่ในหอรบทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปิดประตูขังตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ {9:52} อาบีเมเลคยกมาถึงหอรบนี้ ได้ต่อสู้กัน จนเข้ามาใกล้ประตูหอรบได้ จะเอาไฟเผา {9:53} มีหญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ขึ้นบนห่มศีรษะอาบีเมเลค กระโหลกศีรษะของท่านแตก {9:54} ท่านจึงรับร้องบอกคนหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า "เอาดาบฟันเราเสียเพื่อคนจะไม่กล่าวว่า 'ผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขาตาย'" ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่านทะลุถึงแก่ความตาย {9:55} เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน {9:56} ดังนั้นแหละพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลค

ได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคนของตนเสีย {9:57} และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคมกลับตกบนศีรษะของเขาทั้งหลายเอง คำสาปแช่งของโยธามบุตรชายเยรูบบาลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

{10:1} ต่อจากอาบีเมเลคมีคนขึ้นมาช่วยอิสราเอลให้พ้นชื่อโกลาบุตรชายของปูลาห์ผู้เป็นบุตรชายของโดโด คนอิสราเอล และเขาอยู่ที่เมืองซามิรีในแดนเทือกเขาเอฟราอิม {10:2} ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองซามิรี {10:3} ต่อมายาอีร์คนกิเลอาดได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสองปี {10:4} ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ที่ลูกลาสามสิบตัว และมีเมืองอยู่สามสิบหัวเมืองเรียกว่าเมืองฮาโวทยาอีร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด {10:5} ยาอีร์ก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน

{10:6} คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรนนิบัติพระบาอัล พระอัชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไซดอน พวกพระของเมืองโมอับ พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟิลิสเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย หาได้ปรนนิบัติพระองค์ไม่ {10:7} และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรงขายเขาไว้ในมือของคนฟิลิสเตียและในมือของคนอัมโมน {10:8} เขาได้ข่มเหงและบีบบังคับคนอิสราเอลในปีนั้น คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างในในแผ่นดินของคานาโมไรต์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบแปดปี {10:9} ทั้งคนอัมโมนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์และต่อสู้กับเบนยามิน และต่อสู้กับวงศ์วานเอฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง {10:10} และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล" {10:11} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า "เราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์จากคานาโมไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟิลิสเตียหรือ {10:12} ทั้งคนไซดอน คนอามาเลข และชาวมาโอนได้บีบบังคับเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย {10:13} แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น ฉะนั้นเราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป {10:14} จงไปร้องทุกข์ต่อพระซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกเกิด ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้" {10:15} และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอ

พระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด" {10:16} ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เข็ญของอิสราเอล {10:17} ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลอาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสเปห์ {10:18} และประชาชนกับพวกประมุขของคนกิเลอาดพูดกันว่า "ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด"

{11:1} เยฟธาคคนกิเลอาดเป็นทาสทาสี แต่เป็นบุตรชายของหญิงแพศยา กิเลอาดให้กำเนิดบุตรชื่อเยฟธาค {11:2} ภรรยาแท้ของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพวกบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้ว จึงผลักไสเยฟธาคออกไปเสียโดยกล่าวว่า "เราจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้ เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น" {11:3} เยฟธาคจึงหนีจากพี่น้องของตนไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ พวกนักเลงก็มาสมาคมอยู่กับเยฟธาคและติดตามเขาไป {11:4} ต่อมาภายหลังคนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล {11:5} และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น พวกผู้ใหญ่ของเมืองกิเลอาดได้ไปเพื่อจะพาเยฟธาคมาจากแผ่นดินโทบ {11:6} เขากล่าวแก่เยฟธาคว่า "จงมาเป็นหัวหน้าของเราเพื่อเราจะต่อสู้กับคนอัมโมน" {11:7} แต่เยฟธาคกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "ท่านไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ เมื่อคราวทุกข์ยากท่านจะมาหาข้าพเจ้าทำไมเล่า" {11:8} พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงกล่าวแก่เยฟธาคว่า "เหตุที่เรากลับมาหาท่าน ณ บัดนี้ ก็ด้วยการให้ท่านไปกับเราสู้รบกับคนอัมโมน แล้วมาเป็นหัวหน้าของเราที่จะปกครองชาวกิเลอาดทั้งปวง" {11:9} เยฟธาคจึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "ถ้าท่านให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อทำศึกกับคนอัมโมน และถ้าพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า" {11:10} พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงตอบเยฟธาคว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา เราจะกระทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ" {11:11} เยฟธาคจึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นประมุขของเขา แล้วเยฟธาคก็กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสเปห์ {11:12} เยฟธาคจึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์คนอัมโมนถามว่า "ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า" {11:13} กษัตริย์คน

อัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยฟธาห์ว่า "เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกออกมาจากอียิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำอารโนจนถึงแม่น้ำยบอบและถึงแม่น้ำจอร์แดน ฉะนั้นบัดนี้ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี" {11:14} และเยฟธาห์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหาษัตริย์คนอัมโมนอีก {11:15} ให้กล่าวว่า "เยฟธาห์กล่าวดังนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโมอับหรือแผ่นดินของคนอัมโมน {11:16} แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์ เขาได้เดินไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดช {11:17} อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังษัตริย์เอโดมกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าขออนุญาตยกผ่านแผ่นดินของท่านไป' แต่กษัตริย์เอโดมไม่ฟัง และได้ส่งคำขอเช่นเดียวกันไปยังกษัตริย์เมืองโมอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลง ดังนั้นอิสราเอลจึงยังยั้งอยู่ที่คาเดช {11:18} แล้วเขาก็เดินไปในถิ่นทุรกันดารอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ปากแม่น้ำอารโนข้างโน้น แต่เขามิได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะว่าแม่น้ำอารโนเป็นพรมแดนของโมอับ {11:19} อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ กษัตริย์กรุงเฮโบน อิสราเอลเรียนท่านว่า 'ขอให้พวกข้าพเจ้ายกผ่านแผ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า' {11:20} แต่สิโหนไม่พอใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน ฉะนั้นสิโหนจึงได้รวบรวมประชาชนทั้งหมดของท่าน ตั้งค่ายอยู่ที่ยาฮาซ และสู้รบกับอิสราเอล {11:21} และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบสิโหนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในมืออิสราเอล คนอิสราเอลก็โจมตีเขา อิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น {11:22} และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคนอาโมไรต์ตั้งแต่แม่น้ำอารโนถึงแม่น้ำยบอบ และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน {11:23} ดังนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงขับไล่คนอาโมไรต์ออกเสียต่อหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถึงเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ {11:24} ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์สิ่งซึ่งพระเคโมชพระของท่านมอบให้ท่านยึดครองดอกหรือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราขับไล่ผู้ใดไปให้พ้นหน้าเรา เราก็ยึดครองที่ของผู้นั้น {11:25} ฝ่ายท่านจะติกว่าบาเลคบุตรชายตีปโปร์กษัตริย์เมืองโมอับหรือ ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ {11:26} เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเฮโบนและชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอารเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่เรียกคืน

เสียภายในเวลานั้นเล่า {11:27} ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำความผิดต่อข้าพเจ้าในการที่ทำการสงครามกับข้าพเจ้า ขอพระเยโฮวาห์จอมผู้พิพากษาเป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้" {11:28} แต่กษัตริย์ของคนอัมโมนมิได้เชื่อฟังในคำของเยฟธาห์ซึ่งท่านส่งไปให้ {11:29} พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยฟธาห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์และผ่านมิสเปห์แห่งกิเลอาด และจากมิสเปห์แห่งกิเลอาด ท่านยกผ่านต่อไปถึงที่คนอัมโมน

{11:30} และเยฟธาห์สาบานต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงมอบคนอัมโมนไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว {11:31} อะไรก็ตามที่ออกมาจากประตูเรือนของข้าพระองค์เพื่อต้อนรับข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนนั้นด้วยความสงบแล้ว สิ่งนั้นจะต้องเป็นของของพระเยโฮวาห์ และข้าพระองค์จะถวายสิ่งนั้นเป็นเครื่องเผาบูชา" {11:32} แล้วเยฟธาห์จึงยกข้ามไปสู่รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของท่าน {11:33} และท่านได้ประหารเขาจากอารเออร์จนถึงที่ใกล้เมืองมินนิทรมยี่สิบหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล {11:34} แล้วเยฟธาห์ก็กลับมามันที่มิสเปห์ ดูเถิด บุตรสาวของท่านถือรำมะนาเดินโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว นอกจากบุตรสาวคนนั้นท่านไม่มีบุตรชายและบุตรสาวเลย {11:35} และต่อมาเมื่อท่านเห็นเธอแล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่าน กล่าวว่า "อนิจจา ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแ่แล้ว เพราะเจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น เพราะพ่อได้อ้าปากกล่าวต่อพระเยโฮวาห์ไว้แล้ว จะคืนคำไม่ได้" {11:36} เธอจึงพูดกับพ่อว่า "คุณพ่อข้า เมื่อคุณพ่อออกปากสัญญากับพระเยโฮวาห์ไว้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูกตามคำที่ออกจากปากของคุณพ่อเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแก้แค้นคนอัมโมนศัตรูเพื่อคุณพ่อแล้ว" {11:37} และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า "ขอให้ลูกอย่างนี้เถิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไปบนภูเขา ร้องให้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของลูก ลูกกับเพื่อนๆ ของลูก" {11:38} ท่านจึงตอบว่า "ไปเถิด" และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอและพวกเพื่อนของเธอแล้วร้องให้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของเธอบนภูเขา {11:39} อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำสาบานที่ได้สาบานไว้ เธอยังไม่เคยร่วมรู้กับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล {11:40}

คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอลไปร้องไห้ไว้ทุกข์ให้บุตรสาวของ เยเฟธาคณิกิเลอาดปีละสัปดาห์

{12:1} ฝ่ายคนเอฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พุดกับเยเฟธาค์ว่า "เหตุใดท่านยกข้ามไปรบคนอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนทับท่านเสีย" {12:2} เยเฟธาค์จึงตอบเขาว่า "ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกษาใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา" {12:3} เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสี่ยงชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า วันนี้ท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด" {12:4} เยเฟธาค์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคนเอฟราอิม คณิกิเลอาดก็ประหารคนเอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า "เจ้าชาวกิเลอาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอฟราอิมท่ามกลางคนเอฟราอิมและมนัสเสห์" {12:5} ชาวกิเลอาดก็เข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คนเอฟราอิมข้าม เมื่อคนเอฟราอิมที่หลบหนีคนใดมาบอกว่า "ขอให้ข้ามไปที่เกิด" คนกิเลอาดจะถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือ" เมื่อเขาตอบว่า "เปล่า" {12:6} เขาจะบอกว่า "จงว่าคำว่าซิบบิเลท" คนนั้นจะว่า "ซิบบิเลท" เพราะคนเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นมีคนเอฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน {12:7} เยเฟธาค์วินิจฉัยอิสราเอลอยู่หกปี แล้วเยเฟธาค์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด

{12:8} ถัดเยเฟธาค์มาคืออิบซันแห่งเบธเลเฮมได้วินิจฉัยอิสราเอล {12:9} ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรสาวสามสิบคนของคนนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี {12:10} แล้วอิบซันก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบธเลเฮม {12:11} ถัดท่านมา เอโลนคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี {12:12} แล้วเอโลนคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในเขตแดนของคนเศบูลุน {12:13} ถัดท่านมา อับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปิราโธนวินิจฉัยอิสราเอล {12:14} ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ซีลาเจ็ดสิบตัว ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี {12:15} แล้วอับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปิราโธนก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปิราโธนในเขตแดนของเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลซ

{13:1} คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคน

ฟิลิสเตียสี่สิบปี {13:2} มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโสราห์คนครอบครัวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมันไม่มีบุตรเลย {13:3} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่นางนั้น กล่าวแก่นางว่า "ดูเถิด บัดนี้เจ้าเป็นหมันไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย {13:4} ฉะนั้นบัดนี้จงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน {13:5} เพราะดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มิดโดนถูกศีรษะของเขา เพราะเด็กคนนี้จะเป็พวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เขาจะเป็นคนเริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิสเตีย" {13:6} ฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า "มีบุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้ามาหาฉัน ใบหน้าของท่านเหมือนใบหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ารักน่าก้ม ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน" {13:7} แต่ท่านบอกดิฉันว่า 'ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ฉะนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน เพราะเด็กนั้นจะเป็นพวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย'" {13:8} แล้วมาโนอาห์ก็วิ่งวนพระเยโฮวาห์ทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้มานั้นปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง สั่งสอนข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมานั้น" {13:9} และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ และทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาหญิงนั้นอีกเมื่อนางนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้ไปด้วย {13:10} นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า "ดูเถิด บุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนั้นได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก" {13:11} มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยาไป เมื่อมาถึงบุรุษผู้นั้นเขาจึงว่า "ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พุดกับผู้หญิงคนนี้หรือ" ผู้นั้นตอบว่า "เราเป็นผู้นั้นแหละ" {13:12} มาโนอาห์จึงกล่าวว่า "บัดนี้ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรสั่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร" {13:13} และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกแก่มาโนอาห์ว่า "บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี {13:14} อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากเถาองุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เรายัญชนางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ" {13:15} มาโนอาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ขอท่านรออยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน" {13:16} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า "ถึงเจ้าจะให้เรา รอ เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่อง

เผ่าบูซา เจ้าจางวายแต่พระเยโฮวาห์" เพราะว่ามาโนอาห์ไม่ทราบว่าเขาผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ {13:17} มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน" {13:18} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า "ถามชื่อเราทำไม ชื่อของเราเป็นที่ซ่อนเร้นอยู่" {13:19} มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับธัญญาบูชาถวายบูชาบนศิลาแด่พระเยโฮวาห์ และทูตสวรรค์นั้นกระทำการมหัศจรรย์ มาโนอาห์และภรรยาก็มองดู {13:20} และอยู่มาเมื่อเปลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นไปตามเปลวไฟแห่งแท่นบูชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาคอยดูอยู่ และเขาทั้งสองก็ขับหน้าลงถึงดิน {13:21} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าเขาผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ {13:22} และมาโนอาห์พูดกับภรรยาของตนว่า "เราจะตายเป็นแน่เพราะเราได้เห็นพระเจ้า" {13:23} แต่ภรรยาบอกเขาว่า "ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา" {13:24} ผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่เขา {13:25} และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มเร้าใจเขาที่ค่ายดานระหว่างโสราห์กับเอชทาโอ

{14:1} แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และได้เห็นผู้หญิงคนฟีลิสเตียคนหนึ่งซึ่งที่เมืองทิมนาห์ {14:2} แล้วท่านจึงขึ้นมากล่าวกับบิดามารดาของตนว่า "ฉันเห็นผู้หญิงคนฟีลิสเตียคนหนึ่งซึ่งที่เมืองทิมนาห์ ฉะนั้นไปขอเขาให้เป็นภรรยาฉันนี้" {14:3} แต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า "ไม่มีผู้หญิงสักคนหนึ่งในท่ามกลางบุตรสาวแห่งญาติพี่น้องของเรา หรือในท่ามกลางชนชาติของเราหรือ เจ้าจึงไปรับภรรยาจากคนฟีลิสเตียที่ไม่เข้าสู่หนัด" แต่แซมสันกล่าวแก่บิดาว่า "ไปขอหญิงนั้นให้ฉันที เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก" {14:4} บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะต่อสู้คนฟีลิสเตีย ครั้งนั้นคนฟีลิสเตียมีอำนาจเหนืออิสราเอล

{14:5} ฝ่ายแซมสันก็ลงไปเมืองทิมนาห์กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนองุ่นของทิมนาห์ ดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่ท่าน {14:6} พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงฉีก

สิงโตออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มีอะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบว่าท่านได้ทำอะไรไป {14:7} แซมสันก็ลงไปพูดจากับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสันมาก

{14:8} ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็แวะไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีผึ้งฝูงหนึ่งทำรังอยู่ในซากสิงโตนั้น มีน้ำผึ้งด้วย {14:9} แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอารวงผึ้งมาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งให้บิดามารดารับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอกว่ามีน้ำผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต {14:10} ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆ เขากะทำกัน {14:11} และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย {14:12} แซมสันกล่าวแก่เขาว่า "ให้ข้าพเจ้าทายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าทายได้ก่อนจบการเลี้ยงเจ็ดวันนี้ เราจะให้เสื้อป่านสามสิบชุด และเสื้อสามสิบชุดด้วย {14:13} แต่ถ้าท่านทั้งหลายทายไม่ได้ ท่านต้องให้เสื้อป่านสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า" เขาก็ตอบท่านว่า "ทายมาเถิด เราจะฟัง" {14:14} ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า "มีของกินได้ออกมาจากตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง" ในสามวันเขาก็ยังแก้ปริศนาไม่ได้ {14:15} ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ้อนวอนภรรยาของแซมสันว่า "จงลงสามสิ่งมาให้แก่ปริศนาให้เราฟัง มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชิญเรามาหวังจะทำให้เรายากจนหรือ" {14:16} ภรรยาของแซมสันไปร้องให้กับแซมสันว่า "เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอทายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง" แซมสันจึงบอกว่า "ดูเถิด พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้" {14:17} เธอจึงให้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะเธอทรมานท่านมากนัก และนางก็บอกแก้ปริศนาให้ชาวบ้านของนาง {14:18} พอวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า "มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต" แซมสันจึงบอกเขาว่า "ถ้าเจ้าไม่เอาแมวของเราช่วยไถ เจ้าคงจะแก้ปริศนาของเราไม่ได้"

{14:19} และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปที่ยัซเคโลนฆ่าชาวเมืองนั้นเสียสามสิบคน รับประทานของและมอบเสื้อให้ผู้แก้ปริศนา แล้วให้กลับไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธอย่างมาก {14:20} ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อน

ซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นเสีย {15:1} ครั้นล่วงมาหลายวัน ถึงฤดูเกี่ยวข้าวสาลี แคมสันก็เอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยม ภรรยาพูดว่า "ฉันจะเข้าไปหาภรรยาของฉันที่ในห้อง" แต่พ่อตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป {15:2} พ่อตาจึงว่า "ข้าเข้าใจจริงๆว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ขอจงรับน้องแทนพี่เถิด"

{15:3} แคมสันจึงพูดเรื่องพวกเขาว่า "คราวนี้เราจะมิโทษน้อยกว่าคนฟิลิสเตีย ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกเขาเสีย" {15:4} แคมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคอก แล้วเอาคอกเพลิงผูกติดไว้ระหว่างทางทุกๆคู่ {15:5} พอจุดคอกเพลิงแล้วก็ปล่อยเข้าไปในนาของคนฟิลิสเตียที่ข้าวยังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟอนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย {15:6} คนฟิลิสเตียจึงถามว่า "ใครทำอย่างนี้" เขาตอบว่า "แคมสันบุตรเขยชาวทิมนัทห์ เพราะว่าพ่อตาเอาภรรยาของแคมสันยกให้เพื่อนเสีย" ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นมาเผาฟางกับบิวดาของนางเสียด้วยไฟ {15:7} แคมสันจึงบอกพวกเหล่านั้นว่า "เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก" {15:8} แล้วแคมสันก็ฟันคนเหล่านั้นเสียแหลกทีเดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแคมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตตาม {15:9} ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี {15:10} พวกคนยูดาห์จึงถามว่า "ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเราทำไม" พวกเหล่านั้นตอบว่า "เราขึ้นมามัดแคมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่เรา" {15:11} คนยูดาห์สามพันคนลงไปที่ช่องศิลาเอตตาม และกล่าวแก่แคมสันว่า "ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้" แคมสันจึงตอบเขาว่า "เขาได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้น" {15:12} คนเหล่านั้นจึงพูดกับแคมสันว่า "เราจะลงมามัดท่านเพื่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย" แคมสันจึงบอกเขาว่า "ขอปฏิญาณให้ข้าพเจ้าว่า พวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า" {15:13} เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า "เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย" เขาจึงเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแคมสันไว้ และพาขึ้นมาจากศิลาชั้น

{15:14} เมื่อท่านมาถึงเลอีแล้วคนฟิลิสเตียก็ร้องอีกทีก็มาพบท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแคมสันอย่างมาก เชือกพวงที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประดู่ป่านที่ไหม้ไฟ เครื่องจองจำนั้นก็หลุดออกจากมือ

{15:15} ท่านมาพบกระดูกซากกรรไกรลาดงอันหนึ่งจึงยื่นมือหยิบมา และฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน {15:16} แคมสันกล่าวว่า "ด้วยซากกรรไกรลาดง เป็นกองซ้อนกอง ด้วยซากกรรไกรลาดง เราได้ฆ่าคนหนึ่งพันเสีย" {15:17} อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดูกซากกรรไกรลาดงทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามาตเลอี {15:18} แคมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ว่า "การช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสุหนัดมิใช่หรือพระเจ้าข้า" {15:19} พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่กระดูกซากกรรไกรลาดงให้น้ำไหลออกมาจากที่นั้น ท่านก็ได้ดื่มและจิตวิญญาณก็สดชื่นฟื้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนทักโคร์ อยู่ที่เลอีจนถึงทุกวันนี้ {15:20} และท่านวินิจฉัยอิสราเอลในสมัยของคนฟิลิสเตียยี่สิบปี {16:1} แคมสันไปที่เมืองกาซาพบหญิงแพศยาคนหนึ่งก็เข้าไปนอนด้วย {16:2} มีคนไปบอกชาวกาซาว่า "แคมสันมาที่นั่นแล้ว" เขาก็ล้อมที่นั่นไว้และคอยซุ่มที่ประตูเมืองตลอดคืน เขาซุ่มเจียบอยู่คืนยิ่งรุ่งกล่าวว่า "ให้เราอยู่จนรุ่งเช้าแล้วเราจะฆ่าเขาเสีย" {16:3} แต่แคมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมทั้งดาลประตูใส่บาแบกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเฮโบรน

{16:4} อยู่มาภายหลัง แคมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งที่หุบเขาเมืองโสเรก ชื่อเดลีลาห์ {16:5} เจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า "จงลงเขาเพื่อดูว่ากำลังมหาศาลของเขายู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น" {16:6} เดลีลาห์จึงพูดกับแคมสันว่า "ขอบอกดิฉันหน่อยเถิดว่า กำลังมหาศาลของเขายู่ที่ไหน จะมัดเธอไว้อย่างไรเธอจึงจะหมดฤทธิ์" {16:7} แคมสันจึงบอกนางว่า "ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลีย เหมือนกับชายอื่นๆ" {16:8} แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็เอาสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้ นางก็เอามัดท่านไว้ {16:9} นางจัดคนให้ซุ่มอยู่ที่ห้องชั้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า "แคมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว" แคมสันก็ดึงสายธนูที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกป่านขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ้ง {16:10} เดลีลาห์พูดกับแคมสันว่า "ดูเถิดเธอหลอกฉัน และเธอมุสาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกฉันหน่อยเถิดว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่" {16:11} ท่านก็ตอบนางว่า "ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มามัดฉัน ฉันก็จะ

อ่อนกำลังเหมือนชายอื่น" {16:12} เดลilah จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า "แซมสันจำ คนฟิเลตีมาจับท่านแล้ว" และคนชุ่มคอยอยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย {16:13} เดลilah พุดกับแซมสันว่า "เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอมาต่อฉัน บอกฉันเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่" ท่านจึงบอกนางว่า "ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดแหม่มของฉันทอเข้ากับด้ายเส้นอื่น กระทกด้วยฟืมให้แน่น" {16:14} เดลilah จึงเอาผมทั้งเจ็ดแหม่มทอเข้ากับด้ายเส้นอื่นกระทกด้วยฟืมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า "แซมสันจำ คนฟิเลตีมาจับท่านแล้ว" ท่านก็ตื่นขึ้นดึงฟืม หูกและด้ายเส้นอื่นไปหมด {16:15} นางจึงพุดกับแซมสันว่า "เธอพุดได้อย่างไรว่า 'ฉันรักเธอ' เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอไม่ได้บอกฉันจริงๆ ว่ากำลังมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน" {16:16} อยู่มาเมื่อนางพุดคาดคั้นท่านวันแล้ววันเล่า และชักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เบื่อแทบจะตาย {16:17} จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า "มิได้โกณยังไม่เคยถูกศีรษะของฉัน เพราะฉันเป็นพวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าโกณผมฉันเสีย กำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเปลี้ยเหมือนชายอื่น" {16:18} เมื่อเดลilah เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คนไปเรียกเจ้านายฟิเลเตียว่า "ขอจงขึ้นมามากครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว" แล้วเจ้านายฟิเลเตียก็ขึ้นมามานางถือเงินมาด้วย {16:19} นางก็ให้แซมสันนอนอยู่บนดักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกณผมเจ็ดแหม่มออกจากศีรษะของท่าน นางก็ตั้งต้นรบกวนแซมสัน กำลังของแซมสันก็หมดไป {16:20} นางจึงบอกว่า "แซมสันจำ คนฟิเลตีมาจับท่านแล้ว" ท่านก็ตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า "ฉันจะออกไปอย่างครั้งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุดไป" ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว {16:21} คนฟิเลเตียก็มาจับท่านทะเลงดาของท่านเสีย นำท่านลงมาที่กาซา เอาตรวนทองเหลืองล่ามไว้ และให้ท่านไม่แบ่งอยู่ในเรือนจำ {16:22} ตั้งแต่โกณผมแล้ว ผมที่ศีรษะของท่านก็ค่อยๆ ออกขึ้นมา

{16:23} ฝ่ายเจ้านายฟิเลเตียประชุมกันเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่แก่พระดาโกณพระของเขาทั้งหลายและชื่นชมยินดี เพราะเขากล่าวว่า "พระของเราได้มอบแซมสันศัตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว" {16:24} เมื่อประชาชนเห็นแซมสันก็สรรเสริญพระของตนว่า "พระของเราได้มอบศัตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือของเรา และเขาฆ่า

พวกเราเสียเป็นอันมาก" {16:25} ต่อมาเมื่อจิตใจของเขาเริ่มเข้มที่แล้ว เขาจึงพุดว่า "จงเรียกแซมสันมาเล่นตลกให้เราดู" เขาจึงไปเรียกแซมสันออกมาจากเรือนจำ แซมสันก็มาเล่นตลกต่อหน้าเขา เขาพาท่านมาขึ้นอยู่ระหว่างเสา {16:26} แซมสันจึงบอกเด็กที่จูงมือตนมาว่า "ขอพาดันให้ไปคล่าเสาที่รองรับตึกนี้อยู่ ฉันจะได้ฟังเสานั้น" {16:27} มีผู้ชายและผู้หญิงอยู่เต็มตึกนั้น เจ้านายฟิเลเตียก็อยู่ที่นั่นทั้งหมด นอกจากนั้นยังมีชายหญิงประมาณสามพันคนบนหลังคาตึก ดูแซมสันเล่นตลก {16:28} ฝ่ายแซมสันก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว โอ ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลานี้ ข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนฟิเลเตียเพื่อตาทั้งสองข้างของข้าพระองค์" {16:29} แซมสันก็ถอดเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้และหักพังที่เสานั้น มือขวายันเสาต้นหนึ่ง มือซ้ายยันเสาอีกต้นหนึ่ง {16:30} แซมสันกล่าวว่า "ขอให้ข้าตายกับคนฟิเลเตียเถิด" แล้วก็โน้มตัวลงด้วยกำลังทั้งสิ้นของตน ตึกนั้นก็พังทับเจ้านายและประชาชนทุกคนที่อยู่ในนั้น ดังนั้นคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านตายนี้ก็มากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ {16:31} แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัวบิดาของท่านก็ลงมารับศพของท่านและขึ้นไปฝังไว้ระหว่างโสราห์กับเอชทาโอล ในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของท่าน ท่านได้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบปี

{17:1} มีชายคนหนึ่งเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิมชื่อมีคาห์ {17:2} เขาพุดกับมารดาของเขาว่า "เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งมีคนลักไปจากแม่และแม่ก็ได้สาปแช่งและพุดเข้าหูฉันนั้น ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง" มารดาของเขาจึงพุดว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรให้ลูกของแม่เถิด" {17:3} เขาจึงนำเงินพันหนึ่งร้อยแผ่นนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขาพุดว่า "เงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้วแด่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูกให้ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า" {17:4} เมื่อมีคาห์คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดาก็นำเงินสองร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ รูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์ {17:5} มีคาห์คนนี้มีเรือนพระหลังหนึ่ง เขาทำรูปโอไฟด และเทราฟิม และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต {17:6} ในสมัยนั้นยังไม่มีภษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง {17:7} มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ครอบครัวยูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น {17:8} ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบธเลเฮมใน

ยูดาห์ เทียวหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเขาเดินทางไปในนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์ {17:9} มีคาห์จึงพูดกับเขาว่า "ท่านมาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นพวกเลวีชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ข้าพเจ้าเดินทางเทียวหาที่เพื่อพักอาศัย" {17:10} มีคาห์จึงกล่าวแก่เขาว่า "จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เป็นอย่างบิดาและปุโรหิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบเชเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย" เลวีคนนั้นจึงเข้าไป {17:11} เลวีคนนั้นก็พอใจที่จะอยู่กับชายคนนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็เหมือนลูกของเขา {17:12} มีคาห์ก็แต่งตั้งเลวีคนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นผู้โรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์ {17:13} มีคาห์กล่าวว่า "บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวีคนหนึ่งเป็นผู้โรหิต"

{18:1} ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเทียวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตน เพื่อจะได้พักอาศัย เพราะจนบัดนั้นแล้วมรดกในหมู่คนตระกูลอิสราเอลยังไม่ตกแก่เขา {18:2} ดังนั้นคนดานจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายฉกรรจ์ในครอบครัวของตน มาจากโศราห์และจากเอชทาโอล ไปสอดแนมดูแผ่นดินและตรวจดูแผ่นดินนั้น และเขาทั้งหลายพูดแก่เขาว่า "จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น" เขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิม ยังบ้านของมีคาห์และอาศัยอยู่ที่นั่น {18:3} เมื่อเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ เขาก็จำเสียงเลวีหนุ่มคนนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามว่า "ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี้ ท่านทำงานอะไรในที่นี้" {18:4} เขาตอบคนเหล่านั้นว่า "มีคาห์ทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้" เขาก็จ้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นผู้โรหิตของเขา" {18:5} คนเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า "ได้โปรดทูลถามพระเจ้าให้หน่อยเถิด เพื่อเราจะทราบว่าทางที่เราจะออกเดินไปนี้จะสำเร็จหรือไม่" {18:6} ปุโรหิตนั้นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "จงไปเป็นสุขเถิด หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" {18:7} ชายทั้งห้าคนก็จากไปถึงเมืองลาลิช เห็นประชาชนที่อยู่ที่เมืองนั้น เห็นชาวเมืองอยู่อย่างไร้กังวลตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบไม่หวาดระแวงอะไร และในแผ่นดินนั้นไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขาอภัยในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคนไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย {18:8} เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่โศราห์และเอชทาโอล ญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า "เจ้าจะว่าอะไร" {18:9} เขาตอบว่า "จงลุกขึ้น ให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ

อย่าชักช้าที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น" {18:10} เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบประชาชนที่ไม่หวาดระแวงอะไร เออแผ่นดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก" {18:11} คนครอบครัวดานหกร้อยคนพร้อมสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยกทัพออกจากโศราห์และเอชทาโอล {18:12} เขาทั้งหลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่ศิรียาเทอาริมในยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั้นว่า มาหะเนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ด้านหลังศิรียาเทอาริม {18:13} เขาก็ผ่านจากที่นั้นไปยังแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาถึงบ้านของมีคาห์ {18:14} แล้วชายทั้งห้าคนก็ไปสอดแนมดูเมืองลาลิชก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า "ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอโฟด เทราฟิม รูปแกะสลัก และรูปหล่อ ฉะนั้นบัดนี้ขอใคร่ครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด" {18:15} เขาทั้งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวีหนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูทุกสิ่งทุกอย่างของเขา {18:16} ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคนถืออาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้ว {18:17} ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้านเมืองก็เดินเข้าไปนำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด เทราฟิม และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้วกับทหารถืออาวุธทำสงครามหกร้อยคนนั้น {18:18} เมื่อคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของมีคาห์ นำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด เทราฟิม และรูปหล่อนั้น ปุโรหิตถามเขาว่า "นั่นท่านทำอะไร" {18:19} คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า "เจียบๆ ไว้เอามือปิดปากเสีย มากับเราเถิด มาเป็นบิดาและปุโรหิตของเรา จะเป็นปุโรหิตในบ้านของชายคนเดียวดี หรือว่าจะเป็นผู้โรหิตของตระกูลหนึ่งและครอบครัวหนึ่งในอิสราเอลดี" {18:20} ใจของปุโรหิตก็ยินดี เขาก็เอารูปเอโฟด เทราฟิม และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน {18:21} แล้วเขาก็กลับออกเดินไปให้เด็ก ทั้งฝูงสัตว์และข้าวของเดินไปข้างหน้า {18:22} เมื่อไปห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว คนที่อยู่ในบ้านใกล้เคียงกับบ้านของมีคาห์ก็ร่วมติดตามไปทันคนดานเข้า {18:23} จึงตะโกนเรียกคนดาน เขาก็หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า "เป็นอะไรเล่า เจ้าจึงยกคนมามากมายอย่างนี้" {18:24} เขาตอบว่า "ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้นและนำปุโรหิตออกมาเสีย ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลายยังจะมาถามข้าพเจ้าอีกว่า 'เป็นอะไรเล่า'" {18:25} คนดานจึงตอบเขาว่า "อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลย เกลือกว่าคนซีโมโหจะเล่นงานเจ้าเข้า เจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะเสียชีวิตเปล่าๆ" {18:26} ฝ่ายคนดานก็เดินต่อไป เมื่อมีคาห์เห็นว่าเขาเหล่านั้นมีกำลัง

มากกว่า จึงหันกลับเดินทางกลับบ้านของตน {18:27} คนดำนนำเอาสิ่งที่มีค่าที่สร้างขึ้น และนำปุโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมาถึงลาอิช มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หวาดระแวงอะไร จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย {18:28} ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือเพราะเขาอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น อยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเบธโรโฮบ คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้น และอาศัยอยู่ที่นั่น {18:29} เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อดานบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิช

{18:30} คนดานก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์โซม บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็เป็นปุโรหิตให้แก่คนตระกูลดาน จนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย {18:31} เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีค่าที่ไ้ทำไว้นั้นขึ้นนานตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ซิลห์

{19:1} อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีคนเลวี่คนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม แถบที่ไกลออกไปโน้น เขาได้หญิงคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยา {19:2} ภรรยาน้อยนั้นเล่นซู้จึงถึงสามีเสียกลับไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบธเลเฮมในยูดาห์ อยู่ที้นั้นสักสี่เดือน {19:3} สามีของนางก็ลุกขึ้นไปตามนางเพื่อไปพูดกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าในบ้านบิดาของนาง เมื่อบิดาของหญิงเห็นเข้าก็มีความยินดีต้อนรับเขา {19:4} พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงหนึ่งงหนึ่งเขา และเขาพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักผ่อนอยู่ที่นั่น {19:5} อยู่มาถึงวันที่สี่เขาทั้งหลายก็ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน แต่พ่อของผู้หญิงพูดกับบุตรเขยของเขาว่า "จงรับประทานอาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน" {19:6} ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานอาหารและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า "จงค้างอีกสักคืนเถิด กระทำจิตใจให้เบิกบาน" {19:7} เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก {19:8} ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะออกเดินทางไป บิดาของผู้หญิงนั้นพูดว่า "ขอให้ชื่นใจเถิด" เขาทั้งสองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอาหารด้วยกันอีก {19:9} เมื่อชายคนนั้นและภรรยาน้อยกับคนใช้ลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงก็บอกเขาว่า "ดูเถิด นี่ก็บ่ายใกล้ค่ำแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของ

เจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เช้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้ไปบ้าน" {19:10} แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาก็ลุกขึ้นออกเดินทางไปจนถึงตรงข้ามกับเมืองเยบุส คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภรรยาน้อยก็ไปด้วย {19:11} เมื่อเขามาใกล้เมืองเยบุสก็บ้ายมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า "มาเถิด ให้เราแวะเข้าไปพักในเมืองของคนเยบุสเถิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหละ" {19:12} นายของเขาตอบว่า "เราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างด้าว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เราจะผ่านไปถึงเมืองกิเบอาห์" {19:13} เขาก็บอกคนใช้ว่า "มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านั้นแห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอาห์หรือที่รามัท" {19:14} เขาก็เดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว {19:15} เขาก็แวะเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แวะเข้าไปนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไปค้างในบ้าน {19:16} ดูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานมาเป็นเวลาเย็นแล้ว เขาเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม มาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน {19:17} เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า "ท่านจะไปไหนและมาจากไหน" {19:18} ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า "เราเดินทางจากเบธเลเฮมในยูดาห์ จะไปที่แดนเทือกเขาเอฟราอิมแถบที่ไกลออกไปโน้นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบธเลเฮมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน {19:19} ฟางและอาหารที่จะเลี้ยงลา พวกเราก็มีพร้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำองุ่นที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย" {19:20} ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า "ขอท่านเป็นสุขสบายเถิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้น ขอแต่อย่านอนที่ถนนนี้เลย" {19:21} เขาก็พาชายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตน และรับประทานอาหารและดื่ม {19:22} เมื่อเขากำลังทำให้จิตใจเบิกบาน ดูเถิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นลูกของเบลีอัลมาล้อมเรือนไว้ หุบประตู ร้องบอกชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า "ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสังวาส" {19:23} ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า "อย่าเลย พี่น้องของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนี้มีมาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่ากระทำให้สิ่งที่ไม่เป็นไรเลย {19:24} ดูเถิด นี่ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียน้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาออกมาให้ท่านเดี๋ยวนี้ จงกระทำหยาบเกียติหรือทำอะไร

แก่พวกเขาตามชอบใจเกิด แต่ขออย่าทำลายมากกับชายคนนี้นะ" {19:25} แต่คนเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรรยาน้อยของตนผลักดันออกไปให้เขา เขาก็ร่วมรู้ทำทารุณตลอดคืนจนรุ่งเช้า พอรุ่งสางๆ เขาทั้งหลายก็ปล่อยนางไป {19:26} พอแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมาล้มลงที่ประตูบ้านซึ่งนายของตนพักอยู่ จนสว่างดี {19:27} รุ่งเช้า นายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง ดูเกิด ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาน้อยของเขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู {19:28} เขาก็บอกนางว่า "ลุกขึ้นไปกันเถิด" แต่ก็ไม่มีคำตอบ เขาก็เอนางขึ้นหลังลา ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางกลับบ้านของตน {19:29} เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามีดฟันศพภรรยาน้อยออกเป็นท่อนๆ พร้อมกับกระดูก สิบสองท่อนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดนอิสราเอล {19:30} ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า "เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จงตรึงตรองปรึกษากันดู แล้วก็ว่ากันไปเถิด"

{20:1} คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบา ทั้งแผ่นดินก็เลวอกก็ออกมา ชุมชนชนนั้นได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสเปห์ {20:2} หัวหน้าประชาชนทั้งสิ้นคือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบถือดาบสี่แสนคน {20:3} (ครั้งนั้นคนเบนยามินได้ยิวว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปยังมิสเปห์) ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า "ชอบอกเราว่า เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน" {20:4} คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นก็กล่าวตอบว่า "ข้าพเจ้าและภรรยาน้อยของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน เพื่อจะค้างคืนที่นั่น {20:5} เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย เขาข่มขืนภรรยาน้อยของข้าพเจ้าจนตาย {20:6} ข้าพเจ้าจึงนำศพภรรยาน้อยของข้าพเจ้ามาพินออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วประเทศที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้กระทำการลามกและความโง่เขลาในอิสราเอล {20:7} ดูเถิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี้เถิด" {20:8} ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า "พวกเราจะไม่กลับไปเต็นท์ของเรา เราจะไม่กลับไปเรือนของเรา {20:9} แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับฉลากยกขึ้นไปสู้รบกับเขา {20:10} เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลคัดเอาร้อยละสิบคน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้

ประชาชน เพื่อเขาทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความโง่เขลาซึ่งพวกเขาก็กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน" {20:11} คนอิสราเอลทั้งปวงก็ร่วมยกไปสู่เมืองนั้นเป็นพรรคพวกใจเดียวกัน {20:12} ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอกว่า "ทำไมการชั่วช้านี้จึงเกิดขึ้นมาได้ในหมู่พวกท่าน {20:13} เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบชายลูกแห่งเบลีอัลในเมืองกิเบอาห์มาให้เราประหารชีวิตเสียจะได้กำจัดความชั่วเสียจากคนอิสราเอล" แต่คนเบนยามินไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของตน {20:14} คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไปสู่กิเบอาห์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำสงครามกับคนอิสราเอล {20:15} คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งนับทหารที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน {20:16} ในจำนวนทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนถนัดมือซ้ายทุกคนเอาสลิงเหวี่ยงก้อนหินให้ถูกเส้นผมได้ไม่ผิดเลย {20:17} จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับคนเบนยามิน ได้สี่แสนคน เหล่านี้เป็นทหารทุกคน {20:18} คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า "ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินก่อน" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ให้ยูดาห์ขึ้นไปก่อน" {20:19} รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู่เมืองกิเบอาห์ {20:20} คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อสู่เขาที่เมืองกิเบอาห์ {20:21} ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอลล้มตายสองหมื่นสองพันคน {20:22} แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหนุ่มใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในที่ซึ่งเขาวางพลในวันแรก {20:23} (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไปร้องให้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับคนเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ไปสู่เขาเถิด") {20:24} คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง {20:25} และในวันที่สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอลล้มตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ {20:26} แล้วบรรดาคนอิสราเอลคือกองทัพทั้งหมดได้ขึ้นไปสู่พระนิเวศของพระเจ้า และร้องให้คร่ำครวญ เขานั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั้น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {20:27} คนอิสราเอลจึงทูลถาม

พระเยโฮวาห์ (เพราะในสมัยนั้น ทิบบันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น {20:28} และพี่น้องบุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าทิบบันธนั้นในสมัยนั้น) เขาทูลถามว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยกไปสู่รบกับเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกครั้งหนึ่ง หรือควรจะหยุดเสีย" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า" {20:29} ดังนั้น อิสราเอลจึงชุมนุมคนไว้รอบเมืองกิเบอาห์ {20:30} และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู่เมืองกิเบอาห์อย่างคราวก่อน {20:31} คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกลงให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มฆ่าฟันประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน {20:32} คนเบนยามินกล่าวกันว่า "เขาแพ้เราอย่างคราวก่อน" แต่คนอิสราเอลว่า "ให้เราถอย นำเขาออกห่างจากเมืองไปถึงถนนหลวง" {20:33} คนอิสราเอลทั้งหมดก็ลุกออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่คอยชุมนุมอยู่ก็ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์ {20:34} จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนรุกเข้าเมืองกิเบอาห์ การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบสาเหตุร้ายกำลังมาใกล้ตนแล้ว {20:35} พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอล ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถือดาบ {20:36} ดังนั้นคนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลทำเป็นล่าถอยต่อเบนยามิน เพราะเขาวางใจคนที่เขาให้ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ {20:37} คนที่ชุมนุมอยู่ก็รีบรุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ ทหารที่ชุมนุมอยู่นั้นก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ {20:38} คนอิสราเอลและคนที่ชุมนุมอยู่นั้นได้อาณัติสัญญาว่า ถ้าเห็นควันกลุ่มใหญ่พลุ่งขึ้นมาจากในเมือง {20:39} ก็ให้คนอิสราเอลหันกลับเข้ามารบ ฝ่ายเบนยามินได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลได้สักสามสิบคนก็พูดว่า "เขาต้องล้มตายต่อหน้าเราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว" {20:40} แต่อาณัติสัญญาเป็นควันไฟพลุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็เกลียวหลังมาดู ดูเถิด ทั้งเมืองก็มีควันพลุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า {20:41} คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยามินก็หือแท้ เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาใกล้เขาแล้ว {20:42} เขาจึงหันหลังให้คนอิสราเอลหนีเข้าไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขา

ที่อยู่ท่ามกลาง {20:43} เขาทั้งหลายล้อมคนเบนยามินและจับไล่เขาไปและชนะเขาอย่างง่าย จนไปถึงที่ตรงข้ามเมืองกิเบอาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้น {20:44} คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทแกล้วทหาร {20:45} เขาก็หันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน คนอิสราเอลฆ่าเขาตายตามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่างกระชั้นชิดไปถึงกิโดม และฆ่าเขาตายสองพันคน {20:46} คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้น เป็นทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทแกล้วทหาร {20:47} แต่มีทหารหกร้อยคนหันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน และไปอาศัยอยู่ที่ศิลาริมโมนสี่เดือน {20:48} คนอิสราเอลก็หันกลับไปสู่คนเบนยามินอีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาลิงที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสียทั้งหมด

บทที่ 8

นางรูธ / Ruth

{1:1} อยู่มาในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยครอบครองอยู่นั้นเกิดกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดิน มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ คือตัวเขาพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน {1:2} ชายคนนั้นชื่อเอลีเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมี บุตรชายสองคนชื่อมาห์โลนและคิลีโอน เป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ เขาทั้งหลายเดินทางเข้าไปในแผ่นดินโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น {1:3} แต่เอลีเมเลคสามีของนางนาโอมีสิ้นชีวิตเสีย ทั้งนางไว้กับบุตรชายทั้งสอง {1:4} บุตรชายสองคนนี้ก็ไ้หญิงชาวโมอับมาเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อโอโรปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูธ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี {1:5} แล้วมาห์โลนและคิลีโอนทั้งสองคนก็สิ้นชีวิต หญิงคนนั้นก็ต้องเปล่าเปลี่ยวเพราะเหตุสามีและบุตรชายทั้งสองของนางต้องล้มหายตายจากไป {1:6} แล้วนางนั้นพร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสองก็ลุกขึ้นออกเดินทางจากแผ่นดินโมอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ในแผ่นดินโมอับนั้น นางได้ยินข่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์และประทานอาหารแก่เขาทั้งหลาย {1:7} นางจึงออกจากตำบลที่นางอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เดินทางทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ {1:8} แต่นาโอมีกล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองของนางว่า "ไปเถิด ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอพระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาต่อเจ้าทั้งสอง ดังที่เจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ตายไปแล้วและต่อแม่" {1:9} ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้เจ้ามีความสุข ขอให้ต่างก็ได้เข้าอยู่ในเรือนของสามี" แล้วนาโอมีก็จับลูกสะใภ้ทั้งสอง ต่างก็ส่งเสียงร้องไห้ {1:10} นางทั้งสองจึงพูดกับแม่สามีว่า "อย่าเลย เราทั้งสองจะกลับไปกับแม่ไปถึงชนชาติของแม่" {1:11} แต่นาโอมีตอบว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงกลับไปเสียเถอะ จะไปกับแม่ทำไมเล่า แม่ยังมีบุตรชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าหรือ

{1:12} ลูกสาวของแม่เอ๋ย กลับไปเสียเถอะ กลับไปตามทางของเจ้า แม่แก่เกินที่จะมีสามีแล้ว หากแม่จะว่าแม่ยังมีความหวังอยู่ ถ้าแม่จะมีสามีคืนวันนี้และให้กำเนิดบุตรชาย {1:13} แล้วเจ้าจะรออยู่จนบุตรชายนั้นเติบโตได้หรือ เจ้าจะอดใจไม่แต่งงานหรือ อย่าเลยลูกสาวของแม่เอ๋ย แม่มีความสุขขึ้นมากเพราะเห็นแก่เจ้า ที่พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้กระทำแก่แม่ถึงเพียงนี้" {1:14} แล้วต่างก็ส่งเสียงร้องไห้อีก โอโรปาห์ก็จับลาแม่สามี แต่รูธยังเกาะแม่สามีอยู่

{1:15} นาโอมีจึงว่า "ดูเถิด พี่สะใภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว จงกลับไปตามพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด" {1:16} แต่รูธตอบว่า "ขอแม่อย่าวิงวอนให้ฉันจากแม่หรือเลิกติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน {1:17} แม่ตายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาพากฉันจากแม่นอกจากความตาย ก็ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษฉันและให้หนักยิ่งกว่า" {1:18} เมื่อนาโอมีเห็นว่ารูธตั้งใจจะไปด้วยจริงๆแล้ว นางก็ไม่พูดอะไรอีก {1:19} ดังนั้นทั้งสองนางก็พากันไปจนถึงเมืองเบธเลเฮม ต่อมาเมื่อนางทั้งสองมาถึงเบธเลเฮมแล้ว ชาวเมืองทั้งสี่ก็พากันแตกตื่นเพราะเหตุนางทั้งสอง จึงพูดกันว่า "นี่แน่ะหรือ นางนาโอมี" {1:20} นาโอมีตอบเขาว่า "ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมีเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถอะ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกระทำแก่ฉันอย่างขมขื่น {1:21} เมื่อฉันจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระเยโฮวาห์ทรงพาค้นกลับมาตัวเปล่า เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ฉันทุกข์ใจดังนี้ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้จะเรียกฉันว่านาโอมีทำไมเล่า" {1:22} ดังนั้นนาโอมีจึงกลับมา และรู

ธลูกสะไภ้ชาวโมอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ และเขาทั้งสองมายังเมืองเบธเลเฮมในต้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

{2:1} ฝ่ายนาโอมินั้นมีญาติข้างสามัคคีคนหนึ่ง เป็นคนมั่งมีครอบครัวเดียวกับเอลีเมเลค ชื่อโบอาส {2:2} และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมิว่า "บัดนี้ขอให้ฉันไปที่ทุ่งนา เพื่อจะเก็บรวงข้าวตกตามหลังผู้ที่มีสายตากกรุณาต่อฉัน" นาโอมิตอบนางว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงไปเถิด" {2:3} นางก็ออกเดินตามหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตก เผอิญเข้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นญาติของเอลีเมเลค

{2:4} ดูเถิด โบอาสมาจากเบธเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้าเถิด" เขาทั้งหลายตอบว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่านเถิด" {2:5} โบอาสจึงถามคนใช้ผู้คอยควบคุมคนเกี่ยวข้าวว่า "หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร" {2:6} คนใช้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคนเกี่ยวข้าวจึงตอบว่า "นางเป็นหญิงชาวโมอับกลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนาโอมิ" {2:7} นางพูดว่า 'ขออนุญาตให้ดิฉันเดินตามคนเกี่ยวคอยเก็บข้าวตกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะคะ' นางก็มาเก็บข้าวตกตั้งแต่เวลาเช้าจนบัดนี้ เว้นแต่ได้พักเหนื่อยหนึ่งที่เรือน" {2:8} แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า "ลูกสาวเอ๋ย ขอพักเหนื่อย อย่าไปเก็บข้าวที่นาอื่น หรือทิ้งนาไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของฉัน" {2:9} ตาของเจ้าจงมองดูตามนาที่เขากำลังเก็บเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จงติดตามเขาไป ฉันได้สั่งพวกหนุ่มๆมิให้รบกวนเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำซึ่งคนหนุ่มๆตักไว้" {2:10} รูธก็ซบหน้าน้อมตัวลงถึงดินและพูดว่า "ทำไมดิฉันจึงได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ท่านจึงเอาใจใส่ดิฉันในเมื่อดิฉันเป็นแต่เพียงคนต่างด้าว" {2:11} แต่โบอาสตอบนางว่า "ทุกอย่างที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่สามีของเจ้าตั้งแต่สามีของเจ้าสิ้นชีวิตแล้วนั้น มีคนมาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว และเขายกด้วยว่า เจ้ายอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน" {2:12} ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการงานของเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำมาแล้วนั้นเถิด และขอให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซึ่งเจ้าเข้ามาวางใจอยู่ได้ ปีกของพระองค์นั้น จงทรงปูน้าเหนืออันบริบูรณ์แก่เจ้า" {2:13} รูธจึงกล่าวว่า "เจ้านายของดิฉัน ขอให้ดิฉันได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะท่านได้ปล่อยใจดิฉัน และเพราะท่านได้กล่าวคำที่แสดงความเมตตากรุณาต่อหญิงคนใช้ของท่าน ถึงแม้ดิฉันไม่เป็นเหมือนคนหนึ่งคนในพวกหญิงคนใช้ของท่าน" {2:14} โบอาสก็บอกนางว่า "พอถึง

เวลารับประทานอาหารเชิญมานี้เถิด มารับประทานขนมปังบ้าง และเอาอาหารมาจึมน้ำส้มเถิด" นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคนเกี่ยวข้าว โบอาสจึงส่งข้าวตั่วให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังเหลือไว้บ้าง {2:15} เมื่อนางลุกขึ้นไปเก็บข้าว โบอาสก็บัญชาชายหนุ่มของท่านว่า "จงยอมให้นางเก็บข้าวตกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะ อย่าได้ตำหนินางเลย" {2:16} จงดึงข้าวออกจากฟ่อนทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง อย่าว่านางเลย" {2:17} นางก็เที่ยวเก็บข้าวที่ตกในนาจนถึงเวลาเย็น แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวบาร์เลย์ประมาณเอฟัทหนึ่ง {2:18} นางยกข้าวขึ้นขึ้นและเข้าไปในเมือง แม่สามีก็เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาอาหารที่เหลือเมื่อนางรับประทานอิ่มแล้วนั้นให้แก่แม่สามีด้วย {2:19} แม่สามีจึงกล่าวแก่นางว่า "วันนี้ลูกไปเก็บข้าวตกที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด" นางจึงบอกแก่แม่สามีให้ทราบนางไปทำงานกับผู้ใด นางว่า "ผู้ชายที่ฉันไปทำงานด้วยในวันนี้ชื่อบัวอาส" {2:20} นาโอมิจึงพูดกับบุตรสะไภ้ว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่เขาเถิด พระกรุณาของพระองค์ไม่เคยขาดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่หรือผู้ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว" นาโอมิกล่าวแก่นางด้วยว่า "ชายคนนั้นเป็นญาติของเรา เขาเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา" {2:21} รูธชาวโมอับกล่าวว่า "นอกจากนั้นเขายังพูดกับฉันว่า 'เจ้าจงอยู่ใกล้ๆคนใช้หนุ่มของฉันจนกว่าเขาจะเกี่ยวข้าวของฉันเสร็จ'" {2:22} นาโอมิพูดกับรูธบุตรสะไภ้ว่า "ดีแล้ว ลูกสาวของแม่เอ๋ย ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาวใช้ของเขา เพื่อว่าเขาจะไม่พบเจ้าในนาอื่น" {2:23} ดังนั้นนางจึงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของโบอาสเที่ยวเก็บข้าวตกจนสิ้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี และนางก็อาศัยอยู่กับแม่สามี

{3:1} นาโอมิแม่สามีของนางพูดกับนางว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย ถ้าแม่จะหาที่พึ่งพักให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีความสุขไม่ควรรือ" {3:2} โบอาสผู้ซึ่งเจ้าไปกับพวกสาวใช้ของเขานั้น เป็นญาติของเรามาใช่หรือ ดูเถิด คืนวันนี้เขาจะขัดข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าว {3:3} จงอาบน้ำ ทาน้ำมัน สวมเครื่องแต่งกายแล้วลงไปที่ลานนวดข้าว แต่อย่าให้ท่านเห็นตัวจนกว่าท่านจะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว {3:4} เขานอนที่โนงจงสังเกตไว้ให้ดีแล้วจงไปเปิดผ้าคลุมเท้าขึ้น และจงนอนที่นั่น ต่อไปท่านจะบอกตัวเองว่าเจ้าจะต้องทำประการใด" {3:5} นางตอบว่า "แม้ว่าอย่างไร ฉันจะกระทำตามทุกอย่าง" {3:6} ดังนั้นนางจึงลงไปยังลานนวดข้าว และกระทำตามที่แม่สามีบอกทุกอย่าง {3:7} เมื่อโบอาสรับประทานและดื่มจนสำราญใจแล้ว ท่านก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าว แล้วนางก็ย่องเข้ามาเปิดผ้าคลุมเท้าของท่าน

ขึ้น และนอนลงที่นั่น

{3:8} ต่อมาพอถึงเที่ยงคืนชายคนนั้นก็ตกใจตื่นพลิกตัวดูเถิด มีผู้หญิงมานอนอยู่ที่เท้าของท่าน {3:9} ท่านจึงถามว่า "เจ้าเป็นใคร" นางตอบว่า "ดิฉันคือธิดาของหญิงคนใช้ของท่านค่ะ ขอให้ท่านกางชายเสื้อของท่านห่มหญิงคนใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติสนิทถัดมา" {3:10} ท่านจึงว่า "ลูกสาวเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่เจ้าเถิด คุณของเจ้าครั้งหลังนี้ก็ใหญ่ยิ่งกว่าครั้งก่อน ด้วยว่าเจ้ามิได้ไปหาคนหนุ่ม ไม่ว่าจนหรือมั่งมี {3:11} บัดนี้ลูกสาวเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย สิ่งที่เจ้าขอร้องเราจะกระทำตามทุกอย่าง บรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ของเมืองเราทราบดีอยู่แล้วว่าเจ้าเป็นผู้หญิงที่ดี {3:12} และก็เป็นความจริงด้วยที่ฉันเป็นญาติสนิท แต่ยังมีญาติอีกคนหนึ่งสนิทกว่าฉัน {3:13} คืนนี้เจ้าจงค้างที่นี่ก่อน พรุ่งนี้เช้า ถ้าเขาจะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้าก็ดีแล้ว ให้เขาทำหน้าที่ญาติสนิทเถอะ แต่ถ้าเขาไม่เต็มใจที่จะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ฉันจะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้าแน่ฉันนั้น จงนอนลงเถิดจนกว่าจะรุ่งเช้า" {3:14} ดังนั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของท่านจนรุ่งเช้า แต่นางลุกขึ้นก่อนคนจะจำหน้ากันได้ เพราะท่านคิดว่า "อย่าให้ใครทราบว่ามีผู้หญิงมาที่ลานนวดข้าว" {3:15} ท่านพูดว่า "จงเอาผ้าคลุมที่เจ้าใช้อยู่ที่นั่นคลี่ออก" นางก็คลี่ผ้าคลุมออก ท่านก็ดวงข้าวบาร์เลย์หกทะนานให้นางแบกไป แล้วก็เข้าไปในเมือง {3:16} เมื่อนางมาถึง แม่สามีจึงถามว่า "เป็นใครหนอ ลูกสาวของแม่เอ๋ย" แล้วนางก็เล่าตามที่ท่านได้กระทำ ต่อมาแม่สามีฟังทุกอย่าง {3:17} และนางว่า "ท่านให้ข้าวบาร์เลย์หกทะนานนี้แก่ฉัน ท่านว่า 'เจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีมือเปล่าเลย'" {3:18} แม่สามีจึงว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าท่านจะไม่หยุดเลยจนกว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้"

บทที่ 9

1 ซามูเอล / 1 Samuel

{1:1} มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาธามิเชฟิม แห่งแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีฮู ผู้เป็นบุตรชายโทหุ ผู้เป็นบุตรชายศูฟ คนเอฟราอิม {1:2} ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนินนาห์ เปนินนาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มีบุตร {1:3} ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองซีโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนี และฟีเนหัส ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ {1:4} ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตวบูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปนินนาห์ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง {1:5} ท่านแบ่งให้ฮันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักฮันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย {1:6} ปรปักษ์ของนางก็ย่ำแย่อย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย {1:7} เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ปรปักษ์ของนางก็เคยย่ำแย่ นางเพราะฉะนั้นนางฮันนาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร {1:8} และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า "ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอฉันไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ" {1:9} หลังจากที่รับประทานอาหารและดื่มที่เมืองซีโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีปุโรหิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์

{1:10} นางเป็นทุกข์ร้อนใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ร้องไห้คร่ำครวญ {1:11} นางก็ปฎิญาณไว้ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และยังระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์

แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมิได้โกนจะไม่แต่งงานสืบเชื้อสายของเขาเลย" {1:12} อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตดูปากของนาง {1:13} ฝ่ายฮันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมูบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมึนเมา {1:14} เอลีจึงพูดกับนางว่า "เธอจะเมาไปนานสักเท่าใด ทั้งเหล้าองุ่นเสียเถิด" {1:15} แต่ฮันนาห์ตอบว่า "มิใช่เช่นนั้นเจ้าค่ะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {1:16} ขออย่าถือว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นลูกสาวของเบลีอัล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานทุกข์มาก" {1:17} แล้วเอลีก็ตอบว่า "จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น" {1:18} และนางก็กล่าวว่า "ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด" แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป {1:19} เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเอลคานาห์ก็ร่วมรู้กับฮันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง

{1:20} และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า "ดิฉันทูลขอมาจากพระเยโฮวาห์" {1:21} ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฎิญาณของท่าน {1:22} แต่ฮันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะ

นางบอกสามีว่า "ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้จะหย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป" {1:23} เอลคานาห์สามีบอกนางว่า "จงทำตามที่เราเห็นชอบเถิด รออยู่จนให้เขาหย่านม ขอเพียงให้พระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด" นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวจนนางให้เขาหย่านม

{1:24} และเมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับวัวสามตัว แป้งหนึ่งเอฟาห์ และน้ำอุ่นหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขาไปที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่ {1:25} แล้วเขาทั้งหลายก็พบว่าผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี {1:26} นางก็กล่าวว่า "โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่หน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ {1:27} ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน {1:28} เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ด้วย トラบใดที่เขามีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์" และเขาก็มีสการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

{2:1} นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า "จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้าถูกเชิดชูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าสู่ศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ {2:2} ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์ดังพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย {2:3} อย่าพูดโอหังอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ {2:4} คันธนูของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ชวนเช็กได้กำลังมาคาเดอ {2:5} บรรดาคนที่เคยกินอิมก็ต้อออกมารับจ้างหากิน แต่คนที่เคยหิวก็หยุดหิว คนที่เป็นหมั่นกำเหนิดบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เหี่ยวแห้งไป {2:6} พระเยโฮวาห์ทรงประทานและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา {2:7} พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น {2:8} พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ กระทำให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนนั้น {2:9} พระองค์จะทรงดูอย่างต่ำของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะ

ต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะว่ามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่ {2:10} ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อสู้เขา พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สุดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประทานกำลังแก่ษัตริย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้" {2:11} แล้วเอลคานาห์ก็กลับไปบ้านที่รามัท และเด็กนั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลีปุโรหิต

{2:12} ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นลูกของเบลีอัล เขามิได้รู้จักพระเยโฮวาห์ {2:13} ธรรมเนียมของปุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างไร เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของปุโรหิตจะเข้ามา มือถือขอเกี่ยวเนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่ {2:14} เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแทงเข้าไปในกระเพาะ หรือหม้อหุ หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา ปุโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของตน ที่เมืองซีโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น {2:15} ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไขมัน คนใช้ของปุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชานั้นว่า "ขอเนื้อไปให้ปุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ" {2:16} และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า "ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเถิด" เขาจะตอบว่า "ไม่ได้ เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช้กำลัง" {2:17} ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยโฮวาห์

{2:18} แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอวด้วยเอโฟดผ้าป่าน {2:19} ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆนำมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี {2:20} แล้วเอลีเคยอวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า "ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้แต่พระเยโฮวาห์" แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน {2:21} และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

{2:22} ฝ่ายเอลีชรามากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสิ้นที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล เช่นว่าเขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าลับปลาแห่งชุมนุมด้วย {2:23} และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า "ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึง

ความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ {2:24} ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้ยินไม่ดีเลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด {2:25} ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำความบาปต่อพระเยโฮวาห์ ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า" แต่เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะทรงประหารเขาเสีย {2:26} ฝ่ายกุมารชาวมูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์ และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

{2:27} ครั้งนั้นมีบุตรของพระเจ้ามาหาเอลี กล่าวแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เราได้เผยเราเองให้แจ้งแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับวงศ์วานของฟาโรห์ {2:28} และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นปุโรหิตของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโฟดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้นแก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า {2:29} เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เขากลายตามบัญชาของเราในที่อาศัยของเรา และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้อาวุธของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา' {2:30} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า 'เราพูดโดยความจริงว่า วงศ์วานของเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าจะดำเนินต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์' แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า 'ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะทำให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น {2:31} ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศ์วานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงศ์วานของเจ้า {2:32} แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีคนชราในวงศ์วานของเจ้าเป็นนิตย์ {2:33} คนของเจ้าซึ่งเราได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรานั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงศ์วานของเจ้าจะตายในวัยอันเบ่งบานของเขา {2:34} และสิ่งนี้จะเป็หมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว {2:35} และเราจะให้ปุโรหิตผู้สัตย์ซื่อของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มิอยู่ในจิตใจของเรา และเราจะสร้างวงศ์วานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้า

ผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์ {2:36} และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศ์วานของเจ้าจะมาราบไว้หาขอเงินเหรียญหนึ่ง และขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า "ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักทีหนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อยหนึ่ง""

{3:1} ฝ่ายกุมารชาวมูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี ในสมัยนั้นพระดำรัสของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบอญัก {3:2} อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมืดมัว มองอะไรไม่เห็น {3:3} ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ชาวมูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั่น {3:4} พระเยโฮวาห์ทรงเรียกชาวมูเอลและชาวมูเอลทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่" {3:5} เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า "เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก" เขาก็ไปนอน {3:6} และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า "ชาวมูเอลเอ๋ย" และชาวมูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า "ลูกเอ๋ย เรามิได้เรียกเจ้า จงนอนอีก" {3:7} ฝ่ายชาวมูเอลไม่เคยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา {3:8} และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกชาวมูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ชาวมูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แล้วเอลีจึงหยิ่งรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น {3:9} เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับชาวมูเอลว่า "จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า 'พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่'" ชาวมูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน {3:10} และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆว่า "ชาวมูเอล ชาวมูเอลเอ๋ย" และชาวมูเอลทูลตอบว่า "ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่" {3:11} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาวมูเอลว่า "ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซำทั้งสองข้าง {3:12} ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศ์วานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด {3:13} ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศ์วานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขาทำแล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม {3:14} เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณต่อวงศ์วานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์" {3:15} ชาวมูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และ

ซามูเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี {3:16} เอลีก็เรียกซามูเอลมากล่าวว่า "ซามูเอล บุตรของข้าเอ๋ย" และซามูเอลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่" {3:17} และเอลีถามว่า "เรื่องอะไรนะที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า" {3:18} ดังนั้นซามูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า "คือพระเยโฮวาห์เองขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด" {3:19} และซามูเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มิให้ว้าจาของท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว {3:20} และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบาก็ทราบว่ ซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ {3:21} และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซีโลห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลที่ซีโลห์ โดยพระดำรัสของพระเยโฮวาห์

{4:1} และถ้อยคำของซามูเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟิลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเอบเนเอเซอร์ และคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในอาเฟก {4:2} คนฟิลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ {4:3} และเมื่อกองทัพกลับมาสู้ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า "ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเตียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เราจากเมืองซีโลห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมาท่ามกลางเราและจะช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา" {4:4} เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเรูบ มาจากซีโลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น {4:5} เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็โห่ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น {4:6} และเมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินเสียงโห่ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า "เสียงโห่ร้องอีกทีก็ครีโคริมในค่ายของคนฮีบรูนั้นหมายความว่าอะไรกัน" และเขาทราบว่หีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว {4:7} คนฟิลิสเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่ "พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว" และเขากล่าวว่ "วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย {4:8} วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรงฤทธิ์านุภาพนี้ได้ พระ

เหล่านี้นเป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวฮีบรูด้วยภัยพิบัตินานาชนิดในถิ่นทุรกันดาร {4:9} โอ คนฟิลิสเตียเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเจ้าจะไม่เป็นทาสของคนฮีบรูดังที่เขาเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ" {4:10} เพราะฉะนั้นคนฟิลิสเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตน ครั้นนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน {4:11} และหีบแห่งพระเจ้าก็ถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย {4:12} ผู้ชายคนเบนยามินคนหนึ่งวิ่งไปจากแนวรบมาถึงซีโลห์ในวันเดียวกัน เสื้อผ้าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา {4:13} เมื่อเขามาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวนด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งสิ้นก็ร้องขึ้น {4:14} เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า "นั่นเสียงอะไรกันโกลาหล" แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี {4:15} ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัว มองอะไรไม่เห็น {4:16} ชายคนนั้นบอกเอลีว่ "ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแนวรบ ข้าพเจ้าหนีมาจากแนวรบวันนี้" เอลีก็ถามว่ "ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง" {4:17} ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่ "อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟิลิสเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตาย และหีบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย" {4:18} ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็หงายหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หักและท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี {4:19} ฝ่ายบุตรสะกัของท่าน คือกรรยาของฟีเนหัสมีครีคร่ำกำลังจะคลอดบุตรและเมื่อนางได้ยินข่าวว่ เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพ่อสามีและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็โหมตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง {4:20} เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่ "อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง" แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง {4:21} นางให้ชื่อเด็กนั้นว่ อีคาโบด กล่าวว่ "ส่งราศีพราภไปจากอิสราเอลแล้ว" เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อสามีและสามีของนาง {4:22} และนางกล่าวว่ "ส่งราศีได้พราภจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป"

{5:1} คนฟิลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอบเนเอเซอร์ถึงเมืองอัสโดด {5:2} เมื่อคนฟิลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกน

และวางไว้ข้างพระดาโกน {5:3} และเมื่อประชาชนชาวอัสโดตั้นเข้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนได้ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม {5:4} แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเข้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ศิเยรของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน {5:5} เพราะเหตุนี้เองบุโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เกี่ยวข้องในนิเวศของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระดาโกนที่เมืองอัสโดตจนถึงทุกวันนี้ {5:6} พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอัสโดตอย่างหนัก พระองค์ทรงทำลายเขาและทรง फैนเขาด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ทั้งชาวอัสโดตและเขตแดนของชาวเมืองนั้น {5:7} และเมื่อชาวเมืองอัสโดตเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า "อย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเรอย่างหนัก" {5:8} เขาจึงใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสี่ของฟิลิสเตีย และกล่าวว่า "เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี" เขาทั้งหลายตอบว่า "ให้เราหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอล อ้อมไปยังเมืองกัท" เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น {5:9} แต่เมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้เมืองนั้น กระทำให้เกิดการทำลายอย่างหนัก และทรง फैนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คือให้เกิดริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขทั้งหลาย {5:10} เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า "เขาได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย" {5:11} เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิสเตีย และกล่าวว่า "จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะได้ไม่ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย" เพราะว่ามีการทำลายล้างอย่างน่ากลัวแพร่ไปทั่วเมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก {5:12} คนที่ไม่ตายก็เป็นริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

{6:1} หีบแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถิ่นคนฟิลิสเตียเจ็ดเดือน {6:2} คนฟิลิสเตียก็เชิญพวกบุโรหิตและพวกโหรมา กล่าวว่า "เราจะกระทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอบอกเราว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี" {6:3} เขา

ทั้งหลายตอบว่า "ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่าส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสียจากท่าน" {6:4} และเขากล่าวว่า "จัดอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์" เขาทั้งหลายตอบว่า "ลูกริดสีดวงทวารทองคำชั้นรุนแรงทำลูกกับหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตีย เพราะว่าโรคอย่างเดียวกันนั้นติดต่อกับท่านทั้งหลายและเจ้านายด้วย" {6:5} เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของท่านและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจงถวายส่งราศีแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลาย ทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน {6:6} ทำไมท่านจึงกระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่ชาวอียิปต์และฟาโรห์ได้กระทำจิตใจของเขาให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์สู้เขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเขาทั้งหลายก็จากไป {6:7} ฉะนั้นบัดนี้จึงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับแม่วัวคูหนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย จงเอาแม่วัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากลูกๆของมันกลับไปบ้านเสียให้พ้นจากมัน {6:8} จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบที่อยู่ข้างๆ แล้วก็ปล่อยให้มันไป {6:9} และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบธเซเมช พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง" {6:10} คนเหล่านั้นก็กระทำตาม นำเอาแม่วัวคูหนึ่งเทียมเข้ากับเกวียน แล้วขังลูกๆของมันไว้ที่บ้าน {6:11} และเขาก็วางหีบแห่งพระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนูทองคำและรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของเขา {6:12} แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบธเซเมชไปตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบธเซเมช {6:13} ฝ่ายชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาโลอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น {6:14} เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบธเซเมชและหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงผ่าไม้เกวียนเป็นฟืน และ

เอาแม่วัวเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ {6:15} และคนเลวก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ลง และหีบที่อยู่ข้างๆ ซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่ นั้น และชาวเบธเซเมก็ถวายเครื่องเผาบูชาและถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น {6:16} และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของชนฟิลิสเตียได้เห็นแล้วเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น {6:17} ต่อไปนี้เป็นรูปริดสีดวงทวารทองคำชิ้นรุนแรง ซึ่งคนฟิลิสเตียถวายเป็นเครื่องบูชาแก่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสโดด เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอัสเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง {6:18} รูปหนูทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟิลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบล ซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงไว้วันนั้น หินนั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเซเม {6:19} พระองค์จึงทรงประหารชาวเบธเซเม เพราะว่าเขทั้งหมดได้มองข้างในหีบแห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้วางใจ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก {6:20} แล้วชาวเบธเซเมจึงกล่าวว่า "ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าบริสุทธิ์องค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดได้" {6:21} ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองศิริยาทเยอริมกล่าวว่า "คนฟิลิสเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปอยู่กับท่านเถิด"

{7:1} ชาวศิริยาทเยอริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึงเรือนของอาบินาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทั้งหลายก็ชำระเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแลหีบแห่งพระเยโฮวาห์ {7:2} อยู่มานับแต่วันที่หีบนั้นอยู่ที่ศิริยาทเยอริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดาวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็คร่ำครวญถึงพระเยโฮวาห์ {7:3} แล้วซามูเอลพูดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นว่า "ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระแท่นด้าวและพระอัสทาโรทเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย" {7:4} คนอิสราเอลจึงทิ้งพระบาศ์และพระอัสทาโรท และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น

{7:5} แล้วซามูเอลกล่าวว่า "จงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสเปห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮ-

วาทเพื่อท่าน" {7:6} เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสเปห์ และตักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอดอาหารในวันนั้นและกล่าวว่า "เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์" และซามูเอลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสเปห์ {7:7} เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสเปห์ เจ้านายแห่งฟิลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้นเขาก็กลัวคนฟิลิสเตีย {7:8} และคนอิสราเอลร้องต่อซามูเอลว่า "อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย"

{7:9} ซามูเอลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแด่พระเยโฮวาห์ และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังท่าน {7:10} ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นสู้กับคนฟิลิสเตีย กระทำให้คนฟิลิสเตียสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล {7:11} คนอิสราเอลก็ออกจากมิสเปห์ติดตามคนฟิลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนถึงเมืองเบธคาร์ {7:12} แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสเปห์และเชน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอเบนเอเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้" {7:13} ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้คนฟิลิสเตียตลอดชีวิตของซามูเอล {7:14} หัวเมืองที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัทและอิสราเอลก็ได้ตีดินแดนของหัวเมืองเหล่านั้นคืนมาจากมือของคนฟิลิสเตีย ครั้งนั้นมีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอาโมไรต์ด้วย

{7:15} ซามูเอลได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอดชีวิตของท่าน {7:16} และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสเปห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น {7:17} แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามาท เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

{8:1} อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล {8:2} บุตรหัวปีของท่านชื่อโยเอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา {8:3} แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินใน

ทางของท่าน ได้เลียงไปหาทำไร เขาจับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย {8:4} และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากันมาหาซามูลที่เมืองรามัท {8:5} และเรียนท่านว่า "ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งหลายเถิด" {8:6} แต่เมื่อเขาพูดว่า "ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย" ก็กระทำให้ซามูลไม่พอใจ และซามูลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

{8:7} และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูลว่า "จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเขามิได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา มิให้เราครอบครองเหนือเขา {8:8} ตามการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย {8:9} เหตุฉะนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแต่งตั้งกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย" {8:10} ซามูลจึงเอาพระดำรัสทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์ {8:11} ท่านกล่าวว่า "นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็นพลม้า และให้วิ่งหน้ารถรบของพระองค์ {8:12} แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นายห้ำสิบของพระองค์ ให้บางคนไถที่ดินของพระองค์และเกี่ยวข้าว และทำศาสตราวุธ และเครื่องใช้ของรถรบ {8:13} พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครีวและบั้งขนม {8:14} พระองค์จะเอาเขาไปสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้า ให้แก่ข้าราชการของพระองค์ {8:15} พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลงุ่นของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระองค์ {8:16} พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆ ที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของพระองค์ {8:17} พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์ {8:18} ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่านในวันนั้น" {8:19} แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของซามูล เขาทั้งหลายกล่าวว่า "เราไม่ยอม แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา {8:20} เพื่อเราจะเหมือนประชาชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของเรา

จะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไปและรบศึกให้เรา" {8:21} และเมื่อซามูลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ {8:22} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูลว่า "จงฟังเสียงของเขาทั้งหลายเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา" แล้วซามูลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน"

{9:1} มีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่อศิษ บุตรชายของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโรร์ บุตรชายของเบโคร์ท บุตรชายของอาฟิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย {9:2} ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุดในกลุ่ม ไม่มีชายคนใดในกลุ่มคนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่บัดขึ้นไป {9:3} ฝ่ายผู้แม่ลาของศิษบิดาของซาอูลหายไป ศิษจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า "ลุกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา" {9:4} เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเข้าแผ่นดินซาลิซา เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินซาอูลิม แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็หาลาไม่พบ {9:5} เมื่อเขามาถึงแผ่นดินคูฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า "มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา" {9:6} แต่คนใช้ตอบท่านว่า "ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขาหนีถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน" {9:7} แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า "แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขนมปังในย่ามของเราทั้งหมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง" {9:8} คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า "ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยวเซเชลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา" {9:9} (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า "มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน" เพราะผู้ทำนายในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย) {9:10} และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า "พูดดีนี้มาให้เราไปกันเถิด" เขาทั้งสองขึ้นไปในเมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่ {9:11} ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า "ผู้ทำนายอยู่ที่ไหนหรือ" {9:12} เธอทั้งหลายตอบว่า "อยู่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไป จงรีบเข้าเถิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อใกล้ เพราะวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง {9:13} พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบก่อนที่ผู้ทำ

นายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ ปุชนียสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะว่าท่านจะต้องมาถวายพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน ฉะนั้นบัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบกันที่" {9:14} เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเขาเข้าไปในเมือง ดูเอิต ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนียสถานสูงนั้น {9:15} พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า {9:16} "พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเจิมเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟิลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา" {9:17} เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า "ดูเอิต นี่เป็นชายคนที่เราได้พูดกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา" {9:18} แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า "ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน" {9:19} ซามูเอลตอบซาอูลว่า "ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปุชนียสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซ่อนอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน {9:20} ส่วนเรื่องลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ" {9:21} ซาอูลตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนยามินดอกหรือเป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ด้อยที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า" {9:22} แล้วซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในห้องโถงให้หนึ่งในตอนต้นที่นั่งสำหรับผู้ที่ได้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน {9:23} และซามูเอลพูดกับคนครัวว่า "จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกว่า 'เก็บไว้ต่างหาก' นั้นมา" {9:24} คนครัวจึงนำเอาส่วนขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูเอลกล่าวว่า "ดูเอิต สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า 'ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว'" ซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอลในวันนั้น {9:25} และเมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากปุชนียสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน {9:26} และเขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อ

สว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า "จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน" ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล {9:27} เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาถึงซานเมือง ซามูเอลจึงพูดกับซาอูลว่า "จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพ้นไป) ท่านจงหยุดที่นี้ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ"

{10:1} แล้วซามูเอลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของซาอูล และจูท่านแล้วกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ" {10:2} เมื่อท่านจากฉันไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝังศพของนางราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศเลซาร์ และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า 'ลาซึ่งท่านไปหาฉันพบแล้ว ดูเอิต บัดนี้บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวว่า "เราจะทำอะไรเรื่องบุตรชายของเราดี"' {10:3} และท่านจะเดินเลยที่นั่นไปถึงที่ราบตำบลทาโบร์ ที่นั่นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังน้ำองุ่นหนึ่ง {10:4} เขาทั้งหลายจะค้ำท่านและมอบขนมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา {10:5} ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขาศาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปุชนียสถานสูง ถือพิณใหญ่ รำมะนา เปียโนเขาคู นำหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา {10:6} แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสถิตกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน {10:7} เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรตามแต่มีโอกาสเกิด เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน {10:8} และท่านจงลงไปทีใกล้กาลก่อนฉัน และดูเอิต ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน จนฉันมาหาท่าน และสำแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร" {10:9} เมื่อซาอูลหันหลังไปจากซามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น {10:10} เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเอิต ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา {10:11} และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมาก่อนเห็นว่า ดูเอิต ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า "อะไรหนอเกิดขึ้น

แก่บุตรชายของคิช ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ" {10:12} ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า "และบิดาของเขាทั้งหลายคือใคร" ดังนั้นจึงเป็นคำภีษิตว่า "ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ" {10:13} เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดลงแล้ว ท่านก็มายังปูชนียสถานสูง {10:14} ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า "เจ้าไปไหนมา" และท่านตอบว่า "ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูล" {10:15} ลุงของซาอูลกล่าวว่า "ซามูลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง" {10:16} และซาอูลตอบลุงของท่านว่า "เขายกเราแถมแจ้งว่าพบลาแล้ว" แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย {10:17} ฝ่ายซามูลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มิสเปห์ {10:18} และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคณเหล่านั้นที่บีบบังคับเจ้า' {10:19} แต่วันนี้ท่านละทิ้งพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า 'เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา' เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพี่น้องของท่าน" {10:20} แล้วซามูลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับฉลากได้ตระกูลเบนยามิน {10:21} ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับฉลากได้ครอบครัวมัดดี และจับฉลากได้ซาอูลบุตรชายคิช แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็หาไม่พบ {10:22} เขาจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ต่อไปว่า "ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองสัมภาระ" {10:23} เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั่น และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบาชันไป {10:24} ซามูลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนท่าน" และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า "ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญ" {10:25} แล้วซามูลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งกษัตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือ และวางถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วซามูลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน {10:26} ซาอูลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักรบซึ่งพระเจ้าทรงดลใจไปกับท่านด้วย {10:27} แต่มีลูกแห่งเบลีอัลบางคนกล่าว

ว่า "ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร" และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย

{11:1} ฝ่ายนาทาซคนอัมโมนได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายสู้เมืองยาเบชกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบชจึงพูดกับนาทาซว่า "ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน" {11:2} แต่นาทาซคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะทะเลงตาชาวของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่อภัยแก่คนอิสราเอลทั้งปวง" {11:3} ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบชกล่าวแก่ท่านว่า "ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน" {11:4} เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้เข้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องให้เสียงดัง {11:5} ดูเถิด ซาอูลตอนฝูงวัวกลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า "ประชาชนเป็นอะไรไปเขาจึงร้องไห้" ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบช {11:6} เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นพระวิญญาณของพระเจาก็สถิตกับซาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง {11:7} ท่านจึงเอาวัวมาคู่หนึ่งพ่นออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสี่ของอิสราเอลโดยมือของผู้สื่อสาร กล่าวว่า "ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูลและซามูล จะกระทำอย่างนี้แก่ตัวของเขา" และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน {11:8} เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่เบเซก นับคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยูดาห์ได้สามหมื่นคน {11:9} เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า "ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบชกิเลอาดว่า 'พรุ่งนี้เวลาแดดร่อนท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น' " เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกยาเบช เขาทั้งหลายก็มีความยินดี {11:10} ดังนั้นชาวยาเบชจึงว่า "พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง" {11:11} พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัพ ยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด ต่อมา ผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไปรวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย {11:12} แล้วประชาชนจึงเรียนซามูลว่า "คนที่พูดว่า 'ซาอูลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ' นั้น มีใครบ้าง จงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะได้ฆ่าเขาเสีย" {11:13} แต่ซาอูลกล่าวว่า "ในวันนี้อ่าให้ผู้ใดถูก

ประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น" {11:14} แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า "มาเถิด ให้เราพากันไปยังกิบลาล และร้องขึ้นเรื่องราวอาณัติที่นั่นอีก"

{11:15} ประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิบลาล และที่นั่นเขาทั้งหลายก็ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิบลาล แล้วที่นั่นเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั่น

{12:1} ซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งกษัตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว {12:2} และบัดนี้ ดูเถิด กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ทราบหมดแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆมาจนทุกวันนี้ {12:3} ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยานปรีชาข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับวัวของผู้ใดบ้าง หรือ ข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้น้อผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน" {12:4} เขาทั้งหลายกล่าวว่า "ท่านมิได้น้อเรา หรือบีบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด" {12:5} ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า" และเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว"

{12:6} และซามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ {12:7} ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยินดียิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวกับบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย {12:8} เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ได้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ในที่นี้ {12:9} แต่เขาทั้งหลายลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของลิสร้า แม่ทัพแห่งเมืองฮาซอร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และ

เขาเหล่านั้นก็ต่อสู้อับราฮัมของท่าน {12:10} และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ไปปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัสทาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์' {12:11} และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เรูบบาอัล และเบดาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย {12:12} และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหาชกษัตริย์คนอัมโมนมาต่อสู้อันทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'ไม่ได้ แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเรา' ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน {12:13} ฉะนั้นบัดนี้จึงดูกษัตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งกษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว {12:14} ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป {12:15} แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้อันทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้อับราฮัมของท่าน

{12:16} เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยินดียิ่งอยู่ คอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย {12:17} วันนี้เป็นฤกษ์ยาวาสาลีไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการที่ได้ขอให้มิมีกษัตริย์สำหรับท่าน" {12:18} ซามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาในวันนั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์และซามูเอลยิ่งนัก {12:19} และประชาชนทั้งหลายเรียนซามูเอลว่า "ขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้มิมีกษัตริย์สำหรับเราทั้งหลาย" {12:20} และซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า "อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำความชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆแล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสีย

จากการติดตามพระเยโฮวาห์ แต่งประณิบัติพระเยโฮวาห์ ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน {12:21} และอย่าหันเหไปติดตาม สิ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะ เป็นสิ่งไม่มีสาระ {12:22} เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ละทิ้ง ประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของ พระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำ ให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์ {12:23} ยิ่งกว่านั้นส่วน ข้าพเจ้าขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้า จะสอนทางที่ดีและที่ถูกให้ท่าน {12:24} จงยำเกรงพระเยโฮวาห์เท่านั้น ประณิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจ ของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมหกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ ท่านแล้วนั้น {12:25} แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความชั่วอยู่ ท่านจะต้องพินาศ ทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ ของท่านด้วย"

{13:1} ชาูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อ พระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี {13:2} ชาูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคน อยู่กับชาูลที่มีคมาซและที่แดนเทือกเขาเบธเอล อีกหนึ่ง พันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนที่ของตน ทุกคน {13:3} โยนาธานได้ตีกองทหารรักษาการของคน ฟิเลเตียซึ่งอยู่ที่เกบาช่ายแพ้ไป คนฟิเลเตียได้ยินถึงเรื่อง นั้น และชาูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า "ขอให้คนฮีบรูทั้งหลายได้ยิน" {13:4} และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยิน เขากล่าวว่า ชาูลได้รับพระชนกทหารรักษาการของคน ฟิเลเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นที่ถูกเกลียดชังของคนฟิเลเตีย เป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับชาูล ที่กิลกาล {13:5} และคนฟิเลเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้ คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน และ กองทหารนั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่คมาซ ทางตะวันออกของเบธาเวน {13:6} เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับขัน (เพราะ ประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และในพุ่มไม้หนาทึบ ในชอกหิน ในอุโมงค์และใน บ่อ {13:7} พวกฮีบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยัง ดินแดนกาตและกิเลอาด แต่ฝ่ายชาูลพระองค์ยังประทับ อยู่ที่กิลกาล และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วย ตัวสัน

{13:8} พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ชาูลกล่าว กำหนดไว้ แต่ชาูลมิได้มาที่กิลกาล ประชาชนก็แตก

กระจายไปจากพระองค์ {13:9} ดังนั้นชาูลจึงตรัสว่า "จง นำเครื่องเผาบูชามาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย" และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา {13:10} ต่อมาพอ พระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดูเถิด ชามูลก็มาถึง ชาูลก็เสด็จออกไปต้อนรับและทรงคำนับท่าน

{13:11} ชามูลถามว่า "ท่านได้กระทำอะไรไปแล้วนี้" และชาูลตรัสตอบว่า "เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าเห็นประชาชน แดกกระจายไปจากข้าพเจ้า และท่านก็ได้มาภายในวันที่ กำหนดไว้ และคนฟิเลเตียก็ได้ชุมนุมกันที่คมาซ {13:12} ข้าพเจ้าจึงว่า 'บัดนี้ คนฟิเลเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิลกาล และข้าพเจ้ายังมีได้ทูลขอพระกรุณาแก่พระเยโฮวาห์' ข้าพเจ้าจึงข่มตัวเอง และได้ถวายเครื่องเผาบูชา" {13:13} และชามูลกล่าวแก่ชาูลว่า "ท่านได้กระทำการที่โง่เขลา เสียแล้ว ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอล เป็นนิรันดร์แล้ว {13:14} แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่ ยั่งยืน พระเยโฮวาห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัย พระองค์แล้ว และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้นั้นให้เป็น เจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสิ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้" {13:15} และชาูลเอง ก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน และ ชาูลทรงนับพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน {13:16} ชาูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และพล ที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน แต่คน ฟิเลเตียตั้งค่ายอยู่ที่คมาซ {13:17} มีกองปล้นออกมา จากค่ายคนฟิเลเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอฟราห์ ยังแผ่นดินชูอัล {13:18} อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบธ ไฮโรน และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือ หุบเขาเศโบอิมตรงถิ่นทุรกันดาร {13:19} คราวนั้นจะหา ช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนฟิเลเตียกล่าว ว่า "เกรงว่าพวกฮีบรูจะทำดาบหรือหอกใช้เอง" {13:20} แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังฟิเลเตียเพื่อลับเหล็กไถ ฆาต ขวานและจอบของเขา {13:21} แต่พวกเขาคิดค่าสำหรับ ลับจอบ ฆาต สามง่าม ขวาน และติดประตัก {13:22} เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันทำศึกจะหาดาบหรือหอกในมือของ พลที่อยู่กับชาูลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ชาูลกับโยนาธาน ราชโอรสของพระองค์มี {13:23} และกองทหารรักษาการ ของคนฟิเลเตียยกไปถึงทางที่ข้ามไปเมืองคมาซ

{14:1} อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของชาูลกล่าว กับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "มาเถิด ให้เราข้าม

ไปยังกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียข้างโนน" แต่หาได้ทูลพระบิดาของตนให้ทราบไม่ {14:2} ชาอูลทรงพักอยู่ที่ซานเมืองกิเบอาห์ใต้ต้นทับทิม ซึ่งอยู่ที่ตำบลมิโกรน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกร้อยคน {14:3} กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิบูบพี่ชายของอีคาโบด บุตรชายของฟีเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลีปโรทิตแห่งพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ เขาถือเอโฟดไป และพวกพลไม่ทราบว่ายอนาธานไปแล้ว {14:4} ตามทางข้ามเขาที่โยนาธานหาช่องที่จะข้ามไปยังค่ายของฟีลิสเตีย นั้น มียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างโนน ยอดหนึ่งมีชื่อว่าโบเซส อีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์ {14:5} หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้ามิคมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์ {14:6} โยนาธานกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มิได้เข้าสู่หนัด บางทีพระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยให้พ้นไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย" {14:7} ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า "จงกระทำทุกสิ่งที่ดีใจของท่านอย่ากระทำให้มันไปเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร" {14:8} แล้วโยนาธานกล่าวว่า "ดูเถิด เราจะข้ามไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น" {14:9} ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า 'จงคอยอยู่จนกว่าเราจะมาหาเจ้า' แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ในที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา {14:10} แต่ถ้าเขาว่า 'จงขึ้นมาหาเราเถิด' แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว จะให้เรื่องนี้เป็นสัญญาณแก่เรา" {14:11} ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนฟีลิสเตียเห็น และคนฟีลิสเตียกล่าวว่า "ดูเถิด พวกฮีบรูออกมาจากรูที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว" {14:12} และคนที่กองทหารรักษาการจึงร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง" และโยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "จงตามข้าขึ้น มา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว" {14:13} แล้วโยนาธานก็คลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป {14:14} การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างในระยะทางครึ่งรอยไถในนาสักสองไร่ {14:15} และบังเกิดการสั่นสะท้านในค่าย ในทุ่งนา และในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้น

ก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสั่นสะท้านมากยิ่งขึ้น {14:16} ยามของชาอูลที่อยู่ ณ กิเบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มองดูอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป วิ่งตีกันไปมา {14:17} แล้วชาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า "จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง" และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเถิด โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น {14:18} และชาอูลรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า "จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่" เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย {14:19} อยู่มาเมื่อชาอูลตรัสกับปุโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟีลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ชาอูลจึงตรัสกับปุโรหิตว่า "หตมื่อไว่ก่อน" {14:20} ชาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเถิด ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง {14:21} ฝ่ายคนฮีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟีลิสเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ เขาทั้งหลายกลับเข้ามาเข้ากับคนอิสราเอลผู้อยู่ฝ่ายชาอูลและโยนาธาน {14:22} ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟีลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านั้นก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย {14:23} พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธาเวนเลยไป {14:24} และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะชาอูลได้ทรงให้ประชาชนสาบานไว้ว่า "ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก้แค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง" เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย {14:25} และชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง {14:26} เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเถิด น้ำผึ้งก็กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำสาบาน {14:27} แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำสาบานของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนสาบาน จึงเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แหงที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ตาก็แจ่มใสขึ้น {14:28} มีชายคนหนึ่งเรียนว่า "พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลสาบานว่า 'ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง'" และพวกพลก็อ่อนเพลีย {14:29} แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า "บิดาของข้ากระทำให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าดาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย" {14:30} ถ้าวันนี้พวกพลได้กินของที่รับมาจากศัตรูซึ่งเขามาได้อย่างอึดหน่าจะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะขณะนี้การฆ่าฟันคนฟีลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ" {14:31} ในวันนั้นเขาทั้งหลายฆ่าฟันคนฟีลิสเตียจากมิคมาซถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก {14:32} และพวกพลก็วิ่งเข้า

หาของที่รีบได้ เอาแกะและวัวและลูกวัวมาฆ่าเสีย ณ ที่นั้นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด {14:33} แล้วเขาก็ไปทูลซาอูลว่า "ดูเถิด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด" และซาอูลจึงรับสั่งว่า "พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว วันนี้จึงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาให้เรา" {14:34} และซาอูลตรัสว่า "ท่านจงกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า 'ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัวมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำให้บาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด'" คินนั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น {14:35} และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์ {14:36} แล้วซาอูลรับสั่งว่า "ให้เราลงไปตามคนฟิลิสเตียทั้งกลางคืน แล้วริบข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย" และเขาทั้งหลายตอบว่า "จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด" แต่บุโรทิตกล่าวว่า "ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด" {14:37} และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟิลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือไม่" แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน {14:38} และซาอูลจึงตรัสว่า "มาที่นี่เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลพึงทราบและเห็นว่าบาปนี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้" {14:39} เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น" แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์ {14:40} แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า "พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง" และประชาชนทูลซาอูลว่า "ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด" {14:41} ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า "ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก" ข้างฝ่ายซาอูลและโยนาธานถูกฉลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป {14:42} แล้วซาอูลรับสั่งว่า "จับฉลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา" และโยนาธานถูกฉลาก {14:43} แล้วซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า "เจ้าได้กระทำการอะไร จงบอกเรามา" โยนาธานก็ทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย" {14:44} และซาอูลตรัสว่า "ขอพระเจ้าทรงลงโทษและให้หนักยิ่งกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่" {14:45} แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า "โยนาธานควรจะต้องตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้นำให้มิชัยใหญ่ยิ่ง

นี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนี้ท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า" ประชาชนได้โยนาริธไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย {14:46} แล้วซาอูลก็เลิกทัพไม่ติดตามคนฟิลิสเตีย และคนฟิลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน {14:47} เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้อัรบราคาห์บุตรทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโซบะห์ และกับคนฟิลิสเตียไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป {14:48} พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลซ และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา {14:49} ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิชวี มัลคีชูวา และชือธิดาทั้งสองของพระองค์ คือ คนหัวปีชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีคาล {14:50} ชื่อแม่เหล็กของซาอูลคืออาหิโนอัม บุตรสาวของอาหิมาอัส และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลูกของซาอูล {14:51} คีซเป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล {14:52} ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟิลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแกลวกกล้า ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์

{15:1} ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า "พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวณะของพระเยโฮวาห์" {15:2} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า 'เราจะลงโทษอามาเลซในการที่สกัดทางอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์ {15:3} บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลซ และทำลายบรรดาที่เขามิฉะนั้นเสียให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูดนม ทั้งวัวแกะ อูฐและลา'" {15:4} ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยูดาสหนึ่งหมื่นคน {15:5} ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลซ และตั้งขุมอยู่ในหุบเขา {15:6} และซาอูลตรัสแก่คนเคไนต์ว่า "ไปเถิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลซ เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขาแยกออกจากอียิปต์" ดังนั้นคนเคไนต์ก็แยกออกไปจากคนอามาเลซ {15:7} และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลซพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองฮาวิลัทไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์ {15:8} ทรง

จับอาักักษัตริย์ของคนอามาเลซได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ {15:9} แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอาักัก และที่ดื่ที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อ้วนพีกับลูกแกะ และสิ่งดี ๆ ทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น {15:10} แล้วพระวณะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า {15:11} "เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา" และซามูเอลก็โสกเศร้าจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนยิ่งรุ่ง {15:12} และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า "ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคาร์เมล และดูเถิด ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่อยไปจนถึงเมืองกิลังกาล" {15:13} และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า "ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว" {15:14} และซามูเอลกล่าวว่า "ถ้าอย่างนั้นเสียงแกะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร" {15:15} ซาอูลตอบว่า "เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลซ เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดื่ที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น" {15:16} แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า "ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างใดคืนนี้" และซาอูลก็เรียนท่านว่า "จงกล่าวไปเถิด" {15:17} และซามูเอลเรียนว่า "แม้ท่านเป็นแต่ผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ {15:18} และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า 'จงไปทำลายคนอามาเลซคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียหมด' {15:19} เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปฉกฉวยทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์" {15:20} และซาอูลเรียนซามูเอลว่า "ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอาักักกษัตริย์แห่งคนอามาเลสมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลซเสียอย่างสิ้นเชิง {15:21} แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์เขลยรวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดื่ที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่ใน

เมืองกิลังกาล" {15:22} และซามูเอลกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา มากกว่าการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือ ดูเถิด ที่จะไม่เชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะดื่ฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้ {15:23} เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความดื่ดื่ก็เป็นเหมือนความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์" {15:24} และซาอูลเรียนซามูเอลว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย {15:25} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีผลการพระเยโฮวาห์" {15:26} และซามูเอลเรียนซาอูลว่า "ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวณะของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล" {15:27} พอซามูเอลหันจะไป ซาอูลก็ได้ยึดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด {15:28} และซามูเอลเรียนท่านว่า "ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน {15:29} ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มูสาหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาใช่มนุษย์ที่จะกลับใจไม่" {15:30} ฝ่ายซาอูลจึงเรียนว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีผลการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน" {15:31} ซามูเอลจึงกลับตามซาอูลไป และซาอูลก็มีผลการพระเยโฮวาห์ {15:32} แล้วซามูเอลกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจงนำอาักักกษัตริย์ของคนอามาเลสมาให้ข้าพเจ้า" และอาักักก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบิกบาน อาักักกล่าวว่า "ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว" {15:33} ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า "ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไรบุตรฉันใด มารดาของท่านจะไรบุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายฉันนั้น" และซามูเอลก็พ้นอาักักเสียเป็นท่อนๆ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิลังกาล {15:34} ฝ่ายซามูเอลก็ไปรามาห์ และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล {15:35} และซามูเอลไม่มาพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูเอลได้โสกเศร้าเพราะซาอูล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

{16:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องซาอูลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้า แล้วก็ไปเถอะ เราจะใช้เจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา" {16:2} ซามูเอลก็กราบทูลว่า "ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าซาอูลได้ยินเขาคงฆ่าข้าพระองค์เสีย" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า 'ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์' {16:3} จงเชิญเจสซีมาทำการถวายสัตวบูชานั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้าจงเจิมให้เรารู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า" {16:4} ซามูเอลก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั่นออกมาหาท่านกล่าวว่า "ท่านมาอย่างสันติหรือ" {16:5} และซามูเอลตอบว่า "มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาทำการถวายสัตวบูชากับเรา" และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวบูชา {16:6} อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า "ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว" {16:7} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขาด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ" {16:8} แล้วเจสซีก็เรียกอาบีนาดับให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้" {16:9} แล้วเจสซีให้ซัมมาห์เดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้" {16:10} แล้วเจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซีว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้" {16:11} แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า "บุตรชายของท่านอยู่ที่นี้หมดแล้วหรือ" เจสซีตอบว่า "ยังมีคนสุดท้องอีกคนหนึ่ง ดาวิด เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่" และซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า "จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่"

{16:12} เจสซีก็ใช้คนไปนำเขามา ฝ่ายเขาเป็นคนผิวดำ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่าดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงลูกรึ้นเจิมตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ" {16:13} ซามูเอลจึงนำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์

ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามัท

{16:14} ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็พรากจากซาอูล และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรงมานาซาอูล {16:15} และพวกมหาดเล็กของซาอูลก็กราบทูลว่า "ดูเถิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรงมานาพระองค์อยู่" {16:16} ขอล้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่ มีฝีมือในการติดพิณเขาคู่ และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เขาติดพิณเขาคู่แล้วพระองค์จะหายดี" {16:17} ซาอูลก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "จงไปหาชายคนหนึ่งที่ติดพิณได้ดีมาให้เรา นำเขามาหาเรา" {16:18} คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม เป็นผู้ที่มีฝีมือในการติดพิณ เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เฉลียวฉลาด ในกิจการงาน และเป็นคนมีหน้าตาดีและพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา" {16:19} เพราะฉะนั้นซาอูลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซีกล่าวว่า "จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านอยู่อยู่กับแก่นั้นมาหาเรา" {16:20} และเจสซีก็จัดลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง และถุงหนังใส่น้ำมันองุ่นหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ผ่าไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาอูล {16:21} ดาวิดก็มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับราชการ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล {16:22} และซาอูลทรงส่งข่าวไปยังเจสซีว่า "เราขอรับรองให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมาขึ้นอยู่เบื้องหน้าเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา" {16:23} อยู่มาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาอูลเมื่อไร ดาวิดก็หยิบพิณเขาคู่ใช้มือติดถวาย ซาอูลก็ทรงชุ่มชื้นขึ้นขึ้นและหายดี และวิญญาณชั่วก็พรากจากพระองค์ไป

{17:1} ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับตำบลอาเซคาค์ที่เอเฟสดัมมิม {17:2} และซาอูลกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย {17:3} คนฟีลิสเตียขึ้นอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลขึ้นอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง {17:4} มีผู้หนึ่งชื่อโกลีอัทเป็นยอดทหารได้ออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ {17:5} เขาสวมหมวกทองเหลืองไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเชเชลเป็นทองเหลือง {17:6} และสวมสนับแข้งทองเหลืองที่ขา และมีหอกทองเหลืองแขวน

อยู่ที่ป่า {17:7} ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพ้นทอผ้า ตัวหอกหนักกร้อยเชเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกมา {17:8} เขาออกมาในตะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า "เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟิลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้ารับใช้ของซาอูลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้านี้ {17:9} ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา" {17:10} และคนฟิลิสเตียคนนั้นกล่าวว่า "วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเถิด" {17:11} เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคนฟิลิสเตียคนนั้น เขาทั้งหลายก็ท้อใจและกลัวมาก {17:12} ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก {17:13} บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ตามซาอูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือบุตรหัวปีเอลีอับ คนถัดมาอาบีนาดับ และคนที่สามชัมมาห์ {17:14} ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาอูลไปแล้ว

{17:15} แต่ดาวิดกลับจากซาอูลไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม {17:16} คนฟิลิสเตียคนนั้นได้ออกมายืนอยู่ทั้งเช้าและเย็นตั้งสี่สิบวัน {17:17} เจสซีซึ่งดาวิดบุตรชายของตนว่า "ข้าว่านี่เอฟาห์หนึ่ง และชนมบังสิบก่อนนี้ฉันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็ว" {17:18} และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกซุสอย่างไรแล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง" {17:19} ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคนฟิลิสเตียอยู่ {17:20} ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลนำเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซีได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อกองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก {17:21} คนอิสราเอลกับคนฟิลิสเตียก็ยกมาจะปะทะกัน กองทัพปะทะกองทัพ {17:22} ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปทักทายพี่ชายของตน {17:23} เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเถิด คนฟิลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโกลิอัทออกมาจากแนวรบฟิลิสเตีย กล่าวท้าทายแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน {17:24} เมื่อบรรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไป กลัวเขามาก {17:25} คนอิสราเอลพูดว่า "เจ้าเคยเห็นคนที่ออก

มานั้นหรือ เขาออกมาท้าทายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้งlorious บิดาของเขาเป็นคนยกเว้นการเกณท์ในอิสราเอล" {17:26} และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า "เขาจะทำอะไรแก่คนที่ฆ่าคนฟิลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหี้ยมหยามอิสราเอลไปเสีย คนฟิลิสเตียผู้มีได้เข้าสู่หนัดคนนั้นก็ใครเล่า เขาจึงมาท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่" {17:27} ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า "ผู้ที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับดังที่กล่าวมาแล้วนั้น" {17:28} ฝ่ายเอลีอับพี่ชายหัวปีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอับก็โกรธดาวิดกล่าวว่า "เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะไม้ที่ถนัดมือกันดารไว้กับใคร ข้ารู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเราปรกกัน" {17:29} ดาวิดจึงตอบว่า "ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ"

{17:30} เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกันและประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างคราวก่อน {17:31} เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็เล้าความให้ซาอูลทราบ ซาอูลจึงใช้คนให้มาตามดาวิด {17:32} ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า "อย่าให้จิตใจของผู้ใดฟ่อไปเพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียคนนั้น" {17:33} และซาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า "เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟิลิสเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว" {17:34} แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแพะแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง {17:35} ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหมวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย {17:36} ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิสเตียผู้มีได้เข้าสู่หนัดคนนั้นก็เหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่" {17:37} และดาวิดทูลต่อไปว่า "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตียคนนั้น" และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า "จงไปเถอะ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า" {17:38} แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองเหลืองบนศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะให้เขา {17:39} และดาวิดก็คัดดาบที่เครื่องอาวุธ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า "ข้า

พระองค์จะสวมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่ชิน" ดาวิดจึงปลดออกเสีย {17:40} แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากลำธารได้ห้าก้อน จึงใส่ในย่าม ผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขาและมือถือสลิงอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟิลิสเตียคนนั้น {17:41} คนฟิลิสเตียนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า {17:42} เมื่อคนฟิลิสเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวแดงๆ และมีใบหน้างดงาม {17:43} คนฟิลิสเตียจึงพูดกับดาวิดว่า "ข้าเป็นหมาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า" และคนฟิลิสเตียคนนั้นก็แข่งด่าดาวิดออกนามพระของตน {17:44} คนฟิลิสเตียพูดกับดาวิดว่า "มาหาข้า ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้กินในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน" {17:45} แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟิลิสเตียคนนั้นว่า "ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยโล่ แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำทายนั่น {17:46} ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนี้ข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิสเตียแก่กินในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล {17:47} และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย" {17:48} อยู่มาเมื่อคนฟิลิสเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟิลิสเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว {17:49} และดาวิดเอามืออ้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสลิง ถูกคนฟิลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่พื้น {17:50} ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟิลิสเตียคนนั้นด้วยสลิงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว้าคนฟิลิสเตียคนนั้นลงและฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ {17:51} ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟิลิสเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาชักออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟิลิสเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป {17:52} คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นให้ร้องไล่ติดตามคนฟิลิสเตียไกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟิลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากซาอาริม ไกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน {17:53} และคนอิสราเอลก็กลับมาจากการไล่ติดตามคนฟิลิสเตีย และมาปล้นค่ายของเขา {17:54} ดาวิด

ก็นำศีรษะของคนฟิลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เต็นท์ของตนแล้ว {17:55} เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า "อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร" และอับเนอร์ทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ไม่ทราบ" {17:56} กษัตริย์จึงรับสั่งว่า "ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร" {17:57} เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟิลิสเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศีรษะของคนฟิลิสเตียคนนั้นไปด้วย {17:58} ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า "เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร" และดาวิดทูลว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสชีชาวเบเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์"

{18:1} อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมัครรักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของท่านเอง {18:2} และวันนั้นซาอูลก็ทรงักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ {18:3} แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของท่านเอง {18:4} โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมามอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันธนู และเข็มขัดด้วย {18:5} และดาวิดก็ออกไปประพฤติด้อย่างเฉลียวฉลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้อยู่เหนือคนรบทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย {18:6} อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟิลิสเตียนั้นกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี {18:7} และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำ รื่นเร่กันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า "ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ"

{18:8} ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า "เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราเขาว่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่านอกจากราชาอาณาจักร" {18:9} ซาอูลก็ทรงใช้สายดาบจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป {18:10} อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยากรณ์อยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังติดพิณอย่างที่เขาเคยติดถวายทุกวันมา ซาอูลทรงถือหอกอยู่ {18:11} และซาอูลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนึกว่า "ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย" แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์

พระองค์ได้ถึงสองครั้ง {18:12} ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรางจาก ซาอูลแล้ว {18:13} ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไป ให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้ เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน {18:14} ดาวิดกระทำอย่าง เกลี้ยกล่อมในทุกราชการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับ เธอ {18:15} เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่าง เกลี้ยกล่อมยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด {18:16} แต่คน อิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออก ต่อหน้าเขาทั้งหลาย {18:17} ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิด ว่า "ดูเถิด นี่คือบุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบ แม่นางให้เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอจงเป็นคนกล้าหาญ และผู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น" เพราะซาอูลทรงดำริ ว่า "อย่าให้มือของเราแตะต้องเขาเลย ให้มือคนฟิลิสเตีย แตะต้องเขาดีกว่า" {18:18} ดาวิดทูลซาอูลว่า "ในอิสราเอล ข้าพระองค์คือผู้ใด ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือเรือน บรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ใด ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็น ราชบุตรเขยของกษัตริย์" {18:19} แต่อยู่มา เมื่อถึงเวลา ที่จะทรงยกเมราบราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด แม่นางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดรีเอลชาวเมโหลห์

{18:20} ฝ่ายมีคาลราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มี คนเฝ้าเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ {18:21} ซาอูลทรงดำริว่า "ให้เรายกแม่นางให้แก่เธอ แม่นางจะได้เป็นกับดักเธอ และมือของคนฟิลิสเตียจะได้ ต่อสู้เธอ" ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า "วันนี้เธอจะเป็น บุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน" {18:22} ซาอูลทรงบัญชา มหาดเล็กว่า "จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า 'ดูเถิด กษัตริย์ พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รัก เธอ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เกิด'" {18:23} และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า "ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของ กษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่ คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย" {18:24} และมหาดเล็ก ของซาอูลจึงทูลว่า "ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้" {18:25} ซา อูลจึงรับสั่งว่า "เจ้าจงพูดเช่นนี้แก่ดาวิดว่า 'กษัตริย์ไม่มีพระ ประสงค์จะเอาค่าสินสอดเลย นอกจากหนึ่งปลายองคชาติ ของคนฟิลิสเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้น ศัตรูของกษัตริย์'" ฝ่ายซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตาย เสียด้วยมือของคนฟิลิสเตีย {18:26} และเมื่อมหาดเล็ก กล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิดที่จะเป็น บุตรเขยของกษัตริย์ และเวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป

{18:27} ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเธอ ได้ฆ่าคน ฟิลิสเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนึ่งปลายองคชาติ ของคนเหล่านั้นมาถวายแด่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเธอ จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ซาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดา ของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด {18:28} ซาอูลทรง เห็นและทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมี คาลพระราชธิดาของซาอูลก็รักเธอ {18:29} ซาอูลทรง เกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิด เรื่อยมา {18:30} บรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ออกมา ทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้ กระทำอย่างเกลี้ยกล่อมมากกว่าบรรดาข้าราชการของซาอูล ชื่อเสียงของเธอจึงโด่งดังมาก

{19:1} ซาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดา ผู้รับใช้ของพระองค์ว่าให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย {19:2} แต่โยนาธานราชบุตรของซาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนา ธานก็บอกดาวิดว่า "ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทหาช่องจะฆ่าเธอ เสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอจงระวังตัวให้ดีจนพรงนี้เข้า จงอยู่ เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้ {19:3} และฉันทจะออกไปยืนอยู่ข้างๆ เสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันทจะกราบทูลเสด็จพ่อด้วย เรื่องของเธอ ถ้าฉันทรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ" {19:4} โย นาทานกล่าวชมดาวิดให้ซาอูลราชบิดาฟังทูลว่า "ขอ กษัตริย์ อย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะ ดาวิดหาได้กระทำความผิดต่อพระองค์ไม่ และการงานของ เธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี {19:5} เพราะเธอ เสียชีวิตของตน และประหารคนฟิลิสเตียนั้น และพระเย โฮวาห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่างใหญ่หลวงเพื่อ อิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่ในพระองค์จึงจะกระทำความบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด ด้วย การฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล" {19:6} ซาอูลก็ทรง ฟังเสียงของโยนาธานและซาอูลจึงปฏิญาณว่า "พระเยโฮ วาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหาร ชีวิตเลยฉันนั้น" {19:7} และโยนาธานก็เรียกดาวิด และ โยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้น และโยนาธาน นำดาวิดเข้าเฝ้าซาอูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าซาอูลอย่างแต่ก่อน {19:8} สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคน ฟิลิสเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก เขาทั้งหลายจึงหนี ไปเสียจากเธอ {19:9} แล้ววิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ เข้ามาสิงซาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรง หอกลู่ และดาวิดก็กำลังตีพิณถวาย {19:10} และซาอูล ทรงพ่นหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝาผนัง แต่เธอก็หลบหนี พระพักตร์ซาอูลไป ซาอูลจึงทรงพ่นหอกติดผนัง และดา

วิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น {19:11} ชาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลภรรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า "ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของตนให้พ้น พรุ่งนี้เธอจะถูกฆ่าตาย" {19:12} มีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป {19:13} มีคาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนชนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้ {19:14} เมื่อชาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า "เขาไม่สบาย" {19:15} แล้วชาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า "จงนำเขามาหาเราทั้งเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย" {19:16} เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนชนแพะอยู่ที่ศีรษะ {19:17} ชาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า "ไหนเจ้าจึงหลอกหลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป" และมีคาลทูลตอบชาอูลว่า "เธอพูดกับหม่อมฉันว่า 'ปล่อยให้ฉันไปเถิด จะให้ฉันฆ่าเธอทำไมเล่า'"

{19:18} ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เธอมาหาซามูเอลที่เมืองรามัท และเล่าทุกเรื่องที่เขาอูลได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซามูเอลฟัง เธอและซามูเอลก็ไปอยู่เสียที่นาโยท {19:19} มีคนไปทูลชาอูลว่า "ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท" {19:20} ชาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด และเมื่อเขาไปเห็นหมู่ผู้พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่ และซามูเอลยืนเป็นหัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของชาอูล และเขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย {19:21} เมื่อมีคนไปทูลชาอูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย ชาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไปครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย {19:22} ชาอูลก็เสด็จไปที่รามัทเอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ในเมืองเศอ และรับสั่งถามว่า "ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน" มีคนทูลว่า "ดูเถิด เขาทั้งสองอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท" {19:23} พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามัท และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามัท {19:24} พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และทรงพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล และบรรทมเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้นเขาจึงพูดกันว่า "ชาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ"

{20:1} ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามัท และมาหาโยนาธานกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใด อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงหาชีวิตของ

ข้าพเจ้า" {20:2} และโยนาธานจึงตอบเธอว่า "ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอจะไม่ตาย ดูเถิด เสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่่น้อยสิ่งใดโดยมิให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่" {20:3} ดาวิดจึงปฎิญาณยิ่งกว่านั้นอีกและกล่าวว่า "เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า 'อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ' พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยิ่งเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น" {20:4} โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า "จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ" {20:5} ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า "ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นหนึ่งค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม" {20:6} ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า 'ดาวิดได้วิงวอนขอลาข้าพระองค์รีบกลับไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน เพราะที่นั่นทั้งครอบครัวทำการถวายสัตวบูชาประจำปี' {20:7} ถ้าพระองค์รับสั่งว่า 'ดีแล้ว' ผู้รับใช้ของท่านก็ดีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบเถิดว่า พระองค์ดำริการร้าย" {20:8} เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม" {20:9} โยนาธานจึงกล่าวว่า "อย่าให้มีวิแวอย่างนี้เลยนะ เพราะถ้าฉันทราบว่ามีเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ" {20:10} แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า "ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุติ้น ใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้" {20:11} และโยนาธานบอกดาวิดว่า "มาเถิด ให้เราเข้าไปในทุ่งนา" เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา {20:12} และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า "โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หยั่งดูเสด็จพ่อของฉันทoday พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม ดูเถิด ถ้ามีอะไรดีต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอทีเดียว" {20:13} ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและให้หนักยิ่งกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉันทoday" {20:14} ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสำแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย" {20:15} ขอ

อย่าตัดความกรุณาของเธอที่มีต่อวงศ์วานของนั้เป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว" {20:16} โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศ์วานของดาวิดว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด" {20:17} และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง {20:18} แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า "พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นหนึ่งค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นั่งของเธอจะว่างอยู่ {20:19} เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่ ในวันแห่งการกระษัตินั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอเชล {20:20} ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆ ที่นั่น อย่างกับว่าฉันยิงเป้า {20:21} และดูเถิด ฉันจะใช้เด็กไปส่งว่า 'จงไปหาลูกธนู' ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า 'ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา' แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น {20:22} แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า 'ดูเถิด ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าโน้น' เธอจงไปเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว {20:23} ส่วนเรื่องที่เธอและฉันได้พูดกันนั้น ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉันเป็นนิตย์"

{20:24} ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นหนึ่งค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร {20:25} กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ คือประทับที่พระที่นั่งข้างๆ ฝาผนัง โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ข้างซาอูล แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ {20:26} อย่างไรก็ตามในวันนั้นซาอูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า "ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขาคงมกลิน เขาคงมกลินแน่" {20:27} อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ และซาอูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า "ทำไมบุตรเจสซิมิได้มารับประทานอาหาร ทั้งวันนี้และวันนี้" {20:28} โยนาธานทูลตอบซาอูลว่า "ดาวิดได้วิงวอนขอลาข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม {20:29} เขาว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า' ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะของกษัตริย์" {20:30} แล้วความกริ้วของซาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า "เจ้าลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจส

ซิมิให้ความอับอายแก่เจ้าเองและให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า {20:31} ตราบไธที่ลูกของเจสซิมิชีวิตอยู่บนพื้นดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณัติของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่" {20:32} แล้วโยนาธานจึงทูลตอบซาอูลพระราชบิดาของท่านว่า "ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำความผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า" {20:33} แต่ซาอูลได้ทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย {20:34} โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หมายฆ่าดาวิด

{20:35} ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามที่นัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กไปด้วยคนหนึ่ง {20:36} และท่านส่งเด็กนั้นว่า "จงวิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิงไป" เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป {20:37} และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องส่งเด็กนั้นว่า "ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน้นไม่ใช่หรือ" {20:38} และโยนาธานร้องส่งเด็กนั้นว่า "จงรีบไปโดยเร็ว อย่าหยุดอยู่" เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหานายของตน {20:39} แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ {20:40} และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า "ไป จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง" {20:41} เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ทิศใต้ ขบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็จูบกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน {20:42} โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า "จงไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า 'พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์'" ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

{21:1} แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบมาหาอาหิเมเลคปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวล้นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า "ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน" {21:2} ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า "กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำการนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น' ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง {21:3} ฉะนั้นบัดนี้ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้ในมือข้าพเจ้า

สักท้อก่อน หรืออะไรที่มีที่นี้ก็ได้" {21:4} ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า "ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมาติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธิ์ ขอแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน" {21:5} และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า "ที่จริงตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลายประมาณสามวัน และภานะของคนหนุ่มกับบริสุทธิ์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมาติดอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์ในภานะแล้ว" {21:6} ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธิ์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป {21:7} ในวันนั้นมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มีธรรมาติดหน้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนเอโดม เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล {21:8} และดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า "ท่านไม่มีหมอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการด่วน" {21:9} ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า "ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้น ดูกุณยังห้อยอยู่ที่ข้างหลังเอโฟด ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มีความอื่นอีก" และดาวิดกล่าวว่า "ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด"

{21:10} และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท {21:11} และมหาดเล็กของอาคิซทูลพระองค์ว่า "ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามิได้ร้องรำทำเพลงรับกันหรือว่า 'ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ'" {21:12} และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกล่าวอาคิซกษัตริย์เมืองกัทอย่างมา {21:13} ท่านจึงเปลี่ยนอาคิซกษัตริย์ต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำให้ตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตูรั้ว และปล่อยให้เขาไหลลงเประอะเครา {21:14} อาคิซจึงส่งผู้รับใช้ของท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้าแล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม" {21:15} ข้าพเจ้าคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนั้นมาทำบ้าให้ข้าดู คนอย่างนั้นควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ"

{22:1} ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำออดุลลัม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้นได้ยินเรื่องเขาก็ลงไปหาท่านที่นั่น {22:2} แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยากและทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย มี

คนมาอยู่กับท่านประมาณสี่ร้อยคน {22:3} ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสเปห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า "ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าจะพระเจ้าทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า" {22:4} และท่านก็นำบิดามารดาไปฝากกษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง {22:5} แล้วผู้พยากรณ์ก็กล่าวแก่ดาวิดว่า "ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งนี้เลย จงออกไปและเข้าในแผ่นดินยูดาห์เถิด" ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในป่าเฮเรท {22:6} ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ได้ต้นไม้อันหนึ่งซึ่งที่รามัท ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์) {22:7} และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า "เจ้าทั้งหลายพวกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซีจะให้ข้าและสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ" {22:8} เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซีนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเราหรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยซุ่มดักเราอยู่ทุกวันนี้"

{22:9} โดเอกคนเอโดมซึ่งตั้งไว้ให้เฝ้าประตูผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า "ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซีมาที่เมืองโนบมาหาอาหิเมเลคบุตรอาหิฮับ {22:10} แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสปียงอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียแก่ท่านไป" {22:11} แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคปุโรหิต บุตรชายอาหิฮับ และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นปุโรหิตเมืองโนบ ทุกคนก็มาหากษัตริย์ {22:12} และซาอูลตรัสว่า "บุตรอาหิฮับเอ๋ย จงฟังเถิด" เขาทูลตอบว่า "เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี่" {22:13} และซาอูลตรัสแก่เขาว่า "ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซี ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยซุ่มดักเราอยู่ทุกวันนี้" {22:14} และอาหิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า "ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัตย์ซื่ออย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหารราชวงศ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์" {22:15} แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือ เปล่าเลย ขอกษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศ์วานของบิดาของข้าพระองค์"

ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่ามากหรือน้อย" {22:16} กษัตริย์ตรัสว่า "อาหิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย" {22:17} และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า "จงหันมาประหารบุโรหิตเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือของเขายู่กับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรา" แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันบุโรหิตของพระเยโฮวาห์ {22:18} แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า "เจ้าจงหันไปฟันบุโรหิตเหล่านั้น" โดเอกคนเอดมก็หันไปฟันบรรดาบุโรหิต ในวันนั้นเขามำบุคคลที่สวมเอโฟด ผ้าป่านเสียแปดสิบห้าคน {22:19} และเมืองโนบ เมืองของพวกบุโรหิต เขาประหารเสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบ ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูดนม วัว ลา และแกะ {22:20} แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิบูบ ชื่ออาบียาธาร์ได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป {22:21} อาบียาธาร์ก็บอกดาวิดว่าซาอูลได้ประหารบุโรหิตของพระเยโฮวาห์เสีย {22:22} ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ว่า "ในวันนั้นเมื่อโดเอกคนเอดมอยู่ที่นั่น เรา รู้แล้วว่า เขาจะต้องฆูลซาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศ์วานบิดาของท่าน {22:23} จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่างกลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงหาชีวิตของท่านก็แสวงหาชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็คงพ้นภัย"

{23:1} แล้วพวกเขาก็บอกดาวิดว่า "ดูเถิด คนฟีลิสเตียกำลังรบเมืองเคีลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน" {23:2} ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตียเหล่านั้นหรือไม่" และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า "จงไปต่อสู้คนฟีลิสเตียและช่วยเมืองเคีลาห์ให้พ้น" {23:3} แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า "ดูเถิด เราอยู่ในยูดาห์นี้ก็ยังกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยังเคีลาห์สู้รบกับกองทัพของฟีลิสเตียเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด" {23:4} แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า "จงลุกขึ้นลงไปยังเคีลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้า" {23:5} และดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเคีลาห์ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคีลาห์ให้พ้น {23:6} อยู่มาเมื่ออาบียาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคีลาห์นั้น เขาก็เอโฟดลงมามีด้วย {23:7} มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดมาที่เคีลาห์แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า "พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูและดाल เขาก็ยังตัวเองไว้" {23:8} และซาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้า

สงคราม ให้ลงไปยังเคีลาห์เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้ {23:9} ดาวิดทราบข่าวลือทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบียาธาร์บุโรหิตว่า "จงนำเอาเอโฟดมาที่นี่เถิด" {23:10} ดาวิดกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเคีลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ" {23:11} ประชาชนชาวเคีลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาตั้งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันหรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาจะลงมา" {23:12} แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า "ประชาชนชาวเคีลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้" {23:13} แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคีลาห์ และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเคีลาห์แล้ว ซาอูลก็ทรงเลิการติดตาม {23:14} และดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารคิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงหาท่านทุกวัน แต่พระเจ้ามิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล {23:15} และดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงหาชีวิตของเขา ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารคิฟที่ป่าไม้ {23:16} และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้ และสนับสนุนมือของเขาให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า {23:17} โยนาธานพูดกับเธอว่า "อย่างกลัวเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพ่อของฉันจะหาเธอไม่พบ เธอจะได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และฉันจะเป็นอุปราชซาอูลเสด็จพ่อของฉันก็ทราบเรื่องนี้ด้วย" {23:18} และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังค้างอยู่ที่ป่าไม้ และโยนาธานก็กลับไปวัง {23:19} ฝ่ายชาวคิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ทูลว่า "ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์ ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้ บนเนินเขาเคีลาห์ ซึ่งอยู่ได้เยซิโมนมิใช่หรือ" {23:20} โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จไปตามสุดพระทัยปรารถนาที่จะลงไป ฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของกษัตริย์" {23:21} และซาอูลตรัสว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านปราณีเรา" {23:22} จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก" {23:23} เพราะฉะนั้นจึงไปสังเกตดูที่ซุ่มว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา

แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดิน เราจะค้นหาเขาในบรรดาคนยูดาห์ที่นั่นเป็นพันธ" {23:24} เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยังศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยซิโมน {23:25} ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงหาท่าน มีคนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน {23:26} ซาอูลเสด็จไปฟากภูเขาข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาข้างโน้น ดาวิดก็รับหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ {23:27} แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า "ขอรีบเสด็จกลับ เพราะคนฟีลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน" {23:28} ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบกับฟีลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเศ-ลาฮามาเลคOTH {23:29} ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกติ

{24:1} อยู่มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า "ดูเถิด ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเมืองเอนเกติ" {24:2} แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคนอิสราเอลแล้วสามพันคนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หินเลียงผา {24:3} และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่นั่น และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกขี ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ {24:4} คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า "ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า 'ดูเถิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร'" แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ {24:5} ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ตำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล {24:6} ท่านว่าแก่คนของท่านว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้" {24:7} ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์ {24:8} ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์" และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้ {24:9} และดาวิดทูลซาอูลว่า "ไฉนพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนที่กล่าวว่า 'ดูเถิด ดาวิดแสวงหาที่จะทำร้ายพระองค์' {24:10} ดูเถิด วันนี้พระเนตร

ของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ที่ในถ้ำ และบางคนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ได้ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้' {24:11} ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ขอได้ดูชายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ โดยเหตุที่ว่าข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และมีได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด ข้าพระองค์มิได้กระทำความบาปต่อพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์ {24:12} ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์ {24:13} ดังสุภาษิตของคนในสมัยโบราณว่า 'ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว' แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์ {24:14} กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใด ไ้ตามสุนัขที่ตายแล้ว ไ้ตามตัวหมัด {24:15} เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษา และขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และทอดพระเนตร และขอว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์" {24:16} อยู่มาเมื่อดาวิดทูลคำเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า "ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นั่นเป็นเสียงของเจ้าหรือ" ซาอูลก็ทรงส่งเสียงก่นแสง {24:17} พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า "เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย {24:18} เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว {24:19} เพราะถ้าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัยไปหรือ ดังนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้ {24:20} บัดนี้ ดูเถิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า {24:21} เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า" {24:22} ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ซาอูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวัง และดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

{25:1} ฝ่ายซามูเอลก็สิ้นชีวิตและคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประชุมกันไว้ทุกข์ให้ท่าน และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามัท และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน

{25:2} มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีภาระงานอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมีนมมามาก มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล {25:3} ชื่อของชายคนนั้นคือนาบาล และชื่อภรรยาของท่านคืออาบียาล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นมีความประพฤติชั่วช้าเลวทราม เป็นวงศ์วานของคาเลบ {25:4} ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารไดอินว่านาบาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่ {25:5} ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า "จงขึ้นไปตัดคารเมลไปหานาบาล และคำนับเขาในนามของเรา {25:6} ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า 'สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาลสิ่งที่มีของท่าน' {25:7} ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีคนตัดขนแกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เรามิได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล {25:8} ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันนี้ ข้าพเจ้าขอรับรองท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิด บุตรของท่าน'" {25:9} เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และเขาทั้งหลายก็คอยอยู่ {25:10} และนาบาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า "ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของตน {25:11} ควรหรือที่ข้าจะนำขนมปังของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คนซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้" {25:12} พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับและมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นนี้แก่ดาวิด {25:13} และดาวิดส่งคนของท่านว่า "ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้" และทุกคนก็เอาดาบคาดเอาของตน และดาวิดก็เอาดาบคาดเอาด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมาการะ {25:14} แต่มีคนหนึ่งคนหนึ่งไปบอกนางอาบียาลภรรยาของนาบาลว่า "ดูเถิด ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะคำนับนายของเรา และนายกลับดูว่าคนเหล่านั้น {25:15} แต่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย และไม่ขาดสิ่งไร

ตราบใดที่เราไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา {25:16} เขาเป็นเหมือนกำแพงของเราทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เรานอนหลับและอยู่กับเขา {25:17} ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะกระทำประการใด เพราะเขาคงมุ่งร้ายต่อนายของเรา และต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของนาย นายนั้นเป็นลูกของเบลีอัล ใครจะพูดด้วยก็ได้" {25:18} แล้วนางอาบียาลก็รีบจัดขนมปังสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสองถุงหนึ่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรทุกหลังลา {25:19} นางก็ส่งคนรับใช้ของนางว่า "จงรีบไปก่อนเรา ดูเถิด เราจะตามเจ้าไป" แต่นางมิได้บอกนาบาลสามีของนาง {25:20} เมื่อนางขี่ลาลงมา มีสันเขาบังฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า {25:21} ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า "ข้าได้เฝ้าทุกสิ่งที่คุณนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า ไม่มีสิ่งใดของเขาสอดไปเลย และเขายังกระทำความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี {25:22} ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่ปัสสาวรดกำแพงได้ในบรรดาคนของเขานั้นให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก" {25:23} เมื่อนางอาบียาลเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ชบหน้าลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน {25:24} นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า "เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า ความชั่วช้านั้นอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่านฟัง ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน {25:25} ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับคนของเบลีอัลคนนี้เลยคือนาบาล เพราะเขาเป็นอย่างไรที่ชื่อของเขาบอก นาบาลเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลา ก็อยู่กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ใช้ไปนั้นไม่ {25:26} เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน้นใจ และท่านมีชีวิตอยู่แน้นใจ ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระงับเสียจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนาบาล {25:27} ของกำนัลเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน {25:28} ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นวงศ์วานที่มั่นคงอย่างแน้นอน ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันทำสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ ตราบใดที่ท่านมีชีวิตอยู่จะหาความชั่วที่ตัวท่านไม่ได้

เลย {25:29} แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงหาชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดินนี้จะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปตั้งออกไปจากรังสียง {25:30} และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดินนั้นแล้ว ตามบรรดาความดีซึ่งพระองค์ทรงสั่งวานจากเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้งท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล {25:31} เจ้านายของดินนั้นจะไม่มีเหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระกำใจ เพราะได้กระทำให้โลหิตเขาตกด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดินนั้นทำการแก้แค้นเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความดีแก่เจ้านายของดินนั้นแล้ว ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง" {25:32} ดาวิดจึงกล่าวแก่อาบียากิลว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้ {25:33} ขอให้ความสุขของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง {25:34} เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงระงับเราเสียจากการกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสียเมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เหลือแก่นาบาลเลยเป็นแน่" {25:35} แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งที้นำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูกิจ เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ออมรับเจ้า" {25:36} และอาบียากิลก็กลับไปหานาบาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีนมามาก นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่ามากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า {25:37} และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าอุน่สร้างจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน {25:38} อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต

{25:39} เมื่อดาวิดได้ยินว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาเอง" แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสุขอาบียากิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน {25:40} และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบียากิลที่คารเมล เขาทั้งหลายก็พูดกับนางว่า "ดาวิดได้ให้เราทั้งหลาย

มานำเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน" {25:41} และนางก็ลุกขึ้นชนหน้าลงถึงดินกล่าวว่า "ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดินนั้น" {25:42} อาบียากิลก็รับลูกขึ้นที่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด {25:43} ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน {25:44} ชาอูลได้ทรงยกมีคาลราชธิดาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่ปีลีบุตรชายลาอิชชาวกิลิมแล้ว

{26:1} ชาวศิฟมาหาชาอูลที่เมืองกิเบอาห์ทูลว่า "ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซิโมนมิใช่หรือ" {26:2} ชาอูลจึงทรงลุกขึ้นลงไปที่ถิ่นทุรกันดารศิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อแสวงหาดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ {26:3} และชาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซิโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านเห็นว่าชาอูลเสด็จมาหาท่านที่ในถิ่นทุรกันดาร {26:4} เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จึงทราบว่าชาอูลทรงยกมาแน่แล้ว {26:5} แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมายังที่ซึ่งชาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ที่ชาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพ ชาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่ายฝ่ายกองทัพก็ตั้งค่ายอยู่รอบพระองค์ {26:6} แล้วดาวิดก็พูดกับอาหิเมเลคคนฮิตไทต์ และกับอาบียัษบุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า "ผู้ใดจะลงไปนำค่ายของชาอูลกับเราบ้าง" อาบียัษตอบว่า "ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน" {26:7} ดาวิดและอาบียัษจึงลงไปที่กองทัพในเวลากลางคืน และดูเถิด ชาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่ที่ดินตรงพระเศียร อับเนอร์กับพวกพลก็นอนล้อมพระองค์อยู่ {26:8} อาบียัษพูดกับดาวิดว่า "ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว ฉะนั้นบัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง" {26:9} แต่ดาวิดบอกอาบียัษว่า "ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มีความคิด" {26:10} และดาวิดกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและพินาศเสีย {26:11} ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จึงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เราไปกัน

เกิด" {26:12} ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของซาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท {26:13} และดาวิดก็ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย {26:14} ดาวิดก็ตะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนอร์ว่า "อับเนอร์เอ๋ย ท่านไม่ตอบหรือ" แล้วอับเนอร์ตอบว่า "ใครนั่นที่มาร้องเรียกกษัตริย์" {26:15} และดาวิดตอบอับเนอร์ว่า "ท่านไม่ใช่ผู้ชายแกล้งกล้าดอกหรือ ในอิสราเอลมีใครเหมือนท่านบ้าง ทำไมท่านไม่เฝ้ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ดี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน {26:16} ที่ท่านกระทำเช่นนี้ไม่ดีแน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้เฝ้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตรวจดูที่ว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ทรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน" {26:17} ซาอูลทรงจำสำเนียงดาวิดได้จึงตรัสว่า "ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ" และดาวิดทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์พะยะค่ะ" {26:18} และท่านทูลต่อไปว่า "โชนเจ้านายของข้าพระองค์จึงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรไป มือข้าพระองค์ผิดอย่างไรเล่า {26:19} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอข้าพระองค์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย แต่ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไปในวันนี้มิให้มีส่วนมรดกของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า 'จงไปปรนนิบัติพระอื่น' {26:20} เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหมัดตัวเดียว ดังผู้หนึ่งไล่ตามนกกระทายูบนภูเขา" {26:21} แล้วซาอูลตรัสว่า "ข้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับไปเกิดด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเรา ก็ประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพடுத்தัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย" {26:22} และดาวิดทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นี้ ขอรับสั่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับไปจากที่นี่ {26:23} พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงมอบ

พระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ {26:24} ดูเถิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของข้าพระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย" {26:25} แล้วซาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า "ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่" ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และซาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

{27:1} ดาวิดนึกในใจว่า "ข้าคงจะพินาศสักวันหนึ่งด้วยมือของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟิลิสเตีย แล้วซาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภายในพรมแดนอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้" {27:2} ดาวิดจึงลุกขึ้นยกข้ามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหกร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอก กษัตริย์เมืองกัท {27:3} และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีควัวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคน คืออาหิโนอัมชาวอิสราเอล และอาบิกายิลชาวคารเมลภรรยาของนาบาล {27:4} และเมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มีได้แสวงหาท่านอีกต่อไป {27:5} แล้วดาวิดจึงทูลอาคิซว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้เขามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น โชนผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชธานีกับพระองค์เล่า" {27:6} ในวันนั้นอาคิซทรงมอบเมืองคิกลากให้ คิกลากจึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้ {27:7} ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียนี้เป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน {27:8} ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร์ คนเกชไรต์และคนอามาเลซ เพราะประชาชาติเหล่านี้เป็นชาวแผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ถึงแผ่นดินอียิปต์ {27:9} ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้น ไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แตรับแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาคิซ {27:10} อาคิซถามว่า "วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา" ดาวิดก็ทูลว่า "ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่นใต้คนเคไนต์" {27:11} ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำชาวมาที่เมืองกัทโดยคิดว่า "เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของเราและกล่าวว่า 'ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตีย'" {27:12} อาคิซทรงวางพระทัยใน

ดาวิดด้วยทรงดำริว่า "เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขาเกลียดอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป"

{28:1} อยู่มาในครั้งนั้นคนฟีลิสเตียได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาศัยที่ร่ำกับดาวิดว่า "จงเข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกไปกับเรา" {28:2} ดาวิดทูลอาคีชาว่า "ดีทีเดียวพะย่ะค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่ามีผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง" และอาคีชรับสั่งกับดาวิดว่า "ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเราตลอดชีพ" {28:3} ฝ่ายซามูลได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้วางใจให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรามัท ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และซาอุลทรงกำจัดการทรมานและพอมดแหม่มเสียจากแผ่นดิน {28:4} คนฟีลิสเตียก็ชุมนุมกันและมาตั้งค่ายอยู่ที่ชูเนม และซาอุลทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา {28:5} เมื่อซาอุลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟีลิสเตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวมาก {28:6} และเมื่อซาอุลทูลถามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ไม่ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอุรัม หรือด้วยผู้พยากรณ์

{28:7} ซาอุลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์ว่า "จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเราจะได้ไปหาและถามเขาดู" และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า "ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์" {28:8} ซาอุลจึงปลอมพระองค์และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า "ขอท่านายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ได้ให้เรียกผู้นั้นขึ้นมา" {28:9} หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอุลทรงกระทำอะไรที่ได้จัดการทรมานและพอมดแหม่มเสียจากแผ่นดิน ทำไมท่านจึงมาวางกับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อให้ข้าพเจ้าถูกประหาร" {28:10} แต่ซาอุลทรงปฏิเสธกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น" {28:11} หญิงนั้นจึงทูลถามว่า "ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา" ซาอุลตรัสว่า "เรียกซามูลขึ้นมาให้ฉัน" {28:12} และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอุลว่า "โชนพระองค์จึงทรงล่อลวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอุล" {28:13} กษัตริย์ตรัสแก่นางว่า "อย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร" และหญิงนั้นกราบทูลซาอุลว่า "หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน" {28:14} พระองค์ถามนางว่า "รูปร่างของเขาเป็นอย่างไร"

และนางตอบว่า "เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่" ซาอุลก็ทรงเข้าใจว่าเป็นซามูล พระองค์ทรงโน้มน้าวพระกายลงถึงดินกราบไหว้ {28:15} แล้วซามูลพูดกับซาอุลว่า "ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม" ซาอุลทรงตอบว่า "ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟีลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือด้วยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี" {28:16} และซามูลตอบว่า "ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะมาถามข้าพเจ้าทำไมเล่า" {28:17} พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่ว่า พระองค์ตรัสบอกทางข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงนิกรหาอาณานิกรนั้นออกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนใกล้เคียง คือดาวิด {28:18} เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของพระองค์ที่ทรงมีต่ออามาเลซ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้" {28:19} ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย พຽນนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟีลิสเตียด้วย" {28:20} แล้วซาอุลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในทันที กลัวยิ่งนักเพราะถ้อยคำของซามูล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว {28:21} หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอุล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า "ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสี่ยงชีวิต และยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ" {28:22} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์" {28:23} พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า "ไม่กิน" แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง {28:24} หญิงนั้นมีลูกวัวอ่อนอยู่ในบ้านตัวหนึ่งก็รีบฆ่าเสีย เอาแบ่งมานวดบึงทำขนมปังไว้เชื้อ {28:25} นางก็นำมาถวายแก่ซาอุลและทรงเสวยกับโหม่มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปในคืนนั้น

{29:1} ฝ่ายคนฟีลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสิ้นอยู่ที่อาเฟก

และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองอิสราเอล {29:2} เจ้านายฟิลิสเตียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคิซ {29:3} แล้วเจ้านายของคนฟิลิสเตียกล่าวว่า "พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่" และอาคิซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟิลิสเตียว่า "นี่คือดาวิดมหาตเล็กชาอูลกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขาหนีมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย" {29:4} แต่เจ้านายฟิลิสเตียโกรธพระองค์ และเจ้านายฟิลิสเตียทูลพระองค์ว่า "ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ที่พระองค์กำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปรบพร้อมกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคิดกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศรัทธาของคนที่นี่ดอกหรือ" {29:5} ดาวิดคนนี้มีไม้หรือซึ่งเขาร้องรำทำเพลงรับกันว่า "ชาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ"

{29:6} อาคิซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็คือเป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน" {29:7} ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขัดใจเจ้านายฟิลิสเตียทั้งหลาย" {29:8} และดาวิดก็ทูลอาคิซว่า "แต่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์" {29:9} อาคิซก็รับสั่งตอบดาวิดว่า "เราทราบแล้วว่าในสายตาของเราท่านดีอย่างบุตรสวกรองค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิสเตียกล่าวว่า 'อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย'" {29:10} เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด พอมีแสงก็จงออกเดิน" {29:11} ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มืดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียขึ้นไปยังอิสราเอล

{30:1} อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองคิกลากปรากฏว่าคนอามาเลห์ได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นคิกลากแล้ว เขาชนะคิกลากและเผาเสียด้วยไฟ {30:2} และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ในนั้นไปเป็นเชลยทั้ง

ผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา {30:3} เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงตัวเมือง ดูเถิดเมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และภรรยา กับบุตรชายบุตรสาวของเขาที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย {30:4} แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องให้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก {30:5} อาหิโนอัมชาวอิสราเอล และอาบียากิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย {30:6} และดาวิดก็เป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่าเจ้าช่างท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็กำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน {30:7} ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตบุตรชายของอาหิเมเลกว่า "ขอนำเอโฟดมาให้ข้าพเจ้า" อาบียาธาร์ก็นำเอโฟดมาให้ดาวิด {30:8} และดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะจับทันเขาหรือ" พระองค์ตอบท่านว่า "จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแน่" {30:9} ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหกร้อยนั้น และเขามาถึงลำธารเบโสร์ คนที่ล่าหลังก็พักอยู่ที่นั่น {30:10} แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสี่ร้อยสองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบโสร์ก็หยุดพักอยู่ {30:11} เขาทั้งหลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขนมปังและเขาก็รับประทานและให้น้ำเขาดื่ม {30:12} และให้ขนมมะเดื่อแผ่นหนึ่งกับช่องุ่นแห้งสองช่อง เมื่อเขาได้รับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว {30:13} และดาวิดถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนอามาเลชคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้" {30:14} เรามาปล้นที่ถนัดของคนเคเรธ และปล้นที่ส่วนของยูดาห์และที่ถนัดของคาเลบ และเราเผาเมืองคิกลากเสียด้วยไฟ" {30:15} ดาวิดถามเขาว่า "เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่" เขาตอบว่า "ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น" {30:16} เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดูเถิด ก็พบเขาทั้งหลายแผ่กันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขารับได้ข้าวของมากมายมาจากแผ่นดินฟิลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์ {30:17} และดาวิดก็ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพล์เพล้จนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สัก

คนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งซื้อรูหนึไป {30:18} ดาวิดได้สิ่งของต่างๆที่คนอามาเลหบริบคินมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของท่านรอดได้ {30:19} ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาวในสิ่งที่ริบไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คินมาหมด {30:20} ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปข้างหน้าท่านกล่าวว่า "นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดริบมา" {30:21} แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลัธราเบโสร และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิดและต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็คำนับเขาทั้งหลาย {30:22} คนชั่วและคนของเบลีอัลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า "เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เราริบมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพาภรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน" {30:23} แต่ดาวิดกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้กับเราไว้ในมือของเรา {30:24} ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปรบได้ส่วนแบ่งของเขอย่างไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลายรับส่วนแบ่งเหมือนกัน" {30:25} ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้ {30:26} เมื่อดาวิดมาถึงเมืองศิกลาแล้ว ก็ส่งของที่ริบได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า "ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่านซึ่งเป็นส่วนของของริบจากศัตรูของพระเยโฮวาห์" {30:27} คือแก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางภาคใต้ ในยาทีร์ {30:28} ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา {30:29} ในราคาล ในหัวเมืองของคนเยราเมเอล ในหัวเมืองของคนเคนไนต์ {30:30} ในโฮรมัท ในโคราซาน ในอาธาค {30:31} ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปมาๆ

บทที่ 10

2 ซามูเอล / 2 Samuel

{1:1} อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลข ดาวิดพักอยู่ที่สิกลากได้สองวัน {1:2} พอถึงวันที่สาม ดาวิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีผงคลีดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ซบหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ {1:3} ดาวิดถามเขาว่า "เจ้ามาจากไหน" เขาตอบท่านว่า "ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล" {1:4} ดาวิดถามเขาว่า "ขอบอกฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง" และเขาตอบว่า "ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย" {1:5} ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า "เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์" {1:6} ชายหนุ่มผู้ซึ่งบอกท่านนั้นจึงตอบว่า "บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดาวิด ซาอูลทรงยืนฟังหอกของพระองค์อยู่ และดาวิด ทรอบและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา {1:7} เมื่อพระองค์ทรงเหยียวนาเลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า 'ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พะย่ะค่ะ' {1:8} พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า 'เจ้าคือใคร' ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า 'ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลข' {1:9} พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 'จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเราอยู่' {1:10} ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้านำมาที่นี่เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า" {1:11} แล้วดาวิดฉีกเสื้อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน {1:12} และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล

และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์และวงศ์วานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ {1:13} และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า "เจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลข" {1:14} ดาวิดถามเขาว่า "ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยื่นมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้" {1:15} แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในหมู่ชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า "ไปซิ ฆ่าเขาเสีย" และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย {1:16} ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า "ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า 'ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้'"

{1:17} ดาวิดก็ตรวจคร่ำครวญตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูลและโยนาธานราชโอรส {1:18} (และท่านกล่าวว่าควรจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดาวิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาซาร์) ว่า {1:19} "ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ {1:20} อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองก็ทอย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองอัสเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟิลิสเตียจะร่ำเร่ เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่ได้เข้าสู่หนัดจะเร่โลด {1:21} เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของซาอูลเหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน {1:22} คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไขมันของผู้ที่มีกำลังและดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า {1:23} ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่ารักเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรีทั้งสองแข็งแกร่งกว่าสิงโต {1:24} บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อวดด้วยผ้าสีแดง

เข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า {1:25} วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน {1:26} พี่โยนาธานเอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี {1:27} วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโศภณก็พิณาศไป"

{2:1} ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่" และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า "จงขึ้นไปเถิด" ดาวิดทูลว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปทีเดียว" พระองค์ตรัสว่า "เมืองเฮโบรน" {2:2} ดาวิดจึงขึ้นไป ที่นั่นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัมชาวอิสราเอลและอาบิกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล {2:3} และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน {2:4} และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า "ชาวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้"

{2:5} ดาวิดก็ได้รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาชาวยาเบชกิเลอาดนั้น พูดกับเขาว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้" {2:6} บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลายเพราะท่านได้กระทำการนี้ {2:7} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย"

{2:8} ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูลได้พาอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม {2:9} และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเซอร์ และคนอิสราเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด {2:10} เมื่ออิซโบเซทราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศ์วานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด {2:11} เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปี กับหกเดือน

{2:12} อับเนอร์บุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหาร

ของอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน {2:13} และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น {2:14} อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า "ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เรารู้เถิด" และโยอาบตอบว่า "ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี" {2:15} เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นับไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน {2:16} ต่างก็จับศีรษะคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่สีข้างของคู่ต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เฮลซัทฮัสซูริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน {2:17} การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด {2:18} บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบิชัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นฝีเท้าเร็วอย่างกับละมั่ง {2:19} และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็ได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์

{2:20} อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า "นั่นอาสาเฮลหรือ" เขาตอบว่า "ข้าเอง" {2:21} อับเนอร์จึงบอกเขาว่า "จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็รีบเอาอาวุธของเขาไป" แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์ {2:22} อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า "จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟาดเจ้าให้ล้มลงดินทำไมเล่า แล้วข้าจะเจยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร" {2:23} แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโค่นหอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ก็ยืนนิ่ง {2:24} แต่โยอาบกับอาบิชัยไล่ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกียาห์ตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน {2:25} และคนเบนยามินก็รวมกันตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง {2:26} แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า "จะให้ดาบปักเรื้อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็คม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสังคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา" {2:27} และโยอาบจึงกล่าวว่า "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขารุ่งนี้เช้า" {2:28} โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก {2:29} อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นใน

ที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาบิทรอน เขาก็มาถึงมาหะนอยิม {2:30} โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ข้าราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับอาสาเฮล {2:31} แต่ข้าราชการทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน {2:32} และเขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเฮโบรน {3:1} มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที

{3:2} ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชวยิสเรเอล {3:3} คนที่สองชื่อ คิเลอบ บุตรนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนางมาอาคาห์ราชธิดาของกัทมัยกษัตริย์เมืองเกชูร์ {3:4} คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เซฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาบิทัล {3:5} และคนที่หกชื่อ อิทเรอัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน {3:6} อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล

{3:7} ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสพาห์ บุตรสาวของอัยยาร์ และอิชโบเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า "เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา" {3:8} ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า "ข้าพระองค์เป็นหัวสุนัขหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยแสดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูล เสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้พระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้" {3:9} ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และให้หนักยิ่งกว่า {3:10} คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจักรจากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนาลัทธิของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา" {3:11} และอิชโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์ {3:12} อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิด ทูลว่า "แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด" และทูลอีกว่า "ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะ

อยู่ฝ่ายพระองค์ และนำอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์" {3:13} ดาวิดตรัสว่า "ดีแล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมีดดาบของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมิได้เห็นหน้าเรา" {3:14} แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลว่า "ขอมอบมีดดาบของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ห่มไว้ด้วยหนังปลายของคชชาติของชนฟิลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น" {3:15} อิชโบเซทจึงทรงให้คนไปพามีดดาบมาจากสามิของเธอ คือปัลทีเอลบุตรชายของลาอิช {3:16} แต่สามิของเธอก็เดินพลางร้องไห้พลางไปกับเธอจนถึงตำบลบาฮูริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า "กลับไปเสียเถิด" และเขาก็กลับไป {3:17} อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า "เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน {3:18} บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า 'เราจะช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของชนฟิลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา'" {3:19} อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ {3:20} อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน {3:21} และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า "ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามชอบพระทัยของพระองค์" ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ {3:22} ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจาก การไปปล้นและนำสิ่งของที่รบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ {3:23} เมื่อโยอาบกับกองทัพล้วนทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า "อับเนอร์บุตรเนออร์มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ" {3:24} แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ ในนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว {3:25} พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนออร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรง

กระทำ" {3:26} เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำชือสราห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่

{3:27} และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่าน เป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแค้นเคืองโลหิตของอาสาเฮลน้องชายของตน {3:28} ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า "ตัวเราและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสืบไป เป็นนิมิตต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนอร์" {3:29} ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือวงศ์วานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มิสิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดแขนขา ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ" {3:30} นี่แหละโยอาบกับอาบียาห์น้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่เกบโอน {3:31} แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า "จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และจงไวทุกข์ให้อับเนอร์" และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคร่หามศพอับเนอร์ไป {3:32} เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ {3:33} และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า "ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย {3:34} มือของท่านก็มีได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย" และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก {3:35} แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงสาบานว่า "ถ้าเรลิ้มรสขนมปังหรือสิ่งใดๆก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและให้หนักยิ่งกว่า" {3:36} ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งทีกษัตริย์ทรงกระทำ {3:37} ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่าไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับเนอร์บุตรชายเนอร์เสีย {3:38} กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า "ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านายและคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล {3:39} แม้เราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด"

{4:1} เมื่ออิชโบเซทราชโอรสของซาอูลทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงก็เป็นทุกข์ {4:2} ฝ่ายราชโอรสของซาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองพลัน คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย {4:3} ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกัททาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้) {4:4} โยนาธานราชโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นนอຍ เมื่อมีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากอิสราเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลูกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรีบหนีไปในนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นนอຍ ท่านชื่อเมฟีโบเซท {4:5} ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิชโบเซท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง {4:6} และเขาเข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์พี่ชายก็หนีไป {4:7} และเมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระแท่นบรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระเศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน {4:8} และเขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ศีรษะของอิชโบเซทบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแค้นเคืองแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล" {4:9} แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงไถ่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก {4:10} เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า 'ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว' และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ตีกาลก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น {4:11} ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่เรียกร้องโลหิตของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ" {4:12} และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์และพวกเขาก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แว่นศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

{5:1} และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์ {5:2} ในอดีตเมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล'" {5:3} ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล {5:4} ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี {5:5} ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี

{5:6} กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม รบกับคนเยบูน ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า "แยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนตาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้" ด้วยคิดว่า "ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้" {5:7} แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งซ็อลติโยนได้ คือเมืองของดาวิด {5:8} ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า "ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบูน คนง่อยและคนตาบอดผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร" เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า "อย่าให้คนตาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ" {5:9} ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั้นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มีโลเข้าไปข้างใน {5:10} และดาวิดทรงเจริญยิ่งขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์ {5:11} อีราหมกษัตริย์เมืองไทรได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด {5:12} และดาวิดทรงทราบว่ พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

{5:13} ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิดราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก {5:14} ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โหบบ นาทัน ซาโลมอน {5:15} อิบซาร์ เอลิชูอา เนเฟก ยาเฟีย {5:16} เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท

{5:17} เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง {5:18} ฝ่ายคนฟีลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม {5:19} และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่" และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า "จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่" {5:20} ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟีลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงทวงล้างข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส" เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราซิม {5:21} และคนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เผาเสีย {5:22} คนฟีลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม {5:23} และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า "เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมู่ต้นหม่อน {5:24} และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ต้นหม่อนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย" {5:25} และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟีลิสเตียจากเกบาถึงเกเซอร์

{6:1} ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน {6:2} และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอิลเยดาห์เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ {6:3} และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาปีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาทห์กับอาหิโย บุตรชายทั้งหลายของอาปีนาดับก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น {6:4} และนำออกมาจากเรือนของอาปีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป และอาหิโยเดินนำหน้าหีบ {6:5} ดาวิดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็รำเร่กันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ {6:6} และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคโน อุสซาทห์ก็เหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะวิหะตุต {6:7} และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสซาทห์ และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะความผิดพลานั้น และเขาก็

สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า {6:8} และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออูสซาทห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอูสซาทห์ จนถึงทุกวันนี้ {6:9} ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า "หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร" {6:10} ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอเบเอดโอมซาวักห์ {6:11} หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบเอดโอมซาวักห์สามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่โอเบเอดโอมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น

{6:12} มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ครัวเรือนของโอเบเอดโอม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า" ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบเอดโอม ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี {6:13} และเมื่อผู้ที่หามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายวัวกับลูกวัวอ้วน {6:14} และดาวิดก็ทรงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสุดกำลังของพระองค์ และดาวิดมีเอโฟดผ้าป่านคาดอยู่ที่พระองค์ {6:15} ดังนั้นแหละดาวิดและวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร {6:16} และขณะเมื่อหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมั่นประมาท {6:17} เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {6:18} และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา {6:19} และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และขนมองุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน {6:20} และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า "วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ทีเดียวนะเพคะ ที่ทรงถอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ่อยแก่ๆอย่างไม่มีควมละอาย" {6:21} และดาวิดตรัสตอบมีคาลว่า

"เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้ แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะร่ำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {6:22} เราจะถ่อมตัวของเรายิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขากล่าวว่ามีเกียรติ" {6:23} เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

{7:1} อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกรอบด้าน {7:2} กษัตริย์ตรัสกับนาอันผู้พยากรณ์ว่า "ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน" {7:3} และนาอันทูลกษัตริย์ว่า "ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์"

{7:4} แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาอันว่า {7:5} "จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ {7:6} เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ดำเนินท่ามกลางเต็นท์และพลับพลา {7:7} ในที่ต่างๆที่เราได้ดำเนินกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า 'ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา' {7:8} เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา {7:9} เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก {7:10} และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวานใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาก็ดังแต่ก่อนมา {7:11} ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบศึกรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ {7:12} เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา {7:13} เขาจะ

เป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ {7:14} เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขียนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {7:15} แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า {7:16} ราชนวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์" {7:17} นาถันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านั้นทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

{7:18} แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และวงศ์วานของข้าพระองค์เป็นผู้ใดพระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงเพียงนี้ {7:19} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่นี้ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงล้นพระวาจาถึงราชนวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นธรรมดาของมนุษย์หรือ {7:20} ดาวิดจะกราบทูลประการใดอีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ {7:21} ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวาทะของพระองค์ และตามชอบพระทัยของพระองค์ {7:22} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้านั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามลึงสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา {7:23} ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้เป็นประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำสิ่งที่ใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสะพรึงกลัวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเข {7:24} ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย {7:25} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาทะซึ่งพระองค์ทรงล้นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชนวงศ์ของเขา ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทะนั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และ

ทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงล้นพระวาจาไว้ {7:26} ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล' และราชนวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ {7:27} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เราจะสร้างราชนวงศ์ให้เจ้า' เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์ {7:28} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาทะของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชนัดดนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ {7:29} เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นที่พักพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยการพระพรแก่ราชนวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล้นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชนวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์"

{8:1} อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเกธอัมมาห์ได้จากมือคนฟีลิสเตีย {8:2} พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดดูแล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย {8:3} ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์โอรสเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส {8:4} และดาวิดทรงยึดกรบหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาม้ารถเสียให้หมดเหลือไว้ให้พอแก่กรบหนึ่งร้อยคัน {8:5} และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบัท ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน {8:6} แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใดๆ {8:7} และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของฮาดัดเอเซอร์ ถือนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {8:8} และกษัตริย์ดาวิดทรงบริบทองเหลืองเป็นอันมากไปจากเมืองเบธห์ และเมืองเบโรธัยหัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ {8:9} เมื่อโทอิษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์ {8:10} โทอิก็ส่งโยรัมโอรสของตนไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด

ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรับชนะฮาดัดเอเซอร์ เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโธอี และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองเหลืองไปถวาย {8:11} สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชนที่พระองค์ทรงรับชนะและยึดครอง และทรงนำมาถวาย {8:12} คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย อามาเลข และจากของที่รับมาจากฮาดัดเอเซอร์โอรสของโรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท {8:13} เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลีอหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป {8:14} และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด {8:15} ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น {8:16} และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิอุตเป็นเจ้ากรมสารบรรณ {8:17} ศาโดกบุตรชายอาหิหับและอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต และเศโรอาห์เป็นราชเลขา {8:18} และเบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดเป็นผู้บังคับบัญชาคนเกรธีและคนเปเลท และบรรดาราชโอรสของดาวิดเป็นประมุข

{9:1} ดาวิดรับสั่งว่า "วงศ์วานของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้หนึ่งโดยเห็นแก่โยนาธาน" {9:2} มีมหาดเล็กในวงศ์วานซาอูลคนหนึ่งชื่อคิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าคือคิบาหรือ" เขาทูลตอบว่า "ข้าพระองค์คือคิบา พะยะคะ" {9:3} กษัตริย์จึงตรัสว่า "ไม่มีใครในวงศ์วานซาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา" คิบากราบทูลกษัตริย์ว่า "ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เท้าของเขาน่าสงวนพะยะคะ" {9:4} กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า "เขาอยู่ที่ไหน" คิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร์ พะยะคะ" {9:5} แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร์ {9:6} เมฟีโบเชทโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและชบหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า "เมฟีโบเชทเอ๋ย" เขาทูลตอบว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์" {9:7} และดาวิดตรัสกับท่านว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเรา

จะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้" {9:9} แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกคิบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขาว่า "บรรดาลึงของที่เป็นของซาอูลและของวงศ์วานทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว {9:10} ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนุให้เขา และนำผลไม้ที่ได้ขึ้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป" ฝ่ายคิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน {9:11} แล้วคิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ" กษัตริย์ได้ตรัสว่า "เมฟีโบเชทจงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์" {9:12} เมฟีโบเชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของคิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชท {9:13} ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ เท้าของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

{10:1} อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานูนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน {10:2} ดาวิดจึงตรัสว่า "เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนราชโอรสของนาหาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา" ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเฝ้าโลมท่านเกี่ยวกับเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน {10:3} แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนเจ้านายของตนว่า "พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เฝ้าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว้าเมืองนี้เสียดอกหรือ" {10:4} ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาก่อนเสวยที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป {10:5} เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า "จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา" {10:6} เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด คน

อัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธเรโอบ และคนซีเรียชาวเมืองโคบาห์ เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิซโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน {10:7} เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคคนแก่ลวกกล้าทั้งสิ้นให้ไป {10:8} ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโคบาห์และชาวเมืองเรโอบกับคนเมืองอิซโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก {10:9} เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกษาชนบทยุทธ์ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซีเรีย {10:10} ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ในบัลลังก์บัญชาของอาบิชัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน {10:11} ท่านกล่าวว่า "ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เรา จะยกมาช่วยเจ้า" {10:12} จงมีความกล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด" {10:13} ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าใกล้ต่อสู้กับคนซีเรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา {10:14} เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทิ้งหลายก็หนีอาบิชัยเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม {10:15} ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน {10:16} ฝ่ายฮาดีดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่ปากแม่น้ำซังไน้นออกมา เขามายังตำบลเฮลาม มีโซบัคแม่ทัพของฮาดีดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า {10:17} เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลาม และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์ {10:18} คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหารรถรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบัคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น {10:19} และเมื่อบรรดากษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาดีดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

{11:1} และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม

{11:2} อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก {11:3} ดาวิดทรงใช้คนไปได้ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า "หญิงคนนี้ชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม ภรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มิใช่หรือพะยะค่ะ" {11:4} ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อข่าวไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงร่วมหลับนอนกับนาง พอตื่นางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน {11:5} ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า "หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว" {11:6} ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า "จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา" โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด {11:7} เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไรบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร {11:8} แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า "จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย" อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้ {11:9} แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน {11:10} เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า "อุรีอาห์มิได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะค่ะ" ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า "เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า" {11:11} อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า "หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในหีบอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์ก็กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่นั่นทุก ส่วนข้าพระองค์จะไม่กระทำการอย่างนี้เลย" {11:12} แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า "วันนี้ก็ค้างเสียที่นี่เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป" อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น {11:13} ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมาในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน {11:14} ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและทรงฝากไปในมือของอุรีอาห์ {11:15} ในลายพระหัตถ์นั้นว่า "จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู่รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่ำทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย" {11:16} อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อุรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบ

ว่ามีทหารเข้มแข็งมาก {11:17} คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อูรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย {11:18} โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด {11:19} ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า "เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว {11:20} ถ้ากษัตริย์กริ้วและตรัสถามเจ้าว่า 'ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข็รับใกล้เมืองนี้' เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจากกำแพง {11:21} ใครฆ่าอาบิเมเลคบุตรเยรูเบเชท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ท่อนบนทุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเบเศตดอก หรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง' แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า 'อูรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย'" {11:22} ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขาให้มากราบทูล {11:23} ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า "ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง {11:24} แล้วทหารธนูก็ยังข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอูรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย" {11:25} ดาวิดก็รับส่งผู้สื่อสารนั้นว่า "เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า 'อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนั้น จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้' เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย" {11:26} เมื่อภรรยาของอูรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอูรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของตน {11:27} เมื่อสิ้นการไวทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

{12:1} พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธานไปหาดาวิด นาธานก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า "ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน {12:2} คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก {12:3} แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเดียวที่เขาซื้อมา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา {12:4} ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียดายที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมมัน จึงเอาแกะตัวเดียวของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน" {12:5} ดาวิดก็วิงวอนคนนั้นมาก และรับสั่งแก่

นาธานว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่ {12:6} และจะต้องคืนแก่ให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต" {12:7} นาธานจึงทูลดาวิดว่า "พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของชาอูล {12:8} และเราได้มอบวงศ์วานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ให้แก่เจ้า ถ้าท่านยังน้อยไป เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้ {12:9} ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำไว้ในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เอาการยาของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน {12:10} เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เอาการยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า' {12:11} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากครूरเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาการยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้ายกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย {12:12} เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย'" {12:13} ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธานว่า "เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว" และนาธานกราบทูลดาวิดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม {12:14} อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสมเหยียดหยามได้ ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต" {12:15} แล้วนาธานก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประจวบหน้า {12:16} ดาวิดก็ทรงอ่อนน้อมต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้นดินคืนยิ่งรุ่ง {12:17} บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมายืนเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่ {12:18} อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า "ดูเถิดเมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจจะกราบทูล

ได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง" {12:19} แต่เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า "เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ" เขาพูดตอบว่า "สิ้นชีวิตแล้วพะย่ะค่ะ" {12:20} แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ชโลมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย {12:21} ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า "เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร" {12:22} พระองค์รับสั่งว่า "เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า 'ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่' {12:23} แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เราจะกลับมาหาเราหาได้"

{12:24} ฝ่ายดาวิดทรงเล้าโลมใจบัทเชบามเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปร่วมหลับนอนกับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าชาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักชาโลมอน {12:25} และทรงใช้นาธันผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยสึเดียห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

{12:26} ฝ่ายโยอาบผู้รับกับเมืองรับบาศ์ของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้ {12:27} และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า "ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาศ์ และข้าพระองค์ก็ได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว {12:28} ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือเข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกือบกว่าถ้าข้าพระองค์ได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์" {12:29} ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาศ์ และต่อสูจนยึดเมืองนั้นได้ {12:30} ทรงริบมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก {12:31} ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อย คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้

แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

{13:1} ต่อมาภายหลังฝ่ายอับซาโลมราชโอรสของดาวิดมีชนิษฐาองค์หนึ่งรูปโฉมสะคราญชื่อทามาร์ และอัมโนนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ {13:2} ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโนนก็ถูกทรมานจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก {13:3} แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาตัมบุตรชายของชีเมโอนเชษฐาของดาวิด โยนาตัมนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา {13:4} จึงทูลถามว่า "ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ ไฉนทูลกระหม่อมจึงชมเชยอยู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เกล้าฯทราบบ้างหรือ" อัมโนนตอบเขาว่า "เรารักทามาร์น้องหญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา" {13:5} โยนาตัมจึงทูลท่านว่า "ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นสรงกระทำเป็นประจวน และเมื่อเสด็จพามาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า 'ขอโปรดรับสั่งทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายตาดำข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และได้รับประทานจากมือของเธอ'" {13:6} อัมโนนจึงบรรทมสรงทำเป็นประจวน เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริย์ว่า "ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขนมสักสองอันต่อสายตาดำข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ" {13:7} ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์ที่วังรับสั่งว่า "จงไปที่บ้านของอัมโนนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน" {13:8} ทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโนนเชษฐาของเธอที่ที่เขาบรรทมอยู่ เธอก็หยิบแป้งมานวดทำขนมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น {13:9} และเธอก็ยกกระทะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโนนก็ไม่ทรงเสวย กล่าวว่า "ให้ทุกคนออกไปเสียให้พ้นเรา" ทุกคนก็ออกไป {13:10} อัมโนนก็รับสั่งกับทามาร์ว่า "จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อพี่จะได้รับประทานจากมือของน้อง" ทามาร์ก็นำขนมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา {13:11} แต่เมื่อเธอนำขนมมาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า "น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด" {13:12} เธอจึงตอบท่านว่า "ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขออย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำการโหดเหี้ยมอย่างนี้เลย {13:13} ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความออกไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเหี้ยมคนหนึ่งในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คงจะไม่หวงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน" {13:14} แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมาก

กว่าจึงข่มขืน และนอนร่วมกับเธอ {13:15} ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่งนัก ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มากยิ่งขึ้นกว่าความรักซึ่งท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอว่า "จงลุกขึ้นไป" {13:16} แต่เธอตอบท่านว่า "อย่าเลยพระเชษฐาที่จะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนี้นั้นก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว" แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่ {13:17} ท่านจึงเรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่สั่งว่า "จงไล่ผู้หญิงคนนี้ให้ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูใส่กลอนเสีย" {13:18} เธอสวมเสื้อยาวหลากหลายสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมกัน มหาดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตูเสีย {13:19} ทามาร์ก็เอาชี้เส้าที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาวหลากหลายสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เอามือกุมศีรษะเดินพลางร้องครวญไปพลาง {13:20} อับซาโลมเชษฐาของเธอก็กล่าวกับเธอว่า "อัมโนนเชษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย บัดนี้น้องจงนั่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย" ฝ่ายทามาร์จึงอยู่อย่างเดียวดายในวังของอับซาโลมเชษฐา {13:21} เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก {13:22} แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลยไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่าน

{13:23} ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบาอัลฮาซอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น {13:24} อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์" {13:25} แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า "ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลยจะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ" อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยการให้ {13:26} อับซาโลมจึงกราบทูลว่า "ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด" และกษัตริย์ตรัสถามว่า "ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย" {13:27} แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วย {13:28} แล้วอับซาโลมบัญชามหาดเล็กของท่านว่า "จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเพลิดเพลินด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า 'จงตีอัมโนน' เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่ากลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญและเป็นคนเก่งกล้าเถิด" {13:29} และมหาดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาโอรสของกษัตริย์ก็พา

กันลุกขึ้นทรงล้อของแต่ละองค์หนีไปสิ้น {13:30} ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า "อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว" {13:31} กษัตริย์ทรงลุกขึ้นฉีกฉลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่ {13:32} แต่โยนาธับบุตรชายชิมเอาที่เชษฐาของดาวิดกราบทูลว่า "ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลมเรื่องนี้ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่อัมโนนข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่านแล้ว" {13:33} ฉะนั้นบัดนี้ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้อ่อนพระทัย ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว" {13:34} แต่อับซาโลมได้หนีไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเฝ้าหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆ เขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา {13:35} โยนาธับจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น" {13:36} อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องไห้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็ก่นสาป และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วย

{13:37} อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าทลมาย โอรสของอัมมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า {13:38} ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี {13:39} กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั่นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

{14:1} ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ทราบข่าว กษัตริย์อาลัยถึงอับซาโลม {14:2} โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า "ขอจงสร้างทำเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่าขโมยน้ำมัน แต่สร้างทำเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว" {14:3} จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์" แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น {14:4} เมื่อหญิงชาวเทโคอาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ขบหน้าลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง" {14:5} กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า "เจ้ามีเรื่องอะไร" นางกราบทูลว่า "หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามีตายเสียแล้ว" {14:6} สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันที่ใน

ทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย {14:7} ดูเถิด หมู่ญาติทั้งสิ้นรุมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า 'จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสีย นั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับมรดกเสียด้วย' ดังว่าจะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีมของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย" {14:8} กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า "ไปบ้านของเจ้าเกิด เราจะสั่งการเรื่องเจ้า" {14:9} หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ขอให้ความชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย" {14:10} กษัตริย์ตรัสว่า "ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย" {14:11} นางก็กราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ ขอกษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลหิตจะไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน" พระองค์ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน" {14:12} แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน" พระองค์ตรัสว่า "พูดไป" {14:13} หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า "เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนั้น กษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก {14:14} คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทอดทิ้ง {14:15} ฉะนั้นบัดนี้ที่หม่อมฉันมากราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนหมู่หม่อมฉันให้กลัว และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า 'หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์ หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ {14:16} ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และบุตรชายของหม่อมฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า' {14:17} และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า 'ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก' เพราะกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์

ทรงสถิตกับพระองค์เกิด" {14:18} แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า "สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ" ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า "ขอกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันจงตรัสเกิด" {14:19} กษัตริย์จึงตรัสถามว่า "ในเรื่องทั้งสิ้นนี้มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า" หญิงนั้นทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ไม่มีใครหลบหลีกพระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้หม่อมฉันกราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่หม่อมฉันสาวใช้ของพระองค์ {14:20} โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนั้นขึ้นก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของหม่อมฉันทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ"

{14:21} กษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า "ดูเถิด เรานุมัติตามคำขอนี้แล้ว จงไปพาอับชาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา" {14:22} โยอาบก็ขับหน้าลงถึงดินและน้อมตัวลงแล้วโมทนาพระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบทั่วว่า ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ในประการที่กษัตริย์ทรงทำให้บรรลุดตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์" {14:23} โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพาอับชาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม {14:24} และกษัตริย์รับสั่งว่า "ให้เขาไปอยู่วังของเขาก่อน อย่าให้เขาเฝ้าเรา" อับชาโลมก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

{14:25} ในบรรดาอิสราเอลหาผู้มีรูปงามน่าชมอย่างอับชาโลมไม่ ในตัวท่านตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมไม่มีตำหนิเลย {14:26} เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสิ้นปีทุกปี เพราะผมหนกแล้วท่านก็ตัดเสีย) ท่านก็ซังผมของท่านได้หนักสองร้อยเชลตามพิภดหลวง {14:27} มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับชาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตางดงาม {14:28} อับชาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปีเต็ม โดยมีได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ {14:29} แล้วอับชาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน {14:30} ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า "ดูซิ นาของโยอาบอยู่ถัดนาของเรา เขามิชาวบาร์เลห์ที่นั่น จงเอาไฟเผาเสีย" มหาดเล็กของอับชาโลมก็ไปเอาไฟเผาณา {14:31} โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอับชาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า "ทำไมมหาดเล็กของท่าน

จึงเอาไฟเผาของหม่อมฉัน" {14:32} อับซาโลมตอบโยอาบว่า "ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า 'มานี้เถิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า "ให้ข้าพระองค์มาจากเกสุร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า ฉะนั้นบัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์"' ถ้าเรามีความชั่วช้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย" {14:33} โยอาบจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับซาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์โน้มกายลงชนหน้าลงถึงดินต่อพระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงจูบอับซาโลม

{15:1} อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้า กับทหารวังหน้าห้าสิบคน {15:2} อับซาโลมขึ้นบรรทมแต่เช้าตรู่ไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า "เจ้ามาจากเมืองไหน" และเมื่อเขาทูลตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล" {15:3} อับซาโลมจึงจะบอกเขาว่า "ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า" {15:4} อับซาโลมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า "โอ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา" {15:5} เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับคนนั้นไว้และจูบเขา {15:6} อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับซาโลมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้

{15:7} ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ {15:8} เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกสุร์ประเทศซีเรียว่า 'ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรดนำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์'" {15:9} กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า "จงไปเป็นสุขเถิด" ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน {15:10} แต่อับซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า "ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า 'อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่กรุงเฮโบรน'" {15:11} มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกันเฉยๆ หาทราบเรื่องอะไรไม่ {15:12} ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตวบูชาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาหิเศเฟลชาวกิเลดที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขาคือกิเลด การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาฝึกไฟอยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

{15:13} ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า "ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว" {15:14} แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า "จงลุกขึ้นให้เราหนีไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซาโลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ" {15:15} ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ" {15:16} กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสนมสิบคน กษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง {15:17} กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล {15:18} บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเคเรธและคนเปเลทกับคนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป {15:19} กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิททัยคนกัทว่า "ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์ เจ้าเป็นแต่คนต่างด้าว และถูกเนรเทศมาด้วย" {15:20} เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิด พาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด" {15:21} แต่อิททัยทูลตอบกษัตริย์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย" {15:22} ดาวิดก็รับสั่งกับอิททัยว่า "จงผ่านไปเถิด" อิททัยชาวเมืองกัทจึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก {15:23} เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องไห้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารซิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้าทางไปถิ่นทุรกันดาร {15:24} และดูเถิด ศาโดกก็มาด้วยพร้อมกับคนเลวีทั้งสิ้น หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธาร์ก็ขึ้นมาจนประชาชนออกจากเมืองไปหมด {15:25} แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดกว่า "จงหามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาอีก และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย" {15:26} แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า 'เราไม่พอใจเจ้า' ดูเถิด

เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด" {15:27} กษัตริย์ตรัสกับศาโดกปุโรหิตด้วยว่า "ท่านเป็นผู้ทำนายหรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสบุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบียาธาร์ {15:28} ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ" {15:29} ฝ่ายศาโดกกับอาบียาธาร์จึงห้ามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น {15:30} ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลางกันแสงพลาง คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง {15:31} มีคนมากราบทูลดาวิดว่า "อาหิโรเฟลอยู่ในพวกคิดกบฏของอับซาโลมด้วย" ดาวิดกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโรเฟลจงเข้าไป" {15:32} อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นที่มีสการพระเจ้า ดูกิตหุซัยชาวอารคิได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฝักขาดและดินอยู่บนศีรษะ {15:33} ดาวิดตรัสกับเขาว่า "ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา {15:34} แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับซาโลมว่า 'โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์' ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชาบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนนั้น ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้น" แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาหิโรเฟลพ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา {15:35} ศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตทราบ {15:36} ดูกิต บุตรชายสองคนของเขาก้อยด้วย คืออาหิมาอัสบุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบียาธาร์ ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่องอะไรจงใช้เขามาบอกเราทุกเรื่องเถิด" {15:37} หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

{16:1} เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูกิตบิดาฆาตเล็กของเมฟีโบเซทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคูหนึ่งผูกอานพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน องุ่นแห้งร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง {16:2} กษัตริย์ตรัสกับศิบาลาว่า "เจ้านำสิ่งเหล่านี้มาทำไม" ศิบาลาตอบว่า "ลาคูนั้นเพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ขนมปัง และผลไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม" {16:3} กษัตริย์ตรัสว่า "บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า" ศิบาลากราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูกิต ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะ

ท่านว่า 'วันนี้วงศ์วานอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา'" {16:4} แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบาลาว่า "ดูกิต ถวายสมบัติของเมฟีโบเซทก็ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด" และศิบาลากราบทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์"

{16:5} เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาสุริม ดูกิต มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานซาอูลชื่อชิมเอีบุตรชายเก-รา เขาออกมาเดินพลางดำพลาง {16:6} และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์ {16:7} ชิมเอีร้องด่ามาว่า "จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนของเบลีอัล จงไปเสียให้พ้น" {16:8} พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูกิต ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต" {16:9} อาบียาบุตรชายนางเศรยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย" {16:10} แต่กษัตริย์ตรัสว่า "บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า 'จงด่าดาวิด' แล้วใครจะพูดว่า 'ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น'" {16:11} ดาวิดตรัสกับอาบียาห์และข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า "ดูกิต ลูกของเราเองที่ได้ออกมาจากบั้นเฝือกของเรายังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำเล่า ช่างเขาเถิด ให้เขาด่าไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว {16:12} บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาด่าเราในวันนี้" {16:13} ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์ ฝ่ายชิมเอีก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินพลางดำพลาง เอาก้อนหินปาและเอาฟืนขีดใส่ {16:14} กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

{16:15} ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโรเฟลก็มาด้วย {16:16} และอยู่มาเมื่อหุซัยชาวอารคิ สหายของดาวิด เข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ" {16:17} และอับซา

โลมตรัสกับหุซัยว่า "นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า" {16:18} หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า "มิใช่พะยะค่ะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้นั้น" {16:19} อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่โอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น" {16:20} อับซาโลมตรัสถามอาหิโธเฟลว่า "เราจะทำอย่างไรดี จงให้คำปรึกษาของท่าน" {16:21} อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า "จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เผ่าพระราชมารดา เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดาเมียเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น" {16:22} เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชมารดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งสิ้น {16:23} ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระดำรัสของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนี้

{17:1} และอาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า "ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้" {17:2} ข้าพระองค์จะไปทันท่านเมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสั่น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์ {17:3} แล้วจะนำประชาชนทั้งสิ้นกลับมาเข้าฝ่ายพระองค์ เมื่อได้คนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสุก" {17:4} คำทูลนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย {17:5} อับซาโลมตรัสว่า "จงเรียกหุซัยคนอารคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน" {17:6} เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า "อาหิโธเฟลว่าอย่างนี้แล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา" {17:7} หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า "คำปรึกษาซึ่งอาหิโธเฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี" {17:8} หุซัยกราบทูลต่อไปว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งแกร่ง และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมี่ที่ถูกถูกลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่

พ่ายอยู่กับพวกพล {17:9} ดูเถิด ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในบ่อแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งใด แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า 'ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน' {17:10} แม้คนที่กล้าหาญที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบว่าจะเสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งแกร่ง" {17:11} แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่แดนถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายตั้งเม็ดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง {17:12} เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง {17:13} ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปสู่แม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น" {17:14} อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า "คำปรึกษาของหุซัยคนอารคีดีกว่าคำปรึกษาของอาหิโธเฟล" เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาหิโธเฟลพ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม {17:15} แล้วหุซัยจึงบอกศาคาโดกและอาบียาธาห์ปุโรหิตว่า "อาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้" {17:16} ฉะนั้นบัดนี้จึงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า 'คืนวันนี้อย่าพ่ายอยู่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็ดีให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด'" {17:17} ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาอัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น {17:18} แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านอูริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อน้ำ {17:19} หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตอกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย {17:20} เมื่อข่าวการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนั้น เขาก็ถามว่า "อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน" หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า "เขาย่ำลำธารน้ำไปแล้ว" เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {17:21} อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า "ขอทรงลุกขึ้น และรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาหิโธเฟลได้ให้

คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้" {17:22} ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน {17:23} เมื่ออาหิโธเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาสน์ขึ้นขี่กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอบครัวเสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน {17:24} ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง {17:25} อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบิกายิลบุตรสาวของนาหาช น้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ {17:26} ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด {17:27} อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โสปีบุตรชายนาหาชชาวเมืองรับบาค์แห่งคนอัมโมน และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาวโลเดบาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม {17:28} ได้ชนที่นอนอ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และแบ่งข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วยาง และถั่วแดง {17:29} น้ำผึ้ง เนยข้น และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พวกพลทิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร"

{18:1} ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม {18:2} และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบิชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า "เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย" {18:3} แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า "ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย เพราะถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครั้งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า"

{18:4} กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม" กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน {18:5} กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบิชัย และอิททัยว่า "เบามือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเกิด คือกับอับซาโลม" พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์

ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม {18:6} พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอเฟราอิม {18:7} คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น {18:8} การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นป่ากินคนเสียมากกว่าดาบกิน

{18:9} และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศีรษะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้ว ท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน {18:10} มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก" {18:11} โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็นินดีที่จะให้รางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า" {18:12} แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า "ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบิชัยกับอิททัยว่า 'ของจงป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น' {18:13} มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็จงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย" {18:14} โยอาบจึงว่า "เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนั้น" ท่านก็หยิบหกลาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในต้นโอ๊ก {18:15} ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้แล้วประหารชีวิตท่านเสีย {18:16} โยอาบก็เป่าแตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยังเขาทั้งหลายไว้ {18:17} เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญุ่มหิมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปเด้นท์ของตน {18:18} เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า "เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา" ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอับซาโลมจนทุกวันนี้

{18:19} อาหิมาอัสบุตรชายศาคาโดกล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว" {18:20} โยอาบก็ตอบเขาว่า "ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าโอรสของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว" {18:21} โยอาบก็สั่งคูชี้ว่า "จง

นำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามที่ท่านได้เห็น" คูชีกีกราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป {18:22} อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า "จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชีไปด้วย" โยอาบตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป" {18:23} เขาตอบว่า "จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป" โยอาบจึงบอกเขาว่า "วิ่งไปเถอะ" และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชีไป {18:24} ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาหุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล่ำพ้าง {18:25} ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า "ถ้าเขามาล่ำพ้างก็คงคาบข่าวมา" ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้ {18:26} ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า "ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ล่ำพ้าง" กษัตริย์ตรัสว่า "เขาคงนำข่าวมาด้วย" {18:27} ทหารยามนั้นกราบทูลว่า "ข้าพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรศาโดก" และกษัตริย์ตรัสว่า "เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี" {18:28} แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า "ทุกสิ่งสงบแล้ว พะย่ะค่ะ" เขาก็กราบกษัตริย์ชบหน้าลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาต่อสู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว" {18:29} กษัตริย์ตรัสถามว่า "อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ" อาหิมาอัสทูลตอบว่า "เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ" {18:30} กษัตริย์ตรัสว่า "จงหลีกมายืนตรงนี้" เขาจึงหลีกไปยืนหนึ่งอยู่ {18:31} ดูเถิด คูชีกีมาถึง และคูชีกีกราบทูลว่า "มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์" {18:32} กษัตริย์ตรัสถามคูชีว่า "อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ" คูชีทูลตอบว่า "ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเถิด"

{18:33} กษัตริย์ทรงโหม่นสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราอยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย"

{19:1} เขาไปเรียนโยอาบว่า "ดูเถิด กษัตริย์กันแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม" {19:2} เพราะฉะนั้นชัยชนะใน

วันนั้นก็กลายเป็นการไว้ทุกข์ของประชาชนทั้งหลาย เพราะในวันนั้นประชาชนได้ยินว่า กษัตริย์ทรงโหม่นสนเพราะพระราชบุตรของพระองค์ {19:3} ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมืองอย่างกับคนหนีศึก แล้วอวยแอบเข้ามา {19:4} กษัตริย์ทรงคลุมพระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์กันแสงเสด็จว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา" {19:5} โยอาบก็เข้ามาในพระราชวังทูลกษัตริย์ว่า "วันนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อารักขาพระชนม์ของพระองค์ ทั้งชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดาเหล่า และชีวิตของสนมทั้งหลายของพระองค์ให้เขาได้รับความละอาย {19:6} เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และทรงเกลียดชังสหายของพระองค์ เพราะในวันนี้พระองค์ได้กระทำให้ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ไยดีต่อกษัตริย์และบรรดาข้าราชการทั้งหลาย ในวันนี้ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ถ้าในวันนี้อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย {19:7} ฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลุกขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มิชายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ในคืนนี้ เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้" {19:8} กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า "ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง" ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้ากษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตนหมดแล้ว

{19:9} ประชาชนทั้งสิ้นก็หมองใจกันไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูล กล่าวว่า "กษัตริย์เคยทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเราและทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้พระองค์ทรงหนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน {19:10} แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้วในสงคราม ฉะนั้นบัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ" {19:11} กษัตริย์ดาวิดทรงใช้คนไปหาศาโดกและอาบียาธาร์บุโรทิต รับสั่งว่า "ขอบอกพวกผู้ใหญ่ของคนยูดาห์ว่า 'ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านี้มาจากอิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์ {19:12} ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา ทำไมท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับ' {19:13} และจง

บอกอามาสว่า “ท่านมิได้เป็นกระดุกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโยอาบสืบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก” {19:14} พระองค์ก็ได้ชักจูงจิตใจของบรรดาคนยูดาห์ดังกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย” {19:15} กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน {19:16} ชิเมอี บุตรชายเก-รา คนเบนยามินผู้มาจากบาสุริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด {19:17} มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และตีบามหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็รีบมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์ {19:18} เขาทั้งหลายได้ข้ามทำข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ชิเมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน {19:19} กราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย {19:20} ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำบาป เพราะฉะนั้น ดาวิด ในวันนี้ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศ์วานโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” {19:21} อาบีชัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงตอบว่า “ที่ซึ่งเมื่อกระทำเช่นนี้ไม่ควรจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ทำผู้ที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์” {19:22} แต่ดาวิดตรัสว่า “บุตรทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาปฏิบัติกับเรา ในวันนี้สมควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล” {19:23} และกษัตริย์ตรัสกับชิมเอีว่า “เจ้าจะไม่ถึงตาย” แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา {19:24} เมฟีโบเชท โอรสซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์โดยมิได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ {19:25} อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า “เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา” {19:26} ท่านทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์

หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า ‘ข้าจะผูกอาณัติตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์’ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนอຍ {19:27} เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะย่ะค่ะ {19:28} เพราะว่าวงศ์วานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์” {19:29} กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า “ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบบางแบ่งที่ดินกัน” {19:30} เมฟีโบเชทกราบทูลกษัตริย์ว่า “เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบบ้างไปหมดเถิด พะย่ะค่ะ” {19:31} ฝ่ายบารซิลลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป {19:32} บารซิลลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะที่พระองค์ประทับที่มหาเนอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก {19:33} กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลลัยว่า “ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชุบเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม” {19:34} แต่บารซิลลัยทูลกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปีที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม {19:35} วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลิ้มรสอร่อยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า {19:36} ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น ในนอຍกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า {19:37} ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับไปตายในที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดาวิด ขอทรงโปรดให้คิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร” {19:38} กษัตริย์ตรัสตอบว่า “คิมฮามจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีกระทำตาม”

{19:39} แล้วประชาชนทั้งสี่ก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อ กษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจูบารชิลัย และ ทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน {19:40} กษัตริย์เสด็จไปยังกิลกาล และคิมฮามก็ข้ามตาม เสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอล ครั้งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา

{19:41} แล้วดูเอ็ด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบพูลกษัตริย์ว่า "โชนคนยูดาห์พี่น้องของเราจึงได้ลักพา พระองค์ไปเสีย พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย" {19:42} ประชาชน ยูดาห์ทั้งสี่จึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า "เพราะกษัตริย์ เป็นญาติสนิทกับเราท่านทั้งหลาย จะโกรธด้วยเรื่องนี้ ทำไมเล่า เราได้อยู่กินสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ของกษัตริย์ หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ" {19:43} คน อิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า "เรามีส่วนในกษัตริย์สิบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเรา เช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์ กลับตอกหรือ" แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำ ของคนอิสราเอล

{20:1} เผอิญที่นั่นมีคนของเบลีอัลอยู่คนหนึ่งชื่อเชบา บุตรชายบิครี คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า "เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปถิ่นที่ของตนเถิด" {20:2} ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเชบาบุตรชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตาม กษัตริย์ของเขาย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรู ซาเล็ม {20:3} ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละ ไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกันอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรง ชุบเลี้ยงไว้แต่มิได้ทรงเข้าหาพวกนาง นางเหล่านั้นก็ต้องถูก กักให้มีชีวิตอยู่อย่างหญิงม่ายจนวันตาย

{20:4} กษัตริย์ตรัสสั่งอาสาว่า "จงระดมพลยูดาห์ให้ มาพร้อมกันที่นี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย" {20:5} อาสาออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกิน กำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้ {20:6} ดาวิดตรัสกับอาบิซัยว่า "บัดนี้เชบาบุตรบิครีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จง นำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่า เขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา" {20:7} มีคนของ โยอาบตามเขาไป และคนเคเรธ กับคนเปเลท กับทหารที่ แข็งกล้าทั้งหมด และเขาทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซา เล็มเพื่อไล่ตามเชบาบุตรชายบิครี {20:8} เมื่อเขาทั้งหลาย

มาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อาสาาก็มาพบกับ เขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัด ติดดาบที่อยู่ในฝักดาบอยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปดื่มน้ำ ดกล {20:9} โยอาบจึงถามอาสาว่า "พี่ชายเอ๋ย สบายดี หรือ" และโยอาบก็เอามือขวาจับเคราอาสาจะจูบเขา {20:10} แต่อาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของ โยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอาสา ไล่ทะลักถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับอา บิซัยน้องชายก็ไล่ตามเชบาบุตรชายบิครีไป {20:11} ทหาร หนึ่งคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อาสาพูดว่า "ผู้ใด เห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้ผู้นั้นติดตามโย อาบไป" {20:12} อาสาก็นอนเกลือกโลดของตนอยู่ที่ ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสี่มาหยุด อยู่ เขาก็นำศพอาสาจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอา เสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุดอยู่

{20:13} เมื่อเอาศพอาสาออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบาบุตรชาย บิครี {20:14} เขาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไป จนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบธมาอาคัท และบรรดา คนบีไรต์ คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย {20:15} พวกเขาก็มาถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบล แขวางเมืองเบธมาอาคัท เขาทำเชิงเนินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะลวงกำแพงเพื่อจะ ให้ พัง {20:16} มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมือง ว่า "ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้มาที่นี้ ฉัน อยากจะพูดด้วย" {20:17} โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นาง นั้นก็พูดว่า "ท่านคือโยอาบหรือ" เขาตอบว่า "ใช่แล้ว" นาง จึงเรียนท่านว่า "ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสัก หน่อย" ท่านก็ตอบว่า "ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว" {20:18} นาง ก็พูดว่า "สมัยโบราณเขาพูดกันว่า 'ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเกิด' แล้วเขาก็ตกลงกันได้" {20:19} ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลาย เมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืน มรดกของพระเยโฮวาห์เสีย" {20:20} โยอาบจึงตอบว่า "ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ ห่างไกลทีเดียว" {20:21} เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชาย คนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอฟราอิมชื่อเชบาบุตรบิครี ได้ยก มือของเขารขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือต่อผู้ดาวิด จงมอบเขามาแต่ คนเดียว ฉันจะลอยศพกลับจากเมืองนี้" หญิงนั้นจึงตอบ โยอาบว่า "ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเขาข้ามกำแพงมาให้ ท่าน" {20:22} แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วย

ปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเขามบุตรชายบิครีโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาก็นอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังถิ่นของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเผ่ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม {20:23} โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคาเป็นผู้บังคับบัญชากองคนเกรธาและคนเปเลท {20:24} และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิเศบเป็นเจ้ากรมสารบรรณ {20:25} เขาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอาบียาธาห์เป็นปุโรหิต {20:26} อีราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

{21:1} ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปีแล้วปีแล้ว และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเหตุซาอูลและวงศ์วานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขามาคืนกิเบโอน" {21:2} กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ซาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความร้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์) {21:3} ดาวิดตรัสถามคนกิเบโอนว่า "เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้วยพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้" {21:4} คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า "พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองคำจากซาอูลและวงศ์วานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ไม่จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด" พระองค์จึงตรัสว่า "แล้วพวกท่านจะให้เราก่อทำอะไรแก่ท่านเล่า" {21:5} เขากราบทูลกษัตริย์ว่า "ชายผู้ที่เราสาปแช่งพวกข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล {21:6} ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์" และกษัตริย์ตรัสว่า "เราจะจัดเขามาให้" {21:7} แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชทบุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของซาอูล ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของซาอูล {21:8} แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล ชื่ออารโมนีกับเมฟีโบเชท กับบุตรชายห้าคนของมีคาเอลราชธิดาของซาอูล ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลัยชาวเมโหลห์ {21:9} พระองค์

ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาทั้งหลายจึงแขวนคอทั้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันนั้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ {21:10} แล้วนางริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งมา {21:11} มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสนมของซาอูลกระทำอย่างไร {21:12} ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบชกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธชาน ที่คนฟิลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟิลิสเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา {21:13} พระองค์ทรงนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั่น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น {21:14} และเขาก็ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามิน ในเมืองเศลาในอุโมงค์ของศิษบิดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น {21:15} คนฟิลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟิลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย {21:16} อิชบับเนอบบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกทองเหลืองหนักสามร้อยเชเซล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย {21:17} แต่อาบียาห์บุตรชายนางเศรยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟิลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า "ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย" {21:18} อยู่มาภายหลังนี้ มีการรบกับคนฟิลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบคัยคนหุซัทได้ฆ่าสัพบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ {21:19} และมีการรบกับคนฟิลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยาอาเรโอเรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าน้องชายโกลิอัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทอผ้า {21:20} มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย {21:21} เมื่อเขาทำหายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของชิเมอาเชษฐาของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย {21:22} คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขา

ทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

{22:1} ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน และให้พ้นจากพระหัตถ์ของชาอูล ดาวิดก็ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ {22:2} พระองค์ท่านตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า {22:3} เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพเจ้าพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากความทารุณ {22:4} ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า {22:5} เมื่อคลื่นแห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว {22:6} ความเศร้าโศกแห่งนรกอยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า {22:7} ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกรรณของพระองค์ {22:8} แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็หวั่นไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว {22:9} คว้นออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น {22:10} พระองค์ทรงไหม้ฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความมืดทึบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ {22:11} พระองค์ทรงเขยื้อนคนหนึ่ง และทรงเหวี่ยงไป เอย เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม {22:12} พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นพลับพลาอยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆทึบแห่งฟ้า {22:13} ถ่านลูกเป็นเพลิงจากความสุกใสข้างหน้าพระองค์ {22:14} พระเยโฮวาห์ทรงคะนองกึกก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ {22:15} และพระองค์ทรงใช้ลูกธนูของพระองค์ออกมาทำให้เขากระเจาไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขาไกลหล {22:16} แล้วก็เห็นท้องถ้ำ รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนาบของพระเยโฮวาห์ ตามที่ลมพวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์ {22:17} พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมากมาย {22:18} พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่

เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า {22:19} เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบภัยนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พิทักษ์ของข้าพเจ้า {22:20} พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาในที่กว้างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรงยินดีในข้าพเจ้า {22:21} พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า {22:22} เพราะข้าพเจ้ารักษามรรคาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรากรากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย {22:23} เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้หันจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ {22:24} ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า {22:25} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์ {22:26} พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มไปด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไร้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ {22:27} พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปณิธิต่อผู้ที่คิดโกง {22:28} พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่ยโสเพื่อนำเขาให้ต่ำลง {22:29} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นที่ปองของข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่าง {22:30} พะยะคะ ข้าพเจ้าจะตะลุยกองทัพได้โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้ {22:31} ฝ่ายพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์หมดจด พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นดั่งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ {22:32} เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา นอกจากพระเจ้าของเรา {22:33} พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข้มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์ {22:34} พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า {22:35} พระองค์ทรงหัตมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโง่งคันธนูเหล็กกล้าได้ {22:36} พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพเจ้า และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพเจ้าองค์เป็นใหญ่ขึ้น {22:37} พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพเจ้า เท้าของข้าพเจ้าจึงไม่พลาด {22:38} ข้าพเจ้าองค์ใดก็ตามศัตรูของ

ข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับมาจนกว่า เขาถูกผลาญเสียสิ้น {22:39} ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พะย่ะค่ะ เขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว {22:40} เพราะพระองค์ทรงคาดเอาข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้าพระองค์ {22:41} พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย {22:42} เขามองหาแต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา {22:43} ข้าพระองค์ทุบตีเขาแหลกละเอียดอย่างผงกลีดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจายเขาออกไปทั่ว {22:44} พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเกียจแก้งประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์ {22:45} ชนต่างดาวจะมาจำนต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์ {22:46} ชนต่างดาวเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย {22:47} พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์ เป็นที่ยกย่อง {22:48} พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์ {22:49} ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะย่ะค่ะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทารุณ {22:50} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ {22:51} พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์"

{23:1} ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจสซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าวคือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสดุดีอย่างไพเราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า {23:2} "โดยข้าพเจ้า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวาทะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า {23:3} พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงล้นพระวาทะ ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือ

ปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า {23:4} เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ เมื่อภายหลังฝน กระทำให้หญ้างอกออกจากดิน' {23:5} ถึงแม้ว่าวงศาวานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์กับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น {23:6} แต่ลูกของเบลีอัลก็เหมือนหนามที่ต้องปลักใส่ไป เพราะว่าจะเอามือหยิบก็ไม่ได้ {23:7} แต่คนที่แตะต้องมันต้องมีอาวุธที่ทำด้วยเหล็ก และมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในที่เดียวกัน"

{23:8} ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนทักโมเป็นผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาติโนคนเอสนี๋ย ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแปดร้อยคน ซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว {23:9} ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอลาชาห์บุตรชายโดโคคนอาโหอาห์ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหามคนฟิลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ {23:10} ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของของท่าน {23:11} รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเกชาวฮาราร์ คนฟิลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟิลิสเตียไป {23:12} แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟิลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง {23:13} ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอดุลลัมในฤดูเกี่ยวข้าว มีคนฟิลิสเตียคนหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม {23:14} คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟิลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม {23:15} ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า "โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้" {23:16} ทแก่วาทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟิลิสเตียเข้าไป ตักน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองนำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ {23:17} และตรัสว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือน้ำดื่มของผู้ที่ไปมาด้วยการ

เสียงชีวิตของเขามิใช่หรือ" เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรง
 ดิ่มนั้ ทเกล้าทหรรท้งสามได้กระทำล้งเหล่านั้ {23:18}
 ฝ่ายอาบิซัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็น
 หัวหน้าของท้งสามคนนั้ ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหรรสาม
 ร้อยคน และฆ่าตายล้ง และได้รับชื้อเสียงด้งวีรบุรุษสามคน
 นั้ {23:19} ท่านเป็นผู้ทมีชื้อเสียงด้งด้งทสุดในสามคน
 นั้มิใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บ้งคับบัญชาของเขา แต่ท่าน
 ไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้ {23:20} เบไนยาห์บุตรชาย
 เยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข่งกล้าแห่งเมืองซับเซเอล
 เป็นคนประกอบมหกัจ ท่านได้ฆ่าคนดุจล้งโตของโมอับเสีย
 สองคน ท่านได้ล้งไปฆ่าล้งโตทในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย
 {23:21} ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม
 คนอียิปต์นั้ถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าล้งไปหาเขา
 และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้ และฆ่าเขา
 ตายด้วยหอกของเขเอง {23:22} เบไนยาห์บุตรชายเยโฮ
 ยาดาได้กระทำล้งเหล่านั้และได้ชื้อเสียงด้งวีรบุรุษสามคน
 นั้ {23:23} ท่านมีชื้อเสียงด้งด้งกว่าสามลึบคนนั้ แต่
 ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้ และดาวิดก็ทรงแต่ง
 ท่านให้เป็นผู้บ้งคับบัญชาทหรรรักษาพระองค์ {23:24}
 อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งนในสามลึบคน
 นั้ เอลฮานันบุตรชายของโดไดชาวเบธเลเฮม {23:25}
 ชัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด {23:26} เฮ
 เลสคนปัลทึ อีราบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา {23:27}
 อาบิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโท เมบูนัยคนหุซัท {23:28}
 ศัลโมนชาวอาโหอาห์ มาหะรียาชาวเนโทฟาห์ {23:29} เฮ
 เลบบุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิททัยบุตรชายรีบัย
 ชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน {23:30} เบไนยาห์ชาวปี
 ราโธน อิตดัยชาวลัธารกาอัส {23:31} อาบิอัลโบนคนอา
 รบาห์ อัสมาเวทชาวบาสุริม {23:32} เอลียาบาชาวซาอัล
 โบน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งนในบรรดาบุตรชายของยาเซน
 {23:33} ชัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิยัมบุตรชายของฮาราร์คน
 ฮาราร์ {23:34} เอลีเฟเลทบุตรชายอาหิสับัยบุตรชายของ
 ชาวมาอาคาห์ เอลีอัมบุตรชายอาหิโรเฟลชาวกิโลห์ {23:35}
 เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ {23:36} อิกาลบุตรชาย
 นาธันชาวโศบาห์ บานีคนกาต {23:37} เสเลกคนอัมโมน
 นาหะรียาชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชาย
 นางเศรยาห์ {23:38} อีราคนอิทไรต์ กาเรบคนอิทไรต์
 {23:39} อูรีอาห์คนฮิตไทต์ รวมสามลึบเจ็ดคนด้วยกัน

บทที่ 11

1 พงศ์กษัตริย์ / 1 Kings

{1:1} กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชรามากแล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มากก็ยังไม่อบอุ่น {1:2} เพราะฉะนั้นบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า "ขอเสาะหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และขอให้เธออยู่งานเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์ ให้เธอนอนในพระทรงของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น" {1:3} เขาจึงได้แสวงหาหญิงสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล ได้พบนางสาวอาบิชาทหญิงชาวชูเนม จึงได้นำเธอมาเฝ้ากษัตริย์ {1:4} หญิงสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และอยู่ปรนนิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเธอไม่

{1:5} ฝ่ายอาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า "เราเองจะเป็นกษัตริย์" และท่านได้เตรียมรถรบและพลม้า กับพลวังนำหน้าห้าสิบคนไว้เพื่อตนเอง {1:6} พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า "ทำไมเจ้ากระทำเช่นนั้นเช่นนั้น" ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถนัดขี่ซาโลม {1:7} ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์และกับอาบียาธาร์ปุโรหิต เขาทั้งสองก็ติดตามและช่วยเหลืออาโดเนียห์ {1:8} แต่ศาโดกปุโรหิต และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และนาอันผู้พยากรณ์กับชีเมอีและเรอี และพวกทแกล้วทหารของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโดเนียห์ {1:9} อาโดเนียห์ได้ถวายแกะวัว และสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องบูชา ณ ศิลาแห่งโศเฮเลทซึ่งอยู่ข้างๆเอนโรเกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสี่ของท่านคือราซอร์สของกษัตริย์ และประชาชนทั้งสี่แห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์ {1:10} แต่ท่านมิได้เชิญนาอันผู้พยากรณ์ หรือเบไนยาห์ หรือพวกทแกล้วทหาร หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน

{1:11} แล้วนาอันก็ทูลพระนางบัทเชบาพระสนมของซาโลมอนว่า "พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็มีได้ทรงทราบเรื่อง {1:12} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอข้าพระองค์ถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของซาโลมอนโอรสของพระองค์ไว้ {1:13} ขอเสด็จเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า 'โอ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฎิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือ' "ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา" มิใช่หรือ โฉนอาโดเนียห์จึงทรงครองเล่าเพคะ" {1:14} ดุเถิด ขณะที่พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะตามเข้าไปเฝ้า และสนับสนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์" {1:15} แล้วพระนางบัทเชบาก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรามากและอาบิชาทชาวชูเนมก็กำลังอยู่ปรนนิบัติกษัตริย์ {1:16} เมื่อพระนางบัทเชบากราบทูลถวายบังคมกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสถามว่า "เจ้าประสงค์สิ่งใด" {1:17} พระนางทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฎิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า 'ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา' {1:18} ดุเถิด บัดนี้อาโดเนียห์ทรงราชย์แล้ว แม้ว่าพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันก็หาทรงทราบไม่ {1:19} เธอได้ถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ กับอาบียาธาร์ปุโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพบ แต่ซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์เธอหาได้เชิญไม่ {1:20} โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน อิสราเอลทั้งสิ้นก็เพ่งดูพระองค์ เพื่อพระองค์

จะตรัสแก่เขาว่า "จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันแทนพระองค์ {1:21} มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้ คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หม่อมฉันและซาโลมอนบุตรของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด" {1:22} ดูเถิด ขณะเมื่อพระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นาธันผู้พยากรณ์ก็เข้ามา {1:23} เขาทั้งหลายจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด นาธันผู้พยากรณ์" เมื่อนาธันเข้ามาต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็ชพนางลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์ {1:24} และนาธันกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า 'อาโดเนียห์จะครองต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา' {1:25} เพราะวันนี้เธอได้ลงไปถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชื้อเชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ ทั้งผู้บัญชาการกองทัพ และอาบียาธาร์ปุโรหิต และดูเถิด เขาทั้งหลายกำลังกินดื่มต่อหน้าเธอและกล่าวว่า 'ขอ กษัตริย์อาโดเนียห์ทรงพระเจริญ' {1:26} แต่ส่วนข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาโดกปุโรหิต กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์เธอหาได้เชิญไม่ {1:27} เหตุการณ์ทั้งนี้บังเกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์หรือ และพระองค์มิได้ตรัสบอกแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์" {1:28} แล้วกษัตริย์ดาวิดตรัสตอบว่า "จงเรียกบัทเชบาให้มาหาเรา" พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ และประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์ {1:29} แล้วกษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงไล่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก {1:30} เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า 'ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเธอจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา' เราก็จะกระทำอย่างนั้นวันนี้แหละ" {1:31} แล้วพระนางบัทเชบาก็ชพนพระพักตร์ลงถึงดินถวายบังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า "ขอ กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของหม่อมฉันจงทรงพระเจริญเป็นนิตย์" {1:32} กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า "จงเรียกศาโดกปุโรหิต และนาธันผู้พยากรณ์ กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดามาหาเรา" เขาทั้งหลายจึงเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ {1:33} และกษัตริย์ตรัสสั่งเขาทั้งหลายว่า "จงพาข้าราชการของเจ้านายของเจ้าไปจัดให้ซาโลมอนโอรสของเราขึ้นขี่ล่อของเรา และนำเขาลงไปที่กิซอน {1:34} และให้ศาโดกปุโรหิต และนาธันผู้พยากรณ์เจิมตั้งเขาไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น แล้วท่านทั้งหลาย

จงเป่าแตร และประกาศว่า 'ขอ กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ' {1:35} แล้วท่านทั้งหลายจงติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา เพราะว่าเขาจะได้เป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้กำหนดตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์" {1:36} และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า "เอเมน ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสดังนั้นเทอญ {1:37} พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอทรงสถิตกับซาโลมอนฉันนั้น และขอทรงกระทำให้พระที่นั่งของพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์" {1:38} ดังนั้นศาโดกปุโรหิต นาธันผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และคนเคเรธกับคนเปเลทได้ลงไปจัดให้ซาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิด และได้นำท่านมาถึงกิซอน

{1:39} แล้วศาโดกปุโรหิตได้นำเขาสัตว์ที่บรรจุน้ำมันมาจากพลับพลา และเจิมตั้งซาโลมอนไว้ และเขาทั้งหลายก็เป่าแตร และประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า "ขอ กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ" {1:40} และประชาชนทั้งปวงก็ตามเสด็จไปเป่าปี่และเปรมปรีดิ์ด้วยความชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเขาทั้งหลาย

{1:41} อาโดเนียห์และบรรดาแขกที่อยู่กับท่านเมื่อรับประทานเสร็จแล้วก็ได้ยินเสียงนั้น และเมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรก็พูดว่า "เสียงอีกที่กกรีกโครมนี้ที่ในกรุงหมายความว่าอะไร" {1:42} ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูเถิด โยนาธานบุตรชายอาบียาธาร์ปุโรหิตก็มาถึง และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า "เข้ามาเถิด เพราะเจ้าเป็นคนมีกำลังมาก จึงนำชาวติมา" {1:43} โยนาธานกราบเรียนอาโดเนียห์ว่า "ห้ามได้ เพราะกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ทรงกระทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์ {1:44} และกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาโดกปุโรหิต นาธันผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา กับคนเคเรธและคนเปเลทตามซาโลมอนไป และเขาทั้งหลายก็ได้จัดให้ซาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์ {1:45} และศาโดกปุโรหิต กับนาธันผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ กิซอน และเขาทั้งหลายก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความเปรมปรีดิ์ เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอีกที่กกรีกโครม นี่เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้ยิน {1:46} ซาโลมอนได้ทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ด้วย {1:47} ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า 'ขอพระเจ้าทรงกระทำให้พระนามของซาโลมอนบันลือไปยิ่งกว่าพระ

นามของพระองค์ และขอทรงกระทำให้บัลลังก์ของซาโลมอนใหญ่ยิ่งกว่าบัลลังก์ของพระองค์' แล้วกษัตริย์ก็ทรงโน้มพระกายลงบนแท่นที่บรรทม {1:48} และกษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า 'สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ได้ทรงประทานให้มีคนหนึ่งนั่งบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว'" {1:49} แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของอาโดเนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน {1:50} ฝ่ายอาโดเนียห์ก็กลัวซาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงนอนของแท่นบูชา {1:51} มีคนไปกราบทูลซาโลมอนว่า "ดูเถิด อาโดเนียห์กลัวกษัตริย์ซาโลมอน เพราะดูเถิด เธอจับเชิงนอนที่แท่นบูชาอยู่กล่าวว่า 'ขอกษัตริย์ซาโลมอนได้โปรดอนุญาตแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยดาบ'" {1:52} และซาโลมอนตรัสว่า "ถ้าแม้เขาสำแดงตัวได้ว่าเป็นคนที่สมควร ผมสักเส้นเดียวของเขาก็จะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความชั่วอยู่ในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย" {1:53} กษัตริย์ซาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มากราบลงต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า "จงกลับไปวังของท่านเถิด"

{2:1} เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า {2:2} "เรากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย {2:3} และจงรักษาพระบัญญัติ คำสั่งของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า คือคำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จำไว้ในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ และในที่ใดๆที่เจ้าไป {2:4} เพื่อพระเยโฮวาห์จะได้รักษาพระวาระของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า 'ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลายของ เขา ที่จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดจิตสุดใจของเขา (พระองค์ตรัสว่า) ราชวงศ์จะไม่ขาดสายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล' {2:5} ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางเศรยาห์ได้กระทำการอะไรแก่เรา คือว่า เขาได้กระทำการประการใดแก่ผู้บัญชาการทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล คือกระทำการแก้อับเนอร์บุตรเนอร์ และแก่อามาสาบุตรเยเธอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกในยามสงครามไหลในยามสันติ และวางโลหิตที่ตกในยามสงครามลงบนรัดประคดที่เอวของเขา และลงบนรองเท้าของเขา {2:6} เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำให้เหมาะสมตามปัญญา

ของเจ้า อย่าปล่อยให้ศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ {2:7} แต่จงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อบุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยคนกิเลอาด จงยอมให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับประทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่าเมื่อเราหนีจากอับซาโลมพี่ชายของเจ้านั้น เขาทั้งหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาตั้งนั้นแหละ {2:8} และดูเถิด มีชีเมอบุตรเก-ราคนเบนยามินจากบ้านบาสุริมอยู่กับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ดำเณรอย่างน่าสลดใจในวันที่เราเดินไปยังมาหะนาอิม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงได้โปรดอนุญาตเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า 'เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ' {2:9} เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าอย่าถือว่าเขาไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนมีปัญญา เจ้าจะทราบว่าการจะกระทำประการใดแก่เขา และเจ้าจงนำศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต"

{2:10} แล้วดาวิดก็บรรทมหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด {2:11} และเวลาที่ดาวิดทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี {2:12} ดังนั้นแหละซาโลมอนจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่

{2:13} แล้วอาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักกิทก็ได้เข้าเฝ้าพระนางบัทเชบาพระสนมของซาโลมอน พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า "เจ้ามาอย่างสันติหรือ" ท่านทูลว่า "อย่างสันติ ขอรับกระหม่อม" {2:14} แล้วท่านทูลว่า "เกล้ากระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระองค์" พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า "จงพูดไปเถิด" {2:15} ท่านจึงทูลว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของกระหม่อม และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็หมายใจว่า กระหม่อมจะได้ครอบครองอย่างไรก็ดี ราชอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม ด้วยราชอาณาจักรเป็นของเธอบรรดาพระเยโฮวาห์ {2:16} บัดนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธเลย" พระนางมีพระเสาวนีย์ต่อเธอว่า "จงพูดไปเถิด" {2:17} และท่านทูลว่า "ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ซาโลมอน (ท่านคงไม่ปฏิเสธพระองค์) คือทูลขออาบิชากชาวชูเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม" {2:18} พระนางบัทเชบามีพระเสาวนีย์ว่า "ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์แทนเจ้า" {2:19} พระนางบัทเชบาจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้อาโดเนียห์ และกษัตริย์ทรงลุกขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงค้ำับพระนาง แล้วก็เสด็จประทับ

บนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระเก้าอี้มาถวาย พระชนนี พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์ {2:20} แล้วพระนางทูลว่า "แม่จะขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธแม่เลย" และกษัตริย์ทูลพระนางว่า "ขอมาเถิด ผมจะไม่ปฏิเสธเสด็จแม่" {2:21} พระนางทูลว่า "ขอยกอาบิซาคชาวชูเนมให้กับอาโดเนียห์เซษรฐาของเธอให้เป็นชายเถิด" {2:22} กษัตริย์ซาโลมอนตรัสตอบพระชนนีของพระองค์ว่า "โชนเสด็จแม่จึงขออาบิซาคชาวชูเนมให้แก่อาโดเนียห์เล่า น่าจะขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วย เพราะเขาเป็นพระเซษรฐาของผม และฝ่ายเขามีอาบิซาครูปโรหิตและโยอาบบุตรนางเศรยาห์" {2:23} แล้วกษัตริย์ซาโลมอนทรงบัญญัติในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า "ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์เสียชีวิตของเขาแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผมและให้หนักยิ่งกว่า" {2:24} เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิดราชบิดาของผม และทรงตั้งไว้เป็นราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโดเนียห์จะต้องตายในวันนี้ฉันใด" {2:25} ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงรับสั่งใช้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เขาก็ไปประหารชีวิตอาโดเนียห์เสีย และท่านก็ตาย

{2:26} ส่วนอาบิซาครูปโรหิตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า "จงไปอยู่ที่อานาโทท ไปสู่ไร่นาของเจ้า เพราะเจ้าสมควรที่จะตาย แต่ในเวลาที่เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า เพราะว่าเจ้าห้ามทึบขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนในบรรดาความทุกข์ใจของราชบิดาเรา" {2:27} ซาโลมอนจึงทรงขับไล่อาบิซาคเสียจากหน้าที่ปโรหิตของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตามพระวาระของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศ์วานของเอลีที่เมืองซีโลห์

{2:28} เมื่อเวลานั้นทราบไปถึงโยอาบ เพราะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอับซาโลม ท่านได้สนับสนุนอาโดเนียห์ โยอาบก็หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และจับเชิงอนแทนบูชาไว้ {2:29} เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ซาโลมอนว่า "โยอาบได้หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์ และดูเถิดเขาอยู่ข้างแท่นบูชานั้น" ซาโลมอนรับสั่งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาตรัสว่า "จงไปประหารชีวิตเขาเสีย" {2:30} เบไนยาห์ก็มายังพลับพลาของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า "กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเถิด" ท่านตอบว่า "ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่" แล้วเบไนยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า "โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้" {2:31} กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า "จงกระทำตามที่เขายก จง

ประหารเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้จะได้เอาโลหิตไร้ความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้ไหลนั้นไปเสียจากเรา และจากวงศ์วานบิดาของเรา {2:32} พระเยโฮวาห์ทรงทำให้โลหิตของเขากลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดราชบิดาของเราหาทรงทราบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนอร์ ผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอล และอามาสาบุตรเยเธอร์ ผู้บัญชาการกองทัพอิชยาห์ {2:33} ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขาทั้งสองตกบนศีรษะของโยอาบและบนศีรษะเชื้อสายของเขาเป็นนิตย์ แต่ส่วนดาวิดและเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์" {2:34} แล้วเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสีย และฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

{2:35} กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเหนือกองทัพบแทนโยอาบ และกษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งคาโดกผู้เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบิซาค

{2:36} แล้วกษัตริย์ทรงใช้คนไปเรียกชิมิโอนให้เข้ามาเฝ้าและตรัสกับเขาว่า "ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปที่ไหนเลย {2:37} เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารชิดโรนนั้น ท่านจงรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตายแน่ แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง" {2:38} และชิมิโอนทูลกษัตริย์ว่า "ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ดีแล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น" ชิมิโอนจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน {2:39} ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วทาสสองคนของชิมิโอนได้หลบหนีไปยังอาคิซโอรสของมาอาคาห์กษัตริย์เมืองกัท และเมื่อเขามายบอกชิมิโอนว่า "ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท" {2:40} ชิมิโอนก็ลุกขึ้นผูกอานขี่ลาไปเฝ้าอาคิซที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาทาสของตน ชิมิโอนได้พาทาสของตนมาจากเมืองกัท {2:41} และเมื่อมีผู้กราบทูลซาโลมอนว่าชิมิโอนได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว {2:42} กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้เรียกชิมิโอนมาเฝ้าและตรัสกับเขาว่า "เราได้ให้ท่านบัญญัติในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ และได้ตักเตือนท่านแล้วว่า 'ท่านจงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไป ไม่ว่าไปที่ใดๆ ท่านจะต้องตายแน่' และท่านก็ได้ตอบเราว่า 'คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้ยินนั้นก็ดีแล้ว' {2:43} ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำบัญญัติไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และรักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับท่านนั้น" {2:44} กษัตริย์ตรัสกับชิมิโอนว่า "ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำ

ต่อดาวิดราชบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง {2:45} แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์" {2:46} แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดาและเขาก็ออกไปประหารชีวิตชีเมอีเสีย ดังนั้นราชอาณาจักรก็ตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของซาโลมอน

{3:1} ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชบิดาของฟาโรห์ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ {3:2} อย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ {3:3} ซาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนียสถานสูง

{3:4} และกษัตริย์เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นมหาปุชนียสถานสูง ซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นบูชา

{3:5} พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า "เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้าจึงขอเกิด" {3:6} และซาโลมอนตรัสว่า "พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดพระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าเสด็จพ่อดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม ด้วยจิตใจที่เที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตายิ่งใหญ่ไว้เพื่อเสด็จพ่อ และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เสด็จพ่อให้นั่งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้ {3:7} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้าออกอย่างไรถูก {3:8} และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวณประชาชนก็ไม่ได้ {3:9} เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกกระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของ

พระองค์นี้ได้" {3:10} ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า {3:11} พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า "เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้และมีได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย {3:12} ดูเถิด เราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า {3:13} เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้ {3:14} และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เรายังจะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว" {3:15} และซาโลมอนก็ตื่นบรรทม และดูเถิด เป็นพระสุบิน แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์

{3:16} แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ {3:17} หญิงคนหนึ่งทูลว่า "โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน {3:18} ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนี้ก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น ข้าพระองค์ทั้งสองนั้นอยู่ในเรือนนั้น {3:19} แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสียในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ {3:20} พอเที่ยงคืนนางก็ลุกขึ้นและเอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปเสียจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ และเธอเอาบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์ {3:21} เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม ดูเถิด เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์พินิจดูในตอนเช้า ดูเถิด เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา" {3:22} แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า "ไม่ใช่เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า" หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า "ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน" เขาทั้งสองพูดกันดังนี้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ {3:23} แล้วกษัตริย์ตรัสว่า "คนหนึ่งพูดว่า 'คนนี้เป็นบุตรชายของฉัน คือเด็กที่เป็น

อยู่ และบุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว' และอีกคนหนึ่งพูดว่า 'ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของนั้นเป็นคนที่มีชีวิต' {3:24} และกษัตริย์ตรัสว่า "เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง" เขาจึงเอาพระแสงดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ {3:25} และกษัตริย์ตรัสว่า "จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง" {3:26} แล้วหญิงคนที่บุตรของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาลัยในบุตรชายของเธอ เธอว่า "โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึงอย่างไรก็อย่าทรงฆ่าเสีย" แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า "อย่าให้ฉันเป็นเจ้าของหรือของนั้นขอทรงแบ่งเถิดเพคะ" {3:27} แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า "จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น" {3:28} อิสราเอลทั้งปวงได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น และเขาทั้งหลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายประจักษ์ว่าพระสติปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย

{4:1} กษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น {4:2} และคนต่อไปนี้เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์คือ อาซาริยาห์บุตรชายศาโดกเป็นปุโรหิต {4:3} เอลีโฮเรฟและอาหิยาห์บุตรชายชีซา เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิลูตเป็นเจ้ากรมสารบรรณ {4:4} เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพอศาดอกและอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต {4:5} อาซาริยาห์บุตรชายนานันเป็นหัวหน้าข้าหลวง สนุบุตรชายนานันเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระสหายของกษัตริย์ {4:6} อาหิซาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนีสัมบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงานโยธา

{4:7} ซาโลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับกษัตริย์สำนัก ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือนหนึ่งในหนึ่งปี {4:8} ต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาคือ เบนเฮอร์ ประจำแดนเทือกเขาเอเฟราอิม {4:9} เบนเดเคอร์ ประจำในมาดาสและในซาอัลบิม เบธเซเมชและเอโลนเบธชานัน {4:10} เบนเฮเสด ประจำในอารูปโบท โสโคห์และแผ่นดินเฮเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กัยเขา {4:11} เบนอาบีนาดับ ประจำในบริเวณโดร์ทั้งหมด เขามีทาฟัทธิดาของซาโลมอนเป็นชายา {4:12} บากานบุตรชายอาหิลูต ประจำในทาอานาค เมกิดโดและเบธชานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างคารธานเชิงเมืองยิสเรเอล และตั้งแต่เบธชานถึงอาเบลเมโฮลาห์ไปจนถึงผากข้างโน้นของโยกเนอัม {4:13} เบนเก

เบอร์ ประจำในราโมทกิเลอาด เขามีเมืองทั้งหลายของยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามีท้องถื่นอารโกบ ซึ่งอยู่ในบาซาน หัวเมืองใหญ่หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และด่านทองเหลืองขึ้นอยู่แก่เขา {4:14} อาหินาดับบุตรชายอิดโด ประจำในมาหะนาอิม {4:15} อาหิมาอัส ประจำในนัฟทาลี เขาก็เหมือนกันได้บำเหน็จธิดาของซาโลมอนเป็นชายา {4:16} บากานาห์บุตรชายหุซัย ประจำในอาเซอร์และเบอาโลท {4:17} เยโฮซาฟัทบุตรชายปารูอาห์ ประจำในอิสสาการ์ {4:18} ชิเมอียบุตรชายเอลาห์ ประจำในเบนยามิน {4:19} เกเบอร์บุตรชายอูรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด ในแผ่นดินของสิโนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์และของโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น {4:20} คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายดังเม็ดทรายชายทะเล เขาทั้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน {4:21} และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟิลิสเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทั้งหลายถวายส่วยอากร และปรนนิบัติซาโลมอนตลอดวันเวลาแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ {4:22} เสบียงอาหารสำหรับซาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือยออดแป้งสามสิบโคระ และแป้งหกสิบโคระ {4:23} วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้า ยีสิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน อีเก้งและไก่อ้วน {4:24} เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถื่นทั้งสิ้นปากแม่น้ำข้างนี้ ตั้งแต่ทิฟสาห์ถึงกาซา และทรงครอบครองเหนือบรรดาอัครราชธานีที่อยู่ปากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์ {4:25} ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เถาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เซบา ตลอดวันเวลาของซาโลมอน {4:26} ซาโลมอนยังมีคอกขังม้าเดี่ยวอีกสี่หมื่นสำหรับรถรบของพระองค์ และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน {4:27} และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสบียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน เขาทั้งหลายไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย {4:28} ทั้งชาวบาร์เล่ย์และฟางข้าวสำหรับม้าและม้าอาชาไนย เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ได้มีรับสั่งแก่ทุกคน

{4:29} และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดุจเม็ดทรายที่ชายทะเล {4:30} และสติปัญญาของซาโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออก

และกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์ {4:31} เพราะพระองค์ทรงมีสติปัญญาฉลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอธานคนเอสร้าห์ และเฮมาน คาลโคล์และดาร์ดา บรรดาบุตรชายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประเทศชาติที่อยู่ล้อมรอบ {4:32} พระองค์ตรัสสุภาพิตสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์ก็มีหนึ่งพันห้าบท {4:33} พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสีดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุบซึ่งงอกออกมาจากกำแพงพระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรดานก สัตว์เลื้อยคลาน และปลา {4:34} และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของชาโลมอน และมาจากบรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์

{5:1} ฝ่ายฮิรามภักษัตริย์เมืองไทเรได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าชาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าเขาได้เจิมตั้งพระองค์ไว้เป็นภักษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะฮิรามรักดาวิดอยู่เสมอ {5:2} และชาโลมอนได้ส่งพระดำรัสไปยังฮิรามว่า {5:3} "ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ {5:4} แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิบัติหรือเหตุร้ายก็ไม่มี {5:5} ดูก่อน ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา' {5:6} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า ท่ามกลางเรานี้ไม่มีผู้ใดรู้จักตัดไม้เหมือนชาวไซดอน" {5:7} และอยู่มาเมื่อฮิรามได้ยินถ้อยคำของชาโลมอน ท่านก็ชื่นชมยินดียิ่งนักและว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิดให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่" {5:8} และฮิรามก็ใช้คนให้มายังชาโลมอนทูลว่า "ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำสิ่งสารพัดตามที่ท่านปรารถนาในเรื่องไม้สนสีดาร์ และไม้สนสามใบ {5:9} ข้าราชการของข้าพเจ้าจะนำลงมาจากเลบานอนถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกแพล่องมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้

และข้าพเจ้าจะให้แก่แพที่นั้น ขอท่านมารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักวังของข้าพเจ้าก็แล้วกัน เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว" {5:10} ฮิรามจึงได้จัดส่งไม้สนสีดาร์และไม้สนสามใบให้แก่ชาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุกประการ {5:11} ฝ่ายชาโลมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักวังของฮิรามสองหมื่นโคระและน้ำมันบริสุทธิ์ยี่สิบโคระ ชาโลมอนทรงประทานแก่ฮิรามเป็นปีๆไปอย่างนี้แหละ {5:12} และพระเยโฮวาห์พระราชทานสติปัญญาแก่ชาโลมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างฮิรามและชาโลมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน

{5:13} ภักษัตริย์ชาโลมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนอิสราเอลทั้งปวง คนที่ถูกเกณฑ์แรงนับได้สามหมื่นคน {5:14} และพระองค์ทรงใช้เขาไปยังเลบานอน เวนะห์หนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน และอาโดนีรัมเป็นผู้บังคับบัญชาพวกที่ถูกเกณฑ์แรง {5:15} ชาโลมอนมีคนชนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสกัดหินในถิ่นเทือกเขาแปดหมื่นคน {5:16} นอกจากข้าราชการผู้ใหญ่ของชาโลมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้ ก็มีอีกสามพันสามร้อยคนซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลประชาชนผู้ดำเนินงาน {5:17} ภักษัตริย์ทรงบัญชาและเขาทั้งหลายสกัดก้อนหินใหญ่มีค่าออกมา เพื่อวางรากฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว {5:18} ดังนั้นพนักงานก่อสร้างของชาโลมอน และพนักงานก่อสร้างของฮิราม และช่างสลักหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

{6:1} อยู่มาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ในปีทีสี่แห่งการที่ชาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนคิฟ ซึ่งเป็นเดือนที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

{6:2} พระนิเวศซึ่งภักษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอกและสูงสามสิบศอก {6:3} มุขหน้าห้องโถงของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก {6:4} และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบสอออกข้างนอก {6:5} พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ {6:6} ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหยักบัวไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม้

รอดจะไม่ได้ทะลุเข้าไปในผนังพระนิเวศ {6:7} เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากบ่อศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง {6:8} ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม {6:9} พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ มีไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสีดาร์ {6:10} พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ {6:11} และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า {6:12} "เกี่ยวกับพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม เราก็จะกระทำถ้อยคำของเรา กับเจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้าให้สำเร็จ {6:13} และเราจะอยู่ในหมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย" {6:14} ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ {6:15} พระองค์ทรงกรุณาข้างในพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุณาข้างในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูปิดพื้นพระนิเวศด้วยไม้สนสามใบ {6:16} พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระนิเวศยี่สิบศอกด้วยกระดานไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงไม้เพดาน และพระองค์ทรงสร้างห้องนี้ภายใน ให้เป็นห้องหลัง คือที่บริสุทธิ์ที่สุด {6:17} ตัวพระนิเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวสี่สิบศอก {6:18} มีไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศแกะเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั้นแลไม่เห็นหินเลย {6:19} พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศ เพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น {6:20} ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก และพระองค์ทรงปูด้วยทองคำบริสุทธิ์ พระองค์ทรงกรุณาบูชาด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย {6:21} และซาโลมอนทรงปูข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากโซ่ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และปูด้วยทองคำ {6:22} และพระองค์ทรงปูพระนิเวศทั้งหลังด้วยทองคำ จนพระนิเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น แทนบูชาทั้งแท่นที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงปูด้วยทองคำ {6:23} ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเศวตสองรูปด้วยไม้มะกอกเทศ สูงรูปละสิบศอก {6:24} ปีกข้างหนึ่งของเศวตยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเศวตยาวห้าศอก

จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก {6:25} เศวตอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เศวตทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน {6:26} ความสูงของเศวตรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเศวตอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน {6:27} พระองค์ทรงวางเศวตไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระนิเวศ ปีกของเศวตนั้นกางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเศวตอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระนิเวศ {6:28} และพระองค์ทรงบุเศวตด้วยทองคำ {6:29} พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเศวต และต้นอินทผลัมและดอกไม้บานทั้งข้างในและข้างนอก {6:30} พื้นของพระนิเวศนั้น พระองค์ทรงบุด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก {6:31} สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ กรอบประตูชั้นบนและวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่งในห้าของขนาดของผนัง {6:32} พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเศวต ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน ทรงบุด้วยทองคำ พระองค์ทรงแกะทองคำหุ้มเศวตและหุ้มต้นอินทผลัม {6:33} พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกอกเทศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง {6:34} และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบานอีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้ {6:35} พระองค์ทรงแกะเศวต ต้นอินทผลัมและดอกไม้บานบนบานประตูนั้น และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำสม่ำเสมอบนงานแกะสลักนั้น {6:36} พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสัณฐานสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง {6:37} ในปีทีสี่ก็ได้วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในเดือนคิฟ {6:38} และในปีที่สิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

{7:1} ซาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น {7:2} พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอกและสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สี่แถว มีคานไม้สนสีดาร์อยู่บนเสา {7:3} ชั้นบนมุงด้วยไม้สนสีดาร์บนห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่สิบห้าห้อง แถวละสิบห้าห้อง {7:4} มีกรอบหน้าต่างสามแถว หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว {7:5} ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสี่เหลี่ยม และหน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว {7:6} และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา

ยาวห้าสิบศอกและกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสากับหลังคาข้างหน้า {7:7} และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา คือห้องพระโรงวินิจฉัย ก็ทำทั้งห้องสำเร็จด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย {7:8} พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรงประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในห้องพระโรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน ชาโลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนห้องพระโรงนี้สำหรับราชธิดาของฟาโรห์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นมเหสี {7:9} ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สกัดออกมาตามขนาด ใช้เลื่อย เลื่อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่ {7:10} ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมหึมา หินขนาดแปดและสิบศอก {7:11} ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัดออกมาตามขนาด และไม้สนสีดาร์ {7:12} กำแพงลานใหญ่นี้มีหินสกัดสามชั้นโดยรอบ และไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง ลานชั้นในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระนิเวศด้วย {7:13} กษัตริย์ชาโลมอนทรงใช้คนให้มาฮิรามมาจากเมืองไทรเฮ {7:14} ท่านเป็นบุตรชายของหญิงม่ายตระกูลนัฟทาลี และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไทรเฮ เป็นช่างทองเหลือง และท่านประกอบด้วยสติปัญญา ความเข้าใจและฝีมือที่จะทำงานทุกอย่างด้วยทองเหลือง ท่านมาเผ่ากษัตริย์ชาโลมอนและทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ {7:15} ท่านได้ทำเสาทองเหลืองสองเสา แต่ละเสาสูงสิบแปดศอก วัดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก {7:16} ท่านทำบัวคว่ำหัวเสาสองอันด้วยทองเหลืองหล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคว่ำหัวเสาอีกอันหนึ่งก็ห้าศอก {7:17} แล้วมีตาข่ายเป็นตาหมากรุกด้วยมัลลิสสำหรับบัวคว่ำที่อยู่บนหัวเสา เจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง {7:18} ท่านทำเสานั้นพร้อมด้วยลูกทับทิม มีสองแถวล้อมทับตาข่ายผืนหนึ่ง เพื่อคลุมบัวคว่ำที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง {7:19} ฝ่ายบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกกลิลลี ขนาดสี่ศอก {7:20} บัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสาสองต้นนั้นมีลูกทับทิมด้วย และอยู่เหนือคิ้วซึ่งอยู่ถัดตาข่าย มีลูกทับทิมสองร้อยลูกอยู่ล้อมรอบเป็นสองแถว บัวคว่ำอีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน {7:21} ท่านตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่ายาซีน และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่าโบอาส {7:22} และบนยอดเสานั้นเป็นลายดอกกลิลลี งานของเสาทั้งสองสำเร็จดังนี้แหละ {7:23} แล้วท่านได้หล่อชั้นสาครเป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไป

ถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก {7:24} ได้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่งศอกมีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร ดอกตูมอยู่สองแถวหล่อพร้อมกับเมื่อหล่อชั้นสาคร {7:25} ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวาลิบสองตัว หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางชั้นสาครอยู่บนวาลิบส่วนหลังทั้งหมดของวาลิบด้านใน {7:26} ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของชั้นทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกกลิลลี บรรจุได้สองพันบัท {7:27} ท่านทำแท่นทองเหลืองสิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก {7:28} ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแผง แผงนี้ฝังอยู่ในกรอบ {7:29} บนแผงที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และเครูบ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และได้สิงโตและวัวมีลวดลายเป็นมัลลิสผิวด้าน {7:30} แล้วแท่นหนึ่งมีลวดทองเหลืองสี่ลวด และมีเพลทองเหลือง ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุนชั้นที่หนุนอันหนึ่งหล่อมีมัลลิสห้อยข้างๆทุกข้าง {7:31} ช่องเปิดอยู่ในบัวคว่ำ ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่งศอก ช่องเปิดนั้นกลมอย่างที่เขาคำแท่น ลึกหนึ่งศอกคืบ ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และแผงนั้นก็สี่เหลี่ยมไม่กลม {7:32} ล้อทั้งสองอยู่ได้แผง เพลาล้อนั้นเป็นชั้นเดียวกับแท่น ล้ออันหนึ่งสูงหนึ่งศอกคืบ {7:33} ล้อนั้นเขาทำเหมือนล้อรถรบ ทั้งเพลาขอบล้อ ซึ่ง และคุมก็หล่อ {7:34} แท่นหนึ่งมีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชั้นเดียวกับแท่น {7:35} ที่บนยอดแท่นมีแถบกลมยอดสูงคืบหนึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีกรอบและแผงติดเป็นอันเดียวกับแท่น {7:36} ที่พื้นกรอบและพื้นแผง ท่านสลักเป็นรูปเครูบ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง มีลายมัลลิสรอบ {7:37} ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน {7:38} ท่านทำชั้นทองเหลืองสิบลูก ชั้นลูกหนึ่งจุสี่สิบบัท ขนาดชั้นลูกหนึ่งสี่ศอก มีชั้นแท่นละลูกทั้งสิบแท่น {7:39} ท่านวางแท่นชั้นนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้านซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ {7:40} ฮิรามได้ทำชั้นพลั่วและชามด้วย ดังนั้นฮิรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำถวายกษัตริย์ชาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {7:41} เสาสองต้น คิ้วทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา และตาข่ายสองผืน ซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา {7:42} และลูกทับทิมร้อยสำหรับตาข่ายสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้ง

สองของบัควัวซึ่งอยู่บนเสา {7:43} แท่นสับแท่น และชั้นสับลูกซึ่งอยู่บนแท่น {7:44} และชั้นสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวที่อยู่ใต้ชั้นสาคร {7:45} หม้อ พลั่ว และชามภาชนะทั้งสิ้นเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งฮิรามได้ทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนเป็นของที่ทำด้วยทองเหลืองขัดมัน {7:46} กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคทและคารธาน {7:47} ซาโลมอนทรงหาได้ซึ่งเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หาน้ำหนักของทองเหลือง {7:48} ซาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยทองคำ {7:49} เชิงประตูปทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวาทำอัน อยู่ทางด้านซ้ายทำอัน ข้างหน้าห้องหลัง ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดไล่ตะเกียงทำด้วยทองคำ {7:50} อ่าง ตะไกรตัดไล่ตะเกียงชาม ช้อน และกระถางไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ และเตียงสำหรับประตูลูกของส่วนชั้นในพระนิเวศ คือที่บริสุทธิ์ที่สุด และสำหรับประตูลูกของพระวิหาร ก็ทำด้วยทองคำ {7:51} บรรดากิจการซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนกระทำเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ได้สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาลึงซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

{8:1} แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล คือประมุขของบรรพบุรุษคนอิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอนในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน {8:2} และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน ณ การเลี้ยงในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด {8:3} พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกหีบ {8:4} และเขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุมและเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา {8:5} และกษัตริย์ซาโลมอน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขานับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้ {8:6} แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเครูบ {8:7} เพราะว่าเครูบนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เครูบจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบ และไม้คานของหีบ

{8:8} พวกเขาจึงคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ {8:9} ไม่มีสิ่งใดในที่บนนอกจากศิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โฮเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ {8:10} และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {8:11} ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

{8:12} แล้วซาโลมอนตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดชิด {8:13} ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่ถาวรเพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์" {8:14} แล้วกษัตริย์ก็หันมาและทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่) {8:15} พระองค์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า {8:16} 'ตั้งแต่วันที่เราได้นำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา' {8:17} ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล {8:18} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำติดอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า {8:19} อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา' {8:20} บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล {8:21} ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับหีบที่นั่นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"

{8:22} แล้วซาโลมอนประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระ

หัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์ {8:23} และทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา {8:24} พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสั่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ {8:25} ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสัญญาซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า บิดาของข้าพระองค์ว่า 'เราจะไม่ขาดสายผู้หนึ่งในสายดาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเราอย่างที่เราได้ดำเนินต่อหน้าเรา' {8:26} เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวาระของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์ {8:27} แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด {8:28} แต่ขอพระองค์สถิตย์ในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสถิตย์เสวยร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้ {8:29} เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืมน้อยเนื้อพระนิเวศนี้ ทั้งกลางคืนและกลางวัน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า 'นามของเราจะอยู่ที่นี่' เพื่อว่าพระองค์จะทรงสถิตคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ {8:30} และขอพระองค์ทรงสถิตคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถิตอยู่ในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถิตแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย {8:31} เมื่อชายคนใดกระทำการละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ {8:32} ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความ

ประพฤติของเขาให้กลับตบหน้าศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา {8:33} เมื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำความบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้ {8:34} ก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย {8:35} เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ {8:36} ก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์ และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขา ซึ่งเขาควรจะทำ และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดกนั้น {8:37} ถ้ามีการกีดกันอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวผ่น รากินข้าว หรือตักแตนวัยบิน หรือตักแตนวัยคลาน หรือถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บไข้อย่างใด มีขึ้นก็ดี {8:38} ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใดซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็สำนึกถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเขาเอง และได้ถามมือของเขาสู่พระนิเวศนี้ {8:39} ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์) {8:40} เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย {8:41} ยิ่งกว่านั้นอีกเกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ {8:42} (เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ และถึงพระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระ

นิเวศน์ {8:43} ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบว่า พระนิเวศน์ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์ {8:44} ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสงครามต่อศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศน์ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างสำหรับพระนามของพระองค์ {8:45} ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ {8:46} ถ้าเขาทั้งหลายกระทำความบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำความบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือใกล้ {8:47} แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำความชั่ว' {8:48} ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศน์ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ {8:49} ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ {8:50} และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ ผู้ได้กระทำความบาปต่อพระองค์ และทรงประทานอภัยต่อการละเมิดทั้งหลายของเขา ซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ และให้เขาเป็นที่เมตตาของคนเหล่านั้นที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความเมตตาจากเขา {8:51} เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์จากท่ามกลางเดาเหล็ก {8:52} ขอพระเนตรของพระองค์จงลืออยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ขอทรงสถับ

บรรดาเรื่องที่เขาทูลหลายร้องต่อพระองค์ {8:53} เพราะพระองค์ทรงแยกเขาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ตรัสทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ในเมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์"

{8:54} ครั้นซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงคุกเข่าพร้อมกับกางพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์ {8:55} และพระองค์ทรงประทับยืน และทรงให้พระแท่นธนูชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า {8:56} "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่ลืมหูลืมปากเลย {8:57} ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์อย่าทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเสีย {8:58} เพื่อพระองค์ทรงโน้มจิตใจของเราให้มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของเรา {8:59} ขอให้ถ้อยคำเหล่านั้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วิงวอนขอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้อยู่ใกล้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทั้งวันและคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของผู้รับใช้ของพระองค์คงอยู่ และให้สิทธิอันชอบธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คงอยู่ ตามต้องการแต่ละวัน {8:60} เพื่อบรรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าพระเยโฮวาห์นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย {8:61} เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คือที่จะดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ดังในเวลานี้"

{8:62} แล้วกษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {8:63} และซาโลมอนได้ถวายเครื่องสันติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว และแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว กษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงจึงอุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ {8:64} ในวันเดียวกันนั้นกษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะวาทะนั้นพระองค์

ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา เพราะว่าแท่นทองเหลืองซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้นเล็กเกินไป ไม่พอรับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา {8:65} ซาโลมอนจึงทรงฉลองเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง เป็นชุมนุมมโหฬาร มีคนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำแห่งอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบสี่วัน {8:66} ในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เขาทั้งหลายก็ถวายพระพรแด่กษัตริย์ และกลับไปสู่ถิ่นที่ของตน ด้วยจิตใจชื่นบาน และยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

{9:1} อยู่มาเมื่อซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังของกษัตริย์ และบรรดาสิ่งซึ่งซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว {9:2} พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านที่กิเบโอน {9:3} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวอนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเรานั้นแล้ว เราได้รับพระนิเวศซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้เป็นสถานบริสุทธิ์และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่นเป็นนิตย์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป {9:4} และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา {9:5} แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ ดังที่เราได้สัญญากับดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดสายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แก่งอิสราเอล' {9:6} แต่ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็มิได้ และมีได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระนั้น {9:7} แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง {9:8} และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ทันใด ทุกคนที่ผ่านไปจะลงนสนเทห์ และเขาจะเย้ยหยันและกล่าวว่า 'เหตุไฉนพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดินนี้ และแก่พระนิเวศนี้' {9:9} แล้วเขาจะตอบว่า 'เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษ

ของเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และนมัสการและปรนนิบัติพระนั้น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขาทั้งหลาย'"

{9:10} อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของกษัตริย์ {9:11} (ฮิรามกษัตริย์เมืองไทรได้ส่งไม้สนสดาร์ ไม้สนสามใบและทองคำให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว) กษัตริย์ซาโลมอนจึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่ฮิรามยี่สิบหัวเมือง {9:12} แต่เมื่อฮิรามเสด็จจากเมืองไทรเพื่อชมหัวเมืองซึ่งซาโลมอนประทานแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยท่าน {9:13} เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า "พระอนุชาเอ๋ย เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้" เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินคาบูลจนทุกวันนี้ {9:14} ฮิรามได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์ให้แก่กษัตริย์ {9:15} นี่เป็นเรื่องแรงงานเกณฑ์ ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้เกณฑ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของพระองค์ และป้อมมิลโล และกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และฮาไซร์ และเมกิดโด และเกเซอร์ {9:16} ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึดเมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย และได้ฆ่าคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่บิดาของท่านเป็นสินสมรสคือ มเหสีของซาโลมอน {9:17} ซาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบธโฮโรนล่าง {9:18} ทั้งเมืองบาอัลทและเมืองทัดโมร์ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน {9:19} ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ซาโลมอนมีอยู่ และหัวเมืองสำหรับรถรบของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และทั่วแผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ {9:20} ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซีย คนฮิไต และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล {9:21} ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ บุคคลเหล่านั้นซาโลมอนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้ {9:22} แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับการรถรบของพระองค์และเป็นพลม้าของพระองค์ {9:23} เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหนือพระราชกิจของซาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ทำงาน {9:24} แต่บิดาของฟาโรห์ได้

ขึ้นไปจากนครดาวิด ถึงพระตำหนักของพระนางเองซึ่งซาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างป้อมมิลโล {9:25} ป้อมสามครั้ง ซาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์ ทรงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ {9:26} กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่เอซิโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอloth บนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม {9:27} และฮิรามได้ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับกองกำปั่นพร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน {9:28} เขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์ และนำทองคำมาจากที่นั่น จำนวนสี่ร้อยยี่สิบตะลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ซาโลมอน

{10:1} เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยโฮวาห์ พระนางก็เสด็จมาทดลองพระองค์ด้วยปัญหายากต่างๆ {10:2} พระนางเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมด้วยข้าราชการบริวารมากมาย มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางก็ทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ {10:3} และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้ {10:4} และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งสิ้นของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง {10:5} ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชลยด้วยของพระองค์ และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว {10:6} พระนางทูลกษัตริย์ว่า "ข้าพเจ้าซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง {10:7} แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่ง พระสติปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากยิ่งขึ้นกว่า ข้าพเจ้าซึ่งหม่อมฉันได้ยิน {10:8} บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ผู้อยู่จนประจำต่อพระพักตร์พระองค์ และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข {10:9} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระเยโฮวาห์ทรง

รักอิสราเอลเป็นนิยต์พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงอำนวยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม" {10:10} แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมากมายดังนี้อีก ดังที่พระราชินีแห่งเชบาถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอน {10:11} ยิ่งกว่านั้นอีก กองกำปั่นของฮิรามซึ่งได้นำทองคำมาจากโอฟีร์ ได้นำไม้จันทน์แดงและเพชรพลอยต่างๆ จำนวนมากหลายมาจากโอฟีร์ {10:12} และกษัตริย์ทรงใช้ไม้จันทน์แดงทำเสาพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำพิณเขาคู่และพิณใหญ่สำหรับนักร้องจนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีไม้จันทน์แดงมาหรือเห็นอย่างนี้อีก {10:13} กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบา ตามที่พระนางมีพระประสงค์ นอกจากสิ่งที่พระราชทานมาจากความอุดมสมบูรณ์ของกษัตริย์แล้ว สิ่งใดๆที่พระนางทูลขอ ซาโลมอนก็พระราชทาน ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

{10:14} น้าหนักของทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์ {10:15} นอกเหนือจากทองคำซึ่งมาจากพ่อค้า และจากการค้าของพวกพ่อค้า และจากกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน {10:16} กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโลใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำหุบ โลอันหนึ่งใช้ทองคำหกร้อยเชเชล {10:17} และพระองค์ทรงสร้างโลสามร้อยอันด้วยทองคำหุบ โลอันหนึ่งใช้ทองคำสามมาเน และกษัตริย์ทรงเก็บโลไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน {10:18} กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำอย่างงามที่สุด {10:19} พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น พนักหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์ {10:20} มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่นบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้ {10:21} ภาษาแห่งลิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาษาแห่งลิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน {10:22} เพราะว่ากษัตริย์มีกองกำปั่นเมืองทารซิช เดินทะเลพร้อมกับกองกำปั่นของฮิราม กองกำปั่นเมืองทารซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง {10:23} ดังนั้นแหละ กษัตริย์

ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดาภักษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา {10:24} และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน {10:25} ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกปี {10:26} ซาโลมอนทรงสะสมรถรบและพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับภักษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม {10:27} และภักษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีสนีตารมากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา {10:28} ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปูน และบรรดาพ่อค้าของภักษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปูนนั้นมาตามราคา {10:29} จะนำรถรบคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคาหกร้อยเชเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้าเขาก็ส่งออกไปยังบรรดาภักษัตริย์ทั้งปวงของคนฮิตไทต์ และบรรดาภักษัตริย์ของซีเรีย

{11:1} แต่ภักษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างด้าวหลายคน นอกจากธิดาของฟาโรห์ มีหญิงคนโมอับ คนอัมโมน คนเอโดม คนไซดอน และคนฮิตไทต์ {11:2} เป็นของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า "เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขาเป็นแน่" ซาโลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความรัก {11:3} พระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางห้ามสามร้อย และบรรดาเมียของพระองค์ก็ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย {11:4} เพราะอยู่มาเมื่อซาโลมอนทรงพระชราแล้ว มเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชาบิดาของพระองค์ไม่ {11:5} เพราะซาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของคนไซดอน และตามพระมิลโคมสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน {11:6} ซาโลมอนจึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมิได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลัง ดังดาวิดราชาบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วนั้น {11:7} แล้วซาโลมอนได้ทรงสร้างปุษนียสถานสูงสำหรับพระเคโมช สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของโมอับ ใน

ภูเขาที่อยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน {11:8} และพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้เพื่อมเหสีต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เผาเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของเขา

{11:9} พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อซาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงปรากฏแก่ท่านสองครั้งแล้ว {11:10} และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ {11:11} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาโลมอนว่า "เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่และให้แก่ข้าราชการของเจ้า {11:12} กระนั้นก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้า เราจะไม่กระทำในวันเวลาของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า {11:13} อย่างไรก็ตามก็ดี เราจะไม่ฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกไว้" {11:14} พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฎิบัติเกิดขึ้นต่อผู้ซาโลมอน คือฮาดัดคนเอโดม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโดม {11:15} เพราะอยู่มาเมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่าหลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมเสีย {11:16} (เพราะโยอาบและคนอิสราเอลทั้งสิ้นยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดม) {11:17} ฮาดัดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมกับคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้งนั้นฮาดัดยังเป็นเด็กเล็กๆอยู่ {11:18} เขาทั้งหลายยกออกจากมีเดียมายังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ เฝ้าฟาโรห์ภักษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย {11:19} และฮาดัดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของท่านเอง คือชนินูราของพระราชินีทาเปเนสให้เป็นภรรยาเขา {11:20} และชนินูราของทาเปเนสก็ประสูติเกนุบัทให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเปเนสให้หย่าในวังของฟาโรห์ และเกนุบัทอยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่ราชโอรสของฟาโรห์ {11:21} แต่เมื่อฮาดัดอยู่ในอียิปต์ได้ยินว่าดาวิดได้ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ฮาดัดจึงทูลฟาโรห์ว่า "ขอข้าพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะ

กลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง" {11:22} แต่ฟาโรห์ตรัสกับท่านว่า "ท่านอยู่กับเราชาติสิงใดหรือ ดูเถิด ท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน" และท่านก็ทูลพระองค์ว่า "ไม่ชาติสิงใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไปเถิด" {11:23} พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิกิริยาเกิดขึ้นต่อสู้อันอื่นคนหนึ่ง คือเรโซบุตรชายของเอลียาชา ผู้ที่หนีไปจากฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์เจ้านายของตน {11:24} เมื่อดาวิดเช่นฆ่าชาวโศบาห์เขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา กลายเป็นหัวหน้าของกองพลัน และเขาทั้งหลายก็ไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่นั้น และครอบครองเมืองดามัสกัส {11:25} ท่านเป็นปฏิกิริยาของอิสราเอลตลอดวันเวลาของซาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ฮาดัดได้กระทำ และท่านเกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย

{11:26} เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรธาห์ข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศรวาห์ เป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อสู้อิสราเอลด้วย {11:27} ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อสู้อิสราเอล คือซาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดช่องกำแพงนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ {11:28} เยโรโบอัมเป็นทแกล้วทหาร เมื่อซาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ทั้งสิ้นของวงศ์วานโยเซฟ {11:29} และอยู่มาในคราวนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีโลห์ ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ล่ำฟั่งในทุ่งนา {11:30} แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่ฉีกออกเป็นสิบสองชิ้น {11:31} และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า "ท่านจงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะฉีกอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตระกูล' {11:32} (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล) {11:33} เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้มีสการพระอัสโทเทท พระแม่เจ้าของชาวไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมิลโคมพระของคนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเขาได้กระทำนั้น {11:34} ถึงกระนั้นก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะกระทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษากฎเกณฑ์ของ

เราและกฎเกณฑ์ของเรา {11:35} แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบให้แก่เจ้าสิบตระกูล {11:36} เรายังจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีพระที่ปดวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุงเยรูซาเล็มเสมอ เป็นเมืองซึ่งเราได้เลือกเพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น {11:37} เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะปกครองให้กว้างขวางตามชอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล {11:38} และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื้อพวงกลิ้งที่เราบัญญัติแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคง ดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า {11:39} ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิตย์'" {11:40} ฉะนั้นซาโลมอนจึงทรงหาช่องจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอียิปต์ ไปยังซิชักกษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงซาโลมอนสิ้นพระชนม์

{11:41} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระสติปัญญาของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของซาโลมอน หรือ {11:42} และเวลาที่ซาโลมอนทรงครอบครองในเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี {11:43} และซาโลมอนก็ล่วงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

{12:1} เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ {12:2} และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ (ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน เยโรโบอัมอาศัยอยู่ในอียิปต์) {12:3} เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียกท่าน เยโรโบอัมกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มาทูลเรโหโบอัมว่า {12:4} "พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์หนักนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกข์หนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์" {12:5} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงกลับไปเสียสักสามวัน แล้วจึงมาหาเราอีก" ประชาชนจึงกลับไป {12:6} แล้วกษัตริย์เรโหโบอัม

ก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ร่วมงานประจำซาโลมอน ราชบิดาของพระองค์ขณะที่เมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ ว่า "ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร" {12:7} เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำติแก่พวกเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิรันดร์" {12:8} แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และอยู่งานประจำพระองค์ {12:9} และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า 'ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง'" {12:10} และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า 'พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง' นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'นัวก้อยของเราก็นานกว่าแอกแห่งราชบิดาของเรา {12:11} ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราติสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้เมฆปอง'" {12:12} เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าโรโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า "จงมาหาเราอีกในวันที่สาม" {12:13} และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดุเดือด ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายนั้นเสีย {12:14} และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำปรึกษาของพวกคนหนุ่มว่า "พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราติสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้เมฆปอง" {12:15} กษัตริย์จึงมิได้ฟังเสียงประชาชนเพราะเหตุการณ์นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้พระวณะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท

{12:16} และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรชายของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินที่ของตนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด" อิสราเอลจึงจากไปยังเดินที่ของเขาทั้งหลาย {12:17}

แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ {12:18} แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้อาโดรัมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรีบขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {12:19} อิสราเอลกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้ {12:20} และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว เขาก็ใช้ให้ไปเชิญท่านมายังที่ประชุม แล้วก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น {12:21} เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมวงศ์วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล เพื่อจะเอาราชาอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน {12:22} แต่พระวณะของพระเจ้ามายังเซไมอาห์คนของพระเจ้าว่า {12:23} "จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่วงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ และของเบนยามิน และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า {12:24} 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา'" เหตุฉะนั้นเขาจึงเชื่อฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ และกลับไปยังบ้านเสียตามพระวณะของพระเยโฮวาห์

{12:25} แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมีนถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเปนูเอล {12:26} และเยโรโบอัมรำพึงในใจว่า "คราวนี้ราชอาณาจักรจะหันกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด {12:27} ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทั้งหลาย คือหันไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะฆ่าเราเสีย และกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์" {12:28} ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษา และได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า "ที่ท่านทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มนานพออยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์" {12:29} และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองดาน {12:30} และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่งคือที่เมืองดาน {12:31} แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศ

ที่ปูชนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งปุโรหิตจากหมู่ประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นคนเลว {12:32} และเยโรโบอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ทรงกระทำในเบธเอลดังนี้และคือถวายเครื่องสัตวบูชาแกะรูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในวัน และพระองค์ทรงสถาปนาปุโรหิตในเบธเอลประจำที่ปูชนียสถานสูงซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ {12:33} พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในเบธเอลในวันที่สิบห้าเดือนที่แปด ในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำริเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม

{13:1} และดูเอ็ด คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้ออกมาจากยูดาห์โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ไปยังที่เบธเอล เยโรโบอัมทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม {13:2} และชายคนนั้นได้ร้องกล่าวโทษแท่นนั้นโดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ว่า "โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเอ็ด โอโรสองคนหนึ่งจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดชื่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้จะฆ่าปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า'" {13:3} และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่า "นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า 'ดูเอ็ด เขาจะพังแท่นบูชาลงมา และมูลเถ้าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก'"

{13:4} และอยู่มาเมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมทรงสดับคำกล่าวของคนของพระเจ้า ซึ่งร้องกล่าวโทษแท่นนั้นที่เบธเอล พระองค์ก็เหี้ยมพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวว่า "จงจับเขาไว้" และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหี้ยมดอออกต่อเขานั้นก็เหี่ยวแห้งไป พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีกก็ไม่ได้ {13:5} แท่นบูชาก็พังลงด้วย และมูลเถ้าก็ร่วงลงมาจากแท่น ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ {13:6} และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า "จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ขอจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัวได้อีก" และคนของพระเจ้าก็วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์กลับเข้าหาพระองค์ได้อีกและเป็นเหมือนเดิม {13:7} และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า "เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับประทานด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน" {13:8} และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่า "ถ้าท่านจะให้สักครั้งราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำในที่นี้ {13:9} เพราะ

พระวณะของพระเยโฮวาห์บัญชาข้าพเจ้าไว้อย่างนั้นว่า 'อย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำ หรือกลับไปตามทางที่เจ้ามานั้น'" {13:10} ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบธเอล {13:11} มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธเอล และบุตรชายของเขาก็ได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งสิ้นซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบธเอล ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทั้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขาฟังด้วย {13:12} และบิดาของเขาได้ถามเขาว่า "ท่านไปทางไหน" เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขาได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ได้เดินไปนั้น

{13:13} เขาก็พูดกับบุตรชายของเขาว่า "จงผูกอานลาให้พ่อ" เขาทั้งหลายจึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นขี่ {13:14} เขาได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง เขาก็พูดกับท่านว่า "ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ" ท่านก็ตอบว่า "ใช่แล้ว" {13:15} เขาก็ตอบท่านว่า "เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง" {13:16} ท่านพูดว่า "ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี้ {13:17} เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา'" {13:18} และเขาก็จับท่านว่า "ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ว่า 'จงนำเขากลับมากับเจ้ายัยเร็นของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ'" แต่เขามุสาต่อท่าน {13:19} ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเขา และได้ดื่มน้ำ {13:20} และต่อมาขณะที่พวกเขานั่งอยู่ที่โต๊ะพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ {13:21} และเขาร้องต่อคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า {13:22} แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่า 'อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ' ศพของเจ้าจะมีได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า'" {13:23} และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำแล้ว เขาก็ผูกอานลาให้ผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา {13:24} และเมื่อท่านไป สิ่งใดก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่าท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิ่งใดก็ยืนอยู่ข้างๆศพด้วย {13:25} และดู

เกิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพทั้งอยู่ในถนน และสิงโตยืนอยู่ข้างศพนั้น เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ที่ผู้พยากรณ์แก่อยู่นั้น {13:26} และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้นำนาท่านกลับมาจากทางไดยินเรื่องนั้น เขาพูดว่า "นั่นเป็นคนของพระเจ้า ผู้ไม่เชื่อฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิงโต ซึ่งได้ฉีกท่านและฆ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่าน" {13:27} เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า "จงผูกอานลาให้พ่อ" แล้วเขาก็ผูกอานลาให้ {13:28} เขาจึงไปและพบศพนั้นทั้งอยู่ในถนน และลากับสิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตมิได้กินศพนั้นหรือฉีกลาที่นั้น {13:29} และผู้พยากรณ์ก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลาน นำกลับมายังเมืองของผู้พยากรณ์แก่ เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย {13:30} และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเขาทั้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า "อนิจา พี่น้องเอ๋ย" {13:31} ต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขาจึงพูดกับบุตรชายของตนว่า "เมื่อเราตาย จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคนของพระเจ้าไว้ นั้น จงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน" {13:32} เพราะว่าคำพูดซึ่งท่านได้ร้องโดยพระวามะของพระเยโฮวาห์กล่าวโทษแทนบูชาในเบธเอล และต่อบรรดาเนเวศแห่งปุชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่"

{13:33} ภายหลังสิ่งเหล่านี้ เยโรโบอัมมิได้หันกลับจากทางชั่วของพระองค์ แต่จากท่ามกลางประชาชนได้สถาปนาบางคนให้เป็นปุโรหิตประจำปุชนียสถานสูงนั้นอีก ผู้ใดที่พอใจเป็น พระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็นปุโรหิตประจำบรรดาปุชนียสถานสูง {13:34} และสิ่งนี้กลายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

{14:1} ครั้นนั้นอาบิยาห์โอรสของเยโรโบอัมประชวร {14:2} และเยโรโบอัมรับสั่งกับมเหสีของพระองค์ว่า "จงลุกขึ้นปลอมตัวของเธอ อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นมเหสีของเยโรโบอัม และจงไปยังซีโลห์ ดูเถิด อาบิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้นั้น ผู้ได้กล่าวเรื่องฉันว่าฉันจะได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาตินี้" {14:3} เธอจึงเอาขนมปังสับก้อน และขนมหวานบ้างและน้ำผึ้งไหหนึ่ง ไปหาท่าน ท่านจะบอกเธอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้น" {14:4} มเหสีของเยโรโบอัมก็กระทำดังนั้น พระนางลุกขึ้น เสด็จไปยังซีโลห์เสด็จมาถึงบ้านของอาบิยาห์ ฝ่ายอาบิยาห์มองไม่เห็น เพราะว่าตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน {14:5} พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาบิยาห์ว่า "ดูเถิด มเหสีของเยโรโบอัมกำลังมาเพื่อจะถามเจ้าถึงเรื่องโอรสของเธอ เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจงบอกเธออย่างนี้" เพราะเมื่อ

พระนางเสด็จเข้ามา พระนางก็แสวงกระทำให้เป็นสตรีคนอื่น" {14:6} แต่เมื่ออาบิยาห์ไดยินเสียงฝีพระบาทของพระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึงประตู ท่านจึงพูดว่า "ขอเชิญพระมเหสีของเยโรโบอัมเสด็จเข้ามาข้างใน ในนพระองค์จึงทรงกระทำให้เป็นคนอื่นเล่า เพราะข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้ทูลข่าวอันน่าสลดใจแก่พระนาง" {14:7} ขอเสด็จกลับไปทูลเยโรโบอัมว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเราได้เปิดหูเจ้าขึ้นจากประชาชน และได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา" {14:8} และได้ฉีกราชอาณาจักรจากราชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่เป็นเหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของเขา กระทำสิ่งซึ่งเป็นที่ถูกต้องพอตาของเรา" {14:9} แต่เจ้าได้กระทำชั่วยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอื่นและรูปหล่อ และได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า" {14:10} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่สืบสวาระรดกำแพงได้เสียจากเยโรโบอัม ทุกคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล และจะผลาญคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัมเสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ชนมูสสัตว์ไปทั้งจนหมด" {14:11} ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่ง นกในอากาศจะกิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงล้นพระวาจาไว้" {14:12} เพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาทของพระองค์เข้าเมือง กุมารนั้นก็จะถึงแก่กรรม" {14:13} และอิสราเอลทั้งปวงจะไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้ เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้นในราชวงศ์เยโรโบอัมที่จะไปถึงหลุมศพ เพราะในตัวเธอนั้นยังเห็นบางสิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ในราชวงศ์ของเยโรโบอัม" {14:14} ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์ ผู้ซึ่งจะตัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนี้ แต่นั่นอะไร ก็เป็นเวลา" {14:15} เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตีสิสราเอล คุณไม่อดสู่นอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดินนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเขา และกระจายเขาไปปากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเขาทั้งหลายได้สร้างเสารูปเคารพของเขา เป็นเหตุให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ" {14:16} และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำบาปและกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย" {14:17} แล้วมเหสีของเยโรโบอัมทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองทิราห์ และเมื่อ

พระนางเสด็จถึงธรณีทวาร กุมารก็ถึงแก่กรรม {14:18} และอิสราเอลทั้งปวงก็ฝังศพเธอและไว้ทุกข์ให้เธอ ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

{14:19} ฝ่ายราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไรรั้น ดูเถิด ก็บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล {14:20} เวลาที่เยโรโบอัมครอบครองนั้นเป็นยี่สิบสองปี และพระองค์ก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาตบราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

{14:21} ฝ่ายเรโหโบอัมราชโอรสของซาโลมอนทรงครอบครองอยู่ในยูดาห์ เมื่อเรโหโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และทรงครองในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูลอิสราเอล เพื่อจะสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่น พระชนนีของกษัตริย์มีพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน {14:22} และยูดาห์ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้ยั่วให้พระองค์หวนแค้นด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสียอีก {14:23} เพราะเขาได้สร้างปุษนียสถานสูงด้วย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และเสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆทุกเนิน และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น {14:24} และมีกะเทยในแผ่นดินนั้นด้วย และเขาได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

{14:25} ต่อมาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชีชก กษัตริย์อียิปต์ได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม {14:26} ท่านได้เก็บทรัพย์สมบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุกอย่าง และท่านได้เก็บโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย {14:27} และกษัตริย์เรโหโบอัมได้กระทำโล่ทองเหลืองแทนไว้ และมอบไว้ในมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง {14:28} เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออก แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม {14:29} ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเรโหโบอัม และสรรพสิ่งที่ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {14:30} มีสงครามระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป

{14:31} และเรโหโบอัมก็ทรงล่องกลับไปอยู่กับ

บรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด พระนามของพระชนนีของพระองค์คือนาอามาห์คนอัมโมน และอาบียัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน

{15:1} ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัม บุตรชายเนบัท อาบียัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ {15:2} พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนนีคือนาอาคาห์ธิดาของอาบิชาโลม {15:3} พระองค์ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ {15:4} อย่างไรก็ดีเพื่อทรงเห็นแก่ดาวิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานพระทัยแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือทรงตั้งราชโอรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม {15:5} เพราะว่าดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงหันไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอูรีอาห์คนฮิตไทต์ {15:6} มีศึกระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ {15:7} ราชกิจนอกนั้นของอาบียัมและสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ และมีการศึกระหว่างอาบียัมและเยโรโบอัม

{15:8} และอาบียัมก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและเขาทั้งหลายก็ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด และอาสาราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน {15:9} ในปีที่ยี่สิบแปดรัชกาลเยโรโบอัม กษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ {15:10} และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์คือนาอาคาห์ธิดาของอาบิชาโลม {15:11} และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น {15:12} พระองค์ทรงกวาดล้างกะเทยเสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้น ซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้นั้นเสีย {15:13} และพระองค์ทรงถอดมาอาคาห์พระมารดาเสียจากตำแหน่งพระราชชนนี เพราะพระนางมีรูปเคารพน่าเกลียดน่าชังสร้างไว้ในเสารูปเคารพ และอาสาทรงฟื้นฟูรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่ลัธธาโรน {15:14} แต่มิได้ทรงรื้อปุษนียสถานสูงเหล่านั้น ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาก็บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ {15:15} พระองค์ทรงนำเงิน ทองคำและเครื่องใช้ต่างๆ อันเป็น

สัญญาถวายของราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาถวายของพระองค์เองมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

{15:16} มีการศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง {15:17} บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ {15:18} แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำ ซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของพระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงใช้เขาไปเฝ้าเบนฮาดัดโอรสของทับริมโมน ผู้เป็นโอรสของเฮซีโอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า {15:19} "มีพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูกิจนี้ ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์" {15:20} แล้วเบนฮาดัดก็ทรงฟังกษัตริย์อาสาและส่งผู้บังคับบัญชาทหารของพระองค์ไปรบหัวเมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอียอน ดาน อาเบลเบธมาอาคาห์ และหมดท้องถื่นคินเนเรท และหมดดินแดนนั้นพาลี {15:21} และอยู่มาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และพระองค์ประทับที่เมืองที่รซัท {15:22} แล้วกษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วยูดาห์ ไม่เว้นผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มารื้อเอาหินของเมืองรามัท และไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาอาซาทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสาก็ทรงเอามาสร้างเมืองเกบาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาห์

{15:23} พระราชกิจนอกนั้นของอาสา ทั้งยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และหัวเมืองซึ่งพระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ แต่เมื่อทรงพระชราแล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท {15:24} และอาสาก็ทรงล่วงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ที่ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเยโฮซาฟัทราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

{15:25} นาดับราชโอรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี {15:26} พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรง

ดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

{15:27} บาอาซาบุตรชายอาหิยาห์วงศ์วานของอิสราเอล คึดกบฏต่อพระองค์ และบาอาซาทรงประหารพระองค์เสียที่กิบเบโอน ซึ่งเป็นแดนเมืองของฟิลิสเตีย เพราะนาดับและคนอิสราเอลทั้งสิ้นกำลังล้อมเมืองกิบเบโอนอยู่ {15:28} ดังนั้นบาอาซาจึงสำเร็จโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์และขึ้นครองแทน {15:29} ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้น ตามพระดำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์ผู้รับใช้ของพระองค์ {15:30} เป็นเพราะบาปทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราะพระองค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ {15:31} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของนาดับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ

{15:32} มีศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง {15:33} ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาซาบุตรชายอาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองที่รซัท และได้ทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสี่ปี {15:34} พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของเยโรโบอัม และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

{16:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเยชูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาบาว่า {16:2} "ในเมื่อเราได้เชิดชูเจ้าขึ้นมาจากฝูงคลี และกระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคาของเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบาปด้วย กระทำให้เราโกรธด้วยบาปของเขาทั้งหลาย {16:3} ดูกิจนี้ เราจะกวาดล้างผู้อยู่ภายหลังบาอาซาและผู้อยู่ภายหลังราชวงศ์ของเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท {16:4} ผู้ใดในราชวงศ์บาอาซาที่ตายในเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน" {16:5} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของบาอาซา และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้กระทำ และยุทธพลของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ {16:6} และ

บาอาซาก็ล่งกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ที่เมืองทิร์ซาห์ และเอลาห์ราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์ {16:7} นอกจากนั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงโดยผู้พยากรณ์เยชูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาอาซาและเชื้อวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วทั้งสิ้นซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์ ในการที่เหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงฆ่าเยโรโบอัมด้วย

{16:8} ในปีที่ยี่สิบหกแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์ เอลาห์โอรสบาอาซาทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมืองทิร์ซาห์ และทรงครอบครองอยู่สองปี {16:9} แต่คิมรีข้าราชการของพระองค์ ผู้บัญชาการกองรถรบของพระองค์ ครั้งหนึ่ง ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมืองทิร์ซาห์ พระองค์ทรงตั้งมณเฑาะว์ในเรือนของอาราหผู้ครอบครองราชสำนักในทิร์ซาห์ {16:10} คิมรีได้เข้ามาพันพระองค์ล้มลง และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์แล้วก็ขึ้นครองแทนพระองค์

{16:11} และอยู่มาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ ทันทีที่พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ของบาอาซาเสียสิ้น พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่งซึ่งสืบสายวงศ์มาได้ ไม่ว่าจะเป็นญาติหรือมิตรสหายของบาอาซา {16:12} คิมรีทรงทำลายราชวงศ์ของบาอาซาทั้งหมดดังนี้แหละ ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าวโทษบาอาซา {16:13} เหตุด้วยบาปทั้งสิ้นของบาอาซา และบาปของเอลาห์ราชโอรสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำบาป และซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำให้นิฮันเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วด้วยเรื่องความหยิ่งโสของพระองค์ทั้งสองนั้น {16:14} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเอลาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศ

อิสราเอลหรือ {16:15} ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ประเทศยูดาห์ คิมรีทรงครอบครองเจ็ดวัน ณ เมืองทิร์ซาห์ ฝ่ายพวกพลได้ตั้งค่ายรบเมืองกิบเบโอน ซึ่งเป็นของคนฟีลิสเตีย {16:16} และพวกพลซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้น ได้ยินเขากล่าวกันว่า "คิมรีได้กบฏและท่านได้ปลงพระชนม์กษัตริย์เสียแล้ว" เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้งปวงก็สถาปนาอมรี ผู้บัญชาการกองทัพบให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในค่าย {16:17} อมรีจึงเสด็จขึ้นไปจากกิบเบโอนและอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไปด้วย เขาทั้งหลายเข้าล้อมเมือง

ทิร์ซาห์ {16:18} และต่อมาเมื่อคิมรีทรงเห็นว่าเมืองนั้นถูกยึดแล้วก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังแห่งราชสำนักและทรงเผาราชสำนักคลอก พระองค์เองสิ้นพระชนม์เสียในกองไฟนั้น {16:19} เหตุด้วยบาปทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ คือทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดำเนินอยู่ในมรรคาของเยโรโบอัม และด้วยเหตุบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย {16:20} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของคิมรีและการกบฏซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ

{16:21} แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งของประชาชนติดตามทิบนีบุตรชายกินัท เชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และอีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี {16:22} แต่ประชาชนผู้ติดตามอมรีได้รับชนะประชาชนผู้ติดตามทิบนี บุตรชายกินัท ทิบนีจึงสิ้นชีวิตและอมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์

{16:23} ในปีที่สามสิบเอ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ อมรีได้เริ่มต้นครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล และทรงครอบครองอยู่สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครองในเมืองทิร์ซาห์หกปี {16:24} พระองค์ทรงซื้อภูเขาสะมาเรียจากเซเมอร์เงินสองตะลันต์ และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม และทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่าสะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น {16:25} อมรีได้ทรงกระทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์ {16:26} เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหยิ่งโสของเขาทั้งหลาย {16:27} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

{16:28} และอมรีก็ล่งกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และอาหับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทนพระองค์ {16:29} ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์ อาหับราชโอรสของอมรีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และอาหับราชโอรสของอมรีได้ครอบครองเหนืออิสราเอลในเมืองสะมาเรียยี่สิบสองปี {16:30} และอาหับโอรสของอมรีได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งขึ้นกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่ก่อนพระองค์

{16:31} และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์ดำเนินในบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบั้นนั้นเป็นสิ่งเล็กน้อย พระองค์ทรงรับเยเซเบลพระราชธิดาของเอธิบาอัลกษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และไปปรนนิบัติพระบาอัล และนมัสการพระนั้น {16:32} พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระนิเวศพระบาอัล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย {16:33} และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธ มากยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ {16:34} ในรัชกาลของพระองค์ฮีเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโค ท่านได้วางรากเมืองนั้นโดยต้องเสียอาปีรัมบุตรหับีของท่าน และตั้งประตูกว้างโดยต้องเสียเศกุนบุตรสุดท้องของท่าน ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชูวาบุตรชายนูน

{17:1} ฝ่ายเอลียาห์ชาวทิชบีผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาดได้ทูลอาหับว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์"

{17:2} แล้วพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า {17:3} "จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ {17:4} เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้นกกาเลี้ยงเจ้าที่นั่น" {17:5} ท่านจึงไปและกระทำตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ {17:6} และนกกาก็นำขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาในเวลาเย็น และท่านก็ดื่มน้ำจากลำธาร {17:7} และต่อมาภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน

{17:8} และพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า {17:9} "ลุกขึ้นไปยังเมืองคาราเฟทเกิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูก่อน เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่ให้เลี้ยงเจ้า" {17:10} ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองคาราเฟท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูก่อน หญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่กำลังเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า "ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่มน้ำ" {17:11} และขณะที่นางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียกนางแล้วบอกว่า "ขอน้ำอาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง" {17:12} และนางตอบว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดินฉันไม่มีอะไรที่ปี้งเสร็จ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในไห ดูก่อน ดินฉันกำลังเก็บฟืน

สองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวฉันและบุตรชายของฉัน เพื่อเราจะได้อินแล้วก็จะตาย" {17:13} และเอลียาห์บอกนางว่า "อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เราพูด แต่จงทำขนมก่อนเล็กให้ฉันก่อน แล้วเอามาให้ฉัน ภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า {17:14} เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด จนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน'" {17:15} นางก็ไปกระทำตามคำของเอลียาห์ แล้วนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน {17:16} แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์

{17:17} และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย อาการป่วยนั้นก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว {17:18} นางจึงกล่าวแก่เอลียาห์ว่า "โอ คนของพระเจ้า เจ้าข้า ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อพินให้ทรงระลึกถึงความผิดของฉัน และกระทำให้บุตรชายของฉันตายหรือ" {17:19} และท่านก็พูดกับนางว่า "เอาบุตรชายของเจ้ามาให้ฉันเกิด" ท่านก็นำเขาไปจากอกของนางอุ้มขึ้นไปในห้องชั้นบนที่ท่านอาศัยอยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของท่านเอง {17:20} และท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาถึงหญิงม่ายนี้ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชายของนางเสีย" {17:21} แล้วท่านก็เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนี้อย่าเข้าไปในตัวเขาอีก" {17:22} และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้าไปในตัวเขาอีก และเขาก็ฟื้นขึ้น {17:23} และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในเรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์บอกว่า "ดูซิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่" {17:24} และหญิงนั้นพูดกับเอลียาห์ว่า "คราวนี้ฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง"

{18:1} และอยู่ต่อมาหลายวัน พระวาทะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า "ไปซี และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน" {18:2} เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกัณดารอาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย

{18:3} และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีห์ผู้เป็นอธิบดีกรม

วัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก {18:4} และเมื่อเยเซเบลจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ได้นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขนมปังและน้ำ) {18:5} และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า "จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาธารน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกลำธาร ชะรอยเราจะพบหญ้าและรักษาชีวิตม้าและล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียสัตว์ไปหมด" {18:6} ดังนั้นพวกเขาก็แบ่งดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้น อาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ไปอีกทางหนึ่ง {18:7} เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูเถิด เอลียาห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงซบหน้าลงพูดว่า "เอลียาห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ" {18:8} และท่านก็ตอบเขาว่า "ตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้'" {18:9} และเขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำให้ผิดประการใด ท่านจึงจะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย" {18:10} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่เจ้านายของข้าพเจ้ามิได้ส่งคนไปเสาะหาท่าน และเมื่อเขาทั้งหลายกราบทูลว่า 'เขาไม่อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า' พระองค์ก็ให้ประชาชาติหรือราชอาณาจักรปฏิญาณว่าเขาทั้งหลายมิได้พบท่าน {18:11} และคราวนี้ท่านกล่าวว่า 'จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้'" {18:12} อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาพาท่านไป ณ ที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หนุ่มๆ มา {18:13} ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดอกหรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำให้สิ่งใดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วยขนมปังและน้ำ {18:14} และคราวนี้ท่านบอกว่า 'จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า "ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้"' แล้วพระองค์จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย" {18:15} และเอลียาห์กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนี้แน่" {18:16} โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอลียาห์

{18:17} และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลียาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า "นี่ตัวเจ้าหรือ เจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล" {18:18} และท่านจึงทูลว่า "ข้าพระองค์

มิได้กระทำความลำบากแก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำและราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะว่าพวกพระองค์ได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล {18:19} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงสั่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพระองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของเสารูปเคารพสี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โต๊ะเสวยของพระนางเยเซเบล" {18:20} อาหับจึงทรงส่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล {18:21} และเอลียาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจะขยักขยอนอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็นก็จงตามท่านไปเถิด" และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว {18:22} แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนว่า "ตัวข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน {18:23} ขอให้เขามอบวัวแกะเราสองตัว แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกวัวเป็นของเขาตัวหนึ่งพื้นเป็นของท่าน วัวไบนอกพื้นแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวอีกตัวหนึ่งนั้นวางไบนพื้นและไม่ใส่ไฟ {18:24} และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของคัมภีร์ที่ทรงตอบด้วยไฟ พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า" และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า "อย่างที่ท่านพูดก็ดีแล้ว"

{18:25} แล้วเอลียาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า "จงเลือกวัวตัวหนึ่งสำหรับท่านและตระเตรียมเสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนด้วยกัน จงร้องออกพระนามพระของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ" {18:26} เขาทั้งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขานำมาให้และเขาทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนเที่ยงกล่าวว่า "โอ ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเถิด" แต่ก็ไม่มีเสียงและไม่มีใครตอบ และเขาก็โยกเขยอกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น {18:27} ครั้นถึงเวลาเที่ยงเอลียาห์ก็เหยียเข่าทั้งหลายว่า "ร้องให้ดังๆ ซี เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่งท่านกำลังสนทนากับเขา หรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลับอยู่และจะต้องปลุก" {18:28} เขาทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเชือดเนื้อตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมีดและหลาว จนเลือดไหลพุ่งออกมาตามตัว {18:29} และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำนายจนถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครฟัง {18:30} แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชน

ทั้งปวงว่า "จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า" และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น {18:31} เอลียาห์นำศิลาสิบสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของบุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่งพระวาระของพระเยโฮวาห์มาถึงว่า "อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า" {18:32} และท่านได้สร้างแท่นบูชาด้วยศิลานั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ขุดร่องรอบแท่นใหญ่พอจุเมล็ดพืชได้สองถัง {18:33} และท่านก็วางฟืนไว้เป็นระเบียบ และฟืนว่าผู้นั้นเป็นท่อนๆ และวางไว้บนกองฟืน และท่านกล่าวว่า "จงเติมน้ำให้เต็มสี่ไห และเทลงบนเครื่องเผาบูชา และบนกองฟืน" {18:34} และท่านกล่าวว่า "จงกระทำครั้งที่สอง" และเขาก็กระทำครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า "จงกระทำครั้งที่สาม" และเขาก็กระทำครั้งที่สาม {18:35} และน้ำไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่น้ำเต็มร่อง {18:36} และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น เอลียาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระดำรัสของพระองค์ {18:37} ขอทรงฟังข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้จะทราบ ว่า พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ทรงเห็นจิตใจของเขาทั้งหลายกลับมาอีก" {18:38} แล้วไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่องเผาบูชา และฟืนและหิน และผงคลีและเสียน้ำซึ่งอยู่ในร่อง {18:39} และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ชบหน้าลงและร้องว่า "พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า" {18:40} และเอลียาห์บอกเขาว่า "จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาอัล อย่าให้หนีไปได้สักคนเดียว" และเขาทั้งหลายก็ไปจับเขามา และเอลียาห์ก็นำเขาลงไปที่ลำธารศิโชนและฆ่าเขาเสียที่นั่น {18:41} เอลียาห์ทูลอาหับว่า "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเสวยและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนกระหึ่มมา"

{18:42} อาหับก็เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอลียาห์ก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคารเมล ท่านก็น้อมตัวลงถึงดิน ชบหน้าระหว่างเขา {18:43} และท่านสั่งคนใช้ของท่านว่า "จงลุกขึ้นมองไปทางทะเล" เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า "ไม่มีอะไรเลย" และท่านบอกว่า "จงไปดูอีกเจ็ดครั้ง" {18:44} และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขาบอกว่า "ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคนขึ้นมาจากทะเล" และท่านก็บอกว่า "จงไปทูลอาหับว่า 'ขอทรงเตรียมราชรถและเสด็จลงไปเพื่อพระองค์

จะไม่ติดฝน'" {18:45} และอยู่มาอีกครั้งหนึ่งท้องฟ้าก็มืดไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก อาหับก็ทรงรถเสด็จไปยังเมืองอิสเรเอล {18:46} และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลียาห์ และท่านก็คาดเอวของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองอิสเรเอล

{19:1} อาหับจึงบอกเยเซเบลตามการตั้งสัจซึ่งเอลียาห์ได้กระทำ และเรื่องที่ท่านได้ฆ่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ {19:2} แล้วเยเซเบลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาเอลียาห์ว่า "ถ้าพรุ่งนี้เวลานี้ เรามิได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พระทั้งหลายลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่า" {19:3} เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เซบาเขตประเทศยูดาห์ และละคนใช้ของท่านไว้ที่นั่น {19:4} แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ไต้ต้นไม้จำพวกสนจูนิเปอร์ และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที ว่า "พอแล้วพระองค์เจ้าข้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์" {19:5} และท่านก็นอนลงหลับอยู่ไต้ต้นไม้จำพวกสนจูนิเปอร์ ดูเถิด มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถูกต้องท่าน และพูดกับท่านว่า "ลุกขึ้นรับประทานชี" {19:6} และท่านก็มองดู ดูเถิด ตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมปังที่ปังบนก้อนหินร้อนและมีไหน้ำใบหนึ่ง ท่านก็รับประทานและดื่ม และนอนลงอีก {19:7} และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า "ลุกขึ้นรับประทานชี เพราะว่าทางเดินนั้นเกินกำลังของท่าน"

{19:8} และท่านก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเดินไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบคืนถึงโฮเรบภูเขาของพระเจ้า {19:9} ที่นั่นท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูเถิด พระวาระของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า "เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้" {19:10} ท่านทูลว่า "ข้าพระองค์ร่อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิงนก เพราะประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย" {19:11} และพระองค์ตรัสว่า "จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลมนั้น

ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่ {19:12} ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ {19:13} และเมื่อเอลียาห์ได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และดูเถิด มีเสียงมาถึงท่านว่า "เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่" {19:14} ท่านทูลว่า "ข้าพระองค์ร่อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย" {19:15} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "ไปเถอะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถิ่นทุรกันดารตามมัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว เจ้าจงเจิมฮาซาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย {19:16} และเยชูบุตรนิมซันนั้น เจ้าจงเจิมให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเอลีชาบุตรชาฟัทชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้าจงเจิมตั้งไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า {19:17} และต่อมาผู้ที่รอดจากดาบของฮาซาเอล เยชูสะฆ่าเสีย และผู้ที่รอดจากดาบของเยชูเอลีชาจะฆ่าเสีย {19:18} แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทุกเข้าซึ่งมิได้ถูกลงต่อพระบาอัล และทุกปากซึ่งมิได้จูบรูปนั้น"

{19:19} ท่านก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลีชาบุตรชาฟัท ผู้กำลังไถนาอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและท่านอยู่กับวัวคู่ที่สิบสอง เอลียาห์ก็ผ่านไปทิ้งเสื้อคลุมบนท่าน {19:20} ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอลียาห์ไปและกล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้าไปจุบลามาตามรอยของข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป" เอลียาห์จึงกล่าวกับเอลีชาว่า "กลับไปเถิด เพราะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน" {19:21} และเอลีชาก็กลับจากติดตามเอลียาห์จับวัวคู่นั้นฆ่าเสียเอาเครื่องแอกต้มเนื้อไว้ และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทานแล้วเอลีชาก็ลุกขึ้นตามเอลียาห์ไปและปรนนิบัติท่าน

{20:1} เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียได้ประชุมกองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรีย สู้รบกับเมืองนั้น {20:2} และท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาอาหับ กษัตริย์อิสราเอล กล่าวแก่พระองค์ว่า "เบนฮาดัดว่าดังนี้ว่า {20:3} 'เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็ก ๆ ที่ดีที่สุดของท่านก็เป็นของเราด้วย'" {20:4} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ดังที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็น

ของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย" {20:5} บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมามากกล่าวว่า "เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า 'ข้าพเจ้าส่งข้าวมายังท่านว่า "จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยาและเด็กของท่านไปให้ข้าพเจ้า"' {20:6} แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เขาทั้งหลายจะค้นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตาของท่าน เขาจะหยิบเอาไป'" {20:7} แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของแผ่นดินตรัสว่า "ขอทรงดูเถิด ดูว่าชายผู้นี้หาช่องก่อความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับเมียและลูกของฉัน ทั้งเงินและทองคำของฉัน และฉันก็ได้ปฏิเสธเขา" {20:8} บรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งสิ้นก็ทูลพระองค์ว่า "ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมพะย่ะค่ะ" {20:9} พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาดัดว่า "จงไปทูลกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้าว่า 'บรรดาสิ่งที่ท่านเอามาจากผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำตาม แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้'" และผู้สื่อสารก็จากไปและกลับมารายงาน {20:10} เบนฮาดัดส่งข่าวกลับมาว่า "ถ้าผงคลีแห่งสะมาเรียจะพอกแก่คนที่ติดตามข้าพเจ้ามาสักคนละหยิบมือหนึ่ง ก็ขอให้พระทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า" {20:11} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า "ขอทูลท่านว่า 'ขอท่านผู้ที่สวมเกราะ อย่าอวดอ้างอย่างผู้ที่ถอดเกราะแล้วเลย'" {20:12} ต่อมาเมื่อเบนฮาดัดได้ยินข่าวนี้ขณะที่ดื่มอยู่กับบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่ในทับอาคัย ท่านก็สั่งข้าราชการของท่านว่า "จงเข้าประจำที่" และเขาทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น

{20:13} ดูเถิด ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อาหับ กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่หรือ ดูเถิด เราจะมอบไว้ในมือของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์" {20:14} และอาหับตรัสว่า "ทรงใช้ใครทำ" เขาทูลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยมือของมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย" แล้วพระองค์ตรัสว่า "ใครจะเริ่มรบ" เขาทูลตอบว่า "พระองค์พะย่ะค่ะ"

{20:15} พระองค์จึงทรงจัดมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดเหล่านั้นซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัดพลทั้งหมดคือบรรดาคนอิสราเอลรวมพลเจ็ดพันคน {20:16} เขาทั้งหลายยกออกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังดื่มเมายอยู่ในทับอาคัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน {20:17} พวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบน

ชาติก็ส่งออกไป เขาทั้งหลายรายงานท่านว่า "มีคนยกออกมาจากสะมาเรีย" {20:18} ท่านจึงว่า "ถ้าเขาออกมาด้วยสันติจงจับเขามาเป็นๆ หรือถ้าเขาออกมาทำศึกจงจับเขามาเป็นๆ" {20:19} คนเหล่านี้จึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาตเล็กของเจ้านายประจำจังหวัด และกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านี้ {20:20} และต่างก็มาคู่รบของตน คนซีเรียหนึ่งและคนอิสราเอลไล่ติดตามเขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงม้าหนีไปกับทหารม้า {20:21} กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ออกไปโจมตีม้าและรถรบ และประหารชนซีเรียเสียอย่างใหญ่โต

{20:22} แล้วผู้พยากรณ์ผู้นั้นได้เข้ามาใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า "มาเถิด ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตรึกรถรบดูว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสิ้นปีนี้กษัตริย์แห่งซีเรียจะยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก"

{20:23} ข้าราชการของกษัตริย์แห่งซีเรียทูลท่านว่า "พระทั้งหลายของเขาคือพระแห่งภูเขา เขาทั้งหลายจึงแข็งกว่าเรา แต่ขอให้เรารับกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว" {20:24} ขอกระทำอย่างนี้ ขอปลดกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่งและตั้งนายทหารขึ้นแทน {20:25} และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถรบแทนรถรบ แล้วเราทั้งหลายจะสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว" และท่านก็ฟังเสียงของเขาทั้งหลายและกระทำตาม {20:26} และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนฮาดัดก็เกณฑ์ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบกับอิสราเอล {20:27} และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด {20:28} และคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปใกล้และทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะคนซีเรียได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งหุบเขา' เพราะฉะนั้นเราจะมอบประชาชนหมู่ใหญ่นี้ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์" {20:29} แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชนอิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสียหนึ่งแสนคนในวันเดียว {20:30} เหลือนอกนั้นก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้มทับคนที่เหลือนอกนั้นเสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดก็หนีไปด้วย และเข้าไปในห้องชั้นในที่ในเมือง {20:31} และข้าราชการของท่านมาทูลว่า "ดูเถิด เราได้ยินว่ากษัตริย์แห่งวงศ์วานอิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่ทรง

เมตตา ขอให้เราเอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ชะรอยท่านจะไว้ชีวิตของพระองค์" {20:32} เพราะฉะนั้นเขาจึงเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า "เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์ส่งมาว่า 'ได้โปรดเถิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่' และพระองค์ตรัสว่า 'ท่านยังมีชีวิตหรือ ท่านเป็นน้องของเรา' {20:33} ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เขาทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า 'พระเจ้าข้า เบนฮาดัดอนุญาตของพระองค์' แล้วพระองค์ตรัสว่า 'ไปเถอะและนำท่านมา' แล้วเบนฮาดัดก็ออกมาหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ {20:34} และเบนฮาดัดทูลว่า 'หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองดามัสกัสก็ได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสะมาเรีย' แล้วอาหับตรัสว่า 'เราจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญา' พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป

{20:35} มีชายคนหนึ่งเฝ้าในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า "ได้โปรดเถอะ ขอคืนันที" แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมคืนท่าน {20:36} แล้วท่านจึงพูดกับเขาว่า "เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด พอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิ่งใดตัวหนึ่งจะสังหารท่าน" พอเขาจากท่านไป สิ่งใดตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย {20:37} แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า "ได้โปรดเถอะ ขอคืนันที" ชายคนนั้นได้คืนท่านและทำให้ท่านพักช้า {20:38} ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทาง ไล่ที่เก้านบนหน้าป้อมตัวเสีย {20:39} พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึกและดูเถิด ทหารคนหนึ่งหันมา และนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า 'จงระวังชายคนนี้ไว้เถะ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องเสียเงินตะลันต์หนึ่ง' {20:40} และเมื่อข้าพระองค์ติดตามอยู่ที่นี่ที่นั่น เขาก็หายไป" กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า "โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินแล้ว" {20:41} แล้วท่านก็รีบเอาชี้ออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทำตามได้ว่าเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง {20:42} และท่านจึงทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้นชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทน

ชนชาติของเขา" {20:43} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสะมาเรีย

{21:1} และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวอิสราเอลมีสวนองุ่นอยู่ในอิสราเอล ข้างพระราชวังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย {21:2} อาหับตรัสกับนาโบทว่า "จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผัก เพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น" {21:3} แต่นาโบททูลอาหับว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะยกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์" {21:4} อาหับก็เสด็จเข้าในวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก ด้วยเรื่องที่น่าโบทชาวอิสราเอลทูลตอบพระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า "ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์" และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเปื้อนพระพักตร์ ไม่สวมพระกระยาหาร {21:5} แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์เข้ามาเฝ้าพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "โฉนพระจิตของพระองค์จึงเสียดพระทัย ไม่สวมพระกระยาหาร" {21:6} และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า "เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวอิสราเอลว่า 'จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมิฉะนั้นถ้าเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแลกกัน' และเขาตอบว่า 'ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์'" {21:7} และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือเพคะ เชิญเสด็จลุกขึ้นสวมพระกระยาหารเถิด และให้พระทัยของพระองค์รำเริง หม่อมฉันจะมอบสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอลให้แก่พระองค์เอง" {21:8} พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท {21:9} พระนางทรงพระอักษรว่า "จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน {21:10} และตั้งลูกแห่งเบลีอัลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า 'เจ้าได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์' แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย" {21:11} และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำตามที่เยเซเบลมีไปถึงพวกเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมิไปถึงเขาเหล่านั้น {21:12} เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน {21:13} และลูกของเบลีอัลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคน

ของเบลีอัลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า "นาโบทได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์" เขาทั้งหลายจึงพาเขาออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน {21:14} แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า "นาโบทถูกขว้างด้วยหิน เขาตายแล้ว" {21:15} อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า "ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล ซึ่งเขาได้ปฏิเสธไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะนาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว" {21:16} และอยู่มาพออาหับทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว อาหับก็ทรงลุกขึ้นไปยังสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์

{21:17} แล้วพระวจะนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ชาวทิชบีว่า {21:18} "จงลุกขึ้นแล้วลงไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูเถิด เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์ {21:19} เจ้าจงพูดกับเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ' และเจ้าจงพูดกับเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ในที่ซึ่งสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย'" {21:20} อาหับตรัสกับเอลียาห์ว่า "โอ ศัตรูของข้าเอ๋ย เจ้าพบข้าแล้วหรือ" ท่านทูลตอบว่า "ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ {21:21} ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขจัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล {21:22} และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย {21:23} และส่วนเยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงอิสราเอล' {21:24} ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้ใดในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน" {21:25} ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาหับ ผู้ที่เยเซเบลมเหสีได้ดูแล {21:26} พระองค์ทรงประพาดอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินตามรูปเคารพ ตั้งสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

{21:27} และอยู่มาเมื่ออาหับทรงได้ยินพระวจะนะเหล่านั้น พระองค์ก็นั่งลงพระองค์ และทรงสวมผ้า

กระสอบ และถี้ออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรง
ดำเนินไปอย่างค่อยๆ {21:28} และพระวามะของพระ
เยโฮวาห์มายังเอลียาห์ชาวทิชบีว่า {21:29} "เจ้าได้เห็นอา
หับล้อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ล้อมตัวลง
ต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาใน
สมัยบุตรชายของเขา เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของ
เขา"

บทที่ 12

2 พงศกษัตริย์ / 2 Kings

{1:1} หลังจากอาหับสิ้นพระชนม์แล้ว เมืองโมอับก็กบฏต่อคนอิสราเอล {1:2} ฝ่ายอาหิซยาห์ทรงตกลงมาจากช่องพระแท่นดาช่ายที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในกรุงสะมาเรีย และทรงประหาร จึงทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไป รับสั่งว่า "จงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่"

{1:3} แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับเอลียาห์ชาวทิชบีว่า "จงลุกขึ้นไปพบบรรดาผู้สื่อสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือ ท่านจึงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครน' {1:4} เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่'" แล้วเอลียาห์ก็ไป {1:5} ผู้สื่อสารนั้นก็กลับมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงพากันกลับมา" {1:6} และเขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "มีชายคนหนึ่งมาพบกับพวกข้าพระองค์ และพูดกับพวกข้าพระองค์ว่า 'จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ใช้ท่านมา และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือเจ้าจึงใช้คนไปถามบาอัลเซบูบพระแห่งเอโครน เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่'" {1:7} พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า "คนที่ได้มาพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นเป็นคนในลักษณะใด" {1:8} เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านมีขนมากและมีหนังคาดเอวของท่านไว้" และพระองค์ตรัสว่า "เป็นเอลียาห์ชาวทิชบี" {1:9} แล้วกษัตริย์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้ำหั่นคนพร้อมกับทหารห้ำหั่นคนของเขาไปหาเอลียาห์ เขาได้ขึ้นไปหาท่าน ดูเถิด ท่านนั่งอยู่บนยอดภูเขา และนายกองห้ำหั่นคนนั้นกล่าวแก่ท่านว่า "คนแห่งพระเจ้าเอ๋ย กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'ลงมา'"

{1:10} แต่เอลียาห์ตอบนายกองห้ำหั่นคนว่า "ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้ำหั่นของเจ้าเถิด" แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้ำหั่นของเขาเสีย {1:11} พระองค์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้ำหั่นคนพร้อมกับทหารห้ำหั่นคนของเขาอีกพวกหนึ่งไป และเขาก็กล่าวแก่ท่านว่า "โอคนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'ลงมาเร็ว'" {1:12} แต่เอลียาห์ตอบว่า "ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้ำหั่นของเจ้าเถิด" และไฟของพระเจ้าลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้ำหั่นของเขาเสีย {1:13} และพระองค์รับสั่งให้นายกองของทหารห้ำหั่นคนพวกที่สามไปพร้อมกับทหารห้ำหั่นคนของเขา และนายกองคนที่สามของทหารห้ำหั่นคนนั้นก็ขึ้นไป และมาคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ และวิงวอนท่านว่า "โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า ข้าพเจ้าขออ้อนวอนต่อท่านขอให้โปรดให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้ำหั่นคนนี้เป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน {1:14} ดูเถิด ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และได้เผาผลาญนายกองห้ำหั่นทั้งสองคนก่อนหน้านั้นเสียพร้อมทั้งทหารห้ำหั่นคนของเขาด้วย แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน" {1:15} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่เอลียาห์ว่า "จงลงไปกับเขาเถิด อย่ากลัวเขาเลย" ท่านก็ลุกขึ้นลงไปกับเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์ {1:16} และทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าได้ส่งผู้สื่อสารไปยังบาอัลเซบูบพระแห่งเอโครน เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลที่จะทูลถามพระวาระของพระองค์อย่างนั้นหรือ เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่'"

{1:17} พระองค์ก็สิ้นชีวิตตามพระวาระของพระเยโฮ

วาทซึ่งเอลียาห์กล่าวนั้น และเยโฮรัมก็ขึ้นครองแทน ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮรัมบุตรชายเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เพราะพระองค์ห้ามโอรสไม่ {1:18} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัสยาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

{2:1} และอยู่มาเมื่อถึงเวลาที่พระเยโฮวาห์จะทรงรับเอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์ด้วยลมหมุน เอลียาห์และเอลีชา กำลังเดินทางจากหมู่บ้านกิลกาล {2:2} และเอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า "ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี่ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเบธเอล" แต่เอลีชาว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น" ดังนั้นท่านทั้งสองก็ลงไปยังเบธเอล {2:3} และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อยู่ในเบธเอลได้ออกมาหาเอลีชาและบอกท่านว่า "ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน" ท่านตอบว่า "ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจียบๆไว้" {2:4} เอลียาห์พูดกับท่านว่า "เอลีชา ขอท่านคอยอยู่ที่นี่เถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเมืองเยรีโค" แต่ท่านตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น" เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเยรีโค {2:5} และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเยรีโคได้เข้ามาใกล้เอลีชาและพูดกับท่านว่า "ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน" ท่านตอบว่า "ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจียบๆไว้" {2:6} แล้วเอลียาห์จึงพูดกับท่านว่า "ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี่ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงแม่น้ำจอร์แดน" แต่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น" แล้วท่านทั้งสองก็เดินต่อไป {2:7} คนห้ำสับคนของเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ก็ไปเหมือนกันและยืนอยู่ตรงหน้าห่างจากท่านทั้งสอง ฝ่ายท่านทั้งสองยืนอยู่ที่แม่น้ำจอร์แดน {2:8} เอลียาห์ก็เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนเข้าแล้วฟาดลงที่น้ำนั้น น้ำก็แยกออกไปสองข้าง ท่านทั้งสองจึงเดินข้ามไปได้บนดินแห้ง {2:9} และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลียาห์จึงพูดกับเอลีชาว่า "จงขอสิ่งที่ยอากให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่านก่อนที่จะข้าพเจ้าจะถูกรับไปจากท่าน" และเอลีชาตอบว่า "ขอให้ฤทธิ์เดชของท่านอยู่กับข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเถิด" {2:10} และท่านตอบว่า "ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าถูกรับขึ้นไปจากท่าน ท่านก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ก็จะไม่เป็นแก่ท่านอย่างนั้น" {2:11} และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองยังเดิน

พูดกันต่อไป ดูเถิด รถเพลิงคันหนึ่งและม้าเพลิงได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน และเอลียาห์ได้ขึ้นไปโดยลมหมุนเข้าสวรรค์

{2:12} เอลีชาก็เห็น และท่านได้ร้องว่า "คุณพ่อของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า รถรบของอิสราเอลและพลม้าประจำ" และท่านก็ไม่ได้เห็นเอลียาห์อีกเลย แล้วท่านก็จับเสื้อของตน निकออกเป็นสองท่อน {2:13} แล้วท่านก็หยิบเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมาจากเอลียาห์นั้น และกลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

{2:14} แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงที่น้ำกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งเอลียาห์ทรงสถิตที่ใด" และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลีชาก็เดินข้ามไป {2:15} เมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ที่อยู่ ณ เมืองเยรีโค แลเห็นท่าน เขาทั้งหลายจึงว่า "ฤทธิ์เดชของเอลียาห์อยู่กับเอลีชา" และเขาทั้งหลายก็มาต้อนรับท่าน แล้วชบหน้าลงถึงดินต่อหน้าท่าน

{2:16} เขาทั้งหลายกล่าวแก่ท่านว่า "ดูเถิด มีห้ำสับคนที่เป็นชายฉกรรจ์อยู่กับผู้รับใช้ของท่าน ขอจงไปเที่ยวหาอาจารย์ของท่าน บางทีพระวิญญาณแห่งพระเยโฮวาห์ได้รับท่านไปแล้วเหวี่ยงท่านลงมาให้ถูกเขาหรือหุบเขาแห่งหนึ่งแห่งใดบ้าง" และท่านว่า "อย่าใช้เขาไปเลย" {2:17} แต่เมื่อเขาทั้งหลายชักชวนท่านจนท่านละอายแล้วท่านจึงว่า "ใช้ไปซี" เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้ห้ำสับคนไป เขาทั้งหลายแสวงหาเอลียาห์อยู่สามวันก็ไม่พบท่าน {2:18} เขาทั้งหลายก็กลับมาหาเอลีชา (ขณะเมื่อท่านพักอยู่ที่เมืองเยรีโค) และท่านพูดกับเขาว่า "ข้ามิได้บอกท่านทั้งหลายแล้วหรือว่า 'อย่าไปเลย'"

{2:19} คนในเมืองพูดกับเอลีชาว่า "ดูเถิด ทำเลเมืองนี้ก็ร่าเริงดี ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว แต่ทว่าน้ำไม่ดีและชาวแผ่นดินก็แห้งแล้ง" {2:20} ท่านพูดว่า "จงเอามาใหม่มาใบหนึ่ง ใส่เกลือไว้ในนั้น" แล้วเขาทั้งหลายก็ทำตาม {2:21} แล้วท่านก็ไปที่น้ำพุ โยนเกลือลงในนั้นและกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้กระทำน้ำนี้ให้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีความตายหรือการแห้งแล้งมาจากน้ำนี้อีก" {2:22} ฉะนั้นน้ำจึงดีมาจนถึงทุกวันนี้ จึ่งตามถ้อยคำซึ่งเอลีชาได้กล่าวนั้น

{2:23} ท่านได้ขึ้นไปจากที่นั่นถึงเมืองเบธเอล และขณะเมื่อท่านขึ้นไปตามทางมีเด็กชายเล็กๆบางคนออกมาจากเมืองล้อเลียนท่านว่า "อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด" {2:24} ท่านก็เกลียวดู แล้วจึงแข่งเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ และหมีตัวเมียสองตัวออกมาจากป่า นึก

เด็กชายพวกนั้นเสียสืบลีสองคน {2:25} จากที่นั่นท่านก็ขึ้นไปถึงภูเขาคารเมล และจากที่นั่นท่านก็หันกลับมายังสะมาเรีย

{3:1} ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮรัมโอรสของอาหับได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล ณ กรุงสะมาเรีย และทรงครองอยู่สิบสองปี {3:2} พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ไม่เหมือนราหับิดาและราชมารดาของพระองค์ พระองค์ทรงทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล ซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงสร้างนั้นเสีย {3:3} แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงเกาะติดอยู่กับบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้ทรงพรากจากบาปนั้นไม่

{3:4} ฝ่ายเมษากษัตริย์แห่งโมอับทรงเป็นผู้ดำเนินกิจการเลี้ยงแคะ และพระองค์ต้องถวายเป็นลูกแคะหนึ่งแสนตัว และแคะผู้หนึ่งแสนตัวพร้อมกับชนของมันเป็นแด่กษัตริย์อิสราเอล {3:5} แต่อยู่มาเมื่ออาหับสิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็กบฏต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล {3:6} กษัตริย์เยโฮรัมจึงกรีธาทัพออกจากสะมาเรียในครั้งนั้น และทรงเกณฑ์คนอิสราเอลทั้งสิ้น {3:7} พระองค์ทรงส่งสารไปยังเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "กษัตริย์แห่งโมอับได้กบฏต่อข้าพเจ้า ท่านจะไปรบกับโมอับพร้อมกับข้าพเจ้าได้หรือไม่" และท่านว่า "เราจะไป เราก็คือคนที่ท่านเป็น และประชาชนของเราก็คือประชาชนของท่าน บรรดาม้าของเราก็คือม้าของท่าน" {3:8} แล้วท่านว่า "เราจะขึ้นไปทางใด" เยโฮรัมทรงตอบไปว่า "ไปทางถิ่นทุรกันดารเมืองเอโดม" {3:9} กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จไปพร้อมกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ และกษัตริย์แห่งเอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เสด็จออกมาได้เจ็ดวันแล้วก็หาน้ำให้กองทัพและให้สัตว์ที่ติดตามมานั้นไม่ได้

{3:10} แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า "อนิจจาเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกสามกษัตริย์นี้มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับ" {3:11} และเยโฮชาฟัทตรัสว่า "ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ เพื่อเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์หรือ" แล้วข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อิสราเอลจึงทูลว่า "เอลีชาบุตรซาฟทออยู่ที่นั่นพระเจ้าข้า เป็นผู้ที่เหน่าใส่มือเอลีชาห์" {3:12} และเยโฮชาฟัทตรัสว่า "พระวชนะแห่งพระเยโฮวาห์อยู่กับท่าน" กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทและกษัตริย์แห่งเอโดมจึงเสด็จลงไปหาท่าน {3:13} และเอลีชาทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ข้าพระองค์มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์ เสด็จไปหาผู้พยากรณ์

ของเสด็จพ่อและผู้พยากรณ์ของเสด็จแม่ของพระองค์เถิด" แต่กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า "หาไม่ได้ ด้วยพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ" {3:14} และเอลีชาทูลว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธาซึ่งข้าพระองค์ปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ถ้าข้าพระองค์มิได้เคารพเคารพระต่อพระพักตร์เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่มองพระพักตร์พระองค์หรือดูแลพระองค์เลย {3:15} ขอทรงนำผู้เล่นเครื่องสายมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง" และต่อมาเมื่อผู้เล่นเครื่องสายบรรเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือท่าน

{3:16} และท่านทูลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ทำหุบเขานี้ให้เป็นสระทั่วไปหมด' {3:17} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมและจะไม่เห็นฝนถึงอย่างไรก็ดีหุบเขานั้นจะมีน้ำเต็มไปหมด เพื่อเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้า ผู้สัตว์เลี้ยงและสัตว์ใช้ของเจ้า' {3:18} เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบคนโมอับไว้ในมือของเจ้าด้วย {3:19} เจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองเอกทุกเมือง และจะโค่นต้นไม้ลงทุกต้น และจะจุกน้ำพุทุกแห่งเสีย และทำไร่นาที่ดีทุกแปลงให้เสียด้วยหิน" {3:20} และอยู่มาพอรุ่งเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องธัญญาบูชา ดุเล็ด มีน้ำมาจากทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินมีน้ำเต็มหมด

{3:21} และเมื่อคนโมอับทั้งหลายได้ยินว่าบรรดากษัตริย์ยกไปสู้รบกับตน คนที่มีอายุสวมเกราะและสูงขึ้นไปก็ได้รวบรวมกันเข้า และยกไปตั้งที่พรมแดน {3:22} เมื่อเขาตื่นขึ้นในตอนเช้า และดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนน้ำ คนโมอับเห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับตนแดงอย่างโลหิต {3:23} เขาทั้งหลายกล่าวว่า "นี่เป็นโลหิต บรรดากษัตริย์ได้สู้รบกันเอง และฆ่ากันเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้ โมอับเอ๋ย มารับเอาข้าวของของเขา" {3:24} แต่เมื่อเขามาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นต่อสู้กับคนโมอับจนเขาทั้งหลายหนีไป และเขาก็รุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินฆ่าฟันคนโมอับ {3:25} เขาทั้งหลายได้ทำลายหัวเมือง และต่างคนก็ต่างโยนหินเข้าไปในไร่นาที่ดีทุกแปลงจนเต็ม เขาจุกน้ำพุเสียทุกแห่ง และโค่นต้นไม้ดีทุกเสียหมด จนในศิรหะเรเซทมิแต่หินของเมืองเหลืออยู่ บรรดานักสลึงได้ล้อมเมืองไว้และโจมตีได้ {3:26} เมื่อกษัตริย์แห่งโมอับทรงเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ พระองค์ก็ทรงพาพลดาบเจ็ดร้อยคนจะตีฝ่าออกมาทางด้านกษัตริย์เมืองเอโดม แต่ออกมาไม่ได้ {3:27} แล้วพระองค์ทรงนำโอรสหัวปี ผู้ซึ่งควรจะขึ้นครองแทนนั้น ถวายเป็นเครื่องเผาบูชา

เสียที่บนกำแพง และมีพระพิโรธใหญ่ยิ่งต่อพวกอิสราเอล เขาทั้งหลายก็ยกถอยไปจากพระองค์และกลับบ้านเมืองของตน

{4:1} ภรรยาของคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ร้องต่อเอลีชาว่า "ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของดิฉันสิ้นชีวิตเสียแล้ว และท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าผู้รับใช้ของท่านเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่เจ้าหน้าที่ได้มาเพื่อนำเอาบุตรชายสองคนของดิฉันไปเป็นทาสของเขา" {4:2} และเอลีชาตอบนางว่า "บอกฉันมาซิว่าจะให้ฉันทำอะไรให้ เจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง" และนางตอบว่า "สาวใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านนอกจากน้ำมันหนึ่งไห" {4:3} แล้วท่านกล่าวว่า "จงออกไปนอกบ้าน ขออิมภาษาะจากเพื่อนบ้านทุกคนของเจ้ามาเป็นภาษาะเปล่า อย่าให้น้อย {4:4} แล้วจงเข้าไปในเรือนปิดประตูขังตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้าไว้ และจงเทน้ำมันใส่ภาชนะทั้งหมด เมื่อลูกหนึ่งๆเต็มแล้วก็ตั้งไว้ต่างหาก" {4:5} นางก็ลาไป และปิดประตูขังนางและบุตรชายของนางไว้ บุตรส่งภาษาะมาให้ และนางก็เทน้ำมัน {4:6} และอยู่มาเมื่อภาษาะเต็มหมดแล้วนางจึงบอกบุตรชายว่า "เอามาภาษาะมาให้แม่อีกลูกหนึ่ง" และเขาตอบนางว่า "ไม่มีอีกแล้ว" แล้วน้ำมันก็หยุดไหล {4:7} นางก็ไปเรียนในคานของพระเจ้าทราบและท่านบอกว่า "ไปซี ขายน้ำมันเสียเอาเงินชำระหนี้ของเจ้า ที่เหลือนอกนั้นเจ้าและบุตรของเจ้าจงใช้เลี้ยงชีวิต"

{4:8} วันหนึ่งเอลีชาเดินต่อไปถึงเมืองชุนเม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคนหนึ่งอาศัยอยู่ และนางได้ชวนท่านให้รับประทานอาหาร ฉะนั้นเมื่อท่านผ่านทางนั้นไปเมื่อไร ท่านก็แวะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น {4:9} และนางได้บอกสามีของนางว่า "ดูเถิด ดิฉันเห็นว่าชายคนนี้เป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า เดินผ่านบ้านเราอยู่เนืองๆ {4:10} ขอให้เราทำห้องเล็กไว้บนกำแพง วางเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น" {4:11} วันหนึ่งท่านก็มาที่นั่น และแวะเข้าไปในห้องนั้น พักอยู่ที่นั่น {4:12} ท่านจึงบอกภะซีคนใช้ของท่านว่า "ไปเรียกหญิงชาวชุนเมคนนั้นมา" เมื่อเขาเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าท่าน {4:13} ท่านจึงบอกแก่ภะซีว่า "จงบอกนางว่า ดูเถิด เธอลำบากมากมาอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เราทำอะไรให้เธอบ้าง มีอะไรจะให้ทูลกษัตริย์เพื่อเธอหรือ หรือให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพบ" นางตอบว่า "ดิฉันอยู่ในหมู่พวกพี่น้องของดิฉันค่ะ" {4:14} และท่านกล่าวว่า "ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง" ภะซีตอบว่า "แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็แก่แล้ว"

{4:15} ท่านจึงบอกว่า "ไปเรียกเธอมา" และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ที่ประตู {4:16} ท่านกล่าวว่า "ในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้อุ้มบุตรชายคนหนึ่ง" และนางตอบว่า "ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า เจ้านายของดิฉันหามิได้ อย่างสาแก่สาวใช้ของท่านเลย" {4:17} แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ในฤดูนั้นเมื่อครบกำหนดอุ้มท้องจริงตามที่เอลีชาบอกแก่นางไว้

{4:18} เมื่อเด็กนั้นโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาในหมู่คนเกี่ยวข้าว {4:19} เขาบอกบิดาของเขาว่า "โอย หัวของฉัน หัวของฉัน" บิดาจึงสั่งคนใช้ของเขาว่า "อุ้มเขาไปหาแม่ไป" {4:20} และเมื่อเขาอุ้มมาให้มารดาของเด็ก เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วก็สิ้นชีวิต {4:21} นางจึงอุ้มขึ้นไปวางไว้บนที่นอนของคนแห่งพระเจ้า และปิดประตูเสียแล้วไปข้างนอก {4:22} นางก็ไปเรียกสามีของนางกล่าวว่า "ขอส่งคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้รับไปหาคนแห่งพระเจ้า และกลับมาอีก" {4:23} และเขากล่าวว่า "จะไปหาท่านทำไมในวันนี้ ไม่ใช่วันขึ้นหนึ่งค่ำหรือวันสะบาโต" นางตอบว่า "ก็ได้อยู่แล้ว" {4:24} นางก็ผูกอานลาและสั่งคนใช้ของนางว่า "จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าให้ผีเท้าหย่อนลงได้นอกจากฉันสัก" {4:25} แล้วนางก็ออกเดิน และมาถึงคนแห่งพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล อยู่มาเมื่อคนแห่งพระเจ้าเห็นนางมาแต่ไกล ท่านก็พูดกับภะซีคนใช้ของท่านว่า "ดูเถิด หญิงชาวชุนเมมาข้างโน้น" {4:26} จงวิ่งไปรับนางทันที และกล่าวแก่นางว่า 'นางสบายดีหรือ สามีสบายดีหรือ เด็กสบายดีหรือ' และนางได้ตอบว่า "สบายดีค่ะ" {4:27} และเมื่อนางมายังภูเขาถึงคนแห่งพระเจ้าแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของท่าน ภะซีจึงเข้ามาจะจับนางออกไป แต่คนแห่งเจ้าบอกว่า "ปล่อยเขาเถอะ เพราะนางมีใจทุกข์หนัก และพระเยโฮวาห์ทรงซ่อนเรื่องนี้จากฉัน หาได้ตรัสสำแดงแก่ฉันไม่" {4:28} แล้วนางจึงเรียนว่า "ดิฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของดิฉันหรือคะ ดิฉันไม่ได้เรียนหรือว่า อย่าลวงดิฉันเลย" {4:29} ท่านจึงสั่งภะซีว่า "คาดเอวของเจ้าเข้า และถือไม้เท้าของเรา และไปเถอะ ถ้าเจ้าพบใคร อย่าสวัสดีกับเขา และถ้าใครสวัสดีกับเจ้าก็อย่าตอบ และจงวางไม้เท้าของเรากับหน้าของเด็กนั้น" {4:30} แล้วมารดาของเด็กนั้นเรียนว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ดิฉันจะไม่พราจากท่านไป" ดังนั้นท่านจึงลุกขึ้นตามนางไป {4:31} ภะซีได้ล่องหน้าไปก่อนและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออาการเป็น เขาจึงกลับมาพบท่านและเรียนท่านว่า "เด็กนั้นยังไม่ตื่น" {4:32} เมื่อเอลี

ซาเข้ามาในเรือน ดูเถิด ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน {4:33} ท่านจึงเข้าไปข้างในปิดประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ {4:34} แล้วท่านขึ้นไปนอนทับเด็ก ให้ปากทับปาก ตาทับตา และมือทับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเด็ก เนื้อของเด็กนั้นก็อุ่นขึ้นมา {4:35} แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดินไปเดินมาในเรือนนั้นครั้งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเขา เด็กนั้นก็จามเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ลืมตาของตน {4:36} แล้วท่านก็เรียกเกะหะชิมาส์ว่า "ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนี้มา" เขาจึงไปเรียกนาง และเมื่อนางมาถึงท่านแล้วท่านว่า "จงอุมบุตรชายของเจ้าขึ้นเถิด" {4:37} นางจึงเข้ามาซบหน้าลงที่เท้าของท่านกราบลงถึงดิน แล้วนางก็อุมบุตรชายของนางขึ้นออกไปข้างนอก

{4:38} เอลีชามาถึงกิลกาลอีก เมื่อแผ่นดินเกิดกันดารอาหาร และเมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็บอกกับคนใช้ของท่านว่า "จงตั้งหม้อลูกใหญ่และต้มข้าวให้แก่เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์" {4:39} คนหนึ่งในพรรคออกไปเก็บผักที่ในทุ่งนา และพบไม้เถาป่าเถาหนึ่ง เขาเก็บได้นำเต้าป๋างจนเต็มตัก กลับมาหั่นใส่ในหม้อข้าวต้มโดยไม่ทราบว่าเป็นผลอะไร {4:40} เขาก็เทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน ต่อมาขณะที่เขากำลังรับประทาน ข้าวต้มอยู่นั้น เขาร้องขึ้นว่า "โอ ท่าน คนแห่งพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนี้" และเขาก็รับประทานกันไม่ได้ {4:41} ท่านก็ว่า "จงเอาแป้งมา" ท่านก็ใส่แป้งลงในหม้อ และบอกว่า "จงเทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน" และไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้น

{4:42} มีชายคนหนึ่งมาจากบ้านบาอัลซาลิซัทห์นำของมาให้คนแห่งพระเจ้า มีขนมปังเป็นผลแรกคือ ขนมข้าวบาร์เลย์ยีสึบก้อน และรวงข้าวใหม่ใส่กระสอบของเขามา และเอลีชาว่า "จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทาน" {4:43} แต่คนใช้คนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเท่านี้ให้คนหนึ่งร้อยรับประทานได้อย่างไร" ท่านจึงสั่งข้าว่า "จงให้คนเหล่านั้นรับประทานเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งฉันว่า 'เขาทั้งหลายจะได้รับประทานและยังเหลืออีก'" {4:44} เขาจึงตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็รับประทาน และยังเหลืออยู่จริงตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์

{5:1} นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์ประเทศซีเรียเป็นคนสำคัญมากของกษัตริย์ เป็นคนมีเกียรติ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงนำชัยชนะมายังซีเรียโดยท่านนี้ ท่านเป็นวีรบุรุษด้วย แต่ท่านเป็นโรคเรื้อน {5:2} ฝ่ายคนซีเรียยกพวกไปปล้นครั้งหนึ่งนั้น ได้จับเด็กหญิงคนหนึ่ง

มาจากแผ่นดินอิสราเอลมาเป็นเชลย และเธอมาปรนนิบัติภรรยาของนาอามาน {5:3} เธอได้เรียนนายผู้หญิงของเธอว่า "อยากให้เจ้านายของดิฉันไปอยู่กับผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งอยู่ในสะมาเรีย ท่านจะได้รักษาโรคเรื้อนของเจ้านายเสียให้หาย" {5:4} นาอามานจึงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของท่านว่า "สาวใช้จากแผ่นดินอิสราเอลพูดว่าอย่างนั้น" {5:5} กษัตริย์แห่งซีเรียตรัสว่า "จงไปเถิด เราจะส่งสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอล" แล้วท่านก็ไป นำเงินหนักสิบตะลันต์ ทองคำหนักหกพันเซเซล และเสื้อสิบชุดไปด้วย {5:6} และท่านก็นำสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลใจความว่า "เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งนาอามานข้าราชการของข้าพเจ้ามา เพื่อขอให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน" {5:7} และอยู่มาเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงอ่านสารนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงนึกกลองพระองค์ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิตหรือ ชายคนนี้จะส่งสารมาให้เรารักษาคคนหนึ่งที่เป็นโรคเรื้อน ขอใคร่ครวญดูเถิดว่า เขาแสวงหาเหตุพิพาทกับเราอย่างไร" {5:8} แต่เมื่อเอลีชาคนแห่งพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงนึกกลองพระองค์ จึงใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า "ไฉนพระองค์จึงทรงนึกกลองพระองค์ของพระองค์เสีย ขอให้เขามาหาข้าพระองค์เถิด เพื่อเขาจะได้ทราบว่า มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งอยู่ในอิสราเอล" {5:9} นาอามานจึงมาพร้อมกับบรรดาม้าและรถรบของท่าน มาหยุดอยู่ที่ประตูเรือนของเอลีชา {5:10} เอลีชาก็ส่งผู้สื่อสารมาเรียนท่านว่า "จงไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนเป็นอย่างเดิม และท่านจะสะอาด" {5:11} แต่นาอามานก็โกรธและไปเสีย บ่นว่า "ดูเถิด ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าเป็นแน่ และมายืนอยู่และออกพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือเหนือที่นั้นให้โรคเรื้อนหาย" {5:12} อาบานาและฟารปาร์แม่น้ำเมืองดามัสกัสไม่ดีกว่าบรรดาลำน้ำแห่งอิสราเอลดอกหรือ ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้นและจะสะอาดไม่ได้หรือ" ท่านจึงหันตัวแล้วไปเสียด้วยความเดือดดาล {5:13} แต่พวกข้าราชการของท่านเข้ามาใกล้และเรียนท่านว่า "คุณพ่อของข้าพเจ้า ถ้าท่านผู้พยากรณ์จะสั่งให้ท่านกระทำสิ่งใหญ่โตประการหนึ่ง ท่านจะไม่กระทำหรือ ถ้าเช่นนั้นเมื่อท่านผู้พยากรณ์กล่าวแก่ท่านว่า 'จงไปล้างและสะอาดเถิด' ควรที่ท่านจะทำยังขึ้นเท่าใด" {5:14} ท่านจึงลงไปจุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า และเนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อเด็กเล็กๆ และท่านก็สะอาด {5:15} แล้วท่านจึงกลับไปยังคนแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพรรคพวกของท่าน

และท่านมายืนอยู่ข้างหน้าเอลีซาและท่านกล่าวว่า "ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าไม่มีพระเจ้าทั่วไปในโลกนอกจากที่ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านรับของกำนัลสักอย่างหนึ่งจากผู้รับใช้ของท่านเถิด" {5:16} แต่ท่านตอบว่า "พระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ข้าพเจ้าจะไม่รับสิ่งใดเลยฉันนั้น" และท่านก็ได้ชักชวนให้รับไว้แต่เอลีซาได้ปฏิเสธ {5:17} แล้วนาอามานจึงกล่าวว่า "มิฉะนั้นขอท่านได้โปรดให้ดินบรรทุกล้อสักร่องตัวให้แก่ผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะตั้งแต่ฉันไปผู้รับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาแก่พระอื่น แต่จะถวายแด่พระเยโฮวาห์เท่านั้น" {5:18} ในเรื่องนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่าน ในเมื่อนายของข้าพเจ้าไปในนิเวศของพระริมโมนเพื่อจะนมัสการที่นั่น ทรงพึงอยู่ที่มือของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะต้องโน้มค่านับในนิเวศของพระริมโมน เมื่อข้าพเจ้าโน้มตัวลงในนิเวศของพระริมโมนนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่านในกรณีนี้" {5:19} เอลีซาจึงตอบท่านว่า "จงไปโดยสันติภาพเถิด" แต่เมื่อนาอามานออกไปได้ไม่กี่วัน

{5:20} เกหะซีคนใช้ของเอลีซาคนแห่งพระเจ้าคิดว่า "ดูเถิด นายของข้าพเจ้าไม่ยอมรับจากมือของนาอามานคนซีเรียซึ่งของที่ท่านนำมา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ข้าพเจ้าจะวิ่งตามไปเอามาจากเขาบ้าง" {5:21} เกหะซีจึงตามนาอามานไป และเมื่อนาอามานแลเห็นว่ามีคนวิ่งตามท่านมา ท่านก็ลงจากรถบดต้อนรับเขาพูดว่า "ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ" {5:22} เขาตอบว่า "เรียบร้อยดี นายของข้าพเจ้าใช้ข้าพเจ้ามา กล่าวว่า 'ดูเถิด มีชายหนุ่มสองคนในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ มาจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ขอท่านโปรดให้เงินแก่เขาทั้งหลายสักหนึ่งตะลันต์และเสื้อสักสองชุด'" {5:23} และนาอามานกล่าวว่า "ขอโปรดรับไปสองตะลันต์เถิด" ท่านก็เชิญชวนเขา และเอาเงินสองตะลันต์ใส่กระสอบผูกไว้ พร้อมกับเสื้อสองตัว ให้คนใช้สองคนแบกไป เขาก็แบกเดินขึ้นหน้าเกหะซีมา {5:24} เมื่อเขามาถึงภูเขา เกหะซีก็รับมาจากมือของเขาทั้งสอง เอาไปเก็บไว้ในเรือนและให้คนเหล่านั้นกลับ เขาทั้งสองก็จากไป {5:25} เกหะซีก็เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้านายของตน และเอลีซากล่าวว่า "เกหะซี เจ้าไปไหนมา" เขาตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน" {5:26} แต่ท่านกล่าวแก่เขาว่า "เมื่อชายคนนั้นหันมาจากรถบดต้อนรับเจ้าฉัน จิตใจของเรามีได้ไปกับเจ้าดอกหรือ นั่นเป็นเวลาควรที่จะรับเงิน รับเสื้อผ้า สวนต้นมะกอกเทศ และสวนองุ่น แกะและวัว และคนใช้ ชายหญิงหรือ" {5:27} ฉะนั้นโรคเรื้อนของนาอามานจะติด

อยู่ที่เจ้าและที่เชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์" เขาก็ออกไปจากหน้าท่านเป็นโรคเรื้อนชาวอย่างหิมะ

{6:1} ฝ่ายเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์กล่าวกับเอลีซาว่า "ดูเถิด สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ได้ความดูแลของท่านนั้นก็เล็กลงไป ไม่พอแก่พวกเรา" {6:2} ขอให้เราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ต่างคนต่างเอาไม้ท่อนหนึ่งมาสร้างที่อาศัยของเราที่นั่น" และท่านตอบว่า "ไปเถิด" {6:3} แล้วคนหนึ่งกล่าวว่า "ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย" และท่านก็ตอบว่า "ข้าจะไป" {6:4} ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดนเขาก็โค่นต้นไม้ {6:5} ขณะที่คนหนึ่งฟันไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า "อนิจจา นายครับ ขวานนั้นผมขอยืมเขามา" {6:6} แล้วคนแห่งพระเจ้าถามว่า "ขวานนั้นตกที่ไหน" เมื่อเขาชี้ที่ให้ท่านแล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปที่นั่น ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา {6:7} และท่านบอกว่า "หยิบขึ้นมาซิ" เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา

{6:8} ฝ่ายกษัตริย์แห่งซีเรียรบพุ่งกับอิสราเอล พระองค์ปรึกษากับข้าราชการของพระองค์ว่า "เราจะตั้งค่ายของเราที่นั่น" {6:9} แต่คนแห่งพระเจ้าส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ขอพระองค์ทรงระวังอย่าผ่านมาทางนั้น เพราะคนซีเรียกำลังยกกองทัพไปที่นั่น" {6:10} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ให้ไปยังสถานที่ซึ่งคนแห่งพระเจ้าบอกและเตือนให้ พระองค์จึงทรงระวังตัวได้ที่นั่นมิใช่เพียงครั้งสองครั้ง {6:11} กษัตริย์แห่งซีเรียก็ไม่สบายพระทัยมากเพราะเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเรียกข้าราชการมาตรัสว่า "พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนใดในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล" {6:12} ข้าราชการคนหนึ่งของพระองค์ทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดพระเจ้าข้า แต่เอลีซาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทูลบรรดาถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในท้องบรรทมของพระองค์ให้แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล"

{6:13} พระองค์จึงตรัสว่า "จงไปหาดูว่า เขาอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา" มีคนทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในโดธาน" {6:14} พระองค์จึงทรงส่งม้า รถม และกองทัพใหญ่ เขาไปกันในกลางคืนและล้อมเมืองนั้นไว้ {6:15} เมื่อคนใช้ของคนแห่งพระเจ้าตื่นขึ้นเวลาเช้าตรู่และออกไป ดูเถิด กองทัพพร้อมกับม้าและรถรบก็ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นบอกท่านว่า "อนิจจา นายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี" {6:16} ท่านตอบว่า "อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา" {6:17} แล้วเอลีซาก็อธิษฐานว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของเขาเพื่อเขาจะได้

เห็น" และพระเยโฮวาห์ทรงเปิดตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเถิด ที่ภูเขาก็ก่เต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงอยู่รอบเอลีชา

{6:18} และเมื่อคนซีเรียลงมารบกับท่าน เอลีชาก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ขอทรงโปรดให้คนเหล่านี้ตาบอดไปเสีย" พระองค์จึงทรงให้เขาทั้งหลายตาบอดไปตามคำของเอลีชา {6:19} และเอลีชาบอกคนเหล่านั้นว่า "ไม่ใช่ทางนี้ และไม่ใช่เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปยังคนนั้นซึ่งเจ้าแสวงหา" และท่านก็พาเขาไปกรุงสะมาเรีย {6:20} และอยู่มาพอเข้าไปในกรุงสะมาเรีย เอลีชาก็ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปิดตาของคนเหล่านี้ เพื่อเขาจะเห็นได้" พระเยโฮวาห์จึงทรงเปิดตาของเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็เห็น และดูเถิด เขามาอยู่กลางกรุงสะมาเรีย {6:21} และเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นเขาเข้า จึงตรัสแก่เอลีชาว่า "บิดาของข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ" {6:22} ท่านก็ทูลตอบว่า "ขอพระองค์อย่าทรงประหารเขาเสีย พระองค์จะประหารคนที่จับมาเป็นเชลยเสียด้วยดาบและด้วยธนูของพระองค์ หรือ ขอทรงโปรดจัดหาอาหารและน้ำต่อหน้าเขา เพื่อให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้เขาไปหาเจ้านายของเขาเถิด" {6:23} พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงใหญ่ให้เขา และเมื่อเขาได้กินและดื่มแล้วก็ทรงปล่อยเขาไป และเขาทั้งหลายได้กลับไปหาเจ้านายของตน และพวกซีเรียมิได้มาปล้นในแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

{6:24} และอยู่มาภายหลังเบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงจัดกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์แล้วได้เสด็จขึ้นไปล้อมกรุงสะมาเรีย {6:25} มีการกันดารอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย และดูเถิด พวกเขาล้อมอยู่จนหัวลาตัวหนึ่งเขาขายกันเป็นเงินแปดสิบเชเชล และมูลนกเขาค้างคาวเป็นเงินห้าเชเชล {6:26} ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงผ่านไปบนกำแพง มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทูลพระองค์ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงช่วย" {6:27} พระองค์ตรัสว่า "ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยเจ้า เราจะช่วยเจ้าได้จากไหน จากลานนวดข้าวหรือจากบ่อย่ำองุ่นหรือ" {6:28} และกษัตริย์ทรงถามนางว่า "เจ้าเป็นอะไรไป" นางทูลตอบว่า "หญิงคนนี้บอกข้าพระองค์ว่า 'เอาลูกชายของเจ้ามาให้เรากินเสียวันนี้เถิด และเราจะกินลูกชายของนางวันพรุ่งนี้'" {6:29} เราจึงต้มลูกชายของข้าพระองค์และกิน และรุ่งขึ้นข้าพระองค์ก็พูดกับนางว่า 'เอาลูกชายของเจ้ามา เพื่อเราจะกินเสีย' และนางก็ซ่อนลูกชายของนางเสีย" {6:30} และต่อมาเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของ

หญิงนั้น พระองค์ก็ฉีกฉลองพระองค์ พระองค์กำลังดำเนินอยู่บนกำแพง ประชาชนก็มองดู ดูเถิด พระองค์ทรงฉลองพระองค์ผ้ากระสอบอยู่แนบเนื้อ {6:31} และพระองค์ตรัสว่า "ถ้าศิระของเอลีชาบุตรซาฟิยังอยู่บนเขาในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษแก่เราและให้หนักยิ่งกว่า"

{6:32} แต่เอลีชานั่งอยู่ในบ้านของท่าน และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนมาจากตอเบื้องพระพักตร์พระองค์ แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึง เอลีชาก็พูดกับพวกผู้ใหญ่ว่า "ท่านทั้งหลายเห็นหรือไม่เล่า ที่บุตรชายของฆาตกรคนนี้ใช้คนมาเอาศิระของข้าพเจ้า ดูเถิด เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่นกันเขาไว้ เสียงเท้าของนายของเขาตามเขามามีใช่หรือ" {6:33} ขณะที่ท่านยังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ดูเถิด ผู้สื่อสารลงมาจากท่าน และบอกว่า "ดูเถิด เหตุร้ายนี้มาจากพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์อีกทำไม"

{7:1} แต่เอลีชาบอกว่า "ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้อยอดแบ่งถึงหนึ่งเขาจะขายกันหนึ่งเชเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงเชเชล ที่ประตูเมืองสะมาเรีย" {7:2} แล้วนายทหารคนสนิทของกษัตริย์ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า "ดูเถิด ถ้าแม้พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ" แต่ท่านบอกว่า "ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กิน" {7:3} มีคนโรคเรื้อนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง เขาพูดกันว่า "เราจะนั่งที่นี่จนตายทำไมเล่า {7:4} ถ้าเราว่า 'ให้เราเข้าไปในเมือง' การกันดารอาหารก็อยู่ในเมือง และเราก็จะตายที่นั่น และถ้าเรานั่งที่นี่เราก็ตายเหมือนกัน ฉะนั้นบัดนี้จึงมาเถิด ให้เราเข้าไปในกองทัพของคนซีเรีย ถ้าเขาไว้ชีวิตของเรา เราก็จะรอดตาย ถ้าเขาฆ่าเรา ก็ได้แต่ตายเท่านั้นเอง"

{7:5} ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นในเวลาพลบค่ำเพื่อจะไปยังค่ายของคนซีเรีย แต่เมื่อเขามาถึงริมค่ายของคนซีเรียแล้ว ดูเถิด ไม่มีใครที่นั่นสักคน {7:6} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้กองทัพของคนซีเรียได้ยินเสียงรถรบ เสียงม้า และเสียงกองทัพใหญ่ เขาจึงพูดกันและกันว่า "ดูเถิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้จ้างบรรดากษัตริย์แห่งคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์แห่งอียิปต์มารบเราแล้ว" {7:7} เขาจึงลุกขึ้นหนีไปในเวลาพลบค่ำ และถึงเดินท์ ม้าและลาของเขาถึงค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีไปเอาชีวิตรอด {7:8} และเมื่อคนโรคเรื้อนเหล่านั้นมาถึงที่ริมค่าย เขาก็เข้าไปในเดินท์หนึ่งกินและดื่ม และขนเงิน ทองคำและเสื้อผ้าเอาไปซ่อนไว้ แล้วเขาก็กลับมาเข้าไปในอีกเดินท์หนึ่งขนเอาข้าวของออก

ไปจากที่นั่นด้วยเอาไปซ่อนไว้ {7:9} แล้วเขาพูดกันและกันว่า "เราทำไมถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันข่าวดี ถ้าเรานิ่งอยู่และคอยจนแสงอรุณขึ้นโทษจะตกอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นบัดนี้มาเถิด ให้เราไปบอกยังสำนักพระราชวัง" {7:10} เขาจึงมาเรียกนายประตูเมือง และบอกเรื่องราวแก่เขาว่า "เรามาถึงค่ายของคนซีเรีย และดูเถิด เราไม่เห็นใครและไม่ได้ยินเสียงผู้ใดที่นั่น มีแต่ม้าผูกอยู่ และลาผูกอยู่ และเต็นท์ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง" {7:11} แล้วเขาบอกแก่เหล่านายประตู และพวกเขาก็บอกกันไปถึงสำนักพระราชวัง {7:12} กษัตริย์ก็ทรงตื่นบรรทมในกลางคืน และตรัสกับข้าราชการว่า "เราจะบอกให้ว่าคนซีเรียเตรียมสู้รบเราอย่างไร เขาทั้งหลายรู้หรือว่าเราหัว เขาจึงออกไปซ่อนตัวอยู่นอกค่ายที่กลางทุ่งคิดว่า 'เมื่อเขาออกมาจากในเมืองเราจะจับเขาทั้งเป็น แล้วจะเข้าไปในเมือง'" {7:13} และข้าราชการคนหนึ่งทูลว่า "ขอรับสั่งให้คนเฝ้าที่เหลืออยู่ในเมืองสักร้าตัว (ดูเถิด บางทีม้าเหล่านั้นจะยังเป็นอยู่อย่างคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในเมือง หรือดูเถิด จะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ได้พินาศแล้ว ก็ช่างเถิด) ขอให้เราส่งคนไปดู" {7:14} เขาจึงเอาม้ากับรถรบสองคัน และกษัตริย์ทรงส่งให้ไปติดตามกองทัพของคนซีเรีย ตรัสว่า "จงไปดู" {7:15} เขาทั้งหลายจึงติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน และดูเถิด ตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ ซึ่งคนซีเรียทิ้งเมื่อเขาหนีไป ผู้สื่อสารก็กลับมาทูลกษัตริย์

{7:16} แล้วประชาชนก็ยกออกไปปล้นเต็นท์ทั้งหลายของคนซีเรีย ยอดเป้งจึงขายกันถึงละเซเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงเซเชล ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ {7:17} ฝ่ายกษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายทหารคนสนิทให้เป็นนายประตู และประชาชนก็เหยียบไปบนเขาตรงประตู เขาจึงสิ้นชีวิตตามซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้กล่าวไว้ในวันเมื่อกษัตริย์เสด็จลงมาหาท่าน {7:18} และเป็นไปตามที่คนแห่งพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า "ข้าวบาร์เลย์สองถึงขายหนึ่งเซเชล และยอดเป้งหนึ่งถึงหนึ่งเซเชล ประมาณเวลานี้ในวันพรุ่งนี้ที่ประตูเมืองจะมาเรีย" {7:19} และนายทหารคนสนิทก็ได้ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า "ดูเถิด ถ้าแม่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ" และท่านได้ตอบว่า "ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเองแต่จะไม่ได้กิน" {7:20} และอยู่มาก็บังเกิดเป็นดังนั้นแก่เขา เพราะประชาชนเหยียบไปบนเขาที่ประตูเมืองและเขาก็ได้สิ้นชีวิต

{8:1} ฝ่ายเอลีชาได้บอกหญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมาว่า "จงลุกขึ้นและออกไปทั้งครัวเรือนของเจ้า ไปอาศัยอยู่ที่ใดซึ่งเจ้าจะอาศัยอยู่ได้ เพราะพระเย-

โฮวาห์ทรงเรียกให้เกิดการก่นดาราอาหาร และจะเป็นแก่แผ่นดินนี้เจ็ดปี" {8:2} หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นกระทำตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า นางยกออกไปทั้งครัวเรือนของนาง ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียเจ็ดปี {8:3} และอยู่มาเมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วหญิงคนนั้นก็กลับมาจากแผ่นดินฟิลิสเตีย และได้ออกไปทูลอุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน {8:4} ฝ่ายกษัตริย์กำลังตรัสกับเกหะซีคนใช้ของคนแห่งพระเจ้าอยู่ว่า "จงบอกเราถึงบรรดาหมักที่เอลีชาได้กระทำ" {8:5} และอยู่มาเมื่อเขากำลังทูลกษัตริย์ถึงเรื่องที่เอลีชาได้เรียกชีวิตของศพคนหนึ่งกลับคืนมา ดูเถิด ผู้หญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายกลับคืนชีวิตมาได้อุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน และเกหะซีทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ นี่เป็นนางคนนั้น และคนนี้เป็นบุตรชายของนาง ซึ่งเอลีชาได้ให้กลับคืนชีวิตมา" {8:6} และเมื่อกษัตริย์ตรัสถามหญิงคนนั้น นางก็ทูลเรื่องถวายพระองค์ กษัตริย์จึงทรงตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งให้แก่นางรับสั่งว่า "จงจัดการคืนทุกสิ่งที่เป็นของของนาง พร้อมทั้งพืชผลของนางนั้น ตั้งแต่วันที่นางออกจากแผ่นดินมาจนถึงบัดนี้"

{8:7} ฝ่ายเอลีชามายังดามัสกัส เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงประชวร และเมื่อมีคนทูลว่า "คนแห่งพระเจ้ามาที่นี่" {8:8} กษัตริย์ตรัสกับฮาซาเอลว่า "จงนำของกำนัลไปพบคนแห่งพระเจ้า ให้ทูลถามพระเยโฮวาห์โดยท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะหายป่วยไหม'" {8:9} ฮาซาเอลจึงไปพบท่านนำของกำนัลไปด้วย คือสินค้าย่างดีทุกอย่างของเมืองดามัสกัสจำนวนเท่าอูฐสี่สิบตัวบรรทุกได้ และเขามายืนอยู่ต่อหน้าท่าน กล่าวว่า "บุตรของท่านคือเบนฮาดัด กษัตริย์แห่งซีเรีย ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะหายป่วยหรือ'" {8:10} และเอลีชาตอบเขาว่า "จงไปทูลพระองค์ว่า 'พระองค์จะทรงหายประชวรแน่' แต่พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์แน่" {8:11} และท่านก็เพ่งหน้าจ้องมองเขาหนึ่งจนเขาอาย และคนแห่งพระเจ้ายกมือให้ {8:12} และฮาซาเอลถามว่า "เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องไห้" ท่านตอบว่า "เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายซึ่งท่านจะกระทำต่อประชาชนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขาเสีย และท่านจะสังหารคนหนุ่มๆ เสียด้วยดาบ และจับเด็กๆ โยนลง และผ่าท้องหญิงที่มีครรภ์เสีย" {8:13} และฮาซาเอลตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านผู้เป็นแต่เพียงสุนัขเป็นใครเล่า ซึ่งจะกระทำสิ่งใหญ่โตนี้" เอลีชาตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ครอบครองประเทศ

ซีเรีย" {8:14} และเขาก็ไปจากเอลีชามาถึงนายของตน ผู้ซึ่งถามเขาว่า "เอลีชาว่าอย่างไรกับเจ้าบ้าง" และเขาทูลตอบว่า "เขายกมือว่าพระองค์จะหายประชวรแน่" {8:15} และอยู่มาในวันรุ่งขึ้นเขาก็เอาผ้าปูที่นอนจุ่มน้ำคลุมพระพักตร์พระองค์ไว้ จนพระองค์สิ้นพระชนม์ และฮาซาเอลก็ขึ้นครองแทน

{8:16} ในปีที่ทำแห่งโยรัมโอรสอาหับกับกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อเยโฮชาฟัทยังเป็นกษัตริย์ของยูดาห์อยู่ เยโฮรัมโอรสเยโฮชาฟัทกับกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง {8:17} เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี {8:18} และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างที่เราขังค้ออาหับกระทำ เพราะว่าบิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ {8:19} อย่างไรก็ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายยูดาห์ เพราะทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสสัญญาว่า จะทรงประทานพระที่นั่งแด่ดาวิด และแก่ราชโอรสของพระองค์เป็นนิตย์ {8:20} ในรัชกาลของพระองค์เอดอมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน {8:21} แล้วโยรัมก็เสด็จพร้อมไปกับบรรดาภรรยาของพระองค์ผ่านไปถึงคาอิร์ พอกลางคืนพระองค์ก็ลุกขึ้นโจมตีคนเอดอมซึ่งมาล้อมพระองค์นั้น พร้อมกับผู้บัญชาการรถรบ แล้วกองทัพลูกกลับเต็นท์เสีย {8:22} เอดอมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ แล้วลิบนาก็ได้กบฏในคราวเดียวกัน {8:23} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยรัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

{8:24} โยรัมจึงทรงลี้ภัยกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอาหับสหายโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน {8:25} ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหับสหายโอรสโยรัมกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง {8:26} เมื่ออาหับสหายทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามอาธาเลียห์ พระนางเป็นบิดาของอมฤกษัตริย์แห่งอิสราเอล {8:27} พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาราชวงศ์ของอาหับด้วย และทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่ราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะทรงเป็น

ราชบุตรเขยในราชวงศ์ของอาหับ

{8:28} พระองค์เสด็จกับโยรัมโอรสของอาหับเพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียที่ราโมทกิเลอาด และคนซีเรียกระทำให้โยรัมบาดเจ็บ

{8:29} และกษัตริย์โยรัมได้กลับมารักษาพระองค์ที่อิสเรเอลให้หายบาดเจ็บจากที่คนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ที่รามัท เมื่อพระองค์ทรงสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และอาหับสหายโอรสของโยรัมกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงไปหาโยรัมโอรสของอาหับในอิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ทรงประชวร

{9:1} แล้วเอลีชาผู้พยากรณ์ได้เรียกเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์มาคนหนึ่ง และพูดกับเขาว่า "จงคาดเอวของเจ้าไว้ ถือน้ำมันขวดนี้ไปที่ราโมทกิเลอาด {9:2} และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว จงมองดูเยชูบุตรเยโฮชาฟัทบุตรนิมซี จงเข้าไปหาเขา ให้ลุกขึ้นจากหมู่พวกพี่น้อง และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน {9:3} แล้วจงเอาน้ำมันในขวดเทลงบนศีรษะของเขา และกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล' แล้วจงเปิดประตูออกหนีไป อย่ารอช้าอยู่" {9:4} คนหนุ่มนั้นคือคนหนุ่มที่ เป็นผู้พยากรณ์จึงไปยังราโมทกิเลอาด {9:5} และเมื่อเขามาถึงดูเถิด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังประชุมกันอยู่ และเขากล่าวว่า "โอ ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้ามีธุระด่วนมาถึงท่าน" และเยชูพูดว่า "มาหาคนใดในพวกเรา" และเขาว่า "โอ ท่านผู้บัญชาการ มาหาท่าน" {9:6} ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเรือน และคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมันบนศีรษะของท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเยโฮวาห์คือเหนืออิสราเอล {9:7} และเจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะได้จัดการสนองเยเซเบลเพราะโลหิตของบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา และเพราะโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ {9:8} เพราะว่าราชวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้ออกเสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล {9:9} และเราจะกระทำราชวงศ์ของอาหับให้เหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาชานบุตรอาหิยาห์ {9:10} และสุนัขจะกินเยเซเบลในที่ดินส่วนพระองค์ ณ อิสเรเอล และจะไม่มีผู้ใดฝังศพพระนาง" แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป

{9:11} เมื่อเยชูออกมาสู่พวกข้าราชการของเจ้านายของท่าน คนหนึ่งพูดกับท่านว่า "ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือทำไมคนบ้าคนนี้จึงมาหาท่าน" ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า

"ท่านทั้งหลายรู้จักชายคนนั้นและทราบว่าเขาพูดอะไรแล้ว" {9:12} และเขาทั้งหลายว่า "นั่นไม่ความจริง ขอบอกเรามาเถิด" และท่านว่า "เขาพูดอย่างนี้กับข้าพเจ้าว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล'" {9:13} แล้วทุกคนก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าของตน ออกวางไว้รองท่านที่ขึ้นบันไดซึ่งเปล่าอยู่ และเขาทั้งหลายเป่าแตร และป่าวร้องว่า "เยชูเป็นกษัตริย์"

{9:14} ดังนั้นแหละ เยชูบุตรชายเยโฮชาฟัทบุตรชายนิมซีได้ร่วมกันคิดกบฏต่อโยรัม (ฝ่ายโยรัมพร้อมกับอิสราเอล ทั้งปวงยังระวังป้องกันราโมทกิเลอาดอยู่เพราะเหตุฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย {9:15} แต่กษัตริย์โยรัมทรงกลับไปรักษาพระองค์ที่ยิสเรเอล เพราะบาดแผลซึ่งชนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย) เยชูจึงตรัสว่า "ถ้านี้เป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็ขออย่าให้คนหนึ่งคนใดเล็ดลอดออกไปจากเมืองเพื่อบอกข่าวที่ยิสเรเอล" {9:16} แล้วเยชูก็เสด็จทรงรถรบ และเสด็จไปยังยิสเรเอล เพราะโยรัมบรรทมที่นั่น และอาหิสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโยรัม {9:17} ฝ่ายทหารยามยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล เขามองเห็นพวกของเยชูมาจึงว่า "ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่ง" โยรัมตรัสว่า "จงใช้ให้พลม้าคนหนึ่งไปพบเขาให้ถามเขาว่า 'มาอย่างสันติหรือ'" {9:18} คนนั้นจึงขึ้นม้าไปพบท่าน และพูดว่า "กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'มาอย่างสันติหรือ'" และเยชูตอบว่า "ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา" และทหารยามก็รายงานว่า "ผู้สื่อสารไปถึงเขาแล้ว แต่เขาไม่กลับมา" {9:19} พระองค์จึงรับสั่งใช้พลม้าคนที่สองออกไป ผู้นั้นมาถึงเขาแล้วก็พูดว่า "กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'มาอย่างสันติหรือ'" และเยชูตอบว่า "ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา" {9:20} ทหารยามก็รายงานว่า "เขาไปถึงแล้วแต่เขาไม่กลับมา และการขับรตนนั้นก็เหมือนกับการขับรตของเยชูบุตรนิมซี เพราะเขาขับรตเร็วนัก" {9:21} โยรัมตรัสว่า "จงเตรียมพร้อม" และเขาก็จัดรถรบของพระองค์ให้พร้อมไว้ แล้วโยรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลและอาหิสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เสด็จออกไป ต่างก็ทรงรถรบของพระองค์เอง ทรงออกไปปะทะกับเยชู มาพบกันเข้า ณ ที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล {9:22} และอยู่มาเมื่อโยรัมเห็นเยชูแล้วจึงตรัสว่า "เยชูมาอย่างสันติหรือ" เยชูตอบว่า "จะสันติอย่างไรได้ เมื่อการเล่นซู้และวิทยาคมของเยเซเบลมารดาของท่านยังมีอยู่มาก เช่นนี้" {9:23} แล้วโยรัมทรงชักบังเหียนหันกลับหนีไป พลังรับสั่งกับอาหิสิยาห์ว่า "โอ ข้าแต่อาหิสิยาห์ เขาร่วม

กันคิดกบฏ" {9:24} และเยชูก็โจมตีด้วยศรกำลัง ยิงถูกเยโฮรัมระหว่างพระอังสาทั้งสอง ลูกธนูจึงแทงทะลุพระหทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงล้มลงในรถรบของพระองค์ {9:25} เยชูตรัสกับบิธคารนายทหารของพระองค์ว่า "จงยกศพเขาขึ้นและโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล จำไว้เถอะ เมื่อฉันและท่านขี่ม้าเคียงกันมาตามอาหิบบิดาของเขาไป พระเยโฮวาห์ทรงกล่าวโทษเขาดังนี้" {9:26} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'เราได้เห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของลูกหลานของเขาเมื่อวานนี้' พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'แน่ทีเดียวเราจะสนองเจ้าบนที่ดินแปลงนี้แหละ' ฉะนั้นบัดนี้จงยกเขาขึ้นทิ้งไว้บนที่ดินแปลงนี้แหละตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์"

{9:27} เมื่ออาหิสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เห็นดังนั้น พระองค์ทรงหนีไปทางบ้านในสวน และเยชูก็ติดตามพระองค์ไปตรัสว่า "จงยิงท่านในรถรบด้วย" และเขาทั้งหลายได้ยิงพระองค์ตรงทางข้ามเขาตำบลกูร์ซึ่งอยู่ใกล้อิบเลอัม และพระองค์ทรงหนีไปถึงเมืองเมกิดโด และสิ้นพระชนม์ที่นั่น {9:28} ข้าราชการของพระองค์ก็บรรทุกพระศพใส่รถรบไปยังเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด {9:29} ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหิบบิดา อาหิสิยาห์เริ่มครอบครองเหนือยูดาห์

{9:30} เมื่อเยชูมาถึงเมืองยิสเรเอล เยเซเบลทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเขียนตาและแต่งพระเศียรและทรงมองออกไปทางพระแทล {9:31} และเมื่อเยชูผ่านเข้าประตูวังมา พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า "คิมรีผู้ผ่านายของเรามีสันติหรือ" {9:32} แล้วเยชูทรงพระพักตร์ทอดพระเนตรที่พระแทลตรัสว่า "ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง" มีขันทีสองสามคนชะโงกหน้าต่างออกมาดูพระองค์ {9:33} พระองค์ตรัสว่า "โยนนางลงมา" เขาจึงโยนพระนางลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงและติดม้า และพระองค์ทรงม้าเข้าไปบนพระนาง {9:34} แล้วพระองค์เสด็จเข้าไป เสวยและทรงดื่ม และพระองค์ตรัสว่า "จัดการกับหญิงที่ถูกสาปคนนี้ เอาไปฝังเสีย เพราะเธอเป็นธิดาของกษัตริย์" {9:35} แต่เมื่อเขาจะไปฝังศพพระนาง เขาก็พบแต่กะโหลกพระเศียร พระบาทและฝ่าพระหัตถ์ของพระนาง {9:36} เมื่อเขากลับมาทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า "นี่เป็นไปตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสทางเอลียาห์ชาวทิซบิผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'สุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบลในเขตแดนยิสเรเอล' {9:37} และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นทุ่งในเขตแดนยิสเรเอล เพื่อว่า

จะไม่มีใครกล่าวว่า "นี่คือเยเซเบล"

{10:1} ฝ่ายอาหับมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะมาเรีย เยชูจึงทรงพระอักษรส่งไปยังสะมาเรียถึงบรรดาผู้ปกครองเมือง ยิสเรเอลนั้น ถึงพวกผู้ใหญ่ และถึงบรรดาที่เลี้ยงแห่งโอรสของอาหับว่า {10:2} "เพราะบรรดาโอรสของนายของท่านอยู่กับท่าน และท่านมีรถรบและม้า และเมืองที่มีป้อมด้วย และอาวุธ พอจดหมายนี้มาถึงท่าน {10:3} จงคัดเลือกโอรสนายของท่านองค์ที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด จงตั้งท่านไว้บนพระที่นั่งของพระชนกของท่าน และจงสู้รบเพื่อราชวงศ์นายของท่าน" {10:4} แต่เขาทั้งหลายกลัวอย่างที่สุด และพูดว่า "ดูเถิด กษัตริย์สององค์ยังต้านทานพระองค์ไม่ได้แล้ว เราจะต่อสู้พระองค์ได้อย่างไร" {10:5} ฉะนั้นผู้ที่ปกครองดูแลพระราชวัง และผู้ที่ปกครองดูแลบ้านเมือง พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่และพวกที่เลี้ยงของราชโอรสก็ใช้คนให้ไปทูลเยชูว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์จะกระทำทุกอย่างที่พระองค์ตรัสสั่งแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งกษัตริย์ผู้หนึ่งผู้ใด ขอทรงกระทำตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด" {10:6} แล้วพระองค์ทรงมีลายพระหัตถ์ไปถึงเขาฉบับที่สองว่า "ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะเชื่อฟังเสียงของเรา จงนำศิระษะของบรรดาโอรสนายของท่านมาหาเราที่ยิสเรเอลพรุ่งนี้เวลานี้" ฝ่ายโอรสของกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ด้วยกัน อยู่กับคนใหญ่คนโตในเมืองผู้ซึ่งได้ชุบเลี้ยงท่านทั้งหลายมา {10:7} และอยู่มาเมื่อลายพระหัตถ์มาถึงเขาทั้งหลาย เขาก็จับโอรสของกษัตริย์ฆ่าเสียเจ็ดสิบองค์ด้วยกัน เอาศิระษะใส่ตะกร้าส่งไปยังพระองค์ที่ยิสเรเอล {10:8} เมื่อผู้สื่อสารมาทูลพระองค์ว่า "เขานำศิระษะโอรสของกษัตริย์มาแล้วพระเจ้าข้า" พระองค์ตรัสว่า "จงกองไว้เป็นสองกองตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า" {10:9} อยู่มาพอรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปประทับยืนตรัสกับประชาชนทั้งปวงว่า "ท่านทั้งหลายเป็นผู้ไร้ความผิด ดูเถิด ส่วนเราได้กบฏต่อนายของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ผู้ใดเล่าที่ฆ่าบรรดาคนเหล่านี้" {10:10} จงทราบเถิดว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาหับ จะไม่ตกดินแต่อย่างใดเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสโดยเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์" {10:11} เยชูทรงประหารราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในยิสเรเอลทั้งสิ้น คนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ และญาติพี่น้องของพระองค์ และปุโรหิตของพระองค์ ดังนั้นแหละไม่เหลือไว้สักคนเดียวเลย {10:12} แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังสะมาเรีย เมื่อ

พระองค์ประทับที่โรงตัดขนแกะตามทางที่เสด็จ {10:13} เยชูทรงพบพระญาติของอาหับยาค็อบบุตรยิแซแอก และพระองค์ตรัสถามว่า "ท่านทั้งหลายคือใคร" และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายคือญาติของอาหับยาค็อบ และข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาเยี่ยมบรรดาโอรสของกษัตริย์และโอรสของราชมารดา" {10:14} พระองค์รับสั่งว่า "จับเขาทั้งเป็น" เขาทั้งหลายก็จับเขาทั้งเป็นและประหารเขาเสียที่บ่อโรงตัดขนแกะสี่สิบสองคนด้วยกัน ไม่เหลือไว้สักคนเดียว

{10:15} และเมื่อพระองค์เสด็จจากที่นั่นก็ทรงพบเยโฮนาห์บุตรชายเรคาบมาหาพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับเขาและตรัสกับเขาว่า "จิตใจของท่านชื่อตรงต่อจิตใจของฉันทัน อย่างจิตใจของฉันทันตรงต่อจิตใจของท่านหรือ" และเยโฮนาห์ทูลว่า "ตรง พระเจ้าข้า" เยชูตรัสว่า "ถ้าตรงก็ยื่นมือมาให้เรา" เขาจึงยื่นมือของเขา และเยชูก็จับเขาขึ้นมาบนรถรบ {10:16} พระองค์ตรัสว่า "มากับเราเถิด และดูความรื้อร้นของเราเพื่อพระเยโฮวาห์" พระองค์จึงให้เขานั่งรถรบของพระองค์ไป {10:17} และเมื่อพระองค์มาถึงสะมาเรีย พระองค์ทรงประหารคนทั้งปวงที่เป็นราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรียเสีย จนพระองค์ทรงทำลายอาหับเสียสิ้น ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสกับเอลียาห์ {10:18} แล้วเยชูทรงประชุมบรรดาประชาชนทั้งสิ้น และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "อาหับปรนนิบัติพระบาอัลแต่เล็กน้อย แต่เยชูจะปรนนิบัติพระองค์มาก

{10:19} ฉะนั้นบัดนี้จึงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลให้หมด ทั้งบรรดาผู้รับใช้และปุโรหิตของท่าน อย่าให้ผู้ใดขาดไปเลย เพราะเราจะมีสัตว์บูชาอย่างใหญ่โตที่จะถวายแก่พระบาอัล ผู้ใดขาดจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้" แต่เยชูทรงกระทำเป็นอุบายเพื่อจะทำลายผู้นับถือพระบาอัล {10:20} และเยชูตรัสสั่งว่า "จงจัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระบาอัล" เขาก็ปาวร้องเรียกประชุมเช่นนั้น {10:21} และเยชูทรงใช้ให้ไปทั่วอิสราเอล และผู้นับถือพระบาอัลก็มาทั้งหมด จึงไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา และเขาทั้งหลายก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และนิเวศของพระบาอัลก็เต็มแน่น {10:22} พระองค์ตรัสสั่งผู้ที่ดูแลประตูว่า "จงเอาเสื่อสำหรับบรรดาผู้นับถือพระบาอัลออกมา" เขาก็เอาเสื่อออกมาให้เขาทั้งหลาย {10:23} แล้วเยชูเสด็จเข้าไปในนิเวศของพระบาอัล พร้อมกับเยโฮนาห์บุตรชายเรคาบ พระองค์ตรัสกับผู้นับถือพระบาอัลว่า "จงค่นดู ดูให้ทั่วว่าไม่มีผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้มีแต่ผู้นับถือพระบาอัลเท่านั้น" {10:24} แล้วเขาทั้งหลายเข้าไปถวายเครื่อง

สัตว์บูชาและเครื่องเผาบูชา เยชูทรงวางคนแปดสิบคนไว้ในภายนอก และตรัสว่า "ชายคนใดที่ปล่อยให้คนหนึ่งคนใดซึ่งเรามอบไว้ในมือเจ้าหนีรอดไปได้ เขาต้องเสียชีวิตของเขาแทน" {10:25} และอยู่มาเมื่อพระองค์เสร็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยชูรับสั่งแก่ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารว่า "จงเข้าไปฆ่าเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว" เมื่อเขาฆ่าเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบแล้ว ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารก็โยนศพเขาทั้งหลายออกไปข้างนอก แล้วก็ไปที่เมืองแห่งนิเวศของพระบาอัล {10:26} เขานำเอาเสาศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอยู่ในนิเวศของพระบาอัลออกมาเผาเสีย {10:27} และเขาทั้งหลายทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล และทำลายนิเวศของพระบาอัลและกระทำให้เป็นส้วมจนทุกวันนี้ {10:28} เยชูทรงกวาดล้างพระบาอัลจากอิสราเอลตั้งนี้แหละ {10:29} แต่เยชูมิได้ทรงหันจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย คือวัวทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธเอลและในเมืองดาน

{10:30} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยชูว่า "เพราะเจ้าได้ทำดีในการที่กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และได้กระทำต่อราชวงศ์อาหับตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา ลูกหลานของเจ้าชั่วอายุที่สี่จะได้นั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล" {10:31} แต่เยชูมิได้ทรงระมัดระวังที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหันเสียจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย {10:32} ในสมัยนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเริ่มตัดส่วนของอิสราเอลออก ฮาซาเอลได้รับชนะตามบรรดาพรมแดนอิสราเอล {10:33} ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนปากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาต คนรูเบนและคนมนัสเสห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ข้างที่ลุ่มแม่น้ำอารโนน คือกิเลอาดและบาซัน

{10:34} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยชู และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ {10:35} เยชูจึงทรงลี้ภัยกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหาสโอรสของพระองค์ได้สวดยาห์แทนพระองค์ {10:36} เวลาที่เยชูทรงครอบครองเหนืออิสราเอลในสมัยนั้นเป็นยี่สิบแปดปี

{11:1} เมื่ออาธาเลียห์พระมารดาของอาหัสยาห์ทรงเห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์ พระนางก็ลุกขึ้นทรง

ทำลายเชื้อพระวงศ์เสียสิ้น {11:2} แต่เยโฮเซบาคดาของกษัตริย์โยรัม พระน้องนางของอาหัสยาห์ ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์และลอบลักเธอไปจากท่ามกลางโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะถูกประหารชีวิต และพระนางเก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทมเพื่อซ่อนเธอเสียจากอาธาเลียห์ ดังนั้นแหละ เธอจึงมิได้ถูกประหารชีวิต {11:3} และเธออยู่กับพระนางหกปีซ่อนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอาธาเลียห์ก็ครอบครองแผ่นดิน

{11:4} แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้ใช้ให้บรรดานายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากองและพวกทหารรักษาพระองค์ให้เขาทั้งหลายมาหาท่านที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และให้เขาปฏิญาณในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้นำโอรสของกษัตริย์มาให้เขาเห็น {11:5} และท่านบัญชาเขาทั้งหลายว่า "นี่เป็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายพึงกระทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่าน ผู้เข้าเฝ้าวันสะบาโต ให้เฝ้าพระราชวัง {11:6} ฝ่ายอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูสุร และอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังทหารรักษาพระองค์ ให้เฝ้าพระราชวังเพื่อป้องกันไว้ {11:7} ส่วนท่านทั้งหลายอีกสองพวก คือผู้ที่ออกเฝ้าวันสะบาโต ให้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์รอบกษัตริย์ {11:8} ท่านทั้งหลายจงล้อมกษัตริย์ไว้รอบ ทุกคนถืออาวุธของตนไว้ ผู้ที่เข้ามาใกล้แถวให้ประหารชีวิตเสีย จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกและเสด็จเข้า" {11:9} นายทัพนายกองก็ได้กระทำตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตสั่งทุกประการ ต่างก็คำนึงของตนที่จะเข้าเฝ้าวันสะบาโต พร้อมกับคนที่ออกเฝ้าวันสะบาโตนั้น มาหาเยโฮยาดาปุโรหิต {11:10} และปุโรหิตก็มอบหอกและโล่ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ อันเป็นของกษัตริย์ดาวิด แก่นายทัพนายกอง {11:11} และทหารรักษาพระองค์ถืออาวุธทุกคนยืนประจำอยู่ตั้งแต่พระวิหารด้านขวาไปถึงพระวิหารด้านซ้าย รอบแท่นบูชาและพระวิหารอยู่รอบกษัตริย์ {11:12} แล้วท่านก็นำโอรสของกษัตริย์ออกมาสวมมงกุฎให้ และมอบพระโอวาทให้ และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ และได้เจิมท่าน และเขาทั้งหลายก็ตบมือ พูดว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"

{11:13} เมื่ออาธาเลียห์ทรงสดับเสียงทหารรักษาพระองค์และเสียงประชาชน พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนที่พระวิหารของพระเยโฮวาห์ {11:14} และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด กษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่ข้างเสาตามธรรมเนียมประเพณี มีนายทัพนายกองและพลแตรอยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นก็ว่าเร

และเปาเตอร์ พระนางอาธาลิยาห์ก็หนีลงพระองค์ทรงร้องว่า "กบฏ กบฏ" {11:15} แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็บัญชานายทัพนายกองทั้งปวง ผู้ที่ได้ตั้งให้ควบคุมกองทัพบว่า "จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดติดตามพระนางไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ" เพราะปุโรหิตกล่าวว่า "อย่าให้พระนางถูกประหารในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" {11:16} เขาทั้งหลายจึงจับพระนาง และพระนางก็ไปตามทางที่ม้าเข้าพระราชวัง และถูกประหารเสียที่นั่น

{11:17} และเยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างพระเยโฮวาห์และกษัตริย์และประชาชนว่า ให้เขาเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ และระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย {11:18} แล้วประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และพังนิเวศเสีย เขาทำลายแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลเสียเป็นชิ้นๆ และได้ประหารชีวิตมัททานปุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา และปุโรหิตก็วางยामไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {11:19} และท่านได้นำนายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากอง ทหารรักษาพระองค์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน และเขาทั้งหลายได้นำกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ไปตามทางประตูทหารรักษาพระองค์ไปถึงพระราชวัง และพระองค์เสด็จประทับบนพระที่นั่งของกษัตริย์ {11:20} ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจึงร่าเริง และบ้านเมืองก็สงบเงียบ และอาธาลิยาห์ทรงถูกประหารด้วยดาบแล้วที่พระราชวัง {11:21} เมื่อเยโฮอาซได้เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา

{12:1} ในปีที่เกิดแห่งรัชกาลเยชู เยโฮอาซได้เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าคีบิยาห์ชาวเบเออร์เซบา {12:2} และเยโฮอาซทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตลอดรัชสมัยของพระองค์ตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งสอนพระองค์ {12:3} ถึงกระนั้นเขาก็ยังมิได้ริบปูชนียสถานสูงเอาไป ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงเหล่านั้น

{12:4} เยโฮอาซตรัสกับพวกปุโรหิตว่า "เงินอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินที่เรียกจากรายบุคคล คือเงินที่กำหนดให้เสียตามรายบุคคล และบรรดาเงินซึ่งประชาชนถวายด้วยความสมัครใจที่จะนำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {12:5} ให้ปุโรหิตรับเงินนั้นจากหมู่คนที่รู้จักกัน ให้เขาซ่อมพระนิเวศตรงที่ที่เขาเห็นว่าต้องการซ่อมแซม" {12:6} แต่

เมื่อถึงปีที่สี่สิบสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโฮอาซปรากฏว่า ปุโรหิตมิได้ทำการซ่อมแซมพระนิเวศ {12:7} เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโฮอาซจึงตรัสเรียกเยโฮยาดาปุโรหิตและปุโรหิตอื่นๆและตรัสกับเขาว่า "ไฉนท่านจึงมิได้ซ่อมแซมพระนิเวศ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเก็บเงินจากคนที่ท่านรู้จักอีกต่อไปเลย แต่ให้ส่งไปเพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศ" {12:8} ปุโรหิตจึงตกลงว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และเขาไม่ต้องการซ่อมแซมพระนิเวศ

{12:9} แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตนำหีบมาใบหนึ่ง เจาะรูหนึ่งที่ฝาหีบนั้น และตั้งไว้ที่ข้างๆแท่นบูชาด้านขวาเมื่อเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิตผู้ที่ไม่อยู่พิธีตรึงประตูก็นำเงินทั้งหมดซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ใส่ไว้ในหีบนั้น {12:10} และเมื่อเขาเห็นว่ามิเงินในหีบมากแล้ว ราชเลขาของกษัตริย์และมหาปุโรหิตมานับเงิน และเอาเงินที่เขาพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นใส่ลงมัดไว้ {12:11} แล้วเขาจะมอบเงินที่ซึ่งออกแล้วนั้นใส่มือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แล้วเขาจะจ่ายต่อให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ผู้ทำงานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {12:12} และให้แก่ช่างก่อ และช่างสกัดหิน ทั้งจ่ายซื้อไม้ และหินสกัด ที่ใช้ในการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดในงานซ่อมแซมพระนิเวศนั้น {12:13} แต่ว่าเงินที่นำมาถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นมิได้นำไปใช้ในการทำอ่างเงิน ตะไกรตัดไม้ตะเกียง ชาม แตร หรือภาชนะทองคำใดๆ หรือภาชนะเงิน {12:14} เพราะเงินนั้นเขาให้แก่คนงานซึ่งทำงานซ่อมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {12:15} และเขามิได้ขบัญชีจากคนที่เขามอบเงินใส่ในมือให้เขาไปจ่ายแก่คนงาน เพราะว่าเขาปฏิบัติงานด้วยความสัตย์ซื่อ {12:16} เงินที่ได้จากการไถ่การละเมิด และเงินที่ได้จากการไถ่บาปมิได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินนั้นเป็นของปุโรหิต

{12:17} แล้วคราวนั้นฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกขึ้นไปสู้รบกับเมืองกัทและยึดเมืองนั้นได้ แต่เมื่อฮาซาเอลมุ่งพระพิศมัยจะไปตีกรุงเยรูซาเล็ม {12:18} เยโฮอาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงนำเอาส่วนศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮซาฟัท และเยโฮรัม และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของพระองค์กษัตริย์แห่งยูดาห์ถวายไว้ นั่น และส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่พบในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และของสำนักพระราชวัง และส่งสิ่งเหล่านี้ไปกานัลฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย แล้วฮาซาเอลก็ถอยทัพจากกรุงเยรูซาเล็ม

{12:19} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาซ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {12:20} ข้าราชการของพระองค์ลุกขึ้นกระทำการทรยศและประหารโยอาซเสียในวังมิลโลตามทางที่ลงไปยังสิลลา {12:21} คือโยชาคารบุตรชายซีเมอห์ และเยโฮชาบาคบุตรชายโซเมอร์ ข้าราชการของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงสิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

{13:1} ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาซโอรสของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาหาสโอรสของเยชูได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สิบเจ็ดปี {13:2} พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และกระทำตามบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้พราจากสิ่งเหล่านั้นไม่ {13:3} และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และในมือของเบนฮาดัดโอรสของฮาซาเอลเนื่องๆ

{13:4} แล้วเยโฮอาหาสได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน เพราะพระองค์ทรงเห็นการบีบบังคับอิสราเอล คือที่กษัตริย์แห่งซีเรียบีบบังคับเขาอย่างไร {13:5} (เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงประทานผู้ช่วยผู้หนึ่งแก่อิสราเอล เขาจึงรอดพ้นจากมือคนซีเรีย และประชาชนอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในดินที่เขาย่างเดิม {13:6} ถึงกระนั้นเขาก็มิได้พราจากบาปทั้งหลายของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่ทรงดำเนินในบาปนั้น และเสารูปเคารพก็ยังคงอยู่ในสะมาเรียด้วย) {13:7} เพราะมิได้เลือกกองทัพไว้ให้เยโฮอาหาสเกินกว่าทหารม้าห้าสิบคน และรถรบสิบคัน และทหารราบหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียได้ทำลายเขาทั้งหลายเสีย ทำให้เหมือนละอองเวลานวดข้าว

{13:8} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาหาส และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ {13:9} และเยโฮอาหาสทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และโยอาซโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์ {13:10} ในปีที่ยี่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลโยอาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮ

อาซโอรสเยโฮอาหาสได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสิบหกปี {13:11} พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พราจากบาปของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่พระองค์ทรงดำเนินในบาปนั้น

{13:12} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาซ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ {13:13} โยอาซจึงทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และเขาฝังพระศพโยอาซไว้ในสะมาเรียกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล {13:14} เมื่อเอลีชาล้มป่วยด้วยโรคที่ท่านจะต้องสิ้นชีวิต โยอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จลงไปหาท่าน และกั้นแสงต่อหน้าท่าน ตรัสว่า "โอ บิดาของข้า บิดาของข้า ราชรถของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ" {13:15} และเอลีชาทูลพระองค์ว่า "ขอทรงเอาคันธนูและลูกธนูมา" พระองค์จึงทรงเอาคันธนูและลูกธนูมา {13:16} แล้วท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ขอทรงหยิบธนู" และพระองค์ทรงหยิบมา และเอลีซาเอามือของตนวางบนพระหัตถ์ของกษัตริย์ {13:17} และท่านทูลว่า "ขอทรงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก" และพระองค์ทรงเปิด แล้วเอลีชาทูลว่า "ขอทรงยิง" และพระองค์ก็ทรงยิง และท่านทูลว่า "ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเยโฮวาห์ ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นจากซีเรีย เพราะพระองค์จะทรงต่อสู้กับคนซีเรียที่อาเฟก จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป"

{13:18} และท่านทูลว่า "ขอทรงหยิบลูกธนู" และพระองค์ทรงหยิบมัน และท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "เอาลูกธนูตีพื้นดิน" และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วทรงหยุดเสีย {13:19} แล้วคนแห่งพระเจ้าก็ไกรธพระองค์ และทูลว่า "พระองค์ควรจะได้ตีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ตีซีเรียจนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีซีเรียได้เพียงสามครั้งเท่านั้น"

{13:20} และเอลีซาสิ้นชีวิต เขาก็ฝังไว้ ฝ่ายหมู่คนโมอับเคยปล้นแผ่นดินนั้นในฤดูแล้ง {13:21} อยู่มาเมื่อเขากำลังส่งศพคนหนึ่งไป ดูเถิด เขาเห็นโจรหมู่หนึ่ง เขาจึงโยนศพชายคนนั้นลงไปในอุโมงค์ของเอลีซา พอศพชายคนนั้นลงไปแต่ต้องกระดูกของเอลีซา เขาก็คืนชีวิตลุกขึ้นยืน {13:22} ฝ่ายฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้บีบบังคับคนอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหาส {13:23} แต่

พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาต่อเขา และทรงเมตตาเขา และพระองค์ทรงหันมาทางเขาเพราะพันธสัญญาของพระองค์ กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และจะไม่ทรงทำลายเขาหรือทอดทิ้งเขาเสียให้พ้นพระพักตร์จนบัดนี้ {13:24} เมื่อฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียสิ้นพระชนม์ เบนฮาดัดโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ {13:25} แล้วเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสได้ยึดบรรดาหัวเมืองจากพระหัตถ์เบนฮาดัดบุตรชายฮาซาเอลกลับคืนมา เป็นหัวเมืองที่พระองค์ตีไปได้จากพระหัตถ์เยโฮอาหาสพระชนกของพระองค์เมื่อทำสงครามกัน โยอาชได้รับชนะพระองค์สามครั้งและได้หัวเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

{14:1} ในปีที่สองแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอล อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง {14:2} เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยโฮอัลดานชาวเยรูซาเล็ม {14:3} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่โยอาชราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ {14:4} แต่ว่าปุชนียสถานสูงนั้นยังมิได้ทรงรื้อเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชนียสถานสูงเหล่านั้น {14:5} และอยู่มาเมื่อราชอาณัติกรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ผู้ที่ไม่กษัตริย์คือพระราชบิดาของพระองค์เสีย {14:6} แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเหล่าผาตกรนั้นตามซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า "อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง" {14:7} พระองค์ทรงประหารชีวิตคนเอดอมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลีอ และยึดเมืองเส-ลาด้วยการสงคราม และเรียกเมืองนั้นว่า โยเกเธเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้

{14:8} และอามาซียาห์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปหาเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสโอรสของเยชูกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า "มาเถิด ขอให้เราเผชิญหน้ากัน" {14:9} และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงส่งข่าวไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "ต้นผักหนามบนภูเขาเลบานอนส่งข่าวไปหาต้นสนสีดาร์บนภูเขาเลบานอนว่า 'จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าทุ่งทั่วหนึ่งแห่งเล

บานอนผ่านมา และย่ำต้นผักหนามลงเสีย {14:10} จจริงอยู่ท่านได้โจมตีเอดอม และพระทัยของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงพอใจในสง่าราศีของท่านเถิด และอยู่กับบ้าน เพราะโฉนของท่านจึงเราใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย" {14:11} แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป และพระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เผชิญหน้ากันที่เบธเชเมชซึ่งเป็นของยูดาห์ {14:12} และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปถิ่นที่ของตน {14:13} และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของเยโฮอาชโอรสของอาหัสยาห์ได้ที่เมืองเบธเชเมช และได้เสด็จมายังเยรูซาเล็ม และทลายกำแพงเยรูซาเล็มลงเสียสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมจนถึงประตูมูม {14:14} และพระองค์ทรงบริบทองคำและเงินทั้งหมดและเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกัน และพระองค์กลับไปยังสะมาเรีย {14:15} ส่วนพระราชภิกษอนอกนั้นของเยโฮอาช ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ทั้งยุทธพลทั้งของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างไฉน มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ {14:16} และเยโฮอาชทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรียกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยโรโบอัมโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

{14:17} อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล {14:18} ส่วนพระราชภิกษอนอกนั้นของอามาซียาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {14:19} และเขาได้ร่วมกันกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปยังลาคีซ แต่เขาใช้คนไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารชีวิตพระองค์เสียที่นั่น {14:20} และเขานำพระศพบรรจุมา กลับมา และฝังไว้ในเยรูซาเล็มอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด {14:21} และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ก็ตั้งอาชาริยาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษาให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ {14:22} พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลัทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากกษัตริย์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

{14:23} ในปีที่ยี่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของโยอาช

ษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เริ่มครอบครองในสมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สี่สิบเอ็ดปี {14:24} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากรจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป {14:25} พระองค์ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัท ไกลไปจนถึงทะเลแห่งที่ราบ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งพระองค์ตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์คือโยนาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามิทัย ผู้พยากรณ์ผู้มาจากกัธเฮเฟอร์ {14:26} เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ใจของอิสราเอลนั้นเข้มขึ้นนัก เพราะไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ และไม่มีผู้ใดช่วยอิสราเอล {14:27} พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสว่าจะทรงลบนามอิสราเอลเสียจากใต้ฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ทรงช่วยเขาโดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของโยอาซ

{14:28} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมและบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลของพระองค์ พระองค์สู้รบอย่างไร และเรื่องซึ่งพระองค์ทรงตีเอาตามัสกัสและฮามัทคืนแก่อิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นของยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ {14:29} และเยโรโบอัมทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ คือบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

{15:1} ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัม กษัตริย์แห่งอิสราเอล อาซิริยาห์โอรสของอามาซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง {15:2} เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดามีพระนามว่าเยโคลียาห์ชาวเยรูซาเล็ม {15:3} พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ {15:4} ถึงกระนั้นปูชนียสถานสูงก็ยังมิได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงเหล่านั้น {15:5} และพระเยโฮวาห์ทรงลงทัณฑ์กษัตริย์ กษัตริย์จึงทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ และทรงประทับในวังต่างหาก และโยธามโอรสของกษัตริย์ควบคุมสำนักพระราชวัง และทรงวินิจฉัยประชาชนแห่งแผ่นดิน

{15:6} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาซิริยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {15:7} และอา

ซิริยาห์ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และโยธามโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์ {15:8} ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาซิริยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมขึ้นครองเหนืออิสราเอลในสมาเรียหกเดือน {15:9} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์มิได้ทรงพรากรจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป

{15:10} ชลุมบุตรชายยาเบซร่วมกันกบฏต่อพระองค์ และล้มพระองค์เสียต่อหน้าประชาชน และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ {15:11} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเศคาริยาห์ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล {15:12} เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เยชูว่า "บุตรชายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลถึงชั่วอายุที่สี่" และเป็นไปอย่างนั้นแหละ {15:13} ชลุมบุตรชายยาเบซได้เริ่มครอบครองในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอัสซิริยาห์ กษัตริย์ของยูดาห์ และท่านครองในสมาเรียเวลาหนึ่งเดือนเต็ม {15:14} แล้วเมนาเฮมบุตรชายกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทิรซาสและมายังสมาเรีย และท่านก็ล้มชลุมบุตรชายยาเบซเสียที่ในสมาเรีย และประหารชีวิตท่านเสีย และได้ขึ้นครอบครองแทนท่าน {15:15} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของชลุม และการร่วมกันคิดกบฏที่ท่านได้กระทำ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

{15:16} ในคราวนั้นเมนาเฮมเข้าปล้นทิฟสาห์และบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น และดินแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทิรซาสไป เพราะเขามีได้เปิดให้แก่ท่าน ท่านจึงโจมตีเมืองนั้น และท่านได้ผ่าท้องหญิงมีครรภ์ในเมืองนั้นเสียทุกคน {15:17} ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาซิริยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเฮมบุตรชายกาดีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองในสมาเรียสิบปี {15:18} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พรากรจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทตลอดรัชสมัยของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป {15:19} ปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้แผ่นดินนั้น และเมนาเฮมได้ถวายเงินหนึ่งพันตะลันต์แก่ปูล เพื่อจะให้ปูลช่วยให้พระองค์ยึดพระราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ได้ {15:20} เมนาเฮมได้เร่งรัดเอาเงินนั้นมา

จากอิสราเอล คือจากคนมั่งมีทุกคน เงินคนละห้าสิบเซเชล เพื่อถวายแด่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และมีได้ทรงยับยั้งอยู่ในแผ่นดินนั้น

{15:21} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเมนาเฮม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ {15:22} และเมนาเฮมก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเปคาหิยาห์โอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

{15:23} ในปีที่ทำสิบแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาหิยาห์โอรสของเมนาเฮมได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสามารีย์ และพระองค์ทรงครอบครองสองปี {15:24} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป {15:25} แต่เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ แม่ทัพของพระองค์ ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ประหารพระองค์เสียในสามารีย์ ในพระราชวังแห่งราชสำนัก กับอาร์โกบและอารีเอห์ และมีคนกิเลอาดห้าสิบคนร่วมกับท่าน ท่านได้สังหารพระองค์ และได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์ {15:26} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาหิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

{15:27} ในปีที่ทำสิบสองแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสามารีย์ และทรงครอบครองยี่สิบปี {15:28} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป {15:29} ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลัทปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกมาและยึดเมืองอโยน อาเบลเบธมาอาคาห์ ยาโนอาห์ เคเดช ฮาโซร์ กิเลอาด กาลิลี แผ่นดินนัฟทาลีทั้งหมด และกวาดต้อนประชาชนเป็นเชลยไปยังอัสซีเรีย {15:30} แล้วโฮเซยาบุตรชายเอลาห์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ และล้มพระองค์ลง และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยธามโอรสของอัสซีเรีย {15:31} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

{15:32} ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์

กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยธามโอรสของอัสซีเรียกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง {15:33} เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยรูซาบุตรสาวของศาโดก {15:34} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่อัสซีเรียที่พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ {15:35} ถึงกระนั้นปุชเนียสถานสูงก็ยังมิได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชเนียสถานสูงนั้น พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ {15:36} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {15:37} ในกาลครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงใช้เรชินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ให้มาสู้กับยูดาห์ {15:38} โยธามได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหัสโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทน

{16:1} ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ อาหัสโอรสของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง {16:2} อาหัสมีพระชนมายุยี่สิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี และพระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ {16:3} แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล และถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปจากเบื้องหน้าประชาชนอิสราเอล {16:4} และพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชเนียสถานสูง และในเนินสูง และได้ต้นไม้สีเขียวทุกต้น

{16:5} แล้วเรชินกษัตริย์แห่งซีเรียและเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงยกขึ้นมาทำสงครามกับกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ทั้งสองได้ล้อมอาหัสไว้ แต่ทรงเอาชัยชนะยังไม่ได้ {16:6} คราวนั้นเรชินกษัตริย์แห่งซีเรียได้เข้ายึดเมืองเอลัทคินให้ซีเรีย และทรงขับไล่พวกยิวเสียจากเอลัท และคนซีเรียมาที่เอลัท และอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ {16:7} อาหัสจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปยังทิกลัทปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของท่าน และ

เป็นบุตรของท่าน ขอเชิญขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย และจากมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า" {16:8} อาหัททรงนำเอาเงินและทองคำซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง และส่งเป็นของกำนัลถวายแด่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย {16:9} กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงฟังพระองค์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงยกทัพขึ้นไปยังดามัสกัสและยึดได้ จับประชาชนเมืองนั้นไปเป็นเชลยยังเมืองคิร์ และทรงประหารเรชินเสีย {16:10} เมื่อกษัตริย์อาหัทเสด็จไปตามดามัสกัสเพื่อพบกับทีกัลทปิลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ก็ทรงเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส และกษัตริย์อาหัททรงส่งหุ่นแทนบูชาไปยังอูริยาห์ปุโรหิตพร้อมทั้งแบบแปลนตามลักษณะการสร้าง {16:11} และอูริยาห์ปุโรหิตก็ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นตามแบบทุกประการซึ่งกษัตริย์อาหัทได้ส่งมาจากดามัสกัส อูริยาห์ปุโรหิตจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นก่อนที่กษัตริย์อาหัทเสด็จจากดามัสกัสมาถึง {16:12} และเมื่อกษัตริย์เสด็จจากดามัสกัสถึงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงเห็นแท่นบูชา แล้วกษัตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาเสด็จขึ้นถวายบนนั้น {16:13} และทรงเผาเครื่องเผาบูชาของพระองค์ และธัญญาบูชาของพระองค์ และทรงเทเครื่องดื่มบูชาของพระองค์ และทรงพรหมเลือดเครื่องสันติบูชาของพระองค์ ลงบนแท่นนั้น {16:14} และพระองค์ทรงย้ายแท่นบูชาทองเหลือง ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ออกเสียจากข้างหน้าพระนิเวศ จากสถานที่ระหว่างแท่นบูชาและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งไว้ทางด้านเหนือแห่งแท่นบูชา {16:15} และกษัตริย์อาหัททรงบัญชากับอูริยาห์ปุโรหิตว่า "บนแท่นใหญ่นี้ท่านจงเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้าและธัญญาบูชาตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของกษัตริย์ และเครื่องธัญญาบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และธัญญาบูชาของเขาทั้งหลาย และเครื่องดื่มบูชาของเขาทั้งหลาย และจงพรหมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาบนนั้น และเลือดทั้งหมดของเครื่องสัตว์บูชา แต่แท่นบูชาทองเหลืองให้เป็นที่ที่ข้าจะทูลถามพระเจ้า" {16:16} อูริยาห์ปุโรหิตได้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหัท {16:17} และกษัตริย์อาหัททรงตัดแฉกแท่นนั้นออก และทรงยกขึ้นออกไปจากแท่นเสีย และพระองค์ทรงเอาชิ้นสาครลงมาเสียจากหัวทองเหลืองที่รองอยู่นั้น ทรงวางไว้บนพื้นก้อนหิน {16:18} และศาลาวันสะบาโตซึ่งเขาได้สร้างไว้ในพระนิเวศ และทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ขึ้นนอกสำหรับกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนเสีย เพราะเห็นแก่

กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

{16:19} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {16:20} และอาหัททรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

{17:1} ในปีทีสิบสองแห่งรัชกาลอาหัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ โยเซยาบุตรชายเอลาห์ได้เริ่มครอบครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองเก้าปี {17:2} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ก็ไม่เหมือนกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลที่อยู่มาก่อนพระองค์

{17:3} แชลมานเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมารบกับพระองค์ และโยเซยาทรงยอมเป็นผู้รับใช้และถวายเครื่องบรรณาการ {17:4} แต่กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงพบความทรยศในโยเซยา เพราะพระองค์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปยังโสภกษัตริย์แห่งอียิปต์ และไม่ถวายเครื่องบรรณาการแด่กษัตริย์อัสซีเรียตามที่พระองค์ทรงเคยกระทำทุกปี เพราะฉะนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงชิงพระองค์ไว้ และจำพระองค์ไว้ในคุก {17:5} แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดินและมายังสะมาเรีย และพระองค์ทรงล้อมเมืองไว้สามปี {17:6} ในปีทีเก้าแห่งรัชกาลโยเซยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดเมืองสะมาเรียได้ และพระองค์ทรงนำชนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ให้เขาอยู่ที่ฮาละห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์ แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองแห่งชาวมีเดีย {17:7} ที่เป็นอย่างนั้น ก็เพราะประชาชนอิสราเอลได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงนำเขาขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากพระหัตถ์ของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และได้เกรงกลัวพระอื่น ๆ {17:8} และได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล และตามกฎเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงทำขึ้นมา {17:9} และประชาชนอิสราเอลได้กระทำสิ่งที่ไม่ชอบต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนอย่างล้นๆ เขาได้สร้างปุษนียสถานสูงทั่วบ้านทั่วเมืองสำหรับตน ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุ กระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม {17:10} เขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และเสารูปเคารพบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น {17:11} ณ ที่นั้นเขาได้เผาเครื่องหอมบนปุษนียสถานสูงทั้งหมดนั้น ตามอย่างประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกวาดไปเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายได้กระทำสิ่งที่ชั่ว

ร้ายกระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ {17:12} และเขาทั้งหลายปรนนิบัติรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า "เจ้าอย่ากระทำอย่างนี้" {17:13} พระเยโฮวาห์ยังทรงตักเตือนอิสราเอลและยูดาห์โดยผู้พยากรณ์ทุกคนและโดยผู้ทำนายทุกคนว่า "จงหันกลับจากทางชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ตามราชบัญญัติทุกข้อซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้าโดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา" {17:14} เขาไม่ฟังแต่ทำให้คอของตนแข็ง ดังคอของบรรพบุรุษของเขาได้เป็นมาแล้ว ผู้ซึ่งมิได้เชื่อถือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา {17:15} เขาทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของพระองค์ และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา และพระโอวาทซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานแก่เขา เขาทั้งหลายติดตามสิ่งที่ไร้สาระและกลายเป็นผู้ที่ไร้สาระไป และเขาติดตามประชาชาติที่อยู่รอบๆเขา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาเขามีให้เขากระทำตาม {17:16} และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน และได้หล่อรูปเคารพสำหรับตนเป็นลูกวัวสองตัว และเขาได้สร้างเสารูปเคารพ และมีสการบรรดาบริวารของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระบาอัล {17:17} และเขาทั้งหลายได้ถวายบุตรชายหญิงของเขาให้ลุยไฟ ใช้การทำนายและใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ {17:18} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก และทรงให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่นอกจากตระกูลยูดาห์เท่านั้น {17:19} ยูดาห์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาด้วย แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ซึ่งอิสราเอลทำขึ้นมา {17:20} และพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธไม่รับเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอล และได้ให้เขาทั้งหลายทุกขใจ และทรงมอบเขาไว้ในมือของผู้ปล้น จนกว่าพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ {17:21} เพราะพระองค์ทรงฉีกอิสราเอลจากราชวงศ์ของดาวิด และเขาได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทให้เป็นกษัตริย์ และเยโรโบอัมทรงชักนำอิสราเอลไปจากการที่ติดตามพระเยโฮวาห์ และกระทำให้เขาทำบาปอย่างใหญ่หลวง {17:22} ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในความบาปทั้งสิ้นซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ เขาทั้งหลายไม่พราดจากบาปเหล่านั้นเลย {17:23} จนพระเยโฮวาห์ทรงให้อิสราเอลออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ อิสราเอลจึงถูกกวาดไปเป็น

เชลยจากแผ่นดินของตนยังประเทศอัสซีเรียจนทุกวันนี้

{17:24} และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำประชาชนมาจากบาบิโลน คูธห์ อีฟวาท် ฮามัท เสฟารวอิม และบรรจุเขาไว้ในหัวเมืองสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล เขาทั้งหลายก็เข้าถือกรรมสิทธิ์สะมาเรีย และอาศัยอยู่ในหัวเมืองของประเทศนั้น {17:25} และตั้งแต่ต้นที่เขามาอาศัยอยู่ที่นั่น เขามิได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงใช้สิ่งใดมาทำกลางเขา ซึ่งได้ฆ่าเขาเสียบ้าง {17:26} เพราะฉะนั้นมีผู้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า "ประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาเอาไปให้อยู่ในหัวเมืองสะมาเรียนั้น ไม่รู้ลักษณะของพระเจ้าของแผ่นดินนั้น ฉะนั้นพระองค์จึงส่งสิ่งใดมาทำกลางเขา และดูเถิด สิ่งใดนั้นได้ฆ่าเขาเสีย เพราะเขาไม่รู้พระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น" {17:27} แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า "จงส่งปุโรหิตสักคนหนึ่งไปที่นั่นจากบรรดาที่เจ้ากวาดเอามา จงให้เขาไปอยู่ที่นั่น และให้สั่งสอนพระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น" {17:28} ฉะนั้นปุโรหิตผู้หนึ่งในบรรดาซึ่งเขากวาดมาจากสะมาเรียจึงมาอาศัยอยู่ที่เบธเอลและสั่งสอนเขาทั้งหลายว่า เขาจะต้องยำเกรงพระเยโฮวาห์อย่างไร {17:29} แต่ว่าทุกๆประชาชาติยังสร้างรูปพระของตนเอง และตั้งไว้ในนิเวศแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งชาวสะมาเรียได้สร้างไว้ ทุกๆประชาชาติในหัวเมืองที่เขาอาศัยอยู่ {17:30} ชาวบาบิโลนสร้างพระสุคตเทเบโนท ชาวคูทสร้างพระเนอร์กัล ชาวฮามัทสร้างพระอาชิม่า {17:31} และชาวอีฟวาท်สร้างพระนิบหัสและพระทาทัก และชาวเสฟารวอิมเฝ้าลูกของตนในไฟถวายพระอัตรัมเมเลคและพระอานัมเมเลค ซึ่งเป็นพระของเมืองเสฟารวอิม {17:32} เขาทั้งหลายเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ด้วย และได้กำหนดประชากรจากท่ามกลางเขาให้เป็นปุโรหิตของปูชนียสถานสูงนั้น ซึ่งถวายสัตวบูชาสำหรับพวกเขาในนิเวศแห่งปูชนียสถานสูงเหล่านั้น {17:33} เขาจึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่ปรนนิบัติพระของเขาเองด้วย ตามอย่างประชาชาติซึ่งเขาได้ถูกนำให้ออกมาจากที่นั่น {17:34} ทุกวันนี้เขาก็กระทำตามอย่างเดิม เขาทั้งหลายไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายไม่กระทำตามกฎเกณฑ์ หรือกฎ หรือพระราชบัญญัติ หรือพระบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานนามว่าอิสราเอล {17:35} ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และบัญชาแก่เขาว่า "เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นๆ หรือกราบนมัสการพระนั้น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระนั้น" {17:36} แต่เจ้าจงยำเกรงพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งนำเจ้าขึ้น

ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออก เจ้าจึงโน้มตัวลงต่อพระองค์ และเจ้าจะถวายสัตวบูชาต่อพระองค์ {17:37} และกฎเกณฑ์ และกฎ และพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงจารึกให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำตามเสมอ เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นเลย {17:38} เจ้าทั้งหลายอย่าลืมพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเจ้า และอย่ายำเกรงพระอื่นเลย {17:39} แต่เจ้าทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้พ้นมือศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า" {17:40} ถึงอย่างนั้นเขาทั้งหลายก็ได้ฟัง แต่เขายังกระทำตามอย่างเดิมของเขา {17:41} ประชาชาติเหล่านั้นจึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติรูปเคารพสลักของเขาด้วย ลูกของเขาก็เช่นเดียวกัน หลานของเขาก็เช่นเดียวกัน บรรพบุรุษของเขาทำอย่างไร เขาก็กระทำอย่างนั้นจนทุกวันนี้

{18:1} อยู่มาในปีที่สามแห่งรัชกาลโฮเซยาบุตรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล เฮเซคียาห์โอรสของอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง {18:2} เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาบิบุตรสาวของเศคาริยาห์ {18:3} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

{18:4} พระองค์ทรงรื้อปูชนียสถานสูงทั้งไป และทรงพังเสาศักดิ์สิทธิ์เสีย และตัดเสารูปเคารพลงเสีย และพระองค์ทรงทุบงูทองเหลืองซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเป็นชิ้นๆ เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมให้แก่มันจนถึงวันเหล่านั้น เขาเรียกมันว่านุซทาน {18:5} พระองค์ทรงวางพระทัยในพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ต่อจากพระองค์มา หรือในบรรดาผู้มาก่อนพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ {18:6} เพราะว่าพระองค์ทรงยึดพระเยโฮวาห์แน่น พระองค์มิได้ทรงพลาจากการติดตามพระองค์เลย แต่ได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส {18:7} และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงออกไปยังที่ใด พระองค์ก็ทรงกระทำความสำเร็จที่นั่น พระองค์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และไม่ยอมปรนนิบัติท่าน

{18:8} พระองค์ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนเมืองนั้น ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม {18:9} และอยู่มาในปีที่สี่แห่งรัชกาล

กษัตริย์เฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโฮเซยาบุตรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล แชลมานะเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมารบสะมาเรียและล้อมเมืองไว้ {18:10} และเมื่อสิ้นสามปีเขาก็ยึดเมืองนั้นได้ ในปีนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอล ซึ่งเป็นปีที่เก้าแห่งรัชกาลโฮเซยาบุตรชายกษัตริย์แห่งอิสราเอล สะมาเรียก็ถูกยึดไป {18:11} กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กวาดเอาคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ไปไว้ที่ฮาละห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองของคนมีเดีย {18:12} เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน แต่ได้ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ คือทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ และเขาทั้งหลายไม่ฟัง ไม่กระทำตาม

{18:13} ในปีทีสิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาม้าต่อสู้บรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดได้ {18:14} และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงใช้ให้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่เมืองลาคีซว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอถอนทัพไปเสียจากข้าพเจ้า ท่านจะปรับสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะยอมทั้งสิ้น" และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้เรียกกรองเอาเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์ จากเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ {18:15} และเฮเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง {18:16} ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ และจากเสาประตูซึ่งเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงบุทองคำไว้ และทรงมอบให้แก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

{18:17} และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้ทหารทวนรับสาริสและรับซาเคห์ไปพร้อมกับกองทัพใหญ่จากเมืองลาคีซถึงกรุงเยรูซาเล็มเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ เขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเขาขึ้นมาเขาก็มายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบน ซึ่งอยู่ที่ถนนลานชักฟอก {18:18} และเมื่อเขาเรียกหา กษัตริย์แล้ว เอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเชบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายของอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ก็ออกไปหาพวกเขา {18:19} และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า "จงทูลเฮเซคียาห์ว่า 'พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสดังนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร {18:20} ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) 'เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ' หรือ เพียงที่ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา {18:21} ดูเถิด เพียงที่ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อข้าว คืออียิปต์ ซึ่งจะตำมือของคนใดๆที่ใช้ไม้เท้านั้นยัน

ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา {18:22} แต่ถ้าท่านทั้งหลายจะบอกเราว่า "เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา" ก็อุปนิสัยสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์รื้อทิ้งเสียแล้ว พลาทกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า "ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชาในเยรูซาเล็มเถิด" {18:23} ฉะนั้นบัดนี้มาเถิด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของข้า เราจะทำให้มาสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้ {18:24} แล้วอย่างนั้นเราจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเรายังไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อรถรบและเพื่อพลม้า {18:25} ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้สถานที่นี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า "จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนี้และทำลายเสีย" "

{18:26} แล้วเอลียาхимบุตรชายอิลคียาห์และเชบนาห์และโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า "ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้ใช้ของท่านเป็นภาษาฮีบรูเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย" {18:27} แต่รับซาเคห์พูดกับเขาทั้งหลายว่า "นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินชีและกินเยี่ยวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ" {18:28} แล้วรับซาเคห์ได้ยินร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า "จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย" {18:29} กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า "อย่าให้เฮเซคียาห์ลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์" {18:30} อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ และจะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย" {18:31} อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า 'จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัลและออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่ม น้ำจากที่ขังน้ำของตน' {18:32} จงเรามาหน้าเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีขนมปังและสวนองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย และอย่าฟังเฮเซคียาห์เมื่อเขานำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น" {18:33} มีพระแห่งประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้หรือ

{18:34} พระของเมืองฮามัทและเมืองอารบัตอยู่ที่ไหน พระของเมืองเศฟารวาม เฮนาและอิวาห์อยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยเสมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ {18:35} พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ" {18:36} แต่ประชาชนนิ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า "อย่าตอบเขาเลย" {18:37} แล้วเอลียาхимบุตรชายอิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฉีกขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

{19:1} อยู่มาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงนึกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {19:2} และพระองค์ทรงใช้เอลียาхим ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และพวกบุโรหิตใหญ่ คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของามอส {19:3} เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า "เฮเซคียาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'วันนี้เป็นวันทุกข์ใจ วันถูกตีเตียนและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังแบ่งให้คลอด' {19:4} ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสดับบรรดาถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของเขาได้สั่งมาให้เยยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงชนาบถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนคนที่เหลืออยู่นี้" {19:5} ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์ {19:6} อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า "จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบช้าต่อเรา' {19:7} ดูเถิด เราจะบรรจจิตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง" "

{19:8} รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ออกจากลาคิชแล้ว {19:9} และเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องทืระคำทัก กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า "ดูเถิด เขาได้ยกออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว" พระองค์จึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า {19:10} "เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ตั้งนี้ว่า 'อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า 'เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย' {19:11} ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดา กษัตริย์แห่งอัส

ซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ {19:12} บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์ {19:13} กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอารบัต กษัตริย์ของเมืองเสฟารวาม เฮนาและอิฟว้าที่อยู่ในไหน"

{19:14} เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลั่งทมนานนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {19:15} และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเครบู พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก {19:16} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรมสดับ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับถ้อยคำของเซนาเคอริบ ซึ่งเขาได้ใช้มาเยี้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ {19:17} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำแก่ประชาชาติทั้งหลายและแผ่นดินของประชาชาตินั้นร้างเปล่า {19:18} และได้เหวี่ยงพระของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามีใช้พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย {19:19} ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่ พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแต่พระองค์เดียว"

{19:20} แล้วอิสยาห์บุตรชายอามอสได้ใช้ให้ไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้อินคำอธิษฐานของเจ้าเรื่องเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียแล้ว {19:21} ต่อไปนี้เป็นพระวณะที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า 'ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยน ดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศรัทธาใส่เจ้า {19:22} เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบข้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด แล้วเบิงตาของเจ้าอย่างเย่อหยิ่งต่อผู้ใด ต้องคำบริสุทธฺ์แห่งอิสราเอลนะซี {19:23} เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้สื่อสารของเจ้า และเจ้าได้ว่า 'ด้วยรกรบเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นไปที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสีดาร์ที่สูงที่สุดของม้นลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของม้น ข้าจะเข้าไปในที่พำนัก

ในชายแดนของม้น และที่ป่าไม้แห่งการเมล {19:24} ข้าชุดบ่อและตึมน้ำต่างด้าว ข้าเอาฝ่าเท้าของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโจมตีให้แห้งไป" {19:25} เจ้าไม่ได้ยินหรือว่ เราได้จัดไว้นานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ดึกดำบรรพ์ ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง {19:26} ส่วนชาวเมืองนั้นม้อ่านาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น {19:27} แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา {19:28} เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราดต่อเรา และความจงหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้นเราจะเอาขอของเราเกี่ยวมูกเจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้านั้น {19:29} และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่ออกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหว่านและเกี่ยวและปลูกสวนองุ่นและกินผลของม้น {19:30} ส่วนที่รอดและเหลือแห่งวงศัวานของยูดาห์จะหยังรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน {19:31} เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รอดมาจะออกมาจากภูเขาคิโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธายะกระทำการนี้" {19:32} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า 'ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยิงลูกธนูไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสู้มัน {19:33} ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {19:34} เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา" {19:35} และอยู่มานในคืนนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามีต ดูเถิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น

{19:36} แล้วเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ได้ยกไป และกลับบ้าน และอยู่ในนั้นะเวห์ {19:37} และอยู่มานเมื่อท่านม้สการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน อัดรัมเมเลคและซาเรเซอร์โอรสของท่านประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอซารฮัดโดนโอรสของท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

{20:1} ในวันเหล่านั้นเฮเซคียาห์ทรงประชวรใกล้จะสิ้นพระชนม์ และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายของอามอส

เข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงจัดการการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่พิน'" {20:2} แล้วเฮเซคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า {20:3} "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำการสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร" และเฮเซคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว {20:4} และอยู่มาก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลานพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า {20:5} "จงกลับไปบอกเฮเซคียาห์เจ้านายแห่งประชาชนของเราว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้า ตรัสดังนี้ว่า 'เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูก่อน เราจะรักษาเจ้า ในวันที่สามเจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์' {20:6} และเราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา'" {20:7} และอิสยาห์บอกว่า "เอาขนมมะเดื่อมาอันหนึ่ง" เขาก็เอามาวางไว้บนพระยอदनนั้น พระองค์จึงทรงหายเป็นปกติ {20:8} และเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า "อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าพระเยโฮวาห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า และว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในวันที่สาม" {20:9} และอิสยาห์ทูลว่า "ต่อไปนี้ เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้ คือว่า จะให้เงาขีดหน้าไปสิบขึ้น หรือย้อนกลับมาสิบขึ้น" {20:10} เฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า "เป็นการง่ายที่เงาจะยาวออกไปอีกสิบขึ้น แต่ให้เงาย้อนกลับมาสิบขึ้นต่างหาก" {20:11} และอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนำเงาย้อนกลับมาสิบขึ้น ซึ่งเงานั้นได้เลยไปในนาฬิกาแดดของอาหัส

{20:12} คราวนั้น เบโรดคบาลาดันโอรสของบาลาดัน กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่า เฮเซคียาห์ทรงประชวร {20:13} และเฮเซคียาห์ได้ทรงต้อนรับเขา และพระองค์ทรงพาเขาชมคฤหาสน์ทั้งหมดยกของพระองค์ ให้ชมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศ และน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงของพระองค์ทุกอย่างซึ่งมีในห้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวังหรือในราชอาณาจักรของพระองค์ทั้งสิ้นซึ่งเฮเซคียาห์มิได้สำแดงแก่เขา {20:14} แล้วอิสยาห์

ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ และทูลพระองค์ว่า "คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาเฝ้าพระองค์แต่ไหน" และเฮเซคียาห์ตรัสว่า "เขาได้มาจากเมืองไกล จากบาบิโลน" {20:15} ท่านทูลว่า "เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง" และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า "เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามิได้สำแดงแก่เขา" {20:16} แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า "ขอทรงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ {20:17} ดูก่อน วันเวลากำลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ" {20:18} และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้า จะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" {20:19} แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า "พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ได้อยู่" เพราะพระองค์ดำริว่า "ก็ดีแล้วมิใช่หรือ ในเมื่อมีความมอยุ่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา"

{20:20} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสร้างสระและรางระบายน้ำน้ำเข้ามาในกรุงอย่างไร มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {20:21} และเฮเซคียาห์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

{21:1} มนัสเสห์มีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเฮฟชีบาห์ {21:2} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล {21:3} เพราะพระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูง ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงทำลายเสียขึ้นใหม่ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัล และทรงสร้างเสารูปเคารพ ดังที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงกระทำ และทรงนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น {21:4} และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า "เราจะบรรจุนามของเราไว้ในเยรูซาเล็ม" {21:5} และพระองค์ได้สร้างแท่นบูชาสำหรับบริวารบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ {21:6} และพระองค์

ได้ทรงถวายโอสรของพระองค์ให้ลุยไฟ ถือถุขยาม การใช้เวทมนตร์ ทรงเจ้าเข้าผี และพอมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ {21:7} ส่วนรูปเคารพสลักจากเสารูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ คือพระนิเวศที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอสรของพระองค์ว่า "ในนิเวศนี้ และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสี่ของอิสราเอล เราจะบรรนามของเราไว้เป็นนิตย์ {21:8} เราจะไม่เป็นเหตุให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้กับบรรพบุรุษของเขาอีก ถ้าเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะกระทำตามทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขา และตามราชบัญญัติทั้งสี่ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราบัญชาเขา" {21:9} แต่เขามิได้ฟัง และมนัสเสห์ได้ชักจูงเขาให้กระทำชั่วมากยิ่งขึ้นไปกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายเสีย ต่อหน้าประชาชนอิสราเอลได้เคยกระทำแล้วเสียอีก

{21:10} และพระเยโฮวาห์ตรัสโดยเหล่าผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า {21:11} "เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ และได้ประพฤติชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ผู้ซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ และได้ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพระองค์อีกด้วย {21:12} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนัว่า 'ดูเถิด เรากำลังนำเหตุร้ายมาถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์ อย่างที่ผู้ใดซึ่งได้ยินแล้วหูทั้งสองของเขาจะเข้าไป {21:13} และเราจะเอาเชื้อทุกอย่างที่วัดกรุงสะมาเรียซึ่งเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และใช้ลูกดึงอย่างทั่วตราขงค้อหับ และเราจะล้างเยรูซาเล็มอย่างเขาล้างขาม ล้างและพลิกคว่ำ {21:14} และเราจะทอดทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเรา และมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นเหยื่อ และเป็นของริบของศัตรูทั้งสี่ของเขา {21:15} เพราะเขาได้กระทำความชั่วร้ายในสายตาของเรา และได้ยั่วให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเขาออกจากอียิปต์ กระทั่งถึงทุกวันนี้'"

{21:16} ยิ่งกว่านั้นมนัสเสห์ได้ทรงกระทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกเป็นอันมาก จนเต็มเยรูซาเล็มจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้างหนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่พระองค์ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำด้วย โดยประพฤติสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ {21:17} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {21:18} และ

มนัสเสห์ทรงล่องลอยไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในพระอุทยานริมพระราชวังของพระองค์ในสวนของอูสซาค และอาโมนโอสรของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

{21:19} อาโมนมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสองปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เมซุลเลมบุตรสาวของฮารูสชาวโยทาบ {21:20} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ {21:21} พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งสี่ซึ่งบิดาของพระองค์ทรงดำเนิน และปรนนิบัติรูปเคารพซึ่งบิดาของพระองค์ทรงปรนนิบัติ และนมัสการรูปเหล่านั้น {21:22} พระองค์ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงดำเนินในมรรคาของพระเยโฮวาห์

{21:23} และข้าราชการของอาโมนได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และประหารกษัตริย์ในพระราชวังของพระองค์เสีย {21:24} แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งโยสิยาห์โอสรของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ {21:25} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาโมนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {21:26} และเขาฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ในสวนของอูสซาค และโยสิยาห์โอสรของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

{22:1} โยสิยาห์มีพระชนมายุแปดพรรษาเมื่อเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยติดาห์บุตรสาวของอาดายาห์ชาวโบสคัท {22:2} และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาทั้งสี่ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ

{22:3} และอยู่มาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายอาซาลียาห์ บุตรชายเมซุลลามราชเลขา ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ รับสั่งว่า {22:4} "จงขึ้นไปหาฮิลศิยาห์มหาปุโรหิต เพื่อให้ท่านรวมเงินซึ่งเขานำเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งผู้รักษากรณีประตูได้เก็บจากประชาชน {22:5} และให้มอบไว้ในมือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และให้เขาจ่ายแก่คนงานผู้ที่อยู่ ณ พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ทำการซ่อมแซมพระนิเวศอยู่ {22:6} คือให้แก่ช่างไม้ และแก่

ช่างก่อสร้าง และช่างปูน ทั้งสำหรับซื้อไม้และหินสกัด เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศ" {22:7} แต่ไม่ได้ขอบัญชีจากเขา เรื่องเงินที่จ่ายใ่มือของเขา เพราะเขากระทำด้วยความสัตย์ซื่อ

{22:8} และอิลคียาห์มหาปุโรหิตพูดกับชาฟานราชเลขาว่า "ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" และอิลคียาห์ได้มอบหนังสือนั้นให้ชาฟานและท่านก็อ่าน {22:9} และชาฟานราชเลขาได้เข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลรายงานต่อกษัตริย์อีกว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์ได้พบหนังสือในพระนิเวศออก และได้มอบไว้ในมือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" {22:10} แล้วชาฟานราชเลขาได้ทูลกษัตริย์ว่า "อิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ม้วนหนึ่ง" และชาฟานก็อ่านถวายกษัตริย์ {22:11} และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของหนังสือแห่งพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์ {22:12} และกษัตริย์ทรงบัญชาอิลคียาห์ปุโรหิตและอาหิเศบุดราชยาชาฟาน และอัคโบร์บุตรชายมีคยาห์ และชาฟานราชเลขา และอาสาชาห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์รับสั่งว่า {22:13} "จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้เรา ให้ประชาชนและให้ยูดาห์ทั้งหมดเกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ที่ได้พบ เพราะว่า พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งพลุ่งขึ้นต่อเราทั้งหลายนั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเรามิได้เชื่อฟังถ้อยคำของหนังสือนี้ กระทำทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับเราทั้งหลาย" {22:14} อิลคียาห์ปุโรหิต และอาหิเศบุด และอัคโบร์ และชาฟาน และอาสาชาห์ ได้ไปหาสุเลห์ห์ผู้พยากรณ์กรรยาของซัลลุม บุตรชายของทิกวาทบุตรชายฮารฮัสผู้ดูแลเสื้อ (เวลานั้นนางอยู่ในเยรูซาเล็มแขวงสอง) และเขาทั้งหลายได้สนทนากับนาง

{22:15} และนางตอบพวกเขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'จงบอกชายคนที่ใช้พวกเจ้ามาหาเรานั้นว่า {22:16} "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ ตามบรรดาถ้อยคำในหนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น {22:17} เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะได้กระทำให้เราโกรธด้วยผลงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจึงจะพลุ่งขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับเสียไม่ได้" {22:18} แต่ฝ่ายกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ได้ส่งเจ้ามาถามพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงไปบอกเขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน {22:19} เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์

พระเยโฮวาห์ เมื่อเจ้าได้ยินเรากล่าวต่อต้านสถานที่นี้และต่อต้านชาวเมืองนี้ว่า เขาจะต้องกลายเป็นที่รกร้างและที่ถูกสาป และเจ้าได้นึกเสียและร้องไห้ต่อหน้าเรา เราก็ได้ยินเจ้าแล้วด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {22:20} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะถูกรวบรวมไปยังอุโมงค์ของเจ้าอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราจะนำมาเหนือที่นี้'" และเขาทั้งหลายก็ได้นำถ้อยคำเหล่านั้นมาทูลกษัตริย์อีก

{23:1} แล้วกษัตริย์ทรงใช้ และบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์ และเยรูซาเล็มได้มาชุมนุมกับพระองค์ {23:2} และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนยูดาห์ทั้งสิ้น และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์ และปุโรหิต และผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งปวงทั้งเล็กและใหญ่ และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง {23:3} และกษัตริย์ทรงประทับยืนข้างเสา และทรงกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า จะดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัยของพระองค์ จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญานี้ ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ และประชาชนทั้งปวงก็เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น

{23:4} และกษัตริย์ทรงบัญชาอิลคียาห์มหาปุโรหิต และพวกปุโรหิตรอง และผู้รักษารัศมีประตู ให้นำเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่ทำขึ้นสำหรับพระบารมี สำหรับเสารูปเคารพ และสำหรับบรรดาบาริหารของฟ้าสวรรค์ออกมาจากพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุ่งนาแห่งชิดโรน และชนมุลเถาของมันไปยังเบธเอล {23:5} และพระองค์ทรงกำจัดปุโรหิตของปฏิมากร ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้สถาปนา ให้เผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงที่หัวเมืองแห่งยูดาห์ และรอบๆกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งคนเหล่านั้นที่เผาเครื่องหอมถวายพระบารมี ถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และหมู่ดาวประจำราศี และบาริหารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์ {23:6} และพระองค์ทรงนำเสารูปเคารพออกมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ภายนอกเยรูซาเล็มถึงลำธารชิดโรน และเผาเสียที่ลำธารชิดโรน และทรงทุบให้เป็นผงคลี และเหวี่ยงผงคลีนั้นลงบนหลุมศพของคนสามัญ {23:7} และพระองค์ทรงทำลายเรือนกะเทยซึ่งอยู่ข้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย เป็นที่ที่ผู้หญิงทอม่านสำหรับเสารูปเคารพ {23:8} และพระองค์ทรงให้ปุโรหิตทั้งหมดออกจากหัวเมืองยูดาห์ และทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่ปุโรหิตได้เผา

เครื่องหอม ตั้งแต่เมืองเกบาลถึงเบเออร์เซบา และพระองค์ทรงทำลายปูชนียสถานสูงของประตูเมือง ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูโยชูวาผู้ว่าราชการเมือง ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง {23:9} ถึงอย่างไรก็ดีปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงมิได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาทั้งหลายกินขนมปังไร้เชื้อท่ามกลางพวกพี่น้องของเขาเอง {23:10} และทรงกระทำให้โทเฟทเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่หุบเขาบุตรแห่งอินโนม เพื่อจะไม่มีผู้ใดถวายบุตรชายหญิงของตนให้ลือไฟต่อพระโมเลค {23:11} และพระองค์ทรงกำจัดม้าซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก้ดวงอาทิตย์ที่ตรงทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างห้องนาอันเมเลคข้าราชการสำนัก ซึ่งอยู่ในบริเวณ และพระองค์ทรงเผากระดูกของดวงอาทิตย์เสียด้วยไฟ {23:12} และแท่นบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหัส ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมนัสเสห์ได้สร้างไว้ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ทรงดึงลงมาให้หักเสียที่นั่น และทรงเหวี่ยงผนังของมันลงไปในลำธารชิดรอน {23:13} และกษัตริย์ทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มเสียความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ทางขวามือของภูเขาพินาส ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับพระอัชโทเรตลึงนำสะอิดสะเอียนของคนไซดอน และสำหรับพระเคโมชลึงนำสะอิดสะเอียนของคนโมอับ และสำหรับพระมิลโคมลึงนำสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน {23:14} และพระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และตัดเหล่าเสารูปเคารพลงเสีย และเอากระดูกมนุษย์ถมที่นั่น {23:15} ยิ่งกว่านั้นอีกแท่นบูชาที่เบธเอล ปูชนียสถานสูงซึ่งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ตั้งไว้ ผู้ซึ่งกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์ทรงรื้อแท่นบูชากับปูชนียสถานสูงนั้นลงและทรงเผาปูชนียสถานสูงนั้น บดให้เป็นผงคลีและพระองค์ทรงเผาเสารูปเคารพเสียด้วย {23:16} และเมื่อโยสิยาห์ทรงเห็นพระพักตร์ พระองค์ทอดพระเนตรอุโมงค์ฝังศพอยู่บนภูเขา และพระองค์ทรงใช้ให้ไปเอากระดูกออกมาเสียจากอุโมงค์ และเผาเสียบนแท่นบูชา และทรงกระทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ ตามพระวาระของพระเยโฮวาห์ซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้ป่าวร้องไว้ ผู้ซึ่งป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้ {23:17} แล้วพระองค์ตรัสว่า "อนุสาวรีย์ที่เรามองเห็นข้างโน้นคืออะไร" คนเมืองนั้นก็ทูลพระองค์ว่า "เป็นอุโมงค์ฝังศพของคนแห่งพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ และได้ป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อแท่นบูชาที่เบธเอล" {23:18} และพระองค์ตรัสว่า "ให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ผู้ใดย้ายกระดูกของเขา" เขาทั้งหลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้อย่าง

นั้นพร้อมกับกระดูกของผู้พยากรณ์ผู้ออกมาจากสะมาเรีย {23:19} โยสิยาห์ทรงกำจัดนิเวศทั้งสี่ของปูชนียสถานสูงที่อยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงกระทำต่อที่เหล่านั้นตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำที่เบธเอล {23:20} และพระองค์ทรงประหารปุโรหิตทั้งปวงแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่นั่นเสียบนแท่นบูชา และเผากระดูกคนเสียบนนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม

{23:21} และกษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งปวงว่า "จงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญา" {23:22} เพราะว่าเทศกาลปัสกาอย่างนี้มิได้ถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยผู้ที่ครอบครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือกษัตริย์แห่งยูดาห์ {23:23} แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ได้ถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม {23:24} ยิ่งกว่านั้นอีกโยสิยาห์ได้กำจัดคนทรง และแม่มด และรูปปั้น และรูปเคารพ และบรรดาสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่อิลคียาห์ปุโรหิตได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {23:25} ก่อนพระองค์หากมีกษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ไม่ ผู้ซึ่งหันหาพระเยโฮวาห์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย และด้วยสิ้นสุดพระกำลัง ตามพระราชบัญญัติทั้งสี่ของโมเสส หรือผู้ที่เกิดมาที่หลังพระองค์ ก็ไม่มีใครเหมือนพระองค์ {23:26} ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าและยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ได้พลุ่งขึ้นต่อยูดาห์ ด้วยการกระทำทั้งสี่ของมนัสเสห์อันเป็นเหตุให้พระองค์ทรงพระพิโรธ {23:27} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะให้ยูดาห์ออกเสียจากสายตาของเราด้วย ดังที่เราได้กระทำให้อิสราเอลออกเสีย และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็ม กับนิเวศซึ่งเราได้บอกว่า 'นามของเราจะอยู่ที่นั่น'"

{23:28} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ {23:29} ในสมัยของพระองค์ ฟาโรห์เนโคกษัตริย์ของอียิปต์เสด็จขึ้นไปยังกษัตริย์แห่งอัสซีเรียถึงแม่น้ำยูเฟรติส กษัตริย์โยสิยาห์เสด็จไปปะทะพระองค์ และเมื่อฟาโรห์เนโคทรงเห็นพระองค์ก็ประหารพระองค์เสียที่เมืองเมกิดโด {23:30} ข้าราชการ

ของพระองค์ก็นำพระศพใส่ถပ်ไปจากเมืองเมกิดโด และนำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็รับเยโฮอาหาสโอรสโยสียาห์เจิมท่านไว้ และตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของท่าน

{23:31} เยโฮอาหาสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนานห์ {23:32} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้กระทำ {23:33} และฟาโรห์เนโคก็จับพระองค์ซึ่งไว้ที่รับลาห์ในแผ่นดินฮามัท เพื่อมิให้พระองค์ครอบครองในเยรูซาเล็ม และกำหนดบรรณาการจากแผ่นดินนั้นเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์

{23:34} และฟาโรห์เนโคทรงตั้งเอลียาซิมโอรสโยสียาห์เป็นกษัตริย์แทนโยสียาห์บิดาของท่าน และเปลี่ยนชื่อของท่านเป็นเยโฮยาซิม แต่ได้พาเยโฮอาหาสไปเสีย และท่านมาถึงอียิปต์และสิ้นชีวิตเสียที่นั่น {23:35} และเยโฮยาซิมก็มอบเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ แต่พระองค์ทรงเก็บภาษีจากชาวแผ่นดินเพื่อมอบเงินตามบัญชาของฟาโรห์ พระองค์ทรงเร่งรัดเอาเงินและทองคำของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น จากทุกคนตามการประเมิน เพื่อมอบแก่ฟาโรห์เนโค {23:36} เยโฮยาซิมมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เซบูดาห์บุตรสาวเปดาห์ชาวรูมาห์ {23:37} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

{24:1} ในรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมา และเยโฮยาซิมเป็นคนใช้ของพระองค์สามปี แล้วท่านก็กลับกบฏต่อพระองค์ {24:2} และพระเยโฮวาห์ทรงใช้พวกคนเคลเดีย และพวกคนซีเรีย และพวกคนโมอับ และพวกคนอัมโมนมาต่อสู้กับท่าน และทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อสู้ยูดาห์เพื่อจะทำลายเสีย ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ {24:3} แท้จริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์เพื่อจะให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบรรดาบาปของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ {24:4} และเพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งท่านได้ทำให้หลั่งนั้นด้วย เพราะท่านได้กระทำให้โลหิตไร้ความผิดตกเต็มเยรู

ซาเล็ม และพระเยโฮวาห์ไม่ทรงอภัย {24:5} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาซิม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

{24:6} เยโฮยาซิมจึงทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮยาซิมโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์ {24:7} และกษัตริย์แห่งอียิปต์มิได้ทรงยกออกมาจากแผ่นดินของพระองค์อีก เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยึดแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของกษัตริย์อียิปต์ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส {24:8} เยโฮยาซิมมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุซทาลบุตรสาวของเอลนาธันชาวเยรูซาเล็ม {24:9} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ {24:10} คราวนั้นข้าราชการของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มล้อมกรุงไว้

{24:11} และเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่ {24:12} และเยโฮยาซิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงมอบพระองค์แด่กษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์เอง และพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชการสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ {24:13} ได้ขนเอาบรรดาทรัพย์สินในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งชาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว {24:14} พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูซาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านายทั้งปวง และทาสทาสีทั้งหมด เป็นเชลยหนึ่งหมื่นคน มีช่างฝีมือและช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลือนอกจากประชาชนที่จนที่สุดแห่งแผ่นดิน {24:15} และพระองค์นำเยโฮยาซิมไปยังบาบิโลน ทั้งพระชนนี บรรดาพระมเหสี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลชั้นหัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน {24:16} และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำเชลยมายังบาบิโลน คือทาสทาสีทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพัน ทุกคนแข็งแรงและเหมาะสำหรับการรบ

{24:17} และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งมัถธานียาห์ปีตุลา

ของเยโฮยาคินเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคียาห์ {24:18} เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองครอง และพระองค์ทรงครองครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์ {24:19} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาคิมทรงกระทำ

{24:20} เพราะว่าโดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์นั้น เหตุการณ์มาถึงขีด ที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปให้พ้นพระพักตร์พระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

บทที่ 13

1 พงศาวดาร / 1 Chronicles

{1:1} อาดัม เสท เอโนช {1:2} เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด {1:3} เอน็อค เมธุสลาห์ ลามะค {1:4} โนอาห์ เซม ฮาม ยาเฟท

{1:5} บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท ชื่อ โกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทุบัล เมเชด และทึราส {1:6} บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ ชื่อ อัชเคนัส รีฟาท และโทการมาห์ {1:7} บุตรชายทั้งหลายของยาวาน ชื่อ เอลีซาคห์ ทารซิช คิทธิม และโดดานิม

{1:8} บุตรชายทั้งหลายของฮาม ชื่อ กูช มิสราอิม ภูต และคานาอัน {1:9} บุตรชายทั้งหลายของกูช ชื่อ เฮ-บา ฮาวิลาคห์ สับทา ราอามาห์ และสับเทคา บุตรชายทั้งหลายของราอามาห์ ชื่อ เซบาและเดดาน {1:10} กูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก {1:11} มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานามิม และบิมนัฟทูม {1:12} บัทรูสิม คัสลูสิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟโทริม {1:13} คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อฮิธตอนและเฮท {1:14} และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี {1:15} คนฮีไวต์ คนอารกิ คนสินี {1:16} คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท

{1:17} บุตรชายทั้งหลายของเซม ชื่อ เอลาม อัศซูร อารฟักซาด ลูต อารัม อูส ฮูล เกเธอร์ และเมเชด {1:18} อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ {1:19} เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเปเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน {1:20} โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัด เชเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์ {1:21} ฮาโดรัม อุซาล และดิดลาคห์ {1:22} เอบาล อาบีมาเอล เซบา {1:23} โอฟีร์ ฮาวิลาคห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน

{1:24} เซม อารฟักซาด เชลาห์ {1:25} เอเบอร์ เปเลก เรอู {1:26} เสรุก นาโฮร์ เทราห์ {1:27} อับราม คืออับราฮัม {1:28} บุตรชายของอับราฮัม ชื่อ อิสอัค และอิซมาเอล

{1:29} ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเขา บุตรหัวปีของอิซมาเอล คือ เนบาโยท และเคดาร์ อัถบีเอล มิบซัม {1:30} มิซมา ดูมาห์ มัสสา ฮาดีด เทมา {1:31} เยทุร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล

{1:32} บุตรชายทั้งหลายของนางเคทูราห์ภรรยาของอับราฮัม คือ นางให้กำเนิดบุตรชื่อคิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นิชบาก และซูอาห์ และบุตรชายของโยกซาน ชื่อ เซบาและเดดาน {1:33} บุตรชายของมีเดีย ชื่อ เอฟาห์ เอฟเอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์

{1:34} อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค บุตรชายของอิสอัค ชื่อ เอซาว และอิสราเอล

{1:35} บุตรชายของเอซาว ชื่อ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูช ยาลาม และโคราห์ {1:36} บุตรชายของเอลีฟัส ชื่อ เทมาน โอมาร์ เศฟี กาทาม เคนัส ทิมนาและอามาเลซ {1:37} บุตรชายของเรอูเอล ชื่อ นาหัท เศ-ราห์ ซัมมาห์ และมิสซาคห์ {1:38} บุตรชายของเศอีร์ ชื่อ โลทาน โซบาล คิเบโอน อานาห์ ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน {1:39} บุตรชายของโลทาน ชื่อ โฮรี และโฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา {1:40} บุตรชายของโซบาล ชื่อ เอลียัน มานาฮาท เอบาล เซฟี และโอนัม บุตรชายของคิเบโอน ชื่อ อัยยาคห์ และอานาห์ {1:41} บุตรชายของอานาห์ ชื่อ ดีโชน บุตรชายของดีโชน ชื่อ อัมราม เอชบาน อิธราน และเคราน {1:42} บุตรชายของเอเซอร์ ชื่อ บิลชาน ศาวาน และยาอากัน บุตรชายของดีชาน ชื่อ อูส และอาร์ัน

{1:43} ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ผู้ทรงครอบครองอยู่ใน

แผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีกษัตริย์ครอบครองอยู่เหนือคนอิสราเอล คือ เบลามบุตรชายเบโอร์ เมืองหลวงของท่านชื่อ ดินฮาบาร์ {1:44} เมื่อเบลาลิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสราห์ขึ้นครอบครองแทน {1:45} เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน {1:46} เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮา-ดัดบุตรชายของเบดัดผู้รบชนะคนมีเดียนในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท {1:47} เมื่อฮาดัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรกาห์ขึ้นครอบครองแทน {1:48} เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโทโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน {1:49} เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอักโบรขึ้นครอบครองแทน {1:50} เมื่อบาอัลฮานันสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอี และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมเหทาเบล ธิดาของมัทเรต ธิดาของเมซาหับ

{1:51} และฮาตัดก็สิ้นพระชนม์ เจ้านายของเอโดม คือ เจ้านายทิมนา เจ้านายอาลียาห์ เจ้านายเยเรท {1:52} เจ้านายโอโฮลิบามัท เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปิโนน {1:53} เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์ {1:54} เจ้านายมัทเทอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม

{2:1} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอิสราเอล คือ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ เศบูลุน {2:2} ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลี กาด และอาเชอร์

{2:3} บุตรชายของยูดาห์ชื่อ เอรี โอนัน และเช-ลาห์ ทั้งสามคนนี้เป็นบุตรสาวของชวาคนคานาอันให้กำเนิดแก่ท่าน ฝ่ายเอรีบุตรหัวปีของยูดาห์นั้นเป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสั่งทหารเขาเสีย {2:4} ทามาร์บุตรสะไกของท่านก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศและเศ-ราห์ให้ท่านด้วย ยูดาห์มีบุตรชายห้าคนด้วยกัน {2:5} บุตรชายของเปเรศชื่อเฮสโรน และฮามูล {2:6} บุตรชายของเศ-ราห์คือ ซิมรี เอธาน เฮมาน คาลโคล และดาราห้าคนด้วยกัน {2:7} บุตรชายของคารมีชื่อ อาคาน ผู้นำความเดือดร้อนให้แก่อิสราเอล ผู้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น {2:8} และบุตรชายของเอธานชื่อ อาซิริยาห์ {2:9} บุตรชายของเฮสโรนซึ่งกำเนิดแก่ท่านนั้นคือ เยรา เมเอล ราม และเคลูบัย {2:10} รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาตับ และอัมมีนาตับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโซน เจ้านายในบุตรของยูดาห์ {2:11} นาโซนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลมา สัลมาให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส {2:12} โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอ

เบต โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี

{2:13} เจสซีให้กำเนิดเอลีอับบุตรหัวปีของท่าน อาบีนาดับที่สอง ซิเมอาที่สาม {2:14} เนธันเอลที่สี่ รัตดัยที่ห้า {2:15} โอเชมที่หก ดาวิดที่เจ็ด {2:16} และพี่สาวของเขา คือเศรยาห์ และอาบิกายิล บุตรชายของนางเศรยาห์ชื่ออาบิซัย โยอาบและอาสาเฮล สามด้วยกัน {2:17} อาบิกายิลให้กำเนิดบุตรชื่ออามาสา และบิดาของอามาสาชื่อเยเธอร์คนอิซมาเอล

{2:18} คาเลบบุตรชายเฮสโรนให้กำเนิดบุตรกับอาซูบาห์ ภรรยาของตน และกับเยรีโอท ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนาง คือ เยเธอร์ โซบับ และอารโดน {2:19} เมื่ออาซูบาห์สิ้นชีพแล้ว คาเลบก็แต่งงานกับเอฟราธาห์ ผู้ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮอร์ให้แก่ท่าน {2:20} เฮอร์ให้กำเนิดบุตรชื่ออูรี และอูรีให้กำเนิดบุตรชื่อเบซาเลล

{2:21} ภายหลังเฮสโรนได้เข้าหาบุตรสาวของมาคีร์บิดาของกิเลอาด และได้แต่งงานด้วยเมื่อท่านมีอายุหกสิบปี และนางได้กำเนิดบุตรให้ท่านชื่อ เสกูป {2:22} และเสกูปให้กำเนิดบุตรชื่อยาอีร์ ผู้มีหัวเมืองยี่สิบสามหัวเมืองในแผ่นดินกิเลอาด {2:23} แต่จากหัวเมืองเหล่านั้น เขาได้ยึดเกสุร์กับอารัม พร้อมกับหัวเมืองต่างๆของยาอีร์ และหัวเมืองเคนาท กับบรรดาชนบทของหัวเมืองหกสิบชนบทด้วยกัน ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นของลูกหลานมาคีร์บิดาของกิเลอาด {2:24} ภายหลังเฮสโรนสิ้นชีพในคาเลบเอฟราธาห์ แล้วอาบิยาห์ภรรยาของเฮสโรนก็คลอดบุตรให้แก่เขาชื่อ อัสซูร์ผู้เป็นบิดาของเทโคอา

{2:25} บุตรชายทั้งหลายของเยราเมเอลบุตรหัวปีของเฮสโรน คือ ราม บุตรหัวปีของท่าน บุนาห์ โอเรน โอเชม และอาหิยาห์ {2:26} เยราเมเอลมีภรรยาคือคนหนึ่งชื่อ อาทาราห์ นางเป็นมารดาของโอนัน {2:27} บุตรชายของรามบุตรหัวปีของเยราเมเอลชื่อ มาอัส ยามิน และเอเคอร์ {2:28} บุตรชายของโอนันชื่อ ชัมมัยและยาดา บุตรชายของชัมมัยชื่อ นาตับและอาบิซัวร์ {2:29} ภรรยาของอาบิซัวร์ชื่อ อาบิฮาอิล และนางคลอดอัคบาณและโมลิดให้ท่าน {2:30} บุตรชายของนาตับชื่อ เสเลด และอัปปาอิม แต่เสเลดได้สิ้นชีพไม่มีบุตร {2:31} บุตรชายของอัปปาอิมชื่อ อิซออี บุตรชายของอิซออีชื่อ เซซัน บุตรของเซซันชื่อ อัคลัย {2:32} บุตรชายของยาดาน้องชายของชัมมัยชื่อ เยเธอร์ และโยนาธาน และเยเธอร์สิ้นชีพไม่มีบุตร {2:33} บุตรชายของโยนาธานชื่อ เปเลท และสาซา เหล่านี้เป็นลูกหลานของเยราเมเอล

{2:34} ฝ่ายเซซันไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว แต่เซซันมี

ทาสชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อ ยารฮา {2:35} เซซันจึงยกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาของยารฮาทาสของตน และนางก็คลอดบุตรให้เขาชื่อ อัททัย {2:36} อัททัยให้กำเนิดบุตรชื่อนาถัน และนาถันให้กำเนิดบุตรชื่อสาบาด {2:37} สาบาดให้กำเนิดบุตรชื่อเอฟาลาล และเอฟาลาลให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบต {2:38} โอเบตให้กำเนิดบุตรชื่อเยชู เยชูให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ {2:39} อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเลส และเฮเลสให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาสาห์ {2:40} เอลาสาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อลิสสะมัย และลิสสะมัยให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลุม {2:41} ซัลลุมให้กำเนิดบุตรชื่อเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีชามา

{2:42} บุตรชายของคาเลบน้องชายของเยราเมเอลชื่อ เมซาบุตรหัวปีของท่าน ผู้เป็นบิดาของคิฟ และบุตรชายของมาเรธาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน {2:43} บุตรชายของเฮโบรนชื่อ โคราห์ ทัปปูวาห์ เรเคม และเซมา {2:44} เซมาให้กำเนิดบุตรชื่อราฮัม ผู้เป็นบิดาของโยเรเคอัม และเรเคมให้กำเนิดบุตรชื่อซัมมัย {2:45} บุตรชายของซัมมัยคือ มาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบธซูร์ {2:46} เอฟาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อฮาราน โมซาและกาเชส และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อกาเชส {2:47} บุตรชายของยาดัยชื่อ เรเกม โยธาม เกซาน เปเลธ เอฟาห์ และซอว์ฟ {2:48} มาอาคาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อเซเบอร์และทีระนาห์ {2:49} นางคลอดบุตรชื่อซอว์ฟ ผู้เป็นบิดาของมัดมันนาห์ เขาผู้เป็นบิดาของมัดเบนนาห์ และบิดาของกิเบอาด้วย บุตรสาวของคาเลบชื่ออัสสาห์

{2:50} เหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ ชื่อ โซบาล บิดาของคิริยาทเยอาริม {2:51} สัลมาบิดาของเบธเลเฮม และฮาเรฟ บิดาของเบธกาเดอร์ {2:52} โซบาลบิดาของคิริยาทเยอาริมมีบุตรชายอีกชื่อ ฮาโรเอห์ และครั้งหนึ่งของคนเมนูโท {2:53} และครอบครัวของคิริยาทเยอาริม คือครอบครัวอิทไรต์ ครอบครัวบูไท ครอบครัวซุมัท ครอบครัวมิชรา จากคนเหล่านี้บังเกิดชาวโคราห์ และชาวเอชทาโอล {2:54} บุตรชายของสัลมาคือ เบธเลเฮม ชาวเนโทฟาห์ อาทาโรท วงศ์วานของโยอาบ และครั้งหนึ่งของคนเมนูโท ผู้เป็นชาวโคราห์ {2:55} ทั้งครอบครัวของอาลักษณ์ซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบสคือ ครอบครัวทราไรต์ ครอบครัวซิเมอา และครอบครัวสุคา เหล่านี้เป็นคนเคนไนต์ผู้มาจากฮามัท ผู้เป็นบิดาวงศ์วานของเรา

{3:1} ต่อไปนี้เป็นอิสราเอลประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน อัมโนนอิสราเอลหัวปี พระนางอาห์โนอัมชาว

อิสราเอลประสูติ องค์ที่สองคือดาเนียล พระนางอาบีไกยิล ชาวคารเมลประสูติ {3:2} องค์ที่สามคืออับซาโลม อิสราเอลของมาอาคาห์ราชธิดาของทัลมัย กษัตริย์ของเมืองเกชูร์ องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์ อิสราเอลของฮักกิท {3:3} องค์ที่ห้าคือเซฟาติยาห์ พระนางอาบีทาลประสูติ องค์ที่หกคืออิทเรอัม เอกลาห์มเหสีของพระองค์ประสูติ {3:4} ทั้งหกองค์ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน ที่นั่นพระองค์ทรงครอบครองเจ็ดปีกับหกเดือน และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี {3:5} ต่อไปนี้เป็นอิสราเอลที่ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม คือ ซิเมอา โซบับ นาถันและชาโลมอน สิ่งนี้พระนางบัทชูวา บุตรสาวของอัมมีเอลประสูติ {3:6} แล้วก็มีอับฮาร์ เอลีชามา เอลีเฟเลท {3:7} โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย {3:8} เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท แก่องค์ด้วยกัน {3:9} ทั้งสิ้นนี้เป็นอิสราเอลของดาวิด นอกเหนือจากบุตรชายของนางสนม และทามาร์เป็นชนิษฐานของอิสราเอล

{3:10} อิสราเอลของชาโลมอนคือเรโหโบอัม อิสราเอลของเรโหโบอัมคืออาบิยาห์ อิสราเอลของอาบิยาห์คืออาสา อิสราเอลของอาสาคือเยโฮชาฟัท {3:11} อิสราเอลของเยโฮชาฟัทคือโยรัม อิสราเอลของโยรัมคืออาหัสยาห์ อิสราเอลของอาหัสยาห์คือโยอาช {3:12} อิสราเอลของโยอาชคืออามาซิยาห์ อิสราเอลของอามาซิยาห์คืออาซาริยาห์ อิสราเอลของอาซาริยาห์คือโยธาม {3:13} อิสราเอลของโยธามคืออาหัส อิสราเอลของอาหัสคือเฮเซคิยาห์ อิสราเอลของเฮเซคิยาห์คือมนัสเสห์ {3:14} อิสราเอลของมนัสเสห์คืออาโมน อิสราเอลของอาโมนคือโยสิยาห์ {3:15} อิสราเอลของโยสิยาห์คือโยฮันันอิสราเอลหัวปี องค์ที่สองคือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคิยาห์ องค์ที่สี่คือซัลลุม {3:16} อิสราเอลของเยโฮยาคิมคือเยโคนิยาห์ อิสราเอลของเยโคนิยาห์คือเศเดคิยาห์

{3:17} และอิสราเอลของเยโคนิยาห์ชื่ออัสสิร์ เซลลิทเอลอิสราเอลของพระองค์ {3:18} มัลคิราม เปดาแยห์ เซนาสซาร์ เยคามิยาห์ โซฮามา เนดาบิยาห์ {3:19} และบุตรชายของเปดาแยห์คือ เศรูบบาเบลและชิมอี และบุตรชายของเศรูบบาเบลคือ เมซูลลาม ฮานันยาห์ และน้องสาวของเขาชื่อเชโลมิท {3:20} ฮาซูบาห์ โอเฮล เบเรคิยาห์ ฮาซาดิยาห์ และยูซับเฮเสด ห้าคนด้วยกัน {3:21} บุตรชายของฮานันยาห์คือ เป-ลาทิยาห์และเยชายาห์ ลูกหลานของเรไฟยาห์ ลูกหลานของฮารานัน ลูกหลานของโอบาดีห์ ลูกหลานของเชคานิยาห์ {3:22} บุตรชายของเชคานิยาห์คือ เซไมอาห์ และบุตรชายของเซไมอาห์คือ อัทธัซ อิกาล บาร์ริยาห์ เนอาริยาห์และซาฟัท หกคนด้วยกัน {3:23} บุตรชายของเนอาริยาห์คือ เอลีโอนัย เฮเซคิยาห์

และอัสรัดัม สามคนด้วยกัน {3:24} บุตรชายของเอลีโอนัยคือ โสดาอียาห์ เอลียาซิบ เปโลยาห์ อักซูป โยฮานัน เติโลยาห์ และอานานี เจ็ดคนด้วยกัน

{4:1} บุตรชายของยูดาห์คือ เปเรศ เฮสโรน คารมี เฮอร์ และโซบาล {4:2} เราอย่าให้บุตรชายโซบาลให้กำเนิดบุตรชื่อยาหาท และยาหาทให้กำเนิดบุตรชื่อยาหุมีและลาฮาซ เหล่านี้เป็นครอบครัวของชาวโศราห์ {4:3} ต่อไปนี้มาจากบิดาของเอตม คือยิสเรเอล อิซมา และอิดบาช และน้องสาวของเขาชื่อฮัสเซลโพนี {4:4} และเปนูเอลผู้เป็นบิดาของเกโดร์ และเอเซอร์ผู้เป็นบิดาของหุซาท เหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ผู้เป็นบิดาของเบธเลเฮม

{4:5} อัชซูร์บิดาของเทโคอา มีภรรยาสองคนคือ เฮลาห์ และนาอาราห์ {4:6} นาอาราห์คลอดอาหุสซาม เฮเฟอร์ เทเมนี และฮาอาห์ซาทร์ให้แก่เขา เหล่านี้เป็นบุตรชายของนาอาราห์ {4:7} บุตรชายของเฮลาห์ คือ เศเรท ยาโศอาร์ และเอทนาน {4:8} อัชโซสให้กำเนิดบุตรชื่อยาฮูบ โศเบบาห์และบรรดาครอบครัวของอาหาลบุตรชายฮารูม

{4:9} ฝ่ายยาเบสเป็นผู้มีเกียรติกว่าพี่น้องทั้งหลายของเขา มารดาของเขาเรียกชื่อเขาว่า ยาเบส กล่าวว่า "เพราะเราคลอดเขาด้วยความเจ็บปวด" {4:10} ยาเบสทูลพระเจ้าของอิสราเอลว่า "โอ ขอพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพระองค์ และขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากเหตุร้าย เพื่อมิให้ข้าพระองค์เจ็บใจปวดกาย" และพระเจ้าทรงประสาทตามที่เขาทูลขอ {4:11} เคลูบพี่ชายของซูอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยะห์เมียร์ ผู้เป็นบิดาของเฮซโตน {4:12} เฮซโตนให้กำเนิดบุตรชื่อยะห์ราฟา ปาเสอาห์ และเทกินนาห์ ผู้เป็นบิดาของอิธนาหะ เหล่านี้เป็นคนของเรคาห์ {4:13} บุตรชายของเคนัส คือโอทนีเอล และเสไรอาห์ และบุตรชายของโอทนีเอล คือฮาธาท {4:14} เมโอนัยให้กำเนิดบุตรชื่อยาโอฟราห์ และเสไรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาอาบ ผู้เป็นบิดาของชาวหุบเขาเกะหะราซิม เพราะพวกเขาเป็นช่างฝีมือ {4:15} บุตรชายของคาเลบผู้เป็นบุตรชายเยฟุนเนห์คือ อีรู เอลาห์ และนาอัม และบุตรชายของเอลาห์คือเคนัส {4:16} บุตรชายของเยฮาลเลเลคือ คิฟ คิฟาห์ ทิรียา และอาสาเรล {4:17} บุตรชายของเอสราคือเยเธอร์ เมเรต เอเฟอร์ และยาโลน และนางก็คลอดบุตรชื่อยะห์เรียม ชัมมัย และอิซบาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮซโตน {4:18} และภรรยาของท่านชื่อเยชูโดยาห์คลอดยาเรตบิดาของเกโดร์ เฮเบอร์บิดาของโสโค และเยคูธีเอลบิดาของศานาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของบิธียาห์ธิดาของฟาโรห์ผู้ที่

เมเรตได้แต่งงานด้วย {4:19} บุตรชายภรรยาของท่านชื่อโฮตียาห์น้องสาวของนาอัมเป็นบิดาของเคลีอาห์ ผู้เป็นคนเกรม และเฮซโตนเฒ่าผู้เป็นคนมาอาคาห์ {4:20} บุตรชายของซิโมนคือ อัมโนน รินนาห์ เบนฮานัน และทีโลน บุตรชายของอิซอคือ โศเทท และเบนโซเฮท

{4:21} บุตรชายของเซ-ลาห์ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ คือ เออร์ บิดาของเลคาห์ ลาอาดาห์บิดาของมาเรซาห์ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานของผู้ทำผ้าป่านเนื้อละเอียดแห่งวงศ์วานอัชเบอา {4:22} และโยคิม และคนเมืองโคเซบา และโยอาช และสราฟผู้ปกครองในเมืองโมอับ และยาฮูบิเลเฮม เป็นเรื่องแต่โบราณกาล {4:23} คนเหล่านี้เป็นช่างหม้อ เขาอยู่กับต้นไม้เล็กและรวีต้นไม้ ที่นั่นเขาอาศัยอยู่กับกษัตริย์รับราชการ

{4:24} บุตรชายของสิเมโอนชื่อ เนมูเอล ยามีน ยาริบ เศ-ราห์ และชาอูล {4:25} บุตรชายของชาอูลคือซัลลูม บุตรชายของซัลลูมคือมิบสั่ม บุตรชายของมิบสั่มคือมิซมา {4:26} บุตรชายของมิซมาคือฮัมมูเอล บุตรชายของฮัมมูเอลคือคักเกอร์ บุตรชายของคักเกอร์คือซิเมอี {4:27} ซิเมอีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรสาวหกคน แต่พี่น้องของซิเมอีหาไม่มีบุตรมากไม่ ครอบครัวของเขาก็ไม่ทวีมากขึ้นอย่างกับคนยูดาห์ {4:28} เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเมืองเบเออร์เซบา โมลาดาห์ ฮาซารซูอัล {4:29} และที่บิลฮัท เอเซม โทลัด {4:30} เบธูเอล โฮรมัท คิกลาก {4:31} เบธมารคาโบท ฮาซารสุลิม เบธบิรี และที่ฮาอาราอิม เหล่านี้เป็นหัวเมืองของเขานถึงดาวิดขึ้นครองครอง {4:32} และชนบทของเขาทั้งหลายคือเอตม อาอิน รีมอน โทเคน และอาซัน หัวหัวเมือง {4:33} รวมอยู่กับบรรดาชนบทของเขา ซึ่งอยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลไปจนถึงเมืองบาอัล เหล่านี้เป็นภูมิลำเนาของเขา และสำมะโนครัวเชื้อสายของเขา {4:34} เมโซบับ ยัมเลค โยซาห์บุตรชายอามาซียาห์ {4:35} โยเอล เยฮูบุตรชายโยชิบียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเสไรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสิเอล {4:36} เอลีโอนัย ยาอาโคบาห์ เยโซฮายาห์ อาสายาห์ อาดีเอล เยลิมีเอล เบไนยาห์ {4:37} ซิซา บุตรชายซิฟิ ผู้เป็นบุตรชายอาโลน ผู้เป็นบุตรชายเยดาเยห์ ผู้เป็นบุตรชายชิมรี ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ {4:38} ท่านที่กล่าวชื่อมานี้เป็นเจ้านายในครอบครัวของท่าน และเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายก็เพิ่มขึ้นมากมาย

{4:39} เขาทั้งหลายได้เดินทางไปถึงทางเข้าเมืองที่เกโดร์ ถึงข้างทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา {4:40} เขาทั้งหลายก็พบทุ่งหญ้าอุดมดี และแผ่นดินนั้นก็กว้างขวางเขียวและสงบสันติ เพราะชาวเมือง

ที่อยู่ก่อนนั้นเป็นคนสาม {4:41} แล้วคนเหล่านี้ซึ่งมีชื่อในสามะโนครวได้เข้ามาในสมัยของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และโจมตีเต็นท์ของเขา และที่อยู่อาศัยทั้งหลายที่พบอยู่ที่นั่น และกวาดล้างเขาเสียจนถึงทุกวันนี้ แล้วก็ตั้งภูมิลำเนาอยู่ในที่ของเขา เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา {4:42} ส่วนหนึ่งของเขาเหล่านั้นคือส่วนคนลิเมโอนहार้อยคนพากันไปที่ภูเขาเสอีร์ มีประมุขชื่อเป-ลาทียาห์ เนอารียาห์ เราไฟยาห์และอุสซีเอลบุตรชายทั้งหลายของอิซอี {4:43} และเขาได้โจมตีคนอามาเลซส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งหนีรอดไป แล้วเขาทั้งหลายก็อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

{5:1} บุตรชายของรูเบนบุตรหับีของอิสราเอล (เขาเป็นบุตรหับีก็จริง แต่เพราะเขาได้กระทำที่ที่นอนของบิดาของเขาที่มีมลทิน สิทธิบุตรหับีของเขาจึงตกอยู่กับบุตรชายของโยเซฟผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล แต่โยเซฟมิได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสามะโนครวเชื้อสายตามสิทธิบุตรหับี {5:2} แม้ว่ายูดาห์มีกำลังมากในพวกพี่น้องของตน และเจ้านายองค์หนึ่งก็มาจากเขา แต่สิทธิบุตรหับีก็ยังเป็นของโยเซฟ) {5:3} บุตรชายของรูเบนบุตรหับีของอิสราเอล คือ ฮาโนค บิลลู เฮสโรนและคารมี {5:4} บุตรชายของโยเอลคือเฮโมอาห์ บุตรชายของเฮโมอาห์คือโกก บุตรชายของโกกคืออิเมอี {5:5} บุตรชายของชิมอีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอายาห์ บุตรชายของเรอายาห์คือบาอัล {5:6} บุตรชายของบาอัลคือเบเอราห์ ผู้ซึ่งทักลัทปิลเลเซอร์กษัตริย์เมืองอัสซีเรียได้กวาดไปเป็นเชลย ท่านเป็นเจ้านายของคนรูเบน {5:7} และญาติของท่านตามครอบครัวเมื่อขึ้นทะเบียนสามะโนครวเชื้อสายไว้นั้นคือ เจ้าเยอีเอล และเศคาริยาห์ {5:8} และเบลามบุตรชายอาซาส บุตรชายเฮมา บุตรชายโยเอล ผู้อาศัยอยู่ในอาโรเออร์ ไกลไปถึงเมืองเนโบและบาอัลเมโอน

{5:9} ท่านอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกไกลออกไปถึงทางเข้าถิ่นทุรกันดาร ซึ่งอยู่ปากข้างนี้ของแม่น้ำยูเฟรติสด้วย เพราะสัตว์เลี้ยวของเขาทวีมากขึ้นในแผ่นดินกิเลอาด {5:10} ในรัชกาลของซาอูลเขาทั้งหลายทำสงครามกับคนฮาการ์ผู้ต้องล้มตายด้วยมือของเขา เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขาตลอดแถบตะวันออกของกิเลอาด

{5:11} ลูกหลานของกาตอาศัยอยู่ตรงหน้าเขาในแผ่นดินบาซันไปจนถึงเมืองสาเลคห์ {5:12} โยเอลเป็นเจ้า ชาฟามเป็นที่สอง ยานัย และชาฟัทในบาซัน {5:13} และวงศ์ญาติของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือมีคาเอล เมซูลลาม เฮบา โยรัย ยาคาน คีอา และเอเบอร์ เจ็ดคนด้วยกัน {5:14} คนเหล่านี้เป็นบุตรอาบีฮาอิล ผู้เป็น

บุตรชายหุรี ผู้เป็นบุตรชายยาโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายเยชิซัย ผู้เป็นบุตรชายยาโด ผู้เป็นบุตรชายบูนัส {5:15} อาหิเป็นบุตรชายอัปดีเอล ผู้เป็นบุตรชายกูนี เป็นเจ้านายในเรือนบรรพบุรุษของเขา {5:16} และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาซัน และตามหัวเมือง และในเขตทุ่งหญ้าทั้งสี่ของซาโรนจนสุดเขต {5:17} คนเหล่านี้ทั้งสี่ขึ้นทะเบียนสามะโนครวเชื้อสายไว้ในรัชกาลของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล

{5:18} คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีคนเก่งกล้า ผู้ถือธงและดาบ และโก่งธนู ช่างอาวุธ คีกลี่หมีมีสี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมที่จะเข้ารบ {5:19} เขาทำศึกกับคนฮาการ์ เยหุร์ นาฟิช และโนดบ {5:20} และเมื่อเขาได้รับความช่วยเหลือ คนฮาการ์และพวกที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของเขา เพราะเขาร้องทูลต่อพระเจ้าในการสงคราม และพระองค์ทรงประสาทตามคำทูลของเขา เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์ {5:21} เขาได้กวาดเอาฝูงสัตว์ของข้าศึกไป คืออูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพัน และคนหนึ่งแสน {5:22} เพราะเขาล้มตายเสียมาก ด้วยการศึกครั้งนั้นเป็นมาจากพระเจ้า และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในที่ของเขาจนถูกกวาดไปเป็นเชลย {5:23} คนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เขามีคนมากขึ้นด้วยกันตั้งแต่เมืองบาซันถึงเมืองบาอัลเฮอร์โมน เสนีร์ และภูเขาเฮอร์โมน {5:24} ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขาชื่อ เอเฟอร์ อิซอี เอลีเอล อัซรีเอล เยเรมีย โฮตาวียาห์ และยาดีเอล เป็นท้าวทหาร คนมีชื่อเสียง เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา

{5:25} แต่เขาทั้งหลายละเมิดต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเล่นชู้กับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย {5:26} พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงเร้าจิตใจของปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจิตใจของทักลัทปิลเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และพระองค์ทรงกวาดเขาไปเสียคือ คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง และพาเขาทั้งหลายไปยังฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮารา และแม่น้ำเมืองโกซาน จนถึงทุกวันนี้

{6:1} บุตรชายของเลวีคือ เกอร์ซอน โคฮาต และเมาริ {6:2} บุตรชายของโคฮาตชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบน และอุสซีเอล {6:3} บุตรของอัมรามคือ อาโรน โมเสส และนางมิเรียม บุตรชายอาโรนคือ นาดีบ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์

{6:4} เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อฟีเนหัส ฟีเนหัสให้

กำเนตบุตรชื่ออาบิซัว {6:5} อาบิซัวให้กำเนตบุตรชื่อ บุคคี บุคคีให้กำเนตบุตรชื่ออูสซี {6:6} อูสซีให้กำเนตบุตรชื่อ เศ-ราหิยาห์ เศ-ราหิยาห์ให้กำเนตบุตรชื่อเมราโยท {6:7} เมราโยทให้กำเนตบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนตบุตรชื่ออาหิหุบ {6:8} อาหิหุบให้กำเนตบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนตบุตรชื่ออาหิมอัส {6:9} อาหิมอัสให้กำเนตบุตรชื่ออาซาริยาห์ อาซาริยาห์ให้กำเนตบุตรชื่อโยฮานัน {6:10} และโยฮานันให้กำเนตบุตรชื่ออาซาริยาห์ (ท่านนี้แหละที่ทำหน้าที่ปุโรหิตอยู่ในพระวิหารซึ่งซาโลมอนทรงสร้างในเยรูซาเล็ม) {6:11} อาซาริยาห์ให้กำเนตบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนตบุตรชื่ออาหิหุบ {6:12} อาหิหุบให้กำเนตบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนตบุตรชื่อซัลลุม {6:13} ซัลลุมให้กำเนตบุตรชื่ออิลคิยาห์ อิลคิยาห์ให้กำเนตบุตรชื่ออาซาริยาห์ {6:14} อาซาริยาห์ให้กำเนตบุตรชื่อเสโรอาห์ เสโรอาห์ให้กำเนตบุตรชื่อเยโฮชาดัก {6:15} และเยโฮชาดักถูกกวาดไปเป็นเชลย เมื่อพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ยูดาห์ และเยรูซาเล็มเข้าสู่การถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วยหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์

{6:16} บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคสาท และเมาริ {6:17} ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเกอร์โซมคือ ลิบนี และซิเมอี {6:18} บุตรชายของโคสาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอูสซีเอล {6:19} บุตรชายของเมาริคือ มาห์ลี และมุซึ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเลวีตามพงศ์พันธุ์บิดาของเขา {6:20} บุตรชายของเกอร์โซมคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือ ยาทาห์ บุตรชายของยาทาห์คือคิมมาห์ {6:21} บุตรชายของคิมมาห์คือโยอาห์ บุตรชายของโยอาห์คืออิดโด บุตรชายของอิดโดคือเศ-ราห์ บุตรชายของเศ-ราห์คือเยอาเธร์ {6:22} บุตรชายของโคสาทคือ อัมมีนาดับ บุตรชายของอัมมีนาดับคือโคราห์ บุตรชายของโคราห์คืออัสสัร์ {6:23} บุตรชายของอัสสัร์คือเอลคานาห์ บุตรชายของเอลคานาห์คือเอบียาสาฟ บุตรชายของเอบียาสาฟคืออัสสัร์ {6:24} บุตรชายของอัสสัร์คือทาห์ท บุตรชายของทาห์ทคืออูรีเอล บุตรชายของอูรีเอลคืออูสซียาห์ บุตรชายของอูสซียาห์คือซาอูล {6:25} บุตรชายของเอลคานาห์คือ อามาสัย และอาหิโมท {6:26} สำหรับเอลคานาห์นั้น บุตรชายของเอลคานาห์คือโคฟย บุตรชายของโคฟยคือนาทาห์ {6:27} บุตรชายของนาทาห์คือเอลีอับ บุตรชายของเอลีอับคือเยโรฮัม บุตรชายของเยโรฮัมคือเอลคานาห์ {6:28} บุตรชายของซามูเอลคือ วสันีบุตรหัวปีของเขา และอาบิยาห์ {6:29} บุตรชายของเมาริคือมาห์ลี บุตรชายของมาห์ลีคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือซิเมอี บุตรชายของซิเมอีคืออูสซาร์ {6:30} บุตรชายของ

อูสซาร์คือซิเมอา บุตรชายของซิเมอาคืออักกียาห์ บุตรชายของอักกียาห์คืออาสายาห์ {6:31} เหล่านี้เป็นบุคคลที่ดาวิดทรงแต่งตั้งให้ดูแลการร้องเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ หลังจากที่หีบพันธสัญญามาตั้งอยู่ที่นั่นแล้ว {6:32} เขาทั้งหลายทำการปรนนิบัติด้วยเพลง ช่างหน้าที่พักอาศัยในพลับพลาแห่งชุมนุม จนซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเยรูซาเล็ม และเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาตามตำแหน่ง {6:33} ต่อไปนี้เป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่พร้อมกับบุตรของเขา พวกบุตรชายของคนโคสาทคือ เฮมานนักร้อง ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายเชมูเอล {6:34} ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีเอล ผู้เป็นบุตรชายโทอาห์ {6:35} ผู้เป็นบุตรชายศูฟ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาฮาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาสัย {6:36} ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศฟันยาห์ {6:37} ผู้เป็นบุตรชายทาห์ท ผู้เป็นบุตรชายอัสสัร์ ผู้เป็นบุตรชายเอบียาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ {6:38} ผู้เป็นบุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคสาท ผู้เป็นบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล {6:39} กับอาสาฟพี่น้องของเขา ผู้ซึ่งยืนอยู่ข้างขวามือของเขา คืออัสาฟ บุตรชายเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิเมอา {6:40} ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายบาอาเสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์ {6:41} ผู้เป็นบุตรชายเอทานี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดาชาห์ {6:42} ผู้เป็นบุตรชายเอธาน ผู้เป็นบุตรชายคิมมาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิเมอี {6:43} ผู้เป็นบุตรชายยาทาห์ ผู้เป็นบุตรชายเกอร์โซม ผู้เป็นบุตรชายเลวี {6:44} ที่ข้างซ้ายมือมีบุตรชายของเมาริ พี่น้องของเขา คือเอธานผู้เป็นบุตรชายคิซีย์ ผู้เป็นบุตรชายอับดี ผู้เป็นบุตรชายมัลลูล {6:45} ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิลคิยาห์ {6:46} ผู้เป็นบุตรชายอัมซีย์ ผู้เป็นบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายเซเมอร์ {6:47} ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายมุซึ ผู้เป็นบุตรชายเมาริ ผู้เป็นบุตรชายเลวี {6:48} และคนเลวีพี่น้องของเขาได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานทุกอย่างของพลับพลาของพระนิเวศของพระเจ้า

{6:49} แต่อาโรนกับบุตรชายของท่านถวายเครื่องบูชาบนแท่นเครื่องเผาบูชาและบนแท่นเครื่องหอม และปฏิบัติงานทั้งสิ้นในที่บริสุทธิ์ที่สุด และกระทำการบมลทินบาปของอิสราเอล ตามทุกอย่างที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้ {6:50} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอาโรนคือเอเลอาซาร์ บุตรชายของเอเลอาซาร์คือฟีเนหัส บุตรชาย

ของฟินีสคืออาบีซัว {6:51} บุตรชายอาบีซัวคือบุคคี บุตรชายของบุคคีคืออุสซี บุตรชายของอุสซีคือเศ-ราหิยาห์ {6:52} บุตรชายของเศ-ราหิยาห์คือเมราโยท บุตรชายของเมราโยทคืออามาริยาห์ บุตรชายของอามาริยาห์คืออาหิทูป {6:53} บุตรชายของอาหิทูปคือศาโดก บุตรชายของศาโดกคืออาหิมาอัส

{6:54} ต่อไปนี้เป็นที่อาศัยของเขาตามค่ายในเขตแดนของเขา คือลูกหลานของอาโรน ครอบครัวคนโคสาท เพราะฉลากตกเป็นของเขา {6:55} เขาได้รับเมืองเฮโบรนในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าซึ่งอยู่ล้อมรอบนั้น {6:56} แต่ทุ่งนาและตามชนบทของเมืองนั้น เขายกให้แก่คาเลบ บุตรชายเยฟุนเนห์ {6:57} เขาให้เมืองต่างๆแห่งยูดาห์แก่ลูกหลานของอาโรน คือเมืองเฮโบรนซึ่งเป็นเมืองลี้ภัยเมืองสิบนากับทุ่งหญ้า เมืองยาททีร์ เมืองเอชเทโมากับทุ่งหญ้า {6:58} ฮีเลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เดบีร์พร้อมกับทุ่งหญ้า {6:59} อาซันพร้อมกับทุ่งหญ้า และเบธเซเมชพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:60} และจากดินแดนตระกูลเบนยามินก็มอบเมืองเกบาพร้อมกับทุ่งหญ้า อาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และอานาโทพร้อมกับทุ่งหญ้า หัวเมืองทั้งสิ้นของเขาทุกครอบครัวเป็นสิบสามหัวเมืองด้วยกัน {6:61} ส่วนคนโคสาทที่เหลืออยู่นั้นได้รับส่วนมอบโดยฉลากที่ได้จากครอบครัวของตระกูล จากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีสิบหัวเมือง {6:62} และมอบสิบสามหัวเมืองจากตระกูลอิสสาการ์ ตระกูลอาเซอร์ ตระกูลนัฟทาลี และจากตระกูลมนัสเสห์ในบาซันให้แก่คนเกอร์โซมตามครอบครัวของเขา {6:63} และมอบโดยฉลากสิบสองหัวเมืองจากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุนให้แก่คนเมราริตามครอบครัวของเขา {6:64} ดังนั้นแหละประชาชนอิสราเอลได้มอบหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่คนเลวี {6:65} และคนอิสราเอลได้จับฉลากให้หัวเมืองจากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ตามที่กล่าวชื่อไว้แล้ว {6:66} และครอบครัวคนโคสาทที่เหลืออยู่มีหัวเมืองอันเป็นดินแดนของเขาจากตระกูลเอฟราอิม {6:67} คนอิสราเอลได้ให้หัวเมืองลี้ภัย คือเมืองเซเคมพร้อมกับทุ่งหญ้าในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า {6:68} เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:69} เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกัทริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:70} และมอบเมืองจากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง คือเมืองอานอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองบิเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่ครอบครัวคนโคสาทที่เหลืออยู่ {6:71} ดินแดนของมนัสเสห์ครึ่งตระกูลที่มอบให้แก่คน

เกอร์โซมคือ โกลานในเมืองบาซันพร้อมกับทุ่งหญ้า และอัสทาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:72} และจากตระกูลอิสสาการ์ คือเมืองเคเดชพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองดาเบรัทพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:73} และเมืองราโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองอานेमพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:74} จากตระกูลอาเซอร์ คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:75} เมืองหูกอกพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเรโอบพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:76} และจากตระกูลนัฟทาลี คือเมืองเคเดชในกาลิลีพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองคีริยาธอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:77} ส่วนคนเมราริที่เหลืออยู่นั้นได้รับจากตระกูลเศบูลุนคือ เมืองริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองทาโบร์พร้อมกับทุ่งหญ้า {6:78} และฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่เยรีโค คือฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากตระกูลรูเบน คือเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาสาสพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:79} เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเมฟาอาทพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:80} และจากตระกูลกาต คือเมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองมาหะนอยมพร้อมกับทุ่งหญ้า {6:81} เมืองเฮซโบนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า

{7:1} บุตรชายของอิสสาการ์ คือ โทลา ปูวห์ ยาซุบ และซิมโรน สี่คนด้วยกัน {7:2} บุตรชายของโทลาคือ อุสซี เราไฟยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบสัม และเชมูเอล หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา คือของโทลา เป็นทแกล้วทหารของพงศ์พันธุ์ของเขา และจำนวนของคนเหล่านี้ในรัชสมัยของดาวิดเป็นสองหมื่นสองพันหกร้อยคน {7:3} บุตรชายของอุสซีคือ อิสราหิยาห์ และบุตรชายของอิสราหิยาห์คือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซิอาห์ ห้าคนด้วยกัน ทุกคนเป็นคนชั้นหัวหน้า {7:4} และพร้อมกับคนเหล่านี้ตามพงศ์พันธุ์ของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา มีหน่วยทหารตีกสามหมื่นหกพันคน เพราะเขามีภรรยาและบุตรชายมาก {7:5} ญาติพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนในบรรดาครอบครัวของอิสสาการ์ มีหมดด้วยกันเป็นทแกล้วทหารแปดหมื่นเจ็ดพันคน ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย

{7:6} บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ และเยดียาเอล สามคนด้วยกัน {7:7} บุตรชายของเบลาคือ เอสโบน อุสซี อุสซีเอล เยรีโมท และอวีร์ ห้าคนด้วยกัน เป็นหัวหน้าที่ของเรือนบรรพบุรุษ เป็นทแกล้วทหาร และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายของเขาเป็นสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน {7:8} บุตรชายของเบเคอร์คือ เศมิราห์ โยอาช เอลียเซอร์ เอลีโอนัย อมรี เยรีโมท อาบิยาห์

อานาโธ และอาเลเมท ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเคอร์ {7:9} และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายตามพงศ์พันธุ์ เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นสองหมื่นสองร้อยคน {7:10} บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลฮาน และบุตรชายของบิลฮานคือ เยอูช เบนยามิน เอฮูดา เคนาอะนาห์ เศธาน ทารซิช และอาหิชาฮาร์ {7:11} ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเยดียาเอล ตามหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคน พร้อมที่จะทำศึกสงคราม {7:12} และซุปปิม และหุปปิม เป็นบุตรธิดา และหุซิมบุตรชายอาเซอร์

{7:13} บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาชีเอล กูนี เยเซอร์ และซัลลุม ลูกหลานของนางบิลฮาห์

{7:14} บุตรชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอล ซึ่งนางกำเนิดให้ท่าน (แต่ภรรยาของนางคือชาวอารัมกำเนิดมาคีร์บิดาของกิเลอาด {7:15} มาคีร์ก็รับพี่สาวของหุปปิม และซุปปิมมาเป็นภรรยา พี่สาวของเธอชื่อมาอาคาห์) และคนที่สองชื่อเศโลเฟห์ และเศโลเฟห์มีบุตรสาว {7:16} และมาอาคาห์ภรรยาของมาคีร์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่า เปเรช และน้องชายของเธอชื่อเซเรช และบุตรชายของเธอชื่อ อุลาม และราเคม {7:17} บุตรชายของอุลามคือเบดาน เหล่านี้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์ {7:18} และอัมไมเลเทห์ น้องสาวของเธอคลอดบุตรชื่ออิชโฮด อาบิเยเซอร์ และมาฮาลาห์ {7:19} บุตรชายของเซมิดาห์คือ อาหิยัน เซเคม ลิดอี และอานีเยม

{7:20} บุตรชายของเอฟราอิมคือชูเธลาห์ และบุตรชายของชูเธลาห์คือเบเรต บุตรชายของเบเรตคือทาห์ท บุตรชายของทาห์ทคือเอลอาดัท บุตรชายของเอลอาดัทคือทาห์ท {7:21} บุตรชายของทาห์ทคือสาบาด บุตรชายของสาบาดคือชูเธลาห์ กับเอเซอร์และเอเลอัด ซึ่งคนของกัทผู้ที่เกิดในเมืองนั้นได้ฆ่าเสีย เพราะเขาทั้งหลายลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของเขา {7:22} และเอฟราอิมบิดาของเขาไว้ทุกข์โศกเศร้าเป็นหลายวัน และพี่น้องของเขาก็กินโลมเขา {7:23} และเอฟราอิมก็เข้าไปหาภรรยา และนางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และท่านเรียกชื่อเขาว่า เบรียห์ เพราะเหตุชั่วร้ายตกอยู่กับเรือนของเขา {7:24} (บุตรสาวของท่านชื่อเซเอราห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบธโฮโรนล่างและบน และเมืองอุสเซนเซเอราห์) {7:25} เอฟราอิมมีบุตรชายชื่อเรฟาห์ บุตรชายของเรฟาห์คือเรเซฟ บุตรชายของเรเซฟคือเทลาห์ บุตรชายของเทลาห์คือทาฮาน {7:26} บุตรชายของทาฮาน

คือลาดาน บุตรชายของลาดานคืออัมมีฮูด บุตรชายของอัมมีฮูดคือเอลีชามา {7:27} บุตรชายของเอลีชามาคือนูน บุตรชายของนูนคือโยชวา

{7:28} ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิลำเนาของเขาคือ เบธเอลพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และนาอารันด้านตะวันออก และเกเซอร์ด้านตะวันตกพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เซเคมพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และกาซาพร้อมกับบรรดาหัวเมือง {7:29} และตามพรมแดนของคมนัสเสห์ มีเมืองเบธชานพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ทาอานาคพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เมกิดโดพร้อมกับบรรดาหัวเมือง โดร์พร้อมกับบรรดาหัวเมือง ลูกหลานโยเซฟบุตรชายอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในที่เหล่านี้

{7:30} บุตรชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิซวาร์ อิซวี เบรียห์ และเสราห์น้องสาวของเขา {7:31} บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล ผู้เป็นบิดาของบิธราวิท {7:32} เฮเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลห์ โซเมอร์ โฮธามและซวาน้องสาวของเขา {7:33} บุตรชายของยาเฟลห์คือ ปาสัก บิมฮาล และอัสวาท เหล่านี้เป็นบุตรยาเฟลห์ {7:34} บุตรชายของเซเมอร์คือ อาหิ โรกาห์ เยฮูบาห์ และอารัม {7:35} บุตรชายของเฮเลมน้องชายของเขาคือ โศฟาห์ อิมนา เซเลช และอามัล {7:36} บุตรชายของโศฟาห์คือ สุอาห์ ฮารเนเฟอร์ ซูอัล เบรี อิมราห์ {7:37} เบเซอร์ โฮด ชัมมา ซิลซาห์ อิธราน และเบโอรา {7:38} บุตรชายของเยเธอร์คือ เยฟูเนห์ ปิสปา และอารา {7:39} บุตรชายของอุลาคคือ อาร่าห์ ฮันนีเอล และรีเซย {7:40} ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นคนของอาเซอร์ หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหารที่คัดเลือกไว้ เป็นเจ้านายใหญ่ จำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายเพื่อทำศึกสงครามเป็นสองหมื่นหกพันคน

{8:1} เบนยามินให้กำเนิดเบลามบุตรหัวปีของเขา อัชเบลคนที่สอง อาหะราห์คนที่สาม {8:2} โนฮาดคนที่สี่ ราฟาคนที่ห้า {8:3} และบุตรชายของเบลาคือ อัลดัท เก-รา อาบิฮูด {8:4} อาบิซวา นาอามาน อาโฮอาห์ {8:5} เก-รา เซฟูฟาน และหุราม {8:6} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฮูดา เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองเกบา และเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังเมืองมานาธาห์ {8:7} คือ นาอามาน อาหิยาห์ และเก-รา เขาทั้งหลายถูกกวาดไปเป็นเชลย และท่านให้กำเนิดบุตรชื่อยูสซาท และอาหิฮูด {8:8} และซาหะราอิมให้กำเนิดบุตรในดินแดนโมอับ ภายหลังจากที่เขาได้ไล่หุซิมและบาอาราภรรยาของเขาไปแล้ว {8:9} เขาให้กำเนิดบุตรกับโฮเดชภรรยาของเขาชื่อ โยบับ คิเบีย เม

ชา มัลคาม {8:10} เยอูส สาเคีย และมิมมาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเขา เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา {8:11} เขาให้กำเนิดบุตรกับหุซิมด้วยคือ อาปีทูป และเอลปาอัล {8:12} บุตรชายของเอลปาอัลคือ เอเบอร์ มิซอัม และเซเมต ผู้สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับหัวเมือง {8:13} และเบรียห์ และเซมา เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองอัยยาโลน ผู้ซึ่งขับไล่ชาวเมืองกัทไปเสีย {8:14} และอาทียา ซาซิก และเยรีโมท {8:15} เซบาดียาห์ อาราด เอเดอร์ {8:16} มีคาเอล อิซปัท และโยฮาเป็นบุตรชายของเบรียห์ {8:17} เซบาดียาห์ เมซูลลาม อิสติ เฮเบอร์ {8:18} อิซเมรีย ยิสลียาห์และโยบับเป็นบุตรชายของเอลปาอัล {8:19} ยาติม คิครี คับดี {8:20} เอลิเยนัย คิลเลชัย เอลีเอล {8:21} อาดาชาห์ เบโรอาห์ และซิมราทเป็นบุตรชายของซิมเอี {8:22} อิซปาน เอเบอร์ เอลีเอล {8:23} อับโดน คิครี ฮานัน {8:24} ฮานันยาห์ เอลาม อันธริยาห์ {8:25} อีฟไดยาห์ และเปนูเอลเป็นบุตรชายของซาซิก {8:26} ซัมเชรีย เซหะรียาห์ อาธาลียาห์ {8:27} ยาอาเรซียาห์ เอลียาห์ และคิครี เป็นบุตรชายของเยโรอัม {8:28} คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขาตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อยู่ในเยรูซาเล็ม {8:29} และในกิเบโอนก็มีบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์ {8:30} บุตรชายหัวปีของท่านชื่ออับโดน แล้วก็มี สุร์ คิช บาอัล นาตบ {8:31} เกโดร์ อาทียา เสเคอร์ {8:32} และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่ออิมเมอร์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย เขาอยู่กับญาติของเขา

{8:33} เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิช คิชให้กำเนิดบุตรชื่อชาอูล ชาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชวา อาบินาตบ และเอชบาอัล {8:34} และบุตรชายของโยนาธานคือ เมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์ {8:35} บุตรชายของมีคาห์คือ ปีโธน เมเลค ทาเรีย และอาหัส {8:36} และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮอัสดาห์ และเยโฮอัสดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อัสมาวทและคิมรี คิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา {8:37} โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบีนอา บุตรชายของบีนอาคือราฟา บุตรชายของราฟาชื่อเอลเอสาห์ บุตรชายของเอลเอสาห์คืออาเซล {8:38} อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้ป็นชื่อของเขา อัสรักม โบเครู อิซมาเอล เซอารียาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเซล {8:39} บุตรชายของเอเชกน้องชายของเขาคือ อุลามบุตรหัวปีของเขา เยชูซคนที่สอง และเอลีเฟเลทคนที่สาม {8:40} บุตรชายของอุลามเป็นคนที่เป้นทแกล้ว

ทหาร นักธนู มีลูกหลานมากหนึ่งร้อยห้าสิบคน คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นลูกหลานของเบนยามิน

{9:1} ดังนั้นอิสราเอลทั้งปวงได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย และดูเลิต ทะเบียนนี้ก็บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ ผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนเพราะการละเมิดของเขา {9:2} ฝ่ายพวกแรกที่เข้ามาอาศัยในที่กรรมสิทธิ์ของเขาอีกในบรรดาหัวเมืองของเขานั้น คืออิสราเอล พวกบุโรฮิต พวกเลวี และพวกคนใช้ประจำพระวิหาร {9:3} และในเยรูซาเล็มมีประชาชนบางคนในพวกยูดาห์ พวกเบนยามิน พวกเอฟราอิม และพวกมนัสเสห์ ได้อาศัยอยู่ {9:4} คืออูธัยเป็นบุตรชายอัมมีฮูด ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายอิมรี ผู้เป็นบุตรชายบานี ในพวกบุตรเปเรศ ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ {9:5} และจากคนซีโลห์คือ อาสาياهوบุตรหัวปี และบุตรชายของเขา {9:6} จากบุตรชายของเศ-ราห์คือ เยอูเอล กับญาติของเขาเป็นหกร้อยเก้าสิบคน {9:7} จากลูกหลานของเบนยามินคือ สัลล ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโฮดาเวียห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสเสนูอาห์ {9:8} อิบเนยาห์ บุตรชายเยโรอัม เอลาห์บุตรชายอุสซี ผู้เป็นบุตรชายมิดรี และเมซูลลามบุตรชายเซฟาติยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเรอูเอล ผู้เป็นบุตรชายอิบเนียห์ {9:9} และญาติของเขาตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นเก้าร้อยห้าสิบหกคน ทั้งสิ้นนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษตามเรือนบรรพบุรุษของเขา

{9:10} จากพวกบุโรฮิตมี เยดาชาห์ เยโฮยาริบ ยาคิน {9:11} และอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิลคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาทิบูบ เจ้าหน้าที่ปกครองของพระนิเวศแห่งพระเจ้า {9:12} และอาดาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรอัม ผู้เป็นบุตรชายปาซเซอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียาห์ และมาอาสีย ผู้เป็นบุตรชายอาดีเอล ผู้เป็นบุตรชายยาเซราห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลมิต ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ {9:13} และญาติของเขา หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา รวมเป็นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคน เป็นคนสามารถมากที่จะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า

{9:14} จากคนเลวีมี เซไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสซูป ผู้เป็นบุตรชายอัสรักม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ลูกหลานของเมราวี {9:15} กับบักบัคคาร์ เฮเรช กาลาล และมัถธานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคาห์ ผู้เป็นบุตรชายคิครี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ {9:16} และโอบาดีห์ ผู้เป็นบุตรชายเซไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน และเบเรคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสา ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์

ผู้อาศัยอยู่ในชนบทของชาวเนโทฟัท {9:17} ผู้เฝ้าประตูคือ ชัลลุม อักซูป ทัลโมน อาหิมาน และญาติของเขา ชัลลุมเป็นหัวหน้า {9:18} ประจำอยู่บนบันไดที่พระทวารของกษัตริย์ทางด้านตะวันออก คนเหล่านี้เป็นผู้เฝ้าประตูค่ายของคนเลวี {9:19} ชัลลุมเป็นบุตรชายโคเร ผู้เป็นบุตรชายเอบียาซาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ และญาติของเขา คือเรือนบรรพบุรุษของเขา คือคนโคราห์ เป็นผู้ดูแลการงานปรนนิบัติ เป็นผู้เฝ้าธรณีประตูของพลับพลา ดังบรรพบุรุษของเขา เป็นผู้ดูแลค่ายของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้ดูแลทางเข้า {9:20} และพิเนห์สบุตรชายเอเลอาซาร์ เป็นผู้ครอบครองเหนือเขาในกาลก่อน พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา {9:21} เศคาริยาห์ บุตรชายเมเชเลมียาห์ เป็นผู้เฝ้าทางเข้าประตูพลับพลาแห่งชุมนุม {9:22} ผู้ถูกเลือกเป็นผู้เฝ้าประตูที่ธรณีนี้นั้นมีสองร้อยสิบสองคน เขาขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ในชนบทของเขา ดาวิดและซามูเอลผู้ทำนายได้สถาปนาเขาไว้ในตำแหน่งหน้าที่ {9:23} ดังนั้นเขาและลูกหลานของเขาจึงเป็นผู้ดูแลประตูรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้เฝ้าประตูรั้วพระนิเวศแห่งพลับพลา {9:24} ผู้ดูแลประตูรั้วอยู่ทั้งสี่ด้าน คือด้านตะวันออก ตะวันตกเหนือ และใต้ {9:25} และญาติของเขาซึ่งอยู่ในชนบทของเขาต้องเข้ามาทุกเจ็ดวัน ตามเวลากำหนดเพื่อจะอยู่กับคนเหล่านี้

{9:26} เพราะนายประตูรั้วทั้งสี่คน ผู้เป็นพวกเลวีนั้น มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลห้องและคลังของพระนิเวศแห่งพระเจ้า {9:27} และเขาพักอาศัยอยู่รอบพระนิเวศของพระเจ้า เพราะหน้าที่เฝ้าตกอยู่กับเขา และเขามีหน้าที่เปิดทุกเช้า {9:28} บางคนเป็นคนดูแลเครื่องใช้ในการปรนนิบัติ เพราะว่าจะเบิกออกไปหรือส่งเข้ามาต้องนับทุกครั้ง {9:29} และบางคนถูกแต่งตั้งให้ดูแลภาชนะ และดูแลเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ดูแลยอดแป้ง น้ำองุ่น น้ำมัน กายาน และเครื่องเทศ {9:30} และบางคนซึ่งเป็นลูกหลานของบุโรหิตก็เตรียมเครื่องเทศประสม {9:31} และมีทที่รียาห์คนเลวีคนหนึ่ง ผู้เป็นบุตรหัวปีของชัลลุม คนโคราห์ มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลสิ่งที่ปิ้งในถาด {9:32} และญาติของเขาบางคน ซึ่งเป็นคนโคฮาต เป็นผู้ดูแลขนมปังหน้าพระพักตร์ มีหน้าที่จัดเตรียมทุกวันสะบาโต {9:33} ต่อไปนี้เป็นนักร้อง คือประมุขของบรรพบุรุษคนเลวี ผู้อาศัยอยู่ในห้องในพระวิหารไม่ต้องทำการปรนนิบัติอย่างอื่น เพราะเขาอยู่เวรทั้งกลางวันและกลางคืน {9:34} คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของคนเลวี ตามพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม

{9:35} ในกิเบโอนนั้นเยชีเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์ {9:36} และบุตรชายหัวปีของท่านชื่อ อับโดน แล้วก็มี สุร์ คีซ บาอัล เนอร์ นาตับ {9:37} เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกโลท {9:38} และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่อซิเมอัม และคนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย อยู่กับญาติของเขา {9:39} เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคีซ คีซให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคิซวา อาปินาตับ และเอซบาอัล {9:40} บุตรชายของโยนาธานชื่อเมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์ {9:41} บุตรชายของมีคาห์คือ บีโธน เมเลค ทาเรีย และอาหัส {9:42} และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อยาราค และยาราคให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อัสมาเวท และคิมรี และคิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา {9:43} โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา และบุตรชายของบิเนอาคือเรไฟยาห์ บุตรชายของเรไฟยาห์คือเอเลอาสาห์ บุตรชายของเอเลอาสาห์คืออาเซล {9:44} อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาทั้งหลายคือ อัสนิม โบเครอ อิซมาเอล เซอริยาห์ โอบาดีห์ และฮานัน เหล่านี้เป็นบุตรชายของอาเซล

{10:1} คนฟิลิสเตียได้สู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตียล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา {10:2} และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาปินาตับ และมัลคิซวา ราชโอรสของซาอูลเสีย {10:3} การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป และนักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู {10:4} แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า "จงชักดาบออก แทงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาทำลอบหลั่งแก่เรา" แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออก ทรงล้มทับดาบนั้น {10:5} และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาตายด้วย {10:6} ดังนั้นซาอูลก็สิ้นพระชนม์พร้อมกับราชโอรสทั้งสามของพระองค์ และราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ตายด้วยกัน {10:7} เมื่อบรรดาคนอิสราเอลผู้อยู่ในหุบเขาเห็นว่ากองทัพหนีไป และซาอูลกับโอรสของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาและหลบหนีไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น

{10:8} อยู่มาวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า เขาพบพระศพซาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา {10:9} เขาก็ถอดเครื่องทรงของพระองค์

เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป และส่งผู้สื่อสารไปทั่วดินแดนฟิลิสเตีย ให้นำข่าวดีไปยังรูปเคารพและประชาชนของเขา {10:10} เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารพระของเขา และเอาพระเศียรของพระองค์มัดไว้ในวิหารของพระดาโกน {10:11} แต่เมื่อชาวยาเบซกิเลอาดทั้งสิ้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่คนฟิลิสเตียได้กระทำแก่ซาอูล {10:12} ทหารเก่งกล้าทั้งสิ้นก็ลุกขึ้นไปเชิญพระศพของซาอูลและศพอีรอสของพระองค์ นำมาที่ยาเบซ และเขาก็ฝังพระอัฐินั้นใต้ต้นโอ๊กในยาเบซ และได้ดองอาหารเจ็ดวัน

{10:13} ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์ ในเรื่องที่พระองค์มิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงแสวงหาการนำโดยทรงปรึกษาคนทรงด้วย {10:14} และมีได้ทรงแสวงหาการนำจากพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงสังหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรชายเจสซี

{11:1} แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ชุมนุมอยู่ด้วยกันเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์ {11:2} ในกาลก่อน แม้เมื่อซาอูลทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'" {11:3} ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์โดยซามูเอล

{11:4} ดาวิดและคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปยังเยรูซาเล็ม คือเยบุส ที่นั่นคนเยบุสอยู่ ซึ่งเป็นชาวแผ่นดินนั้น {11:5} ชาวเมืองเยบุสทูลดาวิดว่า "พระองค์จะเสด็จเข้ามาที่นี่ไม่ได้" อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งแห่งศิโยนไว้คือนครของดาวิด {11:6} ดาวิดรับสั่งว่า "ผู้ใดที่โจมตีคนเยบุสได้ก่อนจะได้เป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา" และโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ได้ยกขึ้นไปก่อน ท่านจึงได้เป็นหัวหน้า {11:7} และดาวิดทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกว่า นครของดาวิด {11:8} และพระองค์ทรงสร้างเมืองรอบ ตั้งแต่มีลโลโดยรอบ และโยอาบก็ซ่อมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น {11:9} และดาวิดทรงจำเริญยิ่งขึ้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์

{11:10} ต่อไปนี้เป็นคนที่เด่นในพวกวีรบุรุษของดาวิด ผู้สนับสนุนพระองค์อย่างแข็งแรงในราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วยกันกับอิสราเอลทั้งสิ้น เชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล {11:11} ต่อไปนี้เป็นจำนวนวีรบุรุษของดาวิด คือยาโฮเบม คนอีกโมนี เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา เขายกหอกของเขาสู้คนสามร้อย และฆ่าเสียในคราวเดียวกัน {11:12} และในวีรบุรุษทั้งสาม คนที่ถัดเขาไปคือเอเลอาซาร์ บุตรชายโดโด คนอาโฮอาห์ {11:13} เขาอยู่กับดาวิดที่บีสดัมมิม เมื่อคนฟิลิสเตียชุมนุมกันทำสงครามที่นั่น มีที่ดินแปลงหนึ่งมีข้าวบาร์เลย์เต็มไปหมด และคนทั้งหลายก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย {11:14} แต่พวกเขาเฝ้าอยู่ท่ามกลางที่ดินแปลงนั้น และป้องกันมันไว้ ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสีย และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่ {11:15} สามคนในพวกทหารเอกทั้งสามสิบคนนั้นได้ลงไปถึงศิลาหาวาดิตที่ถ้ำดูลลัม เมื่อกองทัพบกของฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเรฟอิม {11:16} คราวนั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของคนฟิลิสเตียอยู่ที่เบธเลเฮม {11:17} ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า "โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮม ซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้" {11:18} แล้วคนทั้งสามก็แหกค่ายของคนฟิลิสเตียเข้าไป และดักน้ำมาจากบ่อเบธเลเฮมที่ข้างประตูเมือง นำเอามาถวายดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ {11:19} ตรัสว่า "ขอพระเจ้าของข้าทรงห้ามข้าไม่ให้กระทำอย่างนี้ ควรหรือที่ข้าจะดื่มโลหิตของคนเหล่านี้ผู้ที่เสี่ยงชีวิตของเขา เพราะด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขาเอง เขาได้นำน้ำนี้มา" เพราะฉะนั้นพระองค์จึงหาทรงดื่มไม่ ทว่าแล้วทหารสามคนนั้นได้กระทำสิ่งนี้ {11:20} ฝ่ายอาบิชัยน้องชายของโยอาบเป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกของท่านสู้คนสามร้อย และฆ่าเสีย และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น {11:21} ในสามคนนั้นท่านมีชื่อเสียงมากกว่าอีกสองคนนั้น และได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น {11:22} และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนเก่งกล้าแห่งเมืองชิบเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ เขาได้ฆ่าคนดูสิงโตของโมอับเสียสองคน เขาลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย {11:23} เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง เป็นชายรูปร่างใหญ่โต สูงห้าศอก คนอียิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพ่นทอผ้า แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขา และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์ และฆ่าเขาเสียด้วยหอกของเขาเอง

{11:24} สิ่งเหล่านี้เป็นบุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำ และได้ชื่อเสียงในหมู่พวกทแกล้วทหารสามคนนั้น {11:25} ดูเถิด เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่เขาไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ {11:26} นอกนั้นมีพวกทแกล้วทหารของกองทัพคือ อาสาแสน้องชายของโยอาบ เอลฮันันบุตรชายของโดโดชาวเบธเลเฮม {11:27} ชัมโมทชาวเมืองฮาโรร์ เฮเลศคนเบโลน {11:28} อีราบุตรชายอีกเชซชาวเมืองเทโคอา อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโทท {11:29} สิบเบดัย คนหุซัท อิลัย คนอาโหอาห์ {11:30} มาหะรีย ชาวเนโทฟาห์ เฮเลศ บุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ {11:31} อิลัย บุตรชายรีบัยแห่งเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน เบนยาห์ ชาวปิราโธน {11:32} หุรีย ชาวธัธรากาซซ์ อาบีเอล คนอารบัท {11:33} อัสมาวะท คนบาฮูริม เอลียาบา ชาวซาอัลโบน {11:34} ลูกหลานฮาเซมคนกิซัน โยนาธาน บุตรชายซากิชาวฮาราร์ {11:35} อาทียัม บุตรชายสาคาร์ชาวฮาราร์ เอลีฟัล บุตรชายเออร์ {11:36} เฮเฟอร์ คนเมเค-ราโธต์ อาหิยาห์ คนเบโลน {11:37} เฮสโร ชาวคารเมล นอารัย บุตรชายเอสบัย {11:38} โยเอล น้องชายนาธัน มิบฮาร์ บุตรชายฮากรี {11:39} เกลก คนอัมโมน นาหะรีย ชาวเบเอโรท ผู้ถืออาวุธของโยอาบ บุตรชายนางเศรฺยาห์ {11:40} อีรา คนอิทไรต์ การบ คนอิทไรต์ {11:41} อูรีอาห์ คนฮิตไทต์ ศาบาต บุตรชายอัคคัย {11:42} อาตินา บุตรชายชิชาคนรูเบน หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน และสามสิบคนด้วยกันกับเขา {11:43} ฮานัน บุตรชายมาอาคาห์ และโยซาฟัท คนมิทเน {11:44} อุลซียา ชาวอัชทาโรท ซามาและเยชีเอล บุตรชายโฮธามคนอาโรเออร์ {11:45} เยติยาเอล บุตรชายชิมรี และโยฮา น้องชายของเขา ชาวทิไซต์ {11:46} เอลีเอล คนมาหะไวต์ เยรีบัย และโยชาวิยาห์ บุตรชายเอลนาอัม และอิทมาห์ คนโมอับ {11:47} เอลีเอล โอเบด และยาอาสียเอล คนเมโซบัย

{12:1} ต่อไปนี้เป็นคนที่มาหาดาวิดที่ศิกลาก ขณะเมื่อท่านไปไหนไม่ได้สะดวกเพราะเหตุชาอูลบุตรชายคิซ เขาทั้งหลายเป็นคนในพวกทแกล้วทหาร ผู้ช่วยท่านในการรบ {12:2} เขาเป็นนักธนู เขาเหยียดหินด้วยสลึงและยิงธนูได้ด้วยมือขวาหรือมือซ้าย เขาเป็นคนเบนยามิน ญาติของชาอูล {12:3} อาหิเยเซอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาซ บุตรชายของเฮมาอาห์ชาวเมืองกิเบอาห์ และเยชีเอล กับเปเลธ บุตรชายของอัสมาวะท เบราคาห์และเยชูชาวอานาโทท {12:4} อิชมัยยาห์แห่งกิเบโอน ทแกล้วทหารในพวกสามสิบคนนั้น และเป็นหัวหน้าเหนือสามสิบคน

นั้น เยเรมีย ยาฮาซีเอล โยฮานัน โยซาบาดชาวเมืองเกเดราห์ {12:5} เอลูซัย เยรีโมท เบอัลยาห์ เขมาริยาห์ เซฟาธิยาห์คนฮารูฟ {12:6} เอลคานาห์ อิสซียาห์ อาซารเอล โยเอเซอร์ ยาไซเบอัม คนโคราห์ {12:7} และโยเอลาห์ กับ เซบาติยาห์ บุตรชายของเยโรธัมชาวเกโดร์ {12:8} มีทแกล้วทหารและผู้ชำนาญศึกจากคนกาตหนีเข้าไปหาดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร เขาชำนาญโล่และดั่ง ผู้ซึ่งหน้าของเขาเหมือนหน้าสิงโต และผู้ซึ่งรวดเร็วเหมือนละมั่งบนภูเขา {12:9} เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สอง เอลีอับที่สาม {12:10} มิซมันนาห์ที่สี่ เยเรมียที่ห้า {12:11} อัททัยที่หก เอลีเอลที่เจ็ด {12:12} โยฮานันที่แปด เอลซาบาดที่เก้า {12:13} เยเรมียที่สิบ มัคบันนัยที่สิบเอ็ด {12:14} คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาต เป็นนายทหารในกองทัพ ผู้น้อยก็เป็นนายร้อย ผู้ใหญ่ก็เป็นนายพัน {12:15} เหล่านี้เป็นคนที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรก เมื่อน้ำท่วมฝั่งทั้งล้น และให้คนที่อยู่ ณ ลุ่มแม่น้ำแตกหนีไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก {12:16} มีคนเบนยามินและยูดาห์มาเฝ้าดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็ง {12:17} ดาวิดทรงออกไปต้อนรับเขา และตรัสกับเขาว่า "ถ้าท่านทั้งหลายมาฉันมิตรเพื่อช่วยข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะพันผูกติดกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อขายข้าพเจ้าให้แก่ปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า แม้ว่าในมือของข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทั้งหลายทอดพระเนตร และทรงกล่าวโทษท่านทั้งหลายเถิด" {12:18} แล้วพระวิญญาณได้มาเหนืออามาสัย หัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชานั้น และเขาพูดว่า "ข้าแต่ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ ข้าแต่บุตรเจสซี สันติภาพ สันติภาพจงมีแก่พระองค์ และสันติภาพจงมีแก่ผู้ช่วยของพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงอุปถัมภ์พระองค์" แล้วดาวิดทรงรับเขาทั้งหลายไว้ และทรงตั้งให้เป็นนายทหารในกองทัพของพระองค์ {12:19} คนมนัสเสห์ด้วยได้หลบหนีไปเข้าฝ่ายดาวิดบ้าง เมื่อพระองค์ยกมากับคนฟีลิสเตียเพื่อทำสงครามกับชาอูล แต่พวกฝ่ายดาวิดมิได้ช่วยคนฟีลิสเตีย เพราะผู้ครอบครองของคนฟีลิสเตียได้หารือกันและส่งพระองค์กลับไปเสีย บอกว่า "เขาจะหลบหนีไปคืนดีกับชาอูลนายของเขา โดยเอาหัวของเราไปด้วย" {12:20} ขณะที่พระองค์ไปยังศิกลาก คนมนัสเสห์เหล่านี้หลบหนีไปสมทบพระองค์ คือ อัดนาห์ โยซาบาด เยติยาเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลีชู และคิลเลัย หัวหน้าบรรดากองพันในคนมนัสเสห์ {12:21} เขาทั้งหลายช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกปล้น เพราะ

เขาทั้งหลายเป็นทแกล้วทหารทั้งสิ้น และเป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ {12:22} ในสมัยนั้นทุกวันมีคนมาเข้าฝายดาวิด เพื่อจะช่วยเหลือพระองค์ จนเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า

{12:23} ต่อไปนี้เป็นจำนวนทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม ผู้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรนเพื่อจะมอบราชอาณาจักรของซาอูลให้กับพระองค์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ {12:24} คนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมีหกพันแปดร้อย เป็นทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม {12:25} จากคนสิเมโอน มีทแกล้วทหารชำนาญศึกเจ็ดพันหนึ่งร้อย {12:26} จากคนเลวีสี่พันหกร้อย {12:27} เยโฮยาดาเป็นหัวหน้าคนของอาโรน มีคนมากับท่านสามพันเจ็ดร้อย {12:28} ศาโดททแกล้วทหารหนุ่ม และคนจากเรือนบรรพบุรุษของเขาเองเป็นผู้บังคับบัญชาสี่สิบสองคน {12:29} จากคนเบนยามินญาติของซาอูลสามพันคน ซึ่งแต่ก่อนนี้จำนวนมากจงรักภักดีต่อราชวงศ์ซาอูล {12:30} จากคนเอฟราอิม ทแกล้วทหารแกล้วกล้าสองหมื่นแปดร้อยคน เป็นคนมีชื่อเสียงในเรือนบรรพบุรุษของเขา {12:31} จากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล หนึ่งหมื่นแปดพันคน ผู้ซึ่งเขาบังคับไว้ให้มาเชิญดาวิดไปเป็นกษัตริย์ {12:32} จากคนอิสสาคาร์ มีผู้รู้กาลเทศะ ทราบว่าอิสราเอลควรทำประการใด มีหัวหน้าสองร้อยคน และญาติของเขาทั้งสิ้นอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา {12:33} จากคนเศบูลุน มีห้าหมื่นคนที่ฝึกแล้วเตรียมพร้อมเข้าสู้รบ พร้อมสรรพด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงครามเพื่อช่วยเหลือ มีใช้ด้วยสองจิตสองใจ {12:34} จากคนนัฟทาลี ผู้บังคับบัญชานึ่งพัน ซึ่งมีคนถือโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน {12:35} จากคนดาน มีคนเตรียมพร้อมทำสงครามสองหมื่นแปดพันหกร้อยคน {12:36} จากคนอาเชอร์ สี่หมื่นคนฝึกพร้อมที่จะทำสงคราม {12:37} และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น จากคนรูเบน และคนกาด และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีหนึ่งแสนสองหมื่นคน ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม {12:38} ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมที่จะทำศึกได้มายังเฮโบรน ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ในทำนองเดียวกันบรรดาคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ก็เป็นใจเดียวกันที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์ {12:39} เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวันกินและดื่ม เพราะว่าพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา {12:40} ยิ่งกว่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายด้วยคือไกลออกไปถึงอิสสาคาร์ และเศบูลุน และนัฟทาลีได้จัดอาหารบรรทุกลา อูฐ ล่อ และวัว กับเสบียงอาหารมากมายเป็นเป้ง ขนมมะเดื่อ

ช่อองุ่นแห้ง น้ำองุ่น น้ำมัน วัวและแกะ เพราะว่ามีความขึ้นบานในอิสราเอล

{13:1} ดาวิดได้ทรงหารือกับนายพันและนายร้อยกับหัวหน้าทุกคน {13:2} และดาวิดตรัสกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงว่า "ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วย และถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราทั้งหลายส่งคนไปหาพี่น้องของเรา ผู้ที่เหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังบุโรhitและคนเลวีด้วย ผู้ซึ่งอยู่ในหัวเมืองและทุ่งหญ้าของเขา เพื่อให้เขาทั้งหลายมาหาพวกเราพร้อมกัน {13:3} และให้เราทั้งหลายนำหีบแห่งพระเจ้าของเรามายังเราอีก เพราะเราทั้งหลายมิได้ไถ่ถามถึงในสมัยของซาอูล" {13:4} ชุมนุมชนทั้งสิ้นนั้นก็พากันกล่าวว่าพวกเขาจะกระทำตาม เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของประชาชนทั้งสิ้น {13:5} เพราะฉะนั้นดาวิดจึงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้น ตั้งแต่ชิโหร์แห่งอียิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮามัท เพื่อจะเชิญหีบแห่งพระเจ้าจากศิรียาห์เยอาริม {13:6} ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไปยังบาบะลาห์ คือศิรียาห์เยอาริมซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อจากที่นั่นจะได้เชิญหีบของพระเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ประทับระหว่างพวกเครบู อันเป็นหีบที่เรียกกันตามพระนาม {13:7} และเขาทั้งหลายก็บรรทุกหีบของพระเจ้าไปในเกวียนเล่มใหม่จากเรือนของอาบีนาดับ และอุสซาทห์กับอาหิโยเป็นคนขับเกวียน {13:8} และดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงก็ร่าเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเต็มกำลังของเขาทั้งหลาย ด้วยเพลง พิณเขาคู่ พิณใหญ่ รำมะนา นาบ และแตร

{13:9} และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงลานนวดข้าวของคิโดน อุสซาทห์ก็เหยียดมือออกกุมหีบไว้เพราะว่าสะดุด {13:10} และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พลุ่งขึ้นต่ออุสซาทห์ และพระองค์ทรงประหารเขา เพราะเขาเหยียดมือออกยังหีบนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า {13:11} และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออุสซาทห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรตอุสซาทห์ จนถึงทุกวันนี้ {13:12} และดาวิดทรงเกรงกลัวพระเจ้าในวันนั้น และพระองค์ตรัสว่า "เราจะนำหีบของพระเจ้าไปบ้านไปเมืองอย่างไรได้" {13:13} ดาวิดจึงมิได้ทรงย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด แต่ทรงนำหีบแะไปไว้ที่บ้านโอเบเดโอดมนกัท {13:14} และหีบของพระเจ้าได้ค้างอยู่กับครวเรือนของโอเบเดโอดมนกัทที่เรือนของเขาสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ครวเรือนของโอเบเดโอดมนกัททั้งสิ้นซึ่งเขาได้อยู่

{14:1} อีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ทรงส่งผู้สื่อสารมาเฝ้า

ดาวิด และทรงส่งไม้สนสี่ดาร์ ทั้งข้างก่อและข้างไม้เพื่อจะสร้างวังถวายพระองค์ {14:2} และดาวิดทรงทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล เพราะพระราชอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ {14:3} และดาวิดทรงรับมเหสีเพิ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และดาวิดทรงให้กำเนิดโอรสและธิดาอีก {14:4} ต่อไปนี้เป็นชื่อราชบุตรซึ่งพระองค์ทรงมีในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โชบับ นาทัน ซาโลมอน {14:5} อิบฮาร์ เอลีชูอา เอลเปเลท {14:6} โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย {14:7} เอลีซามา เบเอลยาดา เอลีเฟเลท {14:8} เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด ดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นก็เสด็จออกไปสู้รบกับเขาทั้งหลาย {14:9} ฝ่ายคนฟีลิสเตียได้มาปล้นในหุบเขาเรฟาอิม {14:10} และดาวิดก็ทรงทูลถามพระเจ้าว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปต่อสู้ฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพระองค์หรือ" และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบพระองค์ว่า "ขึ้นไปเถอะ และเราจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า" {14:11} และพระองค์เสด็จไปยังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะเขาทั้งหลายที่นั่น และดาวิดตรัสว่า "พระเจ้าทรงทะเลาะวิวาทกับข้าพเจ้าเหมือนดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส" เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า บาอัลเปราซิม {14:12} เขาทั้งหลายก็ทิ้งรูปเคารพของเขาเสียที่นั่น และดาวิดก็ทรงมีพระบัญชา และรูปเคารพเหล่านั้นก็ถูกเผาด้วยไฟเสียหมด {14:13} และคนฟีลิสเตียยังมาปล้นในหุบเขาที่นั่นอีก {14:14} และเมื่อดาวิดทูลถามพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสตอบพระองค์ว่า "เจ้าอย่าขึ้นไปตามเขา จงอ้อมไปและโจมตีเขาที่ตรงข้ามกับหมู่บ้านหมอน {14:15} และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพอยู่ที่ยอดหมู่บ้านหมอนแล้ว จงออกไปทำศึก เพราะว่าพระเจ้าได้เสด็จออกไปข้างหน้าเพื่อโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย" {14:16} และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์ และเขาทั้งหลายโจมตีกองทัพคนฟีลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนถึงเมืองเกเซอร์ {14:17} กิตติศัพท์ของดาวิดก็ลือไปสู่มิถิลาประเทศทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ทรงให้ประชาชาติทั้งปวงครั่นคร้ามดาวิด

{15:1} ดาวิดทรงสร้างพระราชวังของพระองค์หลายหลังในนครดาวิด และพระองค์ทรงเตรียมที่ไว้สำหรับหีบของพระเจ้าและทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ {15:2} แล้วดาวิดตรัสว่า "นอกจากคนเลวีแล้วไม่ควรที่คนอื่นจะหามหีบของพระเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเขาให้หามหีบของ

พระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์เป็นนิตย์" {15:3} และดาวิดทรงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้นที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบของพระเยโฮวาห์มาสู่ที่ของหีบนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้ {15:4} และดาวิดทรงรวบรวมลูกหลานของอาโรนและคนเลวี {15:5} คือจากลูกหลานของโคฮาท ได้อูรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยยี่สิบคน {15:6} จากลูกหลานของเมรารี ได้อาสายาห์เป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาสองร้อยยี่สิบคน {15:7} จากลูกหลานของเกอร์โซม ได้อิเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสามสิบคน {15:8} จากลูกหลานของเอลีซาฟาน ได้เซไมอาห์เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาสองร้อยคน {15:9} จากลูกหลานของเฮโบรน ได้อีเลเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาแปดสิบคน {15:10} จากลูกหลานของอูสซีเอล ได้อัมมีนาดับเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสิบสองคน {15:11} แล้วดาวิดทรงเรียกศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิต และคนเลวีคือ อูรีเอล อาสายาห์ โยเอล เซไมอาห์ เอลีเอล และอัมมีนาดับ {15:12} และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นประมุขของบรรพบุรุษของคนเลวี จงชำระตัวของเจ้าเสีย ทั้งเจ้าและพี่น้องของเจ้า เพื่อเจ้าจะนำหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ให้ {15:13} เพราะเจ้ามิได้ไปหามเสียแต่ครั้งแรก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงทรงทลายออกมาเหนือเรา เพราะเรามีได้แสวงหาตามระเบียบอันสมควร" {15:14} แล้วปุโรหิตและคนเลวีจึงได้ชำระตัวของเขาเพื่อจะเชิญหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา {15:15} และคนเลวีได้หามหีบของพระเจ้าบนบ่าด้วยคานหาม ดังที่โมเสสได้บัญชาเขาไว้ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ {15:16} ดาวิดได้ทรงบัญชาแก่บรรดาหัวหน้าของคนเลวีให้แต่งตั้งพี่น้องของเขาให้เป็นนักร้องเล่นเครื่องดนตรี มีพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และฉาบ เพื่อทำเสียงดังด้วยความชื่นบาน {15:17} คนเลวีจึงแต่งตั้งเสมานบุตรชายโยเอล และพี่น้องของเขาคือ อาสาฟ บุตรชายเบเรคียาห์ และจากลูกหลานเมรารีพี่น้องของเขา คือ เอธานบุตรชายคูชายาห์ {15:18} และพร้อมกับเขาได้แต่งตั้งพี่น้องของเขาในอันดับสองคือ เสคารียาห์ เบน ยาอาซียเอล เซมิราโมท เยฮียเอล อุนนี เอลียับ เบนโยนาห์ มาอาเสอาห์ มัททียาห์ เอลีฟิล และมิกเนยาห์ และโอบเอดเอโดมกับเยฮียเอล เป็นคนเฝ้าประตู {15:19} นักร้องคือ เสมาน อาสาฟ เอธาน เป็นคนตีฉาบทองเหลือง {15:20} เสคารียาห์ อาซียเอล เซมิราโมท เยฮียเอล อุนนี เอลียับ มาอาเสอาห์ และเบนโยนาห์ เล่นพิณใหญ่ตามสำเนียงอาลาโมท {15:21}

แต่มีทิตียาห์ เอลีฟล มิกเนยาห์ โอเบเดโอดม เยอีเอล และอาซาซียาห์ เป็นผู้นำด้วยพิณเขาต่อตามสำเนียงเซมิไนท์ {15:22} เคนานียาห์หัวหน้าของคนเลวีในเรื่องเพลงเป็นผู้อำนวยการเพลง เพราะเขาเข้าใจดี {15:23} เบเรคียาห์ และเอลคานาห์ เป็นนายประตูป่าหีบ {15:24} เซบานียาห์ เยโฮซาฟัท เนธันเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบไนยาห์ และเอลีเยเซอร์บุโรหิตได้เป่าแตรหน้าหีบของพระเจ้า โอเบเดโอดม และเยฮียาห์เป็นนายประตูป่าหีบด้วย

{15:25} ดาวิด และบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอล และผู้บัญชากองพัน จึงได้ไปนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ขึ้นจากเรือนของโอเบเดโอดมด้วยความเปรมปรีดี {15:26} อยู่มาเพราะพระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้ เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว {15:27} ดาวิดทรงฉลองพระองค์ ผ้าป่านเนื้อละเอียด ทั้งคนเลวีทั้งปวงผู้หามหีบ และนักร้อง และเคนานียาห์ผู้อำนวยการเพลงของนักร้อง และดาวิดทรงเอาโศปผ้าป่าน {15:28} ดังนั้นแหละคนอิสราเอลทั้งปวงได้นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก เสียงแตร และฉาบ และทำเพลงเสียงดังด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่

{15:29} และต่อมาเมื่อหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาถึงนครดาวิดแล้ว มีคาลราษธิดาของซาอูลแลดูตามช่องพระแกลเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงเดินรำและทรงรำเริงอยู่ พระนางก็มีใจดูหมิ่นพระองค์

{16:1} และเขาทั้งหลายได้นำหีบของพระเจ้าเข้ามา วางไว้ภายในเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ให้ และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเจ้า {16:2} และเมื่อดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ประชาชนในพระนามพระเยโฮวาห์ {16:3} และทรงแจกขนมปังคนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมองุ่นแก่คนละอัน แก่บรรดาประชาชนอิสราเอลทั้งชายและหญิง {16:4} และพระองค์ทรงตั้งคนเลวีบางคนให้เป็นผู้ปรนนิบัติหน้าหีบของพระเยโฮวาห์ ให้ระลึกถึง ถวายโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอล {16:5} อาสาฟเป็นหัวหน้า และรองท่านคือเศคาริยาห์ เยอีเอล เชมิราโมท เยอีเอล มีทิตียาห์ เอลีอับ เบไนยาห์ โอเบเดโอดม และเยอีเอล ผู้ซึ่งจะเล่นพิณใหญ่และพิณเขาคู่ อาสาฟเป็นคนตีฉาบ {16:6} และเบไนยาห์กับยาซาซียาห์บุโรหิตจะเป่าแตรเรื่อยไปหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า

{16:7} แล้วในวันนั้นดาวิดทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้

มีการร้องเพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์โดยอาสาฟและพี่น้องของท่าน {16:8} "จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ่มแก่ชนชาติทั้งหลาย {16:9} จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ {16:10} จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี {16:11} จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป {16:12} จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ {16:13} โอ เชื้อสายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ ลูกหลานของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์ {16:14} พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก {16:15} จงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวาทะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ {16:16} คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค {16:17} ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ {16:18} ว่า 'เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย' {16:19} เมื่อเจ้าทั้งหลายยังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น {16:20} พนजरไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง {16:21} พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนาบทกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา {16:22} ว่า 'อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา' {16:23} แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน {16:24} จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย {16:25} เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง {16:26} เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ {16:27} เกียรติและความโอ้อวดระการมืออยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ กำลังและความขึ้นบานอยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์ {16:28} ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์ {16:29} จง

ถวายสงาราคีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวห์ จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าพระองค์ จงนมัสการพระเยโฮวห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ {16:30} ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ พิภพถูกสถาปนาแล้ว จะไม่หวั่นไหวเลย {16:31} จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้เขาพูดในหมู่บรรดาประชาชาติว่า ‘พระเยโฮวห์ทรงครอบครอง’ {16:32} ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ให้ทุ่งนาเรียงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น {16:33} แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะร้องเพลง เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวห์ ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก {16:34} โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวห์เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {16:35} และท่านจงกล่าวว่า ‘โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอจงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งปวงให้พ้นจากประชาชาติทั้งหลาย เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และเรียงโลดในการสรรเสริญพระองค์’ {16:36} จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่ในนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล” แล้วประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า “เอเมน” และได้สรรเสริญพระเยโฮวห์

{16:37} ดาวิดจึงทรงให้อาสาฟและพี่น้องของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวห์ ให้ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นเรื่อยไปตามงานประจำวันที่ต้องทำ {16:38} ทั้งโอเบดเอโดมและพี่น้องหกสิบแปดคนของท่านด้วย ฝ่ายโอเบดเอโดมบุตรชายเยธูธกับโฮสาห์ให้เป็นคนเฝ้าประตู {16:39} และพระองค์ทรงให้ศาโดกปุโรหิต กับพี่น้องของท่านผู้เป็นปุโรหิต อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวห์ซึ่งอยู่ในปูชนียสถานสูงเมืองกิเบโอน {16:40} เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวห์บนแท่นเครื่องเผาบูชาในเวลาเช้า เวลาเย็นเสมอ ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาอิสราเอล {16:41} เฮมานและเยธูธอยู่กับเขาทั้งหลายและบรรดาคนอื่นที่ถูกเลือก และบ่งชื่อไว้ให้ถวายโมทนาแด่พระเยโฮวห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ {16:42} และพร้อมกับเขาเฮมานและเยธูธมีเศแรและฉาบเพื่อบรรเลง และเครื่องดนตรีประกอบเพลงถวายพระเจ้า ลูกหลานของเยธูธได้รับแต่งตั้งให้ประจำประตู {16:43} และประชาชนทั้งปวงต่างก็จากไปยังบ้านของตน และดาวิดเสด็จกลับเพื่ออวยพรแด่ราชวงศ์ของพระองค์

{17:1} อยู่มาเมื่อดาวิดประทับในพระราชวังของพระองค์ ดาวิดตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า “ดูเถิด เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสัตรี แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวห์อยู่ภายใต้मान” {17:2} และนาธันทูลดาวิดว่า “ขอพระองค์ทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์” {17:3} แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวณะของพระเจ้ามาถึงนาธันว่า {17:4} “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศให้เราอยู่ {17:5} เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์มาจนกระทั่งวันนี้ แต่เราได้ไปจากเต็นท์นี้ถึงเต็นท์โน้น และจากพลับพลาแห่งนี้ถึงแห่งโน้น {17:6} ในที่ต่างๆที่เราเคลื่อนไปมากับอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสัปดาห์กับผู้วินิจฉัยของอิสราเอลคนใดผู้ที่เราได้บัญชาให้เขาเลี้ยงดูประชาชนของเราหรือว่า “ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสัตรีให้แก่เรา”

{17:7} เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวห์จอมโยธาตรัสว่า เราได้เอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา {17:8} และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเราได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตอย่างกับชื่อเสียงของผู้ยิ่งใหญ่ในโลก {17:9} และเราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวาดใจอีก และคนชั่วจะไม่มาตีปล้นเขาตั้งแต่ก่อนมา {17:10} ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปราบปรามศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า ยิ่งกว่านั้นอีก เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ {17:11} และอยู่มาเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบแล้ว เจ้าจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา {17:12} เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิรันดร์ {17:13} เราจะเป็ดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนหน้านั้น {17:14} แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิรันดร์ เรา จะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิรันดร์” {17:15} นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านั้นทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

{17:16} แล้วกษัตริย์ดาวิดก็เสด็จเข้าไปประทับนั่งต่อ

พระพักตร์พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และราชวงศ์ของข้าพระองค์เป็นอะไรเล่าที่พระองค์ทรงนำข้าพระองค์มาไกลจนถึงเพียงนี้ {17:17} โอ ข้าแต่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นของเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะพระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น และทรงมองข้าพระองค์ตามชนชั้นของมนุษย์ที่มีฐานะอันสูงส่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า {17:18} และดาวิดจะกล่าวทูลอะไรแก่พระองค์ได้อีกในเรื่องเกียรติอันทรงประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ {17:19} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อทรงเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำการใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้นเพื่อจะกระทำให้สิ่งใหญ่นี้เป็นที่รู้จักกันไป {17:20} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หามีผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือพระองค์ ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อินกับหูของข้าพระองค์ {17:21} ประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปไถ่ให้เป็นประชาชนของพระองค์ เพื่อทรงกระทำให้พระองค์มีพระนามใหญ่ยิ่งโดยสิ่งที่ใหญ่โตน่าสะพรึงกลัวในการที่ทรงขับไล่ประชาชาติทั้งหลายให้พ้นหน้าประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงไถ่มาจากอียิปต์ {17:22} และพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลประชาชนของพระองค์เป็นประชาชนของพระองค์เป็นนิตย์ และข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย {17:23} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฉะนั้นบัดนี้ขอให้พระวจนะซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์จงดำรงอยู่เป็นนิตย์ และขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสแล้วนั้นเถิด {17:24} และขอพระนามของพระองค์สถาปนาไว้และเกรียงไกรอยู่เป็นนิตย์ ว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าแก่อิสราเอล' และวงศ์ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะถูกสถาปนาไว้ต่อพระพักตร์ของพระองค์ {17:25} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงสร้างวงศ์ให้ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงได้ประสบความสำเร็จที่หาญที่จะอธิษฐานต่อพระพักตร์ของพระองค์ {17:26} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งที่ดีนี้ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ {17:27} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะทรงอวยพระพรแก่วงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อวงศ์นั้นจะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์

พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าสิ่งใดที่พระองค์ทรงอวยพระพร สิ่งนั้นก็ได้รับพระพรเป็นนิตย์"

{18:1} และอยู่ต่อมาดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงปราบปรามเขาเสีย ทรงยึดเมืองกัทและชนบทของเมืองนั้นจากมือคนฟีลิสเตีย {18:2} และพระองค์ทรงโจมตีโมอับ และคนโมอับก็เป็นผู้รับใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวาย {18:3} ดาวิดทรงโจมตีชาวตัดเอเซอร์กษัตริย์ของเมืองโศบัทด้วยตรงไปยังเมืองฮามัท ขณะเมื่อพระองค์เสด็จไปตั้งอาณาจักรปกครองของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส {18:4} และดาวิดทรงยึดรถรบจากท่านมาหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดพัน และทหารราบสองหมื่น และดาวิดทรงตัดเอ็นโคนขาฆ่ารถรบเสียสิ้น แต่ทรงเหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน {18:5} และเมื่อคนซีเรียแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วยชาวตัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบัท ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน {18:6} แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมในซีเรียแห่งเมืองดามัสกัส และคนซีเรียเป็นผู้รับใช้ของดาวิด และนำบรรณาการมาถวาย ดาวิดเสด็จไป ณ ที่ใด พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่พระองค์ที่นั่น {18:7} ดาวิดทรงยึดโล่ทองคำที่ผู้รับใช้ของชาวตัดเอเซอร์ถือ และทรงนำมาที่เยรูซาเล็ม {18:8} ดาวิดทรงยึดทองเหลืองเป็นอันมากจากเมืองทิบาทและจากเมืองดูน หัวเมืองของชาวตัดเอเซอร์ ซึ่งซาโลมอนทรงใช้สร้างชั้นสาครทองเหลืองและเสา และเครื่องใช้ทองเหลือง {18:9} เมื่อโทอกษัตริย์แห่งเมืองฮามัทได้อินว่าดาวิดทรงโจมตีกองทัพทั้งสิ้นของชาวตัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบัทแล้ว {18:10} พระองค์ทรงให้ฮาโดรัมโอรสของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิดเพื่อรับเสด็จ และถวายพระพรที่พระองค์ทรงรบกับชาวตัดเอเซอร์ และทรงชนะ (เพราะว่าชาวตัดเอเซอร์ได้สู้รบกับโทอับอยู่) และพระองค์ได้ส่งของทุกอย่างที่ทำด้วยทองคำ ด้วยเงิน และด้วยทองเหลืองมาถวาย {18:11} และกษัตริย์ดาวิดทูลถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับเงินและทองคำ ซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชาติทั้งปวง จากเอโดม โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย และอามาเลซ {18:12} และอาบิซัยบุตรชายนางเศรยาห์ได้ประหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนเสียในหุบเขาเกลีอ {18:13} และท่านตั้งทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นได้เป็น คนรับใช้ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด {18:14} ดาวิดจึงทรงครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น {18:15} และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์

เป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิอุดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ {18:16} และศาโดกบุตรชายอาหิหุบและอาบีเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต และชาวซาเป็นราชเลขา {18:17} และเบนินยาห์บุตรชายเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเครธีและคนเปเลท และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าในราชการของกษัตริย์

{19:1} และอยู่ต่อมาภายหลังนี้นาหาซกษัตริย์ของคนอัมโมนสิ้นพระชนม์ และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองครองแทน {19:2} และดาวิดตรัสว่า "เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนโอรสของนาหาซ เพราะว่าบิดาของท่านได้แสดงความเมตตาต่อเรา" ดาวิดจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปเล่าโลมท่านเกี่ยวกับบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็มายังฮานูนในแผ่นดินของคนอัมโมน เพื่อจะเล่าโลมท่าน {19:3} แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนว่า "พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ข้าราชการของท่านมาหาพระองค์เพื่อค้นหาและคว้าและสอดแนมแผ่นดินมิใช่หรือ" {19:4} ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดและโกนเขาเสีย และตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป {19:5} เมื่อมีบางคนไปทูลดาวิดถึงเรื่องคนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงใช้ให้ไปรับเขา เพราะคนเหล่านั้นอายุมาก และกษัตริย์ตรัสว่า "จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึงค่อยกลับมา" {19:6} เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด ฮานูนและคนอัมโมนจึงส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างรถรบและพลม้าจากเมโสโปเตเมีย จากซีเรีย มาอาคาห์ และจากโศบาร์ {19:7} เขาได้จ้างรถรบสามหมื่นสองพันคันและกษัตริย์แห่งเมืองมาอาคาห์กับกองทัพของท่าน ผู้ซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา และคนอัมโมนก็รวบรวมกันมาจากหัวเมืองของเขาทั้งหลาย และมาทำสงคราม {19:8} เมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นจึงใช้โยอาบและกองทัพแกล้วทหารทั้งสิ้นไป {19:9} คนอัมโมนออกมาจัดทัพตรงหน้าประตูเมือง และบรรดากษัตริย์ที่ยกมาอยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก {19:10} เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนั้นชานาอยู่ข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาจากบรรดาคคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วและจัดทัพเข้าไปต่อสู้คนซีเรีย {19:11} ส่วนคนของท่านที่เหลืออยู่ ท่านก็มอบไว้ใน การบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน คนเหล่านั้นก็จัดเข้าสู่กับคนอัมโมน {19:12} และท่านพูดว่า "ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเราแล้วเจ้าจงช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะช่วยเจ้า" {19:13} จงมี

ความกล้าหาญเกิด และให้เราประพาดตัวอย่างกล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองของพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด" {19:14} ดังนั้นโยอาบและประชาชนผู้อยู่กับท่านได้เข้ามาใกล้ข้างหน้าคนซีเรียเพื่อสู้รบกัน และเขาทั้งหลายก็แตกหนีไปต่อหน้าท่าน {19:15} และเมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาก็หนีไปให้พ้นหน้าอาบีชัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม {19:16} แต่เมื่อคนซีเรียเห็นว่าเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอล เขาจึงส่งผู้สื่อสารไปนำคนซีเรียซึ่งอยู่ปากแม่น้ำข้างโน้นออกมา มีโซฟัดผู้บังคับบัญชากองทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย

{19:17} และเมื่อมีคนกราบทูลดาวิด พระองค์ก็ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาหาเขา และจัดทัพต่อสู้กับเขา และเมื่อดาวิดทรงจัดทัพเข้าต่อสู้กับคนซีเรีย เขาทั้งหลายต่อสู้กับพระองค์ {19:18} และคนซีเรียก็หนีไปต่อหน้าอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียคือคนของรถรบเจ็ดพันคนและทหารราบสี่หมื่นคน และฆ่าโซฟัดผู้บัญชาการกองทัพของเขาทั้งหลายด้วย {19:19} และเมื่อผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล เขาก็ยอมทำสันติภาพกับดาวิด และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ คนซีเรียจึงไม่ช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

{20:1} และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ โยอาบก็นำกำลังกองทัพไปกวาดล้างแผ่นดินของคนอัมโมน และมาล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม และโยอาบก็โจมตีเมืองรับบาห์ และคว้าเมืองนั้นเสีย {20:2} และดาวิดทรงถอดมงกุฎจากพระเศียรของกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบว่ามีมงกุฎนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งต่อมากอยู่บนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงรับของจากเมืองนั้นได้ข้าวของเป็นอันมาก {20:3} พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา ตั้งเขาให้ทำงานหนักอยู่กับเลื่อยและเหล็กชุดและขวาน และดาวิดทรงกระทำเช่นนั้นแก่หัวเมืองทั้งสิ้นของคนอัมโมน แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับสู่เยรูซาเล็ม

{20:4} และอยู่มาภายหลังเกิดสงครามขึ้นกับคนฟิลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ แล้วสิบเบดัยคนหุซาก็ได้สังหารลิบัยผู้เป็นลูกหลานของคนยักษเสีย และคนฟิลิสเตียก็ถูกปราบปราม {20:5} และมีสงครามกับคนฟิลิสเตียอีก และเอลฮานันบุตรชายยาอีร์ได้ฆ่าลามีน้องชายของโกลิอัทชาว กัทเสีย ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทอผ้า {20:6} และ

มีสงครามที่เมืองกัทท็อก มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีมือข้างหนึ่งมีนิ้วหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว จำนวนยี่สิบสี่นิ้ว และเขาเป็นบุตรชายของคนยักษ์ด้วย {20:7} และเมื่อเขาทำทนายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายซีเมอาพระเชษฐาของดาวิดก็ประหารเขาเสีย {20:8} คนเหล่านี้ยังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท และเขาล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์

{21:1} ซาตานได้ยื่นขึ้นต่อสู้อิสราเอล และดลพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล {21:2} ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพว่า "จงไปนับอิสราเอลตั้งแต่เมืองเบเออร์เชบาถึงเมืองดาน แล้วนำรายงานมาให้เราเพื่อจะได้ทราบจำนวนรวมของเขาทั้งหลาย" {21:3} แต่โยอาบทูลว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มประชาชนของพระองค์อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่แล้ว ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่ประชาชนนี้ทั้งสิ้นเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพระองค์ มิใช่หรือ โฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงรับสั่งเช่นนี้ โฉนพระองค์จึงทรงนำการละเมิดมาสู่อิสราเอล" {21:4} แต่โยอาบขัดรับสั่งของกษัตริย์มิได้ โยอาบจึงจากไป และไปตลอดคนอิสราเอลทั้งสิ้น และกลับมายังเยรูซาเล็ม {21:5} และโยอาบถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ดาวิด ในอิสราเอลทั้งสิ้นมีหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่ชักดาบ และในยูดาห์มีสี่แสนเจ็ดหมื่นคนที่ชักดาบ {21:6} แต่ท่านมิได้นับเลวีและเบนยามินท่ามกลางจำนวนนั้นด้วย เพราะว่าพระดำรัสของกษัตริย์เป็นที่น่ารังเกียจแก่โยอาบ

{21:7} แต่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงลงโทษอิสราเอล {21:8} และดาวิดทูลพระเจ้ว่า "ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งในการที่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งนี้ ข้าแต่พระองค์ บัดนี้ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้กระทำการอย่างโง่เขลามาก" {21:9} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับกาดผู้ทำนายของดาวิดว่า {21:10} "จงไปบอกดาวิดว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า'" {21:11} กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงเลือกเอาตามที่เราพอใจ {21:12} คือ กันดารอาหารสามปี หรือการล้างผลาญโดยศัตรูของเจ้าสามเดือนขณะที่ดาบของศัตรูจะขับเจ้าหนี หรือดาบของพระเยโฮวาห์สามวัน คือโรคระบาดบนแผ่นดิน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทำลายทั่วไปในดินแดนทั้งสิ้นของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงพิจารณาว่าจะให้ข้าพระองค์กราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มาว่าประการใด" {21:13} แล้วดาวิดตรัสกับ

กาดว่า "เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เรตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เรตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย" {21:14} ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายเจ็ดหมื่นคน {21:15} และพระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลาย พระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตร และพระองค์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น และพระองค์ตรัสกับทูตสวรรค์ผู้ทำลายนั้นว่า "พอแล้วยับยั้งมือของเจ้าได้" ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน {21:16} และดาวิดแห่งนพระพักตร์ทรงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ยืนระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ และในมือถือดาบที่ชักออกเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลผู้ได้สวมผ้ากระสอบแล้ว ก็ซบหน้าลง {21:17} และดาวิดทูลพระเจ้ว่า "ข้าพระองค์มิใช่หรือที่บัญชาให้นับประชาชนข้าพระองค์เป็นผู้ได้กระทำความบาป และได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งนัก แต่บรรดาแกะเหล่านี้เขาได้กระทำอะไร โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ และราชวงศ์ของข้าพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นอยู่เหนือประชาชนของพระองค์"

{21:18} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า ให้ดาวิดขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน {21:19} ดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาด ซึ่งท่านได้กราบทูลในพระนามของพระเยโฮวาห์ {21:20} ฝ่ายโอรันกำลังนวดข้าวสาลีอยู่ โอรันหันมาเห็นทูตสวรรค์ และบุตรชายสี่คนของท่านที่อยู่กับท่านก็ซ่อนตัวเสีย {21:21} เมื่อดาวิดเสด็จมายังโอรันนั้น โอรันมองเห็นดาวิด และออกไปจากลานนวดข้าวถวายบังคมดาวิดด้วยซบหน้าลงถึงดิน {21:22} และดาวิดตรัสกับโอรันว่า "จงให้ที่ลานนวดข้าวแก่เราเถิด เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนนั้น จงให้แก่เราตามราคาเต็ม เพื่อว่าโรคระบาดนั้นจะได้ระงับเสียจากประชาชน" {21:23} แล้วโอรันกราบทูลดาวิดว่า "ขอทรงรับไปเถิดพะย่ะค่ะ และขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์กระทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด นี่พะย่ะค่ะ ข้าพระองค์ขอถวายวัวสำหรับเครื่องเผาบูชา และถวายเลื้อนนวดข้าวให้เป็นฟืน แล้วข้าวสาลีเป็นธัญญาบูชา ข้าพระองค์ขอถวายหมด" {21:24} แต่กษัตริย์ดาวิดตรัสกับโอรันว่า "ห้ามมิได้ แต่เราจะซื้อเอาตามราคาเต็ม เราจะไม่เอาของของเจ้าถวายพระเยโฮวาห์ หรือถวายสิ่งที่เรามิได้เสียค่าเป็นเครื่องเผา

บูชา" {21:25} ดาวิดจึงทรงชำระให้โอโรนันเป็นทองคำนำหนักหกร้อยเชเชลเพื่อที่นั่น {21:26} ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา และกราบทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บนแท่นเครื่องเผาบูชา {21:27} แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงบัญชาทูตสวรรค์ และท่านก็เอาดาบใส่ฝักเสียบ {21:28} ครั้งนั้น เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอโรนันคนเยบส พระองค์ก็ทรงถวายสัตว์บูชาที่นั่น {21:29} เพราะพลับพลาของพระเยโฮวาห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเครื่องเผาบูชาในเวลานั้นอยู่ในปูชนียสถานสูงที่กิเบโอน {21:30} แต่ดาวิดจะไปทูลถามพระเจ้าที่นั่นไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

{22:1} แล้วดาวิดตรัสว่า "นี่แหละพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่แหละแท่นเครื่องเผาบูชาสำหรับอิสราเอล" {22:2} ดาวิดทรงบัญชาให้รวบรวมคนต่างด้าวที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงจัดคนสังกัดหินให้เตรียมหินศักดิ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า {22:3} ดาวิดยังทรงจัดสะสมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นตะปูของบานประตูรั้วและเป็นเหล็กหนึบ ทั้งทองเหลืองเป็นจำนวนมาก เหลือที่จะใช้ได้ {22:4} และไม้สนสีดาร์นับไม่ถ้วน เพราะว่าชาวไซดอน และชาวไทระ ได้นำไม้สนสีดาร์จำนวนมากมายาถวายดาวิด {22:5} เพราะดาวิดตรัสว่า "ซาโลมอนบุตรชายของเรายังเด็กอยู่และไม่เคยงาน และพระนิเวศซึ่งจะสร้างถวายพระเยโฮวาห์นั้นต้องหุงหาอย่างยิ่ง มีชื่อเสียงและสง่าราศีในบรรดาประเทศทั้งหลาย เพราะฉะนั้นบัดนี้เราจึงจะจัดเตรียมไว้" ดาวิดจึงทรงจัดวัตถุเป็นจำนวนมากก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์

{22:6} แล้วพระองค์ทรงเรียกซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ และกำชับท่านให้สร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล {22:7} ดาวิดรับสั่งซาโลมอนว่า "ลูกเอ๋ย เรามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศถวายพระนามแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา {22:8} แต่พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเราว่า 'เจ้าได้ทำให้โลหิตตกมาก และได้ทำสงครามใหญ่โต เจ้าอย่าสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากต่อสายตาของเราบนแผ่นดินโลก {22:9} ดูเถิด บุตรชายคนหนึ่งจะบังเกิดมาแก่เจ้า เขาจะเป็นคนแห่งความสงบ เราจะให้ความสงบแก่เขาให้พ้นจากศัตรูทั้งสิ้นของเขารอบข้าง เพราะเขาจะมีชื่อว่าซาโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความ

สงบแก่อิสราเอลในสมัยของเขา {22:10} เขาจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา เขาจะเป็นบุตรของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา และเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเขาเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์' {22:11} นี่แหละ ลูกของข้าเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า และขอให้เจ้ามีความสำเร็จ และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าสำเร็จ ดังที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องเจ้า {22:12} ขอเพียงพระเยโฮวาห์ประสาทให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ และทรงตั้งเจ้าให้ปกครองอิสราเอลและทรงโปรดให้เจ้ารักษาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {22:13} แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ ถ้าเจ้าจะระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสเกี่ยวกับอิสราเอล จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างกล้าและอย่าท้อถอยเลย {22:14} และดูเถิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้วยความเหนื่อยยากอย่างยิ่ง เป็นทองคำหนักหนึ่งแสนตะลันต์ เงินหนักหนึ่งล้านตะลันต์ ทองเหลืองและเหล็กเหลือที่จะใช้ เพราะมีมากมายเหลือเกิน เราได้จัดเตรียมไม้และหินด้วย เจ้าจะเพิ่มเติมเข้าอีกก็ได้ {22:15} ยิ่งกว่านั้นเจ้ามีคนทำงานมากมาย คือช่างสังกัดหิน ช่างก่อ ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกชนิด {22:16} ส่วนทองคำ เงิน ทองเหลือง และเหล็กนั้นก็มากมายเหลือที่จะนับได้ ลูกขึ้นทำไปเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า"

{22:17} ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยซาโลมอนโอรสของพระองค์ด้วยว่า {22:18} "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตอยู่กับเจ้ามิใช่หรือ และพระองค์มิได้ประทานการหยุดพักสงบแก่เจ้าทุกด้านหรือ เพราะพระองค์ทรงมอบชาวแผ่นดินนี้ไว้ในมือของเรา และแผ่นดินนั้นก็ราบคาบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และต่อหน้าประชาชนของพระองค์ {22:19} บัดนี้จงตั้งใจตั้งใจของเจ้าที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา จงลุกขึ้นสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เพื่อว่าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ก็ดี และเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ของพระเจาก็ดี จะได้นำเอามาไว้ในพระนิเวศที่จะสร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์"

{23:1} เมื่อดาวิดทรงชราและห่อหมกแล้ว พระองค์ทรงตั้งซาโลมอนโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล {23:2} ดาวิดทรงให้ประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล และบรรดาปุโรหิตและคนเลวี {23:3} คนเลวี่นั้นอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปก็ได้นับไว้ทีละคน ตามจำนวนชื่อรายบุคคลรวมได้สามหมื่นแปดพันคน {23:4} ดาวิดตรัสว่า "จาก

พวกนี้ สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลการงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และหกพันคนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย {23:5} สี่พันคนเป็นนายประตู และอีกสี่พันคนจะถวายสรสรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้สร้างไว้ให้ใช้สรสรเสริญ" {23:6} และดาวิดทรงจัดแบ่งเป็นกองๆ ตามบุตรชายของเลวี คือ เกอร์ซอน โคซาท และเมรารี

{23:7} จากคนเกอร์ซอนคือลาดานและชิมเอี {23:8} บุตรชายของลาดานคือ เยฮีเอลผู้เป็นหัวหน้า และเศธาม และโยเอล สามคน {23:9} บุตรชายของชิมเอีคือ เซโลมิต ฮาซีเอล และฮาราน สามคน คนเหล่านี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษลาดาน {23:10} และบุตรชายของชิมเอีคือ ยาหัท คินา เยอูช และเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรชายของชิมเอี {23:11} และยาหัทเป็นหัวหน้า และคิซาห์เป็นที่สอง แต่เยอูชและเบรียห์ไม่มีบุตรชายมาก เพราะฉะนั้นในการนับจึงรวมเข้าเป็นเรือนบรรพบุรุษเดียวกัน

{23:12} บุตรชายของโคซาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล สี่คน {23:13} บุตรชายของอัมรามคือ อาโรนและโมเสส เขาตั้งอาโรนไว้ต่างหากให้เป็นผู้ทำพิธีชำระสิ่งของที่บริสุทธิ์ที่สุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขาสืบไปเป็นนิตย์ เพื่อเผาศรีเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ และอวยพระพรในพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ {23:14} ฝ่ายโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายของท่านมีชื่อเสียงท่ามกลางคนตระกูลเลวี {23:15} บุตรชายของโมเสสคือ เกอร์โซม กับเอลียะเซอร์ {23:16} บุตรชายของเกอร์โซมคือ เซบูเอลผู้เป็นหัวหน้า {23:17} บุตรชายของเอลียะเซอร์คือ เรห์บยาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลียะเซอร์ไม่มีบุตรชายอีก แต่บุตรชายของเรห์บยาห์มีมากนัก {23:18} บุตรชายของอิสฮาร์คือ เซโลมิตผู้เป็นหัวหน้า {23:19} บุตรชายของเฮโบรนคือ เยรียห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซีเอลที่สาม และเยคาเมอัมที่สี่ {23:20} บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และอิสซืออาห์ที่สอง

{23:21} บุตรชายของเมรารีคือ มาห์ลีและมุชี บุตรชายของมาห์ลีคือ เอลเอซาร์และคิซ {23:22} เอลเอซาร์สิ้นชีวิตไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว บุตรชายของคิซผู้เป็นญาติของเขาแต่งงานกับเขา {23:23} บุตรชายของมุชีคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท สามคน

{23:24} คนเหล่านี้เป็นคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ตามที่เขาได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามจำนวนชื่อรายบุคคล อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ซึ่งจะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮ

วาท {23:25} เพราะดาวิดตรัสว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ประสาทการหยุดพักสงบแก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์ {23:26} และคนเลวีจึงไม่ต้องทาบหามพลับพลาหรือเครื่องใช้ใดๆเพื่องานปรนนิบัติอีกเลย" {23:27} เพราะตามพระดำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ถูกนับ {23:28} แต่หน้าที่ของเขจะต้องคอยช่วยบุตรชายของอาโรนในงานปรนนิบัติพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ มีงานดูแลลานและห้องและงานชำระของทุกอย่างที่บริสุทธิ์ และงานใดๆซึ่งเป็นงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเจ้า {23:29} และช่วยเกี่ยวกับเรื่องขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยเรื่องยอแด่สำหรับธัญญาบูชา ขนมไร้เชื้อแผ่นของปังบูชา ของบูชาคลุกน้ำมัน และเครื่องตวง เครื่องวัดทุกขนาด {23:30} และทุกๆเช้าเขาจะต้องยืนโมทนาและสรสรเสริญพระเยโฮวาห์ และเวลาเย็นก็เช่นเดียวกัน {23:31} ทั้งในเวลาเมื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ในวันเทศกาลกำหนด ตามจำนวนที่กำหนดให้ถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทุกวันเรื่อยไป {23:32} ดังนั้นแหละเขาจะดูแลพลับพลาแห่งชุมนุมและดูแลที่บริสุทธิ์ และจะรับใช้บุตรชายของอาโรนพี่น้องของเขา เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

{24:1} กองเวรของลูกหลานอาโรนมีดังนี้ บุตรชายของอาโรนคือ นาตบ อาปีธู เอลเอซาร์ และอิธามาร์ {24:2} แต่นาตบและอาปีธูสิ้นชีวิตก่อนบิดาของตนและไม่มีบุตร เอลเอซาร์และอิธามาร์จึงทำหน้าที่ตำแหน่งปุโรหิต {24:3} ด้วยความช่วยเหลือของศาโดกบุตรชายเอลเอซาร์ และอาหิเมเลคบุตรชายอิธามาร์ ดาวิดได้ทรงจัดเป็นเวรตามหน้าที่ในการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย {24:4} มีหัวหน้าในหมู่บุตรชายของเอลเอซาร์มากกว่าในหมู่บุตรชายของอิธามาร์ เขาจึงจัดแบ่งดังนี้ พวกบุตรชายของเอลเอซาร์มีสิบหกคนเป็นหัวหน้าตามเรือนบรรพบุรุษของเขา และในหมู่พวกบุตรชายของอิธามาร์ตามเรือนบรรพบุรุษของเขามีแปดคน {24:5} เขาทั้งหลายจัดแบ่งด้วยฉลาก เหมือนกันหมด เพราะมีเจ้าหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และเจ้าหน้าที่แห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นบุตรชายของเอลเอซาร์กับบุตรชายของอิธามาร์ทั้งสองฝ่าย {24:6} และเซโมอาห์บุตรชายเนธันเอลเอลักษ์ ผู้เป็นพวกเลวี ได้บันทึกไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ต่อหน้าเจ้านาย และศาโดกปุโรหิต และอาหิเมเลคบุตรชายอาปียาธาร์ และต่อหน้าประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของคนเลวี เขาจับฉลาก

ครอบครัวหนึ่งจากเอเลอาซาร์ และจับฉลากครอบครัวหนึ่งจากอิธามาร์ {24:7} ฉลากแรกตกกับเยโฮยาริบ ที่สองตกแก่เยดาเยห์ {24:8} ที่สามแก่ฮาริม ที่สี่แก่เสโอริม {24:9} ที่ห้าแก่มัลคิยาห์ ที่หกแก่มียามิน {24:10} ที่เจ็ดแก่ฮักโซส ที่แปดแก่อาบิยาห์ {24:11} ที่เก้าแก่เยชูอา ที่สิบแก่เศคานิยาห์ {24:12} ที่สิบเอ็ดแก่เอลียาซิบ ที่สิบสองแก่ยาคิม {24:13} ที่สิบสามแก่หุปปาห์ ที่สิบสี่แก่เยเซเบอบ {24:14} ที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ที่สิบหกแก่อิมเมอร์ {24:15} ที่สิบเจ็ดแก่เฮซึร์ ที่สิบแปดแก่อัฟเชส {24:16} ที่สิบเก้าแก่เปธาหิยาห์ ที่ยี่สิบแก่เยเซเชเคล {24:17} ที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาคิน ที่ยี่สิบสองแก่กามูล {24:18} ที่ยี่สิบสามแก่เดไลยาห์ ที่ยี่สิบสี่แก่มาอาซิยาห์ {24:19} คนเหล่านี้มีหน้าที่กำหนดของเขาในการปรนนิบัติที่จะเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ตามระเบียบที่อาโรนบิดาของเขาได้ตั้งไว้สำหรับเขาทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขาไว้

{24:20} ฝ่ายลูกหลานของเลวีที่เหลืออยู่คือ จากบุตรชายของอัมรามมี ชูบาเอล จากบุตรชายของชูบาเอลมี เยเดยาห์ {24:21} ฝ่ายเรหับยาห์ คือจากบุตรชายของเรหับยาห์มี อิสซืออาห์ ผู้เป็นหัวหน้า {24:22} จากคนอิสฮาร์มี เชโลโมท จากบุตรชายของเชโลโมทมี ยาหาท {24:23} และบุตรชายของเอโบรนคือ เยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซึเอลที่สาม เยคาเมอัมที่สี่ {24:24} บุตรชายของอัสซึเอลคือ มีคาคห์ บุตรชายของมีคาคห์คือ ชามิร์ {24:25} น้องชายของมีคาคห์คือ อิสซืออาห์ บุตรชายของอิสซืออาห์คือ เศคาริยาห์

{24:26} บุตรชายของเมราริคือ มาห์ลีและมุซึ บุตรชายของยาอาซิยาห์คือ เบโน {24:27} ฝ่ายลูกหลานของเมราริคือ ของยาอาซิยาห์มี เบโน โซฮัม สักเกอร์ และอิบรี {24:28} ของมาห์ลีคือ เอลืออาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย {24:29} ของคิซ บุตรชายของคิซคือ เยราเมเอล {24:30} บุตรชายของมุซึคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย {24:31} คนเหล่านี้คือ แต่ละหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ และน้องชายของเขาก็เหมือนกันได้จับฉลากด้วยอย่างเดียวกับพี่น้องของเขา คือ บุตรชายของอาโรน ต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ดาวิด ศาโดก อาหิเมเลค และต่อประมุขของบรรพบุรุษของโรหิตและของคนเลวี

{25:1} ดาวิดและบรรดาหัวหน้าของผู้ปรนนิบัติได้จัดแยกบางคนไว้สำหรับการปรนนิบัติ คือจากลูกหลานของอาสาฟ และของเฮมาน และของเยดูธุน ผู้ซึ่งจะพยากรณ์ด้วยพิณเข่า ด้วยพิณใหญ่และด้วยฉาบ รายชื่อของผู้ทำ

งานตามหน้าที่ของเขา คือ {25:2} จากลูกหลานของอาสาฟคือ สักเกอร์ โยเซฟ เนธานิยาห์ และอาซาเรลาห์ ลูกหลานของอาสาฟ ภายใต้การนำของอาสาฟ ผู้พยากรณ์ ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์ {25:3} จากเยดูธุน คือ ลูกหลานของเยดูธุนมี เกดาลิยาห์ เศรี เยชายาห์ ฮาซาบิยาห์ และมัททิติยาห์ หกคนภายใต้การนำของเยดูธุนบิดาของเขา ผู้พยากรณ์ด้วยพิณเข่าในการโมทนาและสรรเสริญต่อพระเยโฮวาห์ {25:4} จากเฮมาน คือลูกหลานของเฮมานมี บุคคิยาห์ มัทธานิยาห์ อัสซึเอล เชบูเอล และเยรีโมท ฮานันยาห์ ฮานานี เอลียาธาห์ กิดดาลทิ และโรมัมที่เอเซอร์ โยเซบคาซาห์ มัลโลสิ โฮสิร์ และมาหะซิท {25:5} คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮมานผู้ทำนายของกษัตริย์ตามพระวณะของพระเจ้าเพื่อจะเป่าแตร และพระเจ้าทรงประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรสาวสามคนแก่เฮมาน {25:6} เขาทั้งหลายทุกคนอยู่ภายใต้การนำของบิดาของเขาเพื่อประกอบเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเข่า เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธุน และเฮมาน อยู่ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์ {25:7} จำนวนคนของเขารวมทั้งพี่น้องของเขา ผู้รับการฝึกในการร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ทุกคนผู้มีความชำนาญ มีสองร้อยแปดสิบแปดคน

{25:8} เขาทั้งหลายจับฉลากหน้าที่ของเขา ทั้งผู้น้อย ผู้ใหญ่ ครุและศิษย์ก็เหมือนกัน {25:9} ฉลากแรกตกเป็นพวกของอาสาฟได้แก่โยเซฟ ที่สองได้แก่เกดาลิยาห์ พร้อมกับพี่น้องและบุตรชายของเขา สิบสองคน {25:10} ที่สามตกแก่สักเกอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:11} ที่สี่ได้แก่โฮสิร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:12} ที่ห้าได้แก่เนธานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:13} ที่หกได้แก่บุดคิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:14} ที่เจ็ดได้แก่เยซาเรลาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:15} ที่แปดได้แก่เยชายาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:16} ที่เก้าได้แก่มัทธานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:17} ที่สิบได้แก่ซิเมอี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:18} ที่สิบเอ็ดได้แก่อาซาเรล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:19} ที่สิบสองได้แก่ฮาซาบิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:20} ที่สิบสามได้แก่ชูบาเอล พร้อมกับบุตรชายของเขา

และพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:21} ที่สิบสี่ได้แก่หัททียาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:22} ที่สิบห้าได้แก่เยรีโมห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:23} ที่สิบหกได้แก่ฮานันยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:24} ที่สิบเจ็ดได้แก่โยเซบคาซาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:25} ที่สิบแปดได้แก่ฮานานี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:26} ที่สิบเก้าได้แก่มัลลือห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:27} ที่ยี่สิบได้แก่เอลียาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:28} ที่ยี่สิบเอ็ดได้แก่โฮธีร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:29} ที่ยี่สิบสองได้แก่กิดดาลีห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:30} ที่ยี่สิบสามได้แก่มาหะซิโอห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน {25:31} ที่ยี่สิบสี่ได้แก่โรมัทธิเอเซอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน

{26:1} ฝ่ายกองเวรเฝ้าประตู จากคนโคราห์มี เมเซเลมียาห์บุตรชายโคเร เป็นลูกหลานของอาสาฟ {26:2} และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายคือ เศคาริยาห์ บุตรหับปี เยติยาเอลที่สอง เศบาดียาห์ ที่สาม ยาทนีเอล ที่สี่ {26:3} เอลาม ที่ห้า เยโฮฮานัน ที่หก เอลีโอนัน ที่เจ็ด {26:4} และโอเบดเอโดมมีบุตรชายคือ เซไมอาห์ บุตรหับปี เยโฮชาบาค ที่สอง โยอาห์ ที่สาม สาการ์ ที่สี่ เนธันเอล ที่ห้า {26:5} อัมมีเอล ที่หก อิสสาการ์ ที่เจ็ด เปอูลเลชัย ที่แปด เพราะว่าพระเจ้าทรงอำนวยการพระพรแก่เขา {26:6} และแก่เซไมอาห์บุตรชายของเขาด้วย มีบุตรชายหลายคนเกิดแก่เขา เป็นผู้ปกครองในครัวเรือนบิดาของเขา เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนมีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญ {26:7} บุตรชายของเซไมอาห์คือ โอทนี เรฟาเอล โอเบด และเอลชาบาค ผู้ซึ่งพี่น้องของเขาเป็นคนที่กล้าแข็งคือ เอลีชู และเศมาคิยาห์ {26:8} คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายของโอเบดเอโดมกับบุตรชายและพี่น้องของเขา เป็นคนสามารถมีกำลังเหมาะแก่การปรนนิบัติ เป็นของโอเบดเอโดมสิบสองคน {26:9} และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายและพี่น้องเป็นคนมีกำลังสิบแปดคน {26:10} และโฮสาคีผู้เป็นลูกหลานของเมารีย์มีบุตรชายคือ ซิมรี ผู้เป็นหัวหน้า (เพราะถึงเขาจะไม่เป็นบุตรหับปี บิดาของเขาทำให้เขาเป็นหัวหน้า) {26:11} ฮิลคิยาห์ ที่สอง เทบาลิยาห์ ที่สาม เศคาริยาห์ ที่สี่ บุตรชายและพี่น้องของโฮสาคีทั้งสิ้น มีสิบสามคน {26:12} กองเวรเฝ้าประตูเหล่านี้ตามคนผู้เป็น

หัวหน้าของเขา มีหน้าที่เช่นเดียวกับพี่น้องของเขา ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

{26:13} และเขาจับฉลากกันตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อยเหมือนกัน สำหรับใครอยู่ประตูไหน {26:14} ฉลากสำหรับด้านตะวันออกตกแก่เศเลมียาห์ เขาจับฉลากให้บุตรชายของเขาคือเศคาริยาห์ด้วย เขาเป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาด และฉลากของเขาออกมาสำหรับด้านเหนือ {26:15} ของโอเบดเอโดมออกมาสำหรับด้านใต้ คลังพัสดุนั้นเขาจัดให้บุตรชายของเขาดูแล {26:16} ส่วนของซูปิมีและโฮสาคี ออกมาสำหรับด้านตะวันตก ที่ประตูซัลเลเคห์ ตามถนนที่ขึ้นไป กำหนดยามตามยาม {26:17} ด้านตะวันออกมีคนเลวี่หกคน ด้านเหนือมีสี่คนทุกวัน ด้านใต้วันละสี่คนทุกวัน และสองคู่ที่คลังพัสดุ {26:18} สำหรับระเบียบทางตะวันตกนั้น มีสี่คนที่ถนนและสองคนที่ระเบียบ {26:19} คนเหล่านี้เป็นเวรเฝ้าประตูจากลูกหลานของโคราห์ และลูกหลานของเมารีย์

{26:20} จากคนเลวีนั้น อาหิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของถวาย {26:21} ลูกหลานของลาดานคือ ลูกหลานของคนเกอร์โชน ที่เป็นบุตรชายของลาดาน บรรดาหัวหน้าของลาดาน คนเกอร์โชนคือ เยฮีเอลี {26:22} บุตรชายของเยฮีเอลีคือ เศราห์และโยเอลน้องชายของเขา เป็นผู้ดูแลคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {26:23} จากคนอัมราม คนอิสฮาร์ คนเอโบรน และคนอุสซีเอล {26:24} และเชบูเอล บุตรชายของเกอร์โชม ผู้เป็นบุตรชายของโมเสส เป็นนายคลังใหญ่ {26:25} พี่น้องของเขาคือจากเอลียาเซร์มี เรหับยาห์เป็นบุตรชาย บุตรชายของเรหับยาห์คือ เยชายาห์ บุตรชายของเยชายาห์คือ โยรัม บุตรชายของโยรัมคือ ศิครี บุตรชายของศิครีคือ เซโลมิท {26:26} เซโลมิทคนนี้และพี่น้องของเขาเป็นผู้ดูแลคลังของถวายทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด และบรรดาหัวหน้า และนายพันนายร้อย และผู้บัญชาการกองทัพได้มอบถวายไว้ {26:27} จากของที่รับได้ซึ่งเขาได้ในสงคราม เขาทั้งหลายมอบถวายเพื่อแก่การซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {26:28} และทุกสิ่งซึ่งซามูเอลผู้ทำนาย และซาอูลบุตรชายคิช และอับเนอร์บุตรชายเนอร์ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้ถวายไว้ และผู้ใดก็ตามได้ถวายสิ่งใด ของถวายทั้งสิ้นก็อยู่ในความดูแลของเซโลมิทและพี่น้องของเขา

{26:29} จากคนอิสฮาร์ เคนานิยาห์และบุตรชายของเขาได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ภายนอกสำหรับอิสราเอล ให้เป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย {26:30} จากคนเอโบรน ฮาชาบิยาห์และพี่น้องของเขาเป็นคนมีความกล้าหาญ หนึ่ง

พันเจ็ดร้อยคน ได้เป็นผู้ดูแลอิสราเอลทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ในเรื่องกิจการทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และราชการของกษัตริย์ {26:31} จากคนเฮโบรมี เยริยาห์เป็นหัวหน้าของคนเฮโบรม ตามพงศ์พันธุ์ตามบรรพบุรุษ ในปีທີ່สิบของรัชกาลดาวิด เขาได้สำรวจและพบคนที่มีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญที่ยาเซอร์ในเมืองกิเลอาด {26:32} กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งให้ท่านและพี่น้องของท่าน คือคนกล้าหาญสองพันเจ็ดร้อยคนผู้เป็นหัวหน้า ให้เป็นผู้ดูแลคนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง ในกิจธุระทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และกิจธุระเกี่ยวกับกษัตริย์

{27:1} ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประชาชนอิสราเอลตามจำนวน คือ บรรดาหัวหน้า บรรดานายพันนายร้อย และบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้รับใช้กษัตริย์ในราชการทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับกองเวรที่เข้ามาและออกไป เดือนแล้วเดือนเล่าตลอดปี กองเวรหนึ่งมีจำนวนสองหมื่นสี่พันคน {27:2} คือ ยาโฮแอมบุตรชายคัปปิตเอล เป็นผู้ดูแลกองเวรที่หนึ่งในเดือนต้น ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:3} เขาเป็นลูกหลานของเปเรส และเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการกองทัพล้วนในเดือนต้น {27:4} โดดัยคนอาโหอาห์ เป็นผู้ดูแลกองเวรของเดือนที่สอง มิกโลทเป็นผู้บังคับบัญชากองเวรของเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:5} ผู้บังคับบัญชาการกองทัพล้วนที่สามสำหรับเดือนที่สามคือ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุโรหิตใหญ่ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:6} เบไนยาห์นี่คือผู้ที่เป้นทแกล้วทหารในสามสิบคน และเป็นผู้บัญชาการของสามสิบคนนั้น อัมมีชาบาดบุตรชายของเขาเป็นผู้ดูแลกองเวรของเขา {27:7} อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการคนที่สี่สำหรับเดือนที่สี่ และเศบาดียาห์บุตรชายของเขาดูแลต่อจากเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:8} ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้าคือ ชัมหุทคนอิสราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:9} ผู้บัญชาการคนที่หกสำหรับเดือนที่หกคือ อีราบบุตรชายอีกเชซชาวเทโคอา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:10} ผู้บัญชาการคนที่เจ็ดสำหรับเดือนที่เจ็ดคือ เฮเลสคนเปโลน เป็นคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:11} ผู้บัญชาการคนที่แปดสำหรับเดือนที่แปดคือ สิบเบคัยคนหุซัทแห่งคนเศ-ราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:12} ผู้บัญชาการคนที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้าคือ อาบิเยเซอร์ชาวอานาโทคนเบนยามิน ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:13} ผู้บัญชาการ

คนที่สิบสำหรับเดือนที่สิบคือ มาหะริยชาวเนโทฟาห์จากคนเศ-ราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:14} ผู้บัญชาการคนที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือ เบไนยาห์ชาวปารานจากคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน {27:15} ผู้บัญชาการคนที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสองคือ เฮลดัยชาวเนโทฟาห์จากคนโอทนีเอล ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน

{27:16} เหนือตระกูลต่างๆของอิสราเอลคือ สำหรับคนรูเบนมี เอลิเยเชอร์บุตรชายศิครีเป็นประมุข สำหรับคนลีเมโอนมี เซฟาติยาห์บุตรชายมาอาคาห์ {27:17} สำหรับคนเลวีมี อาซาบิยาห์บุตรชายเคมูเอล สำหรับคนอาโรนมี ศาโดก {27:18} สำหรับคนยูดาห์มี เอลีชู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับคนอิสสาการมี อัมรีบุตรชายมีคาเอล {27:19} สำหรับคนเศบูลุนมี อิซมัยอาห์บุตรชายโอบาดีห์ สำหรับคนนัฟทาลีมี เยริโมทบุตรชายอัซรีเอล {27:20} สำหรับคนเอฟราอิมมี โฮเซยาบุตรชายอาซาซียาห์ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมี โยเอลบุตรชายเปดาเยาห์ {27:21} สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในกิเลอาดมี อิดโดบุตรชายเศคาริยาห์ สำหรับคนเบนยามินมี ยาอาสีเอลบุตรชายอับเนอร์ {27:22} สำหรับคนดานมี อาซารเอลบุตรชายเยโรธัม คนเหล่านี้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

{27:23} ดาวิดมิได้ทรงนับจำนวนคนที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปี เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ว่าจะกระทำให้อิสราเอลมากเหมือนดาวแห่งท้องฟ้า {27:24} โยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้ตั้งต้นนับ แต่ไม่สำเร็จ เพราะพระพิโรธก็มาเหนืออิสราเอลในเรื่องนี้ และจำนวนนั้นก็ได้ลงไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด

{27:25} อัสมาวทบุตรชายอาดีเอลเป็นเจ้ากรมพระคลังนครหลวง และเยโฮนาธานบุตรชายของอุสซียาห์ เป็นเจ้ากรมคลังนอกนคร ในหัวเมือง ในชนบทและในป้อม {27:26} เอสรีบุตรชายเคลือบ เป็นผู้ดูแลบรรดาผู้ที่ทำไร่นาหลวง {27:27} ซิเมอียาห์มาห์ดูแลสวนองุ่น และคัปปิตชาวเซฟามดูแลผลิตผลของสวนองุ่นสำหรับห้องเก็บน้ำองุ่น {27:28} บาอัลฮานันชาวเกเดอร์เป็นผู้ดูแลต้นมะกอกเทศและต้นมะเดื่อที่ในหุบเขา โยอาซูลดูแลคัลลันน้ำมัน {27:29} ซิดริยชาวาโรนดูแลฝูงวัวซึ่งหากินอยู่ในชาโรน ชาฟัทบุตรชายอัสลัยดูแลฝูงวัวในหุบเขาทั้งหลาย {27:30} และออบิสคนอิซมาเอลดูแลอูร เยเดยาห์ชาวเมโรนดูแลลา {27:31} ยาชีสชาวฮาการ์ดูแลฝูงแพะแกะ บรรดาคนเหล่านี้เป็นพนักงานดูแลทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ดาวิด {27:32} โยนาธานลูกของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจ

และเป็นอาลักษณ์ และเยอีเอลบุตรชายอักโมนเป็นผู้เลี้ยงดูราชโอรส {27:33} อาหิโธเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยคนอารคีเป็นพระสหายของกษัตริย์ {27:34} เยโฮยาบุตรชายเบนินยาห์และอาบียาธาร์เป็นผู้ทำงานต่อจากอาหิโธเฟล โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์

{28:1} ณ เยรูซาเล็ม ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล คือเจ้านายของตระกูล และผู้บัญชาการกองทัพที่รับราชการตามเวร นายพันนายร้อย และพนักงานทั้งสิ้นผู้ดูแลทรัพย์สมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ พร้อมกับพนักงานราชสำนัก ทแกล้วทหารและวีรบุรุษทั้งสิ้น {28:2} แล้วกษัตริย์ดาวิดทรงลุกขึ้นประทับยืน และตรัสว่า "พี่น้องของข้าพเจ้า และประชาชนของข้าพเจ้า ขอจงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศอันเป็นที่พักของหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพื่อเป็นที่ร้องพระบาทของพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้เสร็จแล้ว {28:3} แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนักรบและได้ทำโลหิตให้ตก' {28:4} ถึงกระนั้นก็ตีพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกข้าพเจ้าจากเรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหมด ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ทรงเลือกยูดาห์ให้เป็นประมุข และในวงศ์วานของยูดาห์ เรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และในบรรดาบุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง {28:5} และบุตรชายทั้งสิ้นของข้าพเจ้า (เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานบุตรชายเป็นอันมากแก่ข้าพเจ้า) พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้าให้นั่งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์เหนืออิสราเอล {28:6} พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา {28:7} เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ ถ้าเขาจะเพียรแน่วแน่อยู่ในการรักษาปฏิบัติตามบัญญัติของเราและคำตัดสินของเราอย่างที่เขาทำอยู่ในวันนี้' {28:8} เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวงอันเป็นชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ และต่อพระกรรมของพระเจ้าของเรา จงรักษาและแสวงหาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย เพื่อเจ้าจะได้กรรมสิทธิ์แผ่นดินอันดีนี้ และมอบไว้ให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้าสืบไปเป็นนิตย์ {28:9} ซาโลมอนบุตรของเราเอ๋ย เจ้าจงรู้จัก

พระเจ้าของบิดาเจ้า และจงปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยความเต็มใจของเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิจารณาจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจในแผนงานแห่งความคิดทั้งปวง ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปเสียเป็นนิตย์ {28:10} บัดนี้จงฟังให้ดี เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระนิเวศเพื่อเป็นสถานบริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและทำให้สำเร็จเถิด"

{28:11} แล้วดาวิดทรงมอบให้กับซาโลมอนโอรสของพระองค์ ซึ่งแผนผังमुखของพระวิหารและแผนผังเรือนต่างๆ ของพระวิหารนั้น คลังและห้องชั้นบน และห้องชั้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งกรุณา {28:12} และแผนผังทั้งสิ้นซึ่งพระองค์มีอยู่ในพระทัย ในเรื่องลานของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และบรรดาห้องระเบียงรอบ และคลังสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสำหรับบรรดาของถวาย {28:13} และผังสำหรับเวรปุโรหิตและคนเลวี และงานปรนนิบัติทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และสำหรับบรรดาเครื่องใช้ในงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {28:14} พระองค์ทรงมอบน้ำหนักราคาของเครื่องใช้ทองคำทุกอย่างสำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง น้ำหนักเงินของเครื่องใช้เงินทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติแต่ละอย่าง {28:15} น้ำหนักของเชิงประทับทองคำและตะเกียงทองคำ น้ำหนักของเชิงประทับแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง น้ำหนักเงินของเชิงประทับ ทั้งเชิงประทับกับตะเกียงนั้น ตามที่จะใช้คันประทับแต่ละคัน {28:16} น้ำหนักทองคำสำหรับโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์แต่ละโต๊ะ เงินสำหรับโต๊ะเงิน {28:17} และขอเกี่ยวเนื้อ ชาม กับคนโทเป็นทองคำบริสุทธิ์ ชามทองคำและน้ำหนักทองคำของแต่ละใบ ชามเงินและน้ำหนักเงินของแต่ละใบ {28:18} แท่นเครื่องหอมทำด้วยทองคำเนื้อละเอียดและน้ำหนักของแท่นนั้น ทั้งแผนผังสำหรับบรรดาทองคำของเศรูป ซึ่งกางปีกออกปกหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ {28:19} ดาวิดตรัสว่า "สิ่งทั้งปวงเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้า เข้าใจโดยอาศัยสายพระหัตถ์ของพระองค์เหนือข้าพเจ้า คืองานทุกอย่างซึ่งจะต้องกระทำตามแผนผังนั้น"

{28:20} แล้วดาวิดตรัสกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญ และทำให้สำเร็จเถิด อย่างกลัวเลย อย่าขาด เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าของข้าจะทรงสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลวหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับงานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะสำเร็จ {28:21} ดูเถิด

มีเวรบุโรहितและคนเลวี จะอยู่กับเจ้าสำหรับงานปรนนิบัติ
ทุกอย่างแห่งพระนิเวศของพระเจ้า ในการนี้ทั้งสิ้นจะมี
คนอยู่กับเจ้า คือทุกคนที่เต็มใจ และเป็นผู้มีฝีมือในงาน
ปรนนิบัติทุกอย่าง ทั้งประมุขและประชาชนทั้งปวงจะอยู่ใน
บังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น"

บทที่ 14

2 พงศาวดาร / 2 Chronicles

{1:1} ชาโลมอนโอรสของดาวิดได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง {1:2} ชาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวง กับนายพันและนายร้อย ทั้งกับผู้นิมนต์และกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา {1:3} และชาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปทำปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่กิเบโอน เพราะพลับพลาแห่งชุมนุมของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อยู่ที่นี่ {1:4} แต่ดาวิดได้ทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากศิรียาเทอาริมถึงสถานที่ซึ่งดาวิดทรงเตรียมไว้ให้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม {1:5} ยิ่งกว่านั้น แท่นบูชาทองเหลือง ซึ่งเบซาเลลบุตรชายอูรีผู้เป็นบุตรชายเฮอรัได้สร้างไว้นั้นก็อยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และชาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ใช้แท่นนั้นเป็นประจำ {1:6} และชาโลมอนเสด็จขึ้นไปที่นี่ยังแท่นบูชาทองเหลืองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น

{1:7} ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ชาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า "เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้า ก็จงขอเถิด" {1:8} และชาโลมอนทูลพระเจ้าวว่า "พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน {1:9} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณ บัดนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างผดคลั่งแห่งแผ่นดินโลก {1:10} ขอทรงประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์ที่จะเข้าออกนอกใน

ต่อหน้าชนชาตินี้ เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ได้ ซึ่งใหญ่โตนัก" {1:11} พระเจ้าตรัสตอบชาโลมอนว่า "เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้ามิได้ขอทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า และทั้งมิได้ขอชีวิตยืนยาว แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเขานั้น {1:12} เราประสาทสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดผู้มาก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน" {1:13} ชาโลมอนจึงเสด็จจากปูชนียสถานสูงที่กิเบโอน จากต่อหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล {1:14} ชาโลมอนทรงสะสมรถรบ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม {1:15} และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อนหีน และทรงกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา {1:16} ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของชาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเสนด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเสนด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา {1:17} เขาทั้งหลายนำรถรบเข้ามาจากอียิปต์คันหนึ่งเป็นเงินหกร้อยเชเชลเงิน และม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้า เขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไทต์และบรรดากษัตริย์ของคนซีเรีย

{2:1} ฝ่ายชาโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ และสร้างราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ {2:2} และชาโลมอนทรง

กำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนชนของ และให้แปดหมื่นคน สกัถหินที่ถิ่นเทือกเขา และให้คนสามพันหกร้อยคนดูแล เขาทั้งหลาย {2:3} และซาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังหุราม กษัตริย์เมืองไทระว่า "ท่านได้กระทำกิจกับดาวิดราชบิดา ของข้าพเจ้า คือ ได้ส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์ท่าน เพื่อสร้าง วังให้พระองค์ท่านอาศัยอย่างไร ขอท่านได้กระทำแก่ข้าพเจ้า อย่างนั้น {2:4} ดูกิด ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อ พระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และมอบถวาย แด่พระองค์ เพื่อเผาศรีเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และ เพื่อขนมปังหน้าพระพักตร์เนื่องนิตย์ และเพื่อเครื่องเผา บูชาทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบาโต และในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ เรา ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้เป็นนิตย์สำหรับอิสราเอล {2:5} พระ นิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งปวง {2:6} แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถ สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่า ฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็น ผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้ เป็นที่เผาศรีเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น {2:7} เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญการช่างทอง คำ เงิน ทองเหลืองและเหล็กและชำนาญในเรื่องผ้าสีม่วง สี แดงเข้มและสีฟ้า ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลัก เพื่อจะ อยู่กับช่างฝีมืออยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ ซึ่งดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้ {2:8} ขอท่านส่งไม้ สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม้ประดู่จากเลบานอนให้ข้าพเจ้า ด้วย เพราะข้าพเจ้าทราบทั่วว่า ข้าราชการของท่านรู้จักการตัด ไม้ในเลบานอน และดูกิด ข้าราชการของข้าพเจ้าจะอยู่กับ ข้าราชการของท่าน {2:9} เพื่อจัดเตรียมไม้ให้แก่ข้าพเจ้า ให้มากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โต และแปลกประหลาด {2:10} และดูกิด ส่วนข้าราชการ ของท่าน คือผู้ที่โค่นตัดไม้นั้น ข้าพเจ้าจะให้ชาวสาลีนวด แล้วสองหมื่นโคระ ชาวบาร์เล่ย์สองหมื่นโคระ น้ำองุ่นสอง หมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่เขาทั้งหลาย" {2:11} แล้วหุรามกษัตริย์แห่งเมืองไทระทรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงมีไปถึงซาโลมอนว่า "เพราะว่าพระเยโฮวาห์ ทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่าน เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย" {2:12} หุรามตรัสอีกว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้าง ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโอโรสที่ฉลาดคน หนึ่งแก่ดาวิดกอบด้วยความรู้และความเข้าใจ ผู้ ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์ และสร้างพระราชวัง

เพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ {2:13} บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่ง ช่างฝีมือคนหนึ่ง กอบด้วยความเข้าใจ คือหุรามที่ปรึกษา อาวุโส {2:14} บุตรชายของหญิงคนदान บิดาของเขาเป็น ชาวเมืองไทระ เขาชำนาญงานช่างทองคำ เงิน ทองเหลือง เหล็ก หินและไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าปานเนื้อ ละเอียดและผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และ สร้างตามแบบลวดลายใดๆที่จะกำหนดให้แก่เขา พร้อมกับ ช่างฝีมือของท่าน คือช่างฝีมือของดาวิดราชบิดาของท่าน ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า {2:15} เพราะฉะนั้นบัดนี้เรื่อง ชาวสาลี ชาวบาร์เล่ย์ น้ำมัน และน้ำองุ่น ซึ่งเจ้านายของ ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่งไปให้พวกเราผู้รับใช้ ท่าน {2:16} และพวกเราจะตัดไม้เท่าที่ท่านต้องการจาก เลบานอน และนำมาให้ท่านโดยแพทางทะเลถึงเมืองยัฟฟา เพื่อว่าท่านจะได้นำขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม" {2:17} แล้ว ซาโลมอนทรงทำบัญชีสำมะโนครัวชนต่างด้าวทั้งสิ้นผู้อยู่ ในแผ่นดินอิสราเอล ภายหลังบัญชีสำมะโนครัวซึ่งดาวิด ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ และปรากฏว่ามีคน หนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน {2:18} พระองค์ทรง กำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนชนของ และให้แปดหมื่นคน สกัถหินที่ถิ่นเทือกเขา และคนสามพันหกร้อยคนเป็นผู้ดูแล ให้ประชาชนทำงาน

{3:1} แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเย โฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ ทรงปรากฏแก่ดาวิดราชบิดาของพระองค์ ตรงที่ซึ่งดาวิด ทรงกำหนดไว้ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบุส {3:2} พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่ง รัชกาลของพระองค์

{3:3} ต่อไปนี้เป็นรากฐานซึ่งซาโลมอนทรงวางเพื่อสร้าง พระนิเวศของพระเจ้า ส่วนยาวตามศอกโบราณ หกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก {3:4} มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้น ยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และส่วนสูง หนึ่งร้อยยี่สิบ พระองค์ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์ {3:5} ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วย ทองคำเนื้อดี และทำต้นอินทผลัมและลูกโซ่ประดับไว้บน นั้น {3:6} พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยผืนเพชรพลอย ต่างๆเพื่อความสวยงาม ทองคำนั้นเป็นทองคำเมืองฟาราวา ยิม {3:7} พระองค์จึงทรงบุพระนิเวศนั้นด้วยทองคำคือที่ คาน ธรณีประตู ผนัง ประตู กับสลักรูปเศวตไวยบนผนัง {3:8} และพระองค์ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาว ของที่นั้นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบศอก และ กว้างยี่สิบศอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อย

ตะลันต์ {3:9} น้ำหนักของตะปูห้าสิบเชเชลทองคำ และ พระองค์ทรงบุทองชั้นบนด้วยทองคำ {3:10} ในที่บริสุทธิ์ ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเศวตไวยด้วยไม้บุทองคำ {3:11} ปีกของเศวตไวยทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบศอก ปีกข้างหนึ่งของเศวตไวยหนึ่งยาวห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีก ปีกหนึ่งยาวห้าศอกจดปีกของเศวตไวยรูปหนึ่ง {3:12} และ ของเศวตไวยรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกับปีกของเศวตไวยรูป หนึ่ง {3:13} ปีกของเศวตไวยเหล่านี้กางออกยี่สิบศอก เศวตไวย ทั้งสองนั้นยื่นหน้าไปทางห้องโถง {3:14} และพระองค์ ทรงสร้างม่าน ด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าปาน เนื้อละเอียด และปกรูปเศวตไวยบนนั้น {3:15} ข้างหน้าพระ นิเวศพระองค์ทรงสร้างเสาสองต้น สูงสามสิบห้าศอก มีบัว คว่ำสูงห้าศอกอยู่บนยอดเสาแต่ละต้น {3:16} พระองค์ทรง ทำลูกโซ่เหมือนในท้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และพระองค์ ทรงทำทับทิมหนึ่งร้อยลูกแขวนไว้ที่โซ่ {3:17} พระองค์ ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหาร ข้างขวาต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้าง ซ้าย ต้นข้างขวานั้นพระองค์ทรงขนานนามว่า ยาซิน และ ต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

{4:1} พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองเหลือง ยาวยี่ สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก {4:2} แล้วพระองค์ ทรงสร้างชั้นสาครหล่อ เป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึง อีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สาม สิบศอก {4:3} ภายใต้ชั้นนี้มีรูปวัวอยู่รอบชั้นสาคร ในระยะ หนึ่งศอกมีรูปวัวสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร วัวเหล่านี้เป็นสอง แฉก หล่อพร้อมกับเมื่อหล่อชั้นสาคร {4:4} ชั้นสาครนั้น วางอยู่บนวัวสิบสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้า ไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหัน หน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวนี้ ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสี่อยู่ข้างใน {4:5} ชั้นสาครหนา หนึ่งคืบ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนอย่าง ดอกกลีบลี บรรจุได้สามพันบัท {4:6} พระองค์ทรงทำชั้นลิ บลูก วางอยู่ด้านขวาห้าลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของใน นั้น เขาจะล้างของซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในที่นั้น ชั้นสาครนั้น สำหรับให้ปุโรหิตล้างในที่นั้น {4:7} แล้วพระองค์ทรงสร้าง คันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันประทีป นั้น และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน {4:8} พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัว ด้านซ้ายห้าตัว และ พระองค์ทรงทำชามทองคำหนึ่งร้อยใบ {4:9} พระองค์ทรง สร้างลานแห่งปุโรหิต และลานใหญ่ และประตูลาน และทรง

บุประตุนั้นด้วยทองเหลือง {4:10} และพระองค์ทรงวาง ชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ {4:11} หุรามได้สร้างหม้อ พลั่ว และชาม ดังนั้นหุรามจึง ทำงานซึ่งท่านกระทำให้กษัตริย์ซาโลมอนเรื่องพระนิเวศ ของพระเจ้าสำเร็จ {4:12} คือ เสาสองต้น คิว และบัวคว่ำ ซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และตาข่ายสองผืนซึ่งคลุมคิวทั้ง สองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา {4:13} และลูกทับทิมสี่ ร้อยลูกสำหรับตาข่ายทั้งสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทับทิม สองแถว เพื่อคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา {4:14} เขาทำแท่นด้วย และทำชั้นไว้บนแท่น {4:15} และ ชั้นสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวรองอยู่นั้น {4:16} หม้อ พลั่ว และชามแก้วเนื้อ และเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หุราม ที่ปรึกษาอาวูโสได้ทำขึ้นด้วยทองเหลืองสุกถวายกษัตริย์ซา โลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {4:17} กษัตริย์ ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ในที่ดินเหนียว ระหว่างสุคคทกับเศเรดาห์ {4:18} ซาโลมอนทรงทำ เครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้หาหน้าหนักของ ทองเหลือง {4:19} และซาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ {4:20} คันประทีปและตะเกียง ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อใช้ตามประทีปหน้าห้องหลังตาม ลักษณะ {4:21} ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด {4:22} ตะไกรตัดใส่ ตะเกียง ชาม ช้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือ ประตูชั้นในของที่บริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

{5:1} บรรดากิจการซึ่งซาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระ นิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำ บรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระ นิเวศของพระเจ้า {5:2} แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวก ผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และ บรรดาประมุขของบรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำทูลปณิธานของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนคร ดาวิด คือเมืองศิโยน {5:3} และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอล ก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด {5:4} พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และคนเลวีก็ยก ทับ {5:5} และเขาทั้งหลายก็นำทูล พลัปปลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลัปปลาขึ้นมา ของ เหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีทูลขึ้นมา {5:6} และ กษัตริย์ซาโลมอนกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุม

กันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาน้ำหนักไม่ได้ {5:7} แล้วบุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ในที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเศรุบ {5:8} เพราะว่าเศรุบนั่นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรุบจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม้คานของหีบ {5:9} พวกเขาดึงคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ {5:10} ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณภูเขาไซเน เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ {5:11} และอยู่มาเมื่อบุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะบุโรหิตทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่คำนึงถึงเวร {5:12} และบรรดาพวกเลวีที่เป็นนักร้องทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เฮมาน และเยดูธุน ทั้งบุตรชายและญาติของเขาทั้งหลาย แต่งกายด้วยผ้าป่านสีขาว มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู้ ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับบุโรหิตเป่าแตรหนึ่งร้อยยี่สิบคน) {5:13} อยู่มาพวกคนเป่าแตรและพวกนักร้องจะทำให้คนได้ยินเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขาร้องขึ้นพร้อมกับแตรและฉาบกับเครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ว่า "เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์" พระนิเวศคือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเมฆเต็มไปหมด {5:14} จนบุโรหิตจะยืนปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า

{6:1} แล้วซาโลมอนตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดหีบ {6:2} ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์" {6:3} แล้วกษัตริย์ก็ทรงหันพระพักตร์มา และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่ {6:4} พระองค์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าว่า {6:5} 'ตั้งแต่วันที่เรานำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกชายคนใดให้เป็นเจ้านาย

เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา {6:6} แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้วเพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดแล้วให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา' {6:7} ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล {6:8} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำที่อยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า {6:9} อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา' {6:10} บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล {6:11} และข้าพเจ้าได้วางหีบไว้ที่นั่น ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำกับชนอิสราเอล"

{6:12} แล้วพระองค์ประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออก {6:13} เพราะซาโลมอนได้ทรงสร้างแท่นทองเหลือง ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก สูงสามศอก และทรงตั้งไว้กลางลาน และพระองค์ทรงประทับอยู่บนนั้น แล้วพระองค์ทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์สู่ฟ้าสวรรค์ {6:14} และพระองค์ทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์หรือที่แผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา {6:15} พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพเจ้าและผู้รับใช้ของพระองค์ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ {6:16} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสัญญาที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดสายผู้หนึ่งในสายดาวิดของเรา ที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติของเรา อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น' {6:17} เพราะฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวาระของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับ

ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ {6:18} แต่พระเจ้าจะทรงประทับกับมนุษย์ที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟาสวรรค์และฟาสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด {6:19} แต่ขอพระองค์ทรงสนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ {6:20} เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืมน้อยเหนียวพระนิเวศนี้ ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่าจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ {6:21} และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสดับอยู่ในฟาสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย {6:22} เมื่อชายคนใดกระทำการบาปต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ {6:23} ขอพระองค์ทรงสดับจากฟาสวรรค์และขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกบนศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม สนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา {6:24} ถ้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูเพราะเขาได้กระทำการบาปต่อพระองค์ และเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ในพระนิเวศนี้ {6:25} ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟาสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลายและบรรพบุรุษของเขา {6:26} เมื่อฟาสวรรค์ปิดอยู่และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำการบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ {6:27} ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟาสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบน

แผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์เป็นมรดกนั้น {6:28} ถ้ามีการกัณดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม่าน รากินข้าว หรือตักแตนวัยบิน หรือตักแตนวัยคลาน หรือศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บอย่างใดมีขึ้นก็ดี {6:29} ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็ประจักษ์ในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเขา และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้ {6:30} ขอพระองค์ทรงสดับในฟาสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์) {6:31} เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนินในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีชีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย {6:32} ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้ {6:33} ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟาสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบว่า พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์ {6:34} ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์ {6:35} แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟาสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ {6:36} ถ้าเขาทั้งหลายกระทำการบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำการบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และพระองค์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าศัตรู เขาก็จะถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่าไกลหรือใกล้ {6:37} แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับ

ไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้กระทำความชั่ว' {6:38} ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ที่ซึ่งศัตรูกวาดเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และต่อเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ {6:39} แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์ {6:40} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงลืออยู่ และขอพระกรรมของพระองค์สดับคำอธิษฐานแห่งสถานที่นี้ {6:41} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งกฎหมายของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้บุโรหิตของพระองค์สวมความรอด และให้วิสุทธิชนของพระองค์เปรมปรีดีในความประเสริฐของพระองค์ {6:42} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขออย่าทรงหันหน้าของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้้นไปเสีย ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาของพระองค์อันมีอยู่ต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์"

{7:1} เมื่อซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์แล้ว ไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาเสีย และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ {7:2} บุโรหิตเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ เพราะว่าสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {7:3} เมื่อบรรดาชนอิสราเอลได้เห็นไฟลงมาและสง่าราศีของพระเยโฮวาห์อยู่บนพระนิเวศ เขาทั้งหลายก็กราบชนหน้าลงถึงพื้นดิน และได้มีสการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ว่า "เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์" {7:4} แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {7:5} กษัตริย์ซาโลมอนทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว ดังนั้นแหละกษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้อุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้า {7:6} บรรดาบุโรหิตก็ยืนประจำตำแหน่งของตน ทุกคนเลวไปด้วยพร้อมกับเครื่องดนตรีถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกระทำเพื่อสรรเสริญพระเย

โฮวาห์ เมื่อดาวิดได้ถวายสาธุการด้วยการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ และบุโรหิตก็เป่าแตรข้างหน้าเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่ {7:7} และซาโลมอนทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลานซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เป็นส่วนบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะว่าแท่นทองเหลืองซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้้นนั้น ไม่พอจุเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชาและไขมัน {7:8} ในครั้งนั้นซาโลมอนทรงถือเทศกาลอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำอียิปต์ {7:9} และในวันที่แปดเขาทั้งหลายมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาทั้งหลายได้มีงานมอบถวายแท่นบูชามาเจ็ดวัน และถือเทศกาลเลี้ยงมาเจ็ดวันแล้ว {7:10} เมื่อวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับไปเดินทัพของตน มีใจชื่นบานและยินดีด้วยความดีซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิด และแก่ซาโลมอน และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ {7:11} ดังนั้นแหละซาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังเสร็จ คือทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงดำริจะกระทำในเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และในเรื่องพระราชสำนักของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จสิ้น

{7:12} แล้วพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า "เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา {7:13} ถ้าเราปิดฟ้าสวรรค์มิให้ฝนตก หรือเราบัญชาให้ตึกแตกมากินแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา {7:14} ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย {7:15} บัดนี้ตาของเราจะลืออยู่ และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้ {7:16} เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและกระทำให้นิเวศนี้เป็นที่บริสุทธิ์เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา {7:17} ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินนั้น กระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาแก่เจ้า และรักษา กฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา {7:18} แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดสายผู้

หนึ่งที่จะครอบครองเหนืออิสราเอล'

{7:19} แต่ถ้าเจ้าหันไปและทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า และจะไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระเหล่านั้น {7:20} แล้วเราจะถอนรากเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เขา และนิเวศซึ่งเราชำระให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกไปจากสายตาของเรา และเราจะทำให้เขาเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง {7:21} และนิเวศนี้ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และกล่าวว่า 'โฉนพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้' {7:22} แล้วเขาทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดพระอื่น และได้นมัสการพระเหล่านั้นทั้งปรนนิบัติด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเขาทั้งหลาย'"

{8:1} และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังส่วนพระองค์ {8:2} ซาโลมอนได้ทรงเสริมสร้างห้วเมืองซึ่งห้อมล้อมได้ถวายแด่พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น {8:3} และซาโลมอนได้เสด็จไปยังฮามัทโซบะห์ และยึดเมืองนั้นได้ {8:4} พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองหัดโมร์ไว้ในถิ่นทุรกันดาร และห้วเมืองคลังหลวงทั้งสี่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในฮามัท {8:5} พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบธโฮโรนบนและเบธโฮโรนล่างด้วยเป็นเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมืองและด่าน {8:6} และทรงสร้างเมืองบาอัลหัทและห้วเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับบรรดาของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในการครอบครองของพระองค์ {8:7} ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในเหล่าคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล {8:8} จากลูกหลานของชนเหล่านี้ ผู้เหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็นทาสแรงงานและเขาทั้งหลายก็เป็นอยู่จนทุกวันนี้ {8:9} แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหารและเป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับบัญชาบรรดาของพระองค์ และพลม้าของพระองค์ {8:10} และคนต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ซาโลมอน มีสองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน {8:11} ซาโลมอนทรงนำบิดาของ

ฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า "มเหสีของเราไม่ควรอยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายซึ่งหีบของพระเยโฮวาห์มาถึงเป็นที่บริสุทธิ์" {8:12} แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข {8:13} ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำเป็นการถวายบูชาตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และในวันเทศกาลตามกำหนด ประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง {8:14} ตามพระราชบัญญัติของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดแบ่งเวรบุโรหิตสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญและการปรนนิบัติต่อหน้าบุโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนเฝ้าประตูเป็นเวรเฝ้าทุกประตู เพราะว่าดาวิดบุรุษของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น {8:15} และเขาทั้งหลายมิได้หันไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาบุโรหิตและคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง {8:16} บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ลุล่วงไปตั้งแต่วันที่วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จครบถ้วน {8:17} แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเอซีโอนเกเบอร์และเมืองเอโลทที่ชายทะเลในแผ่นดินเอโดม {8:18} และห้อมล้อมก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ซาโลมอน และเขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอфирพร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสี่ร้อยห้าสิบตะลันต์มายังกษัตริย์ซาโลมอน

{9:1} เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ พร้อมทั้งข้าราชการบริพารมากมาย กับอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ {9:2} และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นซาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้ {9:3} และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง {9:4} ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และการที่พระองค์เสด็จขึ้น

ไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็
สลดลงทีเดียว {9:5} พระนางทูลกษัตริย์ว่า "ข้าพเจ้าทราบดี
ว่าหม่อมฉันได้ยืมในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจ
และพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง {9:6} แต่
หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตา
ของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉัน
ก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์
พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าข้าพเจ้าที่หม่อมฉันได้ยืม {9:7}
บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้
ของพระองค์ ผู้อยู่จนประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟัง
พระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข {9:8} สาธุการแด่พระ
เยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์
และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์ เป็นกษัตริย์เพื่อพระ
เยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์
ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึง
ได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อ
พระองค์จะทรงอำนวยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม"
{9:9} แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่
กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ
ไม่มีเครื่องเทศใดๆเหมือนอย่างที่เราจะหาในเมืองเซบา
ถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอน {9:10} ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าราชการ
ของหุรามและข้าราชการของซาโลมอนผู้นำทองคำมาจาก
โอไฟร์ ได้นำไม้ประดู่และเพชรพลอยต่างๆมา {9:11} แล้ว
กษัตริย์ทรงใช้ไม้ประดู่ทำขึ้นบันไดพระนิเวศของพระเย
โฮวาห์และพระราชวัง ทั้งทำพิณเขาคู่ และพิณใหญ่ให้แก่
นักร้อง ซึ่งไม่เคยเห็นมีอย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินยูดาห์
{9:12} กษัตริย์ซาโลมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระ
ราชินีแห่งเซบาตามที่พระนางทรงมีพระประสงค์ ไม่ว่า
พระนางจะทูลขอสิ่งใด นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระนางนำมา
ถวายกษัตริย์ ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของ
พระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

{9:13} นำหนักทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้น
เป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์ {9:14} นอกเหนือ
จากทองคำซึ่งนักการค้าและพ่อค้าได้นำมา และกษัตริย์
ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และบรรดาเจ้าเมืองแห่ง
แผ่นดินได้นำทองคำและเงินมายังซาโลมอน {9:15}
กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโลใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำ
ทูป โลอันหนึ่งใช้ทองคำทูปหกร้อยเชเชล {9:16} และ
พระองค์ทรงสร้างโลสามร้อยอันด้วยทองคำทูป โลอันหนึ่ง
ใช้ทองคำสามร้อยเชเชล และกษัตริย์ก็ทรงเก็บโลไว้ในพระ
ตำหนักพนาเลบานอน {9:17} กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่ง

งาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ {9:18}
พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น กับที่รองพระบาททำด้วยทองคำ
ซึ่งติดอยู่กับพระที่นั่ง ทั้งสองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระ
หัตถ์ และสิ่งใดสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์ {9:19} มี
สิ่งใดอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นี่ บนบันไดหกชั้นทั้งสองข้าง
เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้ {9:20}
ภาษาทั้งสี่สำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วย
ทองคำ และภาษาทั้งสี่ของพระตำหนักพนาเลบานอน
ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็น
ของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน {9:21} เพราะ
เรือของกษัตริย์แล่นไปยังทาร์ซิชพร้อมกับข้าราชการของหุ
ราม กำปั่นทาร์ซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง มา
สามปีต่อครั้ง {9:22} ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้
เปรียบว่ากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและ
สติปัญญา {9:23} และกษัตริย์ทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลกก็
แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่ง
พระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน {9:24} ทุกคนก็นำ
เครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่อง
ทำด้วยทองคำ และเครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ
ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกปี {9:25} และซาโลมอน
ทรงมีโรงชั่งม้าสี่พันช่องสำหรับม้าและรถรบ และมี
พลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ใน
หัวเมืองรถรบและอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม {9:26}
และพระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่
แม่น้ำถึงแผ่นดินของคนฟิลิสเตีย และถึงพรมแดนของ
อียิปต์ {9:27} และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของ
สามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และกระทำให้มีไม้
สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา {9:28} และ
เขานำม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากแผ่นดิน
ทั้งปวง

{9:29} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน ตั้งแต่
ต้นจนปลาย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของนาธันผู้พยากรณ์
และในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวซีโลห์ และในนิมิตของ
อิดโดผู้ทำนายเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทหรือ {9:30}
ซาโลมอนทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอล
ทั้งปวงสี่สิบปี {9:31} และซาโลมอนล่วงหลับไปอยู่กับ
บรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดา
วิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมโอรสของพระองค์
ครอบครองแทนพระองค์

{10:1} เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเชม เพราะอิสราเอล
ทั้งปวงได้มายังเซเชมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ {10:2}

และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน แล้วเยโรโบอัมกลับจากอียิปต์ {10:3} เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียนท่าน และเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มาและทูลเรโหโบอัมว่า {10:4} "พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์ทุกชิ้นหัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกชิ้นหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์" {10:5} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "สิ้นสามวันจงกลับมาหาเราอีก" ประชาชนจึงกลับไปเสีย {10:6} แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ร่วมงานประจำชาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า "ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร" {10:7} เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ และตรัสตอบคำติแก่เขา เขาทั้งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์" {10:8} แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์และอยู่งานประจำพระองค์ {10:9} และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ผู้ที่ทูลเราว่า 'ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง'" {10:10} และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า 'พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชิ้นหัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง' นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'นัวก้อยของเราก็หนักกว่าแอกแห่งราชบิดาของเรา {10:11} ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มแอกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราได้สอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แครง'" {10:12} เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า "จงมาหาเราอีกในวันที่สาม" {10:13} และกษัตริย์ตรัสตอบเขาทั้งหลายอย่างดุเดือด กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย {10:14} และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำแนะนำของคนหนุ่มว่า "พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกนั้น พระราชบิดาของเราได้สอน

ท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แครง" {10:15} กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวาระของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท {10:16} และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรเจสิ โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินที่ของตนแต่ละคนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด" อิสราเอลทั้งปวงจึงไปยังเดินที่ของเขาทั้งหลาย {10:17} แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองยูดาห์ {10:18} แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้ฮาดรัมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม {10:19} อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดถึงทุกวันนี้

{11:1} เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล หมายถึงเอราชาอาณานิกรคืนมาให้แก่เรโหโบอัม {11:2} แต่พระวาระของพระเยโฮวาห์มายังเซไมอาห์คนของพระเจ้าว่า {11:3} "จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของชาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า {11:4} 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา' เขาทั้งหลายก็เชื่อฟังพระวาระของพระเยโฮวาห์ และกลับไป ไม่ได้สู้รบกับเยโรโบอัม

{11:5} และเรโหโบอัมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยูดาห์ {11:6} พระองค์ทรงสร้างเมืองเบธเลเฮม เอตม เทโคอา {11:7} เบธซูร์ โสโค อุดุลลัม {11:8} กัท มาเรธาห์ และคิฟ {11:9} อาโดราอิม ลาคีซ และอาเซคาห์ {11:10} โสราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองซึ่งมีป้อมที่อยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน {11:11} พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และน้ำองุ่น {11:12} และพระองค์ทรงเก็บโล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก พระองค์จึงทรงยึดยูดาห์และเบนยามินไว้ได้ {11:13} และปุโรหิตกับคนเลวีซึ่งอยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นได้เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่ง

เขาอาศัยอยู่

{11:14} เพราะคนเลวีละทิ้งทุ่งหญ้าและที่บานซึ่งเขายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์และมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและโอรสของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลายออกจากตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ {11:15} และพระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตของพระองค์ขึ้นสำหรับปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และสำหรับเมฆปีศาจ และสำหรับรูปลู่แก้วซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น {11:16} และบรรดาผู้ที่ปักใจแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลก็ติดตามเขาทั้งหลายมาจากตระกูลทั้งปวงของอิสราเอลยังเยรูซาเล็ม เพื่อถวายสัตวบูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย {11:17} เขาทั้งหลายได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรของยูดาห์ และได้กระทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็งอยู่ได้สามปี เพราะเขาทั้งหลายดำเนินอยู่สามปีในวิถีของดาวิดและซาโลมอน

{11:18} เรโหโบอัมทรงรับมาหะลัทธิดาของเยรีโมทโอรสของดาวิดเป็นมเหสี และอาบิฮาอิลบุตรสาวของเอลีอับบุตรชายเจสซี {11:19} และพระนางก็ประสูติโอรสให้พระองค์คือ เยอูช เชมาริยาห์ และศายัม {11:20} ภายหลังพระองค์ก็ทรงรับมาอาคาห์ธิดาของอับซาโลม ผู้ซึ่งประสูติอาบิยาห์ อัททัย ซิซา และเซโลมิทให้พระองค์ {11:21} เรโหโบอัมทรงรักมาอาคาห์ธิดาของอับซาโลมมากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์มีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนมหกสิบคนและให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์) {11:22} และเรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้อาบิยาห์โอรสของมาอาคาห์เป็นโอรสองค์ใหญ่ ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่านเป็นกษัตริย์ {11:23} และพระองค์ทรงจัดการอย่างฉลาด และแจกจ่ายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยูดาห์และของเบนยามิน ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น และพระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม และพระองค์ทรงประสงค้มเหสีมากมาย

{12:1} ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโหโบอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ทิ้งพร้อมกันกับพระองค์ด้วย

{12:2} อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม เพราะเขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ซิซกัษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสืบเยรูซาเล็ม {12:3} มีรถรบหนึ่งพันสองร้อยคันและพลม้าหกหมื่นคน และพลผู้มากับพระองค์จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบนี คนสุคีอิม และคนเอธิโอ

เปีย {12:4} และพระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม {12:5} แล้วเซโมอาห์ผู้พยากรณ์ได้มาเฝ้าเรโหโบอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องซิซกั และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้ละทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของซิซกั" {12:6} แล้วเจ้านายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ล้อมตนลงและกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว" {12:7} เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายล่อมตัวลง พระวามะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเซโมอาห์ว่า "เขาทั้งหลายได้ล่อมตัวลงแล้ว เราจึงจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะประสาทการช่วยให้พ้นแก่เขาบ้าง และพระพิโรธของเราจะไม่เทลงมาเหนือเยรูซาเล็มโดยมือของซิซกั {12:8} อย่างไรก็ตามเขาทั้งหลายต้องเป็นผู้รับใช้ของซิซกั เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ทราบความแตกต่างระหว่างการรับใช้เราและรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลายของแผ่นดินโลก" {12:9} ซิซกักษัตริย์แห่งอียิปต์จึงขึ้นมามาดูเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเก็บเอาทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวัง พระองค์ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ขึ้นไปด้วย {12:10} และกษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำโล่ทองเหลืองขึ้นแทน และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาพระองค์ ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง {12:11} และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เมื่อไร ทหารรักษาพระองค์ก็มาถือโล่นั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม {12:12} และเมื่อพระองค์ทรงล้อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นอีกสภาพการณ์ก็ยังดีอยู่ในยูดาห์

{12:13} กษัตริย์เรโหโบอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มและทรงครอบครอง เมื่อเรโหโบอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองสิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกสรรไว้จากตระกูลต่างๆ ทั้งสิ้นของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน {12:14} และพระองค์ได้ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ {12:15} ส่วนพระราชกิจของเรโหโบอัม ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเซโมอาห์ผู้พยากรณ์ และของอิดโดผู้ทำนายตามแบบพงสาวดารหรือ มีสงครามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัม {12:16} และ

เรโหโบอัมก็ล่งกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาบียาห์ราชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองครองแทนพระองค์

{13:1} ในปีทีลืบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนือประเทศยูดาห์ {13:2} พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่ามีคาห์ธิดาของอูรีเอลแห่งกิเบอาห์ มีสงครามระหว่างอาบียาห์และเยโรโบอัม {13:3} อาบียาห์เสด็จออกทำสงคราม มีกองทัพทหารชำนาญศึกเป็นคนคัดเลือกแล้วสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทแกล้วทหารแปดแสนคน {13:4} และอาบียาห์ทรงลุกยืนอยู่บนภูเขาเศมาราอิม ซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า "ข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า {13:5} ไม่ควรหรือที่ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ {13:6} ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอนโอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน {13:7} และมีคนถ่อยลูกของเบลีอัลบางคนมีส่วนร่วมกันกับเขาและขึ้นสู้กับเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน เมื่อเรโหโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอต้านทานไม่ไหว {13:8} และบัดนี้ท่านคิดว่าจะต่อต้านราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในมือของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนหมู่มากและมีลูกวัวทองคำซึ่งเยโรโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ {13:9} ท่านทั้งหลายมิได้ขับไล่บุโรทิศของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวีออกไป และตั้งบุโรทิศสำหรับตนเองอย่างชนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่นำวัวหนุ่มและแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ จะได้เป็นบุโรทิศของสิ่งที่ไม่ใช่พระ {13:10} แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ เรามีบุโรทิศผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งมีคนเลวีทำงานหน้าที่ของเขาทั้งหลาย {13:11} เขาถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคันประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียงเพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญญัติกำชับของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย {13:12} และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และบุโรทิศของพระองค์พร้อมกับแทรมสิกพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้กับท่าน โอ ข้าแต่

ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้" {13:13} เยโรโบอัมได้ส่งสมุห์คนไว้เพื่อจะอ้อมมาหาเขาจากเบื้องหลัง ดังนั้นกองทหารของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองข่มก็อยู่ข้างหลังเขา {13:14} และเมื่อยูดาห์มองดูข้างหลัง ดูเกิดการศึกก็อยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และบรรดาบุโรทิศก็เป่าแตร {13:15} แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้องทำนองศึกและเมื่อคนยูดาห์ตะโกน อยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบียาห์และยูดาห์ {13:16} คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขาทั้งหลาย {13:17} อาบียาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน {13:18} นี่แหละคนอิสราเอลก็ถูกปราบปรามในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาพึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา {13:19} และอาบียาห์ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบธเอลกับชนบทของเมืองนั้น และเยชานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอโฟรนกับชนบทของเมืองนั้น

{13:20} เยโรโบอัมมิได้ฟื้นอำนาจของพระองค์ในรัชสมัยของอาบียาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

{13:21} แต่อาบียาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น และมีมีเฮลีลิส่องค์ ให้กำเนิดโอรสยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์ {13:22} ราชกิจนอกนั้นของอาบียาห์ วิธีการและพระดำรัสของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของผู้พยากรณ์โดโด

{14:1} อาบียาห์จึงล่งกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาสาโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี {14:2} และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ {14:3} พระองค์ทรงกำจัดแท่นบูชาพระต่างด้าวและปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิ์ลง และได้โค่นเสารูปเคารพเสีย {14:4} และทรงบัญชาให้ยูดาห์แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้รักษาพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ {14:5} พระองค์ทรงกำจัดปูชนียสถานสูงและแท่นเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ด้วย และราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์ {14:6} พระองค์ทรงสร้างหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ เพราะแผ่นดินก็สงบ พระองค์มิได้ทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานการหยุดพัก

สงบแก่พระองค์ {14:7} และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า "ให้เราทั้งหลายสร้างหัวเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพง หอคอย ประตูเมือง และด่าน แผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน" เขาทั้งหลายจึงสร้างและจำเริญขึ้น {14:8} และอาสาทรงมีกองทัพพร้อมสรรพด้วยโล่ใหญ่และหอกจากยูดาห์สามแสนคน และจากเบนยามินซึ่งถือโล่และโก่งธนูสองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นทแกล้วทหาร

{14:9} เศ-ราห์ชาวเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเขาทั้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรบสามร้อยต้นมาถึงเมืองมาเรธาห์ {14:10} และอาสาทรงยกออกไปปะทะกับเขา และเขาทั้งหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟารัทที่มาเรธาห์ {14:11} และอาสาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ในการสู้รบกันระหว่างผู้ที่มิกำลังกับผู้ที่ไม่มิกำลัง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาต่อสู้กับชนหมูใหญ่ในพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์" {14:12} พระเยโฮวาห์จึงทรงให้ชาวเอธิโอเปียพ่ายแพ้ต่ออาสาและต่อยูดาห์ และชาวเอธิโอเปียก็หนีไป {14:13} อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ก็ไล่ตามเขาไปถึงเมืองเก-ราร์ และชาวเอธิโอเปียล้มตายมากจนไม่เหลือสักชีวิตเดียว เพราะเขาได้แตกพ่ายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และกองทัพของพระองค์ คนยูดาห์ได้เก็บของที่รบได้มากมายนักหนา {14:14} และเขาก็โจมตีบรรดาหัวเมืองรอบเมืองเก-ราร์ เพราะว่าความกลัวพระเยโฮวาห์นั้นมาครอบงำทั้งหลาย เขาได้ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่รบได้ในนั้นมาก {14:15} และเขาได้โจมตีเต็นท์ของผู้ที่มิวัและเอาแกะไปมากมายและอูรด้วย แล้วเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

{15:1} พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตกับอาซาริยาห์บุตรชายโอดเด {15:2} และท่านออกไปเฝ้าอาสาทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่อาสา และยูดาห์กับเบนยามินทั้งปวงของฟังข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งท่านทั้งหลาย {15:3} อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเวลานาน

และไม่มีปุโรหิตผู้สั่งสอน และไม่มีพระราชบัญญัติ {15:4} แต่เมื่อถึงคราวเขาทุกข์ยากลำบาก เขาหันมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลและแสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายก็พบพระองค์ {15:5} ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามา เพราะมีการรุ่มรวยอยู่มากมายรอบวงชาวเมืองทั้งหลายนั้น {15:6} เขาแตกแยกกันเป็นพวกๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงรบกวนเขาด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง {15:7} แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้รับบำเหน็จ"

{15:8} เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำพยากรณ์ของโอดเดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ทรงกำจัดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินสิ้น และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จากถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้ามุขพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {15:9} และพระองค์ทรงรวบรวมยูดาห์และเบนยามินทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอฟราอิม มนัสเสห์ และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเขาทั้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมากได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอล เมื่อเขาเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ {15:10} เขาทั้งหลายชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา {15:11} เขาทั้งหลายถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจากข้าวของที่เขาได้รับมา มีวัวผู้เจ็ดร้อยตัวและแกะเจ็ดพันตัว {15:12} และเขาก็เข้าทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาด้วยสุดจิตสุดใจของเขา {15:13} และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลควรจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง {15:14} เขาทั้งหลายได้กระทำสัตย์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงโห่ร้อง และด้วยเสียงแตรและแตรทองเหลืองขนาดเล็ก {15:15} และยูดาห์ทั้งปวงก็เปรมปรีดีเพราะสัตย์ปฏิญาณนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ปฏิญาณด้วยสุดใจของเขา และได้แสวงหาพระองค์ด้วยสิ้นความปรารถนาของเขา และเขาทั้งหลายก็พบพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงประทานให้เขาหยุดพักสงบรอบด้าน {15:16} แม้ว่ามาอาคาห์พระมารดาของกษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงถอดเสียจากเป็นพระราชชนนี เพราะพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในसारูปเคารพ อาสาทรงโค่นรูปเคารพของพระนางลง และบดและเผาเสียที่ลัธธาซิดโรน {15:17} แต่ยังมีได้กำจัดปุชเนียสถานสูงออกเสียจากอิสราเอล อย่างไรก็ตามก็ดีพระทัย

ของอัสาก็บริสุทธิ์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ {15:18} และพระองค์ทรงนำของถวายของราชบิดาของพระองค์และข้าของที่พระองค์เองทรงถวาย มีเงิน และทองคำ และเครื่องใช้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า {15:19} และไม่มีสงครามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอัสา

{16:1} ในปีี่สามสิบหกแห่งรัชกาลอัสา บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลขึ้นมายุติกับยูดาห์และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อว่าพระองค์จะมีทรงให้คนหนึ่งคนได้ออกไปหรือเข้ามาหาอัสากษัตริย์ของยูดาห์ {16:2} แล้วอัสาทรงเอาเงินและทองคำจากคลังของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และราชสำนัก และส่งไปให้เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ประทับในเมืองดามัสกัสว่า {16:3} "ขอให้ฉันสัญญาไมตรีระหว่างข้าพเจ้าและท่านดังที่มีอยู่กับพระชนกของข้าพเจ้าและพระชนกของท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน ขอเสด็จไปทำลายสัญญาไมตรีของท่านซึ่งมีกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะถอยทัพไปจากข้าพเจ้า" {16:4} และเบนฮาดัดทรงเชื่อฟังกษัตริย์อัสา และส่งผู้บังคับบัญชากองทัพของพระองค์ไปต่อสู้อับหัวเมืองของอิสราเอล และเขาทั้งหลายโจมตีเมืองอโยน ดาน เอบลมาอิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของนัฟทาลี {16:5} และต่อมาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินเรื่องนั้น พระองค์ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และให้พระราชกิจของพระองค์หยุดยั้ง {16:6} แล้วกษัตริย์อัสาทรงนำยูดาห์ทั้งสิ้น และเขาทั้งหลายชนหินของเมืองรามัทและเครื่องมือของเมืองนั้น ซึ่งบาอาซาใช้สร้างอยู่นั้น และเอามาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปัท

{16:7} ครั้งนั้นฮานานีผู้ทำนายได้มาเฝ้าอัสากษัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า "เพราะท่านฟังกษัตริย์ของซีเรีย และได้ฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่านไป {16:8} คนเอธิโอเปียและชาวลิบนีไม่เป็นกองทัพพมทิม่า มีรถรบและพลม้ามากเหลือหลายหรือ แต่เพราะท่านฟังพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน {16:9} เพราะว่าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ไปมาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงฤทธาณาภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำการอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะมีการศึกสงคราม" {16:10} และอัสาก็ทรงกริ้วต่อผู้ทำนายนั้น และจับเขาจำไว้ในคุก เพราะพระองค์ทรงเกรี้ยวกราดแก่เขาในเรื่องนี้ และอัสาทรงข่มเหงประชาชนบางคนในเวลาเดียวกันนั้นด้วย {16:11} และดูเถิด พระราชกิจของอัสา ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย ได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และ

อิสราเอล

{16:12} ในปีี่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อัสาทรงเป็นโรคที่พระบาทของพระองค์ และโรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้เป็นโรคอยู่พระองค์ก็ได้ทรงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์ {16:13} และอัสาทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ สิ้นพระชนม์ในปีี่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ {16:14} เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้สกัดออกเพื่อพระองค์ในนครดาวิด เขาวางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเต็มไปหมด ซึ่งช่างปรังเครื่องหอมได้ปรังไว้ และเขาทั้งหลายก็ก่อเพลิงใหญ่โตถวายพระเกียรติพระองค์

{17:1} เยโฮชาฟัทโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ และทรงเสริมกำลังพลต่อสู้อิสราเอล {17:2} พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งปวงของยูดาห์ และทรงตั้งทหารประจำป้อมในแผ่นดินยูดาห์ และในหัวเมืองเอฟราอิม ซึ่งอัสาราชบิดาของพระองค์ได้ยึดไว้ {17:3} พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเยโฮชาฟัท เพราะพระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องตันๆของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงแสวงหาพระบาอัล {17:4} แต่ได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และดำเนินในพระบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล {17:5} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และสิ้นทั้งยูดาห์ก็นำเครื่องบรรณาการมาถวายเยโฮชาฟัท พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก

{17:6} พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงกำจัดบูชานิยสถานสูงและบรรดาเสารูปเคารพเสียจากยูดาห์ {17:7} ในปีี่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้เจ้านายของพระองค์ คือ เบนฮาดัล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคาเยห์ไปสั่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์ {17:8} และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เซไมอาห์ เนธานีอาห์ เศบาดียาห์ อัสาเฮล เชมราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทบาโดเนียห์ คนเลวี และพร้อมกับคนเหล่านี้มี เอลีชามา และเยโฮรัม ผู้เป็นปุโรหิต {17:9} และเขาทั้งหลายได้สั่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย เขาเที่ยวไปทั่วหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้สั่งสอนประชาชน

{17:10} ความหวาดกลัวอันมาจากพระเยโฮวาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆที่อยู่รอบยูดาห์

และเขาทั้งหลายมิได้ทำสงครามกับเยโฮชาฟัท {17:11} คนฟิลิสเตียบางพวกได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮชาฟัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกอาระเบียได้นำฝูงแพะแกะคือแกะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาถวายพระองค์ {17:12} และเยโฮชาฟัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์ {17:13} และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์ พระองค์ทรงมีทหารเป็นทแกล้วทหารในกรุงเยรูซาเล็ม {17:14} ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขาคือ ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชากองพันมีอัตราผู้บังคับบัญชา พร้อมกับทแกล้วทหารสามแสนคน {17:15} ถัดเขาไปคือ เยโฮฮานัน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน {17:16} และถัดเขาไปคือ อามัสยาห์ บุตรชายศิครี เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พร้อมกับทแกล้วทหารสองแสนคน {17:17} ของเบนยามินคือ เอลียาดา ทแกล้วทหารพร้อมกับคนสองแสนพร้อมสรรพด้วยธนูและโล่ {17:18} และถัดเขาไปคือ เยโฮซาบับ พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน {17:19} เหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากผู้ที่กษัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั่วตลอดแผ่นดินยูดาห์

{18:1} ฝ่ายเยโฮชาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ {18:2} ครั้นล่วงมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเฝ้าอาหับในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับพระองค์ และทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทกิเลอาด {18:3} อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายังราโมทกิเลอาดหรือ" พระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็นประชาชนของข้าพเจ้าก็เปื่อดังประชาชนของท่าน เราจะอยู่กับท่านในการสงคราม" {18:4} และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ขอสอบถามดูพระคำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน" {18:5} แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า "ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์" {18:6} แต่เยโฮชาฟัททูลว่า "ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้" {18:7} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า "ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเรา

จะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้าซึ่งเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคายาห์บุตรอิมลาห์" และเยโฮชาฟัททูลว่า "ขอ กษัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย" {18:8} แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า "ไปพามีคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว" {18:9} ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่ว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่ {18:10} และเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็นเขา และพูดว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้ เราจะผลัดคนซึ่งเรียกไปจนเขาทั้งหลายถูกทำลาย" {18:11} และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า "ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาดเถิด และจะมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"

{18:12} และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า "ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ดุจปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี" {18:13} แต่มีคายาห์ตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น" {18:14} และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า "มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และท่านทูลตอบพระองค์ว่า "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและจะมีชัยชนะ เขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" {18:15} แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "เราได้ให้เจ้าไปญาณก็ครั้งแล้ว เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์" {18:16} และท่านทูลว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด'" {18:17} กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮชาฟัทว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก" {18:18} และ มีคายาห์ทูลว่า "ฉะนั้นขอสดับพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบาริราแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย {18:19} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด' บ้างก็ทูลอย่างนี้

บ้างก็ทูลอย่างนั้น {18:20} แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมา ข้างหน้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า 'ข้าพระองค์ จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง' และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า 'จะ ทำอย่างไร' {18:21} และเขาทูลว่า 'ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณมูสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขา ทุกคน' และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขา ได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเช่นนั้นเถิด' {18:22} เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมูสา ในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรง ลั่นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์" {18:23} แล้ว เศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตอบแก่มี คายาห์ทูลว่า "พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพุด กับเจ้าได้อย่างไร" {18:24} และมีคายาห์ตอบว่า "ดูเถิด เจ้า จะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัว เจ้า" {18:25} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า "จงจับมี คายาห์ พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมือง และ แกโยอาชราชโอรส {18:26} และว่า 'กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า เาคนนี้จำคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความ ทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ'" {18:27} และมี คายาห์ทูลว่า "ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเย โฮวาห์ก็มิได้ตรัสโดยข้าพระองค์" และท่านกล่าวว่า "บรรดา ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ขอจงฟังเถิด"

{18:28} กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์ แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด {18:29} และ กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า "ข้าพเจ้าจะ ปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน" และ กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์ แล้วทั้งสอง พระองค์เข้าทำสงคราม {18:30} ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรีย ทรงบัญชาบรรดาผู้บัญชาการรถรบของพระองค์ว่า "อย่ารบ กับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล" {18:31} และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า "เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว" เขาจึงหันเข้า ไปจะสู้รบกับพระองค์ และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น และพระ เยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงให้เขาทั้งหลายออกไป เสียจากพระองค์ {18:32} และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถ รบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไล่ตาม พระองค์ {18:33} แต่มีชายคนหนึ่งโง่งนยิงดาบไป ถูก กษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบัง พระอูระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า "หันกลับเถิด พา เราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว" {18:34} วัน นั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พยุพระองค์

เองขึ้นไปในรถรบของพระองค์หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรีย จนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตกพระองค์ก็ ลั่นพระชนม์

{19:1} เยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จกลับไปโดย สวัสดิภาพถึงพระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม {19:2} แต่เยชูบุตรชายชานานีผู้ทำนายได้ออกไปเฝ้า พระองค์ ทูลกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า "ครั้นที่พระองค์จะช่วย คนอธรรมและรักผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์หรือ เพราะเรื่อง นี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์ {19:3} อย่างไรก็ดีพระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง เพราะ พระองค์ได้ทำลายบรรดาเสารูปเคารพเสียจากแผ่นดิน และได้ มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า"

{19:4} เยโฮซาฟัทประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ ทรงออกไปท่ามกลางประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เชบาถึง ถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และนำเขาทั้งหลายกลับมายังพระ เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา {19:5} พระองค์ ทรงตั้งผู้วินิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสี่ นของยูดาห์ ที่ละหัวเมือง {19:6} และตรัสกับผู้วินิจฉัย เหล่านั้นว่า "จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะ ท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา {19:7} ฉะนั้นจงให้ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่ง ที่ท่านกระทำ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความ ชั่วช้า ไม่เห็นแก่หน้าคนใด และไม่มีการรับสินบน" {19:8} ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮซาฟัททรงตั้งคนเลวี และ บุโรหิตบ้าง กับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแห่งพระเยโฮวาห์ และวินิจฉัยคดี ที่โต้แย้งกัน เขาทั้งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม {19:9} และพระองค์ทรงกำชับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายจง กระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ ซื่อ และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน {19:10} เมื่อมีคดีมาถึงท่าน จากพี่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎเกณฑ์หรือคำตัดสิน ท่านทั้งหลายก็ควรจะต้องเตือนเขา เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโรธจึงจะไม่มา เหนือท่านและพี่น้องของท่าน ท่านจงกระทำเช่นนี้ และท่าน จะไม่ละเมิด {19:11} และดูเถิด อามาริยาห์บุโรหิตใหญ่ก็ อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของพระเยโฮวาห์ และเศบาดียาห์ บุตรชายอิซมาเอลเจ้านายของวงศ์วานยูดาห์ก็อยู่เหนือท่าน ในสรรพกิจของกษัตริย์ และเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติ ท่าน จงประกอบกิจอย่างแกลั๊กล่า และขอพระเยโฮวาห์

ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม"

{20:1} และอยู่มาภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และพร้อมกับเขามีก่อนนอกจากคนอัมโมนนั้นได้ขึ้นมาทำสงครามกับเยโฮชาฟัท {20:2} มีคนมาทูลเยโฮชาฟัทว่า "มีคนหมู่มากมาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากฟากทะเลข้างโน้น และดูเถิด เขาทั้งหลายอยู่ในฮาซาโซนทามาร์ คือเอนเกติ" {20:3} และเยโฮชาฟัทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้ทรงประกาศให้อวดอาหารทั่วยูดาห์ {20:4} และยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายพากันมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เพื่อแสวงหาพระเยโฮวาห์ {20:5} และเยโฮชาฟัทประทับยืนอยู่ในที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างหน้าลานใหม่ {20:6} และตรัสทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟาสุวรรค์หรือ พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของประชาชาติหรือ ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์และอำนาจ จึงไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้ {20:7} พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายมิใช่หรือ ผู้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พ้นหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัมมิตรสหายของพระองค์ เป็นนิตย์ {20:8} และเขาทั้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่งในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์ ทูลว่า {20:9} 'ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคระบาด หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้) และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด' {20:10} ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมนและโมอับ และภูเขาสีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกรุก เมื่อเขามาจากแผ่นดินอียิปต์และผู้ซึ่งเขาได้ผลักไปมิได้ทำลายเสีย {20:11} ดูเถิด เขาทั้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เราอย่างไร ด้วยมาขับเร่ออกเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก {20:12} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำ การพิพากษาเหนือเราหรือ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมู่มากซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์" {20:13}

ในระหว่างนั้นคนทั้งปวงของยูดาห์ก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พร้อมกับภรรยาและลูกหลานของเขา

{20:14} และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับยาฮาซียาห์บุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเบนินยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยอียาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธิยาห์ เป็นคนเลวี ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมนั้น {20:15} และเขาได้พูดว่า "ยูดาห์ทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยโฮชาฟัทของจงฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า 'อย่ากลัวเลย และอย่าทอดลอย ด้วยคนหมู่มากที่มานี้เลย เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า {20:16} พรุ่งนี้ท่านทั้งหลายจงลงไปต่อสู้กับเขา ดูเถิด เขาจะขึ้นมาทางขึ้นที่ตำบลคิส ท่านจะพบเขาที่ปลายลำธาร ข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล {20:17} ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน' อย่ากลัวเลย อย่าทอดลอย พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน" {20:18} แล้วเยโฮชาฟัทโน้มพระเศียรกับพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และยูดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูซาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์ {20:19} และคนเลวี จากลูกหลานคนโคฮาต และลูกหลานคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สุด

{20:20} และเขาทั้งหลายได้ลุกขึ้นแต่เช้า และออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอา และเมื่อเขาออกไป เยโฮชาฟัทประทับยืนและตรัสว่า "โอ ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า จงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเชื่อบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ และท่านจะสำเร็จผล" {20:21} และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่ร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อเขาเดินออกไปหน้าศัตรู และว่า "จงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์" {20:22} และเมื่อเขาทั้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองทัพมคอญต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาสีร์ ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงแตกพ่ายไป {20:23} เพราะว่าคนของอัมโมนและของโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวภูเขาสีร์ ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเขาทั้งหลายทำลายชาวสีร์หมดแล้ว เขาทั้งสิ้นช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน {20:24} เมื่อยูดาห์ขึ้นไปอยู่ที่หอคอย

ที่ในถิ่นทุรกันดาร เขามองตรงไปที่คนหมู่นั้น และดูเถิด มีแต่ศพนอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้ {20:25} เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนของพระองค์มาเก็บของที่รืบทิ้งจากเขาทั้งหลาย พร้อมกับศพทั้งหลายนั้นเขาพบสิ่งของเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพย์สมบัติและเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งเขาเก็บมามากสำหรับตัวจนขนไปไม่ไหว เขาเก็บของที่รืบทิ้งได้เหล่านั้นสามวัน เพราะมากเหลือเกิน

{20:26} ในวันที่สี่เขาทั้งหลายได้ชุมนุมกันที่หุบเขาเบรคาห์ ด้วยที่นั่นเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า หุบเขาเบรคาห์ จนถึงทุกวันนี้ {20:27} แล้วเขาทั้งหลายกลับไปคอนยูดาห์และเยรูซาเล็มทุกคน และเยโฮชาฟัททรงนำหน้ากลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดิ์เย้ยศัตรูของเขา {20:28} เขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็มด้วยพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และแตร ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {20:29} และความกลัวพระเจ้ามาอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของประเทศทั้งปวง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้ศัตรูของอิสราเอล {20:30} แดนดินของเยโฮชาฟัทจึงสงบเงียบ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีการหยุดพักสงบอยู่รอบด้าน {20:31} ดังนั้นแหละ เยโฮชาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาซูบัท บุตรสาวชิลี {20:32} พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอาสาราชบิดาของพระองค์ และมีได้ทรงพรากไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ {20:33} อย่างไรก็ตามก็ดี ปุชนียสถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป ประชาชนยังมิได้ปักใจในพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน {20:34} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเถิด ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือของเยชูบุตรชายฮานานี ซึ่งรวมเข้าในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

{20:35} ต่อมาภายหลัง เยโฮชาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำการอย่างชั่วร้ายมาก {20:36} พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองทารซิช และเขาทั้งหลายสร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์ {20:37} แล้วเอลีเยเซอร์บุตรชายโศดวาทูแห่งเมืองมาเรธาได้พยากรณ์ถึงเยโฮชาฟัทว่า "เพราะพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์ พระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ" เรือก็แตกไม่สามารถไปเมืองทารซิชได้

ชได้

{21:1} เยโฮชาฟัทก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเยโฮรัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ {21:2} พระองค์ทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นโอรสของเยโฮชาฟัทคือ อาซาริยาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาซาริยาห์ มีคาเอล เซฟาทิยาห์ เหล่านี้ทั้งล้วนเป็นโอรสของเยโฮชาฟัทกษัตริย์ของอิสราเอล {21:3} พระราชบิดาของเขาทั้งหลายประทานเงิน ทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อมกับหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ แต่พระองค์ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม เพราะว่าท่านเป็นโอรสหัวปี {21:4} เมื่อเยโฮรัมได้ขึ้นครอบครองราชอาณาจักรของราชบิดาของพระองค์ และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย {21:5} เมื่อเยโฮรัมทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี {21:6} และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างที่เราขงศ์อาหับกระทำ เพราะว่าบิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ {21:7} อย่างไรก็ตามก็ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด และเหตุที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานประทีปแก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์

{21:8} ในรัชกาลของพระองค์เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน {21:9} แล้วเยโฮรัมก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงลุกขึ้นในกลางคืนโจมตีคนเอโดม ซึ่งมาล้อมพระองค์และผู้บังคับบัญชารถรบไว้ {21:10} เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ครั้นนั้นลิบนาห์ก็ได้กบฏออกห่างจากการปกครองของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ {21:11} ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างปุชนียสถานสูงในถิ่นเทือกเขาของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไปทำการผิดประเวณี และทรงกระทำให้ยูดาห์ทำเช่นนั้น

{21:12} และจดหมายเหตุฉบับหนึ่งมาถึงพระองค์จากเอลิยาห์ผู้พยากรณ์ว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดามรรคาของเยโฮชาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดา

มรรคาของอาณาจักรของยูดาห์ {21:13} แต่ได้เดินในมรรคาของบรรดาษัตริย์แห่งอิสราเอล และได้นำยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มในการแพศยา อย่างกับการแพศยาแห่งราชวงศ์อาหับ และเจ้าได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้าเสียด้วยผู้เป็นเชื้อวงศ์บิดาของเจ้า และพวกเขาดีกว่าเจ้า {21:14} ดุเดือด พระเยโฮวาห์จะทรงนำภัยพิบัติอันยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าของทั้งสิ้นของเจ้า {21:15} และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรคไล่ของเจ้า จนกว่าไล่ของเจ้าจะออกมา เพราะเหตุโรคนั้นวันแล้ววันเล่า" {21:16} ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ทรงทำให้ความโกรธของคนฟิลิสเตีย และของคนอาระเบีย ผู้อยู่ใกล้กับคนเอธิโอเปีย มีต่อเยโฮรัม {21:17} และเขาทั้งหลายยกมาต่อสู้กับยูดาห์ และบุกรุกเข้าไปในนั้น และชนข้าวของทั้งสิ้นซึ่งมีในราชสำนัก ทั้งบรรดาโอรสและมเหสีของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์ นอกจากเยโฮอาหาสโอรสองค์สุดท้ายของพระองค์

{21:18} ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ไล่ของเยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้ {21:19} ต่อมาเป็นเวลาสิ้นสองปีไล่ของพระองค์ก็ออกมาเพราะโรคนั้น และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทรมานทรมานอย่างยิ่ง ประชาชนของพระองค์มิได้ก่อเพลิงถวายเกียรติแด่พระองค์ อย่างกับก่อเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์ {21:20} เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีใครอาลัย เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช้ในอุโมงค์ของบรรดาษัตริย์

{22:1} และชาวเยรูซาเล็มได้ให้อาหัสยาห์โอรสองค์สุดท้ายของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหนุ่มนั้นมาถึงค่ายกับคนอาระเบียได้ฆ่าโอรสผู้พี่เสียทั้งหมด ดังนั้นอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์จึงครอบครอง {22:2} เมื่ออาหัสยาห์เริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาธาลิยาห์ธิดาของอมรี {22:3} พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งหลายของราชวงศ์ของอาหับด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาในการกระทำความชั่วร้ายของพระองค์ {22:4} ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะว่าหลังจากราชบิดาของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาทั้งหลายเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์

{22:5} พระองค์ทรงดำเนินตามคำปรึกษาของเขาทั้งหลายด้วย และเสด็จไปกับเยโฮรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรียที่เมืองราโมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำให้อาหับบาดเจ็บ {22:6} และพระองค์ทรงกลับมาที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับที่เมืองรามัท เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์เสด็จลงไปเยี่ยมเยโฮรัมโอรสของอาหับในเมืองยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ประหลาดใจ {22:7} แต่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล้มจมของอาหัสยาห์จะมาโดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมเยโฮรัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อจะปะทะกับเยชูบุตรชายนิมซี ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งให้ตัดราชวงศ์ของอาหับออกเสีย {22:8} และอยู่มาเมื่อเยชูกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของอาหับ ท่านได้พบเจ้านายของยูดาห์ และบรรดาโอรสพระเชษฐาของอาหัสยาห์ผู้มาปรณินับถืออาหัสยาห์ และท่านก็ได้ประหารเขาทั้งหลายเสีย {22:9} ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์ และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อซ่อนพระองค์อยู่ในสระมาเรีย) และเขาพาพระองค์มาหาเยชู และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขาทั้งหลายก็ฝังพระศพไว้ เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเธอของเยโฮซาฟัท ผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์" และราชวงศ์ของอาหัสยาห์ไม่มีผู้ใดสามารถปกครองราชอาณาจักรได้

{22:10} เมื่ออาธาลิยาห์พระมารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น {22:11} แต่พระนางเยโฮชาเบอาธิดาของกษัตริย์ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแหละเยโฮชาเบอาธิดาของกษัตริย์เยโฮรัม และภรรยาของเยโฮยาดาปุโรหิต (เพราะว่าพระนางเป็นพระชนิษฐาของอาหัสยาห์) ได้ซ่อนเธอให้พ้นพระนางอาธาลิยาห์ เพื่อมิให้พระนางประหารเธอได้ {22:12} และเธอได้อยู่กับเขาในพระนิเวศของพระเจ้าซ่อนตัวอยู่หกปี ฝ่ายพระนางอาธาลิยาห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน

{23:1} แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้กล้าแข็งขึ้น และให้พวกนายร้อยกระทำพันธสัญญาแก่ท่าน มีอาชาริยาห์บุตรชายเยโฮรัม อิซมาเอลบุตรชายเยโฮชานัน อาชาริยาห์บุตรชายโอบอด มาอาเสอาห์บุตรชายอาดาياهو และเอลีชา

ฟัทบุตรชายศิครี {23:2} และเขาทั้งหลายเที่ยวไปทั่วยูดาห์ และรวบรวมคนเลวี่มาจากทุกหัวเมืองของยูดาห์ ทั้งบรรดาหัวประมุขของบรรพบุรุษของอิสราเอล และเขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็ม {23:3} และบรรดาชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้า และเยโฮยาคบกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ดูเถิด โอโรสของกษัตริย์จะครอบครองตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับบรรดาโอโรสของดาวิด {23:4} ท่านทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือท่านผู้เป็นปุโรหิตและคนเลวี่ ผู้ออกเเวในวันสะบาโตหนึ่งในสาม ให้เป็นคนเฝ้าประตู {23:5} และหนึ่งในสามให้อยู่ที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสามให้อยู่ที่ประตูเชิงราก และให้ประชาชนทั้งปวงอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {23:6} แต่อย่าให้สักคนหนึ่งเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ นอกจากปุโรหิตและคนเลวี่ที่ปรนนิบัติอยู่ เขาทั้งหลายเข้าไปได้ เพราะเขาทั้งหลายบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้องรักษาการบังคับบัญชาของพระเยโฮวาห์ {23:7} ให้คนเลวี่ล้อมกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้อืออาวุธ และผู้ใดเข้าไปในพระนิเวศนั้นจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา และเมื่อพระองค์เสด็จออกไป" {23:8} คนเลวี่และคนยูดาห์ทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งที่เยโฮยาคบปุโรหิตได้บัญชาไว้ เขาทั้งหลายต่างก็นำคนของเขามา คือทั้งคนที่ออกเเวในวันสะบาโต และบรรดาคนเหล่านั้นที่จะเข้าเเวในวันสะบาโต เพราะเยโฮยาคบปุโรหิตมิได้ปล่อยกองเเว {23:9} และเยโฮยาคบปุโรหิตได้มอบหอกกับดั่งและโลซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชากองร้อย {23:10} และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสิ้นให้ล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวุธตั้งแต่ด้านขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร รอบแท่นบูชาและพระวิหาร {23:11} แล้วเขานำโอโรสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้ท่าน มอบพระโอวาทให้แก่ท่าน และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ เยโฮยาคบกับบุตรชายของท่านก็เจิมพระองค์ และเขาทั้งหลายร้องว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"

{23:12} เมื่ออาธาลิยาห์ได้ยินเสียงประชาชนนี้และสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {23:13} และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด มีกษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่เสาของพระองค์ตรงที่ทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลแตรก็อยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนทั้งปวงแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดีและเป่าแตร บรรดานักร้องพร้อมไปกับเครื่องดนตรีของเขาก็นำการสรรเสริญ พระนางอาธาลิยาห์ก็นึกฉลองพระองค์

ของพระนาง ทรงร้องว่า "กบฏ กบฏ" {23:14} แล้วเยโฮยาคบปุโรหิตจึงนำบรรดานายร้อยผู้บัญชาการกองทัพออกมาสั่งเขาว่า "จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดที่ตามพระนางไปก็ให้ประหารชีวิตเสียด้วยดาบ" เพราะปุโรหิตกล่าวว่า "อย่าประหารพระนางในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" {23:15} เขาจึงจับพระนาง แล้วพระนางก็เสด็จไปทางเข้าประตูม้า ณ พระราชวังและเขาทั้งหลายก็ประหารพระนางเสียที่นั่น

{23:16} เยโฮยาคบได้กระทำพันธสัญญาระหว่างท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ {23:17} แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของพระบาอัล และพังลงเสีย และเขาทุบแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลนั้นให้เป็นชิ้นๆ และเขาประหารมัทธานปุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา {23:18} เยโฮยาคบวางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ภายใต้การควบคุมของปุโรหิตแห่งคนเลวี่ ผู้ซึ่งดาวิดทรงจัดตั้งให้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้องเพลง ตามพระราชดำรัสสั่งของดาวิด {23:19} ท่านได้ตั้งผู้เฝ้าประตูไว้ที่ประตูรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อมิให้ผู้มีมลทินด้วยประการหนึ่งประการใดเข้าไป {23:20} ท่านได้นำผู้บังคับกองร้อย ชุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และท่านได้เชิญกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปทางประตูบนไปสู่พระราชสำนัก และเขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบนพระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร {23:21} บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดี และกรุงก็สงบเงียบหลังจากที่เขาได้ประหารพระนางอาธาลิยาห์เสียด้วยดาบแล้ว

{24:1} เมื่อโยอาซได้เริ่มครอบครองมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า คิปียาห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา {24:2} และโยอาซทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาคบปุโรหิต {24:3} เยโฮยาคบห้ามเหล้าให้พระองค์สององค์ และพระองค์ก็ให้กำเนิดโอโรสและธิดาหลายองค์

{24:4} ต่อมาภายหลังโยอาซทรงตั้งพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {24:5} พระองค์ทรงประชุมปุโรหิตและคนเลวี่ และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงออกไปตามหัวเมืองยูดาห์ และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งปวง เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าเป็นปีๆไป และจงรับ

ทำงานนั้น" แต่คนเลวไม่เร่งรีบ {24:6} แล้วกษัตริย์จึงตรัสเรียกเยโฮยาดาผู้เป็นหัวหน้า และตรัสกับท่านว่า "ไฉนท่านไม่เรียกร้องให้คนเลวนำเงินส่วยเข้ามาจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้ ให้ชุมนุมชนอิสราเอลนำมาเพื่อพลับพลาพระโอวาท" {24:7} เพราะบรรดาโอรสของพระนางอาธาลิยาห์หญิงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และได้เอาสิ่งของที่มอบถวายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์มอบให้แก่พระบาอัล

{24:8} กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำหีบลูกหนึ่งวางไว้นอกประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {24:9} และมีคำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็มให้นำส่วยซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้านำกำหนดแก่อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เข้ามาถวายพระเยโฮวาห์ {24:10} บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดิ์ และนำส่วยของเขาทั้งหลายมาหย่อนลงในหีบจนครบ {24:11} และต่อมาเมื่อคนเลวนำหีบเข้ามายังเจ้าพนักงานของกษัตริย์เมื่อไร และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นว่ามีเงินมาก ราชเลขาและเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิตจะเข้ามาเทหีบออกและนำหีบกลับไปยังที่เดิม เขาทั้งหลายทำอย่างนี้วันแล้ววันเล่า และเก็บเงินได้เป็นอันมาก {24:12} กษัตริย์และเยโฮยาดาก็ให้แก่บรรดาผู้ดูแลกิจการของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจ้างช่างก่อและช่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทั้งคนงานช่างเหล็กและช่างทองเหลือง ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {24:13} บรรดาคนที่รับจ้างทำงานจึงได้ทำงาน และงานซ่อมแซมก็ดำเนินก้าวหน้าในมือของเขา และเขาได้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามขนาดเดิมและเสริมให้แข็งแรงขึ้น {24:14} และเมื่อเขาได้กระทำสำเร็จแล้วเขาก็นำเงินที่เหลืออยู่มาหน้าพระพักตร์กษัตริย์และเยโฮยาดา และเขาเอาเงินนั้นทำเครื่องใช้สำหรับพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ คือเครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติ ทั้งสำหรับการถวายเครื่องบูชาและช้อน และภาชนะทองคำและเงิน และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสมอตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา

{24:15} แต่เยโฮยาดาก็ชราลงและห่อหมกแล้วก็สิ้นชีวิตเมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี {24:16} เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิดท่ามกลางบรรดากษัตริย์ เพราะท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์ {24:17} หลังจากที่เยโฮยาดาลิ้นชีวิตแล้วบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้เข้ามาถวายบังคมต่อกษัตริย์ แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำพูดของเขา {24:18} และเขา

ได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และปรนนิบัติบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพ และพระพิโรธได้ลงมาเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็มเพราะการละเมิดของเขานี้ {24:19} แต่พระองค์ยังทรงใช้ผู้พยากรณ์มาท่ามกลางเขานำเขาให้กลับมายังพระเยโฮวาห์ คนเหล่านั้นเป็นพยานปรักปรำเขา แต่เขาไม่ยอมเงี้ยวฟัง

{24:20} แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้สวมทับเศคาริยาห์บุตรชายเยโฮยาดาปุโรหิต และท่านได้ยืนเหนือประชาชน และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'ทำไมท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้' เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน" {24:21} แต่เขาทั้งหลายคิดร้ายต่อท่าน และโดยบัญชาของกษัตริย์เขาทั้งหลายจึงขว้างท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {24:22} ดังนั้นแหละกษัตริย์โยอาซจึงมิได้ทรงระลึกถึงความกรุณาซึ่งเยโฮยาดาบิดาของเศคาริยาห์ได้สำแดงต่อพระองค์ แต่ได้ทรงประหารบุตรชายของท่านเสีย และเมื่อเขากำลังจะตาย เขาพูดว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น" {24:23} ต่อมาพอปลายปี กองทัพของคนซีเรียก็มาต่อสู้กับโยอาซ เขายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน และส่งของที่ริบได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส {24:24} แม้ว่ากองทัพคนซีเรียมาแต่น้อยคน พระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพใหญ่ไว้ในมือของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ดังนั้นแหละคนซีเรียได้ทำโทษโยอาซ

{24:25} เมื่อเขาทั้งหลายจากพระองค์ไป (เขาละพระองค์ไว้บาดเจ็บอย่างสาหัส) ข้าราชการของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราะโลหิตของบุตรชายเยโฮยาดาปุโรหิต และได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่เขาทั้งหลายมิได้ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์ {24:26} คนเหล่านั้นที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือสาบาตบุตรชายนางชีเมอัทคนอัมโมน และเยโฮซาบดบุตรชายนางชิมริทคนโมอับ {24:27} เรื่องราวแห่งโอรสของพระองค์ และภาระหนักมากมายที่ตกอยู่แก่พระองค์ และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์ และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

{25:1} เมื่ออามาซียาห์เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็ม

ยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโฮอัดดาน ชาวเยรูซาเล็ม {25:2} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่มีใช้ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม {25:3} และอยู่มาพอราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชบิดาของพระองค์ {25:4} แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเขา แต่ได้ทรงกระทำตามที่มั่นทักไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ นั่นว่า "อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง"

{25:5} แล้วอามาซียาห์ได้ประชุมพวกยูดาห์ และให้เขาอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น พระองค์ได้ทรงนับคนที่มียายุยี่สิบปีขึ้นไปและทรงเห็นว่ามีชายฉกรรจ์สามแสนคน สามารถเข้าทำสงคราม สามารถถือหอกและโล่ {25:6} นอกจากนั้นพระองค์ทรงจ้างทแกล้วทหารจากอิสราเอลหนึ่งแสนคนเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ {25:7} แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า "โอข้าแต่กษัตริย์ ขออย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล คือกับคนเอฟราอิมเหล่านี้ทั้งสิ้น {25:8} แต่ถ้าพระองค์คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็งพอที่จะเข้าสงคราม พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้" {25:9} และอามาซียาห์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า "แต่เราจะกระทำประการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น" แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทานแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก" {25:10} และอามาซียาห์ก็ทรงปลดปล่อยกองทัพซึ่งมายังพระองค์จากเอฟราอิมให้กลับไปบ้านอีก เขาทั้งหลายจึงโกรธยูดาห์ยิ่งนัก และได้กลับบ้านด้วยความโกรธอย่างรุนแรง {25:11} แต่อามาซียาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำพลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลีและโจมตีคนเสอีร์หนึ่งหมื่นคน {25:12} คนยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไปที่ยอดหิน และทิ้งเขาทั้งหลายลงมาจากยอดหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ {25:13} แต่คนของกองทัพซึ่งอามาซียาห์ทรงปลดให้กลับไป และไม่ให้เขาไปรบด้วยนั้น เขาหลบเข้าโจมตีหัวเมืองของยูดาห์ ตั้งแต่สมาเรียถึงเบธโฮรน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน และริบข้าวของไปเป็นอันมาก

{25:14} และอยู่มาเมื่ออามาซียาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม พระองค์ทรงนำรูปเคารพของคนชาวเสอีร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์ และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่องหอมถวาย {25:15} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่ออามาซียาห์ และทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งไปหาทูลพระองค์ว่า "ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้" {25:16} อยู่มาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์หรือ หยุด ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า" ผู้พยากรณ์นั้นจึงหยุด แต่ทูลว่า "ข้าพระองค์ทราบว่าจะพระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ และมิได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์"

{25:17} แล้วอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงรับคำปรึกษา และทรงใช้ให้ไปเฝ้าโยอาชโอรสของเยโฮอาหาสโอรสของเยชู กษัตริย์ของอิสราเอลทูลว่า "มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน" {25:18} และโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "ต้นผักหนามบนเลบานอนส่งข่าวให้หาต้นสนสิดาาร์บนเลบานอนว่า 'จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมาและย่ำต้นผักหนามลงเสีย {25:19} ท่านว่า 'ดูซิ ข้าพเจ้าได้โจมตีเอโดม' และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะไฉนท่านจึงเร้าใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์กับท่าน" {25:20} แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่เพราะเป็นมาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้แสวงหาพระแห่งเอโดม {25:21} โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้นไป พระองค์และอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผชิญหน้ากันที่เบธเชเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์ {25:22} และยูดาห์ก็พ่ายแพ้ อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเดิรของตน {25:23} โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของโยอาช โอรสของเยโฮอาหาสที่เบธเชเมช และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงฟังกาแพงเยรูซาเล็มลงสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิมถึงประตูมูม {25:24} และพระองค์ทรงริบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งพบในพระนิเวศของพระเจ้า ในความอารักขาของโอบเอดเอโดม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสมาเรีย {25:25} อามาซียาห์ โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์

อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโยอาซ โอรสของเยโฮอาหาส กษัตริย์แห่งอิสราเอล

{25:26} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มีได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ {25:27} นับแต่เวลาเมื่ออามาซียาห์ทรงหนีไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลาคีซ แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น {25:28} และเขาทั้งหลายนำพระศพใส่หีบแล้วกลับมา และฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองแห่งยูดาห์

{26:1} ประชาชนทั้งสี่แห่งยูดาห์จึงตั้งอุสซียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ {26:2} พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลโทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ถูกกษัตริย์ทรงล่งกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ {26:3} เมื่ออุสซียาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโคลียาห์ ชาวเยรูซาเล็ม {26:4} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ {26:5} และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างๆ จากพระเจ้า และตราบไคที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ

{26:6} พระองค์เสด็จออกไปทำสงครามต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย และพิงกำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองยับนัท และกำแพงเมืองอัสโดด และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในเขตแดนอัสโดด และที่อื่นๆอีกท่ามกลางคนฟิลิสเตีย {26:7} พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้คนฟิลิสเตีย และต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และต่อสู้กับคนเมอูนิม {26:8} ชนอัมโมนได้ถวายบรรณาการแก่อุสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็แผ่แพร่ออกไปถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก {26:9} ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตูมูม ที่ประตูหุบเขาและที่หัวเลี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง {26:10} และพระองค์ทรงสร้างป้อมในถิ่นทุรกันดาร ทรงขุดบ่อน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงสัตว์ใหญ่โตทั้งในหุบเขาและในที่ราบ และทรงมีขานาและคนแต่งต้นองุ่นในเนินเขา และในคารเมล เพราะพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม {26:11} ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงมี

กองทหาร ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองๆตามจำนวนที่เยอเอลราซเลขาได้รวบรวมไว้ด้วยกันกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้าที่ภายใต้การควบคุมของฮานันยาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่ง ของกษัตริย์ {26:12} จำนวนประมุขของบรรพบุรุษทั้งหมดแห่งพวกทแกลัทหาคือ สองพันหกร้อยคน {26:13} ได้บังคับบัญชาของคนเหล่านี้ มีกองทัพพลสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน ผู้ทำสงครามได้ด้วยกำลังมาก เพื่อช่วยกษัตริย์ให้ต่อสู้กับศัตรู {26:14} และอุสซียาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิงไว้สำหรับกองทัพ {26:15} ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยคนช่างประดิษฐ์ทำขึ้น ไว้บนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก้อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล เพราะพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จนพระองค์เข้มแข็ง

{26:16} แต่เมื่อพระองค์ทรงแข็งแรงแล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้นจึงทรงกระทำความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม {26:17} แต่อาซาริยาห์ปุโรหิตได้เข้าไปติดตามพระองค์พร้อมกับปุโรหิตของพระเยโฮวาห์แปดสิบคนผู้ซึ่งเก่งกล้า {26:18} และเขาทั้งหลายได้ขัดขวางกษัตริย์อุสซียาห์และทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่อุสซียาห์ มิใช่หน้าที่ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งชำระไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จออกไปจากสถานบริสุทธิ์นี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ" {26:19} แล้วอุสซียาห์ทรงกริ้ว พระองค์มีกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์จะทรงเผาเครื่องหอม และเมื่อพระองค์ทรงกริ้วต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระนลาฏ ต่อหน้าปุโรหิตในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างแท่นเผาเครื่องหอม {26:20} และอาซาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ และบรรดาปุโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูเถิด พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่พระนลาฏ และเขาทั้งหลายก็ผลักพระองค์ออกไปจากที่นั่น และพระองค์เองก็ทรงรับเสด็จออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว {26:21} และกษัตริย์อุสซียาห์ก็ทรงเป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นพระชนม์ และเพราะเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และโยธามโอรสของพระองค์เป็นผู้ดูแลราชสำนักปกครองประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น

{26:22} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอุสซียาห์ ตั้งแต่นั้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายอามอส ได้บันทึกไว้ {26:23} และอุสซียาห์ก็ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนาที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายว่า "พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน" และโยธามโอรสของพระองค์ก็ครอบครองแทนพระองค์

{27:1} เมื่อโยธามทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซาห์ บุตรสาวของศาโดก {27:2} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งอุสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ แต่ประชาชนยังประพฤติดังอย่างเลวทราม {27:3} พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำการก่อสร้างมากที่กำแพงตำบลโอเฟล {27:4} ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ทรงสร้างห้วเมืองในถิ่นเทือกเขาแห่งยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่าไม้ {27:5} และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมนได้ถวายเงินแด่พระองค์หนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบาร์เลย์หนึ่งหมื่น คนอัมโมนได้ถวายเท่ากันในปีที่สองและในปีที่สาม {27:6} โยธามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ {27:7} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และการสงครามทั้งสิ้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ {27:8} เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี {27:9} และโยธามล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาหัสโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

{28:1} เมื่ออาหัสทรงเริ่มครองราชย์มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ {28:2} แต่ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพหล่อสำหรับพระบาอัล {28:3} ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาบุตรชายของอินโนม และทรงเผาโอรสทั้งหลายของพระองค์ในไฟ

ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล {28:4} พระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่ปูชนียสถานสูง และบนเนินเขาและใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

{28:5} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ทรงชนะพระองค์ และจับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมากนำมายังดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ชนะพระองค์ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง {28:6} เพราะว่าเปเลห์บุตรชายเรมาเลียห์ได้ฆ่าเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคนในยูดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย {28:7} และศิครีทแก้วทหารของเอฟราอิมได้สังหารมาอาเสอาห์โอรสของกษัตริย์ และอัสรัคมอธบิดิกรมวังและเอลคานาห์อุปราช {28:8} คนอิสราเอลได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้รับของเป็นอันมากมาจากเขานำมายังสะมาเรีย {28:9} แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นชื่อว่าไอเดด ท่านออกไปพบกองทัพซึ่งมายังสะมาเรีย และพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ดูเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริ้วต่อยูดาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้สังหารเขาเสียด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ {28:10} และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะข่มขี่ประชาชนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นทาสชายและทาสหญิงของท่าน ตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านหรือ {28:11} บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้า และขอส่งเชลยซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไป เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย" {28:12} บางคนในหัวหน้าคนเอฟราอิมคือ อาซาริยาห์บุตรชายโยฮานัน เบเรคิยาห์บุตรชายเมซิลเลโมท เยอัสติยาห์บุตรชายซัลลุมและอามาสาบุตรชายหัดลัย ได้ยืนขึ้นขัดขวางบรรดาผู้ที่กลับมาจากสงคราม {28:13} พูดกับเขาทั้งหลายว่า "เจ้าอย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบาปมาเหนือเราต่อพระเยโฮวาห์ เพิ่มเข้ากับบาปและการละเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่าการละเมิดของเราก็ใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว" {28:14} เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาวุธจึงทิ้งเชลยและของที่บริบมาต่อหน้าเจ้านายและชุมนุมชนทั้งปวง {28:15} และผู้ชายซึ่งถูกระบือชื่อนั้นได้ลุกขึ้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นของที่บริบมาให้แก่คน

ที่เปลือยกายอยู่ในพวกเชลยและเขาก็ห่มห่มให้เขาไว้ และให้รองเท้า และจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และชโลมเขา และนำคนที่อ่อนเปลี้ยในพวกเขาขึ้นลา นำเขากลับมายังญาติพี่น้องของเขาที่เมืองเยรีโค คือเมืองต้นอินทผลัม และเขาทั้งหลายก็กลับไปยังสะมาเรีย

{28:16} ครั้นนั้นกษัตริย์อาหัสทรงใช้ให้ไปหากษัตริย์แห่งอัสซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ {28:17} เพราะคนเอโดมได้บุกรุกเข้ามาอีก และโจมตียูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง {28:18} และคนฟีลิสเตียได้เข้าปล้นหัวเมืองในหุบเขาและที่ภาคใต้ของยูดาห์ และได้ยึดเมืองเบธเซเมช อัยยาโลน เกเดโรท และโสโคกับชนบท ทิมนัทกับชนบท และทั้งกิมโซกับชนบท และเขาก็ตั้งอยู่ที่นั่น {28:19} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้อูดาห์ต้อยต่ำลงด้วยเหตุอาหัสกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัสทรงกระทำให้อูดาห์เปลือยเปล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง {28:20} ฉะนั้นทีกัลทาลิเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และกระทำให้พระองค์ทุกข์พระทัยแทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง {28:21} เพราะอาหัสทรงเอาของส่วนหนึ่งจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และจากราชสำนัก และจากเจ้านายกลายเป็นบรรณาการแด่กษัตริย์ของอัสซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่ {28:22} ในคราวทุกข์ยากนั้น พระองค์ก็ยังละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ คือกษัตริย์อาหัสองค์เดียวกันนี้แหละ {28:23} เพราะพระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาแก่พระของเมืองดามัสกัสซึ่งได้ให้พระองค์พ่ายแพ้และตรัสว่า "เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของซีเรียได้ช่วยเขาทั้งหลาย เราจึงจะถวายสัตว์บูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเรา" แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย {28:24} และอาหัสทรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม {28:25} พระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูงในหัวเมืองของยูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

{28:26} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด เขาบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล {28:27} และอาหัสก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขา

มิได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

{29:1} เมื่อเฮเซคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาบียาห์ บุตรสาวของเศคาริยาห์ {29:2} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ {29:3} ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น {29:4} พระองค์ทรงนำปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาและทรงให้เขาชุมนุมที่ถนนด้านตะวันออก {29:5} และตรัสกับเขาว่า "คนเลวีเอ๋ย ขอฟังเรา จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านให้บริสุทธิ์ และขนส่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์ {29:6} เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้กระทำการละเมิด และได้กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระองค์ และหันหน้าของเขาเสียจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้ {29:7} เขาปิดประตูพระนิเวศด้วย และได้ดับประทีปเสีย และมีได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล {29:8} เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมาบนยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียว เป็นที่สยดสยองและเป็นที่เย้ยหยันตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว {29:9} เพราะดูเถิด บิดาทั้งหลายของเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบุตรชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลย เพราะเหตุนี้ {29:10} บัดนี้เรามีใจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญากับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากเรา {29:11} บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเพิกเฉยเพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเป็นผู้ปรนนิบัติของพระองค์ และเผาเครื่องหอม" {29:12} แล้วคนเลวี่ก็ลุกขึ้น คือมาฮาบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นลูกหลานของโคฮาท และลูกหลานของเมรารี มีคิษบุตรชายอับดี และอาซาริยาห์บุตรชายเยฮาลเลล และของคนเกอร์โซน มีโยอาห์บุตรชายคิมมาห์ และเอเดนบุตรชายโยอาห์ {29:13} และลูกหลานของเอลีชาฟาน มีชิมรีและเยอีเอล และลูกหลานของอาสาฟ มีเศคาริยาห์และ

มัทธานิยาห์ {29:14} และลูกหลานของเฮมาน มีเยอีเอล และซิเมอี และลูกหลานของเยดูธุน มีเซไมอาห์และอุสซีเอล {29:15} เขาทั้งหลายรวบรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตามที่กษัตริย์ได้ทรงบัญชา โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ ให้ชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้บริสุทธิ์ {29:16} ปุโรหิตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขาพบในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ออกมาที่ลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนเลวก็ชนเอาของนั้นออกไปยังลำธารชิดโรน {29:17} เขาเริ่มชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นเขายัง मुखของพระเยโฮวาห์ เขาชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์อยู่แปดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ {29:18} แล้วเขาเข้าไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความสะอาดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ของแท่นนั้นทั้งสิ้น และโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ และเครื่องใช้ของโต๊ะนั้นทั้งสิ้น {29:19} เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์อาหัสตัดทิ้งในรัชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการละเมิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เตรียมพร้อมและได้ชำระแล้ว และดูเถิด ของเหล่านั้นก็อยู่หน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์"

{29:20} แล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมเจ้านายของกรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {29:21} และเขาได้นำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัวเป็นเครื่องบูชาไปถวายสำหรับราชอาณาจักร สถานบริสุทธิ์และยูดาห์ และพระองค์ทรงบัญชาให้ลูกหลานของอาโรน คือปุโรหิตให้ถวายของเหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ {29:22} เขาทั้งหลายจึงฆ่าวัวผู้และปุโรหิตก็รับเลือดและพรมที่แท่นบูชา และเขาทั้งหลายฆ่าแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา และฆ่าลูกแกะ เอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา {29:23} แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาไปถวายนั้นเขานำมาที่กษัตริย์และที่ประชุมชน และเขาทั้งหลายก็เอามือของเขาวางบนแพะนั้น {29:24} และปุโรหิตก็ฆ่าแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคั้นดื่กบนแท่นนั้นเพื่อทำการลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไปถวายสำหรับอิสราเอลทั้งปวง {29:25} แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวี่ประจำอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มีลาบ พินใหญ่ และพินเขาคู ตามบัญญัติของดาวิด และของกาดผู้ทำนายของกษัตริย์ และของนาธานผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระบัญญัตินั้น

มาจากพระเยโฮวาห์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ {29:26} คนเลวี่ก็ยืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตถือแตร {29:27} แล้วเฮเซคียาห์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชานั้นบนแท่น และเมื่อเริ่มถวายเครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยโฮวาห์ และแตรกับเครื่องดนตรีของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลก็เริ่มด้วย {29:28} ชุมนุมชนทั้งสิ้นก็มีเสียง และนักร้องก็ร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแตร ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ {29:29} เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และคนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงนมัสการ {29:30} และกษัตริย์เฮเซคียาห์และเจ้านายก็บัญชาให้คนเลวี่ร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนาย และเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็มีเครื่องดนตรีนมัสการ {29:31} แล้วเฮเซคียาห์ตรัสว่า "บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ จงเข้ามาใกล้ นำเครื่องสัตว์บูชา และเครื่องบูชาโมทนามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" และชุมนุมชนก็นำเครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาโมทนา และทุกคนที่มีใจสมัครก็ได้นำเครื่องเผาบูชามา {29:32} จำนวนเครื่องเผาบูชาซึ่งชุมนุมชนนำมา คือวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้หนึ่งร้อย และลูกแกะสองร้อย ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ {29:33} และเครื่องบูชาที่มอบถวายไว้ มีวัวผู้หกร้อยตัว และแกะสามพันตัว {29:34} แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไป จนถลกหนังเครื่องเผาบูชาทั้งหมดไม่ได้ คนเลวี่พี่น้องของเขาก็ได้ช่วยจนเสร็จงาน และจนกว่าปุโรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะในการชำระตนนั้นคนเลวี่จริงยิ่งกว่าพวกปุโรหิต {29:35} นอกจากเครื่องเผาบูชาที่มีจำนวนมากมายแล้วยังมีไขมันของเครื่องสันติบูชา และมีเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนั้นแหละงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ฟื้นคืนมาอีก {29:36} เฮเซคียาห์กับประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดีด้วยการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วน

{30:1} เฮเซคียาห์ทรงรับสั่งไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วยว่า เขาทั้งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล {30:2} เพราะว่ากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ทั้งชุมนุมชนทั้งปวงในเยรูซาเล็มได้ปรึกษากันที่จะถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง {30:3} ด้วยเขาทั้งหลายจะถือปัสกาตามกำหนดไม่ได้ เพราะว่าพวกปุโรหิตยังมีได้

ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอแก่จำนวน และประชาชนยังมิได้ชุมนุมกันในเยรูซาเล็ม {30:4} และแผนงานนั้นก็เป็นที่ชอบแก่กษัตริย์และชุมนุมชนทั้งปวง {30:5} เขาจึงลงมติให้ทำประกาศออกไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงเมืองดานว่า ประชาชนควรมาถือปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะเขามีได้ถือเป็นเวลาตามที่ได้กำหนดไว้ {30:6} คนเดินหนึ่งสี่จึงออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ถือหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาว่า "ชนอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลืออยู่ของท่าน ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย {30:7} ท่านอย่าเป็นเหมือนบิดาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่ {30:8} และคราวนี้อยากอแข็งอย่างบิดาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์ และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิรันดร์ และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน {30:9} เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่านจะประสพความเอ็นดูจากผู้ที่ยับเขาไปเป็นเชลย และจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณา ถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่าน" {30:10} คนเดินหนึ่งสี่จึงไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วแผ่นดินเอฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเขา และเย้ยหยันเขา {30:11} มีแต่คนอาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนที่ย่อมตัวและมายังเยรูซาเล็ม {30:12} พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เขาเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำตามซึ่งกษัตริย์และเจ้านายได้บัญชาเขาไว้ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ {30:13} ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกันในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง เป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก {30:14} พวกเขาลุกขึ้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น เขาชนไปทิ้งเสียในลำธารขิดโรน

{30:15} และเขาทั้งหลายได้ฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง บุโรหิตและคนเลวีก็ต้องรู้สึกละอาย เพราะฉะนั้นเขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชา

มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {30:16} เขาทั้งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า บุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งเขารับมาจากมือของคนเลวีประพรม {30:17} เพราะว่ามีหลายคนในชุมนุมชนนั้นยังมิได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นคนเลวีจึงต้องฆ่าแกะปัสกาแทนทุกคนที่มลทิน เพื่อกระทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ {30:18} เพราะว่ามีพลชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาการ์ และเศบูลุนยังมิได้ชำระตน ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับประทานปัสกาผิดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเผื่อเขาว่า "ขอพระเยโฮวาห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกคน {30:19} ผู้ปักใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎของความบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้" {30:20} พระเยโฮวาห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน {30:21} และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ เยรูซาเล็มได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความยินดียิ่ง และคนเลวกับบุโรหิตได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ทุกวันๆ ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ {30:22} และเฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวทั้งปวงผู้สอนถึงความรู้อันประเสริฐแห่งพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงรับประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา และสารภาพความผิดบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน

{30:23} แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ตกลงกันที่จะถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวัน เขาจึงถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี {30:24} เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงประทานวัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชน และพวกเจ้านายได้ให้วัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน และบุโรหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ {30:25} ชุมชนทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบรรดาบุโรหิตและคนเลวี และชุมนุมชนทั้งสิ้นซึ่งออกมาจากอิสราเอล และคนต่างด้าวซึ่งออกมาจากแผ่นดินอิสราเอล และซึ่งอยู่ในยูดาห์เปรมปรีดิ์กัน {30:26} จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่เคยมีอย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม {30:27} แล้วบรรดาบุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นอวยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกรรณ และคำอธิษฐานของเขาก็ขึ้นมายังที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือสวรรค์

{31:1} เมื่อสำเร็จงานนี้ทั้งสิ้นแล้วอิสราเอลทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ออกไปยังหัวเมืองยูดาห์และท่าลายเสา

ศักดิ์สิทธิ์เป็นขึ้นๆ และโค่นบรรดาเสารูปเคารพลง และพังปฐมนิสถานสูงลง และพังแท่นท้าวยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้นและในเอฟราอิมกับมนัสเสห์ จนเขาทำลายเสียหมดสิ้น แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ดินของเขา

{31:2} เฮเซคียาห์ได้ทรงจัดการแบ่งบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเป็นกองๆ แต่ละกองตามหน้าที่ปรนนิบัติของตน คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรนนิบัติ และให้ถวายโมทนาและสรรเสริญภายในประตูค่ายของพระเยโฮวาห์ {31:3} ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจจาคจากทรัพย์สินส่วนพระองค์นั้น เป็นเครื่องเผาบูชาคือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำ และเทศกาลตามกำหนด ดังที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ {31:4} และพระองค์ทรงบัญชาประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจacsส่วนที่เป็นของปุโรหิตและของคนเลวี เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้เข้มแข็งขึ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ {31:5} พอพระบัญชากระจายออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจacsเข้ามามากมาย มีผลสุกแรกของข้าว น้ำองุ่น น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไร่นา และเขานำสับซึกหนึ่งแห่งของทุกชนิดเข้ามามากมาย {31:6} และประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำสับซึกหนึ่งของวัวและแกะ และสับซึกหนึ่งของสิ่งบริสุทธิ์ที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขา และเก็บไว้เป็นกองๆ {31:7} ในเดือนที่สาม เขาเริ่มกองสุมขึ้นและสำเร็จในเดือนที่เจ็ด {31:8} เมื่อเฮเซคียาห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลายก็ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และอวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ {31:9} เฮเซคียาห์ก็ทรงไต่ถามปุโรหิตและคนเลวีถึงเรื่องกองเหล่านั้น {31:10} อาชาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ ผู้เป็นวงศ์วานของศาโดกทูลตอบพระองค์ว่า "ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มนำส่วนบริจacsเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยการพระพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้" {31:11} แล้วเฮเซคียาห์จึงทรงบัญชาให้เขาจัดห้องในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และเขาทั้งหลายก็จัดไว้ {31:12} และเขาทั้งหลายนำสิ่งบริจacsเข้ามอย่างสัตย์ซื่อทั้งสับซึกหนึ่งและของมอบถวายหัวหน้าเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลคือโคนานิยาห์คนเลวีกับชิมอีน้องชายเป็นคนรอง {31:13} เยฮีเอล อาซาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคิยาห์ มาฮาท และเบ

ไนยาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานิยาห์ และชิมอีน้องชายของเขา โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เฮเซคียาห์ และอาชาริยาห์เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า {31:14} โโคเร บุตรชายอิมนาห์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแด่พระเจ้า แจกส่วนบริจacsที่สงวนไว้สำหรับพระเยโฮวาห์และสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด {31:15} เอเดน มินยามิน เยชูอา เซโมอาห์ อามาริยาห์ เซคานิยาห์ ได้ช่วยเขาในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของปุโรหิต ให้แจกแก่พี่น้องของเขาทั้งหลาย ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อยเหมือนกันตามกองเวอร์ {31:16} เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ขาย ตั้งแต่สามขวบขึ้นไป ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นเวรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ เพื่อทำการปรนนิบัติตามหน้าที่โดยกองของเขา {31:17} การขึ้นทะเบียนปุโรหิตก็กระทำตามวงศ์วานแห่งบรรพบุรุษของเขา ส่วนคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปก็ขึ้นตามหน้าที่ของเขา ตามกองเวอร์ของเขาทั้งหลาย {31:18} และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็กๆของเขา ภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา มวลชนทั้งสิ้น เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเขาทั้งหลายได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ {31:19} สำหรับลูกหลานของอาโรนคือพวกปุโรหิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น มีผู้ขายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบุชื่อให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ขายทุกคนในพวกปุโรหิต และทุกคนในพวกคนเลวี ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้ {31:20} เฮเซคียาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วทั้งยูดาห์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบและที่เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ {31:21} และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเริญขึ้น

{32:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้และการสถาปนาขึ้นนั้น เซนนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียยกมาบุกรุกยูดาห์ และตั้งค่ายล้อมหัวเมืองที่มีป้อมไว้ ทรงดำริที่จะยึดไว้ {32:2} และเมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าเซนนาเคอริบยกมาด้วยเจตนาจะต่อสู้กับเยรูซาเล็ม {32:3} พระองค์ทรงวางแผนการกับเจ้านายของพระองค์ และท้าวทหารของพระองค์ ที่จะอุดน้ำตามน้ำพุที่อยู่นอกเมืองเสีย และเขาทั้งหลายก็ทรงช่วยพระองค์ {32:4} มีประชาชนเป็นอันมากรวบรวมกันเข้ามา และเขาทั้งหลายอุดน้ำพุและปิดลำธารซึ่งไหลผ่านแผ่นดินเสีย พูดว่า "ทำไมจะให้บรรดากษัตริย์อัสซีเรียยกมาพบน้ำเป็นอันมากเล่า" {32:5} พระองค์ทรงประกอบกิจ

อย่างปึกบัน สร้างกำแพงที่ปรักหักพังนั้นทั่วไปใหม่ และสร้างหอคอยขึ้น และทรงสร้างกำแพงข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง และพระองค์ทรงเสริมกำแพงป้อมมิลโลที่นครดาวิด ทรงสร้างหอกและโล่เป็นจำนวนมาก {32:6} และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับการต่อต้านไว้เหนือประชาชน และทรงรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน ณ ถนนที่ประตูนคร และตรัสอย่างหนุนใจเขาทั้งหลายว่า {32:7} "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือทอดยถอกษัตริย์อัสซีเรีย และตอกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับเขานั้น เพราะมีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา {32:8} ฝ่ายเขามีแต่กำลังเนื้อหนัง แต่ฝ่ายเรามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตกับเราที่ทรงช่วยเราและสู้รบฝ่ายเรา" ประชาชนก็วางใจในพระดำรัสของเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์

{32:9} ภายหลังเซนาเคอริกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (ผู้ซึ่งกำลังล้อมเมืองลาคีอยู่ด้วยกำลังรบทั้งสิ้นของพระองค์) ได้รับสั่งให้ข้าราชการของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มถึงเฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และถึงประชาชนทั้งปวงของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า {32:10} "เซนาเคอริกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายฟังอะไร เจ้าจึงยืนมั่นให้ล้อมอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม {32:11} เฮเซคียาห์มิได้พาเจ้าให้หลงเพื่อจะมอบให้เจ้าตายด้วยการอดอาหารและความกระหายหรือ ในเมื่อเขาบอกเจ้าว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย" {32:12} เฮเซคียาห์คนนี้แหละมิใช่หรือที่ได้กำจัดปูชนียสถานสูง และแท่นบูชาของพระองค์ และบัญชาแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า "เจ้าจงนมัสการอยู่หน้าแท่นบูชาแท่นเดียว และเจ้าจงเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น" {32:13} เจ้าไม่รู้หรือว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้กระทำอะไรแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งประเทศต่างๆ พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศเหล่านั้นสามารถที่จะช่วยประเทศของเขาให้พ้นจากมือของเราหรือ {32:14} ในพวกพระทั้งปวงแห่งประชาชาติเหล่านั้นที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ยังมีพระองค์ใดเล่าที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเจ้าของเจ้านะหรือจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเรา {32:15} เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าให้เฮเซคียาห์ล่อลวงเจ้า หรือพาเจ้าให้หลงในทำนองนี้ อย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีพระแห่งประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา หรือจากมือบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของเจ้าจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเราได้น้อยยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดเล่า'" {32:16} และข้าราชการของพระองค์ก็กล่าวทักท้วงพระเยโฮวาห์พระเจ้า

และเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้น

{32:17} และพระองค์ทรงพระอักษรหมิ่นประมาทพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และตรัสกับทบมพระองค์ว่า "พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศทั้งหลายมิได้ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรานั้นใด พระเจ้าของเฮเซคียาห์ก็จะไม่ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรานั้น" {32:18} และเขาทั้งหลายก็ตะโกนความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่บนกำแพง เพื่อให้เกิดใจและหวาดหวั่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองนั้น {32:19} เขาได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มอย่างกับที่เขาพูดถึงพระแห่งชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นผลงานของมือมนุษย์ {32:20} แล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอามอสได้อธิษฐานเพราะเรื่องนี้และร้องทูลต่อสวรรค์ {32:21} และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ตัดแท่นบูชาทั้งปวงและผู้บังคับกองและนายทหารในค่ายของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียออกเสีย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายขายพระพักตร์ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในนิเวศแห่งพระของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ออกมาจากบันไดของพระองค์เองได้ฆ่าพระองค์ด้วยดาบเสียที่นั่น {32:22} ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงช่วยเฮเซคียาห์และชาวเยรูซาเล็มให้พ้นจากพระหัตถ์ของเซนาเคอริกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายอยู่ทุกด้าน {32:23} และคนเป็นอันมากนำของถวายพระเยโฮวาห์มายังกรุงเยรูซาเล็ม และของกำนัลต่างๆมาถวายเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของประชาชาติทั้งปวงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

{32:24} ครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงประชวรใกล้จะสิ้นพระชนม์ และพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบ และประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่เฮเซคียาห์ {32:25} แต่เฮเซคียาห์มิได้สนองพระคุณนั้น เพราะพระทัยของพระองค์ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมาเหนือพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม {32:26} แต่เฮเซคียาห์ทรงอ่อนน้อมถ่อมพระทัยที่กำเรบนั่นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม พระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมิได้มาเหนือเขาทั้งหลายในรัชกาลเฮเซคียาห์ {32:27} เฮเซคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงสร้างคลังไว้สำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเทศ โล่ และสำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด {32:28} ทั้งนางสำหรับ

ข้าว น้าองุ่น และน้ำมัน ที่ผลิตมา และโรงเก็บสัตรีเลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ {32:29} พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวเป็นอันมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่งขึ้น {32:30} เฮเซคียาห์องค์นี้เองทรงปิดทางน้ำออกตอนบนของน้ำพุกิโฮนเสีย แล้วนำไปให้ไหลลงไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด และเฮเซคียาห์ทรงจำเริญในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ {32:31} อย่างไรก็ตามในเรื่องทูตที่เจ้านายเมืองบาบิโลนใช้ให้มาถามถึงการมหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระดำริทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์ {32:32} ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และความดีของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายามอส และในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

{32:33} และเฮเซคียาห์ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของโอรสของดาวิด และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ถวายเกียรติเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

{33:1} เมื่อมนัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี {33:2} พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่นาคาสอดเสียของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล {33:3} เพราะพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงขึ้นใหม่ ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแก่พระบาอัล และทรงทำบรรดาเสารูปเคารพ และนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟาสวอร์ด และปรนนิบัติพระเหล่านั้น {33:4} และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิรันดร์" {33:5} และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟาสวอร์ดในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {33:6} และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟในหุบเขาบุตรชายของอินโนม ถือกฤษัษาม ใช้เวทมนตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพ่อมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ {33:7} และรูปเคารพสลัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศของ

พระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอรสของดาวิดว่า "ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิรันดร์ {33:8} และเราจะไม่ให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเราอีกเลย ถ้าเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ คือราชบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎทั้งสิ้นซึ่งได้ให้ไว้โดยทางโมเสส" {33:9} มนัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอลนั้น {33:10} พระเยโฮวาห์ตรัสกับมนัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายไม่ฟัง

{33:11} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาต่อสู่เขาทั้งหลาย ได้จับมนัสเสห์ท่ามกลางพงหนามและจองจำด้วยตรวนและนำพระองค์มายังบาบิโลน {33:12} และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และถ่อมพระทัยลงอย่างมากต่อพระพักตร์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์ {33:13} พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก แล้วมนัสเสห์ทรงทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า {33:14} ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงขึ้นนอกให้นครดาวิดทางตะวันตกของกิโฮนในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตูปลา แล้ววนรอบตำบลโอเฟล และก่อขึ้นให้สูงมาก และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชากองทัพอู่อยู่ในหัวเมืองมีป้อมในยูดาห์ทั้งสิ้น {33:15} และพระองค์ทรงเอาพระต่างดาวและรูปเคารพไปเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และแท่นบูชาทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทิ้งออกไปนอกเมือง {33:16} และพระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ และทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น และพระองค์ทรงบัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล {33:17} ถึงกระนั้นก็ตีประชาชนก็ยังถวายสัตวบูชาที่ปูชนียสถานสูง แต่ถวายต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเท่านั้น {33:18} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และคำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนาย ผู้พูดพระองค์ในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ดูเถิด มี

บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล {33:19} และคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ บาปทั้งสิ้นของพระองค์ และการละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูง และตั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงล้อมพระองค์ลงนั้น ดูเถิด เขาบันทึกไว้ในหนังสือประวัติที่ผู้ทำนายแต่ง {33:20} มนัสเสห์จึงทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

{33:21} เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี {33:22} พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัตวบูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้นซึ่งมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น {33:23} และพระองค์มิได้ล้อมพระองค์ลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ล้อมพระองค์ลงนั้น แต่อาโมนองค์นี้ได้ละเมิดยิ่งขึ้นๆ

{33:24} แล้วข้าราชการของพระองค์ก็ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ฆ่าพระองค์เสียในพระราชวังของพระองค์ {33:25} แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารบรรดาคนเหล่านั้นที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้แต่งตั้งให้โยสิยาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

{34:1} เมื่อโยสิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี {34:2} พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวามือหรือทางซ้าย {34:3} เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และในปีที่สิบสองพระองค์ทรงเริ่มกวาดล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยการกำจัดปูชนียสถานสูง ทั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักและรูปเคารพหล่อ {34:4} และเขาพังแท่นบูชาพระบาอัลลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ และพระองค์ทรงโค่นบรรดารูปเคารพซึ่งตั้งอยู่บนนั้นลง และพระองค์ทรงทุบบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักกับรูปเคารพหล่อเป็นชิ้นๆ และทรงกระทำ

ให้เป็นผงโรยบนหลุมศพของบรรดาคนที่ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น {34:5} และพระองค์ทรงเผากระดูกของปุโรหิตบนแท่นพระเหล่านั้น และทรงกวาดยูดาห์และเยรูซาเล็ม {34:6} และพระองค์ทรงกระทำเช่นกันในทุกหัวเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน และไปถึงนัฟทาลี ในที่ปรักหักพังซึ่งอยู่โดยรอบ {34:7} เมื่อพระองค์ทรงทำลายแท่นบูชาและบรรดาเสารูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้เป็นผง และทรงโค่นบรรดารูปเคารพทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับเยรูซาเล็ม

{34:8} ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกวาดล้างแผ่นดินและพระนิเวศแล้ว พระองค์ทรงใช้ชาฟานบุตรชายอาซาลิยาห์ และมาอาเสอาห์ผู้ว่าราชการนคร และโยอาห์บุตรชายโยอาฮาสเจ้ากรมสารบรรณ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ {34:9} เมื่อเขาทั้งหลายมาหาฮิลคียาห์มหาปุโรหิตแล้ว เขาได้มอบเงินซึ่งคนทั้งหลายนำมายังพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งคนเลวีผู้เผ่าธรรณีประดุได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม และจากบรรดาคนที่เหลือของอิสราเอล และจากยูดาห์กับเบนยามินทั้งสิ้น แล้วพวกเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม {34:10} เขาทั้งหลายมอบให้แก่คนทำงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมอบให้แก่คนทำงานผู้ทำงานอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศให้มั่นคง {34:11} เขาทั้งหลายมอบให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อจะซื้อหินสลักและไม้กระดาน เพื่อประกับและเป็นคานสำหรับอาคาร ซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ปล่อยให้ทรุดโทรมพังทลายไป {34:12} และคนทั้งหลายก็ทำงานอย่างสัตย์ซื่อ ผู้คุมงานมียาทาห์และโอบาดีห์คนเลวีลูกหลานของเมารีย์ และเศคาริยาห์กับเมซูลลามลูกหลานของคนโคฮาห์เป็นผู้ดูแล คนเลวีทุกคนที่ชำนาญเครื่องดนตรี {34:13} เป็นผู้ดูแลคนหาบหาม และบรรดาคนที่ทำงานปรนนิบัติทุกอย่าง คนเลวีบางคนเป็นอาลักษณ์เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นนายประตู

{34:14} ขณะที่เขาทั้งหลายนำเงินที่ได้ถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ออกมา ฮิลคียาห์ปุโรหิตได้พบหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ซึ่งทรงประทานทางโมเสส {34:15} และฮิลคียาห์พูดกับชาฟานราชเลขาว่า "ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" และฮิลคียาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้ชาฟาน {34:16} และชาฟานได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์ และต่อไปก็ทูลรายงานกษัตริย์ว่า "สิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้กระทำนั้น เขากำลังกระทำอยู่แล้ว"

{34:17} เขารวบรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน

{34:18} แล้วซาฟานราชเลขาทูลกษัตริย์ว่า "อิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ม้วนหนึ่ง" แล้วซาฟานก็อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์ {34:19} และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์ {34:20} และกษัตริย์ทรงบัญชาแก่อิลคียาห์ อาหิเศบุนทรชายซาฟาน อับโดนบุตรชายมีคาห์ ซาฟานราชเลขา และอาสาพยาห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ ตรัสว่า {34:21} "จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้แก่เรา และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งเทลงเหนือเรานั้นใหญ่ยิ่งนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้อ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ"

{34:22} อิลคียาห์และคนเหล่านั้นซึ่งกษัตริย์ทรงใช้ไป จึงไปยังสุลต่านหญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลุม บุตรชายทิกวาห์ บุตรชายให้สร้าห์ผู้ดูแลฉลองพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง) และพูดกับนางถึงเรื่องนั้น {34:23} และนางพูดกับเขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า {34:24} 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกิจเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ คือคำสาปทั้งสิ้นที่บันทึกไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น {34:25} เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่นเพื่อเขาจะกระทำให้เราโกรธด้วยการงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเทลงเหนือสถานที่นี้และจะดับไม่ได้' {34:26} แต่กษัตริย์ของยูดาห์ผู้ใช้เจ้าให้มาทูลพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจตุลท่านดังนี้ว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยินนั้น {34:27} เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำที่ปรักปรำสถานที่นี้ และชาวเมืองนี้ เจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา และเจ้าได้นึกเสียใจของเจ้าและร้องไห้ต่อหน้าเรา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ฟังเจ้าด้วย {34:28} ดูกิจเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเราจะรวบรวมเจ้าไปสู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเรานำมาเหนือสถานที่นี้และชาวเมืองนี้'" และเขาทั้งหลายนำพระวจนะกลับมาถึงกษัตริย์

{34:29} แล้วกษัตริย์รับสั่งให้รวบรวมบรรดาผู้ใหญ่ของ

ยูดาห์และเยรูซาเล็ม {34:30} และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็มกับปุโรหิตและคนเลวี คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง

{34:31} และกษัตริย์ประทับยืนอยู่ในพระที่ของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่จะทรงดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้ {34:32} แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็มและในเบนยามินให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูซาเล็มก็กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย {34:33} และโยสิยาห์ได้เอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งปวงออกไปเสียจากดินแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็ได้ปราศไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ตลอดรัชสมัยของพระองค์

{35:1} ยิ่งกว่านั้นโยสิยาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น {35:2} พระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตให้ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเขาในการปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ {35:3} และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิเฉพาะพระเยโฮวาห์ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า "จงวางหีบบริสุทธิไว้ในพระนิเวศ ซึ่งซาโลมอนโอรสของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลทรงสร้างไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องใส่บาหมไปอีก บัดนี้จึงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าและอิสราเอลประชาชนของพระองค์ {35:4} จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรือนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของซาโลมอนโอรสของพระองค์ {35:5} และยืนประจำอยู่ในสถานบริสุทธิ ตามพวกต่างๆ ตามครอบครัวของบรรพบุรุษที่เป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชน และตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของคนเลวี {35:6} และฆ่าแกะปัสกาและชำระตนให้บริสุทธิ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขากระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น" {35:7} แล้วโยสิยาห์ได้ทรงบริจาคนแกะประชาชนเป็นเครื่องปัสกาบูชาสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ เป็นลูกแกะและลูกแพะจากฝูงแพะแกะ

จำนวนสามหมื่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์ {35:8} และเจ้านายของพระองค์ บริจาคด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่ปุโรหิต และแก่คนเลวี อิลคียาห์ เศคาริยาห์และเยฮีเอล เจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัวแก่ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชา {35:9} กับโคนานิยาห์ และเซไมอาห์ กับเนธันเอล พวกน้องชายของเขา และฮาซาบิยาห์ และเยฮีเอล กับโยซาบาด หัวหน้าของคนเลวี ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องบูชา {35:10} เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วบรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่ตามกองของตน ตามพระบัญชาของกษัตริย์ {35:11} แล้วเขาก็ฆ่าแกะบูชา แล้วปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากมือเขาประพรม ส่วนคนเลวีถลกหนังสัตว์นั้น {35:12} แล้วเขาก็แยกส่วนที่เป็นเครื่องเผาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัว ให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขากระทำกับวัวผู้ทำนองเดียวกัน {35:13} และเขาก็บึ่งแกะบูชาด้วยไฟตามกฎ และเขาทั้งหลายต้มเครื่องบูชาบริสุทธิ์อื่นๆในหม้อ ในหม้อขนาดใหญ่ และในกระทะ และนำไปให้ประชาชนทั้งปวงโดยเร็ว {35:14} ภายหลังเขาทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับปุโรหิต เพราะว่าปุโรหิตลูกหลานของอาโรนติดธุระในการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนไขมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเองและเพื่อปุโรหิตลูกหลานของอาโรน {35:15} บรรดานักร้องซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญชาของดาวิด อาสาฟ และเสมาน กับเยธูนผู้ทำนายนของกษัตริย์ และคนเฝ้าประตูก็อยู่ประจำทุกประตู เขาไม่จำเป็นละงานหน้าที่ของเขา เพราะคนเลวีพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา {35:16} เขาจึงเตรียมการปรนนิบัติทั้งสิ้นแด่พระเยโฮวาห์ในวันเดียวนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลบูชา และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์โยสิยาห์ {35:17} และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นั่นได้ถือเทศกาลบูชาเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน {35:18} ตั้งแต่สมัยของซาอูลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลบูชาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งที่ถือเทศกาลบูชาอย่างที่ยอสิยาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาปุโรหิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม {35:19} เขาถือเทศกาลบูชานี้ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลโยสิยาห์

{35:20} หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสิยาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู้รบที่คารเคมีซึ่งแม่น้ำยูเฟรติส และโยสิยาห์เสด็จออกไปสู้รบกับพระองค์ {35:21} แต่พระองค์รับสั่งให้ทูตไปทูลโยสิยาห์ว่า "กษัตริย์แห่งยูดาห์เอ๋ย เรามีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน วันนี้เราได้มาต่อสู้ท่านแต่ต่อสู้กับวงศ์วานซึ่งเราทำสงครามด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขออย่ายังการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย" {35:22} ถึงกระนั้นก็ดีโยสิยาห์มิได้หันพระพักตร์ไปจากพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์เพื่อจะสู้รบกับพระองค์ มิได้ฟังพระดำรัสของเนโคที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แต่เขารับ ณ ที่หุบเขาเมกิดโด {35:23} และนักธนูได้ยิงกษัตริย์โยสิยาห์ และกษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า "จงพาเราไปเสียเถอะ เพราะเราถูกบาดเจ็บสาหัสแล้ว" {35:24} ข้าราชการของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากกรถรบ และให้พระองค์ประทับในกรถรบคันที่สองของพระองค์ และนำพระองค์มาเยรูซาเล็ม และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้ในอุโมงค์แห่งบรรพบุรุษของพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไวทุกข์ให้โยสิยาห์ {35:25} เยเรมีย์กล่าวคำคร่ำครวญถวายโยสิยาห์ด้วย และบรรดานักร้องชายและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสิยาห์ในคำคร่ำครวญของเขาจนทุกวันนี้ เขาทั้งหลายกระทำเรื่องนี้ให้เป็นกฎในอิสราเอล ดูกิดมีบันทึกไว้ในหนังสือคร่ำครวญ {35:26} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสิยาห์ และความดีของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ {35:27} และพระราชกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูกิดมีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

บทที่ 15

เอสรา / Ezra

{1:1} ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมหาราชกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวณะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงบรรเทาจิตใจของไซรัสมหาราชกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า {1:2} "ไซรัสมหาราชกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์' {1:3} มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม {1:4} และคนใดก็ตามที่เหลื่ออยู่ ไม่ว่าเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ขอให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม'"

{1:5} แล้วประมุขของบรรดาปุโรหิตแห่งยูดาห์และเบนยามินได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าทรงบรรเทาจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม {1:6} และทุกคนที่อยู่ใกล้เขาก็ได้ช่วยมือเขาด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์ และด้วยของมีค่า นอกเหนือจากทุกสิ่งที่ถวายบูชาตามใจสมัคร {1:7} กษัตริย์ไซรัสมหาราชทรงนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ออกมา ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดมาจากเยรูซาเล็ม และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์ {1:8} ไซรัสมหาราชกษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงนำสิ่งเหล่านี้ออกมาในความดูแลของมิถเรดาท สมุหพระคลัง

ผู้นับออกให้แก่เซบัสซาร์เจ้านายของยูดาห์ {1:9} และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มีดยี่สิบเก้าเล่ม {1:10} ชามทองคำสามสิบ ชามเงินอีกชนิดหนึ่งมีสี่ร้อยสิบ และภาชนะอย่างอื่นหนึ่งพัน {1:11} ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินทั้งสิ้นรวมห้าพันสี่ร้อย ทั้งหมดนี้เซบัสซาร์ได้นำขึ้นมา เมื่อได้นำพวกเขลยขึ้นมาจากบาบิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

{2:1} ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และกลับไปยังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างก็ไปยังเมืองของตน {2:2} เขาทั้งหลายมากับเศรูบบาเบลคือ เยชูอา เนหะมีย์ เสโรอาห์ เรอไลยาห์ โมเรดัย บิลซาน มิสปาร์ บิกวัย เรซุม และบาอานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ {2:3} คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน {2:4} คนเซฟาธียาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน {2:5} คนอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน {2:6} คนปาห์ทิมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน {2:7} คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน {2:8} คนศักทู เก้าร้อยสี่สิบห้าคน {2:9} คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน {2:10} คนบานี หกร้อยสี่สิบสองคน {2:11} คนเบบัย หกร้อยยี่สิบสามคน {2:12} คนอัสกาต หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบสองคน {2:13} คนอาโดนิคัม หกร้อยหกสิบหกคน {2:14} คนบิกวัย สองพันห้าสิบหกคน {2:15} คนอาติน สี่ร้อยห้าสิบสี่คน {2:16} คนอาเทอร์คือของเฮเซคียาห์ เก้าสิบแปดคน {2:17} คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสามคน {2:18} คนโยราห์ หนึ่งร้อยสิบสองคน {2:19} คนฮาซุม สองร้อยยี่สิบสามคน {2:20} คนกิบบาร์ เก้าสิบห้าคน {2:21} คนชาวเบธเลเฮม หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน {2:22} ชาวเนโทฟาห์ ห้าสิบหก

คน {2:23} ชาวอานาโตท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน {2:24} คนอัสมาเวท สี่สิบสองคน {2:25} คนชาวคีรียาทอาริม ชาวเคฟีราห์ และชาวเบเอโรท เจ็ดร้อยยี่สิบสามคน {2:26} คนชาวรามาห์ และชาวเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน {2:27} ชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน {2:28} ชาวเบธเอลและชาวอัย สองร้อยยี่สิบสามคน {2:29} คนชาวเนโบ ห้าสิบสองคน {2:30} คนชาวแมกบิช หนึ่งร้อยห้าสิบหกคน {2:31} คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน {2:32} คนชาวฮาริม สามร้อยยี่สิบคน {2:33} คนชาวโลด ชาวฮาดิต และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน {2:34} คนชาวเยรีโค สามร้อยยี่สิบห้าคน {2:35} คนเสนอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบคน

{2:36} บรรดาปุโรหิตคือ คนเยดาเยห์ วงศ์วานเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน {2:37} คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน {2:38} คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบเจ็ดคน {2:39} คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน

{2:40} คนเลวีคือ คนเยชูอาและซัดมีเอล ฝ่ายคนโยดาเวียห์ เจ็ดสิบสี่คน {2:41} พวกนักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน {2:42} ลูกหลานคนเผ่าประตือคือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักซูป คนฮาทิธา และคนโซบัย รวมกันหนึ่งร้อยสามสิบเก้าคน {2:43} คนใช้ประจำพระวิหาร คือคนคีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาโอท {2:44} คนเคโรส คนสืออาฮา คนพาโดน {2:45} คนเลบานาห์ คนฮากาบาห์ คนอักซูป {2:46} คนฮากาบ คนซัลมัย คนฮานัน {2:47} คนกิดเดล คนกาฮาร์ คนเรอาเยห์ {2:48} คนเรชิน คนเนโคดา คนกัสซาม {2:49} คนอัสซาคี คนปาเสอาห์ คนเบสัย {2:50} คนอัสนาคี คนเมอูนิม คนเนฟีลิม {2:51} คนบักบูค คนฮาสุฟา คนฮารซูร์ {2:52} คนบัสลูท คนเมหิดา คนฮารซา {2:53} คนบารโซส คนลีเสรา คนเทมาห์ {2:54} คนเนซียาห์ และคนฮาทิฟา {2:55} ลูกหลานข้าราชการของซาโลมอนคือ คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรุตา {2:56} คนยาอาลาห์ คนดาร์โคน คนกิดเดล {2:57} คนเซฟาทิยาห์ คนฮัททิล คนโปเครทแห่งซาบาอิม และคนอามี {2:58} คนใช้ประจำพระวิหารและลูกหลานของข้าราชการของซาโลมอนทั้งสิ้น เป็นสามร้อยเก้าสิบสองคน {2:59} ต่อไปนี้เป็นบรรดาผู้ที่ขึ้นมาจากเทลเมลัท เทลฮารซา เศรูป อัดดาน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสูจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ ว่าเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ {2:60} คือคนเดไลยาห์ คนโทบียาห์ และคนเนโคดา รวมหกร้อยห้าสิบสองคน {2:61} และจากลูกหลานของปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนอักซอส และ

คนบารซิลลัย ผู้ได้ภรรยาจากบุตรสาวของบารซิลลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น {2:62} คนเหล่านี้เมื่อค้นหาชื่อในทะเบียนที่เขาขึ้นไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายก็ไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต {2:63} ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมิมเสียก่อน

{2:64} ชุมชนทั้งหมดรวมกันมี สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน {2:65} นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องชายหญิงสองร้อยคน

{2:66} ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขาสองร้อยยี่สิบห้าตัว {2:67} อูฐของเขาสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขาหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบห้าตัว {2:68} ประมุขของบรรพบุรุษบางคน เมื่อเขามาถึงที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระนิเวศขึ้นในที่เดิม {2:69} เขาถวายตามกำลังของเขาแก่กองทรัพย์เพื่อพระราชกิจ เป็นทองคำหกหมื่นหนึ่งพันดาร์ริค เงินห้าพันมานะ และเครื่องแต่งกายปุโรหิตหนึ่งร้อยตัว {2:70} บรรดาปุโรหิตคนเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง นักร้อง คนเผ่าประตือ และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ตามเมืองของตน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่ตามเมืองของเขา

{3:1} เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ดที่คนอิสราเอลอยู่ตามหัวเมือง ประชาชนได้มาพร้อมหน้ากันที่เยรูซาเล็ม {3:2} แล้วเยชูอาบุตรชายโยซากัดได้ลุกขึ้นพร้อมกับพวกปุโรหิตผู้เป็นญาติของเขาด้วยกัน กับเศรบบาเบลบุตรชายเชอลทิเอล พร้อมกับญาติของเขา และได้สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้น ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า {3:3} เขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐาน เพราะความกลัวอยู่เหนือเขาเหตุด้วยชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น และเขาถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นต่อพระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องเผาบูชาเวลาเช้าและเวลาเย็น

{3:4} และเขาถือเทศกาลอยู่เพิงตามที่บันทึกไว้ และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้ ตามธรรมเนียม อันเป็นหน้าที่พึงทำทุกวัน {3:5} ต่อมาก็ถวายเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และตามบรรดาเทศกาลกำหนดของพระเยโฮวาห์ที่ตั้งไว้ และถวายเครื่องบูชาของทุกคนที่ถวายตามใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์ {3:6} เขาเริ่มต้นถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตั้งแต่วันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด แต่เขายังมิได้วาง

รากฐานพระวิหารของพระเยโฮวาห์ {3:7} เขาทั้งหลายจึงให้เงินแก่ช่างสกัดหิน และช่างไม้ และมอบอาหาร เครื่องดื่ม และน้ำมันแก่คนใช้ตอนและคนไถระ เพื่อให้นำไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอนไปถึงทะเลถึงเมืองยัฟฟา ตามที่เขาได้รับอนุญาตมาจากไชรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

{3:8} ในปีที่สองซึ่งเขามาถึงพระนิเวศแห่งพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง เศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล และเยชูอาบุตรชายโยชาดัก ได้ทำการตั้งต้นพร้อมพี่น้องของเขาที่เหลืออยู่ คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวีและคนทั้งปวง ซึ่งมาจากการเป็นเชลยยังเยรูซาเล็ม เขาได้เลือกตั้งคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เพื่อให้ดูแลการงานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ {3:9} และเยชูากับบุตรชายและพี่น้องของท่าน กับซัดมีเอลและบุตรชายของเขา คนของยูดาห์รวมกันควบคุมคนงานในพระนิเวศแห่งพระเจ้า รวมกับบุตรชายเฮนาดัดพร้อมกับบุตรชายและญาติของเขาผู้เป็นคนเลวี {3:10} และเมื่อช่างก่อได้วางรากฐานของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ บรรดาปุโรหิตก็แต่งเครื่องยศออกมาพร้อมกับแตรและคนเลวี คนของอาสาฟพร้อมกับฉาบ ฉาบสายสร้อยพระเยโฮวาห์ตามพระราชกำหนดของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล {3:11} และเขาร้องเพลงตอบกัน สรรเสริญและโสมนาแด่พระเยโฮวาห์ว่า "เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ต่ออิสราเอล" และประชาชนทั้งปวงก็โห่ร้องด้วยเสียงดังเมื่อเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่ารากฐานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์วางเสร็จแล้ว {3:12} แต่ปุโรหิตและคนเลวีและประมุขของบรรพบุรุษเป็นอันมาก คือคนแก่ผู้ได้เห็นพระวิหารหลังก่อน เมื่อเขาเห็นรากฐานของพระวิหารหลังนี้ได้วางแล้ว ได้ร้องไห้ด้วยเสียงดัง คนเป็นอันมากได้โห่ร้องด้วยความชื่นบาน {3:13} ประชาชนจึงสังเกตไม่ได้ว่าไหนเป็นเสียงโห่ร้องด้วยความชื่นบาน และไหนเป็นเสียงประชาชนร้องไห้ เพราะประชาชนโห่ร้องเสียงดังมาก และเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล

{4:1} เมื่อปฏิบัติของยูดาห์และเบนยามินได้ยินว่า ลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย กำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล {4:2} เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรุบบาเบลและประมุขของบรรพบุรุษ และพูดกับเขาว่า "ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพวกเราแสวงหาพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ตั้งแต่วันที่เอซราฮัดโดน กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาที่นี่" {4:3} แต่เศรุบบาเบล เยชูอา และคนอื่นๆที่เป็นพวกประมุขของบรรพบุรุษที่เหลือ

อยู่ในอิสราเอล พูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้าของเรา แต่พวกเราจะสร้างแต่ลำพังถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ไชรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงบัญชาไว้แก่เรา" {4:4} แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นได้กระทำให้ประชาชนยูดาห์ทอดอัย และรบกวนพวกเขาในการสร้าง {4:5} และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ขัดขวางเขาเพื่อมิให้เขาสมหวังตามจุดประสงค์ของเขา ตลอดจนสมัยของไชรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย แม้ถึงรัชกาลของดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย {4:6} และในรัชกาลอาหสุเอรัส ต้นรัชกาลของพระองค์ เขาทั้งหลายได้เขียนฟ้องชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม {4:7} และในรัชสมัยของอารทาเซอร์ซีสนั้น บิซลาม มิทเรดาท และทาเบเอล และพวกญาติทั้งปวงของเขาได้เขียนไปทูลอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ฎีกานั้นได้เขียนขึ้นเป็นอักษรอาร์มีแล้วก็แปลเป็นภาษาอาร์มี {4:8} เรอูมผู้บังคับบัญชา และชิมชัยอัลกษณ์ได้เขียนหนังสือปรักปรำ เยรูซาเล็มถวายกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสดังต่อไปนี้ {4:9} แล้วเรอูมผู้บังคับบัญชา ชิมชัยอัลกษณ์ กับญาติทั้งปวงของท่าน และชาวดินา คนอาฟอร์เซคา คนทาร์เปลี คนอาฟอร์ซี คนเอเรก ชาวบาบิโลน ชาวสุสา คนเดซาวาห์ และคนเอลาม {4:10} และคนประชาชนชาติอื่นๆ ผู้ซึ่งโอสนันปาร์เจ้านายผู้ใหญ่ได้ส่งมาให้ตั้งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางปากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น

{4:11} และนี่เป็นสำเนาจดหมายที่เขาส่งไปถึงพระองค์ คือถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสว่า "ขอกราบทูล ข้าราชการของพระองค์ คือคนของมณฑลปากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น {4:12} บัดนี้ขอ กษัตริย์ทรงทราบ ว่า พวกยิวซึ่งมาจากพระองค์มาหาข้าพระองค์นั้นได้ไปยังเยรูซาเล็ม เขากำลังก่อสร้างเมืองที่มักกบฏและชั่วร้ายขึ้นใหม่ เขากำลังจะทำการกำแพงเมืองเสร็จและซ่อมแซมรากฐาน {4:13} บัดนี้ขอ กษัตริย์ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างขึ้นใหม่และกำแพงเมืองเสร็จแล้ว เขาจะไม่ส่งบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาษี และเงินรายได้ของหลวงก็จะขาดตกบกพร่องไป {4:14} เพราะเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับพระบรมราชูปถัมภ์จากราชวังของกษัตริย์ จึงไม่สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเห็นการเสื่อมเกียรติของกษัตริย์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงส่งมากราบทูลแก่กษัตริย์ {4:15} เพื่อว่าจะได้ค้นดูในหนังสือบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์จะพบในหนังสือบันทึกแล้วทราบว่าเมืองนี้เป็นเมืองมักกบฏ เป็นภัยอันตรายแก่บรรดากษัตริย์และมณฑลทั้งหลาย และได้มีการปลุกปั่นขึ้นจากสมัยเก่าก่อน เพราะเหตุนี้เองเมืองนี้

จึงถูกทิ้งร้าง {4:16} ข้าพระองค์ทั้งหลายขอกราบทูลให้ กษัตริย์ทรงทราบ ว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างใหม่เสร็จและกำแพง เมืองก็สำเร็จแล้ว พระองค์จะไม่มีกรรมสิทธิ์ในมณฑลฟาก แม่น้ำข้างนี้"

{4:17} กษัตริย์ทรงส่งพระราชสาส์นตอบไปถึงเรอูม ผู้บังคับบัญชา และซิมชัยอาลักษณ์ และภาคีทั้งปวงของเขา ผู้อาศัยในสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลฟาก แม่น้ำข้างโน้นว่า "ขอให้ยูเย็นเป็นสุขเถิด เป็นต้น {4:18} บัดนี้หนังสือที่ท่านส่งไปยังเราได้ให้แปลต่อหน้าเรา {4:19} และเราได้ออกคำสั่ง และได้สอบสวนแล้ว เห็นว่าเมืองนี้ แต่ก่อนโน้นได้ลุกขึ้นต่อสู้กษัตริย์ และการกบฏ และการ ปลุกปั่นได้เกิดขึ้นในเมืองนั้น {4:20} เคยมีกษัตริย์ผู้ทรง อำนาจได้ครองเยรูซาเล็ม เป็นผู้ทรงปกครองมณฑลทั้งล้น ฟากแม่น้ำข้างโน้น ซึ่งเขาถวายบรรณาการ ค่าธรรมเนียม และภาษีให้ {4:21} เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกคำสั่ง ว่า ให้คนเหล่านั้นหยุดและไม่ต้องสร้างเมืองนี้ใหม่ จนกว่าเรา จะออกกฎหมาย {4:22} และขอระวังอย่าหย่อนในเรื่องนี้ ทำให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นเป็นภัยอันตรายต่อกษัตริย์"

{4:23} แล้วเมื่อได้อ่านสำเนาพระราชสาส์นของกษัตริย์อา รทาเซอร์ซีสต่อหน้าเรอูม และซิมชัยอาลักษณ์ และภาคี ทั้งหลายของท่าน ท่านทั้งหลายก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซา เล็ม และใช้กำลังและอำนาจกระทำให้เขาหยุด {4:24} งาน พระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มจึงหยุด งานนั้นได้ หยุดจนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดาร์ริอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

{5:1} ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ ฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคา รียาห์บุตรชายอดโด ได้พยากรณ์แก่พวกยิวผู้อยู่ในยูด้า และเยรูซาเล็มในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือ แก่พวกเขา {5:2} แล้วเศรบบาเบลงบุตรชายเชอลทิเอล และเยชูอาบุตรชายโยซาดัก ได้ลุกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศ แห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และผู้พยากรณ์ของ พระเจ้าได้อยู่กับท่านช่วยเหลือท่าน {5:3} ในเวลาเดียวกัน นั้นทัทเธนัย ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซธาร์ โบเซนัย และคณะของเขาได้มาหาท่าน และพูดกับท่าน ดังนี้ว่า "ผู้ใดที่ให้กฎหมายแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและ กำแพงนั้นสำเร็จ" {5:4} เขาถามท่านอย่างนี้ด้วยว่า "ผู้ ที่กำลังสร้างตึกนี้นั้นมีชื่อใครบ้าง" {5:5} แต่พระเนตร ของพระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่เหนือพวกผู้ใหญ่ของพวกยิว และเขาก็ยับยั้งเขาทั้งหลายไม่ได้จนกว่าเรื่องนี้จะทราบถึง ดาร์ริอัส และมีคำตอบเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มา {5:6} สำเนาจดหมายซึ่งทัทเธนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้าง นี้ และเซธาร์โบเซนัย และคณะของท่านคือคณาพาร์เซดา

ซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่งไปทูลกษัตริย์ดาร์ริอัส

{5:7} ท่านทั้งหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความต่อไปนี้ "กราบทูลกษัตริย์ดาร์ริอัส ขอทรงพระเจริญ {5:8} ขอ กษัตริย์ทรงทราบว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไปยังมณฑลยูด้าถึงพระนิเวศของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่งกำลังสร้างขึ้นด้วย หินใหญ่ และวางไม้ไผ่บนผนัง งานนี้ได้ดำเนินไปอย่าง ชัยชนะแข็งและเจริญขึ้นในมือของเขา {5:9} แล้วข้า พระองค์ทั้งหลายได้ถามพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า 'ผู้ใดที่ ให้กฎหมายแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศและทำกำแพงนั้นจน สำเร็จ' {5:10} ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามชื่อของเขา ด้วย เพื่อกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ เพื่อข้าพระองค์ จะได้เขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของเขาลงไป" {5:11} และนี่เป็นคำตอบของเขาแก่ข้าพระองค์ 'เราเป็น ผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเรา กำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้สร้างมาหลายปีแล้วขึ้นใหม่ ซึ่ง กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลได้ทรงสร้างให้สำเร็จ {5:12} แต่เพราะว่าบรรพบุรุษของเราได้กระทำให้พระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระ หัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน คนเคลเดีย ผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอาประชาชนไปยัง บาบิโลน {5:13} ถึงอย่างไรก็ดีในปีต้นแห่งรัชกาลไซรัส กษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้ทรงออกกฎหมาย ให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ {5:14} และ เครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งเนบู คัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดไปจากพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม นั้น และทรงนำไปยังวิหารของบาบิโลน สิ่งเหล่านั้นกษัตริย์ ไซรัสทรงนำออกมาจากวิหารของบาบิโลน และทรงมอบ ไว้กับคนหนึ่งชื่อเซซบัสซาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็น ผู้ว่าราชการเมือง {5:15} และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ ว่า "จงรับเครื่องใช้เหล่านั้นไปเก็บไว้ในพระวิหารซึ่งอยู่ในเย รูซาเล็ม และจงสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิม นั้น" {5:16} แล้วเซซบัสซาร์คนนี้ได้มาวางรากฐานพระ นิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นจน บัดนี้กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ" {5:17} เพราะฉะนั้น บัดนี้ถ้ากษัตริย์ทรงเห็นดีก็ขอทรงให้คนดูในคลังราชทรัพย์ ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อดูว่ากษัตริย์ไซรัสทรงออกกฎหมาย ให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็ม หรือไม่ และขอ กษัตริย์รับสั่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายตามพอ พระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้"

{6:1} แล้วกษัตริย์ดาร์ริอัสทรงออกกฎหมายและทรงให้ คนดูในหอเก็บหนังสือซึ่งเป็นที่ราชทรัพย์สะสมไว้ในบาบิ

โลน {6:2} และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งที่อาคเมตาทในพระราชวังซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และมีข้อความเขียนอยู่ในหนังสือม้วนนั้นดังต่อไปนี้ {6:3} "ในปีต้นแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาว่า เรื่องพระนิเวศของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มว่า 'ให้สร้างพระนิเวศนั้นขึ้นใหม่ คือที่ซึ่งเขานำเครื่องสัตวบูชาถวาย ให้ลงรากมั่นคง ให้พระนิเวศสูงหกสิบศอกและกว้างหกสิบศอก {6:4} ให้ก่อด้วยหินใหญ่สามชั้นและไม่ใหม่ชั้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจากพระคลังหลวง {6:5} และเครื่องใช้ทองคำ และเงินของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ทรงนำออกมาจากพระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็มนำมาไว้ที่บาบิโลนนั้น ให้คืนเสียและให้นำกลับไปยังพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ไว้ตามที่ของสิ่งนั้นๆ ท่านจงเก็บไว้ในพระนิเวศแห่งพระเจ้า' {6:6} เพราะฉะนั้นบัดนี้ที่ท่ทนายผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซธาร์โบเซนัย และภาคีของท่าน คือคนอาฟาร์เซคซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น จงไปเสียให้ทางเกิด {6:7} จงให้งานสร้างพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเกิด ให้ผู้ว่าราชการของพวกยิว และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวสร้างพระนิเวศของพระเจ้านี้ในที่เดิมขึ้นใหม่ {6:8} ยิ่งกว่านั้นอีก เราออกกฤษฎีกาเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านพึงกระทำเพื่อพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ให้ชำระเงินค่าก่อสร้างแก่คนเหล่านี้เต็ม เพื่อพวกเขาไม่ถูกหยุดยั้ง เอาเงินจากราชทรัพย์ คือบรรณาการของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น {6:9} และสิ่งใดๆที่เขาต้องการ เช่น วัหนุ่ม แกะผู้ หรือแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เหลือง น้ำมัน หรือน้ำมัน ตามที่ปุโรหิตเยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เขาเป็นวันๆไปอย่าได้ขาด {6:10} เพื่อเขาจะได้ถวายเครื่องสัตวบูชา อันเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้อธิษฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ {6:11} และเราออกกฤษฎีกาว่า ถ้าผู้ใดเปลี่ยนแปลงประกาศิตนี้ ก็ให้ตั้งไม้ใหญ่อันหนึ่งออกเสียจากเรือนของเขา และให้เขาถูกตรึงไว้บนไม้นั้น และให้เรือนของเขาเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้ {6:12} และขอพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น ทรงคว่ำกษัตริย์ทั้งหมดหรือประชาชาติใดๆ ที่ยื่นมือออกเปลี่ยนแปลงข้อนี้ คือเพื่อทำลายพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าดาเรอัสออกกฤษฎีกานี้ ขอให้กระทำกันด้วยความขยันขันแข็ง" {6:13} แล้วที่ทนายผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซธาร์โบเซนัย และภาคีของท่านทั้งสองก็ได้กระทำทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็ง

ตามพระคำรัสซึ่งกษัตริย์ดาเรอัสได้ทรงบัญชา {6:14} และพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวก็ได้ทำการก่อสร้างให้ก้าวหน้าไป ตามการพยากรณ์ของฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอดโด เขาสร้างเสร็จตามพระบัญชาแห่งพระเจ้าของอิสราเอล และตามกฤษฎีกาของไซรัสและดาเรอัสและอารทาเซอร์ซีซกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

{6:15} และพระนิเวศนี้ได้สำเร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่หกแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาเรอัส {6:16} และชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวี และลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เหลืออยู่ ได้ฉลองการมอบถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ด้วยความชื่นบาน {6:17} ในการถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ เขาทั้งหลายได้ถวายวัวผู้หนึ่งร้อยตัว แกะผู้สองร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และส่วนเครื่องบูชาได้บาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวงนั้นมีแพะผู้สิบสองตัว ตามจำนวนตระกูลของอิสราเอล {6:18} และเขาตั้งปุโรหิตไว้ในกองของเขาทั้งหลาย และคนเลวีในเวรของเขาสำหรับการปรนนิบัติพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส

{6:19} ในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่งลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยได้ถือเทศกาลปัสกา {6:20} เพราะบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนทุกคน เขาบริสุทธิ์หมดด้วยกัน เขาจึงฆ่าแกะปัสกาสำหรับลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทั้งหมด สำหรับพวกพี่น้องที่เป็นปุโรหิตและสำหรับตัวเขาทั้งหลายเอง {6:21} ประชาชนอิสราเอลผู้ได้กลับมาจากถูกกวาดไปเป็นเชลย และทุกคนที่สมทบกับเขาและแยกตัวออกจากการมลทินของบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินนั้น เพื่อจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้รับประทาน {6:22} และเขาได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความชื่นบาน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาชื่นบาน และทรงหันพระทัยของกษัตริย์อัสซีเรียมาหาเขา เพื่อเสริมกำลังมือของเขาในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล

{7:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ในรัชกาลของอารทาเซอร์ซีซ กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอสราบุตรชายเศโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคิยาห์ {7:2} ผู้เป็นบุตรชายซัลลูม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายอาหิบูบ {7:3} ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมรายุท {7:4} ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราหิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอุสซี ผู้เป็นบุตรชายบุคคี {7:5} ผู้เป็นบุตรชายอาบิฮูวา ผู้เป็นบุตรชายฟีเนหัส ผู้เป็นบุตรชายเอลาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรนปุโรหิตใหญ่ {7:6} เอสรา

คนนี้ได้ขึ้นไปจากบาบิโลน ท่านเป็นธรรมาจารย์ชำนาญในเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ และกษัตริย์ประทานทุกอย่างที่ท่านทูลขอ เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน {7:7} มีบางคนในคนอิสราเอลและในบรรดาปุโรหิต บรรดาคนเลวี บรรดานักร้อง และคนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหาร ได้ขึ้นไปด้วย ถึงเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส {7:8} และท่านมาถึงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์ {7:9} เพราะในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่งท่านได้เริ่มขึ้นไปจากบาบิโลน และในวันที่หนึ่งของเดือนที่ห้าท่านมายังเยรูซาเล็ม เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน {7:10} เพราะเอสราได้ตั้งใจของท่านที่จะแสวงหาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และกระทำตาม และสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆในอิสราเอล

{7:11} ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสพระราชทานแก่เอสราปุโรหิตผู้เป็นธรรมาจารย์ ผู้เป็นธรรมาจารย์แห่งเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกฎเกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า {7:12} "อาร์ทาเซอร์ซีส พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอสราปุโรหิต ธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เถิด เป็นต้น {7:13} บัดนี้เราออกกฎหมายว่า ประชาชนอิสราเอลผู้หนึ่งผู้ใด หรือปุโรหิตของเขาทั้งหลาย หรือคนเลวีในราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้ {7:14} เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ใช้เจ้าไป ให้ถามถึงยูด้าห์และเยรูซาเล็ม ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในมือเจ้านั้น {7:15} และให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม {7:16} พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในมณฑลบาบิโลน พร้อมกับของถวายด้วยใจสมัครของประชาชนและปุโรหิต เต็มใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเขา ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม {7:17} แล้วด้วยเงินนี้เจ้าจงย่นขึ้นแข่งซื้อวัวผู้ แกะผู้และลูกแกะ กับธัญญาบูชาคู่กัน และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน และเจ้าจงถวายสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม {7:18} ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำประการใด ก็จงกระทำเถิด ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า {7:19} และเครื่องใช้ซึ่งได้มอบให้เจ้าสำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า

ของเจ้า เจ้าจงมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม {7:20} และสิ่งใดๆซึ่งยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหา นั้น เจ้าจงจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์ {7:21} และเรา คือกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ได้ออกกฎหมายไปยังบรรดานายคลังในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า สิ่งใดๆที่เอสราปุโรหิตธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ต้องการจากท่าน จงกระทำให้เขาด้วยความย่นขึ้นแข่ง {7:22} ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคเร น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือไม่จำกัดจำนวนว่าเท่าไร {7:23} สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงบัญชา ก็จงกระทำให้อย่างเต็มขนาดสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เกลือกว่าพระพิโรธของพระองค์จะมีต่อดินแดนของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ {7:24} เราขอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ไม่เป็นการถูกต้องตามกฎหมายที่จะเอาบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือภาษีจากคนหนึ่งคนใดในบรรดาปุโรหิต คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู คนใช้ประจำพระวิหาร หรือผู้รับใช้อื่นๆของพระนิเวศของพระเจ้านี้ {7:25} ส่วนเจ้า เอสรา ตามพระสติปัญญาแห่งพระเจ้าของเจ้าอันอยู่ในมือของเจ้า จงแต่งตั้งพนักงานผู้ปกครองและผู้พิพากษา ให้พิพากษาประชาชนทั้งปวงในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น คือทุกคนที่รู้บรรดาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และคนเหล่านั้นที่ไม่รู้ เจ้าทั้งหลายจะต้องสอน {7:26} ผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้พิพากษาลงโทษเขาอย่างเคร่งครัด จะเป็นโทษถึงตาย หรือถึงเนรเทศ หรือถึงริบทรัพย์ของเขา หรือถึงจำคุกก็ได้"

{7:27} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรงดลพระทัยของกษัตริย์ ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม {7:28} และทรงบันดาลให้ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อพระพักตร์กษัตริย์ และที่ปรึกษาของพระองค์ และต่อหน้าเจ้านายผู้ทรงอำนาจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็มีใจกล้าขึ้น เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้รวบรวมบุคคลขึ้นผู้นำจากอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

{8:1} ต่อไปนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และนี่เป็นสำมะโนครัวเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าจากบาบิโลน ในรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส คือ {8:2} จากคนฟีเนหัสมี เกอร์โซม จากคนธามาร์มี ดาเนียล จากคนดาวิดมี ฮัทธัส {8:3} จากคนเชคานียาห์ จากคนปาโรษมี เศคาริยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายผู้ขึ้นทะเบียน

ไว้หนึ่งร้อยห้าสิบคน {8:4} จากคนปาห์โมอัมมี เอลีโอนัย บุตรชายเศ-ราหิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยคน {8:5} จากคนเซคานิยาห์มี บุตรชายของยาฮาซีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสามร้อยคน {8:6} จากคนอาดินมี เอเบต บุตรชายโยนาธาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายห้าสิบคน {8:7} จากคนเอลามมี เยชายาห์ บุตรชายอาธาเลียห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายเจ็ดสิบคน {8:8} จากคนเซฟาหิยาห์มีเศบาดียาห์ บุตรชายมีคาเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายแปดสิบคน {8:9} จากคนโยอาบมี โอบาดีห์ บุตรชายเยอีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยสิบแปดคน {8:10} จากคนเซโลมิทมี บุตรชายของโยลิฟิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยหกสิบคน {8:11} จากคนเบบัยมี เศคาริยาห์ บุตรชายเบบัย พร้อมกับท่านมีผู้ชายยี่สิบแปดคน {8:12} จากคนอัสดาดีมี โยฮานัน บุตรชายฮักคาทาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยสิบคน {8:13} จากคนอาโดเนคัมมีผู้ที่มาทีหลัง นี่เป็นชื่อของเขาคือ เอลีเฟเลท เยอีเอลและเซไมอาห์ พร้อมกับพวกเขามีผู้ชายหกสิบคน {8:14} จากคนบิกวัยมีอุยัยและศับบุด พร้อมกับเขาทั้งสองมีผู้ชายเจ็ดสิบคน

{8:15} ข้าพเจ้าได้รวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามายังแม่น้ำที่ไหลไปสู่อาหะวา เราตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและบุโรหิต ข้าพเจ้าไม่เห็นลูกหลานของเลวีที่นั่นเลย {8:16} แล้วข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลีเยเซอร์ อารีเอล เซไมอาห์ เอลนาธัน ยาริบบ เอลนาธัน นาธัน เศคาริยาห์ และเมเชุลลาม บุคคลชั้นหัวหน้า และให้หาโยยาริบบ และเอลนาธัน ผู้เป็นคนมีความเข้าใจ {8:17} และส่งเขาด้วยคำสั่งไปยังท่านอิดโด บุคคลชั้นหัวหน้ายังสถานที่ที่ชื่อคาสีเฟีย คือให้บอกท่านอิดโดและพี่น้องของท่านผู้เป็นคนใช้ประจำพระวิหารที่สถานที่ที่ชื่อคาสีเฟียว่า ขอส่งผู้ปรนนิบัติสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรามายังเรา {8:18} และโดยพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา เขาได้นำคนที่มีความสุขุมมาให้เรา เป็นลูกหลานของมาห์ลีบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอลชื่อเซเรบิยาห์ กับบุตรชายและญาติพี่น้อง รวมสิบแปดคน {8:19} ทั้งฮาซาบิยาห์และเยชายาห์ ลูกหลานของเมรารีกับญาติพี่น้องและบุตรชายของเขารวมยี่สิบคน {8:20} และคนใช้ประจำพระวิหาร ซึ่งดาวิดและข้าราชการของพระองค์ได้จัดตั้งขึ้นไว้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี มีคนใช้ประจำพระวิหารสองร้อยยี่สิบคน บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นมีชื่อระบุไว้

{8:21} แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้ถืออดอาหารที่นั่น คือที่แม่น้ำอาหะวา เพื่อเราทั้งหลายจะได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา เพื่อจะขอลอหนทางอันถูกต้องจากพระองค์

สำหรับเรา ลูกหลานของเรา และข้าพของทั้งสิ้นของเรา {8:22} เพราะข้าพเจ้าจะอายุที่จะขอลอหนทางและพลม้าจากกษัตริย์เพื่อช่วยเราสู้ศัตรูตามทางของเรา ในเมื่อเราได้กราบทูลกษัตริย์แล้วว่า "พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ให้ยังผลดี แต่ภูตธนาภาพและพระพิโรธของพระองค์ต่อผู้คนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์" {8:23} เราจึงอดอาหารและวิงวอนพระเจ้าของเราเพื่อเรื่องนี้ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของเรา

{8:24} และข้าพเจ้าได้แยกบุโรหิตใหญ่ออกสิบสองคน คือ เซเรบิยาห์ ฮาซาบิยาห์ และพี่น้องสิบคนของเขาที่อยู่กับเขา {8:25} และข้าพเจ้าได้ชั่งเงิน และทองคำ และเครื่องใช้ กับเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มอบให้เขาทั้งหลายซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาและเจ้านายของพระองค์ และคนอิสราเอลทั้งปวงที่นั่นได้ถวายไว้ {8:26} ข้าพเจ้าได้ชั่งใส่มือของเขาเป็นเงินหกร้อยห้าสิบตะลันต์ และเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินมีค่าหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำร้อยตะลันต์ {8:27} ซามทองคำยี่สิบใบมีค่าหนึ่งพันดาร์ก และเครื่องใช้ทองแดงเนื้อละเอียดสุกใสสองใบมีค่าเท่ากับทองคำ {8:28} และข้าพเจ้าบอกเขาว่า "ท่านทั้งหลายบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ และเครื่องใช้กับบริสุทธิ์ และเงินกับทองคำเป็นของถวายด้วยใจสมัครแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย {8:29} จงเฝ้าดูแลไว้จนกว่าท่านซึ่งสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าพวกบุโรหิตใหญ่และคนเลวี และประมุขของบรรพบุรุษอิสราเอลในเยรูซาเล็มภายในห้องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" {8:30} บรรดาบุโรหิตและคนเลวีจึงรับเงินและทองคำที่ได้ชั่ง และเครื่องใช้เพื่อนำไปยังเยรูซาเล็ม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

{8:31} และเราก็ออกจากแม่น้ำอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนต้น เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม และพระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา และพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรูและจากพวกชุมนุมคอยอยู่ตามทาง {8:32} เรามาถึงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน {8:33} ในวันที่สี่ภายในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ก็ชั่งเงิน ทองคำและเครื่องใช้ใส่มือของเมเรโมทบุโรหิต บุตรชายอูรีอาห์ และคนที่อยู่กับเขา คือเอลเอซาร์บุตรชายฟีเนหัส และคนที่อยู่กับเขาทั้งหลายคือ โยซาบาด บุตรชายเยชูอา และโนอัดยาห์บุตรชายบินนุยกคนเลวี {8:34} เขาชั่งและนับทั้งหมดและบันทึกน้ำหนักของทุกสิ่งไว้ {8:35} บรรดาลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย ซึ่งมาจากการเป็นเชลย ได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล มีวัวผู้สิบสองตัวสำหรับพวกอิสราเอลทั้งปวง แกะผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว และแพะผู้

สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาโล่บาป ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาถวายพระเยโฮวาห์

{8:36} เขาทั้งหลายได้มอบพระราชโองการให้แก่สมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์ และแก่ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และท่านเหล่านั้นได้ช่วยเหลือประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

{9:1} เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเจ้านายก็เข้ามาหาข้าพเจ้า กล่าวว่า "ประชาชนแห่งอิสราเอลและพวกปุโรหิตกับคนเลวีมิได้แยกตนเองออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น โดยได้ประพฤติตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา คือออกจากคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี คนเยบุส คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอามอไรต์ {9:2} เพราะเขาได้รับบุตรสาวของชนเหล่านี้เป็นภรรยาของเขาเอง และของบุตรชายของเขา ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ได้ปะปนกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น นี่แหละในการละเมิดข้อนี้ มือของเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด" {9:3} เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ฉีกเสื้อของข้าพเจ้าทั้งเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และทั้งผมออกจากศีรษะของข้าพเจ้า และทั้งหนวดเครา และนั่งลงตลิ่งอยู่ {9:4} แล้วบรรดาคนที่สิ้นสะท้านไปด้วยพระวanges ของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เหตุด้วยการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ได้มาประชุมต่อหน้าข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้านั่งตลิ่งอยู่จนถึงเวลาถวายเครื่องสักการบูชาตอนเย็น

{9:5} ณ เวลาสักการบูชาตอนเย็นนั้นข้าพเจ้าได้ลุกขึ้นจากการถ่อมตัว มีเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมของข้าพเจ้าฉีกขาด และข้าพเจ้าก็คุกเข่าลงและชูมือขึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า {9:6} และข้าพเจ้าทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ละอายชวยเขินที่จะเจยหน้าหาพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสูงกว่าศีรษะของข้าพระองค์ และการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายกองขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ {9:7} ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการละเมิดยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ และเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ และบรรดาปุโรหิตของข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินเหล่านั้น ให้แก่ดาบ แก่การเป็นเชลย แก่การปล้น และแก่การขายหน้าอย่างที่สุด อย่างทุกวันนี้ {9:8} แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทรงสำแดงพระกรุณา พอพระทัยชั่วครู่หนึ่งสิ้นๆ และได้

ทรงประทานให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีคนที่เหลืออยู่และมีที่ยึดมั่นในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าของข้าพระองค์จะได้ทรงให้ตาของข้าพระองค์ทั้งหลายแจ่มขึ้น และทรงประสาทความพินาศมาเล็กน้อยจากการเป็นทาสของข้าพระองค์ทั้งหลาย {9:9} เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์มิได้ทรงละทิ้งข้าพระองค์ไว้ในความเป็นทาส แต่ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับความเมตตาในสายพระเนตรกษัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการฟื้นฟูขึ้น เพื่อจะตั้งพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นไว้ เพื่อจะซ่อมแซมสิ่งที่ยกหักพังในพระนิเวศ เพื่อจะประทานกำแพงแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม {9:10} และบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ข้าพระองค์จะทูลอะไรอีก เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระองค์ {9:11} ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ ว่า 'แผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังเข้าไปเพื่อยึดเป็นกรรมสิทธิ์นั้นเป็นแผ่นดินมลทินด้วยความโสโครกของชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินเหล่านั้น ด้วยการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยหมดตั้งแต่ปลายข้างนี้ถึงปลายข้างโน้น ด้วยความมลทินของเขาทั้งหลาย {9:12} เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่ามอบพวกบุตรสาวของเจ้าแก่พวกบุตรชายของเขา หรืออย่ารับพวกบุตรสาวของเขาให้พวกบุตรชายของเจ้า หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเขาทั้งหลายเป็นนิรันดร์ เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง และกินของดีแห่งแผ่นดินนั้น และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิรันดร์' {9:13} และเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายรับโทษเพราะการชั่วร้ายของข้าพระองค์ และเพราะการละเมิดใหญ่ยิ่งของข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงลงโทษข้าพระองค์ เหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์ น้อยกว่าที่พึงควรได้รับ และทรงประทานการช่วยให้พ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างนี้ {9:14} สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์อีก และเข้าเกี่ยวข้องด้วยการแต่งงานกับชนชาติทั้งหลายที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้หรือ พระองค์จะไม่ทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายจนพระองค์ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย จนไม่มีคนที่เหลืออยู่และไม่มีการรอดได้เลยหรือ {9:15} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนที่เหลืออยู่ซึ่งรอดพ้นมาอย่างทุกวันนี้ ดูกิจ ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ มีการละเมิดของ

ข้าพระองค์อยู่ เพราะไม่มีสักคนเดียวที่ยืนต่อพระพักตร์
พระองค์ได้เหตุเรื่องนี้"

บทที่ 16

เนหะมีย์ / Nehemiah

{1:1} ถ้อยคำของเนหะมีย์ บุตรชายฮาคาเลียห์ ต่อมาในเดือนคิสิว ในปีที่ยี่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาปราสาท {1:2} ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์กับชายบางคน ข้าพเจ้าได้ไต่ถามถึงพวกยิวที่นั่นได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และถามเรื่องเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม {1:3} เขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า "ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมณฑลมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย" {1:4} อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่อยมา

{1:5} ข้าพเจ้าทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ใหญ่งloriousและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และดำรงความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ {1:6} ขอพระองค์ทรงเจี่ยพระกรรณสดับ และขอทรงลืมนพระเนตรของพระองค์ดูอยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สารภาพบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว {1:7} ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมีได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ {1:8} ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวาทะซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิด เราจะกระจายเจ้าทั้งหลายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย

{1:9} แต่ถ้าเจ้ากลับมามาหาเรา และรักษาบัญญัติของเรา และประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ใต้ฟ้าที่ไกลที่สุด เราจะรวบรวมเจ้ามาจากที่นั่น และนำเจ้ามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อกระทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น' {1:10} เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยฤทธาภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ {1:11} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณตั้งพระทัยสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ปรารถนาจะยำเกรงพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จำเริญขึ้นในวันนี้ และขอทรงโปรดให้เขาได้รับความเมตตาในสายตาของชายคนนั้น" ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์

{2:1} และอยู่มาในเดือนนิसान ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เมื่อน้ำองุ่นจัดตั้งไว้ตรงพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าก็นิยมน้ำองุ่นถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้ามิได้โศกเศร้าต่อพระพักตร์พระองค์ {2:2} ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศร้าใจ" และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก {2:3} ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า "ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิตย์เถิด ไฉนสีหน้าของข้าพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่าในเมื่อเมืองสถานที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย" {2:4} แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าปรารถนาจะขออะไร" ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ {2:5} และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของ

พระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้ไปยังยูดาห์ ยังเมืองซึ่งเป็นที่พักพิงของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่" {2:6} และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชินีประทับข้างพระองค์) ว่า "เจ้าจะไปนานสักเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะกลับมา" จึงเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ {2:7} และข้าพเจ้ากราบทูลกษัตริย์ว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสารให้ข้าพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเขาจะได้อนุญาตให้ข้าพระองค์ผ่านไปจนข้าพระองค์จะไปถึงยูดาห์ {2:8} และพระราชสารถึงอาสาฟเจ้าพนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเขาจะได้ให้ไม้แก่ข้าพระองค์ เพื่อทำคานประตูพระราชวังของพระนิเวศ และทำกำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพระองค์จะได้เข้าอาศัย" กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า {2:9} แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย {2:10} แต่เมื่อสันบาลัทชาวโฮโรนาอิม และโทบิอาห์คนอัมโมนข้าราชการได้ยินเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาอย่างยิ่งที่มีคนมาหาความสุขให้คนอิสราเอล

{2:11} ข้าพเจ้าจึงมายังเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน {2:12} แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้นในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบางคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องທີ່พระเจ้าของข้าพเจ้าเฉลยใจข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่มีสัตว์อื่นกับข้าพเจ้านอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าขี่อยู่ {2:13} ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ถึงบ่อมังกร และถึงประตูกองขยะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มที่พัง และประตูเมืองที่ถูกไฟทำลาย {2:14} แล้วข้าพเจ้าก็ไปต่อยังประตูน้ำพุ ถึงสระหลวง แต่ไม่มีที่ที่จะให้สัตว์ซึ่งข้าพเจ้าขี่อยู่ผ่านไป {2:15} แล้วข้าพเจ้าขึ้นไปกลางคืนทางลำธารและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขากลับที่เดิม {2:16} ส่วนพวกเจ้าหน้าที่ก็ไม่ทราบข้าพเจ้าไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้บอกพวกยิว บรรดาปุโรหิต พวกขุนนาง พวกเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการงาน

{2:17} แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าเราตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูซาเล็มปรักหักพังลง และไฟไหม้ประตูเมืองเสียแล้ว มาเถิด ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้า

อีก" {2:18} แล้วข้าพเจ้าบอกเขาถึงการที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระดำรัสซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า และเขาทั้งหลายพูดว่า "ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด" เขาก็ปลงใจลงมือทำการดีนั้น {2:19} แต่เมื่อสันบาลัทคนโฮโรนาอิม และโทบิอาห์ข้าราชการ คนอัมโมนกับเกเซมชาวอาระเบียได้ยินเรื่องนั้น เขาทั้งหลายเยาะเย้ยและดูถูกเรา พูดว่า "เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี้ เจ้ากำลังกบฏต่อกษัตริย์หรือ" {2:20} แล้วข้าพเจ้าตอบเขาทั้งหลายว่า "พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม"

{3:1} แล้วเอลียาซิบมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขาทั้งหลายได้สร้างประตูแกะ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และได้ตั้งบานประตู เขาทั้งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอคอยเมอาห์ใกล้ไปจนถึงหอคอยฮานันเอล {3:2} และถัดท่านไป คนชาวเยรีโคได้สร้าง และถัดเขาไป ศักเกอรบุตรชายอิมรีก็ได้สร้าง {3:3} และลูกหลานของหัสเสนอาห์ได้สร้างประตูปลา เขาได้วางวงกบและได้ตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู {3:4} ถัดเขาไปเมโรโมบุตรชายอูรียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮักโซสได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปเมซูลลามบุตรชายเบเรคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเซซาเบลได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปศาโดกบุตรชายบาอานาได้ซ่อมแซม {3:5} และถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซม แต่พวกขุนนางของเขาไม่ยอมเอาคอมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหลาย {3:6} และเยโฮยาดบุตรชายปาเสอาห์ และเมซูลลามบุตรชายเบโลไดอาห์ได้ซ่อมแซมประตูเกา เขาวางวงกบและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู {3:7} และถัดเขาไป คือ เมลาติยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดนชาวเมโรโนท คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซม ซึ่งอยู่ใต้ปกครองของเจ้าเมืองฟากแม่น้ำข้างนี้ {3:8} ถัดเขาไปคืออัสซึเอลบุตรชายฮารฮายาห์ช่างทองได้ซ่อมแซม ถัดเขาไปคือฮานันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของช่างนำหอมคนหนึ่งได้ซ่อมแซม เขาบูรณะเยรูซาเล็มใกล้ไปจนถึงตอนกำแพงกว้าง {3:9} ถัดเขาไป คือเรไฟยาห์บุตรชายเฮอร์ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม {3:10} ถัดเขาไปคือเยดาياهوบุตรชายฮารูมฟได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขา และถัดเขาไปคือ ฮัทธัษบุตรชายฮาซันนิยาห์ได้ซ่อมแซม {3:11} มัลคิยาห์บุตรชายฮาริม และหัสซุบบุตรชายปาห์ทโมอับได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง และหอคอยเตาอบ {3:12} ถัดเขาไปคือ ชัลลูมบุตรชายฮัลโลเฮซ ผู้ปกครองแขวง

ครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ทั้งตัวเขาและบุตรสาวของเขา {3:13} ฮานุนและชาวเมืองศานาห์ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา เขาสร้างประตูขึ้นใหม่และตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู และซ่อมแซมกำแพงระยะพันศอก ไกลไปจนถึงประตูกองขยะ {3:14} มัลคิยาห์บุตรชายเรคาบ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงเบธฮัคเคเรม ได้ซ่อมประตูกองขยะ เขาสร้างและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู {3:15} ซัลลูนบุตรชายคลโฮเชห์ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมประตูน้ำพุ ได้สร้างประตูสร้างมุงและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ท่านได้สร้างกำแพงสระซิโลอาห์ตรงไปทางราชอุทยานไกลไปจนถึงบันไดซึ่งลงไปจากนครดาวิด {3:16} ถัดเขาไปนะมีร์บุตรชายอัสบูก ผู้ปกครองแขวงเบธซูร์ครึ่งหนึ่งได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ถึงสระซุดและถึงโรงทแกล้วทหาร {3:17} ถัดเขาไปคนเลวีได้ซ่อมแซมคือ เรอูมบุตรชายบานี ถัดเขาไปคือ อาซาบิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคิลลาห์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมส่วนของเขา {3:18} ถัดเขาไปที่ห้องของเขาได้ซ่อมแซมคือ บัฟวัยบุตรชายเฮนาตัต ผู้ปกครองแขวงเคิลลาห์ครึ่งหนึ่ง {3:19} ถัดเขาไปคือ เอเซอร์บุตรชายเยชูอา ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางขึ้นไปยังคลังอาวุธตรงที่มุมหักของกำแพง {3:20} ถัดเขาไปคือ บาร์คบุตรชายสับบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่มุมหักของกำแพง จนถึงประตูเรือนของเอลียาชีบมหาปุโรหิต {3:21} ถัดเขาไปคือ เมโรมบุตรชายอูริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮักโซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลียาชีบถึงปลายเรือนของเอลียาชีบ {3:22} ถัดเขาไปคือบรรดาปุโรหิตชาวที่ราบได้ซ่อมแซม {3:23} ถัดเขาไปคือ เบนยามินและหัสซุบ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขาทั้งหลาย ถัดเขาไปคือ อาซาริยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอานาเนียห์ได้ซ่อมแซมข้างเรือนของเขาเอง {3:24} ถัดเขาไปคือ บินนุยบุตรชายเฮนาตัตได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่บ้านของอาซาริยาห์ถึงมุมหักของกำแพง คือถึงมุมเลี้ยว {3:25} ปาลาลบุตรชายอูซัยได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลังบนที่ลานทหารรักษาพระองค์ ถัดเขาไปคือ เปดายาห์บุตรชายปาโรซ {3:26} และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางด้านตะวันออกและที่หอคอยยื่นออกไป {3:27} ถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลไปจนถึงประตูเมืองโอเฟล {3:28} บรรดาปุโรหิตได้ซ่อมแซม

เหนือประตูมาขึ้นไป ต่างก็ซ่อมที่ตรงข้ามกับเรือนของตน {3:29} ถัดเขาไป ศาโดกบุตรชายอิมเมอร์ ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเขา ถัดเขาไป เซโมอาห์บุตรชายเซคานิยาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออกได้ซ่อมแซม {3:30} ถัดเขาไป ฮานันยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ และฮานุนบุตรชายคนที่หกของศาลาฟ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ถัดเขาไปคือ เมซูลลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับห้องของเขา {3:31} ถัดเขาไป มัลคิยาห์บุตรชายของช่างทองคนหนึ่งได้ซ่อมแซมไกลไปจนถึงเรือนของคนใช้ประจำพระวิหาร และของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูมิฟคาต จนถึงห้องชั้นบนที่มุม {3:32} และระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกับประตูแคะนั้น บรรดาช่างทองและพ่อค้าได้ซ่อมแซม

{4:1} ต่อมาเมื่อสันบาลัทได้อินว่าเรากำลังก่อสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก และเขาเยาะเย้ยพวกยิว {4:2} และเขาพูดต่อหน้าพี่น้องของเขาและต่อหน้ากองทัพของสะมาเรียว่า "พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ทำอะไรกัน เขาจะซ่อมกันหรือ เขาจะทำส้วบุงหรือ เขาจะทำให้เสร็จในวันเดียวหรือ เขาจะเอาหินที่ถูกเผาจากกองขยะมาใช้หรือ" {4:3} โทบิอาห์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาพูดว่า "เออ สิ่งที่เขากำลังสร้างอยู่นั้น ถ้าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพังกำแพงหินของเขาเลยมา"

{4:4} "โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสดับ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น ขอทรงห้ามการเยาะเย้ยของเขาคบกับศีรษะของเขาเอง และขอทรงมอบเขาไว้ให้ถูกปล้นบนแผ่นดินที่เขาจะไปเป็นเชลยนั้น" {4:5} ขออย่าทรงปกปิดความชั่วช้าของเขาไว้ และขออย่าลบล้างบาปของเขาทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้ยั่วเย้าให้ทรงกริ้วต่อหน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง" {4:6} เราจึงสร้างกำแพงขึ้น และกำแพงทั้งสี่นั้นก็ต่อกันสูงครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน

{4:7} แต่ต่อมาเมื่อสันบาลัทและโทบิอาห์ กับชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอัชโดดได้ยินว่า การซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มนั้นกำลังคืบหน้าต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ เขาทั้งหลายก็โกรธมาก {4:8} และเขาก็ปองร้ายกันจะมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น {4:9} แต่เราทั้งหลายได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าของเรา และวាយามป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน

{4:10} แต่ยูดาห์กล่าวว่า "เรียวแรงของคนที่ยืนของก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งปรักหักพังมาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้" {4:11} และศัตรูของเรากล่าวว่า "เขาจะไม่รู้ไม่เห็นจนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา

กับยับยั้งงานของเขา" {4:12} ต่อมาเมื่อพวกเขยิวที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายมาก็ได้บอกเราตั้งสิบครั้งว่า "เขาจะลุกขึ้นมาต่อสู้เราจากที่อยู่ของเขาทุกแห่ง" {4:13} ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชนไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และในที่สูง ตามครอบครัวของเขา โดยมีดาบ หอก และคันธนู {4:14} ข้าพเจ้ามองดู แล้วลุกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอกนั้นว่า "อย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน" {4:15} อยู่มาเมื่อศัตรูของเราได้ยินว่าเราได้ยินเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา เราต่างก็กลับมายังกำแพงที่งานของทุกคน {4:16} ตั้งแต่วันนั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครึ่งหนึ่งทำการก่อสร้างอีกครั้งหนึ่งถือหอก โล่ คันธนู และเสื้อเกราะ บรรดาประมุขทั้งหลายหนุนหลังบรรดาวงศ์วานยูดาห์ {4:17} ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ชนของกับผู้ที่ยกของขึ้นทุกคนมือหนึ่งทำงาน อีกมือหนึ่งถืออาวุธไว้ {4:18} ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่ส้นขณะที่เขาสร้าง ชายที่เป่าแตรก็อยู่ข้างข้าพเจ้า {4:19} ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งปวงกับคนนอกนั้นว่า "การงานก็ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน {4:20} เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรอยู่ตรงไหน จงวิ่งกรูกันไปที่พวกเรา พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา" {4:21} เราจึงทำงานกัน พวกเราครึ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้ามีดวงดาวขึ้น {4:22} ครั้งนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า "ขอให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาด้วยค้ำคินเสียภายในเชรฐาเล็ม เพื่อเขาจะเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน" {4:23} ข้าพเจ้า พี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามผู้ติดตามข้าพเจ้า ก็ดี ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อซัก

{5:1} มีเสียงร้องของประชาชนและของภรรยาของเขาอย่างเกรียวกราวกล่าวโทษพี่น้องพวกเขยิว {5:2} เพราะมีคนหนึ่งที่กล่าวว่า "เรามาคอนด้วยกัน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ข้าว เพื่อเราจะได้รับประทานและมีชีวิตอยู่ได้" {5:3} และมีคนกล่าวว่า "เราต้องจำนำไร่นาของเราสวนองุ่นของเรา และบ้านเรือนของเรา เพื่อจะได้ข้าว เพราะเหตุการณ์กันดารอาหาร" {5:4} และคนอื่นๆกล่าวว่า "เราได้ขอยืมเงินมาเป็นค่าภาษีถวายกษัตริย์ โดยจำนำนาและสวนองุ่นของเรา {5:5} เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพี่น้องของเรา ลูกของเราเหมือนลูกของเขา แต่ดูเถิด เรากียังให้

บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นทาส บุตรสาวของเราบางคนเป็นทาสแล้ว และเราไม่มีกำลังที่จะไล่เขาเลย เพราะคนอื่นยัดนาและสวนองุ่นของเรา" {5:6} เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเขา และถ้อยคำของเขา ข้าพเจ้าก็โกรธมาก {5:7} ข้าพเจ้าตรึกตรองแล้วก็นำความนี้ไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจากพี่น้องของตน" และข้าพเจ้าก็เรียกชุมนุมใหญ่มาสู้กับเขา {5:8} และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า "เราได้ไล่พวกเขยิวพี่น้องของเราผู้ถูกขายไป ยังคนต่างประเทศคืนมา ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพี่น้องของท่าน เพื่อเขาจะได้ถูกขายให้แก่พวกเรา" คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พูดไม่ออก {5:9} ข้าพเจ้าจึงว่า "สิ่งที่ท่านทั้งหลายทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย เพื่อป้องกันการเยาะเย้ยของประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งเป็นศัตรูของเราดอกหรือ" {5:10} ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพี่น้องของข้าพเจ้า และคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขาอียืมเงินและยืมข้าว ให้เราเลิกการให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด {5:11} ในวันนี้ ขอจงคืนมา ไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเขา และส่วนร้อยละของเงิน ข้าว น้ำมัน และน้ำมัน ซึ่งท่านได้ริบเอาจากเขานั้นเสีย" {5:12} แล้วเขาทั้งหลายพูดว่า "เราจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้องสิ่งใดๆจากเขาทั้งหลาย เราจะทำตามที่ท่านพูด" และข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาปุโรหิตมา และให้ปุโรหิตเอาคำปฏิญาณจากเขาทั้งหลายว่า เขาจะทำตามที่เขาสัญญาแล้วนั้น {5:13} ข้าพเจ้าก็สลัดดักของข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า "ตั้งนั้นแหละถ้าคนใดไม่ทำตามสัญญานี้ ขอพระเจ้าทรงสลัดเขาเสียจากเรือนของเขา และจากการงานของเขา ให้เขาถูกสลัดออกแล้วไปตัวเปล่า" และชุมนุมชนทั้งปวงกล่าวว่า "เอเมน" และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ แล้วประชาชนก็ได้กระทำตามที่เขาได้สัญญาไว้

{5:14} "ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยูดาห์ ตั้งแต่ปีที่ยัสจินปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส สิบสองปีด้วยกัน ข้าพเจ้าหรือพี่น้องของข้าพเจ้ามิได้รับประทานอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ" {5:15} ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าได้เบียดเบียนประชาชน ได้เอาเงินเป็นค่าอาหารและน้ำมันไปจากเขา นอกจากเงินวันละสี่สิบเชเชล แม้ข้าราชการของท่านก็ได้ใช้อำนาจเหนือประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น เพราะความยำเกรงพระเจ้า {5:16} ข้าพเจ้ายังยึดงานสร้างกำแพงนี้อยู่ และมีได้ชื่อ

ที่ดินเลย และคนใช้ของข้าพเจ้าทั้งสิ้นก็ได้ชุมนุมกันทำงานกันที่นั่น {5:17} ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่งร้อยห้าสิบร่วมสำรับกับข้าพเจ้า คือพวกยิวและเจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประชาชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา {5:18} สิ่งที่เราได้เตรียมไว้ในวันหนึ่งๆ มีวัวตัวหนึ่งและแกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว เปิดโกะเขาก็จัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ในทุกสัปดาห์นั้นน้ำองุ่นมากมายหลายองุ่นหนึ่ง แม้จะมากอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ได้เรียกร้องเอาส่วนอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ เพราะว่าการปรนนิบัตินั้นเป็นภาระหนักแก่ชนชาตินี้อยู่แล้ว {5:19} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเถิด"

{6:1} อยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบาลัท โทบิอาห์และเกษมชาวอาระเบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพเจ้าได้ก่อกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่าจนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง) {6:2} สันบาลัทกับเกษมใช้ให้มาหาข้าพเจ้าว่า "ขอเชิญมาพบกันที่ชนบทแห่งหนึ่งในที่ราบโอโน" แต่เขาทั้งหลายเจตนาจะทำอันตรายข้าพเจ้า {6:3} ข้าพเจ้าก็ใช้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า "ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ทำไมจะให้งานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานลงมามาหาท่าน" {6:4} แล้วเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าอย่างนี้สี่ครั้ง ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำนองเดียวกัน {6:5} สันบาลัทได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในทำนองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า ถึงจดหมายเปิดมา {6:6} ในนั้นมีเขียนไว้ว่า "เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกษมก็กล่าวด้วยว่า ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุฉะนั้นแหละท่านจึงสร้างกำแพง และท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ตามถ้อยคำนี้ {6:7} และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ป่าวร้องเกี่ยวกับตัวท่านในเยรูซาเล็มว่า 'มีกษัตริย์ในยูดาห์' บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเชิญท่านมาหารือด้วยกัน" {6:8} แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า "สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย ท่านเสกสรรขึ้นตามใจของท่านเอง" {6:9} เพราะเขาทั้งหลายต้องการที่จะให้เราตกใจคิดว่า "มือของเขาจะผละจากงานไปเสีย และงานจะได้ไม่สำเร็จ" โอ ข้าแต่พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์ {6:10} และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเซไมอาห์ บุตรชายเดโลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเหทาเบล ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขาพูดว่า "ให้เราไปพบกันที่พระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร ให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเขาทั้งหลายจะมาฆ่าท่าน เวลากลางคืนเขาจะ

มาฆ่าท่านเสีย" {6:11} แต่ข้าพเจ้าว่า "คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตให้รอดได้หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป" {6:12} และดูเถิด ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่า พระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้พยากรณ์ใส่ร้ายข้าพเจ้า เพราะโทบิอาห์และสันบาลัทได้จ้างเขา {6:13} เขาทั้งสองได้จ้างเขามาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเช่นนั้น จะได้บาปและเขาจะมีเรื่องป้ายร้ายข้าพเจ้า เพื่อจะเยาะเย้ยข้าพเจ้า {6:14} "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงโทบิอาห์และสันบาลัทตามสิ่งเหล่านี้ที่เขาได้กระทำ ทั้งโนอติยาห์หญิงผู้พยากรณ์และผู้พยากรณ์อื่นๆซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว"

{6:15} กำแพงจึงสำเร็จในวันที่ยี่สิบห้าเดือนเอลูล ในห้าสิบสองวัน {6:16} และอยู่มาเมื่อศัตรูทั้งสิ้นของเราทั้งหลายได้ยิน และเมื่อประชาชาติทั้งปวงรอบเราก็นั่นแล้ว เขาก็น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเขาทั้งหลายหยิ่งรู้ว่าการนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ {6:17} ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโทบิอาห์ และจดหมายของโทบิอาห์ก็มาถึงเขา {6:18} เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฏิญาณ เพราะเขาเป็นบุตรชายของเชคานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์ และโยฮานันบุตรชายของเขาก็ได้รับบุตรสาวของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเบเรคียาห์เป็นภรรยาของตน {6:19} เขาทั้งหลายพูดถึงความดีของโทบิอาห์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโทบิอาห์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กลัว

{7:1} ต่อมาเมื่อสร้างกำแพงเสร็จ ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประตู และผู้เฝ้าประตู นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนเฝ้าไว้ {7:2} ข้าพเจ้ามอบให้ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้า และฮานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังเป็นผู้รับผิดชอบกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาเป็นคนสัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ {7:3} ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "อย่าให้ประตูเมืองเยรูซาเล็มเปิดจนกว่าแดดจะร้อน และเมื่อเขายืนเฝ้ายามอยู่ก็ให้ปิดและเอาดาลกันไว้ จงแต่งตั้งยามจากชาวเยรูซาเล็มต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็อยู่ยามตรงข้ามเรือนของเขา" {7:4} เมืองนั้นกว้างและใหญ่ แต่คนภายในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง

{7:5} แล้วพระเจ้าทรงดลใจข้าพเจ้าให้เรียกชุมนุมพวกขุนนาง และเจ้าหน้าที่และประชาชนเพื่อจะขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย ข้าพเจ้าพบหนังสือสำมะโนครัวเชื้อสายของคนที่ยืนมาครั้งก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า {7:6} ต่อไปนี้ เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมากจากการเป็นเชลย

ในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดไป เขาทั้งหลายกลับมายังเยรูซาเล็มและยูดาห์ต่างกลับยังหัวเมืองของตน {7:7} เขาทั้งหลายที่กลับมากับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซารียาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมรเดคัย บิลชาน มิสเปเรท บิกวัย เนซุม บอานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ {7:8} คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน {7:9} คนเซฟาทิยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน {7:10} คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน {7:11} คนปาห์ทิมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน {7:12} คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน {7:13} คนคัทธู แปดร้อยสี่สิบห้าคน {7:14} คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน {7:15} คนบินนุย หกร้อยสี่สิบแปดคน {7:16} คนเบบัย หกร้อยยี่สิบแปดคน {7:17} คนอัสดาด สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน {7:18} คนอาโดนีคัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน {7:19} คนบิกวัย สองพันหกสิบเจ็ดคน {7:20} คนอาดิน หกร้อยห้าสิบห้าคน {7:21} คนอาเทอร์ของเฮเซติยาห์ เก้าสิบแปดคน {7:22} คนฮาซุม สามร้อยยี่สิบแปดคน {7:23} คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสี่คน {7:24} คนฮาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน {7:25} คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน {7:26} คนชาวเบธเลเฮมและเนโทฟาห์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน {7:27} คนชาวอานาโท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน {7:28} คนชาวเบธฮัสมาเวท สี่สิบสองคน {7:29} คนชาวศิรียาห์เยอาริม เคฟิราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน {7:30} คนชาวรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน {7:31} คนชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน {7:32} คนชาวเบธเอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน {7:33} คนชาวเนโบอิกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน {7:34} คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน {7:35} คนฮาริม สามร้อยยี่สิบคน {7:36} คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน {7:37} คนชาวโลด ชาวฮาดิด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน {7:38} คนชาวเสนอาห์ สามพันเก้าร้อยสามสิบคน

{7:39} บรรดาปุโรหิต คนเยดายาห์ คือวงศ์วานของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน {7:40} คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน {7:41} คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน {7:42} คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน

{7:43} คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของซัดมีเอล และของคนโฮเดวาร์ เจ็ดสิบสี่คน {7:44} บรรดานักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน {7:45} คนเผ่าประตูกือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักซูป คนฮาทิธา คนโซบัย หนึ่งร้อยสามสิบแปดคน

{7:46} คนใช้ประจำพระวิหารคือ คนตีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาโอท {7:47} คนเคโรส คนสือา คนพาโดน {7:48} คนเลบานา คนฮากาบา คนซัลมัย {7:49} คนฮานัน คนกิดเดล คนกาฮาร์ {7:50} คนเรอายาห์ คนเรชิน คนเนโคดา {7:51} คนกัสซาม คนอูสซาร์ คนปาเสอาห์ {7:52} คนเบสัย คนเมอูนิม คนเนฟิซิม {7:53} คนบักบูค คนฮาอุฟา คนฮารูธ {7:54} คนบัสลิต คนเมทิดา คนฮารซา {7:55} คนบารโซส คนสิเสรา คนเทมาห์ {7:56} คนเนซียาห์ คนฮาทิฟา

{7:57} ลูกหลานผู้รับใช้ของชาโลมอน คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรีดา {7:58} คนยาอาลา คนดาร์โดน คนกิดเดล {7:59} คนเซฟาทิยาห์ คนฮัททิล คนโปเครทแห่งซาบาอิม คนอาโมน {7:60} คนใช้ประจำพระวิหารทั้งสิ้น และลูกหลานแห่งข้าราชการของชาโลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสองคน {7:61} ต่อไปนี้ เป็นบรรดาคคนที่ขึ้นมาจากเทลเมลัท เทลฮารซา เครูบ อัลดอน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสูจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ ว่าเขาเป็นอิสราเอลหรือไม่ {7:62} คือคนเดไลยาห์ คนโทบิอาห์ คนเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน

{7:63} จากบรรดาปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนฮักโซส คนบารซัลลัย ผู้มีภรรยาคนหนึ่งเป็นบุตรสาวของบารซัลลัยคนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น {7:64} คนเหล่านี้หากำลังลงทะเบียนของเขาในทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย แต่หาไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต {7:65} ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมิมเสียก่อน

{7:66} ชุมมุนชนทั้งหมดด้วยกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน {7:67} นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเขา ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องสองร้อยสี่สิบห้าคนทั้งชายและหญิง

{7:68} ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขามีสองร้อยสี่สิบห้าตัว {7:69} อูฐของเขามีสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามีหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบห้าตัว {7:70} ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่งาน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดาร์ริค ซามห้าสิบใบ เสื้อปุโรหิตห้าร้อยสามสิบตัว {7:71} และประมุขของบรรพบุรุษบางคนถวายให้แก่พระคลังของงาน เป็นทองคำสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันสองร้อยมาเน {7:72} และสิ่งที่ประชาชนส่วนที่เหลือถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันมาเน และเสื้อปุโรหิตหกสิบเจ็ดตัว {7:73} ดังนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเผ่าประตูกือ นักร้อง ประชาชนบาง

คน คนใช้ประจำพระวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย

{8:1} ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และเขาบอกเอสราธรรมาจารย์ให้นำหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา {8:2} เอสราปุโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ด {8:3} และท่านหันหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ อ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเย็น ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ {8:4} เอสราธรรมาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อการนี้ ช่างท่านมีมหัทธิยาห์ เซมา อานายาห์ อูริยาห์ ฮิลคียาห์และมาอาเสอาห์ยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน กับมีเปดายาห์ มิชาเอล มัลคียาห์ ฮาซุม ฮัซบัดดานาห์ เศคาริยาห์และเมซูลลามอยู่ข้างซ้ายมือของท่าน {8:5} และเอสราได้เปิดหนังสือต่อสายตาของประชาชนทั้งปวง (เพราะท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น {8:6} เอสราสรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า "เอเมน เอเมน" พร้อมกับยกมือขึ้น และเขาทั้งหลายโน้มตัวลงนมัสการพระเยโฮวาห์ ขบหน้าลงถึงดิน {8:7} อนันียาห์ อาบานี เซเรบิยาห์ ยามิน อัชซูบ ซับเบธียาห์ โฮดียาห์ มาอาเสอาห์ เคลีทา อาซาริยาห์ โยซาบาด ฮานัน เปเลยาห์และพวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยังอยู่ในที่ของตน {8:8} และเขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น {8:9} และเนหะมียาห์เป็นผู้ว่าราชการ และเอสราปุโรหิตและธรรมาจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า "วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้" เพราะประชาชนได้ร้องไห้เมื่อเขาได้ยินถ้อยคำของพระราชบัญญัติ {8:10} แล้วท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ไปเถิด ไปรับประทานไขมันและดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของท่านในพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่าน" {8:11} บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเจีบบ กล่าวว่ "จงนิ่งเสีย เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกข์โศกเลย" {8:12} และประชาชน

ทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและส่งส่วนอาหาร เปรมปรีดิ์กันเป็นที่ยิ่ง เพราะเขาทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น {8:13} ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปุโรหิตและคนเลวีมาหาเอสราธรรมาจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ

{8:14} และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพียงระหว่างเทศกาลเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด {8:15} และเขาควรจะประกาศและป่าวร้องในหัวเมืองทั้งปวง และในเยรูซาเล็มว่า "จงออกไปที่ภูเขา และนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งไม้สน กิ่งต้นน้ำมันเขียว ไบอินทผลัม และกิ่งไม้ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้" {8:16} ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพิงสำหรับตัวต่างอยู่บนหลังคาบ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่ประตูน้ำ และในถนนที่ประตูเอฟราอิม {8:17} และชุมนุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับจากการเป็นเชลยได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขามีความเปรมปรีดียิ่งนัก เพราะตั้งแต่สมัยของเยชูอาบุตรชายนูนถึงวันนั้นประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย {8:18} และทุกวันที่ท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาถือเทศกาลเลี้ยงอยู่เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระเบียบปฏิบัติ

{9:1} ในวันที่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ {9:2} และเชื้อสายของอิสราเอลได้แยกตนออกจากชนต่างชาติทั้งปวง และยีนสารภาพบาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา {9:3} และเขาลุกขึ้นในที่ของเขา และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาอยู่สามชั่วโมง อีกสามชั่วโมงเขาสารภาพและนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

{9:4} เยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบานิยาห์ บุนนี เซเรบิยาห์ บานีและเคนานี คนเลวี ได้ยืนขึ้นที่บันได และเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา {9:5} แล้วคนเลวี เยชูอา ชัดมีเอล บานี ฮาซันนิยาห์ เซเรบิยาห์ โฮดียาห์ เซบานิยาห์ และเปเลาหิยาห์ กล่าวว่า "จงยืนขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนนิรันดร์กาล สาธุการแด่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการไถ่บาปและการสรรเสริญทั้งปวง {9:6} พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระองค์องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดิน

โลกและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์ {9:7} พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม และทรงนำท่านออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม {9:8} และพระองค์ทรงเห็นว่าน้ำใจของท่านสัตย์ซื่อต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับท่าน ที่จะประทานแผ่นดินของคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนเปริสซี คนเยบุส และคนเกอร์กาซีให้แก่เชื้อสายของท่าน และพระองค์ทรงกระทำให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม {9:9} และพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และฟังเสียงร้องทุกข์ของเขาทั้งหลายที่ทะเลแดง {9:10} และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์สู่ฟาโรห์ และข้าราชการทั้งสิ้น และต่อประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินของฟาโรห์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งโสต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระนามของพระองค์ก็ลือไป ดังทุกวันนี้ {9:11} และพระองค์ได้ทรงแยกทะเลต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาจึงเดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงผู้ข่มเหงเขาทั้งหลายลงในที่ลึกอย่างกับทรงเหวี่ยงหินลงไปในมหาสมุทร {9:12} ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงนำเขาในกลางวันด้วยเสาเมฆและในกลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่เขาควรจะไป {9:13} พระองค์เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายและตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำตัดสินอันชอบ และพระราชบัญญัติที่แท้ กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่เขา {9:14} และพระองค์ทรงให้เขาทราบถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญชาข้อบังคับ กฎเกณฑ์และพระราชบัญญัติทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ {9:15} พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก่ความหิว และทรงนำน้ำออกมาจากศิลาให้เขาแก่กระหาย และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เขาเข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานให้เขานั้น {9:16} แต่เขาทั้งหลาย คือบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งโส และแข็งคอของเขาเสีย มิได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ {9:17} เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่เชื่อฟัง และไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงประกอบขึ้นท่ามกลางเขา แต่เขาแข็งคอของเขา และในการกบฏนั้นได้แต่งตั้งหัวหน้าเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาสเขา แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย มี

พระทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธซ้ำ และทรงอดมด้วยความเมตตา และมีได้ทรงละทิ้งเขาทั้งหลาย {9:18} แม้ว่าเขาทั้งหลายได้สร้างรูปวัวหล่อไว้สำหรับตัวและกล่าวว่า ‘นี่คือพระเจ้าของเรา ผู้ทรงนำเราขึ้นมาจากอียิปต์’ และได้กระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง {9:19} ด้วยพระกรุณาซบซ้อนของพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงละทิ้งเขาในถิ่นทุรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำเขาในกลางวันมิได้พรางจากเขาไป หรือเสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เขาตามทางซึ่งเขาควรจะไปก็มิได้ขาดไป {9:20} พระองค์ประทานพระวิญญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา และมีได้ทรงยับยั้งมานาของพระองค์เสียจากปากของเขาทั้งหลาย และประทานน้ำแก่กระหายของเขา {9:21} เออ พระองค์ทรงซบเลียงเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามิได้ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวัน และเท้าของเขามิได้บวม {9:22} และยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงมอบราชอาณาจักรและชนชาติทั้งหลายแก่เขา และทรงปันให้เขาตามเขตแดน เขาจึงได้ยึดแผ่นดินแห่งสิโหน และแผ่นดินของกษัตริย์แห่งเมืองเฮชบอน และแผ่นดินของโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน {9:23} พระองค์ทรงทริ่ลูกหลานของเขาอย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ตรัสสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเขาให้เข้าไปยึดนั้น {9:24} ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปและยึดแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงปราบปรามชาวแผ่นดินนั้น คือคานาอันให้พ้นหน้าเขา และทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของเขา พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่คนเหล่านั้นตามชอบใจเขา {9:25} และเขาจึงเข้ายึดหัวเมืองที่มีป้อม และแผ่นดินอุดม และถือกรรมสิทธิ์เรือนซึ่งเต็มด้วยของดีทั้งปวง ทั้งที่ซึ่งน้ำซึ่งสกลไว้ สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และต้นผลไม้มากมาย เขาจึงได้กินอิ่มจนอ้วน และปิติยินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์ {9:26} ถึงกระนั้นก็ดี เขาไม่เชื่อฟังและได้กบฏต่อพระองค์ เหวี่ยงพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ตักเตือนเขาเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์ และเขากระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง {9:27} เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ผู้ซึ่งกระทำให้เขาทนทุกข์และในเวลาแห่งการทนทุกข์ของเขานั้น เขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาซบซ้อนของพระองค์ {9:28} แต่เมื่อเขาพักสงบแล้ว เขาก็กระทำความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก พระองค์จึง

ทรงสละเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ศัตรูจึงได้ปกครองเขา ถึงกระนั้นเมื่อเขาหันมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นหลายครั้งหลายหน ตามพระกรุณาของพระองค์ {9:29} และพระองค์ทรงตักเตือนเขา เพื่อว่าจะทรงหันเขาให้กลับมาสู่พระราชบัญญัติของพระองค์ แต่เขาก็ยังประพฤติอย่างเย่อหยิ่งอวดดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ได้กระทำความผิดต่อคำตัดสินของพระองค์ (อันเป็นข้อปฏิบัติซึ่งมนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้) และได้หันปาดือและคอแข็งเข้าสู่และมิได้เชื่อฟัง {9:30} พระองค์ทรงอดทนกับเขาอยู่หลายปี และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญานของพระองค์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ เขาก็ยังไม่เจียหูฟัง เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น {9:31} ถึงกระนั้นด้วยพระกรุณาซับซ้อนของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพินาสหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา {9:32} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ทรงฤทธิ์และน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตา ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์อย่าทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ บรรพบุรุษ และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซีเรีย จนถึงวันนี้ {9:33} แต่ในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย {9:34} บรรดากษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย มิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงเตือนเขา {9:35} เพราะเขาทั้งหลายมิได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติในราชอาณาจักรของเขา ในพระคุณยิ่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เขา และในแผ่นดินที่ใหญ่อุดมซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่เขา และเขามิได้หันกลับจากการชั่วร้ายของเขา {9:36} ดูเถิด วันนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อให้ได้รับประทานพืชผลกับของอันดีของมัน ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินนั้น {9:37} และผลิตผลอันมากมายของแผ่นดินนั้นก็ตกแก่กษัตริย์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย เขา

ทั้งหลายมีอำนาจเหนือร่างกาย และเหนือฝูงสัตว์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามความพอใจของเขาทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชน {9:38} เหตุบรรดาสิ่งเหล่านี้เราทั้งหลายจึงกระทำพันธสัญญามั่นคงและบันทึกไว้ เจ้านายคนเลวและปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับตราของเขาไว้"

{10:1} บรรดาผู้ที่ประทับตราของเขาไว้คือ เนหะมีย์ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายฮาคาเลียห์ เศเดคียาห์ {10:2} เสโรอาห์ อาซารียาห์ เยเรมีย์ {10:3} ปาซเซอร์ อามารียาห์ มัลคียาห์ {10:4} ฮัทธัช เซบานียาห์ มัลลูล {10:5} ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์ {10:6} ดาเนียล กิเนเนโธน บารุก {10:7} เมซูลลาม อาบียาห์ มียามิน {10:8} มาอาซียาห์ บิลกัย เซไมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต {10:9} และคนเลวคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรชายอาซันยาห์ บินนุยลูกหลานเฮนาดัด ชัดมีเอล {10:10} และพี่น้องของเขา เซบานียาห์ โฮดียาห์ เคลีทา เปไลยาห์ ฮานัน {10:11} มีคา เรโอบ ฮาซาบียาห์ {10:12} สักเกอร์ เซเรบียาห์ เซบานียาห์ {10:13} โฮดียาห์ บานี เบนินู {10:14} บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรซ ปาห์ทโมอับ เอลาม ศัทธิ บานี {10:15} บุณนี อัลคาด เบบัย {10:16} อาโดเนียห์ บิกวัย อาดิน {10:17} อาเทอร์ เฮเซคียาห์ อัซซูร์ {10:18} โฮดียาห์ ฮาซุม เบไซ {10:19} ฮาริฟ อานาโทท เนบัย {10:20} มักปือซ เมซูลลาม เฮซีร์ {10:21} เมเซซาเบล ศาโดก ยาดดูวา {10:22} เป-ลาทียาห์ ฮานัน อานายาห์ {10:23} โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสชูบ {10:24} ฮัลโลเทซ ปิลทา โซเบก {10:25} เรอูม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์ {10:26} อาหิยาห์ ฮานัน อานัน {10:27} มัลลูล ฮาริม บาอานาห์ {10:28} ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาปุโรหิต คนเลว คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำพระวิหาร และคนทั้งปวงผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้นมาถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ทั้งภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ {10:29} ได้สมทบกับพี่น้องของเขา กับขุนนางของเขา ได้เข้าในการสาปแช่งและการปฏิญาณที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์ {10:30} และที่เราทั้งหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น และไม่รับบุตรสาวของเขาทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา {10:31} และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใดๆมาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากเขาใน

วันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ์ และเราจะไม่เก็บผลของปีที่เจ็ด และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง {10:32} และเราทั้งหลายกำหนดไว้ว่าจะให้คิดกับตัวเราเป็นรายปีให้เสียคนละจำนวนหนึ่งส่วนสามเซเซล เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา {10:33} คือให้เป็นราคาชนมมิ่งหน้าพระพักตร์ รัถยบุชาเนืองนิตย์ เครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์สำหรับสะบาโตต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธิ์ และเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกอิสราเอล สำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย {10:34} เราได้จับฉลากด้วยคือบรรดาปุโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่อเอาฟืนถวาย นำเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรือนบรรพบุรุษของเรา ตามเวลากำหนดเป็นปีๆ ไป เพื่อเผาบนแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ {10:35} และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี มายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {10:36} และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ และลูกหัวปีแห่งฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ยังปุโรหิตผู้ปรนนิบัติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา {10:37} และที่จะนำยอดแบ่งเบี่ยงของเรา สิ่งบริจาศของเรา ผลไม้ของต้นไม้ทุกต้น น้ำมัน และน้ำมัน มายังบรรดาปุโรหิต มายังห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และที่จะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเรา มาให้คนเลวี เพราะคนเลวีเป็นผู้เก็บสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา {10:38} และปุโรหิตลูกหลานของอาโรน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งมายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มายังห้อง ยังคงล้างพัสดุ {10:39} เพราะประชาชนอิสราเอลและคนเลวีจะนำส่วนบริจาศคือข้าว น้ำมันใหม่และน้ำมัน มายังห้องซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ และที่อยู่ของปุโรหิตผู้ปรนนิบัติ และคนเฝ้าประตู และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

{11:1} พวกประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับฉลากกัน เพื่อจะนำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ {11:2} และประชาชนได้โหมทนาแก่บรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูซาเล็ม {11:3} ต่อไปนี้เป็นหัวหนามณฑลที่มาจากอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม แต่ในหัวเมืองของประเทศยูดาห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ใน

ที่ดินของตนในหัวเมืองของตน คืออิสราเอล บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน {11:4} บางคนในลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของเบนยามินอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ลูกหลานของยูดาห์มี อาธายาห์บุตรชายอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเซฟาติยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาหะลาเลล แห่งคนเปเรศ {11:5} และมาอาเสอาห์บุตรชายบารุค ผู้เป็นบุตรชายคลโฮเซห์ ผู้เป็นบุตรชายฮาซายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาริบ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวสิโลห์ {11:6} ลูกหลานของเปเรศทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม มีคนเก่งกล้า สี่ร้อยหกสิบแปดคน {11:7} และต่อไปนี้เป็นคนเบนยามิน คือสัลลูปบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอด ผู้เป็นบุตรชายเปดาเยาห์ ผู้เป็นบุตรชายโคลายาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธียเอล ผู้เป็นบุตรชายเยซายาห์ {11:8} และถัดเขาไปคือ กับบัย สัลลีย มีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน {11:9} โยเอลบุตรชายศิครีเป็นผู้ดูแลเขาทั้งหลาย และเหนือเมืองนั้นยูดาห์บุตรชายเสนูอาห์เป็นที่สอง {11:10} จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดาเยาห์บุตรชายโยยาริบ ยาคิน {11:11} เสโรอาห์บุตรชายฮิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายเมรายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาหิบูบ ผู้ปกครองพระนิเวศของพระเจ้า {11:12} และพี่น้องของเขาที่ทำงานอยู่ในพระนิเวศ มีแปดร้อยยี่สิบสองคน และอาดายาห์บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเปลาเลียห์ ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาซเซอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์ {11:13} และพี่น้องของเขา ประมุขของบรรพบุรุษ มีสองร้อยสี่สิบสองคน และอามาซัสบุตรชายอาซารเอล ผู้เป็นบุตรชายอัคซัย ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลโมท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ {11:14} และพี่น้องของเขาเป็นทแกล้วทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแลของเขา คือ คับดีเอลบุตรชายของคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง {11:15} จากคนเลวีคือ เซไมอาห์บุตรชายหัสซูบ ผู้เป็นบุตรชายอัสรักัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายบุนนี {11:16} และซัปปะธัยกับโยซาบาด จากพวกหัวหน้าของคนเลวี ผู้ควบคุมการงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า {11:17} และมีธานิยาห์บุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายศับดี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการโหมทนาพระคุณในการอธิษฐาน และบักคุคิยาห์เป็นที่สองในหมู่พี่น้องของเขา และอับดาบุตรชายซัมมูอา ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน {11:18} คนเลวีทั้งหมดในนครบริสุทธิ์มี

สองร้อยแปดสิบสี่คน {11:19} คนเฝ้าประตูมี อักซูป ทัลโมนและพี่น้องของเขา ผู้เฝ้าบรรดาประตูมีหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

{11:20} คนอิสราเอลนอกนั้น ที่เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี อยู่ในหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ ทุกคนอยู่ในที่ดินมรดกของเขา {11:21} แต่คนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล และสี่หะกับกษิปาคบคุมคนใช้ประจำพระวิหาร {11:22} ผู้ดูแลคนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อัสซิบูตรชายบानी ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัธธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา สำหรับลูกหลานของอาสาฟ พวกนักร้องดูแลการงานพระนิเวศของพระเจ้า {11:23} เพราะมีพระบัญชาจากกษัตริย์ถึงเรื่องเขา และมีของปันส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง ตามที่ต้องการทุกวัน {11:24} และเปธาหิยาห์บุตรชายเมเซชาเบล คนเศ-ราห์ บุตรชายยูดาห์เป็นสนองโอรุชของกษัตริย์ในเรื่องกิจการต่างๆอันเกี่ยวกับประชาชน {11:25} ส่วนที่ชนบทและไร่นาของชนบทเหล่านั้น ประชาชนพวกยูดาห์บางคนอาศัยอยู่ในศิรียาฮอารบา และชนบทของเมืองนั้น และไนติโบนกับชนบทของเมืองนั้น และไนเยซับเซเอลกับชนบทของเมืองนั้น {11:26} และไนเยชูกากับไนโมลาดาห์ และเบธเปเลท {11:27} ในฮาซารซูอัล ในเบเออร์เซบากับชนบทของเมืองนั้น {11:28} ในติกลาก ในเมโคนาห์กับชนบทของเมืองนั้น {11:29} ในเอนริมโมน ในโคราห์ ในยารมูท {11:30} คาโนอาห์ อุดุลลัมและชนบทของเมืองนั้น ลาคีซและไร่นาของเมืองนั้น อาเซคาห์กับชนบทของเมืองนั้น เขาจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เซบาถึงหุบเขาอินโนม {11:31} ประชาชนเบนยามินอยู่ต่อจากเกบาไปด้วย ที่มีคมาซ ที่อัยยา เบธเอลและชนบทของเมืองนั้น {11:32} ที่อานาโธท โนบ อานานิยาห์ {11:33} ฮาไซร์ รามัท กิตทาอิม {11:34} ฮาจิต เสโบอิม เนบัลลัท {11:35} โลด และโอโน หุบเขาของพวกช่างฝีมือ {11:36} และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยูดาห์และไนเบนยามิน

{12:1} ต่อไปนี้เป็นปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมากับเศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล และกับเยชูอาคือ เสโรอาห์ เยเรมีย์ เอสรา {12:2} อามาริยาห์ มัลลูค ฮัทธัซ {12:3} เซคานิยาห์ เรซุม เมเรโมท {12:4} อิดโด กิเนเนโฮ อาบิยาห์ {12:5} มิยาหมิน มาอาดิยาห์ บิลกาห์ {12:6} เซไมอาห์ โยยาริบ เยดาเยห์ {12:7} สัลลู อาโมค อิลคิยาห์ เยดาเยห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิตใหญ่และพี่น้องของเขาในสมัยของเยชูอา {12:8} คนเลวีคือ เยชูอา บินนุย ชัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัธธานิยาห์ ผู้ซึ่งดูแลการเพลงโมทนาพร้อมกับ

พี่น้องของเขา {12:9} และบักบูคิยาห์ กับอุณนี้พี่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ

{12:10} และเยชูอาให้กำเนดบุตรชื้อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนดบุตรชื้อเอลียาซิบ เอลียาซิบให้กำเนดบุตรชื้อโยยาดา {12:11} โยยาดาให้กำเนดบุตรชื้อโยนาธาน และโยนาธานให้กำเนดบุตรชื้อยาดควา {12:12} และในรัชกาลโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคือ ของคนเสโรอาห์มี เมรายาห์ ของคนเยเรมีย์มี ฮานันยาห์ {12:13} ของคนเอสรา มี เมซูลลาม ของคนอามาริยาห์มี เยโฮฮานัน {12:14} ของคนมัลลูคมี โยนาธาน ของคนเซบานิยาห์มี โยเซฟ {12:15} ของคนฮาริมมี อัดนา ของคนเมราโยทมี เฮลคาย {12:16} ของคนอิดโดมี เศคาริยาห์ ของคนกิเนเนโฮมี เมซูลลาม {12:17} ของคนอาบิยาห์มี ศิครี ของคนมินยามิน ของคนโมอัดยาห์มี บิลทัย {12:18} ของคนบิลกาห์มี ชัมมูอา ของคนเซไมอาห์มี เยโฮนาธาน {12:19} และของคนโยยาริบมี มัทเธนัย ของคนเยดาเยห์มี อุลซั {12:20} ของคนสัลลัมี คาลลัย ของคนอาโมคมี เอเบอร์ {12:21} ของคนอิลคิยาห์มี ฮาซาบิยาห์ ของคนเยดาเยห์มี เนธันเอล

{12:22} ส่วนคนเลวีในสมัยของเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดควา ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกลงไว้ทั้งบรรดาปุโรหิตจนถึงรัชสมัยของดารีอัสคนเปอร์เซีย {12:23} ลูกหลานของเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกลงไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยฮานันบุตรชายเอลียาซิบ {12:24} และหัวหน้าของคนเลวีคือ ฮาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ และเยชูอาบุตรชายชัดมีเอล กับญาติพี่น้องของเขาอยู่ตรงกันข้าม ที่จะสรรเสริญและโมทนาพระคุณ ตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป {12:25} มัทธานิยาห์ บักบูคิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลลาม ทัลโมน และอักซูป เป็นคนเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ที่โรงพัสดูของประตู {12:26} คนเหล่านี้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรชายเยชูอา ผู้เป็นบุตรชายโยชาดัก และในสมัยของเนหะมีย์ผู้ว่าราชการกับในสมัยของเอสราปุโรหิต และธรรมาจารย์

{12:27} คราวเมื่อทำพิธีมอบถวายกำแพงเยรูซาเล็ม เขาได้แสวงหาคนเลวีตามที่ของเขาทั่วทุกแห่ง เพื่อนำเขามาที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโมทนาและด้วยการร้องเพลง ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ {12:28} ลูกหลานพวกนักร้องได้รวมกันมาจากมณฑลรอบเยรูซาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโทฟาห์ {12:29} ทั้งมาจากกัฏวานกิลกาล และจากเซตเกบาและอัสมาเวท เพราะบรรดานักร้องได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูซาเล็ม {12:30} บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้

บริสุทธี และเขาทั้งหลายได้ชำระประชาชน และประตูเมือง กับกำแพงให้บริสุทธี {12:31} แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะใหญ่สองคณะเป็นผู้กล่าวโมทนาและเดินเป็นกระบวนแห่ คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้นไปบนกำแพงจนถึงประตูกองขยะ {12:32} และถัดเขาไปมี โสฮายาห์ และเจ้านายแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง {12:33} กับอาซารียาห์ เอสรา เมซูลลาม {12:34} ยูดาห์ เบนยามิน เซไมอาห์ และเยเรมีย์ {12:35} และบุตรชายของพวกปุโรหิตบางคนที่มีแทบริคือ เศคาริยาห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเซไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธิานยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายสัคเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ {12:36} กับญาติพี่น้องของเขาคือ เซไมอาห์ อาซารเอล มิลาลัย กิลาลัย มาอัย เนธันเอลและยูดาห์ ฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอสราธรรมาจารย์ได้เดินนำหน้าเขา {12:37} ที่ประตูน้ำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพวกเขา เขาทั้งหลายเดินขึ้นบันไดของนครดาวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิดถึงประตูน้ำทางทิศตะวันออก {12:38} อีกคณะหนึ่งที่กล่าวคำโมทนาเดินไปทางตรงกันข้าม และข้าพเจ้าตามเขาไป พร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเตาไฟ ถึงกำแพงกว้าง {12:39} และเหนือประตูเอฟราอิม และทางประตูเกา และทางประตูปลา และหอคอยฮานันเอล และหอคอยเมอาห์ ถึงประตูกะ และเขามาหยุดอยู่ที่ประตูยาม {12:40} คณะทั้งสองผู้กล่าวคำโมทนาได้มายืนอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งอยู่กับข้าพเจ้า {12:41} กับปุโรหิตที่ถือแทบริคือ เอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคยาห์ เอลีโอนัย เศคาริยาห์ กับฮานันยาห์ {12:42} และมาอาเสอาห์ เซไมอาห์ เอเลอาซาร์ อุสซี เยโฮฮานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเชอร์ และบรรดานักร้องได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอิสราหิยาห์เป็นหัวหน้าของเขา {12:43} และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดี เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง พวกภรรยาและเด็กๆก็เปรมปรีดีด้วย และความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ได้ยินไปไกล {12:44} ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบางคนให้ดูแลห้องสำหรับพัสดุ ของบริจาต ผลไม้รุ่นแรก ส่วนสิบชักหนึ่งให้รวบรวมปันส่วนซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาไว้ในนั้น ตามไร่นาในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะยูดาห์เปรมปรีดีด้วยเรื่องบรรดาปุโรหิต และคนเลวีผู้ปรนนิบัติอยู่นั้น {12:45} และทั้งพวกนักร้องและพวกเฝ้าประตูได้ทำการปรนนิบัติพระเจ้าของเขาและ

ทำการชำระให้บริสุทธี ตามพระบัญชาของดาวิดและของซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ {12:46} เพราะในสมัยดาวิดและอาสาฟในดึกดำบรรพ์นั้นมีหัวหน้าพวกนักร้อง และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงโมทนาพระคุณพระเจ้า {12:47} และอิสราเอลทั้งปวงในสมัยของเศรบบาเบลและในสมัยของเนหะมีย์ ได้ให้ปันส่วนตามต้องการทุกวันแก่นักร้องและคนเฝ้าประตู และเขาได้กันส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กันส่วนของลูกหลานอาโรนไว้ต่างหาก

บทที่ 17

เอสเธอร์ / Esther

{1:1} อยู่มาในรัชสมัยของอาหสุเอรัส (อาหสุเอรัส ผู้ทรงครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดียถึงประเทศเอธิโอเปีย เหนือหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลนั้น) {1:2} ในสมัยที่กษัตริย์อาหสุเอรัสประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ในสุสาปราสาท {1:3} ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์พระราชทานการเลี้ยงแก่เจ้านาย และบรรดาข้าราชการของพระองค์ นายทัพนายกองทัพบกแห่งเปอร์เซียและมีเดีย และขุนนางกับผู้ว่าราชการมณฑลเผ่าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ {1:4} ขณะที่พระองค์ทรงแสดงราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์ ทั้งความโอ่อ่าตระการอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เป็นเวลาหลายวัน ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน {1:5} เมื่อวันเหล่านั้นผ่านพ้นไปแล้ว กษัตริย์ทรงจัดการเลี้ยงแก่บรรดาประชาชนผู้อยู่ในสุสาปราสาท ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย นานเจ็ดวันในลานอุทยานแห่งสำนักพระราชวังของกษัตริย์ {1:6} มีผ้าม่านฝ้ายสีขาวยาวและสีม่วงคล้ำ มีสายป่านและเชือกขนแกะสีม่วงคล่องห้วงเงินและเสาหินอ่อน ทั้งเตียงทองคำและเงินบนพื้นลาดปูนั้ผึ้งหินแดง หินอ่อน มุกดา และหินอ่อนสีดำ {1:7} เครื่องดื่มก็ใส่ถ้วยทองคำส่งให้ (เป็นถ้วยหลากหลายชนิด) และเหล้าองุ่นของราชสำนักมากมายตามพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์ {1:8} การดื่มก็กระทำกันตามกฎหมายที่ไม่มีการบังคับ เพราะกษัตริย์ทรงมีพระกระแสรับสั่งไปยังพนักงานทั้งปวงว่า ให้ทุกคนทำได้ตามใจปรารถนา {1:9} พระราชินีวัชทีก็พระราชทานการเลี้ยงแก่สตรีในราชสำนักซึ่งเป็นของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย {1:10} ณ วันที่เจ็ดเมื่อพระทัยของกษัตริย์รื่นเริงด้วยเหล้าองุ่น พระองค์ทรงบัญชาเมहुมาน บิธธา ฮารโบนา บิกธาและอาบักธา เซธาร์ และคารคาส ชันที ทั้งเจ็ดผู้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์กษัตริย์อาหสุเอรัส {1:11} ให้ไปเชิญพระราชินีวัชทีที่สวมมงกุฎมาเฝ้ากษัตริย์ เพื่อจะ

ให้ประชาชนและเจ้านายของพระองค์ได้ชมสง่าราศีโฉมของพระนาง เพราะพระนางงามนัก {1:12} แต่พระราชินีวัชทีทรงปฏิเสธไม่มาตามพระบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับขันที เมื่อเป็นเช่นนี้กษัตริย์ทรงเดือดดาล และพระพิโรธของพระองค์ระอุอยู่ในพระอุระ {1:13} ฝ่ายกษัตริย์จึงตรัสกับคนที่มีปัญญาผู้ทราบกาลเทศะ (เพราะนี่เป็นวิธิดำเนินการของกษัตริย์ต่อบรรดาผู้ที่เจตนาในกฎหมายและการพิพากษา {1:14} ผู้ที่ร้องพระองค์คือ คารเซนา เซธาร์ อัธมาธา ทารชีช เมเรส มารเสนา และเมมูคาน เจ้านายทั้งเจ็ดของเปอร์เซียและมีเดีย ผู้เคยเข้าเฝ้ากษัตริย์ และนั่งก่อนในราชอาณาจักร) {1:15} ว่า "ตามกฎหมายจะต้องกระทำอะไรต่อพระราชินีวัชที เพราะว่าพระนางมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัสซึ่งรับสั่งไปกับขันที" {1:16} เมมูคานจึงทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์และเจ้านายทั้งปวงว่า "พระราชินีวัชทีได้ทรงกระทำผิดมิใช่ต่อกษัตริย์เท่านั้น แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์อาหสุเอรัส {1:17} เพราะสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนี้จะเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง ทำให้เขามองดูสามีของเขาด้วยความประมาท เพราะเขาจะพูดว่า 'กษัตริย์อาหสุเอรัสมีพระบัญชาให้นำพระราชินีวัชทีมาต่อพระพักตร์พระองค์ แต่พระนางไม่เสด็จมา' {1:18} ในวันนี้ที่เดียวเจ้านายผู้หึงแห่งเปอร์เซียและมีเดียซึ่งได้ยินถึงสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนี้ ก็จะเล่าให้เจ้านายทั้งปวงของกษัตริย์รู้ทั่วกัน ทำให้มีความประมาทและความโกรธขึ้นเป็นอันมาก {1:19} ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้มีพระราชโองการจากพระองค์ และให้บันทึกไว้ในกฎหมายของคนเปอร์เซียและคนมีเดีย อย่างเป็นคำไม่ได้ว่า 'วัชทีจะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสอีกไม่ได้' และขอ กษัตริย์ประทานตำแหน่งราชินีให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าพระนาง {1:20} ดังนั้น

เมื่อกษัตริย์ทรงประกาศกฤษฎีกา ตลอดพระราชอาณาจักรของพระองค์ (อันกว้างใหญ่อย่างยิ่งนั้น) สตรีทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน ไม่ว่าสูงหรือต่ำ" {1:21} คำทูลแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์และเจ้านาย กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่เมมukanทูลเสนอ {1:22} พระองค์ทรงมีพระอักษรไปทั่วราชอาณาจักรของกษัตริย์ ถึงทุกมณฑลตามอักษรของมณฑลนั้น และถึงทุกชาติตามภาษาของเขา ให้ชายทุกคนเป็นเจ้าของนายในเรือนของตน และให้ประกาศกฤษฎีกานี้ตามภาษาของแต่ละชนชาติ

{2:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อพระโธของกษัตริย์อาหสุเอรัสส่งบล พระองค์ทรงระลึกถึงรัชที่และสิ่งที่พระนางทรงกระทำ และกฤษฎีกาที่พระองค์ทรงออกเรื่องพระนาง {2:2} ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์อยู่จึงทูลว่า "ขอทรงให้หาหญิงพรหมจารีสาวสวยมาถวายกษัตริย์" {2:3} และขอ กษัตริย์ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทุกมณฑลแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อให้คนเหล่านี้รวบรวมหญิงสาวพรหมจารีงดงามทั้งหลายมายังฮาเร็มในสุสาปราสาท ให้อยู่ในอารักขาของเฮกัยข้าราชการในพระราชสำนักของกษัตริย์ ผู้ดูแลสตรี และขอประทานเครื่องชำระล้างและประทีปไฟสำหรับหญิงเหล่านั้น {2:4} และขอให้หญิงสาวคนที่ กษัตริย์พอพระทัยได้เป็นพระราชินีแทนรัชที่" ข้อนี้พอพระทัยกษัตริย์ พระองค์จึงทรงกระทำตามนั้น {2:5} ยังมีอีกคนหนึ่ง ในสุสาปราสาทชื่อโมรเดคัย บุตรชายายีร์ ผู้เป็นบุตรชายซีเมอี ผู้เป็นบุตรชายคิซ คนเบนยามิน {2:6} ผู้ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มในหมู่เชลยที่ถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคนิยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนได้กวาดต้อนไปนั้น {2:7} ท่านได้เลี้ยงดูอาดาซาคือเอสเธอร์บุตรสาวของหลาน เพราะเธอไม่มีพ่อแม่ สาวคนนั้นรูปงามและน่ารัก เมื่อบิดามารดาของเธอสิ้นชีวิตแล้ว โมรเดคัยก็รับเธอมาเลี้ยงเป็นบุตรสาว {2:8} ต่อมาเมื่อพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ประกาศออกไป และเมื่อเขารวบรวมหญิงสาวเป็นอันมากเข้ามาในสุสาปราสาทให้อยู่ภายใต้อารักขาของเฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกนำเข้ามาไว้ในราชสำนักภายใต้อารักขาของเฮกัยผู้ดูแลสตรี {2:9} หญิงนั้นเป็นที่พอใจเขาและเธอก็เป็นที่โปรดปรานแก่เขา เขาจึงรับจัดหาเครื่องประทีปไฟ และส่วนของเธอให้เธอ พร้อมกับสาวใช้ที่คัดเลือกแล้วเจ็ดคนจากราชสำนัก แล้วก็เลื่อนเธอและสาวใช้ของเธอขึ้นไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในฮาเร็ม {2:10} เอสเธอร์มิได้บอกให้ทราบถึงชาติและญาติของเธอ เพราะโมรเดคัยกำชับเธอไม่ให้ใครรู้ {2:11} ทุกวันโมรเดคัย

เดินมาหน้าลานของฮาเร็ม เพื่อฟังข่าวเอสเธอร์เป็นอย่างไร และมีอะไรเกิดขึ้นแก่เธอ {2:12} เมื่อถึงเวลาที่สาว ๆ ทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส หลังจากได้เตรียมตัวตามระเบียบของหญิงสิบสองเดือนแล้ว (และนี่เป็นเวลาปกติสำหรับประทีปไฟ คือขลิบกายหญิงด้วยน้ำมันกำยานหกเดือน และหกเดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประทีปไฟผู้หญิง) {2:13} เมื่อสาว ๆ ทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อย่างนี้ เธอต้องการจะเอาอะไรจากฮาเร็มไปยังราชสำนัก ก็เอาไปได้ {2:14} เธอเข้าไปเฝ้าเวลาเย็น และในเวลาเช้าเธอก็กลับออกมาในฮาเร็มที่สองในอารักขาของฮาซันกษัตริย์ผู้ดูแลห้าม เธอไม่ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อีก นอกจากกษัตริย์จะพอพระทัยในเธอ และทรงเรียกชื่อเธอให้เข้าเฝ้า {2:15} บัดนี้เมื่อถึงเวลาของเอสเธอร์ บุตรสาวของอาบิฮายิล ลูกของโมรเดคัยผู้ซึ่งรับเธอไว้เป็นบุตรสาว จะเข้าเฝ้ากษัตริย์ เธอมิได้ขอสิ่งใด นอกจากสิ่งที่เฮกัยข้าราชการของกษัตริย์ผู้ดูแลพวกสตรีแนะนำ ฝ่ายเอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น {2:16} เมื่อเขาพาเอสเธอร์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสในพระราชสำนักในเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนเทพทไนปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ {2:17} กษัตริย์ทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าบรรดาหญิงทั้งปวงนั้น และเธอได้รับพระกรุณาและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพรหมจารีทั้งสิ้น พระองค์จึงทรงสวมพระมงกุฎบนศีรษะของเธอ และทรงตั้งเธอให้เป็นพระราชินีแทนรัชที่ {2:18} แล้วกษัตริย์พระราชทานการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายและข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ เป็นการเลี้ยงของพระนางเอสเธอร์ พระองค์ทรงอนุมัติให้งดส่วยแก่มณฑลทั้งปวง และพระราชทานของกำนัล ด้วยพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์ {2:19} เมื่อเขารวบรวมหญิงพรหมจารีมาครั้งที่สอง โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ {2:20} ฝ่ายพระนางเอสเธอร์นั้นมิได้ทรงให้ใครทราบถึงพระญาติหรือชนชาติของพระนางดังที่โมรเดคัยกำชับพระนางไว้ เพราะพระนางเอสเธอร์ทรงทำตามคำสั่งของโมรเดคัย เช่นเดียวกับเมื่อเขาเลี้ยงดูพระนางมา

{2:21} ในครั้งนั้นเมื่อโมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ บิกธานและเทเรซ ชั้นที่สองของกษัตริย์ ผู้เฝ้าธรณีประตู มีความโกรธและหาช่องที่จะประทุษร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส {2:22} เรื่องนี้รู้ถึงโมรเดคัยและท่านก็ทูลพระราชินีเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์ในนามของโมรเดคัย {2:23} เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นความจริงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงให้แขวนสองคนนั้นเสียที่ต้นไม้ และบันทึกเรื่องไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระ

พักตร์กษัตริย์

{3:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้กษัตริย์อาหสุเอรัส ทรงเลื่อนยศฮามานบุตรชายฮัมเมดธา คนอากัก กษัตริย์ ทรงเลื่อนท่านและทรงตั้งเก้าอี้ของท่านไว้เหนือกว่าของ เจ้านายทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ {3:2} บรรดาข้าราชการ ของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ก็กราบลงแสดงความ เคารพต่อฮามาน เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาให้แสดงความ เคารพต่อท่านเช่นนั้น แต่โมรเดคัยมิได้กราบหรือแสดง ความเคารพ {3:3} ข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตู ของกษัตริย์จึงพูดกับโมรเดคัยว่า "ทำไมท่านละเมิดพระ บัญชาของกษัตริย์" {3:4} อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายพูดกับท่าน วันแล้ววันเล่า และท่านไม่ฟังเขา เขาก็ไปเรียนฮามานเพื่อจะ ดูว่าถ้อยคำของโมรเดคัยจะชนะหรือไม่ เพราะท่านบอกเขา ว่าท่านเป็นยิว {3:5} เมื่อฮามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่กราบลง หรือแสดงความเคารพต่อท่าน ฮามานก็เดือดดาล {3:6} แต่ ท่านเห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว เพราะมีคนเรียนท่านให้ทราบถึงชนชาติของโมรเดคัย ฮา มานจึงหาช่องที่จะทำลายยิวทั้งหมด คือชนชาติของโมรเดคัย ทั่วราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส {3:7} ในเดือนแรกซึ่งเป็น เดือนนิसानปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหสุเอรัส เขา พากันทอดเปอร์ คือฉลาก ต่อหน้าฮามานเพื่อหาวัน และ เพื่อหาเดือน ได้เดือนที่สิบสอง คือเป็นเดือนอาดาร์ {3:8} แล้วฮามานทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า "มีชนชาติหนึ่งกระเจาย อยู่ทั่ว และแยกกันอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑล ทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ กฎหมายของเขา ผิดกับกฎหมายของชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกนี้ไม่รักษา กฎหมายของกษัตริย์ การที่กษัตริย์ทรงปล่อยเขาไว้นี้ไม่ บังเกิดประโยชน์แก่พระองค์ {3:9} ถ้าเป็นที่พอพระทัย กษัตริย์ ขอทรงออกกฤษฎีกาให้ทำลายล้างเขาเสียเถิด และ ข้าพระองค์จะถวายเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ใส่มือบรรดาผู้ที่ ดูแลพระราชกิจของกษัตริย์ เพื่อเขาจะได้ใส่ในพระคลังของ กษัตริย์" {3:10} กษัตริย์จึงถอดพระอัมรังค์ตราออกจาก พระหัตถ์ของพระองค์มอบแก่ฮามานบุตรชายฮัมเมดธา คนอากัก ศัตรูของพวกยิว {3:11} และกษัตริย์ตรัสกับฮา มานว่า "เรามอบเงินนั้นให้แก่ท่าน และมอบประชาชนแก่ ท่านด้วย เพื่อจะทำแก่เขาตามที่ท่านเห็นดี" {3:12} แล้ว ทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในวันที่สิบสามเดือนต้น ให้ เขียนกฤษฎีกาตามที่ฮามานบัญชาไว้ทุกประการ ส่งไปยังส มุหเทศาภิบาลของกษัตริย์และของเจ้าเมืองมณฑลทั้งปวง และถึงเจ้านายแห่งชนชาติทั้งปวง ถึงทุกมณฑลเป็นอักขระ ของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา เขียน

ในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยพระ อัมรังค์ของกษัตริย์ {3:13} ให้คนเดินข่าวจดหมายเหล่านี้ ไปถึงมณฑลของกษัตริย์ทั้งสิ้นสั่งให้ทำลาย สังหารและทำ ให้ยิวทั้งปวงพินาศไป ทั้งหนุ่มและแก่ เด็กและผู้หญิงใน วันเดียวกัน คือวันที่สิบสามเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอา ดาร์ และให้ริบเอาข้าวของของเขาไปหมด {3:14} ให้ออก สำเนาเอกสารนั้นเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล นำไปป่าวร้อง ให้ชนชาติทั้งปวงพร้อมเพื่อวันนั้น {3:15} บรรดาคนเดิน ข่าวก็รีบไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และออกกฤษฎีกา นั้นในสุสาปราสาท กษัตริย์ก็ประทับตมกับฮามาน ส่วนชาว นครสุสาพากันงุนงง

{4:1} เมื่อโมรเดคัยทราบทุกอย่างที่ได้กระทำไปแล้ว โม รเดคัยก็ลี้ภัยของตนสวมผ้ากระสอบและใส่ขี้เถา และ ออกไปกลางนคร คร่ำครวญด้วยเสียงดังอย่างขมขื่น {4:2} ท่านขึ้นไปอยู่ตรงหน้าประตูของกษัตริย์ เพราะไม่มีผู้ใดที่ สวมผ้ากระสอบเข้าประตูของกษัตริย์ได้ {4:3} และในทุก มณฑลที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ ไปถึง ก็มีการไวทุกข์อย่างใหญ่หลวงท่ามกลางพวกยิว ด้วย การอดอาหาร ร้องไห้และคร่ำครวญ และคนเป็นอันมาก นอนในผ้ากระสอบและมีขี้เถา {4:4} เมื่อสาวใช้และขันที ของพระนางเอสเธอร์มาทูลพระนาง พระราชินีก็เป็นทุกข์ ในพระทัยยิ่งนัก พระนางทรงส่งเสื้อผ้าไปให้แก่โมรเดคัย เพื่อท่านจะได้ถอดผ้ากระสอบของท่านออกเสีย แต่ท่านไม่ ยอมรับผ้าเหล่านั้น {4:5} แล้วพระนางเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์ เรียกฮาธาคันทีคนหนึ่งของกษัตริย์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรง แต่งตั้งให้ปรนนิบัติ พระนางตรัสสั่งให้ไปหาโมรเดคัย เพื่ อจะทรงทราบว่า เรื่องอะไร และทำอย่างนั้นทำไม {4:6} ฮาธาคออกไปหาโมรเดคัยที่ถนนในนคร ข้างหน้าประตู ของกษัตริย์ {4:7} โมรเดคัยก็เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่เกิดแก่ ท่าน และจำนวนเงินถูกต้องที่ฮามานสัญญาถวายแก่พระ คลังของกษัตริย์เพื่อการทำลายพวกยิว {4:8} โมรเดคัย ยังได้ให้สำเนา กฤษฎีกาเขียนที่ออกในสุสาสั่งให้ทำลายเขา ทั้งหลายเพื่อนำไปแสดงแก่พระนางเอสเธอร์ อธิบายเรื่อง ให้พระนาง และกำชับให้พระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่อทูล อ้อนวอนพระองค์ และวิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่ชนชาติ ของพระนาง {4:9} ฮาธาคก็กลับไปทูลพระนางเอสเธอร์ ถึงสิ่งที่โมรเดคัยได้บอกไว้ {4:10} แล้วพระนางเอสเธอร์ก็ บอกฮาธาคให้ส่งข่าวไปให้โมรเดคัยว่า {4:11} "ข้าราชการ ของกษัตริย์ทั้งสิ้นและประชาชนในบรรดามณฑลของ กษัตริย์ทราบอยู่ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดเข้าเฝ้ากษัตริย์ ภายในพระลานชั้นในโดยมิได้ทรงเรียก ก็มีกฎหมายอยู่

ข้อเดียวเหมือนกันหมด ให้ลงโทษถึงตาย เว้นเสียแต่ผู้ซึ่งกษัตริย์ยื่นธารพระกรทองคำออกรับคนนั้นจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ ส่วนฉันทกษัตริย์ก็ได้ตรัสเรียกให้เข้าเฝ้ามาสามสิบวันแล้ว" {4:12} เขาทั้งหลายก็มาบอกโมรเดคัยถึงสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ตรัสนั้น {4:13} โมรเดคัยจึงบอกเขาให้กลับไปทูลตอบพระนางเอสเธอร์ว่า "อย่าคิดว่าเธออยู่ในราชสำนักจะรอดพ้นได้ดีกว่าพวกยิวทั้งปวง {4:14} เพราะถ้าเธอเจียบบอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้นจะมาถึงพวกยิวจากที่อื่น แต่เธอและวงศ์วานบิดาของเธอจะพินาศ ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใครจะรู้" {4:15} แล้วเอสเธอร์ตรัสบอกเขาให้ไปบอกโมรเดคัยว่า {4:16} "ไปเถิด ให้รวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่หาพบในสุสา และถืออดอาหารเพื่อฉัน อย่ารับประทานอย่าดื่มสามวันกลางคืนหรือกลางวัน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์แม้ว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ถ้าฉันพินาศ นั่นก็พินาศ" {4:17} โมรเดคัยก็ไปกระทำทุกอย่างตามที่พระนางเอสเธอร์รับสั่งแก่ท่าน

{5:1} อยู่มาในวันที่สามพระนางเอสเธอร์ทรงฉลองพระองค์ และประทับยืนที่ในลานชั้นในของพระราชสำนักตรงข้ามกับท้องพระโรงใหญ่ของกษัตริย์ กษัตริย์ประทับบนราชบัลลังก์ภายในพระราชวัง ตรงข้ามทางเข้าพระราชวัง {5:2} เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเธอร์ประทับยืนอยู่ในพระลาน พระนางก็เป็นทีโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงยื่นธารพระกรทองคำซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาและยอธรรพพระกร {5:3} กษัตริย์ตรัสกับพระนางว่า "พระราชินีเอสเธอร์ เรื่องอะไรกัน พระนางต้องการสิ่งใด ก็จะประทานให้แก่พระนางถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา" {5:4} และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอกษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในวันนี้ถึงการเลี้ยงที่หม่อมฉันเตรียมไว้เพื่อพระองค์" {5:5} กษัตริย์จึงตรัสว่า "ให้ฮามานรีบมา เพื่อท่านจะได้กระทำตามที่พระนางเอสเธอร์ปรารถนา" กษัตริย์จึงเสด็จไปในการเลี้ยงกับฮามานซึ่งพระนางเอสเธอร์ได้ทรงเตรียมไว้ {5:6} ขณะอยู่ในการเลี้ยงเหล้าองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์ว่า "คำร้องขอของพระนางว่าอะไร เราจะให้ แล้วคำทูลขอของพระนางว่าอะไร แม้จะถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะสำเร็จ" {5:7} พระนางเอสเธอร์ทูลว่า "คำร้องขอของหม่อมฉันและคำทูลขอของหม่อมฉัน คือ {5:8} ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของกษัตริย์

และเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะประทานตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และให้คำทูลขอของหม่อมฉันสำเร็จนี้ ขอ กษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในการเลี้ยงซึ่งหม่อมฉันจะเตรียมไว้สำหรับเขาทั้งหลาย และพรุ่งนี้หม่อมฉันจะกระทำตามที่กษัตริย์ตรัสนั้น" {5:9} วันนั้นฮามานก็ออกไปด้วยใจชื่นบานและยินดี แต่เมื่อฮามานเห็นโมรเดคัยที่ประตูของกษัตริย์ ไม่ยืนขึ้นหรือตัวสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็เดือดดาลต่อโมรเดคัย {5:10} ถึงอย่างนั้นก็ดี ฮามานก็อดกลั้นไว้ กลับไปบ้าน ใช้ให้คนไปตามบรรดาเพื่อนของตนและเศเรชภรรยาของตน {5:11} ฮามานพรรณนาถึงความโอโด่งแห่งความมั่งมีของท่าน จำนวนบุตรของท่าน และเกียรติยศทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์พระราชทานแก่ท่าน และถึงเรื่องว่ากษัตริย์ได้เลื่อนท่านขึ้นเหนือเจ้านาย และข้าราชการของกษัตริย์อย่างไร {5:12} แล้วฮามานเสริมว่า "แม้พระราชินีเอสเธอร์ก็มีได้ทรงให้ผู้ใดไปกับกษัตริย์ในการเลี้ยงซึ่งพระนางทรงจัดขึ้นนอกจากตัวข้า และพรุ่งนี้พระนางทรงเชิญข้ากับกษัตริย์อีก {5:13} แต่สิ่งเหล่านี้หาเป็นประโยชน์แก่ข้าไม่ ตราบใดที่ข้าเห็นโมรเดคัยคนยิวนี้ยังอยู่ที่ประตูของกษัตริย์" {5:14} เศเรชภรรยาของท่าน และสหายทั้งสิ้นของท่านจึงพูดกับท่านว่า "ขอทำทะเลาะแวงสูงห้าสิบศอก รุ่งเช้าก็ทูลกษัตริย์ให้แขวนโมรเดคัยเสียที่นั่น แล้วก็ไปกินเลี้ยงอย่างร่าเริงกับกษัตริย์" คำแนะนำนี้เป็นที่พอใจฮามาน ท่านจึงสั่งให้ทำทะเลาะแวง

{6:1} คืนวันนั้นกษัตริย์บรรทมไม่หลับ และพระองค์ทรงบัญชาให้นางหนังสือบันทึกเหตุที่นางจำคือพระราชพงศาวดารมา เขาก็อ่านถวายเป็นกษัตริย์ {6:2} พระองค์ทรงเห็นเขียนไว้ว่า โมรเดคัยได้ทูลเรื่องบิกธานาและเทเรชอย่างไร คือเรื่องขึ้นที่สองคนของกษัตริย์ผู้เผารัถถีประตูลงจะปลงพระชนม์กษัตริย์อาหุเสไรส {6:3} กษัตริย์ตรัสว่า "ได้ให้เกียรติและยศอะไรแก่โมรเดคัยเพราะเรื่องนี้บ้าง" ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์ทูลว่า "ยังไม่ได้ให้สิ่งใดพะย่ะค่ะ" {6:4} กษัตริย์ตรัสว่า "ใครอยู่ในลานบ้าน" ฝ่ายฮามานเพิ่งเข้ามาถึงพระลานชั้นนอกแห่งราชสำนัก เพื่อจะทูลกษัตริย์เรื่องเอาโมรเดคัยแขวนเสียที่ทะเลาะแวงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับท่าน {6:5} ข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ฮามานกำลังยืนอยู่ในพระลานพะย่ะค่ะ" และกษัตริย์ตรัสว่า "ให้ท่านเข้ามา" {6:6} ฮามานจึงเข้ามา กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "หากกษัตริย์มีพระประสงค์จะประทานเกียรติยศแก่บุคคลผู้ใดแล้ว กษัตริย์ควรจะทำแก่เขาประการใด" และฮามานรำพึงในใจว่า "ผู้ใดเล่าที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทาน

เกียรติยศมากกว่าข้า" {6:7} แล้วฮามานจึงทูลกษัตริย์ว่า "เพื่อให้เกียรติแก่คนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศนั้น {6:8} ขอนำฉลองพระองค์ซึ่งกษัตริย์ทรงและผ้าซึ่งกษัตริย์ทรง และมงกุฎซึ่งพระองค์ทรงสวมบนพระเศียร {6:9} ขอทรงมอบฉลองพระองค์และผ้าในมือของเจ้านายผู้ใหญ่ยิ่งที่สุดคนหนึ่งของกษัตริย์ ขอให้แต่งคนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศ และขอให้ชายนั่นขึ้นนั่งหลังม้าไปตามถนนของกรุง และป่าวร้องไปข้างหน้าเขาว่า 'ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนั้นแหละ'" {6:10} กษัตริย์จึงตรัสกับฮามานว่า "รีบเข้าเถอะ เอาเสื้อและผ้าอย่างที่ท่านว่า แล้วให้เกียรติแก่โมรเดคัยคนยิวซึ่งนั่งที่ประตูของกษัตริย์ อย่าเว้นสิ่งใดที่ท่านกล่าวมานั้นเลย" {6:11} ฮามานจึงนำฉลองพระองค์กับผ้าและตกแต่งโมรเดคัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ป่าวร้องหน้าท่านว่า "ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนั้นแหละ" {6:12} แล้วโมรเดคัยก็กลับมายังประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานรีบกลับไปบ้านของท่านคลุมศีรษะและคร่ำครวญ {6:13} และฮามานเล่าทุกสิ่งที่อุบัติแก่ท่านให้เศเรซภรรยาของท่านและสหายทั้งหลายของท่านฟัง คนฉลาดของท่านและเศเรซภรรยาของท่านจึงว่า "ถ้าท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดคัยซึ่งเป็นเชื้อสายของยิว ท่านจะไม่ชนะเขา แต่จะล้มลงต่อหน้าเขาแน่" {6:14} ขณะเมื่อเขาทั้งหลายกำลังพูดกับท่านอยู่ ชนที่ของกษัตริย์ก็มาถึงรับนำฮามานไปยังการเลี้ยงซึ่งพระนางเอสเธอร์ทรงจัดนั้น

{7:1} กษัตริย์จึงเสด็จกับฮามานไปในการเลี้ยงกับพระราชีนีเอสเธอร์ {7:2} ในวันที่สองเมื่ออยู่ในการเลี้ยงเหล้าองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์อีกว่า "พระราชีนีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร และคำทูลขอของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ แม้ถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะสำเร็จ" {7:3} พระราชีนีเอสเธอร์ทูลตอบว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอพระราชทานชีวิตของหม่อมฉันให้แก่หม่อมฉันตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และชีวิตของชนชาติของหม่อมฉันตามคำทูลขอของหม่อมฉัน {7:4} เพราะพวกเราถูกขายทั้งหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ให้ถูกสังหารและให้ถูกล้างผลาญ แต่ถ้าพวกเราถูกขายเพียงให้เป็นทาสชายและหญิง หม่อมฉันก็จะอดกลั้นสงบไว้ เพราะความทุกข์ยากของเราจะเปรียบกับผลเสียหายของกษัตริย์นั้นก็ได้" {7:5} กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชีนี

เอสเธอร์ว่า "ผู้นั้นคือใคร อยู่ที่ไหน จึงบังอาจคิดการกระทำเช่นนี้" {7:6} และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า "คู่อริและศัตรูคือฮามานคนโหดร้ายผู้นี้แหละ" ฮามานก็กลัวอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์และพระราชีนี

{7:7} กษัตริย์ทรงลุกขึ้นจากการเลี้ยงเหล้าองุ่นด้วยทรงพระพิโรธ และเสด็จเข้าไปในราชอุทยาน แต่ฮามานยังอยู่เพื่อทูลขอชีวิตจากพระราชีนีเอสเธอร์ เพราะท่านเห็นว่ากษัตริย์ทรงมุ่งร้ายต่อท่านแล้ว {7:8} เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับจากราชอุทยานมายังที่ซึ่งมีการเลี้ยงเหล้าองุ่น ฝ่ายฮามานยังกราบอยู่ที่พระแท่นซึ่งพระนางเอสเธอร์ประทับอยู่นั้น กษัตริย์ตรัสว่า "เขายังจะข่มขืนพระราชีนีต่อหน้าต่อตาเราในบ้านของเราหรือ" พอพระวาทะหลุดจากพระโอษฐ์ กษัตริย์เขาก็มาคลุมหน้าฮามาน {7:9} ฮาร์โบนาชั้นที่คนหนึ่งทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ดูเถิด ตะแลงแกงซึ่งฮามานเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย ซึ่งรายงานช่วยพระชนม์กษัตริย์ ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของฮามาน สูงห้าสิบศอกพะย่ะค่ะ" กษัตริย์ตรัสว่า "แขวนมันบนนั้นแหละ" {7:10} เขาก็แขวนฮามานบนตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย แล้วพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

{8:1} ในวันนั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสพระราชทานวงศ์วานของฮามานศัตรูของพวกยิวแก่พระราชีนีเอสเธอร์ โมรเดคัยก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง {8:2} กษัตริย์จึงถอดพระอัมมรงค์ตรา ซึ่งพระองค์ทรงเอามาจากฮามาน พระราชทานให้โมรเดคัย พระนางเอสเธอร์ก็ทรงตั้งโมรเดคัยเป็นใหญ่เหนือวงศ์วานของฮามาน {8:3} แล้วพระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์อีก พระนางกราบทูลที่พระบาทของพระองค์และวิงวอนพระองค์ด้วยน้ำพระเนตร ขอให้แผนการร้ายของฮามาน คนอากัก และการปองร้ายซึ่งท่านได้คิดขึ้นต่อพวกยิวนั้นพ้นไปเสีย {8:4} กษัตริย์จึงทรงยินยอพระกรทอคำแก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็ทรงลุกขึ้นประทับยืนเฝ้ากษัตริย์ {8:5} พระนางทูลว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์กษัตริย์ และหม่อมฉันเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้มีพระอักษรรับสั่งให้กลับความในจดหมายซึ่งฮามาน คนอากัก บุตรชายฮัมเมดธาได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อทำลายพวกยิวที่อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์ {8:6} เพราะหม่อมฉันจะอดทนดูภัยพิบัติมาถึงชาติของหม่อมฉันอย่างไรได้ หม่อมฉันจะทนดูการทำลายญาติพี่น้องของหม่อมฉันอย่างไรได้" {8:7} กษัตริย์

อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และแกโมรเดคัย คนยิวว่า "ดูเถิด เรามอบวงศ์นามของฮามานแก่พระนาง เอสเธอร์แล้ว และเขาก็แขวนมันบนตะแลงแกง เพราะมันจะทำอันตรายแก่พวกยิว {8:8} ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับเรื่องยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระธำมรงค์ เพราะว่ากฤษฎีกาที่เขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยพระธำมรงค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้" {8:9} แล้วพระองค์ทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในเวลานั้นในเดือนที่สามซึ่งเป็นเดือนสิวัน ณ วันที่ยี่สิบสาม และให้เขียนกฤษฎีกาตามที่โมรเดคัยบัญชาทุกอย่างเกี่ยวกับพวกยิว ถึงบรรดาสมาคมเทศบาล และผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ของมณฑล ตั้งแต่อินเดียนถึงเอธิโอเปีย ร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ไปถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา และถึงพวกยิวเป็นอักษรและในภาษาของเขา {8:10} และท่านเขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราพระธำมรงค์ของกษัตริย์ และส่งจดหมายนั้นไปทางผู้เดินข่าวขึ้นม้าเร็ว และผู้ขี่ล่อ อูฐและม้าอาชาไนยหนุ่ม {8:11} ตามจดหมายเหล่านั้นกษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกยิวผู้อยู่ในทุกเมืองชุมนุมกันและป้องกันชีวิตของตน ให้ทำลาย ให้สังหารและให้ล้างผลาญกำลังพลใดๆของประชาชนหรือมณฑลใดๆซึ่งจะทำร้าย ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาข้าวของของเขา {8:12} ในวันเดียวตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ {8:13} สำเนาของหนังสือที่เขียนนั้นจะต้องเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล และออกโดยการป่าวร้องแก่ชนชาติทั้งปวง พวกยิวจะต้องพร้อมกันในวันนั้นแก้แค้นศัตรูของตน {8:14} คนเดินข่าวซึ่งขี่ล่อกับอูฐจึงรีบเร่งขับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และกฤษฎีกานั้นออกในสุสาปราสาท {8:15} เมื่อโมรเดคัยออกไปพบพระพักตร์กษัตริย์ สวมฉลองพระองค์สีฟ้าและสีขาว พร้อมกับมงกุฎทองคำใหญ่ และเสื้อคลุมผ้าปานเนื้อละเอียดสีม่วง ฝ่ายชาวนครสุสาก็ให้ร้องเปรมปรีดิ์ {8:16} พวกยิวมีความผ่องใส ความยินดี ชื่นบานและเกียรติ {8:17} ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์มาถึง ก็มีความยินดีและความชื่นบานท่ามกลางพวกยิว มีการเลี้ยงและวันรื่นเริง คนเป็นอันมากมาจากชนชาติของประเทศก็ประกาศตัวเป็นพวกยิว เพราะความกลัวพวกยิวมาครอบงำเขา

{9:1} ในเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ วันที่สิบสามเดือนนั้น เมื่อจะปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์และ

กฤษฎีกา ในวันนั้นเองที่ศัตรูของพวกยิวหวังจะเป็นใหญ่เหนือพวกยิว (แต่ซึ่งถูกเปลี่ยนไป เป็นวันที่พวกยิวได้ความเป็นใหญ่เหนือพวกที่เกลียดชังเขา) {9:2} พวกยิวก็นุมนุมกันในบรรดาหัวเมืองตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เพื่อจะจับพวกที่หาช่องทำร้ายเขา ไม่มีผู้ใดต่อต้านพวกเขาได้ เพราะความกลัวเขาครอบงำเหนือชนชาติทั้งปวง {9:3} บรรดาเจ้านายทั้งปวงของมณฑล และสมุหเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการเมือง และเจ้าหน้าที่ราชการก็ช่วยพวกยิวด้วย เพราะความกลัวโมรเดคัยครอบงำเขา {9:4} เหตุว่าโมรเดคัยเป็นใหญ่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะชายที่ชื่อโมรเดคัยนั้นมีความมากยิ่งขึ้นทุกที {9:5} พวกยิวจึงโจมตีศัตรูทั้งหมดของตนด้วยฟันดาบ สังหารและทำลายเขา และทำแก่ผู้ที่เกลียดชังเขาตามใจชอบ {9:6} ในสุสาปราสาทพวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคน {9:7} ได้สังหารปาร์ชันดาธา และดาลโฟน และอัสปาธา {9:8} และโปรธา และอาดัลยา และอาร์ดาธา {9:9} และปาร์มัทธา และอาร์สีย และอาร์ดัย และไวธาธา {9:10} คือเขาสังหารบุตรชายทั้งสิบของฮามาน บุตรชายอัมเมดาธา ศัตรูของพวกยิว แต่เขาไม่ได้ปล้นข้าวของ {9:11} ในวันนั้นจำนวนคนที่ถูกฆ่าในสุสาปราสาทก็ถูกนำมารายงานต่อเบื้องพระพักตร์กษัตริย์ {9:12} กษัตริย์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า "พวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคนในสุสาปราสาท รวมทั้งบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานด้วย แล้วเขาได้ทำอะไรกันบ้างในมณฑลที่เหลืออยู่ของกษัตริย์นั้น บัดนี้คำร้องของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ คำทูลขอของพระนางมีอะไรอีกต่อไปอีกบ้าง เราจะทำตามนั้น" {9:13} พระนางเอสเธอร์ทูลว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้พวกยิวที่อยู่ในสุสาได้กระทำตามกฤษฎีกาของวันนี้ในวันพรุ่งนี้อีก และขอให้แขวนบุตรชายทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกง" {9:14} กษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้กระทำเช่นนั้น มีกฤษฎีกาออกในสุสา และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานก็ถูกแขวน {9:15} พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สิบสี่เดือนอาดาร์ด้วย และได้สังหารสามร้อยคนในสุสา แต่เขาไม่ได้รับข้าวของ {9:16} ฝ่ายพวกยิวอื่นๆซึ่งอยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็ชุมนุมกันป้องกันชีวิต และฟันศัตรูของเขา เขาสังหารผู้ที่เกลียดชังเขาเสียเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่เขาไม่ได้รับข้าวของ {9:17} เหตุนี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสามเดือนอาดาร์ และในวันที่สิบสี่เขาหยุดพัก และกระทำวันนั้นให้เป็นวันกินเลี้ยงและยินดี {9:18} แต่พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สิบ

สามและวันที่สิบสี่ และหยุดพักในวันที่สิบห้า ทำให้วันนั้นเป็นวันกินเลี้ยงและยินดี {9:19} เพราะฉะนั้นพวกยิวในชนบท ที่อยู่ตามหัวเมืองที่ไม่มีกำแพง ถือวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์เป็นวันแห่งความยินดีและกินเลี้ยง และถือเป็นวันรื่นเริง และเป็นวันที่เขาส่งของขวัญไปให้กันและกัน ไว้และมีบันทึกไว้ในหนังสือ

{9:20} และโมรเดคัยบันทึกเรื่องนี้และส่งจดหมายไปยังพวกยิวทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งปวงของกษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล {9:21} ชักชวนเขาให้ถือวันที่สิบสี่เดือนอาดาร์ และวันที่สิบห้าเดือนเดียวกันทุกๆปี {9:22} เป็นวันที่พวกยิวพ้นจากศัตรูของเขา และเป็นเดือนที่เปลี่ยนความโศกเศร้าเป็นความยินดี และการคร่ำครวญเป็นวันรื่นเริง ให้แก่เขา และให้เขาถือเป็นวันกินเลี้ยงและวันยินดี เป็นวันที่ส่งของขวัญแก่กันและกัน และให้ของขวัญแก่คนจน {9:23} พวกยิวจึงตกลงกระทำตามที่เขาดังต้นแล้ว และตามที่โมรเดคัยเขียนไปถึงเขา {9:24} เพราะฮามานบุตรชายฮัมเมดธา คนอากัก ศัตรูของพวกยิวทั้งปวง ได้ปองร้ายต่อพวกยิวเพื่อทำลายเขา ได้ทอดเปอร์ คือฉลาก เพื่อล้างผลาญและทำลายเขา {9:25} แต่เมื่อพระนางเอสเธอร์เข้าเฝ้ากษัตริย์ พระองค์ทรงบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการมุ่งร้ายของท่าน ซึ่งท่านได้คิดต่อพวกยิวนั้น กลับตกลงบนศีรษะของท่านเอง และให้ตัวท่านกับบุตรชายของท่านถูกแขวนบนตะแลงแกง {9:26} เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า เปอร์ริม ตามคำเปอร์ ดังนั้น เพราะทุกอย่างที่เขียนไว้ในจดหมายนี้ และเพราะสิ่งที่พวกยิวต้องเผชิญในเรื่องนี้ และสิ่งที่อุบัติแก่เขา {9:27} พวกยิวก็กำหนดและรับว่าตัวเขาเอง เชื้อสายของเขา และบรรดาผู้ที่เข้าจารัตยิวจะถือสองวันนี้ดังที่เขียนไว้ และตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกปีมิได้ขาด {9:28} และว่าจะจดจำวันเหล่านี้และถือตลอดทุกชั่วอายุ ทุกครอบครัว มณฑลและเมือง วันเทศกาลเปอร์ริมนี้จะไม่เลิกถือในท่ามกลางพวกยิว หรือการระลึกถึงวันเหล่านี้จะไม่สิ้นลงในเชื้อสายของเขาเลย {9:29} แล้วพระราชินีเอสเธอร์ ธิดาของอาบิฮายิล กับโมรเดคัยคนยิว ก็เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรรับรองจดหมายฉบับที่สองนี้เรื่องเทศกาลเปอร์ริม {9:30} ให้ส่งจดหมายไปถึงยิวทั้งปวงในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลในราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส เป็นคำที่แท้จริงให้อยู่เย็นเป็นสุข {9:31} และให้ถือวันเทศกาลเปอร์ริมเหล่านี้ตามกำหนดฤดูกาล ดังที่โมรเดคัยคนยิวและพระราชินีเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์สั่งพวกยิว และตามที่เขาดังไว้สำหรับตนเองและสำหรับเชื้อสายของเขา เกี่ยวกับการอดอาหารและการร้องทุกข์ของเขา {9:32} พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ตั้งระเบียบการเทศกาลเปอร์ริม

บทที่ 18

โยบ / Job

{1:1} มีชายคนหนึ่งในแผ่นดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า และหันเสียจากความชั่วร้าย {1:2} ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน {1:3} ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่านมีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก {1:4} บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ให้ไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานและดื่มกับเขาด้วย {1:5} และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ให้ไปทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามืด ถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า "ชะรอยบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำความบาป และแข่งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา" โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา

{1:6} อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ชาตานได้มาในหมู่เขาด้วย {1:7} พระเยโฮวาห์ตรัสถามชาตานว่า "เจ้ามาจากไหน" ชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "จากไปๆมาๆ อยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น" {1:8} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า "เจ้าได้ไต่รถรองดูโยบ ผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้า และหันเสียจากความชั่วร้าย" {1:9} แล้วชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ" {1:10} พระองค์มิได้ทรงกั้นรั้วต้นไม้อุปถัมภ์เขา และครวเรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขาถืออยู่เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอำนาจพระพรงานน้ำมือของเขา และฝูงสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน {1:11} แต่ขอเฝ้าพระหัตถ์เกิด และจะต้อง

สิ่งของทั้งสิ้นที่เขาถืออยู่ และเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์" {1:12} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า "ดูเถิด บรรดาสิ่งที่เขาถืออยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขาเท่านั้น" ชาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์

{1:13} อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา {1:14} มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า "วัวกำลังโดนาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ต่างๆ" {1:15} และคนเขามาโจมตีเอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน" {1:16} ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้แกะและคนใช้และเผาผลาญเสียหมด และข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน" {1:17} ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน" {1:18} ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา" {1:19} และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระหน่ำเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน" {1:20} แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โกนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ {1:21} ท่านว่า "ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระเยโฮวาห์" {1:22} ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา

{2:1} และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของ

พระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย {2:2} และพระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า "เจ้ามาจากไหน" ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "จากไปๆมาๆ อยู่บนแผ่นดินโลก และจากเนินขึ้นเนินลงบนนั้น" {2:3} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "เจ้าได้ไต่รถรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขาเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ" {2:4} แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "หนึ่งแทนหนึ่ง คนย่อมให้ทุกอย่างที่เขาถืออยู่แทนชีวิตของเขา" {2:5} แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแตะต้องกระดูกและเนื้อของเขา และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์" {2:6} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น" {2:7} ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ {2:8} และท่านก็เอาชิ้นหม้อแตกขูดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า

{2:9} แล้วภรรยาของท่านเรียนว่า "ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถิด" {2:10} แต่ท่านตอบนางว่า "เธอพูดอย่างหญิงโง่จะฟังพูด อะไรกัน เราจะได้รับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ" ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้กระทำการบาปด้วยริมฝีปากของตน

{2:11} เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสิ้นที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือเอลิฟัสชาวเทมาน บิลดัดคนซูอาห์ และโซฟาร์ชาวอาามาห์ เขาได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโลมใจท่าน {2:12} เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องไห้ ต่างก็ฉีกเสื้อคลุมของตน และขีดผงคลีดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ {2:13} และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

{3:1} ต่อมาโยบอ้าปากของท่านแข่งวันกำเนิดของท่าน {3:2} และโยบว่า {3:3} "ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพิณาททั้งคืนที่พูดว่า 'ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว' นั้นด้วย" {3:4} ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น {3:5} ขอความมืดทึบและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอ

ให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทมิฬแห่งวันนั้นทำให้มันหาวดกลัว {3:6} คิณนั้นนะ ขอให้ความมืดทึบฉวยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้นับมันเข้าเป็นส่วนของเดือนต่อไปเลย {3:7} ดูเถิด ขอให้คิณนั้นเป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันขึ้นบานได้ยินในคิณนั้น {3:8} ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวันได้สาปคิณนั้นด้วย คือผู้ที่พร้อมจะเปล่งเสียงร้องคร่ำครวญ {3:9} ขอให้ดาวเวลารุ่งสางของมันมืด ขอให้มันหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเช้า {3:10} เพราะว่ามันมิได้ปิดประตูแห่งครรภ์มารดาของข้า หรือซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า {3:11} ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรภ์แล้วก็สิ้นไป {3:12} ทำไมหัวเข่าจึงรับข้าไว้ หรือทำไมหัวนมมิให้ข้าดูด {3:13} ถ้าหาไม่แล้ว ข้าจะนอนเงียบสงบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่ {3:14} กับพวกกษัตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง {3:15} หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจุเงินไว้เต็มบ้าน {3:16} หรือทำไมข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แท้จริงซึ่งซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง {3:17} ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดดิ้นรน และที่นั่นผู้ที่เหนียวอ่อนได้หยุดพัก {3:18} ที่นั่นผู้ถูกจองจำก็สบายด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้คดี {3:19} ผู้ใหญ่และผู้หย่อนก็อยู่ที่นั่น และทาสก็เป็นอิสระพ้นจากนายของเขา {3:20} โฉนหนอผู้ที่ทนทุกข์เข่นหาอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มิอาจชมชื่นได้รับชีวิต {3:21} ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และขุดหลุมมากกว่าหาทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ {3:22} ผู้ซึ่งเปรมปรีดีอย่างยิ่งและยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ {3:23} โฉนจึงประทานความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วต้นไม้ไว้ {3:24} เพราะการถอนหายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการครวญครางของข้าก็เทออกมาเหมือนน้ำทั้งหลาย {3:25} เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าครั่นคร้ามก็ตกแก่ข้า {3:26} ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรมานก็มาหา"

{4:1} แล้วเอลิฟัสชาวเทมานตอบว่า {4:2} "ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้ {4:3} ดูเถิด ท่านได้แนะนำคนมากมายมาแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี้ยให้มีกำลัง {4:4} ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสะดุด และท่านได้ทำเขาที่อ่อนเปลี้ยให้มั่นคง {4:5} แต่บัดนี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันจะต้องท่านเข้า และท่านก็ลำบากใจ {4:6} ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพฤติ

ตีรอบคอบของท่านอยู่ที่ไหนเล่า {4:7} ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หน่อยเถิดว่า ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพิณาศหรือ หรือคนเที่ยงธรรมถูกตัดออกที่ไหน {4:8} ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่ไร้ความชั่วช้า และหว่านความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น {4:9} เขาพิณาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาสิกของพระองค์ {4:10} เสียงคำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตดุร้าย และฟันของสิงโตหนุ่มก็หักเสียแล้ว {4:11} สิงโตแก่พิณาศเพราะขาดเหยื่อ และลูกของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป {4:12} มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเงียบๆ นูของข้าได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น {4:13} ท่ามกลางความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท {4:14} ความครั่นคร้ามมาเหนือข้าและตัวสั่น ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสิ้นของข้าสั่นสะเทือน {4:15} มีวิญญาณองค์หนึ่งผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อของข้าลุกชัน {4:16} องค์นั้นนั่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างขององค์นั้นไม่ได้ มีลักษณะอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เงียบอยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า {4:17} 'มนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ {4:18} ดูเถิด แม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรงวางพระทัย และทูตสวรรค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่เข้าง {4:19} ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขาอยู่ในผงคลีดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด {4:20} เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพิณาศไปเป็นนิมิตโดยไม่มีผู้ใดสนใจ {4:21} สง่าราศีซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไปมิใช่หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา'"

{5:1} "ร้องเรียกเตี้ยวันนี้ มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทธิชนผู้ใด {5:2} แนละ ความโกรธฆ่าคนโง่และความริษยาฆ่าคนเขลา {5:3} ข้าเคยเห็นคนโง่หยิ่งร่าก แต่ทันใดนั้นข้าก็แข่งที่อาศัยของเขา {5:4} บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบคั้นที่ประตูเมือง และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้นได้ {5:5} ผลการเกี่ยวของเขาคนหิวก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสละไว้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบฮักๆติดตามความมั่งคั่งของเขา {5:6} เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากผงคลี หรือความยากลำบากงอกออกมาจากดิน {5:7} แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน {5:8} ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า {5:9} ผู้ทรงกระทำการใหญ่เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน {5:10} พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำมาบนไร่นา {5:11} พระองค์

ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไร้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย {5:12} พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์เพื่อมือของเขาจะได้ทำไม่สำเร็จ {5:13} พระองค์ทรงจับคนที่มิปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยด่วน {5:14} เขาประสบความมิดในเวลากลางวัน และคล่าไปในเที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน {5:15} แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากตาบ จากปากของเขา และจากมือของคนมีกำลัง {5:16} คนจนจึงมีความหวังและความชั่วช้าก็ปิดปากของตน {5:17} ดูเถิด มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงติเตียนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการติสอนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {5:18} เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพินแผลให้ พระองค์ไยดี แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา {5:19} พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากทุกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแตะต้องท่าน {5:20} ในคราวกั้นดารอาหาร พระองค์จะทรงไล่ท่านออกจากความตาย และในการสงคราม จากอำนาจของดาบ {5:21} จะทรงซ่อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กล่าวการทำลายเมื่อมันมาถึง {5:22} ท่านจะเยาะเย้ยการทำลายและการกั้นดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าเดิน {5:23} ท่านจะพันธมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน {5:24} ท่านจะทราบว่าเด่นที่ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดบาป {5:25} ท่านจะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหมู่แห่งแผ่นดินโลก {5:26} ท่านจะมีที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่หง่อม อย่างฟ่อนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู {5:27} ดูเถิดนี้แหละ เป็นข้อที่เราตรองออกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของท่านเกิด"

{6:1} แล้วโยบตอบว่า {6:2} "โอ ข้าอยากให้ซึ่งดูความเศร้าโศกของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราขู {6:3} บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด {6:4} เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าเต็มไปด้วยความน่าหวาดเสียวจากพระเจ้าขยายแนวเข้าใส่ข้า {6:5} ลาป่าร้องเมื่อมันมีหญ้าหรือ วัวผู้ร้องบนกองหญ้าของมันหรือ {6:6} จะรับประทานสิ่งที่จิตโดยไม้ไผ่เกลือได้หรือ หรือไข่ขาวมีรสอะไรบ้าง {6:7} สิ่งที่จิตใจของข้าไม่ยอมแตะต้องนั้น กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า {6:8} โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่ทูลขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า {6:9} ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะขยี้ข้าว่า

พระองค์จะให้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย {6:10} นี่จะเป็นการปลอบโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้ปกปิดพระวาระขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น {6:11} ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอวสานของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า {6:12} กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อทองเหลืองหรือ {6:13} ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ {6:14} บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {6:15} พี่น้องของข้าทรยศอย่างล่ำธาร อย่างล่ำธารที่น้ำไหลล้น {6:16} ซึ่งดำไปเหตุด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น {6:17} เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อน มันก็สูญไปจากที่ของมัน {6:18} หมู่คนเดินทางหันออกจากทางของเขา เขาชี้ไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ {6:19} หมู่คนเดินทางของตำบลเทมามองดู คนเดินทางของเมืองเซบารอคอยหมู่คนเหล่านั้น {6:20} เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้องละอายใจ {6:21} เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว {6:22} ข้าพูดว่า 'ขอของกำนัลข้าหน่อย' หรือ 'ขอสินบนจากทรัพย์สินของท่านให้ข้า' {6:23} หรือว่า 'ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์' หรือว่า 'ขอไถ่ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ' หรือ {6:24} สอนข้าสิ และข้าจะเจียบ ขอให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน {6:25} คำชื้อตรงมีอำนาจมากจริงๆ แต่คำติเตียนของท่านติเตียนอะไร {6:26} ท่านคิดว่าท่านติเตียนถ้อยคำได้หรือ เมื่อคำปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม {6:27} เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และขูดบอดก้นเพื่อนของท่าน {6:28} ฉะนั้นบัดนี้ ขอมองดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามูสา ก็จะปรากฏแจ้งแก่ท่าน {6:29} ขอทีเถอะ ขอหั่นคิดใหม่ อย่าทำความชั่วซ้ำเลย เออ กลับคิดใหม่เถอะ ข้ายังชอบธรรมอยู่ {6:30} มีความชั่วซ้ำสิ่งใดบนลิ้นข้าหรือ ข้าไม่รู้ถึงรสภัยพิบัติหรือ"

{7:1} "มนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบนแผ่นดินโลกหรือ และชีวิตของเขาไม่เหมือนชีวิตของลูกจ้างดอกหรือ {7:2} เหมือนอย่างทาสที่ปรารถนาเงา และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มองหาค่าจ้างแห่งงานของตน {7:3} เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่าประโยชน์เป็นเดือนๆ และเขาแบ่งคืนแห่งความน่าอึดโรยแก่ข้า {7:4} เมื่อข้านอนลง ข้าว่า 'เมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป' และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า {7:5} เนื้อของข้าห่มหนอนและก้อนฝุ่น หนึ่ง

ของข้าแข็งขึ้น แล้วก็นำรังเกียจ {7:6} วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้นสุดลงด้วยไร้ความหวัง {7:7} โอ ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ตาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งดีอีกเลย {7:8} ตาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ได้ออกไปหาพระองค์อีกต่อไป ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไปเสียแล้ว {7:9} เมฆจางและหายไปฉันใด บุคคลที่ลงไปยังแดนคนตายก็มิได้ขึ้นมาฉันนั้น {7:10} เขาจะไม่กลับไปเรือนของเขาอีก หรือที่อยู่ของเขาจะไม่รู้จักเขาอีกเลย {7:11} เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพระองค์ {7:12} ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาวาฬหรือ พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์ {7:13} เมื่อข้าพระองค์พูดว่า 'เตียงของข้าจะเล้าโลมข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการร้องทุกข์ของข้า' {7:14} แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียวด้วยนิมิต {7:15} จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้าพระองค์ {7:16} ข้าพระองค์เบื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเถิด เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์ {7:17} มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าข้าสำคัญนัก และที่พระองค์ใส่พระทัยเขา {7:18} ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลองดูเขาทุกขณะ {7:19} อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้าพระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง จนข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายของตนได้ {7:20} โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ปกปักษ์รักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทำบาปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้าหมายของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้าพระองค์เอง {7:21} ทำไมพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์ และนำเอาความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในผงคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว"

{8:1} แล้วบิลัดคนซูอาห์ตอบว่า {8:2} "ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่นานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพยานานสักเท่าใด {8:3} พระเจ้าทรงผันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผันแปรความเที่ยงธรรมหรือ {8:4} ถ้าบุตรของท่านได้กระทำบาปต่อพระองค์ และพระองค์ทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายเพราะเหตุการละเมิดของเขา {8:5} ถ้าท่านจะหมั่นแสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อ

องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {8:6} ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรม
แน่ละ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงตั้งขึ้นเพื่อท่าน และทรงให้
ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่ {8:7}
ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านจะเล็กน้อย แต่ต่อไปเรื่อยๆ จะ
ใหญ่โตมากยิ่งขึ้น {8:8} ข้าขอร้อง ให้ท่านถามคนโบราณดู
และคิดดูว่า บรรพบุรุษค้นพบสิ่งใดบ้าง {8:9} (เพราะส่วน
เราเหมือนอย่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรทำไม เพราะวันคืน
ของเรานั้นแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา) {8:10} เขาจะ
ไม่สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเขาหรือ
{8:11} ต้นกกจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ ต้นอ้อจะ
งอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ {8:12} ขณะที่เมล็ดยังไม่
ได้ตกลง มันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ {8:13} ทางของ
บรรดาผู้ที่ลืมนะพระเจ้านั้นเป็นอย่างนั้นแหละ ความหวังของ
คนหน้าซื่อใจคดจะพินาศไป {8:14} ความหวังใจของเขา
หักสับนั้น และความไว้วางใจของเขาจะเหมือนใยแมงมุม
{8:15} เขาพึ่งเรือนของเขา แต่มันทนไม่ไหว เขายึดมั่น
ไว้ แต่มันก็หาทนอยู่ไม่ {8:16} เขาเชียวสต่ออยู่ต่อหน้า
ดวงอาทิตย์ และแขนงของเขาก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา
{8:17} รากของเขาเลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไป
ในช่องก้อนหิน {8:18} ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่ของ
เขาแล้วที่นั่นจะปฏิเสธเขาว่า 'ข้าไม่เคยเห็นเจ้า' {8:19} ดู
เถิด นี่เป็นความขึ้นบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอก
ออกมาจากดิน {8:20} ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนดี
รอบคอบ หรือคำจูนผู้กระทำความชั่วร้าย {8:21} พระองค์
ยังทรงให้ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปาก
ของท่านโห่ร้องเสมอ {8:22} คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่าน
จะหมดความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มิต่อไปอีก
เลย"

{9:1} แล้วโยบตอบว่า {9:2} "จริงทีเดียว ข้าทราบ
ว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์
พระเจ้าได้อย่างไร {9:3} ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะ
โต้แย้งกับพระองค์ ในพันครั้งผู้นั้นก็ตอบพระองค์ไม่ได้สัก
ครั้งเดียว {9:4} พระองค์สถิตอยู่ในพระทัย และพระกำลัง
ก็แข็งแรง ผู้ใดเคยโต้แย้งข้อต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เล่า
{9:5} พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม
รู้ เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสียด้วยพระพิโรธของพระองค์
{9:6} ผู้ทรงสั่นแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมัน และเสา
ของมันก็สั่นสะเทือน {9:7} ผู้ทรงบัญชาดวงอาทิตย์ และ
มันไม่ขึ้น ผู้ทรงผนึกเก็บบรรดาดวงดาวไว้ {9:8} ผู้ทรงขึง
ฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย่ำคลื่นของทะเล
{9:9} ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวระเซ่ และหมู่ดาวไกล หมู่ดาวลูก

ไก่ และหมู่ดาวทิศใต้ {9:10} ผู้ทรงกระทำมหิทธิฤทธิ์ที่จะ
เข้าใจได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน {9:11} ดูเถิด
พระองค์ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์
ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่ {9:12} ดูเถิด พระองค์
ทรงฉวยไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะทูลพระองค์ว่า
'พระองค์ทรงกระทำอะไรนั้น' {9:13} ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรง
หันพระพิโรธของพระองค์กลับต่อพระองค์ เหล่าสมุนของ
ความอหังการต้องกราบอยู่ {9:14} แล้วข้าจะตอบพระองค์
ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบพระองค์ {9:15}
แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระ
กรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า {9:16} ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์
และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียง
ของข้า {9:17} เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุ และทวี
บาดแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ {9:18} พระองค์จะไม่ทรงให้
ข้าหายใจได้ แต่เติมความขมขื่นให้ข้าเต็ม {9:19} ถ้าข้า
กล่าวถึงกำลัง ดูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการ
พิพากษา ใครจะนัดเวลาให้ข้าสู้คดีได้ {9:20} ถ้าข้าอ้างว่า
ตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดี
รอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบกพร่อง {9:21} ถึงแม้
ข้าดีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวตัวเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า
{9:22} ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า 'พระองค์
ทรงทำลายทั้งคนดีรอบคอบและคนชั่ว' {9:23} เมื่อ
ภัยพิบัตินำความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ย
ความลำบากยากเย็นของผู้ไร้ผิด {9:24} แผ่นดินโลกนี้
ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดา
ผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วใครเล่า {9:25} 'วัน
ทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่านกวิ่ง มันพันไป มันไม่เห็น
สิ่งดีอะไร {9:26} มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ดังนกอินทรี
โฉบลงบนเหยื่อ {9:27} ถ้าข้าพระองค์ว่า "ข้าจะลืมห่วง
ทุกข์ของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเศร้าของข้าเสีย และเบิกบาน"
{9:28} ข้าพระองค์เกิดกลัวบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์ทราบว่าจะพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพระองค์ไร
ผิด {9:29} ถ้าข้าพระองค์ชั่วข้า ข้าพระองค์ตราตรึงเปล่าๆ
ทำไม {9:30} ถ้าข้าพระองค์ชำระตัวของข้าพระองค์ด้วย
น้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำค้าง {9:31}
พระองค์ยังทรงจุ่มข้าพระองค์ลงในบ่อ แม้เสื้อผ้าของ
ข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์' {9:32} พระองค์มิใช่
มนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้คดีด้วย
กัน {9:33} ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเรา
ทั้งสองได้ {9:34} ขอให้พระองค์ทรงนำไม้เรียวไปจากข้า
เสียที และขออย่าให้ความครั่นคร้ามจากพระองค์กระทำให้

ข้ากลัวมาก {9:35} แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นเช่นนั้น"

{10:1} "จิตใจข้าเบื่อชีวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่ยับยั้ง ข้าจะพูดด้วยจิตใจขมขื่นของข้า {10:2} ข้าจะทูลพระเจ้าว่า 'ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่ในพระองค์ทรงโต้แย้งกับข้าพระองค์ {10:3} พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถ์กิจของพระองค์ และทรงโปรตแผนการของคนชั่ว {10:4} พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ {10:5} วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ {10:6} ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์ {10:7} แม้พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ {10:8} พระหัตถ์ของพระองค์ปั่นและทรงสร้างข้าพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพระองค์ {10:9} ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจดังดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับเป็นผงกลีดินอีกหรือ {10:10} พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกอย่างน้ำมัน และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ {10:11} พระองค์ทรงห่มข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสานข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น {10:12} พระองค์ทรงประสาทชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และความดูแลรักษาของพระองค์ได้สงวนจิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้ {10:13} แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่านี่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ {10:14} ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วข้าของข้าพระองค์ {10:15} ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้าพระองค์ยังผงกศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์ {10:16} ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตดุร้าย และทรงทำการมหัศจรรย์สู้ข้าพระองค์อีก {10:17} พระองค์ทรงฟื้นฟูพยานของพระองค์ปรักปรำข้าพระองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพระองค์ {10:18} ในพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์ โอ ข้าพระองค์อยากตายก่อนตาใดๆได้เห็นข้าพระองค์ {10:19} เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูก

นำจากครรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว {10:20} วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่ลำพัง เพื่อข้าพระองค์จะสิ้นใจสักหน่อย {10:21} ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช {10:22} แผ่นดินแห่งความมืดที่บดขยี้ความมืดที่เดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด"

{11:1} แล้วโสฟาร์ชาวนาอามาห์ตอบว่า {11:2} "ควรที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พูดมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ {11:3} ควรที่คำพูดมูสาของท่านทำให้คนนิ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ {11:4} เพราะท่านว่า 'หลักคำสอนของข้าบริสุทธิ์ และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า' {11:5} แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่าน {11:6} ใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์อ่อนแอเกินไป จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่าความชั่วช้าของท่านพึงได้รับ {11:7} ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยั่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ {11:8} นั้นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้ {11:9} วัดดูก็ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล {11:10} ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้ {11:11} เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ {11:12} แต่คนไร้ค่าอยากฉลาดถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกลาป่า {11:13} ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์ {11:14} ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน {11:15} แล้วแน่ละ ท่านจะเงยหน้าขึ้นโดยปราศจากตำหนิ ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว {11:16} เพราะท่านจะลิ้มความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ไหลผ่านพ้นไป {11:17} แล้วชีวิตของท่านจะสูงส่งยิ่งกว่าเวลาเที่ยงวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า {11:18} และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย {11:19} ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาขอความช่วยเหลือจากท่าน {11:20} แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมืดมัว เขาจะหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั่นเอง"

{12:1} แล้วโยบตอบว่า {12:2} "ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน {12:3} แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ {12:4} ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนตีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ {12:5} ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกสับประมาท {12:6} เต้นท์ของโจรก็มั่งคั่ง และบุคคลที่ยั่วเย้าพระเจาก็มั่งคั่ง พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา {12:7} แต่ขอถามสัตว์เดียรัจฉาน และมันจะสอนท่าน ถมณกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน {12:8} หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน {12:9} ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าจะหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น {12:10} จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง {12:11} นูตดลองถ้อยคำมิใช่หรือ และเพดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ {12:12} สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ {12:13} สติปัญญาและฤทธานภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและความเข้าใจ {12:14} ดูก่อน พระองค์ทรงฟังหลายลงและไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้ และไม่มีผู้ใดเปิดได้ {12:15} ดูก่อน พระองค์ทรงยัดน้ำไว้ และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน {12:16} พระกำลังและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลวงทั้งผู้ลวงเป็นของพระองค์ {12:17} พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวล่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่ {12:18} พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว {12:19} พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวล่อนจ้อนไป และทรงคว้าผู้มีกำลังเสีย {12:20} พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพิณิจพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ {12:21} พระองค์ทรงเหวี่ยงความเหี้ยมหยามบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้ซึ่งแรงอ่อนกำลัง {12:22} พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกลงมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมารูความสว่าง {12:23} พระองค์ทรงกระทำประชาชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้เคลบลอก {12:24} พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำให้เขาพเนจรไป

ในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง {12:25} เขาทั้งหลายคล่าอยู่ในความมืดปราศจากแสงสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโซเซอย่างคนเมา"

{13:1} "ดูก่อน ดาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว นูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว {13:2} อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน {13:3} แต่ข้าใคร่จะทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารถนาจะสู้คดีของข้ากับพระเจ้า {13:4} ส่วนท่าน ท่านฉาบเสียด้วยการมุสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ใช้ไม่ได้ {13:5} โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน {13:6} บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า {13:7} ท่านทั้งหลายจะพูดชั่วร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และพูดลวงเพื่อพระองค์หรือ {13:8} ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝ่าฝืนพระเจ้าหรือ {13:9} เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะตีแก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใด เยาะเย้ยมนุษย์หรือ {13:10} พระองค์จะทรงตำหนิท่านทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างลับๆ {13:11} ความโอ้อวดระการการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร่ำมกลัว และความครั่นคร้ามต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ {13:12} ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างขี้เถา ร่างกายของท่านเป็นแต่กายดิน {13:13} ขอนิ่งเถอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด {13:14} ทำไมนะหรือ ข้าจะจับเนื้อของข้าไว้ และเสี่ยงชีวิตของข้า {13:15} ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็ยังวางใจในพระองค์ แต่ข้าจะยังยืนยันทงทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์ {13:16} พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหนี่งชื่อใจคดจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ {13:17} ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน {13:18} ดูก่อน ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์ {13:19} ใครนะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านิ่งเสีย ข้าก็จะตาย {13:20} 'ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์ {13:21} ขอทรงหุดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความครั่นคร้ามพระองค์ทำให้ข้าพระองค์คร่ำมกลัว {13:22} ขอพระองค์ทรงเรียกเกิดแล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์ {13:23} บรรดาความชั่วช้าและความบาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์

{13:24} ทำไมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์ {13:25} พระองค์จะทรงให้ใบไม้ที่ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามฟางแห้งหรือ {13:26} เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งขมขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่นๆอยู่ {13:27} พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ชื่อไว้ และทรงเผ่าดูทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ พระองค์ทรงจารึกเครื่องหมายไว้บนฝ่าเท้าของข้าพระองค์ {13:28} มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน"

{14:1} "มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่น้อยวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ {14:2} เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก {14:3} และพระองค์ทรงลืมนพระเนตรมองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ {14:4} ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน {14:5} วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาก็อยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขาไม่ให้เขาผ่านไปได้อีก {14:6} ฉะนั้นขอทรงหันพระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเถิดพระเจ้าข้า เพื่อให้เขาขึ้นบานด้วยวันของเขาอย่างลูกจิ้ง {14:7} เพราะสำหรับต้นไม้ก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง {14:8} ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในผงคลีดิน {14:9} แต่พอได้กลิ่นไอของน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน {14:10} แต่มนุษย์ตายและล้มพังพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า {14:11} น้ำชาดจากทะเลไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไปจนใด {14:12} ฉะนั้นแหละ มนุษย์ก็นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ตื่นขึ้น และปลุกเขาก็ไม่ได้ {14:13} โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตายก็จะดี ใครจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์ {14:14} ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขามีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวันประจำการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง {14:15} พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอาลัยอาวรณ์พระหัตถกิจของพระองค์ {14:16} แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มีได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ {14:17} การละเมิดของข้าพระองค์

นั้นทรงใส่ไว้ในถุงที่ผนึกตรา และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ {14:18} แต่ภูเขาก็ตลายลงและผุพังไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน {14:19} น้ำเซาะหินไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆที่ออกขึ้นจากผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน {14:20} พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ล่องลပ်ไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย {14:21} บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติ และเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยังรู้ไม่ {14:22} เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาค่ำครวญ"

{15:1} แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า {15:2} "ควรที่คนมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลึกลับๆหรือ และบรรจูลมตะวันออกให้เต็มท้อง {15:3} ควรที่เขาจะได้แย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์ หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ {15:4} แต่ท่านกำลังขจัดความยาเกรงเสีย และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า {15:5} เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาลิ้นของคนฉลาดแกมโกง {15:6} ปากของท่านกล่าวโทษท่านเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำท่านเอง {15:7} ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนเนนเขาหรือ {15:8} ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ {15:9} ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า {15:10} ในพวกเรามีคนผมหงอกและคนสูงอายุ เกียวกว่าบิดาของท่าน {15:11} ท่านเห็นคำเล่าโลมของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลึกลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ {15:12} เหตุไฉนท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราะเหตุอะไรเล่า {15:13} คือที่ท่านหันจิตใจของท่านต่อสู้อพระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนี้ออกจากปากของท่าน {15:14} มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขาจึงชอบธรรมได้ {15:15} ดูเถิด พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ ใช่ว่า ในสายพระเนตรพระองค์ ฟาสุรรคก็ไม่สะอาด {15:16} แล้วมนุษย์ผู้มีความชั่วช้าเหมือนตม้น้ำ ก็น่าสะอิดสะเอียนและโสโครกยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด {15:17} ฟังข้าวิ ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว {15:18} สิ่งที่คุณมีปัญญาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้ปิดบังไว้ {15:19} ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างดาวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย {15:20} คนชั่วทนทุกข์ทรมาน

ตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้บีบบังคับ {15:21} สิ่งที่น่าคร่ำครวญอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลายจะมาเหนือเขาในยามมั่งคั่ง {15:22} เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยดาบ {15:23} เขาเพนเจรไปเพื่อหาอาหาร กล่าวว่า 'อยู่ที่ไหนนะ' เขาทราบอยู่ว่าวันแห่งความมืดอยู่แค่เอื้อมมือ {15:24} ความทุกข์ใจและความแสนระทมจะทำให้เขาคร่ำครวญ มันจะชนะเขา เหมือนอย่างกษัตริย์เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการศึก {15:25} เพราะเขาได้เหยียดมือของเขาออกสู่พระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้กับผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {15:26} เขาวิ่งเข้าใส่พระองค์อย่างตึงตังพร้อมกับดั่งปุมหนา {15:27} เพราะว่าเขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเอวของเขา {15:28} และได้อาศัยอยู่ในหัวเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง {15:29} เขาจะไม่มั่งมี และทรัพย์สินสมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าวของของเขาจะไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน {15:30} เขาจะหนีจากความมืดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย {15:31} อย่าให้เขาวางใจในความมอญจางลงตัวเขาเอง เพราะความมอญจางจะเป็นสิ่งตอบแทนเขา {15:32} จะชำระให้เขาเต็มก่อนเวลาของเขา และกึ่งก้านของเขาจะไม่เขียว {15:33} เขาจะเป็นประจวบเถาอ่อนที่เขาปลูกอ่อนดิบของมัน และเป็นดั่งต้นมะกอกเทศที่สลัดทั้งดอกบานของมัน {15:34} เพราะว่าที่ขุมนมของพวกหน้าชื่อใจคดนั้นจะรกร้างไป และไฟจะเผาผลาญเต็นท์แห่งสินบนเสีย {15:35} เขาทั้งหลายตั้งครรภ์ความชั่ว และตลอดความร้ายออกมา และท้องของเขาทั้งหลายตระเตรียมการล่อลวง"

{16:1} แล้วโยบตอบว่า {16:2} "ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มานานแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล้าโลมที่กวนใจ {16:3} คำลมๆแล้งๆจะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้ {16:4} ข้าก็พูดอย่างท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมายกายกองมาต่อสู้ท่านทั้งหลายได้ และสิ้นศีรษะของข้าใส่ท่าน {16:5} ข้าจะหนุนกำลังของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการเคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย {16:6} ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด {16:7} แต่นั่นแหละเดี๋ยวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรรคพวกทั้งสิ้นของข้าเลิกร้างไป {16:8} และพระองค์

ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความผ่ายผอมของข้าลุกขึ้นปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า {16:9} พระองค์ทรงฉีกข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้า ปรักภักซ์ของข้าลึงดาสู้ข้า {16:10} มีคนอำปากใส่ข้า เขาตบแถมประจานข้า เขาสูมหัวกันปรักปรำข้า {16:11} พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย {16:12} ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสะบั้น เออ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลงเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์ {16:13} นักธนูของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะลวงเปิดไตของข้าและไม่เพลามือเลย พระองค์ทรงเทน้ำดีของข้าลงบนดิน {16:14} พระองค์ทรงพังเข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิ่งเข้าใส่ข้าอย่างมนุษย์ยักษ์ {16:15} ข้าเย็บผ้ากระสอบติดหนังของข้า และทำให้เขาสัตว์ของข้าสกปรกด้วยผงคลีดิน {16:16} หน้าของข้าแดงด้วยการรำไห่ เงามัจจุราชอยู่ที่หนังตาของข้า {16:17} แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความอยู่ดีธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้ากับริสุทธ์ {16:18} โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้องของข้ามีที่หยุดพัก {16:19} ดูเถิด เดียวนี้โองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง {16:20} เพื่อนของข้าดูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเห็นตาออกถวายพระเจ้า {16:21} โอ ขอให้ผู้หนึ่งผู้ใดอ่อนวอนเพื่อมนุษย์ต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์อ่อนวอนเพื่อเพื่อนบ้านของเขา {16:22} เพราะว่าต่อไปอีกไม่กี่ปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ"

{17:1} "ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุมฝังศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว {17:2} แน่ละ คนมักเยาะเย้ยก็อยู่รอบข้านี้เอง และตาของข้าก็จ้องอยู่กับการย่ำเย้าของเขา {17:3} 'โปรดทรงวางประกันไว้สำหรับข้าพระองค์กับพระองค์ ใครอยู่ที่นั่นที่จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้ {17:4} เพราะพระองค์ทรงปิดใจของข้าทั้งหลายไว้จากความเข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา' {17:5} ผู้ที่กล่าวคำประจบประแจงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของเขาจะมัวมืดไป {17:6} พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นที่ครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนร่ำมะนา {17:7} นัยน์ตาของข้าได้มืดมัวไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเงา {17:8} คนเที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้ และคนไร้ผิดก็จะเร้าตัวขึ้นปรักปรำคนหน้าชื่อใจคด {17:9} คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และ

ผู้ที่มีมือสะอาดก็จะแข็งแรงยิ่งขึ้น {17:10} แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมาอีกซี ข้าจะไม่พบคนที่มีปัญญาสักคนในพวกท่าน {17:11} วันของข้าก็ผ่านไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น {17:12} เขาเหล่านั้นทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด {17:13} ถ้าข้ารอคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้กางที่นอนออกในความมืด {17:14} ข้าได้พูดด้วยความเบื่อหน่ายว่า 'เจ้าเป็นพ่อของข้า' และพูดกับหนอนว่า 'เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า' {17:15} แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนเล่า ส่วนความหวังของข้านั้นใครจะเห็นได้ {17:16} ความหวังนั้นจะลงไปใต้ลาลประตูดแดนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันในผงคลีดิน"

{18:1} แล้วบิลัดคนชูอาห์ตอบว่า {18:2} "ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใด จงใคร่ครวญแล้วภายหลังพวกเรา จะพูด {18:3} ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลวทรามในสายตาของท่าน {18:4} ท่านผู้ฝึกตัวของท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดินโลกถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน {18:5} เออ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก {18:6} ความสว่างในเต็นท์ของเขาจะมืด และตะเกียงของเขาจะดับพร้อมกับเขา {18:7} ก้าวอันแข็งแรงของเขาก็จะสิ้นเข้า และความคิดอ่านของเขาเองก็จะคว่ำเขาลง {18:8} เพราะเขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในข่ายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง {18:9} กับอันหนึ่งจะฉวยสันเท้าของเขาไว้ ผู้ลั่นจะมีชัยต่อเขา {18:10} มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดักเขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา {18:11} สิ่งนำหาวดเสียจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และไล่ติดสันเท้าของเขาอยู่ {18:12} กำลังของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา {18:13} มันจะกินความแข็งแรงแห่งผิวหนังของเขาเสีย แม้แต่บุตรหัวปีแห่งความตายจะกินความแข็งแรงของเขาเสีย {18:14} ความไว้วางใจของเขาจะถูกถอนออกจากเต็นท์ของเขา จะถูกนำมายังภษัตรีแห่งความนำหาวดเสีย {18:15} สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา จะมีกำมะถันเคลื่อนกลาอยู่เหนือที่อยู่ของเขา {18:16} รากของเขาจะแห้งไปข้างใต้ นั่น และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง {18:17} การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และเขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน {18:18} เขาจะถูกผลักไสจากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก {18:19} เขาจะไม่มีลูกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และจะไม่มีใครเหลืออยู่

ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่ {18:20} ผู้ที่มาภายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หาวดกลัวด้วย {18:21} แน่ะ ที่อยู่ของคนชั่วเป็นอย่างนี้แหละ และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ"

{19:1} แล้วโยบตอบว่า {19:2} "ท่านทั้งหลายจะทรมาณจิตใจข้านานสักเท่าใด ทั้งหุบข้าเป็นชิ้นๆด้วยถ้อยคำ {19:3} ท่านทั้งหลายพูดสบประมาทข้าสิบหนแล้ว และที่ทำตัวเป็นคนแปลกหน้าต่อข้านี้ท่านก็ไม่อายเลย {19:4} ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า {19:5} ถ้าท่านทั้งหลายจะผยองเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า {19:6} จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคว่ำข้าลงแล้ว และได้ทรงเอาตาข่ายของพระองค์ล้อมข้าไว้ {19:7} ดูกูเกิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน {19:8} พระองค์ทรงก่อกำแพงกันทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป {19:9} พระองค์ทรงปลดสงราศีของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า {19:10} พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ้นไป พระองค์ทรงทิ้งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถ่อนต้นไม้ {19:11} พระพิโรธของพระองค์พลุ่งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่าเป็นปรปักษ์ของพระองค์ {19:12} กองทหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อมเต็นท์ของข้า {19:13} พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย {19:14} ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ลืมหินแล้ว {19:15} คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างด้าว ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา {19:16} ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเขาด้วยปากของข้า {19:17} ลมหายใจข้าเป็นที่ขะแยงแก่ภรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ่อนนอนเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง {19:18} แม้เด็กๆดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า {19:19} สหายสนิททั้งสิบของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้ข้า {19:20} กระดูกของข้าเกาะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด {19:21} โอ ท่านสหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า {19:22} ทำไมท่านทั้งหลายจึงข่มเหงข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พ้อใจกับเนื้อของข้า {19:23} โอ ข้าอยากให้อถ้อยคำของข้าได้ถูกบันทึกไว้ โอ ข้าอยากให้อจารึกไว้ในหนังสือ {19:24} ข้าอยากให้อสลักไว้ในศิลาเป็นนิรันดร์ ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว {19:25} แต่

ส่วนข้า ข้าทราบว่ พระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก {19:26} และหลังจากตัวหนอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า {19:27} ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็ถูกเผาผลาญ {19:28} แต่ท่านทั้งหลายควรว่า ‘ทำไมพวกเราชมเชยท่าน เมื่อรากของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา’ {19:29} จงกลัวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีกาพิพากษา"

{20:1} แล้วโสฟาร์ชาวบาบิโลนตอบว่า {20:2} "เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน {20:3} ข้าได้ฟังคำเตือนที่สับประมาทแล้ว เพราะเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้าจึงต้องตอบ {20:4} ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มา ตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่ {20:5} เสียประโยชน์ของคนชั่วนั้นสั้น และความขึ้นบานของคนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว {20:6} แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ {20:7} เขาจะพินาศเป็นนิตย์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่ ‘เขาอยู่ที่ไหน’ {20:8} เขาจะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาจะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน {20:9} นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาจะไม่เห็นเขาอีก หรือที่ของเขาจะไม่เห็นเขาอีกเลย {20:10} ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่โปรดปรานของคนยากจน และมือของเขาจะคืนทรัพย์สินสมบัติของเขา {20:11} กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาปของคนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขาในผงคลิน {20:12} แม้ว่าความชั่วจะหวานอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา {20:13} แม้เขาไม่อยากจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่อมไว้ในปากของเขา {20:14} อาหารของเขาเปลี่ยนแปลงในท้องของเขา เหมือนพิษของงูเห่าในตัวเขา {20:15} เขากลิ่นทรัพย์สินสมบัติลงไป แต่จะอาเจียนมันออกมาอีก พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา {20:16} เขาจะดูดพิษของงูเห่า ลิ้นของงูร้ายจะฆ่าเขา {20:17} เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำลำธาร หรือน้ำเอ่อล้น คือลำธารที่มีน้ำผึ้งและเนยข้นไหลอยู่ {20:18} เขาจะกินผลงานของเขา และจะไม่กลืนกินเสีย เขาได้กำไรเท่าไร เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ความขึ้นบานในสิ่งนั้นเลย {20:19} เพราะเขาได้ขยี้และทอดทิ้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง {20:20} แน่นอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย {20:21} อาหารของเขาจะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สินสมบัติ

ของเขา {20:22} ในขณะที่เขาอืมนำสำราญ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคนชั่วทั้งปวงจะมายังเขา {20:23} เมื่อกำลังจะเต็มท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา และหลังลงมานเขาเมื่อเขาได้รับประทานอาหารอยู่ {20:24} เขาจะลี้จากอาวุธเหล็ก คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ {20:25} เขาถึงมันนอก และมันออกมาจากร่างกายของเขา เออ กระบี่อันยาววับออกมาจากน้ำดีของเขา ความน่าหวาดเสียวมายังเขา {20:26} ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ {20:27} ฟ้าสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นปรักปรำเขา {20:28} ผลกำไรแห่งครว้เรือนของเขาจะถูกนำไปเสีย ทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า {20:29} นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา"

{21:1} แล้วโยบตอบว่า {21:2} "ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ปลอบใจท่าน {21:3} ขออดทนหน่อยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต้อไปเถอะ {21:4} ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมใจข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์ {21:5} มองดูข้าสิ และจงตกตะลึงเถิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน {21:6} เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสั่นสะท้านก็จับเนื้อของข้า {21:7} ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น {21:8} เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของเขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา {21:9} เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่เรียวของพระเจ้ายกก็ไม่อยู่บนเขา {21:10} วัวผู้ของเขาเกิดพันธุ์ ไม่มีขาด วัวเมียของเขาตกลูก และไม่มีแท้ง {21:11} เขาส่งเด็กๆออกไปอยู่อย่างฝูงแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เดินร่า {21:12} เขาหยิบเอารำมะนาและพิณเขาคู่ และเปรมปรีดีตามเสียงขลุ่ย {21:13} ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว {21:14} เขาจึงทูลพระเจ้าว่ ‘ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน {21:15} องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเราอธิษฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไร’ {21:16} ดูเถิด ความจำเริญของเขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า {21:17} ตะเกียงของคนชั่วดับบ่ยเท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขาบ่ยเท่าใด พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์ {21:18} เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และ

เป็นเหมือนเกลบที่พายุพัดไป {21:19} พระเจ้าทรงสะสมความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ พระองค์ทรงตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะทราบ {21:20} นัยน์ตาของเขาจะเห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มพระพิโรธขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {21:21} เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องวงศ์วานที่ตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดกลางคืนเสียแล้ว {21:22} มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แก่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาผู้สูงศักดิ์ {21:23} คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น {21:24} ถึงกายของเขาเต็มด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขาที่ชุ่มด้วยไขกระดูก {21:25} อีกคนหนึ่งตายด้วยไขหมื่น ไม่เคยได้ชิมของดี {21:26} เขาทั้งสองนอนลงในผงคลีดินเหมือนกัน และตัวนอนก็คลุมเขาทั้งสองไว้ {21:27} ดูเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบายของท่านที่จะทำผิดต่อข้า {21:28} เพราะท่านว่า 'วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เต้นที่ซึ่งคนชั่วอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน' {21:29} ท่านมิได้ถามนักท่องเที่ยวนะ และท่านไม่ได้รับสักขีพยานของเขาหรือ {21:30} ว่าคนชั่วได้สงวนไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ {21:31} ใครแจ้งวิธีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้ใดสอนเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ {21:32} แม้กระนั้นเขาจะถูกหามไปยังหลุมศพ และจะยังอยู่ในอุโมงค์ {21:33} สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขาก็เบาสบาย คนทั้งปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้างหน้าก็นับไม่ถ้วน {21:34} แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโลมใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า คำตอบของท่านไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมุสา"

{22:1} แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า {22:2} "คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ แน่ละ ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่างหาก {22:3} ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นที่พักพิงพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอบคอบจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์ {22:4} พระองค์จะทรงติเตียนท่านเพราะยาเกรงหรือ พระองค์จะทรงรู้ความกับท่านหรือ {22:5} ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิใช่หรือ {22:6} เพราะท่านยึดของประกันไปจากพี่น้องเปล่าๆ และริบเสื้อผ้าของคนที่ยากจน {22:7} ท่านมิได้ให้น้ำแก่คนอดโรยดื่ม และท่านห่มเหงเหยี่ยวชนมบ่งไว้มิให้คนที่หิว {22:8} คนที่มีอำนาจใหญ่โตย่อมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มืมน้ำมีตาได้เข้าอาศัยอยู่ {22:9} ท่านไล่หญิงม่ายออกไปมือเปล่า และแขนของลูกกำพร้าพ้อก็หัก {22:10} เพราะฉะนั้นกับดักอยู่

รอบท่าน และความสยดสยองอันน่าพลันก็ท่วมทับท่าน {22:11} หรือความมิดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้ {22:12} พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดาวที่สูงที่สุดเกิด มันสูงจริงๆ {22:13} เพราะฉะนั้นท่านว่า 'พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะลุมะมิดที่บิไปพิพากษาได้หรือ {22:14} เมฆที่คลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า' {22:15} ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น {22:16} ผู้ถูกฉวยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของเขาถูกไหลล้นไปด้วยน้ำท่วม {22:17} ผู้ทูลพระเจ้าว่า 'ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย' และ 'องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้' {22:18} แต่พระองค์ทรงให้เรือนของเขาเต็มไปด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า {22:19} คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้ผิดหัวเราะเยาะ {22:20} ในขณะที่ทรัพย์สมบัติของเราไม่ถูกตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้นไฟก็เผาเสีย {22:21} จงปรองดองกับพระเจ้าและอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน {22:22} ขอจงรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของท่าน {22:23} ถ้าท่านกลับมายังองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วช้าให้ไกลจากเต็นท์ของท่าน {22:24} ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงคลีดิน และทองคำเมืองโอฟีร์ไว้เหมือนหินในลำธาร {22:25} และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย {22:26} แล้วท่านจะปิดยีนดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า {22:27} ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำปฏิญาณของท่าน {22:28} ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน {22:29} เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า 'มีการทรงช่วยยกชูขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนล่อลวงใจให้รอด' {22:30} พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความสะอาดแห่งมือของท่าน"

{23:1} แล้วโยบตอบว่า {23:2} "คำร้องทุกข์ของข้าก็ขมขื่นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกทุบตีก็หนักกว่าการร้องครางของข้า {23:3} โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์ {23:4} ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพักตร์พระองค์ และบรรจข้อโต้แย้งให้เต็มปากข้า {23:5} ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า {23:6} พระองค์จะทรง

โต้แย้งกับข้าด้วยฤทธาณาภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือเปล่าล่ะ พระองค์จะทรงให้กำลังแก่ข้า {23:7} ณ ที่นั้นคนเพียงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิรันดร์ {23:8} ดูเถิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์ {23:9} ข้างซ้ายมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวามือพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ {23:10} ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ {23:11} เท้าของข้าติดรอยพระบาทของพระองค์ แน่น ข้าตามมรรคาของพระองค์ และมีได้หันไปข้างๆเลย {23:12} ข้ามิได้พรางไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าตีราคาพระวจนะแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ สูงกว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า {23:13} แต่พระองค์ทรงฝันแปรมิได้ และผู้ใดจะหันพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น {23:14} เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ ข้านั้นครบถ้วน และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระตำริของพระองค์ {23:15} เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทกสะท้านต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อข้าตริตรอง ข้าก็ครั่นคร้ามต่อพระองค์ {23:16} พระเจ้าทรงกระทำหัวใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้ข้าสะทกสะท้าน {23:17} เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมิดมาถึง และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมิดทึบไว้จากหน้าข้า"

{24:1} "เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์ {24:2} มีคนที่ย้ายหลักเขต เขายึดฝูงแพะแกะพาไปเลี้ยง {24:3} เขาไล่ต้อนลาของคนกำพร้าออกไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไปเป็นประกัน {24:4} เขาผลักคนขัดสนออกนอกถนน คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกต่างก็ซ่อนตัวหมด {24:5} ดูเถิด ดังลาป่าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานพยายามหาอาหาร ถิ่นแห่งเลี้ยงให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขา {24:6} เขาทั้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่ในทุ่ง และเขาเล็มสวนองุ่นของคนชั่ว {24:7} เขาทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว {24:8} เขาเปียกฝนแห่งภูเขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง {24:9} มีผู้ฉวยเด็กกำพร้าออกไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน {24:10} เขาทั้งหลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบกฟ่อนข้าวไปจากคนที่หิว {24:11} เขาทำน้ำมันอยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเขา เขาย่ำอยู่ที่บ่อย่ำ

องุ่น แต่เขาต้องทนความกระหาย {24:12} คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจของคนบาปเจ็บรื้อขอ แต่พระเจ้ามิได้สนพระทัยในความโง่เขลาของเขา {24:13} เขาอยู่ในพวกที่กบฏต่อความสว่าง ที่ไม่คุ้นเคยกับทางของความสว่างนั้น และมีได้อยู่ในทางของความสว่างนั้น {24:14} ฆาตกรลุกขึ้นมาแต่เช้าตรู่ เขาฆ่าคนยากจนและคนขัดสน และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนขโมย {24:15} ตาของผู้ล่องประเวณีคอยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า 'ไม่มีตาใดจะเห็นข้า' และเขาก็ปลอมหน้าของเขา {24:16} ในยามมืดเขาซุกเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน เขาไม่รู้จักความสว่าง {24:17} เพราะเงามัจจุราชเป็นเหมือนเวลาเช้าแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็เป็นความสยดสยองของเงามัจจุราช {24:18} เขารวดเร็วดุจดั่งน้ำมากหลาย ส่วนแบ่งของเขาถูกสาปในแผ่นดิน เขาไม่หันหน้าไปสู่สวนองุ่นของเขา {24:19} ความแห้งแล้งและความร้อนฉาวเอนำหิมะไปฉ่นใด แดนคนตายก็ฉวยเอาผู้กระทำบาปไปฉ่นนั้น {24:20} ครรภ์จะลืมหูลูก ตัวหนอนจะกินเขาอย่างอร่อย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป ความชั่วจะหักลงเหมือนต้นไม้ {24:21} เขารีดเอาจากหญิงหมั้นที่ไม่มีลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย {24:22} เขาได้ทำลายคนที่กำลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้วไม่มีใครมันใจเรื่องชีวิตของตน {24:23} พระเจ้าทรงประจานความพลอดภัยให้เขา และเขาก็พึงอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา {24:24} เขาทั้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่นๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว {24:25} แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามุสา และสำแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไร้สาระ"

{25:1} แล้วบิลดัดคนซุอาห์ตอบว่า {25:2} "พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบครองและทรงให้ยาเกรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์เบื้องสูงของพระองค์ {25:3} กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง {25:4} แล้วมนุษย์จะชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร {25:5} ดูเถิด ถึงแม้ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุขใส และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์ {25:6} มนุษย์จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวดักแด้ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัวหนอน"

{26:1} แล้วโยบตอบว่า {26:2} "ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลัง มากจริงหนอ ท่านได้ช่วยแขนที่ไม่มีแรงแล้วหนอ {26:3}

ท่านให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีความรอบรู้ และได้ให้ความรู้มากที่สัมฤทธิ์ผล จริงหนอ {26:4} ท่านเปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญาณของใครได้ออกมาจากท่าน {26:5} ชาวแดนคนตายเบื่องล้งสะทสะถ่านได้น้ำและชาวเมืองนั้น {26:6} นรกเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และแดนพินาศไม่มีผ้าห่ม {26:7} พระองค์ทรงคลี่ทางเหนือออกคลุมที่เว้งร้าง และแขวนโลกไว้เหนือที่ว่างเปล่า {26:8} พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆทับของพระองค์ และเมฆนั้นก็มิขาดวินไป {26:9} พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และคลี่เมฆของพระองค์ออกคลุมมันไว้ {26:10} พระองค์ทรงขีดปริณิธลไ้บนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด {26:11} เสาฟ้าก็หวั่นไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงชนาบ {26:12} พระองค์ทรงแยกทะเลด้วยอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจงหองด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์ {26:13} พระองค์ทรงตกแต่งฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพญานาคที่ขด {26:14} ดุเถิด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจผิวดินของพระองค์ เราได้ยิถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ ใครจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกรของพระองค์ได้"

{27:1} และโยบได้กล่าวกลอนภาษิตของตนอีกว่า {27:2} "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าไปเสีย และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือผู้ทรงทำใจข้าให้ขมขึ้น {27:3} เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบไ้ และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบไ้ {27:4} ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง {27:5} ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย {27:6} ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มั่นไม่ยอมปล่อยให้จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า {27:7} ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าเป็นเหมือนคนอธรรม

{27:8} เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหน้าซื่อใจคด แม้ว่าเขาได้ทำไ้แล้ว เมื่อพระเจ้าทรงเอาชีวิตของเขาไป {27:9} พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขาหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา {27:10} เขาจะปิตินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ {27:11} ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {27:12} ดุเถิด ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหล

สิ้นเชิงทีเดียวเล่า {27:13} ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {27:14} ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกดาบ และลูกหลานของเขาก็หาไม่พอกิน {27:15} คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาฆ่าทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ {27:16} ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มากอย่างผงคลีดิน และกองเสื้อผ้าไว้ดังดินเหนียว {27:17} เขาจะกองไว้ก็ไ้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้ผิดจะแบ่งเงินกัน {27:18} เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง {27:19} คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ เขาลิมาตาของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว {27:20} ความสยดสยองท่วมเขาเหมือนน้ำมากหลายในกลางคืนพายุหอบเขาไป {27:21} ลมตะวันออกหอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุฝนก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา {27:22} พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปราณี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์ {27:23} คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา"

{28:1} "แน่ละ ต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เขาถลุง {28:2} เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองเหลืองจากแร่ดิบ {28:3} มนุษย์ก่าคัดความมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดริ่มและเงามัจจุราช {28:4} เขาขุดปล่องไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสำญรไปมาลิ้มเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมาไกลจากฝูงคน {28:5} ฝ่ายแผ่นดินนั้นมิอาหรรออกมา แต่ภายใต้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้ {28:6} ก้อนหินของที่นั้นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และมันมีผงทองคำ {28:7} ทางนั้นไม่มีเหยี่ยวรู้ และไม่มิตาเหยี่ยวดำมองเห็น {28:8} ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั้น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั้น {28:9} คนยืนมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก {28:10} เขาขุดลารางไว้ในหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง {28:11} เขากันตาน้ำไว้ เพื่อมิให้มันน้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ้ง {28:12} แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน {28:13} มนุษย์ไม่รู้จักค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ {28:14} บาดาลพูดว่า 'ที่ข้าไม่มี' และทะเลกล่าวว่า 'ไม่อยู่กับข้า' {28:15} จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้ {28:16} จะตีราคาเป็นทองคำโอไฟร์ก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ไม่ได้ {28:17} จะเทียบเท่าทองคำและแก้วพลีก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้ {28:18} อย่าเอ่ยถึงหินปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่า

มูกดา {28:19} บุษราคัมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ {28:20} ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน {28:21} เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ {28:22} แดนพิณาศและมัจจุรากล่าวว่า 'เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา' {28:23} พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย {28:24} เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์ {28:25} ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดหน้าหนักให้แก่ลม และทรงกะน้ำด้วยเครื่องตวง {28:26} เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า {28:27} แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย {28:28} และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า 'ดูเถิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั้นแหละคือพระปัญญา และที่ซ่อนพ้นจากความชั่ว คือความเข้าใจ'"

{29:1} แล้วโยบก็กล่าวกลอนภาษิตของท่านอีกว่า {29:2} "โอ ข้าอยากจะทำอย่างแต่ละเดือนที่ผ่านมาไป อย่างในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า {29:3} เมื่อประทับของพระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์ {29:4} อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอยู่ เมื่อความลึกลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเต็นท์ของข้า {29:5} เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลานห้อมล้อมข้า {29:6} เมื่อข้าล้างย่างเท้าของข้าด้วยเนยข้น และก้อนหินเทศรน้ำมันออกให้ข้า {29:7} เมื่อข้าออกมายังประตูเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่งของข้าที่ถนน {29:8} คนหนุ่มๆ เห็นข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขึ้นยืน {29:9} เจ้านายหยุดพูด เขามือปิดปากของตนไว้ {29:10} เสียงของขุนนางก็สงบลง และคลื่นของเขาก็เกาะติดเพดานปาก {29:11} เมื่อหูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า {29:12} เพราะข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้ช่วย และเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์เขา {29:13} พรของคนที่จวนพิณาศก็มาถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน {29:14} ข้าสวมความชอบธรรม และมันก็ห่อหุ้มข้าไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ {29:15} ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย {29:16} ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก {29:17} ข้าหักขากระดูกของคนชั่ว และได้ดึงเอาเหยื่อจากฟันของเขา {29:18} แล้วข้า

คิดว่า 'ข้าจะตายในวังของข้า และข้าจะทวีวันเวลาของข้าอย่างทราย {29:19} รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มีน้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน {29:20} สง่าราศีของข้าสถิตขึ้นอยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในมือข้า' {29:21} คนทั้งหลายเงืงูฟังข้าและคอยอยู่ และเงียบอยู่ฟังคำปรึกษาของข้า {29:22} หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา {29:23} เขาคอยข้าเหมือนคอยฝน เขาอ้าปากของเขาเหมือนอย่างรอรับน้ำฝน ชุกปลายฤดู {29:24} ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่ยอมเชื่อ และสีหน้าอันม่วงสៃของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง {29:25} ข้าเลือกทางให้เขา และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่ปละโยนคนที่คร่ำครวญ"

{30:1} "แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียดหยามพ่อของเขา ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า {30:2} ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของเขาทั้งหลาย คือของคนที่เรียวแรงเขาหมดไปแล้ว {30:3} เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพวกเขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขาหนีไปย่งถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า {30:4} เขาเก็บผักชะครามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอารากต้นไม้จำพวกสนจูนิเปอร์มาเป็นอาหาร {30:5} เขาถูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตามโจร) {30:6} ฉะนั้น เขาต้องพักอยู่ที่ล้าละหนาน ในโพรงดินและซอกหิน {30:7} เขาร้องอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้ต้นตำแย {30:8} เขาเป็นลูกของคนถ่อย เออ เป็นลูกของคนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน {30:9} และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออ ข้าเป็นที่ครหาของเขา {30:10} เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเหินห่างจากข้า เขาไม่รับรองที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า {30:11} เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ เขาทั้งหลายก็เหวี่ยงความยิ่งคิดเสียต่อหน้าข้า {30:12} คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาผลักต้นเท้าของข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่งความพิณาศไว้ต่อสู้อยู่ {30:13} เขาฟังทางเดินของข้า เขาเสริมภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยเขาไว้เลย {30:14} เขามาหาข้าอย่างกับน้ำที่ทะลักเข้ามาอย่างเต็มที่ เขากลึงตัวเขามาหาข้าท่ามกลางซากปรักหักพัง {30:15} ความสยดสยองต่างๆ หันมาใส่ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลุ่มตาม และความเจริญรุ่งเรืองของข้าสูญไปเสียอย่างเมฆ {30:16} บัดนี้จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึดตัวข้าไว้ {30:17} กลางคืนกระดุกข้าทะลุ

ไป และความเจ็บปวดที่แทะขำนั้นไม่หยุดพักเลย {30:18} เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อรัดข้า {30:19} พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผงคลีและขี้เถ้า {30:20} ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์หาทรงสดับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และพระองค์หาทรงมองไม่ {30:21} พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์ {30:22} พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้าพระองค์ซีลม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป {30:23} ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่ที่กำหนดของคนเป็นทั้งปวง {30:24} ถึงกระนั้นเขาจะไม่ยื่นมือของเขาออกช่วยคนในแดนคนตาย ถึงแม้ว่าพวกเขาร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเขา {30:25} ข้ามิได้ร้องไห้เพื่อผู้ที่วันเวลาของเขายากเย็นหรือ จิตใจของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ {30:26} แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความมืดก็มาถึง {30:27} จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์ใจมาพบข้า {30:28} ข้าได้ไว้ทุกข์ มิใช่ด้วยแดด ข้ายืนขึ้นในที่ชุมนุมชน และร้องขอความช่วยเหลือ {30:29} ข้าเป็นพี่น้องกับมึงกร และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว {30:30} ผิวหนังของข้าดำ กระดูกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้ {30:31} เพราะฉะนั้นเสียงพิณเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียงโหยไห้ และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็นเสียงของผู้ที่ร้องไห้"

{31:1} "ข้าได้ทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร {31:2} อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง {31:3} มิใช่ยกย่นตราสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วช้าดอกหรือ {31:4} พระองค์มิทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝ่าเท้าของข้าดอกหรือ {31:5} ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าแรงไปสู่ความหลอกลวง {31:6} ก็ขอให้เอาข้าซึ่งด้วยตราฐูเที่ยงตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความซื่อสัตย์ของข้า {31:7} ถ้าอย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และจิตใจของข้าดำเนินตามนัยน์ตาของข้า และถ้าความด่างพร้อยใดๆ เกาะติดมือข้า {31:8} ก็ขอให้ข้าหว่าน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งที่ยกขึ้นเพื่อข้าถูกถอนรากเอาไป {31:9} ถ้าใจของข้าถูกล่อลวงไปหาผู้หญิง และข้าได้ชุมนุมอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า {31:10} แล้วก็ขอให้ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คนอื่นโน้มทับนาง {31:11} เพราะนั้น

เป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ {31:12} เพราะนั้นจะเป็นไฟผลาญให้ไปถึงแดนพิณาส และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า {31:13} ถ้าข้าถูกเรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อนำมาร้องทุกข์ต่อข้า {31:14} เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร {31:15} พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ มิใช่พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์ {31:16} ถ้าข้าได้หน่วงเหนี่ยวสิ่งใดๆ ที่คนยากจนอยากได้ หรือได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า {31:17} หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าพ่อแม่ไม่ได้รับประทานอาหารนั้นด้วย {31:18} (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นกับข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้แนะนำเธอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า) {31:19} ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพิณาสเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย {31:20} ถ้าบ้านเอวของเขามิได้วยพรแก่ข้า และถ้าเขามิได้อบอุ่นด้วยขนแกะของข้า {31:21} ถ้าข้ายกมือขึ้นแต่ต้องคนกำพร้าพ่อแม่เพราะข้าเห็นความสนับสนุนที่ประตูเมือง {31:22} แล้วก็ให้กระดุกไปปลาร้าหลุดจากบ่าของข้า และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเถิด {31:23} เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า และด้วยเหตุความโอา้อาตระการของพระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้ {31:24} ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไวใจหรือพูดกับทองคำเนื้อดีว่า 'ท่านเป็นที่วางใจของข้า' {31:25} ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มากมา {31:26} หรือข้าเฟื่องดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไปอย่างสง่า {31:27} และจิตใจของข้าถูกล่อลวงอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจูบมือของข้า {31:28} นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเบื้องบน {31:29} ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เมื่อผู้ที่เกลียดชังข้านั้นพิณาส หรือเริงโลดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา {31:30} ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบาปไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง {31:31} ถ้าคนแห่งเต็นท์ของข้ามิได้กล่าวว่า 'โอ ยังมีใครที่โหดที่กินเนื้อของนายไม่อิ่ม' {31:32} คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง {31:33} ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า {31:34} เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างๆ จะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่ออกไปพ้นประตูบ้าน {31:35} โอ ข้าอยากให้อีกคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ ขอองค์ผู้ทรงมหิทธิ

ฤทธิ์ตอบข้า ข้าอยากได้คำสำนวนฟ้องข้าซึ่งคู่ความเขียนขึ้น {31:36} ข้าจะใส่บาแบ่งไปแน่ทีเดียว ข้าจะมัดมันไว้ต่าง มงกุฎ {31:37} ข้าจะแจ้งจำนวนฝีเท้าของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นเจ้านาย {31:38} ถ้าที่ดิน ของข้าร้องกล่าวโทษข้า และร้องไถในนั้นร้องให้ด้วยกัน {31:39} ถ้าข้ากินผลิตผลของมันด้วยมิได้เสียเงิน และ กระทำให้เจ้าของที่ดินเดิมนั้นเสียชีวิต {31:40} ก็ขอให้มิ ตันผักหนามออกแทนข้าวาลี และหญ้าสาบแรังแทนข้าว บาร์เลย์" จบถ้อยคำของโยบ

{32:1} ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบ ชอบธรรมในสายตาของตนเอง {32:2} แล้วเอลีชู บุตรชาย บาราเคล คนบูธิ ครอบครัวราม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะ ท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช่พระเจ้าไม่ {32:3} เขาโกรธ สหายสามคนของโยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ หนึ่งที่เขาหาว่าโยบผิด {32:4} ฝ่ายเอลีชูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก่กว่าตน {32:5} และเมื่อเอลีชูเห็นว่าไม่มี คำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ {32:6} และเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนบูธิ กล่าวว่า "ข้าพเจ้ายัง เย่าวัย และท่านสูงอายุแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัว ที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน {32:7} ข้าพเจ้า ว่า 'ขอให้วัยพูดเถิด และให้ปีหลายปีสอนสติปัญญา' {32:8} แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การคล้อยจากองค์ผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ {32:9} ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้น ที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุเข้าใจความยุติธรรม {32:10} เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า 'ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้า กล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย' {32:11} ดูเถิด ข้าพเจ้า ได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเงี่ยหูฟังเหตุผลของ ท่านขณะที่ท่านค้นหาวางจะพูดว่าอะไร {32:12} เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควร แก่โยบ ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้ {32:13} อย่าเพ้อพูดนะว่า 'เราได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรง ผลักเขาลงแล้ว มีโซ่มนุษย์' {32:14} เขามิได้ฟังเสียงถ้อยคำ ของเขาใส่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วย คำพูดของท่าน {32:15} เขาทั้งหลายก็ตกตะลึง เขาไม่ตอบ อีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว {32:16} และข้าพเจ้า จะคอยหรือ (เพราะเขาทั้งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก) {32:17} ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะให้คำตอบ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย {32:18} เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัว จิตใจภายในข้าพเจ้า บังคับข้าพเจ้าอยู่' {32:19} ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือน เหล้าองุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนถุงหนังเหล้าองุ่นใหม่

จะระเบิดอยู่รอมร่อแล้ว {32:20} ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้ ความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ {32:21} ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสอ พลต่อผู้ใด {32:22} เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้า ทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ ช้า"

{33:1} "ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอฟังคำของ ข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสี่ของข้าพเจ้า {33:2} ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อ้าปาก ลิ้นภายในปากของข้าพเจ้าก็พูด {33:3} ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยงธรรมแห่ง จิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะกล่าวความรู้อย่างจริงใจ {33:4} พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และ ลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า {33:5} ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบชี้ จงลำดับถ้อยคำของ ท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เชิญเถิด {33:6} ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้น มาจากดินด้วยเหมือนกัน {33:7} ดูเถิด อย่าให้ความกลัว ข้าพเจ้ากระทำให้ท่านตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนี กะไป {33:8} แน่ะ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้า ได้ยินเสียงถ้อยคำของท่านว่า {33:9} 'ข้าพเจ้าสะอาด ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ ไม่มีความชั่วช้าใน ข้าพเจ้าเลย {33:10} ดูเถิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์ {33:11} พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่โซ่ไว้ และทรงผูก หางของข้าพเจ้าทั้งสี่' {33:12} ดูเถิด ในเรื่องนี้ท่านไม่ ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์ {33:13} ทำไมท่านจึงโต้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย {33:14} เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่ หยั่งรู้ได้ {33:15} ในความฝัน ในนิมิตกลางคืนเมื่อคน หลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา {33:16} แล้วพระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตรา คำสั่งสอนของเขาไว้ {33:17} เพื่อว่าพระองค์จะได้หันให้ มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา และตัดความเย่อหยิ่งออก เสียจากมนุษย์ {33:18} พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญาณ ของเขาไว้จากปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้จาก การที่จะพินาศด้วยดาบ {33:19} มนุษย์ยังถูกตีสอนด้วย ความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วย และด้วยความเจ็บปวด อย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา {33:20} ชีวิตของเขาจึง ได้เบื่้อาหาร และจิตใจจึงได้เบื่้อาหารโอชะ {33:21} เนื้อ ของเขาทรุดโทรมไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่ง

และไม่เห็นนั้นก็โผล่ออกมา {33:22} เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตายมา {33:23} ถ้ามีผู้ส่งชาวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นล่ามหนึ่งในพันเพื่อแลกแลกมนุษย์ว่าอะไรถูกเพื่อเขา {33:24} และผู้ส่งชาวนั้นกรณาเขา ทูลว่า 'ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว {33:25} เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม' {33:26} เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม {33:27} พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า 'ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า' {33:28} พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง {33:29} ดูกิจ พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง {33:30} เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแก่ผู้ทรงมีชีวิต {33:31} โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงียบ และข้าพเจ้าจะพูด {33:32} ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถอะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน {33:33} ถ้าหากไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอเงียบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน"

{34:1} เอลีชูพูดต่อไปว่า {34:2} "โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเงียบฟังข้าพเจ้า {34:3} เพราะหูก็ลงชิมถ้อยคำอย่างกับเพดานปากชิมอาหาร {34:4} ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าอะไรดี {34:5} เพราะโยบกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย' {34:6} ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมูสาถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม แผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย {34:7} ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้ที่มีความเหี้ยมดงามเหมือนดื่มน้ำ {34:8} ผู้เข้าสู่คัมภีร์กับคนกระทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว {34:9} เพราะท่านได้กล่าวว่า 'ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขาจะปิตินดีในพระเจ้า' {34:10} เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำ ความชั่วช้า {34:11} เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำของเขา {34:12} แน่หนอนทีเดียว พระเจ้าจะไม่

ทรงกระทำชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม {34:13} ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์ {34:14} ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์ และทรงรวบรวมวิญญาณและลมปราณของเขากลับมาสู่พระองค์ {34:15} เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน {34:16} ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า {34:17} ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ {34:18} เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่กษัตริย์ว่า 'ท่านผู้ชั่วร้าย' และแก่เจ้านายว่า 'ท่านทั้งหลายผู้ธรรม' {34:19} ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ {34:20} สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็ตาย เวลาเที่ยงคืนประชาชนตัวสั่นและตายไป และผู้มีอานุภาพก็ถูกเอาไปเสียมิได้ด้วยมือมนุษย์ {34:21} เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นอย่างเท่าเทียมกัน {34:22} ไม่มีที่มืดครึ้มหรือเงามัจจุราซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้ {34:23} เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เขาฝ่าพระเจ้ารับการพิพากษา {34:24} พระองค์ทรงทบทวนผู้มีอานุภาพเป็นชั้นๆโดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน {34:25} เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงว่าเขาเสียในกลางคืน เขาก็هلكไป {34:26} พระองค์ทรงตีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น {34:27} เพราะว่าเขาทั้งหลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือมรรคาของพระองค์แต่อย่างใดเลย {34:28} เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ {34:29} เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ ไม่ว่าจะทำแก่ประชาชาติหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน {34:30} เพื่อว่าคนหนาซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครองและเขาจะไม่วางกับดักประชาชน {34:31} เพราะเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า 'ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก {34:32} ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก' {34:33} การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช้

ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเกิด {34:34} จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาด ฟังข้าพเจ้า {34:35} โยบพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำของ เขาปราศจากสติปัญญา {34:36} ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบ ถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขตอบเหมือนอย่างคน ชั่ว {34:37} เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขา ตบมือเย้ยอยู่ท่ามกลางเรา และทวีถ้อยคำของเขากล่าวร้าย พระเจ้า"

{35:1} เอลีชูพูดต่อไปว่า {35:2} "ท่านคิดว่า นียูติธรรม หรือ ท่านพูดหรือว่า 'ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่า ของพระเจ้า' {35:3} ที่ท่านถามว่า 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์ อะไร' และ 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้าข้าพเจ้าได้รับการ ชำระจากบาปของข้าพเจ้า' {35:4} ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับ มิตรสหายของท่านด้วย {35:5} จงมองดูท้องฟ้าเกิด ดูเมฆ ซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน {35:6} ถ้าท่านทำบาป ท่านจะได้อะไร ที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์ {35:7} ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแด่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจาก มือของท่าน {35:8} ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คน อย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่ บุตรมนุษย์ {35:9} เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกข์ เขาร้องขอความช่วยเหลือ เนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ {35:10} แต่ไม่มีสักคนพูด ว่า 'พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลา กลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน {35:11} ผู้ทรงสอนเรามากกว่า สอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราฉลาดกว่า นกในฟ้าอากาศ' {35:12} เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั้น แต่ไม่มี ผู้ใดตอบเขา เหตุความเย่อหยิ่งของคนชั่ว {35:13} และ พระเจ้ามิได้ฟังสิ่งไรสาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็ได้ ทรงนับถือเสียงนั้น {35:14} ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็น พระองค์ แต่ดินนั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฉะนั้นท่าน จงวางใจในพระองค์อยู่ {35:15} บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สนพระทัย การละเมิดเสียมากมาย {35:16} เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปาก พูดคำลมๆแล้งๆ และทวีคำพูดโดยปราศจากความรู้"

{36:1} และเอลีชูพูดต่อไปด้วยว่า {36:2} "ขอทนอยู่ กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่าน เพราะ ข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก {36:3} ข้าพเจ้าจะ เอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายความชอบธรรมแก่ผู้ทรง สร้างข้าพเจ้า {36:4} เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่ แท้ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน {36:5} ดู

เกิด พระเจ้าทรงอำนาจภาพ และมีได้ทรงเหยียดหยามผู้ใด เลย พระองค์ทรงอำนาจภาพในเรื่องกำลังและสติปัญญา {36:6} พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทาน ความยุติธรรมแก่คนยากจน {36:7} พระองค์มิได้ทรง หันพระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดา กษัตริย์บนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิตย์ และ เขาก็อยู่ในที่สูง {36:8} และถ้าเขาถูกจำด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในบ่วงแห่งความทุกข์ใจ {36:9} พระองค์ก็ทรง สำแดงกิจกรรมของเขாதั่งหลายแก่เขา และการละเมิดของ เขาว่าเขาได้กระทำมากเกินไป {36:10} พระองค์ทรงเบิก หูของเขาให้ฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับ จากความชั่วช้าของเขา {36:11} ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความ เจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ {36:12} แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้ {36:13} คนหน้าซื่อใจคด ก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่ร้องให้ ช่วย {36:14} เขาตายเมื่อยิ่งหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขา อยู่ท่ามกลางผู้เป็นมลทิน {36:15} พระองค์ทรงช่วยคน ยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความลำ เเค่ญเบิกหูของเขา {36:16} เออ พระองค์ทรงชวนท่าน ให้ออกมาจากความคับใจ มายิ่งที่กว้างที่ไม่มีการบีบ และ สิ่งที่วางไว้ในสำหรับของท่านก็มีแต่สิ่งอ้วนพี {36:17} แต่ ท่านก็สมกับการพิพากษาคนชั่ว การพิพากษาและความ เทียงธรรมมาทันจับท่าน {36:18} เหตุด้วยพระพิโรธ จง ระวังเกิด เกรงว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสียด้วยการลงโทษ แล้วแม้การไถ่อาชญาใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้ {36:19} พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือเรียวแรงทั้งสิ้นหรือ เปล่าเลย {36:20} อย่าอาลัยถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดใน ที่ของเขา {36:21} ระวังให้ดี อย่าหันไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือกสิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ {36:22} ดูเกิด พระเจ้าทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธาภาพ ของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า {36:23} ผู้ใดเป็นผู้บงการมรรคาของพระองค์ หรือผู้ใดจะ พูดได้ว่า 'พระองค์ทรงกระทำความชั่วช้าแล้ว' {36:24} จง ระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้ เห็นนั้น {36:25} มนุษย์ทั้งปวงเพ่งดูสิ่งนั้นอยู่แล้ว มนุษย์ เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล {36:26} ดูเกิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็น่าหวั่นไหวถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ ค้นหาหาไม่ได้ {36:27} เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำ

ขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากไอน้ำของพระองค์ {36:28} ซึ่งเมฆก็เทลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม {36:29} เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ {36:30} ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล {36:31} เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์ {36:32} พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น {36:33} เสียงครืนๆของมันเป็นประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และฝูงสัตว์ก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง"

{37:1} "เรื่องนี้กระทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นระสทสะท้านขวัญหนีดีฝ่อ {37:2} จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ {37:3} พระองค์ทรงปล่อยให้ไปทั่วฟ้าทั้งสิ้น และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก {37:4} พระสุรเสียงของพระองค์ครางกระหึ่มตามไป พระองค์ทรงแผดพระสุรเสียงอันโอฬาริกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหน่วงเหนี่ยวฟ้าแลบ เมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ {37:5} พระเจ้าทรงสำแดงกัมปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้ {37:6} เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า 'ตกลงบนแผ่นดินซี' และในทำนองเดียวกันก็ตรัสกับฝน และกับห่าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์ {37:7} พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์ {37:8} แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่รังของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน {37:9} ลมหมุนออกมาจากห้องทิศใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ {37:10} พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำกว้างใหญ่ก็แข็งตัว {37:11} เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆทิบ พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป {37:12} มันหันไปๆตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรงบัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้ {37:13} ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการติสสอน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น {37:14} โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า {37:15} ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง {37:16} ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้ {37:17} ตัวท่าน ผู้ที่เสื้อผ้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดิน

โอบอ้าวและขึ้นเพราะลมทิศใต้ {37:18} ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคั่นร่องหลอม {37:19} จงสอนเราว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมืดเราจึงร่างสำนวนของเราไม่ได้ {37:20} จะทูลพระองค์ได้ไหมว่า ข้าพเจ้าอยากจะทูล ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่ {37:21} บัดนี้มนุษย์เพ่งดูฟ้าแลบอันสุกใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง {37:22} แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อ่าตระการอย่างน่าคร้ามกลัว {37:23} องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น พระองค์จะไม่ทรงฝ่าฝืน {37:24} เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา"

{38:1} แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากกลมหมุ่นว่า {38:2} "นี่ใครหนอที่ให้คำปรึกษาหมิ่นไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้ {38:3} จงคาดเอาไว้อย่างกับลูกผู้ชายหน่อยซิ เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา {38:4} เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจกับเราบอกเรา {38:5} ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แน่นอนละ เจ้าต้องรู้ซิ หรือใครซึ่งเชือกวัดบนนั้น {38:6} รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางคิลา มุมเอกของมัน {38:7} ในเมื่อดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบาน {38:8} หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมาดังออกมาจากครรภ์ {38:9} เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อและความมืดทิบเป็นผ้าอ้อมของมัน {38:10} แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางตาลและประตู {38:11} และกล่าวว่า 'เจ้าไปได้ไกลแค่ไหนแหละ อย่าเลยไปอีก และคลิ่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ' {38:12} เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้อรุณท้อแท้รู้จักที่ของมันหรือ {38:13} เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก {38:14} โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสื้อผ้า {38:15} แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาที่เงื้อขึ้นก็ถูกหักเสีย {38:16} เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในชอกมหาสมุทรแล้วหรือ {38:17} เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูงามจักรวาลแล้วหรือ {38:18} เจ้ายังรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จงบอกมา {38:19} ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่

ที่โหนด และส่วนที่มีตม สถานที่นั้นอยู่ที่โหนด {38:20} เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน {38:21} เจ้าคงรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย {38:22} เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ {38:23} ซึ่งเราสงวนไว้เพื่อเวลายากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม {38:24} ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจ่มชัดออกไปนั้นอยู่ที่โหนด หรือที่ซึ่งลมตะวันตกกระจ่ายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่โหนด {38:25} ใครจะขอให้กระแสน้ำและทำทางให้ฟ้าผ่า {38:26} ให้นำฝนมาบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีมนุษย์ที่นั่น {38:27} เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่าได้อิ่มเอม และกระทำให้น้ำของต้นอ่อนงอกขึ้น {38:28} ฝนมีพ้อหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง {38:29} น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปุยน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์ {38:30} น้ำถูกซ่อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว {38:31} เจ้ามีดหุ้มดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก่เครื่องผูกหุ้มดาวลูกไก่ได้หรือ {38:32} เจ้านำดาวนักขัตตรอกมาตามฤดูของมันได้หรือ หรือเจ้านำทางของหุ้มดาวจะเข้และลูกของมันได้ไหม {38:33} เจ้ารู้จักของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบครองแผ่นดินได้หรือ {38:34} เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหม ละ เพื่อให้น้ำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า {38:35} เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า 'เราอยู่ที่นี้' ได้ไหม {38:36} ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ {38:37} ใครจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงถุงน้ำของท้องฟ้าได้ {38:38} เมื่อผงคลีแข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อก้อนดินเกาะกันแน่นหรือ {38:39} เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหนุ่มที่หิวโหยได้ไหมละ {38:40} เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนคอยอยู่ในที่กำบัง {38:41} ใครจัดหาเหยื่อให้นกกา เมื่อลูกของมันร้องต่อพระเจ้า และระหะเหินไปเพราะขาดอาหาร"

{39:1} "เจ้ารู้ไหมว่าเสียงผาดตกลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูกวางตัวเมียตกลูกหรือ {39:2} เจ้านับเดือนที่มันท้องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันตกลูกไหม {39:3} คือเมื่อมันฟูปลงตกลูกของมันแล้วก็ตกลูกอ่อนของมันออกมา {39:4} ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเติบโตใหญ่ด้วยมีดคน ชาวกิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาหาอีก {39:5} ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ใครแกะเชือกผูกลาเปลี่ยน {39:6} ซึ่งเราได้ให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้งแล้งเป็นที่อาศัยของมัน {39:7} มันเหยียเสียงอีกทีของเมือง

มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับขีตะโกนบอก {39:8} มันตระเวนภูเขาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหาหญ้าเขียวทุกอย่าง {39:9} ม้ายูนิคอนยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนค้างคืนอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ {39:10} เจ้าเอาเชือกผูกม้ายูนิคอนให้ลากไถได้หรือ หรือมันจะยอมคราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ {39:11} เจ้าจะฟุ้งมัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน {39:12} เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนวดข้าวหรือ {39:13} เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่คนงูหรือ และให้ปีกและขนแก่นกกระจอกเทศหรือ {39:14} ซึ่งละไซของมันไว้กับดินให้มันอบอุ่นอยู่ในดิน {39:15} ลืมไปว่าดินหนึ่งอาจจะเหยียบมันแตก และสัตว์ป่าทุ่งจะยำมัน {39:16} มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน ถึงมันจะเหนียวเปล่า มันก็ไม่กลัว {39:17} เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมสติปัญญา และมีได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ {39:18} เมื่อมันเร่งตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะม้าและคนขี่ {39:19} เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟาร้องหรือ {39:20} เจ้าทำให้มันกลัวอย่างตึกแตกหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพรึงกลัว {39:21} มันตะกุกไปในหุบเขาและเดินโลดด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ {39:22} มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันหนีจากดาบ {39:23} แล่กระดูกวัดแกว่งกระทบมัน ทั้งหอกใหญ่ที่วาววับและโล่ {39:24} มันโกยดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้ {39:25} เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง 'ฮือเฮ้' มันได้กลืนสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาและเสียงโห่ร้อง {39:26} เหยี่ยวนกเขาโฉบไปมาด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใต้ {39:27} นกอินทรีทะยานขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง {39:28} มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะง่อนผาและบนที่เขม็งแข็ง {39:29} มันล่าเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล {39:30} ลูกอ่อนของมันดูดเลือด และมีอะไรถูกฆ่าตายที่โหนด มันอยู่ที่นั่นแหละ"

{40:1} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า {40:2} "คนมักคิดจะโต้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาผู้โต้แย้งกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบหน่อยเถิด" {40:3} แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า {40:4} "ดูเถิด ข้าพระองค์นี่ก็ไร้ค่า จะทูลพระองค์ว่าอะไรได้ ข้าพระองค์เอามือปิดปาก {40:5} ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีกสองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป" {40:6} แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากกลมหมุ่นว่า {40:7}

"จงคาดเอวไว้อย่างลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา {40:8} เจ้ายังจะให้เรายู่ฝ่ายผิดหรือ เจ้าจะหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ {40:9} เจ้ามีแขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงกัมปนาทเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ {40:10} จงเอาความโอ้อวดและการและความสง่าผ่าเผยประดับตัว จงเอาสง่าราศีและความสง่างามห่มตัว {40:11} เทความกริ้วที่ล้นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เย่อหยิ่ง และทำให้เขตกต่ำลง {40:12} จงดูทุกคนที่เย่อหยิ่งและดึงเขาลงมา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้น {40:13} ซ่อนเขาไว้ในผงคลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลกบาดาล {40:14} แล้วเราเองจะยอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้ {40:15} ดูเบเฮโมทเกิด ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว {40:16} ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของมันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง {40:17} มันขยับหางของมันให้แข็งเหมือนไม้สนสีดาร์ เ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน {40:18} กระดูกของมันเหมือนท่อนทองเหลือง และกระดูกของมันเหมือนท่อนเหล็ก {40:19} มันเป็นพระราชกิจชิ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันนำดาบมาให้ {40:20} ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์ป่าทุ่งทุกชนิดเล่น {40:21} มันนอนอยู่ใต้ต้นไม้ที่มีร่มเงา ในเพิงอ้อและในบึง {40:22} ต้นไม้ที่มีร่มเงาเป็นเงาคลุมมัน ต้นหลิวแห่งธารน้ำล้อมมันไว้ {40:23} ดูเถิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่รับหนึ่ไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจอร์แดนเข้าใส่ปากมัน {40:24} มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านบ่วงทั้งหลายได้"

{41:1} "เจ้าจะลากเลวีอาธานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกกดล้นของมันลงได้ {41:2} เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้ {41:3} มันจะวิ่งวอนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ {41:4} มันจะทำพันธสัญญาอยู่กับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นบ่าวตลอดไปหรือ {41:5} เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาว ๆ ของเจ้าเล่นหรือ {41:6} เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เขาทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ {41:7} เจ้าเอาฉมวกปักหนังของมัน หรือเอาหาลาวแทงหัวของมันได้หรือ {41:8} ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก {41:9} ดูเถิด ความหวังของคนที่อาศัยมันนั้นก็เป็นอย่างเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ {41:10} ไม่มีใครดูพอที่จะไปยั่วเย้ามัน แล้วใครเล่าจะยืนมันต่อเราได้ {41:11} ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนอง

เขา สิ่งใดๆที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นก็เป็นของเรา {41:12} เราจะไม่งดพูดถึงอวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งของมัน หรือโครงร่างอันดีของมัน {41:13} ใครจะกลกลเลื้อขึ้นนอกของมันออกได้ ใครจะแทงเข้าไปในเสื้อเกราะสองชั้นของมันได้ {41:14} ใครจะเปิดประตูหน้าของมันได้ ฟันของมันนั้นน่าสยดสยองโดยรอบ {41:15} เกล็ดของมันอยู่อย่างทะนง แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราผนึก {41:16} มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้ {41:17} เกล็ดเหล่านั้นตอซึ่งกันและกัน มันเกาะติดหมด และแยกจากกันไม่ได้ {41:18} การจามของมันปล่อยแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า {41:19} คบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออกมา {41:20} ครันออกมาทางรูจมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน {41:21} ลมหายใจของมันจุดถ่านลุก เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน {41:22} กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน {41:23} หลับเนื้อของมันเกาะติดกัน หล่อติดกันแน่น ทำอะไรมันไม่ได้ {41:24} หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินโม้ {41:25} เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจก็กลัวมัน พอมันแว้ง เขาทั้งหลายก็มีใจฝ่อเสียแล้ว {41:26} ถึงคนใดเอาดาบลงแทงมัน ก็ต่อต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกขัด {41:27} มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองเหลืองว่าเป็นไม้ฝุ {41:28} ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลึงก็กลายเป็นตอข้าว {41:29} ไม่กระบองก็หนีเป็นตอข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการขัดหอก {41:30} เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนแทลลุม {41:31} มันทำให้น้ำลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมันทา {41:32} มันละทางแคววาวไว้ข้างหลัง ทำให้ใครๆคิดว่ามหาสมุทรพองออก {41:33} บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้อัศจรรย์กลัว {41:34} มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่สง่า"

บทที่ 19

เพลงสดุดี / Psalms

{1:1} บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็เป็นสุข {1:2} แต่ความปิติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาได้ร่ำร้องถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน {1:3} เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะจำเริญขึ้น

{1:4} คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระเจาไป {1:5} เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่มีที่ยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่มีที่ยืนในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม {1:6} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

{2:1} เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ {2:2} บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อสุพระเยโฮวาห์และผู้รับการเจิมของพระองค์ กล่าวว่า {2:3} "ให้เราเรเบิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา" {2:4} พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น {2:5} แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกริ้วของพระองค์ ตรัสว่า {2:6} "เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา" {2:7} ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว" {2:8} จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า {2:9} เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยคทา

เหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของช่างหม้อ"

{2:10} เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ทั้งหลาย จงฉลาดเถิด ข้าแต่นักปกครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเถิด {2:11} จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดีด้วยตัวสัน {2:12} จงjubพระบุตรเถิดเถิดเถิดกว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เมื่อพระพิโรธของพระองค์นั้นเริ่มจุติให้ลูกแต่น้อย ความสุขเป็นของคนทั้งหลายผู้วางใจในพระองค์

{3:1} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ศัตรูของข้าพระองค์ทวีมากขึ้นเหลือเกิน คู่อริมากมายเหล่านี้กำลังลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ {3:2} มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงจิตวิญญาณของข้าพระองค์ว่า "ในพระเจ้าไม่มีทางรอดสำหรับเขา" เซลาห์ {3:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศีรษะของข้าพระองค์ไว้ {3:4} ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้าจากภูเขอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เซลาห์ {3:5} ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจ้ากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า {3:6} ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นหมื่นๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน {3:7} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์ทรงตบแค้นศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงหุบพนักของคนอธรรมทั้งปวง {3:8} การช่วยให้รอดเป็นของพระเยโฮวาห์ ขอพระพรของพระองค์หลั่งลงเหนือประชาชนของพระองค์เทอญ เซลาห์

{4:1} โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จ้นตรอก พระองค์ทรงประทานช่องทางให้ ขอทรง

เมตตาแก่ข้าพระองค์และทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ {4:2} โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านจะทำให้เกียรติของข้าพเจ้ากลายเป็นความอับอายอีกนานเท่าใด ท่านจะรักสิ่งไรสาระ และแสวงหาการมุสาอีกนานเท่าใด เซลาห์

{4:3} จงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยกคนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงสดับเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์ {4:4} จงยินตะลึงพริ้งเพริด และอย่าทำบาป จงคำนึงในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่ เซลาห์ {4:5} จงถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรม และวางใจในพระเยโฮวาห์ {4:6} มีคนเป็นอันมากกล่าวว่า "ผู้ใดจะแสดงสิ่งดีๆ ให้เราได้เห็นบ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปล่งแสงสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์มาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย" {4:7} พระองค์ได้ประทานความชื่นบานให้แก่จิตใจของข้าพระองค์มากกว่าเมื่อพวกเขาได้ข้าวและน้ำองุ่นมากมาย {4:8} ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

{5:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาเสียงคร่ำครวญของข้าพระองค์ {5:2} ข้าแต่พระบรมกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลต่อพระองค์ {5:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในเวลาเช้าพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ในเวลาเช้าข้าพระองค์จะเตรียมคำอธิษฐานทูลต่อพระองค์ และเฝ้าคอยอยู่ {5:4} ด้วยว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปิตินิธิในความชั่ว ความชั่วร้ายจะไม่อาศัยอยู่กับพระองค์ {5:5} คนโง่เขลาจะไม่ยืนอยู่เฉพาะพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชังผู้กระทำความชั่วชั่วทั้งสิ้น {5:6} พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่พดมุสา พระเยโฮวาห์จะทรงสะอิดสะเอียนต่อผู้กระหายเลือดและคนหลอกลวง

{5:7} แต่ด้วยความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์จะนมัสการตรงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยความยำเกรงพระองค์ {5:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เนื่องด้วยพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงนำข้าพระองค์ไปโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงโปรดทำทางซึ่งข้าพระองค์เดินนั้นให้ราบรื่น {5:9} เพราะในปากของเขาเหล่านั้นไม่มีความสัตย์ซื่อ จิตใจของเขาก็คือความชั่วร้าย ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาประจบสอพลอด้วยลิ้นของเขา {5:10} โอ ข้าแต่พระเจ้า โปรดทำลายพวกเขา และให้เขาทั้งหลายล้มลงด้วยความคิดเห็นของตนเอง เหตุ

การละเมิดเป็นอันมากนั้นขอทรงขับไล่เขาออกไปเนื่องจากเขาทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์ {5:11} แต่ให้คนทั้งปวงที่วางใจในพระองค์นั้นเปรมปรีดี ให้เขาให้ร้องด้วยความชื่นบานอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้ ให้คนที่รักพระนามของพระองค์ปรีดาปราโมทย์อยู่ในพระองค์ {5:12} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงคุ้มครองเขาไว้ด้วยความโปรดปรานประดุจเป็นโล่ป้องกันเขา

{6:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงชนาบข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ และอย่าทรงลงทัณฑ์ข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ {6:2} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์อ่อนระโหยโรยแรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุกซี่ยากลำบากนัก {6:3} ทั้งจิตใจของข้าพระองค์ก็ทุกข์ยากลำบากอย่างยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานสักเท่าใด {6:4} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นด้วยเถิด โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ {6:5} เพราะในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์ ในแดนผู้ตายใครเล่าจะโมทนาพระคุณของพระองค์ {6:6} ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลั่งน้ำตาท่วมที่นอนตลอดทั้งคืน ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตาของข้าพระองค์ {6:7} ตาของข้าพระองค์ทรุดโทรมไปเพราะความทุกข์ใจ มั่นอ่อนเปลี้ยลงเพราะคู่อริทั้งปวงของข้าพระองค์ {6:8} บรรดาเจ้าผู้กระทำความชั่วข้าจงพรากไปจากข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงร้องไห้ของข้าแล้ว {6:9} พระเยโฮวาห์ทรงสดับคำวิงวอนของข้า พระเยโฮวาห์จะทรงรับคำอธิษฐานของข้า {6:10} ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของข้าได้อายและลำบากยากนัก ขอให้เขาทั้งหลายหันกลับและได้รับความอับอายในพริบตาเดียว

{7:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจอยู่ในพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นภัยจากผู้ข่มเหงทั้งมวล ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น {7:2} เกรงว่าเราจะฉีกจิตวิญญาณข้าพระองค์เสียอย่างสิงโต และฉีกจิตวิญญาณนั้นออกเป็นชิ้นๆ โดยไม่มีผู้ใดช่วยได้ {7:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์กระทำเช่นนี้ คือถ้ามีความชั่วชั่วในมือของข้าพระองค์ {7:4} ถ้าข้าพระองค์ตอบแทนความชั่วแก่ผู้ที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์ (แต่ผู้ที่เป้นศัตรูด้วยปราศจากเหตุ ข้าพระองค์เคยช่วยผู้นั้นให้รอดพ้นไป) {7:5} ก็ขอให้ศัตรูข่มเหงจิตวิญญาณข้าพระองค์ทัน และให้เขาเหยียบย่ำชีวิต

ข้าพระองค์ลงถึงดิน และวางเกียรติยศของข้าพระองค์ไว้ในผงคลี เสดลาห์ {7:6} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นด้วยพระพิโรธของพระองค์ ขอทรงขึ้นสู่ความเกรี้ยวกราดของศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงตื่นขึ้นเพื่อทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว {7:7} ดังนั้นชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่รอบพระองค์ เพราะเห็นแก่ชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะไปประทับบนที่สูง {7:8} พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิพากษาข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ และตามความสัตย์สุจริตซึ่งมีอยู่ในข้าพระองค์ {7:9} โอ ขอให้ความชั่วร้ายของคนชั่วจางมาถึงที่สิ้นสุด แต่ขอทรงสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น เพราะพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมทรงทดลองความคิดและจิตใจทั้งหลาย {7:10} การป้องกันข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนใจเที่ยงตรงให้รอด {7:11} พระเจ้าทรงพิพากษาคคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงพระพิโรธต่อคนชั่วทุกวัน {7:12} ถ้ามนุษย์คนใดไม่กลับใจ พระองค์จะทรงล้มคตดาบของพระองค์ พระองค์ทรงไถ่ถอนเตรียมพร้อมไว้ {7:13} พระองค์ทรงเตรียมอาวุธแห่งความตาย พระองค์ทรงกระทำให้อุณหภูมิของพระองค์ต่อผู้ผู้ซุ่มเหงทั้งหลาย {7:14} ดูเถิด คนชั่วก่อความชั่วช้าขึ้นแล้ว กำลังหึงความชั่วช้า และตลอดการมูสาออกมา {7:15} เขาซุดหลุมพรางไว้ และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้ {7:16} ความชั่วช้าของเขาจะกลับมาสุมศีรษะเขา และความทารุณของเขาจะลงมานกบาลของเขาเอง {7:17} ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

{8:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงตั้งสง่าราศีของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย {8:2} จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนม พระองค์ทรงตั้งกำลังเพราะบรรดาศัตรูของพระองค์ เพื่อระงับยั้งศัตรูและผู้กระทำการแก้แค้น {8:3} เมื่อข้าพระองค์พิจารณาดูฟ้าสวรรค์อันเป็นผลงานแห่งนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ {8:4} มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยงเยียนเขา {8:5} เพราะพระองค์ทรงทำให้เขาดำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียว และทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา {8:6} พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้

สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา {8:7} คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งสิ้นทั้งสัตว์ป่าด้วย {8:8} ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไปมาอยู่ตามทะเล {8:9} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

{9:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ {9:2} ข้าพระองค์จะยินดีและปลาบปลื้มใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ {9:3} เมื่อพวกศัตรูของข้าพระองค์หันกลับ เขาทั้งหลายก็สะดุดและพินาศไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ {9:4} เพราะพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์ พระองค์ประทับบนพระที่นั่งและประทานการพิพากษาอันชอบธรรม {9:5} พระองค์ได้ทรงขนานบรรดาประชาชาติ และทรงทำลายคนชั่ว แล้วทรงลบชื่อของเขาออกเสียเป็นนิรันดร์ {9:6} โอ ศัตรูเอ๋ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมืองของเขา และที่ระลึกของเขาก็จืดจางพร้อมกับเขา {9:7} แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยืนยงอยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงตระเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา {9:8} พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษามรรดาประชาชาติด้วยความเที่ยงธรรม {9:9} พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลายากลำบาก {9:10} บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ก็จะวางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ {9:11} จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งประทับในศิโยน จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย {9:12} เมื่อพระองค์ทรงไต่สวนเรื่องโลहित พระองค์ทรงจำเขาทั้งหลายไว้ พระองค์มิได้ทรงลืมคำร้องทุกข์ของผู้ถ่อมตัวลง {9:13} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรว่าข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะคนที่เกลียดชังข้าพระองค์เพียงใด ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูของความตาย {9:14} เพื่อข้าพระองค์จะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมทั้งหลายแห่งธิดาสิโยน ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในการช่วยให้รอดของพระองค์ {9:15} บรรดาประชาชาติได้จมลงในหลุมซึ่งเขาทำไว้ และเท้าของเขาติดตาข่ายซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้ {9:16} พระเยโฮวาห์ทรงเผยพระองค์ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้

ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่ทำด้วยมือของเขาเอง อีกเกอ็น เซลาห์ {9:17} คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือ ประชาชาติทั้งมวลที่ลืมนพระเจ้า {9:18} เพราะพระองค์จะไม่ทรงลืมนคนชั่วคนใดเลย และความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิรันดร์ {9:19} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยได้ แต่ให้บรรดาประชาชาติถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ทั้งสิ้น {9:20} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้เขายำเกรง และให้บรรดาประชาชาติทราบว่าเขาทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เซลาห์

{10:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ท่ามกลาง โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระองค์เสียในยามยากลำบาก {10:2} คนชั่วข่มเหงคนยากจนอย่างทะนงองอาจ ขอให้เขาติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบายที่เขาคิดขึ้นนั้น {10:3} เพราะคนชั่วรอดถึงสิ่งที่เขาอยากได้นั้น และอวยพรคนในโลก ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง {10:4} เพราะคนชื่อนั้นด้วยสีหน้าที่เยอหยิ่งโสจะไม่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย {10:5} วิธีการของคนชั่วร้ายกาจอยู่ตลอดเวลา การพิพากษาของพระองค์อยู่สูงพ้นสายตาของเขา เขาพ่นความร้ายใส่บรรดาคู่อริของเขา {10:6} โดยคิดในใจของเขาว่า "ข้าจะไม่หวั่นไหว เพราะข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย" {10:7} การแข่งด่า การล่อลวง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปากของเขา ความชั่วร้ายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเขา {10:8} เขานั่งข่มคอยดักทำร้ายอยู่ตามชนบท และกระทำฆาตกรรมคนไร้ผิดเสียในที่เร้นลับ ตาของเขาสอดหาคนยากจน {10:9} เขาข่มอยู่ในที่ลับเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาข่มอยู่เพื่อจับคนยากจนแล้วเขานุดลากคนยากจนมาด้วยตาข่ายของเขา {10:10} เขาหมอบลงและย่อตัวลง เพื่อคนยากจนจะล้มลงด้วยพวกที่แข็งแรงของเขา {10:11} เขาคิดในใจว่า "พระเจ้าลืมนแล้ว พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์และจะไม่ทรงเห็นเลย"

{10:12} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ขออย่าทรงลืมนคนที่ถ่อมตัวลง {10:13} โฉนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าวในใจของตนเองว่า "พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องเรา" {10:14} พระองค์ทรงเห็น เออ พระองค์ทรงพิเคราะห์ความยากลำบากและความโกรธเคืองแล้ว เพื่อพระองค์จะได้ทรงดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยคนกำพร้าพ่อ {10:15} ขอพระองค์ทรงหักแขนของคนชั่วและคนกระทำชั่ว ขอทรงคืนความชั่วของเขาออกมาจนหมดสิ้น

{10:16} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิรันดร์ บรรดาประชาชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์ {10:17} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับฟังความปรารถนาของคนที่ย่อมตัวลง จะทรงเสริมกำลังใจเขา และพระองค์จะทรงเจียพระกรรมสมบัติฟังถ้อยคำของเขา {10:18} เพื่อประทอนความยุติธรรมแก่คนกำพร้าพ่อและคนถูกบีบบังคับ เพื่อมนุษย์บนแผ่นดินโลกจะไม่บีบบังคับเขาอีกต่อไป

{11:1} ข้าพเจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์ ท่านจะพบกับจิตใจข้าพเจ้าอย่างไร "จงหนีไปที่ภูเขาเหมือนนก {11:2} เพราะดุจนี้ คนชั่วโง่เขลาและเอาลูกธนูพาดสายไว้แล้ว เพื่อจะยิงเข้าไปอย่างลับๆ ให้ถูกคนใจเที่ยงธรรม {11:3} ถ้ารากฐานถูกทำลายเสียแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้" {11:4} พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระที่นั่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนฟ้าสวรรค์ พระเนตรของพระองค์มองและหนังตาของพระองค์ทดสอบบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {11:5} พระเยโฮวาห์ทรงทดสอบคนชอบธรรม แต่วิญญาณของพระองค์ทรงเกลียดชังคนชั่ว และผู้ที่รักความทารุณโหดร้าย {11:6} พระองค์จะทรงเทบ่วงแร้วต่างๆ เพลิงและไฟกำเริบ และลมที่เผเผาใส่คนชั่ว นี่แหละจะเป็นส่วนถ้วยของเขาเหล่านั้น {11:7} เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม พระพักตร์ของพระองค์ทอดพระเนตรคนเที่ยงตรง

{12:1} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดช่วยเพราะคนที่ตามทางของพระเจ้าไม่มีอีกแล้ว และคนสุจริตได้อันตรธานไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {12:2} ทุกคนกล่าวคำไร้สาระต่อเพื่อนบ้านของตน เขาทั้งหลายพูดด้วยริมฝีปากที่บื้อยอและสองใจ {12:3} พระเยโฮวาห์จะทรงตัดริมฝีปากที่บื้อยอออกเสียสิ้น และลิ้นที่พูดวาจาเยอหยิ่งนั้นด้วย {12:4} คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า "เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา ใครจะเป็นนายเรา" {12:5} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เพราะคนยากจนถูกบีบบังคับ และคนขัดสนคร่ำครวญ เราจะจัดเขาไว้ในที่ปลอดภัยจากคนที่พ่นความร้ายใส่เขา" {12:6} พระดำรัสของพระเยโฮวาห์เป็นพระดำรัสที่บริสุทธิ์ เป็นเหมือนเงินหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟบนแผ่นดินแล้วถึงเจ็ดครั้ง {12:7} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงป้องกันพระดำรัสเหล่านั้น พระองค์จะทรงปกป้องรักษาพระดำรัสไว้เสมอจากพงศ์พันธุ์นี้ {12:8} คนชั่วก็เพ่นพ่านไปมาอยู่รอบด้าน ขณะที่มีการยกย่องคนชั่วข้าที่สุด

{13:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานเท่าใดพระองค์จะ

ทรงลืมห้าพระองค์เสีย เป็นนินยหรือ พระองค์จะปิดบังพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์นานเท่าใด {13:2} ข้าพระองค์จะต้องตรึงตรองในใจของข้าพระองค์ และมีความทุกข์โศกอยู่ในใจทุกวันนานเท่าใด ศัตรูของข้าพระองค์จะเหนือข้าพระองค์นานเท่าใด

{13:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณา และฟังข้าพระองค์ด้วยเถิด ทั้งขอทรงเพิ่มความสว่างแก่ตาข้าพระองค์ เกือบว่าข้าพระองค์จะหลับอยู่ในความตาย {13:4} เกรงว่าศัตรูของข้าพระองค์จะว่า "เราชนะเขาแล้ว" เกรงว่าคู่อริของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์กำลังหวนไหว {13:5} แต่ข้าพระองค์วางใจในความเมตตาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ {13:6} ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างบริบูรณ์

{14:1} คนโง่รำพึงในใจของตนว่า "ไม่มีพระเจ้า" เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง เขากระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี {14:2} พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า {14:3} เขาทั้งหลายก็หลงเงินไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย {14:4} บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเยโฮวาห์ {14:5} เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก เพราะพระเจ้าทรงสถิตตลอดชั่วอายุของผู้ชอบธรรม {14:6} เจ้าได้คว่ำแผนงานของคนยากจนเสีย แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา {14:7} โอ ขอการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยน เสียเถิด เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเขลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

{15:1} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในหลับลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ {15:2} คือผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม และประพฤติตามความชอบธรรม และพูดความจริงจากใจของตน {15:3} ผู้ซึ่งไม่ใช้ลิ้นของตนในการนินทาว่าร้าย ไม่กระทำความชั่วต่อเพื่อนบ้าน และไม่ตำหนิเพื่อนบ้านของตน {15:4} ในสายตาของเขา คนถ้อยเป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เขาให้เกียรติแก่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เมื่อให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้วต้องพบกับความปดراءเขาก็ไม่กลับคำ {15:5} เขาเป็นผู้ที่ให้คนอื่นกู้เงินโดยมิได้คิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับ

สินบนต่อผู้รู้ความผิด ผู้ซึ่งกระทำความเลวนั้นจะไม่หวนไหว เป็นนินย

{16:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ {16:2} โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้ทูลพระเยโฮวาห์แล้วว่า "พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย" {16:3} วิสุทธิชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐ เป็นพวกที่ข้าพเจ้ามีความปิติยินดีทั้งสิ้นด้วย {16:4} แต่บรรดาผู้ที่รับติดตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องดื่มบูชาแห่งเลือดของพวกเขา หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกชื่อพระนั้น

{16:5} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกและถ้วยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษาส่วนของข้าพระองค์ไว้ {16:6} เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่ที่ร่มรื่น เออ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี {16:7} ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เออ ในกลางคืนจิตใจของข้าพเจ้าเตือนสอนข้าพเจ้า {16:8} ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวนไหว {16:9} เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย {16:10} เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้อภัยบริสุทธิของพระองค์เปื้อนไป {16:11} พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์

{17:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับความฝ่าฝืนยุดิธรรม ทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ซึ่งมาจากริมฝีปากที่ไม่มีการหลอกลวงของข้าพระองค์ {17:2} ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากพระพักตร์พระองค์ ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเที่ยงธรรม {17:3} เมื่อพระองค์ทรงลองจิตใจของข้าพระองค์ และเสด็จเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน เมื่อทรงทดสอบข้าพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงพบความชั่วในข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์ตั้งใจแล้วว่าปากของข้าพระองค์จะมีได้ละเมิด {17:4} เกี่ยวกับกิจการของมนุษย์ โดยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนทারণโหดร้าย {17:5} ขอให้ย่างเท้าของข้าพระองค์แนบสนิทกับวิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้พลาด {17:6} โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลถึง

พระองค์ เพราะพระองค์จะทรงสดับข้าพระองค์ ขอทรง
 เยี่ยงพระกรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์ด้วยเถิด {17:7}
 โอ ข้าแต่พระผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิปักษ์
 ของเขา ณ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงสำแดงความ
 เมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์ {17:8} ขอทรงรักษาข้า
 พระองค์ดังแก้วตา ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีก
 ของพระองค์ {17:9} ให้พ้นจากคนชั่วผู้ล้างผลาญและจาก
 ศัตรูผู้คอยเช่นฆ่าซึ่งล้อมข้าพระองค์ไว้โดยรอบ {17:10}
 เขาปิดใจของเขาไว้เพราะเหตุความมั่งคั่งของตน ปากของเขา
 พุดคำหยิ่งโส {17:11} เขาสะกดรอยข้าพระองค์ เคี้ยวเนื้อ
 ได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ เขาจับตาดูข้าพระองค์เพื่อจะเหวี่ยงข้า
 พระองค์ลงดิน {17:12} เขาเป็นดุจสิงโตที่กระหายเหยื่อ
 ของมัน เหมือนดังสิงโตหนุ่มซึ่งซุ่มดักทำร้ายอยู่ในที่ลับ
 {17:13} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นปะทะเขาไว้
 และคว้าเขาลงเสีย ขอทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจาก
 คนชั่วด้วยดาบของพระองค์ {17:14} โอ ข้าแต่พระเยโฮ
 วาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระ
 หัตถ์ของพระองค์ จากมนุษย์แห่งโลกนี้ จากมนุษย์ผู้ซึ่งมี
 ส่วนของชีวิตนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ท้องของเขาเต็มไปด้วย
 ทรัพย์สมบัติที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ พวกเขามีลูกหลาน
 อุดมสมบูรณ์ และส่วนที่เหลือเขามอบไว้ให้แก่ลูกอ่อนของ
 เขา {17:15} ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพักตร์
 ของพระองค์ในความชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้า
 พระองค์จะอิมเอบใจด้วยพระลักษณะของพระองค์

{18:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์
 ข้าพระองค์จะรักพระองค์ {18:2} พระเยโฮวาห์เป็นศิลา
 ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้า
 ของข้าพระองค์ เป็นกำลังของข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์
 จะวางใจในพระองค์ เป็นดัง เป็นเขาแห่งความรอดของ
 ข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ {18:3}
 ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสมควรแก่การ
 สรรเสริญ และข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรู
 ของข้าพระองค์ {18:4} ความโศกเศร้าแห่งความตายล้อม
 ข้าพระองค์ไว้ กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพระองค์
 ทำให้ข้าพระองค์กลัว {18:5} ความโศกเศร้าแห่งนรกล้อม
 ข้าพระองค์ไว้ บ่วงมัจจุราชปะทะข้าพระองค์ {18:6} ใน
 ยามทุกข์ระทมใจ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้า
 ร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์
 ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และ
 เสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินต่อพระพักตร์พระองค์ ไปถึงพระ
 กรรณของพระองค์ {18:7} แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือน

และโคลงเคลง รากฐานของภูเขาก็หวั่นไหวด้วย และ
 สั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว {18:8} ควันออกไป
 ตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมา
 จากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น {18:9}
 พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลงมา ความมืด
 ทึบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ {18:10} พระองค์ทรงเค
 าะรูบนหนึ่ง แล้วทรงเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีก
 ของลมอย่างรวดเร็ว {18:11} พระองค์ทรงกระทำให้ความ
 มืดปกคลุมพระองค์ไว้ ให้เมฆมืดและอุ้มน้ำเป็นพลับพลา
 ของพระองค์ {18:12} มีลูกเห็บและถ่านเพลิงแตกออก
 มาทะเลเมฆจากความสว่างไสวซึ่งหน้าพระองค์ {18:13}
 พระเยโฮวาห์ทรงคะนองกึกก้องในฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้
 สูงสุดก็เปล่งพระสุเสียง คือลูกเห็บและถ่านเพลิง {18:14}
 พระองค์ทรงยิงลูกธนูของพระองค์ออกไป ทำให้เขาต่าง
 กระจัดกระจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบแปลบปลาบ
 ทำให้เขาไกลหล {18:15} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แล้วก็
 เห็นกันทะเลลดลดจนรากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง เมื่อ
 พระองค์ทรงขนานทะเลด้วยลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนาสิก
 ของพระองค์ {18:16} พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับ
 ข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำอันมากมาย
 {18:17} พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็ง
 ของข้าพเจ้า และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขา
 มีอานุภาพเกินกว่าข้าพเจ้ามากนัก {18:18} เขาขัดขวาง
 ข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรง
 เป็นที่พิงพิงของข้าพเจ้า {18:19} พระองค์ทรงนำข้าพเจ้า
 ออกมายังที่กว้างใหญ่ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้น เพราะ
 พระองค์ทรงชื่นชมยินดีในข้าพเจ้า {18:20} พระเยโฮวาห์
 ประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า
 พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของ
 ข้าพเจ้า {18:21} เพราะข้าพเจ้ารักษามรรคาของพระ
 เยโฮวาห์ และไม่ได้พรางจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย
 {18:22} เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้า
 ข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้ผลึกกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปเลย
 {18:23} ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และข้าพเจ้า
 รักษาตัวไว้ไม่ทำความชั่วช้า {18:24} เพราะฉะนั้นพระเยโฮ
 วาห์จึงทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า
 ตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของ
 พระองค์ {18:25} พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาต่อ
 ผู้ที่มีความเมตตา พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างไร
 ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ {18:26} พระองค์จะทรงสำแดง
 พระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์จะทรงสำแดง

พระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คิดโกง {18:27} เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชาชนที่ยากแค้นให้พ้น แต่ดาที่หยั่งโลนั้น พระองค์จะทรงกระทำให้ต่ำลง {18:28} พระองค์จะทรงจุดตะเกียงของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงกระทำความมืดของข้าพระองค์ให้สว่าง {18:29} พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะคลุกกองทัพได้โดยพระองค์ และโดยพระเจ้าของข้าพเจ้านี้ข้าพเจ้าสามารถกระโดดข้ามกำแพงได้ {18:30} สำหรับพระเจ้าพระองค์นี้ พระมรรคาของพระองค์ดีเลิศทุกประการ พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้วเป็นความจริง พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ {18:31} เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้า นอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา เว้นแต่พระเจ้าของเรา {18:32} คือพระเจ้าผู้ทรงเอากาลังคาคเอดของข้าพเจ้าไว้ และทรงกระทำให้ทางของข้าพเจ้ารอบคอบ {18:33} พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูง {18:34} พระองค์ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม ดังนั้นแขนของข้าพเจ้าสามารถทำให้ศัตรูเหล็กกล้าหักได้ {18:35} พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลง ก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น {18:36} พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด {18:37} ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์ทัน และไม่หันกลับจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียสิ้น {18:38} ข้าพระองค์ได้แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นได้อีก เขาล้มลงที่ได้เท้าของข้าพระองค์ {18:39} เพราะพระองค์ทรงเอากาลังคาคเอดของข้าพระองค์ไว้เพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์สยบลงอย่างราบคาบ {18:40} พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์เสียสิ้น {18:41} เขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา {18:42} ข้าพระองค์จึงทูลเขาแหลกละเอียดอย่างผงกลีต่อน้ำลม ข้าพระองค์จึงโยนเขาออกไปเหมือนโคลนตามถนน {18:43} พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการยื้อแย่งกับประชาชน และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็ได้ปรนนิบัติข้าพระองค์ {18:44} พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟัง ชนต่างด้าวจะได้มาหอบราบต่อข้าพระองค์ {18:45} ชนต่างด้าวนั้นจะเสียด่าหัวใจ

และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังอันเข้มแข็งของเขาเหล่านั้น {18:46} พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่ควรสรรเสริญ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง {18:47} คือพระเจ้าผู้ประทานการแก้แค้นแก่ข้าพระองค์ และทรงปราบปรามบรรดาชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้อำนาจของข้าพระองค์ {18:48} ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้าข้า พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเหนือพวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนทารุณโหดร้าย {18:49} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จึงจะขอเทิดทูนพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ {18:50} พระองค์ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั่น คือดาวิด และแก่เชื้อพระวงศ์ของท่านเป็นนิตย์

{19:1} ฟาสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์ {19:2} วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน {19:3} ไม่มีสำเนียงหรือภาษาใดๆ ที่ไม่ได้ยินเสียงฟ้า {19:4} เสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น {19:5} ซึ่งออกมาอย่างเจ้าบ่าวออกมาจากห้องโถงของเขา และวิ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่างชายฉกรรจ์ {19:6} ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และโคจรไปถึงที่ สุดปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้ {19:7} พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์รอบคอบและพื้นฟูจิตวิญญาณ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นนอนกระทำให้คนรู้ว่ามีปัญญา {19:8} กฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์นั้นถูกต้องกระทำให้จิตใจเปรมปรีดิ์ พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นบริสุทธิ์กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง {19:9} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจดถาวรเป็นนิตย์ คำตัดสินของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรมทั้งสิ้น {19:10} นำปรารถนามากกว่าทองคำ เอย ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากกว่า หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและรวงผึ้ง {19:11} อนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่รักเตือนผู้รับใช้ของพระองค์ การที่จะรักษาข้อความเหล่านั้นก็ได้บำเหน็จอันใหญ่ยิ่ง

{19:12} แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผิดพลาดของตนได้ ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่ {19:13} ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาทนั้นด้วยเถิด ขออย่าให้มันมีอำนาจ

เหนือข้าพระองค์เลย แล้วข้าพระองค์จะไร้ตำหนิและพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ยิ่งใหญ่นั้น {19:14} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด

{20:1} ขอพระเยโฮวาห์ทรงฟังท่านในวันยากลำบาก พระนามของพระเจ้าแห่งยาโคบพิทักษ์รักษาท่าน {20:2} ขอพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์ และทรงเพิ่มกำลังให้แก่ท่านมาจากเมืองศิโยน {20:3} ขอทรงระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสิ้นของท่าน และโปรดปรานเครื่องเผาบูชาของท่าน เหล่านี้ {20:4} ขอทรงประสิทธิประสาทตามใจปรารถนาของท่านด้วย และให้โครงการที่ท่านคิดนั้นสำเร็จทั้งสิ้น {20:5} เพื่อพวกเราจะได้ให้ร้องเนื่องด้วยความรอดของท่าน และยกย่องขึ้นในพระนามพระเจ้าของเรา ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้คำทูลขอทั้งสิ้นของท่านสำเร็จเถิด {20:6} บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบว่าคุณพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ พระองค์จะทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอันทรงอำนาจ ด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ {20:7} บ้างก็วางใจในรบบ้างก็วางใจในม้า แต่เราจะระลึกถึงพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา {20:8} เขาทั้งหลายจะล้มพับลงไป แต่เราจะลุกขึ้นยืนตรงอยู่ {20:9} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ขอให้กษัตริย์ทรงฟังเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายร้องทูลต่อท่าน

{21:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์จะเปรมปรีดีในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะปิติน้อยอย่างยิ่งในความรอดของพระองค์ {21:2} พระองค์ทรงประสิทธิประสาทตามใจปรารถนาของท่าน และมีไถ่ทรงยับยั้งสิ่งที่ริมฝีปากท่านทูลขอ เหล่านี้ {21:3} เพราะพระองค์ทรงอำนาจพระดีแก่ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิ์บนศีรษะของท่าน {21:4} ท่านทูลขอชีวิต และพระองค์ก็ประทานชีวิตยืนนานเป็นนิรันดร์ {21:5} สง่าราศีของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงประดับกษัตริย์ด้วยยศศักดิ์และความสง่าโอ้อวดระการ {21:6} พระองค์ทรงโปรดให้ท่านรับพระพรอย่างที่สุดเป็นนิรันดร์ และทรงกระทำให้น่าอัศจรรย์อย่างเหลือล้นด้วยสี่พระพักตร์ของพระองค์ {21:7} เพราะกษัตริย์วางใจในพระเยโฮวาห์ และด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหวเลย {21:8} พระหัตถ์ของพระองค์จะค้นพบเหล่าศัตรูทั้งหลาย พระหัตถ์ขวาจะพบบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์ {21:9} เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ พระองค์จะ

ทรงกระทำให้เขาร้อนจัดดังเตาไฟ พระเยโฮวาห์จะทรงกลืนเขาด้วยพระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลาญเขาเสีย {21:10} พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของเขาเสียจากแผ่นดินโลก และพรากเชื้อสายของเขาจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {21:11} แม้เขาทั้งหลายได้ปองร้ายต่อพระองค์ แม้เขาประติษฐิ์เรื่องชั่วร้าย เขาก็จะกระทำไม่สำเร็จ {21:12} ฉะนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้เขาหนีหายไปเมื่อพระองค์จะทรงเสด็จไปตรงหน้าเขาทีเดียว {21:13} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญคุณานุภาพของพระองค์

{22:1} พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์ {22:2} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลางวัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง ถึงกลางคืนข้าพระองค์ก็ยังร้องทูลต่อไปไม่หยุด {22:3} ถึงอย่างไรพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ โอ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนอิสราเอล {22:4} บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทั้งหลายวางใจ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น {22:5} เขาร้องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์ เขาจึงมิได้รับความอับอาย {22:6} ข้าพระองค์เป็นดุจตัวหนอน มิใช่คน คนก็ด่า ประชาชนก็ดูหมิ่น {22:7} บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ เขาบ่นริมฝีปากและสันตริษะกล่าวว่า {22:8} "เขาวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา" {22:9} ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่ออยู่ที่อกแม่ {22:10} ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา {22:11} ขออย่าทรงห่างไกลข้าพระองค์ เพราะความยากลำบากอยู่ใกล้และไม่มิได้ช่วยได้เลย {22:12} เหล่าผู้ล้อมข้าพระองค์ วัวผู้แข็งแรงแห่งบาซันล้อมข้าพระองค์ไว้ {22:13} มันอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ดังสิงโตขณะกัดฉีกและคำรามร้อง {22:14} ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์หลดลู่ไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์ {22:15} กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และเส้นของข้าพระองค์

ก็เกาะติดที่ขากรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ใน
 ผงคลีมีจรัส {22:16} พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบ
 ข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทง
 มือแทงเท้าข้าพระองค์ {22:17} ข้าพระองค์นั้นกระดุก
 ทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นขึ้นๆ เข้าง้องมอและยืมเยาะ
 ข้าพระองค์ {22:18} เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปัน
 กัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับฉลากกัน {22:19}
 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงห่างไกลเลย
 โอ ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์ ขอทรงเร่งรีบมา
 ช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด {22:20} ขอทรงช่วยจิตวิญญาณ
 ข้าพระองค์ให้พ้นจากดาบ ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฤทธิ์
 ของสุนัข {22:21} ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจาก
 ปากสิงโต เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดา
 เขาของม้ายูนีคอนเหล่านั้นด้วย {22:22} ข้าพระองค์จะ
 ประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้า
 พระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน {22:23}
 ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่าน
 เชื้อสายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระองค์
 ท่านเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์
 {22:24} เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเยียน
 ต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์มิได้ทรง
 ช้อนพระพิชิตจากเขา เมื่อเขาร้องทูล พระองค์ทรงสดับ
 {22:25} ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชน
 ใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัว
 พระองค์ {22:26} คนเสี้ยมเจียมตัวจะได้กินอิม บรรดาผู้
 ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของ
 ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่เป็นนิตย์ {22:27} ที่สุดปลายทั้งสิ้น
 ของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมายังพระเยโฮวาห์
 และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะมีสักการต่อ
 พระพิชิตพระองค์ {22:28} เพราะอำนาจการปกครองเป็น
 ของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือบรรดา
 ประชาชาติ {22:29} เออ คนร้ายทั้งหลายทั้งสิ้นของแผ่นดิน
 โลกจะต้องกินเลี้ยงและกราบลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลง
 ไปสู่ผงคลีทั้งสิ้นจะกราบไหว้ต่อพระพิชิตพระองค์ คือ
 บรรดาผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น {22:30} จะ
 มีเชื้อสายๆหนึ่งปรนนิบัติพระองค์ จะทรงนับว่าพวกนั้น
 เป็นยุคที่ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า {22:31} พวกเขาจะ
 มาประกาศความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะ
 เกิดมา ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

{23:1} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะ
 ไม่ขัดสน {23:2} พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่

ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ
 {23:3} พระองค์ทรงฟื้นฟูจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์
 ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนาม
 ของพระองค์ {23:4} แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขา
 เจมัสจรัส ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์
 ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทาและธรรมาวุธของพระองค์
 เล้าโลมข้าพระองค์ {23:5} พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้
 ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรง
 เจริญรุ่งเรืองข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ชันน้ำของข้าพระองค์ก็กลั่น
 อยู่ {23:6} แน่ทีเดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตาม
 ข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ใน
 พระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์

{24:1} แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระ
 เยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น {24:2}
 เพราะพระองค์เองทรงประดิษฐานแผ่นดินไว้บนทะเลและ
 ทรงสถาปนามันไว้เหนือน้ำ {24:3} ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขา
 ของพระเยโฮวาห์ และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระองค์
 {24:4} คือผู้ที่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มีได้ปลงใจใน
 สิ่งไร้สาระและมิได้ปฏิบัติอย่างหลอกลวง {24:5} เขา
 จะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจาก
 พระเจ้าแห่งความรอดของเขา {24:6} อย่างนี้แหละเป็นยุค
 ที่เสาะหาพระองค์ ที่เสาะหาพระพิชิตของพระองค์ โอ ยาโค
 บเอ๋ย เชลาห์ {24:7} โอ ประตุมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น
 เกิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรง
 สง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา {24:8} กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้น
 คือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็งและทรงอำนาจ พระ
 เยโฮวาห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม {24:9} โอ ประตุมือง
 เอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยก
 ขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา {24:10}
 กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
 พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เชลาห์

{25:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์
 ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ {25:2} โอ ข้าแต่พระเจ้าของ
 ข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้า
 พระองค์ได้อาย ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ไยเหนือ
 ข้าพระองค์ {25:3} เออ อย่าให้ผู้ใดที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้น
 ได้อาย แต่ผู้ที่ละเมิดโดยไม่มีเหตุนั้นขอให้ได้รับความอาย
 {25:4} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์
 รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่
 ข้าพระองค์ {25:5} ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในความจริง
 ของพระองค์ และขอทรงสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์

ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ รอคอยพระองค์อยู่วันยังค่ำ {25:6} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตา ของพระองค์ ด้วยสิ่งเหล่านั้นมีมาแต่กาลก่อน

{25:7} ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วย เห็นแก่ความดีของพระองค์ ขอทรงนึกถึงข้าพระองค์ด้วย เห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ {25:8} พระเยโฮวาห์ ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม เพราะฉะนั้นพระองค์ จะทรงสั่งสอนพระมรรคานั้นแก่คนบาป {25:9} พระองค์ จะทรงนำจิตใจของผมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของ พระองค์แก่จิตใจผม {25:10} พระมรรคาทั้งสิ้นของพระ เยโฮวาห์เป็นความเมตตาและความจริง แก่บรรดาผู้ที่รักษา พันธสัญญาและบรรดาพระโอรสของพระองค์ {25:11} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของข้าพระองค์ เพราะความชั่วนั้นใหญ่โตนัก {25:12} ผู้ใดเล่าที่เป็นคนยำเกรงพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงสั่งสอนผู้นั้นในทางที่เขาควรเลือก ได้ {25:13} จิตวิญญาณเขาเองจะอาศัยอยู่อย่างสงบ และ เชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ {25:14} ความ ลึกลับของพระเยโฮวาห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และ พระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น {25:15} ตาของข้าพเจ้าจ้องตรงพระเยโฮวาห์เสมอ เพราะ พระองค์จะทรงถอนเท้าของข้าพเจ้าออกจากข่าย {25:16} ขอพระองค์ทรงหันมาทางข้าพระองค์ และมีพระเมตตา ต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ว่าเหวและเป็นทุกข์อยู่ {25:17} ความยากลำบากในใจของข้าพระองค์ก็ขยายกว้าง ออกไป โอ ขอทรงนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของ ข้าพระองค์ {25:18} ขอทรงพิจารณาความทุกข์ยากและ ความยากลำบากของข้าพระองค์ และทรงยกบาปทั้งสิ้น ของข้าพระองค์เสีย {25:19} ขอทรงพิจารณาว่าคู่อริของ ข้าพระองค์มีมากเท่าใด และเขาเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยความเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด {25:20} โอ ขอทรง ระแวงระวังชีวิตของข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอายนะ เพราะข้าพระองค์วางใจ ในพระองค์ {25:21} ขอให้ความสุจริตและความเที่ยงธรรม สงวนข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่ {25:22} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงไล่อิสราเอลออกจากความ ยากลำบากทั้งสิ้นของเขา

{26:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตัดสินเข้าข้าง ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ดำเนินอยู่ในความสุจริตของ

ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นข้า พระองค์จะไม่พลาด {26:2} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ พิสูจน์ข้าพระองค์ และลองข้าพระองค์เถิด ทดสอบใจและจิต ของข้าพระองค์เถิด {26:3} เพราะความเมตตาของพระองค์ อยู่ต่อตาข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความจริง ของพระองค์ {26:4} ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่กับคนไร้สาระ หรือจะมีได้สมาคมกับคนมารยา {26:5} ข้าพระองค์เกลียด ชุมคนคนที่ทำชั่ว และข้าพระองค์จะไม่นั่งกับคนชั่ว {26:6} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อความบริสุทธิ์ข้าพระองค์จะชำระ มือและจะเดินอยู่รอบแท่นของพระองค์ {26:7} พลา งประกาศด้วยเสียงแห่งการโมทนาพระคุณและบอกเล่าถึง พระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ {26:8} ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รักพระนิเวศอันเป็นที่ประทับของ พระองค์ และสถานที่ประทับแห่งเกียรติยศของพระองค์ {26:9} ขออย่าทรงกวาดจิตวิญญาณข้าพระองค์ไปกับคน บาป หรือกวาดชีวิตของข้าพระองค์ไปกับคนกระหายเลือด {26:10} คือคนซึ่งในมือของเขามีแผนการชั่ว และมือขวา ของเขาเต็มด้วยสินบน {26:11} แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้า พระองค์เดินในความสุจริต ขอทรงไล่ข้าพระองค์และทรง กรุณาต่อข้าพระองค์ {26:12} เท้าของข้าพระองค์เหยียบ อยู่บนพื้นราบ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ในที่ ชุมชนชน

{27:1} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างและความรอด ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกล่าวผู้ใดเล่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็น ที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร {27:2} เมื่อคนชั่วได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิปักษ์และคู่อริของข้าพเจ้า เขาได้สะดุดและล้มลง {27:3} แม้กองทัพตั้งค่ายสู้ข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่ กลัว แม้ข้าพเจ้าจะได้รับภัยสงคราม ข้าพเจ้ายังไว้วางใจได้อยู่

{27:4} ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้า จะเสาะแสวงหาเสมอ คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศ ของพระเยโฮวาห์ตลอดวันเวลาชั่วชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อ จะดูความงามของพระเยโฮวาห์ และเพื่อจะพินิจพิจารณา อยู่ในพระวิหารของพระองค์ {27:5} เพราะพระองค์จะ ทรงซ่อนข้าพเจ้าในที่กำบังของพระองค์ในยามยากลำบาก พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ในที่ซ่อนเร้นแห่งพลับพลาของ พระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา {27:6} และบัดนี้ศิระของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรูของข้าพเจ้า ที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการ ไห่ร้องในพลับพลาของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและ ร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ {27:7} โอ ข้าแต่พระ

เยโฮวาห์ ขอทรงสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาและตรัสตอบข้าพระองค์ {27:8} พระองค์ตรัสแล้วว่า "จงแสวงหาหน้าของเรา" จิตใจของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์" {27:9} ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ อย่าผลักไสผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์ หรือสละข้าพระองค์เสีย {27:10} แม้บิดาและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น {27:11} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอสอนมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีราบ เหตุด้วยศัตรูของข้าพระองค์ {27:12} ขออย่าทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับปฏิปักษ์ให้เขาทำตามใจชอบ เพราะพยานเท็จได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ และเขาหาใจออกมาเป็นความทารุณ {27:13} ข้าพเจ้าคงหมดสติไปนอกจากข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโฮวาห์ที่ในแผ่นดินของคนเป็น {27:14} จงรอคอยพระเยโฮวาห์ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญ เออ จงรอคอยพระเยโฮวาห์เถิด

{28:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์ ขออย่าให้พระกรรมหนวกต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้าพระองค์ทรงเงียบบ่อยต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย {28:2} ขอทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ยกมือของข้าพระองค์ขึ้นตรงต่อที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์ {28:3} ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่วช้า ผู้พูดอย่างสันตกับเพื่อนบ้านของตน แต่การปองร้ายอยู่ในใจของเขาทั้งหลาย {28:4} ขอทรงสนองเขาตามการงานของเขา และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา ขอทรงสนองเขาตามงานน้ำมือของเขา และทรงตอบแทนเขาตามสมควร {28:5} เพราะเขาไม่นับถือพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพระหัตถกิจของพระองค์ พระองค์จะทรงพังเขาลงและไม่สร้างเขาขึ้นอีก

{28:6} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า {28:7} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ ฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงปีติยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะถวายโมทนาแด่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า {28:8} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของเขา

ทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดของผู้รับเจิมของพระองค์

{28:9} ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และอำนวยพระพรแก่มรดกของพระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเขาและหอบหิ้วเขาไปเป็นนิรันดร์

{29:1} โอ ข้าแต่ท่านผู้มีฤทธิ์ทั้งหลาย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์เถิด จงถวายสง่าราศีและพระกำลังแด่พระเยโฮวาห์ {29:2} จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ {29:3} พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือน้ำ พระเจ้าแห่งสง่าราศีทรงคะนองเสียง คือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย {29:4} พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ทรงฤทธานุภาพ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์เต็มด้วยความสูงส่ง {29:5} พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หักต้นสนสดาร์ พระเยโฮวาห์ทรงหักต้นสนสดาร์แห่งเลบานอน {29:6} พระองค์ทรงกระทำให้พวกเขากระโดดเหมือนลูกวัว เลบานอนและสิริออนเหมือนม้ายูนิคอนหนุ่ม {29:7} พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แยกเปลวเพลิงออกจากกัน {29:8} พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์สั่นถิ่นทุรกันดาร พระเยโฮวาห์ทรงสั่นถิ่นทุรกันดารแห่งเมืองคาเดช {29:9} พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กระทำให้กวางตัวเมียตกลูก และทำให้ป่าดงโหรงเหรง และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึงสง่าราศีของพระองค์ {29:10} พระเยโฮวาห์ประทับเหนือน้ำท่วม พระเยโฮวาห์ประทับเป็นกษัตริย์เป็นนิรันดร์ {29:11} พระเยโฮวาห์จะทรงประทานกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรแก่ประชาชนของพระองค์ให้มีสันติภาพ

{30:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะยกพระเกียรติพระองค์ เพราะพระองค์ทรงดึงข้าพระองค์ขึ้นมา และมีได้ทรงให้คู่อริของข้าพระองค์เปรมปรีดิ์เพราะข้าพระองค์ {30:2} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย {30:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากแดนผู้ตาย ทรงให้ข้าพระองค์มีชีวิต เพื่อข้าพระองค์ไม่ต้องลงไปสู่ปากแดนผู้ตาย {30:4} โอ ท่านวิสุทธิชนของพระองค์เอ๋ย จงร้องสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ {30:5} เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นเป็นแต่ชั่วขณะหนึ่ง และความโปรดปรานของพระองค์นั้นตลอดชีวิต การร้องให้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาเวลา

ข้า {30:6} ข้าพระองค์พูดในความเจริญรุ่งเรืองของข้าพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวเลย" {30:7} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างภูเขาเข้มแข็ง พอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ข้าพระองค์ก็ลำบากใจ {30:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ว่า {30:9} "จะได้กำไรอะไรจากโลหิตของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ลงไปยังปากแดนผู้ตาย ฝงคลีจะสรรเสริญพระองค์หรือ มันจะบอกเล่าเรื่องความจริงของพระองค์หรือ" {30:10} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับและทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์" {30:11} สำหรับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนการไถ่ทุกข์เป็นการเดินรำ พระองค์ทรงถอดเสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออก และทรงคาดเอวข้าพระองค์ด้วยความยินดี {30:12} เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และไม่นิ่งเงียบ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายโมทนาแด่พระองค์เป็นนิตย์

{31:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อายเลย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในความชอบธรรมของพระองค์ {31:2} ขอทรงเจียรพระกรรณให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดอย่างรวดเร็วเถิด ขอพระองค์ทรงเป็นศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด {31:3} พระเจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ขอทรงพาและนำข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์ {31:4} ขอทรงปลดข้าพระองค์ออกจากข่ายที่พวกเขาวางอย่างลับๆ เพื่อดักข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์ {31:5} ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์แล้ว {31:6} ข้าพระองค์เกลียดบรรดาผู้ที่นับถือพระเทียมเท็จ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระเยโฮวาห์ {31:7} ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีและยินดีในความเมตตาของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบเรื่องความทุกข์ยากแห่งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ {31:8} และได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่กว้างขวาง {31:9} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณา

แก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังทุกข์ใจ นัยน์ตาของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไปเพราะความระทม ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย {31:10} เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร่อยหรอไปด้วยความทุกข์โศก และปีเดือนของข้าพระองค์ก็หมดไปด้วยการกล่อนหาใจ กำลังของข้าพระองค์อ่อนลงเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไป {31:11} ข้าพระองค์เป็นที่ินทาท่ามกลางบรรดาปฏิบัติของข้าพระองค์ โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นเรื่องน่าครั่นคร้ามของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป {31:12} เขาลืมข้าพระองค์เสียประหนึ่งว่าเป็นคนตายแล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาษาที่แตก {31:13} พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงขูขิบของคนเป็นอันมาก มีความสยดสยองอยู่ทุกด้าน ขณะที่เขาปองร้ายชีวิตของข้าพระองค์ {31:14} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ทูลว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์" {31:15} วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือศัตรูและผู้ข่มเหงของข้าพระองค์ {31:16} ขอพระพักตร์พระองค์ทอดแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความเมตตาของพระองค์ {31:17} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย เพราะข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอให้คนชั่วได้อาย ขอให้เขาเจียรเสียงไปยังแดนผู้ตาย {31:18} ขอให้ริมฝีปากที่มูสาเป็นใบ้ ซึ่งพูดหยาบคายต่อคนชอบธรรม ด้วยความจองหองและการดูหมิ่น

{31:19} โอ ความดีของพระองค์อุดมสักเท่าใดที่พระองค์ทรงสะดมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงกระทำไว้เพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {31:20} พระองค์ทรงซ่อนเขาไว้ในความลึกลับแห่งพระพักตร์พระองค์ให้พ้นจากการปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงยึดเขาไว้อย่างลึกลับในที่กำบังของพระองค์ให้พ้นจากลิ้นที่ทะเลาะวิวาท {31:21} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ในเมืองเข้มแข็ง {31:22} ด้วยข้าพระองค์กล่าวอย่างรีบร้อนว่า "ข้าพระองค์ถูกตัดขาดไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว" แต่พระองค์ยังทรงได้ยินเสียงแห่งคำวิงวอนของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอต่อพระองค์ {31:23} โอ ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์เอ๋ย จงรักพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรง

พิทักษ์รักษาคนสัตย์ชื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำหังการอย่างเต็มขนาด {31:24} จงเข้มแข็ง และพระองค์จะให้ใจของท่านกล้าหาญ ท่านทั้งปวงผู้หวังใจในพระเยโฮวาห์

{32:1} บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็ความสุขคือผู้ที่บาปของเขาได้รับการกลบเกลื่อนแล้วนั้น {32:2} บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็เป็ความสุขคือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา {32:3} เมื่อข้าพระองค์นั่งเงียบบ ร่างกายของข้าพระองค์ก็ร่วโรยไปโดยการคร่ำครวญวันยังค่ำของข้าพระองค์ {32:4} พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง เชลาห์ {32:5} ข้าพระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ซ่อนความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า "ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระเยโฮวาห์" แล้วพระองค์ทรงยกโทษความชั่วช้าแห่งความบาปของข้าพระองค์ เชลาห์ {32:6} เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาที่จะพบพระองค์ได้ ในเวลาน้ำท่วมมากนักจะไม่มาถึงคนนั้น {32:7} พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากความยากลำบาก พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยเพลงฉลองการช่วยให้พ้น เชลาห์ {32:8} เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับดาเจ้าอยู่ {32:9} อย่างเป็เหมือนม้าหรือล่อที่ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดเหล็กขวางปากและบังเหียน มิฉะนั้นมันก็จะเข้ามาหาเจ้า {32:10} อันความทุกข์ของคนชั่วนั้นมีมาก แต่ความเมตตาจะล้อมบุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ {32:11} ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงยินดีในพระเยโฮวาห์ และเปรมปรีดิ์ บรรดาท่านผู้มีใจเที่ยงตรงจงให้ร้องด้วยความชื่นบานเถิด

{33:1} โอ ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญนั้นควรแก่คนเที่ยงธรรม {33:2} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ จงถวายสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย {33:3} จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงดีดสายอย่างแคล่วคล่องพร้อมกับให้ร้อง {33:4} เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์เที่ยงธรรม และบรรดาพระราชกิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความจริง {33:5} พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความดีของพระเยโฮวาห์ {33:6} โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมากับบริวารทั้งปวงด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์

{33:7} พระองค์ทรงรวบรวมน้ำทะเลไว้ด้วยกันเป็กองใหญ่ และทรงเก็บที่ลึกไว้ในคลัง {33:8} ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเยโฮวาห์ ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยินดีถึงพิริยเพริตต่อพระองค์ {33:9} เพราะพระองค์ตรัสมันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา {33:10} พระเยโฮวาห์ทรงให้การปรึกษาของชาติต่างๆเปล่าประโยชน์ พระองค์ทรงให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไร้ผล {33:11} คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์ตั้งมั่นคงเป็นิรันดย์ พระดำริในพระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ {33:12} ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาชื่อพระเยโฮวาห์ก็เป็ความสุข คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็มรดกของพระองค์ {33:13} พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทอดพระเนตรบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {33:14} จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น {33:15} คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน และทรงพิจารณากิจการของเขาทั้งหลายทั้งสิ้น {33:16} กองทัพใหญ่หาช่วยให้กษัตริย์องค์หนึ่งองค์ใดรอดพ้นไปไม่ กำลังอันมากมายก็ไม่ช่วยนักรบให้พ้นได้ {33:17} มาศึกจะเป็ที่หวังความปลอดภัยก็หาไม่ กำลังมหาศาลของมันก็ช่วยให้รอดไม่ได้ {33:18} ดูเถิดพระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์ เหนือผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์ {33:19} เพื่อพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากมัจจุราช และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลาภัณฑารอาหาร

{33:20} จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็ความอุปถัมภ์และเป็โล่ของเรา {33:21} เออ จิตใจของเราทั้งหลายยินดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ {33:22} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์จงอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์

{34:1} ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป {34:2} จิตใจของข้าพเจ้าจะโอ้อวดในพระเยโฮวาห์ คนที่เสี้ยมเลี่ยมตัวจะฟังและยินดี {34:3} โอ เทียบอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยกัน {34:4} ข้าพเจ้าได้แสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า {34:5} เขาทั้งหลายเพ่งดูพระองค์ และเบิกบาน หน้าตาของเขาจึงไม่ต้องอาย {34:6} คนจนคนนี้ร้องทูล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับ และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา {34:7} ทูต

สวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด {34:8} โอ ขอเชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่าพระเยโฮวาห์ประเสริฐ คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข {34:9} โอ ท่านวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน {34:10} เหล่าสิ่งใดหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์จะไม่ขาดของดีใดๆ {34:11} บุตรทั้งหลายเอ๋ย มาเถิด มาฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ {34:12} มนุษย์คนใดผู้ปรารถนาชีวิตและรักวันคืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี {34:13} จงระวังล้นของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง {34:14} จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น {34:15} พระเนตรของพระเยโฮวาห์เห็นคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์สดับคำอ่อนน้อมของเขา {34:16} พระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ตั้งต่อผู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก {34:17} เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลขอ พระเยโฮวาห์ทรงสดับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา {34:18} พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจฟกช้ำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด {34:19} คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นหมด {34:20} พระองค์ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสากซี่เดียว {34:21} ความชั่วจะสังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป {34:22} พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

{35:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงผจญผู้ที่ผจญข้าพระองค์ ขอทรงสู้รบผู้ที่รบกับข้าพระองค์ {35:2} ขอทรงถือโล่และตั้ง และทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ {35:3} ขอทรงเตรียมหอกและขวานศึกสู้ผู้ข่มเหงข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ว่า "เราเป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า" {35:4} ผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เขาได้อายและอับยศ ผู้ที่ประดิดรู้ความชั่วต่อข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู {35:5} ขอให้เขาเป็นเหมือนแกลบต่อหน้าลม และขอให้หูดสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ขับไล่ตามเขาไป {35:6} ขอให้ทางของเขามืดและลื่น และขอให้หูดสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ข่มเหงพวกเขา {35:7} เพราะเขาเอาชายซ่อนดักข้าพระองค์ไว้อย่างไม่มีเหตุ เขาขุดหลุมพรางเอาชีวิตข้าพระองค์อย่างไม่มีเรื่อง {35:8} ขอให้ความพินาศมาถึงเขาอย่างไม่รู้ตัว และขอให้ชายที่เขาซ่อน

ไว้นั้นติดเขาเองและให้เขาติดข่ายพินาศเอง {35:9} แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์ เริงโลดอยู่ในการช่วยให้รอดของพระองค์ {35:10} กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีผู้ใดเหมือนพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ที่ย่ำแย่เข้มแข็งเกินกำลังของเขา คนยากจนและคนขัดสนจากผู้ที่ย่ำแย่" {35:11} มีพยานเท็จลุกขึ้น เขาฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ทราบ {35:12} เขาสนองข้าพระองค์โดยคำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็โกรธแค้น {35:13} ส่วนข้าพระองค์ เมื่อเขาป่วยข้าพระองค์สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร ข้าพระองค์ขบหน้าลงที่อกอธิษฐาน {35:14} ข้าพระองค์ประพุดอย่างที่เขาเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คอยคอดกและร้องไห้คร่ำครวญเหมือนคนไร้ทุกข์ให้มารดา {35:15} แต่พอข้าพระองค์สะดุด เขาก็ข่มขู่ฉันอย่างชอบใจ นักเลงหัวไม้รวบรวมกันมาสู้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเขาได้ตัวข้าพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง {35:16} เขาเยาะเย้ยอย่างคนหน้าซื่อใจคดในการเลี้ยต่างๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพระองค์ {35:17} ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนั่งทอดพระเนตรอีกนานเท่าใด ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากการร้ายกาจของเขา ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมู่สิ่งใด {35:18} แล้วข้าพระองค์จะโมทนาพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก {35:19} ขออย่าให้คู่อริอย่างไรเหตุผลนั้นมีความเปรมปรีดิ์เหนือข้าพระองค์ และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หัวเราะให้กัน {35:20} เพราะเขาไม่พูดอย่างสันติ แต่เขาคิดถ้อยคำหลอกลวงต่อบรรดาผู้ที่สงบเงียบในแผ่นดิน {35:21} เขาอำปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า "อ้อฮา อ้อฮา เราเห็นกับตาแล้ว"

{35:22} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์ {35:23} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงร้อนพระทัย ตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่สิทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่องของข้าพระองค์เกิด {35:24} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของพระองค์ และขออย่าให้เขาเปรมปรีดิ์เหนือข้าพระองค์ {35:25} ขอให้เขาทั้งหลายรำพึงในใจว่า "เอ้อเฮอ เราได้ตามใจปรารถนาของเรา" ขอให้เขากล่าวได้ว่า "เราได้กลืนเขาเสียแล้ว" {35:26} ขอ

ให้เขาได้อายและได้ความยุ่งยากด้วยกัน คือเขาผู้เปรมปรีดิ์ เพราะความล้าเคี้ยวของข้าพระองค์ ให้เขาได้ห่มความอาย และความอับยศ คือผู้ที่เขาอวดตัวสู่ข้าพระองค์ {35:27} ขอให้บรรดาผู้ที่เห็นชอบในเหตุอันชอบธรรมของข้าพระองค์ โห่ร้องด้วยความชื่นบานและยินดี และกล่าวอยู่เสมอว่า "ขอให้พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่ยิ่ง พระองค์ผู้ทรงปิตินิธิในความเจริญของผู้รับใช้ของพระองค์" {35:28} แล้วลิ้นของข้าพระองค์จะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์ และจะสรรเสริญพระองค์วันยังค่ำ

{36:1} การละเมิดของคนชั่วล้วงลึกเข้าไปในใจของข้าพเจ้าว่า "ในเวทดาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า" {36:2} เพราะเขาป้อยตนเองในสายตาของตนจนได้พบ ว่าความชั่วช้าของเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ {36:3} ถ้อยคำจากปากของเขาก็ชั่วช้าและหลอกลวง เขาหยุดที่จะประพฤติ อย่างฉลาดและกระทำความดี {36:4} เขาป้องกันความชั่วร้าย เมื่อเขาอยู่บนที่นอนของเขา เขาวางตัวในทางที่ไม่ดี เขามีได้เกลียดชังความชั่ว {36:5} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ {36:6} ความชอบธรรมของพระองค์ เหมือนภูเขใหญ่ทั้งหลาย คำตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยมนุษย์ และสัตว์ให้รอด {36:7} โอ ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์ {36:8} เข่อ้อมด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์ และพระองค์จะประทานให้เขาเต็มจากแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์ {36:9} เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์

{36:10} โอ ขอประทานความเมตตาของพระองค์ต่อไป แก่ผู้ที่รู้จักพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่คนใจเที่ยงธรรม {36:11} ขออย่าให้เท้าของคนจองหองมาเหนือข้าพระองค์ หรือให้มือของคนชั่วขับไล่ข้าพระองค์ไปเสีย {36:12} แล้วคนกระทำความชั่วช้าก็ล้มอยู่ที่นั่น เขาถูกพลิกกลิ้ง ลุกขึ้นอีกไม่ได้

{37:1} อย่าให้เจ้าเดือดร้อนเพราะเหตุคนที่กระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่กระทำความชั่วช้า {37:2} เพราะไม่ช้าเขาจะเหี่ยวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด {37:3} จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง {37:4} จงปิตินิธิในพระเยโฮวาห์และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน {37:5} จงมอบทางของท่านไว้กับพระ

เยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ {37:6} พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่าน กระจำอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ้งอย่างเที่ยงวัน {37:7} จงสงบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราะเหตุผู้ที่เจริญตามทางของเขา หรือเพราะเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว {37:8} จงระงับความโกรธ และทิ้งความพิโรธ อย่าให้ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว {37:9} เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก {37:10} ยังอีกหน่อยหนึ่งคนชั่วจะไม่มียก แม้จะมองดูที่ที่ของเขาให้ดี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น {37:11} แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาจะปิตินิธิในสันติภาพอุดมสมบูรณ์ {37:12} คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเคี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา {37:13} แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระสรวลต่อคนชั่ว เพราะพระองค์ทอดพระเนตรเห็นวันเวลาของเขากาลังมา {37:14} คนชั่วชักดาบและโค้งคันธนู เพื่อเอาคนจนและคนขัดสนลง เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยงธรรม {37:15} ดาบของเขาจะเข้าไปในใจของเขาเอง และคันธนูของเขาจะหัก {37:16} เล็กๆน้อยๆที่คุณชอบธรรมมีก็ดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก {37:17} เพราะแขนของคนชั่วจะหัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงเชิดชูคนชอบธรรม {37:18} พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลาของคนไร้สำนึก และมรดกของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ {37:19} เขาจะไม่ได้ตายในยามชั่วร้าย ในวันกั้นดารเขาจะอิมใจ {37:20} แต่คนชั่วจะพินาศ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะเหมือนสง่าของลูกแกะ เขาจะอันตรธานไป อันตรธานไปเหมือนควัน {37:21} คนชั่วข่มขมิบและไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและแจกจ่าย {37:22} เพราะคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรงอำนาจพระจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออกไปเสีย {37:23} พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา {37:24} แม้เขาล้ม เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์พยุงเขาไว้ {37:25} ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชือสายของเขาขาด {37:26} เขาแสดงความเมตตาและให้ยืมเสมอ และเชือสายของเขาได้รับพระพร {37:27} จงพราดเสียจากการชั่ว และกระทำความดี และท่านจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ {37:28} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งวิสุทธิชนของ

พระองค์ จะทรงสงวนคนเหล่านั้นไว้เป็นนิตย์ แต่เชื้อสายของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย {37:29} คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็นนิตย์ {37:30} ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม {37:31} พระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และอย่างเท้าของเขาจะไม่พลาด {37:32} คนชั่วเฝ้าดูคนชอบธรรมและแสวงหาที่จะสังหารเขาเสีย {37:33} พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้ในมือของเขา หรือให้เขาถูกปรับโทษเมื่อเขาขึ้นศาล {37:34} จงรอคอยพระเยโฮวาห์ และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะยกย่องท่านให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ท่านจะได้เห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไปเสีย {37:35} ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่ง และสูงเด่นอย่างต้นไม้เขียวสดที่อยู่ในท้องถื่นของมัน {37:36} เขาได้ผ่านไป และดูเถิด ไม่มีเขาเสียแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะแสวงหาเขา ก็ไม่พบเขา {37:37} จงหมายคนไร้ตำหนิไว้ และมองดูคนที่เที่ยงธรรม เพราะอนาคตของคนนั้นคือสันติภาพ {37:38} แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายเสียด้วยกัน จุดหมายปลายทางของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย {37:39} ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นกำลังของเขาในเวลายากลำบาก {37:40} พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาและทรงช่วยเขาให้พ้น พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์

{38:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอย่ำทรงชนาข้าพระองค์ด้วยความกักรของพระองค์ หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ {38:2} เพราะลูกธนูของพระองค์จมเข้าไปในข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนือข้าพระองค์ {38:3} เพราะพระพิโรธของพระองค์ จึงไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึงไม่มีอนามัยในกระดูของข้าพระองค์ {38:4} เพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ท่วมศีรษะ มันหนักเหมือนภาระซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์ {38:5} เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์บาดแผลของข้าพระองค์จึงเหม็นและเปื่อยเน่า {38:6} ข้าพระองค์หนักใจ ข้าพระองค์ก็งอลงมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ {38:7} เพราะบันเอวของข้าพระองค์เต็มไปด้วยโรคที่น่ารังเกียจ และไม่มี ความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ {38:8} ข้าพระองค์คร่ำครวญ และฟกช้ำทีเดียว ข้าพระองค์ควรถูกราบเพราะใจข้าพระองค์ไม่สงบ {38:9} ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพระองค์ก็แจ้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การถอนหายใจของข้าพระองค์ก็ไม่พ้นที่พระองค์ทรงทราบ

{38:10} หัวใจของข้าพระองค์เต้น และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของนัยน์ตาของข้าพระองค์ก็สูญไป จากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย {38:11} มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น {38:12} และบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์พูดเป็นอุบาย และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ {38:13} แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้าพระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ไม่อาจปากของเขา {38:14} พะยะคะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ {38:15} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์ {38:16} เพราะข้าพระองค์ทูลว่า "โปรดฟังข้าพระองค์เถิด มิฉะนั้นพวกเขาจะเปรมปรีดิ์เพราะข้าพระองค์คือผู้ที่โอ้อวดต่อข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์พลาดไป" {38:17} เพราะข้าพระองค์จะล้มแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ {38:18} ข้าพระองค์จะสารภาพความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์ {38:19} บรรดาผู้ที่เป้นคู่อริของข้าพระองค์ ก้าวองไวและแข็งแรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น {38:20} บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี {38:21} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอย่ำทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอย่ำสถิตไกลจากข้าพระองค์ {38:22} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงรับมาช่วยข้าพระองค์เถิด

{39:1} ข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าจะระแวงระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า ระวังเท่าที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า" {39:2} ข้าพเจ้าก็เฝ้าเงียบไป ข้าพเจ้านิ่งเงียบ แม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น {39:3} จิตใจข้าพเจ้าร่อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่นั้นไฟก็ลุก ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า {39:4} "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบถึงบันปลายของข้าพระองค์ และวันเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด เพื่อข้าพระองค์จะทราบว่ข้าพระองค์อ่อนแอแค่ไหน" {39:5} ดูเถิด พระองค์ทรงกระทำวันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝ่ามือเท่านั้น ชั่วชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไรเลยเฉพาะพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่

อย่างไร้สาระแนที่เดียว เซลห์ {39:6} มนุษย์ทุกคนดำเนินไปอย่างเงาแนที่เดียว เขาทั้งหลายยังอยู่เปล่าๆแนที่เดียว มนุษย์โกยกองไว้ และไม่ทราบว่าจะเก็บไป {39:7} ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ {39:8} ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของคนโง่ {39:9} ข้าพระองค์เป็นไม้ ข้าพระองค์ไม่อ้าปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น

{39:10} ขอทรงถอนโทษทัณฑ์จากข้าพระองค์เสียเถิด ข้าพระองค์ร่ำร้องไปด้วยการทูลตักเตือนของพระองค์ {39:11} เมื่อพระองค์ทรงทดสอบมนุษย์ด้วยการขนาบเพราะเรื่องความชั่วช้า พระองค์ทรงเผาผลาญความสวยงามของเขาสีอย่างท่วมท้น มนุษย์ทุกคนก็ไร้สาระแนที่เดียว" เซลห์ {39:12} "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเจียรพระกรรณแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมยต่อหน้าตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์ เป็นคนที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์ {39:13} โอ ขอทรงเมตตาพระพิภพจากข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเบิกบานขึ้น ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่มีอยู่อีก"

{40:1} ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเอนพระองค์ลงสดับคำร้องทูลของข้าพเจ้า {40:2} พระองค์ทรงจุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่ากลัว ออกมาจากเลนตม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง {40:3} พระองค์ทรงบรรจเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา คนเป็นอันมากจะเห็นและเกรงกลัวและวางใจในพระเยโฮวาห์ {40:4} คนใดที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข ผู้มิได้หันไปหาคนจองหองหรือไปหาบรรดาผู้ที่หลงเงินไปตามความเท็จ {40:5} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทวีพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดรายงานพระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว ก็มีมากมายเหลือที่จะนับได้

{40:6} เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ พระองค์ทรงเบิกหูของข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์มิได้ทรงเรียกร้อง {40:7} แล้วข้าพระองค์ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์" {40:8} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปิติยินดีที่กระทำตาม

น้ำพระทัยพระองค์ พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์" {40:9} ข้าพระองค์ได้ประกาศเรื่องความชอบธรรมในชุมนุมชนใหญ่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ดูเถิดตามที่พระองค์ทรงทราบแล้ว ข้าพระองค์มิได้ยั้งยั้งริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย {40:10} ข้าพระองค์มิได้ปกปิดความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ซื่อและความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความเมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุมชนใหญ่โตนั้น {40:11} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงยึดเหนี่ยวพระกรรณของคุณของพระองค์จากข้าพระองค์ ขอให้ความเมตตาและความจริงของพระองค์สงวนข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ {40:12} เพราะความชั่วได้ล้อมข้าพระองค์ไว้อย่างนับไม่ถ้วน ความชั่วช้าของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์มองอะไรไม่เห็น มันมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็ฟุ้งไป {40:13} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพอพระทัยที่จะช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาสงเคราะห์ข้าพระองค์เถิด {40:14} ขอให้ผู้ที่หาโอกาสทำลายชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิดความยุ่งเหยิงด้วยกัน ขอให้ผู้ปรารถนาสิ่งชั่วร้ายต่อข้าพระองค์นั้นต้องหันกลับไปและได้รับความอัปยศ {40:15} ขอให้คนเหล่านั้นสาบสูญไปเพื่อเป็นรางวัลสำหรับความน่าละอายที่เขาได้พูดกับข้าพระองค์ว่า "อ้อฮา อ้อฮา" นั้น {40:16} ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์เปรมปรีดิ์และยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์กล่าวเสมอว่า "พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งนัก" {40:17} ฝ่ายข้าพระองค์ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

{41:1} ผู้ใดเอาใจใส่คนจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาให้พ้นในวันยากลำบาก {41:2} พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเขาและรักษาเขาให้มีชีวิต ในแผ่นดินเขาจะได้รับพระพร พระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้กับศัตรูของเขาให้ทำตามใจชอบ {41:3} เมื่อเขาอยู่บนที่นอนด้วยความอดโรยพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมด

{41:4} ข้าพระองค์ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงรักษากิจวิญญูญาณข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์" {41:5} ศัตรูของข้าพระองค์กล่าวใส่ร้ายข้าพระองค์ว่า "เมื่อไรเขาจะ

ตายนะ และชื่อของเขาคงได้พินาศ" {41:6} ถ้าคนหนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขาจะพูดเรื่องไร้สาระ ขณะที่ใจของเขาเก็บเรื่องความชั่วช้า เมื่อเขาออกไปเขาก็ป่าวร้องไป {41:7} ทุกคนที่เกลียดข้าพระองค์ เขาซุบซิบกันถึงเรื่องข้าพระองค์ เขาปองร้ายต่อข้าพระองค์ {41:8} เขาทั้งหลายกล่าวว่า "โรคภัยเข้าไประยะในตัวของเขาแล้ว เขาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขานอนนั้นอีก" {41:9} แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ ได้ยกส้นเท้าต่อข้าพระองค์

{41:10} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงยกข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะสนองเขา {41:11} โดยข้อนี้ ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพระองค์ คือศัตรูของข้าพระองค์ไม่ได้ชนะข้าพระองค์ {41:12} แต่พระองค์ทรงคำซู่ข้าพระองค์ไว้เพราะความสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ {41:13} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เป็นนิตย์ในอดีต และสืบไปเป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

{42:1} กวางกระเลือกกระสนหาอาหารที่แม่น้ำไหลฉ่ำน้ำ โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็กระเลือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น {42:2} จิตวิญญาณของข้าพเจ้ากระหายหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อไรข้าพเจ้าจะได้มาปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้า {42:3} ข้าพเจ้ากินน้ำตาต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพเจ้าวันแล้ววันเล่าว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน" {42:4} เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็ระบายความในใจออกมาได้ เพราะข้าพเจ้าไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาถึงพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยเสียงโห่ร้องยินดีและเสียงเพลงโมทนา คือมวลชนกำลังมีเทศกาลฉลอง {42:5} โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือที่มาจากพระพักตร์ของพระองค์ {42:6} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ฝ่ออยู่ภายในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงจะระลึกถึงพระองค์ ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำจอร์แดนและแห่งภูเขาเออร์โมเน ตั้งแต่เนินมิซาร์ {42:7} เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลึกลับก็เรียกว่า ลึก บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว {42:8} กลางวันพระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของ

ข้าพเจ้า {42:9} ข้าพเจ้าทูลพระเจ้าศิลาของข้าพเจ้าว่า "โฉนพระองค์ทรงลืมน้ำข้าพระองค์เสีย โฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์ เพราะการบีบบังคับของศัตรู" {42:10} ประโยชน์ของข้าพเจ้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า ประดุจดาบภายในบรรดากระดูกของข้าพเจ้า ในเมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าทุกวันว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน" {42:11} โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีกหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

{43:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แทนข้าพระองค์ และต่อสู้อย่างดีของข้าพระองค์ต่อประชาชาติที่ไร้ธรรม โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนล่อลวงและคนอธรรม {43:2} เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย โฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์เพราะการบีบบังคับของศัตรู {43:3} โอ ขอทรงโปรดให้ความสว่างและความจริงของพระองค์ออกไปให้น้ำข้าพระองค์ ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์มาถึงภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ และถึงพลับพลาของพระองค์ {43:4} แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นความขึ้นบานยอดเยี่ยมของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเพลงสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณเขาคู่

{43:5} โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีกหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

{44:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินกับหูของตน บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการซึ่งพระองค์ทรงกระทำในสมัยของเขา ในสมัยโบราณกาลนั้น {44:2} พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงปลุกบรรพบุรุษทั้งหลายไว้ พระองค์ทรงให้ชาติทั้งหลายทุกข์ใจ และได้ทรงขับไล่ชาติทั้งหลายนั้นออกไป {44:3} เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินนั้นมาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง มิใช่แขนของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ขวา และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างจากสิพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย {44:4} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงบัญชาการช่วยให้พ้นไว้สำหรับยาโคบ {44:5} ข้าพระองค์ทั้งหลายดันศัตรูออกไปโดย

พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเหยียบคนทีลุกขึ้นต่อสู้ข้า
พระองค์ลงด้วยพระนามของพระองค์ {44:6} เพราะข้า
พระองค์ไม่วางใจในคັນธนูของข้าพระองค์ และดาบของข้า
พระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้

{44:7} แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้
รอดจากศัตรู และทรงให้ผู้เกลียดข้าพระองค์ได้ความอาย
{44:8} ข้าพระองค์ทั้งหลายรอดถึงพระเจ้าได้ตลอดทั้งวัน
และข้าพระองค์ทั้งหลายสรรเสริญพระนามของพระองค์
เป็นนิตย์ เสดลห์ {44:9} แต่พระองค์ยังทรงทอดทิ้งข้า
พระองค์ทั้งหลายเสีย และให้ข้าพระองค์ได้รับความอับยศ
และมีได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย
{44:10} พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถอย
กลับจากคู่อริ และคนที่เกลียดข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ของ
ริบไป {44:11} พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย
เป็นดังแกะที่จะเอาไปกิน และทรงกระจายข้าพระองค์
ทั้งหลายให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ {44:12}
พระองค์ทรงขายประชาชนของพระองค์อย่างให้เปล่า ตาม
ราคาไม่ทรงได้อะไรเพิ่มเลย {44:13} พระองค์ทรงกระทำ
ให้ข้าพระองค์เป็นที่ินทาของเพื่อนบ้าน เป็นที่เยาะเย้ย
และดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์ {44:14} พระองค์
ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคำครหาท่ามกลาง
ประชาชาติ เป็นที่สิ้นศรัทธาท่ามกลางชาติทั้งหลาย {44:15}
ความอับยศทอดสู้อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์วันยังค่ำ และความ
อับอายคลุมหน้าข้าพระองค์ {44:16} เนื่องด้วยเสียงของ
คนเยาะเย้ย และคนหมิ่นประมาท เนื่องด้วยศัตรูและผู้
แก้แค้น {44:17} สิ่งทั้งปวงนี้เกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย
แม้ว่าข้าพระองค์ไม่ลืมพระองค์ หรือทุจริตต่อพันธสัญญา
ของพระองค์ {44:18} จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มีได้
หันกลับ ย่างเท้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มีได้พรากจาก
พระมรรคาของพระองค์ {44:19} ถึงแม้พระองค์ทรงให้
ข้าพระองค์ทั้งหลายหลงกลาญในที่ของมึงกร และคลุมข้า
พระองค์ทั้งหลายไว้ด้วยเงามัจจุราช {44:20} ถ้าเราได้ลืม
พระนามพระเจ้าของเรา หรือพนมมือของเราให้แก่พระอื่น
{44:21} พระเจ้าจะไม่ทรงค้นหาเรื่องนี้หรือ เพราะพระองค์
ทรงทราบความลึกซึ้งของจิตใจ {44:22} เพราะเห็นแก่
พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และ
นับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า

{44:23} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตื่นเถิด โฉน
พระองค์บรรทมอยู่ ขอทรงตื่นขึ้นเถิด ขออย่าทรงทอดทิ้ง
ข้าพระองค์เสียตลอดกาล {44:24} โฉนพระองค์ทรงซ่อน
พระพักตร์ของพระองค์เสีย โฉนพระองค์ทรงลืมการที่ข้า

พระองค์ทั้งหลายทุกข์ยากและถูกบีบบังคับเสีย {44:25}
เพราะจิตวิญญาณข้าพระองค์ทั้งหลายโน้มถึงผงคลี ร่างกาย
ของข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน {44:26} ลุกขึ้นเถิด
พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงไล่ข้า
พระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์

{45:1} จิตใจข้าพเจ้าลั่นไหด้วยแนวคิตติ ข้าพเจ้า
เล่าบทประพันธ์ของข้าพเจ้าถวายกษัตริย์ ลิ่นของข้าพเจ้า
เหมือนปากไก่ของอาลักษณ์ที่ชำนาญ {45:2} พระองค์
ทำงานเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลัง
ลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรง
อำนวยการพระพรพระองค์ท่านตลอดกาล {45:3} โอ ข้าแต่
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขอทรงขัดดาบไว้ที่เอวของพระองค์
ท่าน โดยสง่าราศีและความสูงส่งของพระองค์ท่าน {45:4}
ขอทรงม้าอย่างสง่างามเสด็จไปอย่างมีชัย เพื่อเห็นแก่
ความจริง ความอ่อนสุภาพและความชอบธรรม ให้พระหัตถ์
ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอันน่าครั่นคร้ามแก่พระองค์
ท่าน {45:5} ลูกธนูของพระองค์ท่านก็คมอยู่ในจิตใจของ
ศัตรูของกษัตริย์ ชนชาติทั้งหลายจึงล้มอยู่ใต้พระองค์ท่าน
{45:6} โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
และเป็นนิตย์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็
เป็นธารพระกรเที่ยงธรรม {45:7} พระองค์ทรงรักความ
ชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้าคือ
พระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้ ด้วย
น้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์
ท่าน {45:8} บรรดาฉลองพระองค์ของพระองค์ท่านก็หอม
ฟุ้งไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และการบูรจากพระราช
วังข้าง ฉลองพระองค์เหล่านี้กระทำให้พระองค์ท่านยินดี
{45:9} ในหมู่สตรีผู้มีเกียรติของพระองค์ท่านมีราชธิดาของ
บรรดากษัตริย์ พระราชินีประดับทองคำเมืองโอไฟร์ประทับ
อยู่ข้างขวาพระหัตถ์พระองค์ท่าน {45:10} โอ ธิดาเอ๋ย
จงพิเคราะห์ ฟังและเอียงหูของเธอลง จงลืมนชาติของ
เธอ และลืมนบ้านบิดาของเธอเสีย {45:11} และกษัตริย์
จะทรงปรารภความงามของเธอ เนื่องจากพระองค์ท่าน
เป็นเจ้านายของเธอ จงโค้งลงให้พระองค์ท่านเถิด {45:12}
ธิดาของเมืองไทระจะเอาของกำนัลมากำนัลเธอ คือเศษริ
มั่งคั่งที่สุดของประชาชนจะขอความกรุณาจากเธอ {45:13}
เจ้าหญิงประดับพระกายในห้องของพระนางเธอด้วยเสื้อผ้า
ยักทองคำ {45:14} เขาจะนำพระนางผู้ทรงเล่ห์หลายสี
เข้าเฝ้ากษัตริย์ และจะนำหญิงพรหมจารีผู้ติดตามคือเพื่อน
เจ้าสาวมาถวายพระองค์ท่าน {45:15} เขาทั้งหลายจะถูก
นำไปด้วยความชื่นบานและยินดี เขาจะเข้าไปในพระราชวัง

{45:16} บรรดาโอรสของพระองค์ท่านจะแทนบรรพบุรุษของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นเจ้านายทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น {45:17} เราจะกระทำให้พระนามของพระองค์ท่านเป็นที่เชิดชูตลอดบรรดาชั่วอายุ ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะสดุดีพระองค์ท่านเป็นนิกาล

{46:1} พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก {46:2} ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล {46:3} แม้ว่าน้ำทะเลลึกจะนองและฟองฟู แม้ว่าภูเขาสิ้นสะเทือนเพราะทะเลอลวนนั้น เซลาห์ {46:4} มีแม่น้ำสายหนึ่ง ที่คลองระบายจะกระทำให้พระมหานครของพระเจ้ายินดี คือพลับพลาบริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด {46:5} พระเจ้าทรงสถิตกลางพระมหานคร เธอจะไม่โคลงเคลงย้ายไป พอรุ่งอรุณพระเจ้ายิ่งทรงช่วยเหลือไว้ {46:6} บรรดาประชาชาติก็อลหม่าน และราชอาณาจักรทั้งหลายก็คลอนแคลน พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป {46:7} พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา เซลาห์ {46:8} มาเถิด มาดูพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการรกร้างอะไรบ้างในแผ่นดินโลก {46:9} พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันทนูและฟันหอกเสีย พระองค์ทรงเผาธรรบเสียด้วยไฟ {46:10} "จงนิ่งเสีย และรู้เถิดว่า เราคือพระเจ้า เราจะเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ เราจะเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก" {46:11} พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา เซลาห์

{47:1} โอ ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงตบมือ จงให้ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย {47:2} เพราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าคร้ามกลัว ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น {47:3} พระองค์จะทรงปราบปรามชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา {47:4} พระองค์จะทรงเลือกมรดกของเราให้เรา เป็นสิ่งภูมิใจของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เซลาห์ {47:5} พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงให้ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร {47:6} จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด {47:7} เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญ

ด้วยความเข้าใจ {47:8} พระเจ้าทรงครอบครองเหนือนานาชาติ พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ {47:9} บรรดาเจ้านายของชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม เพราะบรรดาโล่ของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

{48:1} พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา บนภูเขาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ {48:2} มองขึ้นไปก็ดูงาม เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาศิโยน ด้านทิศเหนือซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริย์ {48:3} ภายในปราสาททั้งหลายของนครนั้นก็เป็นที่ทราบกันแล้วว่า พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยอันมั่นคง {48:4} เพราะดูเถิด กษัตริย์ชุมนุมกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน {48:5} พอท่านทั้งหลายเห็นนครนั้นท่านก็พากันประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหนีไป {48:6} ความตระหนกตกประหม่าจับใจท่านที่นั่น มีความทุกข์ระทมอย่างหนักกำลังคลอบุตร {48:7} พระองค์ทรงฟาดทำลายกำแพงแห่งการซิชด้วยลมตะวันออก {48:8} เราได้นอนอย่างไร เราก็กู้เห็นอย่างนั้น ในนครแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่งพระเจ้าจะทรงสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์ เซลาห์ {48:9} โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความเมตตาของพระองค์ ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์ {48:10} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึงอย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม {48:11} ขอภูเขาศิโยนจงเปรมปรีดิ์ ขอธิดาแห่งยูดาห์จงยินดี เพราะเหตุคำตัดสินของพระองค์ {48:12} จงเดินรอบศิโยน ไปให้รอบเถิด จงนับหอคอยของศิโยน {48:13} จงสังเกตเชิงเทินของเธอให้ดี จงพิจารณาปราสาททั้งหลายของเธอ เพื่อท่านจะได้บอกคนชั่วอายุต่อไป {48:14} ว่านี่คือพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าของเราเป็นนิกาล พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเราจนถึงเวลาสิ้นชีวิต

{49:1} ดูก่อนชาติทั้งหลาย จงฟังข้อความนี้ ชาวพิภพทั้งปวงเอ๋ย จงเงี่ยหูฟัง {49:2} ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย ทั้งเศรษฐีและคนจนด้วยกัน {49:3} ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา การรำพึงของจิตใจข้าพเจ้าคือความเข้าใจ {49:4} ข้าพเจ้าจะเอียงหูฟังคำอุปมา ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของข้าพเจ้าให้เข้ากับเสียงพิณเขาคู่ {49:5} ทำไมข้าพเจ้าจึงกลัวในคราวทุกข์ยากลำบาก เมื่อความชั่วช้าแห่งผู้ข่มเหงล้อมตัวข้าพเจ้า {49:6} คนผู้วางใจในทรัพย์ศฤงคารของตัว และอวดอ้าง

ความมั่งคั่งอันอุดมของตน {49:7} แน่ทีเดียวไม่มีคนใดได้พี่น้องของตนได้ หรือถวายค่าชีวิตของเขาแด่พระเจ้า {49:8} (เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย) {49:9} ที่เขาจะมีชีวิตเรื่อยไปเป็นนิรันดร์และไม่ต้องเห็นความเปื่อยเน่า {49:10} เออ เขาเห็นว่า ถึงปราชญ์ก็ยังตาย คนโง่และคนโง่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน และละทรัพย์ศฤงคารของตนไว้ให้คนอื่น {49:11} จิตใจเขาคิดว่าวงศ์วานของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และที่อาศัยของเขาจะอยู่ถึงทุกชั่วอายุ ถึงเขาเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน {49:12} มนุษย์จะคงชีพในยศศักดิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่พินาศ {49:13} วิถีทางของพวกเขาคือความโง่เขลา ถึงกระนั้นคนชั่วอายุต่อไปก็พอใจกับคำกล่าวของเขา เซลาห์ {49:14} ดังกะ เขาถูกกำหนดไว้ให้แก่แดนผู้ตาย มัจจุราชจะเป็นเมฆบาลของเขา คนเที่ยงธรรมจะมีอำนาจเหนือเขาทั้งหลายในเวลาเช้า และความงามของเขาจะเปื่อยสั่นไปในแดนผู้ตายซึ่งคือที่อาศัยของเขา {49:15} แต่พระเจ้าจะทรงไถ่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากอุทธานุภาพของแดนผู้ตาย เพราะพระองค์จะทรงรับข้าพเจ้าไว้ เซลาห์ {49:16} ท่านอย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมีขึ้น เมื่อสง่าราศีของบ้านของเขาเพิ่มขึ้น {49:17} เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะไม่เอาอะไรไปเลย สง่าราศีของเขาจะไม่ลงไปตามเขา {49:18} แม้ว่าเมื่อเขาเป็นอยู่ เขานับว่าตัวเขาสุขสบาย และคนอื่นจะยกย่องท่านเมื่อท่านเจริญ {49:19} เขาจะไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งจะไม่เห็นความสว่างเลย {49:20} มนุษย์ซึ่งมียศศักดิ์ แต่ขาดความเข้าใจ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่พินาศ

{50:1} พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเยโฮวาห์ตรัสและทรงเรียกแผ่นดินโลก ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก {50:2} พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนครแห่งความงามหมดจด {50:3} พระเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์จะมีได้ทรงเจียบบอยู่ เพลิงจะเผาผลาญมาข้างหน้าพระองค์ รอบพระองค์คือวาทะอันทรงมหิทธิฤทธิ์ {50:4} พระองค์จะทรงเรียกถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ว่า {50:5} "จงรวบรวมบรรดาวิสุทธิชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา" {50:6} ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้านั้นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา เซลาห์

{50:7} "โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง และเราจะพูด โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะเป็นพยานปรักปรำเจ้า เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเจ้า {50:8} เราจะมีได้ตักเตือนเจ้าเรื่องเครื่อง

สัตวบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้ามีอยู่ต่อหน้าเราเสมอ {50:9} เราจะไม่รับวัวผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะผู้จากคอกของเจ้า {50:10} เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาดังพันยอด {50:11} เรารู้จักบรรดานกแห่งภูเขทั้งหลาย และบรรดาสัตว์ในนาเป็นของเรา {50:12} ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา {50:13} เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือหรือดื่มเลือดแพะหรือ {50:14} จงนำเครื่องการโมทนาพระคุณมาเป็นเครื่องสักการบูชาแด่พระเจ้า และทำตามคำปฏิญาณของเจ้าต่อองค์ผู้สูงสุด {50:15} และจงร้องทูลเราในวันทุกข์ยากลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวายสง่าราศีแก่เรา" {50:16} แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว่า "เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะทอกฎเกณฑ์ของเรา หรือรับปากตามพันธสัญญาของเรา {50:17} เพราะเจ้าเกลียดคำสั่งสอน และเจ้าเหวี่ยงคำของเราไว้ข้างหลังเจ้า {50:18} เมื่อเจ้าเห็นโจรเจ้าก็คบเขา และเจ้าเข้าสังคมกับคนลวงประเวณี {50:19} เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลิ้นของเจ้าประกอบการหลอกลวง {50:20} เจ้านั่งพูดใส่ร้ายพี่น้องของเจ้า เจ้านิินทาลูกชายมารดาของเจ้าเอง {50:21} เจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว เราก็นิ่งเงียบ เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า แต่เราจะขานบเจ้า และเราจะรายงานสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาเจ้า {50:22} เจ้าทั้งหลายผู้ลืมนพระเจ้า จงพิจารณาเรื่องนี้ หาไม่เราจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ และจะไม่ลืมคนที่ช่วยเจ้าให้พ้นได้ {50:23} บุคคลที่นำการสรรเสริญมาเป็นเครื่องสักการบูชา ก็ให้เกียรติแก่เรา เราจะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่ผู้จัดทางของเขาย่างถูกต้อง"

{51:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ ขอทรงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของพระองค์ {51:2} ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ {51:3} เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ {51:4} ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในคำตรัสของพระองค์ และกระจำเริญในการพิพากษาของพระองค์ {51:5} ดูก่อนข้าพระองค์ก็ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป {51:6} ดูก่อน พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน และจะทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ ภายในจิตใจลึกกลับของข้าพระองค์ {51:7} ขอทรงชำระ

ข้าพระองค์ด้วยต้นหุสับ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ {51:8} ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไต่ยีนความขึ้นบานและความยินดี เพื่อกระดูซึ่งพระองค์ทรงหักนั้นจะเปรมปรีดิ์ {51:9} ขอทรงเปื้อนพระพักตร์พระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย และทรงลบบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ให้สิ้น {51:10} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์ {51:11} ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ และขออย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ {51:12} ขอทรงคืนความขึ้นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย {51:13} แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ละเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และคนบาปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์ {51:14} โอ ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดเพราะทำโลหิตเขาตก และลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์ {51:15} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์ {51:16} เพราะพระองค์มิได้ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์มิได้พอพระทัยเครื่องเผาบูชา {51:17} เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกซำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกซำนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะมิได้ทรงดูถูก {51:18} ขอทรงกระทำดีแก่ศิโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอทรงสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม {51:19} แล้วพระองค์จะทรงประดิษฐานในเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรม ในเครื่องเผาบูชาและในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แล้วเขาจะถวายวัวผู้บนแท่นบูชาของพระองค์

{52:1} โอ เจ้าผู้มีอำนาจ ไฉนเจ้าจึงไถ้อวดในการชั่วความเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่วันยังค่ำ {52:2} ลิ้นของเจ้าออกอุบายประสงค์ร้าย และหลอกลวงอย่างมิดโคนคม {52:3} เจ้ารักชั่วมากกว่าดี และการมุสามากกว่าพูดความชอบธรรม เชลาร์ห์ {52:4} เจ้ารักทุกคำที่ทำลาย โอ ลิ้นแห่งการหลอกลวง {52:5} แต่พระเจ้าจะทรงทำลายเจ้าลงเสียเป็นนิรันดร์ พระองค์จะทรงฉวยและดึงเจ้าจากที่อยู่อาศัยของเจ้า พระองค์จะทรงถอนรากเจ้าเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เชลาร์ห์ {52:6} คนชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว และจะหัวเราะเยาะเขา กล่าวว่า {52:7} "จงดูบุรุษผู้ไม่ให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน แต่ไว้ใจในความมั่งคั่งอันอุดมของ

เขา เขาเสริมกำลังตัวเขาในความชั่วร้ายของเขา" {52:8} ฝ่ายข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในความเมตตาของพระเจ้าเป็นนิรันดร์ {52:9} ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เป็นนิรันดร์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์ เพราะเป็นพระนามประเสริฐต่อหน้าวิสุทธิชนของพระองค์

{53:1} คนโง่รำพึงในใจของตนว่า "ไม่มีพระเจ้า" เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง และกระทำความชั่วช้าที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี {53:2} พระเจ้าทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่สะอาดแสวงหาพระเจ้า {53:3} เขาทั้งหลายก็ถดถอยไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย {53:4} บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้า ไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเรอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเจ้า {53:5} เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก ในที่ซึ่งไม่น่ามีความสยดสยอง เพราะพระเจ้าทรงกระจายกระดูกของคนที่ตั้งค้ายั่วเจ้า พระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายได้อาย เพราะพระเจ้าทรงชังเขา {53:6} โอ ขอการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียที่เกิดเมื่อพระเจ้าทรงให้พวกเขลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

{54:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยพระนามของพระองค์ และแก้แทนข้าพระองค์ด้วยอำนาจของพระองค์ {54:2} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ {54:3} เพราะคนแปลกหน้าได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ ผู้บีบบังคับแสหาชีวิตของข้าพระองค์ เขามิได้ตั้งพระเจ้าไว้ตรงหน้าเขา เชลาร์ห์

{54:4} ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ผดุงชีวิตของข้าพเจ้าไว้ {54:5} พระองค์จะทรงตอบสนองการร้ายต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้า และทรงขจัดเขาเสียด้วยความจริงของพระองค์ {54:6} ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาตามใจสมัครแด่พระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นประเสริฐ {54:7} เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทุกอย่าง และนัยน์ตาของข้าพเจ้ามองเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ

{55:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขออย่าซ่อนพระองค์เสียจากคำ

วิงวอนของข้าพระองค์ {55:2} ขอทรงสดับ และขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์เศร้าสลดในเรื่องร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงส่งเสียงครวญคราง {55:3} เพราะเสียงของศัตรู เพราะการบีบบังคับของคนชั่ว เหตุว่าเขาฟ้องว่าข้าพระองค์ได้ทำความชั่วช้า และเขามุ่งความเกลียดชังข้าพระองค์โดยความโกรธ {55:4} จิตใจของข้าพระองค์ระทมอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราชตกเหนือข้าพระองค์ {55:5} ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือข้าพระองค์ ความหวาดเสียวท่วมข้าพระองค์ {55:6} และข้าพระองค์ว่า "โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนีไปและอยู่สงบ {55:7} ดุเถิด ข้าจะได้พ้นเงาไปไกล ข้าจะได้พักอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เซลาห์

{55:8} ข้าจะได้รับหนีไปจากลมแดดเดือดและพายุ" {55:9} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงทำลายเสีย และให้ภาษาของเขายิ่งเหยิงไป เพราะข้าพระองค์เห็นความทารุณและการโกลาหลที่ในนคร {55:10} เขาเดินบนกำแพงรอบนครอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน และความบาปผิดกับความเศร้าโศกอยู่ภายในนคร {55:11} ความเลวทรามมีอยู่ท่ามกลางเธอ การหลอกลวงและการนอโก้งไม่พรางไปจากถนนทั้งปวงของเธอ {55:12} มิใช่ศัตรูผู้เยาะเย้ยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทนได้ มิใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าผู้พองตัวใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้หลบเขาได้ {55:13} แต่เป็นท่าน เสมอมาเสมอไต่กลับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า {55:14} เราเคยสนทนาศราศรัยกันอย่างชื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้าฉันมิตรสนิท {55:15} ขอมัจจุราชมหาเขาเหล่านั้น ให้เขาลงไปยังนรกทั้งเป็น เพราะความเลวทรามอยู่ในที่อยู่อาศัยของเขาและอยู่ท่ามกลางพวกเขา {55:16} สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด {55:17} ทั้งเวลาเช้า เวลาเย็น และเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทุกข์ และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า {55:18} พระองค์ได้ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าให้ปลอดภัยจากสงครามที่ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ เพราะคนเป็นอันมากอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า {55:19} พระเจ้าจะทรงสดับและสดดเขาลง คือพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาล เซลาห์ เพราะเขาไม่เปลี่ยน เขาจึงไม่ยำเกรงพระเจ้า {55:20} เขายื่นมือออกต่อสู้ผู้อย่างสันติกับเขา เขาฝ่าฝืนพันธสัญญาของเขา {55:21} คำพูดจากปากของเขาเรียบลื่นยิ่งกว่าเนยข้น แต่สงครามอยู่ในใจของเขา ถ้อยคำของเขาร้อนนุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน แต่ทว่าเป็นดาบที่ชักออกมาแล้ว {55:22} จงมอบภาระ

ของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงคำจูนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย {55:23} โอ ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงเขาลงสู่ปากแดนพินาศ คนที่ทำให้โลหิตตกและคนหลอกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่งจำนวนเวลาของเขา แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

{56:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ เพราะมนุษย์จะกลืนข้าพระองค์เสีย เขาต่อสู้และบีบบังคับข้าพระองค์วันยังค่ำ {56:2} โอ ข้าแต่พระองค์ผู้สูงสุด พวกศัตรูของข้าพระองค์จะกลืนข้าพระองค์เสียวันยังค่ำ เพราะหลายคนต่อสู้ข้าพระองค์ {56:3} เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ {56:4} ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวาระของพระองค์ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่าเนื้อหนังอาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ {56:5} เขาประทุษร้ายต่อคำกล่าวของข้าพระองค์วันยังค่ำ ความคิดทั้งสิ้นของเขาล้วนมุ่งร้ายต่อข้าพระองค์ {56:6} เขาร่วมหัวกัน เขาชุ่มอยู่ เขาเผารอยเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่ชุ่มคยเอาชีวิตข้าพระองค์ {56:7} เขาจะหนีให้พ้นเพราะเหตุความชั่วช้าของเขาหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลงมาด้วยพระพิโรธ {56:8} พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ น้ำตานั้นไม่อยู่ในบัญชีของพระองค์หรือ พระเจ้าข้า

{56:9} แล้วศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบเช่นนั้นว่า พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้าพระองค์ {56:10} ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวาระของพระองค์ ในพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวาระของพระองค์ {56:11} ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ {56:12} โอ ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์บัญญัติไว้ นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์ {56:13} เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการล้มล้มมิใช่หรือ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งชีวิต

{57:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะจิตวิญญาณของข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป {57:2} ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรง

กระทำการทั้งสิ้นให้สำเร็จเพื่อข้าพเจ้า {57:3} พระองค์จะทรงใช้มาจากฟ้าสวรรค์ และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยาะเย้ยของผู้ที่อยากรกลืนข้าพเจ้าเสีย เซลาห์ พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา {57:4} จิตใจข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางเหล่าสิงโต ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัว คือบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พันของเขาทั้งหลายคือหอกและลูกธนู ลิ้นของเขาคือดาบคม {57:5} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก {57:6} เขาทั้งหลายวางดาบเขี่ยข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ค้อมลง เขาขุดบ่อไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า แต่เขาก็ตกลงไปเสียเอง เซลาห์

{57:7} โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มันคง จิตใจของข้าพระองค์มันคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ {57:8} จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด ฟิลินใหญ่และฟิลินเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ {57:9} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย {57:10} เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ {57:11} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

{58:1} โอ ฝูงหมูชนเอ๋ย ท่านพูดอย่างชอบธรรมหรือ โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมหรือ {58:2} เปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประดิษฐ์ความผิด ท่านซึ่งความทารุณแห่งมือของท่านในแผ่นดินโลก

{58:3} คนชั่วหลงเงินไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพุดมุสา {58:4} เขามีพิษเหมือนพิษงู เหมือนงูพิษหนูหนวกที่อุดหูของมัน {58:5} มันจึงไม่ฟังเสียงของหมองู ผู้ซึ่งมีมนต์ขลัง {58:6} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงหักฟันในปากของมันเสีย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฉีกเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออกเสีย {58:7} ให้พวกเขาละลายไปเหมือนน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย เมื่อเขาเล็งธนูเพื่อยิงลูกศร ให้ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ {58:8} ขอให้เขาเหมือนทากที่ละลายเป็นเมือกไป เหมือนทารกแท้งที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์ {58:9} ก่อนหม้อของเจ้าจะรู้สึกร้อนจากหนามทั้งเป็น พระองค์จะทรงกวาดหนามเหล่านั้นไปเสีย เหมือนลมหมุน และด้วยพระพิโรธของพระองค์ {58:10} คนชอบธรรมจะเปรมปรีดิ์ เมื่อเขาเห็นการแก้แค้น เขาจะเอาโลหิตของคนชั่วล้างเท้าของเขา {58:11} จะมีคนกล่าวว่า "แน่แล้ว มีบำเหน็จให้แก่คนชอบธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้

ทรงพิพากษาโลก"

{59:1} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยป้องกันข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ {59:2} ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ที่ทำความชั่วร้าย และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากคนกระหายเลือด {59:3} เพราะดูเถิด เขาซุ่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ผู้มีอำนาจร่วมหัวกันต่อสู้ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่การละเมิดหรือบาปของข้าพระองค์เอง {59:4} เขาวางไปเตรียมพร้อม มิใช่ความผิดของข้าพระองค์ ขอทรงกระปรีกระเปร่า ขอทรงมาช่วยข้าพระองค์และทอดพระเนตร {59:5} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอทรงตื่นขึ้นลงโทษบรรดาประชาชาติ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิดร้าย แม้สักคนเดียว เซลาห์ {59:6} เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร {59:7} ดูเถิด ปากของเขายังพ่นอยู่ และมีดาบที่ริมฝีปากของเขา เพราะเขาคิดว่า "ใครจะฟังเรา" {59:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงหัวเราะเยาะเขา พระองค์ทรงเยาะเย้ยประชาชาติทั้งปวง {59:9} เพราะเหตุพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์จะคอยเฝ้าพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ {59:10} พระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพเจ้า จะทรงป้องกันข้าพเจ้า พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ {59:11} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โลหของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเขาเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลืมนะ ขอให้เขากระเหินไปด้วยฤทธาณาภาพของพระองค์และทำให้เขาล้มลง {59:12} เพราะบาปแห่งปากของเขา และเพราะถ้อยคำริมฝีปากของเขา ขอให้เขาติดกับด้วยความเยอหยิ่งของเขา เพราะการสาปแช่งและการมุสาซึ่งเขาเปล่งออกมานั้น {59:13} ขอทรงเผาผลาญเขาเสียด้วยพระพิโรธ ขอทรงเผาผลาญเขาจนเขาไม่เหลือเลย แล้วเขาจะทราบว่าเขาทรงปกครองเหนือยาโคบ ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เซลาห์ {59:14} ให้เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร {59:15} ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กินอ้อมก็ขู่คำราม {59:16} แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอำนาจของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของข้าพระองค์ {59:17} โอ ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เพราะพระเจ้าทรง

เป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพระองค์

{60:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้งได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย โอ ขอให้พระองค์ทรงหันมาหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก {60:2} พระองค์ทรงกระทำให้แผ่นดินหวั่นไหว ทรงให้มันแตกแยกออก ขอทรงซ่อมช่องของมັນเพราะมันโยกเยก {60:3} พระองค์ทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์ประสบความลำบาก พระองค์ทรงบังคับข้าพระองค์ให้ดื่มน้ำองุ่นแห่งความประหลาดใจ {60:4} พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อชักขึ้นเพราะเหตุความจริง เซลาห์ {60:5} ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น {60:6} พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ ว่า "เราจะปิตินิติ เราจะแบ่งเมืองเซเคมและแบ่งหุบเขาเมืองสุคคทออก {60:7} กิเลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา {60:8} โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟีลิสเตีย" {60:9} ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม {60:10} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ {60:11} ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล {60:12} โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลายลง

{61:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังเสียงร้องของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ {61:2} ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์มาแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาไป ขอทรงนำข้าพระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์ {61:3} เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นหอคอยเข้มแข็งที่ประจันหน้าศัตรู {61:4} ข้าพระองค์จะอยู่ในพลับพลาของพระองค์ เป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะวางใจในที่กำบังปีกของพระองค์ เซลาห์ {61:5} โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสดับคำปฏิญาณของข้าพระองค์ และพระองค์ประทานมรดกของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์ {61:6} พระองค์จะทรงยึดพระชนม์ของกษัตริย์ ให้ปีเดือน

ของท่านยืนนานไปหลายชั่วอายุ {61:7} ท่านจะคอยเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์ โอ ขอทรงแต่งตั้งความเมตตาและความจริงไว้คุ้มครองท่าน {61:8} แล้วข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เสมอ ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำปฏิญาณอยู่แต่ละวันนั้น

{62:1} แน่นอนจิตใจของข้าพเจ้าคอยท่าพระเจ้า ความรอดของข้าพเจ้ามาจากพระองค์ {62:2} พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวใหญ่โต {62:3} พวกเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่นนานสักเท่าใด เจ้าทุกคนจะถูกสังหาร ผู้เหมือนกำแพงที่เอนและรั้วที่โยกเยก {62:4} เขาคิดแต่เพียงจะผลักท่านลงมาจากยศของท่าน เขาพอใจในความเท็จ เขาอวยพรด้วยปากของเขา แต่เขาแข่งอยู่ในใจ เซลาห์ {62:5} จิตใจของข้าพเจ้า จงคอยท่าพระเจ้าแต่องค์เดียว เพราะความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์ {62:6} พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว {62:7} ความช่วยให้รอดและสง่าราศีของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้า ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือพระเจ้า {62:8} ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายนใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เซลาห์ {62:9} คนฐานะต่ำก็เป็นสิ่งไร้สาระ คนฐานะสูงก็เป็นความเท็จ เมื่อชั่งดูเขาก็ลอยขึ้น เขารวมด้วยกันยังเบากว่าสิ่งไร้สาระ {62:10} อย่าวางใจในการบีบบังคับ อย่าหวังเปล่าด้วยการปล้นสะดม ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น อย่าวางใจในสิ่งนั้น {62:11} พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า {62:12} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสนองมนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา

{63:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์แต่เช้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ เนื้อหนังของข้าพระองค์กระเสือกกระสนหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งและกระหายน้ำ ที่ที่ไม่มีน้ำ {63:2} เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จึงเคยเห็นพระองค์ในสถานบริสุทธิ์ เห็นฤทธานุภาพและสง่าราศีของพระองค์ {63:3} เพราะว่าความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ {63:4} เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ตราบเท่าชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะชูมือต่อพระนามของพระองค์ {63:5} จิตใจของข้าพระองค์จะอิมมนาดังกินไขกระดูกและไขมัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญ

พระองค์ด้วยริมฝีปากที่ขึ้นบาน {63:6} เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และตรัสตรองถึงพระองค์ทุกๆยาม {63:7} เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงเปรมปรีดีอยู่ในร่มปีกของพระองค์ {63:8} จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะติดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้

{63:9} แต่บรรดาผู้แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกแห่งแผ่นดินโลก {63:10} เขาจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะเป็นเหยื่อของสุนัขจิ้งจอก {63:11} แต่กษัตริย์จะทรงเปรมปรีดีในพระเจ้า ทุกคนที่ปฏิญาณในพระนามของพระองค์จะอวดอ้างพระนามนั้น แต่ปากของคนมุสาจะถูกปิด

{64:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์อธิษฐาน ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความติดก้นศัตรู {64:2} ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้จากการหาหรืออย่างลับๆของคนชั่ว จากการปองร้ายของคนกระทำความชั่วช้า {64:3} ผู้ลบล้างของเขอย่างลับๆดาบ ผู้เอาคำชมขึ้นเลื่องอย่างลูกธนู {64:4} ยิงออกมาจากที่ซ่อนยังคนปราศจากตำหนิ ยิงเขาทันทีและอย่างไม่กลัวเกรง {64:5} เขายึดจุดประสงค์ชั่วของเขาไว้มั่น เขาพูดถึงการวางกับดักอย่างลับๆ คิดว่า "ใครจะเห็นเขาทั้งหลายได้" {64:6} เขาทั้งหลายค้นหาความชั่วช้า เขาทั้งหลายค้นหาอย่างซมึนหม่นจนสำเร็จ เพราะความคิดภายในและจิตใจของมนุษย์นั้นลึกลึกลับนัก {64:7} แต่พระเจ้าจะทรงยิงธนูใส่เขา เขาจะบาดเจ็บทันที {64:8} เพราะว่าเขาทำให้ลิ้นของเขาเป็นสิ่งสะดุดแก่เขาเอง ทุกคนที่เห็นเขาจะหนีไป {64:9} แล้วทุกคนจะกลัวเกรง เขาจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า และตรัสตรองถึงสิ่งนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว {64:10} คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และจะวางใจในพระองค์ บรรดาคนที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะอวดอ้างพระองค์

{65:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ในศิโยนการสรรเสริญคอยท่าพระองค์ เขาจะทำตามคำปฏิญาณแก่พระองค์ {65:2} โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสดับคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมายังพระองค์ {65:3} ความชั่วช้าทั้งหลายชนะข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงชำระล้างให้

{65:4} สุขจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้ให้พำนักอยู่ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอิมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ คือพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ {65:5} โอ ข้าแต่พระเจ้า

แห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรมโดยกิจการที่นำครั้นคร้าม พระองค์ผู้ทรงเป็นความไว้วางใจของที่สิ้นสุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก และของคนที่อยู่ทางทะเลที่ไกลโพ้น {65:6} พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์ ทรงคาดพระองค์ไว้ด้วยอานูภาพ {65:7} ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนึงของทะเล เสียงอึงคะนึงของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย {65:8} ผู้ที่อยู่ในเขตแผ่นดินโลกไกลโพ้นจึงเกรงกลัวต่อหมายสำคัญของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เข้าขึ้นและเย็นลงกู้ภัยด้วยความขึ้นบาน {65:9} พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำ พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยิ่งด้วยแม่น้ำของพระเจ้าซึ่งมีน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้ เมื่อทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้น {65:10} พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของม่นอย่างอุดม และให้ข้าวไถราบลง ให้อ่อนละมุนด้วยฝน และทรงอวยพรผลิตผลของม่น {65:11} พระองค์ทรงให้ปีเป็นยอดด้วยความดีของพระองค์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์มีความไพบลูย์ย่อยหยด {65:12} พุ่มหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็เขียวชอุ่ม เนินเขาคาดเอาด้วยความขึ้นบาน {65:13} ป่าพุ่มห่มตัวด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาพร่าวไปด้วยข้าว เขาให้ร้องด้วยความขึ้นบานและร้องเพลง

{66:1} แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงอย่างขึ้นบานถวายพระเจ้า {66:2} จงร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์ {66:3} จงทูลพระเจ้าว่า "พระราชกิจของพระองค์น่าครั้นคร้ามยิ่งนัก ฤทธาานุภาพของพระองค์ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ {66:4} แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะนมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เขาทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์" เซลาห์ {66:5} จงมาดูสิ่งที่คุณเจ้าได้ทรงกระทำ พระราชกิจของพระองค์น่าครั้นคร้ามต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {66:6} พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้ามแม่น้ำไป ที่นั่นเราได้เปรมปรีดีในพระองค์ {66:7} ผู้ทรงปกครองด้วยอานูภาพของพระองค์เป็นนิตย์ ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้าบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้คนมักกบฏยกย่องตนเอง เซลาห์ {66:8} โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา จงให้ได้ยินเสียงสรรเสริญพระองค์ {66:9} ผู้ทรงให้จิตวิญญาณเรายู่ท่ามกลางคนเป็น และมีได้ทรงยอมให้เท้าเราพลาด {66:10} โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงลงใจข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดลองข้าพระองค์อย่างทดลองเงิน {66:11}

พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาในชาย พระองค์ทรงวางความทุกข์ยากไว้ที่เอวของข้าพระองค์ {66:12} พระองค์ทรงให้คนขับรถรบทัพศิระของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องลุยไฟลุยน้ำ แต่พระองค์ยังทรงนำข้าพระองค์มาสู่ที่อ้อมเอิบ {66:13} ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผาบูชา ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อพระองค์ {66:14} ตามที่ริมฝีปากข้าพระองค์ได้พูดไว้ และที่ปากข้าพระองค์ได้กล่าวในยามที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบาก {66:15} ข้าพระองค์จะถวายสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์ พร้อมกับควันเครื่องสัตวบูชาด้วยแกะผู้ ข้าพระองค์จะถวายบูชาด้วยวัวผู้และแพะ เสดลห์ {66:16} บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้าจะบอกถึงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรแก่จิตวิญญาณข้าพเจ้าบ้าง {66:17} ปากข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระองค์ และลิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์ {66:18} ถ้าข้าพเจ้าได้บ่มความชั่วช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับ {66:19} แต่พระเจ้าได้ทรงสดับแน่ทีเดียว พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า {66:20} สาธุการแด่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือยับยั้งความเมตตาของพระองค์เสียจากข้าพเจ้า

{67:1} ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอำนวยการแก่ข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้พระพักตร์ฉายสว่างแก่ข้าพระองค์ เสดลห์ {67:2} เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก ความรอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น {67:3} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ {67:4} โอ ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม และทรงครอบครองชาวประเทศทั้งหลายในโลก เสดลห์ {67:5} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ {67:6} แล้วแผ่นดินโลกจึงจะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอำนวยการแก่เรา {67:7} พระเจ้าจะทรงอวยพระพรแก่เรา แล้วที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์

{68:1} ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระเจาไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ {68:2} ควันถูกขับไปไหนใด ก็ขอทรงไล่เขาไปไหนนั้น ชีฝั่งละลายต่อหน้าไฟไหนใด ก็ขอให้คน

ชั่วพินาศต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้านั้น {68:3} แต่ขอให้คนชอบธรรมชื่นบาน ให้เขาเต้นโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ให้เขาเร่โลดด้วยความชื่นบาน {68:4} จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ผู้ทรงเมฆเป็นพาหนะโดยพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์ จงเร่โลดต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ {68:5} พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าพ่อ และทรงเป็นผู้พิพากษาของหญิงม่าย {68:6} พระเจ้าทรงให้คนเปลี่ยวเปล่าอยู่ในครอบครัว พระองค์ทรงปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ถูกล่อลวงด้วยโซ่ตรวน แต่คนมักกบฏจะอาศัยในแผ่นดินที่แห้งแล้ง {68:7} โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จนำหน้าประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จไปตามถิ่นทุรกันดาร เสดลห์ {68:8} แผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ท้องฟ้าก็เทฝนลงมาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ภูเขาซีนายโน้มสั่นสะเทือนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล {68:9} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงส่งฝนอันอุดมลงมา เมื่อมรดกของพระองค์อ่อนระโหย พระองค์ทรงฟื้นขึ้นใหม่ {68:10} ชุมมูมชนของพระองค์ก็มาอาศัยในนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความดีของพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่คนขัดสน {68:11} องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระวจนะ พวกที่นำข่าวนั้นก็เป็นพวกใหญ่โต {68:12} บรรดาภักษัตริย์ของกองทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้านก็เอาข้าวของที่รีบมาได้แบ่งกัน {68:13} ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือนปิกนกเขาที่บูด้วยเงิน และชนของมันทูบด้วยทองคำ {68:14} เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระจ่ายภักษัตริย์ ณ ที่นั้น มันก็ชาวเหมือนหิมะที่ตกลงบนภูเขาอัลโมน {68:15} ภูเขาของพระเจ้าเหมือนอย่างภูเขาเมืองบาซาน ภูเขาที่มียอดสูงก็เหมือนอย่างภูเขาเมืองบาซาน {68:16} ภูเขาที่มียอดสูงทั้งหลายเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงกระโดด นี่เป็นภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงคให้เป็นที่พักพิงของพระองค์ เออ ที่ที่พระเยโฮวาห์จะประทับเป็นนิรันดร์ {68:17} รถรบของพระเจ้าอ่อนแอแล้ว คือมีทูตสวรรค์นับเป็นพันๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหมือนในซีนาย คือในสถานบริสุทธิ์ {68:18} พระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และรับของประทานเพื่อมนุษย์ และรับเพื่อผู้ที่กบฏด้วย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงประทับท่ามกลางพวกเขา {68:19} สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงคำสุเราทั้งหลายอยู่ทุกวัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เสดลห์ {68:20} พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้า

แห่งความรอด ซึ่งได้พ้นความตายนั้นก็อยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า {68:21} แต่พระเจ้าจะทรงตีศีรษะของศัตรูของพระองค์ให้แตก คือกระหม่อมมีผมของผู้ที่ขึ้นดำเนินในทางละเมิดของเขา {68:22} องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาจากบาซัน เราจะนำประชาชนของเรากลับมาจากที่ลึกของทะเล {68:23} เพื่อเราจะเอาเท้าอาบเลือดของคู่อริของเจ้า เพื่อล้นสนับของเจ้าจะมีส่วนด้วย" {68:24} โอ ข้าแต่พระเจ้า การเสด็จของพระองค์ปรากฏแล้ว การเสด็จของพระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์ เข้าในสถานบริสุทธิ์ {68:25} นักร้องนำหน้า นักดนตรีคัคนักร้อง ระหว่งนั้นมีสตรีเล่นรำมะนา {68:26} ท่านทั้งหลายผู้เป็นน้ำพุของอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้า คือองค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่ {68:27} นั้นมีเบนยามินผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายยูดาที่อยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านายแห่งเศบูลุน เจ้านายแห่งนัฟทาลี {68:28} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเรียกอาณาภาพของพระองค์มา พระเจ้าทรงบัญชาพระกำลังของพระองค์ พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย {68:29} บรรดากษัตริย์จะนำของกำนัลมาถวายพระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม {68:30} ขอทรงชนาบทหมู่คนที่แทงด้วยหอก ฝูงวัวกับลูกวัวแห่งชนชาติทั้งหลาย จนเขาทุกคนยินยอมด้วยถวายเงินแผ่น ขอให้ชนชาติทั้งหลายผู้ปดียินดีในสงครามได้กระจัดพลัดพรากไป {68:31} พวกเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์ เอธิโอเปียจะรับยื่นมือของเขาออกทูลพระเจ้า {68:32} โอ บรรดาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า เซลาห์ {68:33} ต่อพระองค์ผู้ทรงฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์ดึกดำบรรพ์ ดุเดือด พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ คือพระสุรเสียงอันทรงมหิทธิฤทธิ์ {68:34} จงถวายฤทธานุภาพแด่พระเจ้า ซึ่งความสูงส่งของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ในท้องฟ้า {68:35} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครันครันนักในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ คือพระเจ้าของอิสราเอล พระองค์นั้นประทานฤทธิ์และกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ สาธุการแด่พระเจ้า

{69:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะน้ำขึ้นมาถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์แล้ว {69:2} ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึกไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในน้ำลึกและน้ำท่วมข้าพระองค์ {69:3} ข้าพระองค์ก็อ่อนระอาใจด้วยเหตุร้องไห้ คอของข้าพระองค์แห้งผาก ตาของข้าพระองค์มืดลง ด้วยการคอยท่าพระเจ้าของข้าพระองค์

{69:4} บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์โดยไร้เหตุ มีมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ คนที่จะทำลายข้าพระองค์ก็มีอหิพล คือผู้ที่เป้นพวกศัตรูของข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุ แล้วข้าพระองค์ได้ส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์มิได้ขโมยไป {69:5} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่ของข้าพระองค์ ความผิดบาปที่ข้าพระองค์กระทำแล้วมิได้ซ่อนไว้จากพระองค์ {69:6} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ขอย่าให้บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์ได้รับความอวยเพราะข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขอย่าให้บรรดาผู้ที่เสาะหาพระองค์ได้ความอภัยเพราะข้าพระองค์ {69:7} ที่ข้าพระองค์ทนการเยาะเย้ย ที่ความอับอายได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ก็เพราะเห็นแก่พระองค์ {69:8} ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างด้าวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์ {69:9} ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์ และคำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์ {69:10} เมื่อข้าพระองค์ร้องไห้และถ่อมใจลงด้วยการอดอาหาร มันกลายเป็นการเยาะเย้ยข้าพระองค์ {69:11} ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์กลายเป็นขี้ปากของเขา {69:12} คนที่หนึ่งประทุเมื่องที่พูดตำหนิข้าพระองค์ คนซึ่งเฝ้าแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์

{69:13} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาอันเหมาะสม โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความเมตตาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความจริงแห่งความรอดของพระองค์ {69:14} ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากจมลงในเลน ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนที่เกลียดชังข้าพระองค์ และจากน้ำลึก {69:15} ขอย่าให้น้ำท่วมข้าพระองค์ หรือน้ำที่ลึกลงในข้าพระองค์เสีย หรือปากแดนผู้ตายจับข้าพระองค์ไว้ {69:16} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นเลิศ ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์ตามพระกรุณาอันอุดมของพระองค์ {69:17} ขอย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทุกข์ใจ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์ {69:18} ขอมาใกล้จิตวิญญาณข้าพระองค์ ทรงใกล้จิตวิญญาณนั้นไว้ เพราะศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงปลดเปลื้องข้าพระองค์ {69:19} พระองค์ทรงทราบการที่ข้าเยาะเย้ยข้าพระองค์แล้ว ทั้งความอวยและความอภัยของข้าพระองค์ บรรดาคู่อริของข้าพระองค์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์หมด {69:20} การเยาะเย้ยกระทำให้จิตใจ

ข้าพระองค์ชอกช้า ข้าพระองค์จึงหมดกำลังใจ ข้าพระองค์มองหาผู้สงสาร แต่ก็ไม่มี หาผู้เล้าโลม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ {69:21} เขาให้ตีหมีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย {69:22} ขอให้สำหรับที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกลายเป็นบ่วงแร้ว และสิ่งสมควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขาให้กลายเป็นเครื่องดัก {69:23} ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และทำบันเอวเขาให้สิ้นสะเทือนเรื่อยไป {69:24} ขอทรงเทความกริ้วลงเหนือเขา และให้ความกริ้วอันร้อนยิ่งตามทันเขา {69:25} ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา {69:26} เพราะเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเมตตาดี เขาเล่าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ให้บาดเจ็บแล้ว {69:27} ขอทรงเพิ่มโทษความชั่วช้า แล้วทรงเพิ่มอีก อย่าให้เขาได้รับความชอบธรรมจากพระองค์ {69:28} ขอให้เขาถูกลบออกเสียจากทะเบียนผู้มีชีวิต อย่าให้เขาขึ้นทะเบียนไว้ในหมู่คนชอบธรรม {69:29} แต่ข้าพระองค์ทุกซึกขยักและมีความเศร้าโศก โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง {69:30} ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามพระเจ้าด้วยบทเพลง ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์โดยโหมทนาพระคุณ {69:31} การนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์มากกว่าว่าผู้หรือว่าผู้ทั้งเขา และกิบ {69:32} บรรดาผู้ถ่อมใจจะเห็นและยินดี ท่านผู้เสาะหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านฟื้นขึ้นขึ้น {69:33} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคนขัดสน และมีได้ทรงดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกจองจำ {69:34} ขอฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น {69:35} เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอด และจะสร้างหัวเมืองยูดาห์ขึ้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น และได้เป็นกรรมสิทธิ์ {69:36} เชื้อสายของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

{70:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์เถิด {70:2} ขอให้ผู้ที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิดความอลวน ขอให้ผู้ที่ปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์เจ็บนั้นต้องหันกลับไปและได้รับความอับยศ {70:3} ผู้ที่พูดว่า "อาฮา อาฮา" นั้นขอให้ต้องหันกลับไปเพราะเป็นผลแห่งความอายของเขา {70:4} ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์เปรมปรีดิ์และยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า "พระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก" {70:5} แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรับมาหา

ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

{71:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอายเลย {71:2} ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและหลีกเลี่ยงหลบหนีด้วยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณฟังข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด {71:3} ขอพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ พระองค์ทรงบัญชาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ {71:4} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนชั่ว จากเงื้อมมือของคนอธรรมและคนดูร้าย {71:5} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ มา {71:6} ข้าพระองค์ฟังพระองค์ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ {71:7} ข้าพระองค์เป็นที่อัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ {71:8} ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ {71:9} เมื่อวัยชรา ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งเสีย ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง {71:10} เพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์กล่าวร้ายข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่จ้องเอาชีวิตของข้าพระองค์ปรีกษากัน {71:11} และกล่าวว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงข่มเหงและฉวยเขาไว้ เพราะไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้น" {71:12} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงอยู่ไกลข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงรับมาช่วยข้าพระองค์ {71:13} ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์ได้รับความอายและถูกล้างผลาญเสีย ผู้เสาะหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเย้ยและความอับยศท่วมเขา {71:14} แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้นๆ {71:15} ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์วันยังค่ำ เพราะจำนวนเหล่านั้นมากมายเกินความรู้ของข้าพระองค์ {71:16} ข้าพระองค์จะไปด้วยพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ ของพระองค์เท่านั้น {71:17} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ มา และข้าพระองค์ยังป่าวร้องราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ {71:18} แม้จะถึงวัยชรา

และผมหงอกก็ตาม โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย จนกว่าข้าพระองค์จะประกาศถึงอำนาจของพระองค์แก่ชั่วอายุถัดไป และฤทธิ์เดชของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เกิดมา

{71:19} โอ ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ไปถึงที่สูงนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ผู้ทรงกระทำใหญ่ ผู้ใดจะเหมือนพระองค์ {71:20} พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ประสบความสำเร็จทุกซอกทุกมุมเป็นอันมากจะทรงร้องข้าพระองค์ขึ้นมามาก พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ขึ้นมาจากที่ลึกของโลก {71:21} พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติแก่ข้าพระองค์ และเล่าโลมข้าพระองค์รอบด้าน {71:22} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ฝ่ายข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่ถึงเรื่องความจริงของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่ {71:23} ริมฝีปากของข้าพระองค์จะโห่ร้องด้วยความชื่นบาน เมื่อข้าพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ {71:24} และลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะผู้ซึ่งแสวงหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์ได้รับความอับอายและอับอาย

{72:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่ษัตริย์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่ราชโอรส {72:2} ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรม และคนยากจนของพระองค์ด้วยความยุติธรรม {72:3} บรรดาภูเขาย่างงัดสันติสุขสำหรับประชาชน และเนินเขา โดยความชอบธรรม {72:4} ท่านจะสู้คดีของคนยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วยให้พ้นแก่ลูกหลานของคนขัดสน และจะทูปบับบังคับเป็นขึ้นๆ {72:5} พวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์ที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์คงอยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ {72:6} ท่านจะเป็นเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าที่ตัดแล้ว เหมือนท่าฝนที่รดแผ่นดินโลก {72:7} ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพจะอุดมจนไม่มีดวงจันทร์ {72:8} ท่านจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก {72:9} บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะกราบลงต่อท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะเลิพงคลีดิน {72:10} บรรดาษัตริย์แห่งเมืองทาริชและของเกาะทั้งปวงจะถวายเครื่องราชบรรณาการ บรรดาษัตริย์แห่งเซบาและเส-บาชะนำของกำนัลมา {72:11} ษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลงไหว้ท่าน บรรดาประชาชาติจะปรนนิบัติท่าน

{72:12} เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อเขาร้องทูลคนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์ {72:13} ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคนขัดสน และช่วยชีวิตบรรดาคนขัดสน {72:14} ท่านจะไล่ชีวิตของเขาจากการหลอกลวงและความรุนแรง และโลหิตของเขาจะประเสริฐในสายตาของท่าน {72:15} ท่านผู้นั้นจะมีชีวิตยืนนาน คนจะถวายทองคำเมืองเซบาแก่ท่าน เขาจะอธิษฐานเผื่อท่านเรื่อยไป และจะอวยพรท่านวันยังค่ำ {72:16} จะมีข้าวอุดมในแผ่นดินบนยอดภูเขาทั้งหลาย ผลของแผ่นดินจะกว้างไกลเหมือนเลบานอน และคนจากนครจะบานออกเหมือนหญ้าในทุ่งนา {72:17} นามของท่านจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ ชื่อเสียงของท่านจะยังยืนอย่างดวงอาทิตย์ คนจะอวยพรกันเองโดยใช้ชื่อท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร {72:18} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แด่พระองค์เดียว {72:19} สาธุการแด่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิตย์ ขอสง่าราศีของพระองค์เต็มโลก เอเมนและเอเมน {72:20} คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้

{73:1} แท้จริงพระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์ {73:2} แต่ข้าพเจ้าเล่า แท้จริงข้าพเจ้าเกือบสะดุดอย่างเท้าของข้าพเจ้าหมิ่นพลาดเต็มที่แล้ว {73:3} เพราะข้าพเจ้าริษยาคนโง่เขลาเมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่ว {73:4} เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่ {73:5} เขาทั้งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่นๆ เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่นๆ {73:6} เพราะฉะนั้นความเย่อหยิ่งจึงเป็นสร้อยคอของเขา ความทารุณคลุมเขาไว้อย่างเครื่องแต่งกาย {73:7} ตาของเขาพองด้วยความอ้วนพี เขามีสั่งของเหลือเฟือตามใจปรารถนา {73:8} เขาเย้ยและพูดด้วยความมั่งร่ำรวย เขาไผ่สูงชู้ว่าเข่าบับบังคับ {73:9} เขาอำพรางผู้ฟ้าสวรรค์ และลิ้นของเขากระดกออกไปในโลก {73:10} ประชาชนของพระองค์จึงหันกลับมา และน้ำแห่งความบริสุทธิ์ถูกบีบให้เขาทั้งหลาย {73:11} และเขาทั้งหลายพูดว่า "พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร พระองค์ผู้สูงสุดมีความรู้หรือ" {73:12} ดูก่อนธรรมเป็นเช่นนี้แหละ เขาเจริญในแผ่นดินโลกและร่ำรวยขึ้น {73:13} แท้จริง ข้าพเจ้าชำระใจให้สะอาด และชำระมือด้วยความบริสุทธิ์ก็เปล่าประโยชน์ {73:14} เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันยังค่ำและถูกขนาบอยู่ทุกเช้า {73:15} ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า "ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้" ดูก่อน ข้าพระองค์จะทำผิดต่อชั่วอายุแห่งบุตรทั้งหลายของพระองค์แล้ว {73:16} แต่เมื่อข้าพระองค์ตรัสว่า จะเข้าใจเรื่อง

"อย่ายกเขาขึ้น {75:5} อย่ายกเขาของเจ้าขึ้นให้สูง หรือ พุดจาอย่างคอแข็ง" {75:6} เพราะการยกขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมีโซมาจากทิศใต้ {75:7} แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น {75:8} เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้วยใบหนึ่ง มีน้ำองุ่นเป็นพองประสมไว้ดี พระองค์ทรงเทของดื่มจากถ้วยนั้นและคนชั่วของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะดื่มหมดทั้งตะกอน {75:9} แต่ข้าพเจ้าจะประกาศเป็นนิรันดร์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ {75:10} "บรรดาเขาของคนชั่วจะถูกวางรื้อ ตัดออกหมด แต่เขาของผู้ชอบธรรมจะถูกเชิดชูขึ้น"

{76:1} ในยูดาห์เขารู้จักพระเจ้า ในอิสราเอลพระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่ง {76:2} ที่ประทับของพระองค์ตั้งอยู่ในซาเล็ม ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน {76:3} ที่นั่นพระองค์ทรงหักลูกธนูทั้งหลาย ดาบ และการยุทธ์ เชลาค {76:4} พระองค์ทรงรุ่งโรจน์สูงส่งยิ่งกว่าภูเขาที่มีเหยื่อ {76:5} ด้วยว่าคนใจแข็งเกรี้ยวขี้ขลาดของ เขาหลับไป ชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นไม่สามารถใช้มือของเขาได้อีกแล้ว {76:6} โอ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พอพระองค์ทรงชนาบทั้งรถม้าและม้าก็ล่อลึงไป {76:7} แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่น่ารำคาญแล้ว เมื่อพระองค์ทรงกริ้วขึ้นแล้วใครจะยืนอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ได้ {76:8} พระองค์ทรงลั่นคำพิพากษามาจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเงียบ {76:9} เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นพิพากษา เพื่อช่วยผู้ล่อลึงทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกให้รอด เชลาค {76:10} แน่ละ ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ และความโกรธที่เหลืออยู่นั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้

{76:11} จงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่รอบพระองค์น่าของกำนัลมายังพระองค์ผู้ซึ่งเขาควรเกรงกลัว {76:12} พระองค์จะทรงตัดดวงจิตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นที่น่ารำคาญแล้วแก่บรรดาษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

{77:1} ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า ทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงเจียพระกรรมสดับข้าพเจ้า {77:2} ในวันยากลำบากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบาดแผลข้าพเจ้าไหลออกไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำเล่าโลม {77:3} ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ครวญคราง ข้าพเจ้าคร่ำครวญ จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เชลาค {77:4} พระองค์ทรงจับหนังตาของข้าพระองค์

ไว้ไม่ให้ปิด ข้าพระองค์ทุกข์มากจนพูดไม่ออก {77:5} ข้าพระองค์พิจารณาถึงสมัยก่อน ข้าพระองค์จำปีที่นั้นมานานมาแล้วได้ {77:6} ข้าพระองค์ระลึกถึงบทเพลงของข้าพระองค์ในกลางคืน ข้าพระองค์ตรึกตรองกับจิตใจของตนเอง และจิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็เสาะหา {77:7} "องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิรันดร์ และจะไม่เคยพอพระทัยอีกหรือ {77:8} ความเมตตาของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิรันดร์หรือ พระสัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกชั่วอายุหรือ {77:9} พระเจ้าทรงลืมที่จะทรงพระกรุณาหรือ เพราะพระพิโรธพระองค์จึงทรงปิดความเวทนาเสียหรือ" เชลาค

{77:10} และข้าพเจ้าว่า "นั่นแหละเป็นความทุกข์ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะระลึกถึงปีทั้งหลายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้สูงสุด" {77:11} ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งปวงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดากรรมหัตถ์ของพระองค์ในสมัยก่อนๆ {77:12} ข้าพระองค์จะตรึกตรองถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และกล่าวถึงพระราชกิจของพระองค์ {77:13} โอ ข้าแต่พระเจ้า วิธีการของพระองค์อยู่ในสถานบริสุทธิ์ พระองค์ใดจะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของเรา {77:14} พระองค์คือพระเจ้า ผู้ทรงกระทำกรรมหัตถ์ของพระองค์ ผู้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย {77:15} พระองค์ได้ทรงไถ่ประชาชนของพระองค์ด้วยพระกรของพระองค์ คือ ลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เชลาค {77:16} โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อน้ำเห็นพระองค์ น้ำเห็นพระองค์ มันก็เกรงกลัวแน่ทีเดียว ที่ลึกก็สั่นสะท้าน {77:17} เมฆเทน้ำลงมา ท้องฟ้าก็คะนองเสียง ลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวไปปลิวมา {77:18} ฟาผ่าของพระองค์มีเสียงอยู่ในฟ้าสวรรค์ ฟาแลบทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและหวั่นไหว {77:19} พระมรรคาของพระองค์อยู่ในทะเล พระวิถีของพระองค์อยู่ในน้ำมึมหึมาทั้งหลาย ถึงกระนั้นรอยพระบาทของพระองค์ก็ไม่มีใครรู้ {77:20} พระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์โดยมือของโมเสสและอาโรนเหมือนฝูงแพะแกะ

{78:1} โอ ประชาชนของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังกฎของข้าพเจ้า เอียงหูของท่านทั้งหลายฟังถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า {78:2} ข้าพเจ้าจะอำพาทกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวคำลึกลับของโบราณกาล {78:3} ถึงสิ่งที่เราทั้งหลายได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา {78:4} เราจะไม่ซ่อนไว้จากลูกหลานของเขา แต่จะบอกแก่ชั่วอายุที่กำลังเกิดมา ถึงการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และฤทธานุภาพ

ของพระองค์ และการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ {78:5} เพราะพระองค์ทรงสถาปนาพระโอวาทไว้ในยาโคบ และทรงแต่งตั้งพระราชบัญญัติไว้ในอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเขา {78:6} เพื่อชั่วอายุรุ่นต่อไปจะทราบเรื่องคือลูกหลานที่จะเกิดมา และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเขา {78:7} เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า และไม่ลืมพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ {78:8} และเพื่อเขาจะมีได้เหมือนบรรพบุรุษของเขา คือชั่วอายุที่ต้อติงและมักกบฏ ชั่วอายุที่จิตใจไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่มั่นคงต่อพระเจ้า {78:9} บรรดาคนเอฟราอิม มีอาวุธพร้อมและถือคันธนู ได้หันกลับในวันสงคราม {78:10} เขาทั้งหลายมิได้รักษาพันธสัญญาของพระเจ้า และปฏิเสธที่จะเดินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ {78:11} เขาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำและการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่เขา {78:12} พระองค์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางสายตาของบรรพบุรุษของเขา ในแผ่นดินอียิปต์ ในไร่นาโคอัน {78:13} พระองค์ทรงแยกทะเล และให้เขาเดินผ่านไป และกระทำให้น้ำตั้งอยู่เหมือนกองสูง {78:14} ในกลางวันพระองค์ทรงนำเขาด้วยเมฆ และด้วยแสงไฟคืนยังรุ่ง {78:15} พระองค์ทรงฝ่าหินในถิ่นทุรกันดาร ประทานน้ำเป็นอันมากให้เขาดื่มเหมือนมาจากที่ลึก {78:16} พระองค์ทรงกระทำให้น้ำธารออกมาจากหิน ทรงกระทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำ {78:17} แต่เขายังกระทำการบาปยิ่งขึ้นต่อพระองค์ โดยได้ยั่วยุองค์ผู้สูงสุดในที่แห่งแล้ง {78:18} เขาทดลองพระเจ้าอยู่ในใจของเขา โดยเรียกร้องอาหารที่เขาอยาก {78:19} เขาพูดปรักปรำพระเจ้าว่า "พระเจ้าทรงเตรียมสำหรับในถิ่นทุรกันดารได้หรือ" {78:20} ดูเถิด พระองค์ทรงติหิให้น้ำพุออกมาและลำธารก็ไหลล้น พระองค์จะประทานขนมปังด้วยได้หรือ หรือทรงจัดเนื้อให้ประชาชนของพระองค์ได้หรือ {78:21} เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้ว พระองค์ทรงพระพิโรธ มีไฟลุกโพล่งขึ้นสู่ยาโคบ พระพิโรธของพระองค์พลุ่งขึ้นสู่อิสราเอล {78:22} เพราะเขาไม่เชื่อพระเจ้า และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์ {78:23} พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเบื้องบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์ {78:24} พระองค์ทรงหลังมานาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารทิพย์ให้เขา {78:25} มนุษย์ได้กินอาหารของทูตสวรรค์ พระองค์ทรงประทานอาหารให้เขาอย่างอุดม {78:26} พระองค์ทรงกระทำให้น้ำไหลออกมาจากฟัสน้ำพุสวรรค์ และทรงนำลมมาให้ออกมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์

{78:27} พระองค์ทรงหลังเนื้อให้เขาอย่างผดคลี คือนกดังเม็ดทรายในทะเล {78:28} พระองค์ทรงให้มันตกลงมากลางค่ายของเขา และรอบที่อาศัยของเขา {78:29} เขาได้รับประทานอิมติ เพราะพระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยาก {78:30} แต่ก่อนที่เขาจะหายอยาก ขณะที่อาหารยังอยู่ในปากของเขา {78:31} พระพิโรธของพระเจ้าพลุ่งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงสังหารคนจนกรรจ์ที่สุดของเขาเสีย และทรงคว่ำคนที่คัดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย {78:32} ถึงมีเรื่องทั้งสิ้นนี้ เขาก็ยังกระทำการบาป เขามิได้เชื่อถือการมหัศจรรย์ของพระองค์ {78:33} พระองค์จึงทรงกระทำให้น้ำของเขาหายไปด้วยการกระทำที่ไรสาระ และทรงให้ปิของเขาหายไปด้วยความยากลำบาก {78:34} เมื่อพระองค์ทรงสังหารเขา เขาแสวงหาพระองค์ เขาได้กลับมาแสวงพระเจ้าด้วยใจร้อนรน {78:35} เขาระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเขา และพระเจ้าองค์สูงสุดเป็นพระผู้ไถ่ของเขา {78:36} แต่เขาขอพระองค์ด้วยปากของเขา และมุสาต่อพระองค์ด้วยลิ้นของเขา {78:37} เพราะจิตใจของเขาไม่แน่วแน่ต่อพระองค์ เขาไม่จริงจังต่อพันธสัญญาของพระองค์ {78:38} แต่พระองค์ทรงเต็มไปด้วยความเมตตากรุณา พระองค์ทรงอภัยความชั่วช้าของเขา และมีได้ทรงทำลายเขา พระองค์ทรงยับยั้งพระพิโรธของพระองค์บ่อยๆ และมีได้ทรงกวณพระพิโรธของพระองค์ทั้งสิ้นให้ขึ้นมา {78:39} พระองค์ทรงระลึกว่าเขาเป็นเพียงแต่เนื้อหนัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วมิได้กลับมาอีก {78:40} เขายั่วพระองค์ในถิ่นทุรกันดารบ่อยสักเท่าใด และทำให้พระองค์โหม่นสั่นในทะเลทราย {78:41} แต่เขายังได้กลับทดลองพระเจ้าอีกและได้ทำให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเศร้าพระทัย {78:42} เขามิได้ระลึกถึงพระหัตถ์ของพระองค์ หรือวันที่พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากคู่อริของเขา {78:43} เมื่อพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญของพระองค์ในอียิปต์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในไร่นาโคอัน {78:44} พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำและลำธารของเขาให้เป็นเลือด เพื่อเขาดื่มอะไรไม่ได้ {78:45} พระองค์ทรงส่งฝูงเหือบมาท่ามกลางเขา ซึ่งผลาญเขา และกบ ซึ่งทำลายเขา {78:46} พระองค์ประทานพิษผลของเขาแก่ตั๊กแตนวัยคลาน และผลแห่งแรงงานของเขาแก่ตั๊กแตนวัยบิน {78:47} พระองค์ทรงทำลายเขาอย่างรุนแรงของเขาด้วยลูกเห็บ และต้นมะเดื่อของเขาด้วยน้ำค้างแข็ง {78:48} พระองค์ทรงมอบฝูงวัวของเขาไว้กับลูกเห็บ และฝูงแพะแกะของเขา กับฟ้าผ่า {78:49} พระองค์ทรงปล่อยความกริ้วดุร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้งพระพิโรธ ความกริ้วและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหล่าทูตสวรรค์ชั่วร้ายท่ามกลางเขา

{78:50} พระองค์ทรงเปิดวิถีให้แก่ความกลัวของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญาณเขาไว้จากความตาย แต่ประทานชีวิตของเขาแก่โรคระบาด {78:51} พระองค์ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของเขาในเดิรต์ของฮาม {78:52} แล้วพระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาเหมือนน้ำแกะ และนำเขาไปในถิ่นทุรกันดารเหมือนฝูงแพะแกะ {78:53} พระองค์นำเขาไปอย่างปลอดภัย เขาจึงไม่กลัว แต่ทะเลท่วมศัตรูของเขา {78:54} และพระองค์ทรงพาเขามายังเขตแดนแห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ยังภูเขานี้ ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ {78:55} พระองค์ทรงขับประชาชาติต่างๆ ออกไปข้างหน้าเขา พระองค์ทรงวัดแบ่งแดนประชาชาตินั้นให้เป็นมรดก และทรงตั้งบรรดาตระกูลอิสราเอลไว้ในเดิรต์ของเขา {78:56} แต่เขาทั้งหลายยังทดลองและยั่วพระเจ้าองค์สูงสุด มิได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ {78:57} กลับหันไปเสียและประพฤติทรยศอย่างบรรพบุรุษของเขา เขาบิดไปเหมือนคันธนูที่ไวใจไม่ได้ {78:58} เพราะเขายั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปฐนียสถานสูงของเขาทั้งหลาย ได้ยั่วให้พระองค์หวนหาเขาด้วยเรื่องรูปเคารพแกะสลักของเขา {78:59} เมื่อพระเจ้าทรงสดับพระองค์ทรงพระพิโรธยิ่ง และพระองค์ทรงรังเกียจอิสราเอลยิ่งนัก {78:60} พระองค์ทรงละผลปลาในซีโลห์ คือเดิรต์ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์ {78:61} และทรงมอบอุทยานาภของพระองค์แก่การเป็นเชลย และสร้างราศีของพระองค์แก่มือของคูอริ {78:62} พระองค์ทรงมอบประชาชนของพระองค์แก่ดาบ และทรงพระพิโรธต่อมรดกของพระองค์ {78:63} ไฟผลาญหนุ่มๆ ของเขาเสีย และสาวๆ ของเขาก็ไม่ได้แต่งงาน {78:64} บรรดาบุโรหิตของเขาล้มลงด้วยดาบ และแม่ม่ายของเขาไม่มีการร้องทุกข์ {78:65} แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตื่นอย่างตื่นบรรทม อย่างชายฉกรรจ์ให้ร้องเพราะฤทธิ์เหล้าองุ่น {78:66} และพระองค์ทรงตีปฏิปักษ์ของพระองค์ทางด้านหลัง และให้เขาได้อายเป็นนิตย์ {78:67} พระองค์ทรงปฏิเสธผลปลาของโยเซฟ พระองค์มิได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม {78:68} แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลยูดาห์ ภูเขาคีโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก {78:69} พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างกับพระราชวังสูง อย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิตย์ {78:70} พระองค์ทรงเลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ {78:71} พระองค์ทรงพาท่านมาจากการดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อนให้เป็นผู้เลี้ยงดูยาโคบประชาชนของพระองค์ และอิสราเอลมรดกของพระองค์

อย่างเลี้ยงแกะ {78:72} ท่านจึงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายด้วยใจเที่ยงธรรม และนำเขาทั้งหลายไปด้วยมือซ้ายของ

{79:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า พวกต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์ เขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่ปรักหักพัง {79:2} เขาให้ศพผู้รับใช้ของพระองค์เป็นอาหารแก่บรรดานกในอากาศ ให้เนื้อของวิสุทธิชนของพระองค์แก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลก {79:3} เขาได้โลหิตของคนเหล่านั้นออกมาอย่างน้ำรอบเยรูซาเล็ม จนไม่มีคนฝังศพ {79:4} เรากลายเป็นที่เย้ยหยันแก่เพื่อนบ้านของเรา เป็นที่สบประมาทและเยาะเย้ยแก่คนที่อยู่รอบเรา {79:5} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอีกนานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความหวนหาของพระองค์จะไหม้ดังไฟไปอีกนานเท่าใด {79:6} ขอทรงเทความกริ้วของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลออกพระนามของพระองค์ {79:7} เพราะเขาทั้งหลายได้ผลาญยาโคบ และกระทำให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่า

{79:8} โอ ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอความสัจของพระองค์เร่งมาพบข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก {79:9} โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่สง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ {79:10} ควรหรือที่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า "พระเจ้าของเขายู่ที่ไหน" ขอให้พระองค์ทรงปรากฏในท่ามกลางประชาชาติต่อสายตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยการแก้แค้นโลหิตของผู้รับใช้ของพระองค์ที่ไหลออกมา {79:11} ขอให้เสียงคร่ำครวญของบรรดาเชลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยอุทยานาภอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงสงวนคนเหล่านั้นที่ต้องถึงตาย {79:12} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบแทนการที่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ได้เย้ยหยันต่อพระองค์ สักเจ็ดเท่า ณ ทรวงอกของเขา {79:13} แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายประชากรของพระองค์ ฝูงแพะแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะโมทนาพระคุณพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ

{80:1} โอ ข้าแต่พระผู้ทรงเลี้ยงดูอิสราเอลอย่างเลี้ยงแกะ คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่างน้ำฝูงแพะแกะ ขอทรงเสียดพระกรรมสมบัติ พระผู้ประทับระหว่างพวกเขมร ขอทรง

ทอแสงออกมา {80:2} ต่อหน้าเอฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอทรงปลุกพระราชอำนาจของพระองค์ขึ้นมา ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด {80:3} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด {80:4} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์จะทรงกริ้วต่อคำอธิษฐานของประชาชนของพระองค์นานสักเท่าใด {80:5} พระองค์ได้ทรงเลี้ยงเขาด้วยน้ำตาต่างอาหาร และทรงให้เขาต็มน้ำตาอย่างเต็มขนาด {80:6} พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่แตกร้างกันในหมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ และศัตรูของข้าพระองค์หัวเราะกัน {80:7} โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด {80:8} พระองค์ทรงนำเอาฝูงออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปและทรงปลุกเอาฝูงไว้ {80:9} พระองค์ทรงปราบดินให้ มันก็หยั่งรากลึกและแผ่เต็มแผ่นดิน {80:10} ร่มเงาของมันคลุมภูเขาและกิ่งก้านของมันเหมือนต้นสนสีดาร์อันดี {80:11} มันส่งกิ่งไปถึงทะเลและส่งแขนงไปถึงแม่น้ำ {80:12} ทำไมพระองค์จึงทรงพังรื้อต้นไม้ลงเสีย บรรดาคนทั้งสิ้นที่ผ่านไปตามทางจึงได้ผลของมัน {80:13} หมูปาจากตมมาย้ายมันและบรรดาสัตว์ป่าในไร่นากินมันเป็นอาหาร {80:14} โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงหันกลับเถิด พระเจ้าข้า ขอทรงมองจากฟ้าสวรรค์และทรงเห็น ขอทรงสนพระทัยในเถาองุ่นนี้ {80:15} คือสวนองุ่นซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงปลูกไว้ และกิ่งที่พระองค์ทรงให้เจริญแข็งแรงเพื่อพระองค์เอง {80:16} มันถูกเผาเสียด้วยไฟ มันถูกตัดลง พวกเขาพิณาศด้วยการทำหนีจากสิพระพิภพของพระองค์ {80:17} ขอพระหัตถ์ของพระองค์จงอยู่เหนือผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ คือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ทรงกระทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง {80:18} แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันกลับมาจากพระองค์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะทูลออกพระนามพระองค์ {80:19} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอดได้

{81:1} จงร้องเพลงถวายพระเจ้า พระกำลังของพวกเรา จงเปล่งเสียงอย่างชื่นบานถวายแด่พระเจ้าของยาโคบ {81:2} จงเปล่งเสียงสดุดี จงตีรำมะนาทั้งพิณเขาคู่อันไพเราะ และพิณใหญ่ {81:3} จงเป่าแตรในวันขึ้นหนึ่ง

ค่ำ ในเวลาที่กำหนดไว้ ณ วันการเลี้ยงของเรา {81:4} เพราะเป็นกฎเกณฑ์สำหรับอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าแห่งยาโคบ {81:5} พระองค์ทรงตั้งให้เป็นพระโอวาห์ในโยเซฟ เมื่อพระองค์ทรงออกไปสู่แผ่นดินอียิปต์ ในที่ซึ่งข้าพเจ้าได้อินภาษาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก {81:6} ว่า "เราอ่อนบ่าของเขามาจากภาวะของเขา มือเขาเป็นอิสระพ้นกระจาด {81:7} เมื่อทุกข์ใจเจ้าเรียก เราก็กช่วยเจ้าให้พ้น เราตอบเจ้าในที่ลับลี้ของฟาร็อง เราได้ทดลองเจ้าที่น้ำ ณ เมรีบาห์ เชลห์ {81:8} โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง แล้วเราจะหักท้าวเจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา {81:9} จะไม่มีพระแปลกๆท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างตัว {81:10} เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ อ้าปากของเจ้าให้กว้างเถิด เราจะทำให้อิม {81:11} แต่ประชาชนของเราไม่ฟังเสียงของเรา อิสราเอลไม่ยอมรับเราเลย {81:12} เราจึงมอบเขาไว้แก่อิจิตใจต่อต้านของเขาเอง ให้ดำเนินตามคำปรึกษาของเขาเอง {81:13} โอ ประชาชนของเรา น่าจะฟังเรา และอิสราเอล น่าจะเดินในทางทั้งหลายของเรา {81:14} แล้วไม่ช้า เราก็กจะให้ศัตรูของเขานอบน้อมลง และจะหันมือของเขาสู่คู่อริของเขา" {81:15} บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์ จะหมอบราบต่อพระองค์ "แต่เวลาของเขาทั้งหลายจะยังยืนอยู่เป็นนิรันดร์" {81:16} พระองค์จะทรงเลี้ยงเขาด้วยข้าวสาลีอย่างดีที่สุด "เราจะให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่มาจากหิน"

{82:1} พระเจ้าทรงเข้าประทับในชุมนุมชนของผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงทำการพิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลายว่า {82:2} "ท่านจะตัดสินอย่างไม่ยุติธรรมและแสดงความลำเอียงเข้าข้างคนชั่วนานเท่าใด เชลห์ {82:3} จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนและกำพร้าพ่อ จงดำรงสิทธิของผู้ที่ทุกข์ยากและคนขัดสน {82:4} จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้น ช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว" {82:5} เขาทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจ เขาเดินไปมาในความมืด รากทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว {82:6} เราได้กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด ท่านทุกคนนั้นแหละ {82:7} ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนใดคนหนึ่ง" {82:8} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์

{83:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงนิ่งอยู่ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเงิบและเฉยอยู่ {83:2} เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์สับสนอลหม่าน บรรดาผู้ที่ชิงพระองค์ได้ยกศีรษะของเขาขึ้น {83:3} เขาวางแผนการแยบคายสู่

ประชาชนของพระองค์ เขาปรึกษากันผู้ผู้ที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ {83:4} เขาพูดว่า "มาเถิด ให้เราตัดเขาออกจาก การเป็นประชาชาติ เพื่อจะไม่ระลึกถึงชื่ออิสราเอลอีกต่อไป" {83:5} เพราะเขาปองร้ายเป็นใจเดียวกัน เขาทำพันธสัญญา ผู้พระองค์ {83:6} คือ เติร์ทของเอโดม และคนอิสมาเอล โมอับ และคนฮาการ์ {83:7} เกบาล อัมโมน และอามาเลซ พิณเดียวกับชาวเมืองโทะเร {83:8} อัซซีเรียกสมทบเขาด้วย เขาได้ช่วยลูกหลานของโลก เหล่านี้

{83:9} ขอทรงทำกับเขาอย่างพระองค์ทรงกระทำ กับมิเดียน อย่างที่ทำกับสิเสราและยาบินที่ลัธธาโรน {83:10} ผู้ถูกทำลายที่ตำบลเอนโดร์ ผู้กลายเป็นปุ๋ยของ ที่ดิน {83:11} ขอทรงทำขุนนางของเขาเหมือนโอรเบและเศเอบ ทำเจ้านายทั้งสี่ของเขาเหมือนเศบาห์และคัลมุนนา {83:12} ผู้ที่กล่าวว่า "ให้เราเอาที่อาศัยทั้งหลายของ พระเจ้ามาเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเถิด" {83:13} โอ ข้า แต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำให้เหมือนงจักร เหมือนแกลบต่อหน้าลม {83:14} อย่างไฟเผาผลาญป่าไม้ อย่างเปลวเพลิงที่ให้ภูเขาลุกโพล่ง {83:15} ขอทรงก่อกวน เขาด้วยพายุแรงกล้าของพระองค์ และทรงทำให้เขาคြံม กลัวด้วยพายุจัดของพระองค์ {83:16} ทรงให้หน้าของเขา เต็มไปด้วยความอาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเขาจะได้ แสวงหาพระนามของพระองค์ {83:17} ขอให้เขาอับอาย และกลัวอยู่เป็นนิตย์ ให้เขาอดสูและพินาศไป {83:18} เพื่อคนทั้งปวงจะทราบว่าคุณพระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

{84:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ที่ประทับของ พระองค์เป็นที่รักจริง ๆ {84:2} วิญญาณของข้าพระองค์ ปรารถนา เออ อาลัยหาบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ใจกายของข้าพระองค์ให้ร้องถวายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ {84:3} แม้นกระจะออกก็หาบ้านได้ แล้วและนกนางแอ่น หารังสำหรับตัวมันได้ ที่ที่มันจะตักฟองออกลูก คือที่แท่น บูชาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา กษัตริย์ และพระเจ้าของข้าพระองค์ {84:4} ความสุขเป็นของบุคคล ที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาจะร้องเพลงสรรเสริญ พระองค์เสมอ เหล่านี้ {84:5} ความสุขเป็นของบุคคลที่ กำลังของเขาอยู่ในพระองค์ คือคนที่ในใจของเขาเป็นทาง ทั้งหลายของพระองค์ {84:6} ขณะที่เขาผ่านไปตามหว่าง เขาบาคา เขากระทำให้เป็นบ่อน้ำ ฝนต้นฤดูกระทำให้สระน้ำ เต็ม {84:7} เขาไปด้วยมีกำลังมาเพิ่มขึ้นๆ เขาทั้งหลายจะ เข้าเฝ้าพระเจ้าในศิโยน

{84:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอ

ทรงสถับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของ ยาโคบ ขอทรงเงี่ยพระกรรณ เหล่านี้ {84:9} ขอทอด พระเนตร โอ ข้าแต่พระเจ้าโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอ ทอดพระเนตรหน้าผู้รับเจิมของพระองค์ {84:10} เพราะวัน เดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพระองค์จะเป็นคนเฝ้าประตูพระนิเวศของพระเจ้าของข้า พระองค์ดีกว่าอยู่ในเทินท์ของความชั่วร้าย {84:11} เพราะ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮวาห์จะทรงประทานความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะ มิได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความ เทียงธรรม {84:12} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา บุคคล ที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

{85:1} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงโปรดปราน แผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงให้พวกเชลยของยาโค บกลับสู่สภาพดี {85:2} พระองค์ได้ทรงยกความชั่วช้าของ ประชาชนของพระองค์เสีย พระองค์ทรงกลบเกลื่อนบาป ทั้งสิ้นของเขา เหล่านี้ {85:3} พระองค์ได้ทรงนำพระพิโร ธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ พระองค์ทรงเคยหันจากความ กริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ {85:4} โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่ง ความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้ กลับคืนอีก ขอทรงระงับความกริ้วจากข้าพระองค์ทั้งหลาย {85:5} พระองค์จะทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์ หรือ พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงตลอด ทุกชั่วอายุหรือ {85:6} พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ ทั้งหลายฟื้นอีกหรือ เพื่อประชาชนของพระองค์จะได้ปรบ ปรี่ในพระองค์ {85:7} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง สำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และ ขอประทานความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งปวง

{85:8} ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮ วาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชน ของพระองค์ และแก้วิสุทธิชนของพระองค์ แต่อย่าให้ เขาทั้งหลายหันกลับไปสู่ความโง่ {85:9} แน่ทีเดียวที่ ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อ สร้างราศีอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย {85:10} ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและ สันติภาพได้จับกันและกัน {85:11} ความจริงจะออกขึ้น มาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ {85:12} เออ พระเยโฮวาห์จะประทานสิ่งที่ดี และแผ่นดิน ของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล {85:13} ความชอบธรรม จะนำหน้าพระองค์ และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในมรร คาแห่งรอยพระบาทของพระองค์

{86:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรม
 สดับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน
 {86:2} ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้เพราะข้าพระองค์
 บริสุทธิ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยผู้
 รับใช้ของพระองค์ผู้วางใจในพระองค์ {86:3} โอ ข้าแต่
 องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะ
 ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ {86:4} ขอทรงให้
 จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
 จิตใจข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ {86:5} ข้าแต่
 องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐและทรงพร้อม
 ที่จะประทานภัย อุดมด้วยความเมตตาต่อบรรดาผู้ร้อง
 ทูลพระองค์ {86:6} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจีย
 พระกรรมสดับคำทูลอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรง
 สดับเสียงร้องทูลวิงวอนของข้าพระองค์ {86:7} ในวัน
 ลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ เพราะ
 พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ {86:8} โอ ข้าแต่องค์
 พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และ
 ไม่มีกิจการใดเหมือนพระราชกิจของพระองค์ {86:9} โอ
 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรง
 สร้างจะมานมัสการต่อพระพักตร์พระองค์ และจะเทิดทูน
 พระนามของพระองค์ {86:10} เพราะพระองค์ใหญ่ยิ่ง
 และทรงกระทำกรรมที่สรรหรรย์ พระองค์แต่องค์เดียวทรง
 เป็นพระเจ้า {86:11} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง
 สอนพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะ
 ดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอทรงสำรวมใจของข้า
 พระองค์ให้ยำเกรงพระนามของพระองค์ {86:12} โอ ข้า
 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะ
 สรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ และข้าพระองค์จะเทิดทูน
 พระนามของพระองค์เป็นนิตย์ {86:13} เพราะความเมตตา
 ของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก และ
 พระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากที่ลึก
 ที่สุดของนรก {86:14} โอ ข้าแต่พระเจ้า คนหยิ่งโสได้
 ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ หมู่คนทารุณเสาะหาชีวิตข้าพระองค์
 เขามิได้ประดิษฐานพระองค์ไว้ตรงหน้าเขา {86:15} โอ ข้า
 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ากอปรด้วย
 พระกรุณาและพระเมตตา ทรงกริ้วข้า และอุดมด้วยความ
 เมตตา และความจริง {86:16} โอ ขอทรงหันมามตตาข้า
 พระองค์ ขอประทานกำลังแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอ
 ทรงช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ {86:17}
 ขอประทานหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์
 แก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็น และ

จะได้อวย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยข้า
 พระองค์และทรงเล้าโลมข้าพระองค์

{87:1} รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขอันบริสุทธิ์
 {87:2} พระเยโฮวาห์ทรงรักประตูลิโยนมากยิ่งกว่าบรรดาที่
 อาศัยของยาโคบ {87:3} โอ นครแห่งพระเจ้าเอ๋ย เขากล่าว
 สรรเสริญเธอ เซลาร์ {87:4} ในบรรดาผู้ที่รู้จักเรา เราระบุ
 ชื่อราหับและบาบิโลน ดูเกด ฟิสิเตีย ไทระ และเอธิโอเปีย
 เขากล่าวกันว่า "ผู้นี้เกิดที่นั่น" {87:5} และเขาจะพูดเรื่อง
 คิโยนาว่า "ผู้นี้และผู้นั้นเกิดในเมืองนั้น" เพราะองค์ผู้สูงสุด
 นั้นแหละจะสถาปนาเมืองนั้นไว้ {87:6} ขณะที่พระเยโฮ
 วาห์ทรงจดชนชาติทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า "ผู้นี้
 เกิดที่นั่น" เซลาร์ {87:7} นักร้องและนักเล่นเครื่องดนตรี
 จะอยู่ที่นั่น น้ำพุทั้งสิ้นของเราอยู่ในเธอ

{88:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความรอด
 ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพักตร์พระองค์
 ทั้งกลางวันและกลางคืน {88:2} ขอคำอธิษฐานของข้า
 พระองค์มาจำเพาะเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอทรงเจีย
 พระกรรมสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์ {88:3} เพราะ
 จิตใจของข้าพระองค์ลำบากเต็มที่ และชีวิตของข้าพระองค์
 เข้าใกล้แดนผู้ตาย {88:4} เขานับข้าพระองค์ในบรรดาผู้
 ที่ลงไปยังปากแดน ข้าพระองค์เป็นเหมือนชายที่ไม่มีกำลัง
 {88:5} เหมือนคนที่เขาทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย เหมือนคน
 ถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ ผู้ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึง
 อีก และเขาทั้งหลายถูกพรากเสียจากพระหัตถ์ของพระองค์
 {88:6} พระองค์ทรงใส่ข้าพระองค์ไว้ในส่วนลึกของปาก
 แดนผู้ตาย ในแดนที่มืดและลึก {88:7} พระพิโรธของ
 พระองค์หนักรู้บนข้าพระองค์ และพระองค์ทรงทับถม
 ข้าพระองค์ด้วยคลื่นทั้งสิ้นของพระองค์ เซลาร์ {88:8}
 พระองค์ทรงกั้นผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ให้ออกห่างจากข้า
 พระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่น่ารังเกียจ
 ต่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์ถูกขัง ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้
 {88:9} นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวไปเพราะความทุกข์ ข้าแต่
 พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์
 ชูมือขึ้นต่อพระองค์ {88:10} พระองค์จะทรงกระทำ
 กรรมที่สรรหรรย์เพื่อคนตายหรือ ชาวแดนผู้ตายจะลุกขึ้น
 สรรเสริญพระองค์ได้หรือ เซลาร์ {88:11} เขาจะประกาศ
 ความเมตตาของพระองค์ในหลุมศพหรือ หรือจะประกาศ
 ความสัตย์สุจริตในแดนพิเนาสหรือ {88:12} ในความมืดเขา
 จะรู้จักกรรมที่สรรหรรย์ของพระองค์หรือ ในแผ่นดินแห่งความ
 หลงลืมเขาจะรู้จักความชอบธรรมของพระองค์หรือ {88:13}
 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์

ในเวลาเช้าอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้นไปหาพระองค์ {88:14} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากข้าพระองค์ {88:15} ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ทุกข์ยากและพร้อมที่จะตาย ขณะข้าพระองค์ทนต่อความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์ก็มีจิตใจไขว่ไขว่ไป {88:16} ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์กวาดไปเหนือข้าพระองค์ สิ่งที่น่ากลัวจากพระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย {88:17} มันล้อมข้าพระองค์ไว้รอบวันยังค่ำอย่างน้ำท่วม มันท่วมข้าพระองค์มืด {88:18} พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์ ผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์อยู่ในความมืด

{89:1} ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ {89:2} ด้วยข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า "ความเมตตาจะตั้งอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จะสถาปนาความสัตย์สุจริตของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ที่เดียว" {89:3} "เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา {89:4} ว่า 'เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิตย์และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ'" เซลาห์ {89:5} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ของพระองค์ และสรรเสริญความสัตย์สุจริตของพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชนด้วย {89:6} เพราะผู้ใดเล่าที่ในฟ้าสวรรค์จะเปรียบกับพระเยโฮวาห์ได้ ในบรรดาภูเขาลานของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเยโฮวาห์ {89:7} คือองค์พระเจ้าผู้เป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในสภาของบรรดาวิสุทธิชน และบรรดาผู้ที่อยู่รอบพระองค์เกรงขามพระองค์ {89:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะทรงฤทธิ์านุภาพเท่าเทียมพระองค์ด้วยความสัตย์สุจริตของพระองค์รอบพระองค์ {89:9} พระองค์ทรงปกครองการเดือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ {89:10} พระองค์ทรงทุบราบให้เป็นชิ้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ทรงกระจายศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรทรงฤทธิ์ของพระองค์ {89:11} ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ด้วยพระองค์ได้ทรงตั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น {89:12} ทิศเหนือและทิศใต้ พระองค์ก็ได้ทรงสร้าง ภูเขาทาโบร์กับภูเขาเฮโรโมเนสรรเสริญพระนามของพระองค์อย่างขึ้นบาน {89:13} พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูง

{89:14} ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความเมตตาและความจริงเดินนำหน้าพระองค์ {89:15} ประชาชาติที่รู้จักให้ร้องอย่างขึ้นบานก็เป็นสุข โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พวกเขาจะเดินในความสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์ {89:16} พวกเขาจะปลาบปลื้มยินดีในพระนามพระองค์วันยังค่ำ และได้รับการเชิดชูด้วยความชอบธรรมของพระองค์ {89:17} เพราะพระองค์ทรงเป็นสง่าราศีแห่งกำลังของเขทั้งหลาย แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถูกเชิดชูขึ้น {89:18} เพราะผู้ป้องกันเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของเราเป็นองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล {89:19} ในกาลก่อน พระองค์ตรัสด้วยนิมิตแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์และตรัสว่า "เราได้ช่วยเหลือชายฉกรรจ์คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูกเลือกคนหนึ่งเหนือประชาชน {89:20} เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา ด้วยน้ำนมบริสุทธิ์ของเรา เราได้เจิมเขาไว้แล้ว {89:21} เพื่อว่ามือของเราจะอยู่กับเขาเป็นนิตย์ และแขนของเราจะเสริมกำลังของเขา {89:22} ศัตรูจะเรียกอะไรจากเขาไม่ได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกดขี่เขาไม่ได้ {89:23} เราจะขยี้คู่อริของเขาต่อหน้าเขา และตีผู้ที่เกลียดเขาให้ล้มลง {89:24} ความสัตย์สุจริตและความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา และเขาของเขจะเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา {89:25} เราจะเอามือของเราวางไว้บนทะเล และมือขวาของเขาบนแม่น้ำทั้งหลาย {89:26} เขาจะร้องต่อเราว่า 'พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์' {89:27} และเราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปีของเราด้วย สูงกว่าบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก {89:28} เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็นนิตย์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นคงอยู่เพื่อเขา {89:29} เรา จะสถาปนาเชื้อสายของเขาไว้เป็นนิตย์ ทั้งบัลลังก์ของเขาให้ดำรงตราบนานกาลของฟ้าสวรรค์ {89:30} ถ้าลูกหลานของเขาทิ้งราชบัญญัติของเรา และไม่ดำเนินตามคำตัดสินของเรา {89:31} ถ้าเขาทั้งหลายฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา และมิได้รักษาบัญญัติของเรา {89:32} แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเขาด้วยไม้เรียว และความชั่วของเขาด้วยการเผี่ยน {89:33} แต่จะไม่ถอนความเมตตาของเราไปจากเขา หรือไม่ยอมให้ความสัตย์สุจริตของเราล้นเหลือ {89:34} เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกเพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา {89:35} เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่มุสาต่อดาวิด {89:36} เชื้อสายของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ บัลลังก์ของเขาจะยืน

นานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา {89:37} จะสถาปนาไว้
อย่างดวงจันทร์เป็นนิตย์ และเหมือนสักขีพยานอันสัตย์
ชื่อในท้องฟ้า" เซลาห์ {89:38} แต่พระองค์ทรงได้เหวี่ยง
ออกไปและเกลียดชัง พระองค์ทรงพระพิโรธต่อผู้ที่เจมิไว้
ของพระองค์ {89:39} พระองค์ได้ทรงบอกเลิกพันธสัญญา
กับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำมกฎของท่าน
มลทินโดยเหวี่ยงลงสู่พื้นดิน {89:40} พระองค์ได้พังรื้อ
ต้นไม้ของท่านทั้งสิ้น พระองค์ทรงให้ที่กำบังเข้มแข็งของ
ท่านปรักหักพังลง {89:41} คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ปล้นท่าน
ท่านก็เป็นทีนินทาของเพื่อนบ้าน {89:42} พระองค์ทรง
ยกย่องมือขวาของคู่อริของท่าน พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรู
ทั้งสิ้นของท่านเปรมปรีดิ์ {89:43} จริงที่เดียว พระองค์ทรง
หันคมดาบของท่าน และพระองค์มิได้ทรงกระทำให้ท่าน
ตั้งมั่นอยู่ในสงคราม {89:44} พระองค์ได้ทรงกระทำให้สง่า
ของท่านเสื่อมสูญไป และทรงเหวี่ยงบัลลังก์ของท่านลงสู่
พื้นดิน {89:45} พระองค์ทรงตัดวันวัยหนุ่มของท่านให้สั้น
และทรงคลุมท่านไว้ด้วยความอาย เซลาห์

{89:46} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะซ่อนองค์อยู่นาน
เท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระพิโรธของพระองค์จะไหม้อยู่นาน
เท่าใด {89:47} ขอทรงระลึกว่า ช่วงชีวิตของข้าพระองค์
สั้นแค่ไหน โฉนพระองค์ทรงเนรมิตสร้างบรรดามนุษย์มา
อย่างเปล่าประโยชน์ {89:48} มนุษย์คนใดมีชีวิตอยู่ได้
โดยไม่ต้องเห็นความตาย เขาจะช่วยจิตวิญญาณของตนให้
พ้นจากมือของแดนผู้ตายได้หรือ เซลาห์ {89:49} ข้าแต่
องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาในกาลก่อนของพระองค์อยู่ที่ไหน
ซึ่งพระองค์ทรงปฎิญาณต่อดาวิดโดยความจริงของ
พระองค์ {89:50} ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงระลึกว่าผู้
รับใช้ของพระองค์ถูกด่าอย่างไร และข้าพระองค์ได้รับความสบ
ประมาทของบรรดาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โตไว้ในอกของข้า
พระองค์อย่างไร {89:51} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ นั้นแหละ
ศัตรูของพระองค์ได้เย้ยหยัน นั้นแหละเขาเย้ยรอยเท้าของ
ผู้ที่เจมิไว้ของพระองค์ {89:52} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์
เป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

{90:1} ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัย
ของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ {90:2} ก่อน
ที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิด
แผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่
นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล {90:3} พระองค์ทรงให้มนุษย์
กลับไปสู่ความพินาศ และตรัสว่า "บุตรทั้งหลายของมนุษย์
เอ๋ย จงกลับเกิด" {90:4} เพราะพันปีในสายพระเนตรของ
พระองค์เป็นเหมือนวานนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว หรือเหมือนยาม

เดียวในเวลากลางคืน {90:5} พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไป
เสียดังน้ำท่วม เขาเป็นเหมือนการนอนหลับ เหมือนหญ้า
ที่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า {90:6} ในเวลาเช้ามืดก็บานออก
และใหญ่ขึ้น ครั้นเวลาเย็นก็ถูกตัดลงและเหี่ยวไป {90:7}
เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกลัวของพระองค์ผลาญ
เสีย ข้าพระองค์ก็เดือดร้อนเพราะพระพิโรธของพระองค์
{90:8} พระองค์ทรงตั้งความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ต่อพระ
พักตร์พระองค์ ทรงตั้งบาปต่างๆของข้าพระองค์ไว้ในความ
สว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์ {90:9} วันทั้งปวงของข้า
พระองค์ทั้งหลายสิ้นไปได้พระพิโรธของพระองค์ กำหนดปี
ของข้าพระองค์สิ้นสุดลงอย่างเสียงถอนหายใจ

{90:10} กำหนดปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบหรือ
ถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังก็ถึงแปดสิบ แต่ช่วงชีวิตนั้นมีแต่งาน
และความโศกเศร้า ไม่ช้าก็สูญไปและข้าพระองค์ทั้งหลายก็
จากไป {90:11} ผู้ใดจะทราบถึงฤทธิ์ความกลัวของพระองค์
และพระพิโรธของพระองค์ตามความเกรงกลัวพระองค์
{90:12} ขอพระองค์ทรงสอนให้วันของข้าพระองค์ เพื่อ
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะตั้งจิตตั้งใจได้สติปัญญา {90:13} โอ
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาเถิดพระเจ้าข้า หรือยังอีก
นานเท่าใด ขอทรงมีความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
{90:14} โอ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอ้อมในเวลาเช้า
ด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้
เปรมปรีดิ์และยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์ {90:15}
ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีให้มากวันเท่ากับที่
พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทุกชัวยากนั้น และให้มากปีเท่า
กับที่ข้าพระองค์ได้ประสบการร้าย {90:16} ขอให้พระราช
กิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สง่า
ราศีของพระองค์ปรากฏแก่ลูกหลานของเขา {90:17} ขอ
ความงามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์อยู่เหนือ
ข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์
เหนือข้าพระองค์ พระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงสถาปนาหัตถ
กิจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

{91:1} ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่
ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {91:2} ข้าพเจ้าจะกล่าวถึง
พระเยโฮวาห์ว่า "พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และ
ป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้า
พระองค์จะไว้วางใจ"

{91:3} เพราะพระองค์จะทรงช่วยตัวท่านให้พ้นจาก
กับของพราวนกและจากโรคภัยอย่างร้ายแรงนั้น {91:4}
พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะ
วางใจอยู่ได้ปีกของพระองค์ ความจริงของพระองค์เป็นไฉ่

และเป็นดังของท่าน

{91:5} ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือกลัวลูกธนูที่ปลิวไปในกลางวัน {91:6} หรือโรคภัยที่ไล่มาในความมืด หรือความพิณาศที่เกิดความหายนะในเที่ยงวัน {91:7} พันคนจะล้มอยู่ที่ข้างๆท่าน หมื่นคนที่มีมือขวาของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน {91:8} ท่านจะมองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว {91:9} เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่อยู่ของท่าน {91:10} ไม่มีการร้ายใดๆจะตกมาบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน {91:11} เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน {91:12} เขาทั้งหลายจะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน {91:13} ท่านจะเหยียบสิงโตและงูพิษ ท่านจะยำสิงโตหนุ่มและมังกร {91:14} เพราะเขาผูกพันกับเราด้วยความรัก เราจึงจะช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา {91:15} เราจะร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา {91:16} เราจะให้เขาอิ่มใจด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

{92:1} เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ {92:2} ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางคืน {92:3} เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณสิบสายและพิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเขาคู่ {92:4} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะฉลองชัยชนะเนื่องในพระหัตถกิจของพระองค์ {92:5} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงนัก พระดำริของพระองค์สุดลึกล้ำ {92:6} คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโง่เข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้ {92:7} ว่า ถึงแม้คนชั่วจะยกขึ้นอย่างหนา และคนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงเจริญขึ้น เขาทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นนิตย์ {92:8} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงอยู่บนที่สูงเป็นนิตย์ {92:9} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์ เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์จะพิณาศ คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป {92:10} แต่พระองค์ทรงเชิดชูเขาของข้าพระองค์อย่างกับเขาม้ายูนีคอน ข้าพระองค์จะถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่ {92:11} นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ หูของข้า

พระองค์จะได้ยินถึงความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อคนชั่วที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์นั้นสำเร็จ {92:12} คนชอบธรรมจะยกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม เขาจะเจริญขึ้นอย่างต้นสนสีดาร์ในเลบานอน {92:13} คนที่ถูกปลุกไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย {92:14} เขาแก่แล้วยังเกิดผล เขามีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่ {92:15} เพื่อแสดงว่าพระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ ในพระองค์ไม่มีความอธรรม

{93:1} พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระเยโฮวาห์ทรงสวมกำลัง พระองค์ทรงเอาพระกำลังคาดพระองค์ โลกได้สถาปนาไว้แล้ว มันจะไม่หวั่นไหว {93:2} พระที่นั่งของพระองค์ได้สถาปนาไว้แล้ว ตั้งแต่กาลดึกดำบรรพ์ พระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่เนิ่นนัยน์กาล {93:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กระแสน้ำได้ค่นอง กระแสน้ำค่นองเสียง กระแสน้ำค่นองเสียงก็ก้อง {93:4} พระเยโฮวาห์บนที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเสียงของน้ำมาก หลาย ทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าคลื่นทะเล {93:5} บรรดาพระโอวาทของพระองค์แน่นอนทีเดียว โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความบริสุทธิ์เหมาะแก่พระนิเวศของพระองค์เป็นนิตย์

{94:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น โอ ข้าแต่พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ขอทรงสำแดงพระองค์ {94:2} ข้าแต่ผู้พิพากษาโลก ขอทรงลุกขึ้นให้คนโง่หังได้รับผลสนองอันสมกับเขา {94:3} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนชั่วจะนานเท่าใด คือคนชั่วจะเรงโลดอยู่นานเท่าใด {94:4} เขาจะพละมั่งและพุดอย่างจองหองนานเท่าใด คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะโอ้อวดนานเท่าใด {94:5} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทุบประชาชนของพระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมรดกของพระองค์ให้ทุกข์ยาก {94:6} เขาสังหารหญิงม่ายและคนต่างด้าว และกระทำมัจฉกรรมลูกกำพร้าพ่อ {94:7} และเขากล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะไม่แลเห็นพระเจ้าของยาโคบจะไม่หยั่งรู้" {94:8} คนเขลาที่สุดของประชาชนเอ๋ย จงเข้าใจเถิด คนโง่ทั้งหลาย เมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด {94:9} พระองค์ผู้ทรงปลุกหู พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ พระองค์ผู้ทรงปั่นตา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ {94:10} พระองค์ผู้ทรงเตือนบรรดาประชาชาติ พระองค์จะไม่ทรงชนาบหรือ พระองค์ผู้ทรงสอนความรู้ให้มนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ {94:11} พระเยโฮวาห์ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ

{94:12} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนที่พระองค์ทรงเตือนนั้นก็เป็นสุข คือคนที่พระองค์ทรงสอนด้วยพระราชบัญญัติ

ของพระองค์ {94:13} เพื่อให้เขาพักจากวันลำบาก จนกว่าจะขุดบ่อไว้ให้คนชั่ว {94:14} เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงละมรดกของพระองค์ {94:15} เพราะความยุติธรรมจะกลับไปหาความชอบธรรม และบรรดาคนที่เที่ยงธรรมในใจจะติดตามไป {94:16} ผู้ใดจะลุกขึ้นต่อต้านคนกระทำความชั่วแทนข้าพเจ้า ผู้ใดจะยืนต่อสู้นักกระทำความชั่วแทนข้าพเจ้า {94:17} ถ้าพระเยโฮวาห์มิใช่ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าคงอยู่ในความเจ็บปวด {94:18} เมื่อข้าพเจ้าได้คิดว่า "เท้าของข้าพเจ้าพลาด" โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ยึดข้าพระองค์ไว้ {94:19} เมื่อความกังวลในใจของข้าพระองค์มีมาก การเล้าโลมของพระองค์ก็หนุนจิตใจของข้าพระองค์ให้ขึ้นบาน {94:20} บัลลังก์แห่งความชั่วช้าจะร่วมมิตกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้กฎหมายประกอบการชั่วร้าย {94:21} เขาทั้งหลายผูกมิตรกันต่อผู้ชีวิตของคนชอบธรรม และปรับโทษโลหิตที่ไร้ความผิด {94:22} แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า {94:23} พระองค์จะทรงนำความชั่วช้าของเขาเองมาเหนือเขา และจะทรงตัดเขาเหล่านั้นออกเสียเพราะความชั่วร้ายของเขาเอง ใช่แล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดเขาออกเสีย

{95:1} โอ มาเถิด ให้เราทั้งหลายร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้เราเปล่งเสียงอย่างขึ้นบานถวายศิลาแห่งความรอดของพวกเรา {95:2} ให้เราทั้งหลายเข้ามาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยไมทนา ให้เราเปล่งเสียงอย่างขึ้นบานถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสดุดี {95:3} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย {95:4} ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย {95:5} ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดินแห้ง {95:6} โอ มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างพวกเรา {95:7} เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชากรแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ {95:8} อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งก่อนนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร {95:9} เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเรา {95:10}

เราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้นอยู่สี่สิบปีและว่า "เขาเป็นชนชาติที่มีใจมักหลงผิด เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา" {95:11} เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า "เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา"

{96:1} โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ {96:2} จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ สรรเสริญพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน {96:3} จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย {96:4} เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งหลาย {96:5} เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ {96:6} เกียรติและความสูงส่งมีอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ กำลังและความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ {96:7} โอ ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์ {96:8} จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์ {96:9} โอ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ {96:10} จงพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่าพระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง เออ พิภพจะถูกสถาปนาเพื่อมันจะไม่หวั่นไหวเลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม {96:11} จงให้ฟ้าสวรรค์เปรมปรีดี และแผ่นดินโลกยินดี ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น {96:12} ให้หุบนาเริงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะปลาบปลื้มยินดี {96:13} เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์

{97:1} พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เกาะเล็ก ๆ มากมายนั้นยินดี {97:2} เมฆและความมืดทึบอยู่รอบพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ {97:3} ไฟลุกอยู่ข้างหน้าพระองค์และไหม้ปฏิกิริยาของพระองค์ที่อยู่รอบข้างเสีย {97:4} ฟ้าแลบของพระองค์กระทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกเห็นแล้วสั่นสะท้าน {97:5} ภูเขาละลายอย่างซีผิงต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระ

פקדונךพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น {97:6} ฟาสวรรค์ป่าวร้องความชอบธรรมของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายเห็นสง่าราศีของพระองค์ {97:7} ให้ผู้ปรนนิบัติรูปเคารพสลักทั้งสิ้นได้อาย คือผู้ที่อวดในรูปเคารพของเขา ให้พระทั้งสิ้นกราบลงต่อพระองค์ {97:8} ลีโอนไดอินและยินดีและธิดาทั้งปวงของยูดาห์เปรมปรีดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาร์ เพราะคำพิพากษาของพระองค์ {97:9} ข้าแต่พระเยโฮวาร์ เพราะพระองค์สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง {97:10} ท่านผู้ที่รักพระเยโฮวาร์ ก็จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว {97:11} ความสว่างแจ่มขึ้นแก่คนชอบธรรม และความขึ้นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม {97:12} ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาร์ และถวายไมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

{98:1} โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาร์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้นำความมีชัยมา {98:2} พระเยโฮวาร์ทรงกระทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ทรงสำแดงความชอบธรรมของพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ {98:3} พระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาและความจริงของพระองค์ ต่อวงศ์วานอิสราเอล ที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นได้เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา {98:4} ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงอย่างขึ้นบานถวายแด่พระเยโฮวาร์ จงเปล่งเสียงด้วยความยินดีและร้องเพลงสรรเสริญ {98:5} จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเยโฮวาร์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณเขาคู่คลอด้วยเสียงเพลงสดุดี {98:6} ด้วยเสียงแตรและเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็กจงเปล่งเสียงอย่างขึ้นบานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาร์ คือพระมหากษัตริย์ {98:7} ให้ทะเลคำรณกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทะเลนั้น พืชพและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น {98:8} ให้กระแสน้ำตบมือของมัน ให้บรรดาเนินเขาปิตินดีด้วยกัน {98:9} เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาร์ เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงตรง

{99:1} พระเยโฮวาร์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ผู้ประทับระหว่างพวกเรูบ ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว {99:2} พระเยโฮวาร์ใหญ่ยิ่งอยู่ในศิโยน พระองค์สูงเด่นอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง {99:3} ให้เขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าคร้ามกลัวของพระองค์ เพราะ

พระนามนั้นบริสุทธิ์ {99:4} ฤทธาานุภาพของกษัตริย์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ทรงสถาปนาความเที่ยงตรง พระองค์ทรงประกอบความยุติธรรมและความชอบธรรมขึ้นในยาโคบ {99:5} จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาร์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่แท่นรองพระบาทของพระองค์ เพราะพระองค์บริสุทธิ์ {99:6} โมเสสและอาโรนอยู่ในพวกปุโรหิตของพระองค์ ซามูเอลอยู่ในพวกที่ทูลออกพระนามของพระองค์ด้วย พวกเขาทำน้อมทูลพระเยโฮวาร์ และพระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น {99:7} พระองค์ตรัสกับท่านที่ในเสาเมฆ ท่านทั้งปวงได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และกฎที่พระองค์ประทานแก่ท่าน {99:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาร์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษท่านเหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้สนองการกระทำผิดของท่านเหล่านั้น {99:9} จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาร์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่ภูเขอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาร์พระเจ้าของเราบริสุทธิ์

{100:1} ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงอย่างขึ้นบานถวายแด่พระเยโฮวาร์ {100:2} จงปรนนิบัติพระเยโฮวาร์ด้วยความยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง {100:3} จงรู้เถิดว่า พระเยโฮวาร์ทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย เราไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น เราเป็นประชากรของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ {100:4} จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการไมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายไมทนาขอพระคุณพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์ {100:5} เพราะพระเยโฮวาร์ประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

{101:1} ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความเมตตาและความยุติธรรม โอ ข้าแต่พระเยโฮวาร์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระองค์ {101:2} ข้าพระองค์จะประพฤติอย่างเฉลียวฉลาดตามมรรคาที่ตรึงรอบคอบ โอ เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ภายในเรือนของข้าพระองค์ {101:3} ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งใดๆ ที่ชั่วช้าไว้ต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่ไม่ซื่อตรง กิจการนั้นจะไม่ติดอยู่กับข้าพระองค์ {101:4} ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจชั่วร้าย ข้าพระองค์จะไม่สนทนากับคนชั่วร้ายเลย {101:5} บุคคลใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขาอย่างลับๆ ข้าพระองค์จะขจัดเขาออกเสีย คนที่มี

สายตาที่หยิ่งโสและใจที่จองทอง ข้าพระองค์จะไม่ยอมทนด้วย {101:6} นัยน์ตาข้าพระองค์จะมองหาคนที่ชื่อตรงในแผ่นดิน เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับข้าพระองค์ ผู้ใดดำเนินในทางที่ตีรอบคอบ ผู้นั้นจะปรนนิบัติข้าพระองค์ {101:7} ผู้ที่ประพฤติหลอกลวงจะไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์ คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยั่งยืนอยู่ต่อสายตาของข้าพระองค์ {101:8} ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแผ่นดินเสีย แต่เนิ่นๆ เพื่อข้าพระองค์จะได้ตัดบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียให้หมดจากนครของพระเยโฮวาห์

{102:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอเสียงร้องของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ {102:2} ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ในวันทุกขใจของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยเร็วในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ {102:3} เพราะวันของข้าพระองค์สิ้นไปอย่างควั่น และกระดูกของข้าพระองค์ไหม้อย่างเตาไฟ {102:4} จิตใจของข้าพระองค์ถูก ناب และเหี่ยวไปเหมือนหญ้า ข้าพระองค์จึงลืมนับประทานอาหารของข้าพระองค์ {102:5} เหตุด้วยเสียงร้องครางของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้าพระองค์ {102:6} ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงที่ในถิ่นทุรกันดาร ดูนกเค้าแมวแห่งทะเลทราย {102:7} ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนกกระจากโดดเดี่ยวบนหลังคาเรือน {102:8} ศัตรูของข้าพระองค์เยาะหยันข้าพระองค์วันยังค่ำ ผู้ที่เกลียดข้าพระองค์ปฎิญาณตัวต่อท่าน ข้าพระองค์ {102:9} เพราะข้าพระองค์กินชี้อาหารและเจือน้ำตาเข้ากับเครื่องดื่ม {102:10} เหตุด้วยความพิโรธและความกริ้วของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงชู้ข้าพระองค์ขึ้นและโยนข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย {102:11} วันเวลาของข้าพระองค์เหมือนเงาเวลาเย็น ข้าพระองค์เหี่ยวไปเหมือนหญ้า

{102:12} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะทรงประทับอยู่เป็นนิรันดร์ การระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ {102:13} พระองค์จะทรงลุกขึ้นเมตตาดีโยน เพราะถึงเวลาที่จะทรงพระกรุณาเธอ เอย เวลากำหนดมาถึงแล้ว {102:14} เพราะผู้รับใช้ของพระองค์รักชากก้อนหินของเธอนัก และสงสารผงคลีของเธอ {102:15} บรรดาประชาชาติจะกลัวพระนามของพระเยโฮวาห์ และบรรดาภคินีของแผ่นดินโลกกลัวสง่าราศีของพระองค์ {102:16} เพราะเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างศิโยนนั้น พระองค์จะทรงปรากฏด้วยสง่าราศีของ

พระองค์ {102:17} พระองค์จะสนพระทัยในคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว และจะไม่ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา {102:18} จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา เพื่อประชาชนที่ยังจะทรงสร้างมานั้นจะได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ {102:19} เพราะพระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรแผ่นดินโลก {102:20} เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของเชลย เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ {102:21} เพื่อจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม {102:22} ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลายรวบรวมกัน ทั้งบรรดาราชอาณาจักร เพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ {102:23} พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสิ้นเข้า {102:24} ข้าพเจ้าว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ปีติจนดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ" {102:25} เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ {102:26} สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป {102:27} แต่พระองค์ยังทรงเป็นเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด {102:28} ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่มั่นคง และเชื้อสายของเขาจะได้รับการสถาปนาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

{103:1} โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ {103:2} โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และอย่าลืมนพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์ {103:3} ผู้ทรงภัยความชั่วช้าทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน {103:4} ผู้ทรงไล่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงกุฎให้ท่าน {103:5} ผู้ทรงให้ปากท่านอิมด้วยของดี ้วยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี {103:6} พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ {103:7} พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนอิสราเอล {103:8} พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ้วข้าและอุมด้วยความเมตตา {103:9} พระองค์จะไม่ทรงปรักปรำ

เสมอหรือทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์ {103:10} พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา หรือทรงสนองตามความชั่วช้าของเรา {103:11} เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น {103:12} ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น {103:13} บิดาสงสารบุตรของตนนั้นใด พระเยโฮวาห์ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์นั้นนั้น {103:14} เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงกลี {103:15} ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา {103:16} เพราะลมพัดผ่านมันไป มันก็สูญเสียน และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก {103:17} แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล ถึงนิรันดร์กาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน {103:18} ต่อบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และระลึกอยู่ที่จะกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์ {103:19} พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนากษัตริย์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่ {103:20} ข้าแต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื่อฟังเสียงพระวณะของพระองค์ {103:21} พลโยธาทั้งสิ้นของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์ {103:22} พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์

{104:1} โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็นฉลองพระองค์ {104:2} ผู้ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่างดุจดังฉลองพระองค์ ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกดังซิงมาน {104:3} ผู้ทรงวางคานของที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้ในน้ำ ผู้ทรงใช้เมฆเป็นราชมณฑล ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม {104:4} ผู้ทรงบันดาลพายุทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง {104:5} ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมิให้มันหวั่นไหวเป็นนิตย์ {104:6} พระองค์ทรงคลุมมันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำอยู่เหนือภูเขา {104:7} เมื่อพระองค์ทรงชนาบน้ำนั้นก็หนีไป พอได้ยินเสียงฟ้าร้องของ

พระองค์ มันก็วิ่งไป {104:8} น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น {104:9} พระองค์ทรงวางขอบเขตมิให้น้ำข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก {104:10} พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพุ่งขึ้นมาในหุบเขา น้ำนั้นก็ไหลไประหว่างเขา {104:11} ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่มและให้ลาป่าดับความกระหายของมัน {104:12} ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้ {104:13} พระองค์ทรงรดภูเขาจากที่ประทับอันสูงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็อ้อมด้วยผลพระราชกิจของพระองค์ {104:14} พระองค์ทรงให้หญ้าออกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน {104:15} และน้ำอุ่นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี น้ำนั้นเพื่อทำให้หน้าของเขาทอแสง และชนมบึ้งซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์ {104:16} บรรดาต้นไม้ของพระเยโฮวาห์ได้ออมน้ำ คือต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้ {104:17} นกสร้างรังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาตานั้น ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน {104:18} ภูเขาสูงนั้นเป็นที่ลี้ภัยของเสียงผา หินเป็นของตัวกระเจงผา {104:19} พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดูดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน {104:20} พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและเป็นกลางคืน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม่คลานออกมา {104:21} สิงโตห่มคำรามหาเหยื่อของมัน และแสวงหาอาหารของมันจากพระเจ้า {104:22} เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน {104:23} มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำภารกิจของเขาจนเวลาเย็น {104:24} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริง พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสิ้นด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์ {104:25} ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนับไม่ถ้วน คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่ {104:26} กำปั่นแล่นไปในโน้นแน่ และเลวีอาธานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น {104:27} บรรดาสัตว์เหล่านี้แหวนหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารแก่มันตามเวลา {104:28} เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออก มันก็อ้อมหน้าด้วยของดี {104:29} เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสีย มันทั้งหลายก็ลำบากใจ เมื่อพระองค์ทรงเอามหาภัยใจมันไปเสีย มันก็ตาย และกลับเป็นผงกลี {104:30} เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นใหม่ และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่ {104:31} สง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะ

ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระเยโฮวาห์จะทรงเปรมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์ {104:32} ผู้ทรงทอดพระเนตรโลก มันก็สิ้นสะท้าน ผู้ทรงแต่งตั้งภูเขา มันก็มีควันขึ้นมา {104:33} ข้ามีชีวิตอยู่ตราบไต่ ข้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า {104:34} การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ {104:35} ขอคนบาปถูกผลาญเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{105:1} โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย {105:2} จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ {105:3} จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี {105:4} จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป {105:5} จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ {105:6} โอ เชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์ {105:7} พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก {105:8} พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิรันดร์ คือพระวาระที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดหนึ่งพันชั่วอายุ

{105:9} คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค {105:10} ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ {105:11} ว่า "เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย" {105:12} เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น {105:13} พเนจรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง {105:14} พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนาบทมิชรีทั้งหลายองค์ด้วยเหินแก่เขา {105:15} ว่า "อย่าแต่งตั้งบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา" {105:16} เมื่อพระองค์ทรงเรียกการก่นดาราอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดิน และทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น {105:17} พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าเขา คือโย

เซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส {105:18} เท้าของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน ตัวเขาเข้าอยู่ในปลอกเหล็ก {105:19} จนกว่าสิ่งที่เขาบอกได้บังเกิดขึ้น พระวาระของพระเยโฮวาห์ทดสอบเขา {105:20} กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขาเป็นอิสระ {105:21} กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์ เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ทั้งปวงของพระองค์ {105:22} ให้ผู้ก่อกวนของพระองค์ตามชอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์ {105:23} แล้วอิสราเอลได้มาที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของฮาม {105:24} และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก และทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคู่อริของเขา {105:25} พระองค์ทรงหันใจเขาเหล่านั้นให้เกลียดประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ {105:26} พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ {105:27} เขาทั้งสองกระทำการสำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮาม {105:28} พระองค์ทรงใช้ความมืดมิด กระทำให้แผ่นดินมืด เขาทั้งหลายมิได้กบฏต่อพระวาระของพระองค์ {105:29} พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย {105:30} กบแก่กันมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม้ห้องในของกษัตริย์ของเขาก็มี {105:31} พระองค์ตรัส และฝูงเหลือบก็มาและเหามีไปทั่วในแผ่นดินของเขา {105:32} พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา {105:33} พระองค์ทรง نابเถาอุ่น และต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก {105:34} พระองค์ตรัส และตักแตนวัยบินก็มา และตักแตนวัยคลานมานับไม่ถ้วน {105:35} มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น {105:36} พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของเขา {105:37} แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ {105:38} เมื่อเขาพาราจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั่นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา {105:39} พระองค์ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน {105:40} ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนกคุ้มมา และให้เขาอิ่มใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์ {105:41} พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง {105:42} เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์

และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์ {105:43} พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้แล้วด้วยความเบิกบานใจ {105:44} และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประชาชาติให้แก่เขา และเขาได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์ {105:45} เพื่อเขาจะปฏิบัติกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{106:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จมโชนา ขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ {106:2} ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์อย่างครบถ้วนได้ {106:3} บรรดาผู้ที่รักษาความยุติธรรมก็เป็นสุข และผู้ที่กระทำความชอบธรรมตลอดเวลา {106:4} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์ โอ ขอทรงประทานความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ {106:5} เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของบรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความยินดีแห่งประชาชาติของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะอวดได้ร่วมกับมรดกของพระองค์ {106:6} ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำอย่างชั่วร้าย {106:7} บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอียิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์ ท่านมิได้ระลึกถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้กบฏต่อพระองค์ที่ทะเล ที่ทะเลแดง {106:8} ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะให้ทราบถึงฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ {106:9} พระองค์ทรงชนาบทะเลแดง มันก็แห้งไป และพระองค์ทรงนำท่านข้ามที่ลึกอย่างกับเดินข้ามถิ่นทุรกันดาร {106:10} พระองค์จึงทรงช่วยท่านให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน และไถ่ท่านจากเงื้อมมือของศัตรู {106:11} และนำท่านมปฏิบัติของท่าน เขาไม่เหลือสักคนเดียว {106:12} แล้วท่านเชื่อพระวาจาของพระองค์ ท่านร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ {106:13} แต่ไม่ช้าท่านก็ลืมพระราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่คอยพระคำรับปรึกษาของพระองค์ {106:14} แต่ในถิ่นทุรกันดารนั้นท่านมีความอยากอย่างรุนแรง และได้ทดลองพระเจ้าในทะเลทราย {106:15} พระองค์ทรงประทานสิ่งที่ท่าน

ขอ แต่ทรงใช้โรคผอมแห้งมาทรมานกลางจิตใจท่าน {106:16} เมื่อคนในค่ายริษยาโมเสสและอาโรนวิสุทธิชนของพระเยโฮวาห์ {106:17} พื้นแผ่นดินอาปากกลืนดาธานและหับคณาบิรมเสีย {106:18} ไฟระเบิดในคณะของท่านและเปลวเพลิงผลาญคนชั่วเสีย {106:19} ท่านได้สร้างลูกวัวในโฮเรบและนมัสการรูปเคารพหล่อ {106:20} ท่านจึงเอาสงาราศีของพระเจ้าแลกกับรูปของวัวที่กินหญ้า {106:21} ท่านลืมพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ผู้ได้ทรงกระทำพระราชกิจใหญ่โตในอียิปต์ {106:22} ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮามและสิ่งน่ารำคาญกลัวที่ทะเลแดง {106:23} เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสว่าจะทำลายท่านเสีย ตีว่าโมเสสผู้เลือกสรรของพระองค์ได้มายืนเฝ้าที่ด่านพระองค์ เพื่อหันพระพิโรธของพระองค์เสียจากการทำลาย {106:24} แล้วท่านก็ถูกลงแผ่นดินอันรุ่มร่ามนั้น ท่านไม่เชื่อพระวาจาของพระองค์ {106:25} ท่านบ่นอยู่ในเต็นท์ของท่าน และไม่ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ {106:26} เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ปฏิญาณต่อท่าน ว่า จะทำให้ท่านล้มตายในถิ่นทุรกันดาร {106:27} และจะกระจายเชื้อสายของท่านไปท่ามกลางประชาชาติ หว่านเขาไปทั่วประเทศทั้งหลาย {106:28} แล้วท่านก็ไปติดพันอยู่กับพระบาอัลเปโออร์ และรับประทานเครื่องสัสดวบูชาที่บูชาพระตาย {106:29} ท่านยั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยการกระทำของท่าน และโรคระบาดเกิดขึ้นท่ามกลางท่าน {106:30} แล้วพินหัสได้ยื่นขึ้นจัดการลงโทษและโรคระบาดนั้นก็หยุด {106:31} ที่เขานั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขาตลอดทุกชั่วอายุสืบต่อไปเป็นนิตย์ {106:32} ท่านทำให้พระองค์กริ้วที่น้ำแห่งการโต้เถียง เพราะเรื่องของท่านนี้ โมเสสก็พลอยเสียหายนด้วย {106:33} เพราะท่านทำให้จิตใจโมเสสขมขื่น ดังนั้นริมฝีปากของเขายิ่งพูดถ้อยคำหุนหัน {106:34} ท่านมิได้ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้ {106:35} แต่ท่านได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านั้น และทำตามอย่างที่เขากำหนด {106:36} ท่านปรนนิบัติรูปเคารพของเขายิ่งกลายเป็นบ่วงสำหรับท่าน {106:37} ท่านฆ่าบุตรชายและบุตรสาวของท่านถวายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ {106:38} ท่านเกลียดผู้ไร้มือออกมาคือโลหิตบุตรชายบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้ฆ่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งคานาอัน แผ่นดินก็มลทินไปด้วยโลหิต {106:39} ท่านจึงเป็นคนไม่สะอาดด้วยการกระทำของท่าน และประพฤติดี้อย่างโสเภณีในการกระทำของท่าน {106:40} แล้วความกริ้วของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้น

ต่อประชาชนของพระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์ {106:41} พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือประชาชนต่างชาติ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน {106:42} ศัตรูของท่านได้บีบบังคับท่านและท่านตกไปอยู่ใต้อำนาจของเขา {106:43} พระองค์ทรงช่วยท่านให้พ้นหลายครั้ง แต่ท่านมักกบฏในจุดประสงค์ของท่าน และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน {106:44} ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์สดับเสียงร้องทูลของท่าน พระองค์ทรงสนพระทัยในความทุกข์ใจของท่าน {106:45} เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์ {106:46} พระองค์ทรงให้ท่านได้รับความสงสารจากบรรดาผู้ที่ไต่บิดท่านไปเป็นเชลย {106:47} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และเรีงโลดในการสรรเสริญพระองค์ {106:48} จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่บัดนี้จนกระทั่งถึงนิรันดร์กาล และขอประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า "เอเมน" จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{107:1} โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {107:2} ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดังนั้นเถิด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้จากมือของปรปักษ์ {107:3} และรวบรวมเข้ามาจากแผ่นดินทั้งหลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้

{107:4} เขาก็พเนจรอยู่ในป่าในที่แห้งแล้ง หาไม่พบทางที่จะเข้านครซึ่งพอจะอาศัยได้ {107:5} หิวโหยและกระหาย จิตใจของเขาก็อ่อนระอาไปในตัวเขา {107:6} แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของเขา {107:7} พระองค์ทรงนำเขาไปในทางตรงจนเขามาถึงนครซึ่งพอจะอาศัยได้ {107:8} โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {107:9} เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาดื่มน้ำ และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขานำใจด้วยของดี {107:10} ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและเงามัจจุราช ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและติดตรวน {107:11} เพราะเขากบฏต่อพระวanges ของพระเจ้า และหมิ่นคำปรึกษาขององค์ผู้สูงสุด {107:12} พระองค์จึงทรงกระทำจิตใจของ

เขาทั้งหลายให้ถ่อมลงด้วยงานหนัก เขาล้มลงและไม่มีใครช่วย {107:13} แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา {107:14} พระองค์ทรงนำเขาออกมาจากความมืดและเงามัจจุราช และทรงระเบิดพันธะของเขาให้ขาดสะบั้น {107:15} โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {107:16} เพราะพระองค์ทรงฟังพระดุทองเหลืองและทรงตัดเชือกกรงเหล็กเสีย {107:17} เขาเป็นคนโง่เพราะการละเมิดของเขา และเพราะความชั่วช้าของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก {107:18} จิตใจเขารังเกียจอาหารทุกชนิดและเข้าไปใกล้ประตูความตาย {107:19} แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา {107:20} พระองค์ทรงใช้พระวanges ของพระองค์ไปรักษาเขา และทรงช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งต่างๆ ที่จะทำลายเขา {107:21} โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {107:22} และให้เขาถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณ และเล่าพระราชนิพนธ์ของพระองค์ด้วยความชื่นบาน {107:23} ผู้ที่ลงเรือไปในทะเลท่าอาชีพออยู่บนน้ำกว้างใหญ่ {107:24} เขาได้เห็นพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่น้ำลึก {107:25} เพราะพระองค์ทรงบัญชา และทรงให้เกิดลมพายุซึ่งให้คลื่นทะเลกำเริบ {107:26} คนเหล่านั้นถูกขัดขึ้นไปสู่ท้องฟ้าและลงไปสู่ที่ลึก ใจของเขาละลายไปเพราะเหตุความยากลำบาก {107:27} เขาถลาและโศกโศกไปอย่างคนเมาและสิ้นปัญญาลง {107:28} แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยนำเขาออกจากความทุกข์ใจของเขา {107:29} พระองค์ทรงกระทำให้พายุสงบลงและคลื่นทะเลก็นิ่ง {107:30} แล้วเขาก็ยินดีเพราะเขามีความเจียบ และพระองค์ทรงนำเขามายังท่าที่เขาปรารถนา {107:31} โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {107:32} ให้เขาขอบพระเกียรติพระองค์ในชุมนุมประชาชน และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส {107:33} พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่นทุรกันดาร น้ำพุให้เป็นดินแห้งผาก {107:34} แผ่นดินที่มีผลตกให้เป็นในที่แห้งแล้ง เพราะเหตุความโหดร้ายของชาวเมือง {107:35} พระองค์ทรงเปลี่ยนถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ แผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุ

{107:36} และพระองค์ทรงให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเขาจะสถาปนานครซึ่งพอจะอาศัยได้ {107:37} เขาหว่านนาและปลูกสวนองุ่นและได้ผลดกมาก {107:38} โดยพระพรของพระองค์เขาทั้งหลายทวีผลมากยิ่งขึ้น และพระองค์มิได้ทรงให้วัวของเขาลดจำนวนลง {107:39} เมื่อเขาถูกทำให้เหนื่อยและถูกเหยียดให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยากลำบากและความโศกเศร้า {107:40} พระองค์ทรงเทความดูหมิ่นลงบนเจ้านาย ทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีหนทาง {107:41} แต่พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์ยาก และกระทำให้ครอบครัวของเขามากอย่างฝูงแพะแกะ {107:42} คนชอบธรรมจะเห็นและยินดี และความชั่วช้าทั้งปวงก็จะปิดปากของมัน {107:43} ผู้ใดฉลาดและจะรักษาสິงเหล่านี้ ก็จะเข้าใจถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์

{108:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มันคงข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตใจของข้าพระองค์ {108:2} พิณใหญ่และพิณเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ {108:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย {108:4} เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ

{108:5} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก {108:6} ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงตอบข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น {108:7} พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า "เราจะปิตินิติ เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุดคทออก {108:8} กิเลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา {108:9} โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟีลิสเตีย" {108:10} ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม {108:11} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ {108:12} ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล {108:13} โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบถ่อของข้าพเจ้า

ทั้งหลายลง

{109:1} โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย {109:2} เพราะปากของคนชั่วและปากของคนหลอกลวงอ้าใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พวกเขาได้พูดปรักปรำข้าพระองค์ด้วยลิ้นมุสา {109:3} เขาทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตีข้าพระองค์อย่างไรเหตุ {109:4} เขาเป็นพวกปฏิบัติต่อข้าพระองค์แทนความรักของข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์ได้อธิษฐานเท่านั้น {109:5} เขาตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชั่วแทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์ {109:6} ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขาและให้ซาตานยืนอยู่ที่มือขวาของเขา {109:7} เมื่อพิจารณาแล้ว ก็ให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิด และให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นความบาป {109:8} ขอให้วันเวลาของเขาน้อย ขอให้ผู้อื่นหนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา {109:9} ขอให้ลูกของเขากำพร้าพ่อ และภรรยาของเขาเป็นม่าย {109:10} ขอให้ลูกของเขาต้องเร่ร่อนขอทานเรื่อยไป ขอให้เขาหาอาหารจากที่รกร้างว่างเปล่าของเขา {109:11} ขอให้เจ้าหน้าที่มายึดของทั้งสิ้นที่เขาถืออยู่ ขอคนต่างถิ่นมาปล้นผลงานของเขาไป {109:12} ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดสงสารลูกกำพร้าพ่อของเขา {109:13} ขอให้ทายาทของเขาถูกตัดออก และในคนชั่วอายุต่อมาขอให้ชื่อของเขาถูกขี้นมออกเสีย {109:14} ขอให้ความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเขาเป็นที่ยำได้อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่าให้บาปของมารดาเขาสลบเลื่อนไป {109:15} ขอให้บาปเหล่านั้นอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอไป เพื่อพระองค์จะทรงจัดการระลึกถึงเขาเหล่านั้นเสียจากแผ่นดินโลก {109:16} เพราะเขาไม่จดจำที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ข่มเหงคนจนและคนขัดสน เพื่อจะฆ่าคนที่เศร้าใจเสีย {109:17} เขารักที่จะแข่ง ขอให้คำแช่งดกบนเขา เขาไม่ชอบการให้พร ขอพรวงห่างไกลจากเขา {109:18} เขาเอาการแข่งห้ามต่างเสื้อผ้าของเขา ขอให้ขี้มเข้าไปในกายของเขาอย่างน้ำ ขอให้ขี้มเข้าไปในกระดูกของเขาอย่างน้ำมัน {109:19} ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขาอยู่ เหมือนเข็มขัดที่คาดเขาไว้เสมอ {109:20} ทั้งนี้ขอให้เป็นบำเหน็จจากพระเยโฮวาห์ แก่พวกปฏิบัติของข้าพระองค์ แก่ผู้ที่กล่าวร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์ {109:21} โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะว่าความเมตตาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น {109:22} เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน และจิตใจของข้าพระองค์ก็บาดเจ็บอยู่

ภายใน {109:23} ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกสลัดออกเหมือนตักแตน {109:24} เข้าของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเพราะการอดอาหาร ร่างกายของข้าพระองค์ก็ชุปผอมไป {109:25} ข้าพระองค์กลายเป็นที่ตำหนิตืดเย็นของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็กินศีรษะ {109:26} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ ให้รอดตามความเมตตาของพระองค์ {109:27} เพื่อเขาจะทราบว่าเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงกระทำกรณีย์ {109:28} ให้เขาแข่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอภัยพระพร เมื่อเขาลุกขึ้น ขอให้เขาได้อาย แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี {109:29} ขอให้พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ห่มความอัปยศ ขอให้ความอัปยศสวมกายเขาอย่างเสื้อคลุม {109:30} ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย {109:31} เพราะพระองค์จะทรงประทับขามือของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรับโทษจิตใจเขานั้น

{110:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขามือของเรา จงกล่าวเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า" {110:2} พระเยโฮวาห์จะทรงใช้คทาทรงฤทธิ์ของพระองค์ท่านไปจากศิโยน จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์ท่านเกิด {110:3} ชนชาติของพระองค์ท่านจะสมัครถวายตัวของเขาด้วยความเต็มใจ ในวันแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่าน ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์จากครุฑของอูโรนัทัย น้ำค้างแห่งวัยหนุ่มเป็นของพระองค์ท่าน {110:4} พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า "เจ้าเป็นบุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคิเซเดค" {110:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะทรงทำลายบรรดาศัตรูในทันที ทรงพระพิโรธ {110:6} พระองค์จะทรงกระทำกรณีย์พิพากษาท่ามกลางประชาชาติให้ชกศพเต็มไปด้วยศพ พระองค์จะทรงทำลายผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างขวาง {110:7} พระองค์ท่านจะทรงตั้งมัจฉาจากลำธารข้างทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรงยกพระเศียรขึ้น

{111:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน {111:2} บรรดาพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง เป็นที่ค้นคว้าของทุกคนที่พอใจ {111:3} พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและมีเกียรติ และ

ความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ {111:4} พระองค์ได้ทรงให้พระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่จดจำ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระคุณและเต็มไปด้วยพระกรุณา {111:5} พระองค์ประทานอาหารให้ผู้ที่ยากจน พระองค์ พระองค์จะทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์เสมอ {111:6} พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพแห่งพระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อจะทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติแก่เขา {111:7} พระหัตถ์ของพระองค์นั้นสูงจรดและยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ก็ไว้วางใจได้ {111:8} สถาปนาอยู่เป็นนิกาล และประกอบความจริงกับความเที่ยงธรรม {111:9} พระองค์ทรงใช้การไล่ให้มายังประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพันธสัญญาของพระองค์เป็นนิตย์ พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่ารำลึกอย่างยิ่ง

{111:10} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็ได้ความเข้าใจดี การสรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์

{112:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด คนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ปิตินิดเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์ {112:2} เชื้อสายของเขาคงจะทรงอนุภาพในแผ่นดิน ชั่วอายุที่เที่ยงธรรมจะรับพระพร {112:3} ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนของเขา และความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์ {112:4} ความสว่างจะแผ่ขึ้นมาในความมืดให้คนที่เที่ยงธรรม เขามีความเมตตา เติบโตด้วยความสงสารและชอบธรรม {112:5} คนที่ติงจะแสดงความเมตตาคุณและให้ยืม เขาจะดำเนินการของเขาด้วยความยุติธรรม {112:6} แน่นนอนเขาจะไม่ถดถอยเป็นนิตย์ คนจะระลึกถึงคนชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ {112:7} เขาจะไม่กลัวข่าวร้าย จิตใจของเขา屹แน่น วางใจในพระเยโฮวาห์ {112:8} จิตใจของเขาแน่วแน่ เขาจะไม่กลัวจนกว่าจะเห็นความประสงค์ต่อศัตรูของเขา สำเร็จ {112:9} เขาแจ่มแจ้ง เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย์ เขาของเขาจะถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ {112:10} คนชั่วจะเห็นแล้วเป็นทุกข์ใจ เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วละลายไป ความปรารถนาของคนชื่อนั้นจะสูญเปล่า

{113:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญเกิด จงสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ {113:2} สาธุการแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ {113:3} ตั้งแต่

ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตกพระนามของพระเยโฮวาห์เป็นที่สรรเสริญ {113:4} พระเยโฮวาห์ประทับอยู่สูงเหนือประชาชาติทั้งปวง และสง่าราศีของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์ {113:5} ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนที่สูง {113:6} ผู้ล้อมพระทัยลงทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก {113:7} พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากผงคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า {113:8} เพื่อให้เขานั่งกับบรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่งชนชาติของพระองค์ {113:9} พระองค์โปรดให้หญิงหมั้นมีบ้านอยู่เป็นแม่ที่ขึ้นบานมีบุตร จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{114:1} เมื่ออิสราเอลออกไปจากอียิปต์ คือวงศวานของยาโคบไปจากชนชาติต่างภาษา {114:2} ยูดาห์กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์ {114:3} ทะเลมองแล้วหนี จอร์แดนหันกลับ {114:4} ภูเขากระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากระโดดเหมือนลูกแกะ {114:5} เป็นอะไรนะ โอ ทะเลเอ๋ย เจ้าจึงหนีแม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย เจ้าจึงหันกลับ {114:6} ภูเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนลูกแกะ {114:7} แผ่นดินเอ๋ย สั่นเทิ้มเกิด ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ {114:8} ผู้ให้หินเป็นสระน้ำ หินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

{115:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า แต่ขอถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ และความจริงของพระองค์ {115:2} ทำไมบรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า "บัดนี้พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในไหนเล่า" {115:3} แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัยพระองค์ก็ทรงกระทำ {115:4} รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ {115:5} รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ {115:6} มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน มีจมูก แต่ดมไม่ได้ {115:7} มีมือ แต่คว้าไม่ได้ มีเท้า แต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้ {115:8} ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน {115:9} โอ อิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขทั้งหลาย {115:10} โอ วงศวานอาโรนเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขทั้งหลาย {115:11} ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็น

ความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขทั้งหลาย {115:12} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นห้วเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์วานอิสราเอล พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์วานอาโรน {115:13} พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ทั้งผู้ใหญ่และผู้เยาว์ {115:14} พระเยโฮวาห์จะทรงให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้งท่านและลูกหลานของท่าน {115:15} ท่านได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก {115:16} ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ {115:17} คนตายไม่สรรเสริญพระเยโฮวาห์ หรือผู้ที่ลงไปสู่ที่ฝังก็เช่นนั้น {115:18} แต่เราทั้งหลายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{116:1} ข้าพเจ้ารักพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงและคำวิงวอนของข้าพเจ้า {116:2} เพราะพระองค์ทรงเจียพระกรรมสดับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะทูลพระองค์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ {116:3} ความเศร้าโศกแห่งความตายมาล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความเจ็บปวดแห่งนรกจับข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและความระทม {116:4} แล้วข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ให้รอด" {116:5} พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายกอปรด้วยพระเมตตา {116:6} พระเยโฮวาห์ทรงสงวนคนรู้น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด {116:7} โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย กลับไปสู่ที่พักของเจ้าเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์ {116:8} เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช ช่วยนัยน์ตาข้าพระองค์จากน้ำตา ช่วยเท้าข้าพระองค์จากการล้ม {116:9} ข้าพเจ้าจะดำเนินอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในแผ่นดินของคนเป็น {116:10} ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง {116:11} ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความเร่งร้อนว่า "คนเรานี้เป็นคนโกหกทั้งนั้น" {116:12} ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้ เนื่องจากบรรดาพระราชกิจอันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า {116:13} ข้าพเจ้าจะยกถวายแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ {116:14} บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแด่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์ {116:15} มรณกรรมแห่งวิสุทธิ

ชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ {116:16} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงแก้พันธะของข้าพระองค์ {116:17} ข้าพระองค์จะถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณแด่พระองค์ และจะร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์ {116:18} บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแด่พระเยโฮวาห์ ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์ {116:19} ในบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ในท่ามกลางเธอ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{117:1} โอ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด {117:2} เพราะความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นใหญ่หลวง และความจริงของพระเยโฮวาห์ดำรงเป็นนิรันดร์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{118:1} โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {118:2} บัดนี้จงให้อิสราเอลกล่าวว่า "ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์" {118:3} บัดนี้จงให้วงศ์วานอาโรนกล่าวว่า "ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์" {118:4} บัดนี้จงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์กล่าวว่า "ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์" {118:5} ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ในยามเป็นทุกข์ พระเยโฮวาห์ทรงตอบข้าพเจ้าและทรงตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง {118:6} มีพระเยโฮวาห์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า {118:7} พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า พร้อมกับผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ {118:8} การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์ {118:9} การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย {118:10} ประชาชาติทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ {118:11} เขาทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ {118:12} เขาได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทั้งหลายดับเสียแล้วเหมือนเปลวไฟหนาม เพราะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ {118:13} เจ้าได้ผลักข้าพเจ้าอย่างแรงเพื่อให้ข้าพเจ้าล้มลง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยข้าพเจ้า {118:14} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า {118:15} เสียงแห่งความยินดี

และความรอดอยู่ในقلبพลาของผู้ชอบธรรมว่า "พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ห้าวหาญนัก" {118:16} พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์เป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ห้าวหาญนัก" {118:17} ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ {118:18} พระเยโฮวาห์ทรงเตือนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช {118:19} ขอเปิดประตูความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าประตูนั้นไปและจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ {118:20} นี่คือการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ คนชอบธรรมจะเข้าไปทางนี้ {118:21} ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์ {118:22} คิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นคิลามุมเมกแล้ว {118:23} การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา {118:24} นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างเราจะเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น {118:25} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด {118:26} ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาห์จงได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอวยพรท่านทั้งหลายจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {118:27} พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงนอนของแท่นบูชา {118:28} พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชิดชูพระองค์ {118:29} โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์

{119:1} บรรดาผู้ที่ติดรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ {119:2} ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ {119:3} ทั้งผู้ที่ไม่กระทำความชั่วช้า แต่เดินตามบรรดาพระมรรคาของพระองค์ {119:4} พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เราทั้งหลายรักษาข้อบังคับของพระองค์อย่างเคร่งครัด {119:5} โอ ขอให้ทางทั้งหลายของข้าพระองค์มั่นคงในการรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ {119:6} แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้รับความอาย เมื่อข้าพระองค์เอาใจใส่พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ {119:7} ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจที่เที่ยงตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ {119:8} ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ โอ ขอ

อย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียอย่างสิ้นเชิงเลย

{119:9} หนุมๆรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร
โดยระแวงระวังตามพระวามะของพระองค์ {119:10} ข้า
พระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ โอ
ขออย่าให้ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์
{119:11} ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ใน
ใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์
{119:12} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สาธุการแด่พระองค์ ขอ
ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ {119:13}
ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดา
คำตัดสินแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ {119:14} ข้าพระองค์
ปิติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มากเท่า
กับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น {119:15} ข้าพระองค์จะรำพึง
ถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจใส่ทางทั้งหลายของ
พระองค์ {119:16} ข้าพระองค์จะปิติยินดีในกฎเกณฑ์ของ
พระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวามะของพระองค์

{119:17} ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่าง
บริบูรณ์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและจะรักษาพระวามะของ
พระองค์ {119:18} ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์
จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์
{119:19} ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก ขอ
อย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย
{119:20} จิตใจของข้าพระองค์เร่าร้อนเพราะปรารถนาคำ
ตัดสินของพระองค์ตลอดเวลา {119:21} พระองค์ทรง
ชนาคนยโสที่ถูกสาปแช่ง ผู้หลงไปจากพระบัญญัติของ
พระองค์ {119:22} ขอทรงนำการตำหนิและการประมาทไป
จากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รักษาบรรดาพระโอวาท
ของพระองค์ {119:23} แม้เจ้านายนั่งปรึกษากันต่อสู้อข้า
พระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รำพึงถึงกฎเกณฑ์ของ
พระองค์ {119:24} บรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็น
ความปิติยินดีของข้าพระองค์ เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์

{119:25} จิตใจของข้าพระองค์ติดผงคลี ขอทรงสงวน
ชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวามะของพระองค์ {119:26}
ข้าพระองค์ได้พลุ่งถึงทางของข้าพระองค์ และพระองค์ทรง
ฟังข้าพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้า
พระองค์ {119:27} ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์เข้าใจ
ทางแห่งข้อบังคับของพระองค์ และข้าพระองค์จะกล่าวถึง
พระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ {119:28} จิตใจ
ของข้าพระองค์ละลายไปด้วยความโศก ขอทรงเสริมกำลัง
ข้าพระองค์ตามพระวามะของพระองค์ {119:29} ขอทรง
ให้ทางเทียมเท็จไกลจากข้าพระองค์ และขอโปรดประทาน

พระราชบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพระองค์ {119:30} ข้า
พระองค์ได้เลือกทางแห่งความจริง ข้าพระองค์ตั้งคำตัดสิน
ของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์ {119:31} ข้าพระองค์
ผูกพันอยู่กับบรรดาพระโอวาทของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเย
โฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้า {119:32} ข้าพระองค์
จะวิ่งในทางพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงให้
จิตใจของข้าพระองค์กว้างขวาง

{119:33} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทางแห่ง
กฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะ
รักษาทางนั้นไว้จนสุดปลาย {119:34} ขอประทานความ
เข้าใจแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติ
ของพระองค์ไว้ ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระราชบัญญัตินั้นด้วย
สุดใจของข้าพระองค์ {119:35} ขอโปรดให้ข้าพระองค์ไปใน
มรรคาแห่งพระบัญญัติของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยินดี
ในมรรคานั้น {119:36} ขอทรงโน้มใจข้าพระองค์ในบรรดา
พระโอวาทของพระองค์และมีใจในทางโลกกาไร {119:37}
ขอทรงหันนัยน์ตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง
และขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ในพระมรรคาของ
พระองค์ {119:38} ขอทรงยืนยันพระวามะของพระองค์กับ
ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้เกรงกลัวพระองค์ {119:39} ขอทรง
หันการเยาะเย้ยซึ่งข้าพระองค์ครั้นคร้ามนั้นไปเสีย เพราะ
คำตัดสินของพระองค์นั้นดี {119:40} ดุเถิด ข้าพระองค์
ปรารถนาข้อบังคับของพระองค์ โดยความชอบธรรมของ
พระองค์ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์

{119:41} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของ
พระองค์มาถึงข้าพระองค์ คือความรอดของพระองค์ตาม
พระวามะของพระองค์ {119:42} แล้วข้าพระองค์จะมี
คำตอบแก่ผู้ที่เยาะเย้ยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์วางใจ
ในพระวามะของพระองค์ {119:43} ขออย่าทรงนำพระ
วามะแห่งความจริงออกไปจากปากข้าพระองค์อย่างสิ้นเชิง
เพราะความหวังของข้าพระองค์อยู่ในคำตัดสินของพระองค์
{119:44} ข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์
สืบไปเป็นนิกาล {119:45} และข้าพระองค์จะเดิน
อย่างเสรีเพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์
{119:46} ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทของพระองค์ต่อ
เบื้องพระพักตร์บรรดาภักษัตริย์และจะไม่ขายหน้า {119:47}
ข้าพระองค์จะปิติยินดีในพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้า
พระองค์รัก {119:48} ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระบัญญัติ
ของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์รัก และข้าพระองค์จะรำพึงถึง
กฎเกณฑ์ของพระองค์

{119:49} ขอทรงระลึกถึงพระวามะของพระองค์ที่มีต่อ

ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์
หวั่นอยู่นั้น {119:50} นี่คือการเล่าโลมในความทุกข์ยาก
ของข้าพระองค์ คือพระวณะของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้า
พระองค์ {119:51} คนโอหังเย้ยหยันข้าพระองค์ยิ่งนัก แต่
ข้าพระองค์ไม่หันไปเสียจากพระราชบัญญัติของพระองค์
{119:52} ข้าพระองค์ระลึกถึงคำตัดสินของพระองค์แต่
โบราณกาล โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้รับความ
เล่าโลมใจ {119:53} ความกริ้วอันเร่าร้อนฉวยข้าพระองค์
ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ละทิ้งพระราชบัญญัติของพระองค์
{119:54} กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้า
พระองค์ในเรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น {119:55} โอ
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์ระลึกถึงพระ
นามของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์
ไว้ {119:56} สิ่งนี้ได้ตกมายังข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์
รักษาข้อบังคับของพระองค์ไว้

{119:57} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นส่วน
ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่าข้าพระองค์จะรักษา
พระวณะของพระองค์ {119:58} ข้าพระองค์วอนขอความ
โปรดปรานของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ขอทรง
กรุณาแก่ข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์ {119:59}
ข้าพระองค์คิดถึงทางทั้งหลายของข้าพระองค์ แล้วข้า
พระองค์หันเหของข้าพระองค์ไปทางบรรดาพระโอวาทของ
พระองค์ {119:60} ข้าพระองค์เร่งรีบไม่ล่าช้าที่จะรักษาพระ
บัญญัติของพระองค์ {119:61} แม้หมู่คนชั่วดักข้าพระองค์
แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์ {119:62}
พอเที่ยงคืน ข้าพระองค์จะลุกขึ้นโมทนาพระคุณพระองค์
เนื่องด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ {119:63} ข้า
พระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรงพระองค์กับผู้รักษา
ข้อบังคับของพระองค์ {119:64} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
แผ่นดินโลกเต็มด้วยความเมตตาของพระองค์ ขอทรงสอน
กฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์

{119:65} พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของ
พระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระวณะของพระองค์
{119:66} ขอทรงสอนคำตัดสินและความรู้แก่ข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์เชื่อถือพระบัญญัติของพระองค์ {119:67}
ก่อนที่จะข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์หลงเงิน แต่บัดนี้ข้า
พระองค์รักษาพระวณะของพระองค์ไว้ {119:68} พระองค์
ประเสริฐ และทรงกระทำการดี ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของ
พระองค์แก่ข้าพระองค์ {119:69} คนโอหังป้ายความเท็จ
ใส่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์
ด้วยสุดใจ {119:70} จิตใจของเขาทั้งหลายต่ำช้าเหมือน

ไขมัน แต่ข้าพระองค์ปิติยินดีในพระราชบัญญัติของพระองค์
{119:71} ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากเพื่อข้าพระองค์จะ
เรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์ {119:72} สำหรับข้า
พระองค์ พระราชบัญญัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ก็ดีกว่า
ทองคำและเงินพันๆแท่ง

{119:73} พระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างและสถาปนา
ข้าพระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้า
พระองค์จะเรียนรู้พระบัญญัติของพระองค์ {119:74}
บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์จะเห็นข้าพระองค์และเปรม
ปรีดี เพราะว่าข้าพระองค์ได้หวังในพระวณะของพระองค์
{119:75} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบว่าคุณ
ตัดสินของพระองค์นั้นถูกต้องแล้ว และทราบว่าคุณความ
ซื่อตรงพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์ยาก {119:76} ขอ
ความเมตตาของพระองค์เป็นที่เล่าโลมข้าพระองค์ ตามพระ
ดำรัสของพระองค์ที่มีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ {119:77} ขอ
พระกรุณาของพระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์
จะเป็นอยู่ เพราะพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปี
ติยินดีของข้าพระองค์ {119:78} ขอทรงให้คนโอหังได้รับ
ความอาย เพราะว่าเขาได้คว่ำข้าพระองค์ด้วยความเท็จโดย
ไม่มีเหตุ แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์
{119:79} ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์หันกลับมา
ยังข้าพระองค์ พร้อมกับผู้ที่ทราบถึงบรรดาพระโอวาทของ
พระองค์ {119:80} ขอให้จิตใจข้าพระองค์ไร้ตำหนิในเรื่อง
กฎเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้องขายหน้า

{119:81} จิตใจของข้าพระองค์อ่อนระโหยคอยความรอด
ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์หวังในพระวณะของพระองค์
{119:82} นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวมืดไปด้วยคอยพระ
ดำรัสของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลถามว่า "เมื่อไรพระองค์จะ
ทรงเล่าโลมข้าพระองค์" {119:83} เพราะว่าข้าพระองค์เป็น
เหมือนถุงหนังถูกรมควัน แต่ข้าพระองค์ยังไม่ลืมกฎเกณฑ์
ของพระองค์ {119:84} ผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่นาน
เท่าไร พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาบรรดาผู้ข่มเหง
ข้าพระองค์เมื่อไร {119:85} คนโอหังได้ขุดหลุมพรางดัก
ข้าพระองค์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติของพระองค์
{119:86} พระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้นสัตย์ซื่อ เขา
ข่มเหงข้าพระองค์ด้วยความเท็จ ขอทรงช่วยข้าพระองค์
ด้วย {119:87} เขาเกือบจะทำให้ข้าพระองค์ดับชีพไปจาก
แผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ทอดทิ้งข้อบังคับของ
พระองค์ {119:88} ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ด้วยความ
เมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาพระโอวาท
แห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

{119:89} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวณะของพระองค์ ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์ {119:90} ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่ {119:91} โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ {119:92} ถ้าพระราชบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นที่ปิติยินดีของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงจะพินาศแล้วในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ {119:93} ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์เลย เพราะพระองค์ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบังคับนั้น {119:94} ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์ {119:95} คนชั่วซุ่มคอยทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะพิจารณาพระโอวาทของพระองค์ {119:96} ข้าพระองค์เคยเห็นขอบเขตของความสมบูรณ์ทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์กว้างขวางเหลือเกิน

{119:97} โอ ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์วันยังค่ำ {119:98} โดยพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ {119:99} ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์ เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์ {119:100} ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ {119:101} ข้าพระองค์ร้องเฝ้าข้าพระองค์ไว้จากวิถีชั่วทุกอย่าง เพื่อรักษาพระวณะของพระองค์ {119:102} ข้าพระองค์มิได้เลี้ยวจากคำตัดสินของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์ {119:103} พระดำรัสของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ซึมแล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์ {119:104} ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง

{119:105} พระวณะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่บรรดาของข้าพระองค์ {119:106} ข้าพระองค์ได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณและจะกระทำให้สำเร็จ ว่าจะรักษาคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ {119:107} ข้าพระองค์ทุกข์ยากอย่างหนัก โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวณะของพระองค์ {119:108} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับคำสักการบูชาด้วยปากของข้าพระองค์ และขอสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ข้าพระองค์ {119:109} ชีวิตของ

ข้าพระองค์อยู่ในมือของข้าพระองค์เสมอ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์ {119:110} คนชั่ววางกับดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หลงเงินจากข้อบังคับของพระองค์ {119:111} บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รับไว้เป็นมรดกเป็นนิรันดร์ พระเจ้าข้า เป็นความชื่นบานแก่ใจข้าพระองค์ {119:112} ข้าพระองค์โน้มจิตใจข้าพระองค์ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นนิรันดร์จนอวสาน

{119:113} ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดสองจิตสองใจ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์ {119:114} พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวณะของพระองค์ {119:115} เน้นเจ้าคนทำชั่ว ไปเสียจากข้า เพื่อข้าจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าของข้า {119:116} ขอทรงประคองข้าพระองค์ไว้ตามพระดำรัสของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่และอย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้าในความหวังของข้าพระองค์ {119:117} ขอทรงชูข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย และมีความนับถือกฎเกณฑ์ของพระองค์สืบไป {119:118} พระองค์ทรงตะเพิดบรรดาคนที่หลงเงินจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พระเจ้าข้า อุบายหลอกลวงของเขาคือความเท็จ {119:119} พระองค์ทรงทิ้งบรรดาคนชั่วของแผ่นดินโลกเหมือนทิ้งขี้แร่ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักบรรดาพระโอวาทของพระองค์ {119:120} เนื้อหนังข้าพระองค์สิ้นเต็มเพราะเกรงกลัวพระองค์ และข้าพระองค์กลัวคำตัดสินของพระองค์

{119:121} ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม ขออย่าทรงละข้าพระองค์แก่ผู้บีบบังคับข้าพระองค์ {119:122} ขอทรงเป็นประกันเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงให้คนโอหังบีบบังคับข้าพระองค์ {119:123} นัยน์ตาของข้าพระองค์มีมืดไปด้วยคอยความรอดของพระองค์ และคอยพระดำรัสชอบธรรมของพระองค์สำเร็จ {119:124} ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ {119:125} ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์ {119:126} เป็นเวลาที่พระเยโฮวาห์ควรทรงจัดการ เพราะเขาหักพระราชบัญญัติของพระองค์ {119:127} เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระบัญญัติของพระองค์ยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดี {119:128} เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์

ถูกต้องในทุกเรื่อง ข้าพระองค์เกลียดมรรคาทุจริตทุกทาง

{119:129} บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาไว้ {119:130} การคลั่งคลายพระวณะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย {119:131} ข้าพระองค์หอบจนอ้าปาก เพราะข้าพระองค์กระหายพระบัญญัติของพระองค์ {119:132} ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงเคยกระทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์ {119:133} ขอทรงให้ยางเท้าของข้าพระองค์มั่นคงอยู่ในพระดำรัสของพระองค์ ขออย่าทรงให้ความชั่วช้าใดที่มีอำนาจเหนือข้าพระองค์ {119:134} ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นการบีบบังคับของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ {119:135} ขอทรงกระทำให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาที่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ {119:136} ข้าพระองค์นำตาไหลพร่างพรูเพราะคนไม่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์

{119:137} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ชอบธรรม และคำตัดสินของพระองค์ก็ถูกต้อง {119:138} บรรดาพระโอวาทที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก็ชอบธรรมและสัตย์สุจริตทั้งสิ้น {119:139} ความร่ำร้อนของข้าพระองค์เผาข้าพระองค์อยู่ เพราะถ้อยของข้าพระองค์ลืมนพระวณะของพระองค์ {119:140} พระดำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์รักพระดำรัสนั้น {119:141} ข้าพระองค์ต่ำต้อยและเป็นที่ดูถูก แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมนข้อบังคับของพระองค์ {119:142} ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง {119:143} ความทุกข์ยากลำบากและความแสนระทมได้มาสู่ข้าพระองค์ แต่พระบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์ {119:144} บรรดาพระโอวาทของพระองค์ชอบธรรมเป็นนิตย์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะดำรงชีวิตอยู่

{119:145} ข้าพระองค์ร้องทูลด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ {119:146} ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพื่อข้าพระองค์จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ {119:147} ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนอรุณ ทูลขอความช่วยเหลือ ข้าพระองค์หวังอยู่ในพระวณะของพระองค์ {119:148} นัยน์ตาของข้าพระองค์ตื่นอยู่ก่อนถึงยาม

ทุกยามในกลางคืน เพื่อรำพึงถึงพระดำรัสของพระองค์ {119:149} ขอทรงฟังเสียงข้าพระองค์ด้วยความเมตตาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์ {119:150} ผู้ติดตามการมั่งร้ายเข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เขายู่ห่างไกลจากพระราชบัญญัติของพระองค์ {119:151} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่ใกล้ และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็จริง {119:152} ข้าพระองค์ทราบนานแล้วจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงตั้งไว้เป็นนิตย์

{119:153} ขอทอพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะข้าพระองค์มิได้ลืมนพระราชบัญญัติของพระองค์ {119:154} ขอทรงแก้คดีของข้าพระองค์และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์ {119:155} ความรอนนั้นอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว เพราะเขาไม่แสวงหากฎเกณฑ์ของพระองค์ {119:156} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระกรุณาของพระองค์ใหญ่หลวงนัก ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์ {119:157} ผู้ข่มเหงและปรักภัยของข้าพระองค์มีมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่หันเหไปจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ {119:158} ข้าพระองค์มองดูคนละเมิดด้วยความชิงชัง เพราะเขาไม่รักษาพระดำรัสของพระองค์ {119:159} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิเคราะห์ว่าข้าพระองค์รักข้อบังคับของพระองค์มากเท่าใด ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามความเมตตาของพระองค์ {119:160} ตั้งแต่แรกพระวณะของพระองค์คือความจริง และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์

{119:161} เจ้านายได้ข่มเหงข้าพระองค์โดยปราศจากเหตุ แต่จิตใจของข้าพระองค์ตะลึงพรึงเพริดเพราะพระวณะของพระองค์ {119:162} ข้าพระองค์เปรมปรีดิ์เพราะพระดำรัสของพระองค์ อย่างผู้ซึ่งพบของที่ถูกปรมาเป็นอันมาก {119:163} ข้าพระองค์เกลียดและสะอิดสะเอียนต่อความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์ {119:164} ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง เหตุเรื่องข้อตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ {119:165} บุคคลเหล่านั้นที่รักพระราชบัญญัติของพระองค์มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้ {119:166} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์หวังในความรอดของพระองค์ และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์ {119:167}

จิตใจของข้าพระองค์รักหาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่ง {119:168} ข้าพระองค์รักษาข้อบังคับและบรรดาพระโอวาทของพระองค์ เพราะทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

{119:169} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์ {119:170} ขอคำวิงวอนของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นตามพระคำรับสั่งของพระองค์ {119:171} ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเปล่งสรรเสริญออกมา ที่พระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ {119:172} ลิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวเรื่องพระคำรับสั่งของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม {119:173} ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกข้อบังคับของพระองค์ {119:174} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์กระหายความรอดของพระองค์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์ {119:175} ขอทรงโปรดให้จิตใจข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ และจิตใจนั้นจะสรรเสริญพระองค์ และให้คำตัดสินของพระองค์ช่วยข้าพระองค์ {119:176} ข้าพระองค์หลงเจิ่นดั่งแกะที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ลืมพระบัญญัติของพระองค์

{120:1} เมื่อข้าพเจ้าทุกข์ใจ ข้าพเจ้าได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า {120:2} คือทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากริมฝีปากมุสา จากลิ้นที่หลอกลวง" {120:3} เน้น ลิ้นหลอกลวงเอ๋ย จะประทานสิ่งใดแก่เจ้าและจะเพิ่มเติมอะไรให้เจ้าอีก {120:4} ลูกธนูคมของนักรบกับถ่านไม้จั่วพวกสนจุนีเปอร์ที่ลูกไฟลง เน้นซี {120:5} วิบัติแก่ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าอาศัยกับชนเมเซค ที่พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคดาร์ {120:6} จิตใจข้าพเจ้าพักอยู่ท่ามกลางผู้เกลียดสันตินานจนเกินไปแล้ว {120:7} ข้าพเจ้าชอบสันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขาหนุ่นสงคราม

{121:1} ข้าพเจ้าจะเงยหน้าดูภูเขา ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน {121:2} ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก {121:3} พระองค์จะไม่ให้เท้าของท่านพลาดไป พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่เคลิ้มไป {121:4} ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงอารักขาอิสราเอลจะไม่ทรงหลับสนิหรือนิทร {121:5} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้อารักขาท่าน พระเยโฮวาห์

ทรงเป็นที่กำบังที่ข้างขวามือของท่าน {121:6} ดวงอาทิตย์จะไม่ไหม้ท่านในเวลากลางวัน หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน {121:7} พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาท่านให้พ้นภัยอันตรายทั้งสิ้น พระองค์จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน {121:8} พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาการเข้าออกของท่าน ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

{122:1} ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์เถิด" {122:2} โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของพวกข้าพเจ้าจะยืนอยู่ภายในประตูกำแพงของเธอ {122:3} เขาสร้างเยรูซาเล็มไว้เป็นนครซึ่งประสานแน่นไว้ด้วยกัน {122:4} เป็นที่ที่บรรดาตระกูลต่างๆ ขึ้นไป คือบรรดาตระกูลของพระเยโฮวาห์ ไปยังหีบพระโอวาทของอิสราเอล ให้ถวายโมทนาแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ {122:5} พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาได้ตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของพระราชวงศ์ดาวิด {122:6} จงอธิษฐานขอสันติภาพให้แก่เยรูซาเล็มว่า "ขอบรรดาผู้ที่รักเธอจงจำเรอ" {122:7} ขอสันติภาพจงมีอยู่ภายในกำแพงของเธอ และให้ความเจริญอยู่ภายในวังของเธอ" {122:8} เพื่อเห็นแก่พี่น้องและมิตรสหาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะพูดว่า "สันติภาพจงมีอยู่ภายในเธอ" {122:9} เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้เธอ

{123:1} โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์เงยหน้าดูพระองค์ {123:2} ดูเถิด ตาของผู้รับใช้มองดูมือนายของตนฉันใด และตาของสาวใช้มองดูมือนายหญิงของตนฉันใด ตาของข้าพเจ้าทั้งหลายมองดูพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายจนกว่าพระองค์จะมีพระกรุณาต่อข้าพเจ้าทั้งหลายฉันนั้น {123:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์เถิด พระเจ้าข้า เพราะพวกข้าพระองค์เอือมระอาความหมิ่นประมาท {123:4} จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายเอือมระอาการเยาะเย้ยของคนที่อยู่สบาย คือการหมิ่นประมาทของคนเยอหยิ่ง

{124:1} "ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา" เออ ขอให้อิสราเอลกล่าวว่า {124:2} "ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เมื่อคนลุกขึ้นต่อสู้เรา {124:3} แล้วเขาจะกลืนเราเสียทั้งเป็น เมื่อความโกรธของเขาพลุ่งขึ้นต่อเรา {124:4} แล้วน้ำทั้งหลายจะท่วมพวกเรา กระแสน้ำจะไหลอยู่เหนือจิตใจเรา {124:5} แล้วน้ำที่กำลังจะไหลท่วมจิตใจเราไป" {124:6} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้มิได้ทรงให้เราเป็นเหยื่อพินเขาเหล่านั้น {124:7} จิตใจเรารอดไปอย่างนกจากกับของพรานนก กับกิ้งกัก และเราได้หนีรอด

ไป {124:8} ความอุปถัมภ์ของเราอยู่ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

{125:1} บรรดาผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เหมือนภูเขาคีโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ {125:2} ภูเขาอยู่รอบเยรูซาเล็มฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงอยู่รอบประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่เวลานี้สืบต่อไปเป็นนิรันดร์ฉันนั้น {125:3} เพราะคทาของคนชั่วจะไม่พังก่อขึ้นเหนือแผ่นดินที่ตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำความชั่วช้า

{125:4} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงประกอบการดีต่อผู้ทำดี และต่อผู้เที่ยงธรรมในจิตใจของเขา {125:5} แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อมกับคนทำความชั่วช้า แต่สันติภาพจะมีอยู่ในอิสราเอล

{126:1} เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ลิโยนกลับมาจากทะเล เป็นเชลย เราก็ก็นับเหมือนคนที่ฝันไป {126:2} ปากของเราได้หัวเราะเต็มที และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงโห่ร้องอย่างขึ้นบาน แล้วเราได้พูดกันท่ามกลางประชาชาติว่า "พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา" {126:3} พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา เรามีความยินดี {126:4} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับจากการเป็นเชลย อย่างทางน้ำไหลที่ทางใต้ {126:5} บรรดาผู้ที่หวนด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวข้องกับเสียงโห่ร้องอย่างขึ้นบาน {126:6} ผู้ที่ร้องให้ออกไปหอบหิวเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างขึ้นบาน นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย

{127:1} ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหนือนคร คนยามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า {127:2} เป็นการเหนื่อยเปล่าที่ท่านลุกขึ้นแต่เช้ามีด นอนดึก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่รักของพระองค์ให้หลับสบาย

{127:3} ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเยโฮวาห์ ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์ {127:4} บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อเขายังหนุ่มก็เหมือนลูกธนูในมือนักรบ {127:5} ชายใดที่มีลูกธนูเต็มแกล่งก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอาย แต่เขาจะพูดกับศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

{128:1} ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์ {128:2} เพราะท่านจะกินผลน้ำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข {128:3} ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นลูกตกอยู่ข้าง

บ้านของท่าน ลูกๆของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกเทศรอบโต๊ะของท่าน {128:4} ดูเถิด คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพระพรดังนี้แหละ {128:5} พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยการพรของท่านจากศิโยน และท่านจะเห็นความเจริญของเยรูซาเล็มตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน {128:6} เออ ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน และสันติภาพมีอยู่ในอิสราเอล

{129:1} "เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา" ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า {129:2} "เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา แต่เขายังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้ {129:3} คนที่โลกได้ไถ่ถอนหลังข้าพเจ้า เขาทำรอยไถของเขายาว" {129:4} พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม พระองค์ทรงตัดเครื่องจองจำของคนชั่วออก {129:5} ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโยนได้ขายหน้าและต้องถอยกลับไป {129:6} ให้เขาเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคาเรือน ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนมันโตขึ้น {129:7} ซึ่งคนเก็บไม่เก็บใส่มือหรือคนที่มัดเป็นฟ่อนไม่เก็บไว้ที่อกของเขา {129:8} ทั้งคนที่ผ่านไปไม่พูดว่า "ขอพระพรของพระเยโฮวาห์ที่อยู่บนท่านทั้งหลาย เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระนามพระเยโฮวาห์"

{130:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่ลึก {130:2} ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงลดเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณลดเสียงคำวิงวอนของข้าพระองค์ {130:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ถ้าพระองค์จะทรงหมายความว่าข้าพเจ้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าข้า ผู้ใดจะยืนอยู่ได้ {130:4} แต่พระองค์มีการอภัยเพื่อเราจะยำเกรงพระองค์ {130:5} ข้าพเจ้าคอยพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าคอยอยู่ และข้าพเจ้าหวังในพระวามะของพระองค์ {130:6} จิตใจของข้าพเจ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า ยิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า ยิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า {130:7} จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ เพราะในพระเยโฮวาห์มีความเมตตา และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์ {130:8} และพระองค์จะทรงไถ่อิสราเอลจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา

{131:1} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพระองค์มิได้เห่อเหิม และนัยน์ตาของข้าพระองค์มิได้โยโส ข้าพระองค์มิได้ไปยุ่งกับเรื่องใหญ่โต หรือเรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้าพระองค์ {131:2} แต่ข้าพระองค์ได้สงบและระงับจิตใจของข้าพระองค์ อย่างเด็กที่หย่านนมมารดาของตนแล้ว จิตใจของข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หย่านนมแล้ว {131:3} จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไป

เป็นนิตย์

{132:1} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงดาวิดและความลำบากยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน {132:2} ว่า ท่านได้ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์อย่างไร และได้ปฏิญาณตัวไว้ต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบว่า {132:3} "แน่นอนข้าพระองค์จะไม่เข้าตัวบ้านหรือขึ้นไปนอนบนที่นอนของตน {132:4} ข้าพระองค์จะไม่ให้นัยน์ตาของข้าพระองค์หลับหรือให้หนังตาเคลิ้มไป {132:5} จนกว่าข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระเยโฮวาห์ได้ คือที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ" {132:6} ดูก่อน เราได้ยินเรื่องนี้ในเอฟราธาห์ เราได้พบสิ่งนี้ในทุ่งแห่งป่าไม้ {132:7} "เราจะไปยังที่ประทับของพระองค์ เราจะนมัสการที่รอบพระบาทของพระองค์" {132:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งอาณภาพของพระองค์ {132:9} ขอปุโรหิตของพระองค์สวมความชอบธรรม และให้วิสุทธิชนของพระองค์ให้ร้องด้วยความชื่นบาน {132:10} เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงเมินพระพักตร์หนีจากผู้ที่ยกเครื่องบูชาขึ้นถวายแด่พระองค์ {132:11} พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า "เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า {132:12} ถ้าบรรดาบุตรของเจ้ารักษาพันธสัญญาของเรา และบรรดาพระโอราตของเรารวมซึ่งเราจะสอนเขา เหล่าบุตรของเขาทั้งหลายด้วยเช่นกันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิตย์" {132:13} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกศิโยน พระองค์มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์ {132:14} ตรัสว่า "นี่เป็นที่พำนักของเราเป็นนิตย์ เราจะอยู่ที่นี้ เพราะปรารถนาเช่นนั้น {132:15} เราจะอำนวยการอย่างมากมายแก่เสบียงของเมืองนี้ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง {132:16} เราจะเอาความรอดห่มปุโรหิตของเมืองนั้น และวิสุทธิชนของเมืองนั้นจะให้ร้องด้วยความชื่นบาน {132:17} ณ ที่นั้นเราจะกระทำให้มีเขาหนึ่งงอกขึ้นสำหรับดาวิด เราได้เตรียมประทีปดวงหนึ่งสำหรับผู้รับเจิมของเรา {132:18} เราจะเอาความอายห่มศัตรูของท่าน แต่มงกุฎของท่านจะรุ่งเรืองอยู่บนท่าน"

{133:1} ดูก่อน ซึ่งพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด {133:2} เหมือนน้ำมันประสิริอยู่บนศิรชะโลออบลงมาบนหนวดเครา บนหนวดเคราของอาโรน ไหลออบลงมาบนคอเสื้อของท่าน {133:3} เหมือนน้ำค้างของภูเขาเฮโรโมน เหมือนน้ำค้างซึ่งตกลงบนเทือกเขาศิโยน

เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงบังคับบัญชาพระพรที่นั่น คือชีวิตจำริญเป็นนิตย์

{134:1} มาเถิด มาถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ บรรดาท่านผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในกลางคืน {134:2} จงยกมือของท่านขึ้นในสถานบริสุทธิ์ และถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ {134:3} ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรท่านจากศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

{135:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์ {135:2} ท่านที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าของเรา {135:3} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะการกระทำนั้นเปลือยเปลือย {135:4} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ {135:5} เพราะข้าพเจ้าทราบว่าคุณพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระอื่นทั้งสิ้น {135:6} พระเยโฮวาห์พอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น {135:7} พระองค์ทรงกระทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่สุบปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงกระทำฟ้าแลบให้แก่ฝนและทรงนำลมออกมาจากคลังของพระองค์ {135:8} พระองค์คือผู้ทรงสังหารลูกหัวปีของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์ {135:9} โอ อียิปต์เอ๋ย ผู้ทรงให้หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ท่ามกลางเจ้า ให้ต่อสู้กับฟาโรห์และบรรดาข้าราชการของท่าน {135:10} พระองค์คือผู้ทรงตีประชาชาติใหญ่โต และทรงสังหารกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์ {135:11} คือสิโหน กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และโอกกษัตริย์ของเมืองบาซัน และบรรดาราชอาณาจักรแห่งคานาอัน {135:12} และประทอนแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดก เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ {135:13} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระนามของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ {135:14} เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงแก้แทนประชาชนของพระองค์ และทรงกลับพระทัยในเรื่องบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์

{135:15} รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ {135:16} รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ {135:17} มีหู แต่ฟัง

ไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของรูปนั้น {135:18} ผู้ที่ทำรูปนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก็เช่นกัน {135:19} โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ โอ วงศ์วานอาโรนเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ {135:20} โอ วงศ์วานเลวีเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ ท่านที่ย่ำเกรงพระเยโฮวาห์ จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ {135:21} สักการแก่พระเยโฮวาห์จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{136:1} โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:2} โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าผู้เหนือพระทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:3} โอ จงโมทนาขอบพระคุณถวายแด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:4} ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ต่อองค์เดียว เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:5} ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยพระสติปัญญา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:6} ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกออกเหนือน้ำทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:7} ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ๆ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:8} สร้างดวงอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:9} ดวงจันทร์และดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:10} ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตั้งียิปต์ทางบรรดาลูกหัวปี เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:11} และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางเขา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:12} ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:13} ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงแยกทะเลแดงออกจากกัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:14} และทรงให้อิสราเอลผ่านไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:15} แต่ทรงคว่ำฟาโรห์และกองทัพของท่านเสียในทะเลแดง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:16} ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:17} ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรง

ตีพระมหากษัตริย์ทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:18} และทรงสังหารเหล่ากษัตริย์ผู้มีชื่อเสียง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:19} มีลิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:20} และโอกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:21} และประทานแผ่นดินของเขาให้เป็นมรดก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:22} ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:23} คือพระองค์นี่เอง ผู้ทรงระลึกถึงเราในฐานะข้าทาสของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:24} และทรงให้เราให้พ้นจากศัตรูของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:25} พระองค์ผู้ประทานอาหารแก่เนื้อหนังทั้งปวง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ {136:26} โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์

{137:1} ณ ริมฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเราก็น้ำใจ {137:2} ในท่ามกลางที่นั่นเราแขวนพิณเขาคู่ของเราไว้ที่ต้นหลิว {137:3} เพราะที่นั่นผู้ที่นำเราไปเป็นเชลยต้องการให้เราร้องเพลง และผู้ที่ปล้นเราต้องการให้สนุกสนาน เขาว่า "จงร้องเพลงที่โยนลึกลับบทหนึ่งให้เราฟัง" {137:4} เราจะร้องเพลงของพระเยโฮวาห์ได้อย่างไร ที่ในแผ่นดินต่างดาว {137:5} โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเธอก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้าลืมมือเสีย {137:6} ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าข้าพเจ้ามิได้ตั้งเยรูซาเล็มไว้เหนือความขึ้นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า {137:7} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในวันแห่งเยรูซาเล็มขอทรงระลึกถึงคนเอโดม ผู้ที่พูดว่า "จงทำลายเสีย จงทำลายเสีย ลงไปจนถึงรากฐานของมัน" {137:8} โอ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องล้างผลาญเสีย ความสุขจะมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา {137:9} ความสุขจะมีแก่ผู้ที่เอาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้าเหวี่ยงกระแทกลงกับก้อนหิน

{138:1} ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยลิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ต่อหน้าบรรดาพระทั้งหลาย {138:2} ข้าพระองค์กราบลงตรงมายังพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเชิดชูพระวามะของพระองค์เหนือพระนามทั้งหลายของพระองค์ {138:3}

ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล พระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์
พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพระองค์ {138:4} โอ
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บรรดาภักดิ์ของพระองค์แห่งแผ่นดินโลกจะ
สรรเสริญพระองค์ เมื่อท่านเหล่านั้นได้ยินพระวจนะแห่ง
พระโอษฐ์ของพระองค์ {138:5} และท่านเหล่านั้นจะ
ร้องเพลงถึงพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพราะสง่าราศีของ
พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่หลวง {138:6} ถึงแม้พระเยโฮวาห์
นั้นสูงยิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนถ่อมตัวลง แต่พระองค์
ทรงทราบคนโอหังได้แต่ไกล

{138:7} แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางความลำบากยากเย็น
พระองค์จะทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ พระองค์จะทรง
เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกต่อต้านความโกรธของ
ศัตรูของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรง
ช่วยข้าพระองค์ให้รอด {138:8} พระเยโฮวาห์จะทรงให้
สำเร็จพระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระ
เยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ขออย่า
ทรงละทิ้งพระหัตถ์กิจของพระองค์

{139:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรง
ตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์ {139:2} เมื่อ
ข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์
ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล {139:3}
พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้า
พระองค์ และทรงค้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์
{139:4} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้ก่อนที่ลิ้นของข้า
พระองค์จะพูด ดูก่อนที่หัวใจของข้าพระองค์จะเสียหมด
แล้ว {139:5} พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลัง
และข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์ {139:6}
ความรู้ของข้าพระองค์เต็มหัวใจของข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์
เอื้อมไม่ถึง {139:7} ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระ
วิญญานของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้
พ้นพระพักตร์ของพระองค์ {139:8} ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยัง
สวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอน
ไว้ในนรก ดูก่อนที่หัวใจของข้าพระองค์จะเสียหมด {139:9} ถ้าข้า
พระองค์จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนของทะเล
ไกลโพ้น {139:10} แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์
จะนำข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้า
พระองค์ไว้ {139:11} ถ้าข้าพระองค์จะว่า "แน่นอนความ
มืดจะปกคลุมข้าไว้และแม้กลางคืนก็จะเป็นความสว่างอยู่
รอบข้า" {139:12} สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็มิได้ซ่อน
อะไรไว้จากพระองค์ กลางคืนก็แจ่มอย่างกลางวัน ความ
มืดเป็นอย่างความสว่าง {139:13} เพราะพระองค์ทรงปั้น

ส่วนภายในของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์
เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ {139:14} ข้า
พระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างมา
อย่างแปลกประหลาดและน่ากลัว พระราชกิจของพระองค์
มหัศจรรย์ จิตใจของข้าพระองค์ทราบเรื่องนี้อย่างดี {139:15}
เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ
ภายในที่ลึกแห่งโลก โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ปิดบังไว้
จากพระองค์ {139:16} พระเนตรของพระองค์ทรงเห็น
ส่วนประกอบของข้าพระองค์ในเมื่อยังไม่สมบูรณ์ ในวัน
ทั้งหลายที่กำลังประกอบขึ้น เมื่อครั้งไม่เกิดขึ้น อวัยวะ
ทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ทรงจารึกไว้ในพระตำรับของ
พระองค์ {139:17} โอ ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์
ประเสริฐแก่ข้าพระองค์จริงๆ รวมกันเข้าก็ไพศาลนักหนา
{139:18} ถ้าข้าพระองค์จะนับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้า
พระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยังอยู่กับพระองค์ {139:19}
โอ ข้าแต่พระเจ้า แน่แน่นอนพระองค์จะทรงสังหารคนชั่วเสีย
ดังนั้น คนกระหายเลือดเอ๋ย จงพากไปจากข้าพระองค์
{139:20} เพราะพวกเขาต่อต้านพระองค์ด้วยมุ้งร้าย
และพวกศัตรูของพระองค์ใช้พระนามของพระองค์อย่างไร
ประโยชน์ {139:21} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์มิได้
เกลียดผู้ที่เกลียดพระองค์หรือ และข้าพระองค์มิได้สะอิดสะ
เอียนคนเหล่านั้นผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดอกหรือ {139:22}
ข้าพระองค์เกลียดเขาด้วยความเกลียดอย่างที่สุด และนับเขา
เป็นศัตรูของข้าพระองค์ {139:23} โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอ
ทรงค้นดูข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอ
ทรงลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์
{139:24} และทอดพระเนตรว่ามีทางชั่วใดๆในข้าพระองค์
หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคานิรันดร์

{140:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้
พ้นจากคนชั่วร้าย ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ
{140:2} ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเขา และก่อวน
ต่อเนื้อกันให้มีสงครามขึ้น {140:3} เขาทำล้นของเขาให้
คมเหมือนลิ้นงู และภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูพิษ
เขลาห์ {140:4} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้า
พระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของคนชั่ว ขอทรงสงวนข้าพระองค์
ไว้จากคนทารุณ ผู้คิดแผนการพลิกเท้าของข้าพระองค์
{140:5} คนโอหังได้ซ่อนกับดักข้าพระองค์และวางบ่วงไว้
ที่ข้างทางเขากางตาข่าย เขาตั้งบ่วงไว้ดักข้าพระองค์ เซ
ลาห์ {140:6} ข้าพเจ้าทูลพระเยโฮวาห์ว่า "พระองค์ทรงเป็น
พระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟัง
เสียงทูลวิงวอนของข้าพระองค์ {140:7} โอ ข้าแต่พระเจ้า

คือองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคลุมศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามศึก {140:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงอนุมัติตามความปรารถนาของคนชั่ว อย่าให้การคิดปองร้ายของเขาคืบหน้าไป เกือบว่าเขาจะยกตัวขึ้น เสดลห์ {140:9} ฝ่ายศีรษะของคนทีล่อมข้าพระองค์ไว้นั้น ขอให้ความสาระแนแห่งริมฝีปากของเขาท่วมเขา {140:10} ขอให้ถ่านที่ลุกอยู่ตกลใส่เขา ขอให้เขาถูกทิ้งในไฟลงไปในบ่อ ไม่ให้ลุกขึ้นมาอีก {140:11} ขออย่าให้เขาตั้งคนส่อเสียดไว้ในแผ่นดิน ขอให้ความร้ายล้าคนทหาญจนกว่าเขาได้" {140:12} ข้าพเจ้าทราบว่าจะทรงกระทำความเที่ยงธรรมให้แก่ผู้ที่ทุกข์ยาก และทรงจัดความยุติธรรมให้แก่คนขัดสน {140:13} แน่นอนทีเดียว ที่คนชอบธรรมจะถวายโมทนาขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

{141:1} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอทรงรับตอบข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับเสียงข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ {141:2} ขอให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นดังเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และที่ข้าพระองค์ยกมือขึ้นเป็นดังเครื่องสัตวบูชาเวลาเย็น {141:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์ {141:4} ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วใดๆ หรือให้ข้าพระองค์สาละวนอยู่กับการชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะของเขา {141:5} ขอให้คนชอบธรรมที่ข้าพระองค์ จะเป็นความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เขาได้ยืนข้าพระองค์ จะเป็นน้ำมนต์เลิศซึ่งจะไม่ให้ศีรษะข้าพระองค์แตก เพราะข้าพระองค์ยังอธิษฐานต่อผู้ความชั่วของเขาทั้งหลายอยู่ {141:6} เมื่อผู้พิพากษาทั้งหลายของเขาถูกโยนลงที่หน้าผา เขาจะได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์ เพราะเป็นถ้อยคำไพเราะ {141:7} กระดูกของเราทั้งหลายกระจายที่ปากแดนผู้ตายนั้นใด เหมือนเมื่อคนหนึ่งตัดและผ่าไม้อยู่บนแผ่นดินนั้น {141:8} โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ตาของข้าพระองค์เพ่งตรงพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไร้คุณธรรม {141:9} ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกับซึ่งเขาวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากบ่วงแร้วของผู้กระทำความชั่วช้า {141:10} ขอให้คนชั่วตกไปด้วยกันในข่ายของตนเอง แต่ขอให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไป

{142:1} ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ {142:2} ข้าพเจ้าหลังคำคร่ำครวญของข้าพเจ้า ออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของข้าพเจ้าต่อพระองค์ {142:3} เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาภายใน พระองค์ทรงทราบทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไปเขาซ่อนกับไว้ดักข้าพระองค์ {142:4} ข้าพระองค์มองทางขวามือและมองดู แต่ไม่มีใครยอมรู้จักข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีที่หลบภัย ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์ {142:5} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์ว่า "พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น {142:6} ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ตกต่ำมากนัก ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ข่มเหงข้าพระองค์ เพราะเขาแข็งแรงเกินกำลังข้าพระองค์ {142:7} ขอทรงพาดใจข้าพระองค์ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ คนชอบธรรมจะล้อมข้าพระองค์ไว้เพราะพระองค์จะทรงกระทำแก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์"

{143:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำวิงวอนของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์ตามความสัตย์สุจริตของพระองค์ ตามความชอบธรรมของพระองค์ {143:2} ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะไม่มีคนเป็นคนที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ {143:3} เพราะศัตรูข่มเหงจิตใจข้าพระองค์ มันทวีชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน มันได้กระทำให้ข้าพระองค์อาศัยในที่มืด เหมือนคนที่ตายนานแล้ว {143:4} เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อนระอาอยู่ในข้าพระองค์ จิตใจภายในข้าพระองค์ก็อ้างว้าง {143:5} ข้าพระองค์ระลึกถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์รำพึงถึงทุกสิ่งที่คุณทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของคุณ {143:6} ข้าพระองค์เหยียดมือออกไปสู่พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เสดลห์ {143:7} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ฝ่อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย {143:8} ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความเมตตาของคุณในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรดำเนินไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ว่า

พระองค์ {143:9} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์ {143:10} ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ประเสริฐ ขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปยังแผ่นดินแห่งความเที่ยงธรรม {143:11} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงนำจิตใจข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบากเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ {143:12} และขอทรงตัดศัตรูของข้าพระองค์ออกไปตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงทำลายบรรดาผู้ที่ทรมานจิตใจข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

{144:1} สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกมือของข้าพระองค์ให้ทำสงคราม และนิ้วมือของข้าพระองค์ให้ทำศึก {144:2} ทรงเป็นความดีและป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็ง และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นโล่ของข้าพระองค์ และเป็นผู้ซึ่งข้าพระองค์วางใจอยู่ ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายไว้ได้ข้าพระองค์ {144:3} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่า ซึ่งพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เขา หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไรซึ่งพระองค์ทรงคิดถึงเขา {144:4} มนุษย์เหมือนสิ่งไร้สาระ วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป {144:5} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโน้มฟ้าสวรรค์ของพระองค์ และขอเสด็จลงมาแตะต้องภูเขาเพื่อให้นันมีควันขึ้น {144:6} ขอทรงพ่นฟ้าผ่าออกมาและกระจายเขาไป ขอทรงยิงลูกธนูของพระองค์และทรงทำลายพวกเขา {144:7} ขอทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง ขอทรงช่วยเหลือน้ำข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำมากหลาย ให้พ้นจากมือของชนต่างด้าว {144:8} ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา {144:9} โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย {144:10} พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานความรอดแก่บรรดาษัตริย์ ผู้ทรงช่วยดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบที่นำมาซึ่งความเจ็บปวด {144:11} ขอทรงช่วยเหลือน้ำข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนต่างด้าว ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา {144:12} เพื่อบรรดาบุตรชายของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อเขายังหนุ่มอยู่จะเป็นเหมือนต้นไม้อุดมขนาด เพื่อบรรดา

บุตรสาวของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นเหมือนเสาห้วมมสลักออกมาตามแบบพระราชวัง {144:13} เพื่อยังนางของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเต็ม มีของบรรจอยู่ทุกอย่าง เพื่อแกะของข้าพระองค์ทั้งหลายมีลูกตั้งพันตั้งหมื่นตามถนนของข้าพระองค์ทั้งหลาย {144:14} เพื่อว่าตัวผู้ของข้าพระองค์ทั้งหลายมีกำลังใช้แรงงาน เพื่อไม่มีใครพึงเข้ามา ไม่มีออกไป เพื่อไม่มีเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางของข้าพระองค์ทั้งหลาย {144:15} ชนชาติผู้มีพระพรอย่างนี้หลังลงมาถึงก็เป็นสุข ชนชาติซึ่งพระเจ้าของเขาชื่อพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข

{145:1} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระมหากษัตริย์ ข้าพระองค์จะเป็นยอพระองค์ จะถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์เป็นนิจกาล {145:2} ข้าพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิจกาล {145:3} พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้ {145:4} คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญพระราชกิจของพระองค์ให้คนอื่นชั่วอายุหนึ่งฟัง และจะประกาศกิจการอันทรงอำนาจของพระองค์ {145:5} ข้าพระองค์จะกล่าวถึงเกียรติยศอันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของพระองค์ และถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ {145:6} มนุษย์จะกล่าวถึงอำนาจแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ {145:7} เขาทั้งหลายจะโฆษณาข่าวเลื่องลือให้ระลึกถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์ {145:8} พระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาและทรงเต็มไปด้วยพระกรุณา ทรงกรุณาและมีความเมตตาอย่างอุดม {145:9} พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อทุกคน และความเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ {145:10} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ และวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์ {145:11} เขาทั้งหลายจะพูดถึงสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และเล่าถึงฤทธานุภาพของพระองค์ {145:12} เพื่อให้กิจการอันทรงอำนาจของพระองค์ และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์แจ้งแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ {145:13} ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอำนาจการปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ {145:14} พระเยโฮวาห์ทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น {145:15} นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์ และพระองค์ประทานอาหาร

ให้ตามเวลา {145:16} พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งสารพัดที่มีชีวิตอ้อมตามความปรารถนา {145:17} พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมตามทางทั้งสิ้นของพระองค์ และทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์ {145:18} พระเยโฮวาห์ทรงสถิตใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ตามความจริง {145:19} พระองค์จะทรงโปรดตามความปรารถนาของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะทรงดับเสียงร้องทูลของเขาด้วย และจะทรงช่วยเขาให้รอด {145:20} พระเยโฮวาห์ทรงสงวนทุกคนที่รักพระองค์ไว้ แต่บรรดาคนชั่วพระองค์จะทรงทำลาย {145:21} ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิกาล

{146:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด {146:2} ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่ {146:3} อย่าวางใจในเจ้านายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา {146:4} เมื่อลมหายใจของเขาพลาไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ {146:5} คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขาคือพระเยโฮวาห์ของยาโคบก็เป็นสุข คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา {146:6} ผู้ใดทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบรรดาสิ่งของที่อยู่ในนั้น ผู้รักษาความจริงไว้เป็นนิตย์ {146:7} ผู้ทรงประกอบความยุติธรรมให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่คนที่หิว พระเยโฮวาห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ {146:8} พระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของคนตาบอด พระเยโฮวาห์ทรงยกคนที่ตกต่ำให้ลุกขึ้น พระเยโฮวาห์ทรงรักคนชอบธรรม {146:9} พระเยโฮวาห์ทรงเผ่าดูคนต่างด้าว พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว {146:10} พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองเป็นนิตย์ โอ ตีโยนเอ๋ย พระเจ้าของพระองค์จะทรงครอบครองทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

{147:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด เป็นการดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา เพราะการกระทำนั้นเป็นที่น่ายินดีและการสรรเสริญก็เหมาะสม {147:2} พระเยโฮวาห์ทรงก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ต้องกระจัดกระจายไป {147:3} พระองค์ทรงรักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ และทรงพันผูกบาดแผลของ

เขา {147:4} พระองค์ทรงนับจำนวนดาว พระองค์ทรงตั้งชื่อมันทุกดวง {147:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่ง และทรงฤทธานุภาพอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้ {147:6} พระเยโฮวาห์ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน {147:7} จงร้องเพลงโมทนาพระคุณถวายพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณเขาคู่ {147:8} ผู้ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หญ้างอกบนภูเขา {147:9} พระองค์ทรงประทานอาหารแก่สัตว์และแก่นกกาห่นุ่มที่ร้อง {147:10} ความปิตินดีของพระองค์มิได้อยู่ที่กำลังของม้า ความปรีดีของพระองค์มิได้อยู่ที่ขาของมนุษย์ {147:11} แต่พระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในคนที่ยำเกรงพระองค์ ในคนที่ความหวังของเขาอยู่ในความเมตตาของพระองค์ {147:12} โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ ตีโยนเอ๋ย จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าของเธอ {147:13} เพราะพระองค์ทรงเสริมกำลังดาลประตูของเธอ พระองค์ทรงอำนวยการพระบุตรทั้งหลายที่อยู่ภายในเธอ {147:14} พระองค์ทรงกระทำสันติภาพในเขตแดนของเธอ ทรงให้เธออิมด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด {147:15} พระองค์ทรงใช้พระบัญญัติของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวณะของพระองค์ไปเร็ว {147:16} พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยนุ่น และ พระองค์ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า {147:17} พระองค์ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์เป็นก้อนๆ ใครจะทนทานความหนาวของพระองค์ได้ {147:18} พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์ออกไป และละลายมันเสีย พระองค์ทรงให้ลมพัดและน้ำก็ไหล {147:19} พระองค์ทรงสำแดงพระวณะของพระองค์แก่ยาโคบ กฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์แก่อิสราเอล {147:20} พระองค์มิได้ทรงประกอบการณ์นี้แก่ประชาชาติอื่นใด และสำหรับคำตัดสินของพระองค์นั้นพวกเขาไม่รู้จักเลย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

{148:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากฟ้าสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง {148:2} ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาพลโยธาของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ {148:3} ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์ {148:4} ฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุด จงสรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์ {148:5} ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา {148:6} และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้

เป็นนิจกาล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้ {148:7} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากแผ่นดินโลก พวกเจ้ามังกรทั้งหลายและที่น้ำลึกทั้งปวง {148:8} ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุ กระทำตามพระวณะของพระองค์ {148:9} บรรดาภูเขและเนินเขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม่สนสิดาร์ทั้งปวง {148:10} สัตว์ป่าและสัตว์ใช้ทั้งปวง สัตว์เลื้อยคลานและนกที่บินได้ {148:11} บรรดาภษัตริย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งหลาย เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก {148:12} และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก {148:13} ให้ทั้งหลายเหล่านี้สรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ประเสริฐ สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ {148:14} พระองค์ทรงยกย่องเขาแห่งประชาชนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

{149:1} จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ ร้องบทสรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน {149:2} ให้อิสราเอลยินดีในผู้สร้างของเขา ให้บุตรทั้งหลายของศิโยนเปรมปรีดีในภษัตริย์ของเขา {149:3} ให้เขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยเต้นรำ ให้เขาถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่ {149:4} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์จะทรงประดับคนใจถ่อมด้วยความรอด {149:5} ให้วิสุทธิชนเร่โลดในสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา {149:6} ให้การสรรเสริญอย่างสูงแด่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา {149:7} เพื่อทำการแก้แค้นบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย {149:8} เพื่อเอาตราวลามบรรดาภษัตริย์ของเขา และเอาเครื่องเหล็กจองจำลามบรรดาขุนนางของเขา {149:9} เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว นี่เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

บทที่ 20

สุภาษิต / Proverbs

{1:1} สุภาษิตของซาโลมอน โอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล {1:2} เพื่อให้บรรลุปัญญาและคำสั่งสอนเพื่อให้เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ {1:3} เพื่อให้รับคำสั่งสอนในเรื่องสติปัญญา ในเรื่องความเที่ยงธรรม ความยุติธรรมและความเที่ยงตรง {1:4} เพื่อให้ความหยั่งรู้แก่คนเขลา ให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่คนหนุ่ม {1:5} ทั้งปราชญ์จะได้ยินและเพิ่มพูนการเรียนรู้ และคนที่มีความเข้าใจจะได้คำปรึกษาที่ฉลาด {1:6} เพื่อให้เข้าใจสุภาษิตและปริศนา ทั้งถ้อยคำของปราชญ์และปริศนาที่ลึกลับของเขา {1:7} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโง่ย่อมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน {1:8} บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า {1:9} เพราะทั้งสองนั้นจะเป็นมัลลียามสวมศีรษะของเจ้า เป็นจี้ห้อยคอของเจ้า {1:10} บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าคนบาปล้อชวนเจ้า อย่าได้ยอมตาม {1:11} ถ้าเขาว่า "มากับพวกเรามาเถิด ให้เราหมอบคอยเอาเลือดคน ให้เราชุ่มตักคนไร้ผิดเล่นเถิด {1:12} ให้เรากลิ่นเขาทั้งเป็น อย่างแดนผู้ตาย และกลืนเขาทั้งตัวอย่างคนเหล่านั้นที่ลงไปสู่ปากแดน {1:13} เราจะพบของประเสริฐทุกอย่าง เราจะบรรจเรือของเราให้เต็มด้วยของที่รับได้ {1:14} จงเข้าส่วนกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน" {1:15} บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับเขา จงยับยั้งเท้าของเจ้าจากวิถีของเขา {1:16} เพราะว่าเท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และเขารีบเร่งไปทำให้โลหิตตก {1:17} เพราะที่จะซึ่งชายไว้ให้นักเห็น ก็ไร้ผล {1:18} แต่คนเหล่านี้หมอบคอยโลหิตของตนเอง เขาชุ่มตักชีวิตของเขาเอง {1:19} ทางของบรรดาผู้ที่ทำกำไรด้วยความทารุณโหดร้ายก็อย่างนั้นแหละ คือมันย่อมคร่ำเอาชีวิตของเจ้าของนั่นเอง {1:20} ปัญญาจารย์ร้องเสียงดังอยู่ที่ถนน เธอเปล่งเสียงของเธอตาม

ถนน {1:21} เธอร้องออกมาที่ชุมนุมชนใหญ่สุด ที่ทางเข้าประตูเมือง เธอกล่าวถ้อยคำของเธออยู่ในเมืองว่า {1:22} "คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมึนเมาจะเย้ยจะปดิดินดีในการเย้ยเย้ยนานเท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้นานเท่าใด {1:23} จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญาณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแก่เจ้า {1:24} เพราะเราได้เรียกแล้ว และเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ {1:25} เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย {1:26} ฝ่ายเราจะหัวเราะเย้ยความหายนะของเจ้า เราจะเย้ยเมื่อความกลัวล้นมากระทบเจ้า {1:27} เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการรกร้างว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมหมุน เมื่อความซึมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า {1:28} แล้วเขาจะทูลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พบเรา {1:29} เพราะว่าเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ {1:30} เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น {1:31} เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมด้วยกลวิธีของเขาเอง {1:32} เพราะการหันกลับของคนโง่จะฆ่าเขา และความเจริญของคนโง่จะทำลายเขา {1:33} แต่บุคคลผู้ฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย เขาจะอยู่อย่างสุขสงบปราศจากความคิดพรั่นพรึงในความชั่วร้าย"

{2:1} บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเรา และสะสมคำบัญชาของเราไว้กับเจ้า {2:2} กระทำหูของเจ้าให้ฟังเพื่อรับปัญญา และเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ {2:3} เอาถ้าเจ้าร้องหาความรู้ และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ {2:4} ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาดูหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ {2:5} นั่นแหละ เจ้าจะ

เข้าใจความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า {2:6} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานปัญญา ความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ {2:7} พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาไว้ให้คนชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นดั่งให้แก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม {2:8} พระองค์ทรงรักษาระวังวิถีของความยุติธรรม และทรงสงวนทางของวิสุทธิชนของพระองค์ไว้ {2:9} แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรม และความเที่ยงตรง คือวิถีที่ดีทุกสาย {2:10} เมื่อปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้อาจเป็นที่รุ่มร่ามแก่จิตใจของเจ้า {2:11} ความเฉลียวฉลาดจะคอยเฝ้าเจ้า และความเข้าใจจะระแวดระวังเจ้าไว้ {2:12} เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางแห่งคนชั่วร้าย จากคนที่พูดตลบตะแลง {2:13} ผู้ทอดทิ้งวิถีแห่งความเที่ยงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมืด {2:14} ผู้แปรปรวนในการกระทำความชั่วร้าย และปิตินต์ในการตลบตะแลงของคนชั่ว {2:15} ผู้ซึ่งวิถีชีวิตของเขาล้วนแต่คัดเคียวทั้งสิ้น และทางประพฤติของเขาตลบตะแลง {2:16} เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัจจที่พูดจาพะเน้าพะนอ {2:17} ผู้ทอดทิ้งคู่เคียงที่นางได้มาเมื่อยังสาวๆ นั้นเสีย และลืมนพันธสัญญาแห่งพระเจ้าของตน {2:18} เพราะเรือนของนางจมลงไปสู่ความมรณา และวิถีของนางไปสู่ชาวเมืองผี {2:19} ผู้ที่ไปหานางไม่มีกลับมาสักคนเดียว หรือหามีผู้ใดเห็นเข้าทางแห่งชีวิตอีกได้ไม่ {2:20} ดังนั้น เจ้าควรจะดำเนินในทางของคนดี และรักษาวิถีของคนชอบธรรม {2:21} เพราะว่าคนที่เที่ยงธรรมจะได้อยู่ในแผ่นดิน และคนผิดรอบคอบจะคงอยู่ในนั้น {2:22} แต่คนชั่วร้ายจะถูกตัดขาดเสียจากแผ่นดินโลก และคนละเมิดจะถูกถอนรากออกไปจากแผ่นดินโลกเสีย

{3:1} บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมนกยูงแห่งของเรา แต่ให้ใจของเจ้ารักษากฎบัญญัติของเรา {3:2} เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเดือนปี ชีวิตยืนยาว และความสุขสมบูรณ์แก่เจ้า {3:3} อย่าให้ความเมตตาและความจริงทอดทิ้งเจ้า จงผูกมันไว้ที่คอของเจ้า จงเขียนมันไว้ที่แผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า {3:4} ดังนั้น เจ้าจะพบความโปรดปรานและความเข้าใจอันดีในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์ {3:5} จงวางใจในพระเยโฮวาห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตนเอง {3:6} จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้อำนาจของเจ้าบริบูรณ์ {3:7} อย่าทำตัวฉลาดตามสายตาของตนเอง จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ และออกไปเสียจากความชั่วร้าย {3:8} การกระทำเช่นนี้จะเป็ความสุขแก่เสื่อของเจ้า และเป็นไข

ในกระดูกของตน {3:9} จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า {3:10} แล้วยั้งของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่ออย่างงุ่นของเจ้าจะล้นด้วยน้ำอย่างใหม่ {3:11} บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนของพระเยโฮวาห์ หรือเบื้อหน้ายต่อการตักเตือนของพระองค์ {3:12} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายผู้ที่เขาปิตินต์ {3:13} มนุษย์ผู้ประสพปัญญาและผู้ที่ได้รับความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ {3:14} เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงินและกำไรนั้นดีกว่าทองคำเนื้อดี {3:15} เธอประเสริฐกว่าทับทิม และบรรดาสิ่งที่เจ้าปรารถนาจะเปรียบกับเธอไม่ได้ {3:16} ชีวิตยืนยาวอยู่ที่มือขวาของเธอ และที่มือซ้ายของเธอมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ {3:17} ทางของเธอเป็นทางของความรุ่มร่าม และวิถีทั้งสิ้นของเธอคือสันติภาพ {3:18} เธอเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่ยึดเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่นก็เป็นสุข {3:19} พระเยโฮวาห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าใจ {3:20} โดยความรู้ของพระองค์น้ำบาดาลก็ปะทุดอกมา และเมฆก็หยาดน้ำค้างลงมา {3:21} บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไว้ อย่าให้ทั้งสองนี้หนีไปจากสายตาของเจ้า {3:22} ดังนั้นทั้งสองจะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้า จะเป็นความมั่งคั่งระดับคอของเจ้า {3:23} แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด {3:24} เมื่อเจ้านอน เจ้าจะไม่กลัว เออ เจ้าจะนอนและการนอนหลับของเจ้าจะเป็นอย่างผาสุกสดชื่น {3:25} อย่าเกรงความหวาดกลัวอย่างปัจจุบันทันด่วน และอย่าเกรงเมื่อการรกร้างว่างเปล่าของคนชั่วมาถึง {3:26} เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ {3:27} อย่ายึดความดีไว้จากผู้ที่สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจมือของเจ้าที่จะกระทำได้ {3:28} อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า "ไปเถอะ แล้วกลับมาอีก พรุ่งนี้ฉันจะให้" ในเมื่อเจ้ามิให้อยู่แล้ว {3:29} อย่ากะแผนงานชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อาศัยอย่างไว้วางใจอยู่ข้างๆ เจ้า {3:30} อย่าโต้แย้งกับผู้ใดอย่างไรเหตุผลในเมื่อเขามีได้ทำอันตรายอย่างใดแก่เจ้า {3:31} อย่าอิจฉาคนที่ทารุณ อย่าเลือกทางใดๆ ของเขาเลย {3:32} เพราะคนตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ข้อลึกลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม {3:33} คำสาปแช่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ที่อาศัยของ

คนชอบธรรม {3:34} แน่แน่นอนพระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่มักเยาะเย้ย แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม {3:35} คนฉลาดจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้รับความอับอายเป็นตำแหน่ง

{4:1} บุตรทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า ให้ตั้งใจฟังเพื่อเจ้าจะได้รับความเข้าใจ {4:2} เพราะเราให้หลักคำสอนที่ดีแก่เจ้า อย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของเรา {4:3} เพราะเราเป็นลูกชายของพ่อเรา คู่อ่อนโยนและเป็นที่รักยิ่งในสายตาของแม่เรา {4:4} บิดาสอนเรา และพูดกับเราว่า "ให้ใจของเจ้ายึดคำสอนของเราไว้ให้มั่น จงรักษาบัญญัติของเรา และมีชีวิตอยู่ {4:5} อย่าลืมและอย่าหันกลับจากถ้อยคำแห่งปากของเรา จงเอาปัญญา และเอาความเข้าใจ {4:6} อย่าทอดทิ้งเธอ และเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ และเธอจะระแวดระวังเจ้า {4:7} ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้น จงเอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้ {4:8} จงตีราคาเธอให้สูง และเธอจะยกย่องเจ้า ถ้าเจ้าทอดเธอไว้ เธอจะให้เกียรติเจ้า {4:9} เธอจะเอามาเลี้ยงยามสรวลสักระเจ้า เธอจะให้มงกุฎแห่งสง่าราศีแก่เจ้า" {4:10} โอ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังและรับถ้อยคำของเรา เพื่อปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะมากมาย {4:11} เราได้สอนเจ้าในเรื่องทางปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในวิถีของความเที่ยงธรรม {4:12} เมื่อเจ้าเดิน อย่างเท้าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และเมื่อเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด {4:13} จงยึดคำสั่งสอนไว้ และอย่าปล่อยไป จงระแวดระวังเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า {4:14} อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินในทางของคนชั่วร้าย {4:15} จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนนั้น เลี้ยวออกไปเสีย และจงผ่านไป {4:16} เพราะถ้าคนชั่วร้ายไม่ได้ทำความผิด เขาอนอนไม่หลับ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้คนใดสะดุด เขาจะหลับไม่ลง {4:17} เพราะเขาได้รับประทานอาหารของความชั่วร้าย และดื่มเหล้าองุ่นแห่งความทารุณ {4:18} แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นๆ จนเต็มวัน {4:19} ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดทึบ เขาไม่ทราบว่าเขาสะดุดอะไร {4:20} บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา {4:21} อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า {4:22} เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันเป็นสุขภาพแก่เนื้อหนังของผู้นั้นทั้งสิ้น {4:23} จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ {4:24} จงหันไปจากปากที่พูดคนเดียว และให้ริมฝีปากลดเลี้ยวอยู่ห่างจากเจ้า {4:25} ให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หน้าตาของเจ้ามอง

ตรงไปข้างหน้าเจ้า {4:26} จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า แล้วทางทั้งสิ้นของเจ้าจะมั่นคง {4:27} อย่าเหินไปข้างขวา หรือหันมาข้างซ้าย จงกลับเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

{5:1} บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา {5:2} เพื่อเจ้าจะรักษาความเฉลียวฉลาดไว้ และริมฝีปากของเจ้าจะระแวดระวังความรู้ {5:3} เพราะริมฝีปากของหญิงชั่วนั้นก็หยาดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็สิ้นยิ่งกว่าน้ำมัน {5:4} แต่ในที่สุด นางขมขึ้นอย่างบอระเพ็ด และคมอย่างดาบสองคม {5:5} เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตาย อย่างเท้าของนางติดตามวิถีสู่นรก {5:6} เกรงว่าเจ้าจะสนใจในวิถีแห่งชีวิตทางของนางวนเวียนไป เพื่อเจ้าจะหาวิถีทางนั้นไม่ {5:7} ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา และอย่าพรางจากถ้อยคำแห่งปากของเรา {5:8} จงหลีกเลี่ยงทางของเจ้าให้ไกลจากนาง อย่าไปใกล้ประตูเรือนของนาง {5:9} เกรงว่าเจ้าจะให้เกียรติของเจ้าแก่คนอื่น และให้ปีเดือนของเจ้าแก่คนโหดร้าย {5:10} เกรงว่าแขกแปลกหน้าจะกินความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าจนอิ่ม และแรงงานของเจ้าตกไปในเรือนของคนต่างด้าว {5:11} และถึงวันปลายชีวิตของเจ้า เจ้าควรทุกข์ทรมาน เมื่อเนื้อและกายของเจ้าถูกล้างผลาญ {5:12} และเจ้าว่า "ข้าเคยเกลียดคำสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูหมิ่นการตักเตือน {5:13} ข้าไม่เคยเชื่อฟังเสียงครูของข้า หรือเอียงหูให้แก่ผู้สั่งสอนของข้า {5:14} ข้าจนจะล้มละลายสู่ความพินาศอยู่รอบร่อ ในหมู่ชุมนุมชน และคนที่ประชุมกันอยู่นั้น" {5:15} จงดื่มน้ำจากถังเก็บน้ำของเจ้า ดื่มน้ำไหลจากบ่อของเจ้าเอง {5:16} จงให้น้ำพุของเจ้าไหลกระจายออกไปนอกบ้าน และให้ธารน้ำนั้นไหลไปตามถนน {5:17} จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และมีใช้สำหรับคนแปลกหน้าด้วย {5:18} จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และเปรมปรีดิ์อยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น {5:19} จงให้นางเหมือนนางกวางที่น่ารัก เลี้ยงผาที่งามสง่า จงให้ถันของภรรยาเจ้าเป็นที่หนาใจเจ้าอยู่ทุกเวลา จงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ {5:20} บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงชั่วทำไมเล่า และโอบกอดดอกของนางสัจจะอยู่ทำไม {5:21} เพราะว่าทางของคนก็อยู่เบื้องหน้าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงใคร่ครวญวิถีทั้งสิ้นของเขา {5:22} ความชั่วช้าของคนชั่วร้ายจะดักเขาเอง และเขาก็จะติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา {5:23} เขาจะตายปราศจากคำสั่งสอน และเพราะความโง่อย่างยิ่งของเขา เขาจึงจะหลงเงินไป

{6:1} บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้าเป็นผู้ประจักษ์เพื่อนของ

เจ้า ได้ทำสัญญาให้แก่คนแปลกหน้า {6:2} เจ้าจึงติดบ่วง เพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดจากปากของเจ้า {6:3} บุตรชายของเราเอ๋ย จงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้รอดเถิด เพราะเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนของเจ้าแล้ว ไป รับประทานอาหารเพื่อนของเจ้า {6:4} อย่าให้ตาของเจ้าหลบลึง อย่าให้หนังตาของเจ้าปรือไป {6:5} จงปลีกตัวของเจ้าจากภัย อย่างละมั่งที่ปลีกตัวจากมือของพราณ อย่างนกจากมือของคนจับนก {6:6} คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหาหมัดไปพิเคราะห์ดูทางของมัน และจงฉลาด {6:7} โดยปราศจากผู้นำทาง ผู้ดูแลหรือผู้ปกครอง {6:8} มันเตรียมอาหารของมันในฤดูแล้ง และสะสมของกินของมันในฤดูเกี่ยว {6:9} โอ คนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับ {6:10} หลับนิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพักผ่อนหน่อย {6:11} ความจนจะมาเหนือเจ้าอย่างคนจร และความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ {6:12} คนเหลวไหล คือคนชั่วร้าย ที่เที่ยวไปด้วยปากคดเคี้ยว {6:13} ตาของเขาก็ขยับ เท้าของเขาก็ขยับ นิ้วของเขาก็ชี้ไป {6:14} ประดิษฐ์ความชั่วร้ายอยู่เรื่อยไปด้วยใจตลบตะแลง หว่านความแตกร้าง {6:15} เพราะฉะนั้นความหายนะจะมาถึงเขาอย่างปัจจุบันทันด่วน ฉับพลันนั่นเองเขาจะแตกอย่างซ่อมไม่ได้ {6:16} หกลิ่งเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงเกลียด เออ มีเจ็ดสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์ {6:17} สายตาที่หยิ่งโส ลิ้นมุสา และมือที่ทำโลหิตไร้ผิดให้ตก {6:18} จิตใจที่คิดแผนงานชั่วร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความร้าย {6:19} พยานเท็จซึ่งพูดมุสา และคนผู้หว่านความแตกร้างท่ามกลางพวกพี่น้อง {6:20} บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาบัญญัติของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า {6:21} มัดมันติดไว้บนใจของเจ้าเสมอ ผูกมันไว้ที่คอของเจ้า {6:22} เมื่อเจ้าเดิน มันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนลง มันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า {6:23} เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นความสว่าง และคำตักเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต {6:24} เพื่อสงวนเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลิ้นพะเน้าพะนอของหญิงสัจจ {6:25} อย่าปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยหนังตาของนาง {6:26} เพราะโดยวิธีการของหญิงแพศยา ชายคนนั้นอาจเหลือแค่ขนมปังก้อนเดียวได้ และหญิงเล่นชั่วชีวิตประเสริฐของชายทีเดียว {6:27} ผู้ชายจะหอบไฟไว้ที่อกของเขาโดยไม่ให้เสื้อผ้าของเขาไหม้ได้หรือ {6:28} หรือผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลุกโพลงโดยไม่ให้เท้าของเขาถูกไฟลวกได้หรือ {6:29} บุคคลผู้เข้าหาภรรยาของเพื่อนบ้านก็เป็นอย่างนั้นแหละ ไม่มีผู้ใดที่

จะต้องนางแล้วจะไร้ความผิด {6:30} ถ้าขโมยเข้าลักเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเขาหิว คนไม่ดูหมิ่นขโมยนั้นมิใช่หรือ {6:31} แต่ถ้าจับเขาได้ เขาต้องชำระคืนเจ็ดเท่า เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสิ้นในบ้านของเขา {6:32} แต่ผู้ใดที่ล่วงประเวณีกับผู้หญิงคนหนึ่งก็ขาดความเข้าใจ ผู้ใดที่กระทำอย่างนั้นก็ทำลายจิตใจตนเอง {6:33} เขาได้รับบาดแผลและความอับยศ และจะล้างความขายหน้าของตนหาได้ไม่ {6:34} เพราะความอิจฉาริษยากระทำให้คนเกรี้ยวกราด ในวันที่เขาแค้น เขาจะไม่เปลือมือ {6:35} เขาจะไม่รับค่าทำขวัญใดๆ ถึงเจ้าจะทวีของกำนัล เขาก็ไม่ยอมสงบ

{7:1} บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาถ้อยคำของเรา จงสะสมบัญญัติของเราไว้กับเจ้า {7:2} จงรักษาบัญญัติของเรา และดำรงชีวิตอยู่ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราอย่างกับแก้วตาของเจ้า {7:3} มัดมันไว้ที่นิ้วมือของเจ้า เขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งใจของเจ้า {7:4} จงพูดกับปัญญาว่า "เธอเป็นพี่สาวของฉัน" และจงเรียกความเข้าใจว่า "ญาติผู้หญิง" {7:5} เพื่อปัญญานี้จะพิทักษ์เจ้าไว้ให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัจจที่พูดจาพะเน้าพะนอ {7:6} เพราะที่หน้าต่างบ้านของเรา เราได้มองออกไปตามบานเกล็ด {7:7} เราเห็นว่าท่ามกลางคนเขลาและท่ามกลางคนหนุ่มๆที่เราพิเคราะห์ดูนั้น ก็มีหนุ่มคนหนึ่งไร้ความเข้าใจ {7:8} ผ่านไปตามถนนใกล้ทางแยกไปบ้านของนาง เดินตามถนนซึ่งไปบ้านนาง {7:9} ในเวลาโพล้เพล้ ในเวลาเย็น เวลาค่ำคืน และความมืด {7:10} และดูเถิด หญิงคนหนึ่งมาพบเขา แต่งตัวอย่างหญิงแพศยาหัวใจเจ้าเล่ห์ {7:11} (นางจัดจ้านและตื้อตึง เท้าของนางไม่อยู่กับบ้าน {7:12} ประเดี๋ยวยืนอยู่นอก ประเดี๋ยวยืนตามถนน และนางหมอบคอยอยู่ทุกมุม) {7:13} นางฉวยเขาได้และจับเขา นางพูดกับเขาอย่างไม่มียางอายว่า {7:14} "ฉันจำต้องถวายเครื่องสักการบูชา และวันนี้ฉันได้ทำตามคำปฏิญาณแล้ว {7:15} ฉันจึงออกมาหาเธอ เสาะหาหน้าเธอ และฉันพบเธอแล้ว {7:16} ฉันได้ประดับเตียงของฉันด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินิน อียิปต์สีต่างๆ {7:17} ฉันได้ออบที่นอนของฉันด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย {7:18} มาเถอะ ให้เราอำมกับความรักจนรุ่งเช้า ให้เราทำตัวของเราให้ปีติยินดีด้วยความรัก {7:19} เพราะผ้าของฉันไม่อยู่บ้าน เขาไปทางไกล {7:20} เขาเอาเงินไปถุงหนึ่ง พอถึงวันกำหนดไว้เขาจึงจะกลับมา" {7:21} นางหว่านล้อมด้วยวาจาโอโลม นางบังคับเขาด้วยริมฝีปากที่พูดพะเน้าพะนอ {7:22} เขาก็ติดตามนางไปทันทีอย่างวัวตัวผู้ไปสู่การฆ่า หรืออย่างคนเขลาที่ไปรับโทษที่ชื่อ {7:23} จนลูกธนูปักเข้าไปถึงตับ อย่างนกกรน

เข้าไปหาบ่วง เขาหาทราบไม่ว่ามีค่าถึงชีวิต {7:24} ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเราและจงตั้งใจต่อถ้อยคำจากปากของเรา {7:25} อย่าให้ใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่าหลงทางไปในวิถีของนางนั้น {7:26} เพราะนางได้พดเหยื่อลงเสียเป็นอันมาก เออ นางได้ฆ่าชายที่แข็งแรงจำนวนมากเสียแล้ว {7:27} เรือนของนางเป็นทางไปสู่รกลกลงไปถึงห้วงแห่งความตาย

{8:1} ปัญญาได้ร้องเรียกหรือ ความเข้าใจมิได้เปล่งเสียงของเธอหรือ {8:2} ณ ที่สูงที่ข้างทาง ที่กลางถนน เธอก็ยืนอยู่ {8:3} ข้างประตู หน้าเมือง ที่ทางเข้าमुख เธอก็ร้องเสียงดังว่า {8:4} "โอ บรรดาผู้ชายเอ๋ย เราเรียกเจ้า และเสียงเรียกของเราไปถึงบุตรชายของมนุษย์ {8:5} โอ คนเขลา จงเข้าใจสติปัญญา คนโง่ทั้งหลาย จงมีใจที่เข้าใจ {8:6} ฟังซี เพราะเราจะพูดถึงสิ่งยอดเยี่ยม เพราะสิ่งที่ชอบจะมาจากริมฝีปากของเรา {8:7} เพราะปากของเราจะกล่าวความจริง ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อริมฝีปากของเรา {8:8} บรรดาคำปากของเรานั้นชอบธรรม ในนั้นไม่มีคำบิดหรือคำคด {8:9} คำเหล่านั้นสำหรับผู้ที่ได้เข้าใจก็ตรงหมด สำหรับผู้พบความรู้ก็ถูกต้อง {8:10} จงรับคำสั่งสอนของเราแทนเงิน และความรู้แทนทองคำอย่างดี {8:11} เพราะปัญญาดีกว่าทับทิม และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้ {8:12} เราคือปัญญา อยู่ในความหยั่งรู้ และเราพบความรู้แห่งความเฉลียวฉลาด {8:13} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย เราเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับปากตลบตะแลง {8:14} เรามีคำหาหรือและสติปัญญา เรามีความเข้าใจ เรามีกำลัง {8:15} โดยเรานี้แหละกษัตริย์จึงปกครอง และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม {8:16} โดยเรานี้แหละเจ้านายและขุนนางได้ครอบครองคือบรรดาผู้พิพากษาของแผ่นดินโลก {8:17} เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงหาเราอย่างขยันขันแข็งก็พบเรา {8:18} ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา เออ ทั้งทรัพย์สินสถานการที่ทนทานและความชอบธรรม {8:19} ผลของเราดีกว่าทองคำ แม้ทองคำเนื้อดี และผลได้ของเราดีกว่าเงินเนื้อบริสุทธิ์ {8:20} เรานำในทางแห่งความชอบธรรมในวิถีทั้งหลายของความยุติธรรม {8:21} ประสาททรัพย์สินสถานการแก่บรรดาผู้ที่รักเรา บรรจุกัลสินทรัพย์ทั้งหลายของเขามาให้เต็ม {8:22} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้าของเราในเมื่อพระองค์ทรงเริ่มงานของพระองค์ ก่อนบรรดาพระราชกิจโบราณของพระองค์ {8:23} เราได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่

ดึกดำบรรพ์มาแล้ว ตั้งแต่แรก ก่อนปฐมกาลของแผ่นดินโลก {8:24} เราถือกำเนิดมาเมื่อก่อนมีมหาสมุทร เมื่อไม่มีน้ำพุที่มีน้ำมากมาย {8:25} ก่อนการเนรมิตสร้างภูเขา ก่อนเนินเขา เราก็ถือกำเนิดมาแล้ว {8:26} ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทั้งไร่นา หรือก่อนผงคลีแรกของพิภพ {8:27} เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์เราอยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อพระองค์ทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นมหาสมุทร {8:28} เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าเบื้องบน เมื่อพระองค์ทรงกระทำน้ำพุของน้ำบาดาลให้มันไว้ {8:29} เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงปักผังรากฐานของพิภพ {8:30} เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เหมือนผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดู เราเป็นความปิติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรมปรีดีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ {8:31} เปรมปรีดีในพิภพที่มีคนอาศัยของพระองค์ และปิติยินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {8:32} ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาทางของเราก็ออยู่สุขสงบ {8:33} จงฟังคำสั่งสอน และจงฉลาด และอย่าเพิกเฉยเสีย {8:34} ผู้ใดที่ฟังเราก็คือสุข คือเฝ้าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวัน และคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา {8:35} เพราะผู้ใดที่พบเราก็คือพบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเยโฮวาห์ {8:36} แต่ผู้ที่พลาดขาดเราก็คือกระทำจิตใจตัวเองให้เจ็บ บรรดาผู้ที่เกลียดชังเราก็คือรักความมรณา"

{9:1} ปัญญาได้สร้างเรือนของเธอแล้ว เธอได้ตั้งเสาเจ็ดต้น {9:2} เธอได้ฆ่าสัตว์ของเธอ ได้ประสมน้ำองุ่นของเธอ ได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย {9:3} และได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป ส่งเสียงเรียกจากที่สูงที่สุดในเมืองว่า {9:4} "ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาค้นเข้ามาที่นี่" เธอพูดกับผู้ที่ไร้ความเข้าใจว่า {9:5} "มาเถอะ มารับประทานขนมปังของเรา และดื่มน้ำองุ่นที่เราได้ประสม {9:6} จงทิ้งความเขลาเสีย และดำรงชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเถิด" {9:7} ผู้ที่กล่าวล่าวคนมักเยะเย้ยจะได้รับความอับอาย และผู้ที่ตักเตือนคนชั่วร้ายจะได้รับรอยเบือน {9:8} อย่าตักเตือนคนมักเยะเย้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนปราชญ์ และเขาจะรักเจ้า {9:9} จงให้คำสั่งสอนแก่ปราชญ์ และเขาจะฉลาดยิ่งขึ้น จงสอนคนชอบธรรมและเขาจะเพิ่มการเรียนรู้มากขึ้น {9:10} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และซึ่งรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ {9:11} เนื่องจากเรา วันคืนของเจ้าจะเพิ่มทวีคูณ และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน {9:12} ถ้าเจ้าฉลาด เจ้าก็ฉลาดเพื่อตนเอง แต่ถ้าเจ้าเยาะเย้ย เจ้าก็จะทนแต่ลำพัง

{9:13} หญิงโง่นั้นเสี่ยงเอ็ดอิง นางเชื่อและไม่รู้อะไรเลย {9:14} เพราะนางนั่งที่ประตูเรือนของนาง และ ณ ที่นั่งสูงในเมือง {9:15} พลากร้องเรียกบรรดาผู้ที่ผ่านไป ผู้เดินตรงไปตามทางของเขาว่า {9:16} "ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขานำเข้ามาที่นี่" นางพูดกับเขาผู้ไร้ความเข้าใจว่า {9:17} "น้ำที่ขมขื่นมาหวานดี และขนมที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย" {9:18} แต่เขาไม่ทราบว่าเขาตายอยู่ที่นั่น และแขกของนางก็อยู่ในห้วงลึกของนรก

{10:1} สุภาษิตของซาโลมอน บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้บิดายินดี แต่บุตรชายที่โง่เขลาเป็นความโสโครกเศร้าของมารดาเขา {10:2} คลังทรัพย์ชั่วร้ายไม่เป็นกำไร แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย {10:3} พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงปล่อยให้จิตใจคนชอบธรรมหิว แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งทรัพย์สมบัติของคนชั่วร้าย {10:4} มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ยืนชันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง {10:5} ผู้ที่สำสุมไว้ในฤดูแล้งก็เป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่ผู้หลับใหลในฤดูเกี่ยวก็เป็นบุตรชายที่นำความอับอายมา {10:6} พระพรอยู่บนศีรษะของคนชอบธรรม แต่ความทารุณท่วมปากคนชั่วร้าย {10:7} การระลึกถึงคนชอบธรรมเป็นพระพร แต่ชื่อเสียงของคนชั่วร้ายจะเน่าเสีย {10:8} ผู้ที่มีใจประกอบด้วยปัญญาจะยอมรับบัญญัติ แต่คนที่พูดโง่ๆจะล้มลง {10:9} ผู้ใดที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมก็ดำเนินอย่างมั่นคงดี แต่ผู้ที่ทำทางของตนให้ชั่วก็จะปรากฏแจ้งแก่คนอื่น {10:10} ผู้ที่ขยิบตากก็ก่อความเศร้าโศก แต่คนที่พูดโง่ๆจะล้มลง {10:11} ปากของคนชอบธรรมเป็นบ่อน้ำแห่งชีวิต แต่ความทารุณปกคลุมปากคนชั่วร้าย {10:12} ความเกลียดชังเราให้เกิดความวิวาท แต่ความรักปกปิดบรรดาความผิดบาปเสีย {10:13} ที่ริมฝีปากของผู้ที่มีความเข้าใจจะพบปัญญา แต่ไม่เรียวก็เหมาะสำหรับหลังของผู้ที่ขาดความเข้าใจ {10:14} ปราชญ์ก็สำสุมความรู้ไว้ แต่ปากของคนโง่ นำความพินาศมาใกล้ {10:15} ทรัพย์สดงการของคนมั่งคั่งคือเมืองเข้มแข็งของเขา แต่ความยากจนของคนจนคือความพินาศของเขา {10:16} ผลงานของคนชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่ผลของคนชั่วร้ายนำไปถึงบาป {10:17} เขาผู้รักษาคำสั่งสอนก็อยู่ในวิถีแห่งชีวิต แต่เขาผู้ปฏิเสธคำเตือนสติก็หลงเงินไป {10:18} เขาผู้ปิดบังความเกลียดชังด้วยริมฝีปากมุสา และเขาผู้ออกปากใส่ร้ายเป็น คนโง่ {10:19} การพูดมากก็จะไม่ขาดความผิดบาป แต่เขาผู้ยับยั้งริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่ฉลาด {10:20} ลิ้นของคนชอบธรรมก็เหมือนเงินเนื้อบริสุทธิ์ ความคิดของคนชั่วร้ายมีค่าแต่น้อย {10:21} ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลี้ยงคน

เป็นอันมาก แต่คนโง่ตายเพราะขาดสติปัญญา {10:22} พระพรของพระเยโฮวาห์กระทำให้มั่งคั่ง และพระองค์มิได้แถมความโสโครกเศร้าไว้ด้วย {10:23} คนโง่กระทำความผิดเหมือนการเล่นสนุก แต่คนที่มีความเข้าใจก่อปรตด้วยปัญญา {10:24} สิ่งใดที่คนชั่วร้ายคิดกลัว มันจะมาถึงเขา แต่สิ่งใดที่คนชอบธรรมปรารถนาจะทรงประทานให้ {10:25} ลมหมุนผ่านไปฉับไฉน คนชั่วก็ไม่มีอีกฉับนั้น แต่คนชอบธรรมเป็นรากฐานที่อยู่เป็นนิรันดร์ {10:26} อย่างน้ำส้มกับพิน และควันกับตาเป็นฉับไฉน คนเกียจคร้านกับผู้ที่ใช้เขาก็เป็นฉับนั้น {10:27} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นยืดชีวิตให้ยาวไป แต่ปีเดือนของคนชั่วร้ายนั้นจะสั้นเข้า {10:28} ความหวังของคนชอบธรรมจะบังลงในความยินดี แต่ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายก็จะสูญเปล่า {10:29} มรรคาของพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังแก่ผู้เที่ยงธรรม แต่ผู้กระทำความชั่วช้าจะถูกทำลาย {10:30} ผู้ชอบธรรมจะไม่ถูกจำกัดเลย แต่คนชั่วร้ายจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน {10:31} ปากของคนชอบธรรมนำปัญญาออกมา แต่ลิ้นของคนตลบตะแลงจะถูกตัดออก {10:32} ริมฝีปากของคนชอบธรรมรู้ว่าอะไรเหมาะสม แต่ปากของคนชั่วร้ายรู้ว่าสิ่งใดตลบตะแลง

{11:1} ตรากฎเทียบเท้านั้นเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ลูกตมที่เที่ยงตรงเป็นความปิติยินดีของพระองค์ {11:2} เมื่อความเย่อหยิ่งมาถึง ความอับอายก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคนใจถ่อม {11:3} ความซื่อสัตย์ของคนที่เที่ยงธรรมย่อมนำเขา แต่ความคดโกงของคนละเมียดย่อมทำลายเขา {11:4} ความมั่งคั่งไม่อำนวยกำไรในวันทรงพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความมรณา {11:5} ความชอบธรรมของคนใดที่ไร้น้ำหนักรักษาทางของเขาให้ตรง แต่คนชั่วร้ายจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของเขาเอง {11:6} ความชอบธรรมของคนเที่ยงธรรมย่อมช่วยให้พ้น แต่คนละเมียดจะถูกราคะของเขาจับเป็นเชลย {11:7} เมื่อคนชั่วร้ายตาย ความหวังของเขาจะพินาศ และความมุ่งหวังของคนธรรมก็สูญเปล่า {11:8} คนชอบธรรมรับการช่วยเหลือให้พ้นความลำบาก และคนชั่วร้ายเข้าไปแทนที่ {11:9} คนหน้าซื่อใจคดทำลายเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่คนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้นด้วยอาศัยความรู้ {11:10} เมื่อคนชอบธรรมอยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็เปรมปรีดิ์ และเมื่อคนชั่วร้ายพินาศ ก็มีเสียงโห่ร้อง {11:11} โดยพรของคนเที่ยงธรรม บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่ว่ามันคว่ำลงโดยปากของคนชั่วร้าย {11:12} บุคคลที่ขาดสติปัญญาย่อมเหยียดเพื่อนบ้านของตน แต่คนที่มีความเข้าใจก็ยังนิ่งอยู่ {11:13} บุคคลที่เกี่ยวขุบขิบก็

เผยความลับ แต่บุคคลที่มีใจสัตย์ซื่อย่อมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ได้ {11:14} ที่ไหนที่ไม่มีคำแนะนำ ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษามากย่อมมีความปลอดภัย {11:15} บุคคลผู้รับประกันคนอื่นจะต้องทนทุกข์ แต่คนที่เกลียดการรับประกันย่อมปลอดภัย {11:16} สตรีงามสง่าย่อมได้รับเกียรติ และชายที่มีอำนาจใหญ่โตย่อมมั่งคั่ง {11:17} ชายผู้มีความเอ็นดูย่อมให้ประโยชน์แก่จิตใจตน แต่ชายที่ดูร้ายย่อมทำให้ตัวเองเจ็บปวด {11:18} บุคคลชั่วร้ายได้ทำงานที่หาลอกลง แต่บุคคลที่หว่านความชอบธรรมจะได้บำเหน็จที่แน่นอน {11:19} ความชอบธรรมนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ บุคคลผู้ติดตามความชั่วร้ายจะนำไปสู่ความตายของตนเอง ฉะนั้น {11:20} คนที่มีใจลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คนที่เที่ยงตรงในทางของเขาย่อมเป็นความปิติยินดีของพระองค์ {11:21} ถึงแม้ใครลงมือช่วยก็ตาม ซึ่งคนชั่วร้ายจะไม่มีโทษนั้นหาได้ แต่บรรดาเชื้อสายของคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้น {11:22} สตรีงามที่ปราศจากความเฉลียวฉลาด ก็เหมือนห้วงทองคำที่จมูกหมู {11:23} ความปรารถนาของคนชอบธรรมอยู่ในความดีเท่านั้น ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายอยู่ในความพิโรธ {11:24} บางคนที่ยิ่งแจ่มจางก็ยิ่งทวีขึ้น บางคนที่ยิ่งหวังสิ่งที่ควรแจ่มจางไว้มากยิ่งขัดสน {11:25} บุคคลที่ใจกว้างขวางย่อมได้รับความมั่งคั่ง บุคคลที่รตน้ำ เขาเองจะรับการรตน้ำ {11:26} ประชาชนจะแข่งบุคคลที่กักขัง แต่พระพรจะอยู่บนศีรษะของผู้ที่ขยาย {11:27} บุคคลผู้แสวงหาความดี ก็แสวงหาความพอใจ แต่ความชั่วร้ายมาถึงผู้ที่เสาะหามัน {11:28} บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไรไม่เชียว {11:29} บุคคลผู้ทำให้ครวเรือนของเขาลำบากจะรับลมเป็นมรดก และคนโง่จะเป็นคนใช้ของคนที่มีใจฉลาด {11:30} ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้ชนะวิญญาณก็มีสติปัญญา {11:31} ดูก่อน แม้คนชอบธรรมอาจจะถูกทำโทษในแผ่นดินโลก คนชั่วร้ายและคนบาปจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

{12:1} ผู้ใดที่รักคำสั่งสอนก็รักความรู้ แต่บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโง่ {12:2} คนดีเป็นที่โปรดปรานของพระเยโฮวาห์ แต่คนที่คิดการชั่วร้ายพระองค์จะทรงตำหนิ {12:3} คนจะตั้งอยู่ด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ แต่รากของคนชอบธรรมจะไม่รู้จักเคลื่อนย้าย {12:4} ภรรยาดีเป็นมงกุฎของสามีตน แต่นางผู้นำความอับอายมาก็เหมือนความเปื้อนเน่าในกระดุกสามี {12:5} ความคิดของคนชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่คำหาเรือของคนชั่วร้าย

นั้นหลอกลวง {12:6} ถ้อยคำของคนชั่วร้ายหมอบคอยเอาโลहित แต่ปากของคนเที่ยงธรรมจะช่วยคนให้รอดพ้น {12:7} คนชั่วร้ายคว่ำแล้วและไม่มีอีก แต่เรือนของคนชอบธรรมยังดำรงอยู่ {12:8} คนจะได้คำชมเชยตามสติปัญญาของเขา แต่คนที่ความคิดลบตะแลงจะเป็นที่ดูหมิ่น {12:9} ผู้ที่ถูกสบประมาทและมีคนรับใช้ ก็ดีกว่าคนที่ยกย่องตนเองแต่ขาดอาหาร {12:10} คนชอบธรรมย่อมเห็นแก่ชีวิตสัตว์ของเขา แต่ความกรุณาของคนชั่วร้ายคือความดูร้าย {12:11} บุคคลที่โง่ของตนจะมีอาหารอุดม แต่บุคคลที่ติดตามคนไร้สาระก็ขาดความเข้าใจ {12:12} คนชั่วร้ายปรารถนาตาข่ายของคนเลว แต่รากของคนชอบธรรมย่อมออกผล {12:13} คนชั่วร้ายย่อมติดบ่วงโดยการละเมิดแห่งริมฝีปากของตน แต่คนชอบธรรมจะหนีพ้นจากความลำบาก {12:14} จากผลแห่งปากของตนคนก็ภูมิใจในความดี และผลงานแห่งมือของเขาก็จะกลับมาหาเขา {12:15} ทางของคนโง่นั้นถูกต้องในสายตาของเขาเอง แต่คนที่ยอมฟังคำแนะนำก็ฉลาด {12:16} จะรู้ความโกรธของคนโง่ได้ทันที แต่คนที่หยิ่งยอมปิดบังความอับอาย {12:17} บุคคลผู้พูดความจริงกล่าวความชอบธรรม แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง {12:18} มีบางคนที่ยักพุดพล่อยๆของเขาเหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของปราชญ์นำการรักษามาให้ {12:19} ริมฝีปากที่พูดจริงจะทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ลิ้นที่พุดมุสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว {12:20} ความหลอกลวงอยู่ในใจของบรรดาผู้คิดแผนการชั่วร้าย แต่บรรดาผู้กะแผนงานแห่งสันติภาพมีความชื่นบาน {12:21} ไม่มีความขัดแย้งอยู่กับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายจะเต็มด้วยความร้าย {12:22} ริมฝีปากที่พุดมุสาเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คนทั้งหลายที่ประพฤติอย่างจริงใจเป็นความปิติยินดีของพระองค์ {12:23} คนที่ยังรู้ย่อมเก็บความรู้ไว้ แต่ใจคนโง่ป่าวร้องความโง่เขลา {12:24} มือของคนที่ยืนยันแข็งจะครอบครอง ฝ่ายคนเกียจคร้านจะถูกบังคับให้ทำงานโยธา {12:25} ความกระวนกระวายในใจของมนุษย์ถ่วงเขาลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้เขาชื่นชม {12:26} คนชอบธรรมประเสริฐกว่าเพื่อนบ้านของตน แต่ทางของคนชั่วร้ายชักจูงพวกเขาให้หลง {12:27} คนเกียจคร้านจะไม่ปึงเหยื่อที่เขาล่ามา แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนยืนยันแข็งมีค่า {12:28} ในวิถีของความชอบธรรมมีชีวิต และในทางนั้นไม่มีความมรณา

{13:1} บุตรชายที่ฉลาดฟังคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนมักเยะเย้ยไม่ฟังคำชนาบ {13:2} คนจะกินของดีจากผลปากของตน แต่จิตใจของคนละเมิดจะกินความทารุณ

{13:3} บุคคลที่ระแวงระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา แต่บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็จะมาถึงความพินาศ {13:4} วิญญาณของคนเกียจคร้านยังอยากอยู่ แต่ไม่ได้อะไรเลย ฝ่ายวิญญาณของคนขยันจะอ้วนพี {13:5} คนชอบธรรมเกลียดความเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤตินำรังเกียจและนำอดสู {13:6} ความชอบธรรมระแวงระวังผู้ที่ทางของเขาเที่ยงธรรม แต่ความชั่วร้ายคว่ำคนบาป {13:7} คนที่ว่าตนมั่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลยก็มี คนที่ว่าตนเป็นคนจน แต่มีทรัพย์ศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่ {13:8} ค่าไถ่ชีวิตของคนคือทรัพย์ศฤงคารของเขา แต่คนยากจนไม่พึงคำติเตียน {13:9} สว่างของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดิ์ แต่ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับ {13:10} เพราะความทะนงตัวเท่านั้น การวิวาทจึงเกิดขึ้น แต่ปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำแนะนำ {13:11} ทรัพย์ศฤงคารที่ได้มาโดยโศคลาภจะย่อยยับลง แต่บุคคลที่สำสมโดยการงานจะได้เพิ่มพูนขึ้น {13:12} ความหวังที่ถูกหน่วงไว้ทำให้ใจเจ็บช้า แต่ความปรารถนาที่สำเร็จแล้วเป็นต้นไม้แห่งชีวิต {13:13} บุคคลผู้ดูหมิ่นพระวณะจะถูกทำลาย แต่บุคคลผู้เกรงกลัวพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ {13:14} กฎเกณฑ์ของปราชญ์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อจะออกไปให้พ้นจากบ่วงของความมรณา {13:15} ความเข้าใจที่ดีก็ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนละเมิดก็ยากนัก {13:16} บรรดาคนที่หยิ่งรู้กระทำทุกอย่างด้วยความรู้ แต่คนโง่ก็อดความโง่ของตน {13:17} ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายหลงไปในความร้าย แต่ทูตที่สัตย์ซื่อให้การรักษามาให้ {13:18} ความยากจนและความอดสูมาถึงบุคคลที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน แต่บุคคลที่สนใจคำตักเตือนก็ได้รับเกียรติ {13:19} ความปรารถนาที่สัมฤทธิ์ผลเป็นสิ่งหอมหวานสำหรับจิตวิญญาณ แต่เป็นความสะอิดสะเอียนแก่คนโง่ที่จะละเสียจากความชั่วร้าย {13:20} บุคคลที่เดินกับปราชญ์จะกลายเป็นคนฉลาด แต่เพื่อนฝูงของคนโง่จะถูกทำลาย {13:21} ความชั่วร้ายตามติดคนบาป แต่คนชอบธรรมจะได้รับความดีเป็นบำเหน็จ {13:22} คนดีก็ละมรดกไว้ให้แก่หลานๆ แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนบาปนั้นสำสมไว้ให้คนชอบธรรม {13:23} ดินที่คนยากจนไถไว้ก็เกิดผลอุดม แต่สิ่งของถูกทำลายได้เพราะขาดความยุติธรรม {13:24} บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามติสอนเขาทันเวลา {13:25} คนชอบธรรมรับประทานได้จนพอใจ แต่ท้องของคนชั่วร้ายจะเหี่ยว

{14:1} ผู้หญิงทั้งหลายที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงที่โง่ริ้นลงด้วยมือตนเอง {14:2} บุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่บุคคล

ที่คิดเคียวในทางของเขาก็ดูหมิ่นพระองค์ {14:3} ในปากของคนโง่ไม่มีไม้เรียวแห่งความโอหัง แต่ริมฝีปากของปราชญ์จะสงวนเขาไว้ {14:4} ที่ไหนที่ไม่มีวัวผู้ ที่นั่นรางหญ้าสะอาด แต่พืชผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว {14:5} พยานที่สัตย์ซื่อจะไม่มุสา แต่พยานเท็จจะกล่าวคำมุสา {14:6} คนมักเยาะเย้ยแสวงหาปัญญาเสียเปล่า แต่ความรู้นั้นก็ง่ายแก่คนที่มีความเข้าใจ {14:7} จงไปให้พ้นหน้าคนโง่ เมื่อเจ้าไม่พบริมฝีปากแห่งความรู้ในตัวเขา {14:8} ปัญญาของคนหยิ่งรู้คือการเข้าใจทางของเขา แต่ความโง่ของคนโง่เป็นที่หลอกลวง {14:9} คนโง่เขลาเยาะเย้ยเรื่องความผิดบาป แต่ในท่ามกลางคนชอบธรรมก็มีความโปรดปราน {14:10} จิตใจรู้ความขมขื่นของใจเอง และไม่มีใครอื่นมาเข้าส่วนความขื่นขานของมัน {14:11} เรือนของคนชั่วร้ายจะถูกคว่ำ แต่เต็นท์ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง {14:12} มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา {14:13} แม้ใจของคนที่ไม่ซื่อสัตย์ก็เศร้า และที่สุดของความขื่นขานนั้นคือความโศกสลด {14:14} คนที่มีใจหั่นกลับจะได้ผลจากทางของเขาจนเต็ม และคนดีก็จะได้ผลดีแห่งการกระทำของเขา {14:15} คนเขลาเชื่อถือนางาทุกอย่าง แต่คนหยิ่งรู้มองดูว่าเขากำลังไปทางไหน {14:16} คนมีปัญญาก็เกรงกลัวและหนีเสียจากความชั่วร้าย แต่คนโง่เดือดดาลด้วยความมั่นใจ {14:17} คนโง่โหล่นปล้นประพฤติก่อโศก และคนวางแผนชั่วร้ายเป็นที่เกลียดชัง {14:18} คนเขลาได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนหยิ่งรู้ก็มีความรู้เป็นมรดก {14:19} คนชั่วร้ายกราบคนดี และคนชั่วร้ายกราบอยู่ที่ประตูเมืองของคนชอบธรรม {14:20} คนยากจนนั้นแม้เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย {14:21} บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข {14:22} คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ บรรดาผู้ที่คิดการดีก็จะพบความเมตตาและความจริง {14:23} มีกำไรอยู่ในงานทุกอย่าง การเพียงแต่พูดแห่งริมฝีปากนั้นโง่ไปทางความขาดแคลน {14:24} มงกุฎของปราชญ์คือความมั่งคั่งของตน แต่ความโง่ของคนโง่คือความเขลา {14:25} พยานซื่อตรงจะช่วยชีวิตให้รอด แต่พยานหลอกลวงจะกล่าวคำมุสา {14:26} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ทำให้นอนอย่างมั่นใจมาก ลูกหลานของเขาจะมีที่ลี้ภัย {14:27} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดจะหลีกเลี่ยงจากบ่วงของความมรณาได้ {14:28} ในมวลประชาชนก็มีศักดิ์ศรีของกษัตริย์ แต่ไร้ประชาชนเจ้านายก็ถูกทำลาย {14:29} บุคคลที่โกรธช้ำก็มีความเข้าใจมาก แต่บุคคลที่ไม่โห่เรวก็ยกย่องความโง่

{14:30} ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความอิจฉาริษยากระทำให้กระดุก {14:31} บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจนดูถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา แต่บุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ก็เอ็นดูต่อคนขัดสน {14:32} คนชั่วร้ายก็ถูกไล่ออกตามการกระทำชั่วร้ายของเขา แต่คนชอบธรรมมีความหวังในความมรณาของเขา {14:33} ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แต่สิ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาคนโง่ก็ปรากฏตัว {14:34} ความชอบธรรมเชิดชูประชาชาติหนึ่งๆ แต่บาปเป็นเหตุให้ชนชาติหนึ่งๆ ถูกตำหนิ {14:35} ชำราชการที่เฉลียวฉลาดก็ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกลงบนผู้ที่ประพฤติน่าละอาย

{15:1} คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหันไปเสีย แต่คำกักขฬะเร้าโทสะ {15:2} ลิ่นของปราชญ์ใช้ความรู้อย่างถูกต้อง แต่ปากของคนโง่เทความโง่ออกมา {15:3} พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดูคนชั่วและคนดี {15:4} ลิ่นที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลิ่นตลบตะแลงทำน้ำใจให้แตกสลาย {15:5} คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน แต่ผู้ที่สนใจคำตักเตือนเป็นผู้หยั่งรู้ {15:6} ในเรือนของคนชอบธรรมมีคลังทรัพย์มาก แต่ความลำบากตกอยู่กับรายได้ของคนชั่วร้าย {15:7} ริมฝีปากของปราชญ์กระจายความรู้ แต่ความคิดของคนโง่หาเป็นเช่นนั้นไม่ {15:8} เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรมเป็นความปิติยินดีของพระองค์ {15:9} ทางของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรักผู้ที่ติดตามความชอบธรรม {15:10} ผู้ที่ทอดทิ้งทางดีนับว่าการทำโทษเป็นสิ่งที่หนักใจ บุคคลผู้เกลียดคำเตือนสติจะตายเปล่า {15:11} นรกและแดนพินาศก็ประจักษ์แจ้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์จะแจ้งเฉพาะพระองค์ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด {15:12} คนมักเยาะเย้ยไม่รักคนที่ตักเตือนเขา ทั้งเขาจะไม่ไปหาปราชญ์ {15:13} ใจที่ร่าเริงกระทำให้สีหน้าแจ่มใส แต่โดยความเศร้าในใจดวงจิตก็แหลกสลายไป {15:14} ใจของบุคคลผู้มีความเข้าใจก็แสวงหาความรู้ แต่ปากของคนโง่กินความโง่เป็นอาหาร {15:15} ทุกๆวันของคนที่ถูกขี้ใจก็ร้าย แต่คนที่มีใจร่าเริงมีการเลี้ยงต่อเนื่องกัน {15:16} มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ดีกว่ามีคลังทรัพย์ใหญ่แต่มีความลำบากอยู่ด้วย {15:17} กินผักเป็นอาหารในที่ที่มีความรักก็ดีกว่ากินเนื้อวัวอันพร้อมกับความเกลียดชังอยู่ด้วย {15:18} คนใจร้อนเร้าการวิวาท แต่บุคคลผู้โกรธช้าก็ระงับการชิงดี {15:19} ทางของคนเกียจคร้านเหมือน

ร้าวต้นไม้หนาม แต่วิถีของคนชอบธรรมเป็นทางหลวงราบเสมอ {15:20} บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้บิดายินดี แต่คนโง่ดูหมิ่นมารดาของตน {15:21} ความโง่เป็นความขึ้นบานแก่บุคคลผู้ไม่มีสติปัญญา แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในความเที่ยงธรรม {15:22} ปราศจากการปรึกษาหารือแผนงานก็ล้มเหลว แต่มีผู้แนะนำมากมาย แผนงานนั้นก็สำเร็จ {15:23} คำตอบจากปากที่เหมาะสมก็เป็นความขึ้นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกกาลเทศะก็ดีจริงๆ {15:24} ทางแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้นไปสู่เบื้องบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากนรกเบื้องล่าง {15:25} พระเยโฮวาห์จะทรงรื้อเรือนของคนเย่อหยิ่ง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่ายคงอยู่ {15:26} ความคิดทั้งหลายของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ถ้อยคำของคนบริสุทธิ์เป็นถ้อยคำที่พอพระทัย {15:27} บุคคลผู้ตะกละหากำไรก็กระทำความลำบากแก่ครัวเรือนของตน แต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่ {15:28} ใจของคนชอบธรรมร่าเริงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเหลวไหลชั่วร้ายออก {15:29} พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของคนชอบธรรม {15:30} สว่างของตาทำให้ใจเปรมปรีดี และข่าวดีกระทำให้กระดุกสดชื่น {15:31} ทุที่ฟังคำตักเตือนที่ให้ชีวิตจะอยู่ท่ามกลางปราชญ์ {15:32} บุคคลผู้เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นจิตใจตนเอง แต่บุคคลผู้ฟังคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ {15:33} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการสอนให้เกิดปัญญา และความลุ่มใจเดินอยู่ข้างหน้าเกียรติ

{16:1} ทั้งแผนงานของจิตใจมนุษย์ และคำตอบของลิ่น มาจากพระเยโฮวาห์ {16:2} ทางทั้งลิ่นของมนุษย์ก็สะอาดในสายตาของเขาเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงซึ่งจิตใจ {16:3} จงมอบงานของเจ้าไว้กับพระเยโฮวาห์ และแผนงานของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้ {16:4} พระเยโฮวาห์ทรงสร้างทุกสิ่งไว้เพื่อพระองค์เอง แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันชั่วร้าย {16:5} ทุกคนที่มีความเย่อหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ ถึงแม้มีอุปสรรคมือช่วยกัน เขาจะพ้นโทษก็หาไม่ได้ {16:6} ความเมตตาและความจริงได้ลบความชั่วช้า และคนหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายได้โดยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ {16:7} เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแด่พระเยโฮวาห์ แม้ศัตรูของเขานั้นพระองค์ก็ทรงกระทำให้คืนดีกับเขาได้ {16:8} มีแต่น้อยแต่มีความชอบธรรมก็ดีกว่ามีรายไ้มากด้วยอโยติธรรม {16:9} ใจของมนุษย์กะแผนงานทางของเขา แต่พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของเขา {16:10} คำตัดสินอันมาจากพระเจ้าอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของ

กษัตริย์ พระโอรสของพระองค์ไม่ละเมิดในการพิพากษา {16:11} ตราฐและตาซึ่งเที่ยงตรงเป็นของพระเยโฮวาห์ ลูกตมทั้งสิ้นในถุงเป็นพระราชกิจของพระองค์ {16:12} การกระทำความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังต่อกษัตริย์ เพราะว่าบัลลังก์นั้นถูกสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม {16:13} ริมฝีปากที่ชอบธรรมเป็นที่ปิตินดีแก่กษัตริย์ และพระองค์ทรงรักบุคคลผู้พูดสิ่งที่ถูก {16:14} พระพิโรธของกษัตริย์เป็นผู้สื่อสารของความมรณา แต่ปราชญ์จะระงับเสียได้ {16:15} ในความผ่องใสจากสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็มีชีวิต และความโปรดปรานของพระองค์ก็เหมือนเมฆฝนปลายฤดู {16:16} ได้ปัญญาดีกว่าได้ทองคำสักเท่าใด ที่จะไ้ความเข้าใจดีกว่าเลือกเอาเงิน {16:17} ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหันออกจากความชั่วร้าย บุคคลผู้ระแวงระวังทางของตนก็สงวนชีวิตของเขาไว้ {16:18} ความเยอหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่โยโสหน้าหน้าการล้มลง {16:19} ที่จะเป็นคนมีใจถ่อมอยู่กับคนยากจน ก็ดีกว่าแบ่งของที่บริบูรณ์ได้กับคนเยอหยิ่ง {16:20} บุคคลผู้จัดการธุรกิจอย่างเฉลียวฉลาดจะพบของดี และคนที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเป็นสุข {16:21} คนใจฉลาดเรียกว่าเป็นคนมีความพินิจ และความหวานแห่งริมฝีปากเพิ่มความเรียนรู้ {16:22} ความเข้าใจเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้ที่มีความเข้าใจ แต่คำสั่งสอนของคนโง่เป็นความโง่เขลา {16:23} ใจของปราชญ์กระทำใหปากของเขาสุขุม และเพิ่มการเรียนรู้ แก่ริมฝีปากของเขา {16:24} ถ้อยคำแหล่ขึ้นเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่จิตวิญญาณ และเป็นอนามัยแก่กระดู {16:25} มีทางหนึ่งซึ่งคนเรารู้เหมือนนก แต่มันลื่นสุดลงที่ทางของความมรณา {16:26} คนที่ทำงานก็ทำงานเพื่อตนเอง เพราะปากของเขากระตุ้นเขาไป {16:27} คนอธรรมขุดค้นความชั่ว และในริมฝีปากของเขาเหมือนอย่างไฟลุก {16:28} คนตลบตะแลงแพร่การวิวาท และผู้กระชีกก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน {16:29} คนทารุณล่อชวนเพื่อนบ้านของเขา และนำเขาไปในทางที่ไม่ดี {16:30} เขาขยิบตากะแผนงานที่ตลบตะแลง เขาเฝ้าริมฝีปากของเขาในความชั่วร้ายให้เกิดขึ้น {16:31} ศีรษะที่มีผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี ถ้าพบในทางแห่งความชอบธรรม {16:32} บุคคลผู้โกรธชาก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลผู้ปกครองจิตใจของตนเองก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้ {16:33} ฉลากนั้นเขาทอดลงที่ตก แต่การตัดสินมาจากพระเยโฮวาห์ทั้งสิ้น

{17:1} เสบียงกรังน้อยหนึ่งพร้อมกับความสงบ ดีกว่าเรือนที่มีเครื่องสักการบูชาเต็มพร้อมกับการวิวาท {17:2}

ทาสที่เฉลียวฉลาดจะปกครองบุตรชายผู้ประพฤติกวาละอาย และจะได้ส่วนแบ่งมรดกเท่ากับพวกพี่น้อง {17:3} เบามีไว้สำหรับเงิน และเตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ และพระเยโฮวาห์ทรงทดลองใจ {17:4} ผู้กระทำความชั่วฟังริมฝีปากเท็จ และคนมุสาเจ้หูแกล้งเหลวไหล {17:5} บุคคลที่เย้ยหยันคนยากจนก็ถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา บุคคลที่ยินดีเมื่อมีความลำบากยากเย็นจะไม่มีโทษหาได้ {17:6} หลานๆเป็นมงกุฎของคนแก่ และสง่าราศีของบุตรคือบิดาของเขา {17:7} วาจาสะสลายไม่เหมาะแก่คนโง่ ฉันทิ ริมฝีปากที่มุสายังไม่เหมาะแก่เจ้านายฉันทิ {17:8} ของกำนัลก็เป็นเหมือนเพชรพลอยในสายตาของเจ้าของ ไม่ว่ามันจะหันไปทางไหนก็เจริญรุ่งเรืองทางนั้น {17:9} บุคคลผู้ปิดบังการละเมิดก็เสาะหาความรัก แต่คนกล่าวเรื่อนั้นซ้ำซากก็ทำให้เพื่อนสนิทแยกจากกัน {17:10} คำชวนเข้าไปในคนฉลาดลึกกว่าเขี่ยคนโง่สักร้อยที {17:11} คนชั่วร้ายก็แสวงแต่การกบฏ ฉันทิจะมีผู้สื่อสารดูร้ายไปสู่เขา {17:12} ให้คนไปพบแม่หมีที่ถูกถูกขโมยไป ยังดีกว่าไปพบคนโง่ในความโง่ของเขา {17:13} ถ้าคนหนึ่งคนใดทำชั่วตอบแทนความดี ความชั่วจะไม่พรากจากเรือนของคนนั้น {17:14} เมื่อเริ่มต้นวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล ฉันทิจะงเล็กละเลก่อนเกิดการวิวาท {17:15} ผู้ที่ช่วยให้คนชั่วร้ายเป็นฝ่ายถูกและผู้ที่ยับยั้งคนชอบธรรม ทั้งสองก็เป็นที่น่าสอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ {17:16} ทำไมคนโง่จึงมีเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความคิด {17:17} มิตรสหายก็มีความรักอยู่ทุกเวลา และพี่น้องก็เกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก {17:18} คนที่ไม่มีความเข้าใจก็ให้คำปัญญา และเป็นผู้รับประกันต่อหน้าเพื่อนของตน {17:19} บุคคลผู้รักการละเมิดก็รักการวิวาท บุคคลผู้ทำประดูเรือนของเขาให้สูงก็แสวงการทำลาย {17:20} ผู้หนึ่งผู้ใดมีใจตลบตะแลงก็ไม่พบสิ่งที่ดีอันใด และผู้ที่ลื่นวิปลาสก็ตกอยู่ในความยากลำบาก {17:21} บิดาที่มีบุตรโหดก็มีความโศก และบิดาของคนโง่ไม่มีความชื่นบาน {17:22} ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจที่หมดมานะทำให้กระดูกแห้ง {17:23} คนชั่วร้ายรับสินบนจากอกเลื้อเพื่อผันแปรทางแห่งความยุติธรรม {17:24} คนที่มีความเข้าใจมุ่งหน้าของเขาตรงไปสู่ปัญญา แต่ตาของคนโง่อยู่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก {17:25} บุตรชายโง่เป็นที่โศกสลดแก่บิดา และเป็นความขมขื่นแก่สตรีผู้ให้กำเนิด {17:26} ที่จะปรับคนชอบธรรมก็ไม่ดี ที่จะโยยเจ้านายเพราะเหตุความเที่ยงตรงก็ผิด {17:27} บุคคลที่ยับยั้งถ้อยคำของเขาเป็นคนมีความรู้ และบุคคลผู้มีจิตใจเยือกเย็นเป็นคนมีความเข้าใจ {17:28}

ถึงคนโง่หากหนึ่งเสียก็นับว่าเป็นคนฉลาด คนที่หุบริมฝีปากของเขาก็นับว่าเป็นคนมีความเข้าใจ

{18:1} คนที่ปลีกตัวไปจากผู้อื่น จงใจกระทำตามใจตนเอง และคำนึงแต่แห่งสติปัญญาทั้งหลาย {18:2} คนโง่ไม่เพ็ดเพลินในความเข้าใจ แต่เพ็ดเพลินในการแสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น {18:3} เมื่อคนชั่วร้ายมาถึงความหมิ่นประมาทก็มาด้วย และความอดสูมากับความไร้เกียรติ {18:4} คำปากของคนเราเป็นน้ำลึก น้ำพุแห่งปัญญาเหมือนลำธารน้ำเขียว {18:5} ที่จะลำเอียงเข้าข้างคนชั่วร้ายเพื่อจะบังคับคนชอบธรรมเรื่องความยุติธรรมก็ไม่ได้ {18:6} ริมฝีปากของคนโง่เป็นการวิวาทมา และปากของเขาก็เชื้อเชิญการโบาย {18:7} ปากของคนโง่เป็นสิ่งที่ทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาก็เป็นบ่วงดักจิตใจตนเอง {18:8} ถ้อยคำของผู้กระซิบนิทาาก็เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย {18:9} แล้วบุคคลที่หย่อนยานในการทำงานก็เป็นพี่น้องกับคนเจ้าทำลาย {18:10} พระนามของพระเยโฮวาห์เป็นป้อมเข็มแข็ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย {18:11} ทรัพย์ศฤงคารของเศรษฐีเป็นเมืองเข้มแข็งของเขา และเป็นเหมือนกำแพงสูงตามความคิดเห็นของเขา {18:12} ใจของคนโง่จะหลงก่อนถึงการถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจเดินอยู่หน้าเกียรติ {18:13} ถ้าคนหนึ่งคนใดตอบก่อนที่จะเขาได้ยิน ก็เป็นความโง่และความอับอายของเขา {18:14} จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจที่ชอกช้ำใครจะทนได้เล่า {18:15} ใจของคนหยิ่งรู้ย่อมหาความรู้ และหูของปราชญ์แสวงความรู้ {18:16} ของกำนัลของผู้หนึ่งผู้ใดยอมเปิดทางให้ผู้หนึ่งและนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต {18:17} บุคคลผู้แกล้งคิดของตนก่อนก็ดูเหมือนเป็นฝ่ายถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะมาสอบสวนเขา {18:18} การจับฉลากกระทำให้การทะเลาะสิ้นสุด และตัดสินคู่โต้แย้งที่มีกำลัง {18:19} การคืนดีกันกับพี่น้องที่สะกดกันแล้วก็ยากกว่าการชนะเมืองที่เข้มแข็ง และการทะเลาะวิวาทของเขาเหมือนดวลที่ป้อมปราการ {18:20} ท้องจะอึดก็จากผลแห่งปากของเขา เขาจะหน้าใจเพราะผลอันเกิดจากริมฝีปากของตน {18:21} ความตายและความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้น และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน {18:22} บุคคลที่พบภรรยาก็พบของดี และได้ความโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์ {18:23} คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอบเสียงหัวเราะ {18:24} คนที่มีเพื่อนต้องแสวงหาเป็นเพื่อน แต่มีมิตรคนหนึ่งก็ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง

{19:1} คนยากจนผู้ดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา

ดีกว่าคนที่มืริมฝีปากตลบตะแลงและเป็นคนโง่ {19:2} เช่นเดียวกัน การที่จิตใจคนโง่ไม่มีความรู้ก็ไม่ดี และบุคคลที่เร่งเท้าหนักก็มักพลาดผิด {19:3} ความโง่ของคนก็นำความพินาศมาสู่ทางของเขา และใจของเขาเกรี้ยวกราดต่อพระเยโฮวาห์ {19:4} ทรัพย์ศฤงคารเพิ่มเพื่อนเป็นอันมาก แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนของเขาร้างไป {19:5} พยานเท็จจะไม่ได้รับโทษหาмиได้ และบุคคลผู้ปลั่งคำมูสาจะหนีไม่พ้น {19:6} คนเป็นอันมากเอาอกเอาใจของเจ้านาย และทุกคนก็เป็นมิตรกับคนที่ให้ของกำนัล {19:7} บรรดาพี่น้องของคนยากจนก็ยังเกลียดเขา มิตรของเขาจะยิ่งไกลจากเขาสักเท่าใด เขาพยายามพูด แต่ไม่มีใครยอมฟัง {19:8} บุคคลที่ได้ปัญญาที่รักจิตใจตนเอง บุคคลผู้รักษาความเข้าใจไว้จะพบสิ่งที่ดี {19:9} พยานเท็จจะไม่ได้รับโทษหาмиได้ และบุคคลที่ปลั่งคำมูสาจะพินาศ {19:10} ที่คนโง่จะอยู่อย่างสำราญก็ไม่เหมาะสมอยู่แล้ว ที่ทำสะปครองเจ้านายก็ยังไม่เหมาะสมกว่านั้นอีก {19:11} สามัญสำนึกที่ดีกระทำให้คนโกรธซ้ำ และที่มองข้ามการละเมิดไปเสียก็เป็นสงสารศรีแก่เขา {19:12} พระพิโรธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนผักหญ้า {19:13} บุตรชายโง่เขลาเป็นความพินาศของบิดาของเขา และการทะเลาะวิวาทของภรรยาก็เหมือนน้ำฝนย่อยหยดไม่หยุด {19:14} เรือและทรัพย์ศฤงคารเป็นมรดกมาจากบิดา แต่ภรรยาที่หยิ่งรู้ก็มาจากพระเยโฮวาห์ {19:15} ความเกียจคร้านทำให้หลับสนิท และคนที่เกียจจะต้องหิวโหย {19:16} บุคคลที่รักษาพระบัญญัติก็รักษาชีวิตของตน บุคคลที่ดูหมิ่นมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็จะถึงตาย {19:17} บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงยิ้ม และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา {19:18} จงเตือนบุตรชายของตนเมื่อยังมีความหวังอย่าหมดกำลังใจเพราะเหตุการร้องไห้ของเขา {19:19} คนที่โมโหจนเฉียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาให้พ้นแล้ว ก็ต้องช่วยเขาให้พ้นอีก {19:20} จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอนเพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต {19:21} ในใจของมนุษย์มีแผนงานเป็นอันมาก แต่คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์นั้นแหละ จะดำรงอยู่ได้ {19:22} สิ่งที่น่าปรารถนาในตัวของมนุษย์คือความเมตตา และคนยากจนยังดีกว่าคนมูสา {19:23} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และบุคคลผู้ได้รับแล้วก็หยุดด้วยความพอใจ เขาจะไม่มี ความชั่วร้ายใดๆมาเยี่ยมกรายเขา {19:24} คนเกียจคร้านฝังมือของตัวไว้ในอกเสื้อ และจะไม่ยอมเอามาสู่ปากของตนอีก {19:25} จงตีคนที่มักเยาะเย้ย และคนเขลาจะ

เรียนความหยิ่งรู้เอง จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะเข้าใจความรู้ {19:26} บุคคลผู้ทำทารุณแก่บิดาของเขาและขับไล่มารดาของเขาไปเสีย เป็นบุตรชายผู้ก่อให้เกิดความอับอายและการถูกตำหนิ {19:27} บุตรชายของเราเอ๋ย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ทำให้เจ้าหลงไปจากตำแหน่งความรู้ {19:28} พยานที่อธรรมก็เยาะเย้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วร้ายก็กลืนกินแต่ความชั่วช้า {19:29} การปรับโทษมีพร้อมอยู่สำหรับคนมักเยาะเย้ย และการโบยก็สำหรับหลังของคนโง่

{20:1} เหล่าองุ่นให้เกิดการเยาะเย้ย และสุราก็ให้เกิดเป็นพาลเกร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่ใช่คนฉลาด {20:2} ความเกรงกลัวกษัตริย์ก็เหมือนเสียงสิงโตคำราม ผู้ใดยำเยบพระองค์ให้กลัวก็ทำผิดต่อชีวิตของตนเอง {20:3} ที่จะรักษาตนให้พ้นการวิวาทก็เป็นเกียรติ แต่คนโง่ทุกคนจะเข้ายุ่งกับธุระของคนอื่น {20:4} คนเกียจคร้านไม่ไถนาในหน้าหนาว เขาจึงจะแสวงหาเมื่อถึงฤดูเกี่ยว แต่ไม่พบอะไรเลย {20:5} คำปรึกษาในใจของคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะสามารถโผมันออกมาได้ {20:6} คนเป็นอันมากป่าวร้องความดีของเขาเอง แต่ใครจะหาคนสัตย์ชื่อพบเล่า {20:7} คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามเขามาย่อมได้รับพร {20:8} กษัตริย์ผู้ประทับบนบัลลังก์พิพากษาย่อมฝึกความชั่วทั้งหลายออกด้วยพระเนตรของพระองค์ {20:9} ผู้ใดจะกล่าวได้ว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์พ้นบาปของข้าพเจ้าแล้ว" {20:10} ลูกตม้น้อยและเครื่องตวงคดโกง ทั้งสองสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พอๆกัน {20:11} แม้เด็กก็แสดงตัวโดยการประพฤติของเขาว่า สิ่งที่เขากระทำจะบริสุทธิ์ และถูกต้องหรือไม่ {20:12} นูที่ฟังได้และตาที่มองเห็น พระเยโฮวาห์ทรงสร้างมันทั้งสอง {20:13} อย่ารักการหลับไหล เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลืมนตาของเจ้า และเจ้าจะได้กินอาหารอิ่ม {20:14} ผู้ซึ่งพูดว่า "เลว เลว" แต่เมื่อเขาไปแล้ว เขาจึงอวด {20:15} มีทองคำและมีทับทิมเป็นอันมาก แต่ริมฝีปากที่มีความรู้ก็เป็นเพชรนิลจินดาประเสริฐ {20:16} จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างดาว {20:17} อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงมีรสหวานแก่ผู้ได้มา แต่ภายหลังปากของเขาจะเต็มไปด้วยกรวด {20:18} แผนงานทั้งสิ้นดำรงอยู่ได้ด้วยการปรึกษาหารือ จงทำสงครามด้วยมีการนำที่ฉลาด {20:19} บุคคลที่เที่ยวซุบซิบไปก็เผยความลับให้กระจาย ฉะนั้นอย่าเข้าสังคมกับ

คนที่ยกยอด้วยริมฝีปากของตน {20:20} ถ้าคนหนึ่งคนใดแช่งบิดาหรือมารดาของตน ประทีปของเขาจะดับมิดมิด {20:21} เริ่มแรกอาจได้รับมรดกแบบชิงสุกก่อนห่าม แต่ที่สุดปลายจะไม่เป็นพร {20:22} อย่าพูดว่า "ข้าจะแก้แค้นความชั่ว" แต่จงรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้รอด {20:23} ลูกตม้น้อยและเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ และตราฐเทียบมาก็ไม่ดี {20:24} ย่างเท้าของมนุษย์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้สั่ง แล้วคนจะเข้าใจทางของเขาเองได้อย่างไร {20:25} ที่คนจะกินของบริสุทธิ์และมาสอบถามเมื่อปฎิญาณไปแล้ว ทั้งสองเป็นบ่วงดักตนเอง {20:26} กษัตริย์ที่ฉลาดย่อมฝึกคนชั่วร้าย แล้วทรงขับกษัตริย์ทับเขา {20:27} จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปของพระเยโฮวาห์ ส่องดูส่วนลึกที่สุดของเขาทั้งสิ้น {20:28} ความเมตตาและความจริงสงวนกษัตริย์ไว้ และความเมตตาก็เชิดชูพระที่นั่งของพระองค์ไว้ {20:29} สง่าราศีของคนหนุ่มคือกำลังของเขา แต่ความงามของคนแก่คือผมหงอกของเขา {20:30} ความฟกช้ำดำเขียวของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย การโบยตีกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอ้าน

{21:1} พระทัยกษัตริย์เป็นเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะหันไปไหนๆตามแต่พระองค์ทรงโปรด {21:2} ทางของคนทุกทางก็ถูกต้องในสายตาของตนเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงพินิจดูจิตใจ {21:3} ที่จะกระทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมก็เป็นทีโปรดปรานแด่พระเยโฮวาห์มากกว่าเครื่องสักการบูชา {21:4} สายตาที่หยิ่งโส ใจเย่อหยิ่งและการไถนาของคนชั่วร้ายเป็นบาป {21:5} แผนงานของคนขยันขันแข็งนำสู่ความอุดมแน่นอน แต่ทุกคนที่เร่งร้อนก็มาสู่ความขัดสนเท่านั้น {21:6} การได้คลังทรัพย์มาด้วยลืนมุสาก็เป็นความอนิจจังที่เคลื่อนไปๆมาๆของคนที่ไม่หาความตาย {21:7} ความทารุณของคนชั่วร้ายจะกวาดเขาไป เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม {21:8} ทางของมนุษย์ตลบตะแลงและมีความผิด แต่ความประพฤติของผู้บริสุทธิ์นั้นถูกต้อง {21:9} อยู่ที่มุมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงที่ทะเลาะ {21:10} วิญญาณของคนชั่วร้ายปรารถนาความชั่ว เพื่อนบ้านของเขาไม่เป็นที่ชอบใจในสายตาของเขา {21:11} เมื่อคนมักเยาะเย้ยถูกลงโทษ คนเขลาก็ฉลาดขึ้น เมื่อปราชญ์ได้รับการสั่งสอน เขาก็ได้ความรู้ {21:12} คนชอบธรรมสังเกตดูเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระเจ้าทรงคว่ำคนชั่วร้ายลงเพราะเหตุความชั่วร้ายของเขา {21:13} บุคคลผู้อดทนไม่ฟังเสียงร้องของ

คนยากจน ตัวเขาเองจะร้อง แต่ไม่มีใครได้ยิน {21:14} ให้ของกำนัลในที่ลับย่อมแปรความโกรธ ให้สินบนในนอกก็แปรการพิโรธร้าย {21:15} เมื่อกระทำการตัดสินก็เป็น การขึ้นบานแก่คนชอบธรรม แต่คนกระทำความชั่วช้าจะได้รับ ความพินาศ {21:16} ผู้ใดที่หันเหไปจากทางแห่งความ เข้าใจ จะพักอยู่ในที่ประชุมของคนตาย {21:17} บุคคลที่รัก ความเพลิดเพลินจะเป็นคนยากจน บุคคลที่รักเหล้าองุ่นและ น้ำมันจะไม่มั่งคั่ง {21:18} คนชั่วร้ายเป็นค่าไถ่สำหรับคน ชอบธรรม และคนละเมิดสำหรับคนเที่ยงธรรม {21:19} อยู่ในแผ่นดินทุรกันดารดีกว่าอยู่กับผู้หญิงที่ขี้ทะเลาะและ จู้จี้ขี้น {21:20} คลังทรัพย์ประเสริฐและน้ำมันมีอยู่ในที่ อาศัยของคนฉลาด แต่คนโง่กินมันหมด {21:21} บุคคลผู้ ตามติดความชอบธรรมและความเอ็นดู จะพบชีวิตและความ ชอบธรรมกับเกียรติยศ {21:22} ปราชญ์ป็นเข้าไปในเมือง ของคนที่มีกำลัง และพึงทลายที่กำบังเข้มแข็งที่เขาไว้วางใจ {21:23} บุคคลที่รักษาปากและลิ้นของตนก็รักษาจิตใจ เขาเองให้พ้นความลำบาก {21:24} "คนเย่อหยิ่งและคน มักเยาะเย้ย" เป็นชื่อของคนที่ประพุดตัวด้วยความโกรธ เย่อหยิ่งยโส {21:25} ความปรารถนาของคนเกียจคร้าน ฆ่าตัวเขาเอง เพราะมือของเขาปฏิเสธไม่ทำงาน {21:26} เขาโลภอย่างตะกละอยู่วันยังค่ำ แต่คนชอบธรรมให้และไม่ ห่วงเหนี่ยวไว้ {21:27} เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้าย เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน เมื่อเขานำมาด้วยใจที่ชั่วร้ายจะ ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด {21:28} พยานเท็จจะต้องพินาศ แต่ คนที่พูดอย่างซื่อสัตย์นั้นฟังได้ {21:29} คนชั่วร้ายทำให้ หน้าของตนด้านไป แต่คนเที่ยงธรรมพิเคราะห์ดูทางของ ตน {21:30} ปัญญาที่ดี ความเข้าใจที่ดี คำปรึกษาที่ดี จะ เอาชนะพระเยโฮวาห์ไม่ได้ {21:31} มักก็เตรียมไว้พร้อม แล้วสำหรับวันสงคราม แต่ความปลอดภัยเป็นของพระเยโฮ วาห์

{22:1} ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่ง มากมาย และสิ่งที่เป็นที่โปรดปรานก็ยิ่งกว่ามีเงินหรือทอง {22:2} คนมั่งคั่งและยากจนประชุมพร้อมกัน พระเยโฮวาห์ ทรงสร้างเขาทั้งสิ้น {22:3} คนหยิ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อน ตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ {22:4} บำเหน็จของความถ่อมใจและความยำเกรงพระเยโฮวาห์ คือ ความมั่งคั่ง เกียรติและชีวิต {22:5} หนามและบ่วงอยู่ใน ทางของคนตลบตะแลง บุคคลที่ระแวงระวังจิตใจตนเอง จะอยู่ไกลเสียจากสิ่งเหล่านี้ {22:6} จงฝึกเด็กในทางที่เขา ควรจะเดินไป และเมื่อเขาเติบโตแล้ว เขาจะไม่พราวจาก ทางนั้น {22:7} คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และ

คนขอยืมก็เป็นทาสของคนให้ยืม {22:8} บุคคลผู้หว่าน ความชั่วช้าจะเกี่ยวความหายนะ และไม่เกี่ยวแห่งความโกรธ ของเขาจะล้มเหลว {22:9} บุคคลที่มีตาแสดงใจกว้างขวาง ก็จะได้รับพร เพราะเขาแบ่งส่วนอาหารของเขาแก่คนยากจน {22:10} จงจับคนมักเยาะเย้ยออกไปเสีย แล้วการวิวาทจะ หดไป เออ การวิวาทและการดูแคลนจะหยุดลง {22:11} บุคคลที่รักใจบริสุทธิ์ เพราะเหตุริมฝีปากของเขาที่มีกรุณาคุณ กษัตริย์จะได้เป็นมิตรของเขา {22:12} พระเนตรพระเย โฮวาห์เฝ้าอยู่เหนือความรู้ แต่พระองค์ทรงว่าถ้อยคำของ คนละเมิด {22:13} คนเกียจคร้านกล่าวว่า "มีสิ่งใดอยู่ ข้างนอก ข้าจะถูกฆ่าตามถนน" {22:14} ปากของหญิงชั่ว เป็นหลุมลึก บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธจะตกลง ในที่นั่น {22:15} ความโง่ถูกผูกมัดอยู่ในใจของเด็ก แต่ ไม่เรียวที่ตีสอนก็ข่มมันให้ห่างไปจากเขา {22:16} บุคคล ผู้บีบบังคับคนยากจนเพื่อเพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตน และ ผู้ที่เพิ่มให้แก่คนมั่งคั่ง จะมาถึงความขัดสนอย่างแน่นอน {22:17} เหยิงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของปราชญ์ และ เอาใจใส่ความรู้ของเรา {22:18} เพราะถ้าเจ้ารักษาถ้อยคำ และความรู้ที่นั้นไว้ในตัวเจ้า ก็จะเป็นความชื่นใจแก่เจ้า แล้ว ทั้งสองจะมั่นคงในริมฝีปากของเจ้า {22:19} เพื่อความ ไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเยโฮวาห์ เราให้แจ้งประจักษ์ แก่เจ้าในวันนี้แม้แก่ตัวเจ้าเอง {22:20} เราได้เขียนให้เจ้า ถึงสิ่งวิเศษนัก ถึงเรื่องการปรึกษาและความรู้แล้วมิใช่หรือ {22:21} เพื่อเราจะให้เจ้าทราบถึงความแน่นอนของถ้อยคำ แห่งความจริง เพื่อเจ้าจะได้ตอบถ้อยคำแห่งความจริงแก่ ผู้ที่ใช้เจ้าไป {22:22} อย่าปล้นคนยากจน เพราะเขาเป็น คนยากจน หรือบีบบังคับคนทุกข์ใจที่ประตูเมือง {22:23} เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงว่าความแทนเขา และริบชีวิต ของผู้ที่ริบเขา {22:24} อย่าเป็นมิตรกับคนที่มักโกรธ หรือ ไปกับคนขี้โมโห {22:25} เกรงว่าเจ้าจะเรียนรู้ทางของเขา และพัวพันจิตใจเจ้าเข้าในบ่วง {22:26} อย่าเป็นพวกที่เป็น ผู้ค้าประกัน อย่าเป็นพวกผู้เป็นประกันหนี้สิน {22:27} ถ้า เจ้าไม่มีอะไรชำระเขา ทำให้จึงควรให้เขาเอาที่นอนไปจากใต้ ตัวเจ้าเล่า {22:28} อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ซึ่งบรรพบุรุษ ของเจ้าได้ปักไว้ {22:29} เจ้าเห็นคนที่ขยันในงานของเขา หรือ เขาจะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาจะไม่ยืนอยู่ต่อหน้าคน ต่ำต้อย

{23:1} เมื่อเจ้านั่งลงรับประทานกับผู้ครอบครอง บ้านเมือง จงสังเกตให้ดูว่าอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า {23:2} ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ เจ้าจงจ่อมิดไว้ที่คอของเจ้า {23:3} อย่าปรารถนาของโอชะของท่าน เพราะมันเป็นอาหารที่

หลอกลวง {23:4} อย่าทำงานเพื่อมั่งมี จงเลิกพึ่งสติปัญญาของตนเอง {23:5} เจ้าจะพึ่งดาของเจ้าอยู่ที่ของอนิจจัง หรือ เพราะแน่นอนทีเดียวทรัพย์สมบัติมีปีก มันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี {23:6} อย่ากินอาหารของคนที่มีเวรตาอันชั่วร้าย อย่าปรารถนาของโอชะของเขา {23:7} เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เขาพูดกับเจ้าว่า "จงกินและดื่มเถิด" แต่ใจของเขามีได้อยู่กับเจ้า {23:8} เจ้าจะต้องสำรองอาหารซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำแช่มชื่นของเจ้าเสียเปล่าๆ {23:9} อย่าพูดให้คนโง่ได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า {23:10} อย่าโยกย้ายเสาเขตเก่าแก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนกำพร้าพ่อ {23:11} เพราะพระเจ้าผู้ไถ่ของเขาแข็งแรง พระองค์จะว่าคดีของเขาต่อผู้เจ้า {23:12} จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้ {23:13} อย่ายับยั้งการที่สอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย {23:14} เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากรัก {23:15} บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาด ใจของเราเองก็จะยินดี {23:16} เออ วิญญาณของเราจะเปรมปรีดี เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง {23:17} อย่าให้ใจของเจ้าริษยาคนบาป แต่จงยำเกรงพระเยโฮวาห์วันยังค่ำ {23:18} ด้วยว่าเรามีที่สิ้นสุดอย่างแน่นอนทีเดียว และความคาดหวังของเจ้าจะมิได้ถูกตัดออก {23:19} บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟัง และจงฉลาดเถิด และนำใจของเจ้าไปในทางนั้น {23:20} อย่าอยู่ท่ามกลางคนดื่มเหล้าองุ่น หรือท่ามกลางคนตะกละที่กินเนื้อ {23:21} เพราะคนขี้เมาและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความว่างเหวจะเอาผ้าที่ริ้วท่มคนนั้น {23:22} จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่ {23:23} จงซื้อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ {23:24} บิดาของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดีอย่างยิ่ง บุคคลผู้ให้กำเนิดบุตรที่ฉลาดจะยินดีเพราะเขา {23:25} บิดามารดาของเจ้าจะยินดีและผู้ทีคลอดเจ้าก็จะเปรมปรีดี {23:26} บุตรชายของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้เราเถอะ และให้ตาของเจ้าสังเกตดูทางทั้งหลายของเรา {23:27} เพราะหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก และหญิงสัจธรรมเป็นเหมือนบ่อแคบ {23:28} นางหมอบคอยอยู่เหมือนคอยเหยื่อ และเพิ่มคนละเมิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์ {23:29} ใครที่ร้องโอ้ย ใครที่ร้องอูย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีการร้องคราง ใครที่มีบาดแผลปราศจากเหตุ ใครที่มีตาแดง {23:30} คือบรรดาผู้ที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น บรรดาผู้ที่ไม่แสวงหาเหล่าประสม {23:31} อย่ามองดู

เหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ {23:32} ณ ที่สุดมันกัดเหมือนงู และมันจกเอาเหมือนงูพิษ {23:33} ตาของเจ้าจะมองดูหญิงชั่ว และใจของเจ้าจะพุดตลบตะแลง {23:34} เออ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่กลางทะเล อย่างคนที่นอนอยู่บนเสาทางใบ {23:35} เจ้าจะว่า "เขาดีซ้ำ แต่ข้าไม่เจ็บ เขาทุบซ้ำ แต่ข้าไม่รู้สึกรู้สา" ข้าจะตื่นเมื่อไรหนอ ข้าจะแสวงหาการดื่มอีก"

{24:1} อย่าคิดริษยาคนชั่ว หรือปรารถนาอยู่ร่วมกับเขา {24:2} เพราะว่าใจของเขาคิดประกอบการทำลาย และริมฝีปากของเขาพูดการประทุษร้าย {24:3} เรือนนั้นเขาสร้างกันด้วยปัญญา และสถาปนามันไว้ด้วยความเข้าใจ {24:4} โดยความรู้บรรดาห้องก็เต็มไปด้วยความมั่งคั่งล้วน ประเสริฐและผลิตเพลินทั้งสิ้น {24:5} คนฉลาดมีกำลังมาก และคนมีความรู้ก็เพิ่มกำลังขึ้น {24:6} เพราะว่าโดยการนำที่ฉลาด เจ้าก็จะเข้าสงครามได้ และด้วยมีที่ปรึกษา มากก็มีความปลอดภัย {24:7} สำหรับคนโง่นั้นปัญญาสูงเกินไป ที่ประตูเมืองเขาไม่อำปากพูด {24:8} บุคคลผู้กะแผนงานทำความชั่วเขาเรียกกันว่าคนเจ้าเล่ห์ {24:9} การคิดในเรื่องที่โง่เขลาเป็นบาป และคนมักเยาะเย้ยเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่มนุษย์ {24:10} ถ้าเจ้าท้อใจในวันแห่งความชั่วร้าย กำลังของเจ้าก็น้อย {24:11} ถ้าเจ้าไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณา และไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ติดตะป่ไปเพื่อถูกฆ่าให้รอด {24:12} ถ้าเจ้าจะว่า "ดูเถิด เราไม่รู้เรื่องนี้เลย" พระองค์ผู้ทรงซึ่งใจจะไม่ทรงฟังเสียงเห็น หรือ พระองค์ผู้ทรงเฝ้าวิญญาณอยู่เหนือเจ้าจะไม่ทราบหรือ และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเจ้าจากทุกคนตามการกระทำของเจ้าหรือ {24:13} บุตรชายของเราเอ๋ย จงรับประทานน้ำผึ้งเพราะเป็นของดี และรวงผึ้งซึ่งมีรสหวาน {24:14} การรู้จักปัญญาก็เป็นเช่นนั้นแก่วิญญาณของเจ้า เมื่อเจ้าพบปัญญาจะมีบำเหน็จ และความคาดหวังของเจ้าจะไม่ถูกตัดออก {24:15} โอ คนชั่วร้ายเอ๋ย อย่าหมอบคอยเพื่อต่อสู้กับที่อาศัยของคนชอบธรรม อย่าปล้นเรือนของเขา {24:16} เพราะคนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะตกอยู่ในอาการร้าย {24:17} อย่าเปรมปรีดีเมื่อศัตรูของเจ้าล้ม และอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด {24:18} เกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงหันความกริ้วจากเขาเสีย {24:19} เจ้าอย่ากระวนกระวายเพราะคนชั่ว และอย่ามีใจริษยาคนชั่วร้าย {24:20} เพราะคนชั่วจะไม่มีบำเหน็จ ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับเสีย {24:21} บุตรชายของเราเอ๋ย จงยำเกรงพระเยโฮวาห์และกษัตริย์ อย่าเข้ายุ่งกับคนที่

หันกลับจากพระองค์ทั้งสองนั้น {24:22} เพราะภัยพิบัติจากพระองค์ทั้งสองจะอุบัติขึ้นโดยพลัน และผู้ใดจะทราบถึงความพินาศที่จะมาจากพระองค์ทั้งสอง {24:23} ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของปราชญ์ด้วย การเห็นแก่หน้าคนใดในการตัดสินนั้นไม่ดีเลย {24:24} บุคคลผู้กล่าวแก่คนชั่วร้ายว่า "เจ้าไร้ความผิด" จะถูกชนชาติทั้งหลายแข่งและประชาชาติจะรังเกียจ {24:25} แต่บรรดาผู้ชนาบเขาจะมี ความปิติยินดี และพรอันดีจะมีอยู่กับเขา {24:26} ทุกคนจะจูบริมฝีปากของผู้ให้คำตอบที่ถูก {24:27} จงเตรียมงานของเจ้าที่ภายนอก ทำทุกอย่างของเจ้าให้พร้อมที่ในนา และหลังจากนั้นก็จงสร้างเรือนของเจ้า {24:28} อย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า {24:29} อย่างกล่าวว่า "ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่ข้า ข้าจะทำตอบแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำ" {24:30} เราผ่านไปไรรนาของคนเกียจคร้าน ข้างสวนองุ่นของคนที่ไม่มีความเข้าใจ {24:31} และตูดเกิด มีหนามงอกเต็มไปหมด และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยตำแย และกำแพงหินของมันก็พังลง {24:32} แล้วเราได้เห็นและพิเคราะห์ดู เรามองดูและได้รับคำสั่งสอน {24:33} "หลับ นิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพักนิดหน่อย {24:34} แล้วความยากจนจะมาหาเจ้าอย่างนักท่องเที่ยว ความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ"

{25:1} ต่อไปนี้เป็นสุภาษิตของชาโลมอนด้วยเหมือนกัน ซึ่งคนของเฮเซดียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คัดลอกไว้ {25:2} สง่าราศีของพระเจ้าคือการซ่อนสิ่งต่างๆไว้ แต่ศักดิ์ศรีของกษัตริย์คือการค้นสิ่งต่างๆให้ปรากฏ {25:3} พัสวรรค์สูงฉันใด และแผ่นดินโลกลึกฉันใด พระทัยของกษัตริย์ก็เหลือจะหยั่งรู้ฉันนั้น {25:4} จงไล่ชื่อออกจากเงินเสีย แล้วจะมีวัสดุสำหรับช่างทำขึ้น {25:5} จงไล่คนชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์ และพระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม {25:6} อย่าเอาตัวเจ้าขึ้นมาข้างหน้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ หรือยืนอยู่ในที่ของผู้หลักผู้ใหญ่ {25:7} เพราะที่จะให้เขาว่า "เชิญขึ้นมาที่นี่" ก็ดีกว่าถูกไล่ลงไปที่ต่ำต่อหน้าเจ้านายผู้ซึ่งตาของเจ้าได้เห็นแล้ว {25:8} อย่าด่วนนำเข้ามายังโรงศาล เพราะเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าได้อายแล้ว ในที่สุดเจ้าจะอย่างไร {25:9} จงตกลงเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านของเจ้า และอย่าทำให้เสียความลับของเขา {25:10} เกรงว่าผู้ที่ไต่ยืนจะนำความอายมาสู่เจ้า และชื่อเสียงของเจ้าจะมัวหมองอยู่นาน {25:11} ถ้อยคำที่พูดเหมาะสมๆเหมือนผลแอปเปิ้ลทองคำในภาชนะเงิน {25:12} คนดักเตือน

ที่ฉลาดกับหูที่เชื่อฟังก็เหมือนดั่งมธุทองคำหรืออาภรณ์ทองคำเนื้อดี {25:13} หิมะให้ความเย็นในฤดูเกี่ยวอย่างไร ผู้สื่อสารที่สัตย์ซื่อย่อมทำให้จิตวิญญาณของนายผู้ใช้เขาชุ่มชื้นอย่างนั้น {25:14} คนที่อวดว่าจะให้ของกำนัลแต่ไม่ได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน {25:15} ความพากเพียรจะชักนำผู้ครอบครองได้ และคนที่อ่อนหวานจะทำให้กระดูกหักได้ {25:16} เจ้าได้พบน้ำผึ้งแล้วหรือ จงกินแต่พอดี เกรงว่าเจ้าจะอิมและอาเจียนออกมา {25:17} อย่าให้เท้าของเจ้าอยู่ในเรือนเพื่อนบ้านของเจ้านานๆ เกรงว่าเขาจะเหน็ดเหนื่อยเพราะเจ้า และเกลียดชังเจ้า {25:18} คนใดที่เป็นพยานเท็จกล่าวโทษเพื่อนบ้านของเขา ก็เหมือนกระบองตีก หรือดาบ หรือลูกธนูที่คม {25:19} การวางใจในคนที่ไม่มีชื่อในยามลำบาก ก็เหมือนฝันที่หักเสียหรือแท่งที่หลุดจากข้อต่อ {25:20} บรรดาคนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง ก็เหมือนคนถอดเครื่องแต่งกายออกในวันที่อากาศหนาว และเหมือนเอน้ำส้มมาราดบนดินประสีว {25:21} ถ้าศัตรูของเจ้าหัว จงให้อาหารเขารับประทาน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม {25:22} เพราะเจ้าจะกองถ่านที่ลุกโพลงไว้บนศีรษะของเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงให้บำเหน็จแก่เจ้า {25:23} ลมเหนือโล่ฝนไปเสียฉันใด สีหน้าที่โกรธแค้นก็ไล่คนที่ส่อเสียดไปเสียฉันนั้น {25:24} อยู่ที่มีมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชู้ทะเลาะ {25:25} ชาวติจากเมืองไกล ก็เหมือนน้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหาย {25:26} คนชอบธรรมที่ยอมแพ้แก่คนชั่วร้าย ก็เหมือนน้ำพรมโคลนหรือเหมือนน้ำบ่อที่สกปรก {25:27} ที่จะกินน้ำผึ้งมากก็ไม่ดี ฉะนั้นจึงเป็นการไร้เกียรติเมื่อใครเสาะหาเกียรติสำหรับตนเอง {25:28} คนที่ปราศจากการปกครองจิตใจตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีการป้องกัน

{26:1} เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนโง่เช่นเดียวกับหิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเกี่ยว {26:2} คำสาปแช่งที่ไร้เหตุผลย่อมไม่มาเกาะเช่นเดียวกับนกที่กำลังโผไปมาและนกนางแอ่นที่กำลังบิน {26:3} แสสำหรับม้า บังเหียนสำหรับลา และไม้เรียวสำหรับหลังคนโง่ {26:4} อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าเองจะเป็นเหมือนเขาเข้า {26:5} จงตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเขาจะทำตัวฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง {26:6} บุคคลที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนโง่ก็ตัดเท้าของเขาเองออกและดื่มความเสียหาย {26:7} คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนขาของคนที่พิการที่ไม่เท่ากัน {26:8} บุคคลผู้ให้เกียรติแก่คนโง่ก็เหมือนผู้ที่มัดก้อนหินไว้กับสลึง {26:9}

คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนหนามเข้าอยู่ในมือคนขี้เมา {26:10} พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดได้ทรงให้บำเหน็จแก่ทั้งคนโง่และคนละเมิด {26:11} คนโง่ที่ทำความโง่ซ้ำแล้วซ้ำอีกก็เหมือนสุนัขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา {26:12} ท่านเห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหรือ ยังมีหัวในคนโง่ได้มากกว่าในคนเช่นนั้น {26:13} คนเกียจคร้านพูดว่า "มีสิ่งใดอยู่ตามหนทาง มีสิ่งใดอยู่ตามถนน" {26:14} ประตูด่านไปมาด้วยบานพับของมันนั้นใดคนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเขา {26:15} คนเกียจคร้านฝังมือของเขาไว้ในอกเสื้อ เขาเหน็ดเหนื่อยที่จะนำมือกลับมาที่ปากของตน {26:16} คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองฉลาดกว่าคนเจ็ดคนที่ตอบได้อย่างหลักแหลม {26:17} บุคคลที่กำลังผ่านไปและเข้าอยู่ในการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของเขาเองก็เหมือนคนจับหูสุนัข {26:18} คนบ้าที่โยนดินไฟ ลูกธนูและความตายออกไป {26:19} ก็เหมือนกับคนที่ปล่อยเพื่อนบ้านของเขาและกล่าวว่า "ข้าล้อเล่นเท่านั้นเอง" {26:20} ที่ไหนที่ไม่มีพิษ ไฟก็ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนชอบชิบ การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป {26:21} ถ่านเป็นเชื้อเพลิง และฟืนเป็นเชื้อไฟฉันใดคนที่มักทะเลาะวิวาทก็เป็นเชื้อการวิวาทฉันนั้น {26:22} ถ้อยคำของผู้กระซิบนินทาที่เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย {26:23} ริมฝีปากที่ร้อนรนกับใจที่ชั่วร้ายก็เหมือนขี้เงินอยู่บนภาชนะดิน {26:24} บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สอพลอด้วยริมฝีปากของตน และเก็บความหลอกลวงไว้ในใจ {26:25} เมื่อเขาพูดจาไพเราะน่าฟังอย่าเชื่อเขา เพราะมีสิ่งน่าเกลียดน่าชังเจืออย่างอยู่ในใจของเขา {26:26} ถึงแม้เขาจะปิดความเกลียดชังของเขาไว้ด้วยความหลอกลวง ความชั่วร้ายของเขาจะเผยออกต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมด {26:27} บุคคลที่ขุดหลุมพราง เขาจะตกลงไปเอง ผู้ใดให้ก้อนหินกลิ้งมา มันจะกลับทับเขาเอง {26:28} ลิ่นที่มุสาเกลียดชังผู้ที่มันทำลาย และปากที่ป้อยอกก็ทำความพิณาศ

{27:1} อย่าคุยอวดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะวันหนึ่งจะน่าอะไรมาให้บ้าง {27:2} จงให้คนอื่นยกย่องเจ้า และไม่ใช้ปากของเจ้าเอง ให้คนต่างถิ่นยกย่อง ไม่ใช่ริมฝีปากของเจ้าเอง {27:3} หินก็หนัก และทรายก็มีน้ำหนัก แต่ความกริ้วโกรธของคนโง่ก็หนักยิ่งกว่าทั้งสองอย่างนั้น {27:4} ความพิโรธก็ดูร้าย ความโกรธก็รุนแรง แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริษยาได้ {27:5} ว่ากันต่อหน้าดีกว่ารักกันลับๆ {27:6} บาดแผลที่มีมิตรทำก็สุจริต แต่การจูบของศัตรูนั้นก็หลอกลวง {27:7} บุคคลที่อ้อมแล้ว รวงผึ้งก็นำ

เบือ แต่สำหรับผู้หิว ทุกสิ่งก็ขมก็กลับหวาน {27:8} คนที่เงินไปจากบ้านของตนก็เหมือนนกที่เงินไปจากรังของมัน {27:9} น้ำมันและน้ำหอมกระทำให้ใจยินดี และคำเตือนสติอันอ่อนหวานของเพื่อนก็เป็นทำให้ชื่นใจ {27:10} อย่าทอดทิ้งมิตรของเจ้าเอง และมิตรของบิดาเจ้า และอย่าเข้าไปในเรือนพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าประสบหายนะ เพราะเพื่อนบ้านสักคนที่อยู่ใกล้ดีกว่าพี่น้องคนหนึ่งที่อยู่ห่างไกล {27:11} บุตรชายของเราเอ๋ย จงฉลาดและกระทำให้ใจของเรายินดี เพื่อเราจะตอบบุคคลที่ตำหนิเราได้ {27:12} คนหยิ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ {27:13} จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างดาว {27:14} บุคคลที่ตื่นแต่เช้ามิดไปอวยพรเพื่อนบ้านด้วยเสียงดัง เขากลับจะเห็นว่าเป็นคำสาปแช่ง {27:15} ฝนย่อยหยดไม่หยุดในวันที่ฝนตกฉันใด ผู้หญิงที่ชั่วเลวก็เหมือนกันฉันนั้น {27:16} ผู้ใดที่จะยับยั้งเธอก็เหมือนยับยั้งลมหรือกอบน้ำมันด้วยมือขวา {27:17} เหล็กกลับเหล็กให้แหลมคมได้ คนหนึ่งคนใดก็กลับหน้าตาของเพื่อนให้หลักแหลมขึ้นได้ฉันนั้น {27:18} บุคคลที่ดูแลต้นมะเดื่อจะได้กินผลของมัน และบุคคลที่ระแวงระวังนายของตนจะได้รับเกียรติ {27:19} ในหน้าคนเห็นหน้าคนฉันใด จิตใจของคนก็ส่อคนฉันนั้น {27:20} นรกและแดนพิณาศไม่รู้จักอ้อม ตาของคนเราก็มารู้จักอ้อมเช่นกัน {27:21} เบ้ามีไว้สำหรับเงิน เตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ คำสรรเสริญของคนจะพิสูจน์คน {27:22} ถึงแม้เจ้าจะเอาคนโง่ใส่ครกตำด้วยสากพร้อมกับข้าวสาลี ความโง่เขลาของเขาก็ยังไม่ปรากฏจากเขา {27:23} จงรู้ความทุกข์สุขของฝูงแพะแกะของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ฝูงวัวของเจ้า {27:24} เพราะความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ และมงกุฎทนอยู่ได้ทุกชั่วอายุหรือ {27:25} หญ้าแห้งปรากฏแล้ว และหญ้าอกใหม่ปรากฏขึ้นมา และเขาเก็บผักหญ้าต่างๆ ที่ภูเขาเก็บแล้ว {27:26} ลูกแกะจะให้เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะเป็นค่านา {27:27} และเจ้าจะมีนมแพะเป็นอาหารแก่เจ้าเพียงพอทั้งเป็นอาหารแก่ครัวเรือนของเจ้า และเป็นเครื่องยังชีพสาวใช้ของเจ้า

{28:1} คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็กล้าหาญอย่างสิงโต {28:2} เมื่อแผ่นดินละเมิดก็มีผู้ครอบครองเพิ่มขึ้น แต่ด้วยคนที่มีเมตตาใจและความรู้ เสถียรภาพของแผ่นดินนั้นจะยั่งยืนนาน {28:3} คนยากจนที่บีบบังคับคนยากจนก็เหมือนฝนที่ขัดลงมา แต่ไม่ให้อาหาร {28:4} บรรดาผู้ที่ทอดทิ้งพระราชบัญญัติยอม

ยกย่องคนชั่วร้าย แต่บรรดาผู้ที่รักษาพระราชบัญญัติย่อมคอยต่อสู้อยู่ {28:5} คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์เข้าใจสิ่งสารพัด {28:6} คนยากจนที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็ดีกว่าคนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของตน {28:7} บุคคลที่รักษาพระราชบัญญัติเป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่เพื่อนของคนตะกละนำความอับอายมาถึงบิดาเขา {28:8} บุคคลที่เพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตนด้วยดอกเบี้ยและเงินเพิ่ม พระเจ้าจะทรงเอาทรัพย์นั้นไปจากเขาเพื่อเพิ่มแก่คนที่จะเอ็นดูคนยากจน {28:9} ถ้าผู้ใดหันไปเสียจากการพึ่งพระราชบัญญัติ แม้คำอธิษฐานของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน {28:10} บุคคลผู้ไม่คนชอบธรรมเข้าไปในทางชั่วก็จะตกลงในหลุมของเขาเอง แต่คนเที่ยงธรรมจะมีสิ่งของอย่างดี {28:11} คนมั่งคั่งก็ล้มตามการล่อลวงของเขาเอง แต่คนยากจนที่มีความเข้าใจก็รู้จักเขาอย่างแจ่มแจ้ง {28:12} เมื่อคนชอบธรรมชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองก็มากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วร้ายท้ออาญา คนก็พากันซ่อนตัวเสีย {28:13} บุคคลที่ซ่อนความบาปของตนจะไม่จำเริญ แต่บุคคลที่สารภาพและทิ้งความชั่วเสียจะได้ความกรุณา {28:14} คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอก็เป็นสุข แต่บุคคลที่ทำให้ตนให้กระด้างจะตกในความลำบากยากเย็น {28:15} ผู้ครอบครองที่ชั่วร้ายเหนือคนยากจนก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมีที่กำลังเข้าต่อสู้ {28:16} ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นผู้บิบบั๋งคั้ที่ดูร้าย แต่บุคคลที่เกลียดความโลภย่อมยึดปีเดือนของเขาออกไป {28:17} คนใดที่ทำรุนแรงต่อโลหิตของคนอื่น คนนั้นก็เป็นคนหลบหนีอยู่จนลงไปสู่ปากแดน อย่าให้ใครช่วยเขาเลย {28:18} บุคคลที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมจะได้รับการช่วยให้รอด แต่คนที่มึนเล่ห์กะเท่ห์ในทางทั้งหลายของเขาเองจะล้มลงทันที {28:19} บุคคลที่โลภไรนาของตนจะได้อาหารมากมาย แต่ผู้ที่ติดตามคนไร้ค่าจะยิ่งจนลง {28:20} คนที่สัตย์ซื่อจะได้รับพรมากมาย แต่ผู้ที่รับมั่งคั่งจะไม่มีโทษหาได้ {28:21} ซึ่งจะเห็นแก่หน้าคนใดก็ไม่ดี คนนั้นอาจจะละเมิดเพราะอาหารชิ้นหนึ่งก็เป็นได้ {28:22} คนที่เร่งหาทรัพย์ศฤงคารก็มีหยันตาชั่ว และไม่ทราบว่าการขัดสนจะมาถึงเขา {28:23} บุคคลที่ขนาบคนหนึ่งคนใด ที่หลังเขาจะได้รับความชอบมากกว่าคนที่ป้อยด้วยลิ้นของตัวเอง {28:24} บุคคลที่ขโมยของของบิดาหรือมารดาของตน และกล่าวว่า "อย่างนี้ไม่ละเมิด" เขาก็เป็นเพื่อนของคนทำลาย {28:25} คนใจเย่อหยิ่งทำให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้น {28:26} บุคคลที่วางใจในจิตใจของตัวเองเป็น

คนโง่ แต่บุคคลที่ดำเนินในปัญญาจะได้รับการช่วยให้พ้น {28:27} บุคคลที่ให้แก่คนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่ปิดตาของเขาเสียจากการนี้จะได้รับการสาปแช่งมาก {28:28} เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้น คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาทั้งหลายพินาศไป คนชอบธรรมก็เพิ่มขึ้น

{29:1} บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังทำคอแข็ง ประเดี๋ยวจะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้ {29:2} เมื่อคนชอบธรรมท้ออาญา ประชาชนก็เปรมปรีดี แต่เมื่อคนชั่วร้ายครอบครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ {29:3} บุคคลผู้รักบัญญัติยอมทำให้บิดาของเขาอินดี แต่ผู้ที่คบค้าหญิงแพศยาก็ผลาญทรัพย์สิ่งของของเขา {29:4} กษัตริย์ทรงให้เสถียรภาพแก่แผ่นดินด้วยความยุติธรรม แต่องค์ที่ทรงรับของกำนัลก็ทำให้แผ่นดินย่อยยับ {29:5} คนที่ป้อยเพื่อนบ้านของตนยอมกางเขยไวกัดเท้าของเขา {29:6} คนชั่วติดกับอยู่ในการละเมิดของตน แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปรมปรีดี {29:7} คนชอบธรรมรู้จักสิทธิของคนยากจน แต่คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความรู้อย่างนี้ {29:8} คนมักเยาะเย้ยกระทำบ้านเมืองให้เข้าบ่วง แต่ปราชญ์แปรความโกรธเกรี้ยวไปเสีย {29:9} ถ้าปราชญ์มีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ ไม่ว่าเขาดุเดือดหรือหัวเราะ ก็ไม่มีวันสงบลงได้ {29:10} คนที่กระหายเลือดย่อมเกลียดคนเที่ยงธรรม แต่คนชอบธรรมแสวงหาชีวิตของเขา {29:11} คนโง่ยอมให้ความคิดของเขาพุ่งออกมาเต็มที่ แต่ปราชญ์ยอมยับยั้งความคิดไว้จนภายหลัง {29:12} ถ้าผู้ครอบครองเชื้อเพลิงความเท็จ ข้าราชการของท่านก็พลอยชั่วร้ายทั้งสิ้น {29:13} คนยากจนและคนหลอกลวงมักมาประจัญหน้ากันเสมอ และพระเยโฮวาห์ประทานความสว่างแก่ตาของคนทั้งสอง {29:14} กษัตริย์ที่พิพากษาคนยากจนด้วยความสัตย์ซื่อ พระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาอยู่เป็นนิตย์ {29:15} ไม่เรียวและคำตักเตือนทำให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน {29:16} เมื่อคนชั่วร้ายเพิ่มพูน การละเมิดก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะมองดูความลุ่มจมของเขา {29:17} จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปิตินดีแก่ใจของเจ้า {29:18} ที่ใดๆที่ไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ แต่คนที่รักษาพระราชบัญญัติจะเป็นสุข {29:19} สักแต่ใช้คำพูดเท่านั้นจะฝึกสอนคนใช้ไม่ได้ เพราะถึงแม้เขาเข้าใจ แต่เขาก็จะไม่ตอบสนอง {29:20} เจ้าเห็นคนที่ปากไวหรือ ยังมีหวังในคนโง่มากกว่าเขา {29:21} บุคคลที่ทะนุถนอมคนใช้ของตนตั้งแต่เด็ก ที่สุดจะเห็นว่าเขากลายเป็นบุตรชายของตน {29:22} คนเจ้าโมโหยอมเร้าการวิวาท

และคนที่มักโกรธก็เป็นเหตุให้มีการละเมิดมากขึ้น {29:23} ความเยอหยิ่งของคนนำเขาให้ต่ำลง แต่คนที่มิใจถ่อมจะได้รับเกียรติ {29:24} ผู้เข้าส่วนกับขโมยก็เกลียดชังชีวิตของตน เขาได้ยินคำสาปแช่ง แต่ไม่เปิดเผยอะไรเลย {29:25} การกลัมนุษย์ก็เป็นบ่วงดักไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็จะปลอดภัย {29:26} คนเป็นอันมากแสวงหาความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ทุกคนจะได้รับความยุติธรรมจากพระเยโฮวาห์ {29:27} คนไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม แต่คนที่เที่ยงธรรมในทางของเขากลับเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย

{30:1} ถ้อยคำของอาคุรุ บุตรชายยาเคห์ คือคำพยากรณ์ของเขา ชายคนนั้นพูดกับอิสเเอล กับอิสเเอลและอูคาล ว่า {30:2} แท้จริงข้าก็เขลากว่าคนใด ข้าไม่มีความเข้าใจอย่างมนุษย์ {30:3} ข้าไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้ขององค์ผู้บริสุทธิ์ {30:4} ใครเล่าได้ขึ้นไปยังสวรรค์หรือลงมา ใครเล่าได้รวบรวมลมไว้ในกำมือของท่าน ใครเล่าได้เอาเครื่องแต่งกายห่อหุ้มน้ำไว้ ใครเล่าได้สถาปนาที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ นามของผู้นั้นว่าอะไร และนามบุตรชายของผู้นั้นว่าอะไร ถ้าท่านบอกได้ {30:5} พระวณะทุกคำของพระเจ้านั้นกับบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ {30:6} อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวณะของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงขานาบาเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา {30:7} ข้าพระองค์ขอสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพระองค์ก่อนข้าพระองค์ตาย {30:8} ขอให้ความไร้สาระและความมุสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์ {30:9} เกรงว่าข้าพระองค์จะอิม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า "พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า" หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และออกพระนามพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไร้ค่า {30:10} อย่ากล่าวหาคนใช้ให้นายของเขาฟัง เกรงว่าเขาจะแข่งเจ้า และเจ้าจะต้องมีความผิด {30:11} มีคนชั่วอายุหนึ่งที่แช่งบิดาของตนและไม่อวยพรแก่มารดาของตน {30:12} มีคนชั่วอายุหนึ่งที่บริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ยังไม่ได้รับการชำระล้างให้พ้นจากความโสโครกของตน {30:13} มีคนชั่วอายุหนึ่ง โอตาของเขาสูงจริงหนอ และหนังตาของเขาสูงยิ่ง {30:14} มีคนชั่วอายุหนึ่งที่ฟันของเขาเป็นเหมือนดาบ เขี้ยวของเขาเป็นเหมือนมีด เพื่อจะกลืนกินคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากท่ามกลางมนุษย์ {30:15} ปลิงมีลูกตัวเมียสองตัว มันร้องว่า "ให้ ให้" แต่สิ่งสามสิ่งนี้ไม่

เคยอิม เออ สิ่งไม่เคยพูดว่า "พอแล้ว" {30:16} คือแดนผู้ตาย ครรภ์ของหญิงหมั้น แผ่นดินโลกที่ไม่อมน้ำ และไฟที่ไม่เคยพูดว่า "พอแล้ว" {30:17} นัยน์ตาที่เยาะเย้ยบิดา และลูกไม่ฟังมารดาจะถูกนกกาแห่งหุบเขาจิกออกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย {30:18} มีสามสิ่งที่ประหลาดเหลือสำหรับข้า เออ สิ่งที่ข้าไม่เข้าใจ {30:19} คือท่าที่ของนกอินทรีในฟ้า ท่าที่ของงูบนหิน ท่าที่ของเรือในท้องทะเล และท่าที่ของชายกับหญิงสาว {30:20} นี่เป็นทางของหญิงผู้ล่วงประเวณีคือ นางรับประทาน และนางเช็ดปาก และนางพูดว่า "ฉันไม่ได้ทำผิด" {30:21} แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนอยู่ได้สามสิ่ง เออ มันทนอยู่ได้สิ่งไม่ได้ {30:22} คือทาสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เมื่อกินอิม {30:23} เมื่อหญิงที่น่าเกลียดชังได้สามี และสาวใช้ที่ได้เป็นนายแทนนายหญิงของตน {30:24} มีสิ่งในแผ่นดินโลกที่เล็กเหลือเกิน แต่มีปัญญามากเหลือล้น {30:25} มด เป็นประชากรที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดูแล้ง {30:26} ตัวกระจงผา เป็นประชากรที่ไม่มีการเลี้ยง แต่มันยังสร้างบ้านของมันในซอกหิน {30:27} ตั๊กแตนไม่มีกษัตริย์ แต่มันยังเดินขบวนเป็นแถว {30:28} แมงมุมนั้นเจ้าเอามี้อจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวัง {30:29} มีสามสิ่งที่สง่างามมากในท่าเดิน เออ มีสิ่งที่ย่างเท้าของมันผ่าเผย {30:30} คือสิงโต ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด และไม่ยอมหันหลังกลับเพราะสิ่งใดเลย {30:31} สุนัขล่าเนื้อแพะผู้ และกษัตริย์ผู้ซึ่งไม่มีใครก่อการกบฏ {30:32} ถ้าเจ้าเป็นคนโง่ยกย่องตนเอง หรือคิดแผนการชั่วร้าย จงเอามือปิดปากของเจ้าเสียเถิด {30:33} เพราะเมื่อกวนน่านมก็ได้เนยขึ้น เมื่อบีบจมูกก็ได้โลหิต และเมื่อกวนโทโสก็ได้การวิวาท

บทที่ 21

ปัญญาจารย์ / Ecclesiastes

{1:1} ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม {1:2} ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง {1:3} ที่มนุษย์ทำงานตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์อะไรจากงานทั้งสิ้นที่เขาทำนั้น

{1:4} ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีกชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิรันดร์ {1:5} ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก แล้วรีบไปถึงที่ซึ่งขึ้นมานั้น {1:6} ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียนกลับไปทางเหนือ ลมพัดเวียนไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน {1:7} แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก {1:8} สารพัดเหนื่อยกันหมด คนใดก็พูดไม่ออก นัยน์ตาก็ดูไม่อึมหรือหูก็ฟังไม่เต็ม {1:9} สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์ {1:10} มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาจะพูดได้ว่า "ดูสิ สิ่งนี้ใหม่" สิ่งนั้นมีอยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย {1:11} ไม่มีการจดจำถึงสมัยก่อน และจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆที่จะเกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลัง

{1:12} ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในเยรูซาเล็ม {1:13} และข้าพเจ้าตั้งใจแสและแสวงหาโดยสติปัญญาถึงสิ่งสารพัดที่กระทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์ เป็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น {1:14} ข้าพเจ้าเคยเห็นการทั้งปวงซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด สารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ {1:15} อะไรที่คิดจะทำให้ตรึงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ครบไม่ได้ {1:16} ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้มาถึงฐานะที่สูงส่ง และได้มีสติปัญญามากกว่าใครๆที่เคย

อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้า เออ ใจข้าพเจ้าก็แจ่มชัดในสติปัญญาและความรู้อย่างยิ่ง" {1:17} ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา รู้ความบาบอ และความเขลา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเรื่องนี้ก็เป็นแต่กินลมกินแล้งด้วย {1:18} เพราะในสติปัญญามากมายก็มีความทุกข์ระทมมาก และบุคคลที่เพิ่มความรู็ก็เพิ่มความเศร้าโศก

{2:1} ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า "มาเถอะ มาลองสนุกสนานกันดู เอ้า จงสนุกสนานใจไป" แต่ ดูเถิด เรื่องนี้ก็อนิจจังเช่นกัน {2:2} ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า "บ้างบอจ" และกล่าวถึงความสุขสนานว่า "มีประโยชน์อะไร" {2:3} ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำอย่างไรกายจึงจะฉีกคักด้วยเหล้าองุ่น และใจยังคงแนะนำข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะยึดความเขลาไว้อย่างไร จนข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่า อะไรจะดีสำหรับให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์กระทำภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของเขา

{2:4} ข้าพเจ้ากระทำการใหญ่โต ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลัง และปลูกสวนองุ่นหลายแปลง {2:5} ข้าพเจ้าทำสวนหย่อนใจและสวนผลไม้หลายแห่ง ปลูกต้นไม้มีผลทุกอย่างไว้ในสวนเหล่านั้น {2:6} ข้าพเจ้าสร้างสระน้ำหลายสระสำหรับตัวเอง เพื่อจะใช้น้ำในสระนั้นรดหมูไม้ที่กำลังองกาม {2:7} ข้าพเจ้าซื้อทาสชายหญิงไว้ มีทาสเกิดขึ้นในบ้าน ข้าพเจ้ายังมีฝูงวัวฝูงแพะแกะเป็นสมบัติมากกว่าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้าด้วย {2:8} ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ด้วย และสะสมทรัพย์สมบัติอันควรคู่กับกษัตริย์และควรคู่กับเมืองทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีนักร้องชายหญิงสำหรับตัว และเครื่องดนตรีทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งชอบใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {2:9} ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและเพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคง

อยู่กับข้าพเจ้าด้วย {2:10} สิ่งใดๆที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ปิดบัง ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจจากความสนุกสนานใดๆ เพราะใจข้าพเจ้าพบความเพลิดเพลินในบรรดางานของข้าพเจ้า และนี่เป็นส่วนของข้าพเจ้าจากการทำงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า {2:11} แล้วข้าพเจ้าหันมาดูบรรดาสิ่งที่มือข้าพเจ้ากระทำ และความเหน็ดเหนื่อยที่ข้าพเจ้าทุ่มเทลงไปและ ดูเถิด ทุกอย่างก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์

{2:12} ข้าพเจ้าจึงหันมาพิจารณาเคราะห์สติปัญญา ความบาปและความเขลา เพราะคนที่มาภายหลังกษัตริย์จะทำอะไรได้บ้าง เขาก็กระทำการที่เขากระทำกันมานานแล้วนั้นได้ {2:13} ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญาวิเศษกว่าความเขลา เหมือนความสว่างวิเศษกว่าความมืด {2:14} คนที่มีสติปัญญามีตาอยู่ในสมอง แต่คนเขลาเดินในความมืดถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกันเกิดขึ้นแก่เขาทั้งหมด {2:15} ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า "เหตุการณ์อันใดเกิดแก่คนเขลาฉันใด ก็จะเกิดกับตัวข้าพเจ้านั้นนั่นถ้ากระนั้นแล้วข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายทำไมเล่า" ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เรื่องนี้ก็อนิจจังเหมือนกัน {2:16} เพราะตลอดไปไม่มีใครระลึกถึงคนที่มีสติปัญญามากกว่าคนเขลา ด้วยเห็นว่าในอนาคตก็ลืมกันไปหมดแล้ว แล้วคนที่มีสติปัญญาตายอย่างไร ก็เหมือนคนเขลา {2:17} ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการทำงานที่เขาทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ก่อความสลัดใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ {2:18} เออ ข้าพเจ้าเกลียดการทำงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้องละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า {2:19} แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบครองบรรดาการงานของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำมาและที่ข้าพเจ้าใช้สติปัญญากระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ นี่ก็อนิจจังด้วย {2:20} ข้าพเจ้าจึงกลับอัดอั้นตันใจนึกถึงเรื่องการทำงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำมาภายใต้ดวงอาทิตย์ {2:21} ด้วยว่ามีคนที่ทำงานโดยใช้สติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ แต่แล้วก็ละการนั้นให้เป็นส่วนของคนหนึ่งที่เขาได้ออกแรงทำเพื่อการนั้นไม่ นี่ก็อนิจจังด้วยและเลวร้ายยิ่ง {2:22} เพราะว่าเขาได้ละทิ้งบรรดาการงานและความเคร่งเครียดในใจที่เขาต้องตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์เล่า {2:23} ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของเขามีแต่ความเจ็บปวด และกิจธุระของเขาก่อความสลัดใจ

ถึงกลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่หยุดพักสงบ นี่ก็อนิจจังด้วย {2:24} สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับการให้จิตใจของเขาเย็นดีในผลดีแห่งการงานของเขา นี่แหละข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า {2:25} ด้วยใครจะกินได้ หรือใครจะมีความชื่นบานได้ มากกว่าข้าพเจ้า {2:26} เพราะว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ส่วนคนบาปนั้นพระองค์ประทานความเหนื่อยยากในการรวบรวมและสะสมให้เพิ่มพูน เพื่อว่าเขาจะได้มอบให้แก่ผู้ที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเจ้า นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

{3:1} มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์ {3:2} มีวาระเกิด และวาระตาย มีวาระปลูก และวาระถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง {3:3} มีวาระฆ่า และวาระรักษาให้หาย มีวาระรื้อทำลายลง และวาระก่อสร้างขึ้น {3:4} มีวาระร้องไห้ และวาระหัวเราะ มีวาระไวทุกข์ และวาระเต้นรำ {3:5} มีวาระโยนหินทิ้ง และวาระเก็บรวบรวมหิน มีวาระสวมกอด และวาระจดเว้นการสวมกอด {3:6} มีวาระแสวงหา และวาระทำลาย วาระเก็บรักษาไว้ และวาระโยนทิ้งไป {3:7} มีวาระฉีกขาด และวาระเย็บ วาระนั่งเจ็บ และวาระพูด {3:8} มีวาระรัก และวาระเกลียด วาระสงคราม และวาระสันติ {3:9} คนงานได้กำไรอะไรจากการงานของเขา {3:10} ข้าพเจ้าเห็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น {3:11} พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งงดงามตามฤดูกาลของมัน พระองค์ทรงบรรจุโลกไว้ในจิตใจของมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะมองไม่เห็นวาระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่เดิมจนกาลสุดปลาย {3:12} ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเปรมปรีดีและกระทำการดีตลอดชีวิต {3:13} และว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ ที่จะให้มนุษย์ได้กินดื่มและเพลิดเพลินในผลดีแห่งบรรดาการงานของเขา {3:14} ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าสารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกก็ไม่ได้ หรือจะชักอะไรออกเสียก็ไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อให้คนทั้งหลายมีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์ {3:15} อะไรซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันก็เป็นอยู่นานมาแล้ว อะไรที่จะเป็นมาก็เคยเป็นอยู่นานมาแล้ว และพระเจ้าทรงแสวงหาอะไรที่ล่วงไปนั้น {3:16} ยิ่งกว่านั้นอีก ที่ภายใต้ดวงอาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นว่า ในที่ของความยุติธรรมมีความชั่วร้ายอยู่ด้วย และในที่ของความชอบธรรมมีความชั่วอยู่ด้วย {3:17} ข้าพเจ้า

รำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า "พระเจ้าจะทรงพิพากษาคนชอบธรรมและคนชั่วร้าย เพราะมีกัลกำหนดไว้สำหรับทุกอย่าง และสำหรับการงานทุกอย่าง" {3:18} ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสภาพของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่า "พระเจ้าทรงทดสอบเขาเพื่อจะสำแดงว่าเขาเป็นเพียงสัตว์" {3:19} เพราะว่าเหตุการณ์ของบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับเหตุการณ์ของสัตว์เดียรัจฉานนั้นเหมือนกัน คือเป็นเหตุการณ์อันเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้งสองมีลมหายใจอย่างเดียวกัน และมนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์เดียรัจฉาน เพราะสารพัดก้อนิจจัง {3:20} สารพัดไปยังที่เดียวกัน สารพัดเป็นมาจากผงคลีดิน และสารพัดกลับเป็นผงคลีดินอีก {3:21} ใครรู้ว่าจิตวิญญาณของมนุษย์ไปสู่เบื้องบนหรือเปล่า และวิญญาณของสัตว์เดียรัจฉานลงไปสู่พิภพโลกหรือเปล่า {3:22} เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่มนุษย์จะเปรมปรีดีในการงานของตน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา ใครจะนำเขาให้เห็นว่าอะไรจะเป็นมาภายหลังเขา

{4:1} ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการข่มเหงที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีก และดูเถิด น้ำตาของผู้ที่ถูกข่มเหง ไม่มีคนเล้าโลมเขา ฝ่ายผู้ข่มเหงเขานั้นกุมอำนาจ แต่หาเป็นผู้ใดเล้าโลมเขาไม่ {4:2} เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่องคนตายที่ตายไปแล้วมากกว่าคนเป็นที่ยังเป็นอยู่ {4:3} เออ คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่เห็นการชั่วที่อุบัติขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่าคนทั้งสองจำพวกนั้น {4:4} แล้วข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการงานตรากตรำและบรรดาฝีมือในการงาน เพราะเหตุนี้คนก็ถูกเพื่อนบ้านของตนริษยา นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย {4:5} คนโง่งอมือ และกินเนื้อของตนเอง {4:6} ความสงบสุขกำมือหนึ่งยังดีกว่าการงานตรากตรำสองกำมือและกินลมกินแล้ง {4:7} แล้วข้าพเจ้าเห็นอนิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์อีก {4:8} คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขาทำการงานไม่หยุดหย่อน ตาของเขาไม่เคยอึมความมั่งคั่ง เขาไม่เคยคิดว่า "ข้าตรากตรำทำงานและตัวข้าอดๆ ยากๆ เพื่อผู้ใด" นี่ก็อนิจจังด้วย และเป็นเรื่องเลวร้าย {4:9} สองคนก็ดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองย่อมได้รับผลตอบแทนอย่างดีสำหรับการงานของเขา {4:10} ด้วยว่า ถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งจะได้พยุงเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่วิบัติแก่คนนั้นที่อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง เพราะไม่มีผู้อื่นพยุงยกเขาให้ลุกขึ้น {4:11} อนึ่ง ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน เขาก็อบอุ่น แต่ถ้านอนคนเดียวจะอุ่นอย่างไรได้เล่า {4:12} แม้คนหนึ่งสู้คนเดียวได้ สองคนจะสู้เขาได้แน่

เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้ {4:13} เด็กยากจนและมีสติปัญญาดีกว่ากษัตริย์ชราและโสดเขาผู้รับคำแนะนำอีกไม่ได้แล้ว {4:14} เพราะท่านออกมาจากเรือนจำแล้วขึ้นครองราชสมบัติ ในขณะที่มีคนเกิดในราชอาณาจักรของท่านเองกลายเป็นคนจน {4:15} ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาคนที่มิชีวิตเดินไปเดินมาอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ทั้งเด็กคนที่สองนั้นที่จะขึ้นไปแทนท่าน {4:16} ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่ก่อนนั้นไม่มีที่สิ้นสุด และบรรดาคนที่มาภายหลังก็จะไม่เปรมปรีดีในท่านด้วย แน่อน นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

{5:1} เจ้าจงระวังเท้าของเจ้าเมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ชิดเพื่อจะฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวายสักการบูชา ด้วยว่าเขาไม่รู้วาทนกำลังทำชั่ว {5:2} อย่าให้ใจของเจ้าเร็วและอย่าให้ปากของเจ้าพูดโพล่งๆ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์ และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจงพูดน้อยคำ {5:3} ความฝันจะสำเร็จโดยมีงานมาก และจะรู้จักเสียงคนเขลาได้ เพราะการพูดมาก {5:4} เมื่อเจ้าปฏิญาณไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะทำตามคำปฏิญาณนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์หาชอบพระทัยในคนเขลาไม่ จงทำตามที่เราปฏิญาณไว้เกิด {5:5} ที่เจ้าจะไม่ปฏิญาณก็ยิ่งดีกว่าที่เจ้าปฏิญาณแล้วไม่ทำตาม {5:6} อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้กระทำผิดไป และอย่าพูดต่อหน้าทูตสวรรค์ว่า นี่แหละเป็นความพลั้งเผลอ เหตุไฉนจะให้พระเจ้าทรงพิโรธเพราะเสียงพูดของเจ้า แล้วทรงทำลายการงานแห่งน้ำมือของเจ้าเสียเล่า {5:7} เพราะว่าเมื่อฝันมากและคำพูดมาก ก็มือนิจจังต่างๆ ด้วย แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าเถิด {5:8} ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็ดี เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมถูกเอาไปเสียก็ดี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่องนั้น ด้วยว่ามีเจ้าหน้าที่คอยจับตาเจ้าหน้าที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาดูอยู่เหนือพวกเขาทั้งสิ้น {5:9} ยิ่งกว่านั้นอีกผลประโยชน์แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด กษัตริย์เองก็ได้รับการเลี้ยงดูจากไร่นา {5:10} คนรักเงินย่อมไม่มั่งคั่ง และคนรักสมบัติไม่รู้จักอิ่มกำไร นี่ก็อนิจจังด้วย {5:11} เมื่อของดีเพิ่มพูนขึ้น คนกินก็มีคับคั่งขึ้น คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์จะได้ประโยชน์อะไร นอกจากจะได้ชมเล่นเป็นขวัญตาเท่านั้น {5:12} การหลับของกรรมกรก็มีความสุข ไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือได้กินมาก แต่ความอึดท้องของคนมั่งมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ {5:13} ยังมีสิ่งเลวร้ายอันน่าสลดใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สมบัติที่เจ้าของได้เก็บไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตน

{5:14} และทรัพย์สมบัตินั้นสูญเสียไปด้วยเรื่องทุกข์ยากลำบากอันชั่วร้าย และเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา {5:15} เขาได้คลอดมาจากครรภ์มารดาฉันใด เขาจะกลับไปอย่างเปลือยเปล่าเช่นเดียวกับที่เขามานั้น และเขาจะเอาอะไรซึ่งเป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาติดมือไปไม่ได้เลย {5:16} นี่เป็นสิ่งที่เลวร้ายอันน่าสลดใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างไรเขาก็ต้องไปอย่างนั้น เขาจะได้ประโยชน์อะไรเล่าที่เขาได้ลงแรงเพื่อลมแล้ง {5:17} อนึ่งเขารับประทานอยู่ในความมืดตลอดปีเดือนของเขา เขามีความทุกข์อย่างสาหัสและมีโทโสพร้อมกับความเจ็บไข้ {5:18} ดูเถิด ที่ข้าพเจ้าเห็นดีและสมควร คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในผลดีแห่งบรรดากิจการของตนที่ตนกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตนที่พระเจ้าทรงประทานแก่ตน เพราะการนี้แหละเป็นส่วนของตน {5:19} อนึ่งทุกคนที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งให้ ก็ให้ทรงโปรดให้มีอำนาจรับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยินดีปรีดาในการงานของตนได้ นี่แหละเป็นของประทานจากพระเจ้า {5:20} เขาจะได้ไม่ต้องนึกถึงปีเดือนแห่งชีวิตของตนมาก เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่งที่ให้ใจเขาปิติยินดี

{6:1} มีสิ่งเลวร้ายอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ และสิ่งนั้นหนักแก่มนุษย์ {6:2} คือมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ให้ จนสิ่งใดๆที่เขาปรารถนาสำหรับตัวจิตใจเขาก็มีครบไม่ขาดเลย แต่พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามีอำนาจรับประทานสิ่งนั้นได้ คนนอกบ้านนอกเมืองกลับรับประทานสิ่งนั้น นี่ก็อนิจจัง และเป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง {6:3} แม้ว่ามนุษย์คนใดมีบุตรสักร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี จนปีเดือนของเขาก็มากมาย แต่จิตใจของเขาหาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝังศพของตนด้วย ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแห่งเสียยิ่งดีกว่าคนนั้น {6:4} เพราะเด็กนั้นเกิดมาอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาถูกปิดไว้ในความมืด {6:5} ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่ทันเห็นตะวันหรือยังไม่ทันรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนี้มีสุขสบายยิ่งกว่าผู้ใหญ่ที่เสียอีก {6:6} เออ แม้ว่าเขามีชีวิตอยู่พันปีหรืออีกเท่าตัว แต่ไม่ได้เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปทีเดียวกันหมดดอกหรือ {6:7} บรรดาการงานของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอิ่ม {6:8} ด้วยว่าคนที่มีสติปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเขลาเล่า หรือคนยากจนที่รู้จักดำเนินชีวิตของตนอยู่ต่อหน้าคนที่มิชีวิตก็ได้เปรียบอะไร {6:9} เห็นแล้วกับนัยน์ตาก็คือ

กว่าความปรารถนาที่ตระเวนไป นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย {6:10} สิ่งใดซึ่งมีอยู่เดี๋ยวนี้ เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้วว่ามนุษย์คืออะไร และเขาไม่อาจโต้เถียงกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชกว่าตนได้ {6:11} ยังมีสิ่งของมากที่ยังอนิจจังมาก แล้วจะเป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เล่า {6:12} ใครคนไหนรู้อะไรเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้ คือในระยะเวลาอันสั้นทั้งหลายแห่งชีวิตอันเหลวของคนที่ได้เสียไปจุดดั่งงาเล่า หรือใครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนี้สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นภายหลังตอนที่ภายใต้ดวงอาทิตย์

{7:1} ชื่อเสียงดีกว่าประเสริฐกว่าน้ำมันหอมอย่างวิเศษ และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด {7:2} ไปยังเรือนที่มีการไวทุกข์ก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกัน เพราะนั่นเป็นวาระสุดท้ายของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นใส่ไว้ในใจ {7:3} ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะความเศร้าหมองของใบหน้าทำให้จิตใจดีขึ้นได้ {7:4} จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลาย่อมอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน {7:5} ฟังคำตำหนิของคนที่มีสติปัญญา ยิ่งดีกว่าให้คนฟังเพลงของคนเขลา {7:6} มีเสียงแตกของเรียวหนามอยู่ใต้หม้อฉันใด เสียงหัวเราะของคนเขลาก็ฉันนั้น นี่ก็อนิจจังด้วย {7:7} แท้จริงการบีบบังคับกระทำให้ผู้มีสติปัญญาโง่ไป และสับสนกับกระทำให้ความเข้าใจเสียไป {7:8} เบื้องปลายแห่งสิ่งใดๆก็ดีกว่าเบื้องต้นแห่งสิ่งนั้นๆ มีใจอดกลั้นก็ดีกว่ามีใจหังการ {7:9} อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเร็ว เพราะความโกรธมีประจำอยู่ในทรงอกของคนเขลา {7:10} อย่าว่า "อะไรหนอเป็นเหตุให้กาลก่อนดีกว่ากาลบัดนี้" เพราะที่เจ้าได้ถามนั้นไม่ได้ถามด้วยสติปัญญา {7:11} สติปัญญาประกอบกับมรดกก็เป็นของดี การนั้นเป็นประโยชน์แก่คนที่ได้เห็นดวงตะวัน {7:12} เงินเป็นเครื่องป้องกันฉันใด สติปัญญาก็เป็นเครื่องป้องกันฉันนั้น และผลประโยชน์ของความรู้ คือสติปัญญาอบรมรักษาชีวิตของผู้ที่มีสติปัญญานั้น {7:13} จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งใดๆที่พระองค์ทรงกระทำให้คดอยู่แล้ว ใครจะเหยียดสิ่งนั้นๆให้ตรงได้เล่า {7:14} ในวันแห่งความเจริญก็จงชื่นชมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยากก็จงพิจารณาพิเคราะห์พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่ค้นได้ว่าเมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา {7:15} ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตัว และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว {7:16} อย่าเป็นคนชอบธรรมเกิน

ไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะทำตัวให้พินาศเสียเล่า {7:17} อย่าชั่วมากนัก หรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไมเจ้าจะไปตายเสียก่อนถึงวาระของเจ้าเล่า {7:18} ก็ได้อยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ เออ เจ้าอย่าแบมือปล่อยสิ่งนั้นให้หลุดลอยเสียทีเดียว เพราะว่าผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งที่กล่าวมานี้ {7:19} สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มีอำนาจใหญ่โตลิบคนที่อยู่ในเมือง {7:20} แน่ทีเดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพฤติล้วนแต่ความดี และไม่กระทำความบาปเลย {7:21} อย่าสนใจฟังบรรดาถ้อยคำที่ใครๆกล่าว เกรงว่าเจ้าจะได้ยินทาสของเจ้าแข่งด่าตัวเจ้า {7:22} ด้วยว่าเจ้าก็แจ่มอยู่กับใจของเจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้วว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งด่าคนอื่นเหมือนกัน {7:23} บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ชั้นสูตรดูด้วยใช้สติปัญญาแล้ว ข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าจะได้ปัญญา" แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า {7:24} สิ่งที่อยู่ไกลและลึกลับเหลือเกิน ใครผู้ใดจะค้นออกมาได้ {7:25} ใจข้าพเจ้าหวนกลับมาเรียนรู้และเสาะแสวงหาสติปัญญา และมูลเหตุของสิ่งต่างๆ เพื่อให้รู้ความชั่วร้ายแห่งความเขลา คือความเขลาและความบ้าบอ {7:26} ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่งขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือผู้หญิงที่มีใจเป็นบ่วงแร้วและข่าย มือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใดเป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า คนนั้นจะหนีพ้นนาง แต่คนบาปจะถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป {7:27} ปัญญาจารย์กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้ โดยเอาเรื่องหนึ่งมาประดิษฐ์ติดต่อกับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหามูลเหตุ {7:28} ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลัหาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้พบปะไม่ ในชายพันคนจะพบชายจริงสักคนหนึ่ง แต่จะหาหญิงแท้สักคนหนึ่งในจำนวนพันคนก็หาไม่พบ {7:29} ดูเถิด ข้าพเจ้าพบแต่ความนี้ต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆออกมา

{8:1} ใครผู้ใดจะเหมือนนักปราชญ์ หรือใครเล่าจะอธิบายอะไรก็ได้ สติปัญญาของมนุษย์กระทำไห้ใบหน้าของเขาผ่องใส และใบหน้าของเขาที่แข็งกระด้างก็เปลี่ยนไป {8:2} ข้าพเจ้าแนะนำว่า จงถือรักษาพระบัญชาของกษัตริย์ และที่เกี่ยวข้องกับคำปฏิญาณต่อพระเจ้า {8:3} อย่ารีบออกไปให้พ้นพระพักตร์กษัตริย์ อย่ายืนอยู่ฝ่ายความชั่วร้าย เพราะกษัตริย์ย่อมทรงกระทำอะไรก็ตามชอบพระทัยพระองค์ {8:4} ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์อยู่ที่ไหน อำนาจก็อยู่ที่นั่น และใครผู้ใดจะกราบทูลถามพระองค์ได้ว่า "พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น" {8:5} ผู้ที่รักษา

พระบัญชาจะไม่ประสบความชั่วร้าย และจิตใจของคนที่มีสติปัญญาก็เข้าใจทั้งวาระและคำตัดสิน {8:6} ด้วยว่าไม่ว่าอะไรทั้งนั้นย่อมมีวาระและคำตัดสิน ฉะนั้นความลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระหนักแก่ตัวเขา {8:7} ด้วยเขาไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด {8:8} หากมีมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนือจิตวิญญาณที่จะรังจิตวิญญาณได้ไม่ หรือหากมีอำนาจอันใดเหนือวันตายไม่ การสงครามนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย ความชั่วร้ายย่อมไม่มีการปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้ {8:9} บรรดาการนี้ข้าพเจ้าเห็นหมดแล้ว และข้าพเจ้าสนใจกิจการทุกอย่างที่เขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ มีวาระซึ่งให้คนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่งที่จะมาทำอันตรายเขา {8:10} ข้าพเจ้าได้เห็นเขาฝังคนชั่วร้าย ผู้ซึ่งเคยเข้าออกที่สถานบริสุทธิ์ และมีคนลี้มเขาในเมืองที่คนชั่วร้ายนั่นเอง กระทำสิ่งเช่นนั้น นี่ก็อนิจจังด้วย {8:11} เพราะการตัดสินการกระทำชั่วนั้น เขาไม่ได้ลงโทษโดยเร็ว เหตุฉะนั้นในบุตรทั้งหลายของมนุษย์จึงเจตนามุ่งที่จะกระทำความชั่ว {8:12} แม้ว่าคนบาปทำชั่วตั้งร้อยครั้ง และอายุเขายังยืนอยู่ได้ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้แน่ว่า ความดีจะมีแก่เขาทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า คือที่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์ {8:13} แต่ว่าจะไม่เป็นการดีแก่คนชั่วร้าย อายุของเขาที่เป็นดังเงาจะไม่มียืดยาวออกไปได้ เพราะเขาไม่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้า {8:14} ยังมีอนิจจังอีกอย่างหนึ่งที่กระทำกันบนแผ่นดินโลก คือมีคนชอบธรรมรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชั่วควรรับ และมีคนชั่วรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชอบธรรมควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า นี่ก็อนิจจังด้วย {8:15} แล้วข้าพเจ้าจึงสนับสนุนให้หาความสนุกสนาน ด้วยว่าภายใต้ดวงอาทิตย์ มนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่มกับชื่นชมยินดี ด้วยว่าอาการนี้คลุกคลีไปในการงานของตนตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตน ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ตนภายใต้ดวงอาทิตย์ {8:16} เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะเข้าใจสติปัญญาและทราบธุรกิจที่กระทำกันในโลก (ที่เขาอดหลับอดนอนทำกันตลอดวันตลอดคืน) {8:17} แล้วข้าพเจ้าจึงเห็นบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าว่า มนุษย์จะค้นหาความเข้าใจในพระราชกิจที่บังเกิดอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์หาได้ไม่ เพราะว่าถึงแม้มนุษย์จะออกแรงค้นหาสักปานใดก็ยังจะค้นหาให้พบไม่ได้ เออ ยิ่งกว่านั้นอีก แม้ว่านักปราชญ์คนใดนึกเอาว่าเขาจะเข้าใจแล้ว เขาก็ยังค้นหาไม่พบ

{9:1} ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวเหล่านี้มาคิด ตรวจสอบพิจารณาให้สิ้นว่า คนชอบธรรมและคนมีสติปัญญารวมทั้งกิจการ

ของเขาทั้งหลาย ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จะทรงรักหรือทรงเกลียดก็ตาม มนุษย์หาไม่รู้ ทุกอย่างก็อยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย {9:2} สิ่งสารพัดตกแก่คนทั้งปวงเหมือนกันหมด คือเหตุการณ์อันเดียวกันตกแก่คนชอบธรรมและคนชั่ว ตกแก่คนดี ตกแก่คนสะอาดและคนที่มึนลทิน ตกแก่ผู้ที่ถวายสัตวบูชา และแก่ผู้ที่ไม่ถวายสัตวบูชา ตกแก่คนดีอย่างไรก็ตกแก่คนบาปอย่างนั้น ตกแก่คนปฎิญาณอย่างไรก็ตกแก่คนไม่กล้าปฎิญาณอย่างนั้น {9:3} นี่แหละเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่มีอยู่ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือว่ามีเหตุการณ์อันเดียวกันที่ตกแก่คนทั้งปวง เออ จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่ว และความบาปอยู่ในใจของเขาเมื่อมีชีวิตอยู่และต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย {9:4} ส่วนคนใดที่เข้าร่วมอยู่กับคนทั้งปวงที่มีชีวิต คนนั้นก็มีความหวังใจได้ ด้วยว่าสุนัขที่เป็นอยู่ก็ยังดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว {9:5} เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่ ด้วยว่าใครก็พาคนล้มเขาเสียหมด {9:6} ทั้งความรัก ความชิง และความอิจฉาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาทั้งหลายหามีส่วนร่วมอีกต่อไปไม่ {9:7} ไปเถิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำองุ่นของเจ้าด้วยใจร่าเริง เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว {9:8} จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ และน้ำมันที่ศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาด {9:9} เจ้าจงอยู่กินด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิตอันจริงจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอันจริงจังของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและในการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ {9:10} มือของเจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา {9:11} ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกว่า คนเร็วไม่ชนะในการวิ่งแข่งเสมอไป หรือฝ่ายมีกำลังไม่ชนะสงครามเสมอไป หรือคนฉลาดไม่รับประทานเสมอไป หรือคนมีความเข้าใจไม่ร่ำรวยเสมอไป หรือผู้ที่เชี่ยวชาญไม่ได้รับความโปรดปรานเสมอไป แต่วาระและโอกาสมีมาถึงเขาทุกคน {9:12} เพราะว่ามนุษย์ไม่รู้วาระของตน ปลาติดอยู่ในอวนอันร้ายฉับใด และนกถูกดักติดอยู่ในบ่วงแร้วฉับใด วาระอันร้ายก็มาถึงบุตรทั้งหลายของมนุษย์ เขาก็ถูกวาระอันร้ายนั้นดักจับติดโดยฉับพลันเหมือนกันฉับนั้น {9:13} ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสติปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ เห็น

ว่าเป็นเรื่องใหญ่โตดังต่อไปนี้ {9:14} ยังมีเมืองเล็กๆเมืองหนึ่ง มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคน แล้วมีมหาภคัตริย์มาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง {9:15} แต่ในเมืองนั้นมีชายฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง และชายคนนั้นช่วยเมืองนั้นไว้ให้พ้นด้วยปัญญาของตน แต่หาไม้โครงจตุรารัถถึงชายยากจนคนนั้นไม่ {9:16} แต่ข้าพเจ้าว่า สติปัญญาดีกว่ากำลังวังชา ถึงสติปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูแล และถ้อยคำของเขาไม่มีใครฟังก็ตามที่ {9:17} ถ้อยคำของคนฉลาดได้ยินในที่สงัดมากกว่าสิ่งหนาทของผู้นครบครองในหมู่คนเขลา {9:18} สติปัญญาดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธโศปกรณ์ แต่คนบาปคนเดียวย่อมบั่นรอนความดีเสียเป็นอันมากได้

{10:1} แผลงวันตายย่อมทำให้ขี้ผึ้งของคนปรูญยาบูดเหม็นไป ดังนั้นความโง่เขลาชนิดน้อยก็ทำให้เขาเสียชื่อด้วยในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ {10:2} จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ที่ข้างขวามือของตน แต่จิตใจของคนเขลาย่อมอยู่ที่ข้างมือซ้ายของตัว {10:3} แม้เมื่อคนเขลากำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสำนึก และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา {10:4} ถ้าใจของเจ้านายเกิดโมโหขึ้นต่อท่าน อย่าออกเสียจากที่ของท่าน เพราะว่าอารมณ์เย็นย่อมระงับความผิดใหญ่หลวงไว้ได้ {10:5} มีสิ่งเลวร้ายที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากผู้มีอำนาจ {10:6} คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมั่งคั่งรับตำแหน่งต่ำต้อย {10:7} ข้าพเจ้าเห็นทาสขี้เมา และเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างทาส {10:8} ผู้ใดชุดบ่อไว้ ผู้นั้นจะตกลงในบ่อนั้น ผู้ใดพังรั้วต้นไม้ทะลุเข้าไป งูจะขบกัดผู้นั้น {10:9} ผู้ใดสกัดหิน ผู้นั้นจะเจ็บเพราะหินนั้น ผู้ใดผ่าขอนไม้ ผู้นั้นจะประสบอันตรายเพราะขอนไม้นั้นได้ {10:10} ถ้าขวานทื่อแล้ว และเขาไม่ลับให้คม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่า แต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุความสำเร็จ {10:11} ถ้าขบเสียก่อนที่ทำให้มันเชื่อง หมองูก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้ว {10:12} ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติปัญญาก็มีคุณค่า แต่ริมฝีปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย {10:13} ถ้อยคำจากปากของเขาเป็นความเขลาตั้งแต่เริ่มประกาศ ตอนจบถ้อยคำนั้นก็เป็นการบ้าบออย่างร้าย {10:14} คนเขลาพูดมากซ้ำซาก มนุษย์หาไม่ว่าเหตุอันใดจะบังเกิดขึ้น ใครเล่าจะบอกเขาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาล่วงไป {10:15} การงานของคนเขลาทำให้เขาทุกคนเหน็ดเหนื่อย ด้วยว่าเขาไม่รู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง {10:16} โอ บ้านเมืองเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อภคัตริย์ของเจ้าเป็นเด็ก และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามี

การเลี้ยงกันสนุกสนานแต่เช้า {10:17} โอ บ้านเมืองเอ๋ย ความสำราญจะมีแก่เจ้า เมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง และเจ้านายของเจ้ามีการเลี้ยงตามกาลเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชา มิใช่จะดื่มให้มึนเมา {10:18} เพราะความขี้เกียจ หลังคางจึงหักพังลง และเพราะมือเกียจคร้าน เรือนจึงรั่วแฉะแฉะ {10:19} เขาจัดงานเลี้ยงไว้เพื่อให้คนหัวเราะ และน้ำองุ่นทำให้ชื่นบาน และเงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง {10:20} อย่าแข่งต่อกษัตริย์ เออ แม้แต่คิดแข่ง ต่ำในใจก็อย่าเลย และอย่าแข่งคนมั่งมีที่ในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในอากาศจะคาบเสียงของเจ้าไป หรือตัวที่มีปีกจะเล่าเรื่องนั้น

{11:1} จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้ {11:2} จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนเจ็ดคน เออ ถึงแปดคนก็ให้เถอะ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามันจะเลวร้ายอย่างไรจะบังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดิน {11:3} ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มันก็จะเททั้งหมดลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้หรือทางเหนือ มันล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น {11:4} ผู้ใดเฝ้าสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว {11:5} เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณว่าไปทางไหน และกระดูกมีขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรนั้นใด เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดนั้นนั้น {11:6} เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหัดมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน {11:7} แสงสว่างเป็นที่ชื่นใจ และการที่นัยน์ตาเห็นดวงตะวันก็เป็นที่ชื่นบาน {11:8} แต่ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี และเขาเปรมปรีดีในตลอดปีเดือนเหล่านั้น ก็จงให้เขาระลึกถึงวันมิดมิดว่าจะมีมาก บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้นก็อนิจจัง {11:9} โอ เยวชน จงเปรมปรีดีในปฐมวัยของเจ้า และให้จิตใจของเจ้ากระทำตัวเจ้าให้ร่าเริงในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงดำเนินในทางแห่งใจของเจ้าและตามสายตาของเจ้า แต่จงทราบว่าเป็นเรื่องด้วยกิจการงานทั้งปวงเหล่านี้พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้ามาถึงการพิพากษา {11:10} ฉะนั้นจงตัดความเศร้าหมองเสียจากใจของเจ้า และจงสลัดความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนังของเจ้า เพราะความหนุ่มสาวและวัยฉกรรจ์นั้นเป็นอนิจจัง

บทที่ 22

เพลงซาโลมอน / Song of Solomon

{1:1} บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายซึ่งเป็นของซาโลมอน {1:2} ขอเขาจูบฉันด้วยจูบจากปากของเขา เพราะว่าความรักของเธอดีกว่าน้ำองุ่น {1:3} เพราะน้ำมันเจิมของเธอหอมฟุ้ง นามของเธอจึงหอมเหมือนน้ำมันที่เทออกแล้ว เพราะฉะนั้นพวกหญิงพรหมจารีจึงรักเธอ {1:4} ขอพาฉันไป พวกเราจะวิ่งตามเธอไป กษัตริย์ได้นำฉันไปในห้องโถงของพระองค์ เราจะเต้นโลดและเปรมปรีดีในตัวเธอ เราจะพรรณนาถึงความรักของเธอให้อีกกว่าน้ำองุ่น บรรดาคนที่ยังธรรมรักเธอ {1:5} โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดินฉันผิวดำๆ แต่ว่าดำฯ ดังเต็นท์ของพวกเคดาร์ ดังวิสูตรของซาโลมอน {1:6} อย่ามองค่อนขอติดฉัน เพราะดินฉันผิวคล้ำ เนื่องด้วยแสงแดดแผดเผาฉัน พวกบุตรแห่งมารดาของดิฉันได้ซึ่งโกรธดิฉัน เขาทั้งหลายใช้ดิฉันให้เป็นคนดูแลสวนองุ่น แต่สวนองุ่นของดิฉันเอง ดิฉันไม่ได้ดูแล {1:7} โอ เธอผู้ที่จิตใจฉันรัก ขอบอกดิฉันว่าเธอเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหนในเวลาเที่ยงวัน เธอให้มันนอนพักที่ไหน เพราะเหตุใดเล่าดิฉันจะต้องหันไปตามฝูงสัตว์ของพวกเพื่อนเธอ {1:8} โอ แมงมุมเล็กในท่ามกลางหญิงทั้งหลาย ถ้าเธอไม่รู้จริงเดินไปตามรอยตีนฝูงแพะแกะ แล้วจงเลี้ยงฝูงแพะแกะของเธอไว้ที่ข้างเต็นท์ของเมษบาลเอ็ด {1:9} โอ ที่รักของฉันเอ๋ย ฉันขอเปรียบเธอประหนึ่งอาชาเทียมมรรชาของฟาโรห์ {1:10} แก้มทั้งสองของเธองามด้วยอาภรณ์ประดับเพชรพลอย ลำคอของเธอก็สวยมีสร้อยทองคำ {1:11} พวกฉันจะทำเครื่องประดับทองคำมีลูกบิดเงินประกอบ {1:12} ขณะเมื่อกษัตริย์กำลังประทับที่โต๊ะอยู่น้ำมันแฝกหอมของดิฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้งไป {1:13} ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนหอมดยอบสำหรับดิฉัน ห้อยอยู่ตลอดคืนระหว่างสองถันของดิฉัน {1:14} ที่รักของดิฉันนั้น สำหรับดิฉันเธอเป็นเหมือนช่อดอกเทียนขาว อยู่ในสวนองุ่นเอน

เกติ {1:15} ดูเถิด ที่รักของฉัน ดูช่างสวยงาม ดูเถิด เธอสวยงาม ดวงตาทั้งสองของเธอดั่งนกเขา {1:16} ดูเถิด ที่รักของฉัน เธอเป็นคนสวยงามจริงเจ้าค่ะ เธอเป็นคนน่ารักจริงๆ ที่นอนของเราเขียวสด {1:17} ชื่อเรื่อนของเราทำด้วยไม้สนสีดาร์ และแปของเรานั้นทำด้วยไม้สนสามใบ

{2:1} ดิฉันเหมือนดอกกุหลาบในทุ่งซาโรน เหมือนดอกลิลีในหุบเขา {2:2} ดอกลิลีอยู่ท่ามกลางต้นหนามนั้นอย่างไร ที่รักของฉันก็อยู่เด่นในท่ามกลางสาวอื่นๆอย่างนั้น {2:3} ต้นแอบเปิ้ลขึ้นอยู่กลางต้นไม้อื่นๆอย่างไร ที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มอื่นๆอย่างนั้น ดิฉันได้นั่งอยู่ได้ร่มของเขาด้วยความยินดีเป็นอันมาก และผลของเขาดิฉันได้ลิ้มรสหวาน {2:4} เขาได้พาฉันให้เข้าไปในเรือนสำหรับงานเลี้ยง และธงสำคัญของเขาซึ่งห้อยอยู่เหนือดิฉันนั้นคือความรัก {2:5} จงชูกำลังของดิฉันด้วยขนมองุ่นแห่ง ขอทำให้ดิฉันชื่นใจด้วยผลแอบเปิ้ล เพราะดิฉันป่วยเป็นโรครัก {2:6} มือซ้ายของเขาซ่อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาสอดกอดดิฉันไว้ {2:7} โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจุใจแล้ว {2:8} แน่ะ เสียงที่รักของดิฉัน ดูเถิด เขามาแล้ว กำลังเต้นโลดอยู่บนภูเขา กำลังกระโดดอยู่บนเนินเขา {2:9} ที่รักของดิฉันเป็นดุจดั่งละมั่งหรือดุจดั่งกวางหนุ่ม ดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ที่ข้างหลังกำแพงของเรา เขาจะโงกหน้าต่างเข้ามา เขาสอดมองดูทางตาข่าย {2:10} ที่รักของดิฉันได้เอ่ยปากพูดกับดิฉันว่า "ที่รักของฉันเอ๋ย เธอจงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด {2:11} ด้วยว่า ดูเถิด ฤดูหนาวล่วงไปแล้ว และฝนก็วายแล้ว {2:12} ดอกไม้ต่างๆนานากำลังปรากฏบนพื้นแผ่นดิน เวลาสำหรับวิหคร้องเพลงมาถึงแล้ว

และเสียงคูของนกเขาก็ดำเนินอยู่ในแผ่นดินของเรา {2:13} ต้นมะเดื่อกำลังบ่มผลดิบให้สุก และเถาองุ่นมีดอกบานอยู่ มันส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ที่รักของฉันเอ๋ย จงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด {2:14} โอ แม่นกเขาของฉันเอ๋ย แม่นกเขาตัวที่อยู่ในชอกผาในช่องลับแห่งเขาชั้น ขอให้ฉันได้ชมรูปโฉมของเธอหน่อยเถอะ ขอให้ฉันได้ยินสำเนียงของเธอหน่อย ด้วยว่าน้ำเสียงของเธอก็หวาน และรูปโฉมของเธอก็งามวิไล {2:15} จงจับสุนัขจิ้งจอกมาให้เรา คือสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กที่ทำลายสวนองุ่น เพราะว่าสวนองุ่นของเรากำลังมีดอกช่อแล้ว" {2:16} ที่รักของดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของดิฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเขา เขากำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของเขาท่ามกลางหมู่ดอกกลิลี {2:17} ที่รักของดิฉันจำ จนเวลาเย็น และเงาหมดไปแล้ว ขอเธอเป็นดั่งละมั่งหรือกวางหนุ่มที่เหือกเขาเบเธอร์เถิด

{3:1} ยามราตรีกาลเมื่อดิฉันนอนอยู่ดิฉันมองหาเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่ {3:2} "บัดนี้ดิฉันจะลุกขึ้น แล้วจะเที่ยวไปในเมืองให้ตลอดไป ตามถนนและลานเมือง ดิฉันจะแสวงหาเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่" ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่ {3:3} พวกพลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองนั้นได้พบดิฉัน แล้วดิฉันถามเขาว่า "ท่านเห็นเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ไหม" {3:4} พอดิฉันผ่านพลตระเวนพ้นมาหน่อยเดียว ดิฉันก็พบเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันจับตัวเขากุมไว้แน่น และไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดไปเลย จนดิฉันพาเขาให้เข้ามาในเรือนของมารดาดิฉัน และให้เข้ามาในห้องของผู้ที่ให้ดิฉันได้ปฏิสนธิ {3:5} โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติตามดั่งละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจุใจแล้ว

{3:6} ผู้ใดหนอที่กำลังขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารดูประจวบเสาควัน หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบและกำยาน ทำด้วยบรรดาเครื่องหอมของพ่อค้า {3:7} ดูเถิด เป็นพระวอของซาโลมอน ห้อมล้อมมาด้วยทแกล้วทหารหกลีบคน เป็นทแกล้วทหารคนอิสราเอล {3:8} เขาทั้งหลายถือดาบและเป็นผู้ชำนาญศึก เขาทุกคนเหน็บดาบไว้ที่ต้นขาของตน เพราะเกรงภัยในราตรีกาล {3:9} กษัตริย์ซาโลมอนสร้างพระวอสำหรับพระองค์ ด้วยไม้มาจากเลบานอน {3:10} พระองค์ทรงทำเสาพระวอนั้นด้วยเงิน แท่นประทับทำด้วยทองคำ และยู่กลาดด้วยผ้าสีม่วง ข้างในพระวอนั้นบุไว้ด้วยความรักโดยบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม {3:11} โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงออกไป ไปดูกษัตริย์ซาโลมอนเถิด

ทรงมงกุฎซึ่งพระราชชนนีได้สวมให้ ในวันที่พระองค์ได้ทรงอภิเษกสมรสนั้น ในวันที่เมื่อพระทัยของพระองค์ทรงเบิกบานอยู่

{4:1} ที่รักของฉันเอ๋ย ดูเถิด เธอช่างสวยงาม ดูซี เธอสวยงาม ดวงตาของเธอตั้งนกกเขาอยู่ในผ้าคลุม ผมของเธอดุจฝูงแพะที่เคลื่อนมาตามเนินลาดภูเขาภิเลอาด {4:2} ที่ฟันของเธอตั้งดุจงูและตัวเมียวที่กำลังจะตัดขน เพิ่งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหามิตัวใดเป็นหมันไม่ {4:3} ริมฝีปากของเธอแดงดุจด้วยสีครึ่ง และคำพูดของเธอก็งดงาม ชมับของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซึ่งอยู่ในผ้าคลุม {4:4} ลำคอของเธอดุจป้อมของดาวิดที่ได้ก่อสร้างไว้เพื่อเก็บเครื่องอาวุธ มีดั่งพินหนึ่งแฉวนไว้ ทั้งหมดเป็นโล่ของทแกล้วทหาร {4:5} ถันทั้งสองของเธอเหมือนลูกละมั่งสองตัวซึ่งเป็นละมั่งผ่าแฝดที่กำลังหากินในท่ามกลางหมู่ดอกกลิลี {4:6} จนเวลาเย็นและเงาหมดไปแล้ว ฉันจะไปยังภูเขามดยอบและยังเนินเขากำยาน {4:7} ที่รักของฉันเอ๋ย เธอช่างงามสะพรั่งไปทั้งนั้น ในตัวเธอจะหาตำหนิสักนิดก็ไม่มี {4:8} จงจากเลบานอนไปกับฉันเถิด เจ้าสาวของฉันจำ จงจากเลบานอนไปกับฉันนะ ให้มองลงจากยอดเขามามา จากยอดเขาซีนีร์ และยอดเขาเฮอร์โมน จากถ้ำราชสีห์ จากเขาเลียดดาว {4:9} น้องสาวของฉันจำ น้องได้ปล้นเอาดวงใจของพี่ไปเสียแล้วละ เจ้าสาวของฉันเอ๋ย เจ้าได้ปล้นเอาดวงใจของพี่ไปด้วยการขายตาเพียงแวบเดียวเท่านั้น ด้วยสร้อยคอสายเดียวของเจ้า {4:10} น้องสาวของฉันจ๊ะ เจ้าสาวของฉันจำ ความรักของเธอช่างหวานเสียนี้กระไร ความรักของเธอนั้นช่างหวานกว่าน้ำองุ่น และกลิ่นน้ำมันของเธอช่างหอมกว่าเครื่องเทศทั้งหลาย {4:11} โอ เจ้าสาวของฉันจำ ริมฝีปากของเธอเสมือนน้ำผึ้งกำลังจะหยดย้อย น้ำผึ้งและน้ำมันอยู่ที่ลิ้นของเธอ กลิ่นเสื้อผ้าของเธอหอมดุจกลิ่นมาจากเลบานอน {4:12} เจ้าสาวของฉันเอ๋ย น้องสาวของฉันเปรียบประดุจสวนสวน ดุจอุทยานที่หวงห้ามไว้ และดุน้ำพุที่ถูกประทับตราไว้ {4:13} ผลผลิตของเธอดุจสวนต้นทับทิม อีกทั้งผลไม้อันโอช่าอย่างอื่นๆ อีกทั้งเทียนขาวและแฟกหอม {4:14} ต้นแฟกหอมและต้นฝรั่ง ต้นตะไคร้และอบเชย อีกทั้งบรรดาต้นไม้สำหรับทำกำยานคือต้นมดยอบและต้นกฤษณา อีกทั้งเครื่องหอมชั้นเยี่ยมทั้งสิ้น {4:15} ตัวเธอประดุจดั่งน้ำพุในอุทยาน ประดุจบ่อน้ำแห่งชีวิต และประดุจลำธารไหลจากเลบานอน

{4:16} โอ ลมเหนือเอ๋ย จงตื่นขึ้นเถิด ลมใต้เอ๋ย จงพัดมาเถิด จงพัดโชยสวนของดิฉัน เพื่อของหอมในสวนนั้นจะหอมฟุ้งออกไป ขอให้ที่รักของดิฉันเข้ามาในสวนของเขา

และรับประทานผลไม้อันโอชาเกิด

{5:1} น้องสาวของดิฉันจะ เจ้าสาวของดิฉันจำ ดิฉันเข้ามาในสวนของดิฉันแล้วนะ ดิฉันมาเก็บเอามดยอบของดิฉันพร้อมกับไม้สียัดของดิฉันแล้ว ดิฉันรับประทานรังผึ้งกับน้ำผึ้งของดิฉันแล้ว ดิฉันดื่มน้ำองุ่นกับน้ำนมของดิฉันแล้ว โอ สหายทั้งหลาย จงรับประทานและจงดื่มเถิด โอ ท่านผู้เป็นที่รักเอ๋ย จงดื่มให้อิ่มหนำเถิด

{5:2} ดิฉันหลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ คือมีเสียงเคาะของที่รักของดิฉันพูดว่า "น้องสาวเจ้า ที่รักของดิฉันจำ เปิดประตูให้ฉันซิเจ้า แม่นกเขาของดิฉันจะ แม่นกนางมดจดของดิฉันจำ เพราะศีรษะของดิฉันก็ถูกน้ำค้างขึ้น และเส้นผมของดิฉันก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งราตรีกาล" {5:3} ดิฉันเปลื้องเสื้อของดิฉันออกเสียแล้ว ดิฉันจะสวมกลับเข้าไปอีกอย่างไรได้ ดิฉันล้างเท้าของดิฉันแล้ว ทำไมจะให้เท้าของดิฉันกลับเปื้อนไปอีกเล่า {5:4} ที่รักของดิฉันสอดมือของเขาเข้ามาทางประตู และใจดิฉันก็กระสันถึงเขา {5:5} ดิฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน และมือของดิฉันทำห่มดยอบหดยด และนิ้วของดิฉันทำให้น้ำมดยอบย่อยบนลูกสลักกลอน

{5:6} ดิฉันเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันกลับไปเสียแล้ว เมื่อเขาพูด จิตใจดิฉันมัวตกตะลึง ดิฉันแสวงหาเขา แต่ดิฉันหาเขาไม่พบ ดิฉันร้องเรียกเขา แต่เขามิได้ขานตอบ {5:7} พลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองได้พบดิฉัน เขาติดิฉัน เขาทำให้ดิฉันบาดเจ็บ พลตระเวนรักษากำแพงเมืองฉกชิงเอาผ้าคลุมตัวจากดิฉันไป {5:8} โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้พวกเธอปฏิบัติญาณว่า ถ้าเธอคนใดได้พบที่รักของดิฉัน เธอจะรับปากบอกเขาว่า ดิฉันป่วยเป็นโรครัก {5:9} โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอนั้นวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครๆ คู่รักของเธอนั้นวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครอื่นหรือ เธอจึงได้มาให้พวกฉันปฏิบัติญาณให้เช่นนั้น

{5:10} ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เขาเป็นเอกในท่ามกลางหมื่นคน {5:11} ศีรษะของเขาดั่งทองคำเนื้อดี ผมของเขายกและดำเหมือนนกกา {5:12} ตาของเขาเปรียบเหมือนตานกเขาที่ริมห้วยอาบนํ้า และจับอยู่ที่ริมกระแสน้ำเต็มฝั่ง {5:13} แก้มของเขาเหมือนอย่างลานปลูกไม้สียัด ส่งกลิ่นหอมหวาน ริมฝีปากของเขาเหมือนดอกกลีบลีหัดน้ำมดยอบ {5:14} มือของเขาดุจวงแหวนทองคำอันประดับด้วยพลอยเขียว ท้องของเขาดุจแสงสว่างและประดับด้วยไฟทอรัย {5:15} ขาของเขาดุจเสาหินอ่อน ตั้งบนฐานเรียบทองคำเนื้อดี สีหน้าของเขาดุจเลบานอน

ประเสริฐอย่างไม้สนสีดาร์ {5:16} ปากของเขาอ่อนหวานที่สุด ทิวทั้งสรรพางค์ของเขาล้วนแต่นำรักนำใคร่ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มจำ นี่คือน้ำที่รักของดิฉัน และนี่คือเพื่อนยากของดิฉัน

{6:1} โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอไปไหนเสีย คู่รักของเธอกลับไปไหนเสียแล้วเล่า เพื่อพวกเราจะไปสืบหากับเธอ {6:2} ที่รักของดิฉันลงไปยังสวนของเขาเพื่อจะไปที่ลานปลูกไม้สียัด และเพื่อจะไปเลี้ยงฝูงสัตว์ในสวนกับเพื่อจะเก็บดอกกลีบลี {6:3} ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน เขาเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ท่ามกลางหมู่ดอกกลีบลี

{6:4} โอ ที่รักของดิฉันเอ๋ย แม่ช่างสวยงามประหนึ่งเมืองทิรซาส์และงามเย็นดั่งเยรูซาเล็ม แม่เป็นสง่าน่ารักมีเกรงดั่งกองทัพมีธงประจำ {6:5} ขอเบือนเนตรไปจากฉันเถอะ เพราะฉันแพ้นัยน์ตาของเธอแล้ว ผมของน้องจุยฝูงแพะที่เคลื่อนมาตามเนินลาดภูเขาภิเลอาด {6:6} ขี้นผมของเธอตั้งฝูงแกะตัวเมียเพ็งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหามิตัวใดเป็นหมันไม่ {6:7} ขมิบของเธอเหมือนผลทับทิมผ้าชีก้อยู่ในผ้าคลุม {6:8} มีมเกลีหกลีบองค์ และนางห้ามแปดสิบคน พวกหญิงพรหมจารีอีกมากเหลือจะคณนา {6:9} แม่นกเขาของดิฉัน แม่นกนางมดจดของดิฉัน เป็นคนเดียว เธอเป็นคนเดียวของมารดาเป็นหัวรักหัวใคร่ของผู้ให้กำเนิด สาวๆทั้งหลายเห็นเธอและเรียกเธอว่า ผาสุก ทั้งเหล่ามเกลีและเหล่านางห้ามก็สรรเสริญเยินยอเธอว่า {6:10} "แม่สาวคนนี้เป็นผู้ใดหนอเมื่อมองลงก็ดั่งอรุโณทัย แจ่มจรัสดวงจันทร์ กระจางจาดังดวงสุริยัน สง่าเกรงขามดั่งกองทัพมีธงประจำ" {6:11} ดิฉันลงไปสวนผลไม้ เพื่อจะดูหมู่ไม้เขียวตามหุบเขาว่าเธอจะงุ่นมิดดอกตูมออกหรือเปล่า และเพื่อจะดูว่าผลทับทิมมีดอกแล้วหรือยัง {6:12} เมื่อดิฉันยังไม่ทันรู้ตัวจิตใจของดิฉันได้กระทำให้ดิฉันเหมือนนมม้าแห่งอามินาติบ {6:13} กลับมาเถอะ กลับมาเถิด โอ แม่สาวงามล้ำเลิศ กลับมาเถอะเถะ เพื่อพวกดิฉันจะได้เธอไว้ชมเชย นี่กระไรนะ เธอทั้งหลายจงมองตัวแม่สาวงาม ดั่งกองทัพสองพวก {7:1} โอ แม่ธิดาของจ้าว เท้าสวมรองเท้าผูกของเธอนั้นสวยงามนี้กระไร ตะโพกของเธอกลมดิกราวกับเม็ดเพชรที่มีช่างผู้ชำนาญได้เจียรไนไว้ {7:2} สะดือของเธอดุจอ่างกลมที่มีได้ขาดเหล้าองุ่นประสม ท้องของเธอดั่งกองข้าวสาลีที่มีดอกกลีบลีปกไว้ล้อมรอบ {7:3} ถันทั้งสองของเธอเหมือนลูกมะม่วงสองตัวซึ่งเป็นมะม่วงผ่าแผด {7:4} ลำคอของเธอประหนึ่งหอคอยสร้างด้วยงาช้าง เนตรทั้งสอง

ของเธอดูสระในเมืองเฮชบอนที่ริมประตูเมืองบัทราบิม
 จมูกของเธอเหมือนหอแห่งเลบานอนซึ่งมองลงเห็นเมือง
 ดามัสกัส {7:5} ศิระษะของเธอตั้งยอดภูเขาคารเมล ผมของ
 เธอคล้ายสีม่วง กษัตริย์ก็ต้องมนต์เสน่ห์ด้วยเส้นผมนั้น
 {7:6} โอ แม่ช่างน่ารัก แม่ช่างชื่นชม เธอช่างสวยงาม
 ต้องตาจริง {7:7} เธองามระหงดูต้นอินทผลัม และถัน
 ทั้งสองของเธอตั้งพวงองุ่น {7:8} ฉันจึงคิดว่า ฉันจะปีน
 ขึ้นต้นอินทผลัมนั้น ฉันจะจับพวงเหนี่ยวไว้ ขอให้ถันทั้ง
 สองของเธองามดังพวงองุ่นเถาะ และขอให้ลมหายใจของเธอ
 หอมดังผลแอปเปิ้ลเถิด {7:9} และขอให้เพดานปาก
 ของเธอดูน่าอ่อนอย่างดียิ่งสำหรับที่รักของฉัน ดื่มคล่อง
 คอจริง ๆ ทำให้ริมฝีปากของคนทั้งหลายอยู่พูดได้

{7:10} ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และ
 ความปรารถนาของเขาก็เจาะจงเอาตัวดิฉัน {7:11} ที่รัก
 ของดิฉันจำ มาเถอะจะ ให้เราพากันออกไปในทุ่งนา ให้
 เราพักอยู่ตามหมู่บ้าน {7:12} ให้เราตื่นแต่เช้าตรู่ไปยังสวน
 องุ่น ให้เราดูว่าเถาองุ่นมีดอกตูมออกหรือเปล่า หรือว่ามีด
 ออกบานแล้ว ให้เราดูว่าต้นทับทิมมีดอกหรือยัง ณ ที่นั้น
 แลละดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แก่เธอ {7:13} โอ
 ที่รักของดิฉันจำ ผลมะเขือดูดาอิมส่งกลิ่นหอมฟุ้งไป แล้ว
 ที่ประตูบ้านของพวกดิฉันมีผลไม้ร่อนยานาชนิด มีทั้งผล
 ใหม่และผลเก่าที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมไว้สำหรับเธอ

บทที่ 23

อิสยาห์ / Isaiah

{1:1} นิมิตของอิสยาห์บุตรชายของามอส ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ {1:2} โอ ฟาสวรรค์เอ๋ย จงฟัง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเงี้ยว เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า "เราได้เลี้ยงดูบุตรและให้เติบโตขึ้น แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเรา {1:3} ทั่วรู้จักเจ้าของของมัน และลาก็รู้จักรางหญ้าของนายมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก ชนชาติของเราไม่พิจารณาเลย" {1:4} เออ ประชาชาติบาปหนา ชนชาติซึ่งหนักด้วยความชั่วช้า เชื้อสายของผู้กระทำความชั่วร้าย บรรดาบุตรที่ทำความเสียหาย เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ เขาได้ยั่ววงศ์วานของอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ เขาทั้งหลายหันหลังให้เสีย {1:5} ยังจะให้เมียนเจ้าตรงไหนอีกที่เจ้ากบฏอยู่เรื่อยไป ศีรษะก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น {1:6} ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะไม่มีความปกติในนั้นเลย มีแต่บาดแผลและฟกช้ำและเป็นแผลเลือดไหล ไม่เห็นปีบออกหรือฟื้นไว้ หรือทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน {1:7} ประเทศของเจ้าก็กรำงและหัวเมืองของเจ้าก็ถูกไฟเผา ส่วนแผ่นดินของเจ้าคนต่างด้าวก็ทำลายเสียต่อหน้าเจ้า มันก็กรำงไป เหมือนอย่างถูกพลิกคว่ำเสียโดยคนต่างด้าว นั้น {1:8} ส่วนธิดาแห่งศิโยนก็ถูกทิ้งไว้เหมือนอย่างเพิงที่ในสวนองุ่น เหมือนเพิงในไร่แตงกวา เหมือนเมืองที่ถูกล้อม {1:9} ถ้าพระเยโฮวาห์จอมโยธามิได้เหลือคนไว้ให้เรา บ้างเล็กน้อยแล้ว เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์

{1:10} ดูก่อนท่านผู้ปกครองเมืองโสโดม จงฟังพระวาระของพระเยโฮวาห์ ดูก่อนท่านประชาชนเมืองโกโมราห์ จงเงี้ยวฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเรา {1:11} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา เราเอื้อมแกะตัวผู้อันเป็นเครื่อง

เผาบูชา และไขมันของสัตว์ที่ขุนไว้แล้ว เรามิได้ปีติยินดีในเลือดของวัวผู้หรือลูกแกะหรือแพะผู้ {1:12} เมื่อเจ้าเข้ามาเฝ้าเรา ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้ที่เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา {1:13} อย่านำเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อเรา วันขึ้นหนึ่งค่ำ และวันสะบาโต และการเรียกประชุม เราทนอีกไม่ได้ มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วย {1:14} ใจของเราเกลียดวันขึ้นหนึ่งค่ำของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนดของเจ้า มันกลายเป็นภาระแก่เรา เราแบกเหน็ดเหนื่อยเสียแล้ว {1:15} เมื่อเจ้ากางมือของเจ้าออกเราจะซ่อนตาของเราเสียจากเจ้า แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมายเราจะไม่ฟัง มือของเจ้าเปโระไปด้วยโลหิต {1:16} จงชำระตัว จงทำตัวให้สะอาด จงเอาการกระทำที่ชั่วของเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา จงเลิกกระทำชั่ว {1:17} จงฝึกกระทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ จงป้องกันให้ลูกกำพร้า พ่อ จงรู้ความเพื่อหญิงม่าย" {1:18} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "มาเถิด ให้เราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ {1:19} ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน {1:20} แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและกบฏ เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว" {1:21} เมืองที่สัตย์ซื่อกลายเป็นแพศยาเสียแล้วหนอ คือเธอที่เคยเปี่ยมด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรมเคยพำนักอยู่ในเธอ แต่เดี๋ยวนี้พวกฆาตกรพำนักอยู่ {1:22} เงินของเจ้าได้กลายเป็นขี้เงินไปแล้ว น้ำองุ่นของเจ้าปนน้ำแล้ว {1:23} เจ้านายของเจ้าเป็นพวกกบฏและเป็นเพื่อนของโจร ทุกคนรักสินบนและวิ่งตามของกำนัล เขามิได้ป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ และคดีของหญิงม่ายก็ไม่

มาถึงเขา {1:24} ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยโฮวาห์ จอมโยธา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอลตรัสว่า "ดูเถิด เรา จะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแก้แค้น ข้าศึกของเราเสียเอง

{1:25} เราจะหันมือของเรามาสู้เจ้าและจะถล่มไล่ซึ่งแร้งของ เจ้าออกเสียอย่างกับล้างด้วยน้ำต่าง และเอาของเจือปนของ เจ้าออกให้หมด {1:26} และเราจะคืนผู้พิพากษาของเจ้าให้ ดังเดิม และคืนที่ปรึกษาของเจ้าอย่างกับตอนแรก ภายหลัง เราจะเรียกเจ้าว่า 'นครแห่งความชอบธรรม นครสัตย์ซื่อ'" {1:27} ศิโยนจะรับการไถ่ด้วยความยุติธรรม และบรรดา คนในนครที่กลับใจจะรับการไถ่ด้วยความชอบธรรม {1:28} แต่พวกละเมิดและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และ บรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระเยโฮวาห์จะถูกล้างผลาญ {1:29} เพราะเจ้าจะละอายเรื่องต้นโอ๊กที่เจ้าปรารถนานั้น และเจ้าจะอับอายเรื่องสวนซึ่งเจ้าเลือก {1:30} เพราะเจ้าจะ เป็นเหมือนต้นโอ๊กที่ใบเหี่ยวแห้ง และเหมือนสวนที่ขาดน้ำ {1:31} และผู้ที่แข็งแรงจะกลายเป็นโยป่าน และผู้ประกอบ มั่นขึ้นจะเป็นเหมือนประกายไฟ และทั้งสองจะไหม้เสียด้วย กัน ไม่มีผู้ใดดับได้

{2:1} ถ้อยคำซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสเห็นเกี่ยวกับ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม {2:2} ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือ ภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้ สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือ บรรดาเนินเขา และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา {2:3} และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่า "มา เกิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่ง พระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์ แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์" เพราะว่า พระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระ เยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม {2:4} พระองค์จะทรง วินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชาติ และจะทรงตำหนิชนชาติ ทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้ เป็นผลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะ ไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป {2:5} โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเกิด ให้เราทั้งหลาย ดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์

{2:6} เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงละทิ้งชนชาติของ พระองค์เสีย คือวงศ์วานของยาโคบ เพราะว่าเขาอุดมด้วย หมอดูจากตะวันออกอย่างคนฟีลิสเตีย และเขาติสนิกับ คนต่างชาติ {2:7} แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สมบัติของเขาไม่มีสิ้นสุด แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วย

ม้า รถม้าของเขาไม่มีสิ้นสุด {2:8} แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ เขากราบไหว้ผลงานแห่งมือของเขา ต่อสิ่งซึ่ง นิ้วมือของเขาได้กระทำ {2:9} คนต่ำต้อยจึงกราบลงและ คนใหญ่โตก็ถ่อมตัวลง ฉะนั้นอย่าอภัยเขาเลย {2:10} จง หลบเข้าไปในหินและซ่อนอยู่ในผงคลี ให้พ้นจากความน่า เกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่า ตระการของพระองค์ {2:11} และทำอันผยองของมนุษย์จะ ตกต่ำลง และความจองหองของคนจะถูกปราบลง พระเยโฮ วาห์องค์เดียวจะเป็นผู้เกิดทุนในวันนั้น {2:12} เพราะว่าวัน แห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาส่งสารพัดที่เยือกหยิ่งและสูงส่ง สารพัดที่ถูกยกขึ้นและพวกเขาจะถูกปราบลง {2:13} สู้ ตันสนสัตว์ทั้งสิ้นของเลบานอนที่สูงและที่ถูกยกขึ้น และ สู้ต้นโอ๊กทั้งสิ้นของบาซาน {2:14} สู้ภูเขาสูงทั้งสิ้น และ สู้เนินเขาทั้งปวงที่ถูกยกขึ้น {2:15} สู้หอคอยสูงทุกแห่ง และสู้กำแพงที่เข้มแข็งทุกแห่ง {2:16} สู้กำแพงทั้งสิ้นของ ทาริช และสู้รูปางพดงมทั้งสิ้น {2:17} และความผยอง ของมนุษย์จะต้องถูกปราบลง และความจองหองของคนจะ ตกต่ำลง ในวันนั้นพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นที่เกิดทุน {2:18} และรูปเคารพทั้งหลายพระองค์จะทรงทำลายอย่าง เดิมที่ {2:19} และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้ พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศี แห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุก ขึ้นกระทำให้โลกสั่นสะเทือน {2:20} ในวันนั้นคนจะเหวี่ยง รูปเคารพของตนออกไปอันทำด้วยเงิน และรูปเคารพของ ตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อตนเองจะมีสักการ ไป ยังตัวตนและตัวค้างคาว {2:21} เพื่อเขาจะเข้าถ้ำหินและ เข้าซอกผา ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ เมื่อ พระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสั่นสะเทือน {2:22} จง ตัดขาดจากมนุษย์เสียเถิด ซึ่งในจมูกของเขามีลมหายใจ เพราะเขามีคุณค่าอะไรเล่า

{3:1} เพราะดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยโฮวาห์ จอมโยธาทรงนำออกไปเสียจากเยรูซาเล็มและจากยูดาห์ ซึ่งเครื่องค้ำและเครื่องจุน เครื่องค้ำอันเป็นอาหารทั้งหมด และเครื่องค้ำอันเป็นน้ำทั้งหมด {3:2} พวกทแกล้วและ พวกทหาร ผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ ผู้เลี้ยวฉลาดและ พวกผู้ใหญ่ {3:3} นายห้ำหั่นและผู้มียศ ที่ปรึกษาและคน เล่นกลที่มีฝีมือ และนักพูดที่วาทะโวหารดี {3:4} และเรา จะกระทำให้เด็กๆเป็นเจ้านายของเขา และทารกจะปกครอง เขา {3:5} และประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะบีบบังคับ เพื่อนของตน และทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนบ้านของตน

เด็กๆจะทะเลาะต่อสู้ใหญ่ และคนถ่อยต่อคนผู้มีเกียรติ {3:6} เมื่อใครคนหนึ่งไปยึดตัวพี่น้องของเขาในเรือนของบิดาของเขา กล่าวว่า "เจ้ามีเสื้อคลุมอยู่แล้ว เจ้าจึงเป็นผู้นำของเรา และซากที่อยู่นี้จะอยู่ใต้กำมือของเจ้า" {3:7} ในวันนั้นเขาจะคัดค้านว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นผู้สมาน เพราะในเรือนของข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารและเสื้อคลุม ท่านจะตั้งข้าพเจ้าให้เป็นผู้นำของประชาชนไม่ได้" {3:8} เพราะเยรูซาเล็มก็ล้มจมและยูดาห์ก็ล้มคว่ำ เพราะว่าล้นของเขาและการกระทำของเขาที่ต่อสู้อยู่พระเยโฮวาห์ กฎต่อพระเนตรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ {3:9} สีหน้าของเขาเป็นพยานปรักปรำเขาทั้งหลาย เขาบาร้องความผิดของเขาอย่างโหดโหด เขามีได้ปิดบังไว้ วิบัติแก่จิตใจเขา เพราะว่าเขาได้นำความชั่วร้ายมาเป็นบำเหน็จแก่ตัวเขาเอง {3:10} จึงบอกคนชอบธรรมว่า เขาทั้งหลายจะเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับประทานผลแห่งการกระทำของเขา {3:11} วิบัติแก่คนชั่ว ความร้ายจะตกแก่เขา เพราะว่าสิ่งใดที่มีมือเขาได้กระทำ เขาจะถูกกระทำเช่นกัน {3:12} ส่วนชนชาติของเรา เด็กๆเป็นผู้บีบบังคับเขา และผู้หญิงปกครองเหนือเขา โอ ชนชาติของเราอยู่ผู้นำของเจ้าทำเจ้าให้ผิด และทำลายแนวทางทั้งหลายของเจ้า {3:13} พระเยโฮวาห์ทรงเข้าประทับสู่ความ พระองค์ประทับยืนพิพากษาชนชาติของพระองค์ {3:14} พระเยโฮวาห์จะทรงเข้าพิพากษาพวกผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์ "เจ้าทั้งหลายนี้แหละซึ่งได้กลืนกินสวนองุ่นเสียของที่ริบมาจากคนจนที่อยู่ในเรือนของเจ้า {3:15} ซึ่งเจ้าได้ทุบชนชาติของเราเป็นชิ้นๆ และได้บดบั้นหน้าของคนจนนั้น เจ้าหมายความว่ากระไร" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

{3:16} พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า "เพราะธิดาทั้งหลายของศิโยนนั้นก็ผอม และเดินคอยอดอยาก ตาของเขาขมอย ขม้าย เดินกระตุ้งกระตัง ขยับเท้าให้เสียงกรังกริ่ง {3:17} องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เป็นชั้นนะตุที่ศีรษะของบรรดาธิดาของศิโยน และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ที่ส่วนลับของเขาทั้งหลายโล้นไป {3:18} ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเอาเครื่องวิจิตรงดงามไปเสีย คือกำไลข้อเท้า เครื่องประดับศีรษะ เครื่องประดับรูปวงเดือน {3:19} จี้กำไลมือ ผ้าแถบ {3:20} ผ้ามาลา กำไลเท้า ผ้าคาดศีรษะ หีบเครื่องน้าอบ ตะกรุดพิสมร {3:21} แหวนตรา และแหวนจุมุก {3:22} เสื้องาน และเสื้อคลุม ผ้าคลุม และกระเป๋ากือ {3:23} กระจก เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกศีรษะ และผ้าคลุมตัว {3:24} ต่อมาแทนน้าอบจะมีแต่ความเนา แทนผ้าคาดเอวจะมีเชือก แทนผมดัดจะมีแต่ศีรษะล้าน แทน

เสื้องามล้ำค่าจะคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ แทนความงดงามจะมีแต่รอยไหม้ {3:25} พวกผู้ชายของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ และทแกล้วทหารของเจ้าจะล้มในสงคราม {3:26} ประตูละเอียดของเธอก็จะคร่ำครวญและโศกเศร้า เธออยู่อย่างโดดเดี่ยวจะนั่งบนพื้นดิน"

{4:1} ในวันนั้นหญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนหนึ่งไว้ กล่าวว่า "เราจะหากินของเรา หาหนทางของเราเอง ขอเพียงให้เราเรียกเราด้วยชื่อของเธอ ของปลอดความอดสูของเราเสีย" {4:2} ในวันนั้นอังกูรของพระเยโฮวาห์จะงดงามและรุ่งโรจน์ และพืชผลของแผ่นดินนั้นจะเป็นความภูมิใจและเป็นเกียรติของผู้ที่หลีกเลี่ยงหลบหนีแห่งอิสราเอล {4:3} และต่อมาคนที่เหลืออยู่ในศิโยนและค้างอยู่ในเยรูซาเล็ม

เขาจะเรียกว่าบริสุทธิ์ คือทุกคนผู้มีชื่อในทะเบียนชีวิตในเยรูซาเล็ม {4:4} ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงล้างความโสโครกของธิดาทั้งหลายของศิโยน และชำระรอยโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้น ด้วยวิญญานแห่งการพิพากษาและด้วยวิญญานแห่งการเผาผลาญ {4:5} และพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างเมฆและควันเพื่อกลางวัน และแสงแห่งเปลวเพลิงเพื่อกลางคืนเหนือที่อยู่อาศัยทั้งสิ้นของภูเขาศิโยน และเหนือประชุมชนเมืองนั้น เพราะจะมีการป้องกันอยู่เหนือสงสารีทั่วสิ้น {4:6} จะมีพลับพลาท่ามกลางวันบังแดด และเป็นที่ลี้ภัยและที่กำบังพายุและฝน

{5:1} บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง {5:2} ท่านทำรั้วไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอดเฝ้าไว้ท่ามกลาง และสกัดบ่ออย่างงูไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว {5:3} บัดนี้ โอ ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย ขอตัดสินระหว่างเราและสวนองุ่นของเรา {5:4} มีอะไรอีกที่จะทำได้เพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น ในมันจึงเกิดลูกเถาเปรี้ยว {5:5} บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ว่าเราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะรื้อรั้วต้นไม้ของมันเสีย แล้วมันก็จะถูกเผา เราจะพังกำแพงของมันลง มันก็จะถูกเหยียบย่ำลง {5:6} เราจะกระทำมันให้เป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิดแขนงหรือพรวนดิน หานมย้อย หานมใหญ่ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญชาเมฆไม่ให้โปรยฝนรดมัน {5:7} เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือวงศวานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงขึ้นพระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด

มีแต่การนองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ ดูเถิด เสียงร้องให้ช่วย

{5:8} วิบัติแก่ผู้เหล่านั้นที่เสริมบ้านหลังหนึ่งเข้ากับอีกหลังหนึ่ง และเสริมนาเข้ากับนา จนไม่มีที่อีกแล้ว เพื่อเขาทั้งหลายต้องอยู่ลำพังในท่ามกลางแผ่นดินนั้น {5:9} พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกล่าวที่หูของข้าพเจ้าว่า "เป็นความจริงทีเดียว บ้านหลายหลังจะต้องรกร้าง บ้านใหญ่บ้านงามจะไม่มีคนอาศัย {5:10} เพราะสาวนอ์นยังสืบทำให้ไร่จะได้ผลแต่เพียงบั้นเดียว และเมล็ดพืชหนึ่งไฮเมอร์จะให้ผลแต่เอฟัทเดียว" {5:11} วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นแต่เช้ามืดเพื่อวิ่งไปตามเมรัย ผู้เหนื่อยและอยู่จนดึก จนเหล้าองุ่นทำให้เขาเมาหยำเป {5:12} เขามีฟันเขาคู่และฟันใหญ่ รำมะนาปี และเหล้าองุ่น ณ งานเลี้ยงของเขา แต่เขาทั้งหลายมิได้อาใจใส่ในพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพิจารณาพระหัตถกิจของพระองค์ {5:13} เพราะฉะนั้นชนชาติของเราจึงตกไปเป็นเชลย เพราะขาดความรู้ ผู้มีเกียรติของเขาก็หิวแ่ และมวลชนของเขาก็แห้งผากไปเพราะความกระหาย {5:14} เพราะฉะนั้นรถก็ขยายที่ของมันออก และอ้าปากเสียโดยไม่จำกัด และสง่าราศีของเขา และมวลชนของเขา และเสียงอึงคะนึงของเขา และผู้เรึงโลดอยู่ ก็จะลงไป {5:15} คนต่ำต้อยจึงจะกราบลง และคนเข้มแข็งก็ถ่อมตัวลง และนัยน์ตาของผู้ผยองก็ถูกลดต่ำลง {5:16} แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะได้รับการเทิดทูนไว้ด้วยความยุติธรรม และพระเจ้าองค์บริสุทธิ์จะได้ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ด้วยความชอบธรรม {5:17} แล้วลูกแกะจะเที่ยวหากินที่นั่นตามลักษณะท่าทางของมัน คนแปลกหน้าจะหากินในที่ปรักหักพังของสัตว์ที่อ้วน {5:18} วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลากความชั่วช้าด้วยสายของความไร้สาระ ผู้ลากบาปอย่างกับใช้เชือกโยงเกวียน {5:19} ผู้กล่าวว่า "ให้พระองค์รีบร้อน ให้พระองค์เร่งงานของพระองค์ เพื่อเราจะได้เห็นให้พระประสงค์ขององค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเสด็จมาใกล้ ขอให้มาเพื่อเราจะได้รู้" {5:20} วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดีว่าความชั่วร้าย ผู้ถือเอาว่าความมิดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมิด ผู้ถือเอาว่าความขมเป็นความหวาน และความหวานเป็นความขม {5:21} วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ผลาญตามสายตาของตนเอง และสุขุมรอบคอบในสายตาของตนเอง {5:22} วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เก่งกล้าในการดื่มเหล้าองุ่น และเป็นคนแก่งกล้าในการประสมเมรัย {5:23} ผู้ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะเขาได้รับสินบน และเอาความชอบธรรมไปจากผู้ชอบธรรม {5:24} ดังนั้นเปลวเพลิงกลืนต่อข้าพเจ้าใน

และเพลิงเผาผลาญหญ้าแห้งฉันใด รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเปื่อยเน่า และดอกบานของเขาจะฟุ้งไปเหมือนผงกลั่นนั้น เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จอมโยธา และได้ดูหมิ่นพระวามะขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล {5:25} เหตุฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู้เขาและตีเขา และภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือน และซากศพของเขาทั้งหลายถูกฉีกขาดกลางถนน ถึงกระนั้นก็ดี พระพิโรธของพระองค์ก็ได้หันกลับ แต่พระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่ {5:26} พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาให้แก่ประชาชาติที่ห่างไกล และจะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกเขามาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และดูเถิด เขาจะมาอย่างรวดเร็วและรีบเร่ง {5:27} ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะอ่อนเปลี้ย ไม่มีผู้ใดจะสะดุด ไม่มีผู้ใดจะหวั่นไหวหรือหนีรา ฝ่าแดดแอมสัณห์หนึ่งก็จะไม่หลุดลุ่ย สายรัดรองเท้าก็จะไม่ขาดสัณห์หนึ่ง {5:28} ลูกธนูของเขาก็แหลม บรรดาคันธนูของเขาก็งัดไว้ กับม้าทั้งหลายของเขาจะเหมือนกับหินเหล็กไฟ และล้อของเขาทั้งหลายเหมือนลมหมุน {5:29} เสียงคำรามของเขาจะเหมือนสิงโต เหมือนสิงโตหนุ่ม เขาเหล่านั้นจะคำราม เขาจะคำรนและตะครุบเหยื่อของเขา และเขาจะชนเอาไปเสีย และไม่มีผู้ใดช่วยเหยื่อนั้นให้พ้นไปได้ {5:30} ในวันนั้นเขาทั้งหลายจะคำรนเหนือเหยื่อนั้นเหมือนเสียงคะนองของทะเล และถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดมองที่แผ่นดิน ดูเถิด ความมิดและความทุกข์ใจ และสว่างแห่งฟ้าสวรรค์ก็มีตกลง

{6:1} ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร {6:2} เหนือพระองค์มีเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป {6:3} ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์" {6:4} และรากฐานของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปด้วยหมอก

{6:5} และข้าพเจ้าว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา" {6:6} แล้วตนหนึ่งในเสราฟิมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านเพลิง ซึ่งเขาเอาตีมคีบมาจากแท่นบูชา {6:7} และ

เขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า "ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความชั่วช้าของเจ้าก็ถูกยกเลิก และเจ้าก็จะรับการลบมลทินบาป" {6:8} และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนพวกเรา" แล้วข้าพเจ้าทูลว่า "ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด"

{6:9} และพระองค์ตรัสว่า "ไปเถอะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า 'ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น' {6:10} จงกระทำให้อาตมาใจของชนชาตินี้มีนงง และให้หูทั้งหลายของเขาหนวก และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย" {6:11} แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าใด" และพระองค์ตรัสตอบว่า "จนหัวเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้างไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน และแผ่นดินก็รกร้างอย่างสิ้นเชิง {6:12} และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่ทอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น {6:13} และแม้ว่ามีเหลืออยู่ในนั้นสักหนึ่งในสิบ ก็จะกลับมาและถูกเผาไฟ เหมือนต้นน้ำมันสนหรือต้นโอ๊กซึ่งเหลืออยู่แต่ต่อเมื่อถูกโค่น" ต่อจากนั้นจะเป็นเชื้อสายบริสุทธิ์

{7:1} ต่อมาในรัชกาลของอาหัสโอรสของโยธาม โอรสของอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์โอรสของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ขึ้นมายังเยรูซาเล็มเพื่อกระทำการสงครามกับเมืองนั้น แต่รบไม่ชนะ {7:2} เมื่อเขาไปบอกที่ราชสำนักของดาวิดว่า "ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว" พระทัยของพระองค์และจิตใจของประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้ในป่าล้มอยู่หน้าลม {7:3} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า "จงออกไปพบอาหัส ทั้งเจ้าและเชออารยาบุตรชายของเจ้า ณ ที่ปลายท่อน้ำสระบนที่ถนนลานซักฟอก {7:4} และจงกล่าวแก่เขาว่า 'จงระวังและสงบใจ อย่ากลัว อย่าให้พระทัยของพระองค์ขลาดด้วยเหตุเศษดินพินที่จวนมอดทั้งสองนี้ เพราะความกริ้วอันร้ายแรงของเรซิน และซีเรีย และโอรสของเรมาลียาห์ {7:5} เพราะว่าซีเรียพร้อมกับเอฟราอิม และโอรสของเรมาลียาห์ได้คิดการชั่วร้ายต่อพระองค์ กล่าวไว้ {7:6} "ให้เราทั้งหลายขึ้นไปต่อสู้กับยูดาห์และทำให้มันคร่ำมกแล้ว และให้เราทะเลาะวิวาทเมืองของเขาเพื่อเราเอง และตั้งบุตรของทาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ท่ามกลางเมืองนั้น" {7:7} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า มันจะไม่เป็นไป และจะไม่เกิดขึ้น {7:8} เพราะเศียรของซีเรียคือดามัสกัส

และเศียรของดามัสกัสคือเรซิน ภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกเป็นชิ้นๆ กระทั่งไม่เป็นชนชาติอีกแล้ว {7:9} และเศียรของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และเศียรของสะมาเรียคือโอรสของเรมาลียาห์ ถ้าเจ้าจะไม่มั่นใจ แน่ละ ก็จะตั้งมันเจ้าไว้ไม่ได้"

{7:10} พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหัสอีกว่า {7:11} "จงขอหมายสำคัญจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงขอในที่ลึกหรือที่สูงเบื้องบนก็ได้" {7:12} แต่อาหัสตอบว่า "เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดลองพระเยโฮวาห์" {7:13} และท่านกล่าวว่า "โอ ข้าแต่ข้าราชสำนักของดาวิด ขอจงฟัง การที่จะให้มนุษย์อ่อนใจนั้นเล็กน้อยอยู่หรือ และท่านยังให้พระเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วย {7:14} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญเอง ดูเถิด หลิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล {7:15} ท่านจะรับประทานเนยข้นและน้ำผึ้ง เพื่อท่านจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี {7:16} เพราะก่อนที่เด็กนั้นจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดีนั้น แผ่นดินซึ่งท่านเกลียดชังนั้น มันจะขาดกษัตริย์ทั้งสององค์

{7:17} พระเยโฮวาห์จะทรงนำวันนั้นมาเหนือพระองค์เหนือชนชาติของพระองค์และเหนือวงศ์วานแห่งบิดาของพระองค์ คือวันอย่างที่ไม่เคยพบเห็น ตั้งแต่วันที่เอฟราอิมได้พราจากยูดาห์ คือกษัตริย์ของอัสซีเรีย {7:18} ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงพิวพระโอรสผู้เรียกเลียบซึ่งอยู่ทางต้นกำเนิดแม่น้ำแห่งอีปต์ และเรียกฝั่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย {7:19} และมันจะมากันและทั้งหมดก็จะหยุดพักตามหุบเขาที่ร้าง และในชอกหิน และบนต้นหนามทั้งสิ้น และบนพุ่มไม้ทั้งสิ้น {7:20} ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโกนทั้งศีรษะและขนที่เท้าเสียด้วยมีดโกนซึ่งเข้ามาจากปากแม่น้ำข้างโน้น คือโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนั่นเอง และจะผลาญเขรด้วย {7:21} ต่อมาในวันนั้นชายคนหนึ่งจะเลี้ยงแม่วัวสาวไว้ตัวหนึ่งและแกะสองตัว {7:22} และต่อมาเพราะมันให้นมมากมาย เขาจะรับประทานเนยข้น เพราะทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินจะรับประทานเนยข้นและน้ำผึ้ง {7:23} ต่อมาในวันนั้นทุกแห่งที่เคยมีเถาองุ่นหนึ่งพันเถา มีค่าเงินหนึ่งพันเชเกล ก็จะกลายเป็นต้นหนามย่อยและหนามใหญ่ {7:24} คนจะมานั้นพร้อมกับคันธนูและลูกธนู เพราะว่าแผ่นดินทั้งสิ้นนั้นจะกลายเป็นที่หนามย่อยและหนามใหญ่ {7:25} ส่วนเนินเขาทั้งสิ้นที่เขาเคยขุดด้วยจอบ การกลั้วหนามย่อยและหนามใหญ่จะไม่มาที่นั่น แต่เนินเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นที่

ซึ่งเขาปล่อยฝูงวัวและที่ซึ่งฝูงแกะจะเหยียบย่ำ"

{8:1} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "จงเอาแผ่นจารึกใหญ่มาแผ่นหนึ่ง และจงเขียนด้วยปากกาของมนุษย์เรื่อง 'มาเฮอร์ซาลาห์ซับบัส'" {8:2} และข้าพเจ้าได้พยานที่เชื่อถือได้ คือ อูรีอาห์บุตรโธท และเศคาริยาห์บุตรชายของเยเบเรติยาห์ให้บันทึกไว้เพื่อข้าพเจ้า {8:3} และข้าพเจ้าได้เข้าไปหาหญิงผู้พยากรณ์ และเธอก็ตั้งครุฑและคลออดบุตรชายคนหนึ่ง และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า มาเฮอร์ซาลาห์ซับบัส" {8:4} เพราะก่อนที่เด็กจะรู้ที่จะร้องเรียก 'พ่อ แม่' ได้ ทรัพย์สมบัติของดามัสกัสและของที่รับได้จากสะมาเรีย จะถูกขนเอาไปต่อพระพักตร์กษัตริย์อัสซีเรีย" {8:5} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า {8:6} "เพราะว่าชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งซีโลอาห์ซึ่งไหลเอื่อยๆ และปิตินิตต่อเรชินและโอโรสของเรมาลียาห์ {8:7} เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำน้ำแห่งแม่น้ำมาสู่เขาทั้งหลาย ที่มีกำลังและมากหลาย คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและสงวาร์คีทั้งสิ้นของพระองค์ และน้ำนั้นจะไหลล้นห้วยทั้งสิ้นของมัน และท่วมฝั่งทั้งสิ้นของมัน {8:8} และจะกวาดต่อไปเข้าในยูดาห์ และจะไหลท่วมและผ่านไปแม้นถึงคอ และปีกอันแผ่กว้างของมันจะเต็มแผ่นดินของท่านนะ โอ ท่านอิมมานูเอล" {8:9} โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าร่วมกัน และเจ้าจะถูกทำให้แปลกเป็นชิ้นๆ บรรดาประเทศโลกทั้งหมดยะ เจ้าเอ๋ย จงเงี้ยว จงคาดเอวเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แปลกเป็นชิ้นๆ จงคาดเอวเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แปลกเป็นชิ้นๆ {8:10} จงปรึกษากันเถิด แต่ก็ไร้ผล จงพูดกันเถิด แต่ก็จะไม่สำเร็จผล เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา {8:11} เพราะว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังต่อไปนี้กับข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และทรงสั่งสอนข้าพเจ้ามิให้ดำเนินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า {8:12} "สิ่งที่ชนชาตินี้เรียกว่าการร่วมคิดกบฏ เจ้าอย่าเรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เสียหมดอย่างกลัวสิ่งที่เขากลัว หรืออย่าครั่นคร้าม" {8:13} แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นแหละ เจ้าต้องว่าพระองค์บริสุทธิ์ จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้ายำเกรง จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าครั่นคร้าม {8:14} แล้วพระองค์จะเป็นสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจของวงศ์วานทั้งคู่ของอิสราเอล เป็นกับและเป็นบ่วงดักชาวเยรูซาเล็ม {8:15} และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุดหีนนั้น เขาทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาจะติดบ่วงและถูกจับไป" {8:16} จงมัดถ้อยคำพยานเก็บไว้เสีย และจงตีตราพระราชบัญญัติไว้ในหมู่พวกสาวกของข้าพเจ้า

เสีย {8:17} ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากวงศ์วานของยาโคบ และข้าพเจ้าจะคอยท่าพระองค์ {8:18} ดูเถิด ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เป็นหมายสำคัญและเป็นการมหัศจรรย์ต่างๆ ในอิสราเอล จากพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขาคีโยน {8:19} และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่พวกท่านว่า "จงปรึกษากับคนทรงและพอมดแม่มด ผู้ร้องเสียงจ๊อกแจ๊กและเสียงพึมพำ" ไม่ควรที่ประชาชนจะปรึกษากับพระเจ้าของเขาหรือ ควรเขาจะไปปรึกษาคคนตายเพื่อคนเป็นหรือ {8:20} ไปค้นพระราชบัญญัติและถ้อยคำพยาน ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ก็เพราะในตัวของเขาไม่มีแสงสว่างเสียเลย {8:21} เขาทั้งหลายจะผ่านแผ่นดินไปด้วยความระทมใจอันยิ่งใหญ่และด้วยความหิว และต่อมาเมื่อเขาหิว เขาจะเกรี้ยวกราดและแข่งด่ากษัตริย์ของเขาและพระเจ้าของเขา และจะแหงนหน้าขึ้นข้างบน {8:22} และจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองเห็นความทุกข์ใจและความมืด ความกลุ้มแห่งความแสนระทม และเขาจะถูกผลึกใสเข้าไปในความมืดทึบ

{9:1} แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความแสนระทมจะไม่กลัดกลุ้ม ในกาลก่อนพระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีมาสู่ความมืดมิด แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเล แคว้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือ กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ให้เจิบปูดทรมานอย่างมาก {9:2} ชนชาติที่ดำเนินในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช สว่างได้ส่องมาบนเขา {9:3} พระองค์ได้ทรงทวีชนในประชาชาตินั้นขึ้น พระองค์มิได้ทรงเพิ่มความขึ้นบานของเขา เขาทั้งหลายเปรมปรีดิ์ต่อพระพักตร์พระองค์ ดังด้วยความขึ้นบานเมื่อฤดูเกี่ยวเก็บ ดังคนเปรมปรีดิ์เมื่อเขาแบ่งของริบมานั้นแก่กัน {9:4} เพราะว่าแอกอันเป็นภาระของเขาก็ดี ไม้พลองที่ตีบาเขาก็ดี ไม้ตะบองของผู้บีบบังคับเขาก็ดี พระองค์จะทรงหักเสียอย่างในวันของคนมีเดียน {9:5} เพราะการรบทั้งสิ้นของนักรบมีเสียงวุ่นวาย และเสื้อคลุมที่เกลือกอยู่ในโลหิต แต่การรบครั้งนี้จะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ {9:6} ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่บาของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า "ผู้ที่มีหัตถ์ศรัทธาที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาในรันดร์ องค์สันติราช" {9:7} เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชู

ไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนวันรัตนกาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้

{9:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระวณะไปต่อสัยาโคบ และจะตกอยู่เหนืออิสราเอล {9:9} และประชาชนทั้งสิ้นจะรู้เรื่อง คือเอฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้กล่าวด้วยความเยอหยิ่งและด้วยจิตใจจองทอง {9:10} ว่า "ก่อนนิรุพังลงแล้ว แต่เราจะสร้างด้วยศิลาสลัก ตันมะเตือถูกโค่นลง แต่เราจะใส่ต้นสีดาร์เข้าแทนไว้ในที่นั้น" {9:11} พระเยโฮวาห์จึงทรงหนุนปฏิบัติของเรขึ้นมาสู่เขา และทรงกระตุ้นศัตรูของเขาให้ร่วมกัน {9:12} คือคนซีเรียทางข้างหน้าและคนฟิลิสเตียทางข้างหลัง และเขาจะอำปากออกกลืนอิสราเอลเสีย ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่ {9:13} เพราะประชาชนมิได้หันมาหาพระองค์ผู้ทรงติเขา มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา {9:14} พระเยโฮวาห์จึงจะทรงตัดหัวตัดหางออกเสียจากอิสราเอล ทั้งกิ่งก้านและต้นกกในวันเดียว {9:15} ผู้ใหญ่และคนมีเกียรติคือหัว และผู้พยากรณ์ผู้สอนเท็จเป็นหาง {9:16} เพราะบรรดาผู้ที่นำชนชาตินี้ได้มาเขาให้หลง และบรรดาผู้ที่เขานำก็ถูกทำลาย {9:17} ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะหาทรงเปรมปรีดีในคนหนุ่มของเขาไม่ และจะมีได้ทรงมีพระกรุณาต่อคนกำพร้าพ่อหรือแม่ยายของเขา เพราะว่าทุกคนเป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนทำความชั่วและปากทุกปากก็กล่าวคำโหดเหี้ยม ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่ {9:18} เพราะความชั่วก็ไหม้เหมือนไฟไหม้ มันจะผลาญทั้งหนามย่อยและหนามใหญ่ มันจะจุดไฟเข้าที่ป่าทึบ และป่าทึบก็จะม้วนขึ้นข้างบนเหมือนควันเป็นลูกๆ {9:19} แผ่นดินนั้นก็มืดไปโดยเหตุพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ประชาชนก็จะเหมือนเชื้อเพลิง ไม่มีคนใดจะไว้ชีวิตพี่น้องของตน {9:20} เขาจะฉวยได้ทางขวา แต่ยั้งหิวอยู่ เขาจะกินทางซ้าย แต่ก็ยังไม่มีอิ่ม ต่างก็จะกินเนื้อแขนของตนเอง {9:21} มันสเสห์กินเอฟราอิม เอฟราอิมกินมันสเสห์ และทั้งคู่ก็สู้กับยูดาห์ ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่ {10:1} วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายธรรม และแก่ผู้เขียนที่เขียนแต่การบีบคั้นเรื่อยไป {10:2} เพื่อหันคนขัดสนไปจากความยุติธรรม และปล้นสิทธิของคนจนแห่งชนชาติของเราเสีย เพื่อว่าหญิงม่ายจะเป็นเหยื่อของเขา และเพื่อเขาจะปล้นคนกำพร้าพ่อเสีย {10:3} พวกเจ้าจะกระทำอย่างไรในวันแห่ง

การลงอาญา และในการกวาดล้างซึ่งจะมาจากที่ไกล เจ้าจะหนีไปพึ่งใคร และเจ้าจะฝากสงสารของเจ้าไว้ที่ไหน {10:4} ปราศจากเราพวกเขาจะกราบลงอยู่กับนักโทษ เขาจะล้มลงในหมู่พวกคนที่ถูกฆ่า ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

{10:5} โอ ชาวอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริ้วของเรา และไม้พลองในมือของเขาคือความเกรี้ยวกราดของเรา {10:6} เราจะใช้เขาไปสู่ประชาชาติอันหน้าซื่อใจคด เขาจะบัญชาเขาให้ไปสู่ชนชาติที่เรากริ้ว ไปเอาของริบและฉวยเหยื่อและให้เหยียบย่ำลงเหมือนเหยียบเล่นในถนน {10:7} แต่เขามิได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขาก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาคิดจะทำลาย และตัดประชาชาติเสียมิใช่น้อย {10:8} เพราะเขาพูดว่า "ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์หมดมิใช่หรือ {10:9} เมืองคาลโนก็เหมือนเมืองคารเคมีมิใช่หรือ เมืองฮามัทก็เหมือนเมืองอาร์ปัดมิใช่หรือ เมืองสะมาเรียก็เหมือนเมืองดามัสกัสมิใช่หรือ {10:10} เหมือนอย่างมือของเราไปถึงบรรดาราชอาณาจักรของรูปเคารพ ซึ่งรูปเคารพแกะสลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย {10:11} เราก็จะไม่ทำแก่เยรูซาเล็มกับรูปเคารพของเขาดอกหรือ ดังที่เราได้ทำแก่สะมาเรียและรูปเคารพของเขา" {10:12} ต่อมาเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาไซออนและที่เยรูซาเล็มแล้ว เราจะลงโทษแก่ผลแห่งจิตใจจองทองของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และเกียรติยศแห่งดาที่หยิงโยสของเขา {10:13} เพราะเขาว่า "ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้รื้อเขตแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาอย่างคนกล้าหาญ {10:14} มือของข้าได้ฉวยทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนฉวยรังนก และอย่างคนเก็บไขซึ่งละทิ้งไว้ ข้าก็รวบรวมแผ่นดินโลกทั้งสิ้นดังนั้นแหละ และไม่มีผู้ใดขยับปีกมาปก หรืออำปากหรือร้องเสียงจ๊อกแจ๊ก" {10:15} ขวานจะคุ้ยข่มคนที่ใช้มันสกดนั้นหรือ หรือเลื่อยจะทะนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ เหมือนกับว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นตี หรืออย่างไม้พลองจะยกตัวขึ้นเหมือนกับว่ามันไม่ทำด้วยไม้ {10:16} ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทรงให้โรคผอมแห้งมาในหมู่พวกคนอ้วนพีของเขา ภายใต้เกียรติของเขาจะมีการไหม้ใหญ่โตเหมือนอย่างไฟไหม้ {10:17} ความสว่างแห่งอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของท่านจะกลายเป็นเปลวเพลิง

และจะเผาและกินหนามใหญ่และหนามย่อยของเขาเสียในวันเดียว {10:18} พระองค์จะทรงผลาญสง่าราศีแห่งป่าของเขาและแห่งสวนผลไม้ของเขา ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย และจะเป็นเหมือนเวลาผู้ถือธองอ่อนเปลี้ยลงไป {10:19} ต้นไม้แห่งป่าของเขาจะเหลือน้อยเต็มที่ จนเด็กจะเขียนลงได้

{10:20} ต่อมาในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และคนที่รอดหนีไปแห่งวงศ์วานของยาโคบ จะไม่พึ่งผู้ที่ตีเขาอีก แต่จะพึ่งพิงที่พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล โดยความจริง {10:21} ส่วนคนที่เหลืออยู่จะกลับมายังพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คือคนที่เหลืออยู่ของยาโคบ {10:22} อิสราเอลเอ๋ย เพราะแม้ว่าชนชาติของเจ้าจะเป็นดังเม็ดทรายในทะเล คนที่เหลืออยู่จะกลับมา การเผาผลาญซึ่งกำหนดไว้แล้วจะเปี่ยมล้นไปด้วยความชอบธรรม {10:23} เพราะพระองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระทำให้การเผาผลาญนั้นสิ้นสุดลงตามที่กำหนดไว้แล้วในท่ามกลางแผ่นดินทั้งสิ้น {10:24} ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้อยู่ในศิโยน อย่ากลัวคนอัสซีเรีย เขาจะตีเจ้าด้วยตะบองและจะยกไม้พลองของเขาขึ้นสู้เจ้าอย่างที่ไม่อียิปต์ {10:25} เพราะอีกสักหน่อยเท่านั้น แล้วความกริ้วนั้นจะสิ้นสุด และความโกรธของเราจะมุ่งตรงที่การทำลายเขา {10:26} และพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเหวี่ยงแส้มาสู่เขา ดังที่พระองค์ทรงโจมตีคนมีเดีย ณ ติลาโอเรบ และไม้พลองของพระองค์ที่เคยอยู่เหนือทะเล พระองค์จะทรงยกขึ้นอย่างที่ไม่อียิปต์ {10:27} และต่อมาในวันนั้นภาระของเขาจะพراกไปจากป่าของเจ้า และแอกของเขาจะถูกทำลายเสียจากคอของเจ้า และแอกนั้นจะถูกทำลายเพราะเหตุการเจิม"

{10:28} เขาได้มาถึงอียิปต์แล้ว เขาได้ข้ามมิโธรน เขาเก็บสัมภาระของเขาไว้ที่มิดมาซ {10:29} เขาเหล่านั้นผ่านช่องหว่างเขามาแล้ว เกบาเป็นที่เขาค้างคืน รามาสสะทกสะท้าน กิเบอาห์ของซาอูลหนีไปแล้ว {10:30} โอธิดาของกัลลิมเอ๋ย ส่งเสียงร้องซี ให้เขายืนได้ในลาอิชิดิด โอ อานาโทเอ๋ย นำสงสารจริง {10:31} มัดเมนาห์กำลังหนีอยู่ คนเกบิมหนีให้พ้นภัย {10:32} ในวันนั้นเอง เขาจะยับยั้งอยู่ที่เมืองโนบ เขาจะส่ายมือของเขาต่อต้านภูเขาแห่งธิดาของศิโยน เนินเขาของเยรูซาเล็ม {10:33} ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะทรงตัดกิ่งไม้ด้วยกำลังอันน่าคร้ามกลัว ต้นที่สูงยิ่งจะถูกโค่นลงมา และต้นที่สูงจะต้องต่ำลง {10:34} พระองค์จะทรงใช้ขวานเหล็กฟันป่าทึบ และเลบานอนจะล้มลงโดยคนมีอำนาจใหญ่โต

{11:1} จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา {11:2} และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอนุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์ {11:3} ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน {11:4} แต่ท่านจะพิพากษาคคนด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มีใจถ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะติโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยคมแห่งริมฝีปากของท่าน {11:5} ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน

{11:6} สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป {11:7} แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะเป็นนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ {11:8} และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรูงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามีอวบนรังของงูทับทาง {11:9} สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายตัวภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดังนั้นปากคลุ้มทะเลอยู่นั้น

{11:10} ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์ {11:11} อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากปัทโรส จากคูช จากเอลาม จากชินาร์ จากฮามัท และจากเกาะต่างๆ แห่งทะเล {11:12} พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาอันขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพรากระวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก {11:13} ความอิจฉาของเอเฟราอิมจะพรากไปด้วย และบรรดาคูริของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอเฟราอิมจะไม่อิจฉายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รบกวนเอเฟราอิม {11:14} แต่เขาทั้งหลายจะโอบลงเหนือไหล่เขาของคนฟีลิสเตียทางตะวันตก และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่ออัสโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะเชื้อเพลิงเขาทั้งหลาย {11:15} และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายลิ้นของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง และจะทรงโบกพระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้น ด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์ และ

จะตีมันให้แตกเป็นธารน้ำเจ็ดสาย และให้คนเดินข้ามไปได้ โดยที่เท้าไม่เปียกน้ำ {11:16} และจะมีถนนหลวงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ ตั้งที่มีอยู่สำหรับอิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

{12:1} ในวันนั้น ท่านจะกล่าวว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะแม่พระองค์ทรงพระพิโรธต่อข้าพระองค์ ความกริ้วของพระองค์ก็หันกลับไป และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์" {12:2} ดูก่อนพระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว {12:3} เจ้าจะโพนน้ำด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด {12:4} และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า "จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงบาร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู" {12:5} จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ ให้เรารู้กันทั่วไปในแผ่นดินโลก {12:6} ชาวคิโยนเอ๋ย จงให้ร้องและร้องเสียงดัง เพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นก็ใหญ่ยิ่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า

{13:1} ภาระเกี่ยวกับบาบิโลน ตามซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้เห็น {13:2} จงชูธงสัญญาณขึ้นบนภูเขาสูง จงเปล่งเสียงร้องเรียกเขาทั้งหลาย จงโบกมือให้เขาเข้าไปในประตูเมืองของขุนนาง {13:3} ตัวเราเองได้บัญชาแก่ผู้ที่เราชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เราได้เรียกชายฉกรรจ์ของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา คือผู้ที่ยืนในความสูงส่งของเรา {13:4} เสียงอึงอลบนภูเขาตั้งเสียงมวลชนมหิมา เสียงอึงคะนองของราชอาณาจักรทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่รวมเข้าด้วยกัน พระเยโฮวาห์จอมโยธากำลังระดมพลเพื่อสงคราม {13:5} เขาทั้งหลายมาจากแผ่นดินอันไกล จากสุดปลายฟ้าสวรรค์ พระเยโฮวาห์และอาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ เพื่อจะทำลายแผ่นดินทั้งสิ้น {13:6} จงพิลาปรำให้ซี เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว วันนั้นจะมา เป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {13:7} เพราะฉะนั้นทุกมือก็จะอ่อนเปลี้ย และจิตใจของทุกคนก็จะละลายไป {13:8} และเขาทั้งหลายจะตกใจกลัว ความเจ็บและความปวดจะเกาะเขา เขาจะทูลนทูลายตั้งหญิงกำลังคลอดบุตร เขาจะมองตากันอย่างตกตะลึง หน้าของเขาแดงเป็นแสงไฟ {13:9} ดูก่อน วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด ที่จะกระทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดิน

เสียจากแผ่นดินนั้น {13:10} เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน {13:11} เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนชั่วเพราะความชั่วช้าของเขา เราจะกระทำให้ความเยือกแข็งของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความมโหฬารของคนโหดร้าย

{13:12} เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอเฟอร์ {13:13} เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สิ้นสะเทือน และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ {13:14} คนทุกคนจะหันเข้าสู่ชนชาติของตนเอง และคนทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง ตั้งละมั่งที่ถูกล่าหรือเหมือนแกะที่ไม่มีผู้ร่วมฝูง {13:15} ทุกคนที่เขาพบเข้าก็จะถูกแทงทะลุ และทุกคนที่รวมเข้าด้วยกันกับพวกเขาก็จะล้มลงด้วยดาบ {13:16} เด็กเล็กๆของเขาจะถูกฟาดลงเป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อตาเขา เรือรบของเขาจะถูกปล้นและภรรยาของเขาจะถูกชิงใจ

{13:17} ดูก่อน เราจะรบเร้าให้ชาวมิเดียมารู้เขา ผู้ซึ่งไม่เอาใจใส่ในเรื่องเงิน และไม่ไยดีในเรื่องทองคำ {13:18} คันธนูของเขาจะฟาดชายหนุ่มลงเป็นชิ้นๆ เขาจะไม่ปรานีต่อผู้บังเกิดจากครรภ์ นัยน์ตาของเขาจะไม่สงสารเด็ก {13:19} และบาบิโลน ซึ่งโอ้อำในบรรดาราชอาณาจักร เมืองที่สง่าและเป็นที่ถูกมิใช่ของชาวเคลเดีย จะเป็นดังเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เมื่อพระเจ้าทรงคว่ำมันเสียนั้น {13:20} จะไม่มีใครเข้าอยู่ในบาบิโลน หรืออาศัยอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ คนอาระเบียจะไม่กางเต็นท์ของเขานั้น ไม่มีผู้เลี้ยงแกะที่จะให้แกะของเขาบนลงที่นั่น {13:21} แต่สัตว์ป่าจะนอนลงที่นั่น และบ้านเรือนในนั้นจะเต็มไปด้วยนกทึดทือ นกเค้าแมวจะอาศัยที่นั่น เมฆปีศาจจะเต็นร่าอยู่ที่นั่น {13:22} หมาจิ้งจอกจะเห่าหอนอยู่ในที่อาศัยอันรกร้าง และมังกรจะร้องอยู่ในวังแสนสุขของมัน เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของมันจะไม่ยืดยาวไป

{14:1} เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมีพระเมตตาต่อยาโคบ และจะทรงเลือกอิสราเอลอีก และจะทรงตั้งเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขาเอง คนต่างดาวจะสมทบกับเขา และติดสนิทอยู่กับวงค์วานของยาโคบ {14:2} และชนชาติทั้งหลายจะรับเขาและนำเขาทั้งหลายมายังที่ของเขา และวงค์วานของอิสราเอลจะมีกรรมสิทธิ์ในเขา เป็นทาสชายหญิงในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ ผู้ที่จับเขาเป็นเชลยจะถูกเขาจับเป็นเชลย

และจะปกครองผู้ที่เคยบีบบังคับเขา {14:3} และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์จะทรงประทานให้เจ้าได้หยุดพักจากความเศร้าโศกของเจ้า และจากความกลัว และจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้กระทำ {14:4} เจ้าจะยกคำภีร์นี้กล่าวต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า "เออ ผู้บีบบังคับก็สงบไปแล้วหนอ เมืองทองคำก็สงบไปด้วยซิ {14:5} พระเยโฮวาห์ทรงหักไม้พลองของคนชั่ว คทาของผู้ครอบครอง {14:6} ผู้ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความพิโรธ ด้วยการตีอย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ซึ่งได้ครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธ ได้ถูกข่มเหงโดยไม่มีผู้โต้แย้ง

{14:7} โลกทั้งสิ้นก็พักและสงบอยู่ เขาทั้งหลายร้องเพลงโพล่งออกมา {14:8} ต้นสนสามใบเปรมปรีดีเพราะเจ้า ต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนด้วย และกล่าวว่า 'ตั้งแต่เจ้าตกต่ำ ก็ไม่มีผู้ไต่ขึ้นมาต่อสู้เราแล้ว'

{14:9} นครเบื้องล่างก็ตื่นตื่นเพื่อต้อนรับเจ้าเมื่อเจ้ามา มันปลุกให้ชาวแดนคนตายมาต้อนรับเจ้า คือบรรดาผู้ที่เคยเป็นผู้นำของโลก มันทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นกษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งหลายลุกขึ้นมาจากพระที่นั่งของเขา {14:10} ทุกคนจะพูด และกล่าวแก่เจ้าว่า 'เจ้าก็อ่อนเปลี้ยอย่างเราด้วยหรือ เจ้ากลายเป็นอย่างพวกเราหรือ' {14:11} ความโอ้อวดของเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย และเสียงพิณใหญ่ของเจ้า ตัวหนอนจะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวหนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า

{14:12} โอ ลูซีเฟอร์เอ๋ย โอรัสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ {14:13} เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า 'ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาขมุนมสถาน ณ ด้านทิศเหนือ {14:14} ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด' {14:15} แต่เจ้าจะถูกนำลงมาส่นรก ยังที่ลึกของปากแดน {14:16} บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า 'ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสั่นสะเทือน ผู้เขยาราชอาณาจักรทั้งหลาย {14:17} ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และคว่ำหัวเมืองของโลกเสีย ผู้ไม่ยอมให้เชลยกลับไปบ้านของเขา'

{14:18} กษัตริย์ทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน {14:19} แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เหมือนกิ่งที่เพิ่งรังเกียจเหมือนเสื้อผ้าของผู้ที่ถูกสังหาร คือที่ถูกแทงด้วยดาบ ผู้ซึ่งลงไปยังกองหินของหลุมศพ เหมือนซากศพที่ถูกเหยียบย่ำ

อยู่ใต้ฝ่าเท้า {14:20} เจ้าจะไม่ได้รับการฝังศพร่วมกับเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า 'ขออย่าให้ใครเอ่ยถึงชื่อของเชื้อสายแห่งผู้กระทำ ความชั่วอีกเลย {14:21} จงเตรียมสังหารลูกๆ ของเขาเถิด เพราะความชั่วช้าแห่งบิดาของเขา เกรงว่าเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นเป็นเจ้าของแผ่นดิน และกระทำให้พื้นโลกเต็มไปด้วยหัวเมือง'" {14:22} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "เพราะเราละลูกขึ้นสู้กับเขา และจะตัดชื่อกับคนที่เหลืออยู่และลูกหลานออกจากบาบิโลน" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {14:23} "และเราจะกระทำให้เป็นกรรมสิทธิ์ของอีกาบ้าน และเป็นสระน้ำ และจะกวาดด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย" พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณว่า "เราจะแผนงานไว้อย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร ก็เกิดขึ้นอย่างนั้น {14:25} คือว่าเราจะตีคนอัสซีเรียในแผ่นดินของเราให้ย่อยยับไป และบนภูเขาของเราเหยียบย่ำเขาไว้ และแอ่งของเขานั้นจะพรากไปจากเขาทั้งหลาย และภาระของเขานั้นจากบ่าของเขาทั้งหลาย" {14:26} นี่เป็นความมุ่งหมายที่มุ่งหมายไว้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และนี่เป็นพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น {14:27} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งไว้แล้ว ผู้ใดเล่าจะสล้างเสียได้ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงเหยียดออก และผู้ใดจะหันให้กลับได้

{14:28} ในปีที่ยกษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์ ภาระนี้มีมาว่า {14:29} "ประเทศฟีลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนอย่าเปรมปรีดีไปเลย เพราะว่าตะบองซึ่งตีเจ้านั้นหักเสียแล้ว เพราะงูทับทางจะออกมาจากรากเงาของงู และผลของมันจะเป็นงูแมวเซา {14:30} และลูกหัวปีของคนยากจนจะมีอาหารกิน และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย แต่เราจะพารากเงาของเจ้าด้วยการกันดารอาหาร และคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะถูกสังหารเสีย {14:31} โอ ประตูนเมืองเอ๋ย ฟิลาปรัให้ซิ โอ กรุงเอ๋ย จงร้องให้ ประเทศฟีลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนจงละลายเสีย เพราะควันจะออกมาจากทิศเหนือ และจะไม่มีคนล้าหลังในแถวของเขาเลย" {14:32} จะตอบทูตของประชาชาตินั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถาปนาศิโยน และคนยากจนในชนชาติของพระองค์จะได้วางใจในที่นี่"

{15:1} ภาระเกี่ยวกับโมอับ เพราะนครอาร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ เพราะนครคีร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ {15:2} เขาได้ขึ้นไปยังบาบิโลนและติบอน ไปยังปุษนียสถานสูงเพื่อจะรำไห้

โมอับจะคร่ำครวญถึงเนโบและถึงเมเดบา ศิระษะทุกศิระษะจะไล่น และหนดเราทุกคนก็ถูกโกนออกเสีย {15:3} เขาจะคาดผ้ากระสอบอยู่ในถนนหนทาง ทุกคนจะรำไห่เป็นนักหนาที่บนหลังคาเรือนและตามถนน {15:4} เมืองเฮซโบนและเอเลอาเลห์จะส่งเสียงร้อง เสียงของเขาจะได้ยินไปถึงเมืองยาฮาซ เพราะฉะนั้นทหารที่ถืออาวุธของโมอับจึงจะร้องเสียงดัง ชีวิตของเขาจะเป็นที่เศร้าโศกแก่เขา {15:5} จิตใจของข้าพเจ้าจะร้องออกมาเพื่อโมอับ ผู้หลบภัยของโมอับนั้นจะหนีไปยังโศอาร์ เหมือนอย่างวัวสาวที่มีอายุสามปี เพราะตามทางขึ้นไปเมืองลูอิท เขาจะขึ้นไปคร่ำครวญ ตามถนนสู่เมืองโฮโรนาอิม เขาจะเปล่งเสียงร้องถึงการทำลาย {15:6} เพราะธารน้ำที่นิมริมก็จะถูกทิ้งร้าง ฟางก็เหี่ยวแห้ง หญ้าก็ไม่งอก พืชที่เขียวชอุ่มไม่มีเลย {15:7} เพราะฉะนั้นทรัพย์สินซึ่งเขาเก็บได้ และที่เขาสะสมไว้ เขาจะขนเอาไปข้ามลำธารตันหลิว {15:8} เพราะเสียงร้องได้กระจายไปทั่วชายแดนโมอับ เสียงคร่ำครวญไปถึงเอกลาอิม เสียงคร่ำครวญไปถึงเบอเอร์เอลิม {15:9} เพราะน้ำของเมืองดีโมนจะมีเลือดเต็มไปหมด ถึงกระนั้นเรายังจะเพิ่มภัยแก่ดีโมนอีก คือให้สิ่งใดสำหรับชาวโมอับที่หนีไป และสำหรับคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

{16:1} เจ้าจงส่งลูกแกะไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเส-ลาตามทางถิ่นทุรกันดาร ไปยังภูเขาแห่งธิดาของศิโยน {16:2} เหมือนนกที่กำลังบินหนีอย่างลูกนกที่พลัดรัง ธิดาของโมอับจะเป็นอย่างนั้นตรงท่าลุยข้ามแม่น้ำอารโนน {16:3} "จงให้คำปรึกษา จงอำนวยความสะดวก จงทำร่มเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าหักหลังผู้ลี้ภัย {16:4} โมอับเอ๋ย จงให้ผู้ถูกขับไล่ของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากหน้าผู้ทำลาย เพราะผู้บีบบังคับได้สิ้นสุดแล้ว ผู้ทำลายได้หยุดยั้งแล้ว และผู้เหยียบย่ำได้ถูกเผาผลาญไปเสียจากแผ่นดินแล้ว {16:5} พระที่นั่นก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความเมตตา บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความจริงในเต็นท์ของดาวิด คือท่านผู้พิพากษาและแสวงหาความยุติธรรม และรวดเร็วในการกระทำความชอบธรรม"

{16:6} เราได้ยินถึงความเย่อหยิ่งของโมอับ ว่าเขาหยิ่งเสียจริงๆ ถึงความจองหองของเขา ความเย่อหยิ่งของเขา และความโกรธของเขา แต่คำโกหกของเขาจะไม่สำเร็จ {16:7} เพราะฉะนั้นโมอับจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ ทุกคนจะคร่ำครวญ เจ้าทั้งหลายจะโอดครวญเนื่องด้วยรากฐานของเมืองศิระเรเซท เพราะมันจะถูกทุบแน่นอน {16:8} เพราะทุ่งนาแห่งเมืองเฮซโบนอ่อนระทวย ทั้งเถาของของลิบมาห์

เจ้านายทั้งหลายแห่งบรรดาประชาชาติได้ติ๊กของมันลง ซึ่งไปถึงเมืองยาเซอร์ และพเนจรไปถึงถิ่นทุรกันดาร หน่อของมันก็แตกกว้างออกไปและผ่านข้ามทะเลไป {16:9} เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องให้กับคนร้องไห้ของเมืองยาเซอร์ เนื่องด้วยเถาของของลิบมาห์ โอ เฮซโบนและเอเลอาเลห์เอ๋ย ข้าพเจ้าจะราดเจ้าด้วยน้ำตาของข้าพเจ้า เพราะเสียงโห่ร้องเนื่องด้วยผลฤดูร้อนของเจ้า และเนื่องด้วยข้าวที่เกี่ยวเก็บของเจ้าได้ส่งลงไปแล้ว {16:10} เขาเอาความชื่นบานและความยินดีไปเสียจากที่สวนผลไม้ เขาไม่ร้องเพลงกันตามสวนองุ่น ไม่มีใครโห่ร้อง ตามบ่ออ่างองุ่นไม่มีคนย่ำให้น้ำองุ่นออก ข้าพเจ้าทำให้เสียงเห่อย่างงูเห่าเงียบเสียแล้ว {16:11} ฉะนั้นจิตของข้าพเจ้าจึงจะรำไห่เหมือนพิณเขาคู่เพื่อโมอับ และใจของข้าพเจ้ารำไห่เพื่อศิระเฮเรส {16:12} และต่อมาเมื่อเห็นว่าโมอับเหน็ดเหนื่อยอยู่ที่ปูชนียสถานสูงนั้น และเมื่อเขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเขาเพื่อจะอธิษฐาน เขาก็จะไม่ได้รับผล

{16:13} นี่เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับโมอับในอดีต {16:14} แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ภายในสามปี ตามปีจ้างลูกจ้าง สง่าราศีของโมอับจะถูกเหยียดหยาม แม้มวลชนมหิมาของเขาทั้งสิ้นก็ดี และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จะน้อยและกะปลกะปลเสีย"

{17:1} ภาวะเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส ดูเถิด ดามัสกัสจะหยุดไม่เป็นเมือง และจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง {17:2} เมืองต่างๆของอาโรเออร์จะเรีสร้างเป็นนิตย์ จะเป็นที่ยึดสำหรับฝูงแพะแกะ ซึ่งมันจะนอนลงและไม่มีผู้ใดจะให้มันกลัว {17:3} ป้อมปราการจะสูญหายไปจากเอเฟราอิม และราชอาณาจักรจะสูญหายไปจากดามัสกัสและคนที่เหลืออยู่ของซีเรีย พวกเขาจะเป็นเหมือนสง่าราศีของคณอิสราเอล พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ {17:4} และต่อมาในวันนั้นสง่าราศีของยาโคบจะตกต่ำ และความอ้วนที่เนื้อของเขาจะชုပ်ผอมลง {17:5} และจะเป็นเหมือนเมื่อคนเกี่ยวข้าวเก็บเกี่ยวพืชข้าวที่ตั้งอยู่และแขนของเขาจะเกี่ยวรวงข้าว และจะเป็นเหมือนเมื่อคนหนึ่งเก็บรวงข้าวในที่หุบเขาเรฟาอิม {17:6} จะมีผลงุ่นเหลืออยู่บ้างในนั้น เหมือนอย่างเมื่อตัดต้นมะกอกเทศให้ลูกหล่น จะมีเหลืออยู่ที่ยอดสูงที่สุดสองสามลูก หรือที่เหลือบนกิ่งไม้ ผลลีห่าลูก พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้แหละ {17:7} ในวันนั้น คนจะมองดูพระผู้สร้างตน และนัยน์ตาเขาจะเอาใจใส่ในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล {17:8} เขาจะไม่มองแท่นบูชา ผลงานแห่งมือของเขา และเขาจะไม่เอาใจใส่สิ่งที่นิ้วของเขาเองได้กระทำขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเสารูปเคารพ

หรือรูปเคารพทั้งหลาย {17:9} ในวันนั้นเมืองเข้มแข็งของเขาจะเป็นเหมือนกิ่งไม้ที่ถูกทอดทิ้ง และกิ่งก้านที่อยู่บนยอดสูงที่สุดซึ่งเขาได้ละทิ้งเพราะคนอิสราเอล และจะมีการรกร้างว่างเปล่าเกิดขึ้น {17:10} เพราะเจ้าได้หลงลืมพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้าเสีย และได้จดจำศิลาเข้มแข็งของเจ้า ฉะนั้นเจ้าจะปลุกต้นอภิมรย์ และจะปลุกกิ่งไม้ต่างชาติลง {17:11} เจ้าจะทำให้มันงอกในวันที่เจ้าปลุกมัน และจะทำให้มันออกดอกในเช้าของวันที่เจ้าหว่าน ถึงกระนั้นผลการเก็บเกี่ยวก็จะหนีไป ในวันแห่งความกลัดกลุ้มและความทุกข์ใจอย่างเหลือเกิน {17:12} วิบัติแก่ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ซึ่งทำเสียงกึกก้องเหมือนทะเลก้องกึก และแกล้งเสียงครืนๆของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งครืนๆเหมือนเสียงครืนๆของน้ำที่มีกำลังมาก {17:13} ชนชาติทั้งหลายครืนๆเหมือนเสียงครืนๆของน้ำเป็นอันมาก แต่พระเจ้าจะทรงชนาบไว้ และมันจะหนีไปไกลเสีย จะถูกไล่ไปเหมือนเกลบ ต้องลมนบนภูเขา เหมือนพืชแห้งปลิวไปต่อหน้าลมหมุน {17:14} ดูเถิด พอเวลาเย็น ก็ความสยดสยอง ก่อนรุ่งเช้า ก็ไม่มีเขาทั้งหลายแล้ว นี่เป็นส่วนของบรรดาผู้ที่รับของของเรา และเป็นส่วนของผู้ที่ปล้นเรา

{18:1} วิบัติแก่แผ่นดินแห่งปีกที่กระหึ่ม ซึ่งอยู่เลยแม่น้ำทั้งหลายแห่งเอธิโอเปีย {18:2} ซึ่งส่งทูตไปโดยทางทะเล โดยเรือต้นกกบนน้ำ กล่าวว่า "เจ้าผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย จงไปยังประชาชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกปิดเสีย ยังชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก ยังประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง" {18:3} ท่านทั้งปวงผู้เป็นชาวพิภพ ท่านอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อเขายกอาณัติสัญญาขึ้นบนภูเขา จงมองดู เมื่อเขาเป่าแตรจงฟัง {18:4} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า "เราจะพิพากษาและจะพิจารณาจากที่อาศัยของเรา เหมือนความร้อนที่กระจางอยู่บนผักร้อน เหมือนอย่างเมฆแห่งน้ำค้างในความร้อนของฤดูเกี่ยว" {18:5} เพราะก่อนถึงฤดูเกี่ยว ดอกตูมเบ่งบานเต็มที่แล้ว และผลองุ่นเปรี้ยวกำลังสุกอยู่ในช่องของมัน พระองค์จะทรงตัดแขนงออกด้วยขอลิดแขนงและนำออกไป และจะทรงตัดกิ่งก้านนั้นลงเสีย {18:6} และเขาทั้งหลายจะถูกทิ้งไว้ทั้งหมดให้แก่เหยี่ยวที่อยู่บนภูเขา และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และนกกินเหยี่ยวจะกินเสียในฤดูร้อน และบรรดาสัตว์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในฤดูหนาว {18:7} ในครั้งนั้น เราจะนำของกำนัลมาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจากชนชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกปิดเสีย จากชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก จากประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดิน

ของเขามีแม่น้ำแบ่ง ยังสถานที่แห่งพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือภูเขาศิโยน

{19:1} ภาวเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเมฆอันรวดเร็วและจะเสด็จมายังอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระองค์ รูปเคารพแห่งอียิปต์จะสั่นสะเทือน และใจของคนอียิปต์จะละลายไปภายในตัวเขา {19:2} และเราจะกวาดให้คนอียิปต์ต่อสู้กับคนอียิปต์ และเขาจะสู้รบกัน ทุกคนรบพี่น้องของตน และทุกคนรบเพื่อนบ้านของตน เมืองรบกับเมือง ราชาอาณาจักรรบกับราชาอาณาจักร {19:3} และในสมัยนั้นคนอียิปต์ก็จะจนใจ และเราจะกระทำให้แผนงานของเขายุ่งเหยิง และเขาจะปรึกษารูปเคารพและพวกหมอดู และคนทรง และพ่อมดแม่มด {19:4} และเราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของนายที่แข็งแกร่ง และกษัตริย์ผู้ร้ายคนหนึ่งจะปกครองเหนือเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ {19:5} และน้ำจะแห้งไปจากทะเลและแม่น้ำจะแห้งผาก {19:6} และแม่น้ำของมันจะเน่าเหม็น และแม่น้ำแห่งการป้องกันจะน้อยลงและแห้งไป ดินอ้อและกอปรีจะเหี่ยวแห้ง {19:7} กอเขมที่แม่น้ำ ที่ริมฝั่งแม่น้ำ และทั้งสิ้นที่หว่านลงข้างแม่น้ำนั้นจะแห้งไป จะถูกไล่ไปเสีย และไม่มีอีก {19:8} ชาวประมงจะร้องทุกข์ คือบรรดาผู้ที่ตกเบ็ดในแม่น้ำจะไร้ทุกข์ และผู้ที่ทอดแหลงในน้ำจะอ่อนระทวย {19:9} คนงานที่หว่านจะอับอาย ทั้งคนที่ทอดฝายชาวด้วย {19:10} บรรดาผู้ที่ทำเขื่อนและสระน้ำสำหรับปลา เป้าหมายของเขาจะถูกบีบคั้น {19:11} พวกเจ้านายแห่งโคอันโง์เฮลาที่เดียว ที่ปรึกษาที่ฉลาดของฟาโรห์ให้คำปรึกษาอย่างโง่เขลา พวกเจ้าจะพูดกับฟาโรห์ได้อย่างไรว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรของนักปราชญ์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์โบราณ" {19:12} พวกท่านอยู่ที่ไหน นักปราชญ์ของท่านอยู่ที่ไหน ให้เขาบอกท่านและให้เขาทำให้แจ้งซิว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธามีพระประสงค์อะไรกับอียิปต์ {19:13} เจ้านายแห่งโคอันกลายเป็นคนโง่ และเจ้านายแห่งโนฟถูกหลอกลวงแล้ว บรรดาผู้ที่เป่าพิณมูเมกของตระกูลของอียิปต์ ได้นำอียิปต์ให้หลงไป {19:14} พระเยโฮวาห์ทรงปณดวจิตแห่งความยุ่งเหยิงไว้ในอียิปต์ และเขาทั้งหลายได้กระทำให้อียิปต์แช่เย็นในการกระทำทั้งสิ้นของมัน ตั้งคนเมาโซเซอยู่บนสิ่งที่เขาอาศัย {19:15} ไม่มีอะไรที่จะกระทำได้เพื่อช่วยอียิปต์ ซึ่งหวั่นหวาดทางกิติหรือกิ่งก้านกิติ ต้นกกก็ตี ไม่อาจจะทำได้ {19:16} ในวันนั้นอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง จะเกรงกลัวและหวาดกลัวต่อพระหัตถ์ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกวัดแกว่งเหนือเขา {19:17} และแผ่นดินยูดาห์จะเป็นที่หวาดกลัวแก่คน

อียิปต์ เมื่อกล่าวชื่อให้คนหนึ่งคนใดเขาก็จะกลัว เพราะพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ซึ่งทรงประสงค์ต่อเขาทั้งหลาย {19:18} ในวันนั้นจะมีห้าหัวเมืองในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพูดภาษาของคานาอัน และปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธา เมืองหนึ่งเขาจะเรียกว่า เมืองแห่งการรื้อทำลาย {19:19} ในวันนั้นจะมีแท่นบูชาแท่นหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีเสาสำคัญแด่พระเยโฮวาห์ที่ฟรมแดน {19:20} จะเป็นหมายสำคัญและเป็นพยานในแผ่นดินอียิปต์ถึงพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะเมื่อเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เหตุด้วยผู้บีบบังคับเขา พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยผู้ยิ่งใหญ่มาให้เขา และผู้นั้นจะทรงช่วยเขาให้พ้น {19:21} และพระเยโฮวาห์จะสำแดงพระองค์ให้เป็นที่รู้จักแก่คนอียิปต์ และคนอียิปต์จะรู้จักพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะถวายเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวาย และเขาทั้งหลายจะปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์และปฏิบัติตาม {19:22} และพระเยโฮวาห์จะโจมตีอียิปต์ ทรงโจมตีพลาทง ทรงรักษาพลาทง และเขาทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงฟังคำวิงวอนของเขา และทรงรักษาเขา {19:23} ในวันนั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ถึงอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะเข้ามายังอียิปต์ และคนอียิปต์ยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะปรนนิบัติพร้อมกับคนอัสซีเรีย {19:24} ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นที่สามกับอียิปต์และกับอัสซีเรีย เป็นพรท่ามกลางแผ่นดินนั้น {19:25} เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงอำนวยการว่า "อียิปต์ชนชาติของเราจะได้รับพร และอัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และอิสราเอลมรดกของเรา"

{20:1} ในปีที่ทารทาน (ผู้ซึ่งซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้มานั้น) ได้มาถึงเมืองอัสโดดและได้ต่อสู้ยึดเมืองอัสโดดนั้นได้ {20:2} ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอิสยาห์บุตรชายอามอสว่า "จงไปแก้ผ้ากระสอบออกจากบั้นเอวของเจ้า และเอารองเท้าออกจากเท้าของเจ้า" และท่านก็กระทำตาม เดินเปลือยกายและเท้าเปล่า {20:3} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเปลือยกายและเท้าเปล่าสามปี เป็นหมายสำคัญและเป็นมหัศจรรย์แก่อียิปต์และแก่เอธิโอเปียคนใด {20:4} กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำคนอียิปต์ไปเป็นเชลย และจะกวาดคนเอธิโอเปียไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ เปลือยกายและเท้าเปล่า เปิดกัน เป็นที่ละอายแก่อียิปต์คนนั้น {20:5} แล้วเขาทั้งหลายจะกลัวและอับอายด้วยเหตุเอธิโอเปียความหวังของเขา และอียิปต์ความโอ้อวดของเขา {20:6} และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า "ดูเถิด นี่แหละผู้ซึ่งเราหวัง

ใจ และผู้ซึ่งเราหนีไปหาความช่วยเหลือให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะหนีให้พ้นได้อย่างไร"

{21:1} ภาระเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล เหมือนลมหมุนในภาคใต้พัดเกลี้ยงไป มันมาจากถิ่นทุรกันดาร จากแผ่นดินอันน่าคร้ามกลัว {21:2} เขาบอกนิมิตที่เทียมหาญแก่ข้าพเจ้า ว่าผู้ปล้นเข้าปล้น ผู้ทำลายเข้าทำลาย โอ เอ ลามเอ๋ย จงขึ้นไป โอ มีเดียเอ๋ย จงเข้าล้อมซึ่งมันให้เกิดการถอนหายใจทั้งสิ้น เราได้กระทำให้สิ้นไปแล้ว {21:3} เพราะฉะนั้นบั้นเอวของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยความแสนระทม ความเจ็บปวดฉวยข้าพเจ้าไว้อย่างความเจ็บปวดที่หญิงกำลังคลอดบุตร ข้าพเจ้าสนใจเพราะสิ่งที่ได้ยิน ข้าพเจ้าทอดใจเพราะสิ่งที่ได้เห็น {21:4} จิตใจของข้าพเจ้าฟุ้งซ่านไป ความหวาดเสียวกระทำให้ข้าพเจ้าครั่นคร้าม แสงโพล้เพล้ซึ่งข้าพเจ้าหวังกลับทำให้ข้าพเจ้าสิ้นสะเทือน {21:5} จงเตรียมสำหรับไว้ จงเฝ้าอยู่บนหอคอย จงกิน จงดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้นชโลมโลไว้ด้วยน้ำมัน {21:6} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงไป ตั้งยามให้เขาไปร้องประกาศสิ่งที่เขาเห็น" {21:7} เขาได้เห็นรถรบพร้อมกับพลม้าเป็นคู่ๆ รถเทียมลาเป็นคู่ๆ และรถเทียมอูฐเป็นคู่ๆ เขาได้ฟังอย่างพิณิจิเคราะห์ อย่างพิณิจิเคราะห์ทีเดียว {21:8} แล้วผู้เห็นได้ร้องว่า "พวกเขามาดุสิงโต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยืนอยู่บนหอคอยตลอดไป ในกลางวัน ข้าพระองค์ประจำอยู่ที่ตำแหน่งของข้าพระองค์ตลอดหลายคืน {21:9} และ ดูเถิด รถรบพร้อมพลรบกับพลม้าเป็นคู่ๆกำลังมา" และเขาตอบว่า "บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว บรรดารูปเคารพสลักทั้งสิ้นแห่งพระของเขา พระองค์ทรงทำลายลงถึงพื้นดิน" {21:10} โอ ท่านผู้ถูกนวดและผู้ถูกมัดของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ยินอะไรจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ร้องประกาศแก่ท่านอย่างนั้น

{21:11} ภาระเกี่ยวกับดูมัท มีคนหนึ่งเรียกข้าพเจ้าจากเสรีว่า "คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว" {21:12} คนยามตอบว่า "เข้ามาถึง กลางคืนมาด้วย ถ้าจะถาม ก็ถามเถิด จงกลับมาอีก"

{21:13} ภาระเกี่ยวกับอาระเบีย โอ กระบวนพ่อค้าของ คนเดดานเอ๋ย เจ้าจะพักอยู่ในดงทึบในอาระเบีย {21:14} ชาวแผ่นดินเทมาได้อ่านำมาให้คนกระหาย เขาเอาชนะมัมปี มาต้อนรับคนลี้ภัย {21:15} เพราะเขาได้หนีจากดาบ จากดาบที่ชักออก จากธนูที่โค้งอยู่ และจากสงครามซึ่งทำให้ทุกชีวิตทรมาณเป็นอย่างมาก {21:16} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "สง่าราศีทั้งสิ้นของเศวาร์จะถึงที่สุด

ภายในปีเดียวตามปีจ้างลูกจ้าง {21:17} และนักธนูที่เหลืออยู่ของทแกลัwtharแห่งชาวเคดาร์จะเหลือน้อย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสแล้ว"

{22:1} ภาระเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต ที่เจ้าได้ขึ้นไป เจ้าทุกคน ที่บนหลังคาเรือนนั้น เป็นเรื่องอะไรกัน {22:2} เจ้าผู้เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยการโห่ร้อง เมืองที่อีกทีก็ครึกโครม นครที่เต็มไปด้วยผู้ที่ถูกฆ่าของเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบ หรือตายในสงคราม {22:3} ผู้ครองเมืองของเจ้าทั้งหมดหนีกันไปแล้ว เขาถูกจับได้โดยนายธนู ชายฉกรรจ์ของเจ้าทุกคนถูกจับแม้ว่าเขาได้หนีไปไกลแล้ว {22:4} เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า "อย่ามองข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าหลังน้ำตาอย่างขมขื่น อย่าอุตสาห์เล่าโลมข้าพเจ้าเลย เหตุด้วยการทำลายลิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า" {22:5} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงมีวันหนึ่ง เป็นวาระจลาจล วาระเหยียบย่ำ และวาระยุ่งเหยิงในที่ลุ่มแห่งนิมิต คือการพังกำแพงลงและโห่ร้องให้แก่ภูเขา {22:6} เอลามหยิบแล้งธนูกับเหล่านรปพร้อมพลรบและพลม้าและคิริก็เผยโล่ {22:7} ต่อมาที่ลุ่มที่ดีที่สุดของท่านจะเต็มไปด้วยยรธบ และพลม้าจะเข้าประจำที่ประตูเมือง {22:8} พระองค์ทรงเอาสิ่งปิดบังยูดาห์ไปเสียแล้ว ในวันนั้นท่านได้มองที่อาวุธแห่งเรือนพนา {22:9} ท่านได้เห็นช่องโหว่แห่งนครดาวิดว่ามีหลายแห่ง แล้วท่านทั้งหลายก็เก็บน้ำในบ่อล่าง {22:10} และท่านก็นับเรือนของเยรูซาเล็ม และท่านก็ฟังเรือนมาเสริมกำแพงเมือง {22:11} ท่านทำที่ขับน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองเพื่อรับน้ำของสระเก่า แต่ท่านมิได้มองดูผู้ที่ได้ทรงบันดาลเหตุ และมีได้เอาใจใส่ผู้ทรงวางแผนงานนี้ไว้นานมาแล้ว {22:12} ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงเรียกให้รำไห้และคร่ำครวญ ให้มีศีรษะโล้นและให้คาดตัวด้วยผ้ากระสอบ {22:13} และ ดูเถิด มีความขึ้นบานและความยินดี มีการฆ่าวัวและฆ่าแกะ มีการกินเนื้อและดื่มน้ำองุ่น "ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย" {22:14} พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงสำแดงในหูของข้าพเจ้าว่า "แน่ทีเดียวที่จะไม่ลบความชั่วช้าอันนี้ให้เจ้าจนกว่าเจ้าจะตาย" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้

{22:15} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า "ไปเถิด ไปหาผู้รักษาทรัพย์สมบัติคนนั้น คือไปยังเซบนาห์ ผู้ดูแลราชสำนัก และจงพูดกับเขาว่า {22:16} เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่นี่ และเจ้ามีใครอยู่ที่นี้ เจ้าจึงสักตอไม้ทองคำที่นี้เพื่อตัวเจ้าเอง ดูคนสักตอไม้ทองคำที่สูง และสักที่อยู่ที่สำหรับตนเองในศิลา {22:17} ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรง

เหวี่ยงเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอย่างแรง พระองค์จะทรงฉวยเจ้าให้แน่น {22:18} และม้วนเจ้า และขว้างเจ้าไปอย่างลูกบอลยังแผ่นดินกว้าง เจ้าจะตายที่นั่น และที่นั่นจะมีรถรบอันตระการของเจ้า เจ้าผู้เป็นที่อดสูแก่เรือนนายของเจ้า {22:19} เราจะผลักเจ้าออกไปจากตำแหน่งของเจ้า และเจ้าจะถูกดึงลงมาจากหน้าที่ของเจ้า {22:20} อยู่มาในวันนั้น เราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอลียาхим บุตรชายฮิลศิยาห์ {22:21} เราจะเอาเสื้อยศของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาผ้าคาดของเจ้าคาดเขาไว้ และจะมอบอำนาจปกครองของเจ้าไว้ในมือของเขา และเขาจะเป็นดังบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็ม และแก่วงศ์วานยูดาห์ {22:22} และเราจะวางลูกกัญญาของวังดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาจะเปิดและไม่มีผู้ใดปิด เขาจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด {22:23} และเราจะตอกเขาไว้เหมือนตอกหมุดในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่หนึ่งมีเกียรติแก่วงศ์วานบิดาของเขา {22:24} และเขาทั้งหลายจะแขวนไว้บนตัวเขาซึ่งสง่าราศีทั้งสิ้นของวงศ์วานบิดาของเขา ลูกหลานผู้สืบสาย ภาชนะเล็กๆทุกชิ้น ตั้งแต่ถ้วยจนถึงเหยือกทั้งสิ้น {22:25} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นหมุดที่ปักแน่นอยู่ในที่มั่นจะหลุด มันจะถูกโค่นลงและตกลงมา และภาระที่อยู่บนนั้นจะถูกขจัดออก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว"

{23:1} ภาระเกี่ยวกับเมืองไทระ บรรดากำปั่นแห่งทารชิชเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะว่าเมืองนั้นถูกทำลายร้างเสียแล้ว ไม่มีเรือนหรือท่าจอดเรือ เผยให้เขาทั้งหลายประจักษ์ ณ แผ่นดินคิทธิม {23:2} ชาวเกาะเอ๋ย จงนิ่งเสีย เจ้าซึ่งพ่อค้าแห่งเมืองไซดอนที่ผู้ผ่านข้ามทะเลไป ได้ทำให้เจ้าเต็มบริบูรณ์ {23:3} และข้ามน้ำมากหลายรายได้ของเมืองนั้น คือข้าวเมืองซีโหร์ เป็นผลเกี่ยวเก็บของแม่น้ำ เมืองนั้นเป็นพ่อค้าของบรรดาประชาชาติ {23:4} โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเถิด เพราะทะเลได้พุดแล้ว ที่กำบังเข้มแข็งของทะเลพุดว่า "ข้ามิได้ปวดครรภ์ หรือข้ามิได้คลอดบุตร ข้ามิได้เลี้ยงดูคนหนุ่ม หรือบำรุงเลี้ยงหญิงพรหมจารี" {23:5} เขาทั้งหลายรับเรื่องราวเกี่ยวกับอียิปต์อย่างไร เขาจะแสนระทมอยู่ด้วยเรื่องราวเมืองไทระอย่างนั้น {23:6} จงข้ามไปยังทารชิชเถิด ชาวเกาะเอ๋ย จงคร่ำครวญ {23:7} นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานของเจ้าทั้งหลายหรือ ซึ่งกำเนิดมาแต่กาลโบราณ ซึ่งเท่าใดพามันไปตั้งอยู่ไกล {23:8} ผู้ใดได้มุ่งหมายไว้เช่นนี้ต่อเมืองไทระ คือเมืองที่ไหม้กัญ ซึ่งบรรดาพ่อค้าของมันเป็นเจ้านาย ซึ่งพวกพาณิชย์ของมันเป็นคนมีเกียรติของโลก {23:9} พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งหมายไว้เพื่อจะหลั่งความเยอหยิ่งของสง่าราศีทั้งสิ้น เพื่อหลู่เกียรติของ

ผู้มีเกียรติทั้งสิ้นในแผ่นดินโลก {23:10} โอ ธิดาแห่งทราซิชอัย จงผ่านแผ่นดินของเจ้าข้ามไปเหมือนแม่น้ำ มันไม่มีก้างอีกเลย {23:11} พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์เหนือทะเล พระองค์ทรงบันดาลให้บรรดาราชอาณาจักรสิ้นสะเทือน พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับเรื่องเมืองแห่งพาณิซัย เพื่อจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของมันเสีย {23:12} และพระองค์ตรัสว่า "โอ ธิดาพรมจารี ผู้ถูกบีบบังคับแห่งไซดอนอัย เจ้าจะไม่เรงโลดต่อไปอีก จงลุกขึ้นข้ามไปคิทธิมเถิด แม้ที่นั่นเจ้าก็จะไม่มีความสุข" {23:13} จงดูแผ่นดินแห่งคนเคลเดียเถิด ชนชาตินี้ยังไม่มีขึ้นมา จนกว่าคนอัสซีเรียสถาปนาแผ่นดินนั้นไว้สำหรับคนที่อาศัยอยู่ตามถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้ก่อเชิงเทินของเขารื้อ พวกเขาก่อวังทั้งหลายของเขาขึ้น แต่ท่านกระทำให้มันเป็นที่ปรักหักพัง {23:14} บรรดากำปั่นแห่งทราซิชอัย จงคร่ำครวญเถิด เพราะว่าที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าถูกที่ร้างเสียแล้ว {23:15} ต่อมาในวันนั้น เขาจะลี้เมืองไทเรเจ็ดสิบปี อย่างกับอายุของกษัตริย์องค์เดียว พอสิ้นเจ็ดสิบปีไทเรจะร้องเพลงอย่างหญิงแพศยาว่า {23:16} "หญิงแพศยาที่เขาลืมแล้วอัย จงหยิบพิณเขาดูเดินไปทั่วเมือง จงบรรเลงเพลงไพเราะ ร้องเพลงหลายๆบท เพื่อเขาจะระลึกเจ้าได้" {23:17} ต่อมาเมื่อสิ้นเจ็ดสิบปี พระเยโฮวาห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมืองไทเร และเมืองนั้นจะกลับไปรับจ้างใหม่ และจะเล่นซู้กับบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นบนพื้นโลก {23:18} สินค้าของมันและสินค้าของมันจะเป็นของบริสุทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จะไม่สะสมไว้หรือเก็บนิ่งไว้ แต่สินค้าของมันจะอำนวยอาหารอุดมและเสื้อผ้าแก่บรรดาผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

{24:1} ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงทั้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์จะทรงคว่ำแผ่นดินโลกและกระจายผู้อาศัยของมัน {24:2} และจะเป็นอย่างนั้นต่อไปโรหิต อย่างเป็นกับประชาชน ต่อนายของเขาอย่างเป็นกับทาส ต่อนายผู้หญิงของเขา อย่างเป็นกับสาวใช้ ต่อผู้ชาย อย่างเป็นกับผู้ชาย ต่อผู้ยืม อย่างเป็นกับผู้ยืม ต่อผู้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย อย่างผู้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย {24:3} แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว {24:4} โลกก็ไร้ทุกข์และเหี่ยวแห้งไป พืชก็อ่อนระทวยและเหี่ยวแห้ง คนสูงศักดิ์ของโลกก็อ่อนระทวยไป {24:5} โลกนี้ไม่มีชีวิตเพราะผู้อาศัยในนั้น เพราะเขาทั้งหลายละเมิดต่อพระราชบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญาในรันดร์นั้น {24:6} เพราะฉะนั้นคำสาปก็กลืนโลก และผู้

ที่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อาศัยในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญ มีคนเหลือน้อย {24:7} น้ำอันใหม่ก็ไร้ทุกข์ เกาอันก็อ่อนระทวย จิตใจที่รื่นเริงทั้งปวงก็ถอนหายใจ {24:8} เสียงสนุกสนานของร่าเมานาก็เงียบ เสียงของผู้เบิกบานก็หยุดเสีย เสียงสนุกสนานของพิณเขาคูก็เงียบ {24:9} เขาจะไม่ดื่มเหล้าอันพร้อมกับการร้องเพลงอีก เมรัยก็จะเป็นของขมแก่ผู้ที่ดื่ม {24:10} เมืองที่จลาจลแตกหักเสียแล้ว บ้านทุกหลังก็ปิดหมด ไม่ให้ใครเข้าไป {24:11} มีเสียงร้องที่กลางถนนด้วยเรื่องเหล้าอัน ความชื่นบานทั้งสิ้นก็เยือกเย็นลงแล้ว ความยินดีของแผ่นดินก็สูญหายไป {24:12} มีการรกร้างว่างเปล่าทั้งไว้ในเมือง ประตูก็นิยมนิยมนทำลายเสีย {24:13} เพราะจะเป็นเช่นนี้ อยู่ท่ามกลางแผ่นดิน ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย อย่างกับเมื่อต้นมะกอกเทศถูกเขย่า อย่างเมื่อการเก็บเล็มตามเกาอันสิ้นสุดลง {24:14} เขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงของเขาขึ้น เขาจะร้องเพลงแสดงความโอาสและการของพระเยโฮวาห์ เขาจะโห่ร้องจากทะเล {24:15} เพราะฉะนั้นในรุ่งอรุณจงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ ในเกาะทั้งหลายแห่งทะเลจงถวายแด่พระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

{24:16} ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกเราได้ยินเสียงเพลงสรรเสริญ ว่าสง่าราศีจะมีแก่ผู้ชอบธรรม แต่ข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าก็ฝ่ายผอม ข้าพเจ้าก็ฝ่ายผอม วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะคนทรยศประพฤติดังทรยศยิ่ง เออ คนทรยศประพฤติดังทรยศยิ่ง" {24:17} โอ ชาวแผ่นดินโลกอัย ความสยดสยองและหลุมพรางและกับกั๊กมันเจ้าแล้ว {24:18} ต่อมาผู้ใดหน้เมื่อได้ยินเสียงความสยดสยองนั้นจะตกในหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะว่าหน้าตาของฟ้าสวรรค์ก็ถูกเปิด และรากฐานของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว {24:19} โลกแตกสลายสิ้นเชิงแล้ว โลกแตกเป็นเสี่ยงๆ โลกถูกเขย่าอย่างรุนแรง {24:20} โลกก็จะชวนเซไปอย่างคนเมา มันจะแกว่งไปอย่างเพิง การละเมิดของโลกจะหนักอยู่บนมัน และมันจะล้มและจะไม่ลุกอีก {24:21} ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษบริวารของฟ้าสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ และบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกในแผ่นดินโลก

{24:22} เขาทั้งหลายจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน ดังนั้นทุกโทษในคุกมืด เขาทั้งหลายจะถูกกักขังไว้ในคุก และต่อมาหลายวันเขาจึงจะถูกลงโทษ {24:23} แล้วดวงจันทร์จะอดสู และดวงอาทิตย์จะอับอาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธินจะทรงราชย์บนภูเขาคีโยนและในเยรูซาเล็ม และสง่าราศีจะปรากฏต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของพระองค์

{25:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระเกียรติพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ แผนงานที่พระองค์ทรงดำริไว้นานมาแล้วก็สัตย์ซื่อและเป็นความจริง {25:2} เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองมีป้อมเป็นที่ปรักหักพัง วังของชนต่างด้าวไม่เป็นเมืองต่อไปอีกจะไม่ก่อสร้างขึ้นอีกเลย {25:3} เพราะฉะนั้นประชาชาติที่แข็งแรงจะถวิลหาสันติแต่พระองค์ หัวเมืองของบรรดาประชาชาติที่ทารุณจะเกรงกลัวพระองค์ {25:4} เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสนเมื่อเขาทุกข์ใจ ทรงเป็นที่ลี้ภัยจากพายุ และเป็นร่มกันความร้อน เมื่อลมของผู้ที่ทารุณก็เหมือนพายุพัดกำแพง {25:5} เหมือนความร้อนในที่แห้ง พระองค์จะทรงระงับเสียงของคนต่างด้าว ร่มเมฆระงับความร้อนนั้นใด กิ่งของผู้ทารุณก็จะถูกตัดลงนั้นนั้น {25:6} บนภูเขานี้พระเยโฮวาห์จอมโยธินจะทรงจัดการเลี้ยงสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย เป็นการเลี้ยงด้วยของอ้วนพี เป็นการเลี้ยงด้วยน้ำองุ่นที่ตกตะกอนแล้ว ด้วยของอ้วนพีมีไขมันในกระดูกเต็ม ด้วยน้ำองุ่นตกตะกอนที่กรองแล้ว {25:7} และบนภูเขานี้พระองค์จะทรงทำลายผ้าคลุมหน้าซึ่งคลุมหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย และม่านซึ่งกางอยู่เหนือบรรดาประชาชาติ {25:8} พระองค์จะทรงกลืนความตายด้วยการมีชัย และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเข้าน้ำตาจากหน้าทั้งปวง และพระองค์จะทรงเอาการลบหลู่ชนชาติของพระองค์ไปเสียจากทั่วแผ่นดินโลก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว {25:9} ในวันนั้นเขาจะกล่าวกันว่า "ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเราทั้งหลาย เราได้รอคอยพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นี่คือพระเยโฮวาห์ เราได้รอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์" {25:10} เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะพักอยู่บนภูเขานี้ และโมอับจะถูกเหยียบย่ำลงภายใต้พระองค์เหมือนเหยียบพางลงในหลุมมูลสัตว์ {25:11} และพระองค์จะทรงกางพระหัตถ์ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา ตั้งคนวายนำทางมือวายนำ และพระองค์จะทรงให้ความเยือกเย็นของเขาต่ำลงพร้อมกับผีมือขำนาญของเขา {25:12} ป้อมสูงของกำแพงเมืองของเจ้านั้นพระองค์จะทรงให้ต่ำลง ทรงเหยียบดลง และเหวี่ยงลงถึงดิน แม้กระทั่งถึงผงคลี

{26:1} ในวันนั้นเขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ "เรามีเมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ {26:2} จงเปิดประตูเมืองเถิด

เพื่อประชาชาติที่ชอบธรรมซึ่งรักษาความจริงไว้จะได้เข้ามา {26:3} ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์ {26:4} จงวางใจในพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เพราะพระเยโฮวาห์คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระกำลังนิรันดร์ {26:5} เพราะพระองค์ทรงให้ชาวเมืองที่สูงส่งนั้น คือเมืองที่สูงส่งนั้นต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง ต่ำลงถึงดิน พระองค์ทรงให้มันลงที่ผงคลี {26:6} แท้เหยียบมันคือเท้าของคนยากจน คืออย่างเท้าของคนขัดสน" {26:7} หนทางของคนชอบธรรมก็ราบเรียบ พระองค์ผู้เที่ยงธรรมทรงกระทำให้อำนาจของคนชอบธรรมราบรื่น {26:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอคอยพระองค์อยู่ในวิถีแห่งคำตัดสินของพระองค์ พระนามอันเป็นที่ระลึกของพระองค์ เป็นที่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา {26:9} จิตใจของข้าพระองค์อยากได้พระองค์ในกลางคืน จิตวิญญาณภายในข้าพระองค์แสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน เพราะเมื่อคำตัดสินของพระองค์อยู่ในแผ่นดินโลก ชาวพิภพจะได้เรียนรู้ถึงความชอบธรรม {26:10} ถ้าสำแดงพระคุณแก่คนชั่ว เขาก็จะไม่เรียนรู้ความชอบธรรม เขาจะประพฤติดังอย่างอูธรธรรมในแผ่นดินที่เที่ยงธรรม และจะมองไม่เห็นความโอาสอธรรมการของพระเยโฮวาห์ {26:11} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระหัตถ์ของพระองค์ชูขึ้น เขาก็จะมองไม่เห็น แต่เขาจะมองเห็น และจะได้อับอาย เพราะเขามีความอิจฉาต่อชนชาติของพระองค์ เออ ไฟแห่งส่วนปฏิบัติของพระองค์จะเผาผลาญเขาเสีย {26:12} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะสถาปนาสันติภาพเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการบรรดากิจการของพระองค์เพื่อข้าพระองค์เช่นเดียวกัน {26:13} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เจ้านายอื่นนอกเหนือพระองค์ได้ครอบครองพวกข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระนามของพระองค์เท่านั้น {26:14} เขาทั้งหลายตายแล้ว เขาจะไม่มีชีวิตอีก เขาเป็นชาวแดนคนตาย เขาจะไม่เป็นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นพระองค์ได้ทรงเย็บเยียนและทรงทำลายเขา และทรงกวาดความระลึกถึงเขาทั้งสิ้นเสีย {26:15} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ได้ทรงรับสง่าราศี พระองค์ทรงขยายเขตแดนของแผ่นดินไกลไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก {26:16} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในยามทุกข์ใจเขาได้แสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายหลังคำอธิษฐานออกมาในเมื่อการทดสอบอยู่เหนือเขาทั้งหลาย {26:17} ตั้งหญิงมีครรภ์ เมื่อใกล้ถึงกำหนดเวลาคลอด ก็เจ็บปวดและร้องออก

มาด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างฉับพลัน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นในสายพระเนตรของพระองค์ {26:18} ข้าพระองค์มีกรรม ข้าพระองค์บิดตัว เป็นเหมือนข้าพระองค์คลอลม ข้าพระองค์มิได้ทำการช่วยให้พ้นในแผ่นดินโลก และชาวพิภพมิได้ล้มลง {26:19} คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขาทั้งหลายจะถูกขึ้นพร้อมกับศพของข้าพระองค์ ผู้อาศัยอยู่ในผงคลีเอย จงตื่นเถิดและร้องเพลง เพราะน้ำค้างของเจ้าเป็นเหมือนน้ำค้างบนผัก และแผ่นดินโลกจะให้ชาวแดนคนตายเป็นขึ้น

{26:20} มาเถิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าในท้องของเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่ลึกพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป {26:21} เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย และแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตซึ่งหลั่งอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก

{27:1} ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษด้วยพระแสงอันร้ายกาจ ยิ่งใหญ่ และแข็งแกร่งของพระองค์ต่อเลวีอาธาน ซึ่งเป็นพญานาคที่ถกกัด คือเลวีอาธานพญานาคที่ขด และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ในทะเล {27:2} ในวันนั้น จงร้องเพลงถึงเธอว่า "สวนองุ่นแห่งน้ำองุ่นสีแดง {27:3} เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้รักษาดูแลมัน เราจรรดน้ำมันอยู่ทุกขณะ เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายมัน เราจะรักษามันไว้ทั้งกลางคืนและกลางวัน {27:4} เราไม่มีความพิโรธ ใครเล่าจะให้มีหนามย่อยหนามใหญ่ขึ้น มาสู้รบกับเรา เราจะออกรบกับมัน เราจะเผามันเสียด้วยกัน {27:5} หรือให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเราเพื่อให้เขาทำสันติภาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันติภาพกับเรา" {27:6} พระองค์จะทรงกระทำให้คนที่ออกมาจากยาโคบหยั่งราก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ กระทำให้พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม {27:7} พระองค์ทรงโอบอุ้มอย่างที่เราที่พระองค์โอบอุ้มทั้งหลายที่โอบอุ้มเขาหรือ หรือเขาถูกฆ่าอย่างคนทั้งหลายที่ถูกเขาฆ่าแล้ว {27:8} ด้วยการขับไล่ ด้วยการกวาดไปเป็นเศษ พระองค์ทรงต่อสู้แย่งกับเขา พระองค์ทรงกวาดเขาไปด้วยลมดุเดือดของพระองค์ในวันแห่งลมตะวันออก {27:9} เพราะฉะนั้นจะลบความชั่วช้าของยาโคบอย่างนี้แหละ และนี่เป็นผลเต็มขนาดในการปลดบาปของเขา คือเมื่อเขาทำศิลาทั้งสิ้นของแท่นบูชาให้เป็นเหมือนหินดินสอพองที่ถูกบดเป็นชิ้นๆ จะไม่มีเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพตั้งอยู่ได้ {27:10} เพราะเมืองหน้าด่านก็จะรกร้าง ที่อาศัยก็ถูกละทิ้งและทอดทิ้งอย่างกับถิ่นทุรกันดาร ลูก

วัวจะหากินอยู่ที่นั่น มันจะนอนลงที่นั่นและกินกิ่งไม้ในที่นั้น {27:11} เมื่อถึงนั้นแห่ง มันก็จะถูกหัก พวกผู้หญิงก็มาเอามันไปก่อไฟ เพราะนี่เป็นชนชาติที่ไร้ความเข้าใจ เพราะฉะนั้นผู้ที่ทรงสร้างเขาก็จะไม่สงสารเขา ผู้ที่ทรงปั้นเขาจะไม่ทรงสำแดงพระคุณแก่เขา {27:12} ต่อมาในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงนำเอาชาวตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงลำธารอียิปต์ โอ ประชาชนอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกเก็บรวมเข้ามาที่ละคนๆ {27:13} และอยู่มาในวันนั้นเขาจะเป่าแตรใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพินาศอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไปยังแผ่นดินอียิปต์จะมานมัสการพระเยโฮวาห์ บนภูเขาบริสุทธิ์ที่เยรูซาเล็ม

{28:1} วิบัติแก่มงกุฏอันโอ้อ่า แก่คนซึ่งเฝ้าแห่งเอฟราอิม ซึ่งความงามอันรุ่งเรืองของเขาเหมือนดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดมของบรรดาผู้ที่เหล้าองุ่นมีชัย {28:2} ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง เหมือนพายุลูกเห็บ อันเป็นพายุทำลายเหมือนพายุน้ำที่กำลังไหลท่วม ซึ่งจะเหวี่ยงลงถึงดินด้วยพระหัตถ์ {28:3} มงกุฏอันโอ้อ่า คือคนซึ่งเฝ้าแห่งเอฟราอิม จะถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า {28:4} และความงามอันรุ่งโรจน์ของเขา ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดม จะเป็นดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย จะเป็นเหมือนผลที่แรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อคนเห็นเขาก็กินมันเสียพอถึงมือเขาเท่านั้น {28:5} ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะเป็นมงกุฏแห่งสง่าราศี และเป็นมงกุฏแห่งความงาม แก่คนที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์ {28:6} และเป็นวิญญาณแห่งความยุติธรรมแก่เขาผู้นั่งพิพากษา และเป็นกำลังของผู้เหล่านั้นผู้หันการสงครามกลับเสียที่ประตูเมือง {28:7} เขาเหล่านั้นชมชานไปด้วยเหล้าองุ่นเหมือนกัน และโซเซไปด้วยเมรัย บุโรหิตและผู้พยากรณ์ก็ชมชานไปด้วยเมรัย เขาทั้งหลายถูกกลืนไปหมดด้วยเหล้าองุ่น เขาโซเซไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขาสะดุดในการให้คำพิพากษา {28:8} เพราะสำหรับทุกสำหรับก็มัวเจิ่นและความโสโครกเต็ม ไม่มีที่ใดที่สะอาด {28:9} เขาจะสอนความรู้ให้แก่ใคร เขาจะให้ผู้ใดเข้าใจหลักคำสอนให้แก่คนเหล่านั้นที่หย่านมหรือ หรือให้แก่คนเอามาจากอก {28:10} เพราะเป็นข้อบังคับข้อบ่งชี้ ข้อบังคับข้อบ่งชี้ บรรทัดข้อบรรทัด บรรทัดข้อบรรทัด ที่นั่นหน้อย {28:11} เปล่า แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว {28:12} คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัสว่า "นี่คือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนเหน็ดเหนื่อย และนี่คือการพักผ่อน" ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟัง {28:13} เพราะฉะนั้นพระวณะ

ของพระเยโฮวาห์จึงเป็นอย่างนี้แก่เขา เป็นข้อบังคับข้อ ข้อบังคับ ข้อบังคับข้อ ข้อบังคับ เป็นบรรทัดข้อบรรทัด บรรทัดข้อบรรทัด ที่นี้หนิด ที่นั้นหนอย เพื่อเขาจะไปและ ถอยหลัง และจะแตก และจะติดบ่วงและจะถูกจับไป

{28:14} เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายคนมักเยาะเย้ยเอ๋ย จง ฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ คือเจ้าผู้ปกครองชนชาติใน เยรูซาเล็ม {28:15} เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวแล้วว่า "เรา ได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และเราทำความตกลง ไว้กับนรก เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไป จะไม่มาถึงเรา เพราะเราทำให้ความเท็จเป็นที่ลี้ภัยของเรา และเราได้กำบัง อยู่ในความมูลา" {28:16} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าตรัสดังนั้นว่า "ดูเถิด เราวางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อ เป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกรูปอย่าง ประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง เขาผู้นั้นที่เชื่อจะไม่รับร้อน {28:17} และเราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกวัด และความชอบธรรมให้เป็นลูกดิ่ง และลูกเห็บจะกวาดเอา ความเท็จอันเป็นที่ลี้ภัยไปเสีย และน้ำจะท่วมท้นที่กำบัง" {28:18} แล้วพันธสัญญาของเจ้ากับความตายจะเป็นโมฆะ และข้อตกลงของเจ้ากับนรกจะไม่ดำรง เมื่อภัยพิบัติอัน ท่วมท้นผ่านไป เจ้าจะถูกเหยียบย่ำลงด้วยโทษนั้น {28:19} มันผ่านไปบอยเท่าใด มันก็จะเอาตัวเจ้า เพราะมันจะผ่าน ไปเข้าแล้วเข้าเล่า ทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อเข้าใจชาว ก็จะเกิดแต่ความสยดสยองเท่านั้น {28:20} เพราะที่นอน นั้นสั้นเกินที่คนหนึ่งคนใดจะเหยียดอยู่บนนั้น และผ้าห่ม ก็แคบไม่พอลคลุมตัว {28:21} เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรง ลูกขึ้นอย่างทีบนภูเขาเปรีซิม พระองค์จะพระพิโรธอย่างทีใน หุบเขาภิเบโอน เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราช กิจของพระองค์นั้นประหลาด และเพื่อกระทำงานของ พระองค์ งานของพระองค์ก็แปลก {28:22} เพราะฉะนั้น บัดนี้อย่าเป็นคนเยาะเย้ย เกลือกว่าพันธะของเจ้าจะเข้มงวด ขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ยินกฤษฎีกากำหนดการทำลายเหนือ แผ่นดินทั้งสิ้นแล้ว จากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา {28:23} เจียหูลงซี และฟังเสียงข้าพเจ้า สดับซี และฟัง คำพูดของข้าพเจ้า {28:24} เขาผู้ไถนาเพื่อหว่าน ไถอยู่ เสมอหรือ เขาเบิกดินและคราดอยู่เป็นนิตย์หรือ {28:25} เมื่อเขาปราบผิวลงแล้ว เขาไม่หว่านเทียนแดงและยี่หระ เขา ไม่ใส่ข้าวสาลีเป็นแถว และข้าวบาร์เลย์ในที่อันเหมาะของ มัน และหว่านข้าวไรไฉนเป็นคันแดนหรือ {28:26} เพราะ พระเจ้าของเขาทรงสั่งสอนเขาถูกต้อง พระองค์ได้สอนเขา {28:27} เขาไม่หวดเทียนแดงด้วยเลือนหวดข้าว และเขาไม่ เอาล้อเกวียนกลิ้งทับยี่หระ แต่เขาเอาไม้พลองตีเทียนแดง

ให้หลุดออก และเอาตะบองตียี่หระ {28:28} คนโอบคั่วว ที่ทำขนมปังหรือ เปล่ล่าย เขาไม่หวดมันเป็นนิตย์ เมื่อเขา ขับล้อเกวียนเทียมม้าทับมันแล้ว เขามีได้บดมันด้วยคนขี่ม้า {28:29} เรื่องนี้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาด้วย พระองค์ มห้ศรรยนักในการปรึกษา และวิเศษในเรื่องการกระทำ

{29:1} วิบัติแก่อารีเอล อารีเอล นครซึ่งดาวิดทรงตั้ง ค่าย จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มีเทศกาลถวายเครื่องบูชาตาม รอบของมัน {29:2} เรายังจะให้อารีเอลทุกชีใจ จะมีการร้อง คร่ำครวญและร้องทุกข์ และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนอารีเอล แก่เรา {29:3} และเราจะตั้งค่ายอยู่รอบเจ้า และเราจะล้อม เจ้ากับบรรดาหอรบ และเราจะยกเชิงเทินขึ้นสู่เจ้า {29:4} และเจ้าจะถูกเหยียบบลง เจ้าจะพุดมาจากที่ลี้ภัยของแผ่นดิน โลก คำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในผงคลี เสียงของเจ้าจะ มาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี และคำพูดของเจ้าจะกระซิบ ออกมาจากผงคลี {29:5} แต่มวลชาวต่างประเทศของเจ้า จะเหมือนผงคลีละเอียด และผู้นำกลัวทั้งมวลจะเหมือน แกลบที่ฟุ้งหายไป เออ ชั่วประเดี้ยวเดียวและในทันทีทันใด {29:6} พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเยียมเยียนเจ้าด้วย ฟ้าร้องและด้วยแผ่นดินไหว และด้วยเสียงกัมปนาท ด้วย พายุและพายุแรงกล้า ด้วยเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ {29:7} และมวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับอารีเอล ทั้งหมดที่ต่อสู้ กับเขาและกับที่กำบังเข้มแข็งของเขาและทำให้เขาทุกชีใจ จะ เป็นเหมือนความฝันคือนิมิตในกลางคืน {29:8} อย่างเมื่อ คนหิวฝันว่า ดูเถิด เขากำลังกินอยู่ และตื่นขึ้นก็ยังหิวอยู่ จิตใจเขาไม่อิ่ม หรือเหมือนเมื่อคนกระหายฝันว่า ดูเถิด เขา กำลังดื่มอยู่ แล้วตื่นขึ้นมา ดูเถิด อ่อนเปลี้ย จิตใจของเขายัง แห้งผาก มวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับภูเขาศิโยนก็จะเป็น เช่นนั้น

{29:9} จงร้องรอลงงงววย จงร้องเรียกและร้องให้ เขา มินเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาโซเซ แต่ไม่ใช่ด้วยเมรัย {29:10} เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเทวิญญาณแห่งความ หลับสนิหลงเหนือเจ้า และปิดตาของเจ้า และพระองค์ทรง คลุมตาของพวกผู้พยากรณ์ พวกเจ้านายและพวกผู้ทำนาย ของเจ้า {29:11} และแก่ท่านทั้งหลาย นิมิตทั้งสิ้นได้ กลายเป็นเหมือนถ้อยคำในหนังสือที่ประทับตรา เมื่อคน ให้แก่คนหนึ่งทีอ่านได้ กล่าวว่า "อ่านนี้ซี" เขาว่า "ข้าอ่าน ไม่ได้เพราะมีตราประทับ" {29:12} และเมื่อเขาให้หนังสือ แก่คนหนึ่งทีอ่านไม่ได้ กล่าวว่า "อ่านนี้ซี" เขาว่า "ข้าไม่รู้ หนังสือ" {29:13} และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เพราะ ชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเรา ด้วยริมฝีปากของเขา แต่เขาให้จิตใจของเขาห่างไกลจาก

เรา เขายำเกรงเราเพียงแต่เหมือนเป็นข้อบังคับของมนุษย์ ที่สอนกันมา {29:14} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำ สิ่งมหัศจรรย์กับชนชาตินี้ อีกทั้งการประหลาดและอัศจรรย์ สติปัญญาของคนมีปัญญาของเขาจะพินาศไป และความ เข้าใจของคนที่เข้าใจจะถูกปิดบังไว้" {29:15} วิบัติแก่ผู้ที่ พยายามซ่อนแผนงานของเขาไว้ลึกจากพระเยโฮวาห์ ซึ่ง การกระทำของเขาอยู่ในความมืด ผู้ซึ่งกล่าวว่า "ใครเห็นเรา ใครจำเราได้" {29:16} แน่ละความวิปริตของเจ้าจะถือว่า ช่างปั้นเท่ากับดินเหนียว และสิ่งที่ถูกสร้างจะพูดเรื่องผู้สร้าง มั่นว่า "เขาไม่ได้สร้างข้า" หรือสิ่งที่ถูกปั้นขึ้นจะพูดเรื่องผู้ ปั้นมันว่า "เขาไม่มีความเข้าใจอะไรเลย" อย่างนี้หรือ

{29:17} ไม่ใช่อีกนิดหน่อยเท่านั้นหรือ ที่เลบานอนจะ ถูกเปลี่ยนให้เป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้จะถือว่าเป็นป่า {29:18} ในวันนั้นคนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอดจะเห็นออกมาจากความคลุมและความ มืดของเขา {29:19} คนใจอ่อนสุภาพจะได้ความชื่นบาน สดใสในพระเยโฮวาห์เพิ่มขึ้น และคนยากจนท่ามกลาง มนุษย์จะเรงโลดในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล {29:20} เพราะว่าผู้นำกลัวจะสูญไป และผู้เยาะเย้ยจะถูกผลาญไป และคนทั้งปวงที่เฝ้ารอคอยที่จะกระทำการอันชั่วช้าจะถูก ตัดขาด {29:21} คือผู้ที่ใส่ความคนอื่นด้วยถ้อยคำของเขา และวางบ่วงไว้ดักเขาผู้กล่าวคำขนาบที่ประตูเมือง และ ด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นแก่นสาร เขากัดกันคนชอบธรรมเสีย {29:22} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงไถ้อับราฮัม ตรัส ดั่งนี้เกี่ยวกับวงศ์วานของยาโคบว่า "ยาโคบจะไม่ต้องอับอาย อีก หน้าของเขาจะไม่ซีดลงอีกต่อไป {29:23} เพราะเมื่อ เขาเห็นลูกหลานของเขาซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเราใน หมู่พวกเขา เขาทั้งหลายจะถือว่านามของเราบริสุทธิ์ เขา ทั้งหลายจะถือว่าองค์บริสุทธิ์ของยาโคบบริสุทธิ์ และจะ กล่าวเกรงพระเจ้าแห่งอิสราเอล {29:24} และบรรดาผู้ที่ผิด ฝายจิตใจจะมาถึงความเข้าใจ และบรรดาผู้ที่บั่นทอนพำจะ ยอมเรียนรู้หลักคำสอน"

{30:1} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วิบัติแก่ลูกหลานที่ถือตั้ง ผู้ กระทำแผนงาน แต่ไม่ใช่ของเรา ผู้ปกคลุมด้วยเครื่องปกปิด แต่ไม่ใช่ตามพระวิญญาณของเรา เราจะเพิ่มบาปซ้อนบาป {30:2} ผู้ออกเดินลงไปยังอียิปต์ โดยไม่ขอคำปรึกษาจาก ปากของเรา เพื่อจะเข้มแข็งในการสู้รบกับฟาโรห์ เพื่อจะ วางใจในร่มเงาของอียิปต์ {30:3} เพราะฉะนั้นการสู้รบ กับฟาโรห์จะกลับเป็นความอับอายของเจ้า และการวางใจ ในร่มเงาของอียิปต์จะกลับเป็นที่ขายหน้าของเจ้า {30:4} เพราะแม้ว่าข้าราชการของเขาอยู่ที่ไคอัน และทูตของเขาไป

ถึงฮานเนส {30:5} ทุกคนได้รับความอับอายโดยชนชาติหนึ่ง ซึ่งช่วยเขาไม่ได้ ซึ่งมีได้นำความช่วยเหลือหรือประโยชน์มา ให้ ได้แต่ความอับอายและความขายหน้า" {30:6} ภาระ เรื่องสัตว์ป่าแห่งภาคใต้ เขาทั้งหลายบรรทุกทรัพย์สมบัติ ของเขาบนหลังลาและบรรทุกทรัพย์สินของเขาบนโหนดอูฐ ไปตลอดแผ่นดินแห่งความยากลำบากแสนระทม ที่ซึ่งสิ่งใด หนุ่มและสิ่งใดแก่ ฐร้าย และงูแมวเซาออกมา ไปยังชนชาติ หนึ่งซึ่งจะช่วยเขาไม่ได้ {30:7} เพราะความช่วยเหลือของ อียิปต์นั้นไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้น เราจึงเรียก เขาว่า "ความเข้มแข็งของเขาคือให้หนึ่งเฉยเมย" {30:8} บัดนี้ ไปเถอะ เขียนลงไว้บนแผ่นจารึกต่อหน้าเขา และจดไว้ ในหนังสือเพื่อในเวลาที่จะมาถึง จะเป็นสักขีพยานเป็นนิตย์ {30:9} เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นชนชาติที่ถือตั้ง เป็นลูกขี้ ปด เป็นหลานที่ไม่ยอมฟังพระราชบัญญัติของพระเยโฮ วาห์ {30:10} ซึ่งกล่าวแก่พวกผู้ทำนายว่า "อย่าเห็นเลย" และแก่ผู้พยากรณ์ว่า "อย่าพยากรณ์สิ่งที่ถูกต้องแก่เราเลย จงพูดสิ่งราบรื่นแก่เรา จงพยากรณ์มา" {30:11} ออก จากทางเสีย หันเสียจากวิถี ให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล พ้นหน้าพ้นตาของเราเสีย" {30:12} เพราะฉะนั้นองค์ บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสดั่งนี้ว่า "เพราะเจ้าดูหมิ่นถ้อยคำ นี้ และวางใจในการบีบบังคับและการทุจริต และพึงอาศัยสิ่ง เหล่านั้น {30:13} เพราะฉะนั้นความชั่วช้านี้จะเป็นแก่เจ้า เหมือนกำแพงสูงแยกออกไพล่ออกไปกำลังจะพัง ซึ่งจะพัง อย่างปัจจุบันทันด่วนในพริบตาเดียว {30:14} พระองค์จะ ทรงกระทำให้แตกเหมือนภาชนะของช่างหม้อแตก ซึ่งแตก เป็นชิ้นๆอย่างไม่ปราณี ชิ้นที่แตกนั้นไม่พบชิ้นดีพอที่จะดัก ไฟออกจากเตา หรือใช้ดักน้ำออกจากบ่อเก็บน้ำ"

{30:15} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์บริสุทธิ์ แห่งอิสราเอลตรัสดั่งนี้ว่า "ในการกลับและหยุดพัก เจ้า ทั้งหลายจะรอด กำลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและความ ว่างใจ" และเจ้าก็ไม่ยอมทำตาม {30:16} แต่เจ้าทั้งหลาย ว่า "อย่าเลย เราจะขี่ม้าหนีไป" เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนีไป และ "เราจะขี่ม้าเร็วจัด" เพราะฉะนั้นผู้ไล่ตามเจ้าทั้งหลาย จะเร็วจัด {30:17} คนพินหนึ่งจะหนีเพราะคำขู่เชิญของ คนคนเดียว เจ้าทั้งหลายจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนห้า คน จนจะเหลือแต่เจ้าเหมือนเสาธงบนยอดภูเขา เหมือน อาณัติสัญญาบนเนิน {30:18} เพราะฉะนั้นพระเยโฮ วาห์ทรงคอยที่จะทรงพระกรุณาเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้น พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องเพื่อจะเมตตาเจ้า เพราะพระ เยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม บรรดาผู้ที่คอยทำ พระองค์จะได้รับพระพร {30:19} เพราะประชาชนจะอาศัย

ในศิโยน ณ เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ร้องให้อีกต่อไป เมื่อได้ยินเสียงเจ้าร้องทูล พระองค์จะทรงเมตตาต่อเจ้า เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบเจ้า {30:20} และถึงแม้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานอาหารแห่งความยากลำบาก และน้ำแห่งความทุกข์ใจให้แก่เจ้า ถึงกระนั้นครุฑทั้งหลายของเจ้าจะไม่ซ่อนตัวในมุมอึกเลย แต่ตาของเจ้าจะเห็นครุฑของเจ้า {30:21} และเมื่อเจ้าหันไปทางขวาหรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินวณะข้างหลังเจ้าว่า "นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้" {30:22} แล้วเจ้าจะทำลายรูปเคารพสลักอาบเงินของเจ้า และรูปเคารพหล่อซุบทองคำของเจ้า เจ้าจะกระจายมันไปอย่างเผื่อนามัย และเจ้าจะกล่าวแก่มันว่า "ไปให้พ้น" {30:23} และพระองค์จะประทานฝนให้แก่เมล็ดพืชซึ่งเจ้าหว่านลงที่ดิน และประทานข้าวซึ่งเป็นผลผลิตของดิน และข้าวจะอุดมและสมบูรณ์ ในวันนั้นวัวของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่ {30:24} และวัวกับลาที่ใช้ทำนาจะกินข้าวใส่เกลือ ซึ่งใช้พลั่วและส้อมขัด {30:25} และบนภูเขาสูงทุกแห่ง และบนเนินสูงทุกแห่งจะมีแม่น้ำลำธารที่มีน้ำไหล ในวันที่มีการประหารชีวิตอย่างใหญ่ เมื่อหอคอยพังลง {30:26} ยิ่งกว่านั้นอีก แสงสว่างของดวงจันทร์จะเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์ และแสงสว่างของดวงอาทิตย์จะเป็นเจ็ดเท่า และเป็นอย่างแสงสว่างของเจ็ดวัน ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพันรอยบาดเจ็บแห่งชนชาติของพระองค์ และรักษาบาดแผลซึ่งเขาถูกพระองค์ทรงตีนั้น {30:27} ดูเถิด พระนามของพระเยโฮวาห์มาจากที่ไกล ร้อนด้วยความกลัวของพระองค์ ภาวะนั้นก็หนักหนา ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความกลัว และพระชีวหาของพระองค์เหมือนไฟเผาผลาญ {30:28} พระปัสสาสะของพระองค์เหมือนลำธารท่วมท้น ที่ท่วมถึงกลางคอ เพื่อจะร่อนบรรดาประชาชาติด้วยตะแกรงแห่งความไร้สาระ และจะมีบังเหียนซึ่งพาให้หลงไปที่ซากกรไกของชนชาติทั้งหลาย {30:29} เจ้าจะมีบทเพลงอย่างคินที่มีเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ และมีไฉยินดี อย่างคนที่ออกเดินตามเสียงปี่ เพื่อไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ถึงผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล {30:30} และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้พระสุรเสียงกัมปนาทของพระองค์เป็นที่ได้ยิน และจะทรงให้เห็นพระกรฟาดลงของพระองค์ ด้วยความกลัวอย่างเกรี้ยวกราด และเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ พร้อมกับฝนกระหน่ำและพายุ และลูกเห็บ {30:31} คนอัสซีเรียจะสยดสยองด้วยพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงโยนตีด้วยพระคทาของพระองค์ {30:32} และจันทราไม้เรียวลงโทษทุกจันทราซึ่งพระเยโฮวาห์โยนลงเหนือเขาจะเข้ากับเสียงร่ำมะนาและพิณเขา

คู่ พระองค์จะทรงต่อสู้เขาด้วยสงครามฟาดฟัน {30:33} เพราะโทเฟทก็จัดไว้นานแล้ว เออ เตรียมไว้สำหรับกษัตริย์เชิงตะกอนก็เล็กและกว้าง พร้อมไฟและพินมากมาย คือพระปัสสาสะของพระเยโฮวาห์เหมือนธำมะถันมาจุดให้ลุก

{31:1} วิบัติแก่คนเหล่านั้นผู้ลงไปอียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือ และหมายพึ่งม้า ผู้ที่วางใจในรถรบเพราะมีมาก และวางใจในพลม้า เพราะเขาทั้งหลายแข็งแรงนัก แต่มิได้หมายพึ่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล หรือแสวงหาพระเยโฮวาห์ {31:2} แต่ถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงเลืยวลลาดและจะนำภัยพิบัติมาให้ พระองค์จะมีได้ทรงเรียกพระวณะของพระองค์คืนมา แต่จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับวงศ์วานผู้กระทำความผิด และต่อสู้กับผู้ช่วยเหลือของคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วช้า {31:3} คนอียิปต์เป็นคน และไม่ใช้พระเจ้า และม้าทั้งหลายของเขาเป็นเนื้อหนัง และไม่ใช้วิญญาณ เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก ทั้งผู้ช่วยเหลือก็จะสะดุด และผู้ที่รับการช่วยเหลือก็จะล้ม และเขาทั้งหลายจะล้มเหลวด้วยกัน {31:4} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "ดังสิงโตหรือสิงโตหนุ่มคำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน และเมื่อเขาเรียกผู้เลี้ยงแกะหมู่หนึ่งมาสู่มัน มันจะไม่คร่ำครวญต่อเสียงของเขาทั้งหลาย หรือย่อหน้าต่อเสียงอึงคะนึงของเขา ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะเสด็จลงมาเพื่อสู้รบเพื่อภูเขาศิโยนและเพื่อเนินเขาของมัน {31:5} เหมือนนกบินร่อนอยู่ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงป้องกันและช่วยให้พ้น พระองค์จะทรงเว้นเสีย และสงวนชีวิตไว้ {31:6} จงกลับมาหาพระองค์ผู้ที่ประชาชนอิสราเอลได้คบฏอย่างร้าย {31:7} เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทิ้งรูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งมือของเจ้าได้ทำขึ้นอย่างบาปหนาสำหรับตัวเจ้า {31:8} และคนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของชายฉกรรจ์ และดาบซึ่งไม่ใช่ของคนต่ำต้อยจะกินเขาเสีย และเขาจะหนีจากดาบและคนหนุ่มของเขาจะพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง {31:9} เขาจะข้ามที่กำบังของเขาไปเพราะความหวาดกลัว และพวกเจ้านายของเขาจะเกรงกลัวธงนั้น" พระเยโฮวาห์ผู้ไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน และผู้ที่เตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม ตรัสดังนี้แหละ

{32:1} ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านายจะครอบครองด้วยความยุติธรรม {32:2} และผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน เหมือนธารน้ำในที่แห้ง เหมือนร่มเงาศิลาหมึ่มในแผ่นดินที่อ่อนเปลี้ย {32:3} แล้วตาของคน

เห็นจะมีได้หลับ และหูของคนที่จะฟังจะได้ยิน {32:4} จิตใจของคนที่จะฟังจะเข้าใจความรู้ และลิ้นของคนที่จะพูดจะออกอย่างทันควัน {32:5} เขาจะไม่เรียกคนเลวทราว่าคนใจกว้างอีก หรือคนถ้อยว่าเป็นคนอารี {32:6} เพราะคนเลวทราจะพูดอย่างเลวทรา และใจของเขาปกป้องความชั่วช้า เพื่อประกอบความหน้าซื่อใจคด เพื่อออกปากพูดความผิดเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ เพื่อทำจิตใจของคนหิวให้อดอยากและจะไม่ให้คนกระหายได้ดื่ม {32:7} อุบายของคนถ้อยก็ชั่วร้าย เขาคิดขึ้นแต่กิจการชั่วเพื่อทำลายคนยากจนด้วยถ้อยคำเท็จ แม้ว่าเมื่อคำร้องของคนขัดสนนั้นถูกต้อง {32:8} แต่คนใจกว้างก็แนะนำแต่สิ่งที่ประเสริฐ เขาจะดำรงอยู่ด้วยสิ่งที่ประเสริฐ {32:9} หญิงทั้งหลายที่อยู่อย่างสบายเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด และฟังเสียงของข้าพเจ้า ท่านบุตรสาวที่ไม่ระมัดระวังเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังคำพูดของข้าพเจ้า {32:10} อีกสักปึกกว่า หญิงที่ไม่ระมัดระวังเอ๋ย ท่านจะสะดุ้งตัวสั่น เพราะไร่อุ่นก็จะไร้ผล ฤดูเก็บผลไม้ก็จะไม่มาถึง {32:11} หญิงที่อยู่สบายเอ๋ย จงตัวสั่นเถิด ท่านผู้ไม่ระมัดระวังเอ๋ย จงสะดุ้งตัวสั่นเถิด จงแก้ผ้า ปลอมตัว ล่อนน้อน และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ {32:12} เขาจะทูปอก ด้วยเรื่องไร้หน้าที่แสนสุข ด้วยเรื่องเถาอ่อนผลตก {32:13} ด้วยเรื่องแผ่นดินของชนชาติของเราซึ่งออกแต่หนามใหญ่และหนามย่อย ด้วยเรื่องบ้านเรือนที่ขึ้นบานในนครที่สนุกสนาน {32:14} เพราะว่าพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนาแน่นจะถูกทิ้งร้าง ป้อมปราการและหอคอยจะกลายเป็นถ้ำเป็นนิคย เป็นที่ขึ้นบานของลาป่า เป็นลานหญ้าของฝูงแพะแกะ {32:15} จนกว่าพระวิญญาณจะเทลงมาจากเบื้องบน และถิ่นทุรกันดารกลายเป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้เหล่านั้นจะถือว่าเป็นป่า {32:16} แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และความชอบธรรมพักอยู่ในสวนผลไม้ {32:17} และผลของความชอบธรรมจะเป็นสันติภาพ และผลของความชอบธรรมคือความสงบและความวางใจเป็นนิคย {32:18} ชนชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่อย่างสันติ ในที่อาศัยอันปลอดภัย ในที่พักผ่อนสงบ {32:19} เมื่อป่าพังทลาย ลูกเห็บจะตกและเมืองจะยุบลงทีเดียว {32:20} ท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วยน้ำทั้งปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ดินร่วนและดินลาเหยี่ยวอยู่อย่างอิสระ

{33:1} วิบัติแก่เจ้าผู้ทำลาย ผู้ซึ่งตัวเจ้าเองมิได้ถูกทำลาย เจ้าผู้เป็นคนทรยศ ซึ่งไม่มีผู้ใดได้ทรยศต่อเจ้าเลย เมื่อเจ้าจะหยุดทำลาย เจ้าจะถูกทำลาย และเมื่อเจ้าจะหยุดยั้งการประพฤติดทรยศเสีย เจ้าทั้งหลายจะทรยศต่อเจ้า {33:2}

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายรอคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของเรามากขึ้นทั้งหลายทุกเช้า เป็นความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลายในยามทุกข์ลำบากด้วย {33:3} เมื่อได้ยินเสียงกัมปนาท ชนชาติทั้งหลายหนีไป พระองค์ทรงลุกขึ้น บรรดาประชาชาติก็กระจัดกระจายไป {33:4} ของที่รีบได้ของเจ้าก็ถูกรวบรวมเหมือนตักแตนวัยคลานเก็บรวบรวม คนก็กระโดดตะครุบอย่างตักแตนวัยบินโดดตะครุบ {33:5} พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่เย็นเยือก เพราะพระองค์ประทับ ณ ที่สูง พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมเต็มศิโยน {33:6} สติปัญญาและความรู้อันอุดมจะเป็นเสถียรภาพแห่งเวลาของเจ้า และเป็นกำลังแห่งความรอด ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นทรัพย์สมบัติของเจ้า {33:7} ดูเถิด ผู้เกลี้ยกล่อมของเจ้าจะร้องทูลอยู่ภายนอก คณะทูตสันติภาพจะร้องไห้อย่างซมซาน {33:8} ทางหลวงก็ร้าง คนสัญจรไปมาก็หยุดเดิน เขาหักพันธสัญญาเสีย เขาดูหมิ่นเมืองต่างๆ เขาไม่นับถือคน {33:9} แผ่นดินไว้ทุกข์และอ่อนระทวย เลบานอนอับอายและถูกโค่นลง ซาโรนเหมือนถิ่นทุรกันดาร บาซันและคารเมลก็สลดผลของเขา {33:10} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "บัดนี้เราจะลุกขึ้น บัดนี้เราจะเป็นที่ยกย่อง บัดนี้เราจะเป็นที่เชิดชู {33:11} เจ้าจะอ้อมท้องแต่เกลบ เจ้าจะคลอแต่ต่อ ลมหายใจของเจ้าเป็นไฟที่จะเผาผลาญเจ้า {33:12} และชนชาติทั้งหลายก็จะเหมือนถูกเผาเป็นปูน เหมือนหนามใหญ่ที่ถูกตัดลงที่เผาไหม้ไฟ" {33:13} เจ้าผู้อยู่ไกลฟังซิ ว่าเราได้ทำอะไร เจ้าผู้อยู่ใกล้ จงรับรู้เรื่องกำลังของเรา {33:14} คนบาปในศิโยนก็กลัว ความสะทกสะท้านทำให้คนหน้าซื่อใจคดประหลาดใจ "ใครในพวกเราจะอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้ ใครในพวกเราจะอาศัยอยู่กับการไหม้เป็นนิคยได้" {33:15} คือเขาผู้ดำเนินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง เขาผู้ดูหมิ่นผลที่ได้จากการบีบบังคับ ผู้สลดมือของเขาจากการถือสินบนไว้ ผู้อดหูจากการฟังเรื่องเลือดตกยางออก และปิดตาจากการมองความชั่วร้าย {33:16} เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่กำบังของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารเขา น้ำของเขาจะมีแน่ {33:17} ตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ทรงสง่าราศี จะเห็นแผ่นดินที่ยืดออกไกล {33:18} จิตใจของเจ้าจะคิดถึงความสยดสยอง "เขาผู้ที่ทำการนับอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่ตั้งบรรณาการอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่นับหอคอยอยู่ที่ไหน" {33:19} ท่านจะไม่เห็นชนชาติที่ชั่วร้ายอีก ชนชาติที่พิชิตคลุมเครือซึ่งท่านฟังไม่ออก ที่พูดต่างภาษาซึ่งท่านเข้าใจไม่ได้ {33:20} จงมองศิโยน เมืองแห่งเทศกาลของเรา ตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม เป็นที่อยู่ที่สูง เป็นพลับพลาที่

ไม่ต้องขนย้าย หลักหมุดพลับพลาจะไม่รู้จักถอนขึ้น เชือกผูกก็จะไม่รู้จักขาด {33:21} แต่นั่นพระเยโฮวาห์จะทรงอยู่กับเราด้วยความโอ้อำตะการ ในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้างที่จะไม่มีเรือกรรเชียงใหญ่แล่นไป ที่จะไม่มีเรืองามโอ้อำผ่านไป {33:22} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติให้เรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นบรมมหากษัตริย์ของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด {33:23} สายโยงของเจ้าห้อยหย่อน มันจะยึดเสาให้แน่นไม่ได้ หรือยึดใบให้กางไม่ได้ แล้วเขาจะแบ่งเหยื่อและของที่รีบได้เป็นอันมากนั้น แม้คนง่อยก็จะเอาเหยื่อได้ {33:24} ไม่มีชาวเมืองคนใดจะกล่าวว่า "ข้าป่วยอยู่" ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับอภัยความชั่วช้าของเขา

{34:1} บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ฟังสิ ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่มาจากพิภพ {34:2} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสิ้น และดุเดือดต่อพลโยธาทั้งสิ้นของเขา พระองค์ทรงสังหารผลาญเขาอย่างเด็ดขาด และมอบเขาไว้แก่การฆ่า {34:3} คนที่ถูกฆ่าของเขาจะถูกเหวี่ยงออกไป และกลืนเหม็นแห่งศพของเขาจะฟุ้งไป ภูเขาจะละลายไปด้วยโลหิตของเขา {34:4} บริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์จะละลายไป และท้องฟ้าก็จะม้วนเหมือนหนังสือม้วน บริวารทั้งสิ้นของมันจะร่วงหล่นเหมือนใบไม้หล่นจากเถาองุ่น อย่างมะเดื่อหล่นจากต้นมะเดื่อ {34:5} เพราะว่าดาบของเราจะได้ตีมันจนอัมในฟ้าสวรรค์ ดุเดือด มันจะลงมาเพื่อพิพากษาเอโดมและชนชาติที่เราสาปแช่งแล้ว {34:6} พระแสงของพระเยโฮวาห์เต็มไปด้วยโลหิต เกราะกรังไปด้วยไขมัน กับเลือดของลูกแกะและแพะ กับไขมันของไต่แกะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์มีการฆ่าบูชาในเมืองโบสรัทห์ การฆ่าขนาดใหญ่ในแผ่นดินเอโดม {34:7} ม้ายูนิคอนจะล้มลงพร้อมกับเขา ด้วย และวัวหนุ่มจะล้มอยู่กับวัวที่ฉกรรจ์ แผ่นดินของเขาจะโชกไปด้วยเลือด และดินจะได้อุดมด้วยไขมัน {34:8} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มีปีแห่งการตอบแทนเพื่อการโต้เถียงกันของศิโยน {34:9} และลำธารแห่งเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของเมืองนี้จะกลายเป็นกำมะถัน แผ่นดินนี้จะกลายเป็นยางมะตอยที่ลุกอยู่ {34:10} ทั้งกลางคืนและกลางวันจะไม่ดับ คว้นของมันจะขึ้นอยู่เสมอเป็นนิตย์ มันจะถูกทิ้งร้างอยู่ทุกชั่วอายุ ไม่มีใครจะผ่านไปเนื่องนิตย์ {34:11} แต่นกกระทุงและอีกาบ้านจะยึดมันเป็นกรรมสิทธิ์ นกทืดทื่อและนกกา

จะอาศัยอยู่ที่นั่น พระองค์จะทรงชิงสายแห่งความยุ่งเหยิงเหนืมัน และปล่อยลูกตั้งแห่งความว่างเปล่า {34:12} เขาจะเรียกพวกขุนนางมายังราชอาณาจักร แต่ไม่มีเลย และบรรดาเจ้านายของมันจะไม่มีค่าเลย {34:13} หนามใหญ่จะงอกขึ้นในพระราชวังของมัน ตำแยและต้นหนามจะงอกขึ้นในป้อมปราการของมัน และจะเป็นที่อาศัยของมังกร และเป็นลานของนกเค้าแมว {34:14} และสัตว์ป่าจะพบกับหมาจิ้งจอก เมฆปีศาจจะร้องหาเพื่อนของมัน เออ ฟีจะลงมาที่นั่นและหาที่ตัวพัก {34:15} นกฮูกจะทำรังและตักฟองที่นั่น และกกไข่และรวบรวมลูกอ่อนไว้ในเงาของมัน เออ เหยี่ยวปีกดำจะรวมกันที่นั่น ต่างคู่ก็อยู่กับของมัน {34:16} จงเสาะหาและอ่านจากหนังสือของพระเยโฮวาห์ สัตว์เหล่านี้จะไม่ขาดไปสักอย่างเดียว ไม่มีตัวใดที่จะไม่มีคู่ เพราะหนังสือนั้นได้บัญชาปากของเราแล้ว และพระวิญญาณของพระองค์ได้รวบรวมไว้ {34:17} พระองค์ทรงจับฉลากให้มันแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ได้ปันส่วนให้ด้วย เชือกมัด มันทั้งหลายจะได้กรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ มันจะอาศัยอยู่ในนั้นทุกชั่วอายุ

{35:1} ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย ทะเลทรายจะเปรมปรีดีและผลิดอกอย่างต้นดอกกุหลาบ {35:2} มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง สง่าราศีของเลบานอนก็จะประทานให้มัน ทั้งความโอ้อำตะการของคารเมลและซาโรน ที่เหล่านี้จะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และความโอ้อำตะการของพระเจ้าของพวกเรา {35:3} จงหนุนกำลังของมือที่อ่อน และกระทำหัวเข่าที่อ่อนให้มั่นคง {35:4} จงกล่าวกับคนที่มีใจคร้ามกลัวว่า "จงแข็งแรงเถอะ อย่างกล้า ดุเดือด พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาด้วยการแก้แค้น พระองค์จะเสด็จมาและช่วยท่านให้รอด ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า" {35:5} แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก {35:6} แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกว้าง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง เพราะน้ำจะพลุ่งขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และลำธารจะพลุ่งขึ้นในทะเลทราย {35:7} ดินที่แตกกระแหงจะกลายเป็นสระน้ำ และดินที่กระหายจะกลายเป็นน้ำพุ ในที่อาศัยของมังกรที่แต่ละตัวอาศัยนอนอยู่จะมีหญ้าพร้อมทั้งต้นอ้อและต้นกกงอกขึ้น {35:8} และจะมีทางหลวงที่นั่น และจะมีทางหนึ่ง และเขาจะเรียกทางนั้นว่า ทางแห่งความบริสุทธิ์ คนไม่สะอาดจะไม่ผ่านไปทางนั้น แต่จะเป็นทางเพื่อพวกเขา แล้วพวกที่เดินทางแม้คนโง่ก็จะไม่หลงในนั้น {35:9} จะไม่มีสิ่งใดที่นั่น หรือจะไม่มีสัตว์ร้ายมาบนทางนั้น จะหามัน

ที่นั่นไม่พบ แต่ผู้ที่ไถ่ไว้แล้วจะเดินบนนั้น {35:10} ผู้ที่รับการไถ่แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และจะมายังศิโยนด้วยร้องเพลง มีความชื่นบานเป็นนิตย์บนศิรชะของเขาทั้งหลาย เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะปลาทไปเสีย

{36:1} ต่อมาในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้บรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์และยึดได้ {36:2} และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้รับซาเคห์ ไปจากเมืองลาคีซถึงกรุงเยรูซาเล็ม เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ พร้อมกับกองทัพใหญ่ และท่านมายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบนที่ถนนลานชักฟอก {36:3} เอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ก็ออกมาหาท่าน เอลียาคิมเป็นผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเชบนาห์ราชเลขาและโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ

{36:4} และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า "จงทูลเฮเซคียาห์ว่า 'พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร {36:5} ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) 'เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ' หรือเดี๋ยวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา {36:6} ดูเถิด ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อที่เจาะ คืออียิปต์ ซึ่งจะตำมือของคนใดๆที่ใช้ไม้เท้านั้นยัน ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา {36:7} แต่ถ้าท่านจะบอกเราว่า 'เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา' ก็ปฐนียสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์หรือทิ้งเสียแล้ว พลาทกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า 'ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้' {36:8} ฉะนั้นบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย นายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้ {36:9} แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อรถรบและเพื่อพลม้า {36:10} ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้แผ่นดินนี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า 'จงขึ้นไปต่อสู้แผ่นดินนี้และทำลายเสีย'" {36:11} แล้วเอลียาคิม เชบนาห์ และโยอาห์เรียนรับซาเคห์ว่า "ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย" {36:12} แต่รับซาเคห์ว่า "นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินชีและกินเยี้ยวของเขา

พร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ" {36:13} แล้วรับซาเคห์ได้ยื่นร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า "จงฟังพระวาทะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย {36:14} กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า 'อย่าให้เฮเซคียาห์หลงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้น {36:15} อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ จะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย"' {36:16} อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า 'จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัลและออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของตน {36:17} จงระแวงมานานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น แผ่นดินที่มีขมมปังและสวนองุ่น {36:18} จงระแวงเถิดกว่าเฮเซคียาห์จะนำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น" มีพระแห่งบรรดาประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์แห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ {36:19} พระของเมืองฮามัทและเมืองอาร์บอดอยู่ที่ไหน พระของเมืองเศฟาร์วามอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ {36:20} พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ'" {36:21} แต่เขาทั้งหลายนิ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า "อย่าตอบเขาเลย"

{36:22} แล้วเอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟ เจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฝักขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์ {37:1} ต่อมาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {37:2} และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และพวกปุโรหิตใหญ่คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอัสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายของอามอส {37:3} เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า "เฮเซคียาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'วันนี้เป็นวันทุกข์ใจ วันถูกติเตียนและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังแบ่งให้คลอด {37:4} ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสดับถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย นายของเขาได้สั่งมาให้เยยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงชนาบถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรง

สดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนคนที่เหลืออยู่นี้"

{37:5} ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์ {37:6} อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า "จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบช้ำต่อเรา {37:7} ดูเถิด เราจะบรรจใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาส้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง'"

{37:8} รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่ากษัตริย์ออกจากลาซิชแล้ว {37:9} พระองค์ทรงได้ยินเกี่ยวกับที่ระคายเคืองกษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า "เขาได้ออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว" และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้วจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า {37:10} "เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า 'อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า "เยรูซาเล็มจะได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย" {37:11} ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดาข้าราชการแห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ {37:12} บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดน ซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์ {37:13} กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาร์บัต กษัตริย์ของเมืองเสฟราวาอิม เฮนาและอิฟวาทอยู่ที่ไหน'"

{37:14} เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลีจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {37:15} และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า {37:16} "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเรือบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก {37:17} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณสดับ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับบรรดาถ้อยคำของเซนนาเคอริบ ซึ่งเขาได้ใช้มาเยี่ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ {37:18} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำให้ประเทศทั้งสิ้นและแผ่นดินของเขานั้นร้างเปล่า

{37:19} และได้เหวี่ยงพระของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามีใช้พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย {37:20} ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์แต่พระองค์เดียว"

{37:21} แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ให้ไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย {37:22} ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า 'ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยน ดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศีรษะใส่เจ้า {37:23} เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบช้ำต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเบี่ยงตาของเจ้าอย่างเยอหยิ่งต่อผู้ใด ต้องคำบริสุทธิแห่งอิสราเอลนะซี {37:24} เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าได้ว่า "ด้วยรถรบเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิดาร์ที่สูงที่สุดของม้นลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของม้น ข้าจะเข้าไปยังที่ยอดลับที่สุดในชายแดนของม้น ที่ป่าไม้แห่งคารเมล {37:25} ข้าขุดบ่อและดื่ม น้ำ ข้าได้เอาฝ่าเท้าของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโจมตีให้แห้งไป" {37:26} เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้นานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ดึกดำบรรพ์ ซึ่ง ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง {37:27} ส่วนชาวเมืองนั้นมิอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น {37:28} แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา {37:29} เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราดต่อเรา และความจองหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้น เราจะเอาของเรากลับมา และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น {37:30} และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่ออกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหว่านและเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน {37:31} ส่วนที่รอดและเหลือแห่งวงศ์วานของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน {37:32} เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รอดมาจะออกมาจาก

ภูเขาคีโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้" {37:33} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า "ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยิ่งลูกธนูไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสู้มัน {37:34} ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {37:35} เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา" {37:36} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด ดูเถิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น {37:37} แล้วเซนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ไต่ยกไปและกลับบ้าน และอยู่ในนิเวศ {37:38} ต่อมาขณะเมื่อท่านมีสการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน อัลดรีม เมเลค และซาเรเซอร์ โอรสของท่าน ก็ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอซาร์ฮัด โอรสของท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

{38:1} ในวันเหล่านั้นเฮเซคียาห์ทรงประจวบไคล่จะสิ้นพระชนม์ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงจัดการการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่พิน" {38:2} แล้วเฮเซคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ {38:3} ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำการที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร" และเฮเซคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว {38:4} แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงอิสยาห์ว่า {38:5} "จงไปบอกเฮเซคียาห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราจะเพิ่มชีวิตให้เจ้าอีกสิบห้าปี {38:6} เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ {38:7} นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ตามที่พระองค์ได้ทรงตรัสไว้ {38:8} ดูเถิด เราจะกระทำให้เงาที่ดวงอาทิตย์ทอดมาบนนาฬิกาแดดของอาหัสย้อนกลับมาสิบขึ้น" ดวงอาทิตย์ก็ได้ย้อนกลับบนนาฬิกาแดดสิบขึ้น ตามขึ้นที่ได้ตกไป {38:9} บทประพันธ์ของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ หลังจากที่ได้ทรงประจวบไคล่จะพ้นจากการประชวรของ

พระองค์นั้น มีว่า {38:10} "ข้าพเจ้าว่า เมื่อชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงกลางคน ข้าพเจ้าจะไปยังประตูแดนคนตาย ข้าพเจ้าต้องถูกตัดขาดจากปีที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า {38:11} ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ ในแผ่นดินของคนเป็น ข้าพเจ้าจะมองไม่เห็นมนุษย์อีก ที่ในหมู่ชาวแผ่นดินโลก {38:12} อายุของข้าพเจ้าก็ถูกพราก และถูกถอนออกไปจากข้าพเจ้า อย่างกับเดินที่ของผู้เลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าได้ตัดชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างคนทอดผ้า พระองค์จะทรงตัดข้าพเจ้าด้วยโรคตรอมใจ พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน {38:13} ข้าพเจ้าได้คิดจนรุ่งเช้าว่า พระองค์จะทรงหักกระดูกทั้งสิ้นของข้าพเจ้า เหมือนอย่างสิ่งโต พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน {38:14} ข้าพเจ้าร้องอย่างนกนางแอ่น หรือนกกรอด ข้าพเจ้าฟิลาอย่างนกเขา ตาของข้าพเจ้าเหนื่อยอ่อนด้วยมองขึ้นข้างบน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ ขอพระองค์ทรงเป็นผู้ประกันของข้าพระองค์ {38:15} แต่ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้ เพราะพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้ว และพระองค์เองได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะดำเนินไปด้วยความสงบเสถียรตลอดชีวิตของข้าพเจ้า เพราะความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพเจ้า {38:16} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์ดำรงชีพอยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ และชีวิตแห่งวิญญาณของข้าพระองค์ก็อยู่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์หายดีและทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิต {38:17} ดูเถิด เพราะเห็นแก่สันติภาพ ข้าพระองค์จึงมีความขมขื่นมากยิ่งขึ้น แต่พระองค์ทรงรักชีวิตของข้าพระองค์จึงได้ทรงช่วยให้พ้นจากหลุมแห่งความพินาศ เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้องพระปฤษฎางค์ของพระองค์ {38:18} เพราะแดนคนตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ความมรณายกย่องพระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไปยังปากแดนคนตายนั้น จะหวังในความจริงของพระองค์ไม่ได้ {38:19} คนเป็น คนเป็น เขาจะสรรเสริญพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์กระทำในวันนี้ บิดาจะได้สำแดงความจริงของพระองค์แก่ลูกของเขา {38:20} พระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะร้องเพลงและเล่นเครื่องสายของข้าพเจ้า ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้าทั้งหลายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์" {38:21} เพราะอิสยาห์ได้กล่าวว่า "ให้เขาเอาขนมมะเดื่อมาแผ่นหนึ่ง และเป่าไว้ที่พระยอแดเพื่อพระองค์จะพิน" {38:22} เฮเซคียาห์ได้ตรัสด้วยว่า "อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า ข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"

{39:1} คราวนั้น เมโรดคบาลาดัน โอรสของบาลาดัน

กษัตริย์แห่งบาบิโลน ทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซคียาห์ทรงประจักษ์และทรงหายประจักษ์แล้ว {39:2} และเฮเซคียาห์ทรงเปรมปรีดิ์เพราะเขาเหล่านั้น และทรงพาเขามาคลั่งหทัยของพระองค์ ชมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศ และน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงทั้งสิ้นของพระองค์ทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวังหรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งเฮเซคียาห์มิได้ทรงสำแดงแก่เขา {39:3} แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลพระองค์ว่า "คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาแต่ไหนเข้าเฝ้าพระองค์" เฮเซคียาห์ตรัสว่า "เขาได้มาหาเราจากเมืองไกล จากบาบิโลน" {39:4} ท่านทูลว่า "เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง" และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า "เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามีได้สำแดงแก่เขา" {39:5} แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า "ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธา {39:6} ดูกิจนี้ วันเวลากำลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน จะไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {39:7} และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" {39:8} แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า "พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ดียิ่ง" เพราะพระองค์ตรัสว่า "จะมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา นี่"

{40:1} พระเจ้าของเจ้าตรัสว่า "จงเล่าโลม จงเล่าโลมชนชาติของเรา {40:2} จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจงประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเธอก็ภัยเสียแล้ว เพราะเธอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเธอ"

{40:3} เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย {40:4} หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้น ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และที่ขรุขระจะกลายเป็นที่ราบ {40:5} และจะเผยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะได้เห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว"

{40:6} เสียงหนึ่งร้องว่า "ร้องซิ" และเขาว่า "ข้าจะร้องว่าอะไร" บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และ

ความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเสมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา {40:7} ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เป่ามาถูกมัน มนุษยชาติเป็นหญ้าแห้งทีเดียว {40:8} ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวจนะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์ {40:9} โอ คิโยนเอ๋ย ผู้นำชาวดี เจ้าจงขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ผู้นำชาวดี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเต็มกำลัง จงเปล่งเสียงเถิด อย่างกล้าเลย จงกล่าวแก่หัวเมืองแห่งยูดาห์ว่า "ดูเถิด นี่พระเจ้าของเรา" {40:10} ดูกิจนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะเสด็จมาด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และพระกรของพระองค์จะครอบครองเพื่อพระองค์ ดูกิจนี้ รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ {40:11} พระองค์จะทรงเล็งผืนและแกะของพระองค์อย่างผู้เล็งแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง และทรงค่อยๆ นำบรรดาที่มีลูกอ่อนไป {40:12} ผู้ใดได้เคยตวงน้ำทั้งสิ้นด้วยอุ้งมือของตน และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว บรรจุผงกลิ้งของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว และชั่งภูเขานในตาชั่ง และชั่งเนินด้วยตราช {40:13} ผู้ใดได้นำทางพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์ {40:14} พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใด ผู้ใดสั่งสอนพระองค์ และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ {40:15} ดูกิจนี้ บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง ดูกิจนี้ พระองค์ทรงหยิบแกะทั้งหลายขึ้นมาจากคอกเหมือนสิ่งเล็กน้อย {40:16} เลบานอนไม่พอเป็นพิน และสัตว์ป่านั้นก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา {40:17} ต่อพระพักตร์พระองค์บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นก็เหมือนไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าความว่างเปล่าและการไร้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น {40:18} ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร {40:19} รูปเคารพสลักกะหรือ ช่างเขาหล่อมันไว้ ช่างทองเอาทองคำปิดไว้และหล่อสร้อยเงินให้ {40:20} เขาผู้ที่ยากจนจนเขาไม่มีเครื่องบูชาเลยก็เลือกต้นไม้ที่จะไม่ผุ เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือมากแต่ให้เป็นรูปเคารพสลักที่ไม่เคลื่อนไหว {40:21} ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ ท่านไม่เข้าใจตั้งแต่รากฐานของแผ่นดินโลกหรือ

{40:22} คือพระองค์ผู้ประทับเหนือปริมณฑลของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตักแตน ผู้

ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์เหมือนชิงมาน และกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย {40:23} ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นศูนย์เปล่า และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนศูนย์ภาพ {40:24} พอปลูกเขาเหล่านั้นเสร็จ พอหว่านเสร็จ พอที่รากหยั่งลง พระองค์ก็จะเป่ามาบนเขา เขาก็จะเหี่ยวแห้งไป และลมพายุก็จะพัดพาเขาไปเหมือนตอข้าว {40:25} องค์บาริสทุทธ์ตรัสว่า "เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่า ซึ่งเราจะเหมือนเขา" {40:26} จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยอานาภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว {40:27} โอ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงพูดว่า "ทางของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเยโฮวาห์ และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย" {40:28} ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิรันดร์ คือพระผู้สร้างที่สูญปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ย หรือเหน็ดเหนื่อย ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ {40:29} พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มียาล้าง พระองค์ทรงเพิ่มแรง {40:30} แม้คนหนุ่มๆจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้าลงทีเดียว {40:31} แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย

{41:1} โอ เกาห์ทั้งหลายเอ๋ย จงสงบใจต่อหน้าเรา จงให้ชนชาติทั้งหลายพินาศกำลังของเขาเสียใหม่ ให้เขาเข้ามาใกล้ แล้วให้เขาพูด ให้เราพากันเข้ามาใกล้เพื่อการพิพากษา {41:2} ใครได้เร้าใจให้คนชอบธรรมมาจากตะวันออก ได้เรียกท่านให้ติดตาม ได้มอบบรรดาประชาชาติต่อหน้าท่าน และให้ท่านครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ได้มอบพวกเขาไว้แก่ดาบของท่านเหมือนผงกลิ้ง และแก้คันธนูของท่านเหมือนตอข้าวที่ถูกพัดไป {41:3} ท่านไล่ตามพวกเขา และผ่านเขาไปอย่างปลอดภัย ตามทางที่เท้าของท่านไม่เคยเหยียบ {41:4} ผู้ใดได้ประกอบกิจและกระทำเช่นนี้ เรียกบรรดาชั่วอายุทั้งหลายออกมาตั้งแต่เดิม เราเองคือพระเยโฮวาห์ผู้เป็นปฐม และกับกาลอวสาน เราคือผู้นั้น {41:5} เกาห์ทั้งหลายเห็นแล้วก็เกรงกลัว ปลายแผ่นดินโลกก็กลัว เขาทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ {41:6} ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่พี่น้องของตนว่า "จงกล้าเถิด" {41:7} ช่างไม่ก็หนุนใจช่างทอง ผู้ที่ทำให้เรียบด้วยค้อนก็

หนุนใจผู้ที่ตีทั่งว่า "พร้อมแล้วสำหรับการบัดกรี" และเขาก็เอาตะปูตรึงไว้เพื่อไม่ให้หวั่นไหว {41:8} แต่เจ้า อิสราเอลเป็นผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา {41:9} เจ้าผู้ซึ่งเรายึดไว้จากที่สูญปลายแผ่นดินโลก และเรียกเจ้ามาจากพวกผู้ใหญ่ของโลก กล่าวแก่เจ้าว่า "เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหวี่ยงเจ้าออกไป" {41:10} อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา {41:11} ดูเถิด บรรดาผู้ที่ขัดเคืองกับเจ้าจะต้องได้รับความอายและอดสู เขาจะเป็นความว่างเปล่า คนเหล่านั้นที่ฝันสื้เจ้าจะพินาศไป {41:12} เจ้าจะแสวงหาพวกเขา แต่เจ้าจะไม่พบเขา คือผู้ที่ต่อสู้กับเจ้า ผู้ที่ทำสงครามกับเจ้าจะเป็นความว่างเปล่าและเป็นสิ่งไร้ค่า {41:13} เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จะยึดมือขวาของเจ้าไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า "อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า" {41:14} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "อย่ากลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ เจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า ผู้ใดของเจ้าคือองค์บาริสทุทธ์แห่งอิสราเอล" {41:15} ดูเถิด เราจะทำเจ้าให้เป็นเลื่อนนวดข้าวใหม่ คม และมีฟัน เจ้าจะนวดและบดภูเขา และเจ้าจะทำเนินเขาให้เหมือนเกลบ {41:16} เจ้าจะขัดมันและลมจะพัดมันไปเสีย และลมพายุจะกระจายมัน และเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ เจ้าจะอวดอ้างในองค์บาริสทุทธ์แห่งอิสราเอล {41:17} เมื่อคนจนและคนขัดสนแสวงหาน้ำและไม่มี และล้นของเขาก็แห้งผาก เพราะความกระหาย เราคือพระเยโฮวาห์จะได้ยินเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา {41:18} เราจะมีแม่น้ำบนที่สูงทั้งหลาย และน้ำพุที่ท่ามกลางภูเขา เราจะทำถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ และที่ดินแห้งเป็นน้ำพุ {41:19} ในถิ่นทุรกันดารเราจะปลูกต้นสนสีดาร์ ต้นกระถินเทศ ต้นน้ำมันเขียว และต้นมะกอกเทศ ในทะเลทรายเราจะวางต้นสนสามใบ ทั้งต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชะอุ่มตลอดปีด้วยกัน {41:20} เพื่อคนจะได้เห็นและทราบ เขาจะใคร่ครวญและเข้าใจด้วยกัน ว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำการนี้ องค์บาริสทุทธ์แห่งอิสราเอลได้สร้างสิ่งนี้ {41:21} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงนำข้อคิดของเจ้าขึ้นมา" กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า "จงนำข้อพิสูจน์ของเจ้ามา" {41:22} ให้เขานำมา และแจ้งแก่เราว่าจะเกิดอะไรขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้วให้เราทราบว่ามิอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณา เพื่อเราจะทราบถึงอวสานของสิ่งเหล่านั้น หรือจงเล่าให้เราฟังถึงสิ่งที่บังเกิดมา {41:23} จงแจ้งแก่เรา

ว่าต่อไปนี้จะอะไรเกิดขึ้น เพื่อเราจะรู้ว่าเจ้าเป็นพระ เออ จงทำดีหรือจงทำร้าย เพื่อเราจะได้ชยาดและดูกัน {41:24} ดูเถิด เจ้าไม่มีค่าอะไรเลยและการงานของเจ้าก็สูญเปล่า ผู้ที่เลือกเจ้าก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน {41:25} เราได้เร้าผู้หนึ่งจากทิศเหนือและเขาจะมา จากที่ดวงอาทิตย์ขึ้น เขาจะเรียกนามของเรา เขาจะเหยียบผู้ครอบครองเหมือนเหยียบปูนสอเหมือนช่างหม้อย่ำดินเหนียว {41:26} ใครแจ้งไว้ตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อเราจะทราบ และล่วงหน้าเพื่อเราจะพูดว่า "เขาชอบธรรม" เออ ไม่มีผู้ใดได้แจ้งให้ทราบ เออ ไม่มีผู้ใดได้เล่าให้ฟัง เออ ไม่มีผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเจ้า {41:27} คนแรกจะกล่าวแก่โยนว่า "ดูเถิด ดูเขาทั้งหลาย" และเราจะส่งผู้นำชาติให้แก่เยรูซาเล็ม {41:28} แต่เมื่อเรามองก็ไม่มีใคร ไม่มีที่ปรึกษาในหมู่พวกคนเหล่านี้ คือผู้ที่เมื่อเราถามก็ได้ให้คำตอบ {41:29} ดูเถิด พระเหล่านั้นไร้ประโยชน์ทั้งสิ้น บรรดากิจการของมันก็ล้วนความว่างเปล่า รูปเคารพหล่อของมันก็เป็นแต่ลมและความยุ่งเหยิง

{42:1} จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปิตินดี เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชาติ {42:2} ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำให้ได้ยินเสียงของท่านตามถนน {42:3} ไม่อ้อซ้ำแล้วท่านจะไม่หัก และใส่ตะเกียงที่ลูกธนูหรืออยู่ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความจริง {42:4} ท่านจะไม่ล้มเหลวหรือท้อแท่นกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรมไว้ในโลก และเกาะทั้งหลายจะรอคอยพระราชบัญญัติของท่าน {42:5} พระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงซึ่งมัน ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่บังเกิดจากโลกออกไป ผู้ทรงประทานลมหายใจแก่ประชาชนที่บนโลกและจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสดังนี้ว่า {42:6} "เราคือพระเยโฮวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยึดมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้าเป็นตัวพันธสัญญาของมนุษยชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ {42:7} เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจองจำออกมาจากคุก นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ

{42:8} เราคือเยโฮวาห์ นั้นเป็นนามของเรา สง่าราศีของเรา เรามิได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก {42:9} ดูเถิด สิ่งสว่างแล้วนั้นก็สำเร็จแล้ว และเราก็แจ้งสิ่งใหม่ๆ ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเราก็ได้เล่าให้ฟังแล้ว" {42:10} จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก ทั้งผู้ที่ลงไปยังทะเล และบรรดาลึงที่อยู่ในนั้น ทั้งเกาะทั้งหลายและชาวถิ่น

นั้น {42:11} จงให้ถิ่นทุรกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง ทั้งชนบทที่เคदारอาศัยอยู่ จงให้ชาวศิลาร้องเพลงให้เขาให้ร้องมาจากยอดภูเขา {42:12} จงให้เขาถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญพระองค์ในเกาะทั้งหลาย

{42:13} พระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปอย่างคนแกล้วกล้า พระองค์จะทรงเร้าความหึงหวงของพระองค์ขึ้นอย่างนักรบ พระองค์จะทรงร้อง พระองค์จะทรงโห่ดัง พระองค์จะทรงมีชัยต่อศัตรูของพระองค์ {42:14} เราได้นิ่งอยู่นานแล้ว เราเจียบอยู่และรังตนเองไว้ บัดนี้เราจะร้องออกมาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร เราจะสังหารพลาญและทำลายสิ้นทันที {42:15} เราจะทิ้งภูเขาและเนินให้ร้าง และให้บรรดาพืชผักบนนั้นแห้งไป เราจะให้แม่น้ำกลายเป็นเกาะ และจะให้สระแห้งไป {42:16} เราจะจูงคนตาบอดไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้จักร เราจะนำเขาไปในทางทั้งหลายที่เขาไม่รู้จักร เราจะให้ความมืดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง สิ่งที่คดให้ตรง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราจะกระทำแก่พวกเขา และเราจะไม่ละทิ้งพวกเขา {42:17} เขาทั้งหลายจะหันกลับ และจะต้องขยหาหน้าอย่างที่สุด คือผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก ผู้ที่กล่าวแก่รูปเคารพหล่อว่า "ท่านเป็นพระของเรา" {42:18} ท่านผู้หวนวอกเอ๋ย ฟังซิ และท่านผู้ตาบอดเอ๋ย มองซิ เพื่อท่านจะเห็นได้ {42:19} ใครเป็นคนตาบอด ก็ผู้รับใช้ของเราเนะซี หรือใครหวนวอกอย่างกับทูตของเราที่เราใช้ไป ใครตาบอดอย่างผู้ที่สมบูรณ์แล้ว หรือตาบอดอย่างผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ {42:20} เจ้าเห็นหลายอย่าง แต่มิได้สังเกตหูของเขาเปิดแล้ว แต่เขามิได้ยิน {42:21} เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยที่จะเชิดชูพระราชบัญญัติและกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ {42:22} แต่นี่เป็นชนชาติที่ถูกขโมยและถูกปล้น เขาทุกคนติดอยู่ในรูและซ่อนอยู่ใน窟 เขาตกเป็นเหยื่อซึ่งไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้น เป็นของริบซึ่งไม่มีผู้ใดพูดว่า "คืนซิ" {42:23} ผู้ใดในพวกเจ้าจะเงี่ยหูฟังในเรื่องนี้ ที่จะมุ่งหน้าตั้งใจฟังในอนาคต {42:24} ใครมอบยาโคบให้แก่ผู้ริบ และอิสราเอลให้แก่ผู้ปล้น ไม่ใช่พระเยโฮวาห์หรือ ผู้ซึ่งเราได้ทำบาปต่อ ซึ่งเขาไม่ยอมดำเนินในทางของพระองค์ และซึ่งเขามิได้เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ {42:25} ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหลังความโกรธจัดลงมาบนเขา และหลังอาณูภาพของสงคราม ทำให้เขาติดเพลิงอยู่โดยรอบ แต่เขาไม่รู้ มันไหม้เขา แต่เขามิได้เอาใจใส่

{43:1} บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้สร้างท่าน โอ ยาโคบ พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "อย่า

กลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา {43:2} เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า {43:3} เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้เอธิโอเปียและเส-บาเพื่อแลกกับเจ้า {43:4} เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเรารักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า {43:5} อย่างกลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเชื้อสายของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก {43:6} เราจะพูดกับทิศเหนือว่า 'ปล่อยเถิด' และกับทิศใต้ว่า 'อย่ายัดไว้' จงนำบรรดาบุตรชายของเรามาแต่ไกล และเหล่าธิดาของเราจากปลายแผ่นดินโลก {43:7} คือทุกคนที่เขาเรียกตามนามของเรา เพราะเราได้สร้างเขาเพื่อสง่าราศีของเรา เราได้ปั้นเขา เอะ เราได้สร้างเขาไว้" {43:8} จงนำประชาชาติทั้งหลายผู้ตอบแต่ยังมีตา ผู้ที่หูหนวกแต่เขายังมีหู ออกมา {43:9} ให้บรรดาประชาชาติประชุมพร้อมกัน และให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุมกัน ในท่ามกลางเขามีสผู้ที่แจ่มอย่างนี้ได้ และเล่าสิ่งล่วงแล้วให้เราฟังได้ ให้เขาทั้งหลายนำพยานของเขามาพิสูจน์ตัวเขา และให้เขาได้ยินและกล่าวว่า "จริงแล้ว" {43:10} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา และเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา และเข้าใจว่าเราเป็นผู้นั้นแหละ ก่อนหน้าเรา ไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่มี {43:11} เรา เราคือพระเยโฮวาห์ และนอกจากเราไม่มีพระผู้ช่วยให้รอด {43:12} เมื่อไม่มีพระอื่นในหมู่พวกเจ้า เราแจ้งให้ทราบและช่วยให้รอดและพิสูจน์ให้เห็น ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเราว่าเราเป็นพระเจ้า" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {43:13} "เออ ตั้งแต่เดิมเราก็คือพระองค์นั้นอยู่ ไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เราจะประกอบกิจใดๆ ใครจะขัดขวางกิจการนั้นได้" {43:14} พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "เพื่อเห็นแก่เจ้า เราจะส่งไปยังบาบิโลน และเราจะนำบรรดาขุนนางของเขาลงมา คือพวกเคลเดียในกำปั้นที่เขาทั้งหลายเคยให้ร้อง {43:15} เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ของเจ้า เป็นผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของเจ้า" {43:16} พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างทางในทะเล สร้างวิถีในน้ำที่มีอานุภาพ {43:17} ผู้ทรงนำรถรบและม้า กองทัพ และอานุภาพออกมา เขาทั้งหลายนอนลงด้วยกันและลุกขึ้นไม่ได้ เขา

ทั้งหลายสูญไปและดับเสียเหมือนไม้ตะเกียง ตรัสดังนี้ว่า {43:18} "อย่าจดจำสิ่งล่วงแล้วนั้น อย่าพิเคราะห์สิ่งเก่าก่อน {43:19} ดูเถิด เราจะกระทำการสิ่งใหม่ บัดนี้จะยกขึ้นมาแล้ว เจ้าจะไม่เห็นหรือ เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดารและแม่น้ำในที่แห้งแล้ง {43:20} สัตว์ป่าในทุ่งจะให้เกียรติเรา คือมังกรและนกเค้าแมว เพราะเราให้น้ำในถิ่นทุรกันดาร ให้แม่น้ำในที่แห้งแล้ง เพื่อให้ น้ำดื่มแก่ชนชาติผู้เลือกสรรของเรา {43:21} คือชนชาติที่เราปั้นเพื่อเราเอง เพื่อเขาจะถวายสรรเสริญเรา {43:22} โอ ยาโคบเอ๋ย ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่เราที่เจ้าเรียกหา โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเหน็ดเหนื่อยเราแล้ว {43:23} เจ้ามิได้นำแพะแกะของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชาแก่เรา หรือให้เกียรติเราด้วยเครื่องสักการบูชาของเจ้า เรามิได้ให้เป็นภาระแก่เจ้าด้วยเรื่องเครื่องบูชา หรือให้เจ้าเหน็ดเหนื่อยด้วยเรื่องกำยาน {43:24} เจ้ามิได้เอาเงินซื้ออ้อยให้เรา หรือให้เราพอใจด้วยไขมันของเครื่องสักการบูชาของเจ้า แต่เจ้าได้ให้เราเป็นภาระด้วยเรื่องบาปของเจ้า เจ้าให้เราเหน็ดเหนื่อยด้วยเรื่องความชั่วช้าของเจ้า {43:25} เราเราคือพระองค์นั้นผู้ลบล้างความละเมิดของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้ {43:26} จงฟื้นความให้เราฟัง ให้เรามาได้ด้วยกัน เจ้าจงให้การมา เพื่อจะพิสูจน์ว่าเจ้าถูก {43:27} บิดาเดิมของเจ้าทำบาป และผู้สอนทั้งหลายของเจ้าได้ละเมิดต่อเรา {43:28} ฉะนั้น เราจึงถอดเจ้านายแห่งสถานบริสุทธิ์เสีย เรามอบยาโคบให้ถูกสาปแช่ง และอิสราเอลให้แก่การกล่าวหาขบถ"

{44:1} "โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ จงฟังซิ" {44:2} พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า ผู้ทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์และจะช่วยเจ้า ตรัสดังนี้ว่า "โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เยชูรูน ผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ อย่างกลัวเลย {44:3} เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และล้าธารลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า {44:4} เขาทั้งหลายจะยกขึ้นมาท่ามกลางหญ้า เหมือนต้นหลิวข้างลำธารน้ำไหล {44:5} ผู้นี้จะว่า 'ข้าเป็นของพระเยโฮวาห์' และอีกผู้หนึ่งจะเรียกชื่อตนเองด้วยนามของยาโคบ และอีกผู้หนึ่งจะเขียนไว้บนมือของตนว่า 'ของพระเยโฮวาห์' และขนานนามสกุลของตนด้วยนามของอิสราเอล" {44:6} พระเยโฮวาห์พระบรมมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล และผู้ไถ่ของเขา พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า "เราเป็นผู้ต้นและเราเป็นผู้ปลาย นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้า {44:7} ใครเหมือนเราจะป่าวร้องได้ ให้เขาแจ้งให้ทราบ และให้เขาลำดับเรื่องต่อหน้าเราตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโบราณ และให้เขา

บอกแก่เขาทั้งหลายถึงสิ่งต่างๆที่จะเป็นมาและอะไรจะเกิดขึ้นนั้น {44:8} อย่างกล้วยและอย่างขามเลย เรามีได้เล่าให้เจ้าฟังตั้งแต่ติกดาบรพ์และแจ้งให้ทราบแล้วหรือ และเจ้าเป็นพยานทั้งหลายของเรา มีพระเจ้านอกเหนือเราหรือ เออ ไม่มีพระเจ้า เราไม่รู้จักเลย" {44:9} บรรดาผู้ที่ทำรูปเคารพสลักต่างก็ไร้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น และสิ่งที่เขาปิตินั้นก็ไม่ใช่ประโยชน์ เขาเป็นพยานของเขาเอง พยานเหล่านั้นทั้งไม่เห็นและไม่รู้ เพื่อเขาจะต้องอับอาย {44:10} ใครเล่าปั้นพระหรือหล่อรูปเคารพสลักซึ่งไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย {44:11} ดูก่อนเพื่อนทั้งสิ้นของเขาจะต้องอับอาย และช่างฝีมือนั้นก็เช่นแต่มนุษย์ ให้เขาขมขื่นกันทั้งหมดให้เขายืนขึ้น เขาจะสยดสยอง เขาจะรับความอับอายด้วยกัน {44:12} ช่างเหล็กใช้ตีมทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน และใช้ค้อนทุบมันด้วยแขนที่แข็งแรงของเขา เออ เขาหิวและกำลังของเขาอ่อนลง เขาไม่ได้ดื่มดื่มน้ำเลย และอ่อนเปลี้ย {44:13} ช่างไม้ซึ่งเชือกมัด เขาเอาดินสอขีดไว้ เขาแต่งมันด้วยกบและขีดไว้ด้วยวงเวียน เขาแต่งรูปนั้นให้เป็นรูปคนตามความงามของคน ให้อยู่ในเรือน {44:14} เขาตัดต้นสนสดารลง เขาเลือกต้นสนจีนและต้นโอ๊ก และปล่อยให้มันงอกขึ้นอย่างแข็งแรงท่ามกลางต้นไม้ในป่า เขาปลูกต้นแอชและฝืนก็เลี้ยงมัน {44:15} แล้วมนุษย์จะเอาไปเผาเสีย เขาเอามันมาส่วนหนึ่งและให้อบอุ่นตัวเขา เออ เขาก่อไฟและปิ้งขนมปัง และเขาเอามาทำพระองค์หนึ่งและนมัสการมันด้วย เออ เขาทำเป็นรูปแกะสลักและกราบรูปนั้น {44:16} เขาเผาในกองไฟครั้งหนึ่ง บนครั้งหนึ่งเขาได้กินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอิม และเขาอบอุ่นตัวของเขาด้วย แล้วว่า "อาฮา ข้าอุ่นจัง ข้าเห็นไฟแล้ว" {44:17} และที่เหลือนั้นเขาทำเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นรูปเคารพสลักของเขา และกราบลงนมัสการรูปนั้น และอธิษฐานต่อรูปนั้นและว่า "ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์เป็นพระของข้าพระองค์" {44:18} เขาทั้งหลายไม่รู้ หรือเขาทั้งหลายไม่เข้าใจ เพราะตาของเขาถูกปิด เขาจึงเห็นอะไรไม่ได้ และจิตใจของเขาเล้าก็ถูกปิด เขาจึงเข้าใจไม่ได้ {44:19} ไม่มีใครพินิจพิเคราะห์ในใจของตนเลย และไม่มีความรู้หรือความเข้าใจ ที่จะกล่าวว่า "ข้าได้เผามันเสียส่วนหนึ่งในกองไฟ และข้าก็เอาถ่านมันมาปิ้งขนมปัง ข้าย่างเนื้อกินแล้ว และควรหรือที่ข้าจะทำส่วนที่เหลือให้เป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชัง ควรหรือที่ข้าจะกราบลงต่อท่อนไม้ท่อนหนึ่ง" {44:20} เขากินขี้เถา ใจที่หลอกลวงนำเขาให้เจิน เขาช่วยจิตใจตัวเขาเองให้พ้นหรือพูดว่า "ไม่มีความมูสาอยู่ในมือข้างขวาของข้าหรือ" ก็ได้

{44:21} โอ ยาโคบและอิสราเอลเอ๋ย จงจำสิ่งเหล่านี้

เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ปั้นเจ้า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่ลืมเจ้า {44:22} เราได้ลบล้างการละเมิดของเจ้าเสียเหมือนเมฆทึบ และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนเมฆ จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว {44:23} โอ ฟาสะวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลงเพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำการนี้ หวังลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงโห่ร้อง ภูเขาเอ๋ย จงร้องเป็นเพลงออกมา โอ ป่าไม้เอ๋ย และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบ และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล {44:24} พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า ผู้ปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสดังนี้ว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ผู้ทรงซึ่งฟาสะวรรค์แต่ลำพัง ผู้ทรงทางแผ่นดินโลกด้วยตัวเราเอง {44:25} ผู้กระทำให้ล้างของคนมูสาไม่ซัง และกระทำพวกโหราให้บ้าๆบอๆ ผู้หันคนฉลาดให้กลับหลัง และกระทำให้ความรู้ของเขาเขลาไป {44:26} ผู้รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สัมฤทธิ์ผลตามแผนงานแห่งหุดของพระองค์ ผู้กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า 'จะมีคนอาศัยอยู่' และถึงหัวเมืองยูดาห์ว่า 'จะมีคนมาสร้างขึ้น และเราจะยกสิ่งปรักหักพังของมันขึ้น' {44:27} ผู้กล่าวแก่ที่ลี้ภัยว่า 'จงแห่งเสีย เราจะให้แม่น้ำของเจ้าแห่ง'

{44:28} ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า 'เขาเป็นเมษบาลของเรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ' กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า 'จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น' และถึงพระวิหารว่า 'จะวางรากฐานของเจ้า'" {45:1} พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้จับมือเขาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชาติให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดปล่อยประเทศจากบั้นเอวของบรรดาภคินี ให้เปิดประตูทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าท่านและมิให้ประตูเมืองปิด ดังนั้น {45:2} "เราจะไปข้างหน้าเจ้า และปราบที่คดให้เป็นตรง เราจะพังประตูทองเหลืองให้เป็นชิ้นๆ และตัดลูกกรงเหล็กให้ขาด {45:3} เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่เจ้า และชุมทรัพย์ในที่ลี้ลับ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า คือเรา พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า {45:4} เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้า ทั้งๆที่เจ้าไม่รู้จักเรา

{45:5} เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้า เราคาดเอาเจ้า แม้เจ้าไม่รู้จักรเรา {45:6} เพื่อคนจะได้รู้ตั้งแต่ที่ตะวันออก และจากที่ตะวันตก ว่าไม่มีใครนอกจากเรา เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก {45:7} เราเป็นความสว่างและสร้างความมิด เราทำสันติภาพและ

สร้างวิบัติ เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้กระทำให้สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น {45:8} ฟาสุวรรณค์เอ๋ย จงโปรยฝนมาจากเบื้องบน และให้ท้องฟ้าหลังความชอบธรรมลงมา ให้แผ่นดินโลกเปิดออก เพื่อความรอดจะไต่ถ่องขึ้นมา และยังความชอบธรรมให้พลุ่งขึ้นมาด้วย เรา คือพระเยโฮวาห์ได้สร้างมัน" {45:9} วิบัติแก่ผู้ที่ขึ้นสู้กับผู้สร้างของเขา จงให้หม้อดินสู้กับบรรดาช่างปั้นหม้อแห่งแผ่นดินโลก ดินเหนียวจะพูดกับผู้ที่ปั้นมันหรือว่า "ท่านกำลังทำอะไร" หรือผลงานของท่านจะว่า "ท่านไร้มือ" {45:10} วิบัติแก่ผู้ที่พูดกับบิดาว่า "ท่านให้เกิดอะไร" หรือกับผู้หญิงว่า "เธอคลอดอะไร" {45:11} พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้สร้างของเขาตรัสตั้งนี้ว่า "เจ้าถามเราถึงสิ่งที่จะเกิดมีมาถึงลูกหลานของเรา และถึงการทำงานแห่งมือของเรา เจ้าสั่งเราเชียว {45:12} เราสร้างแผ่นดินโลก และเนรมิตมนุษย์บนนั้น เราเอง มือของเราซึ่งฟาสุวรรณค์ และเราบัญญัติชาววิวารทั้งสิ้นของมัน {45:13} ด้วยความชอบธรรมเราได้กระทำ และเราจะกระทำทางทั้งสิ้นของท่านให้ตรง ท่านจะสร้างนครของเรา และให้พวกเชลยของเราเป็นอิสระ ไม่ใช่เพื่อสินจ้างหรือเพื่อสินบน" พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ

{45:14} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "ผลแรงงานของอียิปต์และสินค้ำกำไรของเอธิโอเปีย และคนเส-บา คนร่างสูงจะมาหาเจ้าและจะเป็นของเจ้า เขาจะติดตามเจ้า เขาจะติดตามมาหาและกราบไหว้เจ้า เขาจะวิงวอนเจ้าว่า 'พระเจ้าอยู่กับท่านแน่ และไม่มีอื่นใดอีก ไม่มีพระเจ้าอื่น'" {45:15} แท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด {45:16} เขาทุกคนต้องอับอายและขายหน้า ผู้สร้างรูปเคารพก็อดสูไปด้วยกัน {45:17} แต่อิสราเอลนั้นพระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอดด้วยความรอดเนื่องในศรัทธา เจ้าจะไม่ต้องอับอายหรือขายหน้าตลอดไปเป็นนิตย์ {45:18} เพราะพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟาสุวรรณค์ พระเจ้าเองทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ตรัสตั้งนี้ว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก {45:19} เรามิได้พูดในที่ลับ ในที่มืดแห่งแผ่นดินโลก เรามิได้กล่าวแก่เชื้อสายของยาโคบว่า 'จงแสวงหาเราในที่ยุ่งเหยิง' เราคือพระเยโฮวาห์พูดความชอบธรรม เราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ {45:20} จงชุมนุม และมา มาให้ใกล้กันเข้า คือเจ้าทั้งหลายผู้รอดพ้นแห่งบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายไม่มีความรู้ คือผู้ที่ยกรูปเคารพสลักไม้ของเขาไป และอธิษฐานต่อพระซึ่งช่วยเขาให้รอดไม่ได้ {45:21} จงแจ้งเรื่องและ

นำเข้ามาใกล้ เออ ให้เขาทั้งหลายปรึกษาหารือกัน ใครเล่าสิ่งนี้ให้ฟังนมนานแล้ว ใครแจ้งให้ทราบมาตั้งแต่เก่าก่อน ไม่ใช่เราหรือ คือพระเยโฮวาห์ นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นเลย พระเจ้าผู้ชอบธรรมและพระผู้ช่วยให้รอด ไม่มีอื่นใดนอกเหนือเรา {45:22} มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก {45:23} เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง ถ้อยคำได้ออกไปจากปากของเราด้วยความชอบธรรมซึ่งจะไม่กลับว่า 'หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องถูกกราบลงต่อเรา และสิ้นทุกสิ้นจะต้องปฏิญาณต่อเรา' {45:24} แนนอนผู้หนึ่งจะพูดว่า 'ในพระเยโฮวาห์ข้ามีความชอบธรรมและอานุภาพ' มนุษย์ทั้งหลายจะมาหาพระองค์ บรรดาผู้ที่แค้นเคืองต่อพระองค์จะอับอายขายหน้า {45:25} เชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลจะชอบธรรมและสดุดีภูมิในพระเยโฮวาห์"

{46:1} "พระเบลก็เลื่อนลง พระเนโบก็ทรุดลง ปฏิมากรของพระนือบูบเนสส์ตว์และว้าว สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าหามอยู่ก็มาบรรทุกเป็นภาระบนหลังสัตว์ที่เหน็ดเหนื่อย {46:2} มันทรุดลงและมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภาระนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเชลย {46:3} โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา คือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในวงศ์วานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเรารู้มาตั้งแต่กำเนิด ชูมาตั้งแต่ในครรภ์ {46:4} จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก เราได้สร้าง เราจะชูไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น {46:5} เจ้าจะเทียบเราและทำให้เราให้เท่ากับผู้ใด และเปรียบเรา ว่าเราเหมือนกัน {46:6} บรรดาผู้ที่โกยทองคำออกจากใต้และชั่งเงินในตาชั่ง จ้างช่างทองคนหนึ่งและเขาก็ทำให้เป็นพระ แล้วเขาทั้งหลายก็กราบลง เออ นมัสการเลย {46:7} เขาทั้งหลายเอารูปนั้นใส่บา เขาหามไป เขาตั้งไว้ประจำที่ รูปนั้นก็อยู่ที่นั่น รูปนั้นไปจากที่ไม่ได้ แม้ผู้ใดจะมาร้องขอ รูปนั้นก็ไม่ตอบ หรือช่วยเขาให้รอดจากความยากลำบากของเขาได้ {46:8} จำชื่อนี้ไว้และจงเป็นลูกผู้ขายแท้อ โอ เจ้าผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนึกไว้ในใจ {46:9} จงจำส่วงแล้วในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา {46:10} ผู้แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งถึงสิ่งที่ยังไม่ได้ทำเลยให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณ กล่าวว่า 'แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น' {46:11} เรียกเหยี่ยวมาจากตะวันออก คือเรียกชายที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เราพูดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย {46:12} เจ้าผู้จิตใจคือตึง เจ้าผู้ห่างไกลจากความชอบธรรม จงฟังเรา

ซี {46:13} เราจะนำความชอบธรรมของเราไปใกล้ มันจะไม่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอช้า เราจะใส่ความรอดที่ศิโยนเพื่ออิสราเอล สง่าราศีของเรา"

{47:1} โอ ธิดาพรมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงมานั่งในผงคลี โอ ธิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งลงบนพื้นดิน ไม่มีบัลลังก์ เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า แม่เนื้ออ่อนแม่เนื้อละเอียด {47:2} จับไม่เข้า ไม่แบ่งซี เอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกเสีย ถอดเสื้อคลุมของเจ้าเสีย ไม่ต้องคลุมขาของเจ้า ลุยน้ำไป {47:3} เจ้าจะต้องถูกเปลือยและเขาจะเห็นความอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และเราจะไม่พบเจ้าอย่างมนุษย์ {47:4} พระผู้ไถ่ของเรา พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล {47:5} โอ ธิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย นั่งเจียนๆ และจงเข้าไปในความมืด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย {47:6} เรากริ้วต่อชนชาติของเรา เราทำให้มรดกของเราเป็นมลทิน เรามอบเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้ามิได้แสดงความกรุณาต่อเขา เจ้าวางแอกอย่างหนักไว้บนบ่าของคนชรา {47:7} เจ้าว่า "ข้าจะเป็นนางพญาเป็นนิตย์" เจ้าจึงมิได้เอาเรื่องเหล่านี้เป็นที่สอนใจ หรือจดจำขึ้นปลายของเรื่องเหล่านี้ไว้ {47:8} ฉะนั้น เจ้าผู้รักความเปลือย จงฟังเรื่องนี้ คือผู้หนึ่งอย่างไร้กังวล ผู้คิดในใจของตนว่า "ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก ข้าจะไม่นั่งอยู่เป็นหญิงม่าย หรือรู้จักการสูญเสียลูก" {47:9} ทั้งสองเรื่องนี้จะมาถึงเจ้าในขณะเดียวกันในวันเดียว คือความที่ต้องพรากจากลูกและความที่เป็นหญิงม่าย จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มขนาดทั้งที่มีวิทยาคมเป็นอันมาก และอาณาพใหญ่ยิ่งในเวทมนตร์ของเจ้า {47:10} ด้วยว่าเจ้ารู้สึกมันอยู่ในความชั่วของเจ้า เจ้าว่า "ไม่มีผู้ใดเห็นข้า" สติปัญญาของเจ้าและความรู้ของเจ้าทำให้เจ้าเงินไป และเจ้าจึงว่าในใจของเจ้าว่า "ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก" {47:11} ฉะนั้นความชั่วร้ายจะมาเหนือเจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่ามันขึ้นมาจากไหน ความเลวร้ายจะตกใส่เจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถถอดถอนได้ และความพิณาสะมาถึงเจ้าทันทีทันใด ซึ่งเจ้าไม่รู้เรื่องเลย {47:12} จงตั้งมั่นอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้า และวิทยาคมเป็นอันมากของเจ้า ซึ่งเจ้าทำมาหนักหนาตั้งแต่สาว ๆ ชะรอยมันจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าได้ ชะรอยเจ้าจะมีชัย {47:13} เจ้าเห็นดเหนือกับที่ปรึกษาเป็นอันมากของเจ้า ให้เขาลุกขึ้นออกมาและช่วยเจ้าให้รอด คือบรรดาผู้ที่แบ่งฟ้าสวรรค์และเพ่งดูดวงดาว ผู้ซึ่งทำนายให้เจ้าในแต่ละเดือนว่า จะเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า {47:14} ดูเถิด เขาจะเป็นเหมือนตอข้าว ไฟจะเผาผลาญเขา เขาจะช่วยตัวเขาเองให้พ้นจากกำลัง

ของเปลวเพลิงไม่ได้ นี่ไม่ใช่ถ่านที่จะให้ใครอุ่น ไม่ใช่ไฟที่จะให้ใครผิง {47:15} บรรดาที่เจ้าทำงานด้วยกันนั้นจะเป็นเช่นนี้แก่เจ้า ผู้ซึ่งค้ำคากับเจ้าตั้งแต่สาว ๆ เขาต่างจะพเนจรไปมาในทางของเขาเอง ไม่มีผู้ใดจะช่วยเจ้าให้รอดได้

{48:1} ฟังข้อนี้ซี โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย ผู้ซึ่งเขาเรียกด้วยนามของอิสราเอล และผู้ซึ่งออกมาจากน้ำทั้งหลายของยูดาส ผู้ซึ่งปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ และกล่าวถึงพระเจ้าของอิสราเอล แต่มีใช้ด้วยลัทธิและความชอบธรรม {48:2} เพราะเขานานนามของเขาเองตามนครบริสุทธิ และพึงอาศัยพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์ว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา {48:3} "สิ่งล่วงแล้วเราได้แจ้งให้ทราบแต่เก่าก่อน เออ มันไปจากปากของเรา และเราได้เล่าให้ฟังทั่วแล้ว ในทันใดนั้นเราก็ได้กระทำและก็เป็นไปตามนั้น {48:4} เพราะเรารู้ยั่วว่าเจ้าถือด้านและคอของเจ้าก็คือเอ็นเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเป็นทองเหลือง {48:5} เราก็จ้างเรื่องเหล่านั้นแก่เจ้าให้ทราบตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเราก็ได้ว่าให้เจ้าฟังแล้ว เกรงเจ้าจะว่า 'รูปเคารพของข้ากระทำเอง รูปเคารพสลักและรูปเคารพหล่อของข้าปัญหามันมา' {48:6} เจ้าได้ยินแล้ว จงคอยดูสิ่งทั้งปวงนี้ และเจ้าจะไม่แจ้งให้ทราบหรือ ตั้งแต่เวลานี้ไปเราเล่าสิ่งใหม่ให้เจ้าฟัง เป็นสิ่งที่ปิดซ่อนไว้ซึ่งเจ้าไม่รู้ {48:7} เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนวันนั้นเจ้าไม่เคยได้ยินถึง เกรงเจ้าจะพูดว่า 'ดูเถิด เราารู้แล้ว' {48:8} เออ เจ้าไม่เคยได้ยิน เออ เจ้าไม่เคยรู้ เออ ตั้งแต่เวลานั้นหูของเจ้ายังไม่เปิด เพราะเรารู้ว่าเจ้าจะประพุดอย่างทรยศหนัก และรู้ว่า ตั้งแต่กำเนิดเขาเรียกเจ้าว่า ผู้ละเมิด {48:9} เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะหวังเห็นความกริ้วของเราไว้ เพราะเห็นแก่ความสรรเสริญของเรา เราจะระงับไว้เพื่อเจ้า เพื่อเราจะมิได้ตัดเจ้าออกไปเสีย {48:10} ดูเถิด เราได้ลวงเจ้าแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยเงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในเตาของความทุกข์ใจ {48:11} เราจะกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะนามของเราจะถูกเหยียดหยามอย่างไรได้ สง่าราศีของเรา เราจะไม่ให้ใครอื่น {48:12} ฟังเราซี โอ ยาโคบเอ๋ย และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือพระองค์ที่เดียว เราเป็นต้นและเราเป็นปลายด้วย {48:13} เออ มือของเราได้วางรากฐานแผ่นดินโลก และมือของเราได้กางฟ้าสวรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกมาอยู่ด้วยกัน {48:14} เจ้าทั้งปวง จงชุมนุมกันและคอยฟัง ผู้ใดในท่ามกลางพวกนั้นได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงรักท่าน ท่านจะกระทำตามพระทัยของพระองค์ต่อบาบิโลน และพระกรของพระองค์จะต่อสู้กับชาวเคลเดีย {48:15} เรา

นี่เราเองได้พูด เออ เราได้เรียกท่าน เราได้นำท่านมา และท่านจะจำเรียมในทางของท่าน {48:16} จงเข้ามาใกล้เรา ฟังเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นเรามาได้พูดในที่ลับ ตั้งแต่มันเกิดมาเราก็ได้อยู่ที่นั่นแล้ว" และบัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา {48:17} พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้า เพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป {48:18} โอ ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นเหมือนคลื่นทะเล {48:19} เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนทรายเช่นกัน และลูกหลานจากบั้นเอวของเจ้าเหมือนเม็ดทราย ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกตัดออกเลย หรือถูกทำลายเสียจากหน้าเรา" {48:20} จงไปเสียจากบาบิโลน จงหนีออกจากคนเคลเดีย จงประกาศข้อนี้ด้วยเสียงร้องเพลง จงเล่าให้ฟัง จงส่งออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกว่า "พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว" {48:21} เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายไปทางทะเลทราย เขาก็มิได้กระหาย พระองค์ทรงกระทำให้น้ำไหลจากศิลาเพื่อเขา พระองค์ทรงฝ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมา {48:22} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่วร้าย"

{49:1} โอ เกะทั้งหลายเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า เจ้าชนชาติทั้งหลายแต่ไกลโพ้น จงฟัง พระเยโฮวาห์ทรงเรียกข้าพเจ้า ตั้งแต่ในครรภ์ พระองค์ทรงกล่าวถึงชื่อข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาข้าพเจ้า {49:2} พระองค์ทรงทำปากของข้าพเจ้าเหมือนดาบคม พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในร่มพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกศรขัดมัน พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้เสียในแล่งของพระองค์ {49:3} และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอล ซึ่งเราจะได้รับเกียรติในเจ้า" {49:4} แต่ข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าได้ทำงานเปล่าดาย ข้าพเจ้าเปลืองแรงของข้าพเจ้าเปล่าๆ อนิจจัง แต่แน่ละ ความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเยโฮวาห์ และงานของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า" {49:5} และบัดนี้พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะนำยาโคบกลับมาหาพระองค์อีก ตรัสว่า "ถึงแม้อิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมเข้ามา ข้าพเจ้าก็ยังได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า" {49:6} พระองค์ตรัสว่า "ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเรา เพื่อจะยกบรรดาตระกูลของยาโคบขึ้น เพื่อจะให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับสู่สภาพดีนั้น ดูเป็นการ

เล็กน้อยเกินไป เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเราจะถึงที่ สุดปลายแผ่นดินโลกทางเจ้า" {49:7} พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของอิสราเอลและองค์บริสุทธิ์ ตรัสแก่ผู้ที่คนดูหมิ่นและแก่ผู้ที่ประชาติรังเกียจ ผู้เป็นผู้รับใช้ของผู้ครอบครองทั้งหลาย ดังนี้ว่า "กษัตริย์ทั้งหลายจะทอดพระเนตรและทรงลุกขึ้น บรรดาเจ้านายจะกราบลง เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ผู้สัสถ์ชื่อ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล จะทรงเลือกสรรเจ้า"

{49:8} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า เราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่ร้างเปล่านั้น {49:9} เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่ผู้ถูกจองจำว่า 'ออกไปเถิด' ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า 'จงปรากฏตัว' เขาทั้งหลายจะเลี้ยวชีวิตตามทาง และตามที่สูงทั้งหลายจะเป็นที่หากินของเขา {49:10} เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหาย ความร้อนหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์ซึ่งเมตตาเขา จะทรงนำเขาไป และจะนำเขาไปตามน้ำพุ {49:11} เราจะทำภูเขาของเราทั้งหมดเป็นทางเดิน และทางหลวงของเราจะสูง {49:12} ดูเถิด พวกเหล่านี้จะมาจากเมืองไกล และดูเถิด บ้างมาจากเหนือและจากตะวันตก และบ้างมาจากแผ่นดินสเวเน" {49:13} โอ ฟาสุวรรณเอ๋ย จงร้องเพลง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเรึงโลดเถิด โอ ภูเขาเอ๋ย จงเปรมปรีดิ์ร้องเพลง เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล้าโลมชนชาติของพระองค์แล้ว และจะทรงเมตตาแก่คนของพระองค์ ผู้ที่ถูกข่มใจ {49:14} แต่ศิโยนกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมนามข้าพเจ้าเสียแล้ว" {49:15} "ผู้หญิงจะลืมนามบุตรที่ยกขึ้นนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรชายจากครรภ์ของนางได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมนามได้ กระนั้นเราก็จะไม่ลืมนามเจ้า {49:16} ดูเถิด เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ {49:17} ลูกหลานของเจ้าก็จะเร่ร่อน ผู้ทำลายเจ้าและบรรดาผู้ที่ทำให้เจ้าถูกทิ้งร้าง ก็จะออกไปจากเจ้า {49:18} จงเงยหน้าเงยตาขึ้นดูรอบๆ เขาทั้งหลายชุมนุมกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่ตราบใด เจ้าจะสวมเขาทั้งหลายไว้หมดอย่างเครื่องอาภรณ์ เจ้าจะผูกเขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์ {49:19} เพราะว่าที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและที่กร้างของเจ้า และแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้าจะแคบเกินไปด้วยเหตุมิชชาวเมืองอยู่กันมาก และคนทั้งหลายที่กลืนเจ้าจะอยู่ห่างไกล {49:20} เด็กที่เกิดแก่เจ้าหลังจากลูกเสียไปแล้ว

จะพูดที่หูของเจ้าอีกว่า 'ที่นี่แคบเกินสำหรับฉันแล้ว จงหาที่ให้น้อย' {49:21} แล้วเจ้าจะกล่าวในใจของเจ้าว่า 'ใครหนอได้ให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าสูญเสียลูกๆไปแล้ว และข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยว ถูกกวาดไปเป็นเชลย และย้ายไปในน่านนี้ แต่ใครหนอชุลเลียงคนเหล่านี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าถูกทิ้งอยู่ตามลำพัง แล้วคนเหล่านี้มาจากไหนกัน'"

{49:22} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า "ดูเถิด เรา จะยกมือของเราไว้กับบรรดาประชาชาติ และยกสัญญาณของเราต่อชนชาติทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะอุมับรรดาบุตรชายของเจ้ามา และบรรดาบุตรสาวของเจ้านั้น เขาจะใส่บาเบกมา {49:23} บรรดาภักษัตริย์จะเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้า และพระราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้า เขาเหล่านั้นจะก้มหน้าลงถึงดินกราบเจ้า เขาจะเลิยผงคลีที่เท้าของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ที่รอคอยเราจะไม่ประสบความอาย" {49:24} จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง หรือจะช่วยเชลยของผู้ชอบธรรมให้พ้นได้หรือ {49:25} แน่นอนละ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "แม้เชลยของผู้มีกำลังก็ต้องเอาไป และเหยื่อของผู้ยากก็จะต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ต่อสู้อัน และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด {49:26} เราจะให้ผู้บีบบังคับเจ้ากินเนื้อของตนเอง และเขาจะเมาโลหิตของเขาเองเหมือนเมาเหล้าองุ่น แล้วเนื้อหนังทั้งปวงจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อานุภาพของยาโคบ"

{50:1} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "หนังสือหย่าของแม่เจ้า ผู้ซึ่งเราได้ไล่ไปเสียแล้ว อยู่ที่ไหนเล่า หรือเจ้าหน้าที่ของเราคนไหนเล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดูเถิด เพราะความชั่วช้าของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย และเพราะความละเมิดของเจ้า แม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป {50:2} ทำไมละ เมื่อเรามาจึงไม่มีใครเลย เมื่อเราร้องเรียกจึงไม่มีใครตอบ มือของเราสิ้น ไม้ไม่ได้หรือ และเราไม่มีกำลังที่จะช่วยให้พ้นหรือ ดูเถิด เราให้น้ำทะเลแห้ง ด้วยการขนาบของเรา เรากระทำให้แม่น้ำเป็นถิ่นทุรกันดาร ปลาของแม่น้ำนั้นก็เหือดเพราะขาดน้ำ และตายเพราะกระหาย {50:3} เราห่มฟ้าสวรรค์ไว้ด้วยความดำมืด และเอาผ้ากระสอบมาคลุม" {50:4} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำชู้ผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ ทุกๆเข้าพระองค์ทรงปลุก ทรงปลุกหูของข้าพเจ้าเพื่อให้ฟังอย่างผู้ที่พระองค์ทรงสอน {50:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงเบิกหูข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่อดั้น ข้าพเจ้าไม่หันกลับ {50:6} ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้ที่โอบยิตข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่คนที่ตีเคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่หนี

หน้าจากความอายแก่การถ่มน้ำลายรด {50:7} เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขายหน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่างหินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นข้าพเจ้าจะไม่ได้อาย {50:8} พระองค์ผู้ทรงแก้แทนข้าพเจ้าก็อยู่ใกล้ ใครจะสู้คดีกับข้าพเจ้า ก็ให้เราขึ้นอยู่กับกัน ใครเป็นปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ให้เขามาใกล้ข้าพเจ้า {50:9} ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะกล่าวโทษข้าพเจ้าว่ามีความผิด ดูเถิด บรรดาเขาทุกคนจะร่อยหรอไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า ตัวมอดจะกินเขาเหล่านั้นเสีย {50:10} ใครบ้างในพวกเจ้าเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินในความมืด และไม่มีแสงสว่าง จงให้เขาวางใจในพระนามพระเยโฮวาห์ และพึงอาศัยพระเจ้าของเขา {50:11} ดูเถิด เจ้าทั้งสิ้นผู้ก่อไฟ ผู้เอาต้นไฟคดตัวเจ้าไว้ จงเดินด้วยแสงไฟของเจ้า และด้วยแสงต้นไฟซึ่งเจ้าได้ก่อ เจ้าจะได้รับอย่างนี้จากมือของเรา คือเจ้าจะต้องนอนลงด้วยความเศร้าโศก

{51:1} "จงฟังเราสิ เจ้าทั้งหลายผู้ติดตามความชอบธรรม เจ้าผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ จงมองดูหินซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้ามา และจมองดูบ่อหินซึ่งทรงขุดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา {51:2} จงมองอ้อมราชันย์บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และดูซารห์ผู้คลอดเจ้า เพราะเมื่อมีเขาอยู่แต่คนเดียว เราได้ร้องเรียกเขา และเราอวยพรเขา และกระทำให้เป็นคนมากมาย {51:3} เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเล้าโลมศิโยน พระองค์จะทรงเล้าโลมที่ทั้งร่างทั้งสิ้นของเธอ และจะทำถิ่นทุรกันดารของเธอเหมือนสวนเอเดน และทะเลทรายของเธอเหมือนอุทยานของพระเยโฮวาห์ จะพบความชื่นบานและความยินดีในเธอ ทั้งการไถ่บาปและเสียงเพลง {51:4} ชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังเสียงของเรา โอ ชาติของเราเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังเรา เพราะราชบัญญัติจะออกไปจากเรา และความยุติธรรมจะออกไปเป็นความสว่างของชนชาติทั้งหลาย {51:5} ความชอบธรรมของเราใกล้เข้ามาแล้ว และความรอดของเราได้ออกไปแล้ว แขนของเราจะพิพากษาชนชาติทั้งหลาย เกาทั้งหลายจะรอคอยเรา และเราจะหวังคอยแขนของเรา {51:6} จงแหงนตาดูฟ้าสวรรค์ และมองดูโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะสูญสิ้นไปเหมือนควัน และแผ่นดินโลกจะร่อยหรอไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า และเขาทั้งหลายผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนกัน แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุดเลย {51:7} จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ชนชาติซึ่งราชบัญญัติของเราอยู่ในใจ

อย่ากลัวการตำหนิของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการกล่าวหาของข้าของเจ้า {51:8} เพราะว่าตัวมอดจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ แต่ความชอบธรรมของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ {51:9} โอ ข้าแต่พระกรของพระเยโฮวาห์ จงตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำลัง จงตื่นอย่างสมัยโบราณในชั่วอายุยาวนานมาแล้ว ท่านไม่ใช่หรือที่พันราบหับ และทำให้พญานาคได้รับบาดเจ็บ {51:10} ท่านไม่ใช่หรือที่ทำให้ทะเลแห้งไป คือน้ำของมหาสมุทรใหญ่ด้วย ซึ่งทำให้ลึกของทะเลให้เป็นหนทาง เพื่อให้ผู้ที่ได้ไถ่ไว้แล้วเดินผ่านไป {51:11} ฉะนั้นผู้ที่ไถ่ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และร้องเพลงมาคิโยน ความชื่นบานเป็นนิรันดร์จะอยู่บนศิรชะของเขา เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการไวทุกข์จะหนีไปเสีย {51:12} เราคือเราเอง ผู้เล้าโลมเจ้า เจ้าเป็นผู้ไถ่เราที่กลัวมนุษย์ผู้ซึ่งต้องตาย คือกลัวบุตรของมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหญ้า {51:13} และที่ได้ลืมนพระเยโฮวาห์ผู้สร้างของตนเสีย ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และที่กลัวอยู่เรื่อยไปตลอดวัน เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเขาตั้งตัวเขาที่จะทำลาย และความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนเล่า {51:14} ผู้ใดที่เป็นเชลยเร่งรีบเพื่อจะได้รับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะไม่ตายในหลุม ทั้งอาหารของเขาจะไม่ขาด {51:15} เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้แบ่งแยกทะเลและคลื่นก็คะนอง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา {51:16} และเราได้ใส่ถ้อยคำของเราในปากของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา ซึ่งตั้งฟ้าสวรรค์ และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และกล่าวแก่ศิโยนว่า "เจ้าเป็นชนชาติของเรา" {51:17} โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลุกตัวเอง จงปลุกตัวเอง จงยืนขึ้นเถิด เจ้าผู้ได้ตีมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถ่วงแห่งพระพิโรธของพระองค์ ผู้ได้ตีถึงตะกอน ซึ่งถ่วงแห่งความโศกเศร้าและดูหมิ่นออก {51:18} ในบรรดาบุตรชายที่นางคลอดมาก็ไม่มีผู้ใดนาง ในบรรดาบุตรชายที่นางชูปเลี้ยงมาก็ไม่มีใครจู๋มือนาง {51:19} สองสิ่งนี้ได้มาถึงเจ้า ผู้ใดเล่าจะเศร้าโศกเสียใจเพื่อเจ้า ได้แก่การล้างผลาญและการทำลาย การกันดารอาหารและดาบ เราจะให้ใครไปลอบประโลมเจ้าดีหนอ {51:20} บุตรชายของเจ้าสลับไปแล้ว เขาอนอนอยู่ที่ทุกหัวถนนเหมือนวัวป่าตัวผู้ติดชาย เขาทั้งหลายโศกโศกด้วยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ และการขนาบของพระเจ้าของเจ้า {51:21} ฉะนั้นเจ้าผู้ถูกข่มใจ ผู้ซึ่งมีนมแต่มีไข้ด้วยเหล้าองุ่น จงฟังข้อนี้เถิด {51:22} องค์พระผู้เป็นเจ้า

ของเจ้า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงผู้ค้ำแห่งชนชาติของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราได้เอาถ่วงแห่งความโศกเศร้าจากมือของเจ้า แล้วตะกอนในถ่วงแห่งความพิโรธของเรา เจ้าจะไม่ต้องตีอีก {51:23} แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของผู้ทรمانเจ้า ผู้ได้พูดกับจิตใจเจ้าว่า 'ก้มลง เราจะได้ข้ามไป' และเจ้าได้กระทำให้หลังของเจ้าเหมือนพื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้เขาข้ามไป"

{52:1} โอ สิโยนเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำลังของเจ้า โอ เยรูซาเล็ม กรุงบริสุทธิเอ๋ย จงสวมเสื้อผ้างามของเจ้า เพราะผู้ที่ไม่เข้าสู่หนัดและผู้ไม่สะอาดจะไม่เข้ามาในเจ้าอีก {52:2} โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสลัดตัวจากผงคลี จงลุกขึ้น และนั่งลง โอ ธิดาแห่งศิโยนที่เป็นเชลยเอ๋ย จงแก้พันธนะออกจากคอของเจ้า {52:3} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เจ้าถูกขายเปล่าๆ และเจ้าจะถูกไถ่โดยไม่ใช่เงิน" {52:4} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "แต่ก่อนนั้นชนชาติของเราลงไปสู่อียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น และชาวอัสซีเรียบีบบังคับเขาโดยปราศจากสาเหตุ" {52:5} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ฉะนั้นบัดนี้เรามิจะไรรออยู่ที่นี้ ด้วยว่าชนชาติของเราถูกนำเอาไปเสียเปล่าๆ" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ผู้ครอบครองของเขาทำให้เขาร้อง และเขากล่าวหยาบหยามต่อนามของเราทุกวันตลอดไป {52:6} เหตุฉะนั้นชนชาติของเราจะรู้จักนามของเรา เพราะฉะนั้นในวันนั้นเขาจะรู้ว่า คือเรานี่แหละ ผู้พูด ดูเถิด คือเราเอง" {52:7} แท้ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐมา กังมสั๊กเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ผู้โฆษณาความรอด ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า "พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง" {52:8} พวกยามของเจ้าจะเปล่งเสียง เขาจะร้องเพลงกัน เพราะเขาจะได้เห็นกับตาอย่างชัด เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำศิโยนกลับมา {52:9} เจ้าคือที่ที่ทั้งร่างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยกัน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล้าโลมชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว {52:10} พระเยโฮวาห์ทรงเปลี่ยพระกรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางสายดาของบรรดาประชาชาติ และที่สูญปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา {52:11} เจ้าทั้งหลายผู้ถือเครื่องภาชนะของพระเยโฮวาห์ ไปซิ จงไป ออกไปจากที่โน้น อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด จงออกไปจากท่ามกลางเธอ จงชำระตัวของเจ้าให้บริสุทธิ์ {52:12} เพราะเจ้าจะไม่ต้องรีบออกไป และเจ้าจะไม่ต้องหลบหนีไป เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จนำหน้าเจ้า และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงระงับหลังเจ้า {52:13} ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำอย่างมีสติปัญญา ท่านจะสูงเด่น

และเป็นທີ່เทิดทูน และท่านจะสูงนิก {52:14} ด้วยคนเป็นอันมากตลิ่งเพราะท่านฉันใด หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด {52:15} ท่านก็จะกระทำให้บรรดาประชาชาติเป็นอันมากตกตลิ่งฉันนั้น บรรดาภักษัตริย์ก็จะปิดพระโอษฐ์เพราะท่านนั้น เพราะเขาทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่ไม่มีการบอกเขา และเขาจะพิจารณาถึงสิ่งซึ่งเขาไม่เคยได้ยิน

{53:1} ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด {53:2} เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน {53:3} ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ และดังผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน {53:4} แน่ทีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโยตีและข่มใจ {53:5} แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การติสอนอันทำให้เราทั้งหลายพลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี {53:6} เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน {53:7} ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น {53:8} ท่านถูกนำไปจากคุกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา {53:9} และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีกรหลอกลงในปากของท่าน {53:10} แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านฟกช้ำด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน {53:11} ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบาก

แห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย {53:12} ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ้อนวอนเพื่อผู้ละเมิด

{54:1} "จงร้องเพลงเกิด โอ หญิงหมั้นเอ๋ย ผู้ไม่คลอذبทร จงเปล่งเสียงร้องเพลงและร้องเสียงดัง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าบุตรของผู้้อย่างโดดเดี่ยวยังจะมีมากกว่าบุตรของภรรยาที่ได้แต่งงาน" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ {54:2} "จงขยายสถานที่แห่งเต็นท์ของเจ้า และให้เชือกขึงม่านของที่อาศัยของเจ้าออก อย่าหน่วงไว้ ต่อเชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลังหลักหมุดของเจ้า {54:3} เพราะเจ้าจะกระจายออกไปทางขวาและทางซ้าย และเชื้อสายของเจ้าจะได้พวกต่างชาติเป็นมรดก และจะกระทำให้หัวเมืองที่รกร้างมีคนอาศัยอยู่ {54:4} อย่างกล้วย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อย่าอดสูเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย เพราะเจ้าจะลืมนความอายในวัยสาวของเจ้า และเจ้าจะไม่จำที่เขาดิตความเป็นม่ายของเจ้าอีก {54:5} เพราะผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า เขาจะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก {54:6} เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเจ้า ดังภรรยาผู้ถูกละทิ้งและโทมัสในใจเหมือนภรรยาสาวเมื่อนางถูกทิ้ง" พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้ {54:7} "เราได้ละทิ้งเจ้าอยู่คนเดียว แต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง {54:8} เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธอันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความกรุณาริรันดร์ เราจะมีเมตตาต่อเจ้า" พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ไถ่เจ้าตรัสดังนี้ {54:9} "สำหรับเราเรื่องนี้เหมือนน้ำของโนอาห์ เพราะเราได้บัญญัติว่าน้ำของโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกเลยฉันใด เราจึงได้บัญญัติว่า เราจะไม่โกรธเจ้า และจะไม่ข نابเจ้าฉันนั้น {54:10} เพราะภูเขายะพรางจากไป และเนินจะคลอนแคลน แต่ความกรุณาของเราจะไม่พรางไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป" พระเยโฮวาห์ผู้มีความเมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้ {54:11} "โอ เจ้าผู้ถูกข่มใจ ถูกพายุพัดพาและขาดการเล้าโลม ดูเถิด เราจะวางศิลาของเจ้าไว้ในพลง และวางรากฐานของเจ้าไว้ด้วยไพฑูรย์ {54:12} เราจะทำหน้าต่างของเจ้าด้วยโมรา และประตูเมืองของเจ้าด้วยพลอย

สีแดงเข้ม และชายแดนทั้งสี่ของเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา {54:13} บุตรทั้งสี่ของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์ และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง {54:14} เจ้าจะได้รับสถาปนาไว้ในความชอบธรรม เจ้าจะห่างไกลจากการบีบบังคับเพราะเจ้าจะไม่ต้องกลัว และห่างจากความสยดสยองเพราะมันจะไม่มาใกล้เจ้า {54:15} ดูกิจ พวกเขาจะปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งเป็นแน่ แต่ก็มิใช่เพราะมาจากเรา ผู้ใดปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งกับเจ้า ผู้นั้นจะล้มลงเพราะเจ้า {54:16} ดูกิจ เราได้สร้างช่างเหล็กผู้เป่าไฟถ่าน และทำให้เกิดอาวุธเหมาะกับงานของมัน เราได้สร้างผู้ผลาญเพื่อทำลายด้วย {54:17} ไม่มีอาวุธใดที่สร้างเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้ และเจ้าจะปรับโทษลิ้นทุกลิ้นที่ลุกขึ้นต่อสู้เจ้าในการพิพากษา นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมของเขามาจากเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

{55:1} "โอ เชิญทุกคนที่กระหายจงมาถึงน้ำ และผู้ที่ไม่มีเงินมาซื้อก็กินเถิด มาซื้อน้ำอุ่นและน้ำนมเถิด โดยไม่ต้องเสียเงินเสียค่า {55:2} ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และใช้ผลแรงงานซื้อสิ่งซึ่งมิให้อิ่มใจ จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี และให้จิตใจปิติยินดีในไขมัน {55:3} เอียงหูของเจ้า และมาหาเรา จงฟัง เพื่อจิตวิญญาณของเจ้าจะมีชีวิต และเราจะทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเจ้า คือความเมตตาอันแน่นนอนของเราต่อดาวิด {55:4} ดูกิจ เราจะทำให้ท่านเป็นพยานต่อชนชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและเป็นผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง {55:5} ดูกิจ เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้าเหตุด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ {55:6} จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้ {55:7} ให้คนชั่วละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสลัดความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาเขา และยังพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างล้นเหลือ {55:8} เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ {55:9} "เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกนั้นใด วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น {55:10} เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินนั้นใด

{55:11} คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเริญขึ้นฉันนั้น {55:12} เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบาน และถูกนำไปด้วยสันติภาพ ภูเขาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงข้างหน้าเจ้า และต้นไม้ทั้งสี่ในท้องทุ่งจะตบมือของมัน {55:13} แทนต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น แทนต้นหนามย่อย ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นและแด่พระเยโฮวาห์ มันจะเป็นชื่อ เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ ซึ่งจะไม่ถูกตัดออกเลย"

{56:1} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงรักษาความยุติธรรมไว้ และกระทำความเที่ยงธรรม เพราะความรอดของเราใกล้จะมา และความชอบธรรมของเราจะเผยออก {56:2} ความสุขย่อมมีแก่ผู้กระทำเช่นนี้ และแก่บุตรของมนุษย์ผู้ยึดไว้ มัน ผู้รักษาวินสบบาโตไม่เหี้ยมหยามวันนั้น และระวังมือของเขาจากการกระทำชั่วร้ายใดๆ" {56:3} อย่าให้บุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ได้ทรงแยกข้าแ่จากชนชาติของพระองค์" และอย่าให้ชนที่พูดว่า "ดูกิจ ข้าเป็นต้นไม้แห้ง" {56:4} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เรื่องซึ่งที่ทั้งหลายผู้รักษาวินสบบาโตของเรา ผู้เลือกบรรดาสิ่งทีพอใจเรา และยึดพันธสัญญาของเราไว้มัน {56:5} ภายในนิเวศของเราและภายในกำแพงของเรา เราจะให้สถานที่และชื่อแก่เขาเหล่านั้น ที่ดีกว่าบุตรชายและบุตรสาว เราจะให้ชื่อนิรันดร์แก่เขาทั้งหลาย ซึ่งจะไม่ตัดออกเลย {56:6} และบรรดาบุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์ ปณินิบัติพระองค์และรักพระนามของพระเยโฮวาห์ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวินสบบาโต และมีได้เหี้ยมหยาม และยึดพันธสัญญาของเรามันไว้ {56:7} คนเหล่านั้นเราจะนำมายังภูเขาบริสุทธิ์ของเรา และกระทำให้เขาชื่นบานอยู่ในนิเวศอิสรฐานของเรา เครื่องเผาบูชาของเขาและเครื่องสักการบูชาของเขา จะเป็นทีโปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอิสรฐาน สำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย" {56:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย ตรัสว่า "เราจะรวบรวมคนอื่นมาไว้กับเขา นอกจากคนเหล่านั้นที่ได้รวบรวมไว้แล้ว" {56:9} เจ้า บรรดาสัตว์ป่าทุ่ง มากินชี ทั้งเจ้าบรรดาสัตว์ในป่า {56:10} ยามของเขาตาบอด เขาทั้งปวงไร้ความรู้ เขาทั้งปวงเป็นสุนัขใบ้ เขาเท่าไม้ได้ ได้แต่หลับ ได้แต่นอนรักแต่วัง {56:11} เออ เขาเป็นสุนัขตะกละซึ่งไม่รู้จักก้ม เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เข้าใจไม่ได้ เขาทุกคนกลับไปตามทางเขาเอง ต่างก็หากำไรใส่ตนเอง ไม่เว้นสักคน {56:12} เขา

ทั้งหลายว่า "มาเถิด ให้เราเอาเหล่าองุ่น ให้เราเติมเมรัยให้เต็มถ้วยเรา และฟุ้งนี้ก็จะเหมือนวันนี้ใหญ่โตเกินขนาด"

{57:1} คนชอบธรรมพินาศ และไม่มีใครเอาใจใส่ คนที่มีใจเมตตาถูกเอาไปเสีย ไม่มีใครพิจารณาว่าคนชอบธรรมถูกเอาไปเสียจากความชั่วร้ายที่จะมา {57:2} เขาจะเข้าไปในสันติภาพ ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็จะพักอยู่บนที่นอนของเขา {57:3} แต่เจ้าทั้งหลาย บรรดาบุตรชายของแม่มด เชื้อสายของคนลวงประเวณีและหญิงแพศยา จงเข้ามาใกล้ที่นี่ {57:4} เจ้าทั้งหลายพูดเย้ยหยันใคร เจ้าอ้าปากเย้ยแลบลิ้นหลอกผู้ใด เจ้าเป็นลูกแห่งการละเมิด เป็นเชื้อสายแห่งความมุสามิใช่หรือ {57:5} คือเจ้าผู้ร่อนเร่ด้วยรูปเคารพภายใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น ผู้ฆ่าลูกของเจ้าในหุบเขาใต้ชอกหิน {57:6} ส่วนของเจ้าอยู่ท่ามกลางหินเกลี้ยงเกลากลางลำธาร มันเป็นส่วนของเจ้า เจ้าได้เทเครื่องดื่มบูชาและถวายธัญญาบูชาให้แก่มัน เราจะรับการเล้าโลมในเรื่องสิ่งเหล่านี้หรือ {57:7} บนภูเขาสูงเด่น เจ้าได้ตั้งที่นอนของเจ้าไว้ และที่นั่นเจ้าไปถวายเครื่องสักการบูชา {57:8} เจ้าได้ตั้งอนุสาวรีย์ของเจ้าไว้หลังประตูและเสาประตู เจ้าจึงปิดผ้าคลุมที่นอนของเจ้า เจ้าขึ้นไปบนนั้น เจ้าทำให้มันกว้างและเจ้าตกลงกับมันเพื่อตัวเอง เจ้ารักที่นอนของมัน และเจ้าได้มองดูการเปลือย {57:9} เจ้าเดินทางไปหากษัตริย์พร้อมกับน้ำมัน และที่น้ำหอมของเจ้า เจ้าได้ส่งทูตของเจ้าไปไกล แม้ให้ลงไปจนถึงนรก {57:10} เจ้าเหน็ดเหนื่อยเพราะระยะทางไกลของเจ้า แต่เจ้ามิได้พูดว่า "หมดหวัง" เจ้าประสบชีวิตแห่งมือของเจ้า และเจ้าจึงมิได้โสกเศร้า {57:11} เจ้าครั่นคร้ามและกลัวใคร เจ้าจึงได้มสาอยู่นั่นเองและไม่นึกถึงเรา และไม่เอาใจใส่เราสักนิด เรามิได้ระงับปากอยู่เป็นเวลานานแล้วดอกหรือ อย่างนั้นซึ่งเจ้าจึงไม่ยำเกรงเรา {57:12} เราจะบอกถึงความชอบธรรมและการกระทำของเจ้า แต่มันก็จะไม่เป็นประโยชน์แก่เจ้า {57:13} เมื่อเจ้าร้องออกมาก็ให้สิ่งที่เจ้าสะสมไว้ช่วยเจ้าให้พ้นซี แต่ลมจะพัดมันไปเสียหมด เพียงลมหายใจจะหอบมันออกไป แต่ผู้ที่วางใจในเราจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และจะได้ภูเขาบริสุทธิ์ของเราเป็นมรดก {57:14} และจะมีเสียงว่า "พูนดิน พูนดินขึ้น และจงเตรียมทาง รื้อถอนอุปสรรคเสียจากทางของชนชาติของเรา" {57:15} องค์ผู้สูงเด่น คือผู้อยู่ในนิรันดร์กาล ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า "เราอยู่ในที่ที่สูงและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้ที่มีจิตใจสำนึกผิดและถ่อมลง เพื่อจะรื้อฟื้นจิตใจของผู้ใจถ่อม และรื้อฟื้นใจของผู้สำนึกผิด {57:16} เพราะเราจะไม่ต่อสู้แย่งอยู่เป็นนิตย์ หรือโกรธอยู่เสมอ เพราะจิตวิญญาณจะอ่อนลงต่อหน้าเรา

คือบรรดาจิตวิญญาณที่เราได้สร้างแล้ว {57:17} เราโกรธเพราะความชั่วช้าแห่งความโลภของเขา เราตีเขา เราซ่อนตัวและโกรธ แต่เขายังหันกลับเดินตามชอบใจของเขาอยู่ {57:18} เราได้เห็นวิธีการของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขา และสนองเขากับผู้ไว้วางใจให้เขาด้วยการเล้าโลม" {57:19} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราสร้างผลของริมฝีปาก สันติภาพ สันติภาพแก่คนไกลและคนใกล้ และเราจะรักษาเขาให้หาย" {57:20} แต่คนชั่วนั้นเหมือนทะเลที่กำริบ เพราะมันนิ่งอยู่ไม่ได้ และน้ำของมันก็ท่วมและเลนขึ้นมา {57:21} พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า "ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่วร้าย"

{58:1} "จงร้องดังๆ อย่าอ้อมไ้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่าแตร จงแจ้งแก่ชนชาติของเราให้ทราบถึงเรื่องการละเมิดของเขา แก้วคว้านของยาโคบเรื่องบาปของเขา {58:2} แต่เขายังแสวงหาเราทุกวันและปิดยีนดีที่จะรู้จักทางของเรา เหมือนกับว่าเขาเป็นประชาชาติที่ได้ทำความชอบธรรม และมีได้ละทิ้งกฎแห่งพระเจ้าของเขา เขาก็ขอข้อผูกพันเที่ยงธรรมจากเรา เขาทั้งหลายก็ปิดยีนดีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า {58:3} พวกเขากล่าวว่า 'ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้อุดอาหาร และพระองค์มิได้ทอดพระเนตร ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถ่อมตัวลง และพระองค์มิได้ทรงสนพระทัย' ดูเถิด ในวันที่เจ้าอดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้าและบิบบังคับคนงานของเจ้าทั้งหมด {58:4} ดูเถิด เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้ และเพื่อต่อยด้วยหมัดชั่วร้าย การอดอาหารอย่างของเจ้าในวันนี้จะไม่กระทำให้เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง {58:5} อย่างนี้หรือเป็นการอดอาหารที่เราเลือก คือวันที่คนข่มขู่ การก้มศีรษะของเขาลงเหมือนอ้อเล็ก และปูผากระสอบและซีเถารองใต้เขา อย่างนี้หรือเจ้าจะเรียกการอย่างนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่พระเยโฮวาห์โปรดปรานอย่างนั้นหรือ {58:6} การอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เราต้องการ คือการแก้พันธะของความชั่ว การปลดปล่อยภาระหนัก และการปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และการหักแอกเสียทุกอัน {58:7} ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิว และนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้ และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง ดอกหรือ {58:8} แล้วความสว่างของเจ้าจะพุ่งออกมาอย่างอรุณ และผลของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะระงับหลังเจ้า {58:9} แล้วเจ้าจะทูล และพระเยโฮวาห์จะทรงตอบ เจ้าจะร้องทูล และพระองค์จะตรัสว่า 'เราอยู่ที่นี่' ถ้าเจ้าจะเอาออก

ไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแอก ซึ่งการชี้หน้า และซึ่งการพูดอย่างไรสาระ {58:10} ถ้าเจ้าทุ่มเทชีวิตของเจ้าแก่คนหัว และให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะโผล่ขึ้นในความมืด และความมืดคลุ้มของเจ้าจะเป็นเหมือนเทียนวัน {58:11} และพระเยโฮวาห์จะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้จิตใจเจ้าอิ่มในฤดูแล้ง และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนพี และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุ ที่น้ำของมันไม่ขาด {58:12} และพวกเจ้าจะได้สร้างสิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่า 'เป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คนคงเพื่อจะได้อาศัยอยู่'

{58:13} ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา และเรียกสะบาโตว่าวันปิตินดี และเรียกวันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง หรือทำตามใจของเจ้า หรือพูดถ้อยคำของเจ้าเอง {58:14} แล้วเจ้าจะได้รับความปิตินดีในพระเยโฮวาห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอรสของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว"

{59:1} ดูเถิด พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มิได้สั้นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้ หรือพระกรรมเจ็ด ซึ่งจะไม่ทรงได้ยิน {59:2} แต่ว่าความชั่วช้าของเจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เกิดการแยกระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าทั้งหลายได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมิได้ยิน {59:3} เพราะมือของเจ้ามลทินด้วยโลหิต และนิ้วมือของเจ้าด้วยความชั่วช้า ริมฝีปากของเจ้าได้พูดคำเท็จ ลิ้นของเจ้าพิมพ์ความอธรรม {59:4} ไม่มีผู้ใดฟ้องอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดขึ้นศาลอย่างสัตย์จริง เขาทั้งหลายวางใจอยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ เขาพูดเท็จ เขาตั้งครมความชั่วและคลอเคลียความชั่วช้า {59:5} เขาฝึกไขว่ทั้งทาง เขาทอใยแมงมุม เขาผูกกันโซ่กันก็ตาย แม้ไขว่ถูกไขว่ถูกทุบ งูร้ายก็เป็นตัวขึ้นมา {59:6} ไยของมันเป็นใช้เป็นเสื้อผ้าไม่ได้ คนจะเอาสิ่งที่มันทำมาคลุมตัวไม่ได้ กิจการของมันเป็นการชั่วช้า และการกระทำอันทรนกก็อยู่ในมือของเขา {59:7} เท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่ว และเขาเร่งไปหลังโลหิตไร้ความผิดให้ถึงตาย ความคิดของเขาเป็นความคิดชั่วช้า การล้างผลาญและการทำลายอยู่ในหนทางของเขา {59:8} เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีความยุติธรรมในวิถีของเขา เขาได้ทำให้ถนนของเขาคดโค้ง ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข {59:9} เพราะฉะนั้นความยุติธรรม

จึงอยู่ห่างจากเราทั้งหลาย และความเที่ยงธรรมตามเราไม่ทัน เราทั้งหลายคอยทำความสว่างและ ดูเถิด ความมืดคอยทำความสุขใส แต่เราดำเนินในความมืดคลุ้ม {59:10} เราทั้งหลายคล่ำหากำแพงเหมือนคนตาบอด เราคล่ำหาว่ากับว่าเราไม่มีลูกตา เราสะดุดในเวลาเที่ยงเหมือนในเวลากลางคืน เรายืนในที่โดดเดี่ยวเหมือนคนตาย {59:11} เราทุกคนครางเหมือนหมี และพิลาปเหมือนนกเขา และมองหาความยุติธรรม แต่ไม่มีเลย หากความรอด แต่ก็อยู่ไกลจากเรา {59:12} เพราะการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายทวีขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ และบาปของข้าพระองค์ก็ปรักปรำข้าพระองค์ เพราะการละเมิดของข้าพระองค์อยู่ใกล้ข้าพระองค์ ส่วนความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็รู้จัก {59:13} คือการละเมิด การปฏิเสธพระเยโฮวาห์ การหันไปจากการติดตามพระเจ้าของเรา การพูดที่เป็นการบิบบังคับและการกบฏ การก่อและการกล่าวคำเท็จจากใจ {59:14} ความยุติธรรมก็หันกลับ และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความจริงล้มลงที่ถนนเสียแล้ว และความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้ {59:15} เออ สัจจะขาดอยู่และผู้ใดที่ปราศจากความชั่วก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ พระเยโฮวาห์ทรงเห็น แล้วไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่ไม่มีความยุติธรรม {59:16} พระองค์ทรงเห็นว่าไม่มีคนใดเลย ทรงประหลาดพระทัยว่าไม่มีใครอ่อนน้อมเพื่อ เพราะฉะนั้นพระกรของพระองค์เองก็นำความรอดมาสู่พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ชูพระองค์ไว้ {59:17} พระองค์ทรงสวมความชอบธรรมเป็นทับทรวง และพระมาลาแห่งความรอดอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์ พระองค์ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็นของคลุมพระกาย และเอาความกระตือรือร้นห่มพระองค์ {59:18} พระองค์จะทรงชำระให้ตามการกระทำของเขา คือพระพิโรธแก่ปรักหักพังของพระองค์ และสิ่งสนองแก่ศัตรูของพระองค์ พระองค์จะทรงมอบการสนองแก่เกาะทั้งหลาย {59:19} เขาจึงจะยำเกรงพระนามพระเยโฮวาห์จากตะวันตก และสง่าราศีของพระองค์จากที่ตะวันออก เมื่อศัตรูมาอย่างแม่น้ำเชี่ยว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะยกธงขึ้นสู่พื้น

{59:20} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "และพระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน มายังบรรดาผู้อยู่ในยาโคบผู้หันจากการละเมิด" {59:21} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "และฝ่ายเรา นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย คือวิญญาณของเราซึ่งอยู่เหนือเจ้า และคำของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเจ้าจะไม่พรางไปจากปากของเจ้า หรือจากปากเชื้อสายของเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายแห่งเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่เวลานี้ไปจนกาล

นรินทร์" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

{60:1} "จงลุกขึ้น นายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาเหนือเจ้า {60:2} เพราะว่า ดูเถิด ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมืดที่บังคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระเยโฮวาห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้า และเขาจะเห็นสง่าราศีของพระองค์เหนือเจ้า {60:3} และบรรดาประชาชาติจะมายังความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสุขแห่งการขึ้นของเจ้า {60:4} จงเงยตาของเจ้ามองให้รอบและดู เขาทั้งปวงมาอยู่ด้วยกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากที่ไกล และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าจะรับการเลี้ยงจากเจ้า {60:5} แล้วเจ้าจะเห็นและโศกเศร้าด้วยกัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจกว้างขึ้น เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะหันมาหาเจ้า ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะมายังเจ้า {60:6} มวลธูระจะมาห้อมล้อมเจ้า อูร์หุมูมาจากมีเดียน และเอฟาห์ บรรดาเหล่านั้นจากเซบาชมา เขาจะนำทองคำและกำยาน และจะบอกข่าวดีถึงกิจการอันน่าสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ {60:7} ผุ่งแพะแกะทั้งสิ้นแห่งเคดาร์จะรวมมาหาเจ้า แกะผู้ของเนบาโยจะปรนนิบัติเจ้า มันจะขึ้นไปบนแท่นบูชาของเราอย่างเป็นที่โปรดปราน และเราจะให้นิเวศแห่งสง่าราศีของเราได้รับสง่าราศี {60:8} เหล่านี้เป็นใครนะที่บินมาเหมือนเมฆ และเหมือนนกเขาไปยังหน้าต่างของมัน {60:9} แน่นอนเกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา กำปั่นแห่งทาริชก่อน เพื่อนำบุตรชายของเจ้ามาแต่ไกล นางเงินและทองคำของเขามาด้วย เพื่อพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และเพื่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เจ้าได้รับสง่าราศี {60:10} เหล่าบุตรชายของคนต่างด้าวจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้น และกษัตริย์ของเขาจะปรนนิบัติเจ้า เพราะด้วยความพิโรธของเรา เราเขียนเจ้า แต่ด้วยความโปรดปรานของเรา เราได้กรุณาเจ้า {60:11} ประตูเมืองของเจ้าจึงจะเปิดอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืนมันจะไม่ปิด เพื่อคนจะนำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติมาให้เจ้า พร้อมด้วยกษัตริย์ทั้งหลาย {60:12} เพราะว่าประชาชาติและราชอาณาจักรที่ไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพินาศ เออ บรรดาประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง {60:13} สง่าราศีแห่งเลบานอนจะมายังเจ้า คือต้นสนสามใบ ต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชะอุ่มตลอดปีด้วยกัน เพื่อจะกระทำให้ที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของเรางดงาม และเราจะกระทำให้ที่แห่งแท่นของเรารุ่งโรจน์ {60:14} บุตรชายของคนเหล่านั้นที่ได้บีบบังคับเจ้าจะมาโค้งลงต่อเจ้า และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเจ้าจะกราบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า

เขาทั้งหลายจะเรียกเจ้าว่า 'เป็นพระนครของพระเยโฮวาห์ ศิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล' {60:15} ในเมื่อเจ้าได้ถูกละทิ้งและเป็นที่เกลียดชัง และไม่มีใครผ่านเข้ามาเลย เราจะทำให้เจ้าโอ้อ่าตระการเป็นนิรันดร์ เป็นความชื่นบานทุกชั่วอายุ {60:16} เจ้าจะได้ดื่มน้ำนมของบรรดาประชาชาติ เจ้าจะได้ดื่มนมของบรรดากษัตริย์ และเจ้าจะรู้ว่า เราพระเยโฮวาห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อาณาเขตของยาโคบ {60:17} แทนทองเหลือง เราจะนำมาซึ่งทองคำ และแทนเหล็ก เราจะนำมาซึ่งเงิน แทนไม้ทองเหลือง แทนหิน เหล็ก เราจะทำให้สันติภาพเป็นผู้นครบครองของเจ้า และความชอบธรรมเป็นนางงานของเจ้า {60:18} ในแผ่นดินของเจ้าเขาจะไม่ได้นับถึงความทารุณอีก ในเขตแดนของเจ้า ถึงการล้างผลาญหรือการทำลาย แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่า 'ความรอด' และประตูเมืองของเจ้าว่า 'ความสรรเสริญ' {60:19} ดวงอาทิตย์จะไม่ให้ความสว่างของเจ้าในกลางวันอีก หรือดวงจันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้าในกลางคืนเพื่อเป็นความสุขใส แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างเป็นนิรันดร์ของเจ้า และพระเจ้าของเราจะเป็นสง่าราศีของเจ้า {60:20} ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีก หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่มีข้างแรม เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างนิรันดร์ของเจ้า และวันที่เจ้าไว้นั้นจะหมดสิ้นไป {60:21} ชนชาติของเจ้าจะชอบธรรมทั้งสิ้น เขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิรันดร์ หน่อที่เรากลุก และผลงานแห่งมือของเรานั้น เพื่อเราจะรับสง่าราศี {60:22} ผู้เล็กน้อยที่สุดจะเป็นพันๆ และผู้หนึ่งที่น้อยจะเป็นประชาชาติอันมีอาณาเขต เราคือพระเยโฮวาห์ ถึงเวลาเราก็คะแรง"

{61:1} "พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสราเอลแก่บรรดาชน และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ {61:2} เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเล้าโลมบรรดาผู้ที่ไว้นอกซ์

{61:3} เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไว้นอกซ์ในศิโยน เพื่อประทานความสวยงามแทนขี้เถาให้เขา น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้นอกซ์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ถ่อถอย เพื่อคนจะเรียกเขาว่าต้นไม้มแห่งความชอบธรรม ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศี {61:4} เขาทั้งหลายจะสร้างที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าแต่โบราณ

ขึ้นใหม่ เราจะก่อซากปรักหักพังแต่ก่อนขึ้นมาอีก เราจะซ่อมหัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า นั่นคือที่ที่รกร้างมาหลายชั่วอายุคนแล้ว {61:5} คนต่างถิ่นจะยินเสียงฝูงแพะแกะของเจ้าทั้งหลาย บุตรชายทั้งหลายของคนต่างด้าวจะเป็นคนไถนาและคนแต่งเกาของเจ้า {61:6} แต่เจ้าทั้งหลายจะได้ชื่อว่า ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ คนจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่า เป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา เจ้าทั้งหลายจะได้รับประทานความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอวดในสง่าราศีของเจ้าทั้งหลาย {61:7} แทนความอายของเจ้าทั้งหลาย เจ้าจะได้ส่วนสองส่วน แทนความอดสูของเจ้าทั้งหลายจะเปรมปรีดีในส่วนของเขา เพราะฉะนั้นในแผ่นดินของเจ้าทั้งหลาย เราจะได้สองส่วนเป็นกรรมสิทธิ์ ความขึ้นบานเป็นนิตย์จะเป็นของเจ้า {61:8} เพราะเราคือพระเยโฮวาห์รักความยุติธรรม เราเกลียดการขโมยเพื่อได้เครื่องเผาบูชา เราจะนำกิจการของเจ้าด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเจ้า {61:9} เชื้อสายของเจ้าทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของเจ้าในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะจำเขาได้ ว่าเขาเป็นเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพร" {61:10} ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะเรงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม อย่างเจ้าบ่าวประดับตัวด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา {61:11} เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้นงอกขึ้นมานั้นใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญงอกขึ้นมาจากหน้าบรรดาประชาชาตินั้น

{62:1} เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่ระงับเสียง และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่ จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสุกใส และความรอดของกรุงนี้อย่างคบเพลิงที่ลุกอยู่ {62:2} บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นสง่าราศีของเจ้า และเขาจะเรียกเจ้าด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะประทาน {62:3} เจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศีในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าของเจ้า {62:4} เขาจะไม่ขนานนามเจ้าอีกว่า "ถูกทอดทิ้ง" และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า "ซึ่งร้างเปล่า" แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า "เฮฟซีบาห์" และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า "บิวลาห์" เพราะพระ

เยโฮวาห์ทรงพิชิตยิวในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน {62:5} เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีนั้นใด บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้านั้นนั้น และเจ้าบ่าวเปรมปรีดีเพราะเจ้าสาวนั้นใด พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดีเพราะเจ้านั้นนั้น {62:6} โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย บนกำแพงของเจ้า เราได้วางยามไว้ ตลอดกลางวันและตลอดกลางคืน เขาทั้งหลายจะไม่ระงับเสียงเลย เจ้าทั้งหลายผู้ที่กล่าวถึงพระเยโฮวาห์ ไม่ต้องระงับเสียง {62:7} และอย่าให้พระองค์หยุดพักจนกว่าพระองค์จะสถาปนาและกระทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นที่ยึดมั่นในแผ่นดินโลก {62:8} พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ และด้วยพระกรอันภาพของพระองค์ว่า "แน่นอนเราจะไม่ให้ข้าของเจ้าเป็นอาหารของศัตรูของเจ้าอีก และบรรดาบุตรชายของคนต่างด้าวจะไม่ตีม่านองุ่นของเจ้า ซึ่งเจ้าตรากตรำได้มานั้น {62:9} แต่ผู้ใดที่เกี่ยวเก็บไว้จะได้กินและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และบรรดาผู้ที่เก็บรวบรวมจะได้ดื่มในลานสถานอันบริสุทธิ์ของเรา" {62:10} จงไป จงไปทางประตูเมือง จัดเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงพูน จงพูนทางหลวงขึ้น จงเก็บกวาดหินเสียให้หมด จงยกสัญญาณไว้เหนือชนชาติทั้งหลาย {62:11} ดูเถิด พระเยโฮวาห์ได้ทรงร้องประกาศให้ได้ยินถึงปลายแผ่นดินโลกว่า "จงกล่าวแก่ศิโยนว่า 'ดูเถิด ความรอดของเจ้ามา ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์'" {62:12} และคนจะเรียกเขาทั้งหลายว่า "ประชาชนบริสุทธิ์ ผู้รับไถ่ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์" และเขาจะเรียกเจ้าว่า "หามาได้ เมืองที่มีได้ถูกทอดทิ้ง"

{63:1} นี่ใครหนอที่มาจากเมืองเอโดม สวมเสื้อผ้าย้อมสีจากเมืองโบสร่าห์ พระองค์ผู้ซึ่งโอ้อำนาจเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมากด้วยกำลังยิ่งใหญ่ของพระองค์ "นี่เราเองร้องประกาศในความชอบธรรมและมีอำนาจที่จะช่วยให้รอด" {63:2} ทำไมเครื่องทรงของพระองค์จึงสีแดง และเสื้อผ้าของพระองค์เหมือนกับของคนที่ย่ำในบ่อองุ่น {63:3} "เราได้ย่ำบ่อองุ่นแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย เราจะยำมันด้วยความโกรธของเรา เราเหยียบมันด้วยความพิโรธของเรา โลหิตของเราจะพรมอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเปื้อนหมด {63:4} เพราะวันแค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งการไถ่ของเราได้มาถึง {63:5} เรามอง แต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เราประหลาดใจว่าไม่มีผู้ช่วยไว้ เพราะฉะนั้นแขนของเราเองจึงนำความรอดมาให้เรา และความพิโรธของเราชูเราไว้ {63:6} เราจะยำชนชาติทั้งหลายลงด้วยความโกรธ

ของเรา เราทำให้เขาเมาด้วยความพิโรธของเรา และเราจะทำให้กำลังของเขาถดถอยลงบนแผ่นดินโลก"

{63:7} ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงความเมตตาแห่งพระเยโฮว้า และการสรรเสริญของพระเยโฮว้า ตามบรรดาซึ่งพระเยโฮว้าประทานแก่พวกเรา และความดียิ่งใหญ่ต่อวงศ์วานของอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงอนุวัติให้ตามพระกรุณาของพระองค์ ตามความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์ {63:8} เพราะพระองค์ตรัสว่า "แน่ทีเดียวเขาเป็นชนชาติของเรา บุตรผู้จะไม่พุดมุสา" และพระองค์ได้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา {63:9} พระองค์ทรงทุกข์พระทัยในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของเขา และทูลสวรรค์ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด พระองค์ทรงไถ่เขาดด้วยความรักของพระองค์ และด้วยความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกเขาขึ้นและหอบเขาไปตลอดกาลก่อน {63:10} แต่เขาทั้งหลายได้กบฏ และทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เสียพระทัย ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหันเป็นศัตรูของเขาทั้งหลาย และพระองค์ทรงต่อสู้กับเขาทั้งหลายเอง {63:11} แล้วพระองค์ทรงระลึกถึงสมัยเก่าก่อน ถึงโมเสส ถึงชนชาติของพระองค์ว่า "พระองค์ผู้ทรงนำเขาทั้งหลายขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับผู้เลี้ยงแกะของพระองค์อยู่ที่ไหน พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ซึ่งบรรจพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางเขา {63:12} ผู้นำเขาทั้งหลายทางมือขวาของโมเสสด้วยพระกรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ผู้แยกน้ำออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย เพื่อสร้างพระนามนิรันดร์ให้พระองค์เอง {63:13} ผู้ได้นำเขาทั้งหลายข้ามทะเลนั้นเหมือนม้าในถิ่นทุรกันดาร เพื่อเขาทั้งหลายจะมีได้สดุด {63:14} อย่างสัตว์เลี้ยงไปยังหุบเขาล้นไฉน พระวิญญาณของพระเยโฮว้าประทานให้เขาหยุดพักฉนั้น" ฉะนั้นพระองค์จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อจะสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์แต่พระองค์เอง {63:15} ขอทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ และทรงเพ่งดูจากสถานบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์ ความกระตือรือร้นและอาณูภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน พระทัยกรุณาและพระเมตตาของพระองค์ต่อข้าพระองค์อยู่ที่ไหน ได้ถูกยึดไว้แล้วหรือ {63:16} แน่นอนพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้อับราฮัมมิได้รู้จักข้าพระองค์ และอิสราเอลหาจำข้าพระองค์ได้ไม่ โอ ข้าแต่พระเยโฮว้า พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล {63:17} โอ ข้าแต่พระเยโฮว้า ไฉนพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปจากพระมรรคาของ

พระองค์ และกระทำให้ใจของข้าพระองค์ให้แข็งกระด้างจนข้าพระองค์ไม่ยำเกรงพระองค์ ขอพระองค์ทรงกลับมาเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือ ตระกูลทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์ {63:18} ชนชาติแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อาศัยอยู่ที่นั่นแค่ประเดี๋ยวหนึ่ง ปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ลง {63:19} ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ พระองค์ไม่เคยปกครองพวกเขาเลย เขาไม่ได้เรียกพวกเขาโดยพระนามของพระองค์

{64:1} โอ ถ้าหากว่าพระองค์จะทรงแหวกฟ้าสวรรค์เสด็จลงมาได้חנו เพื่อภูเขายะโหลงมาต่อพระพักตร์พระองค์ {64:2} ดังเมื่อไฟที่ทำให้ละลายไหม้อยู่ และไฟกระทำให้น้ำเดือด เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชาติจะสะเทือนต่อพระพักตร์พระองค์ {64:3} เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งน่ากลัวที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์เสด็จลงมา ภูเขาก็เคลื่อนที่ลงมาต่อพระพักตร์พระองค์ {64:4} โอ ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เริ่มแรกของโลก ไม่มีผู้ใดได้ยิน หรือทราบด้วยหู หรือตาได้เห็น สิ่งทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่รอดอยพระองค์ นอกเหนือพระองค์ {64:5} พระองค์ทรงพบเขาที่ขึ้นบานและกระทำความชอบธรรม บรรดาผู้ที่จำพระองค์ได้ในวิธีการของพระองค์ ดูเถิด พระองค์ทรงกริ้วเพราะข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายยังอยู่ในบาปเป็นเวลานาน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด {64:6} ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างใบไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม {64:7} ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ที่เราตนเองให้ยัดพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ทั้งหลาย และได้ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะเหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์ {64:8} โอ ข้าแต่พระเยโฮว้า แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลพระหัตถกิจของพระองค์ {64:9} โอ ข้าแต่พระเยโฮว้า ขออย่าทรงกริ้วนัก และขออย่าทรงจดจำความชั่วช้าไว้เป็นนิตย์ ดูเถิด ขอทรงพิเคราะห์ ข้าพระองค์ทั้งสิ้นเป็นชนชาติของพระองค์ {64:10} หัวเมืองบริสุทธิ์ของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร คิโยนได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร เยรูซาเล็มเป็นที่รกร้าง {64:11} นิเวศอันบริสุทธิ์และงาม

ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ที่ซึ่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ สรรเสริญพระองค์ถูกไฟเผาเสียแล้ว และสิ่งอันน่าปรารถนา ของข้าพระองค์ทั้งสิ้นได้ถูกทิ้งร้าง {64:12} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็จะทรงยับยั้งพระองค์ไว้ หรือ พระองค์จะทรงเจียบอยู่และข่มใจพวกข้าพระองค์อย่างถึงขนาดหรือ

{65:1} "คนเหล่านั้นที่มีได้ขอพบเรา แสวงหาเรา คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราว่า 'เราอยู่ที่นี้' ที่อยู่ที่นี่' ต่อประชาชาติที่เขาไม่ได้เรียกโดยนามของเรา {65:2} เรายืนมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติที่มักกบฏ ผู้ดำเนินในทางที่ไม่ดี ติดตามอุบายของตนเอง {65:3} ชนชาติที่ยั่วเราให้กริ้วต่อหน้าอยู่เสมอ ทำการลักการบุชตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกองอิฐ {65:4} ผู้ยังคงอยู่ท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพ และค้างคืนในโบรณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และในภาชนะของเขามีแกงซึ่งทำด้วยเนื้อที่ น่าสะอิดสะเอียน {65:5} ผู้กล่าวว่า 'ออกไปทางๆ อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า' เหล่านี้เป็นคว้นอยู่ใน จมูกของเรา เป็นไฟซึ่งไหม้อยู่วันยังค่ำ {65:6} ดูก่อน มีเขียนไว้ต่อหน้าเราว่า 'เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เธอ เราจะตอบสนองไว้ในอกของเขา {65:7} ทั้งความชั่วช้าของเจ้าและความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย รวมกันด้วย'" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เขาได้เผาเครื่องหอมบนภูเขา และกล่าวหยาบช้าต่อเราบนเนิน เราจึงจะตวงกิจการเก่าเข้าไปในอกของเขา" {65:8} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "น้ำองุ่นใหม่หาได้จากพวงองุ่นและเขากล่าวว่า 'อย่าทำลายมันเสีย เพราะมีพระพรอยู่ในนั้น' ฉะนั้นใดเราก็คงกระทำด้วยเห็นแก่ผู้รับใช้ของเรา และไม่ทำลายเขาหมดทีเดียวนั้นนั้น {65:9} เราจะนำเชื้อสายออกมาจาก ยาโคบ และผู้รับมรดกเขาทั้งหลายของเราจากยูดาห์ ผู้เลือกสรรของเราจะได้รับมันเป็นมรดก และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น {65:10} ซาโรนจะเป็นลานหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาอาโศร์จะเป็นที่ให้อาหารวัว เพื่อชนชาติของเราที่ได้แสวงหาเรา {65:11} แต่เจ้าทั้งหลายจะทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้ลืมหยาบบริสุทธิ์ของเรา ผู้จัดสำรับไว้ให้แก่พระโศก และจัดหาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระเคราะห์ {65:12} เพราะฉะนั้นเราจะนับรวมเจ้าทั้งหลายไว้กับดาบ และเจ้าทุกคนจะต้องหมอบลงต่อการสังหาร เพราะเมื่อเราเรียก เจ้าไม่ตอบ เมื่อเราพูด เจ้าไม่ฟัง แต่ได้กระทำชั่วในสายตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิตินดีด้วย" {65:13} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า "ดูก่อน ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราจะได้รับประทาน แต่เจ้าทั้งหลายจะ

หิว ดูก่อน ผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่เจ้าจะกระหาย ดูก่อน ผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดิ์ แต่เจ้าจะได้อาย {65:14} ดูก่อน ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงเพราะใจยินดี แต่เจ้าทั้งหลายจะร้องออกมาเพราะเสียใจ และจะครวญครางเพราะจิตระทม {65:15} เจ้าทั้งหลายจะทิ้งชื่อของเจ้าไว้แก่ผู้เลือกสรรของเราเพื่อใช้แข่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงสังหารเจ้า แต่จะทรงเรียกชื่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น {65:16} ดังนั้น ผู้ใดที่ขอพรให้ตนเองในแผ่นดินโลก จะขอพรให้ตนเองในพระนามพระเจ้าแห่งความจริง และผู้ใดที่ปฏิญาณในแผ่นดินโลก จะปฏิญาณในนามพระเจ้าแห่งความจริง เพราะความลำบากเก่าแก่กันก็ลืมหายแล้ว และซ่อนเสียจากตาของเรา

{65:17} เพราะ ดูก่อน เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรืออีก {65:18} แต่จะขึ้นบานและเปรมปรีดิ์เป็นนิรันดร์ในสิ่งซึ่งเราสร้างขึ้น เพราะ ดูก่อน เราสร้างเยรูซาเล็มให้เป็น ที่เปรมปรีดิ์ และชนชาติของเมืองนั้นให้เป็นความขึ้นบาน {65:19} เราจะเปรมปรีดิ์ด้วยเยรูซาเล็มและขึ้นบานด้วยชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ในเมืองนั้นอีก และเสียงครวญคราง {65:20} ในนั้นจะไม่มีการที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนแก่ที่มีอายุไม่ครบกำหนด เพราะเด็กจะมีอายุหนึ่งร้อยปีจึงตาย และคนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่แข่ง {65:21} เราจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เราจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน {65:22} เราจะไม่สร้างและคนอื่นเข้าอาศัยอยู่ เราจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ และผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงาบน้ำมือของเขานาน {65:23} เขาทั้งหลายจะไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์ หรือตลอดบุตร เพื่อความสยดสยอง เพราะเขาเป็นเชื้อสายของผู้ที่ได้รับพรของพระเยโฮวาห์ กับลูกๆ ของเขาด้วย {65:24} และต่อมา ก่อนที่เขาจะเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะฟัง {65:25} สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว และผงคลีจะเป็นอาหารของงู มันทั้งหลายจะไม่ทำอันตรายหรือทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้

บทที่ 24

เยเรมีย์ / Jeremiah

{1:1} ถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต ผู้อยู่ตำบลอานาโทท ในแผ่นดินของเบนยามิน {1:2} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลโยสียาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้ {1:3} และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า

{1:4} แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า {1:5} "เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าจะคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ" {1:6} แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า "อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ดูก่อน ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะข้าพระองค์เป็นเด็ก" {1:7} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราใช้ให้เจ้าไป และเราบัญชาเจ้าอย่างไรบ้าง เจ้าจะต้องพูด" {1:8} อย่างกล่วหน้าเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {1:9} แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ถูกต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า" {1:10} ดูซิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถือนอกและให้พังลง ให้ทำลายและให้คว่ำเสีย ให้สร้างและให้ปลูก"

{1:11} ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า "เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้ากราบทูลว่า "ข้าพระองค์เห็นไม้เท้าอัลมอนด์อันหนึ่ง" {1:12} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราจะเร่งเร้าถ้อยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ" {1:13} พระ

วณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า "เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้ากราบทูลว่า "ข้าพระองค์เห็นหม้อกำลังเดือด อยู่หม้อหนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ" {1:14} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เหตุร้ายจะระเบิดจากทิศเหนือ มาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น" {1:15} เพราะ ดูก่อน เราจะร้องเรียกครอบครัวทั้งปวงแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เขาทั้งหลายจะมา และต่างก็จะวางบัลลังก์ของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม ตั้งผู้ล้อมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งผู้หัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์" {1:16} และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขาในการที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และนมัสการสิ่งที่มือของตนได้กระทำไว้" {1:17} เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจงคาดเอวของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ นั่นให้เขาฟัง อย่าสะดุ้งกลัวเพราะหน้าเขาเลย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหงอต่อหน้าเขาทั้งหลาย" {1:18} เพราะ ดูก่อน ในวันนี้เรากระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาเหล็ก และเป็นกำแพงทองเหลือง สู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ กับเจ้านาย กับปุโรหิตและกับประชาชนแห่งแผ่นดินนี้" {1:19} เขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

{2:1} ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {2:2} "จงไปประกาศกรอกหูของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรายังจำเจ้าได้ คือความเมตตาในวัยสาวของเจ้า ความรักขณะที่เจ้าเข้าพิธีสมรส เมื่อเจ้าตามเรามาในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หว่านพืชอะไร" {2:3} อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้น

ก็ผิด เหตุร้ายจึงมาถึงเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ" {2:4} โอ วงศ์วานของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ {2:5} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วช้าอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปห่างเสียจากเรา และไปดำเนินตามสิ่งไร้ค่า และได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่า {2:6} เขาทั้งหลายมิได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน ผู้ได้พาเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ได้นำเราอยู่ในป่าถิ่นทุรกันดาร ในแดนทะเลทรายมีหลุม ในแดนที่กันดารน้ำและมีเงามัจจุราชนในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นี่' {2:7} และเราได้พาเจ้าทั้งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อกินผลไม้และของดีๆในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และกระทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน {2:8} บุรุษทั้งหลายมิได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน' คนเหล่านั้นที่แถลงพระราชบัญญัติไม่รู้จักเรา บรรดาผู้เลี้ยงแกะก็ละเมิดต่อเรา พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบาอัล และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์"

{2:9} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้นเราจะยังโต้แย้งกับเจ้า เราจะโต้แย้งกับลูกหลานของเจ้า {2:10} เหตุว่า จงข้ามไปยังฝั่งเกาะคิทธิม แล้วก็ดู และใช้คนไปถึงเมืองเศดาร์และพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ดูที่วายุเคยมีสิ่งอย่างนี้บ้างไหม {2:11} มีประชาชนใดเคยได้เปลี่ยนพระของตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้นไม่เป็นพระ แต่ประชาชนของเราได้เอาสาราคีของเขาแลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด" {2:12} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "โอ ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสยดสยองและจงโดดเดี่ยวอ้างว้างเสียเถิด {2:13} เพราะว่าประชาชนของเราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเราเสียซึ่งเป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิต แล้วสกัดหินซึ่งน้ำไว้สำหรับตนเองเป็นถ้ำน้ำแตก ซึ่งซึ่งน้ำไม่ได้ {2:14} อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็นทาสที่เกิดมาในบ้าน เหตุใดเขาจึงตกไปเป็นเหยื่อ {2:15} สิ่งใดหนุ่มคำรามเข้าใส่เขา มันคำรามเสียงดังมาก และมันทั้งหลายได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งร้างว่างเปล่า หัวเมืองทั้งหลายของเขาก็ถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่ {2:16} ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโนฟและเมืองทาปานเฮสได้ทูลบกระหม่อมของเจ้าแล้ว {2:17} เจ้าหาเรื่องเหล่านี้ให้มาใส่ตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทางมิใช่หรือ {2:18} บัดนี้เจ้าได้อะไรด้วยการลงไปยังอียิปต์ เพื่อดื่มน้ำในแม่น้ำซีโอร์ หรือเจ้าได้อะไรด้วยการที่ลงไปยังอัส

ซีเรีย เพื่อดื่มน้ำในแม่น้ำนั้น {2:19} ความโหดร้ายของเจ้าจะตีสอนเจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัตย์นั้นเองจะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจงรู้และเห็นเถิดว่า มันเป็นความชั่วและความขมขื่น ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความยำเกรงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ {2:20} "เพราะว่านานมาแล้วเราได้หักแอกของเจ้า และระเบิดพันธะของเจ้าเสีย และเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าจะไม่ละเมิด' เออ เจ้าได้โน้มน้าวลงเล่นชู้บนเนินเขาสูงทุกแห่งและได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น {2:21} แต่เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเถาองุ่นอย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาแปลกไปได้" {2:22} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวด้วยน้ำด่าง และใช้สบู่มาก แต่รอยเปื้อนความชั่วช้าของเจ้าก็ยังไม่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา {2:23} เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'ข้าไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติดตามพระบาอัลไป' จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาซี จงสำนึกขึ้นว่าเจ้าได้กระทำอะไร เจ้าเหมือนอูฐสาวคะนองที่เดินข้ามไปข้ามมา {2:24} เหมือนลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สุดลมด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะระงับความใคร่ของมันได้ บรรดาที่แสวงหามันจะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเดือนที่กำหนดของมันจะพบมันเอง {2:25} ระวังอย่าให้เท้าของเจ้าขาดรองเท้า และระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าวว่า 'หมดหวังเสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระอื่น และข้าจะติดตามไป' {2:26} เมื่อโจรถูกจับมีความละอายนั้นใด วงศ์วานของอิสราเอลก็จะละอายนั้นนั้น ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย บุรุษและผู้หญิงทั้งหลายของเขา {2:27} ผู้กล่าวแก่เสาไม้ว่า 'ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า' และกล่าวแก่หินว่า 'ท่านคลอดข้าพเจ้ามา' เพราะเขาทั้งหลายได้หันหลังให้แก่เรา มิใช่หันหน้ามาให้ แต่เมื่อถึงเวลาลำบากเขาจะกล่าวว่า 'ขอทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด' {2:28} แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง ถ้ามันช่วยเจ้าให้รอดได้ ก็ให้มันลุกขึ้นช่วยเมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีหัวเมืองมากเท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น" {2:29} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าทั้งหลายจะมาร้องทุกข์ต่อเราทำไม เราได้ละเมิดต่อเราหมดทุกคนแล้ว {2:30} เราได้โยยตีลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า เขาทั้งหลายก็ไม่ดีขึ้น ดาบของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์ของเจ้า เหมือนอย่างสิงโตที่ทำลาย {2:31} โอ คนยูดาห์เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เราเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่อิสราเอลหรือ หรือเหมือนแผ่นดินที่มืดทึบหรือ ทำไมประชาชนของเราจึงกล่าว

ว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเจ้านาย ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก’ {2:32} สาวพรหมจารีจะลืมนามารณ์ของเธอได้หรือ เจ้าสาวจะลืมนามารณ์ของตัวเธอได้หรือ แต่ประชาชนของเราได้ลืมนามารณ์ เป็นเวลาที่วันก็สั้นไม่ไหวแล้ว {2:33} ทำไมเจ้านายวิธียของเจ้าไปหาความรักอย่างแนบเนียน ฉะนั้นเจ้าจึงสอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย {2:34} ที่ชายเสื้อของเจ้าจะเห็นโลหิตของคนจนที่ไร้ความผิดด้วย เรามิได้พบโดยการสืบหาอย่างลึกซึ้ง แต่โดยเรื่องต่างๆ เหล่านี้ {2:35} เจ้าก็ยังกล่าวว่า ‘เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์จะหันกลับจากข้าพเจ้าเป็นแน่’ ดูเถิด เรานำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้าได้กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามิได้กระทำความบาป’ {2:36} ทำไมเจ้าต้องเที่ยวไปมาอยู่อย่างไร้เป้าหมายเช่นนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่เสมอ อะอียิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อาย เหมือนอัสซีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อายมาแล้วนั้น {2:37} เจ้าจะออกมาจากที่นั่นด้วย โดยเอามือกุมศีรษะของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้าจะเจริญขึ้นมาเพราะเขากลับไม่ได้” {3:1} “เขาทั้งหลายว่า ‘ถ้าชายคนใดหย่าภรรยาของตนและเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่โสโครกมากมายหรือ’ แต่เจ้าได้เล่นชู้กับคนรักมากมายแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าจึงกลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {3:2} “จงแหงนหน้าขึ้นสู่บรรดาที่สูงนั้น และดูซีที่โหนบ้างที่ไม่มีคนมานอนด้วย เจ้าได้นั่งคอยคนรักของเจ้าอยู่ที่ริมทาง อย่างคนอาเรเบียในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินโสโครกด้วยการแพศยาและความชั่วช้าของเจ้า {3:3} เพราะฉะนั้นฝนจึงได้ระงับเสีย และฝนหูกปลายฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าปฏิเสธไม่ยอมอาย {3:4} ตั้งแต่เวลานี้เจ้าจะร้องเรียกเรามีใช่หรือว่า ‘พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ขึ้นนำตั้งแต่ข้าพระองค์ยังสาว’ {3:5} พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ’ ดูเถิด เจ้าลั่นวาจาแล้ว แต่เจ้าก็ยังกระทำความชั่วช้าทุกอย่างซึ่งเจ้ากระทำได้”

{3:6} พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์โยสิยาห์ว่า “เธอทำอะไรเจ้าเห็นหรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัตย์ เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกลูก และไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น แล้วก็ไปเล่นชู้ที่นั่น {3:7} เมื่อเธอทำอย่างนี้จนหมดแล้วเรากล่าวว่า ‘เจ้าจงกลับมาหาเรา’ แต่เธอก็ไม่กลับมา และยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็เห็น {3:8} และเราเห็นว่าเพราะเหตุทั้งปวงที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วงประเวณีนั้น

เราได้ไล่เธอไปพร้อมกับให้หนังสือหย่า แต่ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็ยังไม่กลับ เธอก็กลับไปเล่นชู้ด้วย {3:9} ต่อมาเพราะการแพศยาเป็นการเบียดเบียนเธอมาก เธอก็กระทำให้แผ่นดินโสโครกไป โดยไปล่วงประเวณีกับหินและเสาไม้ {3:10} แม้ว่าเธอกระทำไปสิ้นอย่างนี้แล้ว ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็มิได้หันกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจ แต่สร้างทำเป็นกลับมา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {3:11} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังสำแดงตัวว่ามีผิดน้อยกว่ายูดาห์ที่ทรยศ {3:12} จงไปประกาศถ้อยคำเหล่านี้ไปทางเหนือกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เราจะไม่ให้ความกริ้วของเราสวมทับเจ้า เพราะเราประกอบด้วยพระกรุณาคุณ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เราจะไม่กริ้วเป็นนิตย์ {3:13} เพียงแต่ยอมรับความชั่วช้าของเจ้าว่า เจ้าได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเที่ยวเอาใจพระอื่นที่ไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น และเจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {3:14} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ ลูกหลานที่กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เพราะเราแต่งงานกับเจ้าแล้ว เราจะรับเจ้าจากเมืองละคนและจากครอบครัวละสองคน และเราจะนำเจ้ามาถึงศิโยน {3:15} และเราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนที่พอใจเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลี้ยงเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ {3:16} และต่อมาเมื่อเจ้าทวีและเพิ่มขึ้นในแผ่นดินนั้น ในครั้งนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เขาทั้งหลายจะไม่กล่าวอีกว่า ‘หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์’ เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นในใจ ไม่มีใครระลึกถึง ไม่มีใครนึกถึง จะไม่ทำกันขึ้นอีกเลย {3:17} ในครั้งนั้นเขาจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์ และบรรดาประชาชาติจะรวบรวมกันเข้ามาหาหีบพระนามของพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะไม่ติดตามใจอันชั่วของเขายังดื้อกระด้างอีกต่อไป {3:18} ในสมัยนั้นวงศวานของยูดาห์จะเดินมากับวงศวานของอิสราเอล เขาทั้งสองจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือ มายังแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เป็นมรดก {3:19} แต่เรากล่าวว่า ‘เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเราอย่างไรดีหนอ และให้แผ่นดินที่นาปรารดนาแก่เจ้า เป็นมรดกที่สวयงามที่สุดในบรรดาประชาชาติ’ และเรากล่าวว่า ‘เจ้าจะเรียกเราว่า พระบิดาของข้าพระองค์ และจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา”

{3:20} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย แน่แน่นอนทีเดียวที่ภรรยาทรยศละทิ้งสามีของนางฉันใด เจ้าก็ได้ทรยศต่อเราฉันนั้น” {3:21} เขาได้ยินเสียงมาจากที่

สูง เป็นเสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนของบุตรทั้งหลายของอิสราเอล เพราะเขาได้เปลี่ยนวิถีของเขาเสียแล้ว เขาได้ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา {3:22} "บรรดาบุตรที่กลับสัตย์เอ๋ย จงกลับมาเถิด เราจะรักษาความกลับสัตย์ของเจ้าให้หาย" "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์" {3:23} แท้จริงความหวังว่าจะได้รับความรอดจากเนินเขาและจากภูเขาหลายลูกก็เป็นความไร้สาระ แท้จริงความรอดของอิสราเอลนั้นอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา {3:24} แต่ว่าสิ่งที่น่าอายนั้นได้กัดกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ ตั้งแต่เรายังเป็นเด็กอนุชนอยู่ คือฝูงแกะ ฝูงวัว บุตรชาย และบุตรสาวทั้งหลายของเขา {3:25} ให้เรานอนจมลงในความอายของเรา และให้ความอัปยศคลุมเราไว้ เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เราเป็นอนุชนอยู่จนทุกวันนี้ และเราหาได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่" {4:1} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "โออิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะกลับมา เจ้าจงกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไปให้พ้นสายตาของเราเสีย เจ้าก็จะไม่โลเล {4:2} และถ้าเจ้าปฏิบัติอย่างจริงจัง อย่างยุติธรรม และอย่างชอบธรรมว่า 'ตราบไคที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่' แล้วบรรดาประชาชาติจะให้พรกันในพระนามพระองค์ และเขาทั้งหลายจะอวดพระองค์" {4:3} เพราะว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนยูดาห์และแก่ชาวเยรูซาเล็มว่า "จงทุบดินที่ไถไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางหนาม {4:4} ดูก่อน คนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวเข้าสู่หนวดถวยแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหนิงปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพลุ่งออกไปอย่างไฟและเผาไหม้ ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า

{4:5} จงประกาศในยูดาห์และโฆษณาในเยรูซาเล็มว่า 'จงเป่าแตรไปทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศดังว่า มารวมกันเถิด ให้เราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม' {4:6} จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัย อย่ารออยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายใหญ่ยิ่งมา {4:7} สิ่งใดตัวนั้นได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาที่บของมันแล้ว และผู้ทำลายเหล่าประชาชาติกำลังเดินทางมาแล้ว เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขาเพื่อกระทำให้แผ่นดินของเขารกร้างไป หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆปราศจากคนอาศัย {4:8} ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิ

โรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์มิได้หันกลับไปจากเรา" {4:9} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ต่อมาในวันนั้นทั้งกษัตริย์และพวกเจ้านายจะหมดกำลังใจ บรรดาบุโรทิศจะตกตะลึงและผู้พยากรณ์ก็จะอัศจรรย์ใจ" {4:10} แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล่อลวงชนชาตินี้และกรุงเยรูซาเล็มแน่นอนทีเดียวว่า 'เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข' แต่ที่จริงดาบได้มาถึงชีวิตของเขาทั้งหลาย" {4:11} "ในครั้งนั้น เขาจะกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า 'ลมร้อนจากที่สูงในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่บุตรสาวแห่งประชาชนของเรา ไม่ใช่จะมาฝัดหรือมาชำระ' {4:12} กระแสลมที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขา" {4:13} ดูเถิด เขาจะขึ้นมาเหมือนเมฆ รกรบของเขาจะเหมือนลมหมุน ม้าทั้งหลายของเขาเร็วยิ่งกว่านกอินทรี วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะว่าเราจะต้องพินาศ {4:14} โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงล้าจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้ ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะสิงอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด {4:15} เพราะว่า มีเสียงประกาศมาจากเมืองดาน และโฆษณาความชั่วร้ายจากภูเขาเอฟราอิม {4:16} จงกล่าวแก่บรรดาประชาชาติดูเถิด จงโฆษณาแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ล่อมาจากแผ่นดินไกล เขาทั้งหลายให้ร้องเข้าใส่หัวเมืองยูดาห์ {4:17} เขาทั้งหลายล้อมยูดาห์ไว้รอบเหมือนผู้ดูแลฝันามา เพราะว่า ยูดาห์ได้กบฏต่อเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {4:18} "วิถีและการกระทำทั้งหลายของเจ้าได้นำเรื่องนี้มาเหนือเจ้านี้แหละเป็นผลแห่งความชั่วร้ายของเจ้า เพราะมันขมขึ้น เพราะมันมาถึงจิตใจของเจ้าทีเดียว"

{4:19} แสนระทม แสนระทม ข้าก็บิดตัวด้วยความเจ็บปวด โอ ผนังดวงใจของข้าเอ๋ย จิตใจของข้าก็ว้าวุ่น ข้าจะนั่งอยู่ไม่ได้ เพราะจิตข้าได้ยินเสียงแตร เสียงปลุกของสงคราม {4:20} การประกาศเรื่องความหายนะไล่ติดตามความหายนะ แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งร้าง บรรดาเนินที่ของข้าก็ถูกทำลายในฉับพลัน ม่านทั้งหลายของข้าก็สิ้นไปในบัดเดียวเดียว {4:21} ข้าจะต้องมองดูธงและฟังเสียงแตรนานสักเท่าใด {4:22} "เพราะประชาชนของเราโง่เขลา เขาทั้งหลายไม่รู้จักรเรา เขาทั้งหลายเป็นลูกหลานที่โง่ทึบ เขาทั้งหลายไม่มีความเข้าใจ เขาทั้งหลายทำความชั่วแก่ แต่เขาไม่เข้าใจที่จะทำดี" {4:23} ข้าพเจ้ามองดูพื้นที่โลก และดูเถิด เป็นที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์ ในนั้นก็ไม่มีแสงสว่าง {4:24} ข้าพเจ้ามองดูภูเขา ดูเถิด มันกำลังสิ้นอยู่ บรรดาเนินเขาก็แกว่งไปแกว่งมา {4:25} ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด ไม่มีมนุษย์เลย นกทั้งปวงแห่งท้องอากาศ

ได้หนีไปแล้ว {4:26} ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด เรือสวนไรรักษ์เป็นถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองทั้งสี่นั้นก็ปรักหักพังไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อพระพิโรธอันร้อนแรงของพระองค์ {4:27} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่รกร้าง ถึงกระนั้นเรายังมิได้กระทำให้ออสาณเสียทีเดียว {4:28} เพราะเรื่องนี้โลกจะไวทุกข์ และฟ้าสวรรค์เบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ล้นนาวาแล้ว เราได้หมายใจไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจหรือหันกลับ {4:29} เมื่อได้ยินเสียงพลม้าและนักธนู ชาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไป เขาเข้าไปอยู่ในสมุทพุ่มไม้ และปีนป่ายไปท่ามกลางศิลา หัวเมืองทุกแห่งก็ถูกทอดทิ้ง และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย {4:30} เจ้าผู้ที่ถูกทิ้งร้างเอ๋ย ที่เจ้าแต่งตัวสีแดงนั้นเจ้าทำอะไรกัน และที่เจ้าประดับตัวด้วยอาภรณ์ทองคำ ที่เจ้าขยายดวงตาให้กว้างด้วยแถมสี เออ เจ้าแต่งตัวให้งามเสียเปล่า คนรักของเจ้าจะดูหมิ่นเจ้า เขาทั้งหลายจะแสวงหาชีวิตของเจ้า {4:31} เพราะเราได้ยินเสียงเหมือนเสียงหญิงคลอบุตรร้องแสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอบุตรหัวปี เสียงร้องแห่งบุตรสาวศิโยนนั้น แทบจะขาดใจ เหยียดมือของเธอออกร้องว่า 'วิบัติแก่ข้าในบัดนี้ จิตใจข้าอ่อนเปลี้ยอยู่เพราะเหตุพวกฆาตกร'"

{5:1} "จงวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในถนนกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จงมองและรับรู้ จงค้นตามลานเมืองดูซิว่า จะหามนุษย์สักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น {5:2} แม้เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'ตราบโดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่' เขาก็ยังปฏิเสธเท็จอย่างแน่นนอน" {5:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริงมิใช่หรือ พระองค์ทรงเขียนดีเขาทั้งหลาย แต่เขาก็ไม่รู้สึกลำบาก พระองค์ทรงล้างผลาญเขา แต่เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมดีขึ้น เขาได้กระทำให้น้ำของเขากระด้างยิ่งกว่าหิน เขาปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ {5:4} แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า "แน่นนอนคนเหล่านี้เป็นแต่คนด้อยต่ำ เขาเหล่านี้โง่เขลา เพราะเขาไม่รู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ ไม่รู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา {5:5} ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้มิดำแห่งสูง และจะพูดกับเขาทั้งหลาย เพราะเขารู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และรู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา" แต่เขาทั้งหลายทุกคนก็ได้หักแอกเสีย เขาทั้งหลายได้ระเบิดพันธะเสีย {5:6} เพราะฉะนั้น สิ่งโตจากป่าจะมาสังหารเขา สุนัขป่ายามสนธยาจะทำลายเขา เสือดาวจะเผ่าหัวเมืองทั้งหลายของเขา ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะว่าความละเมิดของเขามากมาย การกลับ

สัตย์ของเขาก็ใหญ่ยิ่ง

{5:7} "เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเลี้ยงเขาให้อิ่ม เขาก็ทำการล่วงประเวณี แล้วก็ยกขบวนกันไปที่เรือนของหญิงแพศยา {5:8} เขาทั้งหลายเหมือนม้าที่กินอิ่มในตอนเช้า ทุกคนก็ร้องหาภรรยาของเพื่อนบ้าน" {5:9} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และจิตใจเราไม่ควรที่จะแค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ

{5:10} ขึ้นไปตามกำแพงของมันและทำลายเสีย แต่อย่าให้ถึงออสานทีเดียว เาเชิงเทินของมันออก เพราะฉะนั้นไม่ใช่เป็นของพระเยโฮวาห์ {5:11} เพราะวงศวานของอิสราเอลและวงศวานของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {5:12} เขาทั้งหลายพูดมุสาในเรื่องพระเยโฮวาห์ และได้กล่าวว่า "พระองค์มิได้ทรงกระทำประการใด ไม่มีการร้ายอันใดจะเกิดขึ้นแก่เรา เราก็คงไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร {5:13} ผู้พยากรณ์ก็จะเป็นแต่ลมๆ พระวณะจะไม่มีในคนเหล่านั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นแก่เขาเถิด" {5:14} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเจ้าทั้งหลายกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดูเถิด เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็นไฟ และชนชาตินี้เป็นฟืน และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย {5:15} ดูเถิด โอ วงศวานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทั้งหลาย" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ "เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โตเป็นประชาชาติดึกดำบรรพ์ เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เขาจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ {5:16} แล่ธนูของเขาเหมือนนอโม่งค์เปิด เขาเป็นทงแล่ทงทหารทุกคน {5:17} เขาจะกินซึ่งเจ้าก็เกี่ยวได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน เขาจะกินฝูงแกะฝูงวัวของเจ้าเสีย เขาจะกินเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้าเสีย เขาจะทำลายตัวเมืองที่มีป้อมของเจ้า ซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยดาบ"

{5:18} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เขาก็ยังไม่กระทำแก่เจ้าให้ออสาณ {5:19} และต่อมาเมื่อเจ้าทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายจึงกระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้แก่เรา' เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า 'เจ้าได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติพระต่างตัวในแผ่นดินของเจ้าฉันใด เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้าฉันนั้น' {5:20} จงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศวานของยาโคบ และจงโฆษณาเรื่องนี้ในยูดาห์ ว่า {5:21} โอ ชนชาติที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจเอ๋ย ผู้มีตา

แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน จงฟังข้อความนี้" {5:22} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เจ้าอย่าเกรงเราหรือ เจ้าไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ คือเราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิตย์มิให้ผ่านไปได้ แม้ว่าคลื่นจะซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้คลื่นจะคะนอง ก็ข้ามไปไม่ได้ {5:23} แต่ชนชาตินี้มีใจตื้อดิ่งและกบฏ เขาได้หันเหและจากไปเสีย {5:24} ข้อความนี้เขาไม่มุ่งอยู่ในใจของเขาทั้งหลายว่า 'บัดนี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงประทานฝนตามฤดูของมันเป็นฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู และทรงรักษาสัตว์ปศาวัตที่กำหนดการเกี่ยวข้าวไว้ให้แก่เรา' {5:25} ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบาปของเจ้าทั้งหลายก็กินสิ่งที่ดีไว้เสียจากเจ้า {5:26} เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขาซุ่มคอยเหมือนคนดักนกซุ่มอยู่ เขาวางกับไว้ เขาดักคน {5:27} เรือนของเขาเต็มไปด้วยความหลอกลวง เหมือนกระจัดที่มีนกเต็ม เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โตและมั่งมี {5:28} เขาจึงอ้วนพินตัวเกลี้ยงเกลา ในเรื่องการกระทำความชั่วเขาล้ำหน้า เขามิได้ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้าพ้อ ด้วยความยุติธรรม ถึงกระนั้นเขาก็เจริญ เขามิได้ป้องกันสิทธิของคนขัดสน" {5:29} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และไม่ควรถิ์จิตใจเราจะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ {5:30} สิ่งที่น่าตกตะลึงและน่าหวาดเสียได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้ {5:31} คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และบรรดาปุโรหิตก็ปกครองตามการชี้แนะของเขา และประชาชนของเราชอบที่มีการอย่างนี้ แต่เจ้าทั้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อกาลสุดปลายมาถึง"

{6:1} โอ ประชาชนเบนยามินเอ๋ย จงรวมกันหนีไปจากกลางกรุงเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา และยกสัญญาณไฟขึ้นไว้บนเบธอัคเคเรม เพราะเหตุร้ายโผล่ออกมาจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง {6:2} เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนสาวสวยและบอบบาง {6:3} ผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะจะมาสู่เธอ เขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ต่างก็จะหากินอยู่ในที่ของมัน {6:4} "จงเตรียมทำสงครามกับเธอ ลูกขึ้น ให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน" "วิบัติแก่พวกเรา เพราะว่ากลางวันคล้อยเสียแล้ว เงามองเวลาเย็นก็ยาวออกไป" {6:5} "ลูกขึ้น ให้เราเข้าตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเธอเสีย" {6:6} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "จงโค่นต้นไม้ของเธอลง จงก่อเชิงเทินไว้สู่กรุงเยรูซาเล็ม นี่แหละนครที่ต้องถูกทำโทษ ภายในเธอไม่มีอะไรนอกจากการบีบบังคับ {6:7}

น้ำพุปล่อยน้ำของมันเป็นน้ำร้อน ไหลออกมาฉันใด เธอก็ปล่อยความชั่วของเธอออกมาฉันนั้น ได้ยินถึงความทารุณและการทำลายมีภายในเธอ ความเศร้าโศกและความบาดเจ็บก็ปรากฏต่อเราเสมอ {6:8} โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพรากจากเจ้าไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย" {6:9} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "เขาทั้งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นเสียให้เกลี้ยงอย่างเล็มเถาอ่อน เหมือนคนเก็บผลอ่อนเอามือเก็บผลใส่ในตะกร้าอีกคำรบหนึ่ง" {6:10} ข้าพเจ้าควรจะพูดและให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดตั้นะ เพื่อเขาจะได้ยิน ดูเถิด นูของเขาดันเสียแล้ว เขาฟังไม่ได้ ดูเถิด พระวณะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เขาไม่พอใจฟัง {6:11} เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว "เราจะเทอกรดเด็กที่ตามถนน และรดพวกหนุ่มๆ ที่ซุ่มนุ่กันอยู่ด้วย ทั้งสามและภรรยาก็จะต้องเอาไป ทั้งคนแก่และคนชราด้วย {6:12} บ้านเรือนของเขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของเขาด้วย เพราะเราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ชาวแผ่นดิน" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {6:13} "เพราะว่าตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลกอยากได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วยความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต {6:14} เขาทั้งหลายได้รักษาแผนบุตรสาวแห่งประชาชนของเราแต่เล็กน้อยกล่าวว่า 'สันติภาพ สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเลย {6:15} เขาละอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เราลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {6:16} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางคืออยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และท่านจะพบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่เดินในนั้น' {6:17} เราวางยามไว้เหนือเจ้า สิ่งว่า 'จงฟังเสียงแตร' แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง' {6:18} เพราะฉะนั้น บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟัง โอ ที่ประชุมเอ๋ย จงทราบเถิดว่า อะไรจะบังเกิดขึ้นแก่เขา {6:19} โอ ฟิลาฟเอ๋ย จงฟังเถิด ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาเหนือชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดทั้งหลายของเขา เพราะเขามิได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเรานั้น เขาปฏิเสธเสีย {6:20} มีกายนมาถึงเรามาถึงเมือง

เซบา มีตะไคร้ส่งมาจากเมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบูชาของเจ้าก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบูชาของเจ้าก็ไม่ใช่ที่พอใจเรา" {6:21} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดาและบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะพินาศ" {6:22} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมาจากแดนเหนือ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกเร้าให้มาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ {6:23} เขาทั้งหลายจะจับคันธนูและหอก เขาทั้งหลายดุร้ายและไม่มีความสงสาร เสียงของเขาก็เหมือนเสียงทะเลกำเริบ เขาทั้งหลายขี้เมา และจัดเตรียมกระบวนเหมือนชายที่จะเข้าสงคราม โอ บุตรสาวติโยนเอ๋ย เขาทั้งหลายมาต่อสู้อยู่เจ้า" {6:24} พวกเราได้ยินกิตติศัพท์พวกนั้น มือของเราก็อ่อนลง ความแสนระทมและความเจ็บปวดได้จับเราไว้เหมือนสตรีกำลังคลอดบุตร {6:25} อย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดินบนถนน เพราะดาบของศัตรูและความสยดสยองอยู่ทุกด้าน {6:26} โอ บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือนเพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการคร่ำครวญอย่างแสนขมขื่นที่สุด เพราะว่าผู้ทำลายมาสู่เราในทันทีทันใด {6:27} "เราได้กระทำให้เจ้าเป็นหอคอยและป้อมปราการท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะทราบและลองดูพฤติกรรมทั้งหลายของเขา {6:28} เขาทั้งหลายมักกบฏอย่างดื้อด้นทั้งสิ้น เทียวินทาเขาไป เขาทั้งหลายเป็นทองเหลือง และเป็นเหล็ก เขาทุกคนประพฤติเลวทรามทั้งนั้น {6:29} เครื่องอุปถัมภ์ของเขาอุปถัมภ์ดุเดือด ตะกั่วก็ถูกไฟเผาผลาญเสีย ถลุงกันเรื่อยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่วก็ยังไม่ได้ถูกถอนออกไป {6:30} จะเรียกเขาทั้งหลายได้ว่า เป็นขี้เงิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธเขาเสียแล้ว"

{7:1} พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า {7:2} "เจ้าจงยืนอยู่ในประตูกำแพงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และประกาศถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่นว่า บรรดาคนยูดาห์ทั้งปวง ผู้เข้ามาในประตูกำแพงนี้เพื่อจะมีสการพระเยโฮวาห์ จงฟังพระวณะพระเยโฮวาห์ {7:3} พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงปรับปรุงพฤติกรรมและการกระทำของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ {7:4} อย่าไว้ใจในคำเท็จเหล่านี้ที่ว่า 'นี่เป็นพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์' {7:5} เพราะว่า ถ้าเจ้าปรับปรุงพฤติกรรมและการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเจ้าจริงๆ

{7:6} ถ้าเจ้าไม่บีบบังคับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือหญิงม่าย และไม่หลั่งโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในที่นี้ และเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้เจ็บตัวเอง {7:7} แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าเป็นนิตย์ {7:8} ดูเถิด เจ้าวางใจในคำเท็จอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย {7:9} เจ้าจะสักการีย์ กระทำฆาตกรรม ล่วงประเวณี ปฏิญาณเท็จ เผาเครื่องบูชาถวายพระบาอัลและติดตามพระอื่นซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักหรือ {7:10} แล้วจึงมายืนต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า 'เราทั้งหลายได้รับการช่วยให้รอดพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น' {7:11} นิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา ในสายตาของเจ้าได้กลายเป็นที่ซ่อนสมุขของพวกโจรไปแล้วหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เราก็ได้เห็นเองแล้ว {7:12} แต่จงไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์ ซึ่งที่แรกเราได้กระทำให้นามของเราอยู่ที่นั่น จงดูว่าเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา เราได้กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น {7:13} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำสิ่งที่เหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อเราพูดกับเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังไม่ และเมื่อเราได้เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ {7:14} เหตุฉะนั้นเราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเราได้กระทำแก่ซีโลห์ {7:15} และเราจะเหวี่ยงเจ้าทั้งจากสายตาของเราเหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น {7:16} เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขาและอย่าวิงวอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า {7:17} เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำอะไรกันในทุกเมืองทั้งหลายแห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม {7:18} พวกเด็ก ๆ ก็เก็บฟืน พวกพ่อก็ก่อไฟ พวกผู้หญิงก็กวาดแป้ง เพื่อทำขนมถวายแก่เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่นๆ เพื่อยั่วยุให้เราโกรธ" {7:19} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "คือเราที่เขายั่วยุหรือ มิใช่ยั่วยุตัวเขาเองให้ไปสู่ความขายหน้าของเขาทั้งหลายดอกหรือ" {7:20} ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ความกริ้วและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นี้ บนมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่งและบนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้"

{7:21} พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล

ตรัสตั้งนี้ว่า "จงเพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจงรับประทานเนื้อ {7:22} เพราะในวันที่เราได้พาเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราได้พูดกับบรรพบุรุษของเจ้าหรือสั่งเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา {7:23} แต่เราบัญชาเขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'จงเชื่อฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้อยู่เย็นเป็นสุข' {7:24} แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังหรือเงี้ยวฟัง แต่เขาทั้งหลายดำเนินตามแผนการของเขาเอง และในความต้อกระด้างตามจิตใจชั่วของเขาทั้งหลาย และเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า {7:25} ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์จนทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราไปยังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า {7:26} ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟังเรา หรือเงี้ยวฟัง แต่ได้กระทำให้ออกของตบแต่งเขาได้กระทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเสียอีก {7:27} เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา แต่เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจึงร้องเรียกเขา แต่เขาจะไม่ยอมตอบเจ้า {7:28} แต่เจ้าจึงพูดแก่เขาว่า 'นี่เป็นประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการแก้ไข ความจริงพินาศเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขาแล้ว {7:29} โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงจัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและละทิ้งคนในยุคแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว' {7:30} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนยูดาห์ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เขาได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้นิเวศนั้นมัวหมองไป {7:31} และได้สร้างปฐมนียสถานสูงของโทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อจะเผาบุตรชายและบุตรสาวของเขาทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเราได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา {7:32} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั้นอีกว่าโทเฟท หรือภูเขาแห่งบุตรชายของอินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังกันไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว {7:33} และศพของชนชาตินี้จะเปื้อนอาหารของนกในอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะขับไล่ให้มันไปเสียได้ {7:34} เราจะกระทำให้เสียงรีนเร้งและเสียงยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยูดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องรกร้างไป"

{8:1} "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น กระดูกของบรรดากระดูกที่รียูดาห์ กระดูกเจ้านาย กระดูกปุโรหิต กระดูกผู้พยากรณ์ และกระดูกของชาวเมืองเยรูซาเล็มจะมีคนเอาออกมาจากอุโมงค์ของเขาทั้งหลายนั้น {8:2} และเขาจะกระจายกระดูกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น ซึ่งเขาทั้งหลายรักและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดตาม ซึ่งเขาได้แสวงหาและนมัสการ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระดูกเหล่านี้ แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน {8:3} บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวอันชั่วร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสิ้นซึ่งเราได้ขับไล่เขาไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ {8:4} เจ้าจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อมนุษย์ล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหันไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ {8:5} ทำไมชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้หันไป เป็นการกลับสัตย์อยู่เป็นนิตย์ เขายึดการหลอกลวงไว้มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมกลับ {8:6} เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่เขาทั้งหลายก็พูดไม่ถูกต้อง ไม่มีคนใดกลับใจจากความชั่วของตน กล่าวว่ 'ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง' ทุกคนหันไปตามทางของเขาเอง เหมือนม้าวิ่งหัวทิ่มเข้าไปในสงคราม {8:7} แม้ว่านกกระสาตำบลบนฟ้ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขานกนางแอ่น และนกกระอด ได้รักษาเวลาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักคำตัดสินของพระเยโฮวาห์ {8:8} เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'เรามีปัญญา และพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ก็อยู่กับเรา' แต่ดูเถิด แน่นอนเขาทำอย่างไรประโยชน์ คือปากกาของพวกอาลักษณ์ได้ทำอย่างไรประโยชน์ {8:9} คนมีปัญญาจะได้รับความอาย เขาจะคร่ำครวญและถูกจับตัวไป ดูเถิด เขาได้ปฏิเสธพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และปัญญาอย่างใดมีในตัวเขาเล่า {8:10} เพราะฉะนั้น เราจะให้ภรรยาของเขาตกไปเป็นของคนอื่น ให้ไรนาของเขาตกแก่ผู้ที่จะได้รับเป็นมรดก เพราะว่าตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงปุโรหิต ทุกคนก็ทำการฉ้อเขา {8:11} เขาได้รักษาแผนบุตรสาวแห่งประชาชนของเราแต่เล็กน้อย กล่าวว่ 'สันติภาพ สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย {8:12} เมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เขาละอายหรือ เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว ในเวลาแห่งการลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {8:13} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะผลาญเขาเป็นแน่ เขาจะไม่มีผล หรือ

ต้นมะเดื่อไม่มีผล ใบก็จะเหี่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาก็อันตรายกันไปจากเขา" {8:14} ทำไมเราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในหัวเมืองที่มีป้อม และนั่งเสียที่นั่นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงให้เรานั่ง และทรงประทานน้ำดีหมั้นให้เราดื่ม เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ {8:15} เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรมาเลย เรามองหาเวลารักษาให้หาย แต่ประสบความสยดสยอง {8:16} "เสียงคนร้องแห่งผ้าของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองดาน แผ่นดินทั้งสี่ก็หวั่นไหวด้วยเสียงร้องของกองอาชาของเขา มันทั้งหลายมากินแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้น จนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง {8:17} เพราะดูเถิด เราจะส่งงูเข้ามาท่ามกลางเจ้า คืองูที่บางซึ่งจะผูกด้วยมนต์ไม่ได้ และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {8:18} เมื่อข้าพเจ้าจะปลอบโยนตัวเอง เนื่องด้วยความเศร้าโศก จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน {8:19} ฟังซิ เสียงร้องของบุตรสาวแห่งประชาชนของข้าพเจ้า เพราะเหตุคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินห่างไกล "พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในศิโยนหรือ กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ" "ทำไมเขายั่วเราให้โกรธด้วยรูปเคารพสลักของเขา และด้วยพระต่างตัวของเขา" {8:20} "ฤดูเกี่ยวก็ผ่านไป ฤดูแล้งก็สิ้นลงแล้ว และเราทั้งหลายก็ไม่รอด" {8:21} เพราะแผนบุตรสาวแห่งประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความสยดสยองก็ยึดข้าพเจ้าไว้ฉันนั้น {8:22} ไม่มีพิมเสนในกิเลอาดหรือ ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ ทำไมสุขภาพของบุตรสาวแห่งประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้

{9:1} โอ ถ้าศิระของข้าพเจ้าเป็นน้ำ และดวงตาของข้าพเจ้าเป็นบ่อน้ำพุก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องให้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรสาวแห่งประชาชนของข้าพเจ้าที่ถูกฆ่า {9:2} โอ ถ้าข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับคนเดินทางอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดารก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้พรากรจากชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้พ้นเขาเสีย เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนล่องประเวณีทั้งหมด และเป็นหมู่คนที่มักทรยศ {9:3} "เขาทั้งหลายงอลิ้นของเขาเหมือนคันธนูเพื่อกล่าวความเท็จ แต่เขาทั้งหลายไม่กล้าสู้เพื่อความจริงในแผ่นดิน เพราะเขาทั้งหลายจากความชั่วอย่างนี้ไปสู่ความชั่วอย่างนั้น และเขาทั้งหลายไม่รู้จักเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {9:4} "ขอให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน และอย่าวางใจในพี่น้องคนใดเลย เพราะว่าพี่น้องทุกคนจะเป็นคนหลอกล่อ และเพื่อนบ้านทุกคนจะเหี่ยวไปเป็นคนครหา นินทา {9:5} ทุกคนจะล่อลวงเพื่อนบ้านของตน ไม่มีใคร

จะพูดความจริงสักคนเดียว เขาได้สอนลิ้นของเขาให้พูดมุสา เขาได้กระทำความชั่วช้าจนน่าเบื่อหน่าย {9:6} เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางการล่อลวง โดยการล่อลวงเขาปฏิเสธที่จะรู้จักเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {9:7} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะถูกลงเขาและทอดลงเขา เหตุบุตรสาวแห่งประชาชนของเรา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร {9:8} ลิ้นของเขาเป็นเหมือนลูกศรที่ยิงออกไป มันพูดมารยา เขาพูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่ในใจของเขา เขาวางแผนการคอยดักเขาอยู่" {9:9} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ไม่ควรที่เราจะลงโทษเขาเพราะสิ่งเหล่านี้ หรือ ไม่ควรที่จิตใจเราจะแค้นแค้นประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้ หรือ {9:10} เราจะร้องไห้และครวญครางเหตุเขาเหล่านั้น และคร่ำครวญเหตุลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารเพราะว่ามันถูกเผาเสีย ไม่มีผู้ใดผ่านไปมา ไม่ได้ยินเสียงสัตว์เลี้ยงร้อง ทั้งนกในอากาศและสัตว์ได้หนีไปเสียแล้ว {9:11} เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นถ้ำของมังกร และเราจะกระทำให้หัวเมืองของยูดาห์เป็นที่รกร้าง ไม่มีชาวเมืองสักคนเดียว" {9:12} ใครเป็นคนมีปัญญาที่จะเข้าใจความนี้ได้ และมีผู้ใดที่พระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขา เขาจึงประกาศความนั้นได้ เหตุไฉนแผ่นดินจึงพังทำลายและถูกเผาเสียเหมือนถิ่นทุรกันดาร จึงไม่มีใครผ่านไปมา {9:13} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งราชบัญญัติของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเขา และไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา หรือดำเนินตามนั้น {9:14} แต่ได้ดำเนินตามใจของตนเองอย่างตื้อดิ่ง และติดตามพระบาอัล อย่างที่บรรพบุรุษได้สั่งสอนเขาไว้" {9:15} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสว่า "ดูเถิด เราจะเลี้ยงชนชาตินี้ด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดีหมั้นเขาดื่ม {9:16} เราจะกระจ่ายเขาไปท่ามกลางประชาชาติ ที่ตัวเขาเองและบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก และเราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขาทั้งหลาย จนเราจะผลาญเขาสิ้น"

{9:17} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "จงพิจารณา ดู และเรียกนางร้องไห้ให้มา จงให้คนไปตามหญิงที่ชานาญมา {9:18} ให้เขารีบส่งเสียงคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อน้ำตาจะอาบตาของเรา และหน้าตาของเราจะมีน้ำตาพุดออกมา {9:19} เพราะได้ยินเสียงคร่ำครวญจากศิโยนว่า 'เราทั้งหลายย่อยยับเพียงใดแล้ว เราอับอายหนักหนา เพราะเราได้ทอดทิ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เหวี่ยงพวกเราออกไป'" {9:20} โอ หญิงเอ๋ย จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ และให้หูของเจ้ารับพระวาทะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรสาวของเจ้า จง

สอนบทเพลงโคกเศร้าแก่เพื่อนบ้านของเธอทุกคน {9:21} เพราะความตายได้ขึ้นมาเข้าหน้าต่างของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา ตัดพวกเด็กๆออกเสียจากข้างนอก และตัดคนหนุ่มๆออกเสียจากถนนทั้งหลาย {9:22} จงพูดว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ศพมนุษย์จะล้มลงเหมือนมูลสัตว์ตกตามพื้นทุ่ง เหมือนฟ่อนข้าวล้มตามผู้เกี่ยว และไม่มีผู้ใดจะเก็บ'" {9:23} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน {9:24} แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {9:25} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลากำลังมาถึงแล้ว เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่เข้าสู่หนักร่วมด้วยผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนักร่วม คือ {9:26} อียิปต์ ยูดาห์ เอโดม และคนอัมโมน โมอับ และบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชาติเหล่านี้มิได้เข้าสู่หนักร่วม และบรรดาพวกอัสราเอลก็มิได้เข้าสู่หนักร่วมทางใจ"

{10:1} โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้า {10:2} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าเรียนรู้วิถีทางแห่งบรรดาประชาชาติ หรืออย่าคัดค้านกัน เพราะหมายสำคัญของท้องฟ้า ตามที่บรรดาประชาชาติคร่ำครวญนั้น {10:3} เพราะธรรมเนียมของชนชาติทั้งหลายก็ไร้สาระ เขาตัดต้นไม้มาจากป่าต้นหนึ่ง เป็นสิ่งที่มือช่างได้กระทำด้วยขวาน {10:4} เขาทั้งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ เขาตอกไว้แน่นด้วยค้อนและตะปู มันก็เคลื่อนไหวไปมาไม่ได้ {10:5} มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มันพุดไม่ได้ คนต้องขนมันไป เพราะมันเดินไม่ได้ อย่ากลัวมันเลย เพราะมันทำร้ายไม่ได้ มันก็ทำดีไม่ได้ด้วย" {10:6} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หามิผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก {10:7} โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์ เพราะพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพราะในบรรดาปราชญ์ของบรรดาประชาชาติ และในบรรดาราชอาณานิคมทั้งสิ้นของเขา ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ {10:8} เขาทั้งหลายทั้งโจดและโง่เขลา ไม่นั่นเป็นแต่คำสอนไร้สาระ {10:9} เครื่องเงินทูนั่นเขาเอามาจากทาริซ และเอาทองคำมาจากเมืองอูฟาส เป็นผลงานของช่างฝีมือ และเป็นผลน้ำมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสิครามและสีม่วง เป็นผลงานของคนชำนาญทั้งนั้น {10:10}

แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระมหากษัตริย์เนืองนิตย์ พงศ์พระพิโรธแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริ้วของพระองค์ไม่ได้ {10:11} เจ้าจงพูดกับเขาทั้งปวงดังนี้ว่า "บรรดาพระผู้ที่มีได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะพินาศไปจากแผ่นดินโลกและจากภายใต้ฟ้าสวรรค์เหล่านี้" {10:12} พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ {10:13} เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์ {10:14} มนุษย์ทุกคนโอดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อาย เพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น {10:15} มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ {10:16} พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์ {10:17} โอ เจ้าทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกล้อมเอ๋ย จงเก็บข้าวของจากพื้นดิน {10:18} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะเหวี่ยงชาวแผ่นดินออกไปเสีย ณ เวลานี้ และเราจะนำความทุกข์ใจมาถึงเขาเพื่อให้เขารู้สึก" {10:19} วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะความเจ็บปวดของข้าพเจ้า บาดแผลของข้าพเจ้าก็สาหัส แต่ข้าพเจ้าว่า "แท้จริงนี่เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา" {10:20} พลับลายของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเชือกของข้าพเจ้าก็ขาดสิ้น ลูกๆของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้าไปหมด และไม่มีเขาอีกแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะกางเต็นท์ของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าอีก และแขวนม่านให้ข้าพเจ้า {10:21} เพราะว่าผู้เลี้ยงแกะก็โอด และไม่ได้เสาะหาพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจะมีได้จำริญขึ้น และฝูงแกะทั้งหลายของเขาก็จะกระจัดกระจายไป {10:22} ดูเถิด เสียงลือมาถึงแล้ว เสียงโกลาหลยิ่งใหญ่จากแดนเหนือมากจะทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้าง และให้เป็นถิ่นของมังกร {10:23} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำผีแก้วของตนเอง {10:24} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดเตือนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม มิใช่ด้วยความกริ้วของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะ

ทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเสีย {10:25} ขอพระองค์ทรงเทพโรษของพระองค์เหนือเหล่าประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้กินเผาผลาญยาโคบ เขาได้เขมือบท่านเสีย และเผาผลาญท่านเสีย และกระทำที่อาศัยของท่านให้รกร้างไป

{11:1} พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า {11:2} "เจ้าจงฟังถ้อยคำในพันธสัญญาที่เกิดขึ้น และจงกล่าวแก่คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม {11:3} เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ ให้ผู้นั้นเป็นที่แช่งเกิด {11:4} ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญญัติแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย ในวันที่เราได้นำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟเหล็ก กล่าวว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา และจงกระทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า {11:5} เพื่อเราจะกระทำให้สำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้" แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด" {11:6} และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "จงป่าวร้องถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูซาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ และประพฤติตาม {11:7} เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงต่อบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้จนถึงทุกวันนี้ยังกล่าวตักเตือนอย่างไม่หยุดยั้งว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา {11:8} ถึงกระนั้นเขายังไม่เชื่อฟังหรือเงี่ยหูฟัง แต่ทุกคนดำเนินตามความต้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา เหตุฉะนั้นเราจึงจะนำบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชาให้เขากระทำ แต่เขาไม่ได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเหนือเขา" {11:9} พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "มีการคิดกบฏท่ามกลางคนยูดาห์และท่ามกลางชาวกรุงเยรูซาเล็ม {11:10} เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา เขาติดตามพระอื่นๆ และปรนนิบัติพระนั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ผิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเขา {11:11} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขา ซึ่งเขาหนีไม่พ้น ถึงเขาจะร้องทุกข์ต่อเรา เราจะไม่ฟังเขาทั้งหลาย {11:12} แล้วหัวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มจะไปร้องทุกข์ต่อพระ ซึ่งเขาทั้งหลาย

ได้เผาเครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเขาให้รอดในเวลาลำบากไม่ได้ {11:13} โอ ยูดาห์เอ๋ย พระทั้งหลายของเจ้าก็มากเท่ากับหัวเมืองทั้งหลายของเจ้า และตามจำนวนหนทางในกรุงเยรูซาเล็มเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่น่าอับอาย คือแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล {11:14} เพราะฉะนั้น เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก {11:15} ผู้ที่รักของเรานั้นมีสิทธิอะไรในนิเวศของเราเล่า ในเมื่อนางนั้นได้กระทำการชั่วช้ามาก และเนื้ออันบริสุทธิ์ได้พ้นไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำชั่ว เจ้าจึงเร่งโหด {11:16} พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า 'ต้นมะกอกเทศสดงดงามด้วยผลเป็นอย่างดี' แต่พระองค์ทรงก่อไฟเผามันเสียด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิ่งทั้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว {11:17} ด้วยว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ได้ปลุกเจ้า ได้ทรงประกาศความร้ายให้ตกแก่เจ้า เพราะความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อสู้นเอง เพื่อยั่วให้เราโกรธ ด้วยการเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล" {11:18} พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว พระองค์ทรงสำแดงการกระทำของเขาแก่ข้าพระองค์ {11:19} แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัวซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบเลยว่า พวกเขาได้ออกอุบายต่อสู้อข้าพระองค์โดยกล่าวว่า "ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย" {11:20} แต่ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดลองดูทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์ตกแก่เขา เพราะข้าพระองค์ได้มอบเรื่องของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว {11:21} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนต่าบลอนาโธ ผู้แสวงหาชีวิตของเจ้าและกล่าวว่า "อย่าพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ มิฉะนั้นเจ้าจะต้องตายด้วยมือของเรา" {11:22} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะลงโทษเขาทั้งปวง พวกคนหนุ่มจะตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเขาจะตายด้วยการกันดารอาหาร {11:23} จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเราจะนำความร้ายมาสู่คนต่าบลอนาโธ คือปีแห่งการลงโทษเขา"

{12:1} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์สู้คดีกับพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นฝ่ายถูก แม้กระนั้นข้าพระองค์ยังขอร้องเสนอมูลคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์ ใน

ทางของคนชั่วจึงจำเริญขึ้น โฉนทุกคนที่ทรยศก็อยู่เย็นเป็นสุข {12:2} พระองค์ทรงปลูกเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็หยั่งรากลง เขาทั้งหลายงอกงามขึ้นและบังเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของเขา แต่ไกลจากใจของเขา {12:3} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นข้าพระองค์และทรงทดลองใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงจุดเขาออกมาเหมือนแกะสำหรับการฆ่า และตั้งเขาทั้งหลายไว้ต่างหากเพื่อวันฆ่า {12:4} แผ่นดินนี้จะไว้ทุกข์นานเท่าใด และผักรักตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าใด เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สัตว์และนกก็ถูกผลาญไปเสียสิ้น เพราะเขาว่า "พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรบนปลายสุดของเราทั้งหลาย" {12:5} "ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับทหารราบ และเขาทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อย เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร และถ้าเจ้ายังเหน็ดเหนื่อยในแผ่นดินแห่งสันติภาพซึ่งเจ้าวางใจนั้น เจ้าจะทำอย่างไรในคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน {12:6} เพราะว่าแม่น้ำของเจ้าและวงศาวานของบิดาเจ้า แม้ว่าเขาก็ได้กระทำการทรยศต่อเจ้า เขายังเรียกให้ฝูงชนไล่ตามเจ้าไป ถึงแม้ว่าเขาพูดถ้อยคำอย่างดีแก่เจ้า อย่าเชื่อเขาเลย {12:7} เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้เหวี่ยงมรดกของเราทิ้ง เราได้มอบผู้ที่รักของจิตใจเราไว้ในมือศัตรูของเขา {12:8} มรดกของเราได้กลายเป็นเหมือนสิ่งโตในป่าต่อเรา เขาตะเบ็งเสียงของเขาเข้าใส่เรา เพราะฉะนั้นเราจึงเกลียดเขา {12:9} มรดกของเราทำแก่เราเหมือนนกกลายต่างนกซึ่งอยู่รอบๆตอสุ่มนั้น ไปเถอะ ไปชุมนุมสัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น นำมันให้มากินเสีย {12:10} ผู้เลี้ยงแกะเป็นอันมากได้ทำลายสวนองุ่นของเราเสีย เขาทั้งหลายได้เหยียบย่ำส่วนของเราไว้ใต้ฝ่าเท้า เขาทั้งหลายได้กระทำให้ส่วนอันพึงใจของเรากลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง {12:11} เขาทั้งหลายได้กระทำส่วนของเราให้รกร้าง เมื่อรกร้างส่วนนั้นก็คร่ำครวญต่อเรา แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งให้รกร้าง เพราะไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ในเรื่องนี้ {12:12} ผู้ทำลายล้างได้มาบนบรรดาที่สูงทั้งปวงในถิ่นทุรกันดาร เพราะว่าแสงดาบของพระเยโฮวาห์จะทำลายจากปลายแผ่นดินนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีเนื้อหนังใดๆที่จะมีสันติภาพ {12:13} เขาทั้งหลายได้หว่านข้าวสาลี แต่จะเกี่ยวหนาม เขาได้กระทำให้ตัวเจ็บปวด แต่จะไม่ได้กำไรอะไร เขาทั้งหลายจะละอายด้วยผลการเกี่ยวของเขา ด้วยเหตุความโกรธเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์" {12:14} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องบรรดาเพื่อนบ้านที่ชั่วร้ายของเรา ผู้ที่ได้จะต้องมรดกซึ่งเราได้ให้อิสราเอลประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า "ดูเถิด เราจะ

ถอนเขาทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของเขา และเราจะถอนวงศ์วานยูดาห์จากท่ามกลางเขาทั้งหลาย {12:15} และต่อมาหลังจากที่เราได้ถอนเขาทั้งหลายขึ้นแล้ว เราจะกลับมีความเมตตาต่อเขาอีก และเราจะนำเขาทั้งหลายมาอีก ให้ต่างคนก็มายังมรดกของตน และยังแผ่นดินของตน {12:16} และต่อมา ถ้าเขาทั้งหลายจะอุตส่าห์ศึกษาทางแห่งประชาชนของเรา คือปฏิญาณในนามของเราว่า 'ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้น' อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล แล้วเขาจะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเรา {12:17} แต่ถ้าเขาทั้งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะถอนประชาชนชาตินั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

{13:1} พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วยว่า "จงไปซื้อผ้าปานคาดเอวมาผืนหนึ่ง คาดเอวของเจ้าไว้และอย่ารุ่มน้ำ" {13:2} ข้าพเจ้าจึงซื้อผ้าคาดเอวผืนหนึ่งตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และคาดเอวของข้าพเจ้าไว้ {13:3} และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า {13:4} "จงเอาผ้าคาดเอวซึ่งเจ้าได้ซื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และจกลูกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนผ้านั้นไว้ในชอกหินแห่งหนึ่ง" {13:5} ข้าพเจ้าก็ไปและซ่อนผ้านั้นไว้ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า {13:6} ต่อมาอีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จกลูกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส และเอาผ้าคาดเอวซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้ที่นั่นนั้นมาเสียจากที่นั่น" {13:7} แล้วข้าพเจ้าก็ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส และขุดเอาผ้าคาดเอวมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ ดูเถิด ผ้าคาดเอวนั้นเสียหมด จะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้ {13:8} แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า {13:9} "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราจะทำลายความทะนงใจของยูดาห์ และความทะนงใจใหญ่ยิ่งของเยรูซาเล็มเสียอย่างนั้นแหละ {13:10} คือชนชาติที่ชั่วร้ายนี้ ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่ดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง และได้ติดตามพระอื่น เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น จะเป็นเหมือนผ้าคาดเอวนี้ซึ่งจะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้ {13:11} เพราะผ้าคาดเอวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์ฉันใด เราก็ได้กระทำให้วงศาวานทั้งสิ้นของอิสราเอลและวงศาวานทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราฉันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชน เป็นชื่อเสียงเป็นที่สรรเสริญ และสง่าราศีแก่เรา แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ฟัง

{13:12} ฉะนั้นเจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'น้ำองุ่นจะเต็มใหญ่ไป' และเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า 'เราไม่รู้หรือว่า'

น้ำองุ่นจะต้องเต็มไหทุกใบ' {13:13} แล้วเจ้าจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความมึนเมา คือกษัตริย์ทั้งหลายของผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกปุโรหิต พวกผู้พยากรณ์ และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสิ้น {13:14} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยงเขาทั้งหลายให้ชนกันและกัน พวกพ่อก็ชนพวกลูก เราจะไม่สงสาร หรือไม่ให้ชีวิต หรือไม่เมตตา แต่เราจะทำลายเขา" {13:15} จงฟังและเงี่ยหูฟัง อย่ายโสไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงล้นพระวาจาแล้ว {13:16} จงถวายสงราศรีแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมิดมา ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดุดบนภูเขาที่มีแสงโพล้เพล้ และขณะเมื่อเจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง พระองค์ทรงกลับให้เป็นเงามัจจุราช และทรงกระทำให้เป็นความมิดทึบ {13:17} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ล้นๆ เพราะความทะนงใจของเจ้า ตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้มากมาย และมีน้ำตาอาบหน้า เพราะฝูงแกะของพระเยโฮวาห์ถูกต้อนเอาไปเป็นเชลย {13:18} จงกล่าวแก่กษัตริย์และพระราชินีว่า "ขอทรงประทับ ณ ที่ต่ำ เพราะว่าอำนาจของพระองค์ คือมงกุฎแห่งสงราศรีของพระองค์จะหล่นลงมา" {13:19} หัวเมืองแห่งภาคใต้ก็ถูกปิดซึ่งไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้งสิ้นก็จะถูกกวาดไปเป็นเชลย จะถูกกวาดไปเป็นเชลยหมดทีเดียว {13:20} "จงเงี่ยหูของเจ้าขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่ได้มอบไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่ดังงามของเจ้านั้นนะ {13:21} เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า เพราะเจ้าเองได้สอนเขาให้เป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ {13:22} และถ้าเจ้าว่าในใจของเจ้าว่า 'ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า' ก็เพราะความชั่วช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า เลือดของเจ้าจึงต้องถูกถลกขึ้น และสันเท้าของเจ้าจึงไม่ปิดบัง {13:23} คนเอธิโอเปียเปลี่ยนวรรณของตนเองได้หรือ หรือเลือดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้แล้ว เจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อการกระทำความชั่วจะมากกระทำความดีก็ได้ {13:24} ฉะนั้นเราจะกระจายเขาทั้งหลายไปเหมือนแกะที่ถูกกลมจากถิ่นทุรกันดาร {13:25} นี่เป็นส่วนของเจ้า เป็นส่วนที่เราได้ดวงออกให้แก่เจ้า" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เพราะเจ้าได้ลืมหาเสีย และไว้ว่างใจในการมุสา {13:26} ฉะนั้น เราเองจะถลกเลือดของเจ้ามาปกหน้าเจ้า คือให้เห็นความอับอายขายหน้าของเจ้า {13:27} เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การครวญหา การเล่นซู้ที่มาก

ด้วยราคะของเจ้า และการที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า บนเนินเขาทั้งหลายที่ในทุ่งนา โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าอีกนานสักเท่าใดเจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าสะอาดได้"

{14:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวด้วยความแค้นแค้นว่า {14:2} "ยูดาห์ไว้ทุกข์ และประตูเมืองทั้งปวงของเธอก็อ่อนกำลังลง ประชาชนของเธอก็แต่งดำเนินท่ามกลางแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็ขึ้นไป {14:3} ชุนนางของเธอส่งผู้น้อยของเขามาให้ไปตักน้ำ เขาทั้งหลายไปยังที่ซึ่งน้ำเห็นว่ามีน้ำ เขาทั้งหลายก็กลับไปด้วยภาชนะเปล่า เขาทั้งหลายได้อายและขายหน้า เขาจึงคลุมศีรษะของเขาทั้งหลายเสีย {14:4} เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนาทั้งหลายก็อับอาย เขาทั้งหลายจึงคลุมศีรษะของเขาเสีย {14:5} แม้กวางตัวเมียที่อยู่ในท้องทุ่งก็ละทิ้งลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่ามีหญ้า {14:6} ลาปายืนอยู่บนที่สูง มันสุดลมหายใจเหมือนมังกร ตาของมันก็มีมัว เพราะไม่มีหญ้า" {14:7} "แม้ว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์โปรดเปิดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ด้วยว่าบรรดาการกลับสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มากยิ่งขึ้น ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ {14:8} โอ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขายามลำบาก ไฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนคนต่างดาวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางแหวะอาศัยค้างเพียงคืนเดียว {14:9} ไฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายทิ้งงัน หรือเหมือนคนที่มีกำลังมากแต่ช่วยใครให้รอดไม่ได้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดีที่พระองค์ทรงสถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย คนเขาเรียกพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลายไว้เสีย" {14:10} พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า "เขาทั้งหลายรักที่จะพเนจรไปอย่างนี้ เขาทั้งหลายไม่ยับยั้งเท้าของเขาไว้ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงไม่ทรงรับเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และลงโทษการผิดบาปของเขา" {14:11} พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย {14:12} แม้ว่าเขาอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา แม้เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญบูชา เราก็จะไม่รับมัน แต่เราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด" {14:13} แล้วข้าพเจ้าพูดว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด พวกผู้พยากรณ์กล่าวแก่ข้าว่า 'ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นดาบหรือจะมีการกันดาร

อาหาร แต่เราจะให้สันติภาพที่แน่นอนแก่เจ้าในสถานที่นี้" {14:14} และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์เท็จในนามของเรา เรามิได้ใช้เขาทั้งหลาย และเราได้บัญชาเขาหรือพูดกับเขา เขาพยากรณ์นิมิตและการทำนายเท็จแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายที่ไร้ค่า เป็นการล่อลวงของจิตใจเขาเอง {14:15} ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์ในนามของเรา แม้ว่าเราไม่ได้ใช้เขาทั้งหลาย และผู้กล่าวว่า 'ดาบและการกันดารอาหารจะไม่มาถึงแผ่นดินนี้' พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยดาบและการกันดารอาหาร {14:16} และประชาชนผู้ซึ่งเขาพยากรณ์ให้ฟังนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุการกันดารอาหารและดาบ ซึ่งไม่มีผู้ใดจะฝังเขา คือทั้งตัวเขาทั้งหลาย ภรรยาของเขา บุตรชายและบุตรสาวของเขา เพราะเราจะเหวความชั่วของเขาสนองเขา {14:17} เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาว่า 'ขอให้ตาของเรามีน้ำตาไหล ทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาวพรหมจารีแห่งประชาชนของเรา ถูกขยี้ด้วยความหายนะยิ่งใหญ่ ถูกตีอย่างหนักมาก {14:18} ถ้าเราออกไปในท้องนา ดูเถิด นั่นคนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในกรุง ดูเถิด นั่นโรคอันเนื่องจากการกันดาร เพราะว่าทั้งพวกผู้พยากรณ์และปุโรหิตไปค้าขายกันในแผ่นดินที่เขา 'ไม่รู้จัก'" {14:19} พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับยูดาห์เสียทีเดียวแล้วหรือ พระทัยของพระองค์เกลียดชังโยนเสียแล้วหรือ โฉนพระองค์ทรงเขียนดีซ้ำพระองค์ทั้งหลาย จนไม่มีการรักษาซ้ำพระองค์ให้หาย ซ้ำพระองค์ทั้งหลายมองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย เรามองหาเวลาเยียวยา แต่ประสบความสลดสยอง {14:20} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความชั่วของพวกข้าพระองค์ และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำให้บาปต่อพระองค์ {14:21} เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้หลู่เกียรติแห่งพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์ {14:22} ในบรรดาพระเทียมเท็จแห่งประชาชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้หรือ ท้องฟ้าประทานท่าฝนได้หรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิใช่พระเจ้าองค์นั้นดอกหรือ พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

{15:1} ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "แม้ว่าโมเสส

และชาโมเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้ ไต่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นสายตาของเรา แล้วให้เขาไป {15:2} และต่อมาถ้าเขาถามเจ้าว่า 'เราจะไปที่ไหน' เจ้าจงพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ความตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ดาบจะไปหาดาบ คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่การกันดารอาหารจะไปหาการกันดารอาหาร คนที่กำหนดให้แก่การเป็นเชลยจะไปหาการเป็นเชลย'" {15:3} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะกำหนดสี่อย่างไว้เหนือเขา คือ ดาบสังหาร สุนัขกัดฉีก นกในอากาศ และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย {15:4} และเราจะกระทำให้เขาถูกทอดทิ้งร้างตามาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก เหตุด้วยการกระทำซึ่งมนัสเสห์บุตรเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำในเยรูซาเล็ม {15:5} โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะส่งสารเจ้า หรือใครจะเสียใจกับเจ้า หรือใครจะแวะมาถามทุกข์สุขของเจ้า" {15:6} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังเรื้อไป เราจึงจะเหยียดมือออกไปต่อสู่เจ้า และทำลายเจ้า เราเฝ้าต่อการพ่นผ่นแล้ว {15:7} เราจะขัดเขาด้วยส้อมขัดข้าวในบรรดาประตูเมืองแห่งแผ่นดินนั้น เราจะทำให้ลูกของเขาทั้งหลายตาย เราจะทำลายประชาชนของเรา เพราะเขาทั้งหลายมิได้หันกลับจากพฤติกรรมของเขา {15:8} เรากระทำให้แม่ม่ายของเขามีมาก ยิ่งกว่าเม็ดทรายในทะเล ณ เวลาเที่ยงวัน เราได้นำผู้ทำลายมาสู่บรรดาแม่ของชนหนุ่มทั้งหลาย เราได้กระทำให้ความสลดสยองตกเหนือกรุงนั้นโดยนับพลัน {15:9} เธอที่คลอดบุตรเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเมื่อยังวันอยู่ เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่ดาบต่อหน้าศัตรูของเขา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

{15:10} แม้จำ วิบัติแก่ฉัน ที่แม่มลอดฉันมาเป็นคนที่ให้เกิดการแก่งแย่งและการชิงดีแก่แผ่นดินทั้งสิ้น ฉันก็ได้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย หรือฉันก็ได้ยืมเขาโดยคิดดอกเบี้ย แต่เขาทุกคนแข่งฉัน {15:11} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "พวกที่เหลืออยู่จะอยู่เย็นเป็นสุข เราจะกระทำให้พวกศัตรูกระทำดีต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกข์ใจ {15:12} เหล็กจะหักเหล็กจากทิศเหนือและเหล็กกล้าได้หรือ {15:13} บรรดาลิงของและทรัพย์สมบัติของเจ้า เราจะมอบให้เป็นของริบไม่คิดค่า เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของเจ้า {15:14} เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรูของเจ้า ยังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เราก่อไฟขึ้น ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย"

{15:15} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ ขอทรงแก้แค้นผู้ข่มเหงข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลั้นพระทัยของพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการติเตียนด้วยเห็นแก่พระองค์ {15:16} เมื่อพบพระวณะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวณะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา เพราะว่าเราเรียกข้าพระองค์ตามพระนามของพระองค์ {15:17} ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่ในหมู่คนที่เยาะเย้ยกัน ทั้งข้าพระองค์ก็มิได้เปรมปรีดิ์ ข้าพระองค์นั่งอยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว {15:18} โฉนความเจ็บของข้าพระองค์มิได้หยุดยั้ง บาดแผลของข้าพระองค์ก็รักษาไม่หาย มันไม่ยอมหาย พระองค์ทรงเป็นเหมือนผู้มูสาแก่ข้าพระองค์หรือหรืออย่างน้ำที่เหือดแห้ง

{15:19} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า "ถ้าเจ้ากลับมา เราจะให้เจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา ถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐไปจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา จงให้เขาทั้งหลายหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้าอย่าหันไปหาเขา {15:20} เราจะกระทำเจ้าให้เป็นกำแพงป้อมทองเหลืองแก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายก็จะต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ {15:21} "เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว และได้เจ้าจากกำมือของคนอำมหิต"

{16:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {16:2} "เจ้ายามีภรรยา เจ้ายามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี้ {16:3} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดในที่นี้ และทรงกล่าวถึงพวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และพวกบิดาที่ให้กำเนิดคนเหล่านั้นในแผ่นดินนี้ว่า {16:4} เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคภัย จะไม่มีการโอศุครวญอาลัยเขาทั้งหลาย หรือจะไม่มีใครจัดการฝังเขา เขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพทั้งหลายของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่งแผ่นดิน {16:5} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่าอย่าเข้าไปในเรือนที่ครวญคร่ำ หรือไปโอศุครวญ หรือไปเสียใจด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้เอาสันติภาพของเราไปจากชนชาตินี้แล้ว ทั้งความเมตตาและกรุณาคุณ

ของเรา {16:6} ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีใครจัดการฝังเขา จะไม่มีใครมาโอศุครวญอาลัยเขา หรือมารีดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา {16:7} จะไม่มีผู้ใดฉีกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไว้ทุกข์ เพื่อจะปลอบโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขาจะไม่มีใครมอบถ้วยแห่งความเล้าโลมใจให้เขาดื่ม {16:8} เจ้าย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขาในเรือนที่มีการเลี้ยง {16:9} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้เสียงบันเทิงและเสียงรีนเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว ขาดจากสถานที่ที่ต่อสายตาของเจ้าทั้งหลายและในวันของเจ้า {16:10} ต่อมาเมื่อเจ้าบอกรบราด้อยคำเหล่านี้แก่ชนชาตินี้ และเขาทั้งหลายพูดกับเจ้าว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงประกาศความร้ายใหญ่ยิ่งทั้งลี้ลับนี้ให้ตกแก่เรา ความชั่วช้าของเราคืออะไรเล่า เราได้กระทำบาปอะไรต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเล่า' {16:11} แล้วเจ้าฟังกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา และได้ติดตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระนั้น และได้ละทิ้งเรา และมีได้รักษาราชบัญญัติของเรา {16:12} และเพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด เจ้าทุกคนได้ดำเนินตามความตืออกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา {16:13} เพราะฉะนั้น เราจะไม่ปล่อยเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงพระคุณแก่เจ้าเลย' {16:14} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด' {16:15} แต่จะพูดว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด' เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น {16:16} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะทำสงครามมาเป็นอันมาก และเขาจะจับเขาทั้งหลายภายหลังเราจะให้เขาพาพราณมาเป็นอันมาก พราณจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขาคู่แห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามซอกหิน {16:17} เพราะว่า ตาเรามองดูพฤติกรรมทั้งสิ้นของเขา จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้ และความชั่วช้าของเขาทั้งหลายจะซ่อนพินตาเราไม่ได้ {16:18} และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและบาปของเขาเป็นสองเท่า เพราะ

เขาได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยซากของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเขาทั้งหลาย" {16:19} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่สุดปลายโลก และทูลว่า "บรรพบุรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมูสา สิ่งไร้ค่า และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในตัว {16:20} มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับตนเองได้หรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ" {16:21} "เพราะฉะนั้น ดูกิจการที่เราจะกระทำให้เขารู้จักกาลครั้งนี้ เราจะทำให้เขารู้จักมือของเราและฤทธานุภาพของเรา และเขาทั้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือพระเยโฮวาห์"

{17:1} "บาปของยูดาห์นั้นบันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็กด้วยปลายเพชรจารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา และบนเชิงนอนที่แท่นบูชาของเขาทั้งหลาย {17:2} ฝ่ายลูกหลานของเขาก็ระลึกถึงแท่นบูชาและเหล่าเสารูปเคารพของเขา ช่างต้นไม้สดทุกต้นบนเนินเขาสูง {17:3} โอ ภูเขาที่อยู่กลางทุ่งเอ๋ย เราจะให้บรรดาลิงของและทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้าเป็นความบาปของเจ้า ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า {17:4} เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะเจ้าก่อไฟขึ้นในความโกรธของเราซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิรันดร์" {17:5} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแขนของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สาปแช่ง {17:6} เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเดิมที่ไม่มีคนอาศัย"

{17:7} คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์ {17:8} เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็จะไม่สังเกตุ เพราะใบของมันเขียวอยู่เสมอ และจะไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล" {17:9} จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเลื่อมทรมอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า {17:10} "เราคือพระเยโฮวาห์ตรวจค้นดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา" {17:11} เหมือนนกกระทากกไข่ แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวนั้นใด คนที่ได้ความมั่งมี

มาอย่างไม่เป็นธรรมก็ฉนั้นนั่น พอถึงกลางวัย มันก็พรากจากคนนั้นเสีย และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโอดเขลา {17:12} ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เดิมนั้น {17:13} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปจากเราจะต้องจารึกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย {17:14} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะได้หาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าพระองค์จึงจะรอด เพราะพระองค์เป็นที่สรรเสริญของข้าพระองค์ {17:15} ดูกิจการทั้งหลายที่ได้พูดกับข้าพระองค์ว่า "พระวณะของพระเยโฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเถิด" {17:16} ข้าพระองค์มิได้หาโอกาสเล็กเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ตามพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็ไม่ประสงค์วันแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบแล้ว สิ่งซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ก็ถูกต้องต่อพระพักตร์ของพระองค์ {17:17} ขอย้ำทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ครั้นคร้าม พระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ในวันร้าย {17:18} ผู้ใดข่มเหงข้าพระองค์ ขอให้เขาได้รับความละอาย แต่ขอย้ำให้ข้าพระองค์ได้รับความละอาย ขอให้เขาครั้นคร้าม แต่อย่าให้ข้าพระองค์ครั้นคร้าม ขอทรงนำวันร้ายมาตกเหนือเขา ขอทรงทำลายเขาด้วยการทำลายซับซ้อน

{17:19} พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงไปยืนในประตูสำหรับบุตรแห่งพลเมือง ซึ่งบรรดาภักษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และซึ่งพระองค์เสด็จออก และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม {17:20} และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'ท่านทั้งหลายผู้เป็นภักษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้ จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ {17:21} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย อย่าได้หยาบหามอะไรในวันสะบาโต หรือนำของนั้นเข้าทางบรรดาประตูเยรูซาเล็ม {17:22} และอย่าหยาบหามของของเจ้าออกจากบ้านในวันสะบาโต หรือกระทำการใดๆ แต่จงรักษาวันสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาบรรพบุรุษของเจ้าไว้ {17:23} ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เชื่อฟังหรือเงี่ยหูฟัง แต่กระทำของเขาทั้งหลายให้แข็ง เพื่อจะไม่ได้ยินและไม่รับคำสั่งสอน {17:24} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาถ้าเจ้าเชื่อฟังเรา และไม่นำภาระใดๆเข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และไม่กระทำการในวันนั้น {17:25} แล้วจะมีภักษัตริย์และเจ้านาย ผู้ประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้

เสด็จมาในรถรบ และบนม้า ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และเมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ {17:26} และประชาชนจะมาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน จากที่ราบ จากเทือกเขา และจากภาคใต้ นำเอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสักการบูชา เครื่องธัญญาหารและกำยาน และนำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังนิเวศของพระเยโฮวาห์ {17:27} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวงศ์ทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และจะดับก็ไม่ได้"

{18:1} พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ว่า {18:2} "จงลุกขึ้นไปที่บ้านของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้ยินถ้อยคำของเราที่นั่น" {18:3} ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเกิด เขากำลังทำงานอยู่ที่แป้นเวียน {18:4} และภาชนะซึ่งทำด้วยดินก็เสียอยู่ในมือของช่างหม้อ เขาจึงปั้นใหม่ให้เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่าควรทำ {18:5} แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {18:6} "โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างช่างหม้อนี้กระทำได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ดูเกิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าอยู่ในมือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อ {18:7} ถ้าเวลาใดก็ตามเราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอนและพังและทำลายมันเสีย {18:8} และถ้าประชาตินั้น ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้เกี่ยวข้องด้วย มันเสียจากความชั่วร้ายของตน เราก็จะกลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจจะกระทำแก่ชาตินั้นเสีย {18:9} และถ้าเวลาใดก็ตามเราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้ {18:10} และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา เราก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย {18:11} เพราะฉะนั้น คราวนี้ จงกล่าวกับคนยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเกิด เรากำลังก่อสิ่งร้ายไว้สู่เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู่เจ้า ทุกๆคนจงกลับเสียจากทางชั่วของตน และจงซ่อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย’ {18:12} แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘เหลวไหล เราจะดำเนินตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำตามความต้อติ่งแห่งจิตใจชั่วของตนทุกคน’ {18:13} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า จงไปเที่ยวถามดูท่ามกลางประชาชาติ

ว่า ผู้ใดเคยได้ยินเหมือนอย่างนี้บ้าง อิสราเอลพหุมาจรีนั้น ได้กระทำสิ่งอันน่าหวาดเสียวนัก {18:14} คนจะละทิ้งหิมะแห่งภูเขาเลบานอนซึ่งมาจากหน้าผาแห่งทุ่งหรือ ลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะถูกทอดทิ้งหรือ {18:15} เพราะเหตุว่าประชาชนของเราได้ลืมหาเสีย เขาทั้งหลายจึงเผาเครื่องหอมบูชาสิ่งไร้สาระ ทำให้เขาได้สะดุดในหนทางของเขาในถนนโบราณ และเดินตามทางซอຍไม่ไปตามถนนหลวง {18:16} ได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียนอยู่เนื่องนิรันดร์ ทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นก็ตกตะลึงและสั่นศีรษะของเขา {18:17} เราจะให้เขากระจัดกระจายออกไปถูกพัดด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตรู เราจะหันหลังให้เขา ไม่ใช่หันหน้าให้ ในวันแห่งความหายนะของเขา นั้น" {18:18} แล้วเขากล่าวว่า "มาเถิด ให้เราปองร้ายเยเรมีย์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะไม่พินาศไปจากบรรดาปุโรหิต หรือคำปรึกษาอย่ามอดไม่ขาดจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำไม่ขาดจากผู้พยากรณ์ มาเถิด ให้เราโจมตีเขาด้วยลิ้น และอย่าให้เราฟังคำของเขาเลย" {18:19} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงปรักษ์ของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า {18:20} ความชั่วเป็นของสำหรับตอบแทนความดีหรือ ถึงกระนั้น เขายังขุดหลุมไว้ป้องกันชีวิตของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกว่าข้าพระองค์ยืนเฝ้าพระองค์ทูลขอความดีเพื่อเขา เพื่อจะหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากเขา {18:21} เพราะฉะนั้น ขอทรงมอบลูกหลานของเขาให้แก่การกันดารอาหาร ให้โลหิตของเขาทั้งหลายไหลออกด้วยอำนาจของดาบ ให้ภรรยาของเขาทั้งหลายขาดบุตร และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาประสบความตาย ให้อนุชนของเขาถูกดาบตายในสงคราม {18:22} ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงพากองทหารมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน เพราะเขาทั้งหลายได้ขุดหลุมไว้ดักข้าพระองค์ และวางบ่วงดักเท้าของข้าพระองค์ {18:23} แม้กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบการปองร้ายทั้งสิ้นของเขาที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงลบความชั่วช้าของเขา หรือลบบาปของเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ขอให้เขาถูกคว่ำลงต่อพระพิภพพระองค์ ขอทรงจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความกริ้วของพระองค์

{19:1} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงไปซื้อเหยือกดินของช่างหม้อมาลูกหนึ่ง แล้วพาผู้ใหญ่บางคนของประชาชนและปุโรหิตอาวุโสบางคน {19:2} ไปที่หุบเขาบุตรชายของอินโนม ตรงทางเข้าประตูตะวันออก และป่าวร้องถ้อยคำที่เราบอกเจ้าไว้ นั้น" {19:3} เจ้าจงว่า 'โอ ข้าแต่บรรดากษัตริย์

แห่งยูดาห์ และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของผู้ใดที่ได้ยินจะเข้าไป {19:4} เพราะว่าประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ห่างเหินไปจากสถานที่นี้ และได้เผาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อบูชาแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขาเอง หรือบรรพบุรุษของเขา หรือบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไม่รู้จัก และเพราะเขาได้กระทำให้โลหิตของผู้ไม่มีผิดเต็มในที่นี้ {19:5} และได้สร้างปูนียสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแก่พระบาอัล ซึ่งเรามิได้บัญญัติหรือให้ประกาศิต หรือได้นึกในใจของเรา {19:6} ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อสถานที่นี้จะไม่ใคร่เรียกชื่อว่า โทเฟท หรือหุบเขาบุตรชายของอินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขาของการฆ่า {19:7} และในสถานที่นี้เราจะกระทำให้แผนงานของยูดาห์และเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป และจะกระทำให้เขาทั้งสองล้มลงด้วยดาบ ต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา เราจะให้ศพของเขาทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดินโลก {19:8} และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดหยัน ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง และเหยียดหยันเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นในเมืองนี้ {19:9} และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายกินเนื้อของบุตรชายและเนื้อของบุตรสาวของเขา และทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขาในการที่ถูกล้อมและทุกข์ใจ คือที่ซึ่งศัตรูของเขาและผู้แสวงหาชีวิตของเขา ได้ข่มใจเขาทั้งหลาย {19:10} แล้วเจ้าจงทำเยือกให้แตกท่ามกลางสายตาของคนที่ไม่กลับใจนั้น {19:11} และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราจะให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตก เช่นเดียวกับที่คนทำให้ภาชนะของช่างหม้อแตก จนซ่อมแซมไม่ได้อีก เขาจะฝังคนไว้ในโทเฟท จนไม่มีที่อื่นให้ฝังอีก {19:12} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำให้แกล่สถานที่นี้ และแก่ชาวเมืองนี้ กระทำให้เมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท {19:13} บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็มและราชวังทั้งหลายแห่งบรรดากษัตริย์ยูดาห์ จะเป็นมลทินเหมือนสถานโทเฟท เพราะเขาเผาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบริวารแห่งฟาสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังคาของบรรดาบ้านทั้งปวง’” {19:14} แล้วเยเรมีย์ก็มาจากโทเฟท ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า {19:15} “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำสิ่งร้าย

ทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวไว้ให้ตกอยู่บนเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะเขาทั้งหลายได้แข็งคอของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา”

{20:1} ฝ่ายปาซเซอร์บุโรทิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ได้ยินว่า เยเรมีย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้ {20:2} ปาซเซอร์ก็ตีเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และจับท่านใส่คุก ซึ่งตั้งอยู่ทางประตูเบนยามินด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {20:3} ต่อมาพอรุ่งขึ้นเมื่อปาซเซอร์ปลดเยเรมีย์ออกจากคุก เยเรมีย์พูดกับท่านว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ปาซเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มัสสะบิบ {20:4} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อตัวเจ้าเอง และต่อมิตรสหายทั้งสิ้นของเจ้า เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเขา ขณะที่ตาเจ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และจะฆ่าเสียด้วยดาบ {20:5} ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้นและของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและฉกฉวยและขนเอาเขาเหล่านั้นไปบาบิโลน {20:6} ส่วนตัวท่านนะ ปาซเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นเชลย ท่านจะต้องไปยังบาบิโลน และท่านจะตายและถูกฝังไว้ที่นั่น ทั้งท่านและมิตรสหายทั้งสิ้นของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา”

{20:7} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงหลอกลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลวง พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์เป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์ {20:8} เพราะตั้งแต่ข้าพระองค์พูด ข้าพระองค์ก็ร้องไห้ช่วย ข้าพระองค์ตะโกนว่า “ความทารุณและการปล้น” เพราะว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ตำหนิและเยาะเย้ยตลอดวัน {20:9} แล้วข้าพระองค์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก” แต่พระวจนะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อัดอยู่ในกระดูกของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอดไว้ และข้าพระองค์ก็อดไว้ไม่ไหว {20:10} เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอยู่รอบทุกด้าน เขากล่าวว่า “ใส่ความเขา ให้เราใส่ความเขา” มิตรสหายที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความลุ่มจมของข้าพระองค์ กล่าวว่า

"ชะรอยเขาจะถูกหลอกลวงแล้วเราจะชนะเขาได้ และจะทำการแก้แค้นเขา" {20:11} แต่พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้าตั้งนักรบที่น้ำกลั้ว เพราะฉะนั้น ผู้ข่มเหงข้าพเจ้าจะสะดุด เขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะขายหน้ามาก เพราะเขาจะไม่เจริญขึ้น ความอภัยยศอดสูเป็นนิรันดร์ของเขานั้นจะไม่มีวันลืมน {20:12} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม ผู้ทอดพระเนตรทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือเขาทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์แล้ว {20:13} จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตของผู้ขัดสนให้พ้นจากมือของผู้กระทำความชั่วร้าย {20:14} ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกสาปแช่ง อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าคลอดข้าพเจ้าได้รับพร {20:15} ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง คือคนที่เขานำข้าพเจ้าไปบอกบิดาข้าพเจ้าว่า "บุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ท่านแล้ว" อันกระทำให้บิดามีความยินดีมาก {20:16} ขอให้ชายคนนั้นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำเสียและมีได้ทรงกลับพระทัย ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องไห้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโวยวายในเวลาเที่ยง {20:17} เพราะเขามีได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรภ์นั้นจะได้โตอยู่เป็นนิรันดร์ {20:18} ทำไมข้าพเจ้าจึงออกมาจากครรภ์มาเห็นความลำบากและความทุกข์ และวันคืนของข้าพเจ้าก็สิ้นเปลืองไปด้วยความอับอาย

{21:1} พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้ให้ปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์และเศฟันยาห์บุตรหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเรมีย์ว่า {21:2} "ขอจงทูลถามพระเยโฮวาห์เพื่อเรา เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังทำสงครามกับเรา ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และจะทรงกระทำให้นะบูคัดเนสซาร์ลอยทัพไปจากเรา" {21:3} แล้วเยเรมีย์บอกเขาทั้งสองว่า "ท่านจงทูลแก่เศเดคียาห์ดังนี้ว่า {21:4} 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหันกลับซึ่งยุทธโศกปรกณ์อันอยู่ในมือของเจ้า และซึ่งเจ้าใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนและกับชนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอกกำแพง และเราจะรวบรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้ {21:5} เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและด้วยแขนที่แข็งแรงด้วยความกริ้ว ด้วยความแค้นขุ่นแค้นและพิโรธมากยิ่งขึ้น {21:6} และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็ตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก {21:7} พระเยโฮวาห์

ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศเดคียากษัตริย์ของยูดาห์และบรรดาข้าราชการของเขา และประชาชนเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ดาบและการกันดารอาหารไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะพินาศเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่สงสารเขาทั้งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา' {21:8} และเจ้าจงพูดกับชนชาตินี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า {21:9} คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียผู้ตั้งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม {21:10} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้เมืองนี้ด้วยความร้ายไม่ใช้ด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเฝ้ามันเสียด้วยไฟ'

{21:11} จงกล่าวต่อวงศ์วานของกษัตริย์ยูดาห์ว่า 'จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ {21:12} โอ วงศ์วานดาวิดเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความพิโรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย {21:13} โอชาวที่ลุ่มเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พวกเจ้าผู้กล่าวว่า "ใครจะลงมาต่อสู้กับเรา หรือใครจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา" {21:14} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในป่าของเมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบเมืองนั้นสิ้น"

{22:1} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น {22:2} ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวท่าน ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้ {22:3} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่บีบบังคับ และอย่าได้กระทำความผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย หรือหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในสถานที่นี้ {22:4} เพราะถ้าท่านกระทำสิ่งนี้จริงแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของพระราชวังนี้ เสด็จมาโดยรถรบและม้า ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการและประชาชนของท่านนั้น

{22:5} แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า ราชสำนักนี้จะเป็นที่รกร้าง" {22:6} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ ว่า "เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดแก่เรา เป็นดังยอดภูเขาเลบานอน ถึงกระนั้น เราจะกระทำเจ้าให้เป็นถิ่นทุรกันดารแน่ เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย {22:7} เราจะเตรียมผู้ทำลายไว้ต่อเจ้า ต่างก็มีอาวุธของตน และเขาทั้งหลายจะตัดต้นสนสีดาร์อย่างดีของเจ้าลง และโยนเข้าในไฟ {22:8} และประชาชาติเป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพูดกับเพื่อนบ้านของตนว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้' {22:9} และเขาทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และนมัสการกับปรณินบัตติพระอื่น'" {22:10} อย่าร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อย่าครวญคร่ำด้วยเขาเลย แต่จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้ที่ไปแล้ว เพราะเขาจะไม่ได้กลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย {22:11} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละเกี่ยวกับซัลลุม บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งครองราชย์แทนโยสิยาห์ราชบิดา และผู้ที่ไปจากสถานที่นี้ "ท่านจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก {22:12} ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเขาจับท่านไปเป็นเชลย และท่านจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย" {22:13} "วิบัติแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความอธรรม และสร้างห้องชั้นบนไว้ด้วยความอยุติธรรม ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้านของเขาปรณินบัตติเขาโดยไม่ได้อะไรเลย และมีได้จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา {22:14} ผู้กล่าวว่า 'เราจะสร้างวังใหญ่อยู่เอง กับมีห้องชั้นบนกว้างขวาง และเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุผาผนังด้วยไม้สนสีดาร์และทาด้วยสีแดงเข้ม' {22:15} เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้าอดไม้สนสีดาร์กันหรือ ราชบิดาของเจ้ามิได้กินและดื่ม และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมดอกหรือ ฝ่ายราชบิดาก็อยู่เย็นเป็นสุข {22:16} เขาพิพากษาคดีของคนจนและคนขัดสน เขาก็ออยู่เย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้เป็นการรู้จักเรามีใช้หรือ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {22:17} "แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลภ เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติการบีบบังคับและความทารุณ" {22:18} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า "เขาทั้งหลายจะไม่โอตครวญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พี่ชายเอ๋ย' หรือ 'อนิจจา พี่สาวเอ๋ย' เขาทั้งหลายจะไม่โอตครวญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พระองค์ท่าน' หรือ 'อนิจจา ความสง่ามของพระองค์ท่าน' {22:19} ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลา คือถูกลากไป

โยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม {22:20} จงขึ้นไปทะเลบานอน และร้องไห้ และจงเปล่งเสียงของเจ้าในเมืองบาซาน จงร้องจากทางผ่านข้างนอก เพราะว่าคนรักทั้งสิ้นของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว {22:21} เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า 'เราจะไม่ฟัง' นี่เป็นวิธีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ คือเจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา {22:22} ลมจะทำลายผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาคนรักของเจ้าจะไปเป็นเชลย แล้วเจ้าจะอับอายขายหน้าเป็นแน่ เนื่องด้วยความชั่วทั้งสิ้นของเจ้า {22:23} โอ ชาวเมืองเลบานอนเอ๋ย ที่สร้างวังอยู่ท่ามกลางไม้สนสีดาร์ เจ้าจะได้รับความกรุณาสักเท่าใดเมื่อความเจ็บปวดมาเหนือเจ้า อย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอดบุตร" {22:24} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่ตราบใด แม้ว่าโคเนียห์ ราชบุตรของเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นแหวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย {22:25} และมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากลัวหน้าตาของเขา คือว่าในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย {22:26} เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาผู้คลอดเจ้าไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น {22:27} แต่แผ่นดินซึ่งเขาอาศัยอยากจะทำกลับนั้น เขาจะไม่ได้กลับไปสู่ที่นั่นได้" {22:28} โคเนียห์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่ถูกดูหมิ่นและแตกหรือ เป็นภษณะที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไมตัวเขาและเชื้อสายของเขาจึงถูกเหวี่ยง และถูกโยนเข้าในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จัก {22:29} โอ แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ {22:30} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงเขียนลงว่า ชายคนนี้ไม่มีบุตร เป็นชายซึ่งไม่เจริญขึ้นในชั่วชีวิตของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก"

{23:1} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วิบัติจึงมีแก่ผู้เลี้ยงแกะ ผู้ทำลายและกระจายแกะแห่งลานหญ้าของเรา" {23:2} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชนของเราดังนี้ว่า "เจ้าทั้งหลายได้กระจายฝูงแกะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเจ้ามิได้อาใจใส่มัน" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะลงโทษเจ้า เพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า {23:3} แล้วเราจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากประเทศทั้งปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมายังคอกของเขา เขจะมีลูกดกและทวีมากขึ้น" {23:4} พระเยโฮวาห์ตรัส

ว่า "เราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะไว้เหนือเขา ผู้จะเลี้ยงดูเขา และเขาทั้งหลายจะไม่กลัวอีกเลย หรือครั่นคร้าม หรือจะไม่ขาดไปเลย" {23:5} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอังกูรชอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น {23:6} ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา" {23:7} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อคนของเราจะไม่กล่าวอีกต่อไปว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบไต่' ผู้ซึ่งได้นำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์" {23:8} แต่จะว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบไต่' ผู้ซึ่งได้นำและพาเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอลออกมาจากแดนเหนือ' และออกมาจากประเทศทั้งปวงที่เราขับไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง"

{23:9} เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์มีว่า ใจของข้าเป็นทุกข้ออยู่ภายในข้า และกระดูกทั้งสิ้นของข้าก็สิ้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนหำด้วยเหล้าองุ่น เนื่องด้วยพระเยโฮวาห์ และเนื่องด้วยพระวณะแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ {23:10} เพราะว่า แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนล่องประเวณี ด้วยเหตุคำสาปแช่งแผ่นดินนั้นก็ไว้ทุกข์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของเขาทั้งหลายก็ชั่วช้า และอำนาจของเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นธรรม {23:11} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ทั้งผู้พยากรณ์และปุโรหิตก็อธรรม ถึงแม้ว่าในนิเวศของเรา เราก็คouldเห็นความชั่วของเขา {23:12} เพราะฉะนั้น หนทางของเขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนทางสิ้นในความมืดแก่เขา เขาจะถูกขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขาในปีแห่งการลงโทษเขา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {23:13} "เราได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่งสะมาเรีย เขาได้พยากรณ์ในนามของพระบาอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราหลงไป {23:14} แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอันน่าหวาดเสียว เขาล่องประเวณีและดำเนินอยู่ในความมูสา เขาทั้งหลายหนุนกำลังมือของผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหันจากความชั่วของเขา เขาทุกคนกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกโมราห์" {23:15} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า "ดูเถิด เราจะเลี้ยงเขาด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดีดื่ม

เขาดื่ม เพราะว่าความอธรรมได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม" {23:16} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ที่พยากรณ์ให้ท่านฟัง เขากระทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ {23:17} เขายังพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราว่า 'พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย' และแก่ทุกคนที่ดำเนินตามความต้อกระต่างแห่งจิตใจของตนเอง เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'จะไม่มีความร้ายมาเหนือเจ้า'" {23:18} เพราะว่าผู้ใดเล่าที่ได้ยินอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่จะพิเคราะห์เห็นและฟังพระวณะของพระองค์ หรือผู้ใดที่เชื่อฟังพระวณะของพระองค์ และคอยฟัง {23:19} ดูเถิด นั้นลมหมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนอย่างรุนแรง มันจะตกหนักบนศีรษะของคนชั่ว {23:20} ความกริ้วของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับ จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ และจนกว่าพระองค์ทรงกระทำตามพระเจตนาแห่งพระหฤทัยของพระองค์ ในวันหลังๆเหล่านี้หลายจะเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง {23:21} "เรามีได้ใช้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขาทั้งหลายยังวิ่งไป เราไม่ได้พูดกับเขาทั้งหลาย แต่เขาทั้งหลายยังพยากรณ์ {23:22} แต่ถ้าเขาทั้งหลายได้ยินอยู่ในคำตักเตือนของเรา แล้วเขาจะได้ปวาร้องถ้อยคำของเราต่อประชาชนของเรา และเขาทั้งหลายจะได้ให้ประชาชนหันกลับจากทางชั่วของเขาแล้ว และหันกลับจากความชั่วร้ายในการกระทำของเขา" {23:23} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าใกล้แค่คืบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ" {23:24} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "คนใดจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะมิได้เห็นเขาได้หรือ" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรามีได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกดอกหรือ {23:25} เราได้ยินผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า 'ข้าพเจ้าฝันไป ข้าพเจ้าฝันไป' {23:26} นานสักเท่าใดที่คำมูสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่งจิตใจของเขาเอง {23:27} ผู้ซึ่งคิดว่าจะทำให้ประชาชนของเราลืมนามของเราโดยความฝันของเขาทั้งหลาย ซึ่งเขาเล่าสู่กันและกันฟัง อย่างกับบรรพบุรุษของเขาลืมนามของเราไปติดตามพระบาอัล {23:28} จงให้ผู้พยากรณ์ที่ฝันเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มิถ้อยคำของเรากล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุจริต" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี" {23:29} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ" {23:30} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดู

เกิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ขโมยถ้อยคำของเรา จากกันและกัน" {23:31} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขาบอกว่า 'พระเจ้าตรัสว่า'" {23:32} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราต่อสู้คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ความฝันเท็จ และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้หลงไปโดยคำมูสาและคำอ้อวุดของเขา เมื่อเราได้ใช้เขาหรือสั่งเขา เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาตินี้อย่างใดเลย" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {23:33} "เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนใด หรือปุโรหิตคนใดถามเจ้าว่า 'อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวาห์' เจ้าจงตอบเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่าอะไรเป็นภาระหรือ เราก็จะโยนเจ้าไปเสีย' {23:34} และส่วนผู้พยากรณ์ ปุโรหิตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เราจะลงโทษผู้นั้นและคว่ำเรือนของเขา {23:35} เจ้าทั้งหลายจงพูดดังนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุกคนพูดกับพี่น้องของตนว่า 'พระเยโฮวาห์ตอบว่าอะไร' หรือ 'พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่าอะไร' {23:36} แต่เจ้าทั้งหลายอย่าเอ่ยว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' อีกเลย เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำของแต่ละคน ด้วยว่าเจ้าได้ฝันแปรพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา {23:37} เจ้าจงกล่าวกับผู้พยากรณ์ดังนี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงตอบท่านว่าอะไร' หรือ 'พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่าอะไร' {23:38} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์'" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าทั้งหลาย เราว่า เจ้าอย่าพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' {23:39} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะลืมหูเจ้าทั้งหลายเสียเป็นแน่ และโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา ทั้งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า {23:40} และเราจะนำความถูกตำหนิเป็นนิตย์และความอายเนื่องนิตย์มาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งจะลืมหูไม่ได้เลย"

{24:1} หลังจากเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้จับเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ไปเป็นเชลยเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งยูดาห์ ทั้งพวกช่างไม้และช่างเหล็ก และนำเขามายังกรุงบาบิโลน แล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด มีกระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์ {24:2} กระจาดลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างดีนัก เหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู แต่กระจาดอีกลูกหนึ่งนั้นมีมะเดื่ออย่างเลวทีเดียว เลวจนรับประทานไม่ได้ {24:3} และพระเยโฮ

วาท์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าทูลตอบว่า "เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า" {24:4} แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า {24:5} "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านี้แหละ เราจะถือว่าพวกเหล่านั้นที่ถูกกวาดไปจากยูดาห์ยังติดอยู่ คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นี้ไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเดีย {24:6} เราจะตั้งตาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย {24:7} เราจะให้จิตใจแก่เขาที่รู้จักเราว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา เพราะเขาทั้งหลายจะกลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ" {24:8} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลวมากจนรับประทานไม่ได้นั้น เราจะกระทำต่อเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งเจ้านายของเขา และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ {24:9} เราจะมอบเขาไว้ให้ย้ายไปอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นในโลกเพื่อให้เขาเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นคำสาปแช่ง เป็นที่ถูกเยาะเย้ย และเป็นที่ถูกสาปแช่ง ในที่ทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น {24:10} และเราจะส่งดาบและการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเขา จนเขาจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาและแก่บรรพบุรุษของเขา"

{25:1} พระวจนะซึ่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น ในปีที่ดีแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนั้นเป็นปีต้นรัชกาลของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน {25:2} ซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ว่า {25:3} "ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสิยาห์ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงวันนี้เป็นเวลาี่สิบสามปี พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้ฟังไม่ {25:4} ท่านไม่ฟังหรือเอียงหูของท่านฟัง แม้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง {25:5} กล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไปเป็นนิตย์' {25:6} อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น หรือยั่วเย้าเราให้โกรธ

ด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า' {25:7} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่ต้องฟังเรา เพื่อเจ้าจะได้ยั่วเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง' {25:8} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสตั้งนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา' {25:9} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของทิศเหนือและเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู่แผ่นดินนี้และต่อสู่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู่บรรดาประชาชาติเหล่านั้นซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิตย์ {25:10} ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเท็งและเสียงร่ำเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงทึนโม่และแสงตะเกียงเสียจากเจ้า {25:11} แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่รกร้างและที่น่าตกตะลึง และประชาชาติเหล่านั้นจะปรณินิบัติ กษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี' {25:12} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและประชาชาตินั้น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่เนื่องนิตย์ {25:13} เราจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู่เมืองนั้น คือทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้พยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น {25:14} เพราะว่าจะมีหลายประชาชาติและบรรดาหมากษัตริย์กระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาส ทั้งเขาทั้งหลายด้วย และเราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา"

{25:15} พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า "จงเอาถ้วยน้ำองุ่นแห่งความพิโรธนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดื่มจากถ้วยนั้น {25:16} เขาจะดื่มและเดินโซเซและบ้าคลั่งไปเนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย" {25:17} ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และบังคับประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหานั้นดื่ม {25:18} คือกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ ทั้งบรรดา กษัตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น เพื่อจะกระทำให้เป็นที่ยกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึงเป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่สาปแช่งอย่างทุกวันนี้ {25:19} ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์กับบรรดาข้าราชการและเจ้านายและประชาชนของท่านนั้น {25:20} และบรรดาชนที่ปะปนกัน บรรดา กษัตริย์แห่งแผ่นดินอัสสุ และบรรดา กษัตริย์แห่ง

แผ่นดินฟีลิสเตีย เมืองอัชเคโลน กาสา เอโครน และส่วนชาวเมืองอัชโดดที่เหลืออยู่ {25:21} เอโดม โมอับและคนอัมโมน {25:22} บรรดา กษัตริย์แห่งเมืองไทรส บรรดา กษัตริย์เมืองไซดอน และบรรดา กษัตริย์แห่งเกาะต่างๆ ฟากทะเลข้างโน้น {25:23} เมืองเดดาน เทมา บุส และบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด {25:24} บรรดา กษัตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดา กษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันอยู่ในถิ่นทุรกันดาร {25:25} บรรดา กษัตริย์แห่งคิมรี และบรรดา กษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดา กษัตริย์ของมีเดีย {25:26} บรรดา กษัตริย์แห่งเมืองทิศเหนือ ทั้งไกลและใกล้ ที่ละเมืองๆ และบรรดา ราชาอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และ กษัตริย์แห่งเซ็กซ์ จะดื่มภายหลัง กษัตริย์เหล่านั้น {25:27} "แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงดื่มให้เมาแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลย เนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย' {25:28} และถ้าเขาปฏิเสธไม่รับถ้วยจากมือของเจ้าดื่ม เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะต้องดื่ม {25:29} เพราะ ดูเถิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว และเจ้าจะล่อยนวลไปได้โดยไม่ถูกโทษ หรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจะล่อยนวลไปไม่ได้ เพราะเราจะเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น' {25:30} เพราะฉะนั้น เจ้าจงพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่พำนักอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์จะเปล่งพระสุรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามมากมายต่อคอกแกะของพระองค์ และทรงโห่ร้องอย่างกับคนที่ย่ออุ้งน้โห่ร้องต่อชาวพิภพทั้งสิ้น {25:31} เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับบรรดาประชาชาติ พระองค์จะทรงเข้าพิพากษาเหนือหนึ่งทั้งสิ้น ส่วนคนชั่วนั้น พระองค์จะทรงฟันเสียด้วยดาบ' พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {25:32} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า 'ดูเถิด ความร้ายจะไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น และลมหมุนใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมาจากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด {25:33} และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างโน้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครโอ้อวดความยิ่งใหญ่หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน" {25:34} ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเถิด ท่านเจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในขี้เถา เพราะวันเวลาของการสังหารเจ้าและที่เจ้าต้องกระจัดกระจายมาถึง

แล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนภานะงาม {25:35} ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี หรือเจ้าของฝูงแกะจะไม่มีทางรอดหนีไป {25:36} จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของเจ้าของฝูงแกะ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงทำลายลานหญ้าของเขาทั้งหลายเสียแล้ว {25:37} และคอกแกะที่สงบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว เนื่องด้วยความกลัวอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์ {25:38} พระองค์ทรงออกจากที่ชุมนุมของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เพราะเหตุความตุนของพระผู้เข้มงวด และเพราะเหตุความกลัวอันแรงกล้าของพระองค์

{26:1} ในต้นรัชกาลของเยโฮยาхим ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจะนั้นมาจากพระเยโฮวาห์ว่า {26:2} "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และจงพูดกับบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งมานมัสการในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือพูดบรรดาถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้พูดกับเขา อย่าเก็บไว้สักคำเดียว {26:3} บางทีเขาจะฟัง และทุกคนจะกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะกลับใจไม่ทำความร้ายซึ่งเราเจตนาจะกระทำต่อเขาทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาทั้งหลาย {26:4} เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า {26:5} และเชื่อฟังถ้อยคำของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเขาไป ถึงเจ้าจะมีได้เชื่อฟัง {26:6} แล้วเราจะกระทำให้พระนิเวศนี้เหมือนอย่างซีโลห์ และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่สาปแก่บรรดาประชาชาติทั่วโลก' {26:7} บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้นได้ยินเยเรมีย์พูดถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {26:8} และต่อมาเมื่อเยเรมีย์ได้จับคำพูดทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พวกปุโรหิตและผู้พยากรณ์และประชาชนทั้งสิ้นได้จับเยเรมีย์กล่าวว่า "เจ้าจะต้องตายแน่ {26:9} ทำไมเจ้าจึงพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า 'พระนิเวศนี้จะเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะรกร้าง ปราศจากคนอาศัย' และประชาชนทั้งสิ้นก็รวมตัวกันต่อต้านเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {26:10} เมื่อบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {26:11} แล้วบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า "ชายคนนี้ควรแก่การตัดสินลงโทษถึงความตาย เพราะเขา

พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของท่านเองแล้ว" {26:12} เยเรมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า "พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินมา {26:13} เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก้ไขพฤติกรรมและการกระทำของท่านทั้งหลาย และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์จะทรงกลับพระทัยจากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน {26:14} แต่ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านทั้งหลาย ท่านจะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็นชอบ {26:15} ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ว่า ถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ท่านจะนำเลือดที่ไร้ความผิดมาเหนือตัวท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้เป็นแน่ เพราะความจริงพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพูดถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นให้เข้าหูของท่าน" {26:16} แล้วเจ้านายและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ว่า "ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษาถึงความตาย เพราะเขาได้พูดกับเราในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา" {26:17} และผู้ใหญ่บางคนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลุกขึ้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ว่า {26:18} "มีคำที่ชาวเมืองโมเรเซทได้พยากรณ์ในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกไถเหมือนกับไถนา กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศนั้นจะเป็นเหมือนที่สูงในป่าไม้' {26:19} เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และคนยูดาห์ทั้งสิ้นได้ฆ่าเขาเสียหรือ ท่านได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์และทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้กลับพระทัยต่อความร้ายซึ่งพระองค์ทรงประกาศเตือนเขาเหล่านั้นมิใช่หรือ แต่เรากำลังจะนำเหตุร้ายใหญ่ยิ่งมาสู่จิตใจเราเอง

{26:20} ยังมีชายอีกคนหนึ่งผู้พยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ชื่ออูรียาห์ บุตรชายเซโอมอาห์ ชาวศิรียาเทอาริม ท่านได้พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ ตามบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์ {26:21} และเมื่อกษัตริย์เยโฮยาхим พร้อมกับบรรดาทาสและทหาร และบรรดาเจ้านายได้ยินถ้อยคำนี้ กษัตริย์ก็ทรงแสวงหาจะสังหารท่านเสีย และเมื่ออูรียาห์ได้ยินเรื่องนี้ ท่านก็กลัวจึงหนีรอดไปยังอียิปต์ {26:22} แล้วกษัตริย์เยโฮยาхимก็ส่งชายบางคน คือเอลนาธันบุตรชายอัคโบร์และคนอื่นอีกไปยังอียิปต์ {26:23} และเขาทั้งหลายจับอูรียาห์มาจากอียิปต์ และนำท่านมาถวาย

กษัตริย์เยโฮยาхим พระองค์ทรงประหารท่านเสียด้วยดาบ และโยนศพเข้าไปในที่ฝังศพของคนสามัญ" {26:24} แต่มือของอาหิเศบุดราชยาฟาานอยู่กับเยเรมีย์ ฉะนั้นเยเรมีย์จึงมิได้ถูกมอบไว้ในมือประชาชนเพื่อประหารชีวิตท่าน

{27:1} ในต้นรัชกาลเยโฮยาхимราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า {27:2} พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงทำสายรัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมคอของเจ้า {27:3} และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับและกษัตริย์แห่งคนอัมโมน กษัตริย์แห่งไทระ และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทูตที่เข้ามาเฝ้าเศเตคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม {27:4} จงฝากคำกำชับเหล่านี้แก่บรรดานายของเขาว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า {27:5} นี่คือการที่เราได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธาภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ใดก็ได้สุดแต่เราเห็นชอบ {27:6} บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุ่งแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา {27:7} บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย {27:8} แต่ต่อมาถ้าประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคอไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษประชานันด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา {27:9} เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพวกโหรหรือคนช่างฝันของเจ้า หรือหมอดูหรือนักวิทยาศาสตร์ของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลนดอก' {27:10} เพราะซึ่งเขาพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไปจากแผ่นดินของท่าน และเราจะขับไล่ท่านออกไป และท่านจะพินาศ {27:11} แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอของตนวางไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติท่าน เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา เพื่อให้ทำไร่ไถนาและให้อาศัยอยู่ที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"

{27:12} ข้าพเจ้าได้ทูลเศเตคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า "จงเอาคอของท่านไว้ใต้แอก

ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของเขา และจงมีชีวิตอยู่ {27:13} ทำไมท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงล้นเกล้าจากเกี่ยวข้องด้วยประชาชาติใดๆซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน {27:14} อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนดอก' เพราะซึ่งเขาทั้งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมุสา {27:15} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราไม่ได้ใช้เขา แต่เขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยังผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ทั้งหลายซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้า" {27:16} และข้าพเจ้าก็ได้พูดกับปุโรหิตและประชาชนนี้ทั้งสิ้นว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า 'ดูเถิด ไม่ช้าเขาจะนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน' เพราะซึ่งเขาพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นความเท็จ {27:17} อย่าเชื่อฟังเขาเลย จงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมเมืองนี้จะร้างเปล่า {27:18} แต่ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่กับเขา ก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม อย่าให้ไปยังบาบิโลน {27:19} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสา ชันสาคร และขดตั้ง และเครื่องใช้อื่นๆที่เหลืออยู่ในเมืองนี้ {27:20} ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาเยโคเนียห์ราชบุตรของเยโฮยาхимกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาขุนนางของยูดาห์และเยรูซาเล็มถูกกวาดต้อนจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน {27:21} พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม {27:22} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกขนไปยังบาบิโลน และจะค้างอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราเอาใจใส่มัน แล้วเราจึงจะนำมันกลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี้"

{28:1} ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเศเตคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่ห้าปีที่สี่ ฮานันยาห์บุตรชายของอัสซูร์ ผู้พยากรณ์จากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายว่า {28:2} "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน

โลนแล้ว {28:3} ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมายังที่นี่ ซึ่งเป็นภาระที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนริบไปจากที่นี่และขนไปยังบาบิโลน {28:4} เราจะนำเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดจากยูดาห์ ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลน กลับมายังที่นี่ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละว่า เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" {28:5} แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาปุโรหิต และต่อหน้าประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {28:6} และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า "เอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ถ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ถูกกวาดไปทั้งสิ้นกลับมาจากบาบิโลนยังที่นี่ {28:7} ถึงกระนั้นก็ขอฟังถ้อยคำนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน {28:8} บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่านและข้าพเจ้าตั้งแต่โบราณกาลได้พยากรณ์ถึงสงคราม เหตุร้ายต่างๆ และโรคระบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรใหญ่ๆ {28:9} ส่วนผู้พยากรณ์ที่พยากรณ์ว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น จึงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง" {28:10} แล้วฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลดแอกออกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย {28:11} และฮานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้นว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่างนั้นแหละ เราจะหักแอกของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนจากคอของบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นภายในสองปี" แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็ออกไปเสีย {28:12} หลังจากที่ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า {28:13} "จงไปบอกฮานันยาห์ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้หักแอกไม้' แต่เจ้าจะทำแอกเหล็กไว้ให้พวกเขาแทน {28:14} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอบรรดาประชาชาติเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้เขาปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาทั้งหลายจะปรนนิบัติเขา เพราะเราได้ยกให้เขาแล้ว แม้กระทั่งสัตว์ป่าทุกตัว"

{28:15} และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ว่า "ฮานันยาห์ ขอท่านฟัง พระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้กระทำให้ชนชาตินี้วางใจในความเท็จ {28:16} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะ

ย้ายเจ้าไปจากพื้นโลก ในปีเดียวกันเองเจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าได้สอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์" {28:17} ในปีเดียวกันนั้น ในเดือนที่เจ็ด ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ตาย

{29:1} ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลืออยู่ของพวกที่เป็นเชลย และถึงบรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ให้กวาดไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน {29:2} (นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโคนิยาห์ และพระราชินี พวกชนที่บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างไม้และช่างเหล็กได้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว) {29:3} จดหมายนั้นได้ส่งไปด้วยมือของเอลาสาห์บุตรชายของซาฟานและเกมาริยาห์บุตรชายฮิลคิยาห์ (ผู้ซึ่งเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปที่บาบิโลนยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน) จดหมายนั้นว่า {29:4} "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า {29:5} จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น {29:6} จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ค่อยลง {29:7} แต่งส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้เป็นเชลยอยู่นั้น และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น {29:8} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อย่ายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหรของเจ้า ผู้อยู่ท่ามกลางเจ้าหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขาทั้งหลายได้ฝันเห็น {29:9} เพราะที่เขาพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามิได้ใช้เขาไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {29:10} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้ถ้อยคำอันดีของเราสำเร็จเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้ {29:11} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ ไม่ใช่เพื่อความทุกข์ยาก เพื่อจะให้โอนาคตามทีที่คาดหมายไว้แก่เจ้า {29:12} แล้วเจ้าจะทูลขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า {29:13} เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า {29:14} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้เจ้าพบเรา และ

เราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับสู่สภาพดี และรวบรวมเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติ และจากทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น {29:15} เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบาบิโลน’ {29:16} จงทราบว่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสิ้นผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน ผู้มิได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า {29:17} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูกิจิต เราจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาดมาเหนือเขาทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเหมือนกับมะเดื่อที่เสียซึ่งเลวมากจนเขารับประทานไม่ได้ {29:18} เราจะข่มเหงเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะกระทำเขาให้ย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นคำสาป ให้เป็นที่น่าตกตะลึง ให้เป็นที่เย้ยหยัน เป็นที่ินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น {29:19} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ” {29:20} เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ว่า {29:21} "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับอาหับบุตรชายของโกลายาห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เท็จแก่เจ้าในนามของเรา ดูกิจิต เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะฆ่าเขาทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า {29:22} เหตุเขาทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบาบิโลนจะใช้คำสาปต่อไปนี้ว่า ‘ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนคลอกเสียด้วยไฟ’ {29:23} เพราะเขาทั้งสองได้กระทำความเลวร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน และได้พูดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรามีได้บัญชาเขา เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {29:24} เจ้าจงบอกเซไมอาห์ชาวเนเฮเลมว่า {29:25} "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้าไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และยังเศฟันยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ปุโรหิต และยังปุโรหิตทั้งปวงว่า {29:26} ‘พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาดาปุโรหิต ให้เป็นเจ้าหน้าทีในพระนิเวศ

ของพระเยโฮวาห์ ควบคุมคนบ้าทุกคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ ให้จับเขาใส่คุกและใส่คานา’ {29:27} ฉะนั้นบัดนี้ทำไมเจ้ามิได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโทผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า {29:28} เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลนว่า ‘การที่เจ้าเป็นเชลยนั้นจะเนิ่นนาน จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้นั้น’" {29:29} เศฟันยาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฟัง {29:30} แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า {29:31} "จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นเชลยทั้งปวงว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเซไมอาห์ชาวเนเฮเลมว่า เพราะว่าเซไมอาห์ได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรามาได้ใช้เขา และได้กระทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ {29:32} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกิจิต เรา จะลงโทษเซไมอาห์ชาวเนเฮเลมและเชื้อสายของเขา เขาจะไม่มีส่วนคนหนึ่งที่จะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ ทั้งเขาจะมิได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา เพราะเขาได้สอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

{30:1} พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า {30:2} "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้บอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง {30:3} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น" {30:4} ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า {30:5} "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสั่น ความสยดสยองและความไร้สันติภาพ {30:6} จงถามเถิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอदनุตรได้หรือ ทำไมเราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกดไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอदनุตร ทำไมหน้ตาทุกคนจึงซีดไป {30:7} อนิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือนวันนั้น เป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้ {30:8} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น คือเราจะหักแอกจากคอของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระเบิดพันธะของเจ้าเสีย และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก

{30:9} แต่เขาทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะตั้งขึ้นเพื่อเขา {30:10} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโค

บผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าคร่ำครวญ เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบาย และจะไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ {30:11} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้อวสาน เราจะติสอนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ {30:12} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า รอยฟกช้ำของเจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็ฉกรรจ์ {30:13} ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยคดีของเจ้า ไม่มีการรักษาบาดแผลของเจ้า ไม่มียารักษาเจ้า {30:14} คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้ลืมเจ้าเสีย เขาทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว เพราะเราติเจ้าอย่างการโบยตีของศัตรู เป็นการลงโทษอย่างของคนโหดร้าย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้าก็มากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าก็ทวีขึ้น {30:15} โฉนเจ้าร้องเพราะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้ามากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าทวีขึ้น เราได้กระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า {30:16} เพราะฉะนั้นทุกคนที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน ปรีกษ์ของเจ้าหมดสิ้นทุกคนจะตกไปเป็นเชลย ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขาจะเป็นของถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหยื่อ เราจะทำให้เขาเป็นเหยื่อ {30:17} เพราะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สภาพดี และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย พระเยโฮวาห์ตรัส เพราะเขาทั้งหลายเรียกเจ้าว่า พวกนอกคอก คือศิโยนซึ่งไม่มีใครแสวงหา {30:18} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ดินที่แห่งยาโคบที่เป็นเชลยกลับสู่สภาพเดิม และมีความเอ็นดูในเรื่องที่อาศัยของเขา เขาจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง และพระราชวังจะตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่ {30:19} จะมีเพลงโมทนาพระคุณออกมาจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะทำเขาขึ้น และเขาจะไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามีเกียรติ เขาจะไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย {30:20} ลูกหลานของเขาจะเป็นเหมือนสมัยก่อน และหนุ่มของเขาคould ถูกสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา และทุกคนที่บีบบังคับเขา เราจะลงโทษ {30:21} ขุนนางของเขาจะเป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขาทั้งหลาย ผู้ครอบครองของเขาจะออกมาจากท่ามกลางเขาเอง เราจะกระทำให้ท่านนั้นเข้ามาใกล้ และท่านนั้นจะเข้าใกล้เรา เพราะใครเล่าตั้งใจเข้ามาใกล้เราได้เอง พระเยโฮวาห์ตรัส {30:22} และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะพระเจ้าของเจ้า" {30:23} ดูเถิด นั้นลม

หมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนกวาด มันจะตกลงอย่างเจ็บปวดบนศีรษะของคนชั่ว {30:24} ความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ และให้สำเร็จตามพระประสงค์แห่งพระทัยของพระองค์ ในวาระสุดท้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้

{31:1} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ในวาระนั้น เราจะเป็นพระเจ้าของบรรดาครอบครัวแห่งอิสราเอล และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา" {31:2} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "ชนชาติที่รอตตายจากดาบได้ประสบพระกรุณาคุณที่ในถิ่นทุรกันดาร คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขาหยุดพัก {31:3} พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า 'เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา {31:4} เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่นะ โอ อิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยร่ามะนาอีก และจะออกไปเต้นรำกับผู้ที่สนุกร่วมกัน {31:5} เจ้าจะปลูกสวนองุ่นที่บนภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น' {31:6} เพราะว่ามีวันหนึ่งเมื่อคนเฝ้ายามที่อยู่บนแดนเทือกเขาเอฟราอิมจะร้องเรียกว่า 'จงลุกขึ้น ให้เราไปยังศิโยนเถิด ไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา'" {31:7} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "จงร้องเพลงด้วยความยินดีเพราะยาโคบ และเปล่งเสียงโห่ร้องเพราะประมุขของบรรดาประชาชาติ จงป่าวร้องสรรเสริญ และกล่าวว่า 'โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด คือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล' {31:8} ดูเถิด เราจะนำเขามาจากแดนเหนือ และรวบรวมเขาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ มีคนตาบอดคนง่อยอยู่ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และผู้หญิงที่คลอดบุตรจะมาร่วมกัน เขาจะกลับมาที่นี้เป็นหมู่ใหญ่ {31:9} เขาจะมาด้วยการร้องไห้ และด้วยการทูลวิงวอนเราก็จะนำเขา เราจะให้เขาเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอฟราอิมเป็นบุตรหัวปีของเรา {31:10} โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และจงประกาศพระวจนะนั้นในเกาะทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า 'ท่านที่กระจายอิสราเอลนั้นจะรวบรวมเขา และจะดูแลเขาอย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา' {31:11} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแกร่งเกินกว่าเขา {31:12} เขาทั้งหลายจึงจะมาร้องเพลงอยู่บนที่สูงแห่งศิโยน และเขาจะไปอย่างราบรื่นเพราะความดีของพระเยโฮวาห์ เพราะเมล็ดข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน และเพราะ

ลูกของแกะและวัว ชีวิตของเขาทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และเขาจะไม่โศกเศร้าอีกต่อไป {31:13} แล้วพวกพราหมณ์จะเปรมปรีดีในการเดินร่ำ ทุกคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน เราจะกลับความโศกเศร้าของเขาให้เป็นความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขา และให้ความยินดีแก่เขาแทนความเศร้าโศก {31:14} เราจะเลี้ยงจิตใจของปุโรหิตด้วยความอุดมสมบูรณ์ และประชาชนของเราจะพอใจด้วยความดีของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {31:15} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ได้ยินเสียงในรามัท เป็นเสียงโอดครวญ และร่ำไห้ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตนนางไม่รับคำเล่าโลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว" {31:16} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ระงับเสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้ และระงับน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย เพราะว่าการทำงานของเจ้าจะได้รับรางวัล พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเขาทั้งหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู" {31:17} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมายังพรมแดนของเขาเอง {31:18} เราได้ยินเอฟราอิมคร่ำครวญว่า 'พระองค์ทรงตีสอนข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกตีสอน อย่างลูกวัวที่ยังไม่เชื่อ ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ เพื่อข้าพระองค์จะได้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์' {31:19} เพราะแน่นอนหลังจากที่ข้าพระองค์หันไปเสีย ข้าพระองค์ก็กลับใจ และหลังจากที่ข้าพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ทบทวนหาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอาย และข้าพระองค์ก็ขายหน้า เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทนความถูกหยามหน้าซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่" {31:20} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เอฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเราหรือ เขาเป็นลูกที่รักของเราหรือ เพราะตั้งแต่เราพูดกล่าวโทษเขาตราบใด เราก็มักระลึกถึงเขาอยู่ตราบนั้น เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเขา เราจะมีความกรุณาต่อเขาแน่" {31:21} จงปักเสากรุยทางไว้สำหรับตน จงทำป้ายบอกทางไว้สำหรับตัว จงปักใจให้ดีถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าได้ไปนั้น โอ อิสราเอลพราหมณ์เอ๋ย จงกลับเกิด จงกลับมายังหัวเมืองเหล่านี้ของเจ้า {31:22} โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย เจ้าจะเกล็ดลอดอยู่อีกนานสักเท่าใด เพราะพระเยโฮวาห์ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงจะล้อมผู้ชาย" {31:23} พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "เมื่อเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เขาจะใช้ถ้อยคำต่อไปนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรมเอ๋ย ภูเขาบริสุทธิเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์

ทรงอำนวยการพระเจ้า {31:24} ยูดาห์และหัวเมืองทั้งสิ้นนั้น ทั้งบรรดาชาวนา บรรดาผู้ที่ท่องเที่ยวไปมาพร้อมกับฝูงแกะของเขา จะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น {31:25} เพราะเราจะให้จิตใจที่อ่อนระอาอันนั้นอิ่ม และจิตใจที่โศกเศร้าทุกดวงเราจะให้บริบูรณ์" {31:26} เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการหลับนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ชื่นใจข้าพเจ้า {31:27} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะเชื้อสายของคนและเชื้อสายของสัตว์ในวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ {31:28} และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเฝ้าดูเขา เพื่อจะถอนออกและพังลงกว่าเสียทำลาย และนำเหตุร้ายมาฉุนฉุน เราจะเฝ้าดูเหนือเขาเพื่อจะสร้างขึ้นและปลูกฝังฉันนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {31:29} "ในสมัยนั้น เขาจะไม่กล่าวต่อไปอีกว่า 'บิดารับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เข็ดฟัน' {31:30} แต่ทุกคนจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประทานองุ่นเปรี้ยว ก็จะเข็ดฟัน"

{31:31} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ {31:32} ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ในวันที่เราจูมมือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีมองเขา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {31:33} "แต่นี้จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอล ภายหลังสมัยนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา {31:34} และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า 'จงรู้จักพระเยโฮวาห์' เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป" {31:35} พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวนทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า {31:36} "ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรากไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชื้อสายของอิสราเอลก็ต้องหยุดยั้งจากการเป็นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิรันดร์" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {31:37} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ถ้าฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่าง

เป็นที่ให้สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชื้อสายอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น" พระเยโฮวาทรงตั้งนี้แหละ {31:38} พระเยโฮวาทรงว่า "ดูเถิดวันเวลาจะมาถึง ที่เมืองนี้จะต้องสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาทั้งแต่หอคอยฮานันเอลไปถึงประตูมูม {31:39} และเข็กรัดจะไปถึงไกลกว่านั้นตรงไปถึงเนินเขากาเรบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโลกาห์ {31:40} หุบเขาแห่งซากศพและขี้เถ้าทั้งสิ้นนั้น และทุ่งนาทั้งหมดไกลไปจนถึงลำธารชิดโรน จนถึงมุมประตูมาไปทางตะวันออก จะเป็นที่ยับยั้งแต่พระเยโฮวาทรง จะไม่เป็นที่ยึดจนรากหรือคว่ำต่อไปอีกเป็นนิตย์"

{32:1} พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาทรงถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์ {32:2} ครั้งนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ {32:3} เพราะเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คุมขังท่านไว้ ตรัสว่า "ทำไมท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า 'พระเยโฮวาทรงตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้' {32:4} เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้พูดกันปากต่อปาก และจะแลเห็นดาต่อตา {32:5} และเขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโฮวาทรงตั้งนี้แหละ ถึงแม้เจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะมีเจริญ" {32:6} เยเรมีย์ทูลว่า "พระวณะของพระเยโฮวาทรงมายังข้าพระองค์ว่า {32:7} ดูเถิด ฮานันเอลบุตรชายชัลลุมอาของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า 'จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโทท เพราะว่าสิทธิของการไถ่ด้วยการซื้อนั้นเป็นของท่าน' {32:8} แล้วฮานันเอลลูกของอาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวณะของพระเยโฮวาทรง และพูดกับข้าพเจ้าว่า 'จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโททในแผ่นดินเบนยามิน เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์และการไถ่เป็นของท่าน จงซื้อไว้เถิด' แล้วข้าพระองค์จึงทราบว่าเป็นพระวณะของพระเยโฮวาทรง {32:9} และข้าพระองค์ก็ซื้อนาที่อานาโททจากฮานันเอลลูกของอาของข้าพระองค์ และได้จ่ายเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเชเชล {32:10} ข้าพระองค์ก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้เป็นพยานและเอาดาซึ่งเงิน {32:11} แล้วข้าพระองค์ก็รับโฉนดของการซื้อทั้งฉบับที่ประทับตราแล้วตามกฎหมายและธรรมเนียมและฉบับที่เปิดอยู่ {32:12} และข้าพระองค์

ก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ต่อสายตาของฮานันเอลลูกของอาของข้าพระองค์ ต่อหน้าพยานผู้ที่ลงนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพวกยิว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ {32:13} ข้าพระองค์ก็กำชับบารุคต่อหน้าเขาทั้งหลายว่า {32:14} 'พระเยโฮวาทรงจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไปเสีย ทั้งโฉนดของการซื้อที่ประทับตราฉบับที่เปิดนี้ และบรรจุไว้ในภาชนะดินเพื่อจะซ่อนอยู่ได้หลายวัน {32:15} เพราะพระเยโฮวาทรงจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นาและสวนองุ่นจะมีการถือกรรมสิทธิ์กันอีกในแผ่นดินนี้'

{32:16} หลังจากที่ข้าพระองค์มอบโฉนดการซื้อให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์แล้ว ข้าพระองค์ได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาทรงว่า {32:17} 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยฤทธาภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์และด้วยพระกรซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน {32:18} ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อคนเป็นพินัย แต่ทรงตอบสนองความชั่วช้าของบิดาให้ตกถึงอกของลูกหลานสืบต่อมา ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและทรงฤทธิ์ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาทรงจอมโยธา {32:19} พระองค์ทรงเป็นใหญ่ในการให้คำปรึกษา ทรงฤทธาภาพในพระราชกิจ พระเนตรของพระองค์เห็นทุกวิถีทางบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ประทานรางวัลแก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขาและตามผลแห่งการกระทำของเขา {32:20} ทรงเป็นผู้สำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์ และจนถึงสมัยนี้ก็ทรงสำแดงในอิสราเอลและท่ามกลางมนุษยชาติ และทรงทำให้พระนามเลื่องลือไปอย่างทุกวันนี้ {32:21} พระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยพระหัตถ์เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก และด้วยความสยดสยองยิ่งนัก {32:22} และพระองค์ประทานแผ่นดินนี้แก่เขาทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะประทานแก่เขา คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ {32:23} และเขาทั้งหลายก็ได้เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ สิ่งทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเขาให้กระทำนั้น เขาทั้งหลายมิได้กระทำเสียเลย เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาถึงเขาทั้งหลาย {32:24} ดูเถิด

เชิงเทินที่ล้อมอยู่ได้มาถึงกรุงเพื่อจะยึดเอาแล้ว และเพราะเหตุด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้อ้อมมอบไว้ในมือของคนเคลเดียผู้กำลังต่อสู้อยู่นั้นแล้ว พระองค์ตรัสสิ่งใดก็เป็นไปอย่างนั้นแล้ว และดูเถิด พระองค์ทอดพระเนตรเห็น {32:25} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า พระองค์ยังตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า "จงเอาเงินซื้อนา และหาพยานเสีย" แม้ว่าเมืองนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย"

{32:26} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า {32:27} "ดูเถิด เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น สำหรับเรามีสิ่งใดที่ยากเกินหรือ {32:28} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของชาวเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเอาแน่ {32:29} ชาวเคลเดียผู้ต่อสู้กับเมืองนี้ จะมาเผาเมืองนี้เสียด้วยไฟให้ไหม้หมด ทั้งบรรดาบ้านที่เขาเผาเครื่องถ้วยพระบาอัลที่บนหลังคา และเทเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่นเพื่อยั่วเยาเราให้กริ้ว {32:30} เพราะประชาชนของอิสราเอลและประชาชนของยูดาห์ไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากความชั่วต่อหน้าต่อตาของเราตั้งแต่หนุ่มๆมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากยั่วเยาเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเขา {32:31} เมืองนี้ได้เร้าความกริ้วและความพิโรธของเรา ตั้งแต่วันที่ได้อพยพขึ้นจนถึงวันนี้ เพราะฉะนั้นเราจะถอนออกไปเสียจากหน้าของเรา {32:32} เพราะว่าความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอล และประชาชนยูดาห์ซึ่งเขาได้กระทำอันยั่วเยาให้โกรธ คือทั้งตัวเขา บรรดา กษัตริย์และเจ้านายของเขา บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ของเขา คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม {32:33} เขาทั้งหลายได้หันหลังให้เรา มิใช่หันหน้า แม้ว่าเราได้สอนเขาอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา {32:34} แต่เขาทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาไว้ในนิเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้มีมลทิน {32:35} เขาทั้งหลายได้สร้างปุษนียสถานสูงสำหรับพระบาอัลซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขา ลุยไฟถวายแก่พระโมเลค ซึ่งเรามีได้บัญชาเขาเลยและไม่ได้มีอยู่ในจิตใจของเราว่า เขาควรจะทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำผิดบาปไป {32:36} เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เจ้าทั้งหลายว่า 'เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกันดาร

อาหาร และด้วยโรคระบาด' {32:37} ดูเถิด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่ด้วยความกลัว ด้วยความพิโรธ และความชิงโกรธของเรานั้น เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมายังที่นี่ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย {32:38} เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา {32:39} เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขา และแก่ลูกหลานของเขาที่ตามเขามา {32:40} เราจะกระทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเขาทั้งหลายว่า เราจะไม่ให้พ้นจากเขาทั้งหลายเพื่อกระทำความผิดแก่เขา แต่เราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าเขาจะมีได้หันไปจากเรา {32:41} เรายังจะเปรมปรีดีในการที่จะกระทำความคิดแก่เขา และเราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความมุ่งมั่น ด้วยสติใจของเรา และสติจิตของเรา {32:42} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่อันมาเหนือชนชาตินี้ขึ้นใจ เราจะนำความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้สัญญาไว้แก่นั้นมาเหนือเขา ฉะนั้น {32:43} และจะมีการซื้อนากันในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวถึงว่า เป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์หรือสัตว์ ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย {32:44} ที่นานั้นจะซื้อกันด้วยเงิน ไบโนนดก็จะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยานที่ในแผ่นดินของเบนยามิน ในที่ต่างๆแถบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองยูดาห์ ในหัวเมืองแถบแดนเมืองเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา และในหัวเมืองแถบภาคใต้ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขาทั้งหลายกลับสู่สภาพเดิม" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

{33:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ครั้งที่สอง เมื่อท่านยังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์นั้นว่า {33:2} "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้าง พระเยโฮวาห์ผู้ทรงปั้นเพื่อสถาปนาไว้ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า {33:3} จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะสำแดงสิ่งที่ใหญ่ยิ่งและที่มีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้าไม่รู้มันให้แก่เจ้า {33:4} เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวกับเรื่องพระราชวังของบรรดา กษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้านเชิงเทินและดาบ {33:5} เขาทั้งหลายจะมารบกับชาวเคลเดียและทำให้คนเป็นศพไปเต็มบ้านเต็มเรือน เป็นคนที่เราสังหารด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา เพราะได้ซ่อนหน้าของเราจากกรุงนี้เนื่องด้วยความชั่วของเขาทั้งหลาย {33:6} ดูเถิด เราจะนำอานามัย และการรักษามาให้ และเราจะรักษาเขาทั้งหลายให้หาย และเผย

สันติภาพและความจริงอย่างอุดม {33:7} เราจะให้พวกเชลยแห่งยูดาห์และพวกเชลยแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้างเขาทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิมนั้น {33:8} เราจะชำระเขาจากบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อเรา และจะให้อภัยบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา {33:9} และกรุงนี้ จะให้เรา มีชื่ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้ยินถึงความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้กระทำเพื่อเขาทั้งหลาย เขาจะกลัวและสะทกสะท้าน เพราะความดีและความเจริญทั้งสิ้นซึ่งเราได้จัดทำให้เมืองนั้น {33:10} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า และจะมีเสียงให้ได้ยินกันอีกครั้งในสถานที่นั้นซึ่งเจ้ากล่าวว่า จะเป็นที่ยกร้างปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ ในหัวเมืองแห่งยูดาห์และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราศจากมนุษย์ ปราศจากคนอาศัย และปราศจากสัตว์ใดๆ {33:11} ที่นั่นจะได้ยินเสียงบันเทิงและเสียงรีนเริง และเสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว และเสียงบรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ว่า ‘จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์’ เพราะเราจะให้พวกเชลยแห่งแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นแหละ {33:12} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนั้นว่า ในสถานที่นั้นซึ่งเป็นที่ร้าง ปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งสิ้นของที่นี่ จะเป็นที่ยอาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายให้แกะของเขาได้นอนลงอีก

{33:13} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในหัวเมืองแถบแดนเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา ในหัวเมืองแถบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยามิน ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ในหัวเมืองยูดาห์ จะมีฝูงแกะผ่านไถ่มีของผู้ที่นับอีก {33:14} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์สำเร็จ {33:15} ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะทำให้อภัยโทษบรรดากรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น {33:16} ในกาลครั้งนั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้น คือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา’ {33:17} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งวงศ์วานอิสราเอล {33:18} และบุโรหิตคนเลวจะไม่ขัดสนบุตรที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวาย

เครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องธัญญาบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิรันดร์” {33:19} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า {33:20} “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวนและคืนมาถึงตามเวลากำหนดไม่ได้ {33:21} แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนวนท่านไม่มีโอรสที่จะสืบทอดราชย์บนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีต่อบุโรหิตคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราเสียได้ {33:22} บริวารของฟ้าสวรรค์จะนับไม่ได้ และเมื่อดาวิดที่ทะเล็กตวงไม่ได้ฉันใด เราก็จะให้เชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราทวีมากขึ้นฉันนั้น” {33:23} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ว่า {33:24} “เจ้าไม่ได้พิจารณาดอกหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว’ ดังนั้นแหละ เขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา ฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขาทั้งหลายอีกต่อไป {33:25} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า ถ้าเราได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่างๆของฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลกแล้ว {33:26} เราจึงจะทอดทิ้งเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาเหนือเขา”

{34:1} พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาราชอาณาจักรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า {34:2} “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนั้นว่า จงไปพูดกับเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า ดูเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเสียด้วยไฟ {34:3} ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเขา แต่จะถูกจับแน่นและถูกมอบไว้ในมือของเขา ท่านจะได้เห็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนตาต่อตา และได้พูดกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบาบิโลน’ {34:4} โอ ข้าแต่เศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ อยากรักดี ขอทรงสดับพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ดังนั้นว่า ท่านจะไม่ตายด้วยดาบ {34:5} ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาจะเผาเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือบรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่าน

นั้นใด คนเขาก็จะเผาเครื่องหอมเพื่อท่านนั้น และเขาจะคร่ำครวญเพื่อท่านว่า 'อนิจจาเอ๋ย พระองค์เจ้าข้า' เพราะเราได้ลี้หนีจากไปแล้ว" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {34:6} แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวณะเหล่านั้นต่อเศเคดียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม {34:7} ขณะที่เมืองกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาซิชและเมืองอาเซคาห์ เพราะยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงล้อม

{34:8} พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์หลังจากที่กษัตริย์เศเคดียาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญา กับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชกฤษฎีกาเรื่องอิสราเอลแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้ {34:9} ให้ทุกคนปล่อยทาสฮีบรูของตนทั้งชายและหญิงเสียให้เป็นอิสระ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกระทำให้ยิวพี่น้องของตนเป็นทาส {34:10} เมื่อบรรดาเจ้านายและบรรดาประชาชน ผู้เข้ากระทำพันธสัญญาได้ยืนยันว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนทั้งชายและหญิง เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็นทาสอีก เขาทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ {34:11} แต่ภายหลังเขาได้หวนกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้นมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก {34:12} พระวณะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ว่า {34:13} "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้กระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า {34:14} เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพี่น้องฮีบรูผู้ที่เขาเอามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี เจ้าต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ฟังเรา และไม่เงี่ยหูฟังเรา {34:15} บัดนี้เจ้าได้หันกลับและกระทำการซึ่งถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสราเอล ทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตน และเจ้าได้กระทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา {34:16} แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับกระทำให้นามของเราเป็นมลทิน ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทาสชายหญิงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไปตามความปรารถนาของเขาทั้งหลายแล้วนั้นกลับมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก {34:17} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการป่าวร้องเรื่องอิสราเอลต่อพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราป่าวร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระต่อดาบ ต่อโรคระบาด และต่อ

การกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก {34:18} และคนที่ละเมิดต่อพันธสัญญาของเรา และมีได้กระทำตามข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งเขาได้กระทำต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่เขาตัดออกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้นไป {34:19} เจ้านายแห่งยูดาห์ก็ดี เจ้านายแห่งกรุงเยรูซาเล็มก็ดี ชนที่ก็ดี บุโรหิตและบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็ดี ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวัวนั้น {34:20} เราจะมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ศพของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์ในแผ่นดินโลก {34:21} ส่วนเศเคดียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น เราจะมอบไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ถอยไปจากเจ้า แล้วนั้น {34:22} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขาจะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเอาจนได้ และเผาเสียด้วยไฟ เราจะกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย"

{35:1} พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า {35:2} "จงไปหาวงศ์วานเรคาบและพูดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เข้ามาในท้องเฉลียงห้องหนึ่ง แล้วเชิญให้เขาดื่มเหล้าองุ่น" {35:3} ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงนำยาอาซันยาห์ บุตรชายเยเรมีย์ ผู้เป็นบุตรชายฮาบาซันยาห์และพี่น้องของเขา และบุตรชายของเขาทั้งหมด และวงศ์วานเรคาบทั้งหมด {35:4} ข้าพเจ้านำเขามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มาในท้องเฉลียงของบุตรชายของฮานัน ผู้เป็นบุตรชายอิกดาลียาห์ ผู้เป็นคนของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับท้องเฉลียงของเจ้านาย เหนือท้องเฉลียงของมาอาเสอาห์บุตรชายซัลลุม ผู้ดูแลธรณีประตู {35:5} แล้วข้าพเจ้าก็วางเหยือกเหล้าองุ่นกับถ้วยหลายใบไว้หน้าเหล่าบุตรชายแห่งวงศ์วานเรคาบ และข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญดื่มเหล้าองุ่น" {35:6} แต่เขาทั้งหลายตอบว่า "เราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาตัมบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราบัญชาเราว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าดื่มเหล้าองุ่น ทั้งตัวเจ้าและลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์' {35:7} เจ้าอย่าสร้างเรือนเจ้าอย่าหว่านพืช เจ้าอย่าปลูกหรือมีสวนองุ่น และเจ้าจงอยู่ในดินที่ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้าอาศัยอยู่" {35:8} เราทั้งหลายได้เชื่อฟังเสียงของโยนาตัมบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราในสิ่งทั้งปวงซึ่งท่านได้บัญชาเรา คือไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา

ทั้งตัวเรา ภรรยา บุตรชาย บุตรสาวของเรา {35:9} และไม่สามารถเรือนเพื่อจะอาศัยอยู่ เราไม่มีสวนองุ่นหรือนาหรือพืช {35:10} แต่เราเคยอยู่ในดินที่ และได้เชื้อฟุ้งและกระทำทุกสิ่งซึ่งโยนาตบิดาของเราได้บัญชาเราไว้ {35:11} แต่ต่อมาเมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เราพูดว่า 'มาเถิด ให้เราไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกลัวกองทัพคนเคลเดีย และเพราะกลัวกองทัพคนซีเรีย' ดังนั้นเราจึงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม" {35:12} แล้วพระวณะแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ว่า {35:13} "พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกชาวกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชื้อฟุ้งถ้อยคำของเราหรือ {35:14} คำบัญชาซึ่งโยนาตบิดาของเราเรคาบให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นนั้น เขาก็ได้รักษากันไว้แล้ว และเขาทั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้ เพราะเขาทั้งหลายได้เชื้อฟุ้งคำบัญชาแห่งบิดาของเขา แต่เราได้พูดกับพวกเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังเราไม่ {35:15} เราได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์มาหาเจ้า ส่งเขามาอย่างไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และแก้ไขการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า' แต่เจ้ามิได้เงี่ยหูหรือเชื้อฟุ้งเรา {35:16} บุตรชายทั้งหลายของโยนาตบิดาบุตรชายของเรคาบได้กระทำตามคำบัญชาซึ่งบิดาของเขาได้สั่งไว้ แต่ชนชาตินี้ไม่ได้เชื้อฟุ้งเรา {35:17} เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเหนือยูดาห์ และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าเราพูดกับเขาทั้งหลายและเขาก็ไม่ฟัง เราได้เรียกเขาและเขาไม่มาตอบ" {35:18} แต่เยเรมีย์ได้พูดกับวงศ์วานเรคาบว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้เชื้อฟุ้งคำบัญชาของโยนาตบิดาของเจ้า และถือรักษาข้อบังคับของท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชาเจ้า {35:19} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า โยนาตบิดาบุตรชายเรคาบจะไม่ขัดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเราเลยเป็นนิตย์"

{36:1} ต่อมาในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวณะต่อไปนั้นมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า {36:2} "เจ้าจงเอาหนังสือม้วนม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ทั้งสิ้นลงไว้ เป็นคำที่เราได้พูดกับ

เจ้าปรีกรับราอิสราเอลและยูดาห์ และบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่รัชกาลโยสิยาห์จนถึงวันนี้ {36:3} ชะรอยวงศ์วานยูดาห์จะได้ยินถึงความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประสงค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง เพื่อว่าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา และเพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและบาปของเขา" {36:4} แล้วเยเรมีย์จึงเรียกบารุกบุตรชายเนริยาห์ให้บารุกเขียนพระวณะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เยเรมีย์ ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือม้วน {36:5} และเยเรมีย์ก็สั่งบารุกว่า "ข้าพเจ้าถูกห้ามไม่ให้ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {36:6} ฉะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวณะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ตามคำบอกของเราให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ได้ยิน เจ้าจงอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากหัวเมืองของเขาให้เขาได้ยินด้วย {36:7} ชะรอยเขาจะถวายนาคาพิวของเขาคือพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน เพราะความกลัวและความพิโรธซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้ในหนังสือม้วน" {36:8} และบารุกบุตรชายเนริยาห์ได้กระทำทุกอย่างตามซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์สั่งเขา ถึงเรื่องให้อ่านพระวณะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {36:9} ต่อมาในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ณ เดือนที่เก้า เขาได้ป่าวร้องแก่ประชาชนทั้งสิ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และประชาชนทั้งสิ้นผู้มาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออดอาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {36:10} แล้วบารุกจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือม้วนให้ประชาชนทั้งสิ้นฟัง ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในห้องเกลี้ยงของเกมาริยาห์ บุตรชายซาฟาน ผู้เป็นเลขานุการซึ่งอยู่ในลานบนตรงทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {36:11} เมื่อมีคายาห์ บุตรชายเกมาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ได้ยินพระวณะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนแล้ว {36:12} ท่านได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์เข้าไปในห้องราชเลขา และดูเถิดเจ้านายทั้งสิ้นก็นั่งอยู่ที่นั่น คือเอลิชามาราชเลขา เดไลยาห์ บุตรชายเซไมอาห์ เอลนาอันบุตรชายอัคโบร์ เกมาริยาห์ บุตรชายซาฟาน เศเดคิยาห์บุตรชายฮานันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น {36:13} และมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านได้ยิน เมื่อบารุกอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น {36:14} เหตุฉะนั้นบรรดาเจ้านายจึงใช้เยชูติบุตรชายเนธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชาย

ของคูชี่ ให้ไปพูดกับบารุคว่า "จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา" ดังนั้นบารุคบุตรชายเนริยาห์จึงถือหนังสือม้วนนั้นมาหาเขาทั้งหลาย {36:15} และเขาทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า "จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง" บารุคจึงอ่านให้เขาฟัง {36:16} ต่อมาเมื่อเขาได้ยินคำทั้งหมดนั้นก็หันมาหากันด้วยความกลัว เขาทั้งหลายจึงพูดกับบารุคว่า "เราจะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์" {36:17} แล้วเขาทั้งหลายจึงถามบารุคว่า "จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นอย่างไร เขียนตามคำบอกของเขาหรือ" {36:18} บารุคตอบเขาทั้งหลายว่า "ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน" {36:19} แล้วเจ้านายทั้งหลายบอกบารุคว่า "ทั้งเจ้าและเยเรมีย์จงไปซ่อนเสีย อย่าให้ผู้ใดทราบว่าคุณอยู่ที่ไหน" {36:20} แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปในท้องพระโรงเพื่อเฝ้ากษัตริย์ เมื่อเอาหนังสือม้วนเก็บไว้ในห้องของเอลีชามาราชเลขาแล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นแก่กษัตริย์

{36:21} กษัตริย์ก็รับสั่งให้เยชูดีไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากห้องของเอลีชามาราชเลขา และเยชูดีก็อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นผู้ยืนอยู่ข้างๆ กษัตริย์ {36:22} เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังเหมันต์ และมีไฟลุกอยู่ในโถไฟหน้าพระพักตร์ {36:23} ต่อมาเมื่อเยชูดีอ่านไปได้สามหรือสี่แถบ กษัตริย์ทรงเอาเมล็ดอาลักษณัตต์ออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโถไฟ จนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟที่ในโถไฟเผาผลาญหมด {36:24} ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการของพระองค์ผู้ได้อ่านบรรดาถ้อยคำเหล่านี้หาได้เกรงกลัวหรือฉีกเสื้อผ้าของตนไม่ {36:25} แม้ว่าเมื่อเอลนาธันและเศโดเียห์และเกมาริยาห์ ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์มิให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน พระองค์หาทรงฟังไม่ {36:26} กษัตริย์ทรงบัญชาให้เยราเมเอลบุตรชายสามเมเลค และเศโรอาห์บุตรชายอัชริเอล และเซเลมียาห์บุตรชายอับเดเอล ให้จับบารุคเสมียนและเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ แต่พระเยโฮวาห์ทรงซ่อนท่านทั้งสองเสีย

{36:27} หลังจากที่ยกษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบารุคเขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า {36:28} "จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงเผาเสีย" {36:29} และเกี่ยวกับเรื่องเยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจงกล่าวดังนี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

ว่า ท่านได้เผาหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า "กษัตริย์บาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกจากแผ่นดินนั้น" {36:30} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เยโฮยาคิมจะไม่มีการที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ให้ตากแดดกลางวัน และตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน {36:31} เราจะลงโทษท่านและเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของเขทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศต่อพวกเขา แต่เขาไม่ฟังนั้น ให้ตกลงบนเขา และบนชาวกรุงเยรูซาเล็ม และบนคนยูดาห์'" {36:32} แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุคเสมียนบุตรชายเนริยาห์ ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น

{37:1} เศเดคียาห์ราชบุตรของโยสิยาห์ ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูดาห์ ได้เสวยราชย์แทนโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม {37:2} แต่ท่านเองก็ดี หรือข้าราชการของท่านก็ดี หรือประชาชนแห่งแผ่นดินก็ดี หาได้ฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ไม่ {37:3} กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้เยชูคัลบุตรชายเซเลมียาห์และเศฟันยาห์บุตริตบุตรชายมาอาเสอาห์ให้ไปยังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ กล่าวว่า "ขอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเรา" {37:4} ฝ่ายเยเรมีย์นั้นยังเข้าออกนอกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะท่านยังมิได้ถูกจำขัง {37:5} กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ และเมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ได้อินชาวนั้น เขาทั้งหลายก็ถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม {37:6} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า {37:7} "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงไปบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาถามต่อเราว่า 'ดูเถิด กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของเขา' {37:8} และคนเคลเดียจะกลับมาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาทั้งหลายจะยึดไว้และเผาเสียด้วยไฟ" {37:9} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเจ้าโดยกล่าวว่า "คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเราทีเดียวแน่" เพราะว่าเขาจะไม่ถอยออกไปเลยทีเดียว {37:10} ถึงแม้ว่าเจ้ากระทำให้กองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เจ้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนที่บาดเจ็บเท่านั้น เขาทั้งหลายจะลุกขึ้น ทุกคนในเต็นท์ของ

เขา และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ" {37:11} ต่อมาเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์เข้ามาประชิด {37:12} เยเรมีย์ก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั่น {37:13} เมื่อท่านอยู่ที่ประตูเบนยามิน ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่ออิริยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮานันยาห์ได้จับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า "ท่านกำลังหนีไปหาคนเคลเดีย" {37:14} และเยเรมีย์ตอบว่า "ไม่จริงเลย ข้าพเจ้ามิได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย" แต่อิริยาห์ไม่ฟังท่าน และจับเยเรมีย์นำมาหาพวกเจ้านาย {37:15} และบรรดาเจ้านายก็เดือดดาลต่อเยเรมีย์ และเขาทั้งหลายก็ตีท่านและขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธานเลขาณการ เพราะได้ทำให้เป็นคุก {37:16} เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุกใต้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรมีย์ก็ค้างอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว {37:17} กษัตริย์เศเดคียาห์ใช้ให้คนไปเอาตัวท่านออกมา กษัตริย์ได้สอบถามท่านเป็นความลับที่ในพระราชวังว่า "มีพระวณะอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้างหรือ" เยเรมีย์ทูลว่า "มีพะยะค่ะ" แล้วท่านทูลอีกว่า "พระองค์จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" {37:18} เยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า "ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก {37:19} ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ได้พยากรณ์ให้พระองค์ว่า 'กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้อุ้พระองค์ หรือต่อสู้แผ่นดินนี้' นั้นอยู่ที่ไหน {37:20} เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ขอพระองค์สดับฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าส่งข้าพระองค์กลับไปเรือนของโยนาธานเลขาณการนั้นเลย เกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียที่นั่น" {37:21} กษัตริย์เศเดคียาห์จึงมีรับสั่งให้เขามอบเยเรมีย์ไว้ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ และเขาให้ชนมึงแก่ท่านวันละก้อนจากถนนข้างทำขนมจนชนมึงในกรุงนั้นหมด เยเรมีย์จึงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์อย่างนั้น

{38:1} ฝ่ายเซฟาทิยาห์บุตรชายมัทธิวาน เกดาลียาห์บุตรชายปาซเซอร์ และยูคาลบุตรชายเซเลมียาห์ และปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ได้ยินถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคนว่า {38:2} "พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม และยังมีชีวิต

อยู่ {38:3} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า แน่อนกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้" {38:4} และบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า "ขอประหารชายคนนี้เสีย เพราะเขากระทำให้มือของท่านซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย โดยพูดถ้อยคำเช่นนี้แก่เขาทั้งหลาย เพราะว่าชายคนนี้มิได้แสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก" {38:5} กษัตริย์เศเดคียาห์ตรัสว่า "ดูเถิด ชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เพราะกษัตริย์จะทำอะไรขัดท่านทั้งหลายได้เล่า" {38:6} เขาจึงจับเยเรมีย์หย่อนลงไปในคุกใต้ดินของมัลคิยาห์บุตรชายฮามเมเลคซึ่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาเอาเชือกหย่อนเยเรมีย์ลงไปในคุกใต้ดินนั้นไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็จมลงไปในโคลน

{38:7} เมื่อเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียขึ้นที่คนหนึ่งในวันนั้น เขาหย่อนเยเรมีย์ลงไปในคุกใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน {38:8} เอเบตเมเลคก็ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า {38:9} "ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่เขาได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไปในคุกใต้ดิน ท่านคงหิวตายที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลย" {38:10} แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียว่า "จงเอาคนไปจากที่นี้กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคุกใต้ดินก่อนเขาตาย" {38:11} เอเบตเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวังไปยังเรือนพัสดุเพื่อเอาผ้าเก่าๆ และเสื้อผ้าขาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปให้เยเรมีย์ที่ในคุกใต้ดิน {38:12} แล้วเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียพูดกับเยเรมีย์ว่า "ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเก่าขึ้นไว้ได้เชือกได้รั้งแล้ว" เยเรมีย์กระทำตาม {38:13} แล้วเขาก็จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกใต้ดิน และเยเรมีย์ก็ยังค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

{38:14} กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้คนไปนำเยเรมีย์ผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งที่สาม กษัตริย์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "เราจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย" {38:15} เยเรมีย์จึงทูลเศเดคียาห์ว่า "ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แน่มิใช่หรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายเป็นคำปรึกษา พระองค์จะไม่ฟังข้าพระองค์มิใช่หรือ" {38:16} แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ก็ทรงปฏิญาณแก่เยเรมีย์เป็นการลับว่า "พระ

เยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญาณของเราทรงพระชนม์อยู่นั้น
 คนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านนั้นนั้น" {38:17} แล้ว
 เยเรมีย์ทูลเศเดคียาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา
 พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัว
 แก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บาบิโลนแล้ว เขาจะไว้ชีวิตของ
 พระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศ์
 วานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้ {38:18} แต่ถ้าพระองค์
 ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบาบิโลน
 แล้ว กรุงนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของชนเคลเดีย และเขา
 ทั้งหลายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจาก
 มือของเขาทั้งหลาย" {38:19} กษัตริย์เศเดคียาห์จึงตรัส
 กับเยเรมีย์ว่า "เรากลัวพวกยิวซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดีย
 เกรงว่าเราจะถูกมอบไว้ในมือของพวกเขาเหล่านั้น และเขา
 ทั้งหลายจะกระทำความอัปยศแก่เรา" {38:20} เยเรมีย์ทูล
 ว่า "เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟังพระสุรเสียง
 ของพระเยโฮวาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และ
 พระองค์ก็จะเป็นสุข และเขาก็จะไว้พระชนม์ของพระองค์
 {38:21} แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัว ต่อไปนี้เป็นพระวจ
 นะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์ {38:22} ดู
 เกิด บรรดาผู้หญิงที่เหลือนอยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์
 จะถูกนำออกไปให้พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
 และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า 'เพื่อนทั้งหลายของพระองค์ได้
 หลอกลวงพระองค์ และได้ชนะพระองค์แล้ว พระบาทของ
 พระองค์จมลงในโคลนแล้ว และเขาทั้งหลายก็หนีไปจาก
 พระองค์' {38:23} เขาจะพาบรรดาสนมและมเหสีและบุตร
 ของพระองค์ไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรง
 รอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย แต่พระองค์จะถูกกษัตริย์
 แห่งบาบิโลนจับได้ และพระองค์จะเป็นเหตุที่กรุงนี้ถูกเผา
 ด้วยไฟ" {38:24} แล้วเศเดคียาห์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "อย่าให้
 ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และท่านจะไม่ตาย {38:25} แต่ถ้าพวก
 เจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่าน และมาหาท่านพูดว่า 'จง
 บอกมาว่าเจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับ
 เจ้า' อย่าซ่อนอะไรจากเราเลย และเราจะไม่ฆ่าเจ้า" {38:26}
 ท่านจึงบอกเขาทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อพระพักตร์
 กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปเรือนของโยนา
 ธานเพื่อให้อยู่เสียที่นั่น" {38:27} และเจ้านายทั้งปวงก็
 มาหาเยเรมีย์และซักถามท่าน และท่านก็ตอบเขาตามบรรดา
 ถ้อยคำเหล่านี้ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาทั้งหลายจึงหยุด
 ถามท่าน เพราะการสนทนานั้นไม่มีใครได้ยิน {38:28}
 และเยเรมีย์ก็ค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์จนถึง

วันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ในที่นั่นเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด

{39:1} ในปีที่เกิดแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
 ในเดือนที่สิบ เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและ
 กองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาสู้รบกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อม
 ไว้ {39:2} ในปีทีสิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ เมื่อวันที่เก้า
 ของเดือนที่สี่ กรุงนั้นก็แตก {39:3} แล้วบรรดาเจ้านายของ
 กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้เข้ามานั่งที่ประตูกลาง มีเนอร์กล
 ซาเรเซอร์ สัมการ์เนโบ สารเสติม รับสาริส เนอร์กลซา
 เรเซอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายที่เหลืออยู่ทั้งสิ้นของ
 กษัตริย์แห่งบาบิโลน {39:4} ต่อมาเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์
 แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นแล้ว เขาทั้งหลายได้หนี
 ออกจากกรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทยานของกษัตริย์
 ออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง และท่านได้หนีไปยัง
 ทางที่ราบ {39:5} แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเขา
 ทั้งหมด ไปทันเศเดคียาห์ที่ราบเมืองเยรีโค และเมื่อเขา
 ทั้งหมดจับท่านได้แล้ว เขาได้นำท่านไปยังเนบูกัดเนสซาร์
 กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาห์ในแผ่นดินฮามัท และ
 พระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน {39:6} กษัตริย์แห่งบาบ
 ิโลนได้ฆ่าบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ที่ตำบลริบลาห์
 ต่อหน้าต่อตาของท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหาร
 พวกขุนนางทั้งสิ้นของยูดาห์เสีย {39:7} พระองค์ทรงทำ
 นัยน์ตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป แล้วตีตรวนท่านไว้เพื่อ
 จะนำไปบาบิโลน {39:8} คนเคลเดียได้เผาพระราชวังและ
 บ้านเรือนของประชาชน และพังกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย
 {39:9} แล้วเนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์
 ได้จับประชาชนที่เหลืออยู่ในกรุงเป็นเชลยพาไปยังบาบิโลน
 ทั้งคนที่เล็ดลอด คือคนที่เล็ดลอดมาหาท่าน และส่วนคนที่
 เหลืออยู่ {39:10} เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษา
 พระองค์ได้ทิ้งคนจนแห่งประชาชนที่ไม่มีสมบัติอะไรไว้ใน
 แผ่นดินยูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนองุ่น
 และไรนาให้แก่เขา

{39:11} เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทาน
 บัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ทางเนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหาร
 รักษาพระองค์ว่า {39:12} "จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี
 และอย่าทำอันตรายแก่ท่าน แต่จงกระทำแก่ท่านตามที่ท่าน
 จะบอกให้" {39:13} ดังนั้น เนบูซาระดานผู้บัญชาการ
 ทหารรักษาพระองค์ เนบูซัสบัน รับสาริส เนอร์กลซา
 เรเซอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
 ได้ใช้คนไป {39:14} คือพวกท่านได้ใช้คนไปนำเยเรมีย์มา
 จากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาทั้งหลายมอบท่านไว้กับ
 เกดาลียาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาวฟาน ให้นำท่าน

ไปบ้าน ดังนั้นท่านจึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน {39:15} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ ขณะที่ท่านถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า {39:16} "จงไปบอกเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ถ้อยคำของเราที่มีอยู่ต่อกรุงนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี และจะสำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น {39:17} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เราจะช่วยเจ้าให้พ้นในวันนั้น และเขาจะไม่มอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เจ้ากลัว {39:18} เพราะเราจะช่วยเจ้าให้พ้นเป็นแน่ และเจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่เจ้าจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"

{40:1} พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์หลังจากที่เนบูกาดเนซผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจากกรามัท ครั้นเมื่อเขาจับท่านตีตรวนมาพร้อมกับบรรดาเชลยพวกกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน {40:2} ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้ {40:3} พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปและทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเหนือท่าน {40:4} ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโซ่ตรวนที่มือของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปที่ไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบที่จะไป" {40:5} ขณะที่ท่านยังไม่กลับไป เขากล่าวว่า "ท่านจงกลับไปหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการบรรดาหัวเมืองยูดาห์ และอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปไต่ที่ท่านเห็นชอบจะไปได้" ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึงส่งอนุมัติเสบียงและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป {40:6} เยเรมีย์ก็ไปหาเกดาลิยาห์ บุตรชายอาหิคัมที่มีสปาห์ และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น {40:7} เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่ในทุ่งนา คือพวกเขาและคนของเขาทั้งหลายได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหญิงกับเด็กผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดิน ซึ่งมีได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบา

บิโลนไว้ให้ท่านนั้น {40:8} เขาทั้งหลายก็ไปหาเกดาลิยาห์ที่มีสปาห์ มีอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ โยฮันันและโยนาธานบุตรชายคาเรอาห์ เสโรอาห์บุตรชายทันหุเมท บรรดาบุตรชายของเอฟายชาวนโทฟาห์ เยซันยาห์บุตรชายชาวมอาคาห์ ทั้งตัวเขาและคนของเขา {40:9} เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานก็ได้บัญชาคนให้แก่เขาและคนของเขา กล่าวว่า "อย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข {40:10} ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มีสปาห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่านจงเก็บน้ำองุ่นผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจงอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่านยึดได้นั้น" {40:11} ในทำนองเดียวกันเมื่อพวกยิวทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่โมอับและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดมและในแผ่นดินอื่นๆทั้งสิ้น ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งคนให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งในยูดาห์และได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือเขาทั้งหลาย {40:12} แล้วพวกยิวทั้งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินยูดาห์มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสปาห์ และเขาทั้งหลายได้เก็บน้ำองุ่นและผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก

{40:13} ฝ่ายโยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาประมุขของกองทหารที่ในทุ่งนาได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสปาห์ {40:14} และกล่าวแก่ท่านว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่า บาอิลสกษัตริย์ของคนอัมโมนได้ส่งให้อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาเอาชีวิตของท่าน" ฝ่ายเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมไม่เชื่อเขาทั้งหลาย {40:15} แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ได้พูดกับเกดาลิยาห์เป็นการลับที่มีสปาห์ว่า "จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์เสีย และจะไม่มีการทราบเรื่อง ทำให้เขาเอาชีวิตของท่าน แล้วพวกยิวทั้งหลายซึ่งมารวบรวมอยู่กับท่านจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่นี้จะพินาศ" {40:16} แต่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมพูดกับโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ว่า "ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิชมาเอลนั้นเป็นความเท็จ"

{41:1} ต่อมาในเดือนที่เจ็ดอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายเอเลิซามาเชื้อพระวงศ์ พร้อมกับเจ้านายสิบคนของกษัตริย์ ได้มาหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมที่มีสปาห์ แล้วพวกเขารับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มีสปาห์ {41:2} แล้วอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์กับคนทั้งสิบที่อยู่กับเขาก็ได้ลุกขึ้นฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชา

ฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียด้วยดาบจนตาย {41:3} อิชมาเอลได้ฆ่าพวกยิวทั้งหลายที่อยู่กับเกดาลิยาห์ที่มีสปาห์ และคนเคลเดียซึ่งได้พบอยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหารด้วย {41:4} ต่อมาอีกสองวันหลังจากวันที่เกดาลิยาห์ถูกฆ่าก่อนที่ใครๆ จะรู้เรื่อง {41:5} มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเซเคมีและเมืองซีโลห์และเมืองสะมาเรีย มีหนวดเคราโกนเสียและเสื้อผ้าขาด และกรีดตัวเอง นำเครื่องธัญญาหารและกำยานมาถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {41:6} และอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาจากมิสปาห์พบเขาเหล่านั้นเข้า อิชมาเอลเดินมาพลางร้องไห้พลาง และต่อมาเมื่อเขาพบคนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญเข้ามาหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ" {41:7} เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาในเมืองอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเขาทั้งหลายเสีย และโยนเขาลงไปในที่ซึ่งน้ำ {41:8} แต่ในพวกนั้นมีอยู่สิบคนด้วยกันที่พูดกับอิชมาเอลว่า "ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำผึ้งซ่อนไว้ในทุ่งนา" ดังนั้น เขาจึงใจไม่ฆ่าเขาทั้งหลายกับพี่น้องเสีย {41:9} ที่ซึ่งน้ำซึ่งอิชมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่เขาฆ่าตายลงไปเพราะเหตุเกดาลิยาห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อัสสาสร้างไว้เพื่อป้องกันบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ก็ไล่คนที่ถูกฆ่าไว้จนเต็ม {41:10} แล้วอิชมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย คือพวกราชธิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่มิสปาห์ ผู้ที่เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้จับเขาเป็นเชลย และออกเดินข้ามปากไปหาคนอัมโมน

{41:11} แต่เมื่อโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลายซึ่งอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้กระทำแล้วนั้น {41:12} เขาก็จัดเอาคนทั้งหมดของเขาไปต่อสู้กับอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ เขาทั้งหลายปะทะเขาที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่เมืองกิเบโอน {41:13} และต่อมาเมื่อประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้ากองทหารที่อยู่กับเขา เขาทั้งหลายก็ประมปรัด {41:14} ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิชมาเอลจับเป็นเชลยมาจากมิสปาห์จึงหันหลังและกลับไป เขาไปหาโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ {41:15} แต่อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้หนีรอดจากโยฮันันพร้อมกับชายแปดคนไปหาคนอัมโมน {41:16} แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้า

ของกองทหารซึ่งอยู่กับท่าน ได้นำประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ซึ่งเอาจับคืนมาจากอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ซึ่งมาจากมิสปาห์หลังจากที่ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบแล้วนั้น คือทหาร ผู้หญิง เด็ก และขันที ผู้ซึ่งโยฮันันนำกลับมายังกิเบโอน {41:17} และเขาทั้งหลายก็ไปอยู่ที่อาศัยของคิมฮาม ไกลแบธเลเฮม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์ {41:18} เนื่องจากคนเคลเดีย เพราะเขากลัว เพราะว่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นเสีย

{42:1} บรรดาหัวหน้าของกองทหารและโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุตรชายโฮชายาห์ และประชาชนทั้งปวงจากผู้น้อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุดได้เข้ามาใกล้ {42:2} และพูดกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า "ขอให้คำอ้อนวอนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้งหลายเพื่อคนที่เหลืออยู่ที่นี่สิ้น (เพราะเรามีเหลือน้อยจากคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับตาแล้ว) {42:3} ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะทำโน่นไปทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะทำ" {42:4} เยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าได้ยินท่านแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตามคำขอร้องของท่านทั้งหลาย และต่อมาพระเยโฮวาห์จะทรงตอบท่านประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากท่านเลย" {42:5} แล้วเขาทั้งหลายพูดกับเยเรมีย์ว่า "ขอพระเยโฮวาห์จงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อในระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้กระทำตามบรรดาพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงใช้ท่าน {42:6} ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายส่งท่านให้ไปหาโน้นเพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา" {42:7} ต่อมาครั้นสิ้นสิบวันแล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ {42:8} แล้วท่านจึงให้ตามตัวโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารผู้อยู่กับท่าน และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่คนเล็กที่สุดถึงคนใหญ่ที่สุด {42:9} และบอกเขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ใช้ให้ข้าพเจ้านำเอาคำอ้อนวอนของท่านไปเสนอต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า {42:10} ถ้าเจ้าทั้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและไม่

ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะเราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไปแล้ว {42:11} อย่ากลัวกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา {42:12} เราจะทำให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ในแผ่นดินของเจ้าเอง {42:13} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า ‘เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้’ โดยไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า {42:14} และกล่าวว่า ‘ไม่เอา เราจะเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสงคราม จะไม่ได้ยินเสียงแตร จะไม่หิวขนมปัง และเราทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น’ {42:15} เพราะฉะนั้น บัดนี้ คนยูดาห์ที่เหลืออยู่เอ๋ย ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่งหน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น {42:16} แล้วต่อมาดาบซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ และการก่อดารอาหารซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะติดตามเจ้าไปถึงอียิปต์และเจ้าจะตายที่นั่น {42:17} ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการก่อดารอาหาร ด้วยโรคระบาด เขาจะไม่มีคนที่เหลืออยู่หรือที่รอดตายจากเหตุร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเขา {42:18} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราเห็นความกริ้วของเราและความพิโรธของเราเหนือชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราจะเห็นความกริ้วของเราเหนือเจ้าทั้งหลายเมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็นคำสาป เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็นที่น่าพิศวง เจ้าจะไม่เห็นที่นี้อีก {42:19} โอ คนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เอ๋ย พระเยโฮวาห์ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วว่า ‘อย่าไปยังอียิปต์’ จงรู้เป็นแน่ว่าในวันนี้ข้าพเจ้าได้ตักเตือนท่าน {42:20} ว่าท่านทั้งหลายได้หลงเงินไปในใจของท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ‘ขออิสรฐานเพื่อเราต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม’ {42:21} และในวันนี้ข้าพเจ้าได้ประกาศพระวจนะนั้นแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน {42:22} เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงทราบเป็นแน่ว่าท่านทั้งหลายจะตายด้วยดาบ ด้วยการก่อดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนาจะไปอาศัยอยู่”

{43:1} ต่อมาเมื่อเยเรมีย์จบการพูดต่อประชาชนทั้งปวง

ถึงพระวจนะเหล่านี้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาได้ทรงใช้ท่านให้ไปพูดพระวจนะทั้งสิ้นนี้กับเขาทั้งหลายนั้นแล้ว {43:2} อาชาเรียห์บุตรชายโฮชายาห์และโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้ชายที่โอหังได้พูดกับเยเรมีย์ว่า “ท่านพูดมั่วสา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรามิได้ใช้ท่านให้มาพูดว่า ‘อย่าไปอียิปต์ที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น’” {43:3} แต่บาร์คบุตรชายเนริยาห์ได้ยุทันทให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอบเราไว้ในมือของคนเคลเดียเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฆ่าเรา หรือกวาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน” {43:4} โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหาร และประชาชนทั้งสิ้น ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ที่จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ {43:5} แต่โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารได้พาคนยูดาห์ทุกคนที่เหลืออยู่ไป คือผู้ซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ จากบรรดาประชาชาติที่เขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น {43:6} คือพวกผู้ชายผู้หญิง เด็ก บรรดาบิดา และทุกคนซึ่งเนบูนซาร์ดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้เหลือไว้ให้แก่เกดลียาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายชาวฟาน ทั้งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และบาร์คบุตรชายเนริยาห์ {43:7} และเขาทั้งหลายได้มายังแผ่นดินอียิปต์ เพราะเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ และเขาก็มาถึงนครทอปานเนส {43:8} แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ในนครทอปานเนสว่า {43:9} “จงถือก้อนหินใหญ่ๆไว้ จงซ่อนไว้ที่ในปูนสอในเตาเผาอิฐ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทอปานเนสท่ามกลางสายตาของคนยูดาห์” {43:10} และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราจะใช้และนำเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะตั้งพระที่นั่งของท่านเหนือหินเหล่านี้ ซึ่งเราได้ซ่อนไว้ และท่านจะกางพลับพลาหลวงของท่านเหนือหินเหล่านี้ {43:11} เมื่อท่านมาถึง ท่านจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์มอบผู้ที่กำหนดให้ถึงความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนดให้เป็นเชลยแก่การเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบให้แก่ดาบ {43:12} และเราจะก่อไฟในวิหารของพระแห่งอียิปต์ และท่านจะเผาเสียและเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะปกคลุมตัวเองด้วยแผ่นดินอียิปต์ เหมือนผู้เลี้ยงแกะปกคลุมตัวเองด้วยเสื้อคลุม และท่านจะไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ {43:13} ท่านจะหักเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเบธเชเมชซึ่งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เสีย และท่านจะเอาไฟเผาวิหารของพระแห่งอียิปต์เสีย”

{44:1} พระวณะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับบรรดาอียูที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ที่มีกิล ที่ทาบานเฮส ที่โนฟ และในแผ่นดินปัทโรส ว่า {44:2} "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูดาห์ทั้งสิ้น ดูเถิด ทุกวันนี้เมืองเหล่านั้นก็เป็นที่รกร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในนั้น {44:3} เพราะความชั่วซึ่งเจ้าทั้งหลายได้กระทำได้ยั่วเย้าเราให้มีความโกรธ ด้วยการที่เจ้าทั้งหลายไปเผาเครื่องหอม และประณินบัติพระอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเอง หรือเจ้าทั้งหลาย หรือบรรพบุรุษของเจ้า {44:4} อย่างไรก็ตามเราได้ใช้บรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์ไปหาเจ้าโดยได้ลุกขึ้นแต่เนิ่นๆ และใช้เขาไปกล่าว 'โอ อย่ากระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ ซึ่งเราเกลียดชัง' {44:5} แต่เขาไม่ฟังหรือเงี้ยวฟัง เพื่อจะหันกลับจากความชั่วร้ายของเขา และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น {44:6} เพราะฉะนั้น เราจึงได้เหวี่ยงความเดือดดาลและความโกรธของเราออกให้พุ่งขึ้นในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านั้นก็ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างไป อย่างทุกวันนี้ {44:7} เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้ แก่จิตใจเจ้าเอง และตัดเอาผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังดุดนมเสียจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย {44:8} ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยั่วเย้าเราให้โกรธด้วยการที่มือของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้แก่พระอื่นในแผ่นดินอียิปต์ที่ที่เจ้ามาอยู่นั้น เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกและเป็นທີ່สาปแช่ง และเป็นที่น่าพิราบาทท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก {44:9} เจ้าได้ลิ้มความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรรดาภักษัตริย์แห่งยูดาห์ บรรดาความชั่วของนางสนมและมเหสีของเจ้าทั้งหลาย ความชั่วของเจ้าเองและความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเจ้าทั้งหลายได้กระทำในแผ่นดินยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ {44:10} แม้กระทั่งวันนี้แล้วเจ้าทั้งหลายก็ยังมิได้ถ่อมตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนินตามราชบัญญัติหรือตามกฎหมายของเรา ซึ่งเราให้มิไว้หน้าเจ้าทั้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า {44:11} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมุ่งหน้าของเราต่อผู้เจ้าให้เกิดการร้าย และจะตัดยูดาห์ออกเสียให้สิ้น {44:12} เราจะเอาชนยูดาห์ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมุ่งหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่นั้น และเจ้าทั้งหลาย

จะถูกผลาญเสียหมด เขาจะล้มลงในแผ่นดินอียิปต์ เขาจะถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด เขาทั้งหลายจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร และเขาจะกลายเป็นคำสาปเป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็นที่น่าพิราบาท {44:13} เราจะต้องลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ดังที่เราลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด {44:14} จนคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่รอดพ้นหรือเหลือกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ที่ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปอาศัยอยู่ เพราะว่าเขาจะไม่ได้กลับไป นอกจากผู้หนีพ้นบางคน" {44:15} แล้วบรรดาผู้ชายผู้รู้ภรรยาของตัวได้ถวายเครื่องหอมแก่พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เป็นที่ชุมนุมใหญ่ คือบรรดาประชาชนผู้อาศัยในปัทโรส ในแผ่นดินอียิปต์ ได้ตอบเยเรมีย์ว่า {44:16} "สำหรับถ้อยคำซึ่งท่านได้บอกแก่เราในพระนามของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน {44:17} แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราได้กระทำ ทั้งพวกเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดาภักษัตริย์และเจ้านายของเรา ในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทำอย่างนั้นแล้วเราจึงมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด {44:18} ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า เราก็ขัดสนทุกอย่าง และถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร {44:19} เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า ที่เราได้ทำชนมถวายเพื่อนมัสการพระนางเจ้า และที่ได้เทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้านั้น เรากระทำนอกเหนือความเห็นชอบของสามีของเราหรือ" {44:20} แล้วเยเรมีย์ได้ตอบบรรดาประชาชน ทั้งพวกผู้ชายและผู้หญิง คือประชาชนทั้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า {44:21} "สำหรับเครื่องหอมที่ท่านได้เผาถวายในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดาภักษัตริย์และเจ้านายของท่าน และประชาชนแห่งแผ่นดิน พระเยโฮวาห์มิได้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์มิได้ทรงนึกถึงหรือ {44:22} จนพระเยโฮวาห์จะทรงทนต่อไปอีกไม่ว่างแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่าน และเพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านได้กระทำนั้น เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงได้กลายเป็นที่ร้างเปล่าและเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่น่าสาปแช่ง ปราศจาก

คนอาศัยดังทุกวันนี้ {44:23} เพราะว่าท่านได้เผาเครื่องหอม และเพราะว่าท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และตามพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึงได้ตกแก่ท่าน ดังทุกวันนี้" {44:24} เยเรมีย์ได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นและแก่พวกผู้หญิงทั้งสิ้นว่า "บรรดาท่านทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ {44:25} พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ตัวเจ้าและภรรยาของเจ้าได้ยืนย่นด้วยปากของเจ้าทั้งหลายเอง และได้กระทำด้วยมือของเจ้าทั้งหลายให้สำเร็จกล่าวว่า 'เราจะทำตามการปฏิญาณของเรา ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า' แล้วก็ดำรงการปฏิญาณของเจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้าแน่นอน {44:26} เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราได้ปฏิญาณโดยชื่อใหญ่ยิ่งของเราว่า ปากของคนใดแห่งยูดาห์ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะไม่ออกนามของเราโดยกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ตราบใด' {44:27} ดูเถิด เราคอยดูอยู่เพื่อให้เกิดความร้าย มิใช่ความดี ชนยูดาห์ทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะถูกผลาญเสียด้วยดาบ และด้วยการกันดารอาหาร จนกว่าจะถึงที่สุดของเขา {44:28} และบรรดาผู้ที่หนีพ้นดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ มีจำนวนน้อย และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น ซึ่งมาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะทราบวาทะของใครจะยั่งยืน เป็นคำของเราหรือคำของเขาทั้งหลาย {44:29} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือเราจะลงโทษเจ้าในที่นี้ เพื่อเจ้าจะได้ทราบว่า คำของเราจะตั้งมั่นคงอยู่ต่อเจ้าให้เกิดความร้ายเป็นแน่ {44:30} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟราทซ์แห่งอียิปต์ไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ดังที่เราได้มอบเศเศคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของเขา และแสวงหาชีวิตของเขา"

{45:1} ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์บอกแก่บารุกบุตรชายเนริยาห์เมื่อเขาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอกของเยเรมีย์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า {45:2} "โอบารุกเอ๋ย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสแก่ท่าน

ดังนี้ว่า {45:3} เจ้าว่า 'บัดนี้ วิบัติแก่ข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มความทุกข์เข้าที่ความเศร้าโศกของข้า ข้าก็เหน็ดเหนื่อยด้วยการคร่ำครวญของข้า ข้าไม่ประสบความสำเร็จเลย' {45:4} เจ้าจงบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เราก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เราได้ปลูก เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด {45:5} และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามันเลย เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น แต่เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้าเป็นบำเหน็จแห่งการสงครามในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป"

{46:1} พระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องบรรดาประชาชาติ {46:2} เรื่องอียิปต์ เกี่ยวกับกองทัพของฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส ที่เมืองการเคมิช และซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้โจมตีแตกในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า {46:3} "จงเตรียมตั้งและโล่ และประชิดเข้าสงคราม {46:4} จงผูกอาณาม้า พลม้าเอ๋ย จงขึ้นม้าเถิด จงสวมหมวกเหล็กของเจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวมเสื้อเกราะของเจ้าไว้ {46:5} ทำไมเราเห็นเขาทั้งหลายครั้นคร้ามและหันหลังกลับ นักรบของเขาทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้เร่งหนีไป เขาทั้งหลายไม่เหลียวกลับ ความสยดสยองอยู่ทุกด้าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {46:6} คนเร็วก็หนีไปไม่ได้ นักรบก็หนีไปไม่รอด เขาทั้งหลายจะสะดุดและล้มลงในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส {46:7} นี่ใครนะ โพล่ขึ้นมาดั่งน้ำท่วมเหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมันซัดขึ้น {46:8} อียิปต์โพล่ขึ้นมาอย่างน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำของมันซัดขึ้น เขาว่า 'ข้าจะขึ้น ข้าจะคลุมโลก ข้าจะทำลายหัวเมืองและชาวเมืองนั้นเสีย' {46:9} มาทั้งหลายเอ๋ย รุดหน้าไปเถิด รถมรบทั้งหลายเอ๋ย เตือดดาลเข้าเถิด จงให้นักรบออกไป คือคนเอธิโอเปียและคนลิเบีย ผู้ถือโล่ คนลิวียะ นักถือและโก่งธนู {46:10} วันนี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้นที่จะแก้แค้นศัตรูของพระองค์ ดาบจะกินจนอิ่มและดื่มโลหิตของเขาจนเต็มคราบ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทำการบูชาในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส {46:11} โอ ธิดาพรมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปทีกิเลอาด และไปเอาพิมเสน เจ้าได้ใช้ยาเป็นอันมากแล้ว และก็ไร้ผล สำหรับเจ้านั้นรักษาไม่หาย {46:12} บรรดาประชาชาติได้ยินถึงความอายของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า เพราะฉะนั้นกรบสะดุดกัน เขาทั้งหลายได้ล้มลงด้วยกัน" {46:13} พระวาทะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยเรมีย์ผู้

พยากรณ์ เรื่องการมาของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ว่า {46:14} "จงประกาศในอียิปต์ และป่าวร้องในมิกดล จงป่าวร้องในโนฟและทาปานเฮส จงกล่าวว่า ยินให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า {46:15} ทำไม้ชายที่กล้าหาญของเจ้าจึงหนีเสียเล่า พวกเขาไม่ยืนมั่นอยู่ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงผลึกเขาล้มลง {46:16} พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากล้มตาย เออ เขาล้มทับกันและกัน และเขาทั้งหลายพูดว่า 'ลุกขึ้นเถอะ ให้เรากลับไปยังชนชาติของเรา ไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด เพราะเรื่องดาบของผู้กดขี่ข่มเหง' {46:17} พวกเขาได้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า 'ผู้ือกทิก ผู้ปล่อยให้ออกาสผ่านไป' {46:18} เพราะบรมมหากษัตริย์ ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ตราบใด เขาทาโบร์อยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลาย และภูเขาครเมลอยู่ข้างทะเลฉนได จะมีผู้หนึ่งมานั้นนั้น {46:19} โอ ธิดาผู้อาศัยในอียิปต์เอ๋ย จงเตรียมข้าวของสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพราะว่าเมืองโนฟจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆ และรกร้าง ปราศจากคนอาศัย {46:20} อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวตัวงาม แต่การทำลายจากทิศเหนือมาจับเธอ {46:21} ทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอ ก็เหมือนลูกวัวที่ได้ขุนไว้ให้อ้วน เออ ด้วยเขาทั้งหลายหันกลับและหนีไปด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ยอมยืนหยัด เพราะวันแห่งหายนะของเขาได้มาเหนือเขาทั้งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเขา {46:22} เธอทำเสียงเหมือนนกที่กำลังเลื้อยออกไป เพราะศัตรูของเธอจะเดินกระบวนเข้ามาด้วยกำลังทัพ และมาสู้กับเธอด้วยขวาน เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่โค่นต้นไม้ {46:23} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะโค่นป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นใครจะเข้าไปค้นหาไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าตักแตน นับไม่ถ้วน {46:24} ธิดาของอียิปต์จะถูกกระทำให้อาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศเหนือ" {46:25} พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะนำการลงโทษมาเหนือเหล่าฝูงชนของโนและฟาโรห์ และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้งปวงของเมืองนั้น ลงเหนือฟาโรห์และคนทั้งหลายที่วางใจในท่าน {46:26} เราจะมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือข้าราชการของท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน {46:27} โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้าม

เลย เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้จากที่ไกล และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความสบาย และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ {46:28} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นมาถึงซึ่งอวสาน คือประชาชาติที่เราได้ขับเจ้าให้ไปอยู่นั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสานทีเดียว เราจะเตือนเจ้าตามขนาด เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด"

{47:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องฟิไลสเตียก่อนที่ฟาโรห์โจมตีเมืองกาซา {47:2} "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด น้ำทั้งหลายกำลังขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลายเป็นกระแสน้ำท่วม มันจะท่วมแผ่นดินและสารพัดซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งเมืองและผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ {47:3} เมื่อได้ยินเสียงกับน้ำตัวแข็งแรงของเขากะทิบ และเสียงรถรบของเขากругันมา และเสียงล้อรถดังกึกก้อง พวกพ่อก็จะมิได้หันกลับมาดูลูกทั้งหลายของตน เพราะมือของเขาก่อนเปลี่ยนเต็มที่แล้ว {47:4} เพราะวันที่จะมาถึงซึ่งจะทำลายฟิไลสเตียทั้งสิ้น และจะตัดผู้อุปถัมภ์ทุกคนที่เหลืออกจากเมืองไทระและเมืองไซดอน เพราะพระเยโฮวาห์จะทำลายคนฟิไลสเตีย คือคนที่เหลืออยู่ในแถบคัฟโธร์นั้น {47:5} เมืองกาซาก็ลั่นเสียง และเมืองอัชเคโลนก็ถูกตัดออกพร้อมด้วยคนที่เหลืออยู่ในหุบเขาของเขา เจ้าจะเชือดเนื้อเถื่อนหนังของเจ้าอีกนานเท่าใด {47:6} โอดาบแห่งพระเยโฮวาห์ เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จงสอดตัวเข้าไว้ในฝักเสียเถิด จงหยุดพักและอยู่นิ่งเสียที {47:7} เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำชับ มันจะสงบได้อย่างไรเล่า พระองค์ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ดาบนั้นต่อสู้อัชเคโลนและต่อสู้ชายทะเล"

{48:1} เกี่ยวกับเรื่องโมอับ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "วิบัติแก่เนโบ เพราะเป็นที่ถูกทิ้งร้าง ศิริยาธามิดไต่อา ยมันถูกยึดแล้ว มิสกาบก็ไต่อา ยและคร่ำมกล้ว {48:2} จะไม่มีการสรรเสริญโมอับอีกต่อไป ในเมืองเฮชบอนคนเหล่านั้นได้วางแผนปองร้ายต่อโมอับว่า 'มาเถอะ ให้เราตัดมันออกเสียจากการเป็นประชาชาติ' โอ เมืองมัดเมนเอ๋ย เจ้าจะถูกตัดลงมาเหมือนกัน ดาบจะไล่ตามเจ้าไป {48:3} จะมีเสียงร้องมาแต่โฮโรนอิมว่า 'การร้างเปล่าและการทำลายอย่างใหญ่หลวง' {48:4} เมืองโมอับถูกทำลายเสียแล้ว ได้ยินเสียงร้องให้จากพวกเด็กเล็กๆของเธอ {48:5} เพราะเขาทั้งหลายจะขึ้นไป

ร้องไห้ที่ทางขึ้นเมืองลูอีท เพราะพวกศัตรูได้ยินเสียงร้องไห้ เพราะการทำลาย ที่ทางลงจากเมืองโฮโรนาอิม {48:6} หนีเถิด เอาตัวรอดเถิด จงเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่ในถิ่นทุรกันดาร {48:7} เพราะว่าเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า เจ้าจะต้องถูกยึดด้วย และพระเคโมชจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับปุโรหิตและเจ้านายของเขา {48:8} ผู้ทำลายจะมาเหนือเมืองทุกเมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ หุบเขาจะต้องพินาศและที่ราบจะต้องถูกทำลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงล้นพระวาจาไว้ {48:9} จงให้ปีกแก่มอับเพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหัวเมืองของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้น {48:10} ผู้ใดกระทำการของพระเยโฮวาห์อย่างไม่ซื่อ ผู้นั้นก็ถูกสาป ผู้ที่กั้นไม่ให้ดาบของตนกระทำให้โลหิตตก ผู้นั้นจะถูกสาป {48:11} มอับสลายตั้งแต่หนุ่มๆมา และได้ตกตะกอน มันไม่ได้ถูกถ่ายออกจากภาชนะนี้ไปภาชนะนั้น หรือต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจึงยังอยู่ในนั้นและกลิ่นก็ไม่เปลี่ยนแปลง" {48:12} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้นดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะส่งนักท่องเที่ยวนำเขาเพื่อทำให้เขาท่องเที่ยวไป และเทภาชนะของเขาให้เกลี้ยง และหุบเขาของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ {48:13} แล้วมอับก็จะได้อายเพราะพระเคโมช อย่างที่วงศ์วานอิสราเอลได้อายเพราะเบธเอล อันเป็นที่วางใจของเขา {48:14} เจ้าว่าอย่างไรได้ว่า 'เราเป็นพวกวีรชนและทแก้ตัวทหารสำหรับสงคราม' {48:15} เมืองมอับถูกทำลายและขึ้นไปจากหัวเมืองของมันแล้ว และคนหนุ่มๆที่คัดเลือกแล้วของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหาราชตรีผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ {48:16} ภัยพิบัติของมอับอยู่ใกล้แค่บัดแล้ว และความทุกข์ใจของเขาก็เร่งก้าวเข้ามา {48:17} บรรดาท่านที่อยู่รอบเขา จงเสียใจด้วยเขาเถิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเขาด้วย จงกล่าวว่า 'ไม้ธารพระกรอันทรงฤทธิ์หักเสียแล้ว คือคทาอันรุ่งโรจน์นั้น' {48:18} ธิดาผู้อาศัยเมืองติโบนเอ๋ย จงลงมาจากสง่าราศีของเจ้าและนั่งด้วยความกระหาย เพราะผู้ทำลายมอับจะมาสู้กับเจ้า เขาจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า {48:19} โอ ชาวเมืองอาโรเออร์เอ๋ย จงยืนเฝ้าอยู่ข้างทาง จงถามชายที่หนีมาและผู้หญิงที่รอดพ้นมาว่า 'เกิดเรื่องอะไรขึ้น' {48:20} มอับถูกกระทำให้อาย เพราะมันแตกเสียแล้ว คร่ำครวญและร้องรำไรอยู่ จงบอกแถวแม่น้ำอารโนว่า 'มอับถูกทำลายเสียแล้ว' {48:21} การพิพากษาได้ตกเหนือที่ราบ เหนือโฮโลน และยาฮาส และเมฟาอาท {48:22} และติโบน และเนโบ และเบธดิบลาธาอิม {48:23} และ

ศิรียาธาอิม และเบธกามูล และเบธเมโอน {48:24} และเครีโอท และโบสราห์ และหัวเมืองทั้งสี่ของแผ่นดินมอับ ทั้งไกลและใกล้ {48:25} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาของมอับถูกตัดออกแล้ว และแขนของมันก็หักไป {48:26} จงทำให้เขามึนเมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นมอับจะต้องกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของตัว และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย {48:27} อิสราเอลไม่ถูกเจ้าเยาะเย้ยหรือ ได้พบเขาท่ามกลางโจรหรือ เมื่อเจ้าพูดถึงเขา เจ้าจึงกระโดดขึ้นด้วยความปิติยินดี {48:28} โอ ชาวเมืองมอับเอ๋ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาศัยอยู่ในหิน จงเป็นเหมือนนกเขาซึ่งทำรังอยู่ที่ข้างปากชอก {48:29} เราได้ยินถึงความเห่อเหิมของมอับ (เขาเห่อเหิมมาก) ได้ยินถึงความมโหฬาร ความจงหองของเขา และความเห่อเหิมของเขา และถึงความยกตนข่มท่านในใจของเขา {48:30} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรารู้ความโกรธของเขา แต่มันจะไม่สำเร็จ ความเท็จทั้งหลายของเขาจะไม่ถึงความสำเร็จ {48:31} เพราะฉะนั้นเราจะคร่ำครวญเพื่อมอับ เราจะร้องรำไรเพื่อมอับทั้งหมด ใจของเราจะโอดครวญเพื่อคนของศิรียาธาอิม {48:32} โอ เกาฮุนแห่งสิมมาห์เอ๋ย เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์ กิ่งทั้งหลายของเจ้ายืนข้ามทะเลจนถึงทะเลของยาเซอร์ ผู้ทำลายได้โจมตีผลไม้ฤดูร้อนและการเก็บองุ่นของเจ้า {48:33} ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกกวาดออกไปเสียจากเรือกสวนไร่นาและแผ่นดินของมอับ เราได้กระทำให้เหล้าองุ่นหยุดไหลจากบ่ออย่าองุ่น ไม่มีคนย่ำด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงโห่ร้องนั้นไม่ใช่เสียงโห่ร้องเลย {48:34} เมืองเฮโบนและเมืองเอเลอาเลห์ได้ร้องรำไห้เขาทั้งหลายส่งเสียงร้องไกลถึงเมืองยาฮาส จากศิโอรถึงโฮโรนาอิม ดังว้าวตัวเมียอายุสามปี เพราะสายน้ำทั้งหลายแห่งนิรมิมก็จะร้างเปล่าด้วย {48:35} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอวสานมาสู่ผู้ที่ถวายเป็นบูชาในปูชนียสถานสูงและเผาเครื่องหอมถวายพระของเขาในมอับ {48:36} เพราะฉะนั้นใจของเราจะโอดครวญเพื่อมอับเหมือนอย่างปี และใจของเราจะโอดครวญเหมือนปีเพื่อคนเมืองศิรียาธาอิม เพราะทรัพย์สมบัติที่เขาได้มาก็ได้พินาศ {48:37} ทุกศิรียาจะถูกโกน และทุกเคราจะถูกตัด บนมือทั้งปวงจะมีรอยเชือดเฉือน และจะมีผ้ากระสอบที่บันเอว {48:38} บนหลังคารือนทั้งสี่ของมอับและตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอดครวญทั่วไป เพราะเราหุบมอับเหมือนเราหุบภาชนะที่เราไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {48:39} เขาทั้งหลายจะคร่ำครวญว่า 'มอับแตกแล้วหนอ มอับหันหลังกลับด้วยความอายแล้วหนอ' ดังนั้นแหละ

โมอับได้กลายเป็นที่เยาะเย้ย และเป็นที่ยึดเหนี่ยวแก่บรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขา" {48:40} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด ผู้หนึ่งจะโอบล้อมเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู่มออับ {48:41} เครือโอทถูกจับไปและที่กำลังเข้มแข็งถูกยึดจิตใจของบรรดานักรบแห่งมออับในวันนั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงที่กำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร {48:42} มออับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป เพราะว่าเขาพองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ {48:43} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองมออับเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับดักจะอยู่เหนือเจ้า {48:44} ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะว่าเรานำสิ่งเหล่านี้มาเหนือมออับ ในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {48:45} ผู้ลี้ภัยได้ไปยืนอยู่อย่างหมดแรงที่ในเงาเมืองเซบโบน เพราะว่าไฟจะออกมาจากเซบโบน เปลวไฟจะออกมาจากท่ามกลางสิโหน มันจะทำลายดินแดนของมออับและกระหม่อมของบรรดาคนแห่งความมอลเวง {48:46} โอ มออับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า ชนชาติแห่งพระเคโมชกำลังวอดวายอยู่แล้ว เพราะบรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และบุตรสาวของเจ้าก็เข้าในความเป็นเชลย {48:47} แต่เรายังจะให้มออับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ" ข้อพิพากษามออับมีเพียงเท่านั้น

{49:1} เกี่ยวกับเรื่องคนอัมโมน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "อิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ เขาไม่มีผู้รับมรดกหรือ แล้วทำไมกษัตริย์ของพวกเขาจึงรับกาดเป็นมรดก และประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน {49:2} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะกระทำให้ไดยินเสียสัญญาสงครามในนครรับบาร์ของคนอัมโมน มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และธิดาทั้งหลายของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ แล้วอิสราเอลจะเป็นผู้รับมรดกของคนเหล่านั้นที่เคยเป็นผู้รับมรดกของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {49:3} โอ เซบโบนเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเมืองอัยถูกทำลาย บุตรสาวแห่งนครรับบาร์เอ๋ย จงร้องรำไร จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ จงโอดครวญ วิ่งไปวิ่งมาอยู่ท่ามกลางรั้วต้นไม้ เพราะกษัตริย์ของพวกเขาจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับบุโรหิตและเจ้านายของมัน {49:4} โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย ทำไมเจ้าโอ้อวดบรรดาหุบเขา หุบเขาของเจ้ามีน้ำไหล ผู้วางใจในสมบัติของตนว่า 'ใครจะมาสู้ฉันนะ' {49:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า จากทุกคนที่อยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะ

ถูกขับไล่ออกไป ชายทุกคนตรงออกไปข้างหน้าเขา และจะไม่มีใครรวบรวมคนลี้ภัยได้ {49:6} แต่ภายหลังเราจะให้คนอัมโมนกลับสู่สภาพเดิม" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

{49:7} เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอโดม พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า "สติปัญญาไม่มีในเทมานอีกแล้วหรือ คำปรึกษาพินาศไปจากผู้เฉลียวฉลาดแล้วหรือ สติปัญญาของเขาสูญหายไปเสียแล้วหรือ {49:8} โอ ชาวเมืองเตดานเอ๋ย จงหนี จงหันกลับ จงอาศัยในที่ลึก เพราะว่าเราจะนำภัยพิบัติของเอชามาเหนือเขา เวลาเมื่อเราจะลงโทษเขา {49:9} ถ้าคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งองุ่นตกค้างไว้บ้างหรือ ถ้าขโมยมาเวลากลางคืน เขาจะไม่ทำลายเพียงพอกว่าตัวเขาเท่านั้นหรือ {49:10} แต่เราได้เปลือยเอชามาให้เปลือยเลย เราได้เปิดที่ซ่อนของเขา และเขาไม่สามารถซ่อนตัวได้ เชื้อสายของเขาถูกทำลาย และพี่น้องของเขาและเพื่อนบ้านของเขา ไม่มีเขาอีกแล้ว {49:11} จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิด เราจะให้เขามีชีวิตอยู่ และให้แม่ม่ายของเจ้าวางใจในเราเถิด" {49:12} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ถ้าคนที่ยังไม่สมควรจะดื่มจากถ้วยนั้นยังต้องดื่ม เจ้าจะพ้นโทษไปได้หรือ เจ้าจะพ้นโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องดื่ม {49:13} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า โบสร้าจะต้องกลายเป็นที่รกร้าง เป็นที่ที่หาหนิติเตียน เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเป็นคำสาปแช่ง และหัวเมืองทั้งสิ้นของเขาจะเป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าอยู่เนืองนิตย์" {49:14} ข้าพเจ้าไดยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ ทูตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บอกว่า "เจ้าทั้งหลายจงรวบรวมกันเข้า และมาต่อสู้เมืองนั้นและลุกขึ้นเพื่อกระทำสงครามเถิด {49:15} เพราะว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางมนุษย์ {49:16} เพราะความหวาดเสียวของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ทั้งความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้า โอ เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ผู้ยึดยอคุณเขาไว้เอ๋ย แม้เจ้าทำรังของเจ้าสูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {49:17} เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่านเอโดมจะตกตะลึง และจะเย้ยหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของมัน {49:18} อย่างเมื่อเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ และหัวเมืองใกล้เคียงของมันถูกทำลายล้าง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ไม่มีใครจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น {49:19} ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โจมเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่

เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้ {49:20} เพราะฉะนั้นจงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเตรียมไว้ต่อสู่เมืองเอโดม และพระประสงค์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ดำริไว้ต่อสู่ชาวเมืองเทมาน แน่ละ ถึงตัวเล็กที่สุดในฝูงก็จะต้องถูกลากเอาไป แน่ละ พระองค์จะทรงกระทำให้อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกับเขาด้วย {49:21} แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงที่มันลั่น เสียงคร่ำครวญของเขาได้ยินถึงทะเลแดง {49:22} ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเหวขึ้นและโอบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมันออกสู่โบสรห์ และจิตใจของนักรบแห่งเอโดมในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องคลอดบุตร

{49:23} เกี่ยวด้วยเรื่องเมืองดามัสกัส เมืองฮามัทและเมืองอารบัดได้ขายหน้า เพราะเขาทั้งหลายได้ยื่นขาร้าย เขาก็กลัวลาน ทะเลก็ทรนทราย มันสงบลงไม่ได้ {49:24} เมืองดามัสกัสก็อ่อนเพลียแล้ว เธอหันหนีและความกลัวจนตัวสั่นจับเธอไว้ ความแสนระทมและความเศร้ายึดเธอไว้อย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร {49:25} เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มไปด้วยความชื่นบานนั้นนะ {49:26} เพราะฉะนั้นคนหนุ่มๆ ของเมืองนั้นจะล้มลงตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ {49:27} และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนฮาดัดเสีย

{49:28} เกี่ยวด้วยเรื่องคนเคดาร์และราชอาณาจักรซาโรร์ ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะโจมตี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสู่คนเคดาร์ จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย {49:29} เต็นท์และฝูงแพะแกะของเขาจะถูกรีบเสีย ทั้งม่านและภาชนะทั้งสิ้นของเขา อูฐของเขาจะถูกนำเอาไปจากเขา และคนจะร้องแก่เขาว่า ‘ความสยดสยองทุกด้าน’ {49:30} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองฮาโรร์เอ๋ย หนีเถิด จงสัจจรไปไกล ไปอาศัยในที่ลึก เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ดำริแผนงานต่อสู่เจ้า และก่อตั้งความประสงค์ไว้สู่เจ้า {49:31} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้น รุดหนีไปสู่ประชาชาติหนึ่งที่มีมั่งมี ซึ่งอาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและไม่มีดัลประตู อยู่แต่ลำพัง {49:32} อูฐของเขาทั้งหลายจะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ และฝูงวัวอันมากมายของเขาจะเป็นของที่ริบมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระจายเขาไปทุกทิศหมด คือคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเขา {49:33} เมืองฮาโรร์จะเป็นที่อาศัย

ของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้รกร้างอยู่เป็นนิตย์ ไม่มีใครจะพำนักที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น”

{49:34} พระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งมายังเยเรมีย์ ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอลามในตอนต้นรัชกาลเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า {49:35} “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหักคันทนของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย {49:36} และเราจะนำลมทั้งสี่ทิศจากฟ้าทั้งสี่ส่วนมาสู่เอลาม และเราจะกระจายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชาติใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาไม่ถึง {49:37} ด้วยว่าเราจะกระทำให้เอลามสยดสยองต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะทำให้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้เผาผลาญเขาเสีย {49:38} และเราจะตั้งพระที่นั่งของเราในเอลาม และจะทำลายกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ {49:39} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่ในกาลต่อไปเราจะให้เอลามกลับสู่สภาพเดิม”

{50:1} พระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวด้วยเรื่องบาบิโลน เกี่ยวด้วยเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเรมีย์ ผู้พยากรณ์ ว่า {50:2} “จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและป่าวร้อง จงตั้งธงขึ้นและป่าวร้อง อย่าปิดบังไว้เลย และว่า ‘บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลก็ได้อาย พระเมโรดักก็ถูกทุบแหลกเป็นชิ้นๆ รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกทุบแหลกเป็นชิ้นๆ’ {50:3} เพราะว่ามีประชาชาติหนึ่งออกจากทิศเหนือมาต่อสู่เมืองนั้น ซึ่งจะกระทำให้แผ่นดินของเธอเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไปและจะออกไปเสีย {50:4} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมารวมกัน มาพลาบร้องให้พลาบ และเขาทั้งหลายจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา {50:5} เขาทั้งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยหันหน้าตรงไปเมืองนั้น กล่าวว่า ‘มาเถิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์โดยทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์ซึ่งจะไม่ลืมนะ’ {50:6} ประชาชนของเราเป็นแกะที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเขาทั้งหลายได้พาเขาหลงไป หันเขาทั้งหลายไปเสียบนภูเขา เขาทั้งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เขาลืมคอกของเขาเสียแล้ว {50:7} บรรดาผู้ที่พบเขาก็กินเขา และศัตรูของเขาได้กล่าวว่า ‘เราไม่มีความผิด เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ยูยันเที่ยงธรรมของเขา’

ทั้งหลาย คือพระเยโฮวาห์อันเป็นความหวังของบรรดาบุตรของเขทั้งหลาย' {50:8} จงหนีจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไปเสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นเหมือนแพะตัวผู้นำหน้าฝูง {50:9} เพราะ ดูเถิด เราจะเร้าและนำบรรดาประชาชาติใหญ่หมู่หนึ่งจากประเทศเหนือมาต่อสู้อับบาโลน และเขาทั้งหลายจะเรียงรายพวกเขามาต่อสู้กับเธอ ตรงนั้นแหละเธอจะถูกยึด ลูกธนูของเขาทั้งหลายก็เหมือนนักรบที่มีฝีมือ ไม่มีคนใดจะกลับมือเปล่า {50:10} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น บรรดาผู้ที่ปล้นเธอจะอ้อมหน้า {50:11} โอ บรรดาผู้ปล้นมรดกของเราเอ๋ย แม้ว่าเจ้าเปรมปรีดิ์ แม้ว่าเจ้าเร้าโลด แม้เจ้าอ้วนพ้ออย่างวัวสาวอยู่ที่หญ้า และร้องอย่างวัวตัวผู้ {50:12} มารดาของเจ้าจะละอายอย่างอดสู และนางที่คลอดเจ้าจะต้องอับอาย ดูเถิด ที่ร้างท่ายแห่งบรรดาประชาชาติจะเป็นถิ่นทุรกันดาร ที่แห้งแล้งและทะเลทราย {50:13} เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัย เพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แต่จะเป็นที่รกร้างทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบาบิโลนไปจะตกตะลึง และจะเย้ยหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น {50:14} จงเรียงรายตัวของเจ้าทั้งหลายเข้ามาสู่อับบาโลนให้รอบข้าง บรรดาเจ้าที่โง่เขลา จงยิงเธอ อย่าเสียดาบลูกธนู เพราะเธอได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ {50:15} จงเปล่งเสียงให้ร้องสู้เธอให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากฐานของเธอล้มลงแล้ว กำแพงของเธอถูกพังลงมาแล้ว เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ จงทำการแก้แค้นเธอ ทำกับเธออย่างที่เราได้กระทำมาแล้ว {50:16} จงตัดผู้หว่านเสียจากบาบิโลน และตัดผู้ที่ถือเคียวในฤดูเกี่ยว เหตุเพราะดาบของผู้บีบบังคับทุกคนจึงหันเข้าหาชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน {50:17} อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว พวกสิงโตได้ขับไล่เขาไป ที่แรกกษัตริย์อัสซีเรียกินเขา ในที่สุดนี้เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หักกระดูกของเขา {50:18} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของท่าน ดังที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย {50:19} เราจะทำให้อิสราเอลกลับสู่ลานหญ้าของเขา และเขาจะกินอยู่บนการเมลและในบาซัน และเขาจะอ้อมไถบนเนินเขาเอเฟราอิมและในกิเลอาด {50:20} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันที่เหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาความชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย จะหาบาปในยูดาห์ก็หาไม่ได้เลย เพราะเราจะให้อภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้ {50:21} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสู่แผ่นดินเมธาอิม และต่อสู้

ชาวเมืองเบโธด จงฆ่าเขาและตามทำลายเสียให้สิ้นเชิง และจงกระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ {50:22} เสียงสงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงก็อยู่ในนั้น {50:23} ค้อนทุบของแผ่นดินโลกทั้งหมดได้ถูกตีลงและถูกหักเสียแล้วหนอ บาบิโลนได้กลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้วหนอ {50:24} โอ บาบิโลนเอ๋ย เราวางบ่วงดักเจ้าและเจ้าก็ติดบ่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้าและจับเจ้า เพราะเจ้าได้ขึ้นสู้กับพระเยโฮวาห์ {50:25} พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์ และทรงให้อาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ออกมา เพราะนี่แหละเป็นพระราชกิจแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย {50:26} จงมาต่อสู้กับเธอจากทุกมุมโลก จงเปิดบรรดานางของเธอ จงกองเธอไว้เหมือนอย่างกองข้าวและทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่าให้เธอเหลืออยู่เลย {50:27} จงฆ่าวัวผู้ของเธอให้หมด ให้มันทั้งหลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มันทั้งหลาย เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษมัน {50:28} เสียงของเขาทั้งหลายที่ได้หนีและรอดพ้นจากแผ่นดินบาบิโลน ไปประกาศการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราในศิโยน คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ {50:29} จงเรียกนักธนูมาต่อสู้กับบาบิโลน คือบรรดาคนที่โง่เขลา จงตั้งค่ายไว้รอบมัน อย่าให้ผู้ใดหนีรอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเธอตามการกระทำของเธอ จงกระทำแก่เธออย่างที่เราได้กระทำแล้ว เพราะเธอจองหองลงดีกับพระเยโฮวาห์ พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล {50:30} เพราะฉะนั้น คนหนุ่มๆของเธอล้มลงตามถนนทั้งหลาย และทหารของเธอทั้งสิ้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ {50:31} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า โอ ผู้จองหองเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้กับเจ้า เพราะว่าวันเวลาของเจ้ามาถึงแล้ว คือเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า {50:32} ผู้จองหองจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้ และเราจะก่อไฟในบรรดาหัวเมืองของเขา และไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น {50:33} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้ มัน เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป {50:34} พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน {50:35} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ดาบอยู่เหนือชาวเคลเดีย และเหนือ

ชาวเมืองบาบิโลน และเหนือเจ้านายและนักปราชญ์ของเธอ {50:36} ให้ดาบอยู่เหนือผู้มูสา เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดาบอยู่เหนือบรรดานักรบของเธอ เพื่อเขาทั้งหลายจะครั่นคร้าม {50:37} ให้ดาบอยู่เหนือม้าทั้งหลายของเขาและรถรบของเขา และอยู่เหนือบรรดาชนที่ปะปนกันท่ามกลางเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป ให้ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเขา เพื่อว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย {50:38} ให้ความแค้นแค้นอยู่เหนือหน้าทั้งหลายของเธอ เพื่อน้ำทั้งหลายนั้นจะได้แห้งไป เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเขาทั้งหลายก็คลั่งไคล้รูปนั้น {50:39} เพราะฉะนั้น สัตว์ป่าทั้งหลายและบรรดาหมาจิ้งจอกจะอาศัยในบาบิโลน และนกเค้าแมวจะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์ คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ {50:40} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และหัวเมืองใกล้เคียง ดังนั้นจะไม่มีคนพำนักอยู่ที่นั่น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น {50:41} ดูกิจิต ชนชาติหนึ่งจะมาจากทิศเหนือ ประชาชาติอันเข้มแข็งชาติหนึ่ง และกษัตริย์หลายองค์จะถูกเร้าให้มาจากที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก {50:42} เขาทั้งหลายจะจับคนธนูและหอก เขาทั้งหลายดูร้าย และจะไม่มีศรัทธา เสียงของเขาทั้งหลายจะเหมือนเสียงทะเลคะนอง เขาทั้งหลายจะขี่ม้า เรียงรายกันเป็นแถวเข้าสู่สงครามกับเจ้านะ โอ บุตรสาวแห่งบาบิโลนเอ๋ย {50:43} กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยินข่าวเรื่องนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง ความสั่นระทมจับหัวใจเขา เจ็บปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร {50:44} ดูกิจิต เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดนไหลเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้ {50:45} เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ต่อบาบิโลน และบรรดาพระประสงค์ซึ่งพระองค์ได้ดำริขึ้นต่อสู้กับแผ่นดินของชาวเคลเดีย แน่ละตัวเล็กที่สุดที่อยู่ในฝูงก็ต้องถูกลากเอาไป แน่ละคอกของเขานั้นจะรกร้างไป {50:46} แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงของการที่บาบิโลนถูกจับเป็นเชลย และเสียงคร่ำครวญดังไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ"

{51:1} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนั้ว่า "ดูกิจิต เราจะปลุกกระแสน้ำแห่งการทำลาย ต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้กับคนที่อาศัยท่ามกลางพวกที่ลุกขึ้นสู้กับเรา {51:2} เราจะ

ส่งผู้ผิดไปยังบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะผิดเธอ และเขาทั้งหลายจะทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า เมื่อเขาทั้งหลายมาล้อมเธอไว้ทุกด้าน ในวันแห่งความยากลำบาก {51:3} อย่าให้นักธนูโก่งคันธนูได้ อย่าให้เขาสวมเสื้อเกราะลุกขึ้นได้ อย่าไว้ชีวิตคนหนุ่มๆของเธอเลย จงทำลายพลโยธาของเธอทั้งหมด {51:4} ดังนั้นเขาทั้งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่ถนนเมื่อนั้น {51:5} เพราะว่อิสราเอลและยูดาห์มิได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเขาทั้งหลายพระเยโฮวาห์จอมโยธา ถึงแม้แผ่นดินของเขาเต็มด้วยความผิดบาปต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล {51:6} จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเถิด เจ้าอย่าถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเธอสักครั้ง {51:7} บาบิโลนได้เคยเป็นถ้ำของคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอ เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ้าคลั่งไป {51:8} บาบิโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างฉับพลัน จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงเอาพิณเสนามาให้เธอบรรเทาปวด ชะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง {51:9} เราทั้งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หาย ละทิ้งเธอเสียเถิด และให้เราไป ต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่าการศึกษาเธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นถึงฟากฟ้า {51:10} พระเยโฮวาห์ทรงนำความชอบธรรมออกมาให้เรา มาเถิด ให้เราประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราที่ในศิโยน {51:11} จงฝนลูกธนู จงหยิบโล่ขึ้นมา พระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจบรรดา กษัตริย์คนมีเดย เพราะว่าพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับเรื่องบาบิโลน ก็คือการทำลายมันเสีย เพราะนั่นแหละเป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ {51:12} จงปักธงชิตบรรดากำแพงของบาบิโลน จงทำคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งคนยามขึ้น จงเตรียมกองชุมไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงวางแผนงานและทั้งทรงกระทำเสร็จตามที่พระองค์ทรงล้นพระวาจาเกี่ยวกับชาวเมืองบาบิโลน {51:13} โอ เจ้าผู้อาศัยตามน้ำมากหลาย ผู้มีสมบัติมากมายเอ๋ย อวสานของเจ้ามาถึงแล้ว เส้นความโลภของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว {51:14} พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า แน่ละ เราจะให้เจ้ามีคนเต็มเมืองให้มากอย่างตึกเตน และเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงโห่ร้องมีชัยเหนือเจ้า {51:15} พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์

ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลีทองฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ {51:16} เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์ {51:17} มนุษย์ทุกคนโอดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายุเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น {51:18} มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ {51:19} พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์ {51:20} เจ้าเป็นคนก่อนและยูโทปิกรณ์ของเรา เราจะทูปบรรดาประชาชาติเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทำลายราชอาณาจักรทั้งหลายด้วยเจ้า {51:21} เราจะทูปม้าและคนขี่เป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทำบรรดาทรบและคนขับให้เป็นขึ้นๆด้วยเจ้า {51:22} เราจะทูปผู้ชายและผู้หญิงเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปคนแก่และคนหนุ่มเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปคนหนุ่มและหญิงพรหมจารีเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า {51:23} เราจะทูปผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปชาวนาและวัวคูดอกของเขาเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปเจ้าเมืองและปลัดเมืองเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า {51:24} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะสนองบาบิโลนและบรรดาชาวประเทศเคลเดียท่ามกลางสายตาของเจ้า ซึ่งบรรดาความชั่วร้ายอันเขาได้กระทำในศิโยน {51:25} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ภูเขาซึ่งทำลายเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เจ้าผู้ทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เราจะทำลายมือของเราออกต่อสู้เจ้า และกลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผา และจะทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกไหม้ {51:26} เขาจะไม่เอาหินจากเจ้าไปทำศิลาหมอบ และจะไม่เอาหินไปทำรากฐาน แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้างเป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ {51:27} จงตั้งธงไว้บนแผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำสงครามกับเธอ จงเรียกราชอาณาจักรต่อไปนี้มาสู้กับเธอ อาราร์ต มินนี และอัชเคนส์ จงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เธอ จงทำให้ม้าขึ้นมาเหมือนพวกตัวบึงคัน {51:28} จงเตรียมบรรดาประชาชาติมาทำสงครามกับเธอ คือเตรียมบรรดาษัตริย์แห่งมีเดีย พร้อมทั้งเจ้าเมืองและปลัดเมืองทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้นแก่มีเดีย {51:29} แผ่นดินนั้นจะสะเทือนสะท้านและโศกเศร้า เพราะบรรดาพระประสงค์ของพระเย

โฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้บาบิโลน เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย {51:30} นักรบแห่งบาบิโลนหยุดรบแล้ว เขาทั้งหลายค้างอยู่ในที่กำบัง เข้มแข็งของเขา กำลังของเขาถอยเสียแล้ว เขาทั้งหลายกลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขาได้เผาที่อาศัยของเธอแล้ว และดาลประตูของเธอก็หัก {51:31} นักวิ่งคนหนึ่งวิ่งไปพบนักวิ่งอีกคนหนึ่ง ทูตคนหนึ่งวิ่งไปพบทูตอีกคนหนึ่ง เพื่อทูลกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า เมืองของพระองค์ถูกยึดไว้ทุกด้านแล้ว {51:32} ทำลุมข้อมก็ถูกยึดแล้ว ที่เป็นบึงเป็นหนองก็ถูกไฟไหม้และบรรดาอาหารก็ระส่ำระสาย {51:33} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า บุตรสาวแห่งบาบิโลนก็เหมือนลานนวดข้าว ณ เวลาที่เธอถูกเหยียบย่ำ อีกสักประเดี๋ยว เวลาเกี่ยวก็จะมาถึงแล้ว" {51:34} ให้ชาวเมืองศิโยนพูดว่า "เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กินข้าวเจ้าเสียแล้ว ท่านได้ขยี้ข้าวเจ้า ท่านได้ทำให้ข้าวเจ้าเป็นภาชนะว่างเปล่า ท่านได้กลืนข้าวเจ้าตั้งมังกร ท่านได้อุ้มท้องด้วยของอร่อยของข้าวเจ้า แล้วท่านก็คายข้าวเจ้าทิ้งเสีย {51:35} ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าวเจ้าและแก่เนื้อหนังของข้าวเจ้าจงตกเหนือบาบิโลน" ให้เยรูซาเล็มกล่าวว่า "ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเราอยู่แก่ชาวประเทศเคลเดีย" {51:36} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะแก้คดีของเจ้า และกระทำการแก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะทำทะเลของเธอให้แห้ง และกระทำแหล่งน้ำของเธอให้เหือด {51:37} และบาบิโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของมังกร เป็นที่นำตกตะลึง และเป็นที่ย่ำยีเหยียบ ปราศจากคนอาศัย {51:38} เขาทั้งหลายจะคำรามด้วยกันอย่างสิงโต เขาทั้งหลายจะคำรามอย่างลูกสิงโต {51:39} ขณะที่เขาทั้งหลายผ่าวร้อน เราจะเตรียมการเลี้ยงให้ และกระทำให้เขาทั้งหลายมีนมเพื่อเขาทั้งหลายจะปลาบปลื้มยินดี จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {51:40} เราจะนำเขาทั้งหลายลงมา ดูจลุมเกาะไปยังการฆ่า เหมือนแกะผู้และแพะผู้ {51:41} เขชัถูกยึดแล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของทั่วแผ่นดินโลก ถูกจับแล้วเล่า บาบิโลนได้กลายเป็นที่นำตกตะลึงท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ {51:42} ทะเลขึ้นมาเหนือบาบิโลน คลื่นอย่างมากมายคลุมเธอไว้ {51:43} หัวเมืองของเธอกลายเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่แห้งแล้งและเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่และไม่มียูตรของมนุษย์คนใดข้ามไป {51:44} และเราจะลงโทษพระเบลในบาบิโลน ท่านกลืนอะไรเข้าไปแล้ว เราจะเอาออก

จากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่ไหลไปหาท่านอีก เออ กำแพงแห่งบาบิโลนจะล้มลง {51:45} ประชาชนของเราเอ๋ย จงออกไปเสียจากท่ามกลางเธอ ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดจากความพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์เกิด {51:46} อย่าให้ใจของเจ้าวิตก และอย่าให้กลัวต่อข่าวลือซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น จะมีข่าวลือเรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่งก็มีข่าวลือเรื่องหนึ่งมา และความทารุณก็มีอยู่ในแผ่นดินและผู้ครอบครองก็ต่อสู้กับผู้ครอบครอง {51:47} เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักแห่งบาบิโลน แผ่นดินทั้งสิ้นของเธอจะต้องได้อาย และบรรดาชาวบาบิโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเธอ {51:48} แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนือบาบิโลน เพราะว่าผู้ทำลายจะมาจากทิศเหนือต่อสู้กับเธอ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ {51:49} บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฆ่าล้มลงนั้นใด คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งมวลจะต้องล้มลงที่บาบิโลนดังนี้ {51:50} เจ้าทั้งหลายผู้ที่รอดพ้นไปจากดาบหนีไปเกิด อย่ายืนนิ่งอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของเจ้า {51:51} เราได้อาย เพราะเราได้ยินคำเยาะเย้ย ความอับยศคลุมหน้าเราไว้ เพราะคนต่างชาติได้เข้าในสถานบริสุทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" {51:52} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักของเธอ และคนที่บาดเจ็บจะคร่ำครวญอยู่ทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของเธอ {51:53} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้บาบิโลนจะขึ้นไปบนสวรรค์ และถึงแม้เธอจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเธอไว้ บรรดาผู้ทำลายก็ยังจะมาจากเราเหนือเธอ {51:54} มีเสียงร้องมาจากบาบิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคนเคลเดีย {51:55} เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บาบิโลนเป็นที่ทิ้งร้าง และกระทำเสียงที่ใหญ่โตของเธอให้เงียบ เมื่อคลื่นของเธอคะนองเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่ เสียงอีกทีกของเขาก็เปล่งออกมา {51:56} เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเธอ มาเหนือบาบิโลน บรรดานักรบของเธอถูกยึดแล้ว คันธนูของเขาทั้งหลายถูกหักเป็นชิ้นๆ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่ {51:57} เราจะกระทำให้เจ้านายของเธอและนักปราชญ์ของเธอ เจ้าเมืองของเธอ ผู้บังคับบัญชาของเธอ และนักรบของเธอมีนเมา จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนานไม่ตื่นเลย พระบรมมหากษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ {51:58} พระเยโฮวาห์จอมโยธา

ตรัสดังนี้ว่า กำแพงอันกว้างขวางของบาบิโลนจะถูกปราบลงให้เรียบเสมอฟันดิน และประตูเมืองสูงของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ บรรดาประชาชนจะทำงานอย่างไรผล และชนชาติทั้งหลายจะเหินหนีออกก็เพื่อเผาไฟเสียเท่านั้น" {51:59} ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้บัญชาแก่เสโรอาห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีที่สองแห่งรัชกาลของท่านนั้น เสโรอาห์เป็นหัวหน้าจัดที่พัก {51:60} เยเรมีย์ได้เขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบาบิโลนนั้นไว้ในหนังสือ บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน {51:61} และเยเรมีย์พูดกับเสโรอาห์ว่า "เมื่อท่านมาถึงบาบิโลนแล้ว ท่านจะเห็นและท่านจงอ่านถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ {51:62} และท่านจงกล่าวว่า 'โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสต่อสู้กับสถานที่นี้ว่า จะทรงตัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ แต่จะเป็นที่รกร้างเป็นนิรันดร์' {51:63} ต่อมาเมื่อท่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงเอาหินก้อนหนึ่งมัดติดมันไว้ และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส {51:64} และจงกล่าวว่า 'บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ จะไม่ลอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเธอ และพวกเขาจะเหินหนีออก' " ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้

บทที่ 25

เพลงคร่ำครวญ / Lamentations

{1:1} กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างว้างอยู่ได้หนอ กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากมายเป็นดังหญิงม่ายหนอ กรุงที่เป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป {1:2} กรุงนั้นร่ำไห้สะอื้นในราตรีกาลและน้ำตาของเธอก็อาบแก้ม เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รักเธอให้มาปลอบเธอก็หาไม่พบ บรรดาพวกเพื่อนของเธอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเธอ เขาทั้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ {1:3} ยูดาห์ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจต้องทำงานอย่างทาส เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย บรรดาผู้ข่มเหงได้ไล่ทันเธอเมื่อเวลาเธอทุกข์ใจ {1:4} ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยนก็คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตูเมืองของเธอก็รกร้างเสียแล้ว พวกบุโรหิตของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก {1:5} พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จำเริญขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเต่าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ {1:6} และความโอาฆประการได้พรวดไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านายของเธอก็กลับเป็นดุจฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้วิ่งป้อน้ำไปข้างหน้าผู้ไล่ติดตาม {1:7} เยรูซาเล็มเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ใจและยามล่าเค็มก็ได้หวนระลึกถึงสิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหาไม่มีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวกคู่อริเห็นเธอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบาโตทั้งหลายของเธอ {1:8} เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนั้นเธอจึงถูกไล่ออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็ลบหลู่เธอ เพราะเหตุเหล่านี้เห็นความเปลือยเปล่าของเธอ

เธอ เธอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย {1:9} มลทินของเธอก็กรังอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล่าโลม "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว" {1:10} พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขายึดเอาบรรดาของประเสริฐของเธอ ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์ {1:11} บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประคับประคองชีวิต "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอพระเนตรและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว" {1:12} "ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูเถิด จงดูซิว่ามีความทุกข์อันใดบ้างไหมที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ทรงกริ้วข้าพเจ้าอย่างเกรี้ยวกราดนั้น {1:13} พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มีชัยชนะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวอ้างว้างและอ่อนระอาตลอดทั้งวัน {1:14} แอ็กแห่งการละเมิดทั้งมวลของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ ทรงรวบมัดไว้ แอ็กนั้นรัดรีกรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้ {1:15} องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้

มีกำลังแข็งแกร่งของข้าพเจ้าไว้ได้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า เพื่อจะขยี้ชายฉกรรจ์ของข้าพเจ้าให้แหลกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำบุตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ตั้งเหยียบผลองุ่นลงในบ่อย่ำองุ่น {1:16} เพราะเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้พลบโยนที่ควรจะปลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ชัยชนะ" {1:17} เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล้าโลมเธอได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้ เยรูซาเล็มเป็นดังผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย {1:18} "พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอถามมองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว {1:19} ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลอกลวงข้าพเจ้า พวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะเมื่อเขาออกหาอาหารเพื่อประทังชีวิตของตน {1:20} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีความทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์มีความทรมานทราย จิตใจของข้าพระองค์ยุ่งเหยิงเพราะข้าพระองค์มักกบฏอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคมดาบตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู {1:21} เขาทั้งหลายได้อินว่า ข้าพระองค์ถอนใจอย่างไร หากมีผู้ใดปลอบโยนข้าพระองค์ไม่ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยื่นถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ เขาทั้งหลายก็พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวาระที่พระองค์ทรงประกาศไว้นั้นให้มาถึง และเขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าข้าพระองค์เป็นอยู่นี้ {1:22} ขอให้บรรดาการชั่วของเขาทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิดด้วยความสะท้อนถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียเต็มทีแล้ว"

{2:1} ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังธิดาของศิโยนหนอ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสง่าราศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลยในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว {2:2} องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสิ้นของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลาย

ของธิดาแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป {2:3} พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงดึงพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลุกโผลงไหม้ไปรอบๆ {2:4} พระองค์ทรงไถ่ถอนของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาทำที่ป้างามิตร และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอวดได้นั้นเสียในพลับพลาของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง {2:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขามาก และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาให้ ทรงทวีความเศร้าโศกและการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์ {2:6} พระองค์ได้ทรงพังพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาลตามกำหนดและวันสะบาโตให้ลืมนั่นไปในศิโยน ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาลพระองค์ทรงดูถูกองค์กษัตริย์และปุโรหิต {2:7} องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาทั้งหลายได้ส่งเสียงอึกทักในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างในวันเทศกาลตามกำหนด {2:8} พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่า จะทำลายกำแพงของธิดาแห่งศิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหุดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้นะดินและกำแพงนั้นคร่ำครวญ ให้ทรุดโทรมร่วงโรยไปด้วยกัน {2:9} ประตุมืองศิโยนทั้งสี่ทรุดลงในดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักดาลประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชนชาติ ไม่มีพระราชบัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่ {2:10} พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยนก็กำลังนั่งเฝ้าอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายเอาผงคลีดินขีดขึ้นบนศีรษะของตัว และนุ่งห่มผ้ากระสอบ สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มคอดกไปถึงดิน {2:11} นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ดับของข้าพเจ้าเทออกบนพื้นดิน

และเพราะเหล่าเด็กเล็กและเด็กที่ยังดุนมนั้นเป็นลมสลบ อยู่ตามถนนในกรุง {2:12} ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า "แม่จ๋า ข้าวและน้ำองุ่นอยู่ที่ไหน" ขณะเมื่อเขาเป็นลมดูจ คนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเห ออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย {2:13} โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็ม เอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะ เปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้า จะหาอะไรที่มาเทียบกับเจ้าได้เล่า เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้า ได้ เพราะความอับปางของเจ้าก็ใหญ่เทียมเท่าสมุทร ผู้ใด จะรักษาเจ้าได้เล่า {2:14} ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้ เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า แทนที่เขาจะเผย ความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อให้เจ้ากลับสู่ สภาพดี เขาทั้งหลายกลับได้เห็นภาระที่เทียมเท็จอันเป็น เหตุให้เกิดการเนรเทศ {2:15} บรรดาคนที่ได้ผ่านไปมาก็ ตบมือเยาะเย้ยเจ้า เขาทั้งหลายได้เย้ยหยันและได้ล้อเลียน สไธดาแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า "นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลาย ได้ขนานนามว่า งามหมดจด ว่าเป็นความชื่นชมยินดีของ คนทั่วทั้งโลก" {2:16} บรรดาศัตรูของเจ้าได้อ้าปากตะโกน โพนทะนาเจ้า เขาทั้งหลายเย้ยหยันและขบขี้เยวเคียวฟัน เขาพากันร้องว่า "พวกเราได้กลืนเมืองนี้แล้ว วันนี้แหละคือ วันที่พวกเราได้จ้องมองหา พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็น แล้ว" {2:17} พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์ แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่ พระองค์ได้บัญชาไว้นานแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่าง ไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูปรมาปรีดิ์เย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น {2:18} จิตใจ ของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงให้น้ำตาไหลลงดูสายน้ำทั้งกลางวัน และกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แก้วตาของเจ้า หยุดหย่อนเลย {2:19} จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน ใน ตันยามจงระบายความในใจของเจ้าออกอย่างน้ำตรงพระ พักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยัง พระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้า ที่หิว จนเป็นลมสลบไป ตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง {2:20} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะ กินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยังอุ้มอยู่หรือ พวกปุโรหิต และพวกผู้พยากรณ์ควรจะถูกระหารในสถานบริสุทธิ์ของ องค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ {2:21} คนหนุ่มและคนแก่นอน เหยียดยอตามพื้นดินในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่ม ของข้าพระองค์ถูกคุมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรง

ประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสีย โดยปราศจากพระกรุณา {2:22} พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้า พระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอถึงวันที่ พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอด ได้ หรือคงเหลือตกค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชู และเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาผลาญเสียหมด แล้ว

{3:1} ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียว แห่งพระพิโรธของพระองค์ {3:2} พระองค์ทรงนำและพา ข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช่ในความสว่าง {3:3} แท้จริง พระองค์ทรงหันมาต่อสู้อข้าพเจ้า พระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์ ของพระองค์ต่อสู้อข้าพเจ้าอยู่ตลอดวันรำไป {3:4} เนื้อ และหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ชুবชืดไป พระองค์ ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว {3:5} พระองค์ทรงสร้างร้วขัง ข้าพเจ้า ทรงเอาความขมขื่นและความทุกข์ยากลำบากล้อม ข้าพเจ้าไว้ {3:6} พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่ มืด จูคนที่ยายนานแล้ว {3:7} พระองค์ทรงกระทำร้ว ดันไม้ล้อมข้าพเจ้าไว้เพื่อจะกักไม่ให้ออกไปได้ พระองค์ทรง ตีตรวนหนักล้ามข้าพเจ้าไว้ {3:8} ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้า ร้องและตะโกน พระองค์มิทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า {3:9} พระองค์ทรงล่อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อน หินที่สากัด พระองค์ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้าคดเคี้ยว ไป {3:10} ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำท่าทำดูหมิ่นคอยตระ ครูป และดั่งสิงโตแอบซุ่มอยู่ในที่ลับ {3:11} พระองค์ ทรงหันเหทางของข้าพเจ้าไปเสีย และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง {3:12} พระองค์ทรงโกงธนูของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้า สำหรับลูกธนู {3:13} พระองค์ทรงเอาลูกธนูในแล่งของ พระองค์ ยิ่งเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว {3:14} ข้าพเจ้า ได้กลายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหัวเราะเยาะ เป็น เนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ {3:15} พระองค์ทรงให้ ข้าพเจ้าบริโภคผักกรสมจนขำ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าเมาไป ด้วยบอระเพ็ด {3:16} พระองค์กระทำให้ฟันข้าพเจ้าหักโดย เคี้ยวก้อนกรวด และทรงปกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เถา {3:17} พระองค์กระทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข จนข้าพเจ้าลื้มความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร {3:18} ข้าพเจ้าจึง ว่า "กำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็ดับ หมด" {3:19} ขอทรงจำความทุกข์ใจและความทรมานของ ข้าพเจ้า อันเป็นบอระเพ็ดและดิหมี {3:20} จิตวิญญาณ ของข้าพเจ้ายิ่งนึกถึงเรื่อยๆ และต้องค่อมลงภายในตัว ข้าพเจ้า {3:21} ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความ

หวั่น {3:22} เพราะเหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์เราจึงไม่สูญสิ้นไป เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด {3:23} เป็นของใหม่อยู่ตลอดเวลาเข้า ความสัตย์ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก {3:24} จิตใจของข้าพเจ้าว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์" {3:25} พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อคนทั้งปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และทรงดีต่อจิตวิญญาณที่แสวงหาพระองค์ {3:26} เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสงบ {3:27} เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกในปรูมวัย {3:28} ให้เขานั่งเงียบๆ อยู่แต่ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นเอง {3:29} ให้เขาเอปากจดไว้ในผงคลีดิน ถ้าทำดังนั้นชะรอยจะมีหวัง {3:30} ให้เขาเอียงแก้มให้ผู้ตีเขา ให้เขายอมรับความอับอายอย่างเต็มเปี่ยมเถิด {3:31} ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งเป็นนิตย์ดอก {3:32} แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์ {3:33} เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ใครเกิดความทุกข์ใจ หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยขอบพระทัยก็หามิได้ {3:34} การเหยียบย่ำบรรดาเฉลยแห่งแผ่นดินโลกไว้ได้เท่ากิติ {3:35} การตัดสินชีวิตของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพักตร์ผู้ใหญ่งามยิ่งที่สุด กิติ {3:36} การตัดสินกลับสัตย์ในคดีของมนุษย์กิติ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย {3:37} ผู้ใดจะสั่งและให้เป็นไปได้นอกจากเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เป็นไป {3:38} จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้นไม่ใช่มีมาทั้งร้ายและดีหรือ {3:39} มนุษย์เป็นๆ จะไปบนเอกกับใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาปของตน {3:40} ให้พวกเขาทดสอบและพิจารณาวิถีของพวกเขา และกลับมาหาพระเยโฮวาห์เถิด {3:41} ให้พวกเขาเรียกจิตใจและมือของพวกเขาขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ทูลว่า {3:42} "พวกข้าพระองค์ได้ทรยศและได้กบฏแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ {3:43} พระองค์ทรงห่มความกริ้วและขมเหงพวกข้าพระองค์ ได้ทรงประหารอย่างไม่สงสาร {3:44} พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกเขาจะไม่ทะลุไปถึงพระองค์ได้ {3:45} พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเยื่อและมุลฝอยอยู่ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย {3:46} บรรดาศัตรูของพวกเขาได้เอปากตะโกนโพนทนาว่าพวกข้าพระองค์ {3:47} ความหวาดและกับดักมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ {3:48} น้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศ

แห่งจิตตาของชนชาติของข้าพระองค์ {3:49} น้ำตาของข้าพระองค์ไหลลงไม่หยุดและไม่มีเวลาสร้างเลย {3:50} กว้าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์ {3:51} นัยน์ตาของข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ระทมเพราะเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์ {3:52} พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุอันได้จับไล่ข้าพระองค์ดังจับไล่นก {3:53} เขาทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสียในคุกใต้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์ {3:54} น้ำได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าถูกผลาญแน่แล้ว' {3:55} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระองค์จากที่ลึกในคุกใต้ดิน {3:56} พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า 'ขออย่าทรงจุพระกรรมต่อลมหายใจและการร้องทูลของข้าพระองค์' {3:57} พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า 'ไม่ต้องกลัว' {3:58} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงเข้าใกล้จิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไล่ชีวิตข้าพระองค์ {3:59} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็นที่เขาคิดต่อข้าพระองค์แล้ว ขอทรงพิพากษาคดีของข้าพระองค์เถิด {3:60} พระองค์ได้ทรงเห็นการแก้แค้นทั้งสิ้นของเขา และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว {3:61} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ย และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว {3:62} คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้รุกรานข้าพระองค์ ก็ต่อสู้ข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ {3:63} ดูเถิด ไม่ว่าเขาจะนั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่น {3:64} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเขาทั้งหลายตามการกระทำแห่งน้ำมือของเขา {3:65} ขอพระองค์ทรงกระทำให้อาณาจักรของเขาทั้งปวงโศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตกเหนือเขา {3:66} ขอพระองค์ทรงรังควานและทำลายเขาเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์"

{4:1} นี้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสลับและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิ์ที่ตั้งอยู่เกลื่อนกลาดตามทุกหัวถนน {4:2} บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศิโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ {4:3} แม้แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้อ่านมอออกให้ลูกของมันดูด แต่จิตตาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็โง่งม ดูจนกระทั่งออกเทศในถิ่นทุรกันดาร {4:4} ลิ่นของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเพดาน พวกเด็กได้ขอร้องอาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เขา {4:5} คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหาร

อย่างเลศหลอกลับต้องโดดเดี่ยวอยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เติบโตมาด้วยเสื้อสีแดงสดกลับต้องกอดกองมูลสัตว์ {4:6} เพราะโทษความชั่วช้าของธิดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมืองโสโดมที่ต้องคว่ำทลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย {4:7} พวกนาซีร์ของเธอบริสุทธิ์กว่าหิมะและขาวกว่านํ้านม ผิวพรรณของเขาส่งเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา เขามีรูปร่างงามดังไฟทูลย์ {4:8} บัดนี้ผิวพรรณของเขาก็ดำยิ่งกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้ หนังสือของเขาเหี่ยวหุ้มกระดูกและซูบราวกับไม้เสียบ {4:9} คนที่ตายด้วยคมดาบยิ่งดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยผอมค่อยตายไป ถูกแทงทะลุเพราะขาดผลจากท้องนา {4:10} มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวตมกิน ลูกที่ถูกตมเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อยามหายนะมาสู่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า {4:11} พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้ว พระองค์ทรงเทพพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรงจุดไฟขึ้นในกรุงศิโยน ซึ่งเผาผลาญรากของเมืองนั้น {4:12} กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากันไม่เชื่อว่าคู่อริหรือศัตรูจะได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็มได้ {4:13} เพราะความผิดบาปของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศิโยน และเพราะความชั่วช้าของพวกปุโรหิตของกรุงนั้น ที่ได้กระทำโลหิตของคนชอบธรรมให้ไหลออกในท่ามกลางกรุง {4:14} เขาทั้งหลายเดินเปะปะและตาบอดไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา {4:15} คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า "ไปซิ มลทินจริงไปเถอะ ไป อย่ามาถูกต้องนะ" เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจร พลเมืองของประชาชาติพูดกันว่า "เขาต้องไม่อยู่ที่นั่นอีกต่อไป" {4:16} พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขากอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต ไม่ทำคุณต่อพวกผู้ใหญ่ {4:17} นัยน์ตาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกเราได้คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้ {4:18} มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกเราเดินตามถนนของพวกเราไม่ได้ เบื้องปลายของพวกเราก็กว้างเข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเราก็จะจบอยู่ เพราะบั้นปลายของพวกเรามาถึง {4:19} พวกที่ข่มเหงเราก็เร็วกว่านกอินทรีในท้องฟ้า เขาทั้งหลายวิ่งไล่กวาดพวกเราบนภูเขา เขาทั้งหลายข่มคอยจับเราในถิ่นทุรกันดาร {4:20} ลมปราดทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั้น ก็ตกหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือพวกเรา

กล่าวถึงพระองค์ท่านว่า "เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน" {4:21} โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอูส จงเปรมปรีดิ์และยินดีเถิด ถ้วยนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป {4:22} โอ ธิดาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเผยบาปของเจ้าให้ประจักษ์

บทที่ 26

เอเสเคียล / Ezekiel

{1:1} อยู่มา ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ในหมู่พวกเชลย ท้องฟ้าเบิกออก และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตจากพระเจ้า {1:2} เมื่อวันนั้น คือในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินต้องเป็นเชลย {1:3} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเอเสเคียลบุตรโธดบุตรชายบูชีในแผ่นดินของคนเคลเดียริมแม่น้ำเคบาร์ ณ ที่นั้นพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือท่าน {1:4} ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู ลมหมุกก็พัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีความสว่างอยู่รอบ และมีไฟลุกวาบออกมาอยู่เสมอ ท่ามกลางไฟนั้นดูประดุจสีเหลืองอำพัน ซึ่งออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น {1:5} และจากท่ามกลางไฟนี้ร่าวดังสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวออกมา รูปร่างของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเช่นนี้ คือมีสี่ฐานเหมือนมนุษย์ {1:6} แต่สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีกทุกตัว {1:7} เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นตรง และฝ่าเท้าก็เหมือนฝ่าตีนลูกวัว และเป็นประกายอย่างสีของทองเหลืองขัด {1:8} ที่ได้ปีกข้างตัวทั้งสองข้างมีเป็นมือคน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าและมีปีกดังนี้ {1:9} คือปีกของมันต่างกัจดปีกของมันและกัน มันบินตรงไปข้างหน้า ขณะที่ปีกก็ไม่หันเลย {1:10} ฐานหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าเหมือนหน้าคน ทั้งสี่มีหน้าสิงโตอยู่ด้านขวา ทั้งสี่มีหน้าวัวอยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้านกอินทรีด้วย {1:11} หน้าของมันเป็นดังนี้แหละ ปีกของมันกางแผ่ขึ้นข้างบน ปีกสองปีกของแต่ละตัวจดปีกของมันและกัน ส่วนอีกสองปีกคลุมกายของมัน {1:12} สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวบินตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญาณจะไปทางไหน มันก็ไปทางนั้น เมื่อปีกก็ไม่หันเลย {1:13} ฐานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น มีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนถ่านคูปเหมือนคบเพลิงหลายอัน เคลื่อนไปมาอยู่ในหมู่สิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ไฟนั้นลุกไสและมีแสงฟ้าแลบออกมาจากไฟนั้น {1:14} สิ่งที่มีชีวิตอยู่ก็

พุ่งไปพุ่งมาดังฟ้าแลบแปลบปลาบ {1:15} ขณะเมื่อข้าพเจ้ามองดูสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ดูเถิด วงล้ออันหนึ่งอยู่บนพิภพข้างสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่มีหน้าสี่หน้านั้น {1:16} ลักษณะและทรวดทรงของวงล้อเหล่านั้นแวววาบอย่างพลอยเขียว วงล้อทั้งสี่ก็มีสี่ฐานเหมือนกัน ส่วนลักษณะและทรวดทรงนั้นเหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ {1:17} เมื่อจะไปก็ไปข้างใดในสี่ข้างของมันได้ เมื่อไปก็ไม่หันเลย {1:18} ขอบวงล้อนั้นสูงและน่าสะพรึงกลัว และทั้งสี่นั้นที่ขอบมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบๆ {1:19} เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นไป วงล้อก็ตามไปข้างๆด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะขึ้นด้วย {1:20} วิญญาณจะไปที่ไหน สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นก็ไป คือวิญญาณของมันไปที่นั่น และวงล้อนั้นก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ {1:21} เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ไป วงล้อก็ไปด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่หยุด วงล้อก็หยุด เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ

{1:22} เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีลักษณะเหมือนท้องฟ้า ทอแสงอย่างแก้วผลึกที่น้ำกล้ว แผ่กว้างอยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น {1:23} ใต้ท้องฟ้านี้ปีกกางออกตรง กางออกไปหากัน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีปีกคลุมกายข้างนี้สองปีก และมีปีกคลุมกายข้างนั้นสองปีก {1:24} และเมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นไป ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของปีกเหมือนเสียงของน้ำมากหลาย ดังพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เสียงโกลาหล เหมือนเสียงพลโยธา เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง {1:25} และมีเสียงมาจากท้องฟ้าเหนือศีรษะของมัน เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง {1:26} และเหนือท้องฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีสิ่งคล้ายบัลลังก์มี

ลักษณะเหมือนไฟทูลย์ และบนสิ่งที่เหมือนบัลลังก์นั้นก็ มีลักษณะเหมือนมนุษย์ {1:27} และข้าพเจ้าเห็นประจักษ์เหมือนไฟที่บังไว้อยู่รอบข้าง เหนือสิ่งที่เหมือนบันไดของผู้นั้นขึ้นไป และจากสิ่งที่เหมือนบันไดลงมา ข้าพเจ้าเห็นเหมือนไฟ และมีความสุขใสที่อยู่รอบท่านผู้นั้น {1:28} ลักษณะความสุกใสที่อยู่รอบนั้นเหมือนกับสีฐานของรุ้งที่ปรากฏในเมฆในวันที่ฝนตก ลักษณะทรวดทรงแห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เป็นดังนี้แหละ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน และข้าพเจ้าได้ยินเสียงท่านผู้หนึ่งตรัส

{2:1} พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ยืนขึ้น เราจะพูดกับเจ้า" {2:2} และเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าพระวิญญาณได้เข้าไปในข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์นั้นผู้ตรัสกับข้าพเจ้า

{2:3} และพระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราส่งเจ้าไปยังคนอิสราเอล ถึงประชาชนที่มักกบฏ ผู้ซึ่งได้กบฏต่อเรา ทั้งตัวเขาและบรรพบุรุษของเขาได้ละเมิดต่อเราจนกระทั่งวันนี้ {2:4} ประชาชนก็หันด้านและต้อตึงด้วย เราใช้เจ้าไปหาเขา และเจ้าจะพูดกับเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า' {2:5} เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตาม (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ) เขาก็จะทราบว่าได้มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งในหมู่พวกเขาแล้ว {2:6} เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเขา หรืออย่าเกรงคำพูดของเขา ถึงแม้ว่านามย่อมยอนามใหญ่อยู่กับเจ้า และเจ้าอยู่ท่ามกลางแมงป่อง อย่าเกรงคำพูดของเขาเลย อย่าทอดอ้อมเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ {2:7} และเจ้าจะกล่าวถ้อยคำของเราให้เขาฟัง เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตามเถอะ เพราะเขาเป็นผู้ที่มักกบฏ {2:8} บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ฝ่ายเจ้าจงฟังสิ่งที่เรากล่าวแก่เจ้า อย่าเป็นคนมักกบฏอย่างวงศ์วานที่มักกบฏนั้น จงอำปากขึ้นและกินสิ่งที่เราให้เจ้า" {2:9} ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นพระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมายังข้าพเจ้า และดูเถิดในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง {2:10} พระองค์ทรงคลี่หนังสือม้วนนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า และมีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทคร่ำครวญ คำไวพจน์ และคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น

{3:1} พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานสิ่งที่เจ้าได้พบ จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ และจงไปพูดกับวงศ์วานอิสราเอล" {3:2} ข้าพเจ้าจึงอำปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น {3:3} และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์

เอ๋ย จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มท้องของเจ้า" แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง {3:4} และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงไปยังวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวถ้อยคำของเราแก่เขา {3:5} เพราะเราได้ใช้เจ้าไปหาชนชาติที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก แต่ให้ไปหาวงศ์วานอิสราเอล {3:6} มิใช่ให้ไปหาชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก เป็นคำที่เจ้าจะเข้าใจไม่ได้ ที่จริงถ้าเราใช้เจ้าไปหาคนเช่นนั้น เขาทั้งหลายจะฟังเจ้า {3:7} แต่วงศ์วานอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา เพราะวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นเป็นคนหัวแข็งและจิตใจต้อตึง {3:8} ดูเถิด เราได้กระทำให้น้ำของเจ้าขมขื่นถึงต่อหน้าของเขา และให้น้ำผาของเจ้าซึ่งขมขื่นต่อหน้าผาของเขา {3:9} เราได้กระทำให้น้ำผาของเจ้าแข็งขันอย่างเพชรที่แข็งกว่าหินเหล็กไฟ อย่างกลัวเขาเลย อย่าทอดอ้อมเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ" {3:10} พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับถ้อยคำทั้งสิ้นของเราที่พูดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจงฟังไว้ด้วยหูของเจ้า {3:11} ไปเถอะ เจ้าจงไปหาพวกที่เป็นเชลย คือชนชาติของเจ้านั้น จงพูดกับเขา และกล่าวแก่เขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ถึงเขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ช่างเถิด" {3:12} พระวิญญาณจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระหึ่มอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า "จงสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์" {3:13} และข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ถูกต้องกัน และเสียงวงล้อต่างๆสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น เป็นเสียงกระหึ่ม {3:14} พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่น ใจข้าพเจ้าเดือดร้อน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็หนักอยู่บนข้าพเจ้า {3:15} ข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกที่เป็นเชลยที่เทลอาบิบ ผู้ที่อาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และที่ที่เขานั่งอยู่ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ และยังคงอยู่อย่างมึนซึมท่ามกลางเขาเจ็ดวัน {3:16} ต่อมาพอสิ้นเจ็ดวัน พระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า

{3:17} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้เจ้าเป็นยามเฝ้าวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงกล่าวคำตักเตือนเขาจากเรา {3:18} ถ้าเราบอกแก่คนชั่วว่า 'เจ้าจะต้องตายแน่ๆ' และเจ้าไม่ตักเตือนเขาหรือกล่าวเตือนคนชั่วให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนชื่อนั้นจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่

เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า {3:19} แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วและเขามีได้หันกลับจากความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าจะได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้ {3:20} อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขา และได้กระทำความชั่วช้า และเรawangสิ่งที่สะดุดไว้ตรงหน้าเขา เขาจะต้องตาย เพราะว่าเจ้ามิได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะไม่ใคร่จดจำการกระทำอันชอบธรรมของเขาได้เลย แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า {3:21} แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชอบธรรมไม่ให้กระทำความบาปและเขามีได้กระทำความบาป เขาก็จะมีชีวิตอยู่ได้แน่ เพราะเขาได้รับคำตักเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้" {3:22} ณ ที่นั้นพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น" {3:23} ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่นี่อย่างเดียวกับสง่าราศีซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน

{3:24} แต่พระวิญญาณได้เสด็จเข้าในข้าพเจ้ากระทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า และทรงบอกข้าพเจ้าว่า "จงไป ชังตัวเจ้าไว้ภายในเรือนของเจ้า {3:25} เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาเชือกพันเจ้า และผูกมัดเจ้าไว้ด้วยเชือกนั้น เจ้าจึงออกไปท่ามกลางเขาไม่ได้ {3:26} และเราจะกระทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบ้ ไม่สามารถว่ากล่าวเขาได้ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ {3:27} แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะให้เจ้าหายใบ้ และเจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ผู้ที่จะฟังก็ให้เขาได้ฟัง และผู้ที่จะปฏิเสธไม่ฟังก็ให้เขาปฏิเสธ เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ"

{4:1} "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอาก้อนอิฐมาวางไว้ข้างหน้าเจ้า และแกะรูปเมืองหนึ่งไว้บนนั้นคือนครเยรูซาเล็ม {4:2} จงล้อมนครนั้นไว้และก่อกำแพงล้อมไว้รอบนครนั้นด้วย และก่อเชิงเทินไว้สู่นครนั้นและตั้งค่ายรอบนครไว้ และตั้งเครื่องทะลวงกำแพงไว้รอบนคร {4:3} จงหากระทะเหล็กมา และวางกระทะเหล็กนั้นต่างเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับนครนั้น และเจ้าจงหันหน้าสู่นครนั้นให้นครนั้นถูกล้อม แล้วเจ้าจงกระชกการล้อมเข้าไป นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับวงศ์วานอิสราเอล {4:4} แล้วเจ้าจงนอนตะแคงข้างซ้ายและเราจะวางความชั่วช้าแห่งวงศ์วานอิสราเอลไว้เหนือเจ้า เจ้านอนทับอยู่กี่วัน เจ้าจะแบกความ

ชั่วช้าของนครนั้นเท่านั้นวัน {4:5} เพราะเราได้กำหนดวันให้แก่เจ้าแล้ว คือสามร้อยเก้าสิบวันเท่ากับจำนวนปีแห่งความชั่วช้าของเขา เจ้าจะต้องแบกความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลนานเท่านั้น {4:6} และเมื่อเจ้ากระทำเช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่นอนตะแคงข้างขวา และเจ้าจะแบกความชั่วช้าของวงศ์วานยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันวันแทนปี {4:7} และเจ้าต้องตั้งหน้าตรงการล้อมเยรูซาเล็มไว้ด้วยแขนเปลือยเปล่า และเจ้าจงพยากรณ์สู่คนนั้น {4:8} และ ดูเถิด เราจะเอาเชือกมัดเจ้าไว้ เจ้าจะพลิกจากข้างนี้ไปข้างโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าจะครบการล้อมนครตามกำหนดวันของเจ้า {4:9} เจ้าจงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่วยาง และถั่วแดง ข้าวฟ่าง และเทียนแดง มาใส่ในภาชนะลูกเดียวใช้ทำเป็นขนมปังให้เจ้า ระหว่างที่เจ้านอนตะแคงตามกำหนดวันสามร้อยเก้าสิบวันนั้น เจ้าจะรับประทานอาหารนี้ {4:10} และอาหารที่เจ้ารับประทานจะต้องชั่ง เป็นวันละยี่สิบเชเชล เจ้าจรับประทานตามเวลากำหนด {4:11} และน้ำเจ้าต้องตวงดื่ม คือหนึ่งในหกของอินหนึ่ง เจ้าจดื่ม น้ำตามเวลากำหนด {4:12} และเจ้าจะต้องรับประทานต่างขนมปังข้าวบาร์เลย์ ใช้ไฟอูจจาระมนุษย์ปิ้งท่ามกลางสายตาของเขาทั้งหลาย" {4:13} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ประชาชนอิสราเอลจะต้องรับประทานขนมปังของเขอย่างมลทินอย่างนี้แหละ ณ ท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเราจะขับไล่เขาไปอยู่" {4:14} แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า ดูเถิด จิตใจของข้าพระองค์ไม่เคยเป็นมลทินเลย เพราะตั้งแต่หนุ่มๆมาจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือที่ถูกสัตว์ฉีกจนแหลกเป็นชิ้นๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ที่พึงรังเกียจเข้าไปในปากของข้าพระองค์เลย" {4:15} แล้วพระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด เราจะยอมให้เจ้าใช้มูลวัวแทนอูจจาระของมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะใช้เตรียมขนมปังของเจ้า" {4:16} พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในเยรูซาเล็มเสีย เขาจะต้องชั่งขนมปังรับประทาน ทั้งรับประทานด้วยความหวาดกลัว และเขาจะตวงน้ำดื่ม ทั้งดื่มด้วยอาการอกสั่นขวัญหาย {4:17} เพื่อให้เขาตกล้มและน้ำ ให้ต่างคนต่างอกสั่นขวัญหาย และซบผอมไปเพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย"

{5:1} "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอามีดคมเล่มหนึ่ง จงเอามีดโกนของช่างตัดผม จงโกนศีรษะและโกนเคราของเจ้า เอาตาข้างสำหรับชั่งมา แบ่งผมนั้นออก {5:2} เมื่อวันการล้อมครบถ้วนแล้ว เจ้าจงเผาหนึ่งในสามส่วน

เสียในไฟที่กลางเมือง และเอาหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งมา เอามิดฟันให้รอบเมือง และหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งนั้น เจ้าจงให้ลมพัดกระจายไป และเราจะชักดาบออกตามไป {5:3} และเจ้าจงเอาเส้นผมนั้นมาห่อหุ้มหนึ่งมัดติดไว้ที่เสื้อคลุมของเจ้า {5:4} และเจ้าจงเอาผมเหล่านั้นมาอีกบ้าง จงโยนเข้าไปในไฟให้ไหม้เสียในไฟนั้น จากนั้นจะมีไฟเข้าไปในวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด {5:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า นี่คือเยรูซาเล็ม เราตั้งเธอไว้ในท่ามกลางประชาชาติและประเทศทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเธอ {5:6} และเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนคำตัดสินของเราให้เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติใดๆ และได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์ของเรามากยิ่งกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบ โดยปฏิเสธไม่รับคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา {5:7} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุว่าเจ้าดันทุรังยิ่งกว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า และมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า {5:8} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรา แม้ว่าเราทั้งหลายเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะพิพากษาลงโทษท่ามกลางเจ้าท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย {5:9} และเพราะการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า เราจะกระทำท่ามกลางเจ้าอย่างที่เราไม่เคยกระทำมาก่อนเลย และเราจะไม่กระทำอย่างนั้นอีกต่อไป {5:10} เพราะฉะนั้นบิดาจะกินบุตรชายของตนท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบรรดาบุตรชายจะกินบรรดาบิดาของเขาทั้งหลาย และเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ผู้ใดในพวกเจ้าที่เหลืออยู่ เราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ {5:11} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แน่ทีเดียวเพราะเราได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า และด้วยสิ่งลามกทั้งสิ้นของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะตัดเจ้าลง นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี เราจะไม่สงสารด้วย {5:12} พวกเจ้าหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายเพราะโรคระบาด และถูกผลาญด้วยการกันดารอาหารในหมู่พวกเจ้า อีกหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายด้วยดาบอยู่รอบเจ้า และอีกหนึ่งในสามส่วนเราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเราจะชักดาบออกไปตามเขาทั้งหลายไป {5:13} เช่นนี้แหละ ความกริ้วของเราจะมอดลง และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมดและพอใจ และเขาทั้งหลายจะได้ทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ได้กล่าวเช่นนี้ด้วยใจจดจ่อ เมื่อความโกรธของเราต่อเขามอดลงแล้ว {5:14} ยิ่งกว่านั้น

เราจะกระทำให้เจ้าถูกทิ้งไว้ให้เสียไปเปล่าๆ และเป็นที่ถูกตำหนิตืดเย็นท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่ผ่านไปมา {5:15} เจ้าจะเป็นที่เข่าประณามและเหยียดหยัน เป็นคำสาปสอนและเป็นที่น่าหวาดเสียวแก่ประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ด้วยความกริ้วและความเกรี้ยวกราด และการต่อว่าอย่างรุนแรงของเรา เรา พระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาเช่นนี้แล้ว {5:16} เมื่อเราจะปล่อยลูกธนูมฤตยูแห่งการกันดารอาหาร คือลูกธนูแห่งการทำลายในท่ามกลางเจ้า ซึ่งเราจะปล่อยไปทำลายเจ้า และเมื่อเราเพิ่มการกันดารอาหารให้เจ้า และทำลายอาหารหลักของเจ้าเสีย {5:17} เรา จะส่งการกันดารอาหารและสัตว์ป่าร้ายมาสู่เจ้า และมันจะริบลูกหลานของเจ้าไปเสีย โรคระบาดและโลหิตจะผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาเช่นนี้แล้ว"

{6:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า {6:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าตรงที่ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และจงพยากรณ์กล่าวโทษภูเขานั้น {6:3} และกล่าวว่า ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่ภูเขาทั้งหลายและแก่เนินเขา และห้วยและหุบเขาทั้งหลายว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และเราจะทำลายปูชนียสถานสูงของเจ้าเสีย {6:4} แท่นบูชาทั้งหลายของเจ้าจะรกร้าง และพวกรูปเคารพของเจ้าจะแตกหักเสีย และเราจะเหวี่ยงคนที่ถูกฆ่าสังเวยของเจ้านั้นลงต่อหน้ารูปเคารพของเจ้า {6:5} และเราจะวางศพคนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของเขา และเราจะกระจายกระดูกของเจ้ารอบแท่นบูชาของเจ้า {6:6} เจ้าอาศัยอยู่ที่ไหน? เมืองของเจ้าจะร้าง และปูชนียสถานสูงของเจ้าจะรกร้าง ดังนั้นแหละแท่นบูชาของเจ้าจะร้างและรกร้าง รูปเคารพของเจ้าจะหักและสิ้นสุดลง รูปเคารพทั้งหลายของเจ้าจะถูกตัดลง และการงานของเจ้าจะถูกกวาดทิ้งเสียสิ้น {6:7} และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์"

{6:8} แต่เราจะให้เจ้าเหลืออยู่บ้างเป็นบางคน เพื่อเจ้าจะมีบางคนท่ามกลางประชาชาติที่หนีพ้นดาบไป เมื่อเจ้าจะกระจัดกระจายไปอยู่ในประเทศต่างๆ {6:9} แล้วคนในพวกเจ้าที่หนีไปได้นั้น จะระลึกถึงเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น เพราะใจของเราเหลือกลายเนื่องด้วยใจแพศยาของเขาซึ่งได้พราดจากเราไป และเนื่องด้วยตาของเขาที่มองดูรูปเคารพด้วยใจแพศยานั้น และเขาจะเกลียดตัวเองเนื่องจากความชั่วร้ายซึ่งเขาได้กระทำ

ในสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาด้วย {6:10} เราจะทราบว่าเขาเป็นพระเยซูฮวห์ เราไม่ได้พูดพล่อยๆว่า เราจะกระทำการร้ายนี้แก่เขา"

{6:11} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า "จงตบมือและกระเทียบเท้าของเจ้า และกล่าวว่า อนิจจาสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานอิสราเอล เหตุว่าเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด {6:12} ผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไปจะตายด้วยโรคระบาด ผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะล้มตายด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่และถูกล้อมไว้จะตายด้วยการกันดารอาหาร เราจะให้ความเกียรติยศของเราเห็นเหนือเขานกว่าจะมอดลง เช่นนี้แหละ {6:13} และเจ้าจะทราบว่าเขาเป็นพระเยซูฮวห์ เมื่อคนที่ถูกฆ่านอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพของเขารอบแท่นบูชาของเขา บนเนินเขาสูงทุกแห่ง บนยอดเขาทั้งสิ้น ที่ไต่ต้นไม้เขียวทุกต้น และไต่ต้นไม้ดอกทุกต้น ไม่ว่าที่ใดที่เขาถวายนกที่พึงใจแก่รูปเคารพทั้งสิ้นของเขา {6:14} และเราจะยื่นมือของเราออกต่อผู้เขา และกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง และทิ้งร้างตลอดที่อาศัยทั้งสิ้นของเขา คือรกร้างมากกว่าถิ่นทุรกันดารที่ไปทางดิบลา แล้วเขาจึงจะรู้ว่าเราคือพระเยซูฮวห์"

{7:1} พระวณะของพระเยซูฮวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า {7:2} "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสกับแผ่นดินอิสราเอลดังนี้ว่า อวสาน ความสิ้นสุดได้มาถึงทั้งสี่มุมของแผ่นดินแล้ว {7:3} บัดนี้มันปลายก็มาถึงเจ้าแล้ว และเราจะปล่อยความโกรธของเราเหนือเจ้าทั้งหลาย และจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าแก่เจ้า {7:4} นัยน์ตาของเราจะไม่เมตตาเจ้า และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองต่อวิถีทางทั้งหลายของเจ้าแก่เจ้าเอง และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาเป็นพระเยซูฮวห์ {7:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแล้ววิบัติเล่า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว {7:6} ความสิ้นสุดมาถึงแล้ว อวสานนั้นมาถึง มันตื้นขึ้นต่อผู้เจ้า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว {7:7} โอ ชาวแผ่นดินเอ๋ย เวลาเข้ามาถึงแล้ว เวลามาถึงแล้ว วันแห่งความโกลาหลใกล้เข้ามาแล้ว และไม่ใช่ว่าเสียงโห่ร้องยินดีที่บนภูเขา {7:8} บัดนี้ ไม่ช้าแล้วเราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนเจ้า และกระทำให้ความโกรธของเราซึ่งมีต่อเจ้าถึงที่สำเร็จ และเราจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองเจ้าสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า {7:9} นัยน์ตาของเราจะไม่เมตตา และเราจะไม่

สงสาร เราจะตอบสนองเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาเป็นพระเยซูฮวห์ผู้ไพบยิตี {7:10} ดูเถิด วันนั้น ดูเถิด มาถึงแล้ว เวลาเข้าออกมาแล้ว พลองก็บานแล้ว ความเย่อหยิ่งก็ผลิดอก {7:11} ความทารุณได้เจริญเป็นพลงชั่วร้าย จะไม่มีใครเหลืออยู่เลย ประชาชนของเขาที่ไม่มี สิ่งของของเขาที่ไม่มี ไม่มีใครร้องคร่ำครวญเพื่อพวกเขาเลย {7:12} เวลานั้นมาถึงแล้ว วันนั้นก็ใกล้เข้า อย่าให้ผู้ซื้อดีใจ อย่าให้ผู้ขายเสียใจ เพราะพระพิโรธอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ {7:13} เพราะว่ามีผู้ขายจะไม่ได้กลับไปยังสิ่งที่เขาได้ขายไป ขณะเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เพราะว่ามีมิตนั้นก็เกี่ยวข้องกับประชาชนทั้งมวล และจะไม่หันกลับ และเพราะความชั่วช้าของเขา จึงจะไม่มีผู้ใดรักษาชีวิตไว้ได้ {7:14} เขาได้เป่าแตรแล้ว และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มีใครเข้าสงคราม เพราะว่ามีพิโรธของเราอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ {7:15} ดาบก็อยู่ข้างนอก โรคระบาดและการกันดารอาหารก็อยู่ข้างใน ผู้ที่อยู่ในทุ่งนาจะตายเสียด้วยดาบ และผู้ที่อยู่ในเมืองการกันดารอาหาร และโรคระบาดจะกินเสีย {7:16} แต่ผู้หนึ่งผู้ใดที่รอดตายได้จะหนีไปอยู่บนภูเขาเหมือนนกเขาแห่งหุบเขา ทุกคนก็ร้องคร่ำครวญเพราะความชั่วช้าของตน {7:17} มือทั้งสิ้นจะอ่อนแอ และเข่าทั้งหมดจะอ่อนเหมือนน้ำ {7:18} เขาทั้งหลายจะคาดเอวไว้ด้วยผ้ากระสอบ และความสิ้นสะท้านจะครอบเขาไว้ ความละอายจะอยู่ที่ใบหน้าของเขาทุกคน และศีรษะของเขาจะล้านหมด {7:19} เขาจะโยนเงินของเขาไปในถนน และทองคำของเขาจะถูกเอาออกไปเสีย เงินและทองของเขาไม่อาจที่จะช่วยเขาให้พ้นในวันแห่งพระพิโรธของพระเยซูฮวห์ เขาจะให้หายหิว หรือบรรจ้ให้เต็มท้องด้วยเงินทองก็ไม่ได้ เพราะว่าเป็นสิ่งที่สะอิดสะเอียนให้เขาทำความชั่วช้า {7:20} เขานำความมั่งคั่งแห่งเครื่องประดับของเขา มาแสดงออกถึงความสง่างาม และเขาสร้างรูปเคารพด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและน่าเกลียดน่าชังของเขาไว้ในเครื่องประดับนั้น เพราะฉะนั้นเราจะกระทำสิ่งนี้ อยู่ห่างไกลจากเขา {7:21} และเราจะมอบสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของชนต่างด้าวให้เป็นของริบ และแก่คนชั่วในแผ่นดินโลกให้เป็นของปล้นได้ และเขาทั้งหลายจะกระทำให้เป็นมลทิน {7:22} เราจะหันหน้าของเราไปเสียจากเขาด้วยแล้วเขาจึงจะกระทำสถานที่ลับของเราให้หม่นหมอง โจรจะเข้ามาในสถานที่ลับนั้นและกระทำให้เป็นมลทิน {7:23} จงทำโชติรวน เพราะว่าแผ่นดินนั้นเต็มด้วยคดีที่แปดเปื้อนด้วยโลหิต และเมืองก็เต็มด้วยความทารุณ {7:24} ฉะนั้น

เราจะนำประชาชาติที่ชั่วร้ายที่สุดมาถือกรรมสิทธิ์บ้านเรือนของเขา และเราจะให้ทริของคนที่แข็งแกร่งนั้นสิ้นสุดลง และสถานที่บริสุทธิ์ของเขาจะเป็นมลทิน {7:25} เมื่อการทำลายมาถึง เขาจะแสวงหาสันติภาพ แต่ก็ไม่มีเลย {7:26} วิบัติมาถึงแล้ว วิบัติจะมาอีก ชาวลือจะเกิดตามชาวลือ เขาจะแสวงหาหนีตจากผู้พยากรณ์ แต่พระราชบัญญัติจะพิณาศไปจากบุโรหิต และคำปรึกษาจะปลาทไปจากพวกผู้ใหญ่ {7:27} กษัตริย์จะไร้ทุกข์ และเจ้านายจะคลุมกายด้วยความทอดอาลัย และมือของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นจะสั่นเทา เราจะกระทำแก่เขาตามทางของเขา และเราจะพิพากษาเขาตามสมควรแก่การกระทำของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์"

{8:1} ต่อมาเมื่อวันที่ห้า เดือนที่หก ในปีที่หก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในเรือนของข้าพเจ้า และพวกผู้ใหญ่ของพวกยูดาห์นั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าลงมาบนข้าพเจ้า ณ ที่นั้น {8:2} แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด มีสีฐานอย่างไฟ เบื้องล่างของส่วนที่มองเห็นเป็นเอนั้นเป็นไฟ เหนือเอนั้นขึ้นไปเหมือนความสงบปลั่งประดุจสีเหลืองอำพัน {8:3} ท่านยืนส่วนที่มีสีฐานเป็นเมื่อนั้นออกมาจับผมของข้าพเจ้าปอยหนึ่ง และพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพิภพและสวรรค์ และนำข้าพเจ้ามาถึงเยรูซาเล็มในนิมิตของพระเจ้า มายังทางเข้าประตูด้านเหนือของลานชั้นใน ซึ่งเป็นที่ตั้งรูปของความหวงแหน ซึ่งกระทำให้งบเกิดความหวงแหน {8:4} ดูเถิด สงาราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่ที่นั่น เหมือนอย่างนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในที่ราบ {8:5} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัดนี้จงเงยหน้าขึ้นไปดูทางทิศเหนือ" ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นมองไปดูทางทิศเหนือ และดูเถิด ทางทิศเหนือของประตูแท่นบูชาในทางเข้า รูปความหวงแหนนี้อยู่ที่นั่น {8:6} และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าไม่เห็นหรือว่าเขาทำอะไร คือการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลกระทำกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะทำให้เราออกไปให้ไกลจากสถานบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วจะได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก" {8:7} และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงประตูลาน และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นช่องหนึ่งอยู่ในกำแพง {8:8} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเงยหน้าเข้าไปในกำแพง" และเมื่อข้าพเจ้าได้เงยหน้าเข้าไปในกำแพงแล้ว ดูเถิด มีประตูอยู่ประตูหนึ่ง {8:9} และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเข้าไปดูสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอันชั่วร้ายซึ่ง

เขากระทำกันที่นี่" {8:10} ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าไปและได้เห็น ดูเถิด มีภาพสัตว์เลื้อยคลานในทุกรูปแบบ และสัตว์ที่พึงรังเกียจและรูปเคารพทั้งสิ้นของวงศ์วานอิสราเอลปรากฏอยู่บนผนังโดยรอบ {8:11} และมีพวกผู้ใหญ่แห่งวงศ์วานอิสราเอลเจ็ดสิบคนยืนอยู่ข้างหน้ารูปเหล่านั้น และมียาอาซันยาห์ บุตรชายซาฟานยืนอยู่ในหมู่พวกเขาทั้งหลาย ต่างก็มีกระดางไฟอยู่ในมือ และควันทนทึบแห่งเครื่องบูชาก็ขึ้นไปข้างบน {8:12} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วมิใช่หรือว่าพวกผู้ใหญ่ของวงศ์วานอิสราเอลกระทำอะไรอยู่ในที่มืด ทุกคนต่างก็อยู่ในห้องรูปภาพของตนเพราะเขาทั้งหลายพูดว่า 'พระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรเห็นเรา พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้เสียแล้ว'" {8:13} พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า "เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำยิ่งกว่านี้อีก" {8:14} แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงทางเข้าประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้านเหนือ และดูเถิด ที่นั่นมีผู้หญิงหลายคนนั่งร้องไห้อาลัยเจ้าพ่อทัมมูส {8:15} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้" {8:16} แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าเข้ามาในลานชั้นในแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด ตรงประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ระหว่างมุขและแท่นบูชา มีชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ หน้าของเขาหันไปทางทิศตะวันออก กำลังนมัสการพระอาทิตย์ตรงทิศตะวันออกนั้น {8:17} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม ที่วงศ์วานยูดาห์กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำอยู่ที่นี่ เป็นสิ่งเล็กน้อยหรือ ด้วยว่าเขากระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความมรณะ และกลับมายั่วให้เราโกรธแล้ว ดูเถิด เขาทั้งหลายเอากิ่งไม้มาแกะจุมุกของเขา {8:18} เพราะฉะนั้น เราจะกระทำด้วยความพิโรธ นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสารแม้ว่าเขาจะร้องด้วยเสียงอันดังใส่หูของเรา เราจะไม่ฟังเขา"

{9:1} แล้วพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงดังเข้าหุข้าพเจ้าว่า "เจ้าทั้งหลายผู้เป็นพนักงานทำโทษประจำเมือง จงเข้ามาใกล้ ให้ต่างคนถืออาวุธสำหรับทำลายมาด้วย" {9:2} และดูเถิด มีชายหกคนเข้ามาจากทางประตูบน ซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ ทุกคนถืออาวุธสำหรับฆ่ามา มีชายคนหนึ่งนั่งห่มผ้าป่าน หนีบหีบเครื่องเขียนมากับคนเหล่านั้นด้วย และเขาทั้งหลายเข้าไปยืนอยู่ที่ข้างแท่นทองเหลือง {9:3} สงาราศีของพระเจ้าของอิสราเอลได้เหาะขึ้นไปจากเศรฐ แล้ว

ซึ่งเป็นที่เคียดแค้นไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระองค์ตรัสเรียกชายที่นุ่งห่มผ้าป่าน ผู้ที่หนีบหีบเครื่องเขียน {9:4} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า "จงผ่านไปท่ามกลางนครนั้นให้ตลอด คือตลอดท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม และทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของประชาชนที่ถอนหายใจ และรำไห่เพราะสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่กระทำกันท่ามกลางนครนั้น" {9:5} และพระองค์ตรัสกับคนอื่น ๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินว่า "จงผ่านไปตลอดนครตามชายคนนั้นไปและฆ่าฟันเสีย นัยน์ตาของเจ้าอย่าได้ปราณี และเจ้าอย่าสงสารเลย {9:6} จงฆ่าให้ตายทั้งคนแก่ คนหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งเด็กๆ และผู้หญิง แต่อย่าเข้าใกล้ผู้ที่มีเครื่องหมาย และจงเริ่มต้นที่สถานบริสุทธิ์ของเรา" ดังนั้นเขาจึงตั้งต้นกับพวกคนแก่ผู้ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศนั้น {9:7} แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงกระทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน จงทิ้งผู้ที่ถูกฆ่าให้เต็มลาน จงไปเถิด" เขาทั้งหลายจึงออกไปและฆ่าฟันที่ในนคร {9:8} ต่อมาขณะที่เขากำลังฆ่าฟันอยู่นั้นเหลือข้าพเจ้าแต่ลำพัง ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดินร้องว่า "อนิจจา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงทำลายคนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นทั้งสิ้นในการที่พระองค์ทรงระบายความกริ้วของพระองค์เหนือเยรูซาเล็มหรือ" {9:9} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและยูดาห์ใหญ่ยิ่งนัก แผ่นดินก็เต็มไปด้วยโลหิต และความมอยดิธธรรมก็เต็มนคร เพราะเขากล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว และพระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรอีก' {9:10} สำหรับเรา นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะของเขาทั้งหลาย" {9:11} และดูเถิด ชายคนหนึ่งที่นุ่งห่มผ้าป่านหนีบหีบเครื่องเขียนนั้น ได้นำถ้อยคำกลับมากล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้แล้ว"

{10:1} แล้วข้าพเจ้าก็มองดู ดูเถิด ที่ท้องฟ้าซึ่งอยู่เหนือศีรษะของเหล่าเครือบ มีอะไรปรากฏขึ้นเหนือเครือบนั้นเหมือนไฟทูลย์ มีฐานคล้ายพระที่นั่ง {10:2} และพระองค์ตรัสกับชายที่นุ่งห่มผ้าป่านว่า "จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อมซึ่งอยู่ภายใต้เครือบ จงเอามือกอดถันจากท่ามกลางเหล่าเครือบ นำไปโปรยเหนือนครนั้น" และชายคนนั้นก็เข้าไปท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า {10:3} ฝ่ายเหล่าเครือบนั้นยืนที่ด้านขวาของพระนิเวศ ขณะเมื่อชายคนนั้นเข้าไปและเมฆก็คลุมอยู่เต็มลานขึ้นใน {10:4} และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นจากเครือบไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระนิเวศนั้นก็มิมีเมฆคลุมอยู่เต็ม และลานนั้นก็เต็มไปด้วย

ความสุกใสแห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ {10:5} และเสียงปีกของเหล่าเครือบนั้นก็ได้ยินไปถึงลานชั้นนอก เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัส {10:6} และต่อมาเมื่อพระองค์มีพระบัญชาสั่งชายที่นุ่งห่มผ้าป่านว่า "จงไปเอาไฟมาจากกลางวงล้อม และจากกลางเหล่าเครือบ" ชายคนนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างวงล้อมเหล่านั้น {10:7} เครือบคนหนึ่งได้ยื่นมือของตนออกมาระหว่างเหล่าเครือบไปยังไฟซึ่งอยู่ระหว่างเหล่าเครือบ หยิบไฟขึ้นมาบ้าง และใส่มือของชายที่นุ่งห่มผ้าป่าน ชายคนนั้นก็นำไฟออกไป

{10:8} ปรากฏว่าในเหล่าเครือบนั้นมีอะไรอยู่ใต้ปีกอย่างมือมนุษย์ {10:9} และข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด มีวงล้อมอยู่สี่อันข้างวงล้อมเหล่าเครือบ อยู่ข้างเครือบคนละหนึ่งวงล้อม ลักษณะของวงล้อมนั้นเหมือนแสงพลอยเขียว {10:10} ลักษณะฐานวงล้อมทั้งสิ้นนั้นก็เหมือนกัน เหมือนวงล้อมซ้อนในวงล้อม {10:11} เมื่อวงล้อมนี้ไป ก็ไปได้ข้างหนึ่งข้างใดในข้างทั้งสี่ โดยไม่ต้องหันเลยในเวลาไป ถ้าอันหน้ามุ่งหน้าไปทางไหน วงล้อมอันอื่นก็ตามไปโดยไม่ต้องหันในขณะที่ไป {10:12} และทั้งตัว ด้านหลัง มือ ปีก และวงล้อมมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบ ทั้งสี่นั้นก็มียวงล้อมของตัว {10:13} วงล้อมเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้ยินกับหูเขาเรียกว่า "โอ วงล้อมกึ่งหันเอียง" {10:14} มีหน้าสี่หน้าทั้งนั้น หน้าแรกเป็นหน้าเครือบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ และหน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต และที่สี่เป็นหน้านกอินทรี {10:15} และเหล่าเครือบก็เหาะขึ้น เป็นสิ่งที่มิมีชีวิตอยู่ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นอยู่ริมแม่น้ำเคบาร์ {10:16} เมื่อเหล่าเครือบไป วงล้อมก็ตามข้างไปด้วย และเมื่อเหล่าเครือบกางปีกออกเพื่อบินขึ้นจากพิภพ วงล้อมเหล่านั้นก็ไม่หันไปจากข้างๆเหล่าเครือบเลย {10:17} เมื่อเหล่าเครือบหยุดนิ่ง เหล่าวงล้อมก็หยุดนิ่ง เมื่อเหล่าเครือบเหาะขึ้น เหล่าวงล้อมก็เหาะขึ้นไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นอยู่ในวงล้อม {10:18} แล้วสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้ไปจากธรณีประตูพระนิเวศ สถิตเหนือเหล่าเครือบ {10:19} เมื่อเหล่าเครือบออกไปก็กางปีกออกบินขึ้นไปจากพิภพท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า วงล้อมก็ตามข้างไปด้วย และไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศ แห่งพระเยโฮวาห์ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือเครือบเหล่านั้น {10:20} เหล่านี้เป็นสิ่งที่มิมีชีวิตอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเหล่าเครือบ {10:21} เครือบทุกคนมีสี่หน้าและสี่ปีก และภายใต้ปีกมีฐานเหมือนมือมนุษย์ {10:22} ส่วนฐานของหน้าเหล่านั้น เป็นหน้าทั้งรูปทั้งตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ เครือบทุกคน

ออกตรงไปข้างหน้าของตน

{11:1} พระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ ซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออก ดูเถิด ที่ทางเข้าประตูมีผู้ชายอยู่ยี่สิบห้าคน และท่ามกลางนั้นข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์ บุตรชายอัสซูร์ และเป-ลาทียาห์บุตรชายเบนายาห์ เจ้านายแห่งประชาชน {11:2} และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้คือผู้ที่ออกอุบายทำความบาปผิด และเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ชั่วร้ายในนครนี้ {11:3} ผู้กล่าวว่า 'เวลายังไม่มาถึงเลย ให้เราปลูกบ้านเกิด นครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่และเราเป็นเนื้อ' {11:4} โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา จงพยากรณ์เถิด" {11:5} พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ลงมาประทับบนข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงกล่าวเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าคิดดังนี้ และเรารู้สิ่งทั้งหลายที่เข้ามาในใจของเจ้า {11:6} เจ้าได้ทวิคนที่เจ้าได้ฆ่าในนครนี้ และทั้งคนที่ถูกฆ่าเต็มตามถนนหนทางไปหมด {11:7} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า คนทั้งหลายที่เจ้าได้ฆ่าซึ่งเจ้าได้ทิ้งไว้ท่ามกลางนครนี้ เขาทั้งหลายเป็นเนื้อ และนครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่ แต่เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น {11:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้ากลัวดาบ และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า {11:9} เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น และมอบเจ้าไว้ในมือของคนต่างด้าว และจะทำการพิพากษาลงโทษเจ้า {11:10} เจ้าจะถูกดาบล้มลง เราจะลงโทษเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล และเจ้าจะได้ทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ {11:11} นครนี้จะไม่ใช่หม้อขนาดใหญ่ของเจ้า ที่เจ้าจะเป็นเนื้อในท่ามกลางนั้น เราจะพิพากษาเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล {11:12} และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้ามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา หรือปฏิบัติตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามลักษณะท่าทางของประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบเจ้า" {11:13} อยู่มาเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ เป-ลาทียาห์บุตรชายเบนายาห์ก็สิ้นชีวิต แล้วข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดินร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า พระองค์จะทรงกระทำให้คนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นสิ้นสุดเลยทีเดียวหรือ พระเจ้าข้า"

{11:14} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {11:15} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย พี่น้องของเจ้า คือพี่น้องของเจ้าเอง คือญาติที่มีสิทธิ์ไถ่คืน สิ้นทั้งวงศ์วานอิสราเอลหมดด้วยกัน คือบุคคลที่ชาวเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า 'เจ้าทั้งหลายจงหนีห่างไปจากพระเยโฮวาห์ แผ่นดินนี้ทรงมอบไว้แก่เรา

เป็นกรรมสิทธิ์' {11:16} เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า แม้เราได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้เราได้กระจ่ายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง เราก็จะเป็นสถานบริสุทธิ์อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะได้ไปอยู่'

{11:17} เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะรวบรวมเจ้ามาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้าจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจ่ายไปอยู่นั้น และเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้า' {11:18} และเขาจะมาที่นั่น เขาจะเอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสิ้นของเมืองนั้น และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเมืองนั้นออกไปเสียจากที่นั่น {11:19} และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และจะให้ใจเนื้อแก่เขา {11:20} เพื่อเขาจะดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎของเราและกระทำตาม เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย {11:21} แต่คนเหล่านั้นที่ใจของเขาดำเนินตามจิตใจแห่งสิ่งที่น่ารังเกียจของเขาและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเขา เหนือศีรษะของเขาเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{11:22} แล้วเหล่าครูบักทางปีกออก วงล้อก็อยู่ข้างๆ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น {11:23} สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น {11:24} ต่อมาพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาด้วยนิมิตโดยพระวิญญาณของพระเจ้าถึงเมืองเคลเดีย มาสู่พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย แล้วนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า {11:25} ข้าพเจ้าจึงได้บอกถึงบรรดาสิ่งต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทราบ

{12:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า {12:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางวงศ์วานที่มักบถ ผู้มีตาเพื่อดู แต่ดูไม่เห็น ผู้มีหูเพื่อฟัง แต่ฟังไม่ได้ยิน เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักบถ {12:3} เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงจัดเตรียมข้าวของสำหรับตนเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย และจงไปเป็นเชลยในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เจ้าจะต้องไปเป็นเชลยจากสถานที่ของเจ้าไปยังอีกที่หนึ่งในสายตาของเขา บางทีเขาอาจจะพินิจพิเคราะห์ดูได้ แม้ว่าเขาเป็นวงศ์วานที่มักบถ {12:4} เจ้าจงเอาข้าวของของเจ้าออกมาในเวลา

กลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เจ้าจึงออกไปในเวลาเย็นท่ามกลางสายตาของเขา ออกไปอย่างผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลย {12:5} จงเงะกำแพงท่ามกลางสายตาของเขา แล้วออกไปตามรูกำแพงนั้น {12:6} จงยกข้าวของใส่บาของเจ้าท่ามกลางสายตาของเขา แล้วแบกออกไปในเวลามืด เจ้าจึงคลุมหน้าเสีย อย่าให้เห็นแผ่นดิน เพราะเรากระทำเจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่วงศ์วานอิสราเอล" {12:7} ข้าพเจ้าก็กระทำตามที่ข้าพเจ้ารับบัญชามา ข้าพเจ้านำข้าวของออกมาในเวลากลางวัน เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย ในเวลาเย็นข้าพเจ้าก็เงะกำแพงด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าออกไปในเวลามืด แบกสัมภาระของข้าพเจ้าไปท่ามกลางสายตาของเขา {12:8} ในเวลาเช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า {12:9} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศ์วานอิสราเอลคือวงศ์วานที่มักกบฏนั้น ได้พูดกับเจ้ามิใช่หรือว่า 'เจ้าทำอะไร' {12:10} จงกล่าวแก่เขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ภาระเกี่ยวกับเจ้านายคนนั้นในเยรูซาเล็ม และวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดซึ่งอยู่ในนครนั้น' {12:11} จงกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับท่าน ที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ เขาทั้งหลายจะถูกกระทำอย่างเดียวกัน เขาจะถูกกวาดไปเป็นเชลย' {12:12} และเจ้านายคนนั้นผู้อยู่ท่ามกลางเขา จะยกข้าวของขึ้นใส่บาในเวลามืดและออกไป เขาทั้งหลายจะเงะกำแพงและนำออกไปทางนั้น ท่านจะคลุมหน้าของท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่แลเห็นแผ่นดินด้วยตาของท่านเอง {12:13} และเราจะกางข่ายของเราคลุมท่าน และท่านจะติดกับของเรา และเราจะนำท่านเข้าไปในบาบิโลนแผ่นดินของคนเคลเดีย ถึงกระนั้นท่านจะยังไม่เห็นแผ่นดินนั้น และท่านจะต้องตายที่นั่น {12:14} บรรดาผู้ที่อยู่รอบท่านนั้น เราจะกระจ่ายเขาไปตามลมทุกทิศานุทิศ รวมทั้งผู้ช่วยและบรรดากองทัพของท่านด้วย และเราจะชักดาบออกไล่ตามเขาไป {12:15} และเมื่อเราให้เขากระจัดกระจ่ายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเขาไปตามประเทศต่างๆ เขาจึงจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ {12:16} แต่เราจะละบางคนในพวกเขาไว้จากดาบจากการกันดารอาหาร และจากโรคระบาด เพื่อเขาจะได้เล่าถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาไปอยู่นั้น และเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์"

{12:17} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า {12:18} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานอาหารของเจ้าด้วยตัวสัน และดื่มน้ำด้วยความสะทกสะท้านและ

ด้วยความระมัดระวัง {12:19} และกล่าวแก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับพลเมืองแห่งเยรูซาเล็มและเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า เขาจะรับประทานอาหารของเขาด้วยความระมัดระวัง และดื่มน้ำด้วยยอกสันขวัญหาย เพราะว่าสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินของเขาจะสูญหายไปหมด เนื่องด้วยความรุนแรงของคนทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินนั้น {12:20} และเมืองที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และแผ่นดินนั้นก็จะรกร้าง และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์" {12:21} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า {12:22} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สุภาษิตซึ่งเจ้าทั้งหลายมีที่กล่าวถึงแผ่นดินอิสราเอลว่า 'วันนั้นก็ไกลออกไป และนิมิตทุกเรื่องก็เหลว' นั้น เจ้าหมายความว่าอะไร {12:23} เพราะฉะนั้นจึงบอกเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะให้สุภาษิตบทนี้สิ้นสุดเสียที เขาจะไม่ใช้เป็นสุภาษิตอีกในอิสราเอล แต่จงกล่าวแก่เขาว่า 'วันนั้นก็ใกล้แค่คืบ และนิมิตทุกเรื่องก็จะสำเร็จ {12:24} เพราะจะไม่มีนิมิตปลอมหรือคำทำนายประจบประแจงในวงศ์วานอิสราเอลอีกเลย {12:25} แต่เราคือพระเยโฮวาห์จะพูดคำที่เราจะพูด และจะต้องเป็นไปตามคำนั้น จะไม่ล่าช้าต่อไปอีก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานที่มักกบฏเอ๋ย ในสมัยของเจ้านี้แหละ เราจะไม่ล่าช้าและจะกระทำตามนั้น'" {12:26} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {12:27} "ดูเถิด บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศ์วานของอิสราเอลกล่าวว่า 'นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า และเขาพยากรณ์ถึงเวลาที่ห่างไกลนั้น' {12:28} เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไปเลย แต่เวลาที่เราลั่นออกมานั้นจะต้องเป็นไปจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ"

{13:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า {13:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงพยากรณ์กล่าวโทษผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์ และกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนว่า 'จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์' {13:3} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โง่เขลา ผู้ติดตามวิญญาณของตนเองและไม่เคยได้เห็นอะไรเลย {13:4} โอ อิสราเอลเอ๋ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเหมือนสุนัขจิ้งจอกท่ามกลางสิ่งปรักหักพัง {13:5} เจ้าไม่ได้ขึ้นไปถึงที่ซำรุด และไม่ได้สร้างรั้วต้นไม้เพื่อวงศ์วานอิสราเอล เพื่อให้ตั้งอยู่ได้ในสงครามในวันแห่งพระเยโฮวาห์ {13:6} เขาทั้งหลายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมุสา เขากล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า' ในเมื่อพระเยโฮวาห์

มิได้ทรงใช้เขาไป เขาทำให้นคนอื่นหวังว่าเขาจะรับรองถ้อยคำของเขา {13:7} เจ้าได้เคยเห็นนิมิตเท็จ และเคยทำนายมุสา มิใช่หรือ ในเมื่อเจ้ากล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า’ ทั้งที่เรามิได้พูดเลย” {13:8} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “เพราะเจ้ากล่าวเท็จและได้เห็นนิมิตมุสา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า {13:9} มือของเราจะต่อสู้ผู้พยากรณ์ผู้เห็นนิมิตเท็จและผู้ที่ทำนายมุสา เขาจะไม่ได้เข้าอยู่ในสภาแห่งประชาชนของเรา หรือขึ้นทะเบียนอยู่ในทะเบียนของวงศ์วานอิสราเอล และเขาจะไม่ได้เข้าในแผ่นดินอิสราเอล และเจ้าจะทราบว่าเขาคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า {13:10} เพราะว่า เออ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้นำประชาชนของเราให้หลง โดยกล่าวว่า ‘สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเลย และเพราะว่าเมื่อมีคนสร้างกำแพง ดูเถิด คนอื่นก็ฉาบด้วยปูนขาว {13:11} จงกล่าวแก่ผู้ที่ฉาบปูนขาวนั้นว่า กำแพงนั้นจะพัง จะมีฝนตกท่วม และเจ้า โอ ลูกเห็บใหญ่เอ๋ย จะตกลงมา และลมพายุจะฉีกมัน {13:12} ดูเถิด เมื่อกำแพงพังลง เขาจะไม่พูดกับท่านหรือว่า ‘ปูนขาวที่เจ้าได้ฉาบนั้นอยู่ที่ไหนเล่า’ {13:13} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำให้ลมพายุฉีกมันด้วยความกริ้วของเรา และด้วยความโกรธของเราจะมีฝนท่วม ด้วยความกริ้วของเราจะมีลูกเห็บใหญ่ทำลายเสีย {13:14} และเราจะพังกำแพงซึ่งเจ้าฉาบด้วยปูนขาวนั้น และให้พังลงถึงดิน รากกำแพงนั้นจึงจะปรากฏ เมื่อกำแพงพัง เจ้าทั้งหลายจะพินาศอยู่ที่กลางกำแพง และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ {13:15} เราจะให้ความพิโรธของเราสำเร็จบนกำแพง และบนคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาว และเราจะพูดกับเจ้าว่า ‘กำแพงไม่มีอีกแล้ว ผู้ที่ฉาบปูนขาวก็ไม่มีด้วย’ {13:16} คือผู้พยากรณ์แห่งอิสราเอลซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มและได้เห็นนิมิตแห่งสันติภาพของเมืองนั้น ในเมื่อไม่มีสันติภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {13:17} เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงมุ่งหน้าต่อสู้บรรดาบุตรสาวแห่งชนชาติของเจ้า ผู้พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนเอง จงพยากรณ์กล่าวโทษเขา {13:18} และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแห่งหญิงที่เย็บปลอกไสยศาสตร์สำหรับใส่ช่องแขนเสื้อทั้งสี่ และทำผ้าคลุมศีรษะให้คนทุกชนชาติเพื่อล่าวินญาณ เจ้าจะล่าวินญาณซึ่งเป็นของประชาชนของเรา และจะรักษาวิญญานอื่นๆให้คงชีวิตอยู่เพื่อผลกำไรของเจ้าหรือ {13:19} เจ้าจะกระทำให้เราหม่อมองท่ามกลางประชาชนของเรา ด้วยเห็นแก่ชาวบาร์เลห์เพียงหลายกำมือ และชนมิ่งเพียงหลายชั้น เพื่อ

สังหารคนที่ไม่สมควรจะตาย และไว้ชีวิตคนที่ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ โดยการมุสาของเจ้าต่อประชาชนของเราที่ฟังคำมูสานั้น {13:20} ด้วยเหตุนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราต่อสู้ปลอกไสยศาสตร์ของเจ้า ซึ่งเจ้าใช้ล่าวินญาณเพื่อให้เขาบินไป และเราจะฉีกปลอกไสยศาสตร์นั้นเสียจากแขนของเจ้าทั้งหลาย และเราจะปล่อยวิญญานเหล่านั้นไป คือวิญญานที่เจ้าล่าวเพื่อให้เขาบินไป {13:21} ผ้าคลุมของเจ้าเราฉีกเสียด้วย และช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า และเขาจะไม่เป็นเหยื่อในมือของเจ้าต่อไป และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ {13:22} เพราะเจ้าได้กระทำให้คนชอบธรรมท้อใจด้วยการมุสา ทั้งที่เราไม่ได้กระทำให้เขาเศร้าใจเลย และเจ้าได้ทำให้มือของคนชั่วแข็งแกร่งขึ้น เพื่อมิให้เขาหันกลับจากทางชั่วของเขา โดยสัญญาว่าเขาจะได้ชีวิตรอด {13:23} เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้เห็นเรื่องเหลวไหลหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคตอีก ด้วยว่าเราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์”

{14:1} พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า {14:2} และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า {14:3} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้ได้ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะดวกให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา ควรที่เราจะยอมตัวให้เขาถามเราหรือ {14:4} เพราะฉะนั้นจงพูดกับเขาและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า คนใดในวงศ์วานอิสราเอลเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะดวกให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขาและยังมาหาผู้พยากรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเองด้วยเรื่องรูปเคารพมากมายของเขานั้น {14:5} เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจของวงศ์วานอิสราเอล ผู้เห็นห่างไปจากเราทุกคนด้วยเรื่องรูปเคารพของเขา {14:6} เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงกลับใจ และหันกลับจากรูปเคารพของเจ้าเสีย และจงหันหน้าของเจ้าเสียจากบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า {14:7} เพราะว่าคนใดในวงศ์วานอิสราเอล หรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ซึ่งแยกตัวเขาจากเรา ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจของเขา และวางสิ่งที่สะดวกให้ทำความชั่วช้าไว้ตรงหน้าของเขา แล้วยังจะมาหาผู้พยากรณ์เพื่อขอลามเขาเกี่ยวกับเรา เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเอง {14:8} และเราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้คนนั้น เราจะทำให้เขาเป็นหมายสำคัญและเป็นคำสาปแช่ง และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางประชาชนของเรา และเจ้าจะทราบว่าเขา

คือพระเยโฮวาห์ {14:9} และถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกลวง กล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลงผู้พยากรณ์คนนั้น และเราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้เขา และจะทำลายเขาเสียจากท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา {14:10} เขาทั้งหลายจะต้องทนรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขา โทษของผู้พยากรณ์และโทษของผู้ขอลาจะเหมือนกัน {14:11} เพื่อว่าวงศ์วานอิสราเอลจะไม่หลงเงินไปจากเราอีก หรือไม่กระทำตัวให้มลทินด้วยการละเมิดทั้งหลายของตนอีก แต่เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้"

{14:12} และพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า {14:13} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินกระทำบาปต่อเราโดยประพฤติดล่อย่างน่าเศร้าใจ เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือแผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักเสีย และจะส่งการกันดารอาหารมาเหนือแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกจากแผ่นดินนั้น {14:14} ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้ คือ โนอาห์ ดาเนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น ออกมาด้วยความชอบธรรมของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ {14:15} ถ้าเรากระทำให้สัตว์ร้ายทั้งหลายผ่านแผ่นดินนั้น และพวกมันทำให้แผ่นดินเสียไป เพื่อให้เป็นที่รกร้าง จนไม่มีผู้ใดผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ร้ายนั้น {14:16} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้ว่าบุรุษทั้งสามอยู่ในแผ่นดินนั้น เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ แต่แผ่นดินนั้นจะรกร้างเสีย {14:17} หรือถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินนั้น และกล่าวว่า 'ดาบเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินนั้นไปโดยตลอด' เพื่อเราจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกจากแผ่นดินนั้น {14:18} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แม้บุรุษทั้งสามจะอยู่ในนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ {14:19} หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามาในแผ่นดินนั้น และเหตความเดือดดาลของเราออกเหนือเมืองนั้นด้วยโลหิต เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกจากแผ่นดินนั้น {14:20} ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียล และโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาให้รอดพ้นได้ด้วยความชอบธรรมของเขา {14:21} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จะรุนแรงยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายกาจทั้งสี่ประการของเราเหนือกรุงเย

รูซาเล็ม คือดาบ การกันดารอาหาร สัตว์ร้ายและโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกจากเมืองนั้น {14:22} ดูเถิด แม้จะมีคนรอดตายเหลืออยู่ในนครนั้น นำเอาบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาออกมา ดูเถิด เมื่อเขาทั้งหลายออกมาหาเจ้า เจ้าจะได้เห็นทางและการกระทำของเขา เจ้าจะเบาใจในเรื่องการร้าย ซึ่งเราได้นำมาเหนือเยรูซาเล็ม คือบรรดาสิ่งที่เราได้นำมาเหนือนครนั้น {14:23} คนเหล่านั้นจะทำให้เจ้าเบาใจ เมื่อเจ้าได้เห็นทางและการกระทำทั้งหลายของเขาแล้ว และเจ้าจะทราบ ว่า เราได้กระทำบรรดาสิ่งที่เราได้กระทำไว้แล้วในนครนั้นด้วยปราศจากเหตุผล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{15:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า {15:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดันเถาองุ่นพิเศษกว่าต้นไม้อื่น และพิเศษกว่าไม้กิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่า หรือ {15:3} เขาเอาไม้ตันเถาองุ่นไปทำอะไรบ้างหรือ คนเอาไปทำข้อสำหรับแขวนภาชนะอันใดหรือ {15:4} ดูเถิด เขาใช้เป็นพินใส่ไฟ เมื่อไฟไหม้ปลายทั้งสองแล้ว กลางก็เป็นถ่าน จะใช้ประโยชน์อะไรได้หรือ {15:5} ดูเถิด เมื่อมันยังติดอยู่กับไม้ได้ใช้ประโยชน์อะไร เมื่อถูกไฟไหม้เป็นถ่านแล้วยังมีประโยชน์น้อยลง จะใช้ทำอะไรได้บ้างเล่า {15:6} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า ดันเถาองุ่นซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่า เราทิ้งให้มันเป็นพินใส่ไฟเสียฉันใด เราจะทิ้งชาวเยรูซาเล็มฉันนั้น {15:7} เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้เขา แม้ว่าเขาจะหนีออกจากไฟอันหนึ่ง ไฟอีกอันหนึ่งก็ยิ่งจะเผาผลาญเขา และเมื่อเรามุ่งหน้าของเราต่อสู้เขา เจ้าจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ {15:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างไป เพราะเขาได้ประพฤติดล่"

{16:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {16:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงให้เยรูซาเล็มทราบถึงสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของตัวเธอเอง {16:3} และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสอย่างนี้แก่เยรูซาเล็มว่า ตั้งเดิมและกำหนดของเจ้าเป็นแผ่นดินของคนคานาอัน พ่อของเจ้าเป็นคนอาโมไรต์ และแม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทต์ {16:4} พูดถึงกำหนดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมานั้นเรามีไม้ตัดสายสะตือ และเขาก็มิได้ใช้น้ำล้างชำระเจ้า มิได้เอาเกลือ มิได้เอาผ้าพันเจ้าไว้ {16:5} ไม่มีตาสักดวงหนึ่งส่งสารเจ้า ที่จะเมตตาเจ้าและกระทำสิ่งเหล่านี้ให้เจ้า เจ้าถูกทอดทิ้งในพื้นทุ่ง เพราะในวันที่เจ้าเกิดนั้นเจ้าเป็นที่รังเกียจ {16:6} และเมื่อเราผ่านเจ้าไป เห็นเจ้าดินกระแต้วอยู่ในกองโลหิตของเจ้า เราก็พูดกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า 'จงมีชีวิตอยู่'

เออ เราก็พูดกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า ‘จงมีชีวิตอยู่’ {16:7} เราได้กระทำให้เจ้าทรูณเหมือนอย่างพืชในท้องนา เจ้าก็เติบโตและสูงขึ้นจนเป็นสาวเต็มตัว ถันของเจ้าก็ก่อรูปขึ้นมา และขนของเจ้าก็งอก ทั้งๆที่เจ้าเคยเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน {16:8} และเมื่อเราผ่านเจ้าไปอีกครั้งหนึ่ง และมองดูเจ้า ดูเถิด เจ้ามีอายุรู้จักรักแล้ว เราก็ขยายชายเสื้อคลุมเจ้าและปกคลุมความเปลือยเปล่าของเจ้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เออ เราก็บัญญัติและกระทำพันธสัญญากับเจ้า และเจ้าก็เป็นของเรา {16:9} และเราก็เอาเจ้าอาบน้ำ ล้างโลหิตเสียจากเจ้า และเจิมเจ้าด้วยน้ำมัน {16:10} เราแต่งตัวเจ้าด้วยเสื้อปัก และเอารองเท้าหนังของแบดเจอร์สวมให้เจ้า เราพันเจ้าไว้ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และคลุมเจ้าไว้ด้วยผ้าไหม {16:11} เราแต่งตัวเจ้าด้วยเครื่องอาภรณ์ สวมกำไลมือให้เจ้า และสวมสร้อยคอให้เจ้า {16:12} เราเอาเพชรพลอยเม็ดหนึ่งใส่หน้าผากเจ้า และใส่ตุ้มหูที่หูของเจ้า และสวมมงกุฎงามไว้บนศีรษะของเจ้า {16:13} เราก็ประดับเจ้าด้วยทองคำและเงิน และเสื้อผ้าของเจ้าก็เป็นผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าไหมและผ้าปัก เจ้ากินยออดแป้ง น้ำผึ้งและน้ำมัน เจ้างามเลิศทีเดียว และเจ้าเจริญขึ้นเป็นชั้นจ้าว {16:14} ชื่อเสียงของเจ้าก็ลือไปท่ามกลางประชาชาติเพราะความงามของเจ้า ด้วยความงามนั้นก็สมบูรณ์ทีเดียว เนื่องจากความสง่างามที่เราได้ทรมานให้เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {16:15} แต่เจ้าวางใจในความงามของเจ้า และได้เล่นซู้เพราะชื่อเสียงของเจ้า ไม่ว่าผู้ใดจะผ่านมา เจ้าก็ให้หลงระเหิรไปด้วยการเล่นซู้ของเจ้า {16:16} เจ้าเอาเสื้อผ้าของเจ้าบ้าง และเจ้าได้สร้างบรรดาปูชนียสถานสูง ประดับอย่างหรูหรา แล้วก็เล่นซู้อยู่บนนั้น ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ ต่อไปอีกไม่มีเหมือน {16:17} เจ้ายังเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้า ซึ่งเป็นทองคำของเราและเงินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า แล้วเจ้าสร้างเป็นรูปผู้ชายสำหรับเจ้า และเจ้าก็เล่นซู้กับรูปเหล่านั้น {16:18} เจ้าเอาเครื่องแต่งตัวที่ปักไปห่มรูปเหล่านั้นไว้ และวางน้ำมันและเครื่องหอมของเราไว้ข้างหน้ามัน {16:19} อาหารที่เราให้แก่เจ้าก็เหมือนกัน คือเราเลี้ยงเจ้าด้วยยออดแป้ง น้ำมัน และน้ำผึ้ง เจ้าก็เอามาวางข้างหน้ามัน ให้เป็นกลิ่นหอมที่พึงใจ และก็เป็นอย่างนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {16:20} ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าได้นำบุตรชายของเจ้าและบุตรสาวของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ให้บังเกิดมาเพื่อเรา และเจ้าก็ได้ถวายบูชาแก่มันเพื่อให้มันเผาผลาญ การเล่นซู้ของเจ้าเป็นสิ่งที่เล็กน้อยอยู่หรือ {16:21} เจ้าจึงได้ฆ่าลูกของเรา ถวายแก่รูปเหล่านั้นโดยให้ลุยไฟ {16:22} และในการอัน

น่าสะอิดสะเอียนของเจ้าและการเล่นซู้ของเจ้า เจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้ายังเด็กอยู่เมื่อเจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน และมัวหมองอยู่ในกองเลือดของเจ้า {16:23} ต่อมาภายหลังจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า (องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วิบัติ วิบัติแก่เจ้า) {16:24} เจ้าได้สร้างห้องหลังคาโค้งสำหรับตัว ถนบนทุกสายเจ้าก็สร้างสถานที่สูงสำหรับตัว {16:25} หัวถนบนทุกแห่งเจ้าสร้างที่สูงของเจ้า และเอาความงามของเจ้ามาทำลามก อ้าเท้าของเจ้าให้ผู้ที่ผ่านมาไม่ว่าใคร และทวีกการเล่นซู้ของเจ้า {16:26} เจ้าได้เล่นซู้กับคนอียิปต์ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่มกมากของเจ้า ทวีกการเล่นซู้ของเจ้าเพื่อกระทำให้เรารู้ {16:27} ดูเถิด เราจึงเหยียดมือของเราออกต่อผู้เจ้า และลดอาหารส่วนแบ่งของเจ้าลง และมอบเจ้าไว้ให้แก่พวกที่เกลียดเจ้าให้เขากระทำตามใจชอบ คือบรรดาบุตรสาวคนฟีลิสเตีย ผู้ซึ่งละอายในความประพฤติดันลามกของเจ้า {16:28} เจ้ายังเล่นซู้กับคนอัสซีเรียด้วย เพราะว่าเจ้าไม่รู้จักอ้ม เออ เจ้าเล่นซู้กับเขาทั้งหลาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่อ้อมใจ {16:29} เจ้ายังทวีกการเล่นซู้ของเจ้าในแผ่นดินคานาอันกับคนเคลเดีย ถึงแม้กับแผ่นดินนี้เจ้าก็ยังไม่อ้อมใจ {16:30} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แหมใจของเจ้าเป็นโรครักเสียจริงๆในเมื่อเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นการกระทำของหญิงแพศยาไพร่ๆ {16:31} คือสร้างห้องหลังคาโค้งไว้ที่หัวถนบนทุกแห่ง และสร้างสถานที่สูงของเจ้าไว้ตามถนบนทุกสาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่เหมือนหญิงแพศยา เพราะเจ้าดูหมิ่นสินจ้าง {16:32} เป็นภรรยาที่แพศยาจัด ดูซิ ยอมรับรองแลกเปลลกหน้าแทนที่จะรับรองสามี {16:33} ผู้ชายยอมให้ของแก่หญิงแพศยาทุกคน แต่เจ้ากลับให้สิ่งของแก่คนรักทั้งหลายของเจ้าทุกคน ให้สินบนชักให้เขาเข้ามาจากทุกด้านเพื่อการเล่นซู้ของเจ้า {16:34} ฉะนั้น เจ้าจึงผิดกับหญิงอื่นในเรื่องการเล่นซู้ของเจ้า ไม่มีใครมาวิ่งวอนให้เล่นซู้และเจ้ากลับให้สินจ้าง ขณะที่ไม่มีผู้ใดให้สินจ้างแก่เจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงแตกต่างกัน {16:35} เหตุฉะนั้น โอ แพศยาเอ๋ย จงฟังพระวangesของพระเยโฮวาห์ {16:36} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะความโสโครกของเจ้าก็เหวี่ยงเสียแล้ว และการเปลือยเปล่าของเจ้าก็เผยออก โดยการเล่นซู้ของเจ้ากับคนรักของเจ้า และกับบรรดารูปเคารพซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า และโดยโลหิตลูกของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่มัน {16:37} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมคนรักของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าผลิตผลิตด้วย ทุกคนที่เจ้ารัก และทุกคนที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมเขาให้มาต่อผู้เจ้าจากทุกด้านและจะเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อหน้าเขา เพื่อเขา

จะให้เห็นความเปลี่ยนแปลงทั้งสิ้นของเจ้า {16:38} และเราจะพิพากษาเจ้าดังที่เราพิพากษาหญิงที่ล่วงประเวณี และกระทำให้โลหิตตก และเราจะนำเอาโลหิตแห่งความกริ้วและความหวงแหนมาเหนือเจ้า {16:39} และจะมอบเจ้าไว้ในมือของเจ้า เขาจะทำลายห้องหลังคาโค้งของเจ้าลง และจะทำลายสถานที่สูงของเจ้า เขาจะปลดเอาเสื้อผ้าของเจ้า และจะเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้าไปเสีย ปลอยให้เจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน {16:40} เขาทั้งหลายจะนำฝูงคนมาต่อสู้อย่างเจ้า และเขาจะขว้างเจ้าด้วยก้อนหินและฟันเจ้าด้วยดาบของเขา {16:41} และเขาจะเอาไฟเผาบ้านเรือนของเจ้า และทำการพิพากษาลงโทษเจ้าท่ามกลางสายตาของผู้หญิงเป็นอันมาก เราจะกระทำให้เจ้าหยุดเล่นซู้ และเจ้าจะไม่ให้สินจ้างอีกต่อไป {16:42} เราจะระบายความกริ้วของเราใส่เจ้าให้หมด ความหวงแหนจะพรากจากเจ้าไป เราจะสงบและไม่กริ้วอีกเลย {16:43} เพราะว่าเจ้ามิได้ระลึกถึงวันเมื่อเจ้ายังเด็ก แต่ได้กระทำให้เราลี้ภัยด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูกิจที่เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเจ้าเหนือศีรษะเจ้า แล้วเจ้าจะมีได้ประพาดการชั่วช้าลามกเพิ่มเข้ากับการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าหรือ {16:44} ดูกิจที่ทุกคนที่ใช้สุภาพจะใช้สุภาพต่อไปในเรื่องเจ้า คือ 'แม่เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น' {16:45} เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ของเจ้า ผู้เกลียดสามีและบุตรของตน เจ้าเป็นสาวคนกลางของพี่และน้องสาวของเจ้า ผู้เกลียดชังสามีและบุตรของตน แม่ของเจ้าเป็นคนอิตไทต์ พ่อของเจ้าเป็นคนอาโมไรต์ {16:46} และพี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ผู้อยู่กับบุตรสาวเหนือเจ้าทางด้านซ้าย และน้องสาวของเจ้า ผู้อยู่ทางด้านขวาของเจ้า คือโสโดมกับลูกสาวของเธอ {16:47} ถึงกระนั้น เจ้าก็ไม่ได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเขา หรือกระทำตามการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา แต่เพราะว่านั่นเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปแล้ว แล้วเจ้าก็ทรามกว่าพวกเขาในบรรดาวิถีทางของเจ้า {16:48} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด โสโดมน้องสาวของเจ้ากับบุตรสาวของเธอก็มิได้กระทำอย่างที่เราและลูกสาวของเราได้กระทำ {16:49} ดูกิจนี้แหละเป็นความชั่วช้าของโสโดมน้องสาวของเจ้าคือตัวเธอและลูกสาวของเธอมีความจองหอง มีอาหารเหลือรับประทานและมีความสบายเกิน ไม่ชูกำลังมือคนยากจนและคนขัดสน {16:50} เขาหยิ่งโสและกระทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้นเราจึงเอาเขาออกไปเสียให้พ้นๆตามที่เราเห็นว่าดี {16:51} สะมาเรียไม่ได้ทำบาปถึงครึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทวีการอันน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่า

เขาทั้งสอง และโดยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่เจ้าทำนั้น ก็กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม {16:52} เจ้าผู้ซึ่งได้พิพากษาพี่และน้องสาวของเจ้า จงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้าเองด้วย เพราะบาปของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำนั้นน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาไปอีก เขาจึงมีความชอบธรรมมากกว่าเจ้า เออ เจ้าจงลงสนเทห์ไปด้วย และจงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า เพราะเจ้าได้กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม {16:53} เมื่อเราจะให้เขากลับสู่สภาพเดิม ทั้งสภาพเดิมของโสโดมและบุตรสาวและสภาพเดิมของสะมาเรียและบุตรสาว เราก็จะให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมของเจ้าท่ามกลางเขาด้วย {16:54} เพื่อเจ้าจะทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า และละอายสิ่งที่เจ้ากระทำแล้วทั้งสิ้นให้เป็นการปลอบใจแก่เขา {16:55} เมื่อส่วนพี่และน้องสาวของเจ้าโสโดมกับบุตรสาวของเธอจะได้กลับสู่สภาวะเดิมของตน และสะมาเรียกับบุตรสาวของเธอจะกลับสู่สภาวะเดิมของตน ส่วนเจ้าและบุตรสาวของเจ้าจะกลับไปยังสภาวะเดิมของเจ้า {16:56} ในสมัยที่เจ้าเยอหยิงอยู่นั้น ปากของเจ้าไม่ได้กล่าวถึงโสโดมน้องสาวของเจ้ามิใช่หรือ {16:57} คือก่อนความชั่วร้ายของเจ้าจะได้เผยออก เหมือนเวลาที่เจ้าเป็นสิ่งที่น่าตำหนิแก่บุตรสาวของซีเรียและบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเธอ คือบุตรสาวของฟิลิสเตียผู้ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งดูหมิ่นเจ้า {16:58} เจ้าต้องรับโทษความชั่วช้าลามกของเจ้า และการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {16:59} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น ผู้ดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา {16:60} ถึงกระนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราทำไว้กับเจ้าในสมัยเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ และเราจะสถาปนาพันธสัญญาในรันดร์ไว้กับเจ้า {16:61} แล้วเจ้าจะระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และมีความละอาย เมื่อเจ้ารับทั้งพี่และน้องสาวของเจ้า และเรามอบให้แก่เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งทำไว้กับเจ้า {16:62} เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ {16:63} เพื่อเจ้าจะจำได้และสนเทห์ และเพราะความละอายของเจ้า เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีก เมื่อเราลบมลทินบาปทุกสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้"

{17:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {17:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงยกปริศนาและกล่าวเป็นคำอุปมาแก่วงศ์วานอิสราเอล {17:3} ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มินกอินทรีมีมาตัวหนึ่ง ปีกใหญ่และ

ชนปึกก็ยาว มีชนมากมายหลายสี มายังเลบานอนและจิกยอดต้นสนสีดาร์ {17:4} มันหักยอดกิ่งอ่อนแล้วก็คาบไปยังแผ่นดินพาณิซัย และวางไว้ในหัวเมืองของพ่อค้าทั้งหลาย {17:5} แล้วมันก็เอาเมล็ดพืชแห่งแผ่นดินไปปลูกไว้ในที่ดินอุดม มันเอาเมล็ดไธ้ข้างน้ำมากมาย ตั้งไว้อย่างกับกิ่งต้นหลิว {17:6} เมล็ดก็งอกขึ้นมาและเติบโตขึ้นเป็นเถาอู่งนเตี้ย แผ่แขนงไฟศาล แขนงทั้งหลายของต้นนี้ก็ทอดมายังตัวนกอินทรี และรากก็ยังคงอยู่ใต้มัน เมล็ดจึงบังเกิดเป็นเถา แตกแขนงสาขาและออกไป {17:7} แต่มันนกอินทรีตัวมหึมาอีกตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และมีชนมาก ดูเถิด อู่งนเถานั้นซ่อนรากมาหานกอินทรีตัวนี้ และแตกแขนงตรงมาที่มัน เพื่อให้มันรดน้ำให้จากร่องที่ปลูกอยู่นั้น {17:8} นักไถย้ายมันไปปลูกไว้ในที่ดินดีใกล้แม่น้ำมากมาย เพื่อให้แตกแขนงและบังเกิดผล และเป็นเถาอู่งนที่มีเกียรติ {17:9} เจ้าจึงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เถานั้นจะเจริญขึ้นได้หรือไม่ นกนั้นจะไม่ถอนรากมันขึ้นและเด็ดผลเพื่อให้เถาเหี่ยวแห้งเสียหรือไม่ เถานั้นก็จะเหี่ยวแห้งไปตรงใบอ่อนที่งอกขึ้นแล้ว โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจอันยิ่งใหญ่หรือประชาชนเป็นอันมากเพื่อถอนเถาออกจากรากของมัน {17:10} ดูเถิด เมื่อมันย้ายไปปลูก เถานั้นก็งอกงามดีหรือเมื่อลมทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้า มันจะไม่เหี่ยวแห้งไปหรือไม่ มันจะเหี่ยวแห้งไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้นไม่ใช่หรือ"

{17:11} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {17:12} "บัดนี้จงกล่าวแก่วงศ์วานที่มักกบฏนั้นว่า ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า สิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร จงบอกเขาว่า ดูเถิด กษัตริย์กรุงบาบิโลนได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม และกวาดเอากษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายพามายังกษัตริย์ที่กรุงบาบิโลน {17:13} และพระองค์ได้ทรงเอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งและทำพันธสัญญากับท่านผู้นั้นให้เขาปฏิญาณตัว คนสำคัญของแผ่นดิน พระองค์ได้กวาดถอนเอาไป {17:14} เพื่อว่าราชอาณาจักรนั้นจะต่ำต้อย ยกตัวขึ้นอีกไม่ได้ และในการที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์จะคงยั่งยืนอยู่ได้ {17:15} แต่กษัตริย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยส่งราชทูตไปยังอียิปต์ ด้วยหวังว่าจะได้ม้าและกองทัพใหญ่โต กษัตริย์จะกระทำสำเร็จหรือไม่ ผู้ที่กระทำเช่นนั้นจะหนีไปรอดหรือไม่ ถ้าท่านหักพันธสัญญายังจะรอดพ้นได้อีกหรือไม่ {17:16} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านจะต้องตายท่ามกลางบาบิโลน ในที่ที่กษัตริย์องค์นั้นประทับอยู่ คือกษัตริย์ผู้ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ และท่านได้ดูหมิ่นคำปฏิญาณต่อพระองค์ และได้หักพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระองค์ {17:17} ฟาโรห์ประกอบด้วยกองทัพ

อันใหญ่โตและผู้คนมากมายจะไม่ช่วยท่านผู้นั้น ในการสงคราม ในเมื่อเขาก่อแข็งทนและก่อกำแพงล้อมเพื่อจะจัดคนเป็นอันมากเสีย {17:18} เพราะเหตุท่านดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา และดูเถิด เพราะท่านปฏิญาณตัวและยังกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ท่านจึงจะหนีไปให้พ้นไม่ได้ {17:19} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด เพราะคำปฏิญาณต่อเราที่เขาดูหมิ่นและพันธสัญญาของเราที่เขาหักเสีย เราจะตอบสนองให้ตกเหนือศีรษะของท่านผู้นั้น {17:20} เราจะกางข่ายของเรากลุมเขา และเขาจะติดกับของเร และเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลน และพิจารณาพิพากษาเขาที่นั่นในเรื่องการละเมิดที่เขาได้ละเมิดต่อเรา {17:21} และบรรดาผู้ลี้ภัยกับกองทัพทั้งสิ้นของเขานั้นจะล้มลงด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่จะกระเจาไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเจ้าจะรู้ว่าเรคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นนวลแล้ว" {17:22} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "เราเองจะเอาแขนงจากยอดสูงของต้นสนสีดาร์และปลูกไว้ เราจะหักกิ่งอ่อนของมันออกเสีย และเราเองจะปลูกมันไว้บนภูเขาสูง {17:23} เราจะปลูกมันไว้บนภูเขาสูงของอิสราเอล เพื่อจะแตกกิ่งและบังเกิดผล และเป็นต้นสนสีดาร์ที่มีเกียรติ และนกทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ใต้มัน นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ร่มกิ่งของมัน {17:24} และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์กระทำต้นไม้สูงให้ต่ำลง และกระทำต้นไม้ต่ำให้สูงขึ้น ทำต้นไม้เขียวให้แห้งไป และทำต้นไม้แห้งให้งามสดขึ้น เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นนวลแล้ว เราได้กระทำเช่นนั้น"

{18:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {18:2} "เจ้าทั้งหลายมีเจตนาอย่างไรในการกล่าวสุภาสิตข้อนี้อันเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า 'บิดาได้รับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เข็ดฟัน' {18:3} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เจ้าทั้งหลายจะไม่มีโอกาสใช้สุภาสิตนี้อีกในอิสราเอล {18:4} ดูเถิด ชีวิตทั้งสิ้นเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเรานั้นใด ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเรานั้น ชีวิตใดทำบาปก็จะตาย {18:5} แต่ถ้าคนใดชอบธรรมและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม {18:6} ถ้าคนนั้นมิได้รับประทานที่บนภูเขาหรือเืองหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน หรือเข้าใกล้ผู้หญิงในเวลาที่เขาจะมีมลทินประจำเดือน {18:7} มิได้บีบบังคับผู้หนึ่งผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ลูกหนี้ ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด ให้อาหารของเขาแก่ผู้ที่หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย {18:8} มิได้ให้เขาขี่เพื่อหาดอกเบ็ญ หรือ

มิได้รับเงินเพิ่มหมื่อไว้ ได้ถอนมือจากความชั่วช้า กระทำ ความยุติธรรมอันแท้จริงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน {18:9} ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเรา เพื่อประพฤติอย่างถูกต้อง คนนั้นเป็นคนชอบธรรม เขามีชีวิตดำรงอยู่แน่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {18:10} ถ้าเขามีบุตรชายเป็นโจร ผู้กระทำโหดเหี้ยม ผู้ได้กระทำสิ่งเหล่านี้สิ่งเดียวแก่พี่น้อง {18:11} ผู้มิได้กระทำตามหน้าที่เหล่านี้ แต่รับประทานบนภูเขา กระทำ ให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมกลิน {18:12} กดขี่คนจนและคนขัดสน ได้ใช้ความรุนแรงแย่งชิงเอาของผู้อื่นไป ไม่ยอมคืนของประกัน แห้งตาขึ้นนั้นมัสการรูปเคารพ และกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน {18:13} ให้ยืมด้วยหาดอกเบี้ย และหาเงินเพิ่ม เขาควรจะมีชีวิตต่อไปหรือ เขาจะไม่มีชีวิตอยู่ เขาได้กระทำความผิดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ เขาจะต้องตายแน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง {18:14} แต่ ดูเถิด ถ้าชายคนนั้นมีบุตรชายผู้แลเห็นบาปทั้งสิ้นซึ่งบิดาของเขาได้กระทำ และตริกรตรอง และมีได้กระทำตาม {18:15} มิได้รับประทานบนภูเขา หรือเงยหน้าขึ้นมัสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมกลิน {18:16} มิได้บีบบังคับผู้ใด ไม่เรียกร้องของประกัน ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด แต่ให้อาหารแก่ผู้หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย {18:17} หมื่อไว้มิได้เบียดเบียนคนยากจน ไม่เรียกดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่ม กระทำตามคำตัดสินทั้งหลายของเรา และดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา เขาจะไม่ตายเพราะความชั่วช้าของบิดาเขา เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน {18:18} ส่วนบิดาของเขา เพราะเป็นคนหาเงินด้วยการบีบบังคับ ได้ใช้ความรุนแรงปล้นพี่น้องของตน กระทำความผิดในท่ามกลางชนชาติของเขา ดูเถิด เขาก็จะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา {18:19} แต่เจ้ายังกล่าวว่า ‘ทำไมบุตรชายจึงไม่สมควรรับโทษความชั่วช้าของบิดาตน’ เมื่อบุตรชายได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และได้รักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และประพฤติตาม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน {18:20} ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบิดา บิดาก็ไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัวเอง และคนชั่วจะรับความชั่วของตน {18:21} แต่ถ้าคนชั่วคนใดหันกลับเสียจากบาปซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย {18:22} บรรดาการละเมิดใดๆซึ่งเขาได้กระทำแล้วนั้นจะมีได้จางไว้เพื่อ

เอาโทษเขา เขามีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป {18:23} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีความพอใจในความตายของคนชั่วหรือ แต่เราพอใจให้เขากลับจากความชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ {18:24} แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของตัวเอง และกระทำความชั่วช้า และกระทำความผิดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นเดียวกับที่คนชั่วได้กระทำ ผู้นั้นสมควรจะมีชีวิตอยู่หรือ การชอบธรรมทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำมาแล้วนั้นจะมีได้จางไว้อีกเลย เขาจะต้องตายด้วยการละเมิดซึ่งเขาได้กระทำไว้และบาปซึ่งเขาได้กระทำลงไป {18:25} แต่เจ้ายังกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม {18:26} เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า และตายเพราะการนั้น เขาจะต้องตายด้วยเหตุความชั่วช้าที่เขาได้กระทำ {18:27} และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วที่ตนกระทำไป และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาก็ได้ช่วยชีวิตของเขาเองไว้ {18:28} เพราะเขาได้ตริกรตรองและหันกลับจากการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำไป เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย {18:29} แต่วงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม {18:30} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของคนนั้นๆ จงกลับใจและหันกลับเสียจากการละเมิดทั้งสิ้นของเจ้า เกรงว่าความชั่วช้าของเจ้าจะเป็นสิ่งสะดุดให้เจ้าพินาศ {18:31} จงละทิ้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายเสียทำไมเล่า {18:32} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำรงชีวิตอยู่"

{19:1} ฝ่ายเจ้าจงเปล่งเสียงร้องบทคร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล {19:2} กล่าวว่า "มารดาของเจ้าเป็นอย่างไรหนอ ก็เป็นแม่สิงโต เธอนอนอยู่ท่ามกลางสิงโตทั้งหลาย เธอเลี้ยงดูลูกของเธอท่ามกลางสิงโตหนุ่ม {19:3} เธอเลี้ยงลูกสิงโตตัวหนึ่งให้เติบโตขึ้น กลายเป็นสิงโตหนุ่ม มันฝึกหัดจับเหยื่อและมันกินคน {19:4} ประชาชาติได้ยินเรื่องของมัน เขาก็จับมันได้ในหลุมพรางของเขา เขาจูงมันมาด้วยโซมายังแผ่นดินอียิปต์ {19:5} เมื่อแม่สิงโตเห็นว่าเธอคอยนานแล้ว และความหวังของเธอสูญไป เธอก็เอาลูก

มาอีกตัวหนึ่งเลี้ยงให้เป็นสิงโตหนุ่ม {19:6} มันไปๆมาๆท่ามกลางสิงโตและกลายเป็นสิงโตหนุ่ม และมันฝึกหัดจับเหยื่อ มันกินคน {19:7} มันรู้จักบรรดาพระราชวังที่ร้างของเขา และกระทำให้เมืองทั้งหลายของเขาว่างเปล่า แผ่นดินนั้นก็ร้างและความสมบูรณ์ของมันก็ว่างเปล่าไป เมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน {19:8} แล้วบรรดาประชาชาติก็ล้อมต่อสู้มันทุกด้านจากแคว้นแคว้นทั้งปวง เขาทั้งหลายกางข่ายออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในหลุมพรางของเขาทั้งหลาย {19:9} เขาล่ามโซ่ขังมันไว้ในกรง และนำมันมายังกษัตริย์บาบิโลน เขาก็ขังมันไว้ในที่กำบังเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงของมันอีกที่บนภูเขาแห่งอิสราเอล {19:10} มารดาของเจ้าเหมือนเถาวัลย์ที่อยู่ในโลหิตของเจ้า เอม่าปลูกไว้ริมน้ำ เธอมีผลดกและมีแขนงมากมายเหตุด้วยน้ำบริบูรณ์ {19:11} เธอมีแขนงที่แข็งแรงซึ่งกลายเป็นไม้ธารพระกรของผู้ครอบครอง ความสูงของเธอชูขึ้นท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ เธอปรากฏในที่สูงของเธอพร้อมกับแขนงมากมายของเธอ {19:12} แต่ว่าเธอถูกถอนออกด้วยความเกรี้ยวกราด เธอถูกทิ้งลงยังพื้นดิน ลมตะวันออกกระทำให้ผลของเธอเหี่ยวไป แขนงที่แข็งแรงก็หักเสียและเหี่ยวไป ไฟก็ไหม้เสีย {19:13} คราวนี้เธอปลูกไว้ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดินที่แห้งแล้งกันดารน้ำ {19:14} ไฟได้ออกมาจากแขนงใหญ่่นั้น เผาผลาญแขนงอื่นและผลเสียหมด จึงไม่มีแขนงแข็งแรงเหลืออยู่ในต้นอีกเลย ไม่มีธารพระกรสำหรับผู้ครอบครอง นี่เป็นบทเพลงคร่ำครวญ และใช้เป็นบทเพลงคร่ำครวญ"

{20:1} อยู่มาวันที่สิบ เดือนที่ห้าในปีที่เจ็ด พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลบางคนได้มาทูลถามพระเยโฮวาห์ และมานั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า {20:2} พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {20:3} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ที่เจ้ามากันนี้จะมาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้เจ้ามาถามเรา {20:4} บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ จงให้เขาทั้งหลายทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของบรรพบุรุษของเขา {20:5} และจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนั้นเมื่อเราเลือกสรรอิสราเอลไว้ เราปฎิญาณต่อเชื้อสายแห่งควานยาโคบ โดยสำแดงตัวเราให้เขารู้จักในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเราปฎิญาณกับเขาว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา {20:6} ในวันนั้น เราปฎิญาณต่อเขาว่า เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่

เราหาให้เขาทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย {20:7} และเรากล่าวแก่เขาว่า เจ้าทุกคนจงทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเจ้าทั้งหลายกำลังผลิตผลิตอยู่นั้นเสีย อย่ากระทำตัวของเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา {20:8} แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเราและไม่ยอมฟังเรา เขาทั้งหลายไม่ได้ทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเขาผลิตผลิตอยู่นั้นทุกคน ทั้งเขาก็มิได้ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์ แล้วเราก็คิดว่า เราจะระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเรามีต่อเขาในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ จนมอดลง {20:9} แต่เราก็กะทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติซึ่งเขาอาศัยอยู่ เราจึงได้สำแดงตัวของเราท่ามกลางสายตาของเขาให้เขารู้จัก ในการที่เรานำคนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ {20:10} ดังนั้น เราจึงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และนำเขาเข้ามาในถิ่นทุรกันดาร {20:11} เราให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขา และสำแดงคำตัดสินของเราให้เขารู้ ซึ่งถ้ามนุษย์ได้รักษาไว้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ {20:12} ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้สະบาโตของเราแก่เขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เขาบริสุทธิ์ {20:13} แต่วงศ์วานอิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตาม เขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น และเขาได้กระทำให้วันสะบาโตของเราหมิ่นมองอย่างยิ่ง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหวความเดือดดาลของเราออกเหนือเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลาญเขาเสีย {20:14} แต่เราก็กะทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา {20:15} ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฎิญาณต่อเขาในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย {20:16} เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และได้กระทำให้วันสะบาโตของเราหมิ่นมอง เพราะว่าจิตใจของเขาไปติดตามรูปเคารพของเขา {20:17} ถึงกระนั้นก็ดี นัยน์ตาของเราก็กังปรานีเขา และเรามีได้ทำลายเขา หรือกระทำให้เขาจบสิ้นลงในถิ่นทุรกันดารนั้น {20:18} แต่เราพูดกับลูกหลานของเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า อย่าดำเนิน

ตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา {20:19} เราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม {20:20} และนับถือบรรดาสะบาโตของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า {20:21} แต่ลูกหลานเหล่านั้นก็กบฏต่อเรา เขาทั้งหลายมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่รักษาคำตัดสินของเราเพื่อจะประพฤติตาม ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น เขาได้กระทำให้บรรดาวันสะบาโตของเรามีหมอง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหวความเดือดดาลของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเขาที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสียที่ {20:22} แต่เราได้หัดมือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำชนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา {20:23} ยิ่งกว่านั้นอีกเราได้บัญญัติต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะให้กระจัดกระจายไปในท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปอยู่ตามประเทศต่างๆ {20:24} เพราะว่าเขามีได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎเกณฑ์ของเรา และกระทำให้วันสะบาโตทั้งหลายของเรามีหมอง และนั่นตาของเขาก็ติดตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของเขา {20:25} ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดีและให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเขาจะดำรงชีวิตไม่ได้ {20:26} และเราก็ได้ให้เขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขาถวายบุตรหัวปีให้ลือไฟ เพื่อเราจะกระทำให้เขารกร้างไป เพื่อให้เขาทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ {20:27} เพราะฉะนั้นบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในเรื่องนี้บรรพบุรุษของเจ้าก็ได้หมิ่นประมาทเราอีก โดยกระทำการละเมิดต่อเรา {20:28} เพราะว่าเมื่อเราได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินที่เราบัญญัติว่าจะให้เขานั้นแล้ว เมื่อเขาเห็นเนินเขาสูง ณ ที่ใด หรือเห็นต้นไม้ใบดกที่ไหน เขาก็ถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ให้เคืองใจเรา ณ ที่นั้น เขาถวายกลิ่นที่พึงใจ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาออกที่นั้น {20:29} เราได้ถามเขาว่า ปุชนิยสถานสูงซึ่งเจ้าเข้าไปนั่นคืออะไร และเขาจึงเรียกชื่อที่นั้นว่า บามาห์ สืบเนื่องมาจนทุกวันนี้ {20:30} เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้ากระทำตัวให้มลทินไป

ตามอย่างบรรพบุรุษของเจ้า และเล่นซุกกับสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาหรือ {20:31} เมื่อเจ้าถวายของบูชาและถวายบุตรชายให้ลือไฟ เจ้าได้กระทำตัวให้มลทินด้วยบรรดารูปเคารพของเจ้าจนทุกวันนี้ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะให้เจ้ามาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด เราจะไม่ให้เจ้ามาถามเรานั้น {20:32} อะไรรอยู่ในใจของเจ้าจะไม่เกิดขึ้นได้เลย คือความคิดที่ว่า 'ให้เราเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย ให้เป็นเหมือนครอบครัวต่างๆในประเทศทั่วไป คือให้เราประณินบัญญัติไม้และศิลา'

{20:33} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด เราจะครอบครองเหนือเจ้าแน่นอนทีเดียว ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เปล่งมา {20:34} เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจายกันไปอยู่นั่น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เปล่งมา {20:35} และเราจะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าหน้าต่อหน้า {20:36} เราเข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์อย่างไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น {20:37} เราจะให้เจ้าลอดไปได้คทา และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา {20:38} เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั่น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ {20:39} เดียวนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ฝ่ายเจ้าทั้งหลายทุกคนจงไปประณินบัญญัติรูปเคารพของเจ้าเดี๋ยวนี้ และต่อไปถ้าเจ้าไม่ฟังเรา แต่ชื่ออันบริสุทธิ์ของเรานั้นเจ้าอย่ากระทำให้มลทินอีกด้วยของถวายและด้วยรูปเคารพของเจ้า {20:40} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ด้วยวาบฏเขบาบริสุทธิ์ของเรา คือภูเขาสูงของอิสราเอล บรรดาวงศ์วานทั้งหมดของอิสราเอลจะประณินบิตเรในแผ่นดินนั้น เราจะโปรดเขา ณ ที่นั้น ณ ที่นั่นเราจะเรียกของถวายของเจ้า และผลรุ่นแรกแห่งเครื่องบูชาของเจ้า กับเครื่องถวายบูชาอันบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของเจ้า {20:41} เมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั่น เราจะโปรดเจ้าตั้งเป็นกลิ่นที่พอใจของเรา และเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งหลาย {20:42} และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ในเมื่อเรานำเจ้าเข้าในแผ่นดินอิสราเอล อันเป็นประเทศซึ่ง

เราบัญญัติไว้ว่าจะให้แก่นรพบุรุษของเจ้า {20:43} ณ ที่นั่นเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางและการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า ซึ่งได้กระทำให้เจ้าเป็นมลทิน และในสายตาของเจ้าเองเจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้า เพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้กระทำนั้น {20:44} โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เมื่อเราได้กระทำกับเจ้าด้วยเห็นแก่นามของเรา มิใช่ตามทางอันชั่วของเจ้า หรือตามการกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า แล้วเจ้าจึงจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{20:45} และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {20:46} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าไปทางทิศใต้และเทศนาถ้อยคำโทษพวกมันได้ จงพยากรณ์ต่อแดนป่าไม้ที่ในถิ่นใต้ {20:47} จงกล่าวแก่ป่าไม้แห่งถิ่นใต้ว่า จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะก่อไฟไว้ในเจ้า มันจะเผาผลาญต้นไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ในเจ้าเสีย จะดับเปลวเพลิงอันลุกโพล่งนั้นไม่ได้ และดวงหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนทิศเหนือจะถูกไฟลวก {20:48} เนื้อหนังทั้งสิ้นจะเห็นว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ได้ก่อไฟนั้น ผู้ใดจะดับก็ไม่ได้" {20:49} แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า เขาทั้งหลายกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า เขาไม่ใช่เป็นคนสร้างคำอุปมาดอกหรือ"

{21:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {21:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อผู้เยรูซาเล็ม และเทศนาถ้อยคำโทษสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย จงพยากรณ์ถ้อยคำโทษแผ่นดินอิสราเอล {21:3} และกล่าวแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และเราจะชักดาบของเราออกจากฝัก และเราจะชักทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย {21:4} ดังนั้นจึงดูเถิดว่าเราจะตัดเอาทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นดาบของเราจะออกจากฝักไปต่อผู้เนื้อหนังทั้งสิ้นจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ {21:5} เพื่อเนื้อหนังทั้งสิ้นจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ได้ชักดาบของเราออกจากฝักแล้ว และจะไม่เก็บใส่ฝักอีก {21:6} บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงถอนหายใจ ถอนหายใจด้วยความระทมใจและความขมขื่นต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย {21:7} และเมื่อเขาทั้งหลายกล่าวแก่เจ้าว่า 'ทำไมเจ้าถอนหายใจ' เจ้าจงกล่าวว่า 'เพราะเรื่องชาวนั้น เมื่อชาวนั้นมาถึงหัวใจทุกดวงจะละลายและมือทั้งสิ้นจะอ่อนเปลี้ยไป และบรรดาจิตวิญญาณจะแน่นิ่งไป และหัวเข่าทุกเข่าจะอ่อนเปลี้ยดังน้ำ ดูเถิด ชาวนั้นมาถึงและจะสำเร็จ' องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{21:8} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {21:9} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งซึ่งเขาลับให้คม และขัดมันด้วย {21:10} ลับให้คมเพื่อจะเข่นฆ่า ขัดมันไว้เพื่อจะให้วาววับ เราจะร่ำเร่หรือ ดาบนั้นได้ประมาทไม่เรียวแห่งบุตรชายของเรา เหมือนต้นไม้ทุกอย่าง {21:11} เพราะฉะนั้นจึงมอบดาบให้ขัดมัน เพื่อจะถือไว้ได้ ดาบนั้นคมแล้วและขัดมัน เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ฆ่า {21:12} บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงร้องไห้และคร่ำครวญเถิด เพราะเป็นเรื่องต่อสู้กับประชาชนของเรา และต่อสู้กับบรรดาเจ้านายของอิสราเอล ความหวาดผวาทะเหตุดาบนั้นจะอยู่เหนือประชาชนของเรา เพราะฉะนั้นจึงตีที่โคนขาของเจ้าเถิด {21:13} เพราะมีการทดลอง และอะไรเล่าถ้าดาบได้ดูหมิ่นไม่เรียวนั้น ก็จะไม่มียก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ {21:14} บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์เถิด จงตบมือและปล่อยให้ดาบลงมาสองครั้ง เออ สามครั้ง คือดาบสำหรับคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่า เป็นดาบของพวกผู้ยิ่งใหญ่ที่ถูกฆ่า ซึ่งได้เข้าไปในห้องส่วนตัว {21:15} เพื่อว่าใจของเขาจะละลาย และเพื่อชักปรักหักพังของเขาจะทวีคูณขึ้นอีก เราได้จ่อดาบนั้นไปที่ประตูเมืองทั้งหลายของเขาแล้ว เออ ทำเสียเหมือนอย่างกับฟ้าแลบ เขาขัดมันเพื่อจะเข่นฆ่า {21:16} รวมกันเข้ามา ไปทางชาวเรยงแถว แล้วไปทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้ามุ่งไปทางไหน {21:17} เรา จะตบมือของเราด้วย และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว"

{21:18} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {21:19} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงขีดทางไว้สองทางให้ดาบแห่งกษัตริย์บาบิโลนเข้ามา ทั้งสองทางให้ออกมาจากแผ่นดินเดียวกัน และจงทำป้ายบอกทาง จงทำไว้ที่หัวถนนที่เข้าไปหากรุง {21:20} ทำทางหนึ่งให้ดาบมายังรับบัทแห่งคนอัมโมน และมายังยูดาห์ในเยรูซาเล็มเมืองที่มีกำแพง {21:21} เพราะว่ากษัตริย์บาบิโลนยืนอยู่ที่ทางแพร่ง อยู่ที่หัวถนนสองถนน กำหนดหาคำทำนาย ท่านเขย่าลูกธนู และปรึกษารูปเคารพ ท่านมองดูที่ดัก {21:22} ในมือข้างขวา ท่านมีลูกธนูเยรูซาเล็ม เพื่อตั้งเครื่องทะเลงเพื่อจะให้อัปภาในการฆ่า เพื่อส่งเสียงตะโกน เพื่อวางเครื่องทะเลงกำแพงเข้าที่ประตูเมือง เพื่อก่อเชิงหินและก่อกำแพงล้อม {21:23} และจะเป็นเหมือนคำทำนายเท็จสำหรับคนเหล่านั้นในสายตาของเขา คือคนเหล่านั้นที่ให้อภัยปฏิญาณแล้ว แต่ท่านจะระลึกถึงความชั่วช้า เพื่อเขาทั้งหลายจะถูกจับเอาไป {21:24} เพราะฉะนั้น องค์

พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้กระทำความชั่วช้าของเจ้าให้เรารู้จักได้ โดยการละเมิดของเจ้าที่เผยออก จนบาปของเจ้าปรากฏในการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า เราได้ระลึกถึงเจ้า เจ้าจึงต้องถูกจับเอาไปด้วยมือ {21:25} และเจ้า ผู้ชั่วที่ลามกคือเจ้านายอิสราเอลเอ๋ย ผู้ที่วันกำหนดมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย {21:26} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงปลดผ้าโพก และถอดมงกุฎออกเสีย สิ่งต่างๆจะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ให้ยกย่องคนที่ต่ำขึ้น และให้กดคนที่สูงลง {21:27} เราจะกระทำให้เป็นทั้งพังทลาย พังทลาย พังทลาย และจะไม่มีเลยจนกว่าผู้มีสิทธิอันชอบธรรมจะมาถึง และเราจะประทานให้แก่ท่านผู้นั้น {21:28} บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย และเจ้าจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับคนอัมโมน และเกี่ยวกับเรื่องน่าตำหนิของเขาทั้งหลายว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกชักออก เขาขัดมันเพื่อการเข่นฆ่า เขาให้มันตีโลหิตเพราะมันวาววับ {21:29} ขณะเมื่อเขาเห็นนิมิตที่งามบอกท่าน ขณะเมื่อเขาให้คำทำนายมุสาแก่ท่าน เพื่อจะวางท่านไว้บนคอของผู้ชั่วที่ถูกฆ่า เวลากำหนดของเขามมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย {21:30} เราจะให้ดาบกลับเข่าฝักอีกหรือ เราจะพิพากษาเจ้าในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้นในแผ่นดินดั้งเดิมของเจ้า {21:31} เราจะทดสอบความกลัวของเราเหนือเจ้า และเราจะฟันเจ้าด้วยไฟแห่งความพิโรธของเรา และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนเขลา ผู้มีฝีมือในการทำลาย {21:32} เจ้าจะเป็นพื้นไว้ใส่ไฟ โลหิตของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้าไว้อีก เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นนาวาแล้ว"

{22:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {22:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ตัวเจ้าจะพิพากษาหรือ เจ้าจะพิพากษาเมืองที่แปดเปื้อนด้วยโลหิตนั้นหรือ เจ้าจงสำแดงให้เมืองนั้นเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเธอ {22:3} เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า นี่เป็นเมืองที่ทำให้โลหิตตกอยู่ที่กลางตนเองเพื่อให้เวลากำหนดของตนมาถึง และเป็นเมืองที่ทำรูปเคารพไว้ให้ตัวมลทินไป {22:4} เจ้ามีความชั่วด้วยโลหิตที่เจ้ากระทำให้ตกนั้น และมลทินไปด้วยรูปเคารพที่เจ้ากระทำไว้ และเจ้าได้นำให้เวลาของเจ้าเข้ามาใกล้ เวลากำหนดแห่งปีของเจ้ามาถึงแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงกระทำเจ้าให้เป็นที่ยับยั้งแก่ประชาชาติ และเป็นที่ยับยั้งแก่ประเทศทั้งหลาย {22:5} ผู้ที่อยู่ไกลและที่อยู่ใกล้เจ้าจะเย้ยหยันเจ้า ผู้เป็นเมืองที่เสียชื่อและเต็มไปด้วยความโกลาหล {22:6}

ดูเถิด เจ้านายแห่งอิสราเอล ทุกคนซึ่งอยู่ในเจ้าก็โน้มไปในทางที่ทำให้โลหิตตกตามอำนาจของเขา {22:7} บิดามารดาถูกเหยียดหยามอยู่ในเจ้า คนต่างดาวที่อาศัยอยู่ก็ถูกเบียดเบียนอยู่ท่ามกลางเจ้า ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายก็ถูกข่มเหงอยู่ในเจ้า {22:8} เจ้าได้ดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา และลบหลู่วันสะบาโตทั้งหลายของเรา {22:9} ในเจ้ามีคนกล่าวร้ายเพื่อจะทำให้โลหิตตก และมีคนในเจ้าที่รับประทานบนภูเขา มีคนกระทำอุจาดลามกท่ามกลางเจ้า {22:10} ในเจ้ามีชายบางคนได้เห็นความเปลือยของบิดาเขา ในเจ้ามีคนที่ทำให้กระทำความหยาบแก่หญิงที่ยังมีมลทินเพราะมีประจำเดือน {22:11} คนหนึ่งกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนกับภรรยาของเพื่อนบ้าน อีกคนหนึ่งกระทำให้ลูกสะใภ้ของตนเป็นมลทินอย่างชั่วช้าลามก และอีกคนหนึ่งในพวกเจ้ากระทำความหยาบแก่ธิดาของนางเอง คือลูกสาวของบิดาของตน {22:12} ในเจ้ามีคนรับสินบนเพื่อกระทำให้โลหิตตก เจ้าเอาดอกเบี้ยและเอาเงินเพิ่มและทำกำไรจากเพื่อนบ้านของเจ้าโดยการบีบบังคับ และเจ้าได้ลิ้มรสเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ {22:13} ดูเถิด เพราะฉะนั้นเราได้ฟาดมือของเราลงบนผลกำไรไธธรรมที่เจ้าได้ และลงบนโลหิตที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งหลาย {22:14} ใจเจ้าจะทนได้หรือ และมือของเจ้าจะแข็งแรงอยู่หรือ ในวันที่เราเอาเรื่องกับเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นนาวาแล้ว และเราจะกระทำ {22:15} เราจะให้เจ้ากระจัดกระจายไปในหมู่ประชาชาติ และกระจายเข้าไปตามประเทศต่างๆ และเราจะเผาเอาความโสโครกออกจากเจ้าเสีย {22:16} เจ้าจะได้มรดกของเจ้าเพราะตัวเจ้าเองท่ามกลางสายตาของประชาชาติ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

{22:17} และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {22:18} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สำหรับเราวงศ์วานอิสราเอลกลายเป็นขี้โลหะ เขาทั้งสิ้นเป็นทองเหลือง ดีบุก เหล็ก และตะกั่วในเตาหลอม เขาเป็นขี้โลหะเงินไปหมด {22:19} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นขี้โลหะไปเสียทั้งสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม {22:20} อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองเหลืองและเหล็ก และตะกั่วและดีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟเผาให้มันละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกลัวและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย {22:21} เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราฟันเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น {22:22} เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันนั้น และเจ้าจะ

ทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์ได้แสดงความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า"

{22:23} และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {22:24} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ หรือฝนมิได้ชะในวันพิโรธ {22:25} มีการวางแผนร้ายระหว่างพวกผู้พยากรณ์ท่ามกลางแผ่นดินนั้น เป็นเหมือนสิ่งโศกคามฉีกเยื่ออยู่ เขาทั้งหลายกินชีวิตมนุษย์ เขาริบทรัพย์สมบัติและสิ่งประเสริฐไป เขาได้กระทำให้มีหญิงม่ายเกิดขึ้นมากมายท่ามกลางแผ่นดินนั้น {22:26} ปุโรหิตของเขาได้ละเมิดราชบัญญัติของเรา และได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของเรา เขามิได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งสามัญ เขามิได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างของมลทินและของสะอาด เขาได้ซ่อนนัยน์ตาของเขาไว้จากวันสะบาโตของเรา ดังนั้นแหละเราจึงถูกลบหลู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย {22:27} เจ้านายในท่ามกลางแผ่นดินเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉีกเยื่อ ทำให้โลหิตตก ทำลายชีวิตเพื่อจะเอากำไรที่อสังคัย {22:28} และผู้พยากรณ์ของแผ่นดินนั้นก็ฉาบด้วยปูนขาว ให้เขาเห็นนิมิตเท็จ และให้คำทำนายมุสาแก่เขา โดยกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้' ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ตรัสเลย {22:29} ประชาชนแห่งแผ่นดินกระทำการบีบคั้นและกระทำโจรกรรม เออ เขาบีบบังคับคนยากจนและคนขัดสน และบีบคั้นคนต่างด้าวอย่างอยุติธรรม {22:30} และเราก็แสวงหาสักคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งจะสร้างรั้วต้นไม้และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อเราจะมิได้ทำลายมันเสีย แต่ก็หาไม่ได้สักคนเดียว {22:31} ฉะนั้นแหละจึงแสดงความกริ้วของเราลงเหนือเขา เราได้เผาผลาญเขาด้วยเพลิงพิโรธของเรา เราได้ตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{23:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {23:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิงสองคน เป็นบุตรสาวมารดาเดียวกัน {23:3} เธอเล่นชู้ในอียิปต์ เธอเล่นชู้ตั้งแต่สาว ๆ ณ ที่นั้นถันของเธอถูกเคล้าคลึง และอกพรหมจารีของเธอถูกจับต้อง {23:4} คนพี่ชื่อโอโฮลาห์และโอโฮลีบาห์เป็นชื่อน้องสาว ทั้งสองมาเป็นของเรา ทั้งสองเกิดบุตรชายหญิง เรื่องชื่อนั้น โอโฮลาห์คือสะมาเรีย และโอโฮลีบาห์คือเยรูซาเล็ม {23:5} โอโฮลาห์เล่นชู้เมื่อเธอเป็นของเรา เธอหล่มหลงพวกคนรักของเธอ คืออัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ {23:6} ซึ่งแต่งกายสีม่วง และเป็นเจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา พล

ม้าขี่ม้า {23:7} เธอเล่นชู้กับคนเหล่านี้ ซึ่งเป็นบุคคลที่คัดเลือกแล้วของอัสซีเรียทุกคน และเธอก็กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่เธอหล่มหลงนั้น {23:8} เธอมิได้เลิกการเล่นชู้ซึ่งเธอได้นำมาจากอียิปต์ เพราะว่าเมื่อยังสาวอยู่คนหนุ่มก็เข้านอนกับเธอ และจับต้องอกพรหมจารีของเธอ และเทราคะของเขากลับเธอ {23:9} เพราะฉะนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกคนรักของเธอ คือในมือคนอัสซีเรียซึ่งเธอหล่มหลงนั้น {23:10} ผู้เหล่านี้เผยความเปลือยเปล่าของเธอ เขาจับบุตรชายหญิงของเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เธอจึงเป็นคำเยาะเย้ยท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย ในเมื่อได้พิพากษาลงโทษเธอแล้ว {23:11} เมื่อโอโฮลีบาห์น้องสาวของเธอเห็นเช่นนั้น เธอก็ทราบดียิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการหล่มหลง และในการเล่นชู้ซึ่งทราบดียิ่งกว่าพี่สาว {23:12} เธอหล่มหลงอัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ซึ่งแต่งกระแะเต็ม พลม้าขี่ม้า ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา {23:13} และเราเห็นว่าเธอมีมลทินเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เดินทางเดียวกัน {23:14} แต่เธอยังเล่นชู้ยิ่งขึ้น เมื่อเธอเห็นรูปคนอยู่บนผนัง เป็นรูปคนเคลือบเขียนด้วยสีแดงเข้ม {23:15} มีเข็มขัดคาดเอว มีผ้าโพกศีรษะชายห้อยอยู่ ทุกคนเป็นเหมือนนายทหาร เป็นรูปชาวบาบิโลน ซึ่งแผ่นดินเดิมของเขาคือเคลเดีย {23:16} เมื่อเธอเห็นรูปนั้นก็หล่มหลงเขาเสียแล้ว และส่งผู้สื่อสารไปหาเขาที่เคลเดีย {23:17} ชาวบาบิโลนก็มาหาเธอถึงเตียงรัก และเขาก็กระทำให้เธอเป็นมลทินด้วยราคะของเขา หลังจากที่เธอโสโครกกับเขาแล้ว จิตใจเธอก็เบื่อหน่าย {23:18} เมื่อเธอได้ทำการเล่นชู้เสียอย่างเปิดเผย และเธอสำแดงความเปลือยเปล่าของเธอ จิตใจเราก็เบื่อหน่ายเธอ อย่างที่จิตใจเราเบื่อหน่ายพี่สาวของเธอ {23:19} ถึงกระนั้นเธอยังทวิการเล่นชู้ของเธอขึ้นอีก โดยหวนระลึกถึงเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอเล่นชู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ {23:20} เธอหล่มหลงชู้ของเธอที่นั่น ถ้าเนื้อของเขาก็เหมือนของลา และของของเขาก็เหมือนของม้า {23:21} ดังนั้นแหละ เจ้าก็อ้าล้นในราคะเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องอกของเจ้า และเคล้าคลึงหัวนมสาวของเจ้า" {23:22} เพราะฉะนั้น โอ โอโฮลีบาห์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะเร้าคนรักที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่ายแล้วนั้นให้มาสู่เจ้า และเราจะนำเขามาสู่เจ้าจากทุกด้าน {23:23} มีคนบาบิโลน และคนเคลเดีย ทั้งสิ้น เปโซดและโซอา และโคอา ทั้งคนอัสซีเรียทั้งสิ้นด้วย เป็นคนหนุ่มที่พึงปรารถนา เจ้าเมือง ผู้บังคับบัญชาทั้งสิ้น เป็นนายทหารและผู้มีชื่อเสียง ทุกคนขี่ม้า {23:24}

เขาจะมาต่อสู้อันมีกรบ เกวียนและล้อเลื่อน และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เขาจะตั้งตนต่อสู้อันมีทุกด้าน ด้วยดั่งและโล่ และหมวกเหล็ก และเราจะมอบการพิพากษาต่อหน้าเขา และเขาทั้งหลายจะพิพากษาเจ้าตามหลักการพิพากษาของเขาทั้งหลาย {23:25} และเราจะมุ่งความรื้อร้นของเราต่อสู้อันมี และเขาจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด เขาจะตัดจมูกและตัดหูของเจ้าออกเสีย และผู้ที่รอดตายจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะจับบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และคนที่รอดตายของเจ้าจะถูกเผาด้วยไฟ {23:26} เขาจะถอดเอาเสื้อของเจ้าออก และนำเอาเครื่องรูปพรรณงามๆของเจ้าไปเสีย {23:27} เราจะให้ราคะและการเล่นชู้ซึ่งเจ้านำมาจากแผ่นดินอียิปต์สู่ญาติพี่น้อง เพื่อเจ้าจะมีได้งยหน้าขึ้นดูคนอียิปต์ และระลึกถึงเขาอีกต่อไป {23:28} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียดชัง ในมือของผู้เหล่านั้นที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่าย {23:29} และเขาทั้งหลายจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะริบเอาบรรดาผลแห่งการงานของเจ้าไปเสีย และจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน จะต้องเปิดเผยความเปลือยเปล่า ราคะและการเล่นชู้ของเจ้า {23:30} เราจะกระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า เพราะเจ้าเล่นชู้ตามประสาชาติ และเพราะเจ้ากระทำตัวของเจ้าให้มัวหมองไปด้วยรูปเคารพของเขาทั้งหลาย {23:31} เจ้าดำเนินตามทางแห่งพี่สาวของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะมอบถั่วของเธอสู่มือเจ้า {23:32} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะต้องดื่มจากถั่วของพี่สาวเจ้า ซึ่งลึกและใหญ่ เจ้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะและถูกสบประมาทเพราะถั่วนั้นจุมมาก {23:33} เจ้าจะเต็มไปด้วยความมึนเมาและความเศร้าโศกเสียใจ ด้วยถั่วแห่งความน่าสะพรึงกลัวและการรกร้างว่างเปล่า ถั่วแห่งสมาธิพี่สาวของเจ้า {23:34} เจ้าจะดื่มและดื่มจนเกลี้ยง เจ้าจะทะเสชถั่วและฉีกอกของเจ้าเสีย เพราะเราได้ล้นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ {23:35} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าลืมนเราและเหวี่ยงเราไปไว้เบื้องหลังเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นเจ้าจงรับโทษราคะและการเล่นชู้ของเจ้าเถิด" {23:36} พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาโอโฮลัทห์และโอโฮลิบัทห์หรือ จงประกาศให้เขาทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา {23:37} เพราะว่าเธอได้กระทำการล่วงประเวณี และโลหิตอยู่ในมือของเธอ เธอกระทำการล่วงประเวณีกับรูปเคารพของเธอ และเธอยังถวายบุตรชายซึ่งเธอบังเกิดให้แก่เรานั้นให้ลุยไฟเพื่อเผาผลาญ

เขาเสีย {23:38} ยิ่งกว่านั้นอีก เธอได้กระทำเช่นนี้แก่เรา คือเธอได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินในวันเดียวกัน และลบหลู่วันสะบาโตของเรา {23:39} คือขณะที่เธอฆ่าลูกของเธอเป็นเครื่องบูชารูปเคารพ ในวันนั้นเธอก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา และกระทำสถานที่นั้นให้เป็นมลทิน ดูเถิด เธอกระทำสิ่งเหล่านี้ในนิเวศของเรา {23:40} ยิ่งกว่านั้นอีก เธอยังได้ให้ไปหาผู้ชายมาจากเมืองไกล คือเธอใช้ผู้สื่อสารไปหา และดูเถิด เขาก็มา เธอก็ชำระตัวของเธอ เธอทาตาของเธอ และแต่งกายของเธอด้วยเครื่องประดับ เพื่อคนเหล่านั้น {23:41} เธอนั่งอยู่บนตั่งอันสูงศักดิ์ มีโต๊ะวางอยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าได้วางเครื่องหอมและน้ำมันของเรา {23:42} เสียงของประชาชนที่ปล่อยตัวก็ดังอยู่รอบพร้อมทั้งคนสามัญ เขานำคนเสบามาจากถิ่นทุรกันดารด้วย และเขาเอากำไลมือสวมที่มือของผู้หญิง และสวมมงกุฎงามๆบนศีรษะของเธอทั้งสอง {23:43} เราจึงกล่าวเรื่องเธอ ผู้ที่ร่วงโรยโดยการล่วงประเวณีว่า เขายังเล่นชู้กับเธอหรือ และเธอยังเล่นชู้กับเขาหรือ {23:44} เพราะชายเหล่านั้นยังเข้าหาเธออย่างเดียวกับผู้ชายเข้าหาหญิงที่เป็นโสเภณี ดังนั้นเขาก็เข้าหาโอโฮลัทห์กับโอโฮลิบัทห์ซึ่งเป็นหญิงมีราคะ {23:45} แต่คนชอบธรรมจะพิพากษาเธอด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้ล่วงประเวณี และด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้กระทำให้โลหิตตก เพราะเธอเป็นหญิงล่วงประเวณี และเพราะโลหิตอยู่ในมือของเธอ {23:46} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงนำกองทัพบาสูกับเธอทั้งสองนี้ และเราจะมอบเธอให้แก่ความครั่นคร้ามและการถูกริบ {23:47} และกองทัพบาจะเอาหินขว้างเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เขาจะฆ่าบุตรชายหญิงของเธอ และเผาเรือนทั้งหลายของเธอเสียด้วยไฟ {23:48} ดังนั้นแหละ เราจะให้ราคะในแผ่นดินนั้นสู่ญาติพี่น้องเสียที่ เพื่อผู้หญิงทั้งหลายจะได้รับความสะดวกและไม่ประพฤติราคะอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น {23:49} ส่วนราคะของเจ้านั้นเจ้าจะต้องรับโทษ และเจ้าจะต้องรับโทษเรื่องการบูชารูปเคารพอย่างบาปหนาของเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า"

{24:1} เมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้า พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {24:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเขียนชื่อของวันนี้ไว้ วันที่นี้เดียว กษัตริย์บาบิโลนล้อมเยรูซาเล็มในวันนี้เอง {24:3} และจงกล่าวคำอุปมาแก่วังวานที่มักกบฏ และพูดกับเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงตั้งหม้อไว้ ตั้งไว้ชั้ เหน้าใส่หม้อด้วย {24:4} ใส่ชั้นเนื้อเข้าไป เอาชั้นเนื้อดีๆ คือเนื้อโคขนและเนื้อสัน

ขาหน้า เลือกกระดูกดีมาใส่ให้เต็ม {24:5} จงเลือกแกะที่ดีที่สุดมาตัวหนึ่ง ใช้กระดูกเหล่านั้นเป็นพินไว้ได้นั้น จงต้มให้ดี เพื่อเคี้ยวกระดูกที่อยู่ในนั้นด้วย {24:6} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต วิบัติแก่หม้อที่ขึ้นสนิมข้างในและซึ่งสนิมมิได้หลุดออกมา จงเอาเนื้อออกทีละชิ้นๆ อย่างจับฉลากเลย {24:7} เพราะว่าโลหิตที่เธอกระทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเธอ เธอวางไว้บนหิน เธอมิได้เทลงดิน เพื่อเอาฝุ่นกลบไว้ {24:8} เราได้วางโลหิตที่เธอทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหิน เพื่อมิให้ปิดโลหิตนั้นไว้ เพื่อเราความพิโรธ และทำการแก้แค้น {24:9} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต เราจะกระทำให้กองไฟนั้นใหญ่ขึ้นด้วย {24:10} จงสูมพินเข้าไปและก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดี แล้วปรุงแต่งให้ร่อย และปล่อยกระดูกให้ไหม้ {24:11} และวางหม้อเปล่าไว้บนถ่าน เพื่อให้ทองเหลืองนั้นร้อนและไหม้ให้ความโสโครกละลายเสียในนั้น ให้สนิมของมันไหม้ไฟ {24:12} เธอกระทำตัวของเธอเหนียวด้วยการมูสาต่างๆ สนิมที่หน้าของเธอก็ไม่หลุดออกไปจากเธอ สนิมนั้นจะต้องอยู่ในไฟ {24:13} รากะของเจ้าโสโครก เพราะว่าเราได้ชำระเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ชำระตัว เจ้าจะไม่ถูกชำระจากความโสโครกของเจ้าอีกต่อไป จนกว่าเราจะระบายความเกรี้ยวกราดของเราออกเหนือเจ้าจนหมด {24:14} เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว จะเป็นไปอย่างนั้น เราจะกระทำเช่นนั้น เราจะไม่ถอยกลับ เราจะไม่สงวนไว้ และเราจะไม่เปลี่ยนใจ เราจะพิพากษาเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{24:15} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {24:16} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาสิ่งที่พอลาของเจ้าไปเสียจากเจ้าด้วยการประหารเสียแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าก็อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ หรือให้น้ำตาตก {24:17} จงอดกลั้น ไม่คร่ำครวญเถิด อย่าไว้ทุกข์ให้คนที่ตาย จงโศกผ้าของเจ้า และสวมรองเท้าของเจ้า อย่าปิดริมฝีปากหรือรับประทานอาหารของมนุษย์" {24:18} ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดกับประชาชนตอนเช้า และภรรยาของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิตตอนเย็น รุ่งเช้าขึ้นข้าพเจ้าก็กระทำอย่างที่ข้าพเจ้ารับพระบัญชา {24:19} ประชาชนก็ถามข้าพเจ้าว่า "ท่านจะไม่บอกเราทั้งหลายหรือว่า สิ่งนี้มีความหมายอะไรแก่เรา ซึ่งท่านกระทำเช่นนั้น" {24:20} แล้วข้าพเจ้าก็พูดกับเขาว่า "พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {24:21} จงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลบหลู่สถานบริสุทธิ์ของเราอันเป็น

ความล้าเลิศในอำนาจของเจ้า ความปรารถนาแห่งตาของเจ้า และสิ่งที่จิตวิญญาณของเจ้าห้วงโย บุตรชายหญิงของเจ้าซึ่งเจ้าทิ้งไว้เบื้องหลังจะล้มลงด้วยดาบ {24:22} และเจ้าทั้งหลายจะกระทำอย่างที่เราก่อทำ เจ้าจะไม่ปิดริมฝีปากหรือรับประทานอาหารของมนุษย์ {24:23} ผ้าโศกจะอยู่บนศีรษะของเจ้า และรองเท้าจะอยู่ที่เท้าของเจ้า เจ้าจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้าจะทรุดลงเพราะความชั่วช้าของเจ้า และจะโอดครวญแก่กันและกัน {24:24} เอเสเคียลจะเป็นเครื่องหมายสำคัญแก่เจ้าทั้งหลาย ดังนั้นเจ้าได้กระทำสิ่งใด เจ้าจะกระทำอย่างนั้นทุกอย่าง เมื่อเหตุการณ์เหล่านั้นมาถึง เจ้าจะได้ทราบ ว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า {24:25} และเจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราเอาที่กำบังเข้มแข็งของเราทั้งหลายออกไป อันเป็นความร่าเริงและเป็นสง่าราศีของเรา สิ่งที่เราพอลาของเราทั้งหลาย และสิ่งที่ใจของเราปรารถนา ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา {24:26} ในวันนี้ ผู้หนึ่งก็จะมาหาเจ้า เพื่อจะรายงานข่าวให้เจ้าได้ยินเอง {24:27} ในวันนี้ ปากของเจ้าจะหายไต่ต่อหน้าผู้หนึ่งก็ และเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นไปอีกต่อไป ดังนั้นเจ้าจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเขา และเขาทั้งหลายจะทราบ ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

{25:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {25:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มุ่งหน้าของเจ้าไปยังคนอัมโมน และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา {25:3} จงกล่าวแก่คนอัมโมนว่า จงฟังพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าวว่า 'อาฮา' เหนือสถานบริสุทธิ์ของเราเมื่อที่นั้นถูกลบหลู่ และเหนือแผ่นดินอิสราเอลเมื่อแผ่นดินนั้นรกร้างไป และเหนือวงศ์วานยูดาห์เมื่อต้องตกไปเป็นเชลย {25:4} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะมอบเจ้าให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกให้เป็นกรรมสิทธิ์ เขาจะตั้งปราสาททั้งหลายท่ามกลางเจ้า และสร้างที่อยู่ของเขาท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะรับประทานผลไม้ของเจ้า และจะดื่มน้ำนมของเจ้า {25:5} เราจะกระทำให้เมืองรับบาห์เป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของคนอัมโมนเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ แล้วเจ้าจะทราบ ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ {25:6} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ตบมือและกระเทิบเท้าและปิดด้วยใจ คิดร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล {25:7} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราได้ยื่นมือของเราออกต่อผู้เจ้า และจะมอบเจ้าไว้แก่ประชาชนทั้งหลายให้เป็นของริบ และเราจะตัดเจ้าออกเสียจากชนชาติทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายเจ้า แล้วเจ้าจะทราบ ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

{25:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะโมอับ และเสอีร์กล่าวว่า ‘ดูเถิด วงศ์วานยูดาห์ก็เหมือนประชาชาติอื่นๆทั้งสิ้น’ {25:9} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะเปิดไหล่เขาโมอับจนไม่มีเมืองเหลือ คือเมืองของเขาจากด้านนั้น สวรรค์ของประเทศนั้น คือเมืองเบธเยซิโมท เมืองบาอัลเมโอน และเมืองคิริยาธอิม {25:10} เราจะมอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกพร้อมกับคนอัมโมนให้เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อว่าจะไม่มีใครนึกถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางประชาชาติ {25:11} และเราจะพิพากษาลงโทษโมอับ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์

{25:12} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเอโดมได้ประพฤติอย่างแค้นต่อวงศ์วานของยูดาห์ และได้กระทำความชั่วหนักหนาในการที่แค้นเขา {25:13} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือเอโดมด้วย และจะตัดคนและสัตว์ออกจากเมืองนั้น และเราจะกระทำให้เมืองนั้นรกร้างตั้งแต่เมืองเทมาน และชาวเมืองเดดานก็จะล้มลงด้วยดาบ {25:14} และเราจะวางการแค้นของเราลงเหนือเมืองเอโดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และเขาจะกระทำตามความกริ้วและความพิโรธของเราในเมืองเอโดม และเขาจะทราบถึงการแค้นของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

{25:15} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าคนฟิลิสเตียได้กระทำอย่างแค้น และทำการแค้นด้วยใจคิดร้ายหมายทำลาย เพราะเกลียดชังแต่หนหลัง {25:16} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือคนฟิลิสเตีย และเราจะตัดคนเครธีออก และทำลายคนที่เหลืออยู่ตามฝั่งทะเลนั้นเสีย {25:17} เราจะกระทำการแค้นใหญ่ยิ่งเหนือเขาด้วยการตีเขาย่างรุนแรง แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้วางการแค้นของเราไว้เหนือเขา”

{26:1} อยู่มาในวันต้นเดือนปีที่สิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {26:2} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะว่าเมืองไทระได้พุดเกี่ยวพันกับเยรูซาเล็มว่า ‘อาฮา ประตุมืองของชนชาติทั้งหลายหักเสียแล้ว มันเปิดกว้างไว้รับข้า มันร้างเปล่าแล้ว ข้าจะบริบูรณ์ขึ้น’ {26:3} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด โอเมืองไทระเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และจะนำประชาชาติเป็นอันมากมาต่อสู้เจ้า ดังทะเลกระทำให้คลื่นของมันขึ้นมา {26:4} เขาทั้งหลายจะทำลายกำแพงเมืองไทระ และ

พังทลายหอคอยของเมืองนั้นเสีย และเราจะขุดดินเสียจากเมืองนั้น กระทำให้อยู่บนยอดของศิลา {26:5} เมืองนั้นจะเป็นที่สำหรับตากอวนอยู่กลางทะเล เพราะเราได้ล้นวาวาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส และเมืองนั้นจะเป็นของปล้นแห่งบรรดาประชาชาติ {26:6} และพวกธิดาของเมืองนี้ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่จะต้องถูกฆ่าเสียด้วยดาบ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ {26:7} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์มายังเมืองไทระจากทิศเหนือ พร้อมทั้งม้าและรถรบกับพลม้า และกองทหารกับคนมากมาย {26:8} ท่านจะฆ่าธิดาของเจ้าบนแผ่นดินใหญ่เสียด้วยดาบ ท่านจะก่อกำแพงล้อมเจ้าไว้และก่อเชิงเทินทำด้วยดังต่อสู้อย่างเจ้า {26:9} ท่านจะตั้งเครื่องทะเลงต่อสู้อย่างกำแพงของเจ้า และท่านจะเอาขวานของท่านฟันหอคอยของเจ้าลง {26:10} ม้าของท่านมากมายจนฝุ่นม้าตลบคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองของเจ้าจะสั่นสะเทือนด้วยเสียงพลม้าและล้อเลื่อนและรถรบ เมื่อท่านจะยกเข้าประตูเมืองของเจ้า อย่างกับคนเดินเข้าเมืองเมื่อเมืองนั้นแตกแล้ว {26:11} ท่านจะย่ำที่ถนนทั้งปวงของเจ้าด้วยกบม้า ท่านจะฆ่าชนชาติของเจ้าเสียด้วยดาบ และเสาอันแข็งแรงของเจ้าจะล้มลงถึงดิน {26:12} ทรัพย์สมบัติของเจ้าเขาทั้งหลายจะเอาเป็นของริบ และสินค้าของเจ้าเขาจะเอามาเป็นของปล้น เขาจะพังกำแพงของเจ้าลง และจะทำลายบ้านอันพึงใจของเจ้าเสีย หิน ไม้ และดินของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางน้ำ {26:13} เสียงเพลงของเจ้านั้นเราจะให้หยุด และเสียงพิณเขาคู่ของเจ้าจะไม่ได้ยินอีก {26:14} เราจะกระทำให้อยู่บนยอดของศิลา เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน จะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาวาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ {26:15} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่เมืองไทระว่า เกะต่างๆจะมีได้สิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่เจ้าล้ม เมื่อผู้บาดเจ็บร้องครวญคราง เมื่อการเข่นฆ่าได้เกิดอยู่ท่ามกลางเจ้าหรือ {26:16} แล้วเจ้านายทั้งสิ้นที่ทะเลจะก้าวลงมาจากบัลลังก์และเปลื้องเครื่องทรงออก และปลดเครื่องแต่งตัวที่ปกอกเสีย และจะเอาความสั่นกลัวมาเป็นเครื่องทรง จะประทับอยู่บนพื้นดินและสิ้นอยู่ทุกขณะ และหวาดกลัวเพราะเจ้า {26:17} ท่านเหล่านี้จะเปล่งเสียงบทร่ำครวญเรื่องเจ้า และกล่าวแก่เจ้าว่า ‘ผู้มีพลเมืองเป็นชาวทะเลเอ๋ย เจ้าถูกทำลายแล้ว เจ้าเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง เจ้าเป็นเมืองแข็งแกร่งอยู่ที่ทะเล ทั้งเจ้าและชาวเมืองของเจ้า ว่าถึงคนที่นี่แล้วเจ้าให้เขากลับ {26:18} บัดนี้ เกะ

ทั้งหลายก็จะสิ้นสะเทือนในวันที่เจ้าล้มลง เออ บรรดาเกาะที่อยู่ในทะเลก็จะกลัวเพราะเจ้าสิ้นไปเสีย' {26:19} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นเมืองรกร้างเหมือนอย่างเมืองที่ไม่มีคนอาศัย เมื่อเราจะนำทะเลเล็กมาท่วมเจ้า และน้ำมากหลายจะคลุมเจ้าไว้ {26:20} แล้วเราจะนำเจ้าลงไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนคนตายไปอยู่กับคนสมัยเก่า และจะปล่อยให้เจ้าอยู่ที่โลกบาดาล ในสถานที่ที่โดดเดี่ยวอ้างว้างมาแต่โบราณ พร้อมกับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย เพื่อว่าจะไม่มีใครอาศัยอยู่ในเจ้า และเราจะตั้งสง่าราศีในแผ่นดินของคนเป็น {26:21} เราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่น่าครั่นคร้าม จะไม่มีเจ้าอีกแล้ว ถึงใครจะมาหาเจ้า เขาจะมาหาเจ้าไม่พบอีกต่อไป เป็นนิรันดร์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ"

{27:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {27:2} "เจ้าบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องเมืองไทระ {27:3} และจงกล่าวแก่เมืองไทระ โอ ผู้ผู้ที่ทางเข้าสู่ทะเลเอ๋ย เป็นพ่อค้าแห่งชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ เมืองไทระเอ๋ย เจ้าได้กล่าวว่า 'ข้านี้มีความมั่งคั่งพร้อมสรรพ' {27:4} พรหมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้กระทำให้ความมั่งคั่งของเจ้าพร้อมสรรพ {27:5} กระดานเรือของเจ้าทั้งสิ้นเขาทำด้วยไม้สนสามใบมาจากเสนีร์ เขาเอาไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอนทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า {27:6} เขาไม่ไธยกแห่งเมืองบาซานมาทำเป็นกรรเชียงของเจ้า หมู่นกอาเซอร์ทำแท่นฝังด้วยงาช้างซึ่งมาจากเกาะคิทธิม {27:7} ส่วนใบของเจ้านั้น ทำด้วยผ้าป่านปักเนื้อละเอียดจากอียิปต์ ส่วนสิ่งทีคลุมไว้เหนือเจ้านั้น เป็นสีฟ้าสีม่วงมาจากเกาะต่างๆแห่งเมืองเอลิซาร์ห์ {27:8} ชาวเมืองไซดอนและเมืองอาร์วัตเป็นฝักรรเชียงของเจ้า โอ ไทระ นักปราชญ์ของเจ้าอยู่ในเจ้า เขาเป็นต้นหนของเจ้า {27:9} ผู้ใหญ่ของเมืองเกบาลและนักปราชญ์ของเมืองนี้ก็อยู่ในเจ้าเป็นช่างไม้ประจำเรือให้เจ้า บรรดาเรือทะเลทั้งสิ้นพร้อมกะลาสีก็อยู่ในเจ้าเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า {27:10} ชาวเปอร์เซีย และลูด และฟุต ก็อยู่ในกองทัพของเจ้า เขาทั้งหลายเป็นทหารของเจ้า เขาแขวนโล่และหมวกเหล็กในเจ้า เขากระทำให้เจ้ามีสง่า {27:11} ชาวอาร์วัตพร้อมกับทหารของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ ชาวคามัดอยู่ในหอคอยของเจ้า เขาแขวนโล่ไว้ตามกำแพงของเจ้าโดยรอบ เขากระทำให้ความมั่งคั่งของเจ้าพร้อมสรรพ {27:12} ทารชิชไปมาค้าขายกับเจ้า เพราะเจ้ามีทรัพยากรมากมายหลายชนิด เขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุก และตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า {27:13}

เมืองยาวาน ทุบัลและเมเซค ค้าขายกับเจ้า เขาแลกเปลี่ยนคนและภาชนะทองเหลืองกับสินค้าของเจ้า {27:14} วงศ์วานโทการมาห์เอามา ม้าศึกและล่อมาแลกกับสินค้าของเจ้า {27:15} ชาวเดดานทำการค้าขายกับเจ้า เกาะต่างๆเป็นอันมากเป็นตลาดประจำของเจ้า เขานำงาช้างและไม้มะเกลือมาเป็นค่าของสินค้า {27:16} เมืองซีเรียไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เขาเอามรกต ผ้าสีม่วง ผ้าปัก ป่านเนื้อละเอียด หินปะการังและโมรามาแลกกับสินค้าของเจ้า {27:17} ยูดาห์และแผ่นดินอิสราเอลก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาข้าวสาลีเมืองมินินิทและเมืองปานาง น้ำมัน พิมเสน มาแลกกับสินค้าของเจ้า {27:18} ดามัสกัสไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เพราะทรัพยากรมากมายหลายชนิดของเจ้า มีเหล้าองุ่นเฮลโบน และขนแกะขาว {27:19} ดานและยาวานมาแลกกับสินค้าของเจ้า เขาเอาเหล็กหล่อ การบูร ตะไคร้มาแลกกับสินค้าของเจ้า {27:20} เมืองเดดานค้าขายกับเจ้าในเรื่องเสื้อผ้าอันมีค่าสำหรับเหล้ารถรบ {27:21} เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์ เป็นพ่อค้าขายประจำในเรื่องลูกแกะ แกะผู้ แพะ เขาไปมาค้าขายกับเจ้าในเรื่องเหล่านี้ {27:22} พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบาและเมืองราอามาห์ก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาเครื่องเทศชนิดดีทั้งสิ้นและเพชรพลอยทุกชนิด และทองคำมาแลกสินค้ากับเจ้า {27:23} เมืองฮาราน คานเนห์และเอเดน พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบา อัซซุร และคิลมาดก็ค้าขายกับเจ้า {27:24} เมืองเหล่านี้ทำการค้าขายกับเจ้าในตลาดของเจ้าในเรื่องเครื่องแต่งกายอย่างดีวิเศษ เสื้อสีฟ้าและเสื้อปัก และพรมทำด้วยด้ายสีต่างๆมัดไว้แน่นด้วยด้ายพื้น {27:25} กำปั่นทั้งหลายของเมืองทารชิชบรรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงบริบูรณ์และรุ่งโรจน์อย่างมากในท้องทะเล {27:26} ฝักรรเชียงของเจ้านำเจ้าออกไปที่ในทะเลเล็ก ลมตะวันออกทำให้เจ้าอับปางในท้องทะเล {27:27} ทรัพยากรสิ้นของเจ้า ของขายของเจ้า สินค้าของเจ้า ลูกเรือของเจ้า และต้นหนของเจ้า ช่างไม้ประจำของเจ้า ผู้ค้าสินค้าของเจ้า นักรบทั้งสิ้นของเจ้าผู้อยู่ในเจ้าพร้อมกับพรรคพวกทั้งสิ้นของเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า จะจมลงในท้องทะเลในวันล่มจมของเจ้า {27:28} แผ่นดินจะสิ้นสะเทือนเมื่อได้ยินเสียงโวยวายของต้นหนของเจ้า {27:29} บรรดาผู้ที่ถือกรรเชียง พวกลูกเรือและบรรดาต้นหนแห่งทะเลจะลงมาจากเรือของเขา มายืนอยู่บนฝั่ง {27:30} และจะพิลาปรำให้เพราะเจ้า และจะร้องไห้หนักหนา เขาจะเหวี่ยงฝุ่นขึ้นศีรษะของเขา และจะกลิ้งเกลือกอยู่ที่กองขี้เถ้า {27:31} เขาจะโกนผมเพราะเจ้าและเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ เขาจะ

ร้องไห้เพราะเจ้าด้วยจิตใจอันขมขื่นกับไวทุกข์หนัก {27:32} ในการพิลาปรำไห้ นั้น เขาจะเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเพื่อเจ้า และได้ร้องทุกข์เพื่อเจ้าว่า ‘มีเมืองใดหรือที่ถูกทำลายเหมือนเมืองไทระ ในท่ามกลางทะเล {27:33} เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเลเล็กกระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากพอใจ เจ้าได้กระทำให้บรรดาภักษัตริย์แห่งโลกมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้าอันอุดมของเจ้า {27:34} ในเมื่อเจ้าอับปางเสียด้วยทะเลในห้วงน้ำลึก สินค้าของเจ้าและพรรคพวกทั้งหลายของเจ้าจะได้จมลงพร้อมกับเจ้า {27:35} พวกชาวเกาะต่างๆ ทั้งสิ้นจะตกตะลึงเพราะเจ้า ภักษัตริย์ทั้งหลายของพวกเขาจะเกรงกลัวยิ่งนัก สี่พระพักตร์ของพระองค์ก็ดูวิตกังวล {27:36} พ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายจะเย้ยหยันเจ้า เจ้าจะเป็นสิ่งที่น่าหวาดผวา และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์”

{28:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {28:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่เจ้าเมืองไทระว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะใจของเจ้าผยองขึ้นและเจ้าได้กล่าวว่า ‘ข้าเป็นพระเจ้า ข้านั่งอยู่ในที่นั่งแห่งพระเจ้าในห้องทะเล’ แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า แม้เจ้าจะยึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า {28:3} ดูเถิด เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลจริง ไม่มีความลับอันใดที่ซ่อนไว้พ้นเจ้าได้ {28:4} เจ้าหาทรัพย์สินสมบัติมาสำหรับตนโดยสติปัญญาและความเข้าใจของเจ้า และได้รวบรวมทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า {28:5} ด้วยสติปัญญายิ่งใหญ่ในการค้าของเจ้า เจ้าได้ทวีทรัพย์สินสมบัติของเจ้าขึ้น และจิตใจของเจ้าก็ผยองขึ้นในทรัพย์สินสมบัติของเจ้า {28:6} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้ายึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า {28:7} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำคนต่างด้าวมาสู่เจ้า เป็นชนชาติที่ทารุณ ในบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายจะชักดาบออกต่อสู้กับความงามแห่งสติปัญญาของเจ้า และเขาจะกระทำให้ความฉลาดปราดเปรื่องของเจ้าเป็นมลทิน {28:8} เขาทั้งหลายจะดันเจ้าลงไปใต้อินปากแดนคนตาย และเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในห้องทะเล {28:9} เจ้ายังจะกล่าวอีกหรือ ว่า ‘ข้าเป็นพระเจ้า’ ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า ถึงเจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า อยู่ในมือของคนที่ฆ่าเจ้า {28:10} เจ้าจะตายอย่างคนที่มิได้เข้าสู่หนัดตาย โดยมือของคนต่างด้าว เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส" {28:11} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {28:12} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเพื่อภักษัตริย์เมืองไทระ และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ {28:13} เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื่อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์ มรกต พลอยสีแดง เข้มและทองคำ ความเชื่อวชาญแห่งร่ำมะนาและปี่ของเจ้า ได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา {28:14} เจ้าเป็นครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง {28:15} เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า {28:16} ในความอุดมสมบูรณ์แห่งการค้าของเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการทารุณ เจ้ากระทำความบาป ดังนั้น โอ ครูบผู้พิทักษ์เอ๋ย เราจะขับเจ้าออกไปจากภูเขาแห่งพระเจ้าดุจสิ่งมลทิน และเราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง {28:17} จิตใจของเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราจะเหวี่ยงเจ้าลงที่ดิน เราจะตีแผ่เจ้าต่อหน้าภักษัตริย์ทั้งหลาย เพื่อตาของท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะเพเลินอยู่ที่เจ้า {28:18} เจ้ากระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าเป็นมลทิน โดยความชั่วช้าเป็นอันมากของเจ้า ในการค้าอันชั่วช้าของเจ้า เหตุฉะนั้นเราจะนำไฟออกมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟจะเผาผลาญเจ้า เราจะกระทำให้เจ้าเป็นถ่านไฟไปบนแผ่นดินโลกท่ามกลางสายตาของคนทั้งปวงที่มองดูเจ้าอยู่ {28:19} บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาจะตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้าจะสิ้นสูญลงอย่างน่าครั่นคร้าม และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์”

{28:20} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {28:21} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าต่อสู้ไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น {28:22} และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ ไซดอนเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะสำแดงสง่าราศีของเราท่ามกลางเจ้า และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษในเมืองนั้น และสำแดงความบริสุทธิ์ของเราในเมืองนั้น {28:23} เพราะเราจะส่งโรคระบาดเข้ามาในเมืองนั้น และส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น คนที่ถูกบาดเจ็บจะล้มลงท่ามกลางเมืองนั้น ล้มลงด้วยดาบที่อยู่รอบเมืองนั้นทุกด้าน แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ {28:24} และส่วนวงศ์วานอิสราเอลนั้น จะไม่มีหนามยอกที่ทิ่มแทง หรือมีหนามใหญ่มายอกอีก ท่ามกลางคนทั้งปวงซึ่งได้เคยกระทำแก่เขาด้วยความดูหมิ่น แล้วเขา

จะทราบว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

{28:25} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะรวบรวมวงศ์วานอิสราเอลจากชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางนั้น และเมื่อเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้มอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา {28:26} และเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในที่นั้นอย่างปลอดภัย เออ เขาจะสร้างบ้านเรือนและปลูกสวนองุ่น เมื่อเรากระทำการพิพากษาลงโทษคนทั้งหลายที่อยู่รอบเขา ผู้ได้กระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่นนั้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นองค์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย"

{29:1} เมื่อวันทีสิบสองเดือนสิบในปีที่สิบ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {29:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสุฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พยากรณ์กล่าวโทษกษัตริย์และอียิปต์ทั้งสิ้น {29:3} พุดไปเถิดและกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้เป็นพยานาคมที่มานอนอยู่กลางแม่น้ำทั้งหลายของมัน ผู้กล่าวว่า 'แม่น้ำของข้าก็เป็นของข้า ข้าสร้างมันขึ้นเพื่อตัวของข้าเอง' {29:4} เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และจะกระทำให้ปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าติดกับเกล็ดของเจ้า และเราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า และบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าจะติดอยู่กับเกล็ดของเจ้า {29:5} เราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะตกลงที่พื้นทุ่ง จะไม่มีใครรวบรวมและฝังเจ้าไว้ เราได้มอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่าดินและของนกในอากาศ {29:6} แล้วคนที่อยู่ในอียิปต์ทั้งสิ้นจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าเป็นไม้เท้าของวงศ์วานอิสราเอล {29:7} เมื่อเขาเอามือจับเจ้า เจ้าก็หัก และบาดบ่าของเขาทุกคน และเมื่อเขาฟิงเจ้า เจ้าก็โค่น และกระทำให้น้ำของเขาทุกคนสั่นหมด {29:8} ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และตัดมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย {29:9} แผ่นดินอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้กล่าวว่า 'แม่น้ำเป็นของข้า และข้าสร้างมันขึ้นมา' {29:10} เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราจะต่อสู้กับเจ้า และกับแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่หอคอยแห่งสิ

เอนไกลไปจนถึงพรมแดนเอธิโอเปีย {29:11} จะไม่มีเท้ามนุษย์ข้ามแผ่นดินนั้น และจะไม่มีตีนสัตว์ข้ามแผ่นดินนั้น จะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบปี {29:12} และเราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้างนั้น และหัวเมืองของมันจะรกร้างอยู่สี่สิบปีท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ {29:13} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งเขากระจัดกระจายไปอยู่ด้วยนั้น {29:14} และเราจะให้อียิปต์กลับสู่สภาพเดิม และนำเขากลับมายังแผ่นดินปัทโรส ซึ่งเป็นแผ่นดินดั้งเดิมของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นราชอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่นั่น {29:15} จะเป็นราชอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่เคยยกตนขึ้นเหนือประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เพราะเราจะทำให้เขาเป็นราชอาณาจักรเล็กจนไม่สามารถจะปกครองประชาชาติอื่นได้ {29:16} และจะไม่เป็นที่วางใจของวงศ์วานอิสราเอลอีก อันทำให้สำนึกถึงความชั่วช้าของเขาเมื่อหันไปพึ่งพาอียิปต์นี้ แล้วเขาจะทราบว่าเราคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า" {29:17} ต่อมาเมื่อวันที่หนึ่ง เดือนที่หนึ่ง ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {29:18} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เนบุดคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ให้กองทัพมาสู้รบกับเมืองไทระอย่างหนัก จนศีรษะทุกศีรษะล้าน และบ่าทุกบ่าก็ถลอก ถึงกระนั้นท่านเองหรือกองทัพของท่านก็ไม่ได้อะไรไปจากไทระอันเป็นค่าแรงซึ่งท่านได้กระทำต่อเมืองนั้น {29:19} เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ไว้กับเนบุดคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเอาคนเป็นอันมากของเขาไปและริบข้าวของไป และปล้นเอาไปเป็นค่าจ้างกองทัพของท่าน {29:20} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราได้มอบแผ่นดินอียิปต์ให้ไว้แก่ท่าน เพื่อเป็นค่าแรงงานซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำเพื่อเรา {29:21} ในวันนั้นเราจะกระทำให้มีเขาก่อขึ้นมาที่วงศ์วานอิสราเอล และเราจะให้เจ้าอ้าปากพูดท่ามกลางเขาทั้งหลาย แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

{30:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {30:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงพิลาปร่ำไรเถิดว่า 'อนิจจาหนอวันนั้น' {30:3} เพราะวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา จะเป็นวันมีเมฆ เป็นเวลา

ที่กำหนดของประชาชาติ {30:4} ดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนือ อียิปต์ และความแสนระทมจะอยู่ในเอธิโอเปีย เมื่อคนที่ถูกฆ่าจะล้มในอียิปต์ และพวกเขาจะเอาคนเป็นอันมากของประเทศนั้นไปเสีย และรากฐานของเมืองนั้นก็จะถูกทำลายลง {30:5} เอธิโอเปีย และลิเบีย และลิเดีย และคนที่ปะปนกันทั้งปวง และซับ และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่อยู่ในสันนิบาตจะล้มลงพร้อมกับเขาด้วยดาบ {30:6} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้เหล่านั้นที่สนับสนุนอียิปต์จะล้มจม และอาณาจักรอันผยองของมันจะลงมา และจากหอคอยแห่งลิเอเน เขาจะล้มลงภายในประเทศนั้นด้วยดาบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ {30:7} และมันจะรกร้างอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้าง และหัวเมืองของมันจะอยู่ท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า {30:8} และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราวางเพลิงที่อียิปต์ และผู้ช่วยทั้งหมดของมันก็ทำลายแล้ว {30:9} และในวันนั้นทูตจะลงเรือไปจากเรา เพื่อจะกระทำให้คนเอธิโอเปียที่เลินเล่ออยู่นั้นครั่นคร้าม ความแสนระทมจะมาถึงเขาเหล่านั้น เหมือนในวันกำหนดของอียิปต์ เพราะ ดูเถิด วันนั้นมาถึงจริงๆ {30:10} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกระทำให้คนเป็นอันมากของอียิปต์สิ้นสุดลง ด้วยมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน {30:11} ตัวท่านพร้อมกับชนชาติของท่านคือชนชาติที่ทารุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ จะถูกนำเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดินนั้น และเขาจะชักดาบออกต่อสู้อียิปต์ กระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยคนที่ถูกฆ่า {30:12} และเราจะกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป เราจะขายแผ่นดินนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เราจะกระทำให้แผ่นดินและสารพัดที่อยู่บนแผ่นดินนั้นร้างเปล่าโดยมือของคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว {30:13} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะทำลายรูปเคารพ และจะกระทำให้ปฏิมากรในเมืองโนฟสิ้นสุดลง และจะไม่มีจำพวกแผ่นดินอียิปต์อีก ดังนั้นเราจะไล่ความยำเกรงไว้ในแผ่นดินอียิปต์ {30:14} เราจะกระทำให้ปัทมโรสเป็นที่รกร้าง และจะวางเพลิงในไซอัน และจะกระทำการพิพากษาเมืองโน {30:15} เราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนเมืองสินซึ่งเป็นชุมก้ำลังของอียิปต์ และจะตัดเหล่าฝูงชนออกเสียจากเมืองโน {30:16} และเราจะวางเพลิงในอียิปต์ เมืองสินจะอยู่ในหมันตทุกซ์ เมืองโนจะแตกและเมืองโนจะมีปรปักษ์ในเวลากลางวัน {30:17} ชายฉกรรจ์ของเมืองอาเวนและเมืองพีเบสจะล้มลงด้วยดาบ และเมืองนั้นจะตกไปเป็นเชลย {30:18} ที่เมืองทาปานเฮสกลางวันจะมีมืดเมื่อเราทำลายแอกของอียิปต์

และอาณาจักรอันผยองของเมืองนั้นจะสิ้นสุดลง จะมีเมฆมาคลุมเมืองนั้นไว้และเหล่าธิดาของเมืองนั้นจะตกไปเป็นเชลย {30:19} เราจะกระทำการพิพากษาลงโทษอียิปต์ตั้งนี้แหละ และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์"

{30:20} ต่อมาเมื่อวันที่เจ็ด เดือนที่หนึ่ง ในปีที่สิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {30:21} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้แขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์หัก และดูเถิด ไม่มีผู้ใดพันแขนให้ ไม่มีผู้ใดเอาผ้ามาพันแขนเพื่อจะรักษาให้หาย เพื่อให้เข้มแข็งที่จะถือดาบได้อีก {30:22} เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เราจะทำแขนของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนที่หักแล้ว นั้น เราจะกระทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา {30:23} เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ {30:24} และเราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือให้ แต่เราจะหักแขนของฟาโรห์ และเขาจะคร่ำครวญต่อหน้าท่านอย่างคนถูกบาดเจ็บเจียนจะตาย {30:25} เรา จะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แต่แขนของฟาโรห์จะตก แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านจะยืนมั่นออกต่อสู้แผ่นดินอียิปต์ {30:26} และเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์"

{31:1} และอยู่มา เมื่อวันที่หนึ่งเดือนที่สาม ในปีที่สิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {31:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และแก่หมู่คนของท่านว่า ในความเป็นใหญ่เป็นโตของท่านนั้น ท่านเหมือนผู้ใด {31:3} ดูเถิด คนอัสซีเรียเปรียบได้กับไม้สนสดาร์ในเลบานอน มีกิ่งงามและมีใบร่มและสูงมาก ยอดอยู่ที่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ {31:4} สายน้ำทำให้มันใหญ่ขึ้น น้ำลึกทำให้มันงอกสูง พร้อมกับมีแม่น้ำของสายน้ำลึกนั้นไหลรอบที่ที่ปลูกมันไว้ และก่อให้เกิดสายน้ำเล็ก ๆ จากแม่น้ำลึกแยกออกไปทั่วต้นไม้มันในทุ่งนั้น {31:5} ดังนั้นมันจึงสูงเหนือต้นไม้ในป่าทั้งหลาย กิ่งไม้ก็แตกใหญ่และก้านก็ยาว เพราะน้ำมากหลายเมื่อให้งอก {31:6} นกในอากาศทั้งสิ้นได้มาทำรังอยู่ในกิ่งของมัน สัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้นตกลูกออกมาอยู่ใต้ก้าน ประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้นอาศัยอยู่ใต้ร่มของมัน {31:7} มันจึงงามด้วยความใหญ่ยิ่งของมัน ด้วยความยาวแห่งก้านของมัน เพราะราก

ของมันเป็นภัยลึกลงไปยังน้ำอูดม {31:8} ต้นสนสีดาร์ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้าก็ซ่อนมันไว้ไม่ได้ ต้นสนสามใบก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งใหญ่ของมัน ต้นเกาลัดก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งของมัน ไม่มีไม้ต้นใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงามเหมือนมัน {31:9} เราได้กระทำให้มันงามด้วยกิ่งก้านมากมายของมัน ต้นไม้ทั้งสิ้นในสวนเอเดนก็อิจฉามัน คือต้นไม้ซึ่งอยู่ในอุทยานของพระเจ้า {31:10} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่ามันสูงและชวยอดของมันขึ้นอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และจิตใจของมันก็เย่อหยิ่งเพราะความสูงของมัน {31:11} เราจึงมอบมันไว้ในมือของผู้หนึ่งที่ทรงอำนาจในบรรดาประชาชาติ ท่านนั้นจะจัดการกับมันเป็นแน่ เราได้โล่มันออกเพราะความชั่วร้ายของมัน {31:12} คนต่างดาว คือชนชาติที่น่ากลัวในบรรดาประชาชาติ ได้โค่นมันลงและทิ้งไว้ กิ่งของมันตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทั้งสิ้น และก้านของมันก็หักอยู่ตามแม่น้ำลำธารทั้งสิ้นของแผ่นดินนั้น และบรรดาชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกก็ลงไปเสียจากร่มเงาของมันและทิ้งมันไว้ {31:13} นกในอากาศทั้งสิ้นจะอาศัยอยู่บนสิ่งปรักหักพังของมัน และสัตว์ป่าทุ่งทั้งปวงจะอยู่บนก้านของมัน {31:14} ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อบรรดาต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำจะไม่งอกขึ้นสูงนัก หรือชวยอดขึ้นท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และเพื่อไม่ให้บรรดาต้นไม้ที่ดูเด่นขึ้นสูงอย่างนั้นได้ เพราะว่ามันทั้งหลายต้องมอบให้แก่ความตาย มอบให้แก่โลกบาดาลท่ามกลางบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับผู้ที่ไถลงไปยังปากแดนคนตาย {31:15} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันที่มันลงไปยังแดนคนตาย เรากระทำให้บาดาลคลุมตัวไว้ทุกซีกให้มัน และยับยั้งแม่น้ำของมันไว้ และน้ำเป็นอันมากจะหยุดยั้ง เราคลุมเลบานอนไว้ให้กลุ่มอยู่เพื่อมัน และต้นไม้ในทุ่งนาทั้งสิ้นจะสลับเพราะมัน {31:16} เรากระทำให้ประชาชาติสิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่มันลั่น เมื่อเราเหวี่ยงมันลงไปที่นรกพร้อมกับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน และต้นไม้ทั้งสิ้นในเอเดน ต้นไม้ที่คัดเลือกแล้วและต้นไม้ที่ดีที่สุดของเลบานอน ต้นไม้ทุกต้นที่ต็มน้ำจะได้รับความเลื่อมทึบในโลกบาดาล {31:17} ประชาชาติเหล่านี้จะลงไปยังนรกกับเขาด้วย ไปอยู่กับบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบเออ คือบรรดาผู้ที่เหมือนแขนของเขา ที่อยู่ได้ร่มของเขาท่ามกลางประชาชาติ {31:18} ดังนี้ เจ้าเหมือนผู้ใดในเรื่องสง่าราศีและความเป็นใหญ่ท่ามกลางต้นไม้แห่งเอเดน เจ้าจะถูกนำลงมาพร้อมกับต้นไม้แห่งเอเดนไปยังโลกบาดาล เจ้าจะนอนอยู่ท่ามกลางผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นี่คือฟาโรห์และบรรดาหมุนิกรทั้งสิ้นของท่าน

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้"

{32:1} ต่อมาเมื่อวันที่หนึ่ง เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {32:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคำครวญเรื่องฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้ท่านฟังตั้งนี้ว่า ท่านเหมือนสิงโตหนุ่มท่ามกลางประชาชาติ แต่ท่านเป็นเหมือนปลาพในทะเลทั้งหลาย ท่านเผ่นออกมาในแม่น้ำทั้งหลายของท่าน เอาเท้าของท่านกวนน้ำและกระทำแม่น้ำของมันให้มลทินไป {32:3} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกางข่ายของเราคลุมท่านโดยกองทัพชนชาติทั้งหลาย เป็นอันมาก และเขาเหล่านั้นจะลากท่านขึ้นมาด้วยยวนของเรา {32:4} และเราจะเหวี่ยงท่านลงบนดิน และเราจะฟัดท่านลงบนพื้นทุ่ง และจะกระทำให้นกทั้งสิ้นในอากาศมาจับอยู่บนท่าน และเราจะให้สัตว์ทั่วทั้งโลกได้อิ่มหนำด้วยตัวท่าน {32:5} เราจะเอาเนื้อของท่านเกลี้ยไว้บนภูเขา และถมหุบเขาด้วยศพของท่าน {32:6} เราจะให้แผ่นดินถึงแม่น้ำหุบเขาชุ่มโชกด้วยเลือดกำลังไหลของท่าน และห้วยจะเต็มไปด้วยท่าน {32:7} เมื่อเราดับท่าน เราจะคลุมฟ้าสวรรค์ไว้ และกระทำให้ดวงดาวมืดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง {32:8} แสงสุกใสทั้งสิ้นแห่งสวรรค์นั้นเราจะกระทำให้มีมืดอยู่เหนือท่าน และวางความมืดไว้เหนือแผ่นดินของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ {32:9} เมื่อเราทำลายท่านท่ามกลางประชาชาติในประเทศซึ่งท่านไม่รู้จักนั้น เราจะกระทำให้จิตใจของชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากลำบาก {32:10} เออ เมื่อเราแกว่งดาบของเราต่อหน้าเขาทั้งหลาย เราจะกระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากและสิ่งที่ท่าน และกษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะสะทกสะท้านเพราะท่าน ในวันที่ท่านล้มลงนั้น เขาทั้งหลายจะตัวสั่นทุกขณะจิตทั่วกันเพราะห้วงชีวิตของตนเอง {32:11} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาเหนือท่าน {32:12} เราจะทำให้หมุนิกรของท่านล้มลงด้วยดาบของผู้มีกำลัง ทุกคนก็ล้วนเป็นที่ทารุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ เขาจะนำความทะเยอทะยานของอียิปต์ให้มาถึงที่สิ้นสุด และหมุนิกรทั้งสิ้นของมันจะพินาศ {32:13} เราจะทำลายสัตว์ของเมืองนั้นทั้งสิ้น จากข้างน้ำมากหลายและไม่มีแทมมนุษย์คนใดกระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีก กีบสัตว์ก็จะไม่กระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีกเช่นกัน {32:14} แล้วเราจะทำให้น้ำของเขาทั้งหลายลึกลงและกระทำให้น้ำทั้งหลายของเขาไหลไปเหมือนน้ำแม่น้ำไนล์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ {32:15} เมื่อเรากระทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้าง และประเทศนั้นจะขาดสิ่ง

ที่เคยอุมสมบูรณ เมื่อเราพาดฟันคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้น แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ {32:16} นี่เป็นบทคร่ำครวญที่จะร้องคร่ำครวญ เหล่าธิดาแห่งประชาชาติจะร้องบทนั้น เขาจะร้องเรื่องอียิปต์และหมู่นิกรของอียิปต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{32:17} ต่อมาเมื่อวันทีสิบห้า เดือนทีสิบสอง ในปีทีสิบสอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {32:18} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพิลาปราให้เพื่อคนเป็นอันมากของอียิปต์ และจงส่งเขาออกไป ทั้งตัวเขาและเหล่าธิดาแห่งประชาชาติที่โอ้อำไปยังโลกบาดาล ไปยังบรรดาคนเหล่านั้นที่ไปยังปากแดนคนตายแล้ว {32:19} ในเรื่องความงามท่าทางมากกว่าผู้ใดหรือ จงลงไป ไปนอนกับผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด {32:20} เขาทั้งหลายจะล้มลงกลางบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ มีดาบกำหนดไว้แล้ว จงลากอียิปต์ไปเสียพร้อมกับหมู่นิกรทั้งสิ้นของเขา {32:21} เหล่าชายฉกรรจ์ในบรรดาผู้ที่แก่วัยจะพูดเรื่องของเขากับผู้ช่วยของเขา จากกลางนรกว่า 'เขาได้ลงมาแล้ว เขาอนอยู่ คือคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ' {32:22} อัสซูรก็อยู่ที่นั่น รวมทั้งคณะ มีหลุมศพอยู่รอบตัว ทุกคนถูกฆ่าและล้มลงด้วยดาบ {32:23} ที่ฝังศพของคนเหล่านั้นอยู่ที่แดนมรณาส่วนที่ไกลที่สุด และคณะของเธอก็อยู่รอบหลุมฝังศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า ล้มลงด้วยดาบ เป็นพวกที่ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น {32:24} เอลามก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิ้นก็อยู่รอบหลุมศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า และล้มลงด้วยดาบ ผู้ลงไปสู่โลกบาดาลโดยไม่เข้าสู่หนัด เป็นพวกที่ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ทิ้งไปปากแดนคนตาย {32:25} เขาได้ทำให้เธออนอนในหมู่มวลผู้ที่ถูกฆ่าพร้อมกับหมู่นิกรทั้งสิ้นของเธอ มีหลุมศพอยู่รอบตัว เป็นผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะว่าเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ทิ้งไปยังปากแดนคนตาย เขามีที่อยู่ในหมู่มวลผู้ที่ถูกฆ่า {32:26} เมเซดกับทุบัสก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิ้นของเธอ หลุมศพของเธอทั้งสองอยู่รอบเขา เป็นผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น {32:27} เขาทั้งหลายจะไม่ได้นอนอยู่กับผู้แก่วัยในจำพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดที่ได้ล้มลง ลงไปยังนรกพร้อมกับยูโรปกรณของเขา ผู้ซึ่งมีดาบวางไว้ได้ศีรษะของเขา และความชั่วช้าก็อยู่บนกระดูกของเขา เพราะว่าเขาให้ผู้แก่วัยล้าครั่นคร้ามอยู่ในแผ่นดินของคนเป็น {32:28}

ดังนั้นท่านจะต้องถูกหักในหมู่มวลผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด และนอนอยู่กับคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ {32:29} เอดมก็อยู่ที่นั่น คือบรรดาภักษัตริย์และบรรดาเจ้านายทั้งหลายของเธอ แม้ว่าเขาทั้งหลายมีอานุภาพ เขายังถูกนำมาวางไว้กับบรรดาคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เขาจะนอนอยู่กับผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด กับบรรดาคนที่ได้ลงไปยังปากแดนคนตาย {32:30} เจ้านายจากทิศเหนือก็อยู่ที่นั่นอยู่กันหมดคนชาติตอนทั้งหมด ผู้ที่ลงไปด้วยความอายพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่า เพราะเหตุความครั่นคร้ามทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำขึ้นด้วยกำลังของเขา เขาอนอยู่ที่นั่นไม่เข้าสู่หนัดพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ และทนรับความอับอายขายหน้ากับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย {32:31} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เมื่อฟาโรห์เห็นพวกเหล่านั้นแล้ว ท่านก็จะเบาใจในเรื่องหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่าน ฟาโรห์และหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่านถูกฆ่าด้วยดาบ {32:32} เพราะเราได้ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น เพราะฉะนั้นเขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่เหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งฟาโรห์และหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{33:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {33:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนชาติของเจ้า และกล่าวแก่เขาว่า ถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดิน และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นตั้งชายคนหนึ่งจากพวกเขาให้เป็นยาม {33:3} และถ้าเขาเห็นดาบมาเหนือแผ่นดินจึงเป่าแตรและตักเตือนประชาชน {33:4} เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน และดาบนั้นก็มาพาเอาคนนั้นไปเสีย ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของคนนั้นเอง {33:5} คือเขาได้ยินเสียงแตร แต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน ให้โลหิตของคนนั้นตกอยู่บนคนนั้นเอง ถ้าเขาได้นำพาต่อเสียงตักเตือนแล้วเขาจะได้ช่วยชีวิตของตนเอง ให้รอดพ้น {33:6} แต่ถ้าคนยามเห็นดาบมาแล้วและไม่เป่าแตร ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงตักเตือน และดาบก็มาพาคนหนึ่งคนใดไปเสีย คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร้องโลหิตของเขาจากมือของยาม {33:7} ฉะนั้นแหละ เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงให้คำตักเตือนของเราแก่ประชาชน {33:8} ถ้าเรากล่าวแก่คนชั่วว่า โอ คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่ แต่เจ้าก็ได้กล่าวคำตักเตือนให้คนชั่วกลับจากทางของเขา คนชั่วนั้นจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร้องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า

{33:9} แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วให้หันกลับจากทางของเขาแล้ว แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอดพ้นแล้ว {33:10} เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล พวกเจ้าเคยกล่าวกันว่า ‘การละเมิดและความบาปทั้งหลายของเราอยู่เหนือเรา เราก็ค่อยๆ วอดวายไปเพราะสิ่งเหล่านี้ เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร’ {33:11} จงกล่าวตอบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ‘เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราไม่พอใจในความตายของคนชั่ว แต่พอใจในการที่คนชั่วหันกลับจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ยอมตายทำไม {33:12} เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้พ้นในวันที่เขาละเมิด ส่วนความชั่วของคนชั่วนั้นจะไม่กระทำให้เขาล้มลงในวันที่เขาหันกลับจากความชั่วของเขา และคนชอบธรรมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมในวันที่เขากระทำความบาป {33:13} แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชอบธรรมว่า เขามีชีวิตอยู่แน่ ถ้าเขายังวางใจในความชอบธรรมของเขา และกระทำความชั่วช้า การกระทำทั้งหลายที่ชอบธรรมของเขาจะไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย แต่เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้า ซึ่งเขาได้กระทำไว้ {33:14} อีกประการหนึ่ง แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่’ ถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขา มากระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม {33:15} ถ้าคนชั่วได้คืนของประกัน ขโมยอะไรของเขามากก็คืนเสีย และดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิต ไม่กระทำความชั่วช้าเลย เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่ เขาไม่ต้องตาย {33:16} บาปซึ่งเขาได้กระทำมาแล้ว จะไม่จดจำนามกล่าวโทษเขา เขาได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตแน่ {33:17} แต่ชนชาติของเจ้ายังกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ ในเมื่อวิธีการของเขาเองไม่ยุติธรรม {33:18} เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้านั้น {33:19} แต่ถ้าคนชั่วหันกลับจากความชั่วของเขาและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยเหตุนี้ {33:20} เจ้ายังกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะพิพากษาเจ้าตามการประพฤติของเจ้าแต่ละคน” {33:21} และอยู่มา เมื่อวันที่ห้า เดือนที่สิบในปีที่สิบสอง ซึ่งเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ชายคนหนึ่งหนีมาจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้ากล่าวว่า “เมืองนั้น

แตกเสียแล้ว” {33:22} ในเวลาเย็นก่อนที่ผู้ลี้ภัยมา พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเปิดปากของข้าพเจ้าทันเวลาที่ชายคนนั้นมาถึงในตอนเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงเปิดออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไปต่อไป {33:23} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {33:24} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ร้างเปล่าในแผ่นดินอิสราเอลกล่าวเรื่อยๆว่า ‘อับราฮัมเป็นแต่ชายคนเดียว และยังถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่พวกเราหลายคนด้วยกัน คงต้องประทานครแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เรา’ {33:25} เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้ารับประทานครพร้อมเลือด เจ้าเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพของเจ้าและทำให้โลหิตตก แล้วเจ้ายังจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้อีกหรือ {33:26} เจ้ายืนอยู่ด้วยดาบของเจ้า เจ้ากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน และเจ้าทุกคนได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน แล้วเจ้าจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้หรือ {33:27} จงกล่าวเช่นนี้แก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด บรรดาคนที่อยู่ในที่ร้างเปล่าจะต้องล้มลงด้วยดาบ และคนที่อยู่ที่พื้นทุ่ง เราจะมอบให้เป็นอาหารแก่สัตว์ป่า และบรรดาคนเหล่านั้นที่อยู่ในที่กำบัง เข็มแข็งและอยู่ในถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด {33:28} และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด และความหยิ่งผยองในอาณาเขตของแผ่นดินนั้นจะสูญสิ้นไป ภูเขาแห่งอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีคนเดินผ่าน {33:29} แล้วเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด เพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น {33:30} เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าข้างกำแพงเมืองและตามประตูบ้าน พูดต่อกันและกันกับพี่น้องของตนว่า ‘มาเถิด มาฟังเสียงพระวณะซึ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์’

{33:31} และเข้ามาหาเจ้าอย่างที่เขาตลาดมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชาชนของเรา เขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขาแสดงความรักมากด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ตามความโลภของเขา {33:32} และ ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่เขามีเสียงไพเราะและเล่นดนตรีเก่ง เพราะเขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม {33:33} และเมื่อการเช่นนี้เป็นมา (ดูเถิด ก็จะมา) เขาทั้งหลายจะทราบว่ามีผู้พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา”

{34:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {34:2} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษบรรดา

ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ผู้เลี้ยงตัวเอง ผู้เลี้ยงแกะ ย่อมเลี้ยงแกะมิใช่หรือ {34:3} เจ้ารับประทานไขมัน เจ้าคลุมกายของเจ้าด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ่อนๆ แต่เจ้าหาได้เลี้ยงแกะไม่ {34:4} ตัวที่อ่อนเพลียเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตัวที่เจ็บเจ้าก็ไม่รักษา ตัวที่กระดุกหักเจ้าก็ได้พันผ้า ตัวที่ถูกขับไล่ออกไปเจ้าก็ได้ไปตามกลับมา ตัวที่หายไปเจ้าก็ได้เสาะหา และเจ้าได้ปกครองเขาด้วยการบังคับและด้วยการข่มขี่เบียดเบียน {34:5} ดังนั้นมันจึงกระจัดกระจายไปหมด เพราะว่าไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเมื่อมันกระจัดกระจายไป มันก็ตกเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง {34:6} แกะของเราก็อ้างไปตามภูเขาทั้งหมด และตามเนินเขาสูงทุกแห่ง เออ แกะของเราก็ดูหายไปทั่วพื้นพิภพ ไม่มีใครเที่ยวค้น ไม่มีใครเสาะหามัน {34:7} เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ {34:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีสัตว์อยู่แน่ฉันใด เพราะแกะของเรากลายเป็นเหยื่อ และแกะของเรา กลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงทั้งสิ้น เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเพราะผู้เลี้ยงแกะของเราไม่เที่ยวค้นหาแกะของเรา แต่ผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวเอง และไม่ได้เลี้ยงแกะของเรา {34:9} เพราะฉะนั้น โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ {34:10} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกร้องเอาแกะของเราจากมือของเขา และให้เขาขับยั้งการเลี้ยงแกะของเขา ผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไป เราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของเขา เพื่อมิให้แกะเป็นอาหารของเขา

{34:11} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราคือเราเองจะค้นหาแกะของเรา และจะเที่ยวหา มัน {34:12} ดังผู้เลี้ยงแกะเที่ยวหาฝูงแกะในวันที่เขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป เราจะเที่ยวหาแกะของเราดังนี้ และเราจะช่วยเขาให้พ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ {34:13} เราจะนำเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากประเทศต่างๆ และจะนำเขามาไว้ในแผ่นดินของเขาเอง และเราจะเลี้ยงเขาบนภูเขาแห่งอิสราเอล ใกล้เคียงทั้งหลายและในท้องถื่นทุกแห่งที่มีคณาอาศัยในประเทศนั้น {34:14} เราจะเลี้ยงเขาในลานหญ้าอย่างดี และคอกของเขาจะอยู่บนบรรดาภูเขาสูงแห่งอิสราเอล ณ ที่นั้น เขาจะนอนลงในคอกที่ดี และเขาจะ

หากินอยู่บนลานหญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล {34:15} ตัวเราเองจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เราจะกระทำให้เขาอ่อนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {34:16} เราจะทำเขาให้หยาบ และเราจะนำแกะที่ถูกขับไล่ออกไปกลับมาอีก และเราจะพันผ้าให้แกะที่กระดุกหัก และเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเพลีย แต่ตัวที่อ่อนและเข้มแข็งเราจะทำลาย เราจะเลี้ยงเขาด้วยความยุติธรรม {34:17} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ เจ้าทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะของเราเอ๋ย ดูเถิด เราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแกะผู้ {34:18} ที่จะหากินในลานหญ้าอย่างดีนั้นยังไม่พออีกหรือ เจ้าจึงต้องเอาเท้าเหยียบลานหญ้าที่เหลืออยู่ของเจ้า และดื่มน้ำจากแหล่งน้ำที่ลึกยังไม่พอหรือ จึงเอาเท้าของเจ้ากวาน้ำที่เหลืออยู่ให้ขุน {34:19} แกะของเราจะต้องกินสิ่งที่เท้าของเจ้ายำ และดื่มสิ่งที่เท้าของเจ้าทำให้ขุนหรือ {34:20} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่เขาดังนี้ว่า ดูเถิด เรา คือเราเอง จะพิพากษาระหว่างแกะอ่อนกับแกะพอม {34:21} เพราะเจ้าเอาสีข้างและบ่าต้นและผลักแกะตัวอ่อนเพลียด้วยเขาของเจ้า เจ้าทำให้เขากระจัดไปต่างถิ่น {34:22} เราจึงจะช่วยฝูงแกะของเราให้รอด เขาจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป และเราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ {34:23} และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้เหนือเขา คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่านจะเลี้ยงเขาทั้งหลาย ท่านจะเลี้ยงเขาและจะเป็นผู้เลี้ยงของเขา {34:24} และเราคือพระเยโฮวาห์จะเป็นพระเจ้าของเขา และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว {34:25} เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะกำจัดสัตว์ร้ายเสียจากแผ่นดิน เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารอย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าไม้ {34:26} และเราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบๆ เนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นท่าฝนแห่งพระพร {34:27} ต้นไม้ที่ในทุ่งจะบังเกิดผล และพืชจะบังเกิดผลประโยชน์ และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราหักคานแอกของเขาเสีย และช่วยเขาให้พ้นจากมือของผู้ที่กักเขาให้เป็นทาส {34:28} เขาจะไม่เป็นเหยื่อของประชาชาติอีกต่อไป หรือสัตว์ป่าใดก็ไม่กินเขา และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ {34:29} และเราจะจัดหาไร่นาอันมีชื่อให้แก่เขา เพื่อเขาจะไม่ถูกผลาญด้วยความอดอยากในแผ่นดินนั้นต่อไปอีก ไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ {34:30} และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

เขาสถิตกับเขา และเขาคือวงศ์วานอิสราเอลเป็นประชาชนของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {34:31} เจ้าทั้งหลายเป็นแกะของเรา เป็นแกะในลานหญ้าของเรา เจ้าทั้งหลายเป็นมนุษย์และเราเป็นพระเจ้าของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{35:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {35:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสุภูเขาสีร์ และพยากรณ์ต่อมัน {35:3} และกล่าวแก่มันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ โอ ภูเขาสีร์เอ๋ย เราต่อสู้กับเจ้า และเราจะเหยียดมือของเราต่อสู้เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้ารกร้างที่สุด {35:4} เราจะกระทำให้หัวเมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและเจ้าจะเป็นที่รกร้าง และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ {35:5} เพราะเจ้าพยายามอยู่เป็นนิตย์ และให้โลหิตของประชาชนอิสราเอลไหลออกด้วยอำนาจของดาบในเวลาพิบัติของเขา ในเวลาที่มีความชั่วช้าของเขาสิ้นสุดลง {35:6} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะเตรียมเจ้าเพื่อรับโทษแห่งการให้โลหิตตก และโลหิตจะไล่ตามเจ้า เพราะเจ้ามิได้เกลียดชังเรื่องโลหิต เพราะฉะนั้น โลหิตจึงจะไล่ตามเจ้าไป {35:7} ดังนั้นเราจะกระทำให้ภูเขาสีร์รกร้างที่สุด และเราจะตัดผู้ที่ผ่านออกมาและผู้ที่ย้อนเข้าไปเสียจากมัน {35:8} ภูเขาของเขานั้น เราจะให้มีผู้ที่ถูกฆ่าเต็มไปหมด ผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามเนินเขาของเจ้า ตามหุบเขาของเจ้า และในห้วยทั้งสิ้นของเจ้า {35:9} เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่ยรกร้างอยู่เนื่องนิตย์ และหัวเมืองของเจ้าจะไม่กลับคืนมาอีก แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ {35:10} เพราะเจ้ากล่าวว่า 'ประชาชาติทั้งสองนี้และประเทศทั้งสองนี้จะต้องเป็นของเรา เราจะเอาเขามาเป็นกรรมสิทธิ์' ถึงแม้พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ที่นั่น {35:11} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำต่อเจ้าตามความกริ้วและความอิจฉาของเจ้า ซึ่งเจ้าสำแดงเพราะความเกลียดชังของเจ้าซึ่งมีต่อเขา เมื่อเราพิพากษาเจ้า เราจึงจะสำแดงตัวของเราในหมู่พวกเขาให้เขารู้จัก {35:12} และเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และทราบว่าเราได้ยินคำหมิ่นประมาททั้งปวงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้พูดต่อภูเขาสีร์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า 'มันถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง มันถูกมอบไว้ให้เราเผาผลาญเสีย' {35:13} ด้วยปากของเจ้า เจ้าแบ่งตัวเจ้าต่อสู้เรา และว่าเราอีกมากหลาย เราได้ยินแล้ว {35:14} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้นขึ้นขึ้นชมยินดี เราจะกระทำเจ้าให้รกร้างไป {35:15} เจ้าได้ขึ้นชมยินดีต่อมรดกแห่งวงศ์

วานอิสราเอลเพราะมันเป็นที่ยรกร้างฉันใด เราจะกระทำแก่เจ้าฉันนั้น โอ ภูเขาสีร์เอ๋ย รวมทั้งเอโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เจ้าจะต้องเป็นที่ยรกร้าง แล้วเจ้าทั้งหลายจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์"

{36:1} "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ต่อภูเขาสีร์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ภูเขาสีร์แห่งอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ {36:2} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะศัตรูกล่าวขวัญถึงเจ้าว่า 'อ้อ ฮา แม้แต่ที่สูงโบราณเหล่านั้นได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว' {36:3} เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเรากระทำให้เจ้ารกร้าง และกลืนเจ้าเสียทุกด้านเพื่อเจ้าจะได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของชนชาติที่เหลือน้อยนั้น และริมฝีปากของพวกช่างพูดก็เอาเรื่องของเจ้าไปนินทา เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงในหมู่ประชาชน {36:4} ภูเขาสีร์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นจงฟังพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาสีร์และเนินเขาแม่น้ำและหุบเขา ที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้าง และหัวเมืองที่ถูกทิ้ง ซึ่งได้กลายเป็นเหยื่อและเป็นที่ย่ำยีเหยียดแค้นแก่ประชาชาติที่เหลือน้อยรอบๆนั้น {36:5} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ด้วยความหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เราพูดด้วยความหวังและความพิโรธของเรา เราพูดกล่าวโทษประชาชาติที่เหลือน้อย และแกล้งเอโดมทั้งสิ้นผู้ที่มอมแผ่นดินของเราให้แค้นเองให้เป็นกรรมสิทธิ์ ด้วยความร่าเริงอย่างเต็มที่ และใจประมาทหมิ่นอย่างที่สุด เพื่อเขาจะได้ไล่คนแผ่นดินนั้นออกไป เพื่อจะได้ปล้นเอาไปเสีย {36:6} เพราะฉะนั้นจงกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และจงกล่าวแก่ภูเขาสีร์และเนินเขาแม่น้ำและหุบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราพูดด้วยความหวังและความพิโรธของเรา เพราะเราได้ทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ {36:7} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราปฏิญาณว่า ประชาชาติที่อยู่รอบๆนั้นจะทนรับความอับอายขายหน้า {36:8} โอ ภูเขาสีร์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย แต่เจ้าจะแตกกิ่งของเจ้าออกมา และออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะไม่ช้าเขาจะได้กลับมา {36:9} เพราะ ดูกิจ เราอยู่ฝ่ายเจ้า เราจะหันมาหาเจ้า และเจ้าจะถูกไถและถูกหว่าน {36:10} และเราจะทวีคนให้แก่เจ้า คือบรรดาวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด หัวเมืองจะมีคนมาอาศัยอยู่ และสถานที่ร้างเปล่าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ {36:11} เราจะทำทวีทั้งคนและสัตว์ให้แก่เจ้า จะเพิ่มขึ้นและมีลูกตก และเราจะกระทำให้เจ้ามีคนอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อน และจะ

เป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าแต่ก่อน แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ {36:12} เออ เราจะให้คนดำเนินบนเจ้า คืออิสราเอลประชาชนของเราด้วย และเขาทั้งหลายจะได้เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และเจ้าจะเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่เอาลูกของเขาไปอีก {36:13} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เพราะคนกล่าวแก่เจ้าว่า ‘เจ้ากินคนและเจ้าได้เอาลูกของประชาชนของเจ้าไป’ {36:14} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่กินคน และจะไม่เอาลูกของเจ้าจากประชาชนของเจ้าไปอีกเลย {36:15} เราจะไม่ให้เจ้าได้ยินคำประมาทหมิ่นของประชาชนต่างๆอีก และเจ้าไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าของชนชาติทั้งหลายอีกเลย และไม่ต้องกระทำให้ประชาชนของเจ้าสะดุดอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{36:16} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {36:17} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อวงศ์วานอิสราเอลได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน เขากระทำแผ่นดินเป็นมลทินด้วยวิถีและการกระทำของเขา ความประพฤติของเขาที่มีต่อหน้าเราก็เหมือนมลทินอันเกิดจากกระดูก {36:18} เพราะฉะนั้นเราจึงระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขา ด้วยเรื่องโลหิตซึ่งเขาได้กระทำให้ตกบนแผ่นดิน ด้วยเรื่องรูปเคารพซึ่งเขากระทำให้แผ่นดินนั้นเป็นมลทิน {36:19} เราจึงให้เขากระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และเขาถูกกระจัดไปตามประเทศต่างๆ เราพิพากษาเขาตามวิถี และการกระทำของเขา {36:20} แต่เมื่อเขามายังบรรดาประชาชาติ เขาจะมาที่ไหนก็ตาม เขาได้ลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งคนกล่าวขวัญถึงเขาว่า ‘คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์’ {36:21} แต่เรายังสงสารนามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลได้ลบหลู่นามท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาตกไปอยู่นั้น {36:22} เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรากำลังจะกระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้ลบหลู่นามท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่นั้น {36:23} และเราจะชำระให้นามที่ยิ่งใหญ่ของเราบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นนามที่ถูกลบหลู่นามท่ามกลางประชาชาติ และซึ่งเจ้าได้ลบหลู่นามท่ามกลางเขา และประชาชาติจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ เมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย {36:24} เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และจะนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของ

เจ้าเอง {36:25} เราจะเอาน้ำสะอาดพรหมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า {36:26} เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้า {36:27} และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสินของเราและกระทำตาม {36:28} เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า {36:29} เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะเรียกข้าพเจ้า และจะกระทำให้อุดมสมบูรณ์ และจะไม่ให้เจ้าเกิดการกัณดารอาหารเลย {36:30} เราจะกระทำให้ผลของต้นไม้และไร่นาอุดมสมบูรณ์ เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าเพราะการกัณดารอาหารท่ามกลางประชาชาติอีกเลย {36:31} แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางที่ข้าพเจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเจ้าในสายตาของเจ้าเอง เพราะความชั่วช้าของเจ้าและเพราะการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า {36:32} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ที่เรากระทำนั้นมิใช่เพราะเห็นแก่เจ้า ขอให้เจ้าทราบเสีย โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงอับอายและขายหน้าด้วยเรื่องทางของเจ้าเถิด {36:33} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า ในวันที่เราชำระเจ้าให้หมดจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้านั้น เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมือง และสถานที่ที่ทั้งร้างจะได้สร้างขึ้นใหม่ {36:34} แผ่นดินที่รกร้างจะได้รับการไถแทนที่จะเป็นที่รกร้างดังที่ปรากฏต่อสายตาของคนทั้งหลายที่ผ่านมา {36:35} และเขาทั้งหลายจะกล่าวว่า ‘แผ่นดินนี้ที่เคยรกร้างกลายเป็นอย่างสวนเอเดน หัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างและปรักหักพัง เดียวนี้ก็มีกำแพงล้อมรอบและมีคนอาศัย’ {36:36} แล้วประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆ เจ้าจะทราบว่า เรา พระเยโฮวาห์ ได้สร้างที่ปรักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่ และปลูกพืชในที่รกร้างนั้น เรา พระเยโฮวาห์ ได้ล้นวาจาไว้แล้ว และเราจะกระทำเช่นนั้น {36:37} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เราจะให้วงศ์วานอิสราเอลขอให้เรากระทำสิ่งนี้ให้ด้วย คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแพะแกะ {36:38} ฝูงแพะแกะอันบริสุทธิ์ และฝูงแพะแกะที่เยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลตามกำหนดของเธอเป็นอย่างไร เมืองที่ถูกทิ้งร้างจะเต็มไปด้วยฝูงคนอย่างนั้น แล้วเขาจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์"

{37:1} พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้า

และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาด้วยพระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ และวางข้าพเจ้าไว้ที่กลางหว่างเขา มีกระดูกเต็มไปหมด {37:2} พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปเที่ยวในหมู่กระดูกเหล่านั้น ดูเถิด มีกระดูกที่หว่างเขานั้นมากมายเหลือเกิน และดูเถิด เป็นกระดูกแห้งทีเดียว {37:3} และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้ไหม" และข้าพเจ้าทูลตอบว่า "โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว" {37:4} พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "จงพยากรณ์ต่อกระดูกเหล่านี้ และกล่าวแก่มันว่า โอ กระดูกแห้งเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ {37:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่กระดูกเหล่านี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้ลมหายใจเข้าไปในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต {37:6} เราจะวางเส้นเอ็นไว้บนเจ้าและจะกระทำให้น้ำมีมาบนเจ้า และเอาหนังคลุมเจ้าและบรรจุลมหายใจในเจ้าและเจ้าจะมีชีวิต และเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์" {37:7} ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา เมื่อข้าพเจ้าพยากรณ์อยู่นั้นก็มีเสียง และดูเถิด เป็นเสียงกรุกกริก กระดูกเหล่านั้นก็เข้ามาหากันตามที่ของมัน {37:8} และเมื่อข้าพเจ้ามองดูดูเถิด ก็เห็นมีเอ็นบนมัน และเนื้อก็มาที่กระดูก และหนังก็มาหุ้มกระดูกไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในนั้น {37:9} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงพยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่มาหายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้เพื่อให้เขามีชีวิต" {37:10} ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูกและกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพลใหญ่โตจริงๆ

{37:11} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้น ดูเถิด เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'กระดูกของเราแห้ง และความหวังของเราก็ตกไป เราได้ถูกตัดส่วนของเรามากเสีย' {37:12} เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล {37:13} โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า {37:14} และเราจะบรรจุวิญญูญาณของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจา

แล้ว และเราได้กระทำ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"

{37:15} พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า {37:16} "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า 'สำหรับยูดาห์ และสำหรับชนอิสราเอลที่ลี้ภัยกับยูดาห์' จงเอาไม้มาอีกอันหนึ่งเขียนลงว่า 'สำหรับโยเซฟ ไม้ของเอฟราอิม และวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นที่ลี้ภัยกับโยเซฟ' {37:17} เอาไม้ทั้งสองมารวมกันเข้าเป็นอันเดียว เพื่อเป็นไม้อันเดียวในมือของเจ้า {37:18} และเมื่อชนชาติของเจ้ากล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่สำแดงให้เราทราบหรือว่า ไม้นี้หมายความว่าอะไร' {37:19} จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเอาไม้ของโยเซฟ ซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และตระกูลอิสราเอลที่ลี้ภัยกับเขา และเราจะเอาไม้ของยูดาห์มารวมเข้าด้วย และกระทำให้เป็นไม้อันเดียวกัน เพื่อให้เป็นไม้อันเดียวในมือของเรา {37:20} และไม้ซึ่งเจ้าเขียนไว้ นั้นจะอยู่ในมือของเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา {37:21} แล้วจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขาเอง {37:22} และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และจะมีกษัตริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป {37:23} เขาจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา หรือด้วยการละเมิดใดๆของเขาต่อไปอีก แต่เราจะช่วยเขาให้พ้นจากบรรดาที่อาศัยซึ่งเขากระทำบาปนั้น และจะชำระเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา {37:24} ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว เขาทั้งหลายจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม {37:25} เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขาเป็นนิตย์ {37:26} เราจะกระทำพันธสัญญาสันติภาพกับเขา จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่เขา และเราจะตั้งเขาไว้และให้เขาทวีขึ้น และเราจะวางสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์ {37:27} พลัปปลาของเราจะอยู่กับเขา เออ เราจะเป้นพระเจ้าของเขาและเขาจะเป็นประชาชนของเรา {37:28} แล้วประชาชาติทั้งหลายจะทราบ

ว่าเราคือพระเยโฮวาห์กระทำให้อิสราเอลเป็นสุทธิพิเศษชาติ ในเมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์"

{38:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {38:2} "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อผู้ไกลแห่งแผ่นดินมาไกล เจ้าองค์สำคัญของเมเซคและทูบัล และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา {38:3} จงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ โลกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญของเมเซคและทูบัล {38:4} เราจะให้เจ้าหันกลับ และเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และเราจะนำเจ้าออกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า ทั้งม้าและพลม้า สวมเครื่องรบครบทุกคน เป็นกองทัพใหญ่ มีดั่งและโล่ ถูดาบทุกคน {38:5} เปอร์เซีย เอธิโอเปีย และลิเบียอยู่กับเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก {38:6} โกเมอร์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา วงศ์วานโทการมาห์จากส่วนเหนือสุด พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของเขา มีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอยู่กับเจ้า {38:7} เจ้าและบรรดากองทัพซึ่งประชุมอยู่กับเจ้า จงเตรียมตัวพร้อมและให้พร้อมไว้เสมอ และจงเป็นยามเฝ้าเขาทั้งหลาย {38:8} เมื่อล่วงไปหลายวันแล้วเจ้าจะต้องถูกเรียกตัว ในปีหลังๆ เจ้าจะยกเข้าไปต่อสู้กับแผ่นดินซึ่งได้คืนมาจากดาบ เป็นแผ่นดินที่ประชาชนรวบรวมกันมาจากชนชาติหลายชาติ อยู่บนภูเขาอิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นที่ทิ้งร้างอยู่เนื่องนิตย์ ประชาชนของแผ่นดินนั้นออกมาจากชนชาติอื่นๆ บัดนี้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้วทั้งสิ้น {38:9} เจ้าจะรุกออกไปมาเหมือนพายุ เจ้าจะเป็นเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า {38:10} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อมาในเวลานั้นจะบังเกิดความคิดในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว {38:11} และจะกล่าวว่า 'เราจะยกกองทัพไปยังแผ่นดินที่ชนบทไม่มีกำแพงล้อม เราจะโจมตีประชาชนที่สงบซึ่งอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีความกลัว ไม่มีดาบ ไม่มีประตู' {38:12} เพื่อชิงข้าวของปล้นเอาไปและเพื่อชิงเหยื่อ คือเพื่อจะหันมือของเจ้ากลับมา ยังก่อสร้างซึ่งขณะนี้มีคนอาศัยอยู่ และมายังประชาชนซึ่งรวบรวมจากบรรดาประชาชาติที่ได้สัตว์ใช้งานและข้าวของ คือผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น {38:13} เขาและเดดานและบรรดาพ่อค้าแห่งทารซิช และสิงโตหนุ่มทั้งหลายในเมืองนั้นจะกล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านมาเพื่อจะชิงข้าวของหรือ ท่านข่มขืนกองทัพเพื่อจะปล้น เพื่อจะชนเอาเงินและทองไป ชนเอาสัตว์และข้าวของไป เพื่อจะชิงของมากมายหรือ' {38:14} เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และ

กล่าวกับโลกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้ว เจ้าจะมีได้รู้หรือ {38:15} เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าซึ่งอยู่ส่วนเหนือที่สุด ทั้งเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า ทุกคนมีมาเป็นกองทัพมโหฬาร เป็นกองทัพทรงกำลังยิ่งนัก {38:16} เจ้าจะมาต่อสู้อิสราเอลประชาชนของเรา เหมือนอย่างเมฆคลุมแผ่นดินในกาลภายหลัง เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับแผ่นดินของเรา เพื่อประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเรา โอ โลกเอ๋ย ในเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา

{38:17} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นผู้หนึ่งหรือผู้ที่ในสมัยก่อนเราได้พูดถึงโดยผู้พยากรณ์ของอิสราเอลผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งในสมัยนั้นได้พยากรณ์อยู่หลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับเขา {38:18} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แต่ต่อมาในเวลานั้นเมื่อโลกจะยกมาต่อสู้กับแผ่นดินอิสราเอล ความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อหน้าเรา {38:19} เพราะเราขอประกาศด้วยความหวงแหนและด้วยความพิโรธดั่งเพลิงพลุ่งของเราว่า ในวันนั้นจะมีการสิ้นสະเทือนใหญ่ยิ่งในแผ่นดินอิสราเอล {38:20} ปลาที่ทะเลและนกในอากาศ และสัตว์ป่าทุ่งและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คานอยู่บนแผ่นดิน และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่บนพื้นพิภพจะสิ้นสະเทือนต่อหน้าเรา ภูเขาจะพังทลายลง และหน้าผาจะพัง และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงที่ดิน {38:21} เราจะร้องถึงภูเขาทั้งหลายของเราเรียกดาบมาต่อสู้กับโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ และดาบของทุกคนจะต่อสู้กับพี่น้องของเขา {38:22} เราจะทำพิพาทกลางโทษเขาด้วยโรคระบาดและโลหิตตก เราจะทำให้ฝนตกอย่างน้ำไหลเชี่ยว ทั้งลูกเห็บและไฟ และไฟกำมะถันตกใส่เขาและกองทัพของเขาและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเขา {38:23} ดังนั้นเราจะสำแดงความยิ่งใหญ่ของเราและชำระตัวของเราให้บริสุทธิ์ และเราจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์"

{39:1} "เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโลก และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ โลกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญของเมเซคและทูบัล {39:2} เราจะให้เจ้าหันกลับ และเจ้าจะเหลือแต่หนึ่งในหกส่วน และให้เจ้าขึ้นมาจากส่วนเหนือที่สุด และให้เจ้าเข้าไปต่อสู้ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล {39:3} แล้วเราจะตัดันธนูให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และเราจะให้ลูกธนูตกจากมือขวาของ

เจ้า {39:4} เจ้าจะล้มลงบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมีเจ้าให้เป็นอาหารแก่เหยี่ยวทุกชนิดและแก่สัตว์ป่าทุ่ง {39:5} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้าจะล้มลงบนพื้นทุ่ง เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว {39:6} เราจะส่งเพลิงมาเหนือมาโกก และท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่อย่างไร้กังวลตามเกาะต่างๆ และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ {39:7} และเราจะกระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ยอมให้อิสราเอลทำให้นามบริสุทธิ์ของเราหมองหมิ่นอีกต่อไป และประชาชาติจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล {39:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิดมาแล้ว และจะเป็นอย่างนั้น คือวันนั้นซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้ {39:9} แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมืองอิสราเอลจะออกไป และจะเอาไฟสุ่มเครื่องอาวุธเผาเสียคือโล่และดั่ง คันธนูและลูกธนู หอกยาวและหอกซัด และเขาจะเอาไฟสุ่มเป็นเวลาเจ็ดปี {39:10} เพราะฉะนั้น เขาไม่จำเป็นต้องเอาปืนมาจากทุ่งนาหรือตัดฟันมาจากป่า เพราะเขาจะก่อไฟด้วยเครื่องอาวุธ และเขาทั้งหลายจะแย่งชิงผู้ที่แย่งชิงเขา และจะปล้นผู้ที่ปล้นเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {39:11} ต่อมาในวันนั้น เราจะให้โกกมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคนที่เดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเล มันจะปิดจมูกของคนเดินผ่านไปมา เพราะว่าโกกและหมู่คนทั้งสิ้นของท่านจะถูกฝังไว้ที่นั่น เขาจะเรียกกันว่า หุบเขาฮาโมโนก {39:12} วงศ์วานอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่ถึงเจ็ดเดือน เพื่อจะให้แผ่นดินนั้นสะอาด {39:13} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย ในวันนั้นเมื่อเราสำแดงสง่าราศีของเรา ประชาชนนั้นจะได้รับเกียรติเพราะการฝังศพนั้น {39:14} เขาทั้งหลายจะตั้งคนให้เดินผ่านไปมาในแผ่นดินเรื่อยไป ให้ฝังศพคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะทำแผ่นดินให้สะอาด เขาจะออกตรวจค้นเมื่อสิ้นเจ็ดเดือนแล้ว {39:15} เมื่อคนเหล่านั้นผ่านไปมาในแผ่นดิน ถ้าใครเห็นกระดูกคนเข้า เขาจะเอาเครื่องหมายปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าคนฝังจะมาฝังเขาไว้ในหุบเขาฮาโมโนก {39:16} หัวเมืองหนึ่งชื่อฮาโมนาห์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาจะทำให้แผ่นดินสะอาดดังนี้แหละ {39:17} เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพูดกับนกทุกชนิดและพูดกับเหล่าสัตว์ป่าทุ่งว่า ‘จงชุมนุมและมาเถิด รวมกันมาจากทุกด้านมาyingการเลี้ยงสักการบูชา ซึ่งเราถวายเพื่อเจ้า เป็นการเลี้ยง

สักการบูชาใหญ่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และเจ้าจะรับประทานเนื้อและดื่มโลหิต {39:18} เจ้าจะรับประทานเนื้อของผู้แก่ล้า และดื่มโลหิตของเจ้านายแห่งพิภพของผู้แก่ผู้ ของลูกแก่ และของแพะกับของวัวผู้ ทั้งสิ้นนี้เป็นสัตว์อ้วนพีแห่งเมืองบาซัน {39:19} และเจ้าจะรับประทานไขมันจนเจ้าอิ่มหนำ และดื่มโลหิตจนเจ้าจะเมา การเลี้ยงสักการบูชาซึ่งเราได้ถวายเพื่อเจ้า {39:20} และเจ้าจะอิ่มหนำที่สำหรับของเราด้วยเนื้อม้าและผู้ขี่ ทั้งเนื้อของผู้แก่ล้า และของนักรบทุกชนิด’ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {39:21} และเราจะตั้งสง่าราศีของเราไว้ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และประชาชาติทั้งสิ้นจะเห็นการพิพากษาลงโทษของเราซึ่งเราได้กระทำ และเห็นมือของเราซึ่งเราวางไว้บนเขาทั้งหลาย {39:22} ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป วงศ์วานอิสราเอลจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย {39:23} และประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่า วงศ์วานอิสราเอลได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะเหตุความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา และมอบเขาไว้ในมือพวกศัตรูของเขา เขาจึงล้มลงด้วยดาบสิ้นทุกคน {39:24} เราได้กระทำต่อความโสโครกและการละเมิดของเขาทั้งหลาย และเราซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาทั้งหลาย

{39:25} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะให้ยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น และเราจะหวนให้นามบริสุทธิ์ของเรา {39:26} หลังจากที่เขาทั้งหลายได้ทนรับความอับอายขายหน้าของเขา ทั้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาทั้งหลายได้เคยประพฤติต่อเรา ขณะที่เขาทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของเขา และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขาหวาดกลัว {39:27} เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรูของเขา และเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาทั้งหลายท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก {39:28} แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แล้วก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งของพวกเขาเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอีกเลย {39:29} และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย เมื่อเราทบทวนกฎของเราเหนือวงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

{40:1} เมื่อปีที่ยี่สิบห้าที่เราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น

ในต้นปีเมื่อวันทีสิบของเดือน ในปีทีสิบสี่หลังจากทีเขาชนะกรุงนั้น ในวันนั้นทีเดียพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้าและทรงนำข้าพเจ้ามา {40:2} ในนิมิตแห่งพระเจ้าพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงวางข้าพเจ้าไว้บนภูเขาสูงมาก ซึ่งตรงนั้นทางทิศใต้มีสิ่งก่อสร้างเหมือนเมืองหนึ่ง {40:3} เมื่อพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามา ณ ที่นั้น ดูเกิด มีชายคนหนึ่งปรากฏการณ์ของเขาคล้ายทองเหลือง มีเชือกป่านเส้นหนึ่งและไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือ และท่านยืนอยู่ที่หอประตู {40:4} และชายผู้นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมองดูด้วยตาเองเกิด และจงฟังด้วยหูของเจ้า และจงเอาใจใส่กับสิ่งทั้งสี่ที่เราระงับไว้ให้แก่เจ้า เพราะว่าที่นำเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อจะสำแดงให้แก่เจ้า สิ่งทั้งสี่ที่เจ้าเห็นนั้น จงประกาศแก่วงศ์วานอิสราเอล"

{40:5} และดูเกิด มีกำแพงล้อมอยู่รอบบริเวณนอกของพระนิเวศ และในมือของชายผู้นั้นมีไม้วัดยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับศอกคืบ ดังนั้นท่านจึงวัดความหนาของกำแพงได้หนึ่งไม้วัด และความสูงได้หนึ่งไม้วัด {40:6} แล้วท่านเข้าไปตามหอประตูซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออกขึ้นไปตามบันได และวัดธรณีหอประตูได้สี่กหนึ่งไม้วัดและอีกธรณีหนึ่งได้สี่กหนึ่งไม้วัด {40:7} และห้องยามยาวหนึ่งไม้วัด และกว้างหนึ่งไม้วัด และที่ว่างระหว่างห้องยามเหล่านั้นยาวห้าศอก และธรณีหอประตูที่อยู่ริมมุขที่หอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด {40:8} แล้วท่านก็วัดมุขของหอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด {40:9} และท่านก็วัดมุขของหอประตูได้แปดศอก และเสามุขนั้นสองศอก และมุขของหอประตูอยู่ที่ตอนปลายข้างใน {40:10} แต่ละด้านของหอประตูตะวันออกมีห้องยามอยู่สามห้อง ห้องทั้งสามมีขนาดเดียวกัน และเสาที่อยู่ทั้งสองข้างก็มีขนาดเดียวกัน {40:11} แล้วท่านจึงวัดความกว้างช่องเปิดของทางเข้าหอประตูได้สิบศอก และความยาวของหอประตูสิบสามศอก {40:12} หน้าห้องยามนั้นมีเครื่องกั้นด้านละหนึ่งศอก และห้องยามนั้นยาวด้านละหกศอก {40:13} แล้วท่านก็วัดหอประตูจากหลังคาของห้องยามห้องหนึ่งไปยังหลังคาของห้องยามอีกห้องหนึ่ง ได้กว้างยี่สิบห้าศอก จากทางเข้าหนึ่งไปยังอีกทางเข้าหนึ่ง {40:14} และท่านทำเสาทั้งหลายได้หกสิบศอก และรอบหอประตูมีลานไปถึงเสา {40:15} วัดจากข้างหน้าหอประตูตรงทางเข้าไปยังปลายมุขชั้นในของหอประตูได้ห้าสิบศอก {40:16} ตามหอประตูนั้นมีหน้าต่างรอบ ค่อยๆแคบเข้าไปข้างในทั้งในเสาและในห้องยามและมุขก็มีหน้าต่างอยู่รอบข้างในเหมือนกัน ที่

เสามีต้นอินทผลัม {40:17} แล้วท่านนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และดูเกิด มีห้องหลายห้องและมีพื้นหินทำไว้รอบลาน มีห้องสามสิบห้องหันหน้าเข้าหาพื้นหิน {40:18} และพื้นหินนั้นมีอยู่ตามด้านข้างทางเข้าหอประตู เท่ากับความยาวของหอประตู นี่เป็นพื้นหินตอนล่าง {40:19} แล้วท่านก็วัดความกว้างจากหน้าหอประตูข้างล่างไปยังหน้าลานข้างในด้านนอกได้หนึ่งร้อยศอก อยู่ทั้งทางตะวันออกและทางเหนือ {40:20} ส่วนหอประตูแห่งลานนอกหันหน้าไปทางเหนือ ท่านก็วัดความยาวและความกว้างของมัน {40:21} ห้องยามด้านละสามห้อง กับเสาและมุขมีขนาดเดียวกับหอประตูแรก ยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก {40:22} หน้าต่าง มุข ต้นอินทผลัมของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับของหอประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และมีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน {40:23} ตรงข้ามกับประตูซึ่งอยู่ข้างเหนือเช่นเดียวกับประตูที่อยู่ข้างตะวันออก มีประตูเปิดไปสู่ลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก {40:24} และท่านได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังทิศใต้ และดูเกิด มีหอประตูทางทิศใต้หนึ่งหอประตู ท่านก็วัดเสาและวัดมุข ก็มีขนาดเดียวกับที่อื่น {40:25} มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบเหมือนหน้าต่างที่อื่น ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก {40:26} มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น {40:27} และมีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งตรงไปทางทิศใต้ ได้หนึ่งร้อยศอก {40:28} แล้วท่านนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในโดยประตูทิศใต้ และท่านก็วัดประตูทิศใต้ มีขนาดอย่างเดียวกับประตูอื่นๆ {40:29} ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก {40:30} มีมุขอยู่รอบยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก {40:31} มุขนั้นหันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสา และบันไดนี้มีแปดขั้น {40:32} แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านก็วัดหอประตูขนาดเดียวกับหอประตูอื่น {40:33} ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก {40:34} มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น {40:35} แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือ แล้วท่านก็วัดหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับหอประตูอื่น {40:36} ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้

มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างโดยรอบ ยาวห้าสิบศอก และกว้างยี่สิบห้าศอก {40:37} मुखของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น {40:38} มีห้องๆหนึ่งและมีทางเข้าอยู่ที่เสาของหอประตู เป็นที่ล้างเครื่องเผาบูชา {40:39} และที่มุมของหอประตูมีโต๊ะด้านละสองโต๊ะ บนนี้สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาได้บาป และเครื่องบูชาได้การละเมิด {40:40} และทางด้านนอก ทางที่เขาขึ้นไปถึงทางเข้าหอประตูเหนือมีโต๊ะสองโต๊ะ อีกด้านหนึ่งของมุมของหอประตูมีโต๊ะสองโต๊ะ {40:41} มีโต๊ะอยู่ข้างนี้โต๊ะ และมีโต๊ะอยู่ข้างนั้นข้างๆหอประตูโต๊ะ เป็นแปดโต๊ะด้วยกัน ซึ่งเขาใช้เป็นโต๊ะฆ่าเครื่องสัตวบูชา {40:42} มีโต๊ะสี่โต๊ะทำด้วยหินศักดิ์สำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกคืบและกว้างหนึ่งศอกคืบ สูงหนึ่งศอก สำหรับวางเครื่องมือซึ่งเขาใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา {40:43} มีตะขอยาวคืบหนึ่งติดอยู่ข้างในโดยรอบ บนโต๊ะนี้เขาวางเนื้อของเครื่องบูชา

{40:44} ข้างนอกหอประตูชั้นใน ในลานชั้นในมีห้องสำหรับพวกนักร้อง ซึ่งอยู่ข้างหอประตูเหนือ หันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างหอประตูตะวันออก หันหน้าไปทิศเหนือ {40:45} และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางทิศใต้สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลพระนิเวศ {40:46} และห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลแท่นบูชา ปุโรหิตเหล่านี้เป็นบุตรชายของศาโดกในบรรดาบุตรชายของเลวี ที่เข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์" {40:47} และท่านก็วัดลาน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก และกว้างหนึ่งร้อยศอกเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส และแท่นบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ

{40:48} แล้วท่านนำข้าพเจ้ามาที่ मुखของพระนิเวศและวัดเสาของ मुखได้ห้าศอกทั้งสองด้าน และหอประตูก็กว้างด้านละสามศอก {40:49} मुखนั้นยาวยี่สิบศอกและกว้างสิบเอ็ดศอก และท่านนำข้าพเจ้าทางบันไดไปถึงที่นั้น และมีเสาอยู่ข้างเสาทั้งสองข้าง

{41:1} ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหาร และได้วัดเสา กว้างด้านละหกศอก ซึ่งเท่ากับความกว้างของพลับพลา {41:2} และส่วนกว้างของทางเข้านั้นสิบศอก และกำแพงข้างทางเข้าด้านละห้าศอก และท่านก็วัดความยาวของพระวิหารได้สี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก {41:3} แล้วท่านก็เข้าไปข้างในและวัดเสาของทางเข้าได้สองศอก ทางเข้านั้นหกศอก และส่วนกว้างของทางเข้านั้นเจ็ดศอก {41:4} และท่านก็วัดความยาวของห้องไต้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก พื้นพระวิหารออกไป และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "นี่

เป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด" {41:5} แล้วท่านก็วัดกำแพงพระนิเวศได้หนาหกศอก และห้องระเบียงนั้นกว้างสี่ศอก อยู่รอบพระนิเวศทุกด้าน {41:6} ห้องระเบียงนั้นเป็นห้องสามชั้นซ้อนกัน มีชั้นละสามสิบห้อง มีหยักป่าอยู่รอบกำแพงพระนิเวศ ใช้เป็นที่หนุนห้องระเบียง เพื่อไม่ให้ห้องระเบียงอาศัยกำแพงพระนิเวศ {41:7} ห้องระเบียงนั้นยังสูงขึ้นไปอีกยังกว้างออก ตามส่วนขยายของหยักป่าจากห้องหนึ่งซ้อนอยู่บนอีกห้องหนึ่งโดยรอบ ที่ข้างพระนิเวศมีบันไดนำขึ้นข้างบน ดังนั้นแหละผู้ใดที่ขึ้นไปจากห้องต่ำที่สุดถึงห้องบนก็ต้องลอดผ่านห้องกลาง {41:8} ข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมียกพื้นอยู่โดยรอบ ฐานของห้องระเบียงวัดได้หนึ่งไม้วัดเต็ม ยาวหกศอก {41:9} ผนังด้านนอกของห้องระเบียงหนาห้าศอก และส่วนที่ว่างคือสถานที่ของห้องระเบียงที่อยู่ข้างในนั้น {41:10} ระหว่างห้องระเบียงแต่ละห้องมีความกว้างยี่สิบศอกโดยรอบพระนิเวศทุกด้าน {41:11} และประตูของห้องระเบียงนั้นเปิดเข้าไปในส่วนบนยกพื้นที่ยาว ประตูหนึ่งหันไปทางเหนือ และอีกประตูหนึ่งหันไปทางใต้ ความกว้างของส่วนที่ยาวนั้นคือห้าศอกโดยรอบ {41:12} ดิถีที่หันหน้ามายังสนามของพระนิเวศทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก และผนังของดิถีหนาห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก {41:13} แล้วท่านก็วัดพระนิเวศได้ยาวหนึ่งร้อยศอก สนามและดิถีพร้อมกับผนังยาวหนึ่งร้อยศอก {41:14} ความกว้างด้านตะวันออกของด้านหน้าของพระนิเวศทั้งของสนาม ยาวหนึ่งร้อยศอก {41:15} แล้วท่านก็วัดความยาวของดิถีซึ่งหันหน้าไปสู่สนามซึ่งอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งผนังข้างๆ ยาวหนึ่งร้อยศอก ห้องโถงของพระวิหารนั้นและลานของ मुख {41:16} ทั้งธรณีประตู หน้าต่างและผนังรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามประตู บุไม่โดยรอบตั้งแต่พื้นถึงหน้าต่าง และหน้าต่างนี้ก็คลุมไว้ {41:17} จนถึงที่อยู่เหนือประตู ถึงแม้เป็นห้องชั้นในและข้างนอก และบนผนังโดยรอบที่ห้องชั้นในและห้องโถง ก็กระทำโดยการวัด {41:18} พระนิเวศนั้นมีรูปเครูบและรูปต้นอินทผลัม และรูปต้นอินทผลัมอยู่ระหว่างเครูบทุกรูป เครูบทุกตนมีสองหน้า {41:19} หน้าของผู้ชายตรงต้นอินทผลัมที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของผู้หญิงตรงต้นอินทผลัมที่อยู่อีกข้างหนึ่ง มีรูปอย่างนี้รอบพระนิเวศทั้งหมด {41:20} จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีรูปเครูบและรูปต้นอินทผลัมและอยู่ที่ผนังพระวิหาร {41:21} ฝ่ายเสาประตูของพระวิหารนั้นสี่เหลี่ยมข้างหน้าสถานบริสุทธิ์ รูปร่างของตัวนั้นก็เหมือนรูปร่างของอีกตัวหนึ่ง {41:22} แท่นบูชาทำด้วยไม้สูงสามศอกยาวสองศอก ทั้งมุม ความ

ยาว และที่ผนังทำด้วยไม้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นโต๊ะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์" {41:23} พระวิหารและสถานบริสุทธิ์มีประตูคู่แห่งละคู่ {41:24} ประตูเหล่านั้นมีสองบาน คือบานเหวี่ยงสองบาน ประตูหนึ่งมีสองบาน และอีกประตูหนึ่งมีสองบาน {41:25} และบนประตูของพระวิหาร มีเศรฐและต้นอินทผลัมแกะไว้ เช่นเดียวกับที่แกะไว้บนผนัง มีพลับพลาไม้อยู่ที่หน้ามุขข้างนอก {41:26} มีหน้าต่างและมีต้นอินทผลัมอยู่ทั้งสองข้างที่บนผนังด้านข้างมุข ทั้งห้องระเบียงพระนิเวศและพลับพลา

{42:1} แล้วท่านพาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอก ตรงทิศเหนือ และท่านนำข้าพเจ้ามาถึงห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามกับสนาม และตรงข้ามกับตึกทางด้านทิศเหนือ {42:2} ความยาวของตึกที่อยู่หน้าประตูทางด้านเหนือนี้เป็นหนึ่งร้อยศอก และกว้างห้าสิบศอก {42:3} ติดต่อกับส่วนยี่สิบศอก ซึ่งเป็นส่วนของลานชั้นใน หันหน้าเข้าสู่พื้นหินซึ่งเป็นส่วนของลานข้างนอก เป็นระเบียงซ้อนระเบียงสามชั้น {42:4} และข้างหน้าห้องมีทางเข้าข้างในกว้างสิบศอก ยาวหนึ่งศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ {42:5} ห้องข้างบนแคบกว่า เพราะระเบียงเหล่านี้สูงกว่าระเบียงห้องชั้นล่าง และชั้นกลางในตึกนั้น {42:6} เพราะว่าเป็นห้องสามชั้น และไม่มีเสาเหมือนเสาที่ลานข้างนอก เพราะฉะนั้นห้องชั้นบนจึงร่นเข้าไปกว่าพื้นมากกว่าห้องชั้นล่างและชั้นกลาง {42:7} และมีผนังข้างนอกขนานกับห้อง ตรงไปยังลานข้างนอก ตรงข้ามกับห้อง ยาวห้าสิบศอก {42:8} เพราะห้องที่ลานข้างนอกยาวห้าสิบศอก และดูเถิด ส่วนห้องเหล่านั้นที่ตรงข้ามกับพระวิหารยาวหนึ่งร้อยศอก {42:9} ใต้ห้องเหล่านั้นมีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ถ้าเข้าไปจากลานข้างนอก {42:10} ตรงที่ผนังด้านนอกเริ่มต้น ด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ตรงข้ามกับสนามและตรงข้ามกับตึกมีห้องหลายห้อง {42:11} ทางเดินอยู่หน้าห้องคล้ายกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้างขนาดเดียวกัน มีทางออก แพนผังและประตูอย่างเดียวกัน {42:12} ข้างล่างห้องที่ใต้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ที่ที่เข้ามาตามทางเดิน ตรงข้ามมีผนังแบ่ง {42:13} แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามสนามเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่ปุโรหิตผู้เข้าใกล้พระเยโฮวาห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาจะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้นไว้ที่นั่น และธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพราะว่าที่นั่นบริสุทธิ์ {42:14} เมื่อปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ เขาจะไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก แต่จะปลดเครื่องแต่งกายที่เขา

สวมปฏิบัติหน้าที่วางไว้ที่นั่นเพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ เขาจะต้องสวมเครื่องแต่งกายอื่นก่อนที่เขาจะเข้าไปสู่ส่วนที่มีไว้สำหรับประชาชน" {42:15} เมื่อท่านได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และวัดบริเวณพระนิเวศโดยรอบ {42:16} ท่านวัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ {42:17} แล้วท่านก็หันมาวัดทางด้านเหนือได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ {42:18} แล้วท่านก็หันมาวัดด้านใต้ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด {42:19} แล้วท่านก็หันมาวัดด้านตะวันตกแล้ววัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด {42:20} ท่านวัดทั้งสี่ด้าน มีกำแพงล้อมรอบยาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิ์กับสถานที่สามัญ

{43:1} ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามายังประตู คือประตูที่หันหน้าไปทิศตะวันออก {43:2} และ ดูเถิด สง่าราศีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสุรเสียงของพระองค์ก็เหมือนเสียงน้ำมากหลาย และพิภพก็รุ่งโรจน์ด้วยสง่าราศีของพระองค์ {43:3} และนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นก็เหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาทำลายเมืองนั้น และเหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าของข้าพเจ้าลงถึงดิน {43:4} และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เข้าไปในพระนิเวศทางประตูที่หันไปทางทิศตะวันออก {43:5} พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นใน และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ {43:6} ขณะที่ชายคนนั้นยังยืนอยู่ที่ข้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าดังออกมาจากพระนิเวศ

{43:7} และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัลลังก์ของเราและสถานที่วางเท้าของเราอยู่ที่นั่น เป็นที่ที่เราจะอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเป็นนิตย์ และวงศ์วานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินอีก โดยตัวของเขาทั้งหลายเองหรือกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย ด้วยการเล่ของเขากันทั้งหลาย และด้วยศพของกษัตริย์ของเขาทั้งหลายในปูชนียสถานสูง {43:8} โดยการวางธรรณีประตูของเขาทั้งหลายไว้ข้างธรรณีประตูทั้งหลายของเรา โดยการตั้งเสาประตูของเขาทั้งหลายไว้ข้างเสาประตูทั้งหลายของเรา มีเพียงผนังกันไว้ระหว่างเรากับเขาทั้งหลายเท่านั้น เขาได้กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขาซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำ ดังนั้นเราจึงเผยผลาญเขาเสียด้วยความกริ้วของเรา {43:9} บัดนี้ให้เขาทั้งหลายเล่นซู้ทั้งหลายของเขาและศพของกษัตริย์

ทั้งหลายของเขาให้ห่างไกลจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลายเป็นนิรันดร์ {43:10} เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบรรยายแก่วังคัรวานอิสราเอลให้ทราบถึงพระนิเวศ เพื่อว่าเขาจะได้ละอายในเรื่องความชั่วช้าของเขา และให้เขาทั้งหลายวัดแบบแผน {43:11} และถ้าเขาละอายในสิ่งทั้งหลายที่เขากระทำมาแล้ว จงสำแดงภาพแผนผังทางออกทางเข้า และลักษณะทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น และจงให้เขาทราบถึงกฎเกณฑ์ ลักษณะและกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศ จงเขียนลงไว้ท่ามกลางสายตาของเขา เพื่อเขาจะได้รักษา ลักษณะและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระนิเวศ และกระทำตาม {43:12} ต่อไปนี้เป็นกฎของพระนิเวศ คือบริเวณโดยรอบที่อยู่บนยอดภูเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดุเถิด นี่เป็นกฎของพระนิเวศ

{43:13} ต่อไปนี้เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นสอก สอกหนึ่งคือความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งคืบ ตอนฐานสูงหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบมีริมคืบหนึ่ง และความสูงของแท่นบูชาเป็นดังนี้ {43:14} จากตอนฐานที่อยู่บนดินมาถึงข้างล่างสูงสองศอก กว้างหนึ่งศอก จากชั้นเล็กไปถึงชั้นใหญ่สูงสี่ศอก กว้างหนึ่งศอก {43:15} และเตาของแท่นนั้นสี่ศอก และจากเตาแท่นมีเชิงงอนยื่นขึ้นสี่เชิง {43:16} เตาแท่นนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส ยาวสิบสองศอก กว้างสิบสองศอก {43:17} ชั้นข้างเตาก็สี่เหลี่ยมจตุรัสเหมือนกัน ยาวสิบสี่ศอก กว้างสิบสี่ศอก ยกริมรอบกว้างครึ่งศอก ฐานกว้างศอกหนึ่งโดยรอบ บันไดแท่นบูชาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก" {43:18} และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อไปนี้เป็นกฎของแท่นบูชาในวันที่สร้างเสร็จแล้ว เพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และเพื่อจะพรมด้วยเลือด

{43:19} ท่านจงมอบวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาปแก่ปุโรหิตคนเลวี่เชื้อสายสะโดก ผู้ที่เข้ามาใกล้เพื่อปรนนิบัติเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ {43:20} เจ้าจงเอาเลือดวัวนั้นบ้างใส่ไว้ที่เชิงงอนทั้งสี่ของแท่น และมุมทั้งสี่ของชั้นข้างเตา และที่ยกริมโดยรอบ ทำดังนี้แหละท่านจะได้ชำระแท่นและทำการลบมลทินของแท่นนั้นไว้ {43:21} ท่านจงเอาวัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพวกปุโรหิตจะชำระแท่นบูชา อย่างที่ชำระด้วยวัวผู้ {43:23} เมื่อท่านได้ชำระแท่นเสร็จแล้ว ท่านจงถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิและแกะผู้ปราศจาก

ตำหนิจากฝูง {43:24} ท่านจงนำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะเอาเกลือพรมลงบนนั้น และจะถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ {43:25} ท่านจงเตรียมแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปทุกวันจนครบเจ็ดวัน และพวกปุโรหิตจะเตรียมวัวหนุ่มและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงด้วย {43:26} เขาทั้งหลายจะต้องทำการลบมลทินแท่นบูชาอยู่เจ็ดวันจึงจะชำระเสร็จ และจะสถาปนาตนเองไว้ {43:27} และเมื่อเขากระทำครบตามกำหนดเหล่านี้แล้ว ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปปุโรหิตจะต้องถวายเครื่องเผาบูชาของท่านและเครื่องสันติบูชาของท่านที่บนแท่นนั้น และเราจะโปรดปรานเจ้าทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

{44:1} แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาตามทางของประตูของสถานบริสุทธิ์ห้องนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และประตูนั้นปิดอยู่ {44:2} พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ประตูนี้จะปิดอยู่เรื่อยไป อย่าให้เปิดและไม่ให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ปิดไว้ {44:3} เฉพาะเจ้านายเท่านั้น คือเจ้านาย ท่านจะประทับเสวยพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในประตูนี้ได้ ท่านจะต้องเข้ามาทางมุขของหอประตูและต้องออกไปตามทางเดียวกัน"

{44:4} แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางของประตูเหนือมาที่ข้างหน้าพระนิเวศ และข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด สภาราชสีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และข้าพเจ้าก็ขอบหน้าลงถึงดิน {44:5} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงตั้งใจให้ดี ทุกสิ่งที่เราจะบอกเจ้าเกี่ยวกับกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น จงดูด้วยตาของเจ้า และฟังด้วยหูของเจ้า และจดจำเรื่องราวทางเข้าพระนิเวศและทางออกจากสถานบริสุทธิ์ให้ดี {44:6} แล้วจงบอกแก่วังคัรวานที่มักกบฏ คือวงคัรวานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงคัรวานอิสราเอลเอ๋ย ขอให้การที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าสิ้นสุดเสียที่เกิด {44:7} คือการที่เจ้าพาคคนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หนทางจิตใจและมีได้เข้าสู่หนทางเนื้อหนังเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา กระทำให้สถานนั้น คือพระนิเวศของเรามัวหมอง เมื่อเจ้าถวายอาหารของเราแก่เรา คือไขมันและเลือด สิ่งเหล่านี้ได้ทำลายพันธสัญญาของเราด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า {44:8} และเจ้ามิได้ดูแลรักษาสิ่งบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าได้ตั้งคนเฝ้าให้ดูแลรักษาอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา เพื่อประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง

{44:9} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า อย่าให้คนต่างด้าวที่ได้เข้าสู่หน้ทางจิตใจและมิได้เข้าสู่หน้ทางเนื้อหนัง คือชนต่างด้าวทั้งสิ้นที่อยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของเรา {44:10} แต่คนเลวี่ผู้ที่ได้ไปไกลจากเรา หลงไปจากเราไปติดตามรูปเคารพของเขาเมื่อคนอิสราเอลหลงไปนั้น จะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของตน {44:11} เขาทั้งหลายจะต้องปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ตรวจตราดูอยู่ที่ประตูพระนิเวศ และปฏิบัติอยู่ในพระนิเวศ เขาจะฆ่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาให้ประชาชน และเขาจะต้องคอยเฝ้าประชาชนเพื่อจะรับใช้เขาทั้งหลาย {44:12} เพราะเขาทั้งหลายได้ปรนนิบัติประชาชนอยู่หน้ารูปเคารพของเขา จึงทำให้วงศ์วานอิสราเอลตกอยู่ในความชั่วช้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจึงได้ปฏิญาณด้วยเรื่องเขาทั้งหลายว่า เขาทั้งหลายจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา {44:13} อย่าให้เขาทั้งหลายเข้ามาใกล้เรา เพื่อจะรับใช้เราในตำแหน่งปุโรหิต หรือเข้ามาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ใดๆของเราในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่เขาต้องทนรับความอับอายขายหน้า และการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำนั้น {44:14} แต่ถึงกระนั้นเรากำหนดให้เขาเป็นผู้ดูแลพระนิเวศ ให้กระทำบริการทั้งสิ้นและกระทำสิ่งที่ต้องกระทำในพระนิเวศนั้นทั้งสิ้น {44:15} แต่ปุโรหิตคนเลวี่ บรรดาบุตรชายของศาโดก ผู้ยังดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรา เมื่อคนอิสราเอลหลงไปจากเรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ให้เขาเข้ามาใกล้เราเพื่อปรนนิบัติเรา และให้คอยรับใช้เรา ที่จะถวายไขมันและเลือด {44:16} เขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราได้ และให้เขาเข้ามาใกล้โต๊ะของเราเพื่อจะปรนนิบัติเรา และให้เขารักษาคำกำชับของเรา {44:17} ต่อมาเมื่อเขาเข้าประตูลานชั้นในนั้น ให้เขาสวมเสื้อผ้าป่าน อย่าให้เขามีสิ่งใดที่ทำด้วยขนแกะเลยขณะเมื่อเขาทำการปรนนิบัติอยู่ที่ประตูลานชั้นใน และอยู่ข้างใน {44:18} ให้เขาสวมมาลาป่านไว้เหนือศีรษะ และสวมกางเกงผ้าป่านเพียงเแว อย่าให้เขาคาดตัวด้วยสิ่งใดที่ให้มีเหงื่อ {44:19} และเมื่อเขาออกไปยังลานนอก คือไปยังลานนอกเพื่อไปหาประชาชน ให้เขาเปลื้องเสื้อผ้าชุดที่ปรนนิบัติงานนั้นออกเสีย และวางไว้เสียในห้องบริสุทธิ์ แล้วจึงสวมเสื้อผ้าอื่น เกรงว่าเขาจะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปติดต่อกับประชาชนด้วยเสื้อผ้าของเขา {44:20} อย่าให้เขาโกนศีรษะหรือปล่อยให้ผมยาว ให้เขาเพียงแต่ขลิบผมบนศีรษะของเขาเท่านั้น {44:21} เมื่อปุโรหิตเข้าไปในลานชั้นในจะดื่มเหล้าองุ่นไม่ได้ {44:22} อย่าให้ปุโรหิตแต่งงานกับหญิงม่ายหรือ

หญิงที่ถูกหย่าแล้ว แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอล หรือหญิงม่ายซึ่งเป็นแม่ม่ายของปุโรหิต {44:23} เขาทั้งหลายจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างของบริสุทธิ์และของสามัญ และกระทำให้เขาสังเกตแยกแยะระหว่างของมลทินกับของสะอาดได้ {44:24} ถ้ามีคดี เขาจะต้องกระทำหน้าที่ผู้พิพากษา และเขาจะต้องพิพากษาตามคำตัดสินของเรา ในบรรดางานเทศกาลตามกำหนดของเรานั้นเขาจะต้องรักษาราชบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา และเขาจะต้องรักษาวินสบบาโดทั้งหลายของเราให้บริสุทธิ์ {44:25} อย่าให้เขากระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยเข้าไปใกล้ผู้ตาย เว้นแต่เป็นบิดาหรือมารดาหรือบุตรชายหรือบุตรสาว หรือพี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้หญิงที่ไม่มีสามี ก็จะกระทำตัวให้เป็นมลทินได้ {44:26} หลังจากที่เขารับการชำระแล้ว มีกำหนดอีกเจ็ดวัน {44:27} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันที่เขาเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ คือที่ลานชั้นในเพื่อจะปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาไปบาปเสียก่อน {44:28} นั้นจะเป็นมรดกของเขา เราเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่ต้องให้เขาถือกรรมสิทธิ์ใดๆในอิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา {44:29} ให้เขารับประทานเครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาไปบาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และทุกสิ่งที่ถวายไว้ในอิสราเอลจะเป็นของเขาทั้งหลาย {44:30} และผลไม้ที่ดีที่สุดของผลไม้แรกทุกชนิดและของถวายทุกชนิดจากเครื่องถวายบูชาทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นของบรรดาปุโรหิตทั้งหลาย เจ้าจงมอบแบ่งเป็ยกผลแรกของเจ้าให้แก่ปุโรหิต เพื่อว่าพระจะมีอยู่เหนือครัวเรือนของเจ้า {44:31} ปุโรหิตจะต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ ไม่ว่าจะเป็นนกหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกฉีกกัดตาย"

{45:1} "เมื่อเจ้าแบ่งแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยการจับฉลากนั้น เจ้าจงถวายที่ดินส่วนหนึ่งไว้เพื่อพระเยโฮวาห์ให้เป็นตำบลบริสุทธิ์ ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก จะเป็นที่ยบริสุทธิ์ตลอดบริเวณนั้น {45:2} ในบริเวณนี้ให้มีที่สี่เหลี่ยมจตุรัสแปลงหนึ่งยาวห้าร้อยกวางห้าร้อยศอกสำหรับสถานบริสุทธิ์ ให้มีบริเวณว่างไว้โดยรอบอีกห้าสิบศอก {45:3} ในตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจงวัดส่วนหนึ่งออก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ในบริเวณนี้ให้เป็นที่ตั้งของสถานบริสุทธิ์ และของที่ยบริสุทธิ์ที่สุด {45:4} ให้เป็นส่วนแผ่นดินที่ยบริสุทธิ์ ให้เป็นของปุโรหิต ผู้ปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ และเข้าใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์ ให้เป็นที่สำหรับปลูก

บ้านเรือนของเขาและเป็นที่บริสุทธิ์สำหรับสถานบริสุทธิ์ {45:5} อีกส่วนหนึ่งซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอกนั้นเป็นที่ของคนเลวี่ ผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ให้มีห้องยี่สิบห้อง {45:6} ใกล้กับส่วนที่ตั้งไว้เป็นตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจะต้องกำหนดที่ดินผืนหนึ่งกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเมือง ให้เป็นของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด

{45:7} แผ่นดินทั้งสองข้างของตำบลบริสุทธิ์และส่วนของเมืองนั้น ให้ยกเป็นที่ดินของเจ้านายเคียงข้างกับตำบลบริสุทธิ์ และส่วนของเมืองด้านตะวันตกและตะวันออก มีส่วนยาวเท่ากับส่วนที่ยกให้คนตระกูลหนึ่ง ยึดออกไปตามทางตะวันตกและทางตะวันออกของเขตแดนแผ่นดิน {45:8} ให้เป็นส่วนของเจ้านายในอิสราเอล และเจ้านายของเราจะไม่บีบคั้นประชาชนของเราอีก แต่เจ้านายเหล่านั้นจะยอมให้วงศ์วานอิสราเอลได้แผ่นดินที่เหลือตามส่วนตระกูลของตน {45:9} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ บรรดาเจ้านายแห่งอิสราเอลเอ๋ย พอเสียที่เกิด จงทิ้งการทารุณและการบีบคั้นเสีย และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า จงเลิกการข่มขี่ประชาชนของเราให้ออกจากที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาเสีย {45:10} เจ้าจะมีตาซึ่งเที่ยงตรง เอฟาห์เที่ยงตรงและบัทที่เที่ยงตรง {45:11} เอฟาห์และบัทนั้นให้เป็นขนาดเดียวกัน บัทหนึ่งจุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ และเอฟาห์ก็จุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ ให้โฮเมอร์เป็นเครื่องวัดมาตรฐาน {45:12} เซเซลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์ มาเนของเจ้าก็ให้มียี่สิบเซเซล ยี่สิบห้าเซเซลและสิบห้าเซเซล {45:13} ต่อไปนี้เป็นกำหนดของถ้วยที่เจ้าทั้งหลายจะต้องถวาย คือข้าวสาลีโฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกของเอฟาห์ ข้าวบาร์เลย์โฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกของเอฟาห์ {45:14} และส่วนกำหนดประจำของน้ำมัน คือน้ำมันหนึ่งบัท น้ำมันโคระหนึ่งถ้วยหนึ่งในสิบของบัท โคระก็เหมือนโฮเมอร์จุสิบบัท เพราะสิบบัทเท่ากับโฮเมอร์ {45:15} แกะฝูงสองร้อยตัวก็ให้ถวายตัวหนึ่ง จากทุ่งเลี้ยงสัตว์อันอุดมของอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า นี่แหละเป็นของถวายสำหรับธัญญาบูชา เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา เพื่อทำการลบมลทินให้เขาทั้งหลาย {45:16} ให้ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินนี้มอบของถวายเหล่านี้แก่เจ้านายแห่งอิสราเอล {45:17} ให้เป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา เครื่องดื่มบูชา ณ งานเทศกาลทั้งหลาย ในวันขึ้นหนึ่งค่ำและวันสะบาโต ในงานเทศกาลที่กำหนดไว้

ของวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ให้เขาจัดเครื่องบูชาไถ่บาป ธัญญาบูชา เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา เพื่อกระทำการลบบาปให้แก่วงศ์วานอิสราเอล {45:18} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เจ้าจงเอาวัวหนุ่มที่ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และเจ้าจงชำระสถานบริสุทธิ์เสีย {45:19} ให้ปุโรหิตเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปมาบ้าง และจงประพรมที่เสาประตูพระนิเวศ ที่ชั้นสี่มุมของแท่นบูชา และบนเสาประตูของลานชั้นใน {45:20} ในวันที่เจ็ดของเดือนนั้นเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดที่กระทำความบาปด้วยความพลั้งเผลอหรือความรู้เท่าไม่ถึงการ เพื่อว่าเจ้าจะได้กระทำการลบมลทินพระนิเวศ {45:21} ในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น เจ้าจงฉลองเทศกาลปัสกา จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อตลอดเทศกาลเจ็ดวัน {45:22} ในวันนั้นให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มตัวหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {45:23} และในเจ็ดวันที่มีเทศกาลเลี้ยงให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มเจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิ ให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกวันตลอดเจ็ดวันนั้น และจัดหาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป {45:24} และให้เจ้านายจัดหาธัญญาบูชาเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวผู้หนึ่ง และเอฟาห์หนึ่งคู่กับแกะผู้หนึ่ง และน้ำมันหนึ่งอินต่อแบ่งทุกเอฟาห์ {45:25} ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในเทศกาลเลี้ยงทั้งเจ็ดวัน ให้ท่านจัดหาของเช่นเดียวกันสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา และเครื่องน้ำมัน"

{46:1} "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ประตูลานชั้นในที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกนั้นให้ปิดอยู่ในวันทำงานหกวัน แต่ในวันสะบาโตนั้นให้เปิด และในวันขึ้นหนึ่งค่ำก็ให้เปิด {46:2} ฝ่ายเจ้านายนั้นจะเข้ามาจากข้างนอกทางมุขของหอประตู และจะมายืนอยู่ที่เสาประตู และพวกปุโรหิตจะเตรียมเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาของท่าน และท่านจะนมัสการอยู่ที่ธรณีประตู แล้วท่านจะออกไป แต่อย่าปิดประตูนั้นจนกว่าจะถึงเวลาเย็น {46:3} เช่นเดียวกันประชาชนแห่งแผ่นดินจะนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตรงที่ทางเข้าประตูนั้น ในวันสะบาโตและในวันขึ้นหนึ่งค่ำ {46:4} เครื่องเผาบูชาที่เจ้านายจะถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโตนั้น คือลูกแกะปราศจากตำหนิหกตัว และแกะผู้ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง {46:5} และธัญญาบูชาที่คู่กับแกะผู้หนึ่งคือแบ่งเอฟาห์หนึ่ง และธัญญาบูชาที่คู่กับลูกแกะนั้นก็สุดแท้แต่ที่ท่านสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแบ่งหนึ่งเอฟาห์ {46:6} ใน

วันขึ้นหนึ่งค่ำท่านจะถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และลูกแกะหกตัวกับแกะผู้ตัวหนึ่ง ซึ่งต้องปราศจากตำหนิ {46:7} ส่วนธัญญูชานันท่านจะจัดแบ่งหนึ่งเอฟาห์คู่กับวัวผู้ตัวนั้น และหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะผู้ตัวหนึ่ง และคู่กับลูกแกะ ท่านจะจัดตามที่สามารถจัดได้ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแบ่งหนึ่งเอฟาห์ {46:8} เมื่อเจ้านายเข้ามาท่านจะเข้าไปทางมุขของหอบประตูและกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น {46:9} เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินเข้ามาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อนมัสการจะต้องกลับออกไปทางประตูใต้ และผู้ที่เข้ามาทางประตูใต้จะต้องกลับออกไปทางประตูเหนือ อย่าให้ใครกลับทางประตูตามที่เขาเข้ามา แต่ให้ทุกคนออกตรงไปข้างหน้า {46:10} เมื่อประชาชนเข้าไป เจ้านายจะเข้าไปพร้อมกันด้วย และเมื่อประชาชนออกไป เจ้านายจะออกไปด้วย {46:11} ธัญญูบูชาที่ใช้ ณ เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลที่กำหนดนั้น ให้เป็นเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และคู่กับแกะผู้ก็เอฟาห์หนึ่ง และคู่กับลูกแกะก็ตามแต่ท่านสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแบ่งเอฟาห์หนึ่ง {46:12} เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัครจะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือสันติบูชาเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัครถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เปิดประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกให้ท่านและท่านจะเตรียมเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาของท่าน อย่างที่ท่านทำในวันสะบาโต แล้วท่านจะออกไป เมื่อท่านออกไปแล้วก็ให้ปิดประตูเสีย {46:13} เจ้าจะจัดการหาลูกแกะตัวหนึ่งอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นประจำวัน เจ้าจะจัดหาทุกๆเช้า {46:14} และเจ้าจะจัดหาเครื่องธัญญูบูชาคู่กันทุกๆเช้าหนึ่งในหกของเอฟาห์ และน้ำมันหนึ่งในสามของอิน เพื่อคลุกแบ่งให้ชุ่มให้เป็นธัญญูบูชาแด่พระเยโฮวาห์ นี่เป็นระเบียบเนื่องนิത്യ {46:15} ดังนั้นแหละจะต้องจัดหาลูกแกะและเครื่องธัญญูบูชาพร้อมกับน้ำมันทุกๆเช้า เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ {46:16} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้านายนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้แก่บุตรชายเป็นของขวัญ ก็ให้ของนั้นตกเป็นของบุตรชายของท่านโดยมรดกนั้นเป็นทรัพย์สินของเขาตามมรดก {46:17} แต่ถ้าท่านนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้คนใช้ของท่านคนหนึ่งเป็นของขวัญ ของนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปีอิสราภาพ แล้วของนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านาย เฉพาะบุตรชายของท่านเท่านั้นที่จะเก็บส่วนมรดกของท่านมาเป็นของขวัญได้ {46:18} ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้านายจะยึดสิ่งใดอัน

เป็นมรดกของประชาชนไม่ได้โดยไล่ประชาชนออกไปจากทรัพย์สินที่ดินของเขา แต่ท่านจะต้องมอบทรัพย์สินของท่านเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของท่าน เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องถูกขับไล่จากกรรมสิทธิ์ของตน" {46:19} แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตู มายังห้องบริสุทธิ์แถวเหนือ ซึ่งเป็นของปุโรหิต ดุเลิต มีสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ทั้งสองข้างทางทิศตะวันตก

{46:20} และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นสถานที่ซึ่งปุโรหิตจะต้องต้มเครื่องบูชาได้การละเมิดและเครื่องบูชาไถ่บาป และเป็นที่ซึ่งเขาจะบั้งธัญญูบูชา เพื่อจะไม่ต้องนำออกไปในลานชั้นนอก อันเป็นการที่จะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปถึงประชาชน" {46:21} แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และพาข้าพเจ้าไปที่มุมทั้งสี่ของลานนั้น และดูเถิด ที่มุมลานทุกมุมก็มีลานอยู่ลานหนึ่ง {46:22} คือที่มุมทั้งสี่ของลาน มีลานเล็กๆยาวสี่สิบศอกกว้างสามสิบศอก ลานทั้งสี่ขนาดเดียวกัน {46:23} ภายในรอบลานทั้งสี่นั้นมีสิ่งที่ก่อด้วยปูนเป็นแถว มีเตาอยู่ที่กันของสิ่งที่ก่อนั้นโดยรอบ {46:24} แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ที่เหล่านี้เป็นที่สำหรับการต้ม ซึ่งผู้ปรนนิบัติอยู่ ที่พระนิเวศจะต้มเครื่องสัตวบูชาของประชาชน"

{47:1} ภายหลังท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาที่ประตูพระนิเวศ และดูเถิด มีน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูพระนิเวศตรงไปทางทิศตะวันออก เพราะพระนิเวศหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจากข้างล่าง ทางด้านขวาของพระนิเวศ ทิศใต้ของแท่นบูชา {47:2} แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าอ้อมไปภายนอกถึงประตูชั้นนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และดูเถิด น้ำนั้นออกมาทางด้านขวา {47:3} ชายผู้หนึ่งได้เดินไปทางตะวันออกมีเชือกมัดอยู่ในมือ ท่านวัดได้หนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไป และน้ำลึกเพียงตาตุ่ม {47:4} แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไปและน้ำลึกถึงเข่า แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไป น้ำนั้นลึกเพียงเอว {47:5} ภายหลังท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุ่มข้ามไม่ได้ เพราะน้ำนั้นขึ้นแล้วลิกพอที่จะว่ายได้ เป็นแม่น้ำที่ลุ่มข้ามไม่ได้ {47:6} และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ" แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ากลับมาตามฝั่งแม่น้ำ {47:7} ขณะเมื่อข้าพเจ้ากลับ ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้งสองฟาก {47:8} และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "น้ำนี้ไหลตรงไปทางท้องถื่นตะวันออก และไหลลงไปถึงทะเลทราย แล้วลงไปถึงทะเล และเมื่อน้ำไหลออกมา

ไปถึงน้ำทะเล น้ำนั้นก็กลับจืด {47:9} ต่อมาแม่น้ำนั้นไปถึงที่ไหน ทุกสิ่งที่มีชีวิตซึ่งแหวกว่ายไปมาก็จะมีชีวิตได้ และที่นั่นมีปลามากมายเพราะว่าน้ำไปถึงที่นั่นน้ำทะเลก็จืด เพราะฉะนั้นแม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิต {47:10} ต่อมาชาวประมงก็จะยืนอยู่ที่ข้างทะเล จากเอนเกดีถึงเอนเอกลาอิม จะเป็นที่ยึดสำหรับตากอวน ปลาในที่นั่นจะมีหลายชนิด เหมือนปลาในทะเลใหญ่ คือจะมีมากมาย {47:11} แต่ที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่จืด ต้องทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ {47:12} ตามฝั่งทั้งสองฟากแม่น้ำ จะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร ใบของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลใหม่ทุกเดือน เพราะว่ามันสำหรับต้นไม้ที่ไหลจากสถานบริสุทธิ์ ผลไม้มันใช้เป็นอาหารและใบก็ใช้เป็นยา"

พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาคนต่างด้าวจะอยู่ในเขตของคนตระกูลใดก็ได้ เจ้าจงกำหนดที่ดินให้เป็นมรดกของเขาที่นั่น"

{47:13} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "นี่เป็นเขตแดนซึ่งเจ้าจะใช้แบ่งแผ่นดินสำหรับเป็นมรดกท่ามกลางอิสราเอลทั้งสิบสองตระกูล โยเซฟจะได้สองส่วน {47:14} และเจ้าจงแบ่งให้เท่าๆกัน เราปฏิญาณที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และแผ่นดินนี้จะตกแก่เจ้าเป็นมรดกของเจ้า {47:15} ต่อไปนี้เป็นเขตแดนของแผ่นดินนี้ ด้านทิศเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮทโลน และต่อไปถึงเมืองเศดัด {47:16} เมืองฮามัท เมืองเบโรธาห์ เมืองลิบราอิม ซึ่งอยู่ระหว่างพรมแดนเมืองดามัสกัสกับพรมแดนเมืองฮามัท จนถึงเมืองฮาซารฮัททิโคน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนเมืองเฮาราน {47:17} ดังนั้น เขตแดนจะขึ้นจากทะเลถึงเมืองฮาซาระนั้น ซึ่งอยู่ที่พรมแดนด้านเหนือของเมืองดามัสกัส ทางทิศเหนือมีพรมแดนของเมืองฮามัท นี่เป็นแดนด้านเหนือ {47:18} ทางด้านตะวันออก เขตแดนจะขึ้นจากเมืองเฮารานและดามัสกัส ระหว่างกิเลอาดกับแผ่นดินอิสราเอล เรื่อยไปตามแม่น้ำจอร์แดน ไปถึงทะเลด้านตะวันออก ท่านทั้งหลายจงวัด นี่เป็นเขตด้านตะวันออก {47:19} ทางด้านใต้เขตแดนจะขึ้นจากทามาร์จนถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ นี่เป็นเขตด้านใต้ {47:20} ทางด้านตะวันตก ทะเลใหญ่เป็นเขตแดนเรื่อยไปจนถึงตำบลที่อยู่ตรงข้ามทางเข้าเมืองฮามัท นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันตก {47:21} ดังนั้น เจ้าจงแบ่งแผ่นดินนี้ท่ามกลางเจ้าตามตระกูลอิสราเอล {47:22} ต่อมาเจ้าทั้งหลายจงแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกของตัวเจ้าทั้งหลายโดยการจับสลาก และสำหรับคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และบังเกิดลูกหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะมีสัญชาติอิสราเอล ให้เขาได้รับส่วนมรดกท่ามกลางตระกูลอิสราเอลพร้อมกับเจ้าทั้งหลาย {47:23} องค์พระผู้เป็นเจ้า

บทที่ 27

ดาเนียล / Daniel

{1:1} ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้ {1:2} และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน {1:3} แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัชเปนีสหัวหน้าชั้นที่ของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย {1:4} พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวังและทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย {1:5} กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขาได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ {1:6} ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์ {1:7} และท่านหัวหน้าชั้นที่จึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเท็ชซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าชดรัก มิซาเอลเรียกว่าเมซาด และอาซารียาห์เรียกว่าเอเบดเนโก

{1:8} แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าชั้นที่ให้อยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน {1:9} และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าชั้นที่ชอบและเวทนาดาเนียล {1:10} และหัวหน้าชั้นที่จึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า "ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนด

อาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้ามีหน้าซบชืดกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศีรษะของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์" {1:11} แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้ที่หัวหน้าชั้นที่กำหนดให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์ ว่า {1:12} "ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและนำมาให้เราดื่ม {1:13} แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเบื้องหน้าท่าน และตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด" {1:14} เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สิบวัน {1:15} เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดีกว่า และเนื้อหนังก็อ้วนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ {1:16} ดังนั้นมหาดเล็กจึงนำอาหารสูงส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะได้ดื่มนั้นไปเสีย และให้ผักแก่เขา {1:17} ฝ่ายอนุชนทั้งสิ้นคนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ {1:18} พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าชั้นที่จึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์ {1:19} และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอลและอาซารียาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ {1:20} ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สืบเท่า {1:21} และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมา

จนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

{2:1} ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ {2:2} แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ {2:3} และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เราได้ฝัน และจิตใจของเราก็เป็นทุกข์ อยากรู้ว่าฝันว่าอะไร" {2:4} แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาอรั่มว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก่พระสุบิน" {2:5} กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า "เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ {2:6} แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญรางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา" {2:7} เขาทั้งหลายกราบทูลคำรับสองว่า "ขอ กษัตริย์เล่าพระสุบินแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล่าข้าพระองค์จะถวายคำแก่พระสุบิน พระเจ้าข้า" {2:8} กษัตริย์ทรงตอบว่า "เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าเราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว {2:9} แต่ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพราะเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จและพูดทุจริตต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายคำแก้ความฝันให้เราได้" {2:10} คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพราะฉะนั้นไม่มีกษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดได้ถามสิ่งเหล่านี้จากโหร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย {2:11} สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงแก่กษัตริย์ได้นอกจากพระ ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์" {2:12} เพราะเรื่องนี้กษัตริย์จึงทรงกริ้วและเกรี้ยวกราดนักและรับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของบาบิโลนเสีย {2:13} เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาดาเนียลและพรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย

{2:14} แล้วดาเนียลก็ตอบอารีโอกหัวหน้าราชองครักษ์ผู้ที่ออกไปเที่ยวฆ่านักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำเย็บคายและปรีชาสามารถ {2:15} ท่านถามอารีโอกหัวหน้าว่า "ในพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อน

เล่า" แล้วอารีโอกก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ {2:16} แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก่พระสุบินแก่กษัตริย์ {2:17} แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์สหายของท่านฟัง {2:18} และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆของบาบิโลน

{2:19} ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ {2:20} ดาเนียลกล่าวว่า "สาธุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิตย์สืบไป เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์ {2:21} พระองค์ทรงเปลี่ยนนาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทรงประทอนปัญญาแก่นักปราชญ์ และทรงประทอนความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ {2:22} พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกลับและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์ {2:23} โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทอนปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์" {2:24} แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอารีโอกผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้ฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อารีโอกว่าดังนี้ "ขออย่าฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก้ฝันแก่กษัตริย์" {2:25} แล้วอารีโอกก็รับนำตัวดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในหมู่พวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้คำแก่พระสุบินได้" {2:26} กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ซึ่งชื่อว่าเบลเทชซาร์ว่า "เจ้าสามารถที่จะให้เราถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้หรือ" {2:27} ดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร หรือหมอดูฤกษ์ยามสำแดงความลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแด่พระองค์ได้ {2:28} แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ พระเจ้าข้า {2:29} โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่อง

ซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งที่บังเกิดมา {2:30} ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทรงเผยความลึกกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้นมิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญหามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้ค่าแก่พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์

{2:31} โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงใสยิ่งนัก ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว {2:32} เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองเหลือง {2:33} ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน {2:34} ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ {2:35} แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองเหลือง ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนแคลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึ่งหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ {2:36} นี่เป็นพระสุบินพระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลค่าแก่พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์

{2:37} โอ ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อานุภาพ ฤทธิ์เดชและสง่าราศี {2:38} และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่านซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ สัตว์ในทุ่งนาและนกในอากาศไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง

{2:39} ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สาม เป็นทองเหลือง ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ

{2:40} และจะมีราชอาณาจักรที่สี่แข็งแรงดังเหล็ก เพราะเหล็กตีสิ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆและปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราชอาณาจักรนั้นจะหัก และทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นดังเหล็กซึ่งทุบให้แหลก {2:41} ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเท้าและนิ้วเท้า เท้าเป็นดินช่างหม้อบ้าง เหล็กบ้าง จะเป็นราชอาณาจักรประสม แต่ความแข็งแกร่งของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว {2:42} และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดินฉนใด ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางฉนนั่น {2:43} ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปนกัน

ด้วยเชื้อสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกันแน่นไว้อย่างเดียว กับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน

{2:44} และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านั้นแตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์ {2:45} ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขามิใช่ด้วยมือ และก้อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทองเหลือง ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าอะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และค่าแก่พระสุบินก็แน่นอน"

{2:46} แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล {2:47} กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า "แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกกลับนี้ได้" {2:48} ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูงและของพระราชทานยิ่งใหญ่อันมากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งบาบิโลน {2:49} ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ซัดรัก เมซาคและเอเบดเนโกเป็นผู้จัดราชการในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

{3:1} กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ในเมืองบาบิโลน {3:2} แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น {3:3} แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตุลาการและบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเขาทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น {3:4} และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า "โอ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า {3:5} เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขา

คู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่งู และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ {3:6} ผู้ใดที่มีได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่" {3:7} เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

{3:8} เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย {3:9} เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ {3:10} โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่งู และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ {3:11} และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ {3:12} มียิวบางคนที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดการในเมืองบาบิโลน คือชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก โอ ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามิได้ปฏิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้" {3:13} แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดดาล มีรับสั่งให้นำตัวชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกเข้ามา แล้วเขาก็นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ {3:14} เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า "โอ ชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกเอ๋ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้ {3:15} บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่งู และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้" {3:16} ชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า "โอ ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้ {3:17} ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติ สามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์ {3:18} แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบ ว่า พวกข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการ

ปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น"

{3:19} แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรียวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า {3:20} และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ {3:21} แล้วคนเหล่านั้นก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ {3:22} ฉะนั้นเพราะว่าคำรับสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่โยนชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก {3:23} และชายทั้งสามนี้ คือชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ทั้งยังมัตอยู่ {3:24} ขณะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์ว่า "เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ" เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ จงพระเจ้าข้า" {3:25} พระองค์ตรัสตอบว่า "ดูเถิด เราเห็นสี่คนถูกปล่อยกำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย ปรากฏของคนที่สี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า"

{3:26} แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า "ชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่" แล้วชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ {3:27} ฝ่ายอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านี้ ผู้ที่สี่ระของเขาก็ไม่จ่อ เลื่อก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย {3:28} เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเจ้าของชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง {3:29} เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฤษฎีกาว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวมิตีมิร้ายต่อพระเจ้าของชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก จะถูกหั้นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่ามีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้" {3:30} แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

{4:1} เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดา

ชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ {4:2} เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา {4:3} หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์ก่อปรด้วยฤทธาภาพานใด อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

{4:4} ตัวเรา คือ เบนุดันเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา {4:5} เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอน ความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ {4:6} เราจึงออกกฤษฎีกาเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา {4:7} พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเตีย และหมอดูถูกษยามก็เข้ามาเฝ้า เราก็เล่าความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้ {4:8} ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ เราก็เล่าความฝันให้เขาฟังว่า {4:9} "โอ เบลเทซซาร์ หัวหน้าของพวกโหร เพราะเราทราบว่ามีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มี ความล้าลึกใดๆที่จะให้ท่านแก้ยาก จึงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา {4:10} นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก {4:11} ต้นไม้โตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ {4:12} ใบกิ่งงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้น มีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้ร่มของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน {4:13} ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเรายืนบนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธิ์ลงมาจากรั้วฟ้าสวรรค์ {4:14} ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า 'จงฟันต้นไม้ และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สบัตให้ใบของมันร่วง ออกแล้วให้ผลของมันกระจัดไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้น และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน {4:15} แต่งจปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหล็กและทองเหลืองสวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากรั้วฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน {4:16} ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจน

ครบเจ็ดวาระ {4:17} คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาทีขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบของท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ' {4:18} ความฝันนี้ตัวเราก็อภษัตริย์เบนุดันเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทซซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ฝันเถิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน"

{4:19} แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ก็นั่งง่วนอยู่ชั่วโมงหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า "เบลเทซซาร์เอ๋ย อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย" เบลเทซซาร์ทูลตอบว่า "เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิภักษ์ของพระองค์ {4:20} ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น {4:21} ใบของมัน กิ่งงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง {4:22} โอ ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ {4:23} และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธิ์ลงมาจากรั้วฟ้าสวรรค์ และพูดว่า 'จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่งจปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหล็กและทองเหลืองสวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อน ในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากรั้วฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ' {4:24} โอ ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ {4:25} ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียน้ำค้างจากรั้วฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบ ว่า ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา {4:26} และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้ นั้นไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์

ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง {4:27} โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพราะว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้"

{4:28} สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ {4:29} พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน {4:30} และกษัตริย์ตรัสว่า "นี่เป็นมหาบาปใดมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา" {4:31} เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาตะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรางไปเสียจากเจ้าแล้ว {4:32} และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา" {4:33} ในทันใดนั้นเองพระวาตะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกับวัว และพระกายก็เปื่อยก้นาค้างจากฟ้าสวรรค์ จนพระเกศาออกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระขนาก็เหมือนเล็บนก {4:34} เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเรานะบูคัดเนสซาร์ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็สาธุการแด่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ {4:35} สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า "พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด" {4:36} ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่กลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของเรา องค์มนตรีและข้าราชการบริพารของเรากลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก {4:37} บัดนี้ตัวเราก็คือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรร

คาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเยอหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

{5:1} กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น {5:2} เมื่อเบลซัสซาร์ทรงลืมนอนหลับแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามจะได้ใช้ใส่เหล้าดื่ม {5:3} เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น {5:4} เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองเหลือง เหล็ก ไม้และหิน

{5:5} ในทันใดนั้น นิ้วมือคนได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคั่นประตูที่ป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น {5:6} แล้วสี่พระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระดำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลาก็อ่อนเปลี้ย พระชานุกก็กระเทบก้น {5:7} กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูถูกขามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า "ผู้ใดที่อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา" {5:8} แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่ {5:9} แล้วกษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสี่พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สนเท่ห์ {5:10} ด้วยเหตุพระวาตะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในห้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สี่พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป {5:11} ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูถูกขาม {5:12} เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์

ประทานนามว่า เบลซัสซาร์ มีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความผิด แก้ปรีศนาและแก้ปัญหามากมาย บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์" {5:13} เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า "ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ {5:14} เราได้ยินว่าท่านมีวิญญาณของพระในตัว และท่านมีความสว่างความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว {5:15} บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้อ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้ {5:16} แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหามาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร"

{5:17} แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ {5:18} โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์ {5:19} และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สั่นสะท้านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผูใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผูใดต้องลงพระองค์ก็ทรงกระทำ {5:20} แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาผยองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงริบสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย {5:21} พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปื่อยเน่าค้ำจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์จะรู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารถนาให้ปกครอง {5:22} โอ ข้าแต่เบลซัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็ได้ถ่อมพระทัย {5:23} แต่ทรงยก

พระองค์ขึ้นสู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภษณะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภษณะเหล่านั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงินทองคำ ทองเหลือง เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟัง หรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ซึ่งลมปรานของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์ {5:24} จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้ {5:25} ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และฟารสิน {5:26} ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องราวนี้ เมเน พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด {5:27} เทเคล พระองค์ได้ถูกขังในตรารัฐ ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่ {5:28} เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย" {5:29} แล้วเบลซัสซาร์ก็ทรงบังบัญชาและเขาได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร {5:30} ในคืนวันนั้นเอง เบลซัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร {5:31} และดาร์ริอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

{6:1} ดาร์ริอัสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร {6:2} และทรงตั้งอภิรัฐมนตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอภิรัฐมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อ เพื่อกษัตริย์จะได้ทรงขาดประโยชน์ {6:3} แล้วดาเนียลคนนี้ก็มิมีชื่อเสียงกว่าอภิรัฐมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะวิญญาณเลิศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด {6:4} อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย {6:5} คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า "เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขา" {6:6} แล้วอภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ดาร์ริอัส ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ {6:7} บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค

และอุปราช มนตรีและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย

{6:8} โอ ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่" {6:9} เพราะฉะนั้น กษัตริย์ดารีอัสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา

{6:10} เมื่อดาเนียลทราบข่าวลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาก่อน {6:11} แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน {6:12} แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ในสามสิบวันนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย" กษัตริย์ตรัสตอบว่า "เรื่องนั้นยังคงอยู่ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่" {6:13} แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ หาได้เชื่อฟังพระองค์ไม่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง" {6:14} เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านั้นแล้ว ก็ทรงโทมนัสยิ่งนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก {6:15} แล้วคนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ฟังทราบ ว่า กฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาก็ดีหรือกฎหมายก็ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้วย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้"

{6:16} แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดาเนียลมาทิ้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า "พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่นั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น" {6:17} แล้วเขานำศิลาก้อนหนึ่งมาปิดปาก

ถ้ำไว้ กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป

{6:18} แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงอดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้นำเครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่ และบรรทมไม่หลับ {6:19} พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จไปยังถ้ำสิงโต {6:20} เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโหม่นัส กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า "โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโตได้ แล้วหรือ" {6:21} แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ {6:22} พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำความผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย" {6:23} ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรมนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน {6:24} แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้นำคนเหล่านั้นที่ฟ้องดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้พืดเขาอยู่เสียแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป

{6:25} แล้วกษัตริย์ดารีอัสทรงมีพระราชสารไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสิ้นว่า "สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ {6:26} เราออกกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลายสั่นสะท้านและยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้าของดาเนียล ในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด {6:27} พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ พระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยดาเนียลให้พ้นจากฤทธิ์ของสิงโต" {6:28} ดังนั้นดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดารีอัส และในรัชสมัยของไซรัสคนเปอร์เซีย

{7:1} ในปีต้นแห่งรัชกาลเบลชัสซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน

โลน ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศีรษะของท่าน เมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น {7:2} ดาเนียลกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น {7:3} และสัตว์มหึมาสี่ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน {7:4} ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ขนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอภของมนุษย์ให้แก่มัน {7:5} และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นสัตว์ที่สองเหมือนหมี มันขยิบตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า 'จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มาก' {7:6} ต่อจากนั้นไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเถิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสี่ปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวและมันรับราชอำนาจ {7:7} ต่อจากนั้นไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ที่สี่มีนัยกวางและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแกร่งยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมหึมา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระเทิบสิ่งที่ที่เหลือนั้นเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสิบเขา {7:8} ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็กงอกขึ้นมาจากกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานั้นมีตาเหมือนตามมนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต {7:9} ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ นลองค์พระองค์ชาวอย่างหิมะ พระเกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก {7:10} ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดขึ้น {7:11} ข้าพเจ้าก็จ้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจ้องดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ {7:12} ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลือนั้น ราชอาณาจักรของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมันนั้นยังอยู่ต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง {7:13} ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ {7:14} ราชอาณาจักร ส่งราชกิจ กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็น

ราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย

{7:15} ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ในตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศีรษะของข้าพเจ้าก็กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ {7:16} ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ถามความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้ {7:17} สัตว์มหึมาทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่องค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ {7:18} แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆไป เป็นนิรันดร์ คือเป็นนิรันดร์นิรันดร์ {7:19} แล้วข้าพเจ้าก็อยากจะทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผิดแปลกกับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น ร่ายกวางเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองเหลือง ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระเทิบสิ่งที่ที่เหลือนั้นเสีย {7:20} และเกี่ยวกับเขาสิบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาคือเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่เหลือไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน {7:21} เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ {7:22} จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษา ให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง {7:23} ท่านผู้หนึ่งกล่าวว่าดังนี้ว่า 'เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สืบพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ {7:24} ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้นจากราชอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สิบองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลังผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์ {7:25} ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนหนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดา วาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ {7:26} แต่ผู้พิพากษาที่จะขึ้นนั่งบัลลังก์ และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาทำลายและทำลายเสียให้สิ้นสุด {7:27} และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักร ภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ขุมหมุ่แห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน' {7:28} เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และ

สีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ"

{8:1} ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น {8:2} และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสาปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย {8:3} ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นเห็น และดูเถิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นออกมาทีหลัง {8:4} ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้นั้นวิ่งไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามชอบใจของมันและก็พองตัวขึ้น {8:5} เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึงตรองอยู่ ดูเถิด มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก เทาะข้ามพินพิภพทั้งสิ้นมา ไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมัน เขาหนึ่ง {8:6} มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขาซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าไปและผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน {8:7} ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่กำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้ {8:8} แล้วแพะผู้ก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขาออกขึ้นแทนที่หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ {8:9} และมีเขาเล็กๆ เขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น {8:10} มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบรัวร์แห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบรัวร์กับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย {8:11} มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรัวร์ และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง {8:12} และเพราะเหตุการละเมิด เขาได้รับมอบบรัวร์ไว้สู่กับการเผาบูชาประจำวันและความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น {8:13} แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า "นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าเพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบรัวร์ให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า" {8:14} ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า "อยู่นานสองพัน

สามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ"

{8:15} และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเถิด มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า {8:16} และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำอูลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า "กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด" {8:17} ดังนั้นท่านจึงมาใกล้ที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจชบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน" {8:18} เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลับหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านแตะต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น {8:19} ท่านกล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน {8:20} เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือกษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย {8:21} และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก {8:22} ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขาออกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น {8:23} และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น {8:24} อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์ {8:25} ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายด้วยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย {8:26} นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถิด เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า" {8:27} และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งังงันโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

{9:1} ในปีต้นรัชกาลดาร์ริอัส โอรสกษัตริย์อาหสุเอรัสเชื้อสายคนมีเดีย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย {9:2} ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวณะของพระเยโฮวาห์

ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม

{9:3} แล้วข้าพเจ้านี้ก็หันหน้าไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถา {9:4} ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ใหญ่ยิ่งและที่น่าสะพรึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ {9:5} ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์ {9:6} ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน {9:7} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความชั่วช้าควรแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนยูดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลออกไปในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ {9:8} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชั่วช้าควรแก่พวกข้าพระองค์ แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์ {9:9} พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์ {9:10} และมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ {9:11} เออ อิสราเอลทั้งหมดได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปฏิญาณ ซึ่งจารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเทลงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์ {9:12} พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนำให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม {9:13} ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของ

โมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยังมิได้อธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจากความชั่วช้าของข้าพระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์ {9:14} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ {9:15} แล้วบัดนี้ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว {9:16} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ ภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่คนทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้าพระองค์ {9:17} ฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา และขอทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหนือสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งรกร้างนั้นเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า {9:18} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับฟัง ขอทรงลืมนะเนตรดูความมรกร้างของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ {9:19} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้ภัย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเนิ่นช้าเลยพระเจ้าข้า เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะท่านครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์"

{9:20} ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขาบริสุทธิ์แห่ง

พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น {9:21} เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า และต้องข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น {9:22} ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน {9:23} ในตอนต้นแห่งคำวิจวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจงเข้าใจพระบัญชานั้นและพิจารณานิมิตนั้น {9:24} มิเจ็ดสิบสัปดาห์ที่กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบิรุตห์ของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบสิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถานบิรุตห์ที่สุด {9:25} เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชานั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสิบสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยกำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก {9:26} หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่ไม่ใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบิรุตห์เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้ {9:27} ท่านจะยินยันทันตัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่า นั้น"

{10:1} ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น {10:2} ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข์อยู่สามสัปดาห์ {10:3} ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ชโลมน้ำมันตัวเลยตลอดสามสัปดาห์ {10:4} เมื่อวันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส {10:5} ข้าพเจ้าแหงนขึ้นมองดูเกิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน มีทองคำเนื้อดีเมืองอุฟาสดาคดเอาไว้ {10:6} ร่างกายของท่านดังพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับ

คบเพลิง แขนและเท้าเป็นสีเหมือนกับทองเหลืองขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลชน {10:7} และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย {10:8} แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง {10:9} แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพบบกับดิน {10:10} และดูเกิด มีมือมาแตะต้องข้าพเจ้า พยุงให้ข้าพเจ้ายันตัวด้วยฝ่ามือและเท้า {10:11} ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยินตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน" ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสั่นสะท้านอยู่ {10:12} แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน นั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน {10:13} เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย แต่ดูเกิด มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า {10:14} บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังมิไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก" {10:15} เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็เดินไป {10:16} และดูเกิด มีท่านผู้หนึ่งสถฐานคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาแตะริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า "โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนิมิตนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง {10:17} ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพรากไปจากข้าพเจ้าแล้ว" {10:18} ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังข้าพเจ้า {10:19} ท่านกล่าวว่า "โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่ากลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด" เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า "ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังข้าพเจ้าแล้ว" {10:20} แล้วท่านจึงกล่าวว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับ

ไปต่อสู้กับเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดุเลิด เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา {10:21} แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้เจ้าเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน"

{11:1} "ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาร์ริอัสคนมีเดีย ข้าพเจ้าเป็นตัวยึดตัวดีที่ให้กำลังใจกษัตริย์ {11:2} และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะแสดงความจริงให้แก่ท่าน ดุเลิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมากในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก {11:3} แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง {11:4} และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตกอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอาณาจักรอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้ {11:5} แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอาณาจักรของท่านจะเป็นราชอาณาจักรมเหสี {11:6} ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังใจแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั้งยืน เธอจะถูกอาศัยไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังใจแก่เธอในกาลนั้น {11:7} จะมีกษัตริย์จากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขา และจะชนะ {11:8} ท่านจะชนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้พิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี {11:9} แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของท่านเอง {11:10} แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นนอนและไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน {11:11} แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน {11:12} และเมื่อท่านนำ

กองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังใจเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้ {11:13} เพราะว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย {11:14} ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิรันดร์สำเร็จ แต่พวกเขาจะล้มเหลว {11:15} แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังใจของถิ่นใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วยังสู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังใจที่จะยืนหยัดอยู่ได้ {11:16} แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน {11:17} ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกธิดาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนวยการประโยชน์แก่ท่าน แต่ประการใด {11:18} ภายหลังท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆและจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม้ทัพลูกหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการของท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน {11:19} แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หัวตัวไม่พบอีกต่อไป {11:20} แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่กั้วเขา ก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

{11:21} จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ {11:22} กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วม ต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย {11:23} ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจล่องลอยอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ {11:24} เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปู่ทวดหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่รับมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น {11:25} และเขาจะปลุกปั่นกำลังใจของ

เขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพมหิมายกไปสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมหิมายิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา {11:26} ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพของเขาจะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก {11:27} ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพูดมั่วสั่วร่วมกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด {11:28} แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง {11:29} พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับมาที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป {11:30} เพราะวาท้องทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับไป และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมาร่วมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ทิ้งพันธสัญญาบริสุทธิ์ {11:31} และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งกองกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น {11:32} เขาจะใช้ความสอพลอล่อลวงผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน {11:33} และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา {11:34} เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ {11:35} คนที่ฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถูกลูกและซารเซาทั้งหลายให้ชาวสะอาด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด

{11:36} และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อผู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ {11:37} เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงปรารภนา เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง {11:38} แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วย

เพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า {11:39} เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างด้าวที่เขาจับถือและพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน {11:40} พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่ทำนองอย่างลมหมุน พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือรบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป {11:41} เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกกวาดไป แต่คนเหล่านั้นจะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน {11:42} เขาจะยึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพ้นไปไม่ได้ {11:43} เขาจะปกครองทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิเบียและคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย {11:44} แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง ที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง {11:45} และเขาจะปลุกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำนานของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย"

บทที่ 28

โฮเซยา / Hosea

{1:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงโฮเซยา บุตรชายเบเออร์ ในรัชกาลอัสซียาห์ โยธาม อาหัสและเฮเซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาซ กษัตริย์อิสราเอล

{1:2} เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสทางโฮเซยาเป็นครั้งแรกนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโฮเซยาว่า "ไปสิ ไปรับหญิงเจ้าชู้มาเป็นภรรยา และเกิดลูกชู้กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นชู้อย่างยิ่ง โดยการละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย" {1:3} ดังนั้นท่านจึงไปรับนางโกเมอร์บุตรสาวดิบลาอิมมาเป็นภรรยา และนางก็มีครรภ์กับท่านและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง {1:4} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "จงเรียกชื่อเขาว่า ยิสเรเอล เพราะว่าอีกไม่ช้าเราจะลงโทษวงศ์วานของเยชูเหตุด้วยเรื่องโลหิตของยิสเรเอล เราจะให้ราชอาณาจักรของวงศ์วานอิสราเอลสิ้นสุดลงเสียที่" {1:5} ต่อมาในวันนั้นเราจะหักท่อนของอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล"

{1:6} ต่อมานางก็ตั้งครรภ์ขึ้นอีก และคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า "จงตั้งชื่อบุตรสาวนั้นว่า โลหะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาวงศ์วานอิสราเอลอีกต่อไป แต่เราจะเอาเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง" {1:7} แต่เราจะเมตตาวงศ์วานยูดาห์ และเราจะช่วยเขาให้รอดพ้นโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ช่วยเขาให้รอดพ้นด้วยคันธนู หรือด้วยดาบ หรือด้วยสงคราม หรือด้วยเหล้าเมา หรือด้วยเหล่าพลม้า"

{1:8} เมื่อนางให้โลหะมาห์หย่านมแล้ว นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง {1:9} และพระเจ้าตรัสว่า "จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า โลอัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา และเราก็มิใช่พระเจ้าของเจ้า"

{1:10} แต่จำนวนประชาชนอิสราเอลจะมากมายเหมือนเม็ดยาในทะเล ซึ่งจะตวงหรือนับไม่ถ้วน และต่อมาใน

สถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา" ก็จะกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่" {1:11} และวงศ์วานยูดาห์กับวงศ์วานอิสราเอลจะรวมเข้าด้วยกัน และเขาทั้งหลายจะตั้งผู้หนึ่งให้เป็นประมุข และจะพากันขึ้นไปจากแผ่นดินนั้น เพราะวันของยิสเรเอลจะสำคัญมาก

{2:1} "จงเรียกน้องชายของเจ้าว่า 'อัมมี' จงเรียกน้องสาวของเจ้าว่า 'รูหะมาห์' {2:2} จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเกิด เพราะว่านางไม่ใช่ภรรยาของเรา และเราไม่ใช่สามีของนาง ฉะนั้นให้เธอทิ้งการเล่นชู้เสียจากสายตาของเธอ และทิ้งการลวงประเวณีเสียจากกระหว่างกันของนาง {2:3} เกรงว่าเราจะต้องเปลื้องผ้าของนางจนเปลือยเปล่า กระทำให้นางเหมือนวันที่นางเกิดมา กระทำให้นางเหมือนถิ่นทุรกันดาร และกระทำให้นางเหมือนแผ่นดินที่แห้งแล้ง และสังหารนางเสียด้วยความกระหาย {2:4} เราจะไม่มีคำสั่งสอนต่อบุตรทั้งหลายของนาง เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นลูกของการเล่นชู้ {2:5} เพราะว่ามารดาของเขาเล่นชู้ เธอผู้ที่ให้กำเนิดเขาทั้งหลายได้ประพฤติกความอับอาย เพราะนางกล่าวว่า 'ฉันจะตามคนรักของฉันไป ผู้ให้อาหารและน้ำแก่นฉัน เขาให้ขนแกะและป่านแก่นฉัน ทั้งน้ำมันและของดื่ม' {2:6} เพราะเหตุนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้หนามกั้นทางของนางไว้ เราจะสร้างกำแพงกั้นนางไว้เพื่อมิให้นางหาทางของนางพบ {2:7} นางจะไปตามบรรดาคนรักของนาง แต่ก็ตามไม่ทัน นางจะเที่ยวเสาะหาเขาทั้งหลาย แต่นางก็ไม่พบเขา แล้วนางจะว่า 'ฉันจะไปหาผู้คนแรกของฉัน เพราะแต่ก่อนนั้นฐานะฉันยังดีกว่าเดี๋ยวนี้' {2:8} แต่นางหาว่ามิว่าเราเป็นผู้ให้ข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน และได้ให้เงินและทองมากมายแก่นาง ซึ่งเขาใช้สำหรับพระบาอัล {2:9} เพราะฉะนั้น เราจะกลับมาและจะเรียกข้าวคืนตามกำหนด

ถูกลูก และเรียกน้ำองุ่นคืนตามฤดู และเราจะเรียกชนแกะ และป่านของเรา ซึ่งให้เพื่อใช้ปกปิดกายเปลือยเปล่าของนาง นั้นคืนเสีย {2:10} คราวนี้เราจะเผยความลามกของนาง ท่ามกลางสายตาของคนรักของนาง และไม่มีใครช่วยให้นาง พันมือเราได้ {2:11} เราจะให้บรรดาความร่ำเริงของนาง ลื่นสุดลง ทั้งเทศกาลเลี้ยง วันขึ้นหนึ่งค่ำ วันสะบาโตและ บรรดาเทศกาลตามกำหนดทั้งสิ้นของนาง {2:12} เราจะให้ เกาองุ่นและต้นมะเดื่อของนางร้างเปล่าที่นางคุยว่า 'นี่แหละ เป็นสินจ้างของฉันซึ่งคนรักของฉันให้ฉัน' เราจะทำให้ กลายเป็นป่าและสัตว์ป่าทุ่งจะกินเสีย {2:13} เราจะทำโทษ นางเนื่องในวันเทศกาลเลี้ยงพระบาอัล เมื่อนางเผาเครื่อง หอมบูชาพระเหล่านั้น แล้วก็แต่งกายของนางด้วยตุ้มหูและ เพชรพลอยต่างๆ และติดตามบรรดาคนรักของนางไป และ ลืมเราเสีย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

{2:14} ดูเถิด เหตุนี้เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พานางเข้าไป ในถิ่นทุรกันดารและปลอบใจนาง {2:15} เราจะให้นางมี สวนองุ่นที่นั่น กระทำให้หุบเขาอาโศร์เป็นประตูแห่งความ หวัง แล้วนางจะร้องเพลงที่นั่นอย่างสมัยเมื่อนางยังสาวอยู่ ดังในสมัยเมื่อนางขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ {2:16} พระ เยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าจะเรียกเราว่า 'สามีของฉัน' เจ้าจะไม่เรียกเราว่า 'พระบาอัลของฉัน' อีกต่อไป {2:17} เพราะว่าเราจะเอาชื่อพระบาอัลออกเสียจากปากของนาง นางจะไม่ระลึกถึงชื่ออื่นอีกต่อไป {2:18} ในครั้งนั้นเพื่อ เขา เราจะกระทำพันธสัญญากับบรรดาสัตว์ป่าทุ่ง บรรดา นกในอากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน เราจะ ทำลายคันทนุ ดาบและสงครามเสียจากแผ่นดิน และเรา จะกระทำให้เขานอนลงอย่างปลอดภัย {2:19} เราจะหมั้น เจ้าไว้สำหรับเราเป็นนิตย์ เออ เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเรา ด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความเมตตาและความ กรุณา {2:20} เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความสัตย์ ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระเยโฮวาห์" {2:21} พระเยโฮวาห์ตรัส ว่า "ต่อมาในวันนั้นเราจะพึง คือเราจะพึงฟ้าสวรรค์และฟ้า สวรรค์จะพึงพิภพ {2:22} และพิภพจะพึงข้าว น้ำองุ่นและ น้ำมัน สิ่งเหล่านี้จะพึงอิสราเอล {2:23} เราจะหว่านเขา ไว้ในแผ่นดินสำหรับเรา เราจะเมตตาคนผู้ที่มีได้รับความ เมตตา และเราจะพูดกับคนเหล่านั้นที่มีได้เป็นประชาชน ของเราว่า 'เจ้าเป็นประชาชนของเรา' และเขาจะกล่าวว่า 'พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์'"

{3:1} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงไปอีกครั้ง หนึ่ง ไปสมานรักกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรักของข้าและ เป็นหญิงล่วงประเวณี เหมือนพระเยโฮวาห์ทรงรักวงศ์วาน

อิสราเอลอย่างนั้นแหละ แม้ว่าเขาจะหลงไหลไปตามพระอื่น และนิยมชมชอบกับชนมลูกองุ่นแห่ง" {3:2} ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อนางมาเป็นเงินสิบห้าเชลกับข้าวบาร์เลย์ หนึ่งโฮเมอร์ครึ่ง {3:3} ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า "เธอต้อง รอฉันให้หลายวันหน่อย อย่าเล่นซู้ อีก อย่าไปเป็นของชาย อื่นอีก ส่วนฉันก็จะไม่เข้าหาเธอด้วย" {3:4} เพราะว่าวงศ์วานอิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านาย เป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือรูปเคารพ หรือ เอิโฟด หรือเทราฟิม {3:5} ภายหลังวงศ์วานอิสราเอล จะกลับมา และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และ แสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขาจะ มีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์

{4:1} วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือ ความรู้ในเรื่องพระเจ้า {4:2} มีแต่การปฏิญาณ การมุสา การฆ่ากัน การโจรกรรมและการล่วงประเวณี เขาหาญหัก พันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือดช้อนเลือด {4:3} เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อน ระอาใจ ทั้งสัตว์ป่าทุ่งและนกในอากาศด้วย และปลาใน ทะเลจะถูกนำเอาไปเสียหมด {4:4} แต่อย่าให้ผู้ใดใส่ความ หรืออย่าให้ผู้ใดฟ้อง เพราะประชาชนของเจ้าก็เหมือนกับคน ทั้งหลายที่ต่อสู้กับบุโรหิต {4:5} ฉะนั้นเวลากลางวันเจ้าจะ สะดุด และผู้พยากรณ์จะสะดุดกับเจ้าในเวลากลางคืน และ เราจะทำลายมารดาของเจ้า

{4:6} ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราก็ปฏิเสธเจ้าไม่ให้เป็น บุโรหิตของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้า ของเจ้า เราก็จะลืมวงศ์วานของเจ้าเสียด้วย {4:7} เขาทวี มากขึ้นเท่าใด เขาก็กระทำบาปต่อเรามากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้น เราจะให้สง่าราศีของเขากลายเป็นความอับอาย {4:8} เขา เลี้ยงชีพอยู่ด้วยบาปแห่งประชาชนของเขา เขามุ่งที่จะอ้อม ด้วยความชั่วช้าของคนเหล่านั้น {4:9} บุโรหิตเป็นอย่างไร ประชาชนก็จะเป็นอย่างนั้น เราจะลงทัณฑ์เขาเนื่องด้วย วิธีการของเขา เราจะลงโทษเขาตามการกระทำของเขา {4:10} เขาจะรับประทาน แต่ไม่รู้จักอิ่มหนำ เขาจะเล่นซู้ แต่ไม่เกิดผลตก เพราะว่าเขาได้ทอดทิ้งการเอาใจใส่พระเยโฮ วาห์ {4:11} การเล่นซู้ เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ซึ่งเอา จิตใจไปเสีย

{4:12} ประชาชนของเราไปขอความเห็นจากสิ่งที่ทำด้วย ไม้ และไม่ตัวก็แจ่มแก่เขาอย่างเปิดเผย เพราะจิตใจที่ชอบ

เล่นชู้ทำให้เขาหลงไป และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเขาเสียเพื่อไปเล่นชู้ {4:13} เขาถวายสัตวบูชาอยู่ที่ยอคนูเขา และทำสักการบูชาเผออยู่ที่เนินเขา ใต้ต้นโอ๊ก ต้นไค้และต้นเอิร์ม เพราะวามไม่เหล่านี้นั้นดี เพราะฉะนั้นธิดาทั้งหลายของเจ้าจึงจะเล่นชู้และเจ้าสาวทั้งหลายจึงจะล่วงประเวณี {4:14} เมื่อธิดาทั้งหลายของเจ้าเล่นชู้ เราก็มองโทษ หรือเมื่อเจ้าสาวของเจ้าล่วงประเวณี เราก็มองโทษ เพราะผู้ชายเองก็หลงไปกับหญิงแพศยา และทำสักการบูชากับหญิงโสเภณี ดังนั้นชนชาติที่ไม่มีความเข้าใจจะมาถึงความพิณาศ {4:15} อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะเล่นชู้ก็อย่าให้ยูดาห์มีความผิด อย่าเข้าไปในเมืองกิลาทหรือขึ้นไปยังเบธาเวน และอย่าปฏิบัติว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด" {4:16} เพราะว่าอิสราเอลนั้นกลับสัตย์เหมือนวัวสาวที่หันกลับ บัดนี้พระเยโฮวาห์จะทรงเลี้ยงเขาดุจเลี้ยงแกะในทุ่งกว้าง {4:17} เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปลอยเขาแต่ลำพัง {4:18} เครื่องดื่มของเขากลายเป็นน้ำเปรี้ยว เขาก็ปลอยตัวไปเล่นชู้เสมอ ผู้ครอบครองของเขาแสดงความรักด้วยความน่าละอาย ดังนั้นจงให้ {4:19} ลมพายุเอาปีกห่อเขาไว้ เขาจะอดสูเพราะสัตวบูชาทั้งหลายของเขา

{5:1} โอ ปุโรหิตทั้งหลาย จงฟังข้อนี้ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงสดับ โอ ราชวงศ์ษัตริย์ จงเงี่ยหูฟัง เพราะเจ้าทั้งหลายจะต้องถูกพิพากษา เพราะเจ้าเป็นกับอยู่ที่เมืองมิสปาห์ และเป็นค่ายกางอยู่ที่เมืองทาโบร์ {5:2} พวกกบฏได้ฆ่าฟันอย่างลึกลับ แม้ว่าเราได้เตือนเขาเหล่านั้นทั้งหมด {5:3} เรารู้จักเอฟราอิม และอิสราเอลก็ได้ปิดบังไว้จากเรา โอ เอฟราอิมเอ๋ย เจ้าเล่นชู้ อิสราเอลก็เป็นมลทิน {5:4} การกระทำของเขาไม่ยอมให้เขากลับไปยังพระเจ้าของเขา เพราะจิตใจที่เล่นชู้ในตัวเขา เขาจึงไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ {5:5} ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลก็ปรากฏเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว อิสราเอลและเอฟราอิมจึงจะสะดุด เพราะความชั่วช้าของตน ยูดาห์ก็จะพลอยล้มคว่ำไปกับเขาทั้งหลายด้วย {5:6} เขาจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์ ทั้งนำเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวไปด้วย แต่เขาจะหาพระองค์ไม่พบ พระองค์ทรงจากเขาไปแล้ว {5:7} เขาได้ทรยศต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาเกิดลูกนอกกริต บัดนี้ในเวลาหนึ่งเดือนเขาจะถูกผลาญเสียพร้อมกับไร่นาของเขา {5:8} จงเป่าแตรทองเหลืองขนาดเล็กที่โนกิเบอาห์ จงเป่าแตรที่โนรามัท จงร้องตะโกนที่เบธาเวน โอ เบเนยามินเอ๋ย มีคนตามหาเจ้า {5:9} ในวันแห่งการห้ามปรามนั้นเอฟราอิมจะรกร้าง เราได้ประกาศท่ามกลางตระกูลต่างๆ ของอิสราเอลให้ทราบถึง

สิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน {5:10} เจ้านายของยูดาห์ได้กลายเป็นเหมือนคนที่ย้ายหลักเขต ดังนั้นเราจะเทพะพิโรธของเราเหนือเขาให้เหมือนอย่างเทน้ำ {5:11} เอฟราอิมถูกบีบบังคับ และถูกขยี้ด้วยการทำโทษ เพราะเขาได้ตั้งจิตตั้งใจติดตามบัญญัตินั้น {5:12} เพราะฉะนั้นเราจะเป็เหมือนตัวมอดต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งผุพังต่อวงศ์วานยูดาห์ {5:13} เมื่อเอฟราอิมเห็นความเจ็บป่วยของตน และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน เอฟราอิมก็ไปหาคนอัสซีเรีย และส่งคนไปหาภษัตริย์เยเรบ แต่ท่านก็ไม่สามารถจะรักษาเจ้าหรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้ {5:14} เพราะเราจะเป็นเหมือนสิ่งโตต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งโตหนุมต่อวงศ์วานของยูดาห์ เราคือเรานี้แหละ จะฉีกแล้วก็ไปเสีย เราจะทำลายเขาไป และใครจะช่วยก็ไม่ได้ {5:15} เราจะกลับมายังสถานที่ของเราก่อนกว่าเขาจะยอมรับความผิดของเขา และแสวงหาหน้าของเรา เมื่อเขาได้รับความทุกข์ร้อน เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันทันแข็ง

{6:1} "มาเถิด ให้เรากลับไปหาพระเยโฮวาห์ เพราะวาทรงไถ่โทษ และจะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงไถ่โทษ และจะทรงพันบาดแผลให้แก่เรา {6:2} อีกสองวันพระองค์จะทรงฟื้นฟูเราขึ้นใหม่ พอถึงวันที่สามจะทรงยกเราขึ้น เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ {6:3} แล้วเราก็จะรู้ถ้าเราพยายามรู้จักพระเยโฮวาห์ การที่พระองค์เสด็จออกก็เตรียมไว้ดูยามเช้า พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างท่าฝน ดังฝนชุกปลายฤดูกับต้นฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน"

{6:4} โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าดี โอ ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความดีของเจ้าเหมือนเมฆในยามเช้า เหมือนอย่างน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่ {6:5} ฉะนั้น เราจึงให้ผู้พยากรณ์แกะสลักเขา เราประหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา การพิพากษาต่อเจ้าก็ออกไปอย่างแสงสว่าง {6:6} เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา {6:7} แต่พวกเขาดังมนุษย์ได้ละเมิดพันธสัญญา ที่นั่นเขาทรยศต่อเรา {6:8} ก็เลอาดเป็นเมืองของคนกระทำความชั่วช้า และเประเอี้ยนไปด้วยโลหิต {6:9} อย่างกองโจรข่มขอยดักคนฉันใด พวกปุโรหิตก็ข่มขอยดักคนฉันนั้น เขายินยอมกระทำมาตกรรมตามทาง เขาทำการลามก {6:10} เราเห็นสิ่งน่าสยดสยองในวงศ์วานอิสราเอล การเล่นชู้ของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น อิสราเอลเป็นมลทิน {6:11} โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้าก็เหมือนกันด้วยฤดูเกี่ยวก็กำหนดไว้ให้เจ้าแล้ว เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรากลับสู่

สภาพเดิมจากการเป็นเชลย

{7:1} เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย ความชั่วช้าของเอฟราอิมก็เผยออก ทั้งการกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรียก็แดงขึ้น เพราะว่าเขาทุจริต ขโมยก็หักเข้ามาข้างใน และกองโจรก็ปล้นอยู่ข้างนอก {7:2} แต่เรามีได้พิจารณาในใจว่า เราจดจำการกระทำที่ชั่วทั้งหมดของเขาได้ บัดนี้การกระทำของเขาหอมล้อมเขาไว้แล้ว การเหล่านั้นอยู่ต่อหน้าเรา {7:3} เขากระทำให้กษัตริย์ขึ้นชมยินดีด้วยความชั่วร้ายของเขา กระทำให้เจ้านายพอใจด้วยการมุสาของเขา {7:4} เขาเป็นคนลวงประเวณีทุกคน เหมือนเตาอบซึ่งช่างทำขนมทำให้ร้อน ซึ่งตั้งแต่ช่างนวดแป้งจนแป้งฟูขึ้นแล้ว ก็หยุดเร่งให้ร้อน {7:5} ในวันฉลองกษัตริย์ของเรา พวกเจ้านายทำให้พระองค์ป่วยด้วยขวดเหล้าองุ่น กษัตริย์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกพร้อมกับคนชื้อเยะเยย์ {7:6} ใจของเขาก็ร้อนเหมือนเตาอบในขณะที่เขาชุ่มดักทำร้าย ตลอดคืนช่างทำขนมของเขาก็หลับอยู่ พอถึงรุ่งเช้าก็พลุ่งออกมาอย่างกับเปลวเพลิง {7:7} ทุกคนก็ร้อนอย่างกับเตาอบ และเขมือบผู้ครอบครองทั้งหลายของเขา กษัตริย์ทั้งสิ้นของเขาก็ล้มลง แต่ไม่มีใครท่ามกลางพวกเขาที่ร้องถึงเรา {7:8} เอฟราอิมเอาตัวเข้าปนกับชนชาติทั้งหลาย เอฟราอิมเป็นชนมึงที่ไม่มีได้พลิกกลับ {7:9} คนต่างด้าวก็กินแรงของเขา และเขาก็ไม่รู้ตัว ผมของเขาก็หงอกประปรายแล้ว และเขาก็ไม่รู้ตัว {7:10} ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว เขาก็ยังไม่กลับไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เขามีเรื่องทั้งหมดเช่นนี้ เขาก็มิได้แสวงหาพระองค์ {7:11} เอฟราอิมเป็นเหมือนนกเขาไร้เขลาและไร้ความคิด ร้องเรียกอียิปต์วิ่งไปหาอัสซีเรีย {7:12} เมื่อเขาไป เราจะกางข่ายของเราออกคลุมเขา เราจะดึงเขาลงมาเหมือนดักนกในอากาศ เรา จะลงโทษเขาตามที่ขมขื่นจนได้ยินแล้ว {7:13} วิบัติแก่เขา เพราะเขาได้หลงเงินไปจากเรา ความพิณาสงมีแก่เขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา แม้ว่าเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว เขาก็ยังพูดมุสาเรื่องเรา {7:14} เขามีได้ร้องทุกข์ต่อเราจากใจจริงของเขาเมื่อเขาคำครวญอยู่บนที่นอนของเขา เขาขมขื่นกันเพื่อขอข้าวและขอน้ำองุ่น และเขากบฏต่อเรา {7:15} แม้ว่าเราจะได้ฝึกและเพิ่มกำลังแขนให้เขา เขาก็ยังคิดทำร้ายต่อเรา {7:16} เขากลับไป แต่ไม่กลับไปหาพระองค์ผู้สูงสุด เขาเป็นคันทันที่หลอกลวง เจ้านายของเขาจะล้มลงด้วยดาบ เพราะลัทธิที่โหดของเขา เรื่องนี้จะเป็นเรื่องที่ทำให้เขายัยหยันกันในแผ่นดินอียิปต์

{8:1} จงจรดเตารั้วที่ปากของเจ้า เพราะว่าเขาจะมานั่งนกอินทรีเหนือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้

ละเมิดพันธสัญญาของเรา และละเมิดราชบัญญัติของเรา {8:2} อิสราเอลจะร้องทุกข์ต่อเราว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้จักพระองค์" {8:3} อิสราเอลได้ทอดทิ้งสิ่งที่ดีเสียแล้ว ศัตรูจะไล่ติดตามเขา {8:4} เขาทั้งหลายได้แต่งตั้งกษัตริย์ แต่ไม่ใช่โดยเรา เขาทั้งหลายตั้งเจ้านาย แต่เราไม่รู้เรื่องเลย พวกเขาได้สร้างรูปเคารพทั้งหลายด้วยเงินและทองคำของเขา เพื่อพวกเขาจะถูกตัดขาดออกเสีย {8:5} โอ สะมาเรียเอ๋ย รูปลู่วักของเจ้าได้ทิ้งเจ้าเสียแล้ว ความกริ้วของเราพลุ่งขึ้นต่อเขา อีกนานสักเท่าใดหนอเขาจึงจะบริสุทธิ์กันได้ {8:6} เพราะรูปหล่อเหล่านั้นได้มาจากอิสราเอล ช่างเป็นผู้ทำขึ้น รูปนั้นจึงมิได้เป็นพระเจ้า รูปลู่วักของสะมาเรียจะต้องถูกทุบให้เป็นชิ้นๆ {8:7} เพราะว่าเขาหว่านลม เขาจึงต้องเกี่ยวลมหมุน ต้นข้าวไม่มีรวง จะไม่เกิดข้าวสำหรับทำแป้ง ถึงจะเกิด คนต่างด้าวก็เอาไปกิน {8:8} อิสราเอลถูกกลืนไปหมดแล้ว เดียวนี้อยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนภาชนะไร้ความพึงพอใจ {8:9} เขาทั้งหลายขึ้นไปหาอัสซีเรียดังลาป่าที่ท่องเที่ยวอยู่ล่าพัง เอฟราอิมได้จ้างคนรักมา {8:10} เออ แม้ว่าเขาจ้างประชาชาติอื่นมา ไม่ช้าเราจะถอนเขาให้รวมกัน เขาจะเป็นทุกข์เล็กน้อยเรื่องภาระของกษัตริย์จอมเจ้านาย {8:11} เพราะเหตุเอฟราอิมได้ก่อสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้นเพื่อบาป แท่นบูชาเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นแท่นเพื่อบาปให้เขา {8:12} ถึงเราได้เขียนราชบัญญัติไว้ให้สักหมิ่นข้อ เขาก็ถือว่าเป็นเพียงของแปลก {8:13} ส่วนเครื่องสัตวบูชาที่ถวายแก่เรานั้น เขาถวายเนื้อและรับประทานเนื้อนั้น แต่พระเยโฮวาห์มิได้พอพระทัยในตัวเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และจะทรงลงโทษเขา เพราะบาปของเขา เขาจะกลับไปยังอียิปต์ {8:14} เพราะอิสราเอลได้ลืมนพระผู้สร้างของตนเสียแล้ว จึงสร้างวิหารขึ้นหลายแห่ง และยูดาห์ก็ทวีจำนวนเมืองที่มีกำแพงขึ้นอีก แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองเหล่านี้ของเขา และไฟจะเผาผลาญปราสาทของเมืองเหล่านี้เสีย

{9:1} โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีไป อย่าเปรมปรีดีอย่างชนชาติทั้งหลายเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเล่นซ่อนหากใจพระเจ้าของเจ้า เจ้าทั้งหลายรักค่าสินจ้างของหญิงแพศยาตามบรรดาลานนวดข้าว {9:2} แต่ลานนวดข้าวและบ่ออย่าองุ่นจะไม่พอเลี้ยงเขา และน้ำองุ่นใหม่ก็จะขาดไป {9:3} เขาทั้งหลายจะไม่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ แต่เอฟราอิมจะกลับไปยังอียิปต์ เขาจะรับประทานอาหารไม่สะอาดอยู่ที่ในอัสซีเรีย {9:4} เขาจะไม่ทำพิธีเทน้ำองุ่นถวายพระเยโฮวาห์ เขาจะไม่กระทำให้พระองค์พอพระทัย

เครื่องสัตวบูชาของเขาจะเป็นเหมือนขนมปังสำหรับไว้ทุกข์แก่เขา ผู้ได้รับประทานก็จะมิมลทิน เพราะว่าขนมปังสำหรับจิตวิญญาณของเขาจะไม่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวห์ {9:5} เจ้าจะทำอะไรกันเมื่อถึงวันเทศกาล และในวันเทศกาลของพระเยโฮวห์ {9:6} เพราะ ดูเถิด เขาหนีไปหมดแล้วเพราะเหตุความพินาศ อียิปต์จะรวบรวมเขาไว้ เมืองเมมฟิสจะฝังเขา ต้นตำแยจะยึดสิ่งประเสริฐที่ทำด้วยเงินของเขาไว้เสีย ต้นหนามจะงอกขึ้นในเต็นท์ของเขา {9:7} วันลงโทษมาถึงแล้ว และวันที่จะทดแทนก็มาถึงแล้ว อิสราเอลจะรู้เรื่อง ผู้พยากรณ์เป็นคนเขลาไปแล้ว ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณก็เข้าไปเนื่องด้วยความชั่วช้าอันมากมายของเจ้า และความเกลียดชังอันยิ่งใหญ่ {9:8} ยามแห่งเอเฟราอิมอยู่กับพระเจ้าของเรา แต่ผู้พยากรณ์เป็นเหมือนกับของพรวนตกนกออยู่ตามทางของเขาทั่วไปหมด และความเกลียดชังอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเขา {9:9} เขาเสื่อมทรามลึกลงไปในความชั่วอย่างมากมายดังสมัยเมืองกิเบอาห์ พระองค์จึงจะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา พระองค์จะทรงลงโทษเพราะบาปของเขา {9:10} เราพบอิสราเอลเหมือนพบผลองุ่นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เราพบบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเหมือนพบผลมะเดื่อรุ่นแรกที่ต้นมะเดื่อเมื่อออกในฤดูแรก แต่เขาไปหาพระบาอัลเบโอร์ และถวายตัวของเขาไว้แก่สิ่งอันน่าอดสูนั้น และกลายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างสิ่งที่เขารักนั้น {9:11} สำหรับเอเฟราอิม สงาราคีของเขาก็จะบินไปเหมือนอย่างนก ไม่มีการคลอດ ไม่มีการมีท้อง ไม่มีการตั้งครรภ์ {9:12} ถึงแม้ว่าเขาจะเลี้ยงลูกไว้ได้จนโต เราก็จะพรากเขาไปเสียจนไม่เหลือสักคนเดียว เออ วิบัติแก่เขา เมื่อเราพรากจากเขาไป {9:13} เอเฟราอิมนั้น ดังที่เราเห็นเมืองไทรเซ ก็ปลูกไว้ในสถานที่ถูกใจ แต่เอเฟราอิมต้องนำลูกหลานของตนไปมอบให้ฆาตกร {9:14} โอ พระเยโฮวห์เจ้าข้า ขอประทานแก่เขา พระองค์จะประทานอะไรแก่เขา ขอประทานมดลูกที่แท้งบุตรและห้วงมดที่เหี่ยวแห้งแก่เขาทั้งหลาย {9:15} ความชั่วของเขาทุกอย่างอยู่ในกิลกาล เราได้เกลียดชังเขา ณ ที่นั่นเราจะขับเขาออกไปจากนิเวศของเรา เพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของเขา เราจะไม่รักเขาอีกเลย เจ้านายทั้งสิ้นของเขาก็ล้วนแต่คนกบฏ {9:16} เอเฟราอิมถูกทำลายเสียแล้ว รากของเขาก็เหี่ยวแห้งไป เขาทั้งหลายจะไม่มีผลอีก เออ แม้ว่าเขาจะเกิดลูกหลาน เราก็จะฆ่าผู้บังเกิดจากครรภ์ซึ่งเป็นที่รักของเขาเสีย {9:17} พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเหวี่ยงเขาทิ้งไป เพราะเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระองค์ เขาจะเป็นคนพเนจรอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

{10:1} อิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่เปล่าประโยชน์ ซึ่งเกิดผลสำหรับตัวเขาเอง เกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้นเท่านั้น เมื่อประเทศของเขาเฟื่องฟูขึ้นเขาก็ยังให้เสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเจริญขึ้น {10:2} จิตใจของเขาเทียมเท็จ บัดนี้เขาจึงต้องทนรับโทษของความผิด พระองค์จะทรงพังแท่นบูชาของเขาลง และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย {10:3} คราวนี้เขาจะพูดเป็นแน่ว่า "เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่ยำเกรงพระเยโฮวห์ หากเรามีกษัตริย์ ท่านจะทำประโยชน์อะไรให้แก่เราบ้าง" {10:4} เขาพูดพล่อยๆ เขาทำพันธสัญญาด้วยคำปฏิญาณลมๆแล้งๆ การพิพากษาจึงงอกงามขึ้นมาเหมือนดีหมียอยู่ในร่องรอยไถที่ในทุ่งนา {10:5} ชาวสะมาเรียจะหวาดกลัวเพราะเหตุลูกวัวที่เบธาเวน คนที่นั่นจะไว้ทุกข์เพราะรูปนั้น และบุโรหิตของปฏิมากรที่นั่นซึ่งเคยขึ้นชมยินดีกับรูปนั้นก็จะพิลาปรำให้ เพราะเหตุสงาราคีที่หมดไปจากรูปนั้น {10:6} เออ รูปเคารพนั้นเองก็ต้องถูกนำไปยังอัสซีเรีย เป็นบรรณาการแด่กษัตริย์เยเรบ เอเฟราอิมจะได้รับความอับยศและอิสราเอลจะรู้สึกอับอายขายหน้าเหตุแผนการของเขา {10:7} สำหรับสะมาเรีย กษัตริย์ของเขาจะมลายไปเหมือนฟองที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ {10:8} ปุชนิยสถานสูงของเมืองอาเวน อันเป็นบาปของอิสราเอล จะต้องถูกทำลาย ต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามจะงอกขึ้นบนแท่นบูชาของเขา เขาจะร้องบอกกับภูเขาวาว่า "จงปกคลุมเราไว้" และร้องบอกเนินเขาว่า "จงลึมหับเราเถิด" {10:9} โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้กระทำบาปตั้งแต่สมัยกิเบอาห์ เขายังยืนหยัดอยู่อย่างนั้น สงครามในกิเบอาห์ตามลูกหลานแห่งความชั่วช้าไม่ทัน {10:10} เราประสงค์จะลงโทษพวกเขา ชนชาติทั้งหลายจะประทุหมักดีเขา เมื่อเขาจะผูกมัดตัวเองไว้ในรอยไถสองแถวของเขา {10:11} เอเฟราอิมเป็นวัวสาวที่ได้รับการสอนมันชอบนวดข้าว เราจึงหวงค่ออานามของมันไว้ แต่เราจะเอาเอเฟราอิมเข้าเทียมแอก ยูดาห์ก็ต้องไถ ยาโคบต้องคราดสำหรับตนเอง {10:12} จงหวนความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความเมตตา เจ้าจงไถดินที่ร้างอยู่ เพราะเป็นเวลาที่จะแสวงหาพระเยโฮวห์ จนกระทั่งพระองค์จะเสด็จมาโปรดความชอบธรรมลงให้แก่เจ้า {10:13} เจ้าทั้งหลายได้ไถความชั่วมาแล้วเจ้าทั้งหลายได้เกี่ยวความชั่วช้า เจ้าได้รับประทานผลของการมูสา ด้วยเหตุว่าเจ้าวางใจในทางของเจ้าและในจำนวนพลรบของเจ้า {10:14} เหตุฉะนั้นเสียงสงครามจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางชนชาติของเจ้า ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกทำลายอย่างกับกษัตริย์ซัลมันทำลายเมืองเบธาร์เบลในวันสงคราม พวกแม่ลูกฟาดลง

อย่างยับเยินพร้อมกับลูกของนาง {10:15} เมืองเบธเอลจะกระทำแก่เจ้าเช่นนี้แหละเพราะความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งของเจ้า ในรุ่งเช้าวันหนึ่งกษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดเสียหมดสิ้น

{11:1} ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เราก็รักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์ {11:2} พวกเขาจึงเรียกเขามากเท่าใด เขาก็ออกไปห่างจากพวกเขามากเท่านั้น เขากลายสัตว์บูชาแก่พระบาอัล และเผาเครื่องหอมถวายแก่รูปเคารพสลักอยู่เรื่อยไป {11:3} แต่เรานี่แหละสอนเอฟราอิมให้เดิน เราอุ้มเขาทั้งหลายไว้ แต่เขาหาทราบไม่ว่า เราเป็นผู้รักษาเขาให้หาย {11:4} เราจูบเขาด้วยสายแห่งมนุษยธรรมและด้วยปลอกแห่งความรัก เราเป็นผู้ถอดแอกที่ขากรรไกรของเขาออก และเราก็มลึงเลี้ยงเขา {11:5} เขาจะไม่กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ แต่อัสซีเรียจะเป็นกษัตริย์ของเขา เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมกลับมา {11:6} ดาบจะรุกรานบรรดาหัวเมืองของเขา ทำลายกิจทั้งหลายของเขาเสียและกลืนกินเขาเสีย เพราะแผนการของเขา {11:7} ประชาชนของเราหันไปในทางเสื่อมถอยจากเรา ถึงแม้พวกเขาเรียกเขาทั้งหลายให้มาหาพระองค์ผู้สูงสุด ไม่มีใครยอมยกย่องพระองค์ {11:8} เอฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้ใดได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองอัดมาห์ได้อย่างไร เรากระทำเจ้าให้เหมือนเมืองเศโบยิมได้อย่างไร จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน ความเอ็นดูของเราก็คูกรุ่นขึ้น {11:9} เราจะไม่ลงอาชญาตามที่เรารู้จัก เราจะไม่กลับไปทำลายเอฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่เข้าในเมือง {11:10} เขาทั้งหลายจะติดตามพระเยโฮวาห์ไป ผู้ซึ่งมีสิงหนาทตั้งราชสีห์ เออ พระองค์จะทรงเปล่งพระสิงหนาท และบุตรทั้งหลายของพระองค์จะตัวสั่นสะท้านมาจากทิศตะวันตก {11:11} เขาจะตัวสั่นสะท้านมาเหมือนนวิหคจากอียิปต์ และเหมือนนกเขาจากแผ่นดินอัสซีเรีย เราจะให้เขากลับไปบ้านของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {11:12} เอฟราอิมได้กั้นล้อมเราไว้ด้วยความมุสา และวงเวียนอิสราเอลล้อมเราด้วยเล่ห์หลวง แต่ยูดาห์ยังปกครองอยู่กับพระเจ้าและสัตย์ซื่ออยู่กับพวกวิสุทธิชน

{12:1} เอฟราอิมเลี้ยงตนด้วยลม และตามหาลมตะวันออกอยู่ วันยังค่ำเขาทวีความมุสาและการรกร้าง เขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรียและชนเอาน้ำมันไปให้อียิปต์ {12:2} พระเยโฮวาห์ทรงมีคดกับยูดาห์และจะลงโทษยาโคบตามการประพฤติของเขา และจะทรงทดแทนเขาตามการกระทำของเขา {12:3} ในครรภ์ของมารดาเขายึดมั่นเท้า

พี่ชายของเขา และโดยกำลังของเขาเอง เขาก็มีอำนาจกับพระเจ้า {12:4} เออ เขามีอำนาจเหนือทูตสวรรค์และมีชัยเขาร้องไห้และวิงวอนต่อพระองค์ เขาพบพระองค์ที่เบธเอล และพระองค์ตรัสสนทนากับเราที่นั่น {12:5} คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา {12:6} "เหตุฉะนั้นเจ้าจงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า ยึดความเมตตาและความยุติธรรมไว้ให้มั่น และรอคอยพระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ" {12:7} เขาเป็นพ่อค้า ในมือของเขามีตราชูขึ้น เขารักที่จะบีบบังคับ {12:8} เอฟราอิมได้กล่าวว่า "แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคนมั่งมี ข้าพเจ้าหาทรัพย์เพื่อตนเอง ในการกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้า เขาจะไม่พบความชั่วช้าที่นับว่าเป็นความบาปได้" {12:9} เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในดินที่อึก ดั่งในสมัยที่มีเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด {12:10} เราได้พูดทางบรรดาผู้พยากรณ์แล้ว เราให้เกิดนิมิตมากขึ้น เราให้คำอุปมาโดยทางการรับใช้ของผู้พยากรณ์ {12:11} มีความชั่วช้าในกิเลอาดหรือ แน่นนอนเขาทั้งหลายก็เป็นอนิจจัง เขาเอาวัวผู้ถวายบูชาในกิเลอาด เออ แทนบูชาของเขา ก็จะเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในท้องนา {12:12} ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้ภรรยา ท่านเลี้ยงแกะเพื่อให้ได้ภรรยา {12:13} พระเยโฮวาห์ทรงนำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง พระองค์ทรงรักษาเขาไว้โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง {12:14} เอฟราอิมกระทำให้พระองค์ทรงพิโรธอย่างขมขื่น ดังนั้นพระองค์ทรงปล่อยให้เลือดของเขาติดอยู่กับเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสนองเขาด้วยความอภัยซึ่งเขาให้ตกกับพระองค์

{13:1} เมื่อเอฟราอิมพูดด้วยตัวสัน เขาได้ยกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เมื่อเอฟราอิมได้กระทำผิดด้วยพระบาอัล เขาก็ตาย {13:2} เดียวนี้เขายังทำบาปมากขึ้น และสร้างรูปหล่อไว้สำหรับตัวเป็นรูปเคารพที่สร้างด้วยเงินตามความคิดของเขาเอง เป็นงานของช่างที่สร้างขึ้นทั้งนั้น เขากล่าวว่า "สำหรับคนที่ถวายสัตว์บูชาแก่สิ่งเหล่านี้ จงให้เขาจูบรูปปลุกวัว" {13:3} เพราะฉะนั้นเขายิ่งเหมือนหมอกในเวลาเช้า หรือเหมือนน้ำค้างที่หายไปตั้งแต่เช้า เหมือนกลีบที่ลมหมุนพัดไปจากลานนวดข้าว หรือเหมือนควันที่ออกมาจากช่องลม {13:4} เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เจ้าทั้งหลายไม่รู้รักพระอื่นนอกจากเรา เพราะไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกจากเรา {13:5} เรานี่แหละที่คุ้นเคยกับเจ้าที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่กันดารน้ำ {13:6} เมื่อเขาได้รับประทานเต็มคราบแล้ว เขา

ก็อ้อมหน้า และจิตใจของเขาก็ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึง ลืมเราเสีย {13:7} ดังนั้นเราจึงเป็นเหมือนสิ่งโตต่อเขา และ เราจะข่มคอยอยู่ตามทางอย่างเสือดาว {13:8} เราจะตะครุบ เขาอย่างกับแม่หมีที่ถูกพรากลูก เราจะฉีกอกของเขาและจะ กินเขาเสียที่นั่นอย่างสิงโต สัตว์ป่าหุ้จะฉีกเขา

{13:9} โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วย เจ้าได้ {13:10} เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์ อื่นๆที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน คือพวกเหล่านั้นที่เจ้าได้ กล่าวเรื่องเขาว่า "ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า" {13:11} เพราะความกลัวของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา เราจึงเอากษัตริย์นั้นไปเสีย {13:12} ความชั่วช้าของเอฟราอิมก็ห่อไว้ บาปของเขาก็เก็บ สะสมไว้ {13:13} การเจ็บท้องเตือนให้เขาคลอดก็มาถึง เขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่เขลา ด้วยว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไม่ ยอมคลอดออกมา {13:14} เราจะไล่เขาให้พ้นอำนาจแดน คนตาย เราจะไล่เขาให้พ้นความตาย โอ มัจจุราชเอ๋ย เราจะ เป็นภัยพิบัติทั้งหลายของเจ้า โอ แดนคนตายเอ๋ย เราจะเป็น ความพิณาศของเจ้า การกลับใจเสียใหม่จะถูกบดบังไว้พ้น สายตาของเรา {13:15} แม้ว่าเขาจะงอกงามขึ้นท่ามกลาง ฟ้าร้อง ลมตะวันออก คือลมของพระเยโฮวาห์จะพัดมา ขึ้น มาจากถิ่นทุรกันดาร และตาน้ำของเขาจะแห้งไป และน้ำพุ ของเขาก็จะแห้งผาก ลมนี้จะริบของมีค่าทั้งหมดเอาไปจาก คลังของเขา {13:16} สะมาเรียจะกลายเป็นที่รกร้าง เพราะ เธอได้กบฏต่อพระเจ้าของเธอ เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ทารกของเขาจะถูกจับโยนลงให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมี ครรภ์จะถูกผ่าท้อง

บทที่ 29

โยเอล / Joel

{1:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงโยเอล บุตรชายของเปธูเอล ว่าดังนี้ว่า {1:2} ท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย ขอจงฟังเรื่องนี้ ชาวแผ่นดินทั้งสิ้น ขอจงเงี่ยหูฟัง สิ่งเหล่านี้เคยเกิดมาในสมัยของท่าน หรือเกิดมาในสมัยบรรพบุรุษของท่านบ้างหรือ {1:3} จงบอกให้ลูกของท่านทราบ และให้ลูกบอกหลาน และให้หลานบอกเหลนอีกชั่วอายุหนึ่ง

{1:4} สิ่งใดที่ตักแตนวัยเดินกินเหลือ ตักแตนวัยบินก็กินเสีย สิ่งใดที่ตักแตนวัยบินกินเหลือตักแตนวัยกระโดดก็กินเสีย สิ่งใดที่ตักแตนวัยกระโดดกินเหลือตักแตนวัยคลานก็กินเสีย {1:5} เจ้าพวกขี้เมาเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องให้เกิด นักดื่มเหล้าองุ่นทุกคนเอ๋ย จงโอดครวญเถิด เพราะว่าน้ำองุ่นใหม่ถูกตัดขาดจากปากของเจ้าทั้งหลายแล้ว {1:6} เพราะว่าประชาชาติหนึ่งได้ขึ้นมาสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า เขามีทั้งกำลังมากและมีจำนวนนับไม่ถ้วน พันของมันเหมือนพันสิงโต เขี้ยวของมันเหมือนเขี้ยวสิงโต ผู้ยิ่งใหญ่ {1:7} มันได้ทำลายเถาองุ่นของข้าพเจ้าเสีย และได้ปอกเปลือกต้นมะเดื่อของข้าพเจ้า มันลอกเปลือกออกและโยนทิ้งเสีย ถึงกันก็ดูชาวโพลน {1:8} จงโอดครวญอย่างหญิงพรหมจารีซึ่งคาดเอวด้วยผ้ากระสอบที่ไว้ทุกข์ให้สามีของเธอที่ได้เมื่อวัยสาว {1:9} ธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ถูกตัดขาดเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ปุโรหิตผู้ปรนนิบัติของพระเยโฮวาห์ก็โศกเศร้า {1:10} นาที่ร้างพื้นดินก็เศร้าโศก เพราะข้าวถูกทำลายเสีย น้ำองุ่นใหม่ก็แห้งไปหมด น้ำมันก็ขาดมือไป {1:11} โอ ชาวนาทั้งหลายเอ๋ย จงอับอายไปเถิด โอ ผู้แต่งเถาองุ่นเอ๋ย จงคร่ำครวญเนื่องด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เพราะผลของนาที่ถูกทำลายไปหมด {1:12} เถาองุ่นก็เหี่ยว ต้นมะเดื่อก็กแห้งไป ต้นทับทิม ต้นอินทผลัม และต้นแอบบีล ต้นไม้ในนาทั้งสิ้นก็เหี่ยวไป เพราะความยินดีก็เหี่ยวไปจากบุตรทั้งหลาย

ของมนุษย์ {1:13} ท่านปุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงคาดเอวและโอดครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติที่แท่นบูชา จงคร่ำครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติพระเจ้าของข้าพเจ้า จงเข้าไปสวมผ้ากระสอบนอนคางคินสักคืนหนึ่ง เพราะว่าธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ขาดไปเสียจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของท่าน {1:14} จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และชาวแผ่นดินทั้งสิ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์

{1:15} อนิจจาหนวันนั้น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {1:16} อาหารถูกตัดออกจากเบื้องหน้าสายตาของเราแล้ว เออ ความปิติและความยินดีก็ขาดไปจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเราแล้ว มิใช่หรือ {1:17} เมล็ดพืชก็เน่าอยู่ในดิน นางก็รกร้าง ยิ่งก็หักพังลง เพราะว่าข้าวเหี่ยวแห้งไปเสียแล้ว {1:18} สัตว์ทั้งหลายร้องครวญครางแล้วหนอ ฝูงวัวก็งุนงง เพราะว่าไม่มีทุ่งหญ้าให้มัน ฝูงแกะก็อ่อนระอาไป {1:19} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ เพราะว่าไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร และเปลวไฟได้ไหม้ต้นไม้ในทุ่งนาเสียหมดแล้ว {1:20} ถึงแม้ว่าสัตว์ป่าก็ร้องทูลพระองค์ด้วย เพราะว่ามันในห้วยแห้งไป และไฟก็เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร

{2:1} จงเป่าแตรที่โนคิโยน จงเปล่งเสียงปลุกบนภูเขาบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินทั้งสิ้นตื่นตัว เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว {2:2} เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม เป็นวันที่มีเมฆและความมืดทึบ ดุจแสงสว่างยามเช้าที่แผ่ปกคลุมไปทั่วภูเขาทั้งหลาย ประชาชนจำนวนมากและมีกำลังยิ่ง ตั้งแต่

สมัยโบราณก็ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่นั้นไปก็ไม่มีอีกตลอดปีทั้งหลายชั่วอายุ {2:3} ไฟเผาผลาญอยู่ข้างหน้ามันทั้งหลาย และเปลวไฟไหม้อยู่ข้างหลัง แผ่นดินนั้นเหมือนสวนเอเดนก่อนหน้ามันทั้งหลาย พอให้หลังมันไปแล้วก็เป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง ไม่มีอะไรจะรอดพ้นมันเลย {2:4} ร้างของมันทั้งหลายเหมือนร้างของพวกม้า มันจะวิ่งเหมือนกับม้าสงคราม {2:5} เหมือนอย่างเสียงกรรป มันจะแผ่อยู่บนยอดเขา เหมือนเสียงแตกของเปลวไฟที่ไหม้ต่อข้าว เหมือนกองทัพอันเข้มแข็งแปรกระบวนเข้าสงคราม {2:6} เมื่อชนชาติทั้งหลายเห็นหน้ามันก็จะกระสับกระส่ายไปหน้าทุกคนก็จะซีดเซียว {2:7} มันทั้งหลายจะวิ่งเหมือนทหาร และปืนกำแพงเหมือนนักรบ ต่างก็จะเดินไปตามทางของตัว มันจะไม่แตกแถวออกไป {2:8} มันทั้งหลายจะไม่รวมกันเลย ต่างก็จะเดินอยู่ในทางของตน เมื่อมันทะลุยุบ มันก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ {2:9} มันจะกระโดดเข้าในเมือง มันจะวิ่งอยู่บนกำแพงเมือง มันจะปีนเข้าไปในบ้านเรือน มันจะเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนกับโจร {2:10} แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวต่อหน้ามัน ฟ้าสวรรค์จะสั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะอัปแสง

{2:11} พระเยโฮวาห์จะทรงส่งพระสุรเสียงต่อหน้ากองทัพของพระองค์ เพราะค่ายของพระองค์ใหญ่โตยิ่งนัก ผู้ที่กระทำตามพระวจนะของพระองค์นั้นมีเดชะนามมาก เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นวันใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก ผู้ใดเล่าจะทนอยู่ได้

{2:12} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงกลับมาหาเราเสียด้วยใจด้วยความเต็มใจ ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องไห้และด้วยการโอดครวญ {2:13} จงเลิกใจของเจ้ามิใช่เลิกเสื้อผ้าของเจ้า" จงหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้าและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ {2:14} ใครจะรู้ได้ พระองค์อาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย และทรงอภัยพระพรไว้ คือให้มีสัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านแล้ว {2:15} จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ {2:16} จงรวบรวมบรรดาประชาชน จงชำระชุมนุมชนให้บริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้ใหญ่ จงรวบรวมเด็กๆ แม้ว่าเด็กที่ยังกินนม จงให้เจ้าบ่าวออกจากเรือนหอ และเจ้าสาวออกจากห้องของตน {2:17} ให้บุโรหิต คือผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์คร่ำครวญอยู่ระหว่างเฉลียงและแท่นบูชา ให้ทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเวทนาประชาชนของพระองค์

ขออย่าทรงกระทำให้มรดกของพระองค์เป็นที่ประณามกัน เพื่อให้ประชาชาติครอบครองเหนือพวกเขา ควรหรือที่เขาจะกล่าวท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า 'พระเจ้าของเขาอยู่ที่ไหน'"

{2:18} แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงหวงแหว่งแผ่นดินของพระองค์ และทรงสงสารประชาชนของพระองค์ {2:19} พระเยโฮวาห์จะทรงตอบประชาชนของพระองค์ว่า "ดูเถิด เราจะส่งข้าว น้ำองุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจะได้มีหน้าสำราญ เราจะไม่กระทำให้เจ้าเป็นที่เขาประณามกันท่ามกลางประชาชาติต่อไปอีก {2:20} แต่เราจะถอนกองทัพทางทิศเหนือไปให้ห่างไกลจากเจ้า และขับไล่มันเข้าไปในแผ่นดินที่แห้งแล้งและรกร้าง กองหน้าของมันจะหันไปทางทะเลด้านตะวันออก และกองหลังของมันจะหันไปทางทะเลที่อยู่ไกลออกไป กลิ่นเหม็นคลุ้งของมันจะลอยขึ้นมา และกลิ่นเหม็นเน่าของมันจะลอยขึ้นมา เพราะมันทำการใหญ่หลายอย่าง {2:21} โอ แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย จงยินดีและเปรมปรีดีเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำการใหญ่โตมาก {2:22} เจ้าที่เป็นสัตว์ป่าเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารนั้นเขียวสด ต้นไม้เกิดผล ต้นมะเดื่อและเถาองุ่นออกผลอย่างบริบูรณ์ {2:23} บุตรทั้งหลายของศิโยนเอ๋ย จงยินดีเถิด จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงประทานฝนต้นฤดูอย่างพอสมควร พระองค์จะทรงเทฝนลงมาให้เจ้า คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดูในเดือนแรก {2:24} ลานนวดข้าวจะมีข้าวอยู่เต็ม จะมีน้ำองุ่นและน้ำมันอยู่เต็มล้นบ่อเก็บ {2:25} เราจะให้บรรดาป้าของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือที่ตักแตนวัยบินได้กินเสีย ที่ตักแตนวัยกระโดดตักแตนวัยคลาน และตักแตนวัยเดินได้กิน คือกองทัพใหญ่ของเราที่เราส่งมาท่ามกลางเจ้า" {2:26} เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำและสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างมหัศจรรย์ ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก {2:27} เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้าไม่มีอื่นใดอีก ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก

{2:28} ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชราของเจ้าจะฝันและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต {2:29} ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือกระทั้งคนใช้ชายหญิง {2:30} เราจะสำแดงลางมหัศจรรย์ในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือด

และไฟและเสาควัน {2:31} ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและน่าสยดสยองแห่งพระเยซูฮาวาห์จะมาถึง {2:32} และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามของพระเยซูฮาวาห์จะรอดพ้น เพราะจะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มตามที่พระเยซูฮาวาห์ตรัสไว้ และในพวกคนที่รอดนั้นจะมีบรรดาบุคคลที่พระเยซูฮาวาห์ทรงเรียกด้วย"

บทที่ 30

อาโมส / Amos

{1:1} ถ้อยคำของอาโมส ผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับอิสราเอล ในรัชกาลอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาช กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี {1:2} ท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน และจะทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม ลานหญ้าของผู้เลี้ยงแกะจะโสกเศร้า และยอดภูเขาคารเมลก็จะเหี่ยวไป" {1:3} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของดามัสกัส สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมยกเลิกการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้นวดกิเลอาดด้วยเลื่อยเหล็กสำหรับนวดข้าว {1:4} แต่ เราจะส่งไฟเข้ามาในเรือนของฮาซาเอล ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเบนฮาดีเสย {1:5} เราจะหักดาสดูเมืองดามัสกัส และตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากที่ราบอาเวน และผู้คนที่ถือคทาจากกัวกันของเอเดน และประชาชนซีเรียจะต้องตกไปเป็นเชลยยังเมืองคิร์" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {1:6} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของกาซา สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมยกเลิกการลงทัณฑ์ เพราะเขากวาดประชาชนทั้งหมดไปเป็นเชลย เพื่อจะมอบให้แก่เอโดม {1:7} แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองกาซา ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย {1:8} เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากอัสโดด และผู้ที่ถือคทาออกจากเมืองอัสเคโลน เราจะหันมือของเราต่ออัสโดรอน ชาวฟิลิสเตียที่เหลืออยู่จะพินาศ" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ {1:9} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของเมืองไทระ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมยกเลิกการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้มอบประชาชนทั้งหมดให้แก่เอโดม และไม่ได้ระลึกถึงพันธสัญญาแห่งภราดรภาพ {1:10} แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทระ ซึ่งจะเผาผลาญปราสาท

ทั้งหลายของเมืองนั้นเสีย" {1:11} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของเมืองเอโดม สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมยกเลิกการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ไล่ตามน้องของเขาด้วยดาบ และสลัดความสงสารทิ้งเสียสิ้น ความโกรธของเขาบั่นทอนอยู่ตลอดกาล และความพิโรธของเขาก็มีอยู่เป็นนิตย์ {1:12} แต่ เราจะส่งไฟมาบนเมืองเทมาน ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองโบสร่าห์" {1:13} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของคนอัมโมน สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมยกเลิกการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ผ่าท้องหญิงมีครรภ์ในเมืองกิเลอาด เพื่อจะขยายอาณาเขตของตน {1:14} แต่ เราจะจุดไฟขึ้นในกำแพงเมืองรับบัท และไฟจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย พร้อมด้วยเสียงโห่ร้องในวันทำศึก พร้อมด้วยพายุล้วนแรงกล้าในวันที่มีลมหมุน {1:15} กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะตกไปเป็นเชลย ทั้งตัวท่านและเจ้านายของท่านด้วย" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {2:1} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของเมืองโมอับ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมยกเลิกการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้เผากระดูกของกษัตริย์เอโดมให้เป็นปูน {2:2} แต่ เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเครอิโธเสีย และโมอับจะตายท่ามกลางเสียงสับสนอลห่ม่าน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียงแตร {2:3} เราจะตัดผู้วินิจฉัยออกเสียจากท่ามกลางเมืองนั้น และจะประหารเจ้านายทั้งหลายของเมืองนั้นเสียพร้อมกับผู้วินิจฉัย" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

{2:4} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของยูดาห์ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมยกเลิกการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาปฏิเสธไม่รับพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และมิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และการมุสาของ

เขาได้พาให้เขาหลงเงินไป ตามเยี่ยงที่บิดาของเขาได้ดำเนินมาแล้ว {2:5} แต่เราจะส่งไฟมาบนนบูดาห์ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย" {2:6} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของอิสราเอลสามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไมื่อยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ขายคนชอบธรรมเอาเงิน และขายคนขัดสนเอารองเท้าคู่เดียว {2:7} ซึ่งกระหายหาฝุ่นละอองแห่งแผ่นดินโลกบนศีรษะของคนจน และผลักคนที่ถ่อมใจออกเสียจากหนทางของเขา บุตรชายและบิดาของเขาเข้าหาหญิงคนเดียวกันเพื่อหลบหลีกนามบริสุทธิ์ของเรา {2:8} ตัวเขาเองนอนอยู่ข้างแท่นบูชาทุกแท่น อยู่บนเสื้อผ้าที่เขายึดมาเป็นประกัน และในนิเวศแห่งพระของเขา เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นสำหรับผู้ที่ถูกปรับโทษ {2:9} เรายังได้ล้างผลาญคนอาโมไรต์ตรงหน้าเขา ซึ่งส่วนสูงของเขาเหมือนอย่างความสูงของต้นสนสีดาร์ และเป็นผู้ที่แข็งแกร่งอย่างกับต้นโอ๊ก เราทำลายผลข้างบนของเขาเสีย และทำลายรากข้างล่างของเขาเสีย {2:10} เรานำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้้นำเจ้าถึงสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะได้กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนอาโมไรต์ {2:11} เราได้ตั้งบุตรชายบางคนของเจ้าให้เป็นผู้พยากรณ์ และได้ตั้งชายหนุ่มบางคนของเจ้าให้เป็นพวกนาศีร์ โอ คนอิสราเอลเอ๋ย ไม่เป็นความจริงดังนี้หรือ" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {2:12} "แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้พวกนาศีร์ดื่มเหล้าองุ่น และบัญชาพวกผู้พยากรณ์สั่งว่า 'เจ้าอย่าพยากรณ์เลย' {2:13} ดูเถิด เจ้ากดเราลง เหมือนเกวียนที่เต็มไปด้วยฟ่อนข้าวกดยัดลง {2:14} ฉะนั้นการหลบหนีจะสูญไปจากผู้มีผีเทารวดเร็ว คนที่แข็งแกร่งจะไม่สามารถเสริมกำลังของเขา คนที่มีกำลังมากจะช่วยชีวิตของตนก็ไม่ได้ {2:15} ผู้ที่ถือคัมภีร์จะไม่ยืนยงอยู่ได้ ผู้มีผีเทารวดเร็วก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้ หรือผู้ที่ซุ่มักช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้เหมือนกัน {2:16} และผู้ที่มีใจกล้าหาญท่ามกลางผู้มีกำลังเข้มแข็งเหล่านั้นจะหนีไปอย่างเปลือยเปล่าในวันนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

{3:1} โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะนี้ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย คือกล่าวโทษหมดทั้งครอบครัวซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า {3:2} "ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เรารู้จัก ดังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า {3:3} สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน {3:4} สิ่งใดจะแผดเสียงดังอยู่ในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ ถ้าสิ่งใดห่มจับสัตว์อะไรไม่ได้เลย มันจะร้องออกมาจากถ้ำของมันหรือ {3:5} ถ้าไม่มีเหยื่อล่อไว้ นัก

จะลงมติดกับบนดินได้หรือ ถ้าไม่มีอะไรเข้าไปติดกับ กับจะลั่นขึ้นจากดินได้หรือ {3:6} เราจะเป่าแตรในเมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวอะไรหรือ จะมีภัยตกอยู่ในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเอง {3:7} แท้จริงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะมีได้ทรงกระทำอะไรเลย โดยมิได้เปิดเผยความลึกลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้พยากรณ์ {3:8} สิ่งใดแผดเสียงร้องแล้ว ผู้ใดจะไม่กลัวบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแล้ว จะมีผู้ใดที่จะไม่พยากรณ์หรือ" {3:9} จงประกาศในปราสาททั้งหลายที่อัสโดด และในปราสาททั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า "จงประชุมกันบนภูเขาแห่งสะมาเรีย และพินิจดูความโกลาหลอันยิ่งใหญ่มากมายและผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลายท่ามกลางเมืองนั้น" {3:10} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเขาไม่รู้จักที่จะกระทำให้ถูกต้อง คือผู้ที่สำสมความรุนแรงและการโจรกรรมไว้ในปราสาททั้งหลายของเขา" {3:11} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า "จะมีปฏิภนผู้หนึ่งมาล้อมแผ่นดินไว้ และเขาจะบันทึกโทษทุกกำลังเสียจากเจ้า และปราสาททั้งหลายของเจ้าจะถูกปล้น" {3:12} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "ผู้เลี้ยงแกะซึ่งเอาเขาสองขาหรือหุขึ้นหนึ่งมาจากปากสิงโตได้ฉันใด คนอิสราเอลผู้อยู่ที่มุมหนึ่งของเตียงในสะมาเรีย และบนที่นอนในดามัสกัส จะได้รับการช่วยให้พ้นได้ฉันนั้น" {3:13} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า "ฟิงชี และเป็นพยานกล่าวโทษวงศ์วานของยาโคบเถิด {3:14} ว่าในวันที่เราทำโทษอิสราเอลเรื่องการละเมิดของเขา เราจะทำโทษแท่นบูชาทั้งหลายของเมืองเบธเอลด้วย เชิงนอนที่แท่นบูชานั้นจะถูกตัดออกและตกลงที่ดิน {3:15} เราจะโจมตีเรือนพักฤดูหนาวพร้อมกับเรือนพักฤดูร้อน และเรือนที่ทำด้วยยาซางจะพินาศ และเรือนใหญ่ๆทั้งสิ้นจะสูญสิ้นไป" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

{4:1} "แม้ว่าทั้งหลายแห่งเมืองบาซานเอ๋ย จงฟังคำนี้เถิด คือผู้ที่อยู่ในภูเขาสะมาเรีย ผู้ที่บีบบังคับคนยากจน และขี้คนขัดสน ผู้ที่กล่าวแก่นายของตนว่า 'เอามาซิคะ เราจะได้อิ่มกัน' {4:2} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงบัญญัติไว้ด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ดูเถิด วันทั้งหลายจะมาถึงเจ้า เขาจะเอาขอเกี่ยวเจ้าไป จนถึงคนสุดท้ายของเจ้า เขาก็จะเกี่ยวไปด้วยเบ็ด {4:3} และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง แม้ว่าจะทั้งหลายจะออกไปตามช่องตรงข้างหน้าต่น และเจ้าจะทิ้งมันเข้าไปในวังนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {4:4} "จงมาที่เบธเอล มาทำการละเมิด มาที่กิลกาลสิ มาทำการละเมิดให้ทวีมากขึ้น จงนำเครื่องสัตว์บูชาของเจ้ามาทุก

เข้า และนำสิบชักหนึ่งของเจ้าหลังจากสามปี {4:5} จงเผาบูชาโมทนาด้วยใช้สิ่งที่มีเชื้อ และประกาศการถวายบูชาด้วยใจสมัคร จงโฆษณา โอ คนอิสราเอลเอ๋ย เจ้ารักที่จะกระทำอย่างนี้แหละ" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

{4:6} "ทั่วไปทุกเมือง เราให้ฟันของเจ้าสะอาด สถานที่ทุกแห่งของเจ้าก็ขาดอาหาร เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {4:7} "เราได้ยับยั้งฝนไว้เสียจากเจ้าด้วย เมื่อก่อนถึงฤดูเกี่ยวสามเดือน เราให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง อีกเมืองหนึ่งไม่ให้ฝน นาแห่งหนึ่งมีฝนตก และนาที่ไม่มีฝนก็เหี่ยวแห้ง {4:8} ดังนั้นชาวเมืองสองสามเมืองก็ตื่นตื่นไปหาอีกเมืองหนึ่งเพื่อจะหาน้ำดื่ม และไม่รู้จักอ้อม เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {4:9} "เราโจมตีเจ้าด้วยให้ข้าวมันและขึ้นรา เมื่อบรรดาสวนของเจ้าและสวนองุ่นของเจ้า พร้อมต้นมะเดื่อและต้นมะกอกเทศของเจ้าผลิดผล ตักแตนก็มากิน เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {4:10} "เราให้โรคระบาดอย่างที่เกิดในอียิปต์มาเกิดท่ามกลางเจ้า เราประหารคนหนุ่มของเจ้าเสียด้วยดาบ ทั้งเอาม้าทั้งหลายของเจ้าไปเสีย และกระทำให้ความน่าหมั่นที่ค่ายของเจ้าคลั่งเข้างมกเจ้า เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {4:11} "เราคว่ำเจ้าเสียบ้าง อย่างที่พระเจ้าคว่ำเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เจ้าเหมือนดินฝุ่นที่เขายีบออกมาจากกองไฟ เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {4:12} "โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้าดังนี้ เพราะเราจะต้องกระทำเช่นนี้แก่เจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเจ้า" {4:13} เพราะเหตุนี้ พระองค์ผู้ป็นภูเขาสถาสร้างลม และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์ ผู้ทรงกระทำให้รุ่งสว่างกลายเป็นความมืด และทรงดำเนิบบนที่สูงของพิภพ พระนามของพระองค์ คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา

{5:1} โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังถ้อยคำนี้ ซึ่งเราตรัสครวญถึงเจ้าว่า {5:2} "พรหมจารีแห่งอิสราเอลล้มลงแล้ว และเธอจะไม่ลุกขึ้นอีก เธอถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินของเธอ ไม่มีผู้ใดพวยเธอขึ้นอีก" {5:3} เพราะว่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "เมืองที่มีคนออกไปพันหนึ่งจะเหลือกลับมาหนึ่งร้อยคน และซึ่งมือออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนแก่วงศ์วานของอิสราเอล" {5:4} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่วงศ์วานอิสราเอลดังนี้ว่า "จงแสวงหาเรา และเราจะดำรงชีวิตอยู่ {5:5} แต่อย่าแสวงหาเบธเอล และอย่าเข้าไปในกิลกาล หรือข้ามไปยังเบเออร์เซบา

เพราะว่ากิลกาลจะต้องตกไปเป็นเชลยเป็นแน่ และเบธเอลก็จะสูญไป" {5:6} จงแสวงหาพระเยโฮวาห์และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ เกรงว่าพระองค์จะทรงพลุ่งออกมาอย่างไฟในวงศ์วานโยเซฟ ไฟจะเผาผลาญ และไม่มีผู้ใดดับให้เบธเอลได้ {5:7} เจ้าทั้งหลายผู้เปลี่ยนความยุติธรรมให้หมอย่างบอระเพ็ด และเหวี่ยงความชอบธรรมลงสู่พื้นดิน {5:8} จงแสวงหาพระองค์ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวลูกไก่และหมู่ดาวไถ และเป็นผู้ทรงกลับเงามัจจุราชให้เป็นรุ่งเช้า และทรงกระทำกลางวันให้มืดเป็นกลางคืน ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาและโปรยน้ำนั้นลงบนพื้นพิภพ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ {5:9} ผู้ทรงกระทำให้ผู้ที่ถูกปล้นเข้าต่อสู้ผู้แข็งแรง ผู้ที่ถูกปล้นจึงเข้าสู่ป้อมปราการ {5:10} เขาทั้งหลายเกลียดผู้ที่กำลังเตือนที่ประตูเมือง และเขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม {5:11} เพราะว่าเจ้าทั้งหลายเหยียบย่ำคนยากจน และเอาสายข้าวสาลีไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตึกด้วยศิลาสากัด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนองุ่นที่ร่มรื่น แต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น {5:12} เพราะเราเห็นว่ากรรมของเจ้ามีเท่าใด และบาปของเจ้ามากมายสักเท่าใด เจ้าทั้งหลายผู้ข่มใจคนชอบธรรม ผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตูเมือง {5:13} เพราะฉะนั้น คนที่มีปัญญางะนึ่งเสียในเวลาเช่นนั้น เพราะเป็นเวลาชั่วร้าย {5:14} จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว เพื่อเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงจะทรงสถิตกับเจ้าดังที่เจ้ากล่าวแล้วนั้น {5:15} จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี และตั้งความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจะทรงพระกรุณาต่อวงศ์วานโยเซฟที่เหลืออยู่นั้น

{5:16} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ตามถนนทุกสายจะมีการรำไห่ และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า 'อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย' เขาจะร้องเรียกขานหาให้ไว้ทุกข์ และให้ผู้ชำนาญเพลงโศกเศร้าร้องโอดครวญ {5:17} ในสวนองุ่นทั้งสี่จะมีการรำไห่ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ {5:18} วิบัติแก่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมืด ไม่ใช่เป็นความสว่าง {5:19} อย่างกับคนหนึ่งลงไปปะหมี่ หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้าผาผนังและงูกัดเอา {5:20} วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุม ไม่มีแสงแจ่มใสเลย

{5:21} "เราเกลียดชัง เราดูหมิ่นบรรดาวันเทศกาลของ

เจ้า และจะไม่ตกในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย {5:22} แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาหารแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์อันพิชของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู {5:23} จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพิณใหญ่ของเจ้า {5:24} แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์ {5:25} โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ {5:26} เจ้าทั้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเลคและพระช็อน รูปเคารพของเจ้า คือดาวแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเจ้าเอง {5:27} เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป" พระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงพระนามว่า พระเจ้าจอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ

{6:1} "วิบัติแก่ผู้ที่เอากษัตริย์ในศิโยน และวางใจอยู่ในภูเขาสะมาเรีย คือผู้มีชื่อเสียงแห่งประชาชาติขึ้นเอกในบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ผู้ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลมาหา นั่นนะ {6:2} จงไปยังเมืองกาลเนห์ และดูเอาเถะ จากที่นั่นก็ไปยังฮามัทเมืองใหญ่ แล้วลงไปยังเมืองกัทของชาวฟิลิสเตีย เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณาจักรเหล่านี้หรือ หรืออาณาเขตเมืองเหล่านั้นใหญ่กว่าอาณาเขตเมืองของเจ้าหรือ {6:3} เจ้าผู้ที่ยากผลัดวันสนองความร้ายให้เนิ่นไป แต่กลับนำเอาปลั่งแก่แห่งความทารุณให้เข้ามาใกล้ {6:4} วิบัติแก่ผู้ที่นอนบนเตียงงาช้าง และผู้ซึ่งเหยียดตัวอยู่บนเก้าอี้ยาว และกินลูกแกะที่ได้มาจากฝูงแกะ และลูกวัวจากท่ามกลางคอกวัว {6:5} และร้องเพลงไร้สาระประสาณเสียงพิณใหญ่ กระทำอย่างดาวิดในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีขึ้นใหม่ {6:6} ผู้ใช้ขามใส่หน้าองุ่นดื่ม และขโมยตัวด้วยน้ำมันอย่างดี แต่มิได้เป็นทุกข์โศกในเรื่องความทุกข์ยากของโยเซฟ {6:7} เพราะฉะนั้นบัดนี้เขาจะต้องไปเป็นเชลยกับพวกแรกที่ถูกไปเป็นเชลย และเสียงอึงคะนึงของพวกที่นอนเหยียดตัวก็หมดสิ้นไป" {6:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า "เราสะอิดสะเอียนความล้าเลิศของยาโคบ และเกลียดปราสาททั้งหลายของเขา เราจะมอบเมืองนั้นและบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย" {6:9} ต่อมาถ้าในเรือนเดียวมีคนเหลืออยู่สืบคน เขาจะต้องตายหมด {6:10} และเมื่อลูกของผู้ใด คือผู้ที่เฝ้าเพื่อเขา จะยกศพขึ้นเพื่อจะนำกระดูกออกนอกเรือน และจะกล่าวกับคนที่อยู่ในห้องชั้นในที่สุดของเรือนนั้นว่า "ยังมีใครอยู่กับเจ้าหรือ" เขาจะตอบว่า "ไม่มี" และเขาจะกล่าวว่า "จ้ะ จ้ะ อย่าให้เรากลับพระนาม

ของพระเยโฮวาห์" {6:11} เพราะดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแล้ว พระองค์จะทรงฟาดเรือนใหญ่ให้แตกเป็นชิ้นๆ และเรือนเล็กก็จะแตกเป็นจุณ {6:12} ม้าจะวิ่งบนศิลาหรือมีคนหนึ่งคนใดใช้วัวไถที่นั่นหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้กลับความยุติธรรมให้ชมอย่างดีหมี และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้ชมอย่างบอระเพ็ด {6:13} เจ้าทั้งหลายผู้ปรหมปรัดอยู่ในสิ่งอันไร้สาระ ผู้ซึ่งกล่าวว่า "เราได้ยึดเขาสัตว์มาเป็นของเราด้วยกำลังของเรามิใช่หรือ" {6:14} พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "เพราะ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะยกประชาชาติหนึ่งให้ขึ้นต่อสู้อเจ้า และเขาจะบีบบังคับเจ้าตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทถึงแม่น้ำถิ่นทุรกันดาร"

{7:1} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า ดังนี้ว่า ดูเถิด พระองค์ทรงสร้างตึกแดน เมื่อพืชพันธุ์หลังเริ่มงอกขึ้นมา และดูเถิด เป็นพืชพันธุ์หลังจากที่กษัตริย์ได้เกี่ยวแล้ว {7:2} และต่อมาเมื่อตึกแดนกินหญ้าในแผ่นดินนั้นหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงให้อภัย ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กน้อย" {7:3} เกี่ยวด้วยเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จะไม่เป็นไปอย่างนี้" {7:4} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเรียกให้มีการสู้ความด้วยไฟ และไฟได้เผาผลาญมหาสมุทรใหญ่ และกินส่วนหนึ่งเสีย {7:5} ข้าพเจ้าจึงทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอพระองค์ทรงยับยั้งไว้ ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กน้อย" {7:6} เกี่ยวด้วยเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "จะไม่เป็นไปอย่างนั้นด้วย" {7:7} พระองค์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ที่ข้างกำแพงสร้างด้วยใช้สาย ดึง มีสายดึงอยู่ในพระหัตถ์ {7:8} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" และข้าพเจ้าทูลว่า "สายดึงเส้นหนึ่ง พระเจ้าข้า" แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราจะเอาสายดึงจับท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ผ่านเขาไปอีก {7:9} สถานที่อันสูงทั้งหลายของอิสราเอลจะรกร้างไป และสถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเราจะลุกขึ้นต่อสู้อวงศ์วานเยโรโบอัมด้วยดาบ"

{7:10} แล้วอามาซียาห์ปุโรหิตแห่งเบธเอลส่งคนไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า "อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางวงศ์วานอิสราเอล บรรดาถ้อยคำของเขา ก็หนักแผ่นดิน {7:11} เพราะอาโมสได้กล่าวดังนี้

ว่า "เยโรโบอัมจะสิ้นชีวิตด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของเขา" {7:12} และอามาซียาห์พูดกับอาโมสว่า "โอ ท่านผู้ทำนาย ไปเถิด จงหนีไปเสียที่แผ่นดินยูดาห์ ไปรับประทานอาหารที่นั่น และพยากรณ์ที่นั่นเถิด {7:13} อย่ามาพยากรณ์ที่เบธเอลอีกเลย เพราะว่านี่เป็นสถานบริสุทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นพระราชสำนักของกษัตริย์"

{7:14} อาโมสจึงตอบอามาซียาห์ว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ หรือลูกชายของผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนเก็บผลมะเดื่อ {7:15} และพระเยโฮวาห์ทรงนำข้าพเจ้ามาจากการติดตามฝูงแพะแกะ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ไปสิ จงพยากรณ์แก่อิสราเอลประชาชนของเรา' {7:16} ฉะนั้นบัดนี้ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านกล่าวว่า 'อย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล และอย่าเทศนากล่าวโทษวงศ์วานอิสอัค' {7:17} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า 'ภรรยาของท่านจะเป็นหญิงโสเภณีในเมือง บุตรชายหญิงของท่านจะล้มลงตายด้วยดาบ และที่ดินของท่านเขาจะชิงเส้นแบ่งออก ตัวท่านเองจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่ไม่สะอาด และอิสราเอลจะต้องตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของตนเป็นแน่'"

{8:1} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด มีกระเจาผลไม้ฤดูร้อนกระเจาหนึ่ง {8:2} และพระองค์ตรัสว่า "อาโมส เจ้าเห็นอะไร" และข้าพเจ้าทูลว่า "ผลไม้ฤดูร้อนกระเจาหนึ่ง พระเจ้าข้า" แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "วันสิ้นสุดมาถึงอิสราเอลประชาชนของเราแล้ว เราจะไม่ผ่านเขาไปอีกเลย" {8:3} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "ในวันนั้น เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงร่ำไห้ จะมีศพมากมายทุกแห่งทั่วไวยะบงๆ"

{8:4} โอ ท่านผู้เหยียบย่ำคนขัดสน ท่านผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้ {8:5} โดยกล่าวว่า "เมื่อไรหนอวันขึ้นหนึ่งค่ำจะหมดไป เราจะได้ขายข้าวของเรา เมื่อไรหนอวันสะบาโตจะพ้นไป เราจะได้เอาข้าวสาลีออกขาย เราจะได้กระทำเอฟาให้ย่อมลง และกระทำเซเชลให้โตขึ้น และหลอกค้าด้วยตาชั่งขึ้น {8:6} เพื่อเราจะได้ซื้อคนจนด้วยเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าสานคู่หนึ่งเออ และขายกากข้าวสาลี" {8:7} โดยศักดิ์ศรีของยาโคบ พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติว่า "แน่นอนทีเดียว เราจะไม่มีมีการกระทำของเขาสักอย่างเดียวเป็นนิตย์ {8:8} แผ่นดินจะไม่ท้วนไหวเพราะเรื่องนี้หรือ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไ้ทุกข์หรือ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นมา

อย่างแม่น้ำ ถูกขัดไปขัดมาและขุดลงอีก เหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์มิใช่หรือ" {8:9} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "และต่อมาในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยงวัน กระทำให้โลกมืดไปในกลางวันแสดๆ {8:10} เราจะให้การเลี้ยงของเจ้าทั้งหลายกลับเป็นการไ้ทุกข์ และให้เสียงเพลงทั้งสิ้นของเจ้าเป็นคำคร่ำครวญ เราจะนำผ้ากระสอบมาที่เอวของคนทั้งหลาย และศีรษะทั่วไปก็จะล้าน และเราจะกระทำให้เป็นเหมือนการไ้ทุกข์ให้บุตรชายคนเดียวของเขา และวาระสุดท้ายก็จะให้เหมือนวันที่ขมขื่น" {8:11} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อเราจะส่งทูตพิภยภัยมาที่แผ่นดิน ไม่ใช่การอดอาหาร หรือการกระหายน้ำ แต่จะอดฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ {8:12} เขาทั้งหลายจะท่องเดี่ยวจากทะเลนี้ไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก เขาทั้งหลายจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวจนะของพระเยโฮวาห์ แต่เขาจะไม่พบ {8:13} ในวันนั้น สาวพรหมจารีสวยๆ และคนหนุ่มจะสลบไสลเพราะความกระหาย {8:14} บรรดาผู้ที่ปฏิญาณโดยความบาปแห่งสะมาเรีย และกล่าวว่า 'โอแดนเอ๋ย พระของท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด' และว่า 'พระมรรคาของเบเออร์เชบามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด' เขาเหล่านี้จะล้มลง และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย"

บทที่ 31

โอบาดีห์ / Obadiah

บทที่ 32

โยนาห์ / Jonah

{1:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์บุตรชายของอามิทัยว่า {1:2} "จงลุกขึ้นไปยังนิเนเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น เหตุความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเราแล้ว"

{1:3} แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองทารชิซจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมืองยัฟฟา และพบกำปั่นลำหนึ่งกำลังไปเมืองทารชิซ ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร และขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไปยังเมืองทารชิซให้พ้นจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {1:4} แต่พระเยโฮวาห์ทรงขับกระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนน้ำกล้วกำปั่นจะอัปปาง {1:5} แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน และเขาโยนสินค้าในกำปั่นลงในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและหลับสนิท {1:6} นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า "โอ เจ้าคนที่เขาเอ๋ยอย่างใดกันนี้ ลุกขึ้นซิ จงร้องขอต่อพระเจ้าของเรา ชะรอยพระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ" {1:7} เขาทั้งหลายก็ชักชวนกันว่า "มาเถอะ ให้เราจับฉลากกัน เพื่อเราจะทราบว่า ใครเป็นต้นเหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา" ดังนั้นเขาก็จับฉลาก ฉลากนั้นก็ตกแก่โยนาห์ {1:8} เขาจึงพูดกับท่านว่า "จงบอกเรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา ใครเป็นต้นเหตุ เจ้าหาकिनทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน" {1:9} และท่านจึงตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้ายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดินแห้ง" {1:10} คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า "ท่านกระทำอะไรเช่นนั้นหนอ" เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น {1:11} เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า

"เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา" เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที

{1:12} ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง" {1:13} ถึงกระนั้นก็ดีพวกลูกเรือก็ช่วยกันตีกรรเชียงอย่างแข็งแรงเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่ง แต่ไม่ได้ เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นด้านเขาไว้ {1:14} เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศเพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขออย่าให้โทษของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย" {1:15} เขาจึงจับโยนาห์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง {1:16} คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาทั้งหลายก็ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์และปฏิญาณตัวไว้ {1:17} และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลาหมึกมาตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ในท้องปลานั้นสามวันสามคืน

{2:1} แล้วโยนาห์ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในท้องปลานั้น {2:2} ว่า "ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์ {2:3} เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว {2:4} ข้าพระองค์จึงทูลว่า 'ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของ

พระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเจยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของ
 พระองค์ได้อีก' {2:5} น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจ
 ข้าพระองค์ ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร่ายทะเลก็พัน
 ศีรษะข้าพระองค์อยู่ {2:6} ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่ง
 ภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับดาลประตูปิดกันข้าพระองค์ไว้
 เป็นนิรันดร์ แต่กระนั้นก็ดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
 ข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจาก
 ความเปื่อยเน่า {2:7} เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้า
 พระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอธิษฐาน
 ของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ เข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของ
 พระองค์ {2:8} บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเทียม
 เท็จ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย {2:9} แต่ข้าพระองค์จะ
 ถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโมทนาพระคุณ
 ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้อย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำ
 ปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮ
 วาห์" {2:10} และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอก
 โยนาห์ออกไวนบนแผ่นดินแห้ง

มิได้ทรงลงโทษเขา

{3:1} แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็น
 คำรับสองว่า {3:2} "จงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์นครใหญ่ และ
 ประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรบอกเจ้า" {3:3} ดังนั้น
 โยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์ ตามพระวณะของพระเยโฮ
 วาห์ ฝ่ายนีนะเวห์เป็นนครใหญ่โตมากทีเดียว ถ้าจะเดิน
 ข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน {3:4} โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไป
 ในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า
 "อีกสี่สิบวัน นีนะเวห์จะถูกคว่ำ" {3:5} ฝ่ายประชาชนนคร
 นีนะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อุดอาหาร และสวมผ้า
 กระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด {3:6} กิตติศัพท์
 นี้ลือไปถึงกษัตริย์นครนีนะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจาก
 พระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวมผ้า
 กระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า {3:7} พระองค์
 ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนีนะเวห์ โดย
 อำนาจอธิบดีและบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า "คนหรือสัตว์
 ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้
 กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ {3:8} ให้ทั้งคนและสัตว์นุ่งห่มผ้า
 กระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคน
 หันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือ
 เขากระทำ {3:9} ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและ
 เปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะ
 มิได้พินาศ" {3:10} เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำ
 ของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรง
 กลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็

บทที่ 33

มีคาห์ / Micah

{1:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงมีคาห์ชาวเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยธาม อาหิซ และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งประเทศยูดาห์ ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม {1:2} ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ทุกคนจงฟัง โอ ฟีลพิชียเอ๋ย และสารพัดที่อยู่ในนั้น จงฟัง และให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษท่าน คือองค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ {1:3} เพราะ ดูกิจการของพระเยโฮวาห์เสด็จออกจากสถานของพระองค์ และจะเสด็จลงมาทรงเหยียบย่ำที่สูงของฟีลพิชีย {1:4} ภูเขาจะละลายไปภายใต้พระองค์ และหุบเขาจะถูกผ่าเหมือนชีผึ้งหน้าไฟ เหมือนน้ำที่เทลงมาตามที่ชัน {1:5} เหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ยังเกิดขึ้นเพราะการละเมิดของยาโคบ และเพราะความบาปของวงศ์วานอิสราเอล การละเมิดของยาโคบนั้นคืออะไร สะมาเรียมิใช่หรือ ปุชนิยสถานสูงแห่งยูดาห์คืออะไร เยรูซาเล็มมิใช่หรือ {1:6} เหตุฉะนั้น เราจะกระทำสะมาเรียให้เป็นกองสิ่งปรักหักพังอยู่ในที่โล่ง เป็นที่สำหรับทำสวนองุ่น เราจะเทก้อนหินที่ใช้สร้างเมืองนั้นลงที่หุบเขา จะให้เห็นรากฐานของเมือง {1:7} รูปเคารพแกะสลักทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกทุบเป็นชิ้นๆ ค่าจ้างทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ และเราจะกระทำให้รูปเคารพทั้งสิ้นของเมืองนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะเมืองนั้นรวบรวมรูปเคารพเหล่านี้มาด้วยค่าจ้างของหญิงแพศยา และมันจะกลับเป็นค่าจ้างของหญิงแพศยา {1:8} เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้และคร่ำครวญ ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายไปไหนๆ ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร้องไห้ดุจมังกร และเสียงครวญครางดุจนกเค้าแมว {1:9} เพราะว่ารอยแผลของเมืองนั้นรักษาไม่หาย และได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงกระทั่งประตูเมืองแห่งประชาชนของเราคือถึงเยรูซาเล็ม {1:10} อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าร้องไห้ไปเลย จงเกลือกกลิ้งตัวอยู่ในฝุ่นในวงศ์วาน

อัฟราห์ {1:11} ชาวเมืองซาฟิรเอ๋ย จงผ่านไปตามทางของเจ้าด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองคานันไม่ได้ออกมาในเมื่อเบธเอลล่ำให้ มันจะเอาสถานที่ตั้งของมันไปเสียจากเจ้า {1:12} เพราะว่าชาวมาโรทคอยความดีอยู่ด้วยความรอบคอบ แต่ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเยโฮวาห์ถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม {1:13} โอ ชาวเมืองลาคีชเอ๋ย จงเทียมม้าเข้ากับรถรบ เธอเริ่มสร้างบาปให้แก่บุตรสาวของศิโยน เพราะได้พบการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า {1:14} เพราะฉะนั้น เจ้าจะต้องมอบของไว้อาลัยให้แก่โมเรเซท-กัท บรรดาเรือนของอัคซิบจะเป็นสิ่งอสังหาริมทรัพย์ของอิสราเอล {1:15} โอ ชาวเมืองมาเรชาห์เอ๋ย เราจะนำผู้รับมรดกมาสู่เจ้าอีก ท่านจะมายังอดุลลิมซึ่งเป็นสงาราศีของอิสราเอล {1:16} จงกลั่นผมและโกนหนวดโกนเคราเสีย เพื่อไว้ทุกข์ให้แก่ลูกรักที่พอใจของเจ้า จงทำตัวให้ล้านมากขึ้นเหมือนนกอินทรี เพราะเขาทั้งหลายได้จากเจ้าไปเป็นเชลย

{2:1} วิบัติแก่ผู้ที่เตรียมความชั่วช้า และคิดกระทำความชั่วอยู่บนที่นอนของตน พอรุ่งขึ้นเขาก็ออกไปกระทำ เพราะว่าการนั้นอยู่ในอำนาจมือของเขาที่จะกระทำได้ {2:2} เขาโลกที่ดินแล้วก็ใช้ความรุนแรงยึดเอาไป เขาโลกรบ้านเรือนและกิริบไปเสีย เขาบีบบังคับคนและบ้านเรือนของเขา และบีบบังคับกับมรดกของเขา {2:3} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า ดูกิจการ เรากำลังเตรียมภัยให้ตกกับครอบครัวนี้ ซึ่งเจ้าจะหลบคอบของเจ้าให้พ้นไปไม่ได้ และเจ้าจะเดินอย่างผึ่งผายไปไม่ได้ เพราะเวลานี้เป็นการวิบัติ {2:4} ในวันนั้น จะมีคนเล่าคำอุปมาต่อสู่เจ้า และจะร้องไห้ด้วยการโอดครวญอย่างขมขื่นว่า "พวกเราพินาศอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระองค์ทรงเปลี่ยนที่ดินกรรมสิทธิ์แห่งชนชาติของข้า พระองค์ทรงถอนไปจากข้าเสียแล้วหนอ พระองค์ทรงแบ่งไร่นาของพวกเราให้แก่บรรดาคนที่จับกุมพวกเรา"

{2:5} ดังนั้น เจ้าจะไม่มีการจับฉลากแบ่งที่ดินกันในชุมชนแห่งพระเยโฮวาห์ {2:6} เขากล่าวแก่ผู้ที่พยากรณ์ว่า "อย่าพยากรณ์เลย" เขาจะไม่พยากรณ์แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่อับอาย {2:7} โอ พวกที่มีชื่อว่า วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์หมดความอดทนแล้ว หรือ สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์หรือ ถ้อยคำของเราไม่กระทำให้บังเกิดผลแก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมหรือ {2:8} ในตอนหลังนี้ประชาชนของเราลุกขึ้นต่อสู้ อย่างกับเป็นศัตรู เจ้ารีบเอาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าจากผู้ที่ผ่านมาไปอย่างวางใจ ด้วยไม่นึกฝันว่าจะมีสงคราม {2:9} เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงในประชาชนของเราออกไปจากเรือนอันผาสุกของเขาทั้งหลาย เจ้าได้เอาสง่าราศีของเราไปเสียจากเด็กๆ ของเขาเป็นนิตย์ {2:10} จงลุกขึ้นและจากไป เพราะที่นี่ไม่ใช่ที่พักของเจ้า เพราะความไม่สะอาดซึ่งทำลายเจ้า ด้วยความพินาศอย่างทุกซะหมด {2:11} หากคนใดจะเที่ยวไปโดยมีนิสัยหลอกลวงและมุสาวา "เราจะพยากรณ์ให้ท่านฟังเรื่องเหล่านี้และเมรี" เขาจะเป็นผู้พยากรณ์ของชนชาตินี้ได้ละ

{2:12} โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายเป็นแน่ เราจะรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และจะตั้งเขาไว้ด้วยกันเหมือนฝูงแพะแกะที่อยู่ในเมืองโบสราห์ เหมือนฝูงสัตว์ที่อยู่ในคอก เขาจะทำความเสียดังเพราะเหตุมีคนมากมาย {2:13} ผู้ที่ทะลวงออกได้จะขึ้นไปก่อนเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะทะลวงออกไปและผ่านออกประตูเมือง เขาจะออกไปทางนี้ กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะเสด็จไปก่อน และพระเยโฮวาห์จะทรงนำหน้าเขา

{3:1} และข้าพเจ้ากล่าวว่า โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขของยาโคบ คือบรรดาผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง ท่านทั้งหลายต้องทราบความยุติธรรมไม่ใช่หรือ {3:2} ท่านทั้งหลายผู้เกลียดชังความดีและรักความชั่ว ผู้ที่ฉีกหนักรอกจากประชาชนของเรา และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของเขาทั้งหลาย {3:3} ผู้ที่กินเนื้อชนชาติของเรา และถลกหนังออกจากตัวเขาทั้งหลาย และหักกระดูกของเขา และสับเขาเป็นชิ้นๆ เหมือนกับทำไว้สัหม้อ และเหมือนเนื้อที่อยู่ในหม้อขนาดใหญ่ {3:4} แล้วเขาจะร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเขา คราวนั้นพระองค์จะทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากเขาทั้งหลาย เพราะเขาได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย {3:5} พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์ผู้นำชนชาติของข้าพเจ้าให้หลงไป ผู้ที่กีดด้วยฟันและร้องว่า "จงเป็นสุขเถิด" ผู้ที่ไม่ยินอะไรใส่ปากของเขา แต่พวกเขาประกาศสงครามต่อเขา {3:6} เพราะฉะนั้น

จะเป็นกลางคืนแก่เจ้าปราศจากนิมิต และความมืดทึบจะบังเกิดแก่เจ้าปราศจากการทำนาย สำหรับพวกผู้พยากรณ์นี้ดวงอาทิตย์จะตกไป และกลางวันก็จะมืดอยู่เหนือเขา {3:7} ผู้ทำนายจะอับอาย พวกโหราจะขายหน้า เออ เขาทั้งหลายจะปิดริมฝีปากด้วยกันหมด เพราะไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า {3:8} แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิเดช คือด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ และทั้งความยุติธรรมกับกำลังที่จะประกาศการละเมิดของยาโคบแก่เขาเอง และประกาศบาปของอิสราเอลแก่เขาเอง {3:9} ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขแห่งวงศ์วานของยาโคบ คือผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอล จงฟังข้อความนี้ คือท่านผู้ซึ่งความยุติธรรมและผู้แปรความเที่ยงตรงทั้งสิ้นให้ปรวนไป {3:10} ผู้สร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า {3:11} ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน บัโรทิตของเธอสั่งสอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ของเธอทำนายด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยังอิงพระเยโฮวาห์และกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเรามีใช่หรือ ไม่มีความชั่วอย่างใดเกิดขึ้นแก่เราใด" {3:12} ด้วยเหตุนี้แหละ เพราะเจ้านี่เอง ศิโยนจะต้องถูกไถเหมือนไถนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาแห่งพระนิเวศจะเป็นที่สูงซึ่งมีต้นไม้

{4:1} ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขาชนชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลเข้ามาหา {4:2} และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า "มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์" เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม {4:3} พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และจะทรงตัดสินเพื่อบรรดาประชาชาติอันแข็งแรงที่อยู่ไกลออกไป และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นผลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป {4:4} แต่ต่างก็จะนั่งอยู่ใต้ร่มเงา และใต้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีใครมากระทำให้เขาสะดุ้งกลัว เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะจ่อมโยธาได้ตรัสอย่างนี้แล้ว {4:5} ด้วยว่าบรรดาชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนินในนามแห่งพระของตน แต่เราจะดำเนินในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเป็นนิตย์สืบไป {4:6}

พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในคราวนั้นเราจะรวบรวมคนซาฟิการ และจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทุกข์ใจ {4:7} คนที่ซาฟิการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง และพระเยโฮวาห์จะทรงปกครองเหนือเขาที่ภูเขาศิโยนตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนชั่วกาลปาวสาน {4:8} โอ หอคอยที่เผ่าเผ่งสัตว์เอ๋ย เจ้าผู้เป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งสำหรับบุตรสาวแห่งศิโยน อำนาจครอบครองดั้งเดิมจะมาสู่เจ้า ราชอาณาจักรจะมาสู่บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม

{4:9} เออ ทำไมเจ้าร้องไห้เสียงดัง ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ ที่ปรึกษาของเจ้าพินาศเสียแล้วหรือ เจ้าจึงเจ็บปวดรวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตร {4:10} โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงบิดตัวและโอดครวญไปเถิด อย่างกับหญิงจะคลอดบุตร เพราะบัดนี้เจ้าจะต้องออกไปจากนครไปพักอยู่ตามไร่นา เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลน เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ณ ที่นั่น พระเยโฮวาห์จะทรงไถ่เจ้า ณ ที่นั่นให้พ้นจากมือศัตรูของเจ้า {4:11} บัดนี้ ประชาชาติมากมายได้ชุมนุมต่อสู้เจ้า กล่าวว่า "จงให้มันหมดความศักดิ์สิทธิ์ ให้ตาของเราเพ่งดูศิโยน" {4:12} แต่เขาทั้งหลายไม่ทราบถึงพระดำริของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงรวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามา ดังรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานนวดข้าว {4:13} โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและนวดเถิด เพราะว่าเราจะทำเขาของเจ้าให้เป็นเหล็ก และกีบเท้าของเจ้าให้เป็นทองเหลือง และเจ้าจะตีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากให้เป็นชิ้นๆ และเราจะมอบสิ่งที่ได้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบสมบัติของเขาทั้งหลายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพจบสิ้น

{5:1} โอ บุตรสาวแห่งกองทัพบทหารเอ๋ย บัดนี้เจ้าจะรวมกันเป็นกองทัพ ศัตรูมวลล้อมเราทั้งหลายไว้ เขาจะเอาไม้ตีแค้นของผู้ปกครองอิสราเอล {5:2} เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ดังเดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล {5:3} ดังนั้น พระองค์จะทรงมอบเขาไว้จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร แล้วบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมายังคนอิสราเอล

{5:4} และพระองค์จะทรงยืนมั่น ทรงเลี้ยงดูด้วยพระกำลังแห่งพระเยโฮวาห์ ด้วยสง่าราศีแห่งพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ได้ เพราะบัดนี้พระองค์จะทรงเป็นใหญ่ตลอดจนถึงที่สุดท้ายปลายพิภพ

{5:5} พระองค์ผู้นี้จะเป็นสันติสุข คือเมื่อชาวอัสซีเรียจะยกเข้ามาในแผ่นดินของเราและเมื่อเขาจะเหยียบย่ำในปราสาททั้งหลายของเรา เราจะยกผู้เลี้ยงแกะเจ็ดคนและเจ้านายแปดคนมาต่อต้านเขา {5:6} เขาทั้งหลายจะทำลายแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดในทางเข้า และพระองค์จะทรงช่วยให้พ้นจากชาวอัสซีเรียเมื่อชาวอัสซีเรียยก

เข้ามาในแผ่นดินของเรา และเหยียบย่ำภายในเขตแดนของเรา {5:7} แล้วคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เหมือนน้ำค้างจากพระเยโฮวาห์ เหมือนท่าฝนที่ตกบนหญ้า ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์หรือคอยบุตรทั้งหลายของมนุษย์ {5:8} และคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ดังสิงโตอยู่ท่ามกลางสัตว์เดียรัจฉานในป่า ดังสิงโตห่มอยู่ท่ามกลางฝูงแพะแกะ ซึ่งเมื่อมันผ่านไป มันก็เหยียบย่ำลงและฉีกเสีย ไม่มีใครช่วยให้พ้นได้ {5:9} มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นเหนือคู่อริของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกตัดขาดไป {5:10} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในวันนั้นเราจะขจัดม้าของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายรถรบของเจ้า {5:11} และเราจะขจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะโค่นที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าทั้งสิ้น {5:12} เราจะขจัดวิหยาคมให้หมดไปจากมือของเจ้า เจ้าจะไม่มีหม้อผิ้อีกต่อไป {5:13} เราจะขจัดรูปเคารพสลักของเจ้าออกเสียด้วย และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะมีได้กราบลงไหว้ผลงานของมือของเจ้าอีกต่อไป {5:14} เราจะถอนเสารูปเคารพของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายเมืองของเจ้าเสีย {5:15} เราจะแก้แค้นเพราะความโกรธและความกริ้วต่อประชาชาติ ดังที่ไม่เคยมีใครได้ยื่นเลย

{6:1} จงฟังสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส จงลุกขึ้น แกล้งคดีของเจ้าต่อหน้าเขาทั้งหลาย จงให้เนินเขาฟังเสียงของเจ้า {6:2} โอ เขาทั้งหลาย ทั้งรากฐานที่หนาทนของพิภพอเอ๋ย จงฟังคดีของพระเยโฮวาห์เถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงรู้ความกับอิสราเอล {6:3} "โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราได้กระทำอะไรแก่เจ้า เราได้ให้เจ้าอ่อนเพลียในกรณีใด จงตอบมา {6:4} ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และไถ่เจ้ามาจากเรือนทาส และเราใช้ให้มิเสส อาโรน และมิเรียม นำหน้าเจ้าไป {6:5} โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงระลึกว่า บาลาคษัตริย์โมอับคิดอุบายประการใด และบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ได้ตอบเขาอย่างไรจากชิทธิมถึงกิลกาล มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะได้ทราบความชอบธรรมของพระเย

โฮวาร์" {6:6} "ข้าพเจ้านำอะไรเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาร์ และกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้า เข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่ง ขวบหลายตัวหรือ {6:7} พระเยโฮวาร์จะทรงพอพระทัยการ ถวายแกะเป็นพันธุ์ตัว และธารน้ำมันหลายหมื่นสายหรือ ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรหัวปีชำระการละเมิดของข้าพเจ้า หรือ คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าชำระบาปแห่งวิญญาณ ของข้าพเจ้า" {6:8} โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดง แก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระเยโฮวาร์ทรงมีพระประสงค์ อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และรักความ เมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า {6:9} พระสุรเสียงพระเยโฮวาร์ประกาศแก่คนนั้น คน ที่มีสติปัญญาจะพิจารณาดูพระนามของพระองค์ จงฟังค ทา และผู้ที่ทรงตั้งมั่นไว้เกิด {6:10} ยังมีทรัพย์สมบัติแห่ง ความชั่วร้ายในเรือนของคนชั่ว และเครื่องดวงที่พร้อมไปซึ่ง นำสะอิดสะเอียนนั้นอยู่อีกหรือ {6:11} เราจะถือพวกที่มี ตาซึ่งที่ชั่วร้าย และมีถุงเต็มด้วยลูกตุ้มชี้โก่งว่า ไม่มีความผิด ได้หรือ {6:12} บรรดาคนมั่งมีของเจ้าก็เต็มไปด้วยความ ทารุณ และชาวเมืองของเจ้าก็พุดมสา และถิ่นของเขาก็ ล่อลวงอยู่ในปากของเขา {6:13} เพราะฉะนั้นเราจะกระทำ ให้เจ้าเจ็บป่วยด้วยการเมียนตีเจ้า ด้วยการกระทำให้เจ้า รกร้างไปเพราะเหตุบาปของเจ้า {6:14} เจ้าจะรับประทาน แต่จะไม่รู้จักอิ่ม และส่วนภายในของเจ้าก็จะมีแต่ความหิว เจ้าจะเก็บไว้ แต่ก็ไม่สั่งสม อะไรที่เจ้าสั่งสม เราก็จะให้แก่ ดาบ {6:15} เจ้าจะหว่าน แต่เจ้าจะไม่ได้เกี่ยว เจ้าจะย่ำบีบ มะกอกเทศ แต่จะไม่ได้ชโลมตัวเองด้วยน้ำมัน เจ้าจะย่ำ องุ่น แต่จะไม่ได้ตีม้าองุ่น {6:16} เพราะได้มีการถือรักษา กฎเกณฑ์ของอมรี และบรรดากิจการแห่งวงศ์วานของอา หับ และเจ้าได้ดำเนินตามคำแนะนำของคนพวกนี้ เพื่อเรา จะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง และชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในนั้น จะเป็นที่ย่ำเหยียบ ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนรับการดูต่ำว่ากล่าว จากชนชาติของเรา

บทที่ 34

นาฮูม / Nahum

{1:1} การเกี่ยวข้องกับนครนี้เนเวห์ หนังสือเรื่องนิมิต
ของนาฮูมชาวเมืองเอลโซห์ {1:2} พระเจ้าทรงเป็นพระเย
โฮวาห์ผู้ทรงหวงแหนและทรงแก้แค้น พระเยโฮวาห์ทรง
แก้แค้นและทรงมีพระพิโรธ พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้น
ศัตรูของพระองค์ และทรงเก็บความโกรธไว้ให้ปัสจามิตร
ของพระองค์ {1:3} พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วซ้ำ ทรงฤทธา
ภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงจดโทษคนชั่วเลย พระมรร
คาของพระเยโฮวาห์อยู่ในลมหมุนและพายุ และเมฆเป็น
ผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์ {1:4} พระองค์ทรงห้าม
ทะเล ทรงกระทำให้มันแห้ง ทรงให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป
บาซันและการเมลักก็เหี่ยว และดอกไม้ของเลบานอนก็เหือด
ไป {1:5} ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ภูเขาก็สั่นสะเทือน
และเนินเขาก็ละลายไป แผ่นดินก็เรีสร้างต่อเบื้องพระพักตร์
พระองค์ เออ ทั้งโลกและสิ่งสารพัดที่อาศัยอยู่ในโลกด้วย
{1:6} ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้ ใครจะทน
ต่อความร้อนแรงแห่งความกริ้วของพระองค์ได้ พระพิโรธ
ของพระองค์พลุ่งออกมาอย่างกับไฟ โดยพระองค์ศิลาที่ถูก
เหวี่ยงลง {1:7} พระเยโฮวาห์ประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบัง
เข้มแข็งในวันยากลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่วางใจใน
พระองค์ {1:8} แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่ง
นั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ไหลท่วมทัน และความมืดจะไล่
ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป {1:9} เจ้าคิดอุบายอัน
ใดต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงกระทำให้สิ้นไปอย่าง
เด็ดขาด ความทุกข์ยากจะไม่โผล่ขึ้นเป็นคำรับสอง {1:10}
แม้ว่าเขาทั้งหลายเหมือนหนามไถให้ที่เกี่ยวกันยุ่ง และเม
ตามขนาดที่เขาตีเขาจะถูกเผาผลาญสิ้นเหมือนตอข้าว
ที่แห้งผาก {1:11} เคยมีผู้หนึ่งมาจากพวกเจ้าที่คิดอุบาย
ชั่วร้ายต่อพระเยโฮวาห์และแนะนำความชั่ว {1:12} พระ
เยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "แม้พวกนั้นจะอยู่อย่างสงบและมี

จำนวนมากมายด้วย เขาก็จะถูกตัดขาดและสิ้นไปเมื่อเขา
ผ่านไป แม้ว่าเราให้เจ้าทุกข์ใจบ้าง แต่เราจะไม่ให้เจ้าทุกข์
ใจอีกต่อไป {1:13} บัดนี้เราจะหักแอกของเขาเสียจากเจ้า
และจะระเบิดเครื่องจองจำของเจ้าให้สลายไป" {1:14} พระ
เยโฮวาห์ตรัสบัญชาด้วยเรื่องเจ้าว่า "เขาจะไม่หวนชื่อของ
เจ้าให้แพร่หลายอีกต่อไป เราจะจัดรูปเคารพที่สลักและรูป
เคารพที่หล่อออกเสียจากนิเวศแห่งพระของเจ้า เราจะขุด
หลุมศพให้เจ้า เพราะเจ้าชั่วนัก"

{1:15} ดูเถิด เท้าของผู้นำชาวติมาที่บนภูเขา ผู้โฆษณา
สันติภาพ โอ ยูดาห์เอ๋ย จงรักษาประเพณีการเลี้ยงตาม
กำหนดของเจ้าไว้ จงทำตามคำปณิธานของเจ้าเถิด เพราะว่า
คนชั่วจะไม่ผ่านเจ้าไปอีก เขาถูกขจัดเสียสิ้นแล้ว

{2:1} ผู้ที่ฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ได้ขึ้นมาต่อสู้กับเจ้า
แล้ว จงเข้าประจัญบาน จงเผ่าทางไว้ จงคาดเอาไว้ จงรวม
กำลังไว้ให้หมด {2:2} เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ
ให้ความโอ้อวดระการของยาโคบกลับสู่สภาพเดิม อย่างกับ
ความโอ้อวดระการของอิสราเอล เพราะว่าพวกปล้นได้ปล้น
เอาไป และได้ทำลายกิจก้านของเขาให้พินาศ {2:3} โล่ของ
ทหารหาญนั้นสีแดง และทหารของเขาก็แต่งกายสีแดงเข้ม
ในวันเตรียมพร้อมรบก็จะมีแววาวดังคบเพลิง และไม่สน
สามใบก็จะสั่นสะท้านอย่างรุนแรง {2:4} รถม้าออกไปตาม
ถนน มันรีบไปรีบมาที่ลานเมือง ส่องแสงราวกับคบเพลิง
และพุ่งไปอย่างสายฟ้าแลบ {2:5} นายทหารถูกเรียกตัว
เขาก็สะดุ้งเมื่อเขาเดินไป เขาจะรีบตรงไปที่กำแพงเมือง
มีเพิงกันอาวุธตั้งขึ้น {2:6} ประตูที่แม่น้ำจะเปิด แล้วที่
พระราชวังก็จะมลายไป {2:7} ฮัสซาบจะถูกนำไปเป็นเชลย
นางจะถูกนำขึ้นไป บรรดาสาวใช้จะนำหน้านางไปด้วยเสย
งนกเขา ตีอกชกใจของตน {2:8} แต่ตั้งแต่เดิมมาแล้วนี้เน
เวห์ก็เหมือนสระน้ำ แม้กระนั้นพวกเขาจะหนีออกมา เขา

ทั้งหลายจะร้องว่า "หยุด หยุด" แต่ก็ไม่มีใครหันกลับ {2:9}
 ปล้นเอาเงินซี ปล้นเอาทองคำ มีทรัพย์สมบัติมากมายไม่รู้
 สิ้นสุด มีสิ่งของเครื่องใช้ทุกอย่างเป็นทรัพย์มั่งคั่ง {2:10}
 เริงร่า ความเริงร่า และความพินาศ จิตใจก็ละลายไปและ
 หัวเข่าก็สั่น บั้นเอวก็ปวดร้าวไปหมด ใบหน้าทุกคนซีดเซียว
 {2:11} ที่อาศัยของสิงโตอยู่ที่ไหน คือที่เลี้ยงอาหารของ
 สิงโตหนุ่ม ที่ที่สิงโตคือสิงโตแก่เคยเดินเข้าไป ที่ที่ลูกของ
 มันเคยอยู่ ไม่มีผู้ใดทำให้มันกลัวได้ {2:12} สิงโตนั้นได้ฉีก
 อาหารให้ลูกของมันพอกิน และได้คาบคอเหยื่อมาให้เหล่า
 เมียของมัน มันสะสมเหยื่อเต็มถ้ำและสะสมเนื้อที่ฉีกแล้ว
 เต็มรัง {2:13} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้
 เจ้า เราจะเผาถรณ์ของเจ้าให้เป็นควัน และดาบจะสังหาร
 สิงโตหนุ่มของเจ้า เราจะตัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลก และจะ
 ไม่มีใครได้ยินเสียงผู้สื่อสารของเจ้าอีก

บทที่ 35

ฮาบากุก / Habakkuk

{1:1} ภาระที่ฮาบากุกผู้พยากรณ์ได้เห็นมา {1:2} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าใด และพระองค์จะมีไฉนทรงฟังหรือ ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์ก็จะไม่ทรงช่วยให้รอดหรือ {1:3} ไฉนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก ทั้งการทำลายและความทารุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น {1:4} ดังนั้น พระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็ได้ปรากฏเสียเลย เพราะว่าคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาस {1:5} จงมองทั่วประชาชาติต่างๆ และดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่เชื่อ {1:6} เพราะดูเถิด เรากำลังรื้อคนเคลเดีย ประชาชาติที่เข้มแข็งและรื้อร่อนนั้น ผู้กรีธาทัพไปทั่วแผ่นดิน เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีใช้ของตน {1:7} เขาเป็นที่น่าสนใจคร้ามและสยดสยอง ความยุติธรรมและความโอ้อำของเขาส่งออกมาจากพวกเขาเอง {1:8} ม้าทั้งหลายของเขาก็เร็วกว่าเสือดาว และดูร้ายยิ่งกว่าหมาป่ายามเย็น พลม้าของเขาจะรุดหน้าเรื่อยไปอย่างผยอง เออ พลม้าของเขาจะมาจากถิ่นที่ไกล มันจะบินไปอย่างนกอินทรีคอยกินเร็วนัก {1:9} เขาทั้งหลายจะพากันมาเพื่อความทารุณ หน้าเขาทั้งหลายจะสะสมเหมือนกับลมจากทิศตะวันออก เขาจะรวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนทราย {1:10} เขาจะดูหมิ่นบรรดาภคินี และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย เขาจะหัวเราะเยาะป้อมปราการทุกแห่ง เพราะเขาจะพุนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย {1:11} แล้วใจของเขาก็จะเปลี่ยนไป เขาจะผ่านไปและกระทำผิด เขาจะให้อำนาจของเขานี้แก่พระของเขา

{1:12} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์

องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ดำรงมาแต่นิรันดร์ดอกหรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก้การพิพากษา โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก้การติสสอน {1:13} พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่วช้าก็ไม่ได้ ไฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศ และทรงเจียบอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย {1:14} เพราะว่าพระองค์ทรงให้มนุษย์เป็นดังปลาในทะเล เป็นดังสิ่งเลื้อยคลาน ที่ไม่มีหัวหน้า {1:15} เขาจับคนทั้งหลายมาด้วยเบ็ด เขาลากคนมาด้วยแห เขารวบคนมาด้วยอวนของเขา เขาจึงเปรมปรีดีและเริงโลด {1:16} เพราะฉะนั้น เขาจึงถวายเป็นบูชาแก่แท่นของเขา และเผาเครื่องหอมให้แก่อาวนของเขา เพราะโดยสิ่งเหล่านี้ เขาจึงดำรงชีพอยู่อย่างฟุ่มเฟือย อาหารของเขาก็สมบูรณ์ {1:17} แล้วเขาจะเททิ้งแท่นของเขา และฆ่าประชาชาติทั้งหลายอย่างไม่ละเว้นตลอดไปเป็นนิตย์ หรือ

{2:1} ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่หอคอย และมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไรเมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิ {2:2} และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า "จงเขียนนิมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้กระจ่าง เพื่อให้คนที่วังอ่านได้คล่อง {2:3} เพราะนิมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวออกมา มันไม่มูสา ถ้าดูเข้าไปก็จางคอยสักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้านัก {2:4} ดูเถิด ผู้ที่จิตใจผยองขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ {2:5} ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาละเมิดโดยเหล้าองุ่น เขาจึงเป็นคนจ้องมอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน ความตะกละของเขากว้างเหมือนอย่างนรก

อย่างมัจจุราชมั้ไม่เคยรู้จักอิม เขากอบโกยประชาชาติทั้งหลาย
มาเพื่อตัวเขาเอง แล้วรวบรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคน
ของตน" {2:6} ประชาชาติทั้งสี่เหล่านี้จะไม่ยกคำอุปมา
กล่าวต่อเขาหรือ และยกสุภาษิตกล่าวเยาะเขาว่า "วิบัติแก่
ผู้ที่สะสมสิ่งที่มีใช้ของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้นานเท่าใดนะ
และบรรทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว {2:7} ลูกหนี้
ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนหรือ และผู้ใดที่
กระทำให้เจ้าตัวสั้นจะไม่ตื่นขึ้นหรือ แล้วเจ้าก็จะถูกเขาริบ
บ้างละ {2:8} เพราะว่าเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชาติ
ชนชาติทั้งหลายที่เหลืออยู่นั้นจึงจะมาปล้นเจ้า เพราะเจ้าทำ
ให้โลหิตมนุษย์ตก และเพราะการทารุณต่อแผ่นดิน ต่อ
บรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น {2:9} วิบัติ
แก่ผู้ที่อยากได้กำไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะ
วางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น เพื่อให้พ้นจากฤทธิ์อำนาจของ
ความชั่วร้าย {2:10} ที่จริงเจ้าได้ออกอุบายหาความอับอาย
มาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากเสีย
เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว {2:11} เพราะว่าศิลาจะ
ตะโกนออกมาจากผนัง และซีกก็จะตอบสนองมาจากหมู่ไม้
ในเรือน {2:12} วิบัติแก่ผู้สร้างเมืองด้วยโลหิต และวางราก
นครไว้ด้วยความชั่วช้า {2:13} ดูเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงาน
ก็เพื่อแกล่ไฟ และที่ชนชาติทั้งหลายทำงานเหน็ดเหนื่อยก็เพื่อ
แกล่การไร้สาระ มิได้เป็นเช่นนั้นเพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา
ดอกหรือ {2:14} เพราะว่าพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่อง
สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ดังน้ำที่เต็มทะเล {2:15} วิบัติแก่
ผู้คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดไปให้เขาและทำให้เขาเมา
ไป เพื่อจะเพ่งดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน {2:16} เจ้า
จะอ้อมไปด้วยความอับอาย ไม่ใช่ด้วยสง่าราศี เจ้าดื่มเองซิ
แล้วให้เปิดเผยว่า เจ้าเหมือนผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หน่อ ถ้วยซึ่ง
อยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า แล้ว
ความอับอายจะพ่นเหนือสง่าราศีของเจ้า {2:17} เนื่องด้วย
ความทารุณที่เจ้ากระทำแก่เลบานอนจะท่วมเจ้า ความพิณาศ
ของสัตว์เดียรัจฉานซึ่งกระทำให้เขากลับ เพราะเจ้าทำให้
โลหิตมนุษย์ตก และด้วยเหตุความรุนแรงต่อแผ่นดิน ต่อ
บรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น {2:18}
รูปแกะสลักให้ประโยชน์อะไรเล่า รูปที่ช่างได้แกะสลักไว้
รูปหล่ออันเป็นครูสอนความเท็จให้ประโยชน์อะไร ที่ช่าง
จะวางใจในสิ่งที่เขาสร้างขึ้น ที่ช่างจะสร้างพระแบ้ {2:19}
วิบัติแก่ผู้ที่กล่าวแก่สิ่งที่ทำด้วยไม้ว่า 'จงตื่นเถิด' แก่หิน
บอกว่า 'จงลุกขึ้นเถิด' สิ่งนี้สั่งสอนอะไรได้หรือ ดูเถิด สิ่ง
นั้นกะไหล่ทองคำหรือเงิน แต่ไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย
{2:20} แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของ

พระองค์
เกิด"

จงให้สิ้นทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์

บทที่ 36

เศฟันยาห์ / Zephaniah

{1:1} พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเศฟันยาห์ บุตรชายคูซี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์ ในรัชกาลโยสียาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์ {1:2} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะกวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้เกลี้ยงจากพื้นแผ่นดิน" {1:3} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะกวาดมนุษย์และสัตว์เดียรัจฉานไปเสีย เราจะกวาดนกในอากาศไปเสียทิ้งปลาในทะเลด้วย เราจะกวาดล้างสิ่งที่ทำให้สะดุดพร้อมกับคนชั่ว เราจะขจัดมนุษยชาติออกจากพื้นแผ่นดิน" {1:4} เราจะเหยียดมือของเราออกต่ออียูดาคี และต่อชาวเยรูซาเล็มทั้งมวล เราจะขจัดกากเดนของพระบาอัลเสียจากสถานที่นี้ และกำจัดชื่อบรรดาเคมาริมพร้อมกับพวกปุโรหิตเสีย {1:5} กำจัดคนเหล่านั้นที่กราบลงบนดาดฟ้าหลังคาตึกเพื่อให้บริวารแห่งฟ้าสวรรค์ คนเหล่านั้นที่กราบลงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ และปฏิญาณต่อพระมัลคัม {1:6} คนเหล่านั้นที่หันกลับจากการติดตามพระเยโฮวาห์ ผู้มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์หรือทูลถามพระองค์" {1:7} จงนั่งสงบอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมเครื่องบูชา และทรงกระทำแขกของพระองค์ให้บริสุทธิ์ {1:8} และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงผ่านพานั้น พระองค์ตรัสว่า "เราจะลงโทษบรรดาเจ้านายและโอรสของกษัตริย์ และบรรดาผู้ที่ตกแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายต่างดาว" {1:9} ในวันนั้น เราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู คือผู้ที่กระทำให้เรือนของนายเต็มไปด้วยความทารุณและการคดโกง" {1:10} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ต่อมาในวันนั้น จะได้ยินเสียงร้องจากประตูปลา และเสียงร่ำไห้จากแขวงสอง และเสียงโครมครามจากเนินเขา" {1:11} ชาวตำบลมักเทซเอ๋ย จงร่ำไห้เถิด เพราะพ่อค้าทั้งปวงก็ถูกโค่นลงเสียแล้ว บรรดา

ผู้ที่ค้าขายกับเงินก็ถูกขจัดเสียแล้ว {1:12} ต่อมาคราวนั้น เราจะเอาตะเกียงส่องดูเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษคนที่ตกตะกอน ผู้ที่กล่าวในใจของตนว่า 'พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงกระทำการดี และพระองค์ก็จะไม่ทรงกระทำการชั่ว' {1:13} ฉะนั้นทรัพย์สิ่งของของเขาคงถูกปล้น และเรือนของเขาจะรกร้าง ถึงเขาจะสร้างเรือน เขาก็จะไม่ได้อยู่ในเรือนนั้น ถึงเขาจะปลูกสวนองุ่น เขาจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น" {1:14} วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา และแรงมาก ทั้งเสียงของวันแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้แก้แค้นล้า จะร้องเสียงดังที่นั่น {1:15} วันนั้นเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์ใจและความซึมเศร้า เป็นวันแห่งการทิ้งให้เสียเปล่าและการทิ้งให้รกร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความอิมคริม เป็นวันแห่งเมฆหมอกและความมืดทึบ {1:16} เป็นวันที่มีเสียงแตรและวันโห่ร้องต่อเมืองทั้งหลาย ที่มีสันปารากการและตอป้อมสูง {1:17} เราจะนำทุกข์ภัยมาสู่มนุษย์ เขาจะได้เดินไปเหมือนคนตาบอด เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โลหิตของเขาจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และเนื้อของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์" {1:18} เงินหรือทองคำของเขาก็ดีจะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แผ่นดินทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความทวาทนของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

{2:1} โอ ประชาชาติที่ผู้อื่นไม่ปรารภนาอภัย จงมาชุมนุมกัน เออ มาชุมนุมกัน {2:2} ก่อนที่พระบัญชาสำเร็จ ก่อนที่วันนั้นผ่านไปดังเกลบที่ปลิว ก่อนที่พระพิโรธอันร้ายแรงแห่งพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า ก่อนที่วันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า {2:3} ทุกคนที่ใจถ่อมในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำตามคำตัดสินของพระองค์ จง

แสงหาพระเยโฮวาห์ จงแสวงหาความชอบธรรม แสงหาความถ่อมใจ ชะรอยเจ้าจะได้รับการกำบังในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์

จากข้าอีก" มันกลายเป็นเมืองรกร้างเสียจริงๆ เป็นที่อาศัยนอนของสัตว์ป่า ทุกคนที่ผ่านเมืองนี้ไปจะเหยียหยันและส่ายมือของเขา

{2:4} เพราะว่าเมืองกาซาจะถูกทอดทิ้ง และเมืองอัชเคโลนจะเป็นที่รกร้าง ชาวเมืองอัชโดจะถูกขับไล่ในเวลาเที่ยงวัน และเมืองเอโครนจะถูกถอนรากถอนโคน {2:5} วิบัติแก่เจ้า ชาวเมืองชายทะเล เจ้าผู้เป็นประชาชาติเคเรธ พระวามะของพระเยโฮวาห์มีมากกล่าวโทษเจ้า โอ คานาอัน แผ่นดินของคนฟิลิสเตีย เราจะทำลายเจ้า จนไม่มีชาวเมืองเหลือ {2:6} ชายทะเลนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นกระโจมสำหรับผู้เลี้ยงแกะ และเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ {2:7} ชายทะเลนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์วานยูดาห์ที่เหลืออยู่นั้น เขาจะหากินที่นั่น ครั้นถึงเวลาเย็น เขาจะนอนลงที่โน้เข้าเรือนทั้งหลายของอัชเคโลน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะเอาพระทัยใส่เขา และให้เขากลับสู่สภาพเดิม {2:8} "เราได้ยินคำด่าของโมอับ และคำครหาของคนอัมโมนแล้ว ซึ่งเขาด่าประชานของเรา และอวดอ้างเรื่องเขตแดนของเขาทั้งหลาย" {2:9} พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า "เหตุฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่นั่นใด แน่ทีเดียว โมอับจะกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดม และคนอัมโมนจะเหมือนเมืองโกโมราห์ คือเป็นที่ขยายพันธุ์ต้นตำแยและบ่อเกลือ และเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิรันดร์ ชนชาติของเราส่วนที่เหลือจะปล้นเขา และชนชาติของเราที่เหลืออยู่จะยึดเขาเป็นกรรมสิทธิ์" {2:10} นี่จะเป็นผลตอบแทนความจองหองของเขา เพราะเขาด่าและโอ้อวดต่อประชานของพระเยโฮวาห์จอมโยธา {2:11} พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่เกรงกลัวของเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำให้พระทั้งหลายของโลกฝ่ายพอม และมนุษย์ทั้งปวงจะมีสการพระองค์ ตามถิ่นฐานของตนทุกคน รวมทั้งเกาะแห่งประชาชาติทั้งสิ้น {2:12} คนเอธิโอเปียอีย เจ้าด้วยเหมือนกัน จะต้องถูกประหารเสียด้วยดาบของเรา {2:13} แล้วพระองค์จะเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ต่อแผ่นดินทางทิศเหนือ และทำลายอัสซีเรีย และจะกระทำให้เมืองนินะเวห์เป็นที่รกร้าง เป็นที่แห้งแล้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร {2:14} ฝูงสัตว์ทั้งหลายจะนอนอยู่ท่ามกลางที่นั่น สัตว์ป่าในประชาชาติทั้งสิ้น ทั้งนกกระทิงและอีกาบ้านจะอาศัยอยู่ที่หัวเสาทั้งหลายของเมืองนั้น เสียงของพวกมันจะร้องอยู่ที่หน้าต่าง ความรกร้างจะอยู่ที่ธรณีประตู เพราะพระองค์จะทรงกระทำให้งานที่ทำด้วยไม้สนสดาร์เปิดโล่งออก {2:15} นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานที่อยู่ได้อย่างไร้กังวล เป็นเมืองที่คิดในใจของตนว่า "ข้านี้แหละ และไม่มีเมืองอื่นใดนอกเหนือ

บทที่ 37

ฮักกัย / Haggai

{1:1} ณ วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาล กษัตริย์ดาร์ริอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัย ผู้พยากรณ์ ถึงเศรุบบาเบลบุตรชายเชอัลทิเอล ผู้ว่าราชการ เมืองยูดาส และถึงโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต ว่า

{1:2} "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชน เหล่านี้กล่าวว่า เวลานั้นยังไม่มาถึง คือเวลาที่จะสร้างพระ นิเวศของพระเยโฮวาห์" {1:3} แล้วพระวณะของพระเยโฮ วาห์จึงมาถึงโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า

{1:4} "โอ เจ้าทั้งหลาย ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเอง อาศัยอยู่ในบ้านที่มีไม้บุ แต่ส่วนพระนิเวศนี้ทิ้งให้พังทลาย {1:5} เพราะฉะนั้น บัดนี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร {1:6} เจ้าหว่าน มาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่ม แต่ ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้านุ่งห่ม แต่ก็ไม่มีใครอุ่น ผู้ที่ได้ค่าจ้าง ก็ได้ค่าจ้างมาใส่ถุงที่มีรู {1:7} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส ดังนี้ว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร {1:8} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปที่เนินเขาและนำไม้มาสร้าง พระนิเวศ เราจะมีที่พักในพระนิเวศนั้น และเราจะได้รับเกียรติ {1:9} เจ้าทั้งหลายหวังได้มาก แต่ดูเถิด ก็ได้น้อย และเมื่อเจ้านำผลมาบ้านของเจ้า เราก็เป่ามันไปเสีย พระ เยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ทำไมเป็นอย่างนั้นเล่า ก็เพราะ นิเวศของเราพังทลายอยู่ ฝ่ายเจ้าต่างก็สาละวนอยู่กับเรื่อง บ้านของตน {1:10} เพราะฉะนั้น ท้องฟ้าที่อยู่เหนือเจ้าจึง ยังน้ำค้างไว้เสีย และโลกก็ยึดพืชผลของมันไว้เสีย {1:11} และเราก็เรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดินและเนินเขา มาสู่ ข้าว น้ำอุ่นใหม่ และน้ำมัน มาสู่สิ่งต่างๆซึ่งดินอำนวยผล สุ่มนุษย์และสัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นซึ่งมือกระทำไว้" {1:12} แล้วเศรุบบาเบล บุตรชายเชอัลทิเอลและโยชูวา บุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต พร้อมกับประชาชนทั้งปวง

ที่เหลื่ออยู่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของเขาทั้งหลาย และถ้อยคำของฮักกัยผู้พยากรณ์ เพราะว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายได้ทรงใช้ท่านมา และ ประชาชนก็เกรงกลัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {1:13} แล้วฮักกัย นูตของพระเยโฮวาห์ จึงกล่าวแก่ประชาชนตาม กระแสรับสั่งของพระเยโฮวาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรา อยู่กับเจ้าทั้งหลาย" {1:14} และพระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจ เศรุบบาเบลบุตรชายเชอัลทิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาส และทรงเร้าใจของโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต และเร้าใจประชาชนทั้งปวงที่เหลื่ออยู่นั้น เขาทั้งหลายก็มา ทำงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของ เขาทั้งหลาย {1:15} ณ วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส

บทที่ 38

เศคาริยาห์ / Zechariah

{1:1} ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาลดาริอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า {1:2} "พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง {1:3} เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงกลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ และเราจะกลับมาหาเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ {1:4} อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเจ้า ซึ่งบรรดาผู้พยากรณ์คนก่อนๆ ร้องบอกเขาว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงหันกลับเสียจากทางชั่วของเจ้า และจากการกระทำที่ชั่วของเจ้าเกิด' พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เขาไม่ได้ยินและมิได้ฟังเรา {1:5} บรรพบุรุษของเจ้า เขาอยู่ที่ไหน พวกผู้พยากรณ์เล่า เขามีชีวิตอยู่เป็นนิตย์หรือ {1:6} แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา ก็ได้ติดตามบรรพบุรุษของเจ้าทันมิใช่หรือ จงเขากลับใจแล้วกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงดำริว่าจะทรงกระทำแก่เราประการใด ในเรื่องวิถีทางและการกระทำของเรา พระองค์ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น'"

{1:7} เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเซบัต ในปีที่สองแห่งรัชกาลดาริอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า {1:8} "ณ กลางคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งมีผ้าสีแดง ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวที่ลานหุบเขา ณ เบื้องหลังท่านผู้นั้นมีผ้าสีแดง สีสด และสีขาว {1:9} แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า 'โอ นายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร' ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า 'เราจะสำแดงให้เจ้าทราบว่า เหล่านี้คืออะไร' {1:10} เหตุฉะนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมัน

เขียวจึงบอกว่า 'เหล่านี้คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ไปเที่ยวตรวจตราโลก' {1:11} และเขาเหล่านั้นได้ตอบทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวว่า 'เราได้ตรวจตราโลกแล้ว ดูเถิด ทั้งโลกก็นิ่งสงบอยู่'

{1:12} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า 'โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา อีกนานเท่าใดพระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงกริ้วมาเจ็ดสิบปีแล้ว พระเจ้าข้า' {1:13} และพระเยโฮวาห์ทรงตอบทูตสวรรค์ผู้สนทนากับข้าพเจ้า เป็นพระวาจาที่ประเสริฐและเล้าโลมใจ {1:14} ทูตสวรรค์ผู้สนทนาอยู่กับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงร้องว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เรามีความหวังแก่กรุงเยรูซาเล็ม คือกรุงศิโยนเป็นที่เที่ยง {1:15} เราโกรธประชาชนชาติมากที่อยู่อย่างสบายๆ เพราะเมื่อเราโกรธแต่น้อย เขาก็ก่อภัยพิบัติเกินขนาด {1:16} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เรากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความกรุณา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จะต้องสร้างนิเวศของเราขึ้นไว้ในนั้น และซึ่งเชือกวัดไว้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม {1:17} จงร้องอีกว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมืองทั้งหลายของเราจะไพบูลย์ท่วมท้นไปด้วยความมั่งคั่งอีก และพระเยโฮวาห์จะปลอบศิโยน และเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง'"

{1:18} ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีเขาสีขาว {1:19} ข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า "เหล่านี้คืออะไร" ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า "เหล่านี้คือเขาที่ขวิดยูดาห์ อิสราเอลและเยรูซาเล็ม ให้กระจัดกระจายไป" {1:20} แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างไม้สี่คน {1:21} และข้าพเจ้าจึงถามว่า "คนเหล่านี้มาทำอะไรกัน" พระองค์ทรงตอบว่า "เขาเหล่านี้มาขวิดยูดาห์ ให้กระจัดกระจายไป จงไม่มีผู้ใดยกศิระขึ้นได้อีก และ

ช่างเหล่านี้น่าจะทำให้เขาหวาดกลัว เพื่อจะเหวี่ยงลงซึ่งเขาแห่งประชาชาติ ที่ยกเขาของตนมาชีวิตแผ่นดินยูดาห์กระทำให้กระจัดกระจายไป"

{2:1} ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด ชายคนหนึ่ง มีเชือกมัดอยู่ในมือแน่น {2:2} ข้าพเจ้าจึงถามว่า "ท่านจะไปไหน" เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า "จะไปวัดเยรูซาเล็มดูว่ากว้างเท่าใด ยาวเท่าใด" {2:3} และดูเถิด ทูตสวรรค์ที่ได้สนทนากับข้าพเจ้าก็ก้าวออกไป และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ก้าวออกไปพบกับท่าน

{2:4} และบอกท่านว่า "วังซี บอกชายหนุ่มคนนั้นว่า 'จะมีคนมาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มอย่างกับเมืองที่ไม่มีกำแพงล้อม เพราะว่าประชาชนและสัตว์เลี้ยงในนั้นจะมีมากมาย {2:5} เพราะว่าเราจะเป็นเหมือนกำแพงเพลิงล้อมเธอไว้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และเราจะเป็นสง่าราศีในเมืองนั้น {2:6} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เฮ้ เฮ้ จงหนีไปให้พ้นจากแผ่นดินเหนือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้แผ่พวกเจ้าออกตั้งลมที่สี่ทิศของท้องฟ้า {2:7} โอ สิโยนเอ๋ย เจ้าผู้ที่อยู่กับบิดาของบาบิโลน จงหนีไป {2:8} เมื่อสง่าราศีมาแล้ว พระองค์ทรงใช้เราให้ไปยังประชาชาติที่ปล้นเจ้า เพราะว่าผู้ใดได้แต่ต้องเจ้า ก็ได้แต่ต้องแก้วพระเนตรของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสตั้งนี้ว่า {2:9} เพราะ ดูเถิด เราจะสันมือของเราเหนือเขา และเขาจะเป็นของถูกปล้นให้แก่คนรับใช้ของเขาเอง' แล้วเจ้าจะได้ทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาใช้ข้าพเจ้ามา {2:10} โอ บุตรสาวแห่งสิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงและรำเริงเถิด เพราะดูเถิด เรา มาและจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {2:11} และประชาชาติเป็นอันมากจะสมทบกันเข้าเป็นฝ่ายพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามายังเจ้า {2:12} และพระเยโฮวาห์จะทรงรับยูดาห์เป็นมรดก เป็นส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบริสุทธิ์ และจะเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง" {2:13} โอ บรรดาเนื้อหนังเอ๋ย จงนั่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงตื่นและเสด็จจากที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว

{3:1} แล้วท่านได้แสดงให้เห็นโยชูวามหาปุโรหิต ซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ และชาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะขัดขวางท่าน {3:2} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า "โอ ชาตาน พระเยโฮวาห์ตรัสห้ามเจ้าเถอะ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงห้ามเจ้าเถิด นี่ไม่ใช่ดินพินที่ฉวยออกมาจากไฟดอกหรือ" {3:3}

ฝ่ายโยชูวานั้นสวมเครื่องแต่งกายสกปรก ยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ {3:4} และทูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า "จงเปลื้องเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย" และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า "ดูเถิด เราได้เอาความชั่วช้าออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด" {3:5} และข้าพเจ้าว่า "จงให้เขาทั้งหลายเอาผ้ามาสาสะอาดมาโปกศีรษะของท่าน" เขาจึงเอาผ้ามาสาสะอาดมาโปกศีรษะของท่าน และสวมเครื่องแต่งกายให้ท่าน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ยืนอยู่ {3:6} และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงกล่าวแก่โยชูวาว่า {3:7} "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้าดำเนินในหนทางของเรา และรักษาคำกำชับของเรา เจ้าจะได้ปกครองนิเวศของเรา และดูแลบริวารของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้เหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นี่

{3:8} โอ โยชูวามหาปุโรหิต จงฟังเถิด เจ้าและสหายของเจ้าผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้า เพราะคนเหล่านี้เป็นหมายสำคัญ ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา มา คือ พระอังกูร {3:9} เพราะว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงดูศิลาซึ่งเราตั้งไว้หน้าโยชูวา เป็นศิลาก้อนเดียวที่มีเจ็ดตา ดูเถิด เราจะสลักบนศิลานั้น และเราจะเปลื้องความชั่วช้าของแผ่นดินนี้ออกไปเสียในวันเดียว {3:10} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มาได้เถาองุ่นและได้ต้นมะเดื่อ"

{4:1} และทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลุกข้าพเจ้าให้ตื่นเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา {4:2} และท่านถามข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นเชิงเทียนทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง มีชามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง และมีท่อเจ็ดท่อนำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ {4:3} และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างๆ อยู่ข้างขวามือต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง" {4:4} และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า "เจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร" {4:5} ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า "นี่คืออะไร เจ้าไม่ทราบหรือ" ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ" {4:6} แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ให้ไว้กับเศรุบบาเบลว่า มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ {4:7} โอ ภูเขาใหญ่ เจ้าเป็นอะไรเล่า ต่อหน้าเศรุบบาเบลเจ้าจะเป็นที่ราบ และท่านจะนำศิลาก้อนที่อยู่ยอดออกมาท่ามกลางการไถ่ร้องว่า 'งามจริงพระวิหาร งามจริง'"

{4:8} ยิ่งกว่านั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า กล่าวว่า {4:9} "มือของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมือของเขาจะสร้างให้สำเร็จ แล้วเจ้าจะทราบ ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้าทั้งหลาย {4:10} เพราะว่าผู้ใดเล่าที่ดูหมิ่นวันแห่งการเล็กน้อย เพราะเขาจะเปรมปรีดิ์ และจะได้เห็นสายดั่งที่อยู่ในมือของเศรบบาเบลพร้อมกับสิ่งทั้งเจ็ดนี้ ซึ่งคือบรรดาพระเนตรของพระเยโฮวาห์ซึ่งมองอยู่ทั่วพิภพ"

{4:11} แล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า "ต้นมะกอกเทศสองต้นที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของเชิงเทียนนั้นคืออะไร" {4:12} และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า "กิ่งทั้งสองของต้นมะกอกเทศ ซึ่งอยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งเห็นว่ามันออกนั้นคืออะไร" {4:13} ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าไม่ทราบหรือ เหล่านี้คืออะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ" {4:14} แล้วท่านจึงกล่าวว่า "ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิม เป็นผู้อยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น"

{5:1} ข้าพเจ้าหันกลับและเงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดุเกิต หนังสือม้วนหนึ่งเกาะอยู่นั้น {5:2} ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "ข้าพเจ้าแลเห็นหนังสือม้วนหนึ่งเกาะอยู่ มันยาวยี่สิบศอก และกว้างสิบศอก" {5:3} แล้วท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า "นี่แหละเป็นคำสาปที่แผ่ออกไปทั่วพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น ผู้ที่ทำการโจรกรรมทุกคน จะต้องถูกขจัดออก ตั้งแต่นี้ไปตามความในหนังสือม้วนนั้น และทุกคนที่ปฏิญาณจะต้องถูกขจัดออกตั้งแต่นี้ไปตามที่กำหนดไว้ {5:4} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราส่งคำสาปนั้นออกไป และคำนั้นจะเข้าไปในเรือนของโจร และในเรือนของคนที่เป็นปฏิญาณเท็จโดยออกนามของเรา และคำนี้จะค้างคินอยู่ในเรือน ผลาญเรือนนั้นเสียทั้งไม้และศิลา"

{5:5} ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ออกมาพูดกับข้าพเจ้าว่า "จงเงยหน้าขึ้นดูว่า สิ่งที่อยู่ออกไปนั้นคืออะไร" {5:6} ข้าพเจ้าจึงว่า "นั่นคืออะไร" ท่านจึงตอบว่า "นี่คือเอฟาห์ที่อยู่ออกไป" และท่านจึงว่า "นี่คือสิ่งคล้ายคลึงในแผ่นดินทั้งสิ้น" {5:7} และ ดุเกิต ตะกั่วหนึ่งตะลันต์ก็ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในเอฟาห์นั้น {5:8} และเขากล่าวว่า "นี่คือความชั่ว" และท่านก็ผลักนางนั้นเข้าไปในเอฟาห์ แล้วก็ผลักลูกน้ำหนกที่ทำด้วยตะกั่วนั้นปิดปากมันไว้ {5:9} แล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นแลเห็น ดุเกิต มีผู้หญิงสองคนออกมา มีลมอยู่ในปีกของนาง นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาดำ และนางก็ยกเอฟาห์ขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์ {5:10} แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนา

กับข้าพเจ้าว่า "นางเหล่านั้นจะนำเอฟาห์ไปที่ไหน" {5:11} ท่านตอบข้าพเจ้าว่า "ไปยังแผ่นดินชินาร์ไปสร้างเรือนไว้ให้เอฟาห์ เมื่อเตรียมอย่างนี้เสร็จแล้ว นางเหล่านั้นจะวางเอฟาห์ไว้บนฐานของมัน"

{6:1} และข้าพเจ้าได้หันกลับ เงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดุเกิต มีรถรบสี่คันออกมาระหว่างภูเขาสองลูก ภูเขาเหล่านั้นเป็นภูเขาทองเหลือง {6:2} รถรบคันแรกเทียมม้าแดง รถรบคันที่สองม้ามืด {6:3} รถรบคันที่สามม้าขาว รถรบคันที่สี่ม้ามืดสีเทา {6:4} แล้วข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า "เจ้านายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร" {6:5} และทูตสวรรค์นั้นตอบข้าพเจ้าว่า "เหล่านี้เป็นวิญญาณสี่ดวงแห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งออกมาหลังจากที่ได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้นแล้ว {6:6} ม้าดำตรงไปยังประเทศเหนือ ตัวขาวติดตามม้าม้าไป และตัวสีด่างตรงไปยังประเทศใต้" {6:7} และตัวสีเทาออกไป พวกมันก็ร้อนใจที่จะออกไปและตรวจตราพื้นพิภพ และท่านกล่าวว่า "ไปซิ ไปตรวจตราพิภพ" ดังนั้นม้าเหล่านั้นจึงตรวจตราพิภพ {6:8} แล้วท่านจึงร้องบอกข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด ม้าเหล่านี้ที่ไปยังประเทศเหนือได้กระทำให้อิทธิพลของเราสงบนิ่งในประเทศเหนือ"

{6:9} และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า {6:10} "จงนำเอาเฮลดัย โทบียาห์ และเยดาयाห์ไปเสียจากบรรดาเชลย ผู้ซึ่งกลับจากบาบิโลน ในวันเดียวกันนั้นไปยังเรือนของโยสิยาห์ บุตรชายเศฟันยาห์ {6:11} จงเอาเงินและทองคำทำเป็นมงกุฎหลายมงกุฎ และสวมบนศีรษะของโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต {6:12} และกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดุเกิต ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระอังกูร เพราะท่านจะไพบูลย์ในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ {6:13} ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะประทับและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นปุโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และการहारกันอย่างสันติจะมีอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง' {6:14} และมงกุฎเหล่านั้นจะอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงเฮลเม โทบียาห์ เยดาयाห์ และเฮ็น บุตรชายของเศฟันยาห์ {6:15} บรรดาผู้ที่อยู่ห่างไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านทั้งหลายจะทราบ ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงใช้ข้าพเจ้ามายังท่าน ถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัด สิ่งนี้จะเป็นอย่างที่กล่าวมานั้น"

{7:1} ต่อมาในปีที่สี่ของรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส พระวณะ

ของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ ณ วันที่สี่เดือนที่เก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสลิว {7:2} เมื่อพวกเขาได้ใช้ให้ซาเรเซอร์และเรเกมเมเลค พร้อมกับพรรคพวกของเขา ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า ทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {7:3} และร้องขอต่อบรรดาปุโรหิตที่พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา และต่อผู้พยากรณ์ว่า "ควรที่ข้าพเจ้าจะไว้ทุกข์และปลีกตัวออกในเดือนที่ห้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วเป็นหลายปีนั้นหรือไม่" {7:4} แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า {7:5} "จงกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินและแก่บรรดาปุโรหิตว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายอดอาหารและไว้ทุกข์ในเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ด ตั้งเจ็ดสิบปีนั้น เจ้าได้ออดอาหารเพื่อเราคือเราเองหรือ {7:6} และเมื่อเจ้ารับประทานและเมื่อเจ้าดื่ม เจ้าก็รับประทานเพื่อตัวเจ้าเอง และดื่มเพื่อตัวเจ้าเองมิใช่หรือ {7:7} ในเมื่อเยรูซาเล็มมีคนอยู่และมั่งคั่ง มีหัวเมืองล้อมรอบ ภาคใต้และแดนที่ราบก็มีคนอยู่ เจ้าควรจะฟังพระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศโดยผู้พยากรณ์รุ่นก่อนๆ มิใช่หรือ"

{7:8} และพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเศคาริยาห์ว่า {7:9} "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง ทุกคนจงแสดงความเมตตากรุณาและความสงสารต่อพี่น้องของตน {7:10} อย่าบีบบังคับหญิงม่ายลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน" {7:11} แต่เขาปฏิเสธไม่ยอมฟัง และหันปาดือเข้าใส่ และอุดหูของเขาเสียเพื่อเขาจะไม่ได้ยิน {7:12} เออ เขาได้กระทำใจของเขาเหมือนก้อนหินแข็งเกรงว่าเขาจะได้ยินพระราชบัญญัติและพระวณะ ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงส่งไปทางผู้พยากรณ์รุ่นก่อนโดยพระวิญญาณของพระองค์ เหตุฉะนั้นพระพิโรธอันยิ่งใหญ่จึงได้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา {7:13} ดังนั้นต่อมาพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "เมื่อเราร้องเรียก เขาไม่ฟังฉันใดเมื่อเขาร้องทูล เราก็ไม่ฟังฉันนั้น {7:14} และเราก็ให้เขากระจัดกระจายไปด้วยลมหมุนท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาไม่รู้รัก ดังนั้นแผ่นดินจึงรกร้างอยู่เบื้องหลังเขา ไม่มีใครผ่านไปหรือกลับเข้าไป เพราะเขาได้ปล่อยให้แผ่นดินที่นาพึงพอใจนั้นรกร้างไปเสียแล้ว"

{8:1} และพระวณะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าอีกว่า {8:2} "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราหวงแหนศิโยนด้วยความหวงแหนอันยิ่งใหญ่ และเราหวงแหนเธอด้วยความกริ้วมาก {8:3} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เรากลับไปยังศิโยน และจะอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่าเมืองแห่งความจริง และเรียก

ภูเขาของพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่าภูเขาบริสุทธิ์ {8:4} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ชายชราและหญิงชราจะอาศัยอยู่ตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มอีก ต่างก็มีไม้เท้าอยู่ในมือ เพราะอายุมากทีเดียว {8:5} และถนนทั้งหลายในเมืองนั้นก็จะเต็มไปด้วยเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป {8:6} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดในสายตาของประชาชนที่เหลืออยู่ในสมัยนี้แล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ก็น่าจะประหลาดในสายตาของเราด้วยมิใช่หรือ {8:7} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะช่วยประชาชนของเราให้รอดพ้นจากประเทศตะวันออกและจากประเทศตะวันตก {8:8} และเราจะพาเขาทั้งหลายให้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย ด้วยความจริงและความชอบธรรม

{8:9} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงให้มือของเจ้าทั้งหลายแข็งแรง คือเจ้าทั้งหลายผู้ได้นับถ้อยคำเหล่านี้ในกาลนี้ซึ่งมาจากปากผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในวันที่ได้วางรากฐานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าจะได้ก่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้น {8:10} เพราะว่าก่อนสมัยนั้นไม่มีค่าจ้างให้แก่คนหรือให้แก่สัตว์ ทั้งผู้ที่เข้าออกก็ไม่มีสันติภาพเพราะเหตุภัยพิบัตินั้น เพราะเราปล่อยให้คนทั้งหลายต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน {8:11} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อประชาชนที่เหลืออยู่นี้อย่างกับสมัยก่อน {8:12} เพราะว่าเมล็ดพืชจะเกิดเจริญงอกงาม เถาองุ่นจะมีลูกและแผ่นดินจะให้ผล และท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง และเราจะกระทำให้ประชาชนที่เหลืออยู่นี้ถือกรรมสิทธิ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด {8:13} โอ วงศ์วานยูดาห์ และวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าเคยเป็นที่สาปแช่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายให้เขาแข่งขันใด ต่อมาเราจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นและเจ้าจะได้เป็นแหล่งพระพรนั้นนั้น อย่างกล้วยเลย แต่จงให้มือของเจ้าแข็งแรงเถิด {8:14} เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อบรรพบุรุษของเจ้าชั่วร้ายให้เราโกรธนั้น เราก็ตั้งใจว่าจะลงโทษเจ้า เรามีได้หย่อนความตั้งใจลง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ {8:15} ดังนั้นในวันเหล่านี้เราตั้งใจอีกว่า เราจะกระทำดีต่อเยรูซาเล็มและต่อวงศ์วานยูดาห์ อย่างกล้วยเลย {8:16} ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน จงให้การพิพากษาที่ประตูเมืองของเจ้าเป็นตามความจริงและกระทำเพื่อสันติ {8:17} อย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อเพื่อนบ้าน อย่ารักคำปณิญาเท็จ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เราเกลียดชัง" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ {8:18} และ

พระวณะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า {8:19} "พระเยโฮวาห์จอมโยธาดำรงตั้งนี้ว่า การอดอาหารในเดือนที่สี่ การอดอาหารในเดือนที่ห้าและการอดอาหารในเดือนที่เจ็ด และการอดอาหารในเดือนที่สิบ จะเป็นที่ทำให้ความบันเทิงและความร่าเริง และเป็นการเลี้ยงที่ให้อิ่มจนแหว่งศิวานยูดาห์ เหตุฉะนั้นเจ้าจงรักความจริงและสันติภาพ

{8:20} พระเยโฮวาห์จอมโยธาดำรงตั้งนี้ว่า ต่อมาชนชาติทั้งหลายจะมา คือประชาชนที่ยังอาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย {8:21} ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวว่า 'ให้เราไปกันทันที ไปทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย' {8:22} เออ ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธาในเยรูซาเล็ม และทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ {8:23} พระเยโฮวาห์จอมโยธาดำรงตั้งนี้ว่า ต่อมาในสมัยนั้น สิบคนจากประชาชาติทุกภาษาจะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า 'ขอให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้อินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน'"

{9:1} ภาระแห่งพระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มีในหัตถ์ และเมืองดามัสกัสจะเป็นที่พักสงบสำหรับที่นั้น เมื่อตาของมนุษย์จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ แม้กระทั่งอิสราเอลทุกตระกูลด้วย {9:2} เมืองฮามัทซึ่งมีเขตแดนติดกันก็รวมอยู่ด้วย ไทรกับไซดอน แม้จะเป็นเมืองฉลาดก็ตาม {9:3} ไทรได้สร้างป้อมปราการให้แก่ตนเอง และสะสมเงินไว้เป็นกองอย่างกองฝุ่น และทองคำเนื้อดีอย่างโคลนตามถนน {9:4} ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดเอาข้าวของของเมืองนี้ไปเสีย และเหวี่ยงอำนาจของเมืองนี้ลงไปในทะเล และเมืองนี้จะถูกไฟเผาผลาญเสีย {9:5} เมืองฮัสเคโลนจะเห็นและกลัว เมืองกาซาจะเห็น และมีความเศร้าโศกอย่างยิ่ง เมืองเอโครนด้วยเหมือนกัน เพราะความหวังของเมืองนี้จะเป็นที่น่าละอาย กษัตริย์จะพินาศจากเมืองกาซา เมืองฮัสเคโลนจะไม่มีคนอาศัยอยู่ {9:6} ลูกนอกกฎหมายจะมาอยู่ในเมืองฮัสโดด เราจะตัดความหวังผยองของคนฟิลิสเตียออกเสีย {9:7} เราจะเอาเลือดของเขาออกไปจากปากของเขา และเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนออกไปจากระหว่างซี่ฟันของเขาเสีย แต่คนที่เหลืออยู่ คือเขาเองจะอยู่เพื่อพระเจ้าของเรา จะเป็นเหมือนผู้ครอบครองคนหนึ่งคนในยูดาห์ และเอโครนจะเหมือนคนเยบุส {9:8} และเราจะตั้งค่ายรอบนิเวศของเราเป็นกองยาม เพื่อจะมีให้ผู้ใดเดินทัพไปมาได้ จะไม่มีผู้บีบบังคับผ่านพวกเขาไปอีก เพราะบัดนี้เราเห็นกับตาของเราเอง

{9:9} โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร่าเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงลา ทรงลูกลา {9:10} เราจะขจัดกรบเสียจากเอฟราอิม และม้าเสียจากเยรูซาเล็ม ธนูสงครามจะถูกขจัดเสียด้วย และท่านจะบัญชาสันติให้แก่มิแก่ประชาชาติทั้งหลาย อาณาจักรของท่านจะมีจากทะเลขึ้นไปถึงทะเลนั้น และจากแม่น้ำนั้นไปถึงสุดปลายพิภพ {9:11} ส่วนเจ้าเล่า เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อเจ้า เราจะปลดปล่อยเชลยในพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากบ่อแห่งนั้น {9:12} นักโทษที่มีความหวังเอ๋ย จงกลับไปยังที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า คือวันนี้เองเราประกาศว่า เราจะคืนแก่เจ้าสองเท่า {9:13} เพราะเราได้ตัดยูดาห์เหมือนไค้คันธนู เราได้กระทำเอฟราอิมให้เป็นลูกธนู โอ ศิโยนเอ๋ย เราปลุกเร้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าให้ต่อสู้กับบุตรชายทั้งหลายของเจ้านะ โอ กรีกเอ๋ย และแกว่งเจ้าอย่างดาบของนักรบ {9:14} แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏเหนือเขาทั้งหลาย และลูกธนูของพระองค์จะออกไปเหมือนฟ้าแลบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเป่าแตร และจะเสด็จไปในลมหมุนทิศใต้ {9:15} พระเยโฮวาห์จอมโยธาก็พิทักษ์รักษาเขาทั้งหลายไว้ และเขาทั้งหลายจะล้างผลาญและเหยียบลงด้วยนักเหวี่ยงสลิงก้อนหิน และจะตีและทำลายอีกก็เพราะเหตุเหล่านี้ และจะอ้อมเหมือนขามเปียกเหมือนมูมแท่นบูชา {9:16} ในวันนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะทรงช่วยเหลือเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ดังฝูงแกะ เขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนกับเพชรพลอยที่อยู่ในมงกุฎ คือถูกยกขึ้นเหมือนธงในแผ่นดินของพระองค์ {9:17} ด้วยว่าความดีของพระองค์มากมายเพียงใด และความมั่งคั่งของพระองค์ยิ่งใหญ่แค่ไหน เมล็ดข้าวจะกระทำให้คนหนุ่มมีเรี่ยว และน้ำอุ่นใหม่จะทำให้หญิงสาวชื่นบาน

{10:1} จงขอฝนจากพระเยโฮวาห์ในฤดูฝนชุกปลายฤดู ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงปั้นเมฆพายุ จะทรงประทานท่าฝนแก่มนุษย์ และผักในทุ่งนาแก่ทุกคน {10:2} เพราะว่ารูปเคารพพุดไม่ได้เรื่อง และพวกโหรก็เห็นสิ่งหลอกลวงและเล่าความฝันเท็จ และให้คำเล่าโลมที่เปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้นประชาชนจึงหลงไปอย่างฝูงสัตว์ เขาทุกข์ใจเพราะขาดเมฆบาล {10:3} "เราโกรธเมฆบาลอย่างรุนแรง และเรากลโทษบรรดาแพะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาเอาพระทัยใส่ฝูงสัตว์ของพระองค์คือฝูงควานยูดาห์ และทรงกระทำเขาให้เป็นเหมือนม้าศึกอีกเทิมในสงคราม {10:4}

ศิลาหมอบอกออกมาจากเขา หมุดซึ่งเห็นที่ออกมาจากเขา คั่นธนูรูปศีกออกมาจากเขา และผู้บีบบังคับทุกคนออกมาจากเขาด้วยกัน {10:5} เขาจะเป็นอย่างชายฉกรรจ์ในสงคราม เขียบย่ำศัตรูไปในโคลนตามถนน เขาจะต่อสู้เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา เขาจะกระทำให้ผู้ที่อยู่บนหลังม้ายุ่งเหยิง {10:6} เราจะหนุนกำลังวงศ์วานของยูดาห์ และเราจะช่วยวงศ์วานของโยเซฟให้รอด เราจะนำเขากลับมาอีกเพื่อให้เขาได้อาศัยอยู่เพราะเราสงสารเขา และเขาจะเป็นเหมือนว่าเราได้ทอดทิ้งเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เราจะฟังเขา {10:7} แล้วคนเอฟราอิมจะเป็นเหมือนชายฉกรรจ์ และจิตใจของเขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีเหมือนได้ดื่มน้ำองุ่น เออ ลูกหลานของเขาคือได้เห็นและเปรมปรีดี และจิตใจของเขาจะยินดีเหลือล้นในพระเยโฮวาห์ {10:8} เราจะฉีกปากเรียกเขาและรวบรวมเขาเข้ามา เพราะเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว และเขาจะมีมากมายเหมือนกาลก่อน

{10:9} แม้เราจะหว่านเขาไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่เขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลนั้น เขาจะดำรงชีวิตอยู่กับลูกหลานของเขาและกลับมา {10:10} เราจะนำเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมเขามาจากอัสซีเรีย และเราจะนำเขามายังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอนจนจะไม่มีที่ให้แก่เขาอยู่ {10:11} พระองค์จะเสด็จผ่านข้ามทะเลแห่งความระทม และจะทรงทุบคลื่นทะเล และที่ลึกทั้งสิ้นของแม่น้ำจะแห้งไป ความเห่อเหิมของอัสซีเรียจะตกต่ำ และคทาของอียิปต์จะพินาศไปเสีย {10:12} เราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเข้มแข็งในพระเยโฮวาห์ และเขาจะดำเนินในพระนามของพระองค์" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

{11:1} โอ เลบานอนน้อย จงเปิดบรรดาประตูของเจ้า เพื่อไฟจะได้เผาผลาญไม้สนสีดาร์ของเจ้าเสีย {11:2} ต้นสนสามใบน้อย จงรำให้เกิด เพราะไม้สนสีดาร์ล้มเสียแล้ว เพราะบรรดาไม้ที่สง่างามพินาศลงไปแล้ว โอ ต้นโอ๊กเมืองบาซันน้อย จงรำให้เกิด เพราะป่าที่ปลูกโคนเสียแล้ว {11:3} ฟังซิเสียงร่ำไห้ของเมฆบาล เพราะสง่าราศีของเขาทั้งหลายก็ถูกทำลายไปแล้ว ฟังซิ เสียงสิงโตหนุ่มคำราม เพราะว่าความภูมิใจแห่งแม่น้ำจอร์แดนก็ร้างเปล่า {11:4} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสดังนี้ว่า "จงเลี้ยงฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่า {11:5} บรรดาผู้ที่เชื่อมั่นไปก็ฆ่ามันเสีย และไม่ต้องมีโทษ และบรรดาคนที่ขายมันกล่าวว่า 'สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้ามีมันแล้ว' และเมฆบาลของมันทั้งหลายไม่สงสารมันเลย {11:6} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราจะไม่สงสารชาวแผ่นดินนี้อีกต่อไป ดูเถิด เราก็คงจะทำให้

เขาต่างคนตกเข้าไปในมือของเพื่อนบ้านของเขา และต่างก็ตกไปในหัตถ์ของกษัตริย์ของเขา และท่านจะบีบแผ่นดินให้แหลก และเราจะไม่ช่วยเหลือคนหนึ่งคนใดให้พ้นมือของท่านทั้งหลายเลย"

{11:7} ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้เลี้ยงฝูงแพะแกะที่ถูกฆ่า คือตัวตัวเอง โอ พวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงเอาไม้เท้าสองอัน อันหนึ่งให้ชื่อว่า พระคุณ อีกอันหนึ่งข้าพเจ้าให้ชื่อว่า สหภาพ และข้าพเจ้าก็เลี้ยงฝูงแพะแกะ {11:8} ในเดือนเดียวข้าพเจ้าตัดเมฆบาลสามคนนั้นออกเสีย แต่จิตใจข้าพเจ้าเกลียดชังแกะเหล่านั้น และจิตใจแกะก็เกลียดชังข้าพเจ้าด้วย {11:9} ข้าพเจ้าจึงว่า "ข้าจะไม่เลี้ยงดูเจ้า อะไรจะต้องตายก็ให้ตายไป อะไรที่จะต้องถูกตัดออกก็ให้ถูกตัดออกไปเสีย และให้บรรดาที่เหลืออยู่นั้นกินเนื้อซึ่งกันและกัน" {11:10} ข้าพเจ้าก็เอาไม้เท้าที่ชื่อพระคุณ นั้นมาหัก เพื่อล้มเลิกพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้กับชนชาติทั้งหลายเสีย {11:11} จึงเป็นอันล้มเลิกในวันนั้น และพวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะ ผู้ซึ่งคอยดูข้าพเจ้าอยู่ก็รู้ว่า นั่นเป็นพระวาระของพระเยโฮวาห์ {11:12} แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า "ถ้าท่านเห็นควรก็ขอค่าจ้างแก่เรา ถ้าไม่เห็นควรก็ไม่ต้อง" แล้วเขาก็ชั่งเงินสามสิบเหรียญออกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าจ้าง {11:13} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ" คือเงินก้อนงามที่เขาขายให้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบเหรียญโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ {11:14} แล้วข้าพเจ้าก็หักไม้เท้าอันที่สองที่ชื่อ สหภาพ นั้นเสีย ล้มเลิกภราดรภาพระหว่างยูดาห์และอิสราเอล {11:15} แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงหยิบเครื่องใช้ของเมฆบาลโง่เขลาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง {11:16} เพราะดูเถิด เราจะตั้งเมฆบาลผู้หนึ่งในแผ่นดินนี้ ผู้ไม่แหวะไปหาตัวที่ถูกตัดออกไป หรือแสวงหาตัวที่ยังหนุ่ม หรือรักษาตัวที่หักเสียแล้ว หรือเลี้ยงดูตัวที่เป็นปกติ แต่กินเนื้อของแกะอ้วนทุกตัว นึกกินจนกระทั่งถึงกีบของมัน {11:17} วิบัติแก่เมฆบาลผู้ไร้ค่าของเรา ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแพะแกะเสีย ขอให้ดาบฟันแขนของเขาและฟันดาขาวของเขาเกิด ขอให้แขนของเขาพับไปเสีย และให้ดาขาวของเขาบอดทีเดียว"

{12:1} ภาระแห่งพระวาระของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล พระเยโฮวาห์ผู้ทรงซึ่งท้องฟ้าออก และวางรากพิภพ และปั้นจิตวิญญาณให้มีอยู่ในมนุษย์ ตรัสว่า {12:2} "ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นด้วยแห่งการสู้รบสะเทือนสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้ {12:3}

ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ที่พยายามยกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเองถูกหั่นเป็นชิ้นๆ ถึงแม้ว่าประชาชาติทั้งสิ้นในพิภพจะสมทบกันสู้เยรูซาเล็ม

{12:4} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัวร่วนวาย และกระทำให้คนขี่ม้าคลั่ง แต่เราจะลืมหินขว้างขวานยูดาห์ และเราจะกระทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติทั้งหลายตาบอดไป {12:5} แล้วหัวหน้าคนยูดาห์จะรำพึงในใจว่า 'ชาวเยรูซาเล็มจะเป็นกำลังของเรา เนื่องจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา' {12:6} ในวันนั้นเราจะกระทำให้หัวหน้าคนยูดาห์ทั้งหลายเหมือนหม้อร้อนแดงอยู่ท่ามกลางกองไฟ เหมือนคบเพลิงสว่างอยู่ท่ามกลางฟ่อนข้าว และเขาจะเผาผลาญบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบไปทางขวาและไปทางซ้ายเสีย ฝ่ายเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่ในที่เดิม นั่นเอง คือเยรูซาเล็ม {12:7} และพระเยโฮวาห์จะประทอนชัยชนะแก่เดนมัสการของยูดาห์ก่อน เพื่อว่าสง่าราศีแห่งราชวงศ์ดาวิด และสง่าราศีแห่งชาวเยรูซาเล็มจะไม่ได้เป็นที่ยกย่องเหนือกว่าของยูดาห์ {12:8} ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวเยรูซาเล็มไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอท่ามกลางเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาทั้งหลาย {12:9} ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงหาที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม

{12:10} และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน {12:11} ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่อฮาดีดริโมน ณ ที่ราบเมกิดโด {12:12} แผ่นดินจะไว้ทุกข์ ตามครอบครัวแต่ละครอบครัว ครอบครัวราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดาภรรยาของท่านต่างหาก ครอบครัวของวงศ์วานนาอันต่างหาก และบรรดาภรรยาของเขาต่างหาก {12:13} ครอบครัวของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวซิมโอนีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก {12:14} และครอบครัวที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบครัวต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก"

{13:1} "ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด

{13:2} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ต่อมาในวันนั้น เราจะขจัดชื่อของรูปเคารพเสียจากแผ่นดิน เพื่อว่าเขาจะระลึกถึงอีกไม่ได้เลย และเราจะไล่ผู้พยากรณ์และวิญญาณที่ไม่สะอาดไปเสียจากแผ่นดินด้วย {13:3} ต่อมาเมื่อมีผู้ใดมาพยากรณ์อีก บิดามารดาผู้ให้เขาบังเกิดมานั้นจะพูดกับเขาว่า 'เจ้าอย่ามีชีวิตอยู่เลย เพราะเจ้าพูดมุสาในพระนามของพระเยโฮวาห์' เมื่อเขาพยากรณ์ บิดามารดาผู้ให้เขาเกิดมาจะแทงเขาให้ทะลุ {13:4} ต่อมาในวันนั้น ผู้พยากรณ์ทุกคนจะมีความละอายเพราะนิมิตของเขาเมื่อพยากรณ์ เขาจะไม่สวมผ้ามีขนเพื่อล่อลวงอีกต่อไป {13:5} แต่เขาจะกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นชาวนา เพราะว่ามิคนสอนข้าพเจ้าให้เลี้ยงสัตว์ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่มๆ'

{13:6} และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า 'ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง' เขาจะตอบว่า 'ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า'" {13:7} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "โอ ดาบเอ๋ย จงตื่นขึ้นต่อสู้เมฆบาลของเรา จงต่อสู้ผู้ที่สนิทกับเรา จงตีเมฆบาล และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เราจักกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อย

{13:8} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาทั่วทั้งแผ่นดินจะต้องขจัดเสียให้พินาศสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสาม {13:9} เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและถลุงเขาเหมือนถลุงเงิน และลองดูเขาเหมือนทดลองทองคำ เราจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า 'เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา' และเขาจะกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า'"

บทที่ 39

มาลาคี / Malachi

{1:1} ภาระแห่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มีต่ออิสราเอลโดยมาลาคี {1:2} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราได้รักเจ้าทั้งหลาย" แต่ท่านทั้งหลายพูดว่า "พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์สถานใด" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เอชชาเป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ เราก็ยังรักยาโคบ {1:3} แต่เราได้เกลียดเอชชา เราได้กระทำให้เทือกเขาและมรดกของเขาร้างเปล่าสำหรับมังกรแห่งถิ่นทุรกันดาร" {1:4} เมื่อเอโดมกล่าวว่า "เราถูกขับถอนเสียแล้ว แต่เราจะกลับมาสร้างที่ปรักหักพังขึ้นใหม่" พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "เขาทั้งหลายจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย และผู้คนจะเรียกเขาเหล่านี้ว่า 'เป็นเขตแดนแห่งความชั่วร้าย' และ 'เป็นชนชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์'" {1:5} ตาของเจ้าเองจะเห็นสิ่งนี้และเจ้าจะกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์นี้จะมีใหญ่ยิ่งนัก แม้กระทั่งนอกเขตแดนของอิสราเอล"

{1:6} "บุตรชายก็ยอมให้เกียรติแก่บิดาของเขา คนใช้ก็ยอมให้เกียรตินายของเขา แล้วถ้าเราเป็นพระบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน นี่แหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอบรรดาปุโรหิต ผู้ดูหมิ่นนามของเรา ท่านก็ว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมิ่นพระนามของพระองค์สถานใด' {1:7} ก็โดยนำอาหารมลทินมาถวายบนแท่นของเราอย่างไรละ แล้วท่านว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้พระองค์เป็นมลทินสถานใด' ก็โดยคิดว่า 'โต๊ะของพระเยโฮวาห์นั้นเป็นที่ดูหมิ่น' อย่างไรละ {1:8} เมื่อเจ้านำสัตว์ตาบอดมาเป็นสัตว์บูชา กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำของอย่างนั้นไปก้านลเจ้าเมืองของเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าไหม {1:9} ลองอ้อนวอนขอความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระ

กรุณาต่อพวกเรานูซี ด้วยของถวายดังกล่าวมานี้จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงชอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ {1:10} อยากให้มีสักคนหนึ่ง ในพวกเจ้าซึ่งจะปิดประตูเสีย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้า และเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า {1:11} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นถึงที่ดวงอาทิตย์ตกนามของเราจะมีใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเขาถวายเครื่องหอมและของถวายที่บริสุทธิ์แด่นามของเราทุกที่ทุกแห่ง เพราะนามของเรานั้นจะมีใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ {1:12} แต่เมื่อเจ้ากล่าวว่า 'โต๊ะของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน' และว่า 'ผลของโต๊ะนั้นคืออาหารที่ถวายนั่นน่าดูถูก' เจ้าก็ได้กระทำให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว {1:13} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่า 'ดูเถิด อย่างนี้น่าอื้อระอาใจจริง' แล้วเจ้าก็ทำฮึดฮัดกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ได้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วย ของเหล่านี้แหละเจ้านำมาเป็นของบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ {1:14} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้ปฏิญาณไว้ และยังไม่สัตรีตัวผู้ไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำสาปแช่งจงตกอยู่กับคนโง่งนั้นเถิด เพราะเราเป็นพระมหากษัตริย์ และนามของเราเป็นที่กลัวเกรงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย"

{2:1} "โอ ปุโรหิตทั้งหลาย บัดนี้คำบัญชานี้มีอยู่เพื่อเจ้าทั้งหลาย {2:2} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ถ้าเจ้าไม่ฟัง และถ้าเจ้าไม่จำใส่ใจไว้ในใจที่จะถวายสงสารดีแด่นามของเรา เราจะส่งคำแช่งมาเหนือเจ้า และเราจะสาปแช่งผลพระพรซึ่งมาถึงเจ้า เราได้สาปแช่งคำอวยพรของเจ้าแล้วนะ เพราะเจ้ามิได้จำใส่ใจไว้ {2:3} ดูเถิด เราจะกระทำให้เชื้อสายของ

เจ้าเสื่อมไป และจะละเลยมุลัสต์ว้ใส่หน้าเจ้า คือมุลัสต์ว้ของเทศกาลตามกำหนดของเจ้า และเราจะไล่เจ้าออกไปเสียจากหน้าเราอย่างนั้นแหละ {2:4} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจึงจะทราบว้ เราส่งคำบัญชานี้มาให้เจ้า เพื่อว้พันธสัญญาของเราซึ่งทำไว้กับเลวีจะคงอยู่ {2:5} พันธสัญญาของเราซึ่งมีไว้กับเขานั้นเป็นพันธสัญญาเรื่องชีวิตและสันติภาพ เราได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อเขาจะได้ยำเกรงและเขาได้ยำเกรงเรา และเกรงขามนามของเรา {2:6} ในปากของเขามิราชบัญญัติแห่งความจริง จะหาความชั่วช้าที่ริมฝีปากของเขาไม่ได้เลย เขาดำเนินกับเราด้วยสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้หันหลายคนให้พ้นจากความชั่วช้า {2:7} เพราะว่าริมฝีปากของปุโรหิตควรเป็นยามความรู้ และมนุษย์ควรแสวงหาราชบัญญัติจากปากของเขา เพราะว่าเขาเป็นทูตของพระเยโฮวาห์จอมโยธา {2:8} แต่เจ้าเองได้หันไปเสียจากทางนั้น เจ้าเป็นเหตุให้หลายคนสะดุดเพราะเหตุราชบัญญัติ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าได้กระทำให้พันธสัญญาของเลวีเสื่อมไป {2:9} ดังนั้นเราจึงกระทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อหน้าประชาชนทั้งปวง ให้สมกับที่เจ้ามิได้รักษาบรรดาวิถีทางของเรา แต่ได้แสดงอคติในการสอนราชบัญญัติ"

{2:10} เราทุกคนมิได้มีบิดาคนเดียวหรือ พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามีใช่หรือ แล้วทำไมเราทุกคนจึงปฏิบัติต่อพี่น้องของตนด้วยการทรยศ โดยการลบหลู่พันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา

{2:11} ยูดาห์ก็ประพฤติอย่างทรยศ การอันน่าสะอิดสะเอียนเขาก็ทำกันในอิสราเอลและในเยรูซาเล็ม เพราะว่ายูดาห์ได้ลบหลู่ความบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงรัก และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างด้าว {2:12} พระเยโฮวาห์จะทรงขจัดชายคนใดที่กระทำเช่นนี้ ทั้งผู้สอนและนักศึกษา เสียจากดินที่ของยาโคบ ถึงแม้ว้เขาจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาก็ตามเถิด {2:13} และเจ้าได้กระทำอย่างนี้อีกด้วย คือเจ้าเอาน้ำตารดทั่วแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ด้วยเหตุเจ้าได้ร้องไห้คร่ำครวญ เพราะพระองค์ไม่สนพระทัยหรือรับเครื่องบูชาด้วยชอบพระทัยจากมือของเจ้าอีกแล้ว {2:14} เจ้าถามว้ "เหตุใดพระองค์จึงไม่รับ" เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น แม้ว้นางเป็นคู่เคียงของเจ้าและเป็นภรรยาของเจ้าตามพันธสัญญา เจ้าก็ทรยศต่อนาง {2:15} พระองค์ทรงทำให้เขาทั้งสองเป็นอันเดียวกันมิใช่หรือ แต่เขายังมีลมปรานแห่งชีวิตอยู่ และทำไมเป็นอันเดียวกัน เพราะพระองค์ทรง

ประสงค์เชื้อสายที่ตามทางของพระเจ้า ดังนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าให้ผู้ใดทรยศต่อภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น {2:16} เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว้ "เราเกลียดชังการหย่าร้าง เพราะคนหนึ่งปกปิดความทารุณด้วยเสื้อผ้าของตน พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ เพราะฉะนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ"

{2:17} เจ้าได้กระทำให้พระเยโฮวาห์อ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของเจ้า เจ้ายังจะกล่าวว้ "เราทั้งหลายกระทำให้พระองค์อ่อนพระทัยสถานใดหรือ" ก็เมื่อเจ้ากล่าวว้ "ทุกคนที่กระทำความชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงปีติยินดีในคนเหล่านั้น" หรือโดยถามว้ "พระเจ้าแห่งการพิพากษาอยู่ที่ไหน"

{3:1} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว้ "ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา {3:2} แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประจักษ์พยาน และประจักษ์พยานของข้าชักรอก {3:3} ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์ {3:4} แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และดังในปีที่ล่วงแล้วมา {3:5} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว้ แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ ผู้ที่ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และหญิงม่ายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักใส่หั้นเหตต่างด้าวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา {3:6} เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผืนแปร บุตรชายยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด

{3:7} เจ้าได้หันเหไปเสียจากกฎของเราและมิได้รักษาไว้ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว้ เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว้ 'เราทั้งหลายจะกลับมาสถานใด' {3:8} คนจะปล้นพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ปล้นเรา แต่เจ้ากล่าวว้ 'เราทั้งหลายปล้นพระเจ้าอย่างไร' ก็ปล้นในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชา นั่นสิ {3:9} เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติปล้นเรา

{3:10} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำสิบชักหนึ่งเต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่ {3:11} เราจะขนานตัวที่ทำลายให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลองุ่นในไร่นาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ {3:12} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ {3:13} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา เจ้ายังกล่าวว่า 'เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์สถานใด' {3:14} เจ้าได้กล่าวว่า 'ที่จะปรนนิบัติพระเจ้ายกย่องประโยชน์ ที่เราจะรักษากฎของพระองค์ หรือดำเนินอย่างคนไวทุกซ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นจะได้ผลประโยชน์อันใด' {3:15} บัดนี้เรากล่าวว่าคนอวดดีเป็นคนได้รับพร เออ คนที่ประกอบความชั่ว ใช่ว่าจะมั่งคั่งเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้วก็พินได้"

{3:16} แล้วคนเหล่านั้นที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์จึงพูดกันและกัน พระเยโฮวาห์ทรงฟังและทรงได้ยิน และมีหนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์ ได้บันทึกชื่อผู้ที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และที่ตรึงตรองในพระนามของพระองค์ไว้ {3:17} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเขาผู้ปรนนิบัติเขา {3:18} แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ายกย่องประโยชน์ที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์"

บทที่ 40

มัทธิว / Matthew

{1:1} หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม {1:2} อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา {1:3} ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม {1:4} รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโซน นาโซนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน {1:5} สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาสเกิดจากนางราหับ โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบดเกิดจากนางรูธ โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี {1:6} เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด ผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรีอาห์ {1:7} ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโอบอัม เรโอบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา {1:8} อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อยอร์ม โยรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออัสซียาห์ {1:9} อัสซียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเซเศคียาห์ {1:10} เซเศคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมันัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อยัสยาห์ {1:11} ยัสยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยะโคเนียห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน {1:12} หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว ยะโคเนียห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเชอัลทิเอล เชอัลทิเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรบบาเบล {1:13} เศรบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีอูด อาบีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลียาхим เอลียาхимให้กำเนิดบุตรชื่อยะฮอชอร์ {1:14} ยะฮอชอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่อยะฮอคิม ยะฮอคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด {1:15}

เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัทธาน มัทธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ {1:16} ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูเซฟ สามีนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์ {1:17} ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

{1:18} เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สุขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ {1:19} แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ {1:20} แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า "โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ {1:21} เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของพวกเขาทั้งหลาย" {1:22} ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า {1:23} 'ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา' {1:24} ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขา นั่น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา {1:25} แต่มิได้ร่วมรู้กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนาม

ของบุตรนั้นว่า เยชู

{2:1} ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุเลิต มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม {2:2} ถามว่า "กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้อยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน" {2:3} ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็บัญชาพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปกับท่านด้วย {2:4} แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด {2:5} เขาทูลท่านว่า "ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า {2:6} 'บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครอบครองของยูเดีย ก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา'" {2:7} แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ้วนถี่ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น {2:8} และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า "จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถ้วนถี่กันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย" {2:9} ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดุเลิต ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น {2:10} เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก {2:11} ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหยีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กายาน และมดยอบ {2:12} และพวกนักปราชญ์ได้ยินคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาก็กลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

{2:13} ครั้นเขาไปแล้ว ดุเลิต พุทธสวรงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย" {2:14} ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ {2:15} และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์'

{2:16} ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ้วนถี่นั้น

{2:17} ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ ศาสดาพยากรณ์ว่า {2:18} 'ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามัท เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว'

{2:19} ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดุเลิต พุทธสวรงค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ {2:20} สั่งว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว" {2:21} โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล {2:22} แต่เมื่อได้ยินว่าอารเคลอัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี้ยวไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี {2:23} ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า 'เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ'

{3:1} คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย {3:2} กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว" {3:3} ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์ว่า 'เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำให้ทางของพระองค์ให้ตรงไป' {3:4} เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา อูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า {3:5} ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหา ยอห์น {3:6} สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน {3:7} ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า "โอ เจ้าชาตุงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น {3:8} เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น {3:9} อย่างนี้กระมัง เหมะเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ {3:10} บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลจะต้องตัดแล้วโยนทิ้ง

ในกองไฟ {3:11} เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือนล่อง พระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ {3:12} พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ"

{3:13} แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหาโยห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน {3:14} แต่โยห์นทูลห้ามพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์" {3:15} และพระเยซูตรัสตอบโยห์นว่า "บัดนี้จงยอมเถิด เพราะสมควรที่เราทิ้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ" แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์ {3:16} และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์ {3:17} และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"

{4:1} ครั้นนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง {4:2} และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร {4:3} เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร" {4:4} ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า "มีเขียนไว้แล้วว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'" {4:5} แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร {4:6} แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเถิด เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'" {4:7} พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "มีเขียนไว้อีกว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'" {4:8} อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชาอาณาจักรในโลก ทั้งความรู้เรื่องของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร

{4:9} แล้วได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน" {4:10} พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "อย่าชานาน จงไปเสียให้พ้น เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'" {4:11} แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

{4:12} ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี {4:13} เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี {4:14} เพื่อจะสำเร็จตามพระวาทะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์ว่า {4:15} 'แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ {4:16} ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืด ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว' {4:17} ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า "จงกลับใจเสียใหม่ เพราะวาทะอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"

{4:18} ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง {4:19} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดั่งหาปลา" {4:20} เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

{4:21} ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา {4:22} ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

{4:23} พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย {4:24} กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้าสิง คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย {4:25} และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

{5:1} ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์

ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ {5:2} และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า {5:3} "บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา {5:4} บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม {5:5} บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก {5:6} บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์ {5:7} บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา {5:8} บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า {5:9} บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า {5:10} บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา {5:11} เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนิพนธ์ว่าร้ายของท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข {5:12} จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

{5:13} ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั่นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ {5:14} ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ {5:15} ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น {5:16} จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

{5:17} อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสตาศาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลายแต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ {5:18} เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น {5:19} เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้หย่อนที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ {5:20} เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่ง

กว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

{5:21} ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าฆ่าคน' ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ {5:22} ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า 'อ้ายบ้า' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า 'อ้ายโง่' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก {5:23} เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน {5:24} จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน {5:25} จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็ว ขณะที่ท่านกันไป เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาก็จะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ {5:26} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ {5:27} ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา' {5:28} ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว {5:29} ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก {5:30} และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

{5:31} ยังมีคำกล่าวไว้ว่า 'ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา' {5:32} ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย {5:33} อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า' {5:34} ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลยจะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า {5:35} หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์

{5:36} อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมชาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ {5:37} จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว

{5:38} ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตา และฟันแทนฟัน’ {5:39} ฝ่ายเรบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย {5:40} ถ้าผู้ใดอยากจะทำสงสารเพื่อจะรับเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย {5:41} ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร {5:42} ถ้าเขาจะขอล้างเท้าจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน {5:43} ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู’ {5:44} ฝ่ายเรบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยาม และข่มเหงท่าน {5:45} จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม {5:46} แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ {5:47} ถ้าท่านหักท้าวแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ {5:48} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ"

{6:1} "จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์ เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ {6:2} เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าชื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับสรรเสริญจากมนุษย์ เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว {6:3} ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทานอย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น {6:4} เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย {6:5} เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าชื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

{6:6} ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย {6:7} แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระเจ้าจะทรงโปรดฟัง

{6:8} เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว {6:9} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ {6:10} ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก {6:11} ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี {6:12} และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น {6:13} และขอย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิเดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบไปเป็นนิตย์ เอเมน {6:14} เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย {6:15} แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

{6:16} ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าชื่อใจคด ด้วยเขาสร้างทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว {6:17} ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโมยทาศีรษะและล้างหน้า {6:18} เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

{6:19} อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ {6:20} แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มียขโมยขุดช่องลักเอาไปได้ {6:21} เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย {6:22}

ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง {6:23} แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด {6:24} ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

{6:25} เหตุฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ {6:26} จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ {6:27} มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้อาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ {6:28} ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกกลีบลิลีที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย {6:29} และเรามอบท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อปริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้หนึ่งดอกหนึ่ง {6:30} เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อเล็กน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ {6:31} เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม {6:32} (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ {6:33} แต่ท่านทั้งหลาย จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน {6:34} เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว"

{7:1} "อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ {7:2} เพราะท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานอันนั้น {7:3} เหตุไฉนท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่านเอง แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้มันที่ซ่อนอยู่ในตาของท่านเอง {7:4} หรือเหตุ

ไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เราเช็ดผงออกจากตาของท่าน' แต่ดูเถิด ไม้มันที่ซ่อนอยู่ในตาของท่านเอง {7:5} ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้มันที่ซ่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเช็ดผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ {7:6} อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

{7:7} จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิด ให้แก่ท่าน {7:8} เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้รับ คนที่แสวงหา ก็พบ และคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา {7:9} ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง {7:10} หรือให้หูกเมื่อบุตรขอปลา {7:11} เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์

{7:12} เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์

{7:13} จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก {7:14} เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

{7:15} จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มดูละและแต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า {7:16} ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้หนามหรือหรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม {7:17} ดังนั้นแหละ ต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว {7:18} ต้นไม้ดีจะไม่เกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะไม่เกิดผลดีก็ไม่ได้ {7:19} ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ {7:20} เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา

{7:21} มีใช้ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ {7:22} เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ' {7:23} เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า 'เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา'

{7:24} เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา {7:25} ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา {7:26} แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่ไม่ฉลาดสร้างเรือนของตนไว้บนทราย {7:27} ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก" {7:28} ต่อมาครั้งพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ {7:29} เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

{8:1} เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป {8:2} ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมานับการพระองค์แล้วทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็ะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" {8:3} พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด" ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย {8:4} ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย"

{8:5} เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ่อนวอนพระองค์ {8:6} ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก" {8:7} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไปรักษาเขาให้หาย" {8:8} นายร้อยผู้นั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์ เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค" {8:9} เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ" {8:10} ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไพบลิกเท่านี้แม้ในอิสราเอล" {8:11} เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงกับอับราฮัมและอิสอัค และยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์" {8:12} แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก

ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" {8:13} แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า "ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น" และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

{8:14} ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยเป็นไข้อยู่ {8:15} พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย {8:16} พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย {8:17} ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า 'ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป' {8:18} ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามาพากไป

{8:19} ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น" {8:20} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ" {8:21} อีกคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกของพระองค์ ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน" {8:22} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด"

{8:23} เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป {8:24} ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่ {8:25} และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว" {8:26} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย" แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป {8:27} คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ แม้กระทั่งลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน"

{8:28} ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนเกอร์กาซีแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาดูร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้ {8:29} ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า "พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ" {8:30} ไกลจากที่นั่นมี

สุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ {8:31} ฝูงเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า "ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด" {8:32} พระองค์จึงตรัสแก่ฝูงเหล่านั้นว่า "ไปเถอะ" ฝูงเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น {8:33} ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนครเล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น {8:34} ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสวยจากเขตแดนของเขา

{9:1} และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์ {9:2} ดูเถิด เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว" {9:3} ดูเถิด พวกธรรมจารย์บางคนคิดในใจว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาท" {9:4} ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาราวกับตรัสว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า {9:5} ที่จะว่า 'บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน {9:6} แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) "จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด" {9:7} เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน {9:8} เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

{9:9} ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป {9:10} ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์ {9:11} เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า" {9:12} เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ {9:13} ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ด้วยว่าเรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่" {9:14} แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า "เหตุ

ไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร" {9:15} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร

{9:16} ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหัดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก {9:17} และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาซ่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้"

{9:18} เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์เพิ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก" {9:19} ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย {9:20} ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์ {9:21} เพราะนางคิดในใจว่า "ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค" {9:22} ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ" นับตั้งแต่เวลานั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ {9:23} ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเปาปีและคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่ {9:24} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่" เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ {9:25} แต่เมื่อทรงจับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น {9:26} แล้วกิตติศัพท์นั้นก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

{9:27} ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด" {9:28} และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า "เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้" เขาทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระเจ้าข้า" {9:29} แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า "ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด" {9:30} แล้วตาของพวกเขาทั้งสองก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า "จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย" {9:31} แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่

กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น {9:32} ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนไข้คนหนึ่งที่มีฝีฝีอยู่มาหาพระองค์ {9:33} เมื่อทรงจับฝีออกแล้วคนไข้ก็พูดได้ หมูคนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย" {9:34} แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า "คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี"

{9:35} พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย {9:36} และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดูลูกฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง {9:37} แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ {9:38} เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์"

{10:1} เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกลีสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ {10:2} อัครสาวกลีสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา {10:3} ฟิลิปและบารโธโลมิว โทมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าอัลเดอัส {10:4} ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น {10:5} ลีสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า "อย่าไปทางที่ไปสู่วงศ์ต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย {10:6} แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า {10:7} จงไปพลางประกาศพลางว่า 'อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว' {10:8} จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปลา่ๆ กิจให้เปลา่ๆ {10:9} อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในไถ่ของท่าน {10:10} หรืออย่าใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน {10:11} เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป {10:12} ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น {10:13} ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน {10:14}

ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงกลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย {10:15} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น {10:16} ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปดูแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา {10:17} แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา {10:18} และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ {10:19} แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลานั้น {10:20} เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน {10:21} แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย {10:22} ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด {10:23} แต่เมื่อเขาชมเชยท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

{10:24} ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน {10:25} ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งขึ้นสักเท่าใด {10:26} เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ {10:27} ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน {10:28} อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้ {10:29} นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ {10:30} ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น {10:31} เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว {10:32} เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย {10:33} แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้

นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

{10:34} อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เราไม่ได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา {10:35} ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี {10:36} และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน {10:37} ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ก็นับว่าไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่นับว่าสมกับเรา {10:38} และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่นับว่าสมกับเรา {10:39} ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด {10:40} ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา {10:41} ผู้ที่รับศาสตพยากรณ์ เพราะนามแห่งศาสตพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่าง ที่ศาสตพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรม เพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่าง ที่ผู้ชอบธรรมพึงได้รับ {10:42} และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเรา เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้" {11:1} ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกลีสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆ ของเขา

{11:2} ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป {11:3} ทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมาขึ้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น" {11:4} ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น" {11:5} คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา {11:6} บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข" {11:7} ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่ออะไร ดูนั่นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ" {11:8} แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูนุ่นงุ่มง่ามเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่นงุ่มง่ามเนื้อนิ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์ {11:9} แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสตพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว และเรามอบท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสตพยากรณ์เสียอีก {11:10} คือผู้นั้นเองที่ได้เขียนถึงแล้วว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน' {11:11} เรามอบ

ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ผู้ที่ย่ำแย่ที่สุด ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก {11:12} และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหา ด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ {11:13} เพราะคำของศาสตพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติ ได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้ {11:14} ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น {11:15} ใครมีหูจงฟังเถิด {11:16} เราจะเปรียบคนยุคนี้ เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน {11:17} กล่าวว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แกพวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ' {11:18} ด้วยว่ายอห์นมากก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า 'มีผีเข้าสิงอยู่' {11:19} ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็บอกว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่ม น้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น"

{11:20} แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตือนเมืองต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามิได้กลับใจเสียใหม่ {11:21} "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทเรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว {11:22} แต่เรามอบเจ้าว่า ในวันพิพากษา ไทษเมืองไทเรและเมืองไซดอนจะเบากว่าไทษของเจ้า {11:23} และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอูม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่า การอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ {11:24} แต่เรามอบเจ้าว่า ในวันพิพากษา ไทษเมืองโสโดมจะเบากว่าไทษของเจ้า" {11:25} ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า "โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้ {11:26} ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ {11:27} พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตร นอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

{11:28} บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข {11:29} จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราจะมีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน {11:30} ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็น้อย

{12:1} ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน {12:2} แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต" {12:3} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว {12:4} ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่าน และพรรคพวกรับประทาน ควรแต่บุโรติดพวกเดียว {12:5} ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกบุโรติดในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มี ความผิด {12:6} แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่ง เป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก {12:7} แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้ เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด {12:8} เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือ วันสะบาโต"

{12:9} แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็ เข้าไปในธรรมศาลาของเขา {12:10} ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง มีมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า "การรักษา โรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่" เพื่อ เขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ {12:11} พระองค์จึงตรัสกับ เขาว่า "ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้น ตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่จุตลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ {12:12} มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ใน วันสะบาโต" {12:13} แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้น ว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมีอนันท์ หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง {12:14} ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่า พระองค์ได้

{12:15} แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จ ออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน {12:16} แล้ว พระองค์ทรงกำชับห้ามเขาไม่ให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือ

ผู้ใด {12:17} ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ คาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า {12:18} 'ดูเถิด ผู้รับใช้ ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเรา โปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะ ประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ {12:19} ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียง ของท่านตามถนน {12:20} ไม่อ้อซ้ำแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ ตะเกียงเป็นคandleแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การ พิพากษามีชัยชนะ {12:21} และพวกต่างชาติจะวางใจใน นามของท่าน'

{12:22} ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอด และเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คน ตาบอดและใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้ {12:23} และคนทั้งปวง ก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า "คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ" {12:24} แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า "ผู้นี้ ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น" {12:25} ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับ เขาว่า "ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ ได้ {12:26} และถ้าชาตानขับชาตานออก มันก็แตกแยก กันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ {12:27} และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของ ท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้น พวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน {12:28} แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว {12:29} หรือใคร จะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่กำลังมากนั้นมัดไว้ เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ {12:30} ผู้ที่ ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับ เราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

{12:31} เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิด บาปและคำหิมน์ประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหิมน์ประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรด ยกให้มนุษย์ไม่ได้ {12:32} ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะ โปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

{12:33} จงกระทำให้ต้นไม้ดีแล้วผลของต้นไม้ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวแล้วผลของต้นไม้เลว เพราะเรา จะรู้จักต้นไม้ดีด้วยผลของมัน {12:34} โอ ชาติงร้าย เจ้าเป็น คนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจาก

สิ่งที่เต็มอยู่ในใจ {12:35} คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว {12:36} ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา {12:37} เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า"

{12:38} คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีพูดว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากให้เห็นหมายสำคัญจากท่าน" {12:39} พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "คนชาติชั่วและเล่ห์เหลี่ยมหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ ศาสดาพยากรณ์ {12:40} ด้วยว่า 'โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน' ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนนั้น" {12:41} ชนชาวนี้นะแหละจะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนี้นะแหละได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้ {12:42} นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี้"

{12:43} เมื่อผีโสโครกออกจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย {12:44} แล้วมันก็จะกล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น' และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่างกวาดและตกแต่งไว้แล้ว {12:45} มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่หนึ่งร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น"

{12:46} ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์ {12:47} แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์" {12:48} แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า "ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา" {12:49} พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา {12:50} ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

{13:1} ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเล {13:2} มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปที่ประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง {13:3} แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า "ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช {13:4} และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย {13:5} บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก {13:6} แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป {13:7} บ้างก็ตกกลางดินหนาม ดินหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย {13:8} บ้างก็ตกในที่ดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง {13:9} ใครมีหูจงฟังเถิด" {13:10} ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า "เหตุใดพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา" {13:11} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้ {13:12} ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา {13:13} เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ {13:14} คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า 'พวกเขาจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้' {13:15} เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเลื่อมซา หูก็ตึง และตาของเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการศึกษาเขาให้หาย" {13:16} แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน {13:17} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มิเคยได้ยิน {13:18} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น {13:19} เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขาไปเสีย นั่นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง {13:20} และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพินหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี {13:21} แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกละเสีย {13:22} ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่

ได้ฟังพระวณะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการ ล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวณะนั้นเสีย และเขาจึงไม่ เกิดผล {13:23} ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่ บุคคลที่ได้ยินพระวณะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่า บ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง"

{13:24} พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลาย ฟังว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่ง ได้หว่านพืชดีในนาของตน {13:25} แต่เมื่อคนทั้งหลาย นอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าว สาลินั่นไว้ แล้วก็หลบไป {13:26} ครั้นตื่นขึ้นออกขึ้น ออกรวนแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย {13:27} พวก ผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจาก ไหน' {13:28} นายก็ตอบพวกเขาว่า 'นี่เป็นการกระทำ ของศัตรู' พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า 'ท่านปรารถนาจะให้ พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ' {13:29} แต่นาย ตอบว่า 'อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอน ข้าวสาลีด้วย {13:30} ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกันจนถึงฤดู เกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า 'จงเก็บข้าวละ มานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลินั้นจงเก็บไว้ใน ยุ้งฉางของเรา'"

{13:31} พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟัง ว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ด หนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน {13:32} เมล็ดนั้นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ ใหญ่ที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย และจำเริญเป็นต้นไม้จนคน ในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้"

{13:33} พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่ง ว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด" {13:34} ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็น คำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขา เลย {13:35} ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระวณะที่ตรัสโดย ศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราจะอัปปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าว ข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก'

{13:36} แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและ เสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ ทูลว่า "ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจ คำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนานั้น" {13:37} พระองค์ ตรัสตอบเขาว่า "ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์ {13:38} นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลาน

แห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย {13:39} ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยว ได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูต สวรรค์ {13:40} เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสีย อย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น {13:41} บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาด ทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจาก อาณาจักรของท่าน {13:42} และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุก โพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน {13:43} คราว นั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขา ดุจดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

{13:44} อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ เหมือนพุ่มทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับ ซ่อนเสียอีก และเพราะความปรารถนาไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามี อยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น

{13:45} อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ เหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี {13:46} ซึ่งเมื่อได้พบ ไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อ ไข่มุกนั้น

{13:47} อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ เหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด {13:48} ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งหนึ่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ใน ภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย {13:49} ในการสิ้นสุดของ โลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยก คนชั่วออกจากคนชอบธรรม {13:50} แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟ อันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" {13:51} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจ แล้วหรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "เข้าใจ พระเจ้าข้า" {13:52} ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เพราะฉะนั้นพวกธรรม มาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่า ออกจากคลังของตน"

{13:53} ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จ แล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น {13:54} เมื่อพระองค์ เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอน ในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูด กันว่า "คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างนี้มาจาก ไหน {13:55} คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขา ชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซี โมน และยูดาสมิใช่หรือ {13:56} และน้องสาวทั้งหลาย ของเขาก็ออกมาอยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สั่งทั้งปวงเหล่านี้มาจาก

ไหน" {13:57} เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน" {13:58} พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

{14:1} ครั้นนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู {14:2} จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า "ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้" {14:3} ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน {14:4} เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า "ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา" {14:5} ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์น ก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ {14:6} แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ {14:7} เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น {14:8} บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า "ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ" {14:9} ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ {14:10} แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก {14:11} เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา {14:12} ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

{14:13} เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เบเล็ยแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป {14:14} ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย {14:15} ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง" {14:16} ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "เราไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" {14:17} พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "ที่นี้พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น" {14:18} พระองค์จึงตรัสว่า "เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่

เถิด" {14:19} แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง {14:20} เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม {14:21} ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

{14:22} ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน {14:23} และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว {14:24} แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่ {14:25} ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก {14:26} เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า "เป็นผี" เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว {14:27} ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย"

{14:28} ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์" {14:29} พระองค์ตรัสว่า "มาเถิด" เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู {14:30} แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจมน้ำก็ร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย" {14:31} ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า "โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม" {14:32} เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง {14:33} เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานับการพระองค์ทูลว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว" {14:34} ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเอนเนซาเรท {14:35} เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์ {14:36} เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แต่ละต้องแต่ชายฉกรรจ์ พระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แต่ละต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

{15:1} ครั้นนั้น พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า {15:2} "ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือเมื่อเรารับประทานอาหาร" {15:3}

แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า "เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า {15:4} เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดแข็งด่าบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย' {15:5} แต่พวกท่านกลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า "สิ่งใดของข้าพเจ้า ซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว" {15:6} ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน' อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมิ่นไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน {15:7} ท่านคนหน้าชื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า {15:8} 'ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา {15:9} เขามิมีการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาวดอ้างว่า 'เป็นพระดำรัสสอน' {15:10} แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด {15:11} มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน" {15:12} ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก" {15:13} พระองค์จึงตรัสตอบว่า "ดินไม้ไผ่ทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย {15:14} ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ" {15:15} ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด" {15:16} ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ {15:17} ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่บ่อไป {15:18} แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน {15:19} ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดฟัวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ {15:20} สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"

{15:21} แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน {15:22} ดูเถิด มีหญิงสาวคนคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า "โอพระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์

ลำบากยิ่งนัก" {15:23} ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ่อนวอนพระองค์ ทูลว่า "ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา" {15:24} พระองค์ตรัสตอบว่า "เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล" {15:25} ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด" {15:26} พระองค์จึงตรัสตอบว่า "ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร" {15:27} ผู้หญิงนั้นทูลว่า "จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน" {15:28} แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด" และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

{15:29} พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น {15:30} และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พวกคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย {15:31} คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

{15:32} ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า "เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กล่าวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง" {15:33} พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้" {15:34} พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน" เขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กสองสามตัว" {15:35} พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน {15:36} แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน {15:37} และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคนอาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม {15:38} ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก {15:39} พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

{16:1} พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์ โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น {16:2} พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "พอตกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า 'รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง'

{16:3} ในเวลาเช้าท่านพูดว่า "วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว" โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้าที่ท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ {16:4} คนชาติชั่วและเล่ห์เหลี่ยมหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น" แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา {16:5} ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลิ้มอาชนมปังไปด้วย

{16:6} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี" {16:7} เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า "เพราะเหตุที่เรามิได้เอาขนมปังมา" {16:8} ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า "โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องมิได้เอาขนมปังมา {16:9} ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือเรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง {16:10} หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง {16:11} เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี" {16:12} แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

{16:13} ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า "คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด" {16:14} เขาจึงทูลตอบว่า "บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์" {16:15} พระองค์ตรัสถามเขาว่า "แล้วพวกท่านเล่า ว่าเราเป็นผู้ใด" {16:16} ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

{16:17} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนบุตรโยนาห์ ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ {16:18} ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็ตามมิได้ {16:19} เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็ถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์" {16:20} แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์นั้น

{16:21} ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ {16:22} ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย" {16:23} พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า "อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์" {16:24} ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา {16:25} เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด {16:26} เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา {16:27} เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน {16:28} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้สึกความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน"

{17:1} ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง {17:2} แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ นวลของพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง {17:3} ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ {17:4} ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" {17:5} เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด" {17:6} ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ขวบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก {17:7} พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "จง

ลูกขึ้นเถิด อย่างรวดเร็ว" {17:8} เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว {17:9} ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่างบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย" {17:10} เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกธรรมจารย์จึงว่า เอลียาจะต้องมาก่อน" {17:11} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม {17:12} แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่านไม่ แต่เขาใครทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน" {17:13} แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

{17:14} ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า {17:15} "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ {17:16} ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้" {17:17} พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทริชัว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด" {17:18} พระเยซูจึงตรัสสั่งให้คนนั้น มั่นก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเอง {17:19} ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัว ทูลถามว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไปไม่ได้" {17:20} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน้น' มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย {17:21} แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร"

{17:22} ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย {17:23} และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่" พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

{17:24} เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า "อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ" {17:25} เปโตรตอบว่า "เสีย" เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงถาม

เขาไว้ แล้วตรัสว่า "ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บภาษีและส่วยจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น" {17:26} เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "เก็บจากผู้อื่น" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าเช่นนั้น โอรสก็ไม่ต้องเสีย {17:27} แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมา ก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด"

{18:1} ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า "ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์" {18:2} พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา {18:3} แล้วตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย {18:4} เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กๆ คนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ {18:5} ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ คนหนึ่งนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา {18:6} แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า {18:7} วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น {18:8} ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้านยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ {18:9} ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก {18:10} จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูลสวรรค์ ประจักษ์ของเขาดำเนินอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

{18:11} เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด {18:12} ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก่าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาที่หายาหาตัวที่หายนั้นหรือ {18:13} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก่าสิบเก้าตัวที่ได้หลงหายนั้น {18:14} อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

{18:15} หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อ

ท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา {18:16} แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ {18:17} ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี {18:18} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดที่ท่านผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

{18:19} เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ {18:20} ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆ ในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น"

{18:21} ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์ เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรระยอกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ" {18:22} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งด้วยเจ็ด {18:23} เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน {18:24} เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า {18:25} เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขาถืออยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ {18:26} ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า 'ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น' {18:27} เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป {18:28} แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า 'จงใช้หนี้ให้ข้า' {18:29} เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า 'ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น' {18:30} แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น {18:31} ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกตน {18:32} แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้ผู้นั้นมาสั่งว่า 'โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา {18:33} เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ' {18:34} แล้วเจ้านายของเขาก็

กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด {18:35} พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง"

{19:1} ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น {19:2}ฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

{19:3} พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า "ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่" {19:4} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม 'ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง' {19:5} และตรัสว่า 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา และจะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' {19:6} เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พราดจากกันเลย" {19:7} เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้" {19:8} พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น {19:9} ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นผู้ที่ชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยา ก็ผิดประเวณีด้วย" {19:10} พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย" {19:11} พระองค์ทรงตอบเขาว่า "มิใช่ทุกคนจะรับประเพณีตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประเพณีได้ {19:12} ด้วยว่าผู้ที่เป็นชั้นที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นชั้นที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นชั้นที่เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด"

{19:13} ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอวยพร แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้ {19:14} ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนที่เช่นเด็กเหล่านั้น" {19:15} เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น

{19:16} ดูก่อน มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์" {19:17} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปใน ชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้" {19:18} คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า "คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง" พระเยซูตรัสว่า "อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณี อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ {19:19} จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" {19:20} คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า "ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง" {19:21} พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาลสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา" {19:22} เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก {19:23} พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก {19:24} เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า" {19:25} เมื่อพวกเขาถามของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" {19:26} พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกเขาและตรัสกับเขาว่า "ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง"

{19:27} แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง" {19:28} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่นี้ คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล {19:29} ทุกคนที่ได้ละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก {19:30} แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น"

{20:1} "ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่ {20:2} ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนา

อันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา {20:3} พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆ กลางตลาด {20:4} จึงพูดกับเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร' แล้วเขาก็พากันไป {20:5} พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน {20:6} ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆ จึงพูดกับเขาว่า 'พวกท่านยืนอยู่ที่นั่นเปล่าๆ ตลอดวันทำไม' {20:7} พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า 'เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า' เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร' {20:8} ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า 'จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้ายจนถึงคนที่มาแรก' {20:9} คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาอีก {20:10} ส่วนคนที่มาที่แรกนั้นก็คิดว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาอีกเหมือนกัน {20:11} เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้ว ก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน {20:12} ว่า 'พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโม่งเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน' {20:13} ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า 'สหายเอ๋ย เรายังได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาอีกมิใช่หรือ' {20:14} รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน {20:15} เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ท่านมีเวทอาถรรพ์ชั่วร้ายเพราะเห็นเราใจดีหรือ' {20:16} อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"

{20:17} เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า {20:18} "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย {20:19} และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เขาเย้ยเย้ยเย้ย และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นใหม่"

{20:20} ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์ {20:21} พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า "ท่านปรารถนา

อะไร" นางทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนหนึ่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง" {20:22} แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะตั้งนั้นท่านจะตั้งได้หรือ และบัดนี้สมานันซึ่งเราจะรับท่านจะรับได้หรือ" เขาทูลพระองค์ว่า "พวกข้าพระองค์ทำได้" {20:23} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านจะตั้งมาจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้ใด" {20:24} เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น {20:25} พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ครอบครองของคนต่างชาตินิยมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ {20:26} แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย {20:27} ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน {20:28} อย่างที่บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก"

{20:29} เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ผู้คนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป {20:30} และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด" {20:31} ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้หนึ่งเสียง แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด" {20:32} พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า "ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน" {20:33} พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น" {20:34} พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้ และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

{21:1} ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน {21:2} ตรัสสั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันทีที่ท่านจะพบเณรคนหนึ่งผูกอยู่กับลูกของม้านั้น จงแก้มามาให้เรา {21:3} ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน ท่านจงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์' แล้วเขาจะปล่อยให้ม้านั้น" {21:4} เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิด

ขึ้นเพื่อให้พระวาระที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จ ซึ่งว่า {21:5} 'จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงมเลากับลูกของม้าน' {21:6} สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้ {21:7} จึงจูงมเลากับลูกของม้านมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น {21:8} ผู้คนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน {21:9} ฝ่ายผู้คนที่เดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลังก็พร้อมกันให้ร้องว่า "โฮสันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮสันนา' ในที่สุดสุด" {21:10} เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด" {21:11} ผู้คนก็ตอบว่า "นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"

{21:12} พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย {21:13} และตรัสกับเขาว่า "มีพระวาระเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'" {21:14} คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย {21:15} แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัสจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า "โฮสันนาแก่ราชโอรสของดาวิด" เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง {21:16} และจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า 'จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้'" {21:17} พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

{21:18} ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร {21:19} และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผล มีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า "เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป" ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป {21:20} ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า "เป็นอย่างไรหนอ ต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด" {21:21} ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้

กระทำแก้ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ ก็จะสามารถได้ {21:22} สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้"

{21:23} เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลา ที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของ ประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า "ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน" {21:24} พระเยซูตรัสตอบ เขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่าน บอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดย สิทธิอันใด {21:25} คือบัญญัติของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์" เขาได้ปรึกษากันว่า "ถ้าเรา จะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่านจึง ไม่เชื่อยอห์นเล่า’" {21:26} แต่ถ้าเราว่า ‘จากมนุษย์’ เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็น ศาสดาพยากรณ์" {21:27} เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวก ข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอก ท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"

{21:28} แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมี บุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้ จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’ {21:29} บุตรคน นั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ {21:30} บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตร นั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไปขอรับ’ แต่ไม่ไป {21:31} บุตรสอง คนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า" เขา ทูลตอบพระองค์ว่า "คือบุตรคนแรก" พระเยซูตรัสตอบ เขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษี และหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่าน ทั้งหลาย {21:32} ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทาง แห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษี และพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้กลับใจเชื่อยอห์น"

{21:33} จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของ บ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้ สกตบ่ออย่างงุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวน เข้าแล้วก็ไปเมืองไกล {21:34} ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้ เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผล องุ่น {21:35} และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เหยียนตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ ตายคนหนึ่ง {21:36} อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่าง นั้นอีก {21:37} ครั่งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไป

หา พูดว่า ‘พวกเขาจะเคารพบุตรชายของเรา’ {21:38} แต่เมื่อบรรดาคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกัน ว่า ‘คนนี้แหละเป็นผู้รับมรดก มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้ว ให้เรายึดมรดกของเขาเสีย’ {21:39} เขาจึงพากันจับบุตร นั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย {21:40} เหตุ ฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่า สวนเหล่านั้น" {21:41} เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะ ให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่นๆที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตาม กฎกาลแก่เขาต่อไป" {21:42} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่าน ทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่าง ก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้ เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์ แก่ตาเรา’" {21:43} เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักร ของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติ หนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น {21:44} ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับ ผู้ใด ก็จะต้องย่ำผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง" {21:45} ครั้น พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้อินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา {21:46} แต่ เมื่อพวกเขาอยากจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะ ประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์"

{22:1} พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า {22:2} "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน {22:3} แล้ว ใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรส นั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา {22:4} ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้ อื่นไปอีก รับสั่งว่า ‘ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้ จัดการเลี้ยงไว้แล้ว รวบรวมสัตว์ขุ่นแล้วของเราไว้เสิร์ฟ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้ เถิด’" {22:5} แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไ้รนา ของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย {22:6} ฝ่ายพวก นอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอัยยตต่างๆแล้วฆ่า เสีย {22:7} แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้อินแล้ว ท่านก็ทรง พระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทัพไป ปรามปรามฆาตกร เหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย {22:8} แล้วท่านจึงรับสั่งแก่ พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับ เชิญนั้นไม่สมกับงาน {22:9} เหตุฉะนั้น จงออกไปตาม ทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรส นี้’ {22:10} ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตาม ทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนงานสมรสนั้น

เต็มด้วยแขก {22:11} แต่เมื่อภษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส {22:12} ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า 'สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส' ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก {22:13} ภษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า 'จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน' {22:14} ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"

{22:15} ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร {22:16} พวกเขายังใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมิได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด {22:17} เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่" {22:18} แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาดังที่ตรัสว่า "พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม {22:19} จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน" เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์ {22:20} พระองค์ตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" {22:21} เขาทูลพระองค์ว่า "ของซีซาร์" แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" {22:22} ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

{22:23} ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า {22:24} "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ใดตายยังไม่มียูธ ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้' {22:25} ในพวกเราที่มีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มียูธ ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย {22:26} ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด {22:27} ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย {22:28} เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว" {22:29} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า {22:30} ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์ {22:31} แต่

เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังมิได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า {22:32} 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น" {22:33} ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

{22:34} แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน {22:35} มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า {22:36} "อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด" {22:37} พระเยซูทรงตอบเขาว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้เป็นพระเจ้าของเรา ด้วยสุดจิตสุดใจของเรา และด้วยสิ้นสุดความคิดของเรา" {22:38} นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ {22:39} ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' {22:40} พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้"

{22:41} เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นี่ พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า {22:42} "พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด" เขาตอบพระองค์ว่า "เป็นบุตรของดาวิด" {22:43} พระองค์ตรัสถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า {22:44} 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน' {22:45} ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้" {22:46} ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

{23:1} ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ {23:2} ว่า "พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีที่นั่งบนที่นั่งของโมเสส {23:3} เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขาอย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่ {23:4} ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยอกวางบนปามมนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่น้ำเดียวก็ไม่จับต้องเลย {23:5} การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้หลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว {23:6} เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา {23:7} กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า 'รับบี รับบี' {23:8}

ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ‘รับบี’ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด {23:9} และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์ {23:10} อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ‘นาย’ ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ {23:11} ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย {23:12} ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

{23:13} วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ {23:14} วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น {23:15} วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวยกเข้าจาริต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า {23:16} วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’ {23:17} คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ {23:18} และว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชาผู้นั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’ {23:19} คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์ {23:20} เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชาผู้นั้น {23:21} ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น {23:22} ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น {23:23} วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่ ยีหร่าและขมิ้น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตา และความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย {23:24}

คนนำทางตาบอด เจ้าครองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป {23:25} วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยโจรกรรมและการมัวเมา กิเลส {23:26} พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายใน ถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย {23:27} วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอูโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด {23:28} เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า {23:29} วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอูโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอูโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม {23:30} แล้วกล่าวว่า ‘ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้’ {23:31} อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น {23:32} เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด {23:33} เจ้าพวกงู เจ้าซาติงูร้าย เจ้าจะพันการลงโทษในนรกอย่างไรได้ {23:34} เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆ ไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เผียนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ช่มเห่งไล่ออกจากเมืองนี้ไป เมืองโน้นบ้าง {23:35} ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรม จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชาผู้นั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย {23:36} เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

{23:37} โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เรื่อยๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ {23:38} ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ {23:39} ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

{24:1} ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวก

สาวกของพระองค์มาซึ่งตึกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร {24:2} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลานี้จะขึ้นทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้" {24:3} เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า "ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบทั่ว เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้" {24:4} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง {24:5} ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า 'เราเป็นพระคริสต์' เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป {24:6} ท่านทั้งหลายจะได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง {24:7} เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ {24:8} เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก {24:9} ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา {24:10} คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน {24:11} จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป {24:12} ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป {24:13} แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด {24:14} ชาวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

{24:15} เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียล ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์" (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด) {24:16} "เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย {24:17} ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน {24:18} ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้านของตน {24:19} แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ {24:20} จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต {24:21} ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่

เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย {24:22} และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า {24:23} ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ 'อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย {24:24} ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง {24:25} ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว {24:26} เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า 'ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ' ก็จงอย่าเชื่อ

{24:27} ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น {24:28} ด้วยว่าหากศพอยู่ที่ไหน ผุนนกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น {24:29} แต่พลี้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว 'ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป' {24:30} เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า 'มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์' แล้วเขาจะเห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า' พร้อมด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก {24:31} พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

{24:32} บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว {24:33} เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้ถึงประเดี๋ยวแล้ว {24:34} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ {24:35} ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

{24:36} แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว {24:37} ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย {24:38} เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา {24:39} และน้ำท่วมได้มากวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย

{24:40} เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง {24:41} หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง {24:42} เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด {24:43} จงจำไว้อย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าข้าโมยะมายามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะลวงเรือนของเขาได้ {24:44} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

{24:45} ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา {24:46} เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข {24:47} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง {24:48} แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วนั้นจะคิดในใจว่า ‘นายของข้าคงมาช้า’ {24:49} แล้วจะตั้งตนโง่เพื่อผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกที่เมา {24:50} นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ {24:51} และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

{25:1} "เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว {25:2} ในพวกเธอเป็นคนที่มียาหยาดคน และเป็นคนโง่ห้าคน {25:3} พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้อาบน้ำมันไปด้วยไม่ {25:4} แต่คนที่มียาหยาดนั้นได้อาบน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย {25:5} เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ำอยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันนั่งเหงาและหลับไป {25:6} ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด’ {25:7} บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน {25:8} พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่’ {25:9} พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า’ {25:10} เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด {25:11} ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ‘ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย’ {25:12} ฝ่ายท่านตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน’ {25:13} เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

{25:14} อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ {25:15} คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที {25:16} คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ {25:17} คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน {25:18} แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ชุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ {25:19} ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น {25:20} คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์’ {25:21} นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ {25:22} คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์’ {25:23} นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ {25:24} ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกียรติผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย {25:25} ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน’ {25:26} นายจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ที่เราเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย {25:27} เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย {25:28} เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบทะลันต์ {25:29} ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าจะเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา {25:30} จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มืดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

{25:31} เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ {25:32} บรรดาประชาชาติต่างๆ จะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะ

แยกแยะออกจากแพะ {25:33} และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย {25:34} ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก {25:35} เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ {25:36} เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา' {25:37} เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดหาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร {25:38} ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร {25:39} ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร' {25:40} แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา นี่ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย' {25:41} แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น {25:42} เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม {25:43} เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็มิได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็มิได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เราเจ็บป่วย และต้องจำอยู่ในคุก ท่านมิได้เยี่ยมเรา' {25:44} เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร' {25:45} เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา' {25:46} และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์"

{26:1} ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว

พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า {26:2} "ท่านทั้งหลายรู้อยู่อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน" {26:3} ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่เคลาส์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟาส {26:4} ปรีษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย {26:5} แต่พวกเขาพูดว่า "ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย"

{26:6} ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน {26:7} ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์ {26:8} พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า "เหตุใดจึงทำให้องค์นี้เสียเปล่า {26:9} ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้" {26:10} เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า "กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา {26:11} ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป {26:12} ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา {26:13} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งชาวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย"

{26:14} ครั้งนั้นคนหนึ่ง ในพวกสาวกลับสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ {26:15} ถามว่า "ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า" ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ {26:16} ตั้งแต่นั้นมานายูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

{26:17} ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน"

{26:18} พระองค์จึงตรัสว่า "จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า 'พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา'" {26:19} ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

{26:20} ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกลับสองคน {26:21} เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย

ว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา" {26:22} ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ" {26:23} พระองค์ตรัสตอบว่า "ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา" {26:24} บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่บัดนี้ผู้ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง" {26:25} ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่"

{26:26} ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา" {26:27} แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด {26:28} ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก {26:29} เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา"

{26:30} เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามอกอกเทศ {26:31} ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุ้งเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป' {26:32} แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน" {26:33} ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะสะดุ้งเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุ้งก็หาไม่ได้เลย" {26:34} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" {26:35} เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

{26:36} แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมณี แล้วตรัสกับสาวกว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น" {26:37} พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดสวดและหนักพระทัยยิ่งนัก {26:38} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด"

{26:39} แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน้อยหนึ่ง ก็พบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า "โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถวายนี้ออกจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้า

พระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์" {26:40} พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ" {26:41} จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลองจิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง" {26:42} พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถวายนี้ออกจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์" {26:43} ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น {26:44} พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก {26:45} แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า "เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลามาใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป {26:46} ลูกขึ้นไปกินเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว"

{26:47} พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาสคนหนึ่งเฝ้าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน {26:48} ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า "เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด" {26:49} ขณะนั้น ยูดาสดรามาหาพระเยซูทูลว่า "สวัสดี พระอาจารย์" แล้วจับพระองค์ {26:50} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย มาที่นี้ทำไม" คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป {26:51} ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซูยื่นมือชักดาบออก ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตฆาต {26:52} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ {26:53} ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เราว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ {26:54} แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร" {26:55} ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า "ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่ {26:56} แต่เหตุการณ์ทั้งสินที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้" แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

{26:57} ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาส

หาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ {26:58} แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร {26:59} พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย {26:60} แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา {26:61} กล่าวว่า "คนนี้ได้ว่า 'เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน'" {26:62} มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักราท่านด้วยเรื่องอะไร" {26:63} แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่" {26:64} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์" {26:65} ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า "เขาได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว" {26:66} ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงก็ตอบว่า "เขามีความผิดถึงตาย" {26:67} แล้วเขาก็ม้วนน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์ {26:68} แล้วว่า "เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เราว่าใครตบเจ้า" {26:69} ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคุกหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย" {26:70} แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า "ที่เจ้านั้นข้าไม่รู้เรื่อง" {26:71} เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า "คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย" {26:72} เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" {26:73} อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆ นั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็ส่อตัวเจ้าเอง" {26:74} แล้วเปโตรก็เริ่มสลดและสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน {26:75} เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า "ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

{27:1} ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวก

ผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย {27:2} เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทัสปีลาตเจ้าเมือง

{27:3} เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ {27:4} กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์" คนเหล่านั้นจึงว่า "การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง" {27:5} ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย {27:6} พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า "เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นคำโลหิต" {27:7} เขาก็ปรึกษากันและได้อำนาจนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง {27:8} เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ {27:9} ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า 'และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตรีนาคาไว้' คือที่คนอิสราเอลบางคนตรีนาคาไว้ {27:10} 'แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า'

{27:11} เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระเยซูตรัสกับท่านว่า "ก็ท่านว่าแล้วนี้" {27:12} แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด {27:13} ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักราท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ" {27:14} แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

{27:15} ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ {27:16} คราวนั้นพวกเขา มีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส {27:17} เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า "เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บาร์บัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์" {27:18} เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา {27:19} ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า "ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น" {27:20} ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย {27:21} เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า "ในสองคนนี้เจ้า

จะให้เราล่อยคนไหนให้แก่เจ้า" เขาตอบว่า "บาร์บัส" {27:22} ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์" เขาพากันร้องแก่ท่านว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" {27:23} เจ้าเมืองถามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" {27:24} เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า "เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้" {27:25} บรรดาหมู่ชนเรียนว่า "ให้โลหิตของเขตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด" {27:26} ท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อท่านได้ปล่อยพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

{27:27} พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโธเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ {27:28} และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์ {27:29} เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้เท้าให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยะเยียพระองค์ว่า "กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ" {27:30} แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้เท้าตีพระเศียรของพระองค์ {27:31} เมื่อพวกเขาเยะเยียพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน {27:32} ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

{27:33} เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ {27:34} เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย {27:35} ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับฉลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวาทะโดยศาสตพยากรณ์ซึ่งว่า 'เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับฉลากกัน' {27:36} แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น {27:37} และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า "ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว" {27:38} คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง {27:39} ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สันนิษฐานของเขา {27:40} กล่าวว่า "เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเอง

ให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด" {27:41} พวกบูโรทิดใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า {27:42} "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา" {27:43} เขาไว้วางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า'" {27:44} ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน

{27:45} แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง {27:46} ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามาสะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย" {27:47} บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า "คนนี้เรียกเอลียาห์" {27:48} ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้เท้า ส่งให้พระองค์เสวย {27:49} แต่คนอื่นร้องว่า "อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่" {27:50} ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

{27:51} และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน {27:52} อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องลอยไปแล้วได้เป็นขึ้นมา {27:53} ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก {27:54} บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า" {27:55} ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล {27:56} ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคาลามารีย์มารดาของยาขอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี

{27:57} ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย {27:58} เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ {27:59} เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ {27:60}

แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป {27:61} ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

{27:62} วันต่อมา คือวันถัดจากวันตระเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต {27:63} เรียนว่า "เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่องวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า 'ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่' {27:64} เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก" {27:65} ปีลาตจึงบอกเขาว่า "พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้" {27:66} เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

บทที่ 41

มาระโก / Mark

{1:1} ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นดังนี้ {1:2} ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า "ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ที่นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน {1:3} เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป" {1:4} ยอห์นให้เขาได้รับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป {1:5} คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหาจอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน {1:6} ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนสัตว์ และใช้หนังสัตว์คาเดเอวรับประทานผักและน้ำผึ้งป่า {1:7} ท่านประกาศว่า "ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเรามาก ซึ่งเราไม่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้สายฉลองพระบาทให้พระองค์ {1:8} จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"

{1:9} ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากจอห์นในแม่น้ำจอร์แดน {1:10} พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดลจนเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ {1:11} แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก"

{1:12} ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร {1:13} และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

{1:14} ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า {1:15} และตรัสว่า "เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าย่อมมาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด"

{1:16} ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง {1:17} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านจงตามเรา มาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา" {1:18} เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที {1:19} ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังช้อนอวนอยู่ในเรือ {1:20} ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาก็ละเสเบตีบดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

{1:21} พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และพอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน {1:22} เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่ {1:23} มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา {1:24} ว่า "พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอ่ยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเรา หรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า" {1:25} พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า "เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ" {1:26} และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา {1:27} คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า "การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่

เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจ และมันก็เชื่อฟังท่าน" {1:28} ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี

{1:29} พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น {1:30} แม่ยายของซีโมนนอนป่วยเป็นไขอยู่ ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง {1:31} แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพยุงขึ้นและทันใดนั้นไขก็หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

{1:32} เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่ผีสิง มาหาพระองค์ {1:33} และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่ประตู {1:34} พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆ ให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

{1:35} ครั้นเวลาเช้ามีดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น {1:36} ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์ {1:37} เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า "คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์" {1:38} พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนี้เอง" {1:39} พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

{1:40} และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ ถูกเขาลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า "เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" {1:41} พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า "เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด" {1:42} พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด {1:43} ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น {1:44} ตรัสแก่เขาว่า "เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย" {1:45} แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

{2:1} ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมือง

คาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน {2:2} และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกัน จนไม่มีที่รับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง {2:3} แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม {2:4} เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา {2:5} เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว" {2:6} แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า {2:7} "ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น" {2:8} และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า" {2:9} ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า 'บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด' นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน {2:10} แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) {2:11} "เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด" {2:12} ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย"

{2:13} ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา {2:14} เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า "จงตามเรามาเถิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป {2:15} ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก {2:16} ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า "เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า" {2:17} ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ เราได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่" {2:18} มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถือ

อดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า "เหตุใดในพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีถึงอดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ" {2:19} พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น {2:20} แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร

{2:21} ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก {2:22} และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังนั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่"

{2:23} ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป {2:24} ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า "ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชาบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต" {2:25} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย {2:26} คือคราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ซึ่งพระราชาบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย" {2:27} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต {2:28} เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย"

{3:1} แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ {3:2} คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ {3:3} พระองค์ตรัสแก่คนมือนีลิบว่า "มายืนข้างหน้าเถอ" {3:4} พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า "ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชาบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตหรือจะสังหารชีวิต" ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ {3:5} พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

{3:6} พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษา

กับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้ {3:7} ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย {3:8} จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ {3:9} พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ {3:10} ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มิโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ {3:11} และพวกผีโสโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอิงว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า" {3:12} ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

{3:13} แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเข และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้หนึ่ง แล้วเขาได้มาหาพระองค์ {3:14} พระองค์จึงทรงตั้งสาวกลีสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ {3:15} และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้ {3:16} และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร {3:17} และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง {3:18} อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน {3:19} และยูดาสอิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน {3:20} และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้ {3:21} เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า "พระองค์วิกลจริตแล้ว"

{3:22} พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า "ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง" และ "ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น" {3:23} ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า "ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้ {3:24} ถ้าราชอาณาจักรใดเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ {3:25} ถ้าครัวเรือนใดเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ {3:26} และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป {3:27} ไม่มีผู้ใดอาจ

เข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ {3:28} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ {3:29} แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นย่อมได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์" {3:30} ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง"

{3:31} เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ {3:32} และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ คอยอยู่ข้างนอก" {3:33} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา" {3:34} พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า "ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา {3:35} ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

{4:1} แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีกฝูงชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล {4:2} พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า {4:3} "จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช {4:4} และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย {4:5} บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก {4:6} แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป {4:7} บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามงอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล {4:8} บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง" {4:9} แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ใครมีหู จงฟังเถิด" {4:10} เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น {4:11} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง {4:12} เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่ไม่เข้าใจ และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขา

จะได้ยกโทษเสีย"

{4:13} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ {4:14} ผู้หว่านนั่นก็ได้หว่านพระวจนะ {4:15} ซึ่งตกริมหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย {4:16} และซึ่งตกที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี {4:17} แต่ไม่มีรากในตัวของตนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ก็เลิกละทิ้งในทันทีทันใด {4:18} และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ {4:19} แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล {4:20} ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง"

{4:21} แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ได้ดัง ได้เทียนนอนหรือ และมีไขสำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ {4:22} เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะต้องแพร่พราย {4:23} ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด" {4:24} พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "จงเอาใจจดจ่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว {4:25} ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา"

{4:26} พระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน {4:27} แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นก็งอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ {4:28} เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็จะมีเมล็ดข้าวเต็มรวง {4:29} ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะมาถึงฤดูเกี่ยวแล้ว"

{4:30} และพระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร {4:31} ก็เปรียบเหมือนเมล็ดมีสตาร์ตเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน {4:32} แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญใหญ่โตกว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้น

ได้" {4:33} พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวณะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ {4:34} และนอกจากคำอุปมา พระองค์มีได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

{4:35} เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ให้พวกเราเข้าไปฝั่งปากข้างโน้นเถิด" {4:36} เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย {4:37} และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว {4:38} ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ" {4:39} พระองค์จึงทรงตื่นขึ้น ห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า "จงสงบเงียบซิ" แล้วลมก็หยุด มีความสงบเงียบทั่วไป {4:40} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มีมีความเชื่อหรือ" {4:41} ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า "ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ แม้กระทั่งลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน"

{5:1} ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาธาร {5:2} พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์ {5:3} คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ {5:4} เพราะว่าได้ล่ามโซ่โซ่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ {5:5} เขาลังร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและทักเขาทั้งกลางคืนและกลางวันเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัวเอง {5:6} ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์ {5:7} แล้วร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรงฆ่านข้าพระองค์" {5:8} ที่พูดเช่นนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า "อ้ายผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด" {5:9} แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันตอบว่า "ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน" {5:10} มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น {5:11} มีสุรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ใกล้เขาตำบลนั้น {5:12} ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า "ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าในสุรเหล่านั้นเถิด" {5:13} พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึง

ออกไปเข้าสิงอยู่ในสุร สุรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบลึกน้ำตาย {5:14} ฝ่ายคนเลี้ยงสุรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น {5:15} เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนั่งห่มผ้านั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก {5:16} แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุรให้เขาฟัง {5:17} คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา {5:18} เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือคนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป {5:19} พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า "จงไปหาพวกพี่น้องของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว" {5:20} ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

{5:21} ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามปากกลับไปแล้วมีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล {5:22} ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยริสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ {5:23} แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากกว่า "ลูกสาวเล็กๆของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย" {5:24} ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์ {5:25} มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว {5:26} ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น {5:27} ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์ {5:28} เพราะเธอคิดว่า "ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็คงหายโรค" {5:29} ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว {5:30} บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่าคุณติชานออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า "ใครถูกต้องเสื้อของเรา" {5:31} ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์จะทรงถามอีกหรือว่า 'ใครถูกต้องเรา'" {5:32} แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่ง

นั้น {5:33} ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น {5:34} พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด" {5:35} เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้านนายธรรมศาลาบอกว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้วยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า" {5:36} ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า "อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด" {5:37} พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ {5:38} ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวายร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก {5:39} และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้วุ่นวายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่" {5:40} เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ {5:41} พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า "ทาธิตา คูมิ" แปลว่า "เด็กหญิงเอ๋ย เราว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด" {5:42} ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง {5:43} พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

{6:1} ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป {6:2} พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า "คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างใด จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา {6:3} คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อายุที่นี้กับเรามิใช่หรือ" เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ {6:4} ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน" {6:5} พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค {6:6} พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตาม

หมู่บ้านโดยรอบ

{6:7} พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ {6:8} และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหารหรือยามหรือหาสตางค์ใส่ได้ไป {6:9} แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว {6:10} แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะจากที่นั่น {6:11} และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น" {6:12} ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ {6:13} เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมันชโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

{6:14} ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้" {6:15} แต่คนอื่นว่า "เป็นเอลียาห์" และคนอื่นว่า "เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์" {6:16} ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า "คือยอห์นนั่นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย" {6:17} ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และลั่นโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน {6:18} เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า "ท่านผิดพระราชบัญญัติที่ได้รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน" {6:19} นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้ {6:20} เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดีรับฟังท่าน {6:21} ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญทั้งปวงในแคว้นกาลิลี {6:22} เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า "เธอจะขอลสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ" {6:23} และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า "เธอจะขอลสิ่งใดจากเรา

เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครั้งราชสมบัติของเรา" {6:24} หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า "ฉันจะขอสิ่งใดดี" มารดาจึงตอบว่า "จงขอสิริষะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด" {6:25} ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "หม่อมฉันขอสิริษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่เถิดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ" {6:26} กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์หนักแต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้ {6:27} ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดสิริษะยอห์นมาเพชฌฆาตก็ไปตัดสิริษะยอห์นในคุก {6:28} เอาสิริษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน {6:29} เมื่อสาวกของยอห์นรู้เหตุแล้วก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

{6:30} ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน {6:31} แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง" เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาวางจะรับประทานอาหารได้

{6:32} พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง {6:33} คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไปและมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์ {6:34} ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ {6:35} เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็กเย็นลงมากแล้ว {6:36} ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย" {6:37} แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า "พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" เขาทูลพระองค์ว่า "จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้เขารับประทานหรือ" {6:38} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ" เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า "มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว" {6:39} พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ๆ {6:40} ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง {6:41} เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลา

สองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย {6:42} เขาได้กินอิ่มทุกคน {6:43} ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม {6:44} และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

{6:45} และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดา ก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอสั่งประชาชนกลับบ้าน {6:46} เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น {6:47} เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว {6:48} แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงล้าบกเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป {6:49} เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอิงไป {6:50} เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย" {6:51} พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ {6:52} ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

{6:53} ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซารेत {6:54} เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที {6:55} และเขารีบไปทั่วตลอดแคว้นล้อมรอบเริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้นั่งข้ามว่า พระองค์อยู่นั้น {6:56} แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ละต้องแต่ชายฉกรรจ์พระองค์ และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

{7:1} ครั้นนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์ {7:2} เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่ามีผิด {7:3} เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย {7:4} และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างมือ เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆ อีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เหยือก ภาชนะทองเหลือง และโต๊ะ {7:5} พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพวก

สาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน" {7:6} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า 'ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา' {7:7} เขามักให้เราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาวางอ้างว่า 'เป็นพระดำรัสสอน' {7:8} เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างด้วยเหยือก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่" {7:9} พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน {7:10} เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของต่น' และ 'ผู้ใดแช่งด่าบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย' {7:11} แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า "สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโคเรบัน"' แปลว่าเป็นของถวายแล้ว {7:12} เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้หนึ่งทำสิ่งใดต่อไปเป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของต่น {7:13} เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นหมิ่นไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่" {7:14} แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด {7:15} ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน {7:16} ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด" {7:17} ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพันประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น {7:18} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ {7:19} เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน" {7:20} พระองค์ตรัสว่า "สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน {7:21} เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดผีผิดเมีย การฆาตกรรม {7:22} การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา แวตอาอันชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด {7:23} สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"

{7:24} พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่ง ประสงค์จะมีให้ผู้รู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้ {7:25} เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากกราบลงที่พระบาทของพระองค์ {7:26} ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาตินีเรียฟีเนีย และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน {7:27} ฝ่ายพระเยซูตรัสแกนางนั้นว่า "ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร" {7:28} แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า "จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก" {7:29} แล้วพระองค์ตรัสแกนางว่า "เพราะเหตุถ้อยคำนี้จึงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว" {7:30} ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว

{7:31} ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี {7:32} เขาพาชายหนุ่มกุดตาด่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น {7:33} พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มและลูบคนนั้น {7:34} แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า "เอฟฟาธา" แปลว่า "จงเปิดออก" {7:35} แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งซึ่งขัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด {7:36} พระองค์ทรงห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังทรงห้ามปรามพวกเขา เขาก็ยังเล่าลือไปมาก {7:37} พวกเขาถึงประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า "พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้"

{8:1} คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า {8:2} "เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาดังอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มียาอาหารจะกิน {8:3} ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล" {8:4} เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิ่มได้ที่ไหน" {8:5} พระองค์ตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน" เขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อน" {8:6} พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับ

ขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน {8:7} และเขามีปลาเล็กอยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย {8:8} คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่มและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง {8:9} คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป

{8:10} ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา {8:11} พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอบพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์ {8:12} พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า "คนยูนีแ่แสวงหาหมายสำคัญทำไม เรบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยูนีแ่" {8:13} แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีก {8:14} ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก่อนเดียวเท่านั้น {8:15} พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า "จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี" {8:16} เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า "เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง" {8:17} เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า "เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่วู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ {8:18} มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ {8:19} เมื่อเราหักขนมปังทำก่อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้อีกกี่กระบุง" เขาตอบพระองค์ว่า "ได้สิบสองกระบุง" {8:20} "เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้อีกกี่กระบุง" เขาตอบว่า "ได้เจ็ดกระบุง" {8:21} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ"

{8:22} พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกตองคนนั้น {8:23} พระองค์ได้ทรงจู่มือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่ {8:24} คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า "ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา" {8:25} พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขากอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน {8:26} พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า "อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟัง

เลย"

{8:27} พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆในแคว้นซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า "คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด" {8:28} เขาทูลตอบว่า "เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งเ่ในพวกศาสดาพยากรณ์" {8:29} พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด" เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์" {8:30} แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์ {8:31} พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมามีใหม่ {8:32} คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์ {8:33} พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเตียนว่า "อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์"

{8:34} และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า "ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา {8:35} เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา และข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด {8:36} เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสินทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร {8:37} เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา {8:38} เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์"

{9:1} พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า "เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้อิสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช" {9:2} ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา {9:3} และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่ว

แผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้ {9:4} แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู {9:5} ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำปลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" {9:6} ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้ว่าจะอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก {9:7} แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด" {9:8} ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา {9:9} เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกำชับเหล่าสาวกไม่ให้เล่าสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย {9:10} เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร {9:11} เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "เหตุใดในพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน" {9:12} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นและทิ้งพระองค์เสีย {9:13} แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใครจะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน"

{9:14} เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังชักใช้ไล่เลียงเขาอยู่ {9:15} ในทันใดนั้นเมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเฝ้าพระองค์ {9:16} พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า "ท่านชักใช้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด" {9:17} มีคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนทูลตอบว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์ เพราะผีเข้าสิง" {9:18} ผีพาเขาไปที่ไหนๆก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้" {9:19} พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้าจนเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด" {9:20} เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน้ำลายฟูมปาก {9:21}

พระองค์จึงตรัสถามบิดาว่า "เป็นอย่างนี้มานานสักเท่าไร" บิดาทูลตอบว่า "ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆมา {9:22} และผีก็ทำให้เด็กตกไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด" {9:23} พระเยซูจึงตรัสแก่บิดาว่า "ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำได้ทุกสิ่ง" {9:24} ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า "ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด" {9:25} เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสัพทังผีโสโครกนั้นว่า "อย่าผีบ้าเหวี่ยง เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย" {9:26} ผีนั้นจึงร้องอ้ออิงทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า "เขาตายแล้ว" {9:27} แต่พระเยซูทรงจับมือพยุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น {9:28} เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า "เหตุใดในพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้" {9:29} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผิอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร"

{9:30} พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่นดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ {9:31} ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า "บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นใหม่" {9:32} แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

{9:33} พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอรนาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า "เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด" {9:34} เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาโต้แย้งกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน {9:35} พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า "ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง" {9:36} พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยืนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า {9:37} "ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่งไปในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"

{9:38} ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า

พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับตีสองโดยพระนามของ พระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพวกเรามา" {9:39} พระเยซู จึงตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการ อัครรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งอาจกลับพูด ประณามเรา {9:40} เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้น ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว {9:41} เพราะเราบอกความจริงแก่ท่าน ว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบาปหนึ่ง ก็หาไม่ได้

{9:42} แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งก็เชื่อใน เราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้มก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียใน ทะเลก็ดีกว่า {9:43} และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสอง มือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ {9:44} ในที่นั้นตัว หนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย {9:45} ถ้า เท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลง ในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ {9:46} ในที่นั้นตัวหนอนของ พวกเขาก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย {9:47} ถ้าตาของท่าน ทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักร ของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้ง ในไฟนรก {9:48} ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย {9:49} ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระ ด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ {9:50} เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำ ให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และ จงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน"

{10:1} ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั้น เข้า ในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนปากข้าง โนน และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึง ตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น {10:2} พวกฟาริสีสมาทลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "ผู้ชายจะ หย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ไม่" {10:3} พระองค์ตรัสถามเขาว่า "โมเสสได้บัญญัติไว้ ว่าอย่างไร" {10:4} เขาทูลตอบว่า "โมเสสนุญาตให้ทำ หนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้" {10:5} พระเยซูจึงตรัส ตอบเขาว่า "โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวก เจ้าแข็งกระด้าง {10:6} แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก พระเจ้าได้ ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง {10:7} เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา และไปผูกพันอยู่กับภรรยา

{10:8} และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' เขาจึงไม่ เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน {10:9} เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พราก จากกันเลย" {10:10} เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของ พระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น {10:11} พระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยา ใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ {10:12} และถ้าหญิงจะ หย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี"

{10:13} ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะ ให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปราม คนที่พาเด็กมานั้น {10:14} เมื่อพระเยซูทอดพระเนตร เห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า "จง ยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่า อาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนที่เช่นเด็กเหล่านั้น

{10:15} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใด มิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะ เข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้" {10:16} แล้วพระองค์ทรงอุ้ม เด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

{10:17} เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคน หนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า "ท่าน อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดจึงจะได้ชีวิต นิรันดร์เป็นมรดก" {10:18} พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่ พระเจ้าองค์เดียว {10:19} ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่า เป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของ ตน'" {10:20} คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา" {10:21} พระเยซูทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา" {10:22} เมื่อเขาได้ยิน คำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของ เป็นอันมาก

{10:23} พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆแล้วตรัสแก่ เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของ พระเจ้าก็ยากนักหนา" {10:24} เหล่าสาวกก็ประหลาดใจ ด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า "ลูก เอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของ พระเจ้าก็ยากนักหนา {10:25} ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่าย กว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า" {10:26} เหล่า

สาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" {10:27} พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า "ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง" {10:28} ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา" {10:29} พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น {10:30} ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูการชมเชยด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์ {10:31} แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น"

{10:32} เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น {10:33} ว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ {10:34} คนต่างชาติเหล่านั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเมียนตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นใหม่"

{10:35} ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์" {10:36} พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้ท่าน" {10:37} เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า "เมื่อพระองค์จะทรงส่งราศีนั้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง" {10:38} พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ที่ท่านขอนั้น ท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะต้องดื่ม ท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะต้องรับ ท่านจะรับได้หรือ" {10:39} เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า "ได้ พระเจ้าข้า" พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ถ้วยซึ่งเราดื่มท่านจะดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง {10:40} แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะให้แก่มิฉะนั้น" {10:41} เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและ

ยอห์น {10:42} พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้ว ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครอบครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่อะไรก็ใช้อำนาจบังคับ {10:43} แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย {10:44} และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง {10:45} เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก"

{10:46} ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคก็พบกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อ บารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง {10:47} เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า "ท่านเยชู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" {10:48} มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" {10:49} พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า "จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า" {10:50} คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู {10:51} พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า" คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้" {10:52} พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว" ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

{11:1} ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีเชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน {11:2} สั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีการขี่เลย จงแก้มันลงมาให้มัน {11:3} ถ้าผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านทำอย่างนี้ทำไม' จงบอกว่ องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลูกลาตัวนี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ท่าน" {11:4} สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน {11:5} บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า "แก้ลูกลานั้นทำไม" {11:6} สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป {11:7} สาวกจึงจูงลูกลามาสู่พระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบนหลัง

ลา แล้วพระองค์จึงทรงลาฉัน {11:8} มีคนเป็นอันมาก เอาเสื้อผ้าของตนปลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปลงตามทางนั้น {11:9} ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็ให้ร้องว่า "โฮชันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ {11:10} ความสุขสวัสดิ์มีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮชันนาในที่สุด" {11:11} พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกลีบสองคนนั้น

{11:12} ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว {11:13} พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ {11:14} พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า "ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย" เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

{11:15} เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย {11:16} และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆ เดินลัดพระวิหาร {11:17} พระองค์ตรัสสอนเขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'นิเวศของเราประชาชนทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'" {11:18} เมื่อพวกธรรมมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ {11:19} และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง {11:20} ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก {11:21} ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้วันนี้ก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว"

{11:22} พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด {11:23} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดก็ตามจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงลอยไปลงทะเล' และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง {11:24} เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น {11:25} เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมี

เหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย {11:26} แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน"

{11:27} ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์ {11:28} ทูลพระองค์ว่า "ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้" {11:29} พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด {11:30} คือบัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด" {11:31} เขาจึงปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า' {11:32} แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เขากลับประชาน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ {11:33} เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"

{12:1} พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนอันหนึ่ง แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล {12:2} ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน {12:3} ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้น毆辱ตี แล้วไล่ให้กลับไปเมื่อเพล่า {12:4} อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอัปยศ {12:5} อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็毆辱ตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง {12:6} เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า 'พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา' {12:7} แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า 'คนนั้นแหละเป็นผู้รับมรดก มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา' {12:8} เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น {12:9} เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า {12:10} ท่านทั้งหลาย

อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกล้วนแล้ว {12:11} การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา” {12:12} ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

{12:13} เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ {12:14} ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนชื่อสัตย์และมีใจเอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ {12:15} เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี” แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขารึทรงสอพลอเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู” {12:16} เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ของซีซาร์” {12:17} พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า” ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

{12:18} มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า {12:19} “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยายังอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’ {12:20} ยังมีพี่น้องชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย {12:21} น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน {12:22} พี่น้องทั้งเจ็ดคนนั้นก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย {12:23} เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว” {12:24} พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า {12:25} ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีภรรยาหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ {12:26} และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับ

ราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ {12:27} พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว”

{12:28} มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาโต้เถียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง” {12:29} พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า ‘โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว {12:30} และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน’ นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่ {12:31} และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เช่นกันคือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี” {12:32} ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า “ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกจริงว่าพระเจ้ามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย {12:33} และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัวยบูชาทั้งสิ้น” {12:34} เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า” ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก

{12:35} เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสถามว่า “ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร {12:36} ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ {12:37} ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า ‘เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้’” ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี {12:38} พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนคานับกลางตลาด {12:39} ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง {12:40} เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสวยยิวยาว คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”

{12:41} พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวายทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น

และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในที่นั้น {12:42} มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนยากจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้ {12:43} พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้นั้น {12:44} เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ซัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"

{13:1} เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง" {13:2} พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า "ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้" {13:3} เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยกอบ ยอห์นและอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า {13:4} "ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบ ว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าเหตุการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะสำเร็จ"

{13:5} พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง {13:6} ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป {13:7} เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง {13:8} เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก {13:9} แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา {13:10} ชาวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน {13:11} แต่ว่าเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้นั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตกใจตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมีใช้ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ {13:12} แม้ว่าพี่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย {13:13} ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชัง เพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะ

รอด

{13:14} แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง" (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) "เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขทั้งหลาย {13:15} ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน {13:16} ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน {13:17} แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ {13:18} ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว {13:19} ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย {13:20} ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรร ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า {13:21} และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้' หรือ 'ดูเถิด อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย {13:22} ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้ {13:23} แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

{13:24} ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นพ้นไปแล้ว 'ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง {13:25} ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป' {13:26} เมื่อนั้นเขาจะเห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ' ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก {13:27} เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

{13:28} บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว {13:29} เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้ถึงประดุจแล้ว {13:30} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น

{13:31} ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย {13:32} แต่วันนั้นโม่งนั้นไม่มีใครรู้

ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว {13:33} จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาเมื่อไร {13:34} ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไร และได้ส่งนายประตูให้เฝ้าบ้านอยู่ {13:35} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำหรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า {13:36} กล่าวว่าจะมานับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่ {13:37} ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด"

{14:1} ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาข้อที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย {14:2} แต่พวกเขาพูดกันว่า "ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อทำเลย กล่าวว่ประชาชนจะเกิดวุ่นวาย"

{14:3} ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมณระเทศที่มีราคาแพงมาเฝ้าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์ {14:4} แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า "เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า {14:5} เพราะน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้" เขาจึงบ่นว่าหญิงนั้น {14:6} ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "อย่าว่าเขาเลย กวณใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา {14:7} ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่ กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป {14:8} ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำ ก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาขโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา {14:9} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งชาวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น"

{14:10} ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกลีบสองคน ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา {14:11} ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาข้อที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

{14:12} เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้า

พระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน" {14:13} พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า "จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งพูนหมอน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป {14:14} เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า 'ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน' {14:15} เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด" {14:16} สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระคำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

{14:17} ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกลีบสองคน {14:18} เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหาร พระเยซูจึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ" {14:19} ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า "คือข้าพระองค์หรือ" และอีกคนหนึ่งถามว่า "คือข้าพระองค์หรือ" {14:20} พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "เป็นคนหนึ่งในสาวกลีบสองคนนี้ คือเป็นคนจิมในงานเดียวกันกับเรา {14:21} เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่บัดนี้ผู้ใดที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง"

{14:22} ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา" {14:23} แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน {14:24} แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นโลหิตของเรา อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก {14:25} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นนี้อีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า"

{14:26} เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ {14:27} พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป' {14:28} แต่เมื่อทรงชุบให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน" {14:29} เปโตรทูลพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ" {14:30} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อน

ไก่อจะขึ้นสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" {14:31} แต่เปโตรทูลแข็งแรงทีเดียวว่า "ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

{14:32} พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมณี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน" {14:33} พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตถ์กยั้ง และหนักพระทัยนัก {14:34} จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด" {14:35} แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อหนึ่ง ชบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้เวลานั้นล่องพ้นไปจากพระองค์ {14:36} พระองค์ทูลว่า "อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำให้สิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถั่วนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์" {14:37} พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "ซิโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ {14:38} ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลองจิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง" {14:39} พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน {14:40} ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาลืมไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด {14:41} เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สาม พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว {14:42} ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว"

{14:43} พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้น ยูดาซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นเหล่าสาวกลีบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่ {14:44} ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า "เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้ใดนั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มันคง" {14:45} และทันทีที่ ยูดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า" แล้วจับพระองค์ {14:46} คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

{14:47} คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาคขาด {14:48} พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า "ท่าน

ทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา {14:49} เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์" {14:50} แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้ และพากันหนีไป {14:51} มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่าน ผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆ ก็จับเขาไว้ {14:52} แต่เขาได้สลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

{14:53} เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น {14:54} ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนเข้าไปถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ {14:55} พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ {14:56} ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน {14:57} มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักปรำพระองค์ว่า {14:58} "ข้าพเจ้าได้ยินคนนั้นว่า 'เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย'" {14:59} แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังไม่ถูกต้องกัน {14:60} มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า "ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปรักปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร" {14:61} แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ" {14:62} พระเยซูทรงตอบว่า "เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธาานุภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์" {14:63} ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า {14:64} ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย {14:65} บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า "พยากรณ์ซิ" และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

{14:66} และขณะที่เปโตรอยู่ใต้คุกหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งเ็นพวกสาวใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา {14:67} เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม้นดู แล้วพูดว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย" {14:68} แต่เปโตรปฏิเสธว่า "ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ" เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไก่อก็ขึ้น {14:69} อีกครั้งหนึ่งสาวใช้

คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า "คนนี้แหละ เป็นพวกเขา" {14:70} แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตร ว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย" {14:71} แต่เปโตรเริ่มสับสนและสาบานว่า "คนที่เจ้านั้นข้าไม่รู้จัก" {14:72} แล้วไม่กี่วันเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนไม่กี่วันสองวัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

{15:1} พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต {15:2} ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระองค์ตรัสตอบท่านว่า "ท่านว่าแล้วนี่" {15:3} ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด {15:4} ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว" {15:5} แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ {15:6} ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

{15:7} มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น {15:8} ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขานั้น {15:9} ปีลาตได้ถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" {15:10} เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา {15:11} แต่พวกปุโรหิตใหญ่ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู {15:12} ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า "ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว" {15:13} เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" {15:14} ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่ประชาชนยังร้องว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" {15:15} ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน {15:16} พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปริทอเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

{15:17} เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรพระองค์ {15:18} แล้วเริ่มคำนำ

พระองค์พูดว่า "กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ" {15:19} แล้วเขาได้เอาไม้เท้าตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ {15:20} เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน {15:21} มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซรีน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป {15:22} เขาพาพระองค์มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่ที่ทะเลโศกเศร้า {15:23} แล้วเขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

{15:24} ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับฉลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร {15:25} เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้แล้วเป็นเวลาเช้าสามโมง {15:26} มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า "กษัตริย์ของพวกยิว" {15:27} เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง {15:28} คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' {15:29} ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ด่าว่าพระองค์ สันติสุขของเขากล่าวว่า "เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ" {15:30} จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด" {15:31} พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้" {15:32} ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเถิดวันนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ" และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์ {15:33} ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง {15:34} พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลีเอ เอลีเอ ลามาสะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย" {15:35} บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า "ดูเถิด เขาเรียกเอลียาห์" {15:36} มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า "อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่" {15:37} ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป {15:38} ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่นบนตลอดล่าง {15:39} ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและ

ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า "แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า" {15:40} มีพวกผู้หญิง มองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม {15:41} (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น

{15:42} ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต {15:43} โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมัชชิกสภาและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู {15:44} ปีลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อย มาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ {15:45} เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ {15:46} ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมา เอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้ {15:47} ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้

บทที่ 42

ลูกา / Luke

{1:1} มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย {1:2} ตามที่เขารู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้แสดงให้เรา {1:3} เรียนท่านเธโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย {1:4} เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

{1:5} ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาเบียห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลิซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน {1:6} เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย {1:7} แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลิซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว {1:8} ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน {1:9} ท่านได้ฉลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา {1:10} ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น {1:11} ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวา แทนเผาเครื่องหอมบูชา {1:12} เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว {1:13} แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า "เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลิซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น {1:14} ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา {1:15} เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเหล้าเลย

และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา {1:16} เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย {1:17} เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า" {1:18} เศคาริยาห์จึงทูลทูลสรรคว่า "ข้าพเจ้าจะรู้แนได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว" {1:19} ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า "เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน {1:20} ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การนี้สำเร็จบังเกิดขึ้น" {1:21} ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน {1:22} เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงยังรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ใบ้กับเขาและยังเป็นใบ้อยู่ {1:23} ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน {1:24} ภายหลังนางเอลิซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า {1:25} "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย"

{1:26} เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ {1:27} มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ {1:28} ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า "เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเรณูเถิด องค์

พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง" {1:29} เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร {1:30} แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า "มารีย์เอ๋ยอย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว {1:31} ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู {1:32} บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน {1:33} และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย" {1:34} ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า "เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่" {1:35} ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า บุตรของพระเจ้า {1:36} ดูเถิด ถึงนางเอลิซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว {1:37} เพราะทำไมมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้" {1:38} ส่วนมารีย์จึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด" แล้วทูตสวรรค์นั้นก็จากเธอไป

{1:39} คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย {1:40} แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ ทักทายปราศรัยนางเอลิซาเบธ {1:41} ต่อมาเมื่อนางเอลิซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ตี้น และนางเอลิซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ {1:42} จึงร้องเสียงดังว่า "ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย {1:43} เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า {1:44} เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี {1:45} สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา"

{1:46} นางมารีย์จึงว่า "จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า {1:47} และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความสุขยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า {1:48} เพราะพระองค์ทรงหว่านโยธามันในครรภ์ของข้าพเจ้า"

ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก {1:49} เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ {1:50} พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบไป {1:51} พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มิใช่โยเซฟยิ่งแตกฉานชานชื่นไป {1:52} พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น {1:53} พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า {1:54} พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจตุรัสพระกรุณาของพระองค์ {1:55} ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา" {1:56} มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลิซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

{1:57} ครั้นเวลาซึ่งนางเอลิซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย {1:58} เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดิ์ด้วย {1:59} ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสุหนัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา {1:60} ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า "ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่าเยอห์น" {1:61} เขาพากันตอบนางว่า "ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่อนั้น" {1:62} แล้วเขาจึงใช้ใบ้กับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร {1:63} บิดาจึงขอร้องคนชนวนมาเขียนว่า "ชื่อของบุตรคือเยอห์น" คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก {1:64} ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า {1:65} บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย {1:66} บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า "ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ" และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา {1:67} ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า {1:68} "จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์ {1:69} และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ {1:70} ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ {1:71} ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของ

คนทั้งปวงที่ซึ่งเรา {1:72} จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ {1:73} คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา {1:74} ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว {1:75} ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา {1:76} ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้ {1:77} เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา {1:78} โดยพระทัยเมตตาจากแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา {1:79} เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข" {1:80} ฝ่ายทารกนั้นก็ไฉ่เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีการทักเตือน และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

{2:1} อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซ็ชาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน {2:2} (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย) {2:3} คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน {2:4} ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด) {2:5} เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์ {2:6} เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร {2:7} นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม

{2:8} ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝ่ายฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน {2:9} ดุเล็ด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลัวนัก {2:10} ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะดุเล็ด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดีซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง {2:11} เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด {2:12} นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า"

{2:13} ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า {2:14} "รัศมีภาพจะมีแด่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และบนแผ่นดินโลกจะมีสันติสุข และสันถวไมตรีจะมีแก่มนุษย์ทั้งปวง" {2:15} ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า "บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา" {2:16} เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า {2:17} ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น {2:18} คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา {2:19} ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านั้นไว้ในใจ และรำพึงอยู่ {2:20} คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

{2:21} ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสู่หนัด เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์ {2:22} เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า {2:23} (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า") {2:24} และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ 'นกเขาคู่นึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว'

{2:25} ดุเล็ด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน {2:26} พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า {2:27} สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยชูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ {2:28} สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า {2:29} "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์ {2:30} เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว {2:31} ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย {2:32} เป็นความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกเขา

อิสราเอล ชนชาติของพระองค์" {2:33} ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น {2:34} แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า "ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ {2:35} เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังคงถูกดาบแทงทะลุด้วย)"

{2:36} ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี {2:37} แล้วก็ไม่มีมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันและกลางคืน {2:38} ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงสถิตย์อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

{2:39} ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี {2:40} พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน

{2:41} ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปี {2:42} เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น {2:43} เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ {2:44} แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน {2:45} เมื่อไม่พบพวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม {2:46} ต่อมาครั้นหาไม่ได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและไต่ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ {2:47} คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น {2:48} ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก" {2:49} พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า "ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉัน

ต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน" {2:50} เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา {2:51} แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ {2:52} พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

{3:1} เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิอัส ปิลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮอร์โธเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮอร์โธเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณแคว้นตราโค นิดิส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาปีเลน {3:2} อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร {3:3} แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัญญัติอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้ {3:4} ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า "เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป' {3:5} หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ {3:6} เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า" {3:7} ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัญญัติมาจากท่านว่า "โอ เจ้าซาตุน่ายร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น {3:8} เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่านึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ {3:9} บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ" {3:10} ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า "เราจะต้องทำประการใด" {3:11} ท่านจึงตอบเขาว่า "ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน" {3:12} พวกเขาเก็บภาษีก็มาขอรับบัญญัติด้วย และถามท่านว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด" {3:13} ท่านจึงตอบเขาว่า "เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภพ" {3:14} ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า "พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด" ท่านตอบเขาว่า "อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน" {3:15} เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่ใช่ {3:16} ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "เราให้เจ้ารับบัญญัติด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่ง

เสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ {3:17} พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ" {3:18} ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย {3:19} ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียสภรรยาของน้องชายชื่อฟีลิป และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น {3:20} เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

{3:21} อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก {3:22} และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"

{3:23} เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี {3:24} ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมเลอี ซึ่งเป็นบุตรยันทาน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ {3:25} ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาอุม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนากาย {3:26} ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมโอน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ {3:27} ซึ่งเป็นบุตรโยอันนา ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซอัลทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี {3:28} ซึ่งเป็นบุตรเมเลอี ซึ่งเป็นบุตรอดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสมี ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์ {3:29} ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลียะเซอ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี {3:30} ซึ่งเป็นบุตรลิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม {3:31} ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธา ซึ่งเป็นบุตรนาถัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด {3:32} ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโลมอน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน {3:33} ซึ่งเป็นบุตรอัมมินาดีบ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรส ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ {3:34} ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทรห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ {3:35} ซึ่งเป็นบุตรเซรุท ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็น

บุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเชลาห์ {3:36} ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารพักซาด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลามะ {3:37} ซึ่งเป็นบุตรเมธุสเลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน {3:38} ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเซท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

{4:1} พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร {4:2} ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร {4:3} พญามารจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง" {4:4} ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "มีเขียนไว้แล้วว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า'" {4:5} แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร {4:6} แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า "อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่าผมอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น {4:7} เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด" {4:8} ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "อย่าชกตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'" {4:9} แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด" {4:10} เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่านให้ป้องกันรักษาท่านไว้' {4:11} และ 'เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'" {4:12} พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า "มีคำกล่าวไว้ว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'" {4:13} เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

{4:14} พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ {4:15} พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆ ของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

{4:16} แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็น

ที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปใน
ธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อ
จะอ่านพระคัมภีร์ {4:17} เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์
ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือ
นั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า {4:18} ‘พระวิญญาณแห่ง
องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้
ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน
พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ
ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่
คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ
{4:19} และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์
พระผู้เป็นเจ้า’ {4:20} แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่ง
คืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงใน
ธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ {4:21} พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่
เขาว่า “คัมภีร์ตอนที่ท่านได้อ่านกับหูของท่านก็สำเร็จใน
วันนี้แล้ว” {4:22} คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของ
พระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประจักษ์ด้วยคุณ
ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็น
บุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ” {4:23} พระองค์จึงตรัสแก่เขา
ว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสาธุชิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือ
ว่า ‘หมองรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า
ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของ
ตนที่นี้ด้วย’” {4:24} พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการ
ต้อนรับในบ้านเมืองของตน {4:25} แต่เราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอล
คราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึง
เกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน {4:26} และเอลียาห์มิได้
รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่ง
ในบ้านสะเรฟัทแคว้นเมืองไซดอน {4:27} และมีคนโรคเรื้อน
หลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีชาศาสดาพยากรณ์ แต่
ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่อามาน
ชาวซีเรีย” {4:28} เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้น
ก็โกรธยิ่งนัก {4:29} จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง
พาไปยังแห่งของเงื้อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น
หมายจะผลักพระองค์ลงไป {4:30} แต่พระองค์ทรงดำเนิน
ผ่านท่ามกลางเขาพ้นไป

{4:31} พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้น
กาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต {4:32} คน
ทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของ
พระองค์ประกอบด้วยอำนาจ {4:33} มีชายคนหนึ่งในธรรม

ศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง {4:34} กล่าวว่า
“โฮ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับ
ท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด
ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” {4:35} พระเยซูจึงตรัส
ห้ามมันว่า “จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ” เมื่อผีนั้นได้ทำให้
เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้
ทำอันตรายเขาเลย {4:36} คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูด
กันว่า “คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครก
ด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา” {4:37}
กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบ
นั้น

{4:38} ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จ
เข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ม่ายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก
เขาทั้งหลายจึงอ่อนน้อมพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น {4:39}
พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และ
ในทันใดนั้นแม่ม่ายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย
{4:40} ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆ
ก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขา
ทุกคน ให้เขาหายโรค {4:41} ผีก็ออกมาจากคนหลายคน
ด้วย ร้องว่า “ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” ฝ่าย
พระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์
เป็นพระคริสต์ {4:42} ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยัง
ที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็
หวน่งเหี่ยวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา {4:43} แต่พระองค์
ตรัสแก่เขาว่า “เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
แก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง”
{4:44} พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

{5:1} ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์
เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่ง
ทะเลสาบเยเนซารेत {5:2} และพระองค์ทอดพระเนตร
เห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมง
ขึ้นจากเรือแล้วกำลังชักอวนอยู่ {5:3} พระองค์จึงเสด็จ
ลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขาลอยไป
จากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชน
จากเรือนั้น {5:4} เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัส
แก่ซีโมนว่า “จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับ
ปลา” {5:5} ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า
ข้าพเจ้าทั้งหลายทอดอวนคืนนี้ยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้า
พระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์” {5:6}
เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของ
เขาขาด {5:7} เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีก

ลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง {5:8} ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้นก็กราบลงที่พระชนของพระเยซูทูลว่า "โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป" {5:9} เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น {5:10} ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน" {5:11} เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

{5:12} ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดินอ่อนวอนทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" {5:13} พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด" ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย {5:14} พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า "แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว" {5:15} แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ก็ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆ ของเขา {5:16} แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

{5:17} คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค {5:18} และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์ {5:19} เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาก็ขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู {5:20} เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "บุตรเฮ้ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว" {5:21} ฝ่ายพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า "คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น" {5:22} แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ไหนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้ {5:23} ที่จะว่า 'บาป

ของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน {5:24} แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) "เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด" {5:25} ในทันใดนั้น เขาก็ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้นกลับไปบ้านของตน พลาญร้องสรรเสริญพระเจ้า {5:26} คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเติมไปด้วยความกลัวและพูดว่า "วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด"

{5:27} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด" {5:28} เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป {5:29} เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแด่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่น ๆ มาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน {5:30} ฝ่ายพวกธรรมจารย์ของเขา และพวกฟาริสีกระซิบกันติเตียนพวกสาวกของพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป" {5:31} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ {5:32} เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่" {5:33} เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเรื่อยๆ และอธิษฐานอ่อนวอน และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม" {5:34} ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ {5:35} แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร"

{5:36} พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า "ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย {5:37} ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย {5:38} แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้ {5:39} ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่ม น้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า 'ของเก่านั้นก็ดีกว่า'"

{6:1} ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่โนนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน {6:2} บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าว

แก่เขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต" {6:3} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้หรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย {6:4} คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น" {6:5} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย"

{6:6} ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ {6:7} ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่าพระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ {6:8} แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือนี้นั้นว่า "จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า" เขาก็ลุกขึ้นยืน {6:9} แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตหรือจะผลาญชีวิต" {6:10} พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง {6:11} แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำการอย่างไรแก่พระเยซูได้

{6:12} ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาศาเลมเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง {6:13} ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก {6:14} คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิป และบาร์โธโลมิว {6:15} มัทธิวและธอมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เคลโลเท {6:16} ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย {6:17} แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทเรและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา {6:18} และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย {6:19} ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

{6:20} พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน {6:21} ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ {6:22} ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์ {6:23} ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะชื่นชม และเด่นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูเถิด บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขได้กระทำการอย่างนั้นแก่พวกศาสนาพยากรณ์เหมือนกัน {6:24} แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล้าโลมใจแล้ว {6:25} วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ {6:26} วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยกย่องเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขได้กระทำการอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน {6:27} แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน {6:28} จงอวยพรแก่คนที่แช่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นต่อท่าน {6:29} ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม {6:30} จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน {6:31} จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน {6:32} แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จงนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน {6:33} ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จงนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำความเหมือนกัน {6:34} ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จงนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่ากัน {6:35} แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขาขมโดยไม่ให้หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ทรงโปรดแก่คนออกตัญญูและคนชั่ว {6:36} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา {6:37} อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลาย

จะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ {6:38} จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านเขาจะดวงด้วยทะนานถ้วนัยดลันแนพูนลันใสให้ เพราะท่านจะดวงให้ด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น" {6:39} พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ {6:40} ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็จะเหมือนครูของตน {6:41} เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง {6:42} เหตุไฉนท่านจึงพูดกับพี่น้องของท่านว่า 'พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชียวออกจากตาของเธอ' แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชียวออกจากตาพี่น้องของท่านได้ {6:43} ด้วยว่า ต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี {6:44} เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม {6:45} คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น {6:46} เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น

{6:47} ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด {6:48} เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระแทกกระทั้น แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา {6:49} ส่วนคนที่ได้ยินและมีใจได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระแทกกระทั้น เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพิณาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก"

{7:1} เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม {7:2} มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่น่ารักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว {7:3} เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน {7:4} เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า "นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน

{7:5} เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา" {7:6} พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้า พระองค์ {7:7} เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าเป็นสมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค {7:8} ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ" {7:9} เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้" {7:10} ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

{7:11} ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่ออนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์ {7:12} เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น {7:13} เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดา นั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า "อย่าร้องไห้" {7:14} แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด" {7:15} คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา {7:16} ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า "ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา" และ "พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว" {7:17} และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ {7:18} ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

{7:19} ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น" {7:20} เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า 'ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น'" {7:21} ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคณ

เป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญูณชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ {7:22} แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามที่ท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา {7:23} บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข"

{7:24} เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ {7:25} แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าผางงามและอยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก {7:26} แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสตพยาการณ์หรือ แนนทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสตพยาการณ์อีก {7:27} คือผู้นั้นเองที่ได้เขียนถึงแล้วว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน' {7:28} เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสตพยาการณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก" {7:29} ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุคธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

{7:30} แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น {7:31} และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบเทียบคนยอห์นนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร {7:32} เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องให้' {7:33} ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า 'เขามีผีเข้าสิงอยู่' {7:34} ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป' {7:35} แต่พระบัญญัติก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระบัญญัตินั้น"

{7:36} มีคนหนึ่งเฝ้าฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีนั้น แล้วเอนพระกายลง {7:37} และดูเถิด มีผู้หญิง

คนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม {7:38} มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้หน้าตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ดจูบพระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอม นั้น {7:39} ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า "ถ้าท่านนี้เป็นศาสตพยาการณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว" {7:40} ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง" เขาทูลว่า "ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด"

{7:41} พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนึ่งสองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบบาทเรียญ {7:42} เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า" {7:43} ซีโมนจึงทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนึ่ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า" พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านคิดเห็นถูกแล้ว" {7:44} พระองค์จึงทรงเสวยหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า "ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด {7:45} ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจูบเท้าของเรา {7:46} ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา {7:47} เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย" {7:48} พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า "ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว" {7:49} ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์เริ่มนึกในใจว่า "คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้" {7:50} พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด"

{8:1} ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สากสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ {8:2} พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญูณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี {8:3} และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเอโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของนาง

{8:4} เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า {8:5} "มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย {8:6} บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ขึ้น {8:7} บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย {8:8} บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า" ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า "ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด" {8:9} เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า "คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร" {8:10} พระองค์จึงตรัสว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ {8:11} คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นก็แก่พระวณะของพระเจ้า {8:12} ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวณะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้ {8:13} ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวณะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป {8:14} ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถนีย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนั้นก็ปกคลุมเขา ผลของเขาก็ไม่เติบโต {8:15} และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวณะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จะจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร

{8:16} ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ {8:17} ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่พราย {8:18} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีผู้นั้นจะทรงเอาไปจากเขา"

{8:19} ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก {8:20} มีคนทูลพระองค์ว่า "มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์" {8:21} แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวณะของพระเจ้าและกระทำตาม"

{8:22} อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่า

สาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เราข้ามทะเลสาบไปปากข้างโน้น" เขาก็ถอยเรือออกไป {8:23} เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุลูกกลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย {8:24} เขาก็มาปลุกพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว" พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว {8:25} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน" เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน"

{8:26} เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาการาที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี {8:27} เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีฝีเท้าสิงอยู่นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อ มิได้ออยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ {8:28} ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ให้ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์" {8:29} (ที่พูดเช่นนั้นก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว) {8:30} ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันทูลตอบว่า "ชื่อกอง" ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา {8:31} ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก {8:32} ตามปล้นนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต {8:33} ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบสำลักร่นตาย {8:34} ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง {8:35} คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว {8:36} ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร {8:37} ชาวเมืองกาการาและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป {8:38} คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า {8:39}

"จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า" แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

{8:40} ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่ {8:41} ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไซรัส เป็นนายธรรมศาลา มากราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา {8:42} เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ {8:43} มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ {8:44} ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดก็ตกก็หยุด {8:45} พระเยซูจึงตรัสถามว่า "ใครได้ถูกต้องเรา" เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า 'ใครได้ถูกต้องเรา'" {8:46} แต่พระเยซูตรัสว่า "มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากตัวเรา" {8:47} เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าเธอจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น {8:48} พระองค์จึงตรัสแก่เธอว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด" {8:49} เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเธอว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป" {8:50} ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เธอว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี" {8:51} เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น {8:52} คนทั้งหลายจึงร้องให้รำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องให้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่" {8:53} คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว {8:54} ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า "ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด" {8:55} แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน {8:56} ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมา

นั้น

{9:1} พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย {9:2} แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย {9:3} พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า "อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว {9:4} และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป {9:5} ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสับตีผนังคานจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา" {9:6} เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนเจ็บป่วยทุกแห่งให้หาย

{9:7} ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย {9:8} บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมามาก {9:9} เฮโรดจึงว่า "ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาย่างนี้คือผู้ใดเล่า" แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

{9:10} ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา {9:11} แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้ {9:12} ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า "ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆและชนบทที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว" {9:13} แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" เขาทูลว่า "เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้" {9:14} เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน" {9:15} เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง {9:16} เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน {9:17} เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

{9:18} ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด" {9:19} เหล่าสาวกทูลตอบว่า "เขว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่" {9:20} พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด" เปโตรทูลตอบว่า "เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า" {9:21} พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

{9:22} ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่" {9:23} พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา {9:24} เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด {9:25} เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร {9:26} เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ {9:27} แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่รู้อิสความตาย จนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า"

{9:28} ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน {9:29} ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ {9:30} ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ {9:31} ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม {9:32} ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์ {9:33} ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสส หลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร {9:34} เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุม

เขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว {9:35} มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด" {9:36} เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

{9:37} ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์ {9:38} ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนนั้นร้องว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว {9:39} และ ดูเถิด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โห่ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวพุกขี้ ไม่ใคร่ออกจากเขาเลย {9:40} ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้" {9:41} พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทริชัว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้ามานานเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี่เถิด" {9:42} เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสั่งให้ผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา {9:43} คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวง ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

{9:44} "จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย"

{9:45} แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

{9:46} แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด {9:47} ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์ {9:48} แล้วตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่" {9:49} ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา" {9:50} พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสูเราก็คือเป็นฝ่ายเราแล้ว"

{9:51} ต่อมาครั้งนั้นจนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป

พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {9:52} และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์ {9:53} ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {9:54} และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ" {9:55} แต่พระองค์ทรงเสียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า "ท่านไม่รู้วาท่านมีจิตใจทำนองใด {9:56} เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด" แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

{9:57} ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น" {9:58} พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ" {9:59} พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่คนนั้นทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน" {9:60} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า" {9:61} อีกคนหนึ่งทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน" {9:62} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือจับคันไถ แล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า"

{10:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น {10:2} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่หนักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์" {10:3} ไปเถะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดูลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า {10:4} อย่าเอาได้เงิน หรือย่าม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง {10:5} ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือนใดๆ จงพูดก่อนว่า 'ให้ความสุขแก่เรือนนี้เถิด' {10:6} ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะ

กลับอยู่กับท่านอีก {10:7} จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น {10:8} ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาดึงให้ {10:9} และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า 'อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว'

{10:10} ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า {10:11} 'ถึงแม้ผมคลีดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีที่แสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว' {10:12} เรบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น {10:13} วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทเรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนแคร่ กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว {10:14} แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทเรและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า {10:15} ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก {10:16} ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา"

{10:17} ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์" {10:18} พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ {10:19} ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบบงาร้ายและแมงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะต่อต้านเราแก่ท่านได้เลย {10:20} แต่ว่าอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผิอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์" {10:21} ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า "โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุ่มรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์" {10:22} พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตร

เป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้" {10:23} พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวก ตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า "นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข {10:24} เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ บรรดาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน"

{10:25} ดูเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" {10:26} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร" {10:27} เขาทูลตอบว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" {10:28} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต" {10:29} แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า "แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า"

{10:30} พระเยซูตรัสตอบว่า "มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและหุบที แล้วก็ทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว {10:31} เผอิญบุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปในทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง {10:32} คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั้นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง {10:33} แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิไยเมตตา {10:34} เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลางเอาน้ำมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง พามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ {10:35} วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า 'จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้' {10:36} ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น" {10:37} เขาทูลตอบว่า "คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด"

{10:38} และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ

{10:39} มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย {10:40} แต่มารธายังในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด" {10:41} แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก {10:42} สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้"

{11:1} ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน" {11:2} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า 'ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ข้าพเจ้ายของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น {11:3} ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ทุกวัน {11:4} ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย'"

{11:5} พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด {11:6} เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาจากบ้าน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน' {11:7} ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า 'อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้' {11:8} เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่เพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ {11:9} เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน {11:10} เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็กะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา {11:11} มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนหืนให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอามาให้เขาแทนปลาหรือ {11:12} หรือถ้าเขาขอไข่จะเอามาแบ่งป้อนให้เขาหรือ {11:13} เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของ

ตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์"

{11:14} พระองค์ทรงขับผีไ้้อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนไ้้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ {11:15} แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น" {11:16} คนอื่นๆ ทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ {11:17} แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า "ราชอาณาจักรใดซึ่งแตกแยกกันเองก็ จะร้าวลงไป ครั้วเรือนใดซึ่งแตกแยกกับครั้วเรือนก็จะล่มสลาย {11:18} และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง ราชอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลาย ว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล {11:19} ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน {11:20} แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า ราชอาณาจักรของพระเจ้าย่อมมาถึงท่านแล้ว {11:21} เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธ ฝ่าวานของตนอยู่ สิ่งของของเขา ก็ปลอดภัย {11:22} แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น {11:23} ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเรา ก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่วางใจกับเรา ก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

{11:24} เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมาที่นี่' {11:25} และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว {11:26} มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก" {11:27} ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า "ครรรู้ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และห้วงมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็นสุข" {11:28} แต่พระองค์ตรัสว่า "มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ ก็เป็นสุข"

{11:29} เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า "คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น {11:30} ด้วยว่าโยนาห์

ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนีเนเวห์ฉันใด บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น {11:31} นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้ {11:32} ชนชาวนีเนเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนีเนเวห์ได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้

{11:33} ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบังหรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ {11:34} ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด {11:35} เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดี ไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง {11:36} เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งส้นของท่านเต็มไปด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็สว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน" {11:37} เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนน้อมพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง {11:38} ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

{11:39} องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย {11:40} คนโง่เขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ {11:41} แต่จงให้ท่านตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย {11:42} แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระและขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่ควรละเว้นด้วย {11:43} วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด {11:44} วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่รู้ว่ามิอะไร"

{11:45} นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็กีดเบียนพวกเราด้วย" {11:46} พระองค์ตรัสว่า "วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย

ด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จำเป็นต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว {11:47} วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่ออุโมหะ ผังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น {11:48} ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเราได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ก่ออุโมหะผังศพให้ {11:49} เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสด้วยว่า ‘เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง’ {11:50} เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก {11:51} คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น {11:52} วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้” {11:53} เมื่อพระองค์จึงตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายให้ตรัสต่อไปหลายประการ {11:54} คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

{12:1} ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหนาเชื่อถือใจคด {12:2} เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ {12:3} เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน {12:4} มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก {12:5} แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมิฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ {12:6} นกกระจอกห้าตัวขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย {12:7} ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่างกลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว {12:8} และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย {12:9}

แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า {12:10} ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้ {12:11} เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มิอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร {12:12} เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาไม่งั้นเองว่า ท่านควรจะพูดอะไรบ้าง” {12:13} และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอส่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า” {12:14} แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “บุตรเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน” {12:15} แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะวิถีชีวิตของบุคคลใดก็มีได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น”

{12:16} และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก {12:17} เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา’ {12:18} เขาจึงคิดว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น {12:19} แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า “จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบายกิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด” {12:20} แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า’ {12:21} คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมิได้มีใจจำเพาะพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้นแหละ” {12:22} และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม {12:23} เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม {12:24} จงพิจารณาดูนกกา มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และได้มีอยู่หรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว {12:25} มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้อาวอกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ {12:26} เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า {12:27} จงพิจารณาดอกกลีบลีลาวีมันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน

มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อ
บริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้หนึ่งดอก
หนึ่ง {12:28} แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่าง
นั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มี
ความเชื่อน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้น
สักเท่าใด {12:29} ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดี
หรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย {12:30} เพราะว่าคน
ทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดา
ของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้
{12:31} แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า
แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน {12:32} ผูก
แกละเล็กน้อยเอ๋ย อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่าน
ชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน {12:33}
จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำให้เงินสำหรับ
ตนซึ่งไม่รู้แก่ คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อม
สูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย
{12:34} เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่าน
ก็อยู่ที่นั่นด้วย

{12:35} ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้
ตะเกียงของท่านจุดอยู่ {12:36} พวกท่านเองจงเหมือน
คนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส
เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้
{12:37} ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เรา
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และ
ให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติ
เขา {12:38} ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบ
ผู้รับใช้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข {12:39}
ให้เขาไปอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะ
มาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขา
ได้ {12:40} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้
พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่
ฝัน" {12:41} ฝ่ายเบโตรูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือ
ตรัสแก่คนทั้งปวง"

{12:42} องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ใครเป็นคนต้นเรือน
สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับ
แจกอาหารตามเวลา {12:43} เมื่อนายมาพบเขากระทำ
อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข {12:44} เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดา
ข้าวของทั้งสินของท่าน {12:45} แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดใน
ใจว่า 'นายของข้าคงจะมาช้า' แล้วจะตั้งต้นโบายกับผู้รับใช้ขาย

หญิงและกินดื่มเมาไป {12:46} นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมา
ในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส
ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ {12:47} ผู้รับใช้นั้น
ที่ได้รู้ใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตาม
น้ำใจนาย จะต้องถูกเยียนมาก {12:48} แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้ว
ได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเยียน ก็จะถูกเยียนน้อย ผู้ใดได้รับ
มาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก
ก็ต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

{12:49} เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเรา
จะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว {12:50}
เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่า
จะสำเร็จ {12:51} ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้
เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้
แตกแยกกันต่างหาก {12:52} ด้วยว่าตั้งแต่บัดนี้ไปหากคนใน
เรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม
{12:53} พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยก
จากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูก
สะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี" {12:54} และพระองค์
ตรัสกับประชาชนอีกว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้น
ในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวกันว่า 'ฝนจะตก' และก็เป็น
อย่างนั้นจริง {12:55} เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่าน
ก็ว่า 'จะร้อนจัด' และก็เป็นจริง {12:56} เจ้าคนหน้าซื่อ
ใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจยความเป็นไปของแผ่นดินและ
ท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้
{12:57} เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งไร
เป็นสิ่งที่ถูก {12:58} เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหา
ผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาข้อที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยัง
อยู่กลางทาง เกลือกว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา
และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ใน
เรือนจำ {12:59} เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้
จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์"

{13:1} ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี
ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้
พระองค์ฟัง {13:2} พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ท่าน
ทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกา
ลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ
{13:3} เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลาย
มิได้กลับใจเสียใหม่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน {13:4} หรือ
สิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สีโลอัมได้พังทับเขาตายเสียนั้น
ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัย
อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ {13:5} เราบอกท่านทั้งหลายว่า

มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน"

{13:6} พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า "คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ {13:7} เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า 'ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงไถมันเสีย จะให้ดินรกไปเปล่าๆทำไม' {13:8} แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า 'นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรุนดินเอาปุ๋ยใส่ {13:9} แล้วถ้ามันเกิดผลก็ได้อยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงไถมันเสีย'"

{13:10} พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต {13:11} และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย {13:12} เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า "หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว" {13:13} พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้น เขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า {13:14} แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า "มีหกวันที่ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย" {13:15} แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า "คนไหนซื้อใจคน เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วแวววับจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ {13:16} ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งขาดานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต" {13:17} เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ปฏิบัติกับพระองค์ต้องขยันทน และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดิ์เพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

{13:18} พระองค์จึงตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี {13:19} ก็เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น"

{13:20} พระองค์ตรัสอีกว่า "เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด {13:21} ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด" {13:22} พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {13:23} มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ" พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า {13:24} "จง

เพียรเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ {13:25} เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า 'นายเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด' และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า 'เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน' {13:26} ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า 'ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า' {13:27} เจ้าบ้านนั้นจะว่า 'เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา' {13:28} เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาบรรดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้เขวี้ยงตัวเพ่น {13:29} จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า {13:30} และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย" {13:31} ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า "ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดใคร่จะประหารชีวิตของท่านเสีย" {13:32} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปบอกสุนัขจึงจอกนั้นว่า 'ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ' {13:33} แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันพรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะว่าศาสนาพยากรณ์จะถูกผ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หาไม่ได้

{13:34} โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาบรรดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้นะ" เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ {13:35} ดูเถิด 'บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า' และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'"

{14:1} ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของซุนนางคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ {14:2} ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมาน้ำาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ {14:3} พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า "ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่" {14:4} เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป {14:5} พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ

จะไม่รีบหลุดจากมันออกในวันสะบาโตหรือ" {14:6} เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

{14:7} ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิฐนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า {14:8} "เมื่อผู้ใดเชิฐท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เลือกว่าเขาได้เชิฐคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก {14:9} และเจ้าภาพที่ได้เชิฐท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า 'จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด' แล้วเมื่อนั้นท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู {14:10} แต่เมื่อท่านได้รับเชิฐแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพราะว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิฐท่านมาพูดกับท่านว่า 'สหายเอ๋ย เชิฐเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ' แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น {14:11} เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับยกขึ้น" {14:12} ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิฐพระองค์ว่า "เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิฐเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เลือกว่าเขาจะเชิฐท่านอีก และท่านจะได้รับคำตอบแทน {14:13} แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิฐคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด {14:14} และท่านจะเป็นสุขเพราะว่า เขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว"

{14:15} ฝ่ายคนหนึ่งทีเอนกายลงรับประทานด้วยกันเมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า "ผู้ที่รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข" {14:16} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิฐคนเป็นอันมาก {14:17} เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิฐไว้แล้วว่า 'เชิฐมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว' {14:18} บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไ่ว้และจะต้องไปดูนาฉัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ' {14:19} อีกคนหนึ่งว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไ่ว้หาคูและจะต้องไปลองดูวัวฉัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ' {14:20} อีกคนหนึ่งว่า 'ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้' {14:21} ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของบ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า 'จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่' {14:22} แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่' {14:23} เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า 'จงออก

ไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม {14:24} เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิฐไว้นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย"

{14:25} คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเลิखหลังตรัสกับเขาว่า {14:26} "ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ซ้งบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ {14:27} ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ {14:28} ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ {14:29} เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา {14:30} ว่า 'คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้' {14:31} หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะไม่นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่ {14:32} ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน {14:33} ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มีได้สิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้ {14:34} เลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าแม้ว่าเลือกนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ {14:35} จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด"

{15:1} ครั้นนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ {15:2} ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า "คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา"

{15:3} พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า {15:4} "ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละแกะสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ {15:5} เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บา้แบกมาด้วยความเปรมปรีดี {15:6} เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิฐพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า 'จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว' {15:7} เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์ เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

{15:8} หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้

ละเอียดยกกว่าจะพบหรือ {15:9} เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’ {15:10} เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

{15:11} พระองค์ตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน {15:12} บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง {15:13} ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง {15:14} เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน {15:15} เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ให้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา {15:16} เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน {15:17} เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร {15:18} จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย {15:19} ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด’”

{15:20} แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา {15:21} ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป’ {15:22} แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา {15:23} จงเอาลูกวัวอันพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด {15:24} เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก’ เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

{15:25} ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ {15:26} เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน {15:27} ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอันพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ’ {15:28} ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา {15:29} แต่เขาบอกบิดาว่า ‘ดูเถิด ข้าพเจ้าได้

ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า {15:30} แต่เมื่อลูกคนนี้ของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอันพีเลี้ยงเขา’ {15:31} บิดาจึงตอบเขาว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า {15:32} แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก”

{16:1} พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า “ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งที่มีคนตั้นเรือน และมีคนมาฟ่องเศรษฐีรู้ว่า คนตั้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย {16:2} เศรษฐีจึงเรียกคนตั้นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า ‘เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ตั้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนตั้นเรือนต่อไปไม่ได้’ {16:3} คนตั้นเรือนนั้นคิดในใจว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ตั้นเรือน จะชุดดินก็ไม่มีกำลัง จะขอรานก็อายเขา {16:4} เรารู้แล้วว่าทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ตั้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้’ {16:5} คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า ‘ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้ากี่มากน้อย’ {16:6} เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้ห้าร้อยถัง’ คนตั้นเรือนจึงบอกเขาว่า ‘เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วแล้วแก้เป็นห้าสิบถัง’ {16:7} แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ‘ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย’ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้ข้าวสารร้อยกระสอบ’ คนตั้นเรือนจึงบอกเขาว่า ‘จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ’ {16:8} แล้วเศรษฐีก็ชมคนตั้นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำด้วยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก {16:9} เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์ {16:10} คนที่สัจย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัจย์ซื่อในของมากด้วย และคนที่อัสถียในของเล็กน้อยที่สุดจะอัสถียในของมากเช่นกัน {16:11} เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัจย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า {16:12} และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัจย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า {16:13} ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง

หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้"

{16:14} ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ {16:15} แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำดีเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า {16:16} มีพระราชบัญญัติและศาสตาศาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น {16:17} ฟาและดินจะล่วงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

{16:18} ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ได้รับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

{16:19} ยังมีเศรฐฐีคนหนึ่งหนุ่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ {16:20} และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรฐฐี {16:21} และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรฐฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา {16:22} อยู่มาคนขอทานนั้นตาย และเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ {16:23} แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรฐฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน {16:24} เศรฐฐีจึงร้องว่า 'อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรึกตรามานอยู่ในเปลวไฟนี้' {16:25} แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน {16:26} นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี้ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั้นมาถึงเราก็ไม่ได้' {16:27} เศรฐฐีนั้นจึงว่า 'บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า {16:28} เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้' {16:29} แต่อับราฮัมตอบเขาว่า 'เขามีโมเสสและพวกศาสตาศาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟัง

คนเหล่านั้นเถิด' {16:30} เศรฐฐีนั้นจึงว่า 'มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่' {16:31} อับราฮัมจึงตอบเขาว่า 'ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสตาศาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะไม่เชื่อ'"

{17:1} พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า "จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่บิดาผู้ใดที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น {17:2} ถ้าเอาหินโมแบ่งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด {17:3} จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา {17:4} แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวกัน แล้วว่า 'ฉันกลับใจแล้ว' จงยกโทษให้เขาเถิด" {17:5} ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น" {17:6} องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า "ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสูกะมื่นนี้ได้ว่า 'จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล' และมันจะเชื่อฟังท่าน

{17:7} ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้เฝ้าหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาทีเดียวว่า 'เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด' {17:8} หรือจะไม่บอกเขาว่า 'จงทำให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงคอยกินและดื่มเถิด' {17:9} นายจะชอบใจผู้รับใช้คนนั้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่ {17:10} ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มียุคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น'"

{17:11} ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเสียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี {17:12} เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล {17:13} และส่งเสียงร้องว่า "เยซูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด" {17:14} เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด" ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด {17:15} ฝ่ายคนหนึ่งเฝ้าในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง {17:16} และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย {17:17} ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "มีสิบคนหาย

สะอาดมิใช่หรือ แต่แก้คนนั้นอยู่ที่ไหน {17:18} ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนั้น" {17:19} แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นไปเกิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"

{17:20} เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ {17:21} และเขาจะไม่พูดว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย"

{17:22} พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า "วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่านทั้งหลายใคร่จะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น {17:23} เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' อย่าออกไป อย่าตามเขา {17:24} ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์ {17:25} ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนั้นจะปฏิเสธพระองค์ {17:26} ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างใด ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย {17:27} เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น {17:28} ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ชื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง {17:29} แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น {17:30} ในวันนั้นบุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น {17:31} ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน {17:32} จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด {17:33} ผู้ใดอุตสาห์เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสูญเสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด {17:34} เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง {17:35} ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง {17:36} ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง" {17:37} เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ซากศพอยู่ที่ไหนฝูงนกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นี่"

{18:1} พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอา

ใจ {18:2} พระองค์ตรัสว่า "ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์ {18:3} ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษานั้นพูดว่า 'ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด' {18:4} ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า 'แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ {18:5} แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้นี้มาทวงเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ'" {18:6} และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้ได้พูด {18:7} พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ {18:8} เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ"

{18:9} สำหรับบางคนที่ไม่ไวใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า {18:10} "มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี {18:11} คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนนอกรีต คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ {18:12} ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย' {18:13} ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตอกของตนว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ ผู้เป็นคนบาปเถิด' {18:14} เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น"

{18:15} แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา {18:16} แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะวาอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น {18:17} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"

{18:18} มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิต

นรินทร์เป็นมรดก" {18:19} พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว {18:20} ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน'" {18:21} คนนั้นจึงทูลว่า "ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา" {18:22} เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้น พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา" {18:23} แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก {18:24} เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า "คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนา {18:25} เพราะว่าตัวอูจะรอดรูเข็มก็ยากกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า" {18:26} ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" {18:27} แต่พระองค์ตรัสว่า "สิ่งที่มีมนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้" {18:28} เปโตรจึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา" {18:29} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้ละเรียน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า {18:30} ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์"

{18:31} พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์ แล้วตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสตพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ {18:32} ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยทรมาน ทรมานทรมานแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน {18:33} เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่" {18:34} ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

{18:35} ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง {18:36} เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน {18:37} คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธ เสด็จไป {18:38} คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" {18:39} คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า "บุตร

ดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" {18:40} พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พวกคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา {18:41} ว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า" เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้" {18:42} พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ" {18:43} ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

{19:1} ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป {19:2} ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อ ศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี {19:3} ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย {19:4} เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น {19:5} เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสแก่เขาว่า "ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้" {19:6} แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี {19:7} เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า "พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป" {19:8} ฝ่ายศักเคียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้น้ำองของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า" {19:9} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย {19:10} เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด"

{19:11} เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน {19:12} เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา {19:13} ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า 'จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา' {19:14} แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไปทูลท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา' {19:15} ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย {19:16} ฝ่ายคนแรก

มาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา’ {19:17} ท่านจึงพูดกับเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเกิด’ {19:18} คนที่สองมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา’ {19:19} ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเกิด’ {19:20} อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้ออผ้าห่อเก็บไว้’ {19:21} เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน’ {19:22} ท่านจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามิได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน’ {19:23} ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเราจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย’ {19:24} แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่那儿ว่า ‘จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มิสิบมินา’ {19:25} (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า ‘ท่านเจ้าข้า เขามิสิบมินาแล้ว’) {19:26} ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา’ {19:27} ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา”

{19:28} เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {19:29} ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป {19:30} สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขี่ขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด {19:31} ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า ‘ท่านแก้มันทำไม’ จงบอกเขาว่า ‘เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลา’” {19:32} สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว {19:33} เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า “ท่านแก้ลูกลาทำไม” {19:34} ฝ่ายเขาตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลา” {19:35} แล้วเขาก็จูงลูกลามายังพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น {19:36} เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง {19:37} เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดีเพราะบรรดาบทกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง {19:38} ว่า

“ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงส่งราศีในที่สูงที่สุด” {19:39} ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน” {19:40} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านั้นจะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที”

{19:41} ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็ก่นแสดสงสารกรุงนั้น {19:42} ตรัสว่า “ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นยังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว {19:43} ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน {19:44} แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่รู้จักเวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

{19:45} ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น {19:46} ตรัสแก่เขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’” {19:47} พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย {19:48} แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

{20:1} ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์ {20:2} และทูลพระองค์ว่า “จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” {20:3} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด {20:4} คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” {20:5} เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ {20:6} แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” {20:7} เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามีมาจากไหน {20:8} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด”

{20:9} แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลาย

ฟังดังต่อไปนี้ว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน {20:10} เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เขียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า {20:11} แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เขียนตีและทำการนាំอภัยตต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า {20:12} แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักใสออกไป {20:13} ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ' {20:14} แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า 'คนนี่แหละเป็นผู้รับมรดก มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา' {20:15} แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น {20:16} ท่านจะฆ่าผาคคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า" คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า "ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย" {20:17} ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า "เหตุฉะนั้นพระวจนะซึ่งเขียนไว้นั้นหมายความว่าอย่างไรซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมุมเอกแล้ว' {20:18} ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกละเอียดเป็นผุยผง"

{20:19} ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน {20:20} เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง {20:21} คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง" {20:22} การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่" {20:23} ฝ่ายพระองค์ทรงยังรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม {20:24} จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบว่า "ของซีซาร์" {20:25} แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "ของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" {20:26} คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของ

พระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

{20:27} ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ {20:28} ว่า "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้แทนไว้เป็นภรรยาของตนเพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้' {20:29} ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร {20:30} แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร {20:31} ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย {20:32} ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย {20:33} เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว" {20:34} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน {20:35} แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลูกลิงโลกหน้า และลูกลิงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน {20:36} และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย {20:37} แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นใหม่มาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า 'เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' {20:38} พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่"

{20:39} ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว" {20:40} หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก {20:41} พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร {20:42} ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา {20:43} จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน' {20:44} ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้"

{20:45} เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า {20:46} "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติ

ในการเลี้ยง {20:47} เขารับเอาเรือนของหญิงม่าย และ
อธิษฐานไถ้อวดเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระ
อาชญามากยิ่งขึ้น"

{21:1} พระองค์เจยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมี
ทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวายเป็นคนยากจนน่า
เหยียดหยามแดงสองอันมาใส่ด้วย {21:3} พระองค์ตรัสว่า
"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคน
นี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้ {21:4} เพราะว่าคนทั้งปวง
นี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิง
นี้ชดเชยที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมา
ใส่จนหมด"

{21:5} เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วย
ศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า {21:6} "สิ่ง
เหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่
ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้" {21:7} เขาทั้งหลายทูลถาม
พระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิด
ขึ้นเมื่อไร สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จะบังเกิด
ขึ้น"

{21:8} พระองค์จึงตรัสว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวง
ท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา
และว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และว่า 'เวลานั้นใกล้เข้ามา
แล้ว' ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย {21:9} เมื่อท่าน
ทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจ
กลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สูญหายไป
ยังจะไม่มาทันที" {21:10} แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า
"'ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้
ราชอาณาจักร' {21:11} ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่
ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง
และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้า
สวรรค์ {21:12} แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่าน
ไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและใน
คุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุ
นามของเรา {21:13} การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้
เป็นพยาน {21:14} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจ
ไว้ว่า จะไม่ติดนឹกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร {21:15} ด้วยว่า
เราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่าน
จะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้ {21:16} แม้แต่บิดามารดา
ญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาก็จะฆ่า
บางคนในพวกท่านเสีย {21:17} คนทั้งปวงจะเกลียดชัง
ท่านเพราะเหตุนามของเรา {21:18} แต่ผมของท่านสัก

เส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้ {21:19} ท่านจะได้ชีวิตรอดโดย
ความอดทนของท่าน

{21:20} เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบ
กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิถีของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามา
แล้ว {21:21} เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยัง
ภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่า
ให้เข้ามาในกรุง {21:22} เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการ
แก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ {21:23} แต่
ในวันเหล่านั้นวิถีแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนม
อยู่ เพราะว่าความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และ
จะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้ {21:24} เขาจะล้มลงด้วยคม
ดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และ
คนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนด
ของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

{21:25} จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และ
ที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมีทุกข์ร้อนตาม
ชาติต่างๆ ซึ่งมีความลงสนทนกันเพราะเสียงกึกก้องของ
ทะเลและคลื่น {21:26} จิตใจมนุษย์ก็จะสับสนไปเพราะ
ความกลัว และเพราะสับสนถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดใน
โลก ด้วยว่า 'บรรดาสิ่งที่มิอาจในท้องฟ้าจะสะท้อน
สะท้อนไป' {21:27} เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมา
ในเมฆ ทรงฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นอันมาก {21:28}
เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและ
ผิงศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว"

{21:29} พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า "จงดูต้น
มะเดื่อและต้นไม้อื่นทั้งปวงเกิด {21:30} เมื่อผลิใบออกแล้ว
ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้เองว่าฤดูร้อนจะถึงแล้ว
{21:31} เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์
เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว
{21:32} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุ
นี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ {21:33} ฟ้า
และดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

{21:34} แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลา
ใดใจของท่านจะล้นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการ
เมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่าน
โดยไม่ทันรู้ตัว {21:35} เพราะว่าวันนั้นจะมาดุจขบวนเร็วถึง
คนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก {21:36} เหตุฉะนั้นจง
เฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ตลอดเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควร
ที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่
ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้" {21:37} กลางวันพระองค์ทรง
สั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่

ภูเขาที่มอกอกเทศ {21:38} คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์

{22:1} เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาถึงแล้ว {22:2} พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน {22:3} ฝ่ายชาตนาเข้าตลใจยูดาที่เรียกว่าอิสคาริโอที่นั่นเข้าในพวกสาวกสิบสองคน {22:4} ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด {22:5} คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน {22:6} ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

{22:7} พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา {22:8} พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า "จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน" {22:9} เขาทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน" {22:10} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น" {22:11} จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า 'พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า "ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน"' {22:12} เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด" {22:13} เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

{22:14} เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน {22:15} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกาครั้งนี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน" {22:16} ด้วยเรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่นึกปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า" {22:17} พระองค์ทรงหยิบถ้วยขอบพระคุณแล้วตรัสว่า "จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม" {22:18} เพราะเรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มนี้อีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา"

{22:19} พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า "นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา" {22:20} เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า "ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

{22:21} แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก้อยู่กับเราบนโต๊ะ" {22:22} เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริ

ไว้แต่ก่อนแล้ว แต่บัดนี้แก่ผู้คนที่ทรยศพระองค์" {22:23} เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเราที่จะกระทำการนั้น

{22:24} มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเราเป็นใหญ่ที่สุด {22:25} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ" {22:26} แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้" {22:27} ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่เราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

{22:28} ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรากดทดลอง" {22:29} และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน" {22:30} คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล"

{22:31} และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ซีโมน ซีโมน เอย์ ดูเถิด ชาตนาได้ขอท่านไว้เพื่อจะผัดรอนท่านเหมือนผัดข้าวสาลี" {22:32} แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน" {22:33} ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี" {22:34} พระองค์ตรัสว่า "เปโตรเอย เรบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง"

{22:35} พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า "เมื่อเราได้ออกไปโดยไม่มีเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า ท่านจะขุดสนสิ่งใดบ้างหรือ" เขาทั้งหลายทูลตอบว่า "ไม่ขาดสิ่งใดเลย" {22:36} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "แต่เดี๋ยวนี้ใครมีเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ" {22:37} ด้วยเรบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ" {22:38} เขาทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พอเสียทีเถอะ"

{22:39} ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามอกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย

{22:40} เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงอธิษฐานเพื่อมิให้เขาในการทดลอง" {22:41} แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณข้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน {22:42} ว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด" {22:43} ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ {22:44} เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ {22:45} เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกขโศก {22:46} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง"

{22:47} พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจูบพระองค์ {22:48} แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ" {22:49} เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาก็ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ" {22:50} และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด {22:51} แต่พระเยซูตรัสว่า "พอเสียทีเถอะ" แล้วพระองค์ทรงถูกต้องไปหุคนั้นให้เขาหาย {22:52} ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า "ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา {22:53} เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน ท่านก็ได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความมืด"

{22:54} เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปทางๆ {22:55} เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา {22:56} มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า "คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย" {22:57} แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า "แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก" {22:58} ลักครุหนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย" เปโตรจึงว่า "พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น" {22:59} อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า "แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี" {22:60} แต่เป

โตรพูดว่า "พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง" เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นก็กักขัง {22:61} องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนไถ่ขึ้นท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง" {22:62} แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์หนัก

{22:63} ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโหมยตีพระองค์ {22:64} และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาก็ตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า "จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า" {22:65} และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

{22:66} ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า {22:67} "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด" แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า "ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ {22:68} และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป {22:69} แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ" {22:70} คนทั้งปวงจึงถามว่า "ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ" พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น" {22:71} เขาทั้งหลายจึงว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว"

{23:1} เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต {23:2} และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า "เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง" {23:3} ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระองค์ตรัสตอบท่านว่า "ก็ท่านว่าแล้วนี่" {23:4} ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า "เราไม่เห็นว่าการนี้มีความผิด" {23:5} เขาทั้งหลายยังกล่าวแข็งแรงว่า "คนนี้ยุยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่"

{23:6} เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ {23:7} เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น {23:8} เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าจะจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง {23:9} ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรง

ตอบประการใดไม่ {23:10} ฝ่ายพวกบรูโรทิตใหญ่และพวก
ธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก {23:11} เสร็จ
โรทิตกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น
เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหา
ปีลาตอีก {23:12} ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคลินดีกันในวันนั้น
ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

{23:13} ปีลาตจึงสั่งพวกบรูโรทิตใหญ่ พวกขุนนาง
และประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน {23:14} จึงกล่าวแก่
เขาว่า "ท่านทั้งหลายได้พากันนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยง
ประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และ
ไม่เห็นว่าคุณมีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา" {23:15}
และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเรา
ได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิด
อะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย {23:16} เหตุฉะนั้น เมื่อเรา
เขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย" {23:17} (เพราะท่านต้อง
ปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น) {23:18}
แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า "ก่่าจัดคนนี้เสีย และจง
ปล่อยบาร์บัสให้เราเถิด" {23:19} (บาร์บัสนั้นติดคุก
อยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม)
{23:20} ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับ
เขาอีก {23:21} แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า "ตรึง
เขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" {23:22} ปีลาตจึงถาม
เขาครั้งที่สามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่
เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อ
เราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย" {23:23} ฝ่ายคนทั้งปวงก็
เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของ
พวกเขาและของพวกบรูโรทิตใหญ่นั้นก็มีชัย {23:24} ปีลาต
จึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา {23:25} ท่าน
จึงปล่อยคนที่เขาขอขึ้น ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและ
การฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา {23:26}
เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรินที่มา
จากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระ
เยซูไป {23:27} มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวก
ผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะพระองค์ {23:28} พระ
เยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า "ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย
อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และ
เพราะลูกทั้งหลายของตนเถิด {23:29} ด้วยว่า ดูเถิด จะ
มีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า 'ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน
และครรภ์ที่ไม่ได้ปฏิสนธิ และห้วงนมที่ไม่ได้ให้ดูดเลย ก็
เป็นสุข' {23:30} คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่ภูเขทั้งหลาย
ว่า 'จงล้มทับเราเถิด' และแก่เนินเขาว่า 'จงปกคลุมเราไว้'

{23:31} เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่สด อะไรจะเกิดขึ้น
เมื่อไม้แห้งแล้วเล่า" {23:32} มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่ง
เขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์

{23:33} เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลก
ศิระ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้าย
สองคนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคน
หนึ่ง {23:34} ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า "ข้าแต่พระ
บิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร"
เขาก็เอาฉลองพระองค์จับฉลากแบ่งปันกัน {23:35} คน
ทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า
"เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่
ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด" {23:36} พวกทหารก็
เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์
{23:37} แล้วว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วย
ตัวเองให้รอดเถิด" {23:38} และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์
ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า "ผู้เป็นกษัตริย์ของ
พวกยิว"

{23:39} ฝ่ายคนหนึ่งเป็นผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้า
ต่อพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเรา
ให้รอดเถิด" {23:40} แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า "เจ้า
ก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือน
กัน {23:41} และเราก็อสมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสม
กับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใด
ไม่" {23:42} แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า
ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไป
อาณาจักรของพระองค์" {23:43} ฝ่ายพระเยซูทรงตอบ
เขาว่า "เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราใน
เมืองบรมสุขเกษม" {23:44} เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง
ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง {23:45}
ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

{23:46} พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า
ข้าพเจ้าฝากจิตวิญญาณของข้าพเจ้าไว้กับพระองค์
ในพระหัตถ์
ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณ
จิตออกไป {23:47} ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่ง
บังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็น
คนชอบธรรม" {23:48} คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดู
การนี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตอกล้อของตัวกลับไป {23:49}
คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์
มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านั้น

{23:50} และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็น
สมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม {23:51} (ท่านมิได้

ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่าน
 เป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำ
 อาณาจักรของพระเจ้า {23:52} ชายคนนี้จะเข้าไปหาปีลา
 ตขอพระศพพระเยซู {23:53} เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขา
 จึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ใน
 อุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย {23:54}
 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว
 {23:55} ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลี
 ก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของ
 พระองค์ไว้อย่างไรด้วย {23:56} แล้วเขาก็กลับไปจัดแจง
 เครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้
 ตามพระบัญญัติ

บทที่ 43

ยอห์น / John

{1:1} ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า {1:2} ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

{1:3} พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็มนั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ {1:4} ในพระองค์มีชีวิตร และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง {1:5} ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

{1:6} มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น {1:7} ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน {1:8} ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น {1:9} เป็นความสว่างแท้นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก {1:10} พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

{1:11} พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ {1:12} แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้ เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ {1:13} ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

{1:14} พระวาเทได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

{1:15} ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า "นี่แหละคือพระองค์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่า

พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า" {1:16} และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ {1:17} เพราะเราได้ทรงประทานพระราชบัญญัติ นั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ {1:18} ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว {1:19} นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า "ท่านคือผู้ใด" {1:20} ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์" {1:21} เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า "ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์" "ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ" และท่านตอบว่า "มิได้" {1:22} คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า "ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ออกไปบอกผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร" {1:23} ท่านตอบว่า "เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงกระทำการตามคำสั่งพระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้" {1:24} ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้นั้นเป็นของพวกฟาริสี {1:25} เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า "ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา" {1:26} ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า "ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก {1:27} พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้" {1:28} เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราก ใกล้แม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

{1:29} วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย {1:30} พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า 'ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า' เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า" {1:31} ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บังเกิดด้วยน้ำ" {1:32} และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า "ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ {1:33} ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บังเกิดด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้คนนั้นแหละเป็นผู้ให้บังเกิดด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์' {1:34} และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า"

{1:35} รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน {1:36} และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า" {1:37} สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาจึงติดตามพระเยซูไป {1:38} พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า "ท่านหาอะไร" และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า "รับบี" (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) "ท่านอยู่ที่ไหน" {1:39} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มาดูเถิด" เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว {1:40} คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร {1:41} แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว" ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ {1:42} อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า "ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เราจะเรียกท่านว่าเศฟา" ซึ่งแปลว่าศิลา {1:43} วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟิลิปจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา" {1:44} ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร {1:45} ฟิลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า "เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราชนิพนธ์ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรชายโยเซฟ" {1:46} นาธานาเอลถามเขาว่า "สิ่งใดอันใดจะมาจากราชานาซาเร็ธได้หรือ" ฟิลิปตอบเขาว่า "มาดู

เถิด" {1:47} พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า "ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ในตัวเขาไม่มีอูบาย" {1:48} นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน" {1:49} นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล" {1:50} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก" {1:51} และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์"

{2:1} วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น {2:2} พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น {2:3} เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า "เขาไม่มีน้ำองุ่น" {2:4} พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง" {2:5} มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า "ท่านจะสั่งพวกเขาให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด" {2:6} มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถัง {2:7} พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด" และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก {2:8} แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด" เขาก็เอาไปให้ {2:9} เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา {2:10} และพูดกับเขาว่า "ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้" {2:11} การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ {2:12} ภายหลังเหตุการณ์นี้ พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

{2:13} เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {2:14} ในพระวิหาร พระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ {2:15} เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส

พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ {2:16} และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า "จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย" {2:17} พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า 'ความรื้อในเรือนพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์' {2:18} พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้" {2:19} พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน" {2:20} พวกยิวจึงทูลว่า "พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ" {2:21} แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ {2:22} เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคำที่ตรัสและพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น {2:23} เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ {2:24} แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน {2:25} และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าจะมีอยู่ในมนุษย์

{3:1} มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว {3:2} ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย" {3:3} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้" {3:4} นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ" {3:5} พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้" {3:6} ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนึ่งก็เป็นเนื้อหนึ่ง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ {3:7} อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่ {3:8} ลมใครจะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน" {3:9} นิโค

เดมัสทูลพระองค์ว่า "เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปอย่างไรได้" {3:10} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ" {3:11} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่ {3:12} ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร {3:13} ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น {3:14} โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารนั้นใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นนั้นนั้น {3:15} เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ {3:16} เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ {3:17} เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น {3:18} ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า {3:19} หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือ ความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รับ ความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว {3:20} เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ {3:21} แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า"

{3:22} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา {3:23} ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาเลมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา {3:24} เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก {3:25} เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ {3:26} สาวกของยอห์นจึงไปหา ยอห์นและพูดว่า "รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน" {3:27} ยอห์นตอบว่า "มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา" {3:28} ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ {3:29} ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของ

เจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว {3:30} พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง"

{3:31} พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง {3:32} พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์ {3:33} ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง {3:34} เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างไม่ว่าจำกัดแด่พระองค์ {3:35} พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ {3:36} ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

{4:1} เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้ับพดิสมาமாகกว่ายอห์น {4:2} (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้ับพดิสมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) {4:3} พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก {4:4} พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย {4:5} พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารินแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

{4:6} บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนิรทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง {4:7} มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง" {4:8} (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง) {4:9} หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "โหนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย" {4:10} พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง' เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า" {4:11} นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้นำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน" {4:12} ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย"

{4:13} พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ผู้ใดที่ดื่ม น้ำนี้จะ

กระหายอีก {4:14} แต่ผู้ใดที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่ น้ำซึ่งเราจะให้เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์" {4:15} นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่" {4:16} พระเยซูตรัสกับนางว่า "ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด" {4:17} นางทูลตอบว่า "ดิฉันไม่มีสามีคะ" พระเยซูตรัสกับนางว่า "เจ้าพูดถูกแล้วว่า 'ดิฉันไม่มีสามี'" {4:18} เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง" {4:19} นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์" {4:20} บรรพบุรุษของพวกเรานี้มีสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม" {4:21} พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เชื้อเราเกิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ ไหว่นมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม {4:22} ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว {4:23} แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ทนมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์ {4:24} พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ทนมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง" {4:25} นางทูลพระองค์ว่า "ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา" {4:26} พระเยซูตรัสกับนางว่า "เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น" {4:27} ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึงและเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า "พระองค์ทรงประสงค์อะไร" หรือ "ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง" {4:28} หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า {4:29} "มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ" {4:30} คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์ {4:31} ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด" {4:32} แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้" {4:33} พวกสาวกจึงถามกันว่า "มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ" {4:34} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ" {4:35} ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่

หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเกิดว่าทุ่งนาเขียว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว {4:36} คนที่เกี่ยวข้องก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน {4:37} เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว' {4:38} เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา" {4:39} ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า "ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ"

{4:40} ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน {4:41} และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระคำรัสของพระองค์ {4:42} เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า "ตั้งแต่นั้นไปที่เราเชื่อในมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แล้วว่าท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์" {4:43} ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี {4:44} เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า "ศาสตพยาการณไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน" {4:45} ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

{4:46} ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่งบุตรชายของท่านป่วยหนัก {4:47} เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว {4:48} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ" {4:49} ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย" {4:50} พระเยซูตรัสกับท่านว่า "กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย" ท่านก็เชื่อพระคำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป {4:51} ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า "บุตรชายของท่านหายแล้ว" {4:52} ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยทุเลาขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า "ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง" {4:53} บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า "บุตรชายของท่านจะไม่ตาย" และท่าน

เองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย {4:54} นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

{5:1} หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {5:2} ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง {5:3} ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม {5:4} ด้วยมีทูลสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากบนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่ {5:5} ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว {5:6} เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ" {5:7} คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว" {5:8} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด" {5:9} ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไปวันนั้นเป็นวันสะบาโต {5:10} ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ" {5:11} คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า "ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด'" {5:12} เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า "คนที่สั่งเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด' นั้นเป็นผู้ใด" {5:13} คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก {5:14} ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า" {5:15} ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู {5:16} เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต {5:17} แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พระบิดาของเราก็ก็นับว่าทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก็นับว่าด้วย" {5:18} เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า {5:19} ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่าน

ทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย {5:20} เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่นั่นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ {5:21} เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตขึ้นใหม่ ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันนั้น {5:22} เพราะว่าพระบิดาได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร {5:23} เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา {5:24} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว {5:25} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต {5:26} เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น {5:27} และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

{5:28} อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ {5:29} และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

{5:30} เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา {5:31} ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราจะไม่จริง {5:32} มีอีกผู้หนึ่งที่พยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง {5:33} ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหาโยห์น และโยห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง {5:34} เราได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด {5:35} ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะขึ้นชมยินดี

ชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น {5:36} แต่คำพยานที่เรานั้นยิ่งใหญ่มากกว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา {5:37} และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ {5:38} และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น {5:39} จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา {5:40} แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต {5:41} เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์ {5:42} แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน {5:43} เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้นั้นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น {5:44} ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากตนเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร {5:45} อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่ {5:46} ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา {5:47} แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้"

{6:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส {6:2} คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย {6:3} พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น {6:4} ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว {6:5} เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า "เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้" {6:6} พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด {6:7} ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า "สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย" {6:8} สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า {6:9} "ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่ง มีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆ สองตัว แต่ท่านนั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้" {6:10} พระเยซูตรัสว่า "ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด" ที่นั้นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้น

จึงนั่งลง นับแต่ผู้ขายได้ประมาณห้าพันคน {6:11} แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้วก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา {6:12} เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป" {6:13} เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม {6:14} เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก"

{6:15} เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาก็กแต่ลำพัง {6:16} พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปที่ทะเล {6:17} แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มืดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา {6:18} ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า {6:19} เมื่อเขาทั้งหลายดิกรรเซียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว {6:20} แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย" {6:21} ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปในั้น

{6:22} วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น {6:23} (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากท้องที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว) {6:24} เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม {6:25} ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร" {6:26} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม" {6:27} อย่าชวนขายอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แดงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอานาจแก่พระบุตรแล้ว" {6:28} แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้" {6:29} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "งานของ

พระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น" {6:30} เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง {6:31} บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า 'ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์'" {6:32} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย {6:33} เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก" {6:34} เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด" {6:35} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย {6:36} แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ {6:37} สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย {6:38} เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรา มา {6:39} และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด {6:40} เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย" {6:41} พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า "เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์" {6:42} เขาทั้งหลายว่า "คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จะพูดว่า 'เราได้ลงมาจากสวรรค์'" {6:43} พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "อย่าบ่นกันเลย {6:44} ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย {6:45} มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ว่า 'ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า' เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา {6:46} ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว {6:47} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์ {6:48} เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น {6:49} บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต {6:50} แต่นี่เป็นอาหารที่ลง

มาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย {6:51} เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา" {6:52} แล้วพวกเขาก็ทูลเถียงกันว่า "ผู้ใดจะเอาเนื้อของเราให้เรากินได้อย่างไร" {6:53} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน" {6:54} ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย" {6:55} เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเรา ก็เป็นของดื่มแท้" {6:56} ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา {6:57} พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น {6:58} นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์" {6:59} คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

{6:60} ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคน ได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า "ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้" {6:61} เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ" {6:62} ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร" {6:63} จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต" {6:64} แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ" เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ {6:65} และพระองค์ตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า 'ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น'" {6:66} ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคน ก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

{6:67} พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ" {6:68} ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์" {6:69} และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแนใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์" {6:70} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย"

{6:71} พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

{7:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ {7:2} ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว {7:3} พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ" {7:4} เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด" {7:5} แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มิได้เชื่อในพระองค์ {7:6} พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ" {7:7} โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนั้นชั่ว" {7:8} พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา" {7:9} เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

{7:10} แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย {7:11} พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้น และถามว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน" {7:12} และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า "เขาเป็นคนดี" คนอื่นๆว่า "มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก" {7:13} แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

{7:14} ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน {7:15} พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย" {7:16} พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา" {7:17} ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง" {7:18} ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย" {7:19} โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่

จะฆ่าเราทำไม" {7:20} คนเหล่านั้นตอบว่า "ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน" {7:21} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ {7:22} โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด {7:23} ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัดเพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ {7:24} อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด" {7:25} เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า "คนนี้มีเชื้อหรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย {7:26} แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ทำอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้ {7:27} แต่เรารู้ว่าคนนี้มีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่าพระองค์มาจากไหน" {7:28} ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า "ท่านทั้งหลายรู้จักเราและรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาขึ้นทรงสถิตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์ {7:29} แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา" {7:30} เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ {7:31} และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า "เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ" {7:32} เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนซุบซิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ {7:33} พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา {7:34} ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้" {7:35} พวกยิวจึงพูดกันว่า "คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ {7:36} เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า 'ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา' และ 'ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้'"

{7:37} ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้นพระเยซูทรงยืนและประกาศว่า "ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม {7:38} ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า 'แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหล

ออกมาจากภายในผู้นั้น'" {7:39} (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)

{7:40} เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า "แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น" {7:41} คนอื่นๆก็พูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์" แต่บางคนพูดว่า "พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ {7:42} พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น" {7:43} เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ {7:44} บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย {7:45} เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า "ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา" {7:46} เจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย" {7:47} พวกฟาริสีตอบเขาว่า "พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ {7:48} มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ {7:49} แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องการจับพระองค์อยู่แล้ว" {7:50} นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า {7:51} "พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ" {7:52} เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า "ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี" {7:53} ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

{8:1} แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ {8:2} ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา {8:3} พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน {8:4} เขาทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ {8:5} ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนั้นให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้" {8:6} เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลง เอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดังว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย {8:7} และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน" {8:8} แล้ว

พระองค์ก็ทรงน้อมพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก {8:9} และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่เท่านั้น {8:10} เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย พวกเขาคงไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ" {8:11} นางนั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย" และพระเยซูตรัสกับนางว่า "เธอก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก"

{8:12} อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต" {8:13} พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง" {8:14} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็คือความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากไหนและจะไปที่ไหน" {8:15} ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษามาเนื้อหนึ่ง เรามีได้พิพากษาผู้ใด {8:16} แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็คงต้อง เพราะเรามีได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา {8:17} ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า 'คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง' {8:18} เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาก็คือพยานให้แก่เรา" {8:19} เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบว่า "ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราก็คือ ท่านทั้งหลายไม่รู้จ้ะ ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย" {8:20} พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ {8:21} พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราจะไม่ไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้" {8:22} พวกยิวจึงพูดกันว่า "เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า 'ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้'" {8:23} พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้" {8:24} เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้ นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของท่าน" {8:25} เขาจึงถามพระองค์ว่า "ท่านคือใครเล่า" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เรา

เป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น" {8:26} เราก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก" {8:27} เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา {8:28} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้ใด และรู้ว่าเราได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น" {8:29} และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็คือทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ" {8:30} เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ {8:31} พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า "ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง" {8:32} และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย" {8:33} เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า 'ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย'" {8:34} พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำการเป็นทาสของบาป {8:35} ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป {8:36} เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ" {8:37} เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน" {8:38} เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน" {8:39} เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า "อับราฮัมเป็นบิดาของเรา" พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ" {8:40} แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้" {8:41} ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ" เขาจึงทูลพระองค์ว่า "เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า" {8:42} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา" {8:43} เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั้นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้" {8:44} ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความ

ปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นชาติกรตั้งแต่เดิมนั้น และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุส่ามันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นมุส่า และเป็นพ่อของการมุส่า {8:45} แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง {8:46} มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา {8:47} ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า" {8:48} พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ" {8:49} พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา {8:50} เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา {8:51} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย" {8:52} พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสนาดายากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า 'ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย' {8:53} ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสนาดายากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า" {8:54} พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าท่านเป็นพระเจ้าของพวกท่าน {8:55} ท่านไม่รู้จักรพระองค์ แต่เรารู้จักรพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักรพระองค์ เราก็เป็นคนมุส่าเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักรพระองค์ และรักษากฎของพระองค์ {8:56} อับราฮัมบิดาของท่านขึ้นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี" {8:57} พวกยิวก็นำทูลพระองค์ว่า "ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ" {8:58} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น" {8:59} คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านทางกลางเขาเหล่านั้น

{9:1} เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด {9:2} และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด" {9:3} พระเยซูตรัสตอบว่า "มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของ

พระเจ้าปรากฏในตัวเขา {9:4} เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้ {9:5} ตราบใดที่เราจะอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก" {9:6} เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น {9:7} แล้วตรัสสั่งเขาว่า "จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด" (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้ {9:8} เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า "คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งขอทาน" {9:9} บางคนก็พูดว่า "คนนั้นแหละ" คนอื่นว่า "เขาคลายคนนั้น" แต่เขาเองพูดว่า "ข้าพเจ้าคือคนนั้น" {9:10} เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร" {9:11} เขาตอบว่า "ชายคนหนึ่งชื่อเยชู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า 'จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้าง ตาจึงมองเห็นได้" {9:12} เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ผู้นั้นอยู่ที่ไหน" คนนั้นบอกว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ" {9:13} เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี {9:14} วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต {9:15} พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า "เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น" {9:16} ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า "ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษากฎสะบาโต" คนอื่นว่า "คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร" พวกเขาก็แตกแยกกัน {9:17} เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า "เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด" ชายคนนั้นตอบว่า "ท่านเป็นศาสนาดายากรณ์" {9:18} แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตาบอดมองเห็นได้นั้นมา {9:19} แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า "ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น" {9:20} บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า "เราทราบว่าคนนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด {9:21} แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้" {9:22} ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา {9:23} เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "จงถามเขาเถิด เขา

โตแล้ว" {9:24} คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า "จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้แล้วว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป" {9:25} เขาตอบว่า "ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้" {9:26} คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า "เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอะไรตาของเจ้าจึงหายบอด" {9:27} ชายคนนั้นตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ" {9:28} เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า "แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส" {9:29} เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน" {9:30} ชายคนนั้นตอบเขาว่า "เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด" {9:31} พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น" {9:32} ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้" {9:33} ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้" {9:34} เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า "แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ" แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย {9:35} พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ" {9:36} ชายคนนั้นทูลตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้" {9:37} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า" {9:38} เขาจึงทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ" แล้วเขาก็นมัสการพระองค์ {9:39} พระเยซูตรัสว่า "เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด" {9:40} เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราตาบอดด้วยหรือ" {9:41} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า 'เรามองเห็น' เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่"

{10:1} "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีใจได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร" {10:2} แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ {10:3} นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป {10:4} เมื่อ

ท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน" {10:5} คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า" {10:6} คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย {10:7} พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย" {10:8} บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มีได้ฟังเขา {10:9} เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร" {10:10} ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์" {10:11} เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ {10:12} แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาก็จะทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป" {10:13} ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย" {10:14} เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา" {10:15} เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ" {10:16} แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มองอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว" {10:17} ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก" {10:18} ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา" {10:19} พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก" {10:20} พวกเขาหลายคนพูดว่า "เรามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม" {10:21} พวกอื่นก็พูดว่า "คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ"

{10:22} ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว" {10:23} พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน" {10:24} แล้วพวกยิวก็นำพานมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า "จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด" {10:25} พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่"

เรา {10:26} แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็น
แกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว {10:27} แกะของ
เราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะ
นั้นตามเรา {10:28} เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และ
แกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้น
ไปจากมือของเราได้ {10:29} พระบิดาของเราผู้ประทาน
แกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถ
ชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ {10:30}
เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" {10:31}
พวกยิวจึงหิบบก้องขึ้นมากลางพระองค์ให้ตาย
{10:32} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราได้สำแดงให้ท่านเห็น
การดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลาย
หิบบก้องขึ้นจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า"
{10:33} พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า "เราจะขว้างท่านมิใช่
เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะ
ท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า" {10:34} พระ
เยซูตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้
มิใช่หรือว่า 'เราได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ' {10:35}
ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้รับพระวณะของพระเจ้าว่าเป็น
พระ และจะฝ่าฝืนพระคำมิได้ {10:36} ท่านทั้งหลาย
จะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาใน
โลกว่า 'ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวว่า
'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' อย่างนั้นหรือ {10:37} ถ้าเรา
ไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเรา
เลย {10:38} แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้
เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้
รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา"
{10:39} พวกเขายังหาโอกาสสบประมาทพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่
พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

{10:40} พระองค์เสด็จไปฝากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
อีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บังเกิดมาเป็นครั้งแรก และ
พระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น {10:41} คนเป็นอันมากพากันมา
หาพระองค์ และกล่าวว่า "ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆ
เลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง"
{10:42} และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์

{11:1} มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้าน
เบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่
นั้น {11:2} (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์
พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์
ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) {11:3} ดังนั้นพี่สาว
ทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า

ดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่" {11:4} เมื่อ
พระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า "โรคนี้จะไม่ถึงตาย แต่
เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของ
พระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนี้" {11:5} พระเยซูทรง
รักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส {11:6} ดังนั้น
ครั้งพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรง
พักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน {11:7} หลังจากนั้น
พระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า "ให้เราเข้าไปในแคว้น
ยูเดียกันอีกเถิด" {11:8} พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "พระ
อาจารย์เจ้าข้า เมื่อเรารู้นี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้าง
พระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ"
{11:9} พระเยซูตรัสตอบว่า "วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่
หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะ
เขาเห็นความสว่างของโลกนี้ {11:10} แต่ถ้าผู้ใดเดินใน
ตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา"
{11:11} พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า "ลาซา
รัสหายของเรากลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น"
{11:12} พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้า
เขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี" {11:13} แต่พระเยซูตรัสถึง
ความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึง
การนอนหลับพักผ่อน {11:14} ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับ
เขาตรงๆว่า "ลาซารัสตายแล้ว {11:15} เพื่อเห็นแก่ท่าน
ทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นี่ เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่
ให้เราไปหาเขากันเถิด" {11:16} โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส
จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า "ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้
ตายด้วยกันกับพระองค์" {11:17} ครั้นพระเยซูเสด็จมา
ถึงก็ทรงทราบว่าเขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพแล้ว
แล้ว {11:18} หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่าง
กันประมาณสามกิโลเมตร {11:19} พวกยิวหลายคนได้มา
หามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของ
เธอ {11:20} ครั้นมารธาเห็นว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอ
ก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน {11:21}
มารธาจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้
น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย {11:22} แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้
ข้าพระองค์ก็ทราบบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า
พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์" {11:23} พระเย
สุตรัสกับเธอว่า "น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมามาก" {11:24}
มารธาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้น
ขึ้นมามากในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา" {11:25}
พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้น
และมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมี

ชีวิตอีก {11:26} และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม" {11:27} มารธาทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก" {11:28} เมื่อเธอพูดดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า "พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า" {11:29} เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ {11:30} ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น {11:31} พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า "เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์" {11:32} ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย" {11:33} ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์ {11:34} และตรัสถามว่า "พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน" เขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด" {11:35} พระเยซูทรงพระกัมลัส {11:36} พวกยิวจึงกล่าวว่า "ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร" {11:37} และบางคนก็พูดว่า "ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ"

{11:38} พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ {11:39} พระเยซูตรัสว่า "จงเอาศิลากลับเสีย" มารธาสาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ป่านี้น้ำหนักเกินไปแล้ว เพราะว่าเขายาวมาสามวันแล้ว" {11:40} พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราบอกเจ้าแล้ว มิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า" {11:41} พวกเขาจึงเอาศิลากลับเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์" {11:42} ข้าพระองค์ทราบดีว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่แล้ว แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา" {11:43} เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด" {11:44} ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด" {11:45} ดังนั้นพวกยิวหลายคน

ที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์ {11:46} แต่พวกเขบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

{11:47} ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมัชชิกสภาแล้วว่า "เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ" {11:48} ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป" {11:49} แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาพาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย {11:50} และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ" {11:51} เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น {11:52} และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน {11:53} ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย {11:54} เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ {11:55} ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว {11:56} เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า "ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ" {11:57} ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

{12:1} แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย {12:2} ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่ง ในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์ {12:3} มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมณระดาระบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาขโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น {12:4} แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่

จะทรยศพระองค์ พูดว่า {12:5} "เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาริอัน แล้วแจกให้แก่คนจน" {12:6} เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น {12:7} พระเยซูจึงตรัสว่า "ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา {12:8} เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป" {12:9} ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่น จึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย {12:10} แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย {12:11} เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

{12:12} วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม {12:13} เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ ร้องว่า "โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ" {12:14} และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่ง จึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า {12:15} 'ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา' {12:16} ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาก็ระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์ {12:17} เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ {12:18} เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่า พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น {12:19} พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว"

{12:20} ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง {12:21} พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า "ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใครจะเห็นพระเยซู" {12:22} ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู

{12:23} และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี {12:24} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื้อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื้อยเน่าไปแล้ว ก็จะ

งอกขึ้นเกิดผลมาก {12:25} ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์ {12:26} ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราก็คงอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเรา ก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น {12:27} บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้' อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้ {12:28} ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ" แล้วก็มิพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า "เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก" {12:29} ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆ ก็พูดว่า "ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์" {12:30} พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา {12:31} บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย {12:32} และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา" {12:33} พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร {12:34} คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิรันดร์ เหตุไฉนท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น' บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า" {12:35} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าจะไปทางไหน {12:36} เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง" เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา {12:37} ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาก็ยังไม่เชื่อในพระองค์ {12:38} เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด' {12:39} ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า {12:40} 'พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย' {12:41} อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์ {12:42} อย่างไรก็ดี

แม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา {12:43} เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า {12:44} พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา {12:45} และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา {12:46} เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด {12:47} ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด {12:48} ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย {12:49} เพราะเรามาได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา {12:50} เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็อ้างอิงตามพระบิดาผู้ทรงบัญชาเรา"

{13:1} ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

{13:2} ขณะที่ได้รับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจดาวิดสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ {13:3} พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า {13:4} พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ {13:5} แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้ {13:6} แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ" {13:7} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ" {13:8} เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้" {13:9} ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย" {13:10} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่

จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน" {13:11} เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "ท่านทั้งหลาย ไม่สะอาดทุกคน" {13:12} เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ {13:13} ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น {13:14} ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรล้างเท้าของกันและกันด้วย {13:15} เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำตามเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน {13:16} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า หากจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และบุตรจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หาไม่ได้ {13:17} ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข {13:18} เราได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราโดยกลืนเท้าต่อเรา' {13:19} เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น {13:20} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"

{13:21} เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา" {13:22} เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด {13:23} มีสาวกคนหนึ่งชื่อซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด {13:25} ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร" {13:26} พระเยซูตรัสตอบว่า "คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้" และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน {13:27} เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วเถิด" {13:28} ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น {13:29} บางคนคิดว่าเพราะ

ยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า "จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น" หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง {13:30} ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารขึ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน {13:31} เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า "บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ {13:32} ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติแด่ฉันนี้ {13:33} ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ 'ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้' {13:34} เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างใด เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น {13:35} ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา"

{13:36} ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป" {13:37} เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์" {13:38} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไปขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"

{14:1} "อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย {14:2} ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย {14:3} และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอภัยรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย {14:4} ท่านทราบว่าจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น" {14:5} โธมัสทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร" {14:6} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา

{14:7} ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นั้นไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์" {14:8} ฟิลิปทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้า

พระองค์จะพอใจ" {14:9} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น' {14:10} ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำ พระราชกิจของพระองค์ {14:11} จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเรา เพราะกิจการเหล่านั้นเกิด

{14:12} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา {14:13} สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร {14:14} ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น {14:15} ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา

{14:16} เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้พลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป {14:17} คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน {14:18} เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน {14:19} อีกหน้อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย {14:20} ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน {14:21} ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา" {14:22} ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก" {14:23} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา {14:24} ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา {14:25} เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน

{14:26} แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

{14:27} เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย {14:28} ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า 'เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก' ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า 'เราจะไปหาพระบิดา' เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา {14:29} และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ {14:30} แต่ไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะไม่มีความเชื่อในเราและไม่มีความเชื่อในเรา {14:31} แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด"

{15:1} "เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา {15:2} กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น {15:3} ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน {15:4} จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเรานั้น {15:5} เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย {15:6} ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย {15:7} ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น {15:8} พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา {15:9} พระบิดาทรงรักเรานั่นใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา {15:10} ถ้าท่านทั้งหลายรักษากฎบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษากฎบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ {15:11} นี่คือนสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม

{15:12} นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน {15:13} ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน {15:14} ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

{15:15} เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว {15:16} ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน {15:17} สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

{15:18} ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน {15:19} ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน {15:20} จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า 'ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา' ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษา คำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย {15:21} แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา {15:22} ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มาบัพ แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา {15:23} ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย {15:24} ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจะไม่มาบัพ แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเรา และพระบิดาของเรา {15:25} แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า 'เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ'

{15:26} แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา {15:27} และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว"

{16:1} "เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ {16:2} เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำ การนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า {16:3} เขาจะกระทำดังนี้

แก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา {16:4} แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน {16:5} แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’ {16:6} แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มไปด้วยความทุกข์โศก

{16:7} อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน {16:8} เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา {16:9} ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา {16:10} ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก {16:11} ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

{16:12} เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ {16:13} เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น {16:14} พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย {16:15} ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

{16:16} อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา” {16:17} สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า “ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า ‘อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’ เหล่านี้หมายความว่าอะไร” {16:18} เขาจึงพูดกันว่า “นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่ทราบ ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร” {16:19} พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ {16:20} เราบอกความจริงแก่

ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี {16:21} เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกลถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก {16:22} ฉะนั้นได้ก็ดังนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ {16:23} ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสั่งได้จากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน {16:24} แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสั่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม {16:25} เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง {16:26} ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน {16:27} เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า {16:28} เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก” {16:29} เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา {16:30} เดี๋ยวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่ ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า” {16:31} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ {16:32} ดูเถิด เวลาจะมาถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา {16:33} เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

{17:1} พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ {17:2} ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น {17:3} และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และ

รู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา {17:4} ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว {17:5} บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา {17:6} ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษยโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว {17:7} บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ {17:8} เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา {17:9} ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ {17:10} ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น {17:11} บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์ {17:12} เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ {17:13} และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม {17:14} ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก {17:15} ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย {17:16} เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก {17:17} ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง {17:18} พระองค์

ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกนั้น {17:19} ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขาได้รับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยกัน {17:20} ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นพวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา {17:21} เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา {17:22} เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น {17:23} ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ {17:24} พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก {17:25} โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา {17:26} ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขาารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา"

{18:1} เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารซิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก {18:2} ยูดาผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ {18:3} ยูดาจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือไฟและเครื่องอาวุธไปที่นั่น {18:4} พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาหาใคร" {18:5} เขาทูลตอบพระองค์ว่า "มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" ยูดาผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย {18:6} เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" เขา

ทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน {18:7} พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า "ท่านมาหาใคร" เขาทูลตอบว่า "มาหาเยซูชานาซาเรธ" {18:8} พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด" {18:9} ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า "คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว" {18:10} ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส {18:11} พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ตีมันด้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ"

{18:12} พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้ {18:13} แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น {18:14} คายาฟาสผู้นั้นแหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

{18:15} ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต {18:16} แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป {18:17} ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า "ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ" เขาตอบว่า "ข้าไม่เป็น" {18:18} พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นั่นเอากล้ามก้อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยิงผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่ด้วยกับเขาด้วย

{18:19} มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์ {18:20} พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย {18:21} ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร" {18:22} เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า "เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ" {18:23} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม" {18:24} อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ {18:25} ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า "เจ้าเป็นสาวกของ

คนนั้นด้วยหรือ" เปโตรปฏิเสธว่า "ข้าไม่เป็น" {18:26} ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า "ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ" {18:27} เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก่อีกขึ้น

{18:28} เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลาปริโทเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลาปริโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ {18:29} ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า "พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้" {18:30} เขาตอบท่านว่า "ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน" {18:31} ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า "พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด" พวกยิวจึงเรียนท่านว่า "การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย" {18:32} ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร {18:33} ปีลาตจึงเข้าไปในศาลาปริโทเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" {18:34} พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา" {18:35} ปีลาตทูลตอบว่า "เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร" {18:36} พระเยซูตรัสตอบว่า "อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกละ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้อต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้" {18:37} ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ" พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา" {18:38} ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า "ความจริงคืออะไร" เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า "เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

{18:39} แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ" {18:40} คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส" บารับบัสนั้นเป็นโจร

{19:1} ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยตี {19:2} และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของ

พระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง {19:3} แล้วพูดว่า "ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ" และเขาก็ตีบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

{19:4} ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า "ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย" {19:5} พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ดูคนนี่ซิ" {19:6} ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย" ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า "พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย" {19:7} พวกยิวตอบท่านว่า "พวกเราไม่มีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า" {19:8} ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น {19:9} ท่านเข้าไปในศาลปุโรหิตใหญ่และทูลพระเยซูว่า "ท่านมาจากไหน" แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด {19:10} ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่ามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้" {19:11} พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน" {19:12} ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสูซีซาร์" {19:13} เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กัมบาธา

{19:14} วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า "ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย" {19:15} แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า "เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน" ปีลาตพูดกับเขาว่า "ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ" พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า "เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์"

{19:16} แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป {19:17} และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา {19:18} ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นอีกสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง {19:19} ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้น

ว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว" {19:20} พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาละติน {19:21} ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า "ขออย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของพวกยิว' แต่ขอเขียนว่า 'คนนี้ออกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว'" {19:22} ปีลาตตอบว่า "สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป" {19:23} ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในด้วย ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง {19:24} เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า "เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับฉลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้" ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับฉลากกัน' พวกทหารจึงได้กระทำการดังนี้ {19:25} ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคาลา {19:26} ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า "หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด" {19:27} แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า "จงดูมารดาของท่านเถิด" และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน {19:28} หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่ ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า "เรากระหายน้ำ" {19:29} มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์ {19:30} เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

{19:31} เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) {19:32} ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนหนึ่งที่หนึ่ง และขอของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ {19:33} แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทูลขอของพระองค์ {19:34} แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที {19:35} คนหนึ่งที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ {19:36} เพราะสิ่ง

เหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระอริของพระองค์จะไม่หักสักรั้วเดียว’ {19:37} และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

{19:38} หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป {19:39} ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกวาในโลกโรมมาด้วย {19:40} พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว {19:41} ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ขุดได้ฝังศพผู้ใดเลย {19:42} เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

{20:1} วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามืด มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว {20:2} เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า "เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน" {20:3} เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนหนึ่ง {20:4} เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน {20:5} เขาก็ลงมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน {20:6} ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่ {20:7} และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก {20:8} แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ {20:9} เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่าพระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย {20:10} แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

{20:11} แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็ลงมองดูที่อุโมงค์ {20:12} และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท {20:13} ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม" เธอตอบทูตทั้งสองว่า "เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน" {20:14} เมื่อมารีย์พูดอย่าง

นั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นองค์พระเยซู {20:15} พระเยซูตรัสถามเธอว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด" มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป" {20:16} พระเยซูตรัสกับเธอว่า "มารีย์เอ๋ย" มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า "รับโบนี" ซึ่งแปลว่า อาจารย์ {20:17} พระเยซูตรัสกับเธอว่า "อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เรา จะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย" {20:18} มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้กับเธอ

{20:19} คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด" {20:20} ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี {20:21} พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็จึงใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น" {20:22} ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด" {20:23} ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น"

{20:24} แต่ฝ่ายโธมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิดูมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา {20:25} สาวกอื่นๆจึงบอกโธมัสว่า "เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โธมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย" {20:26} ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโธมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด" {20:27} แล้ว

พระองค์ตรัสกับโธมัสว่า "จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด" {20:28} โธมัสทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์" {20:29} พระเยซูตรัสกับเขาว่า "โธมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข"

{20:30} พระเยซูได้ทรงกระทำความหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ {20:31} แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

บทที่ 44

กิจการ / Acts

{1:1} โอ ท่านเอโอฟิลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน {1:2} จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในเมฆได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวกซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น {1:3} ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

{1:4} เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า "ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเราแล้ว {1:5} เพราะว่ายอห์นได้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ซ้ำไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" {1:6} เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ" {1:7} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ {1:8} แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก" {1:9} เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

{1:10} เมื่อเขากำลังเขม่นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา {1:11} สองคนนั้นกล่าวว่า "ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึง

ยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น"

{1:12} แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม {1:13} เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเบโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟีลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาพี่น้องชายของยากอบ พักอยู่ ณ ที่นั้น {1:14} พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

{1:15} คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า {1:16} "ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไม่จับพระเยซู {1:17} เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในการกิจนี้ {1:18} ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัว ใส่พุงทะลักออกมาหมด {1:19} เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งโลหิต {1:20} ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า 'ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้าง และอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น' และ 'ขอให้ผู้อื่นหนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา' {1:21} เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา {1:22} คือตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้

จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์" {1:23} เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายูลัส และมีทธีอัส {1:24} แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน {1:25} ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน" {1:26} เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และผลากนั้นได้แก่มีทธีอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น

{2:1} เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง จำพวกสาวกจึงมารวมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน {2:2} ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขาอยู่นั้น {2:3} มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน {2:4} เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด {2:5} มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วได้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม {2:6} เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง {2:7} คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ {2:8} เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา {2:9} เช่นชาวปารเธียและมิเดีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย {2:10} ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นบิเทียมและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว {2:11} ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านั้นกล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง" {2:12} เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า "นี่อะไรกัน" {2:13} แต่บางคนเยาะเย้ยว่า "คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่"

{2:14} ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านชายูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด {2:15} ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า {2:16} แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า {2:17} 'พระเจ้าตรัสว่าต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือ

เนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น {2:18} ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรabenทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ {2:19} เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน {2:20} ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่ นั่นคือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า {2:21} และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด' {2:22} ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวาวนาซาเรธ เป็นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว {2:23} พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนจับพระองค์ ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย {2:24} พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ {2:25} เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หัวไหล่ {2:26} เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดียิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย {2:27} เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้อภัยกับจิตวิญญาณของข้าพเจ้าไป {2:28} พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสี่พระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์' {2:29} ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ {2:30} ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าจะตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปณิธานว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเฝ้าของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน {2:31} ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป {2:32} พระเยซูนี้พระเจ้า

ได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ {2:33} เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว {2:34} เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา {2:35} จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ {2:36} เหตุฉะนั้นให้จงความอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูขึ้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

{2:37} เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอะไรดี” {2:38} ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ดีล้นทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ {2:39} ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์” {2:40} เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากยุคที่คิดโกงนี้เถิด”

{2:41} คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน {2:42} เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวกอัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกันในการหักขนมปังและการอธิษฐาน {2:43} เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ {2:44} บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง {2:45} เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ {2:46} เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจิตใจ ทุกวันเรื่อยไป {2:47} ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกวัน

{3:1} ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง {3:2} มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูกาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร {3:3} คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน {3:4} ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขาบอกว่า “จงดูพวกเราเถิด” {3:5} คนขอทานนั้นได้เข้มนู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน {3:6} เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” {3:7} แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง {3:8} เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเต็มโลดสรรเสริญพระเจ้าไป {3:9} คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า {3:10} จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่คนนั้น {3:11} เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียวพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียวของชาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

{3:12} พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เข้มนูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง {3:13} พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป {3:14} แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตรกรให้ท่านทั้งหลาย {3:15} จึงว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้ {3:16} โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย {3:17} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าคุณทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย {3:18} แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้อง

ทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

{3:19} เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาสิ้นใจในดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า {3:20} และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว {3:21} พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก {3:22} ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน {3:23} และจะเป็นเช่นนั้นคือถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นจากท่ามกลางประชาชน’ {3:24} และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ซามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้ {3:25} ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า’ {3:26} ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน"

{4:1} ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ บุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง {4:2} ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่อง การเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู {4:3} เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว {4:4} แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

{4:5} ต่อมาครั้งรุ่งขึ้นพวกผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ {4:6} ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆ ที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม {4:7} เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า "ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์อำนาจหรือในนามของผู้ใด" {4:8} ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณ

บริสุทธิ์กล่าวแก่เขาว่า "ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล {4:9} ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนปวงนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว {4:10} ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน {4:11} พระองค์เป็น ‘ศิลา’ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น ‘ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย’ ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว" {4:12} ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วฟ้า"

{4:13} เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้่น้อย ก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู {4:14} เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้ {4:15} แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน {4:16} ว่า "เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่นชัด ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้ {4:17} แต่ให้เราขู่เขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง" {4:18} เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย {4:19} ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า "การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด {4:20} ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้" {4:21} เมื่อเขาขู่สาบท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น {4:22} ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

{4:23} เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน {4:24} เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น {4:25} พระองค์ตรัสไว้ด้วย

ปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ {4:26} บรรดาภคสิทธิ์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์" {4:27} ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทือสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอล ได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว {4:28} ให้กระทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น {4:29} บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขูของเข และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า {4:30} เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์" {4:31} เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หัวันไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

{4:32} คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของของตนมีอยู่เป็นของตนเอง แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง {4:33} อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน {4:34} และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่เขาได้นั้นมา {4:35} วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ {4:36} ฝ่ายโยเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส {4:37} มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั่นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

{5:1} แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิรา ได้ขายที่ดินของตน {5:2} และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขาไม่รู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก {5:3} ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า "อานาเนีย เหตุใดเจ้าจงทำใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ {5:4} เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า" {5:5} เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง {5:6} พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหาม

เอาไปฝัง {5:7} หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป {5:8} ฝ่ายเปโตรถามนางว่า "เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือ จงบอกเราเถิด" หญิงนั้นจึงตอบว่า "ได้เท่านี้เจ้าค่ะ" {5:9} เปโตรจึงถามนางว่า "ไหนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทลวงพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย" {5:10} ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง {5:11} ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

{5:12} มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเสียงของชาโลมอน {5:13} และคนอื่นๆไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก {5:14} มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน) {5:15} จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน {5:16} ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

{5:17} ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง {5:18} จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง {5:19} แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า {5:20} "จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง" {5:21} เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา {5:22} แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน {5:23} ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน" {5:24} เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป {5:25} มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า "ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ใน

พระวิหาร" {5:26} แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง {5:27} เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม {5:28} ว่า "เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนนอกข้อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้ที่ตกอยู่กับเรา"

{5:29} ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์ {5:30} พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่ {5:31} พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์ เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา {5:32} เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย" {5:33} เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครสาวกเสีย

{5:34} แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปเสีย ภายนอกครู่หนึ่ง {5:35} ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า "ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี {5:36} เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อตุดาสอวดตัวว่าเป็นผู้พิเศษ มีผู้ชาติติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่ตุดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป {5:37} ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจับบัญชีสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป {5:38} ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง {5:39} แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า"

{5:40} เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป {5:41} พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่ามันจะได้รับการหลั่งเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น

{5:42} ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกวันมิได้ขาด

{6:1} ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบัณฑิตยืนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกวันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก {6:2} ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า "ซึ่งเราจะละเลยพระวาระของพระเจ้ามิไปแจกอาหารก็หาควรไม่ {6:3} เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสติปัญญา เราจะต้องเขาไว้ดูแลการงานนี้ {6:4} ฝ่ายพวกเราจะหมักหมมพันธกิจและสั่งสอนพระวาระเสมอไป" {6:5} คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โพรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลัสชาวเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิว {6:6} คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา {6:7} การประกาศพระวาระของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

{6:8} ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน {6:9} แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบรติน มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเชียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน {6:10} คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้ {6:11} เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า "เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า" {6:12} เขายูงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา {6:13} ให้พยานเท็จมากล่าวว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย {6:14} เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา" {6:15} พวกสมาชิกสภาต่างฟังดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์ {7:1} มหาปุโรหิตจึงถามว่า "เรื่องนี้เป็นจริงหรือ"

{7:2} ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า "ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสงสารก็ได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน {7:3} และ

ได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น’ {7:4} อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเตียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากທີ່บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ {7:5} แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน {7:6} พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี {7:7} พระเจ้าตรัสว่า ‘และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรณินิบัติเรา ณ สถานที่นี้’ {7:8} พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่หน้ดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หน้ดในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา {7:9} ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดจิตใจเยเซฟจึงชายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ {7:10} ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน {7:11} แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร {7:12} ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก {7:13} พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย {7:14} ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา {7:15} ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ {7:16} เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมีในอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคมี {7:17} เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ {7:18} จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์ {7:19} กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ {7:20} คราวนั้นโมเสสเกิดมา

รูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน {7:21} และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน {7:22} ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเจียมแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ {7:23} แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล {7:24} เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น {7:25} ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่ {7:26} วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาคณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับตีกันอีก จึงกล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า’ {7:27} ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’ {7:28} เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ’ {7:29} เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดีย และให้กำเนิดบุตรชายสองคนทีนั้น {7:30} ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย {7:31} เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา {7:32} ว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู {7:33} ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์’ {7:34} ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์’ {7:35} โมเสสผู้นี้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’ โดยมีของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น {7:36} คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมาโดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี {7:37} โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่าน

จากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น' {7:38} โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดาร กับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับ บรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระคำรื้อฟื้นชีวิตมาให้เราทั้งหลาย {7:39} บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสส ผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะ กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ {7:40} จึงกล่าวแก่อาโรนว่า 'ขอ สร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่า โมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็น อะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ' {7:41} ในคราวนั้นเขา ทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวาย แก่รูปนั้น และมีโยนดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น {7:42} แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้ เขาหมิ่นการหมิ่นดาในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ แห่งศาสตพยากรณ์ว่า 'โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่า สัตว์บูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดาร ถึงสี่สิบปีหรือ' {7:43} แล้วเจ้าทั้งหลายได้หันกลับไปพลางของ พระโมเสส และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำ ขึ้นเพื่อกราบหมิ่นการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้า ทั้งหลายให้ไปอยู่พ้นเมืองบาบิโลนอีก' {7:44} บรรพบุรุษ ของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีลัทธิพลแห่งสักขีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำลัทธิพล ตามแบบที่ได้เห็น {7:45} ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มา ภายหลัง เมื่อได้รับลัทธิพลนั้นจึงชนตามเยชูไป เมื่อได้เข้า ยึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา ลัทธิพลนั้นก็มิสืบมา จนถึงสมัยดาวิด {7:46} ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระ พักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับ พระเจ้าของยาโคบ {7:47} แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระ นิเวศสำหรับพระองค์ {7:48} ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุด หาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ ศาสตพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า {7:49} 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็น แท่นรองเท้าของเรา เราจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือ ที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน {7:50} สิ่งเหล่านี้มือของเรา ได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ' {7:51} ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจคือหูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอะไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย {7:52} มิใคร่บังในพวกศาสตพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของ ท่านมิได้ขัดแย้ง และเขาได้ฆาบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการ เสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศ

และผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย {7:53} คือท่านทั้งหลาย ผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษา พระราชบัญญัตินั้นไม่"

{7:54} เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาปใจ และ ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันเข้าไปใส่สเทเฟน {7:55} ฝ่ายสเทเฟน ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เข้มนดูสวรรค์เห็นสง่า ราชสีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ ของพระเจ้า {7:56} แล้วท่านได้กล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็น ท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระ หัตถ์ของพระเจ้า" {7:57} แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุด หูวังกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน {7:58} แล้วขับไล่ท่านออกจาก กรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำสเทเฟน ได้ฉีกเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซา โล {7:59} เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนวอน พระเจ้าอยู่ว่า "ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณ ของข้าพระองค์ด้วย" {7:60} สเทเฟนก็ถูกเขาลงร้องเสียง ดังว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาป นี้" เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่วงหลับไป

{8:1} การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเขาโลกิเห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจาย ไปทั่วแคว้นแคว้นเดียวกับสะมาเรีย {8:2} ผู้ที่เกรงกลัว พระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่าน อย่างยิ่ง {8:3} ฝ่ายเซาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้า ไปจุลตลาขยาหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

{8:4} ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไป ก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น {8:5} ส่วนฟีลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมือง นั้นฟัง {8:6} ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟีลิปได้ ประกาศ เพราะเขาได้ยินท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ ซึ่งท่านได้กระทำนั้น {8:7} ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ใน คนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจาก คนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หาย เป็นปกติ {8:8} จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

{8:9} ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมือง นั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายก ตัวว่าเป็นผู้วิเศษ {8:10} ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย ก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า "ชายคนนี้เป็นมหิทฤทธิของ พระเจ้า" {8:11} คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำ เวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว {8:12} แต่เมื่อฟีลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระ

นามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง {8:13} ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ {8:14} เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา {8:15} ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงกัทธิฐานเผือเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ {8:16} (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น) {8:17} เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ {8:18} เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก {8:19} และว่า "ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์" {8:20} ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า "ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเอ็ด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ {8:21} เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า {8:22} เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า {8:23} ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันระแคะแห่งความชั่วช้า" {8:24} ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า "ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ข้าพเจ้าสักอย่างเดียว" {8:25} ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

{8:26} แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า "จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย" {8:27} ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม {8:28} ขณะนั้นรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์อยู่ {8:29} ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า "จงเข้าไปให้ชิดรถม้าขึ้นเถิด" {8:30} ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า "ซึ่งท่านอ่านนั้นท่าน

เข้าใจหรือ" {8:31} ขันทีจึงตอบว่า "ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้" ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน {8:32} พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ 'เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ประกาศของท่านเลยฉันนั้น {8:33} ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว' {8:34} ขันทีจึงถามฟิลิปว่า "ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นเล็งถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด" {8:35} ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มต้นเล่าเรื่องกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ซึ่งแจ่มถึงเรื่องพระเยซู {8:36} ครั้นกำลังเดินทางไปได้มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า "ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรจะล้างข้อมไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา" {8:37} และฟิลิปจึงตอบว่า "ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้" และขันทีจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า" {8:38} แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา {8:39} เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย และขันทีนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี {8:40} แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาไซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

{9:1} ฝ่ายเขาโลยังชูคำรามกล่าวว่า จะผาติศย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหาหมาบูโรทิด {9:2} ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม {9:3} เมื่อเขาโลเดินทางไปถึงใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้ามืดตัวเขาไว้รอบ {9:4} เขาโลจึงล้มลงถึงดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า "เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าช่มเหงเราทำไม" {9:5} เขาโลจึงทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราคือเยซู ที่เจ้าช่มเหง ซึ่งเจ้าถืบประตักก็ยากนัก" {9:6} เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพเจ้าทำอะไร" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองและจะมีคนบอกให้รู้ว่า เจ้าจะต้องทำประการใด" {9:7} คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร {9:8} ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมหินแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาก็จึงจู่มือท่าน

ไปยังเมืองดามัสกัส {9:9} ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวัน และท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย {9:10} ในเมืองดามัสกัส มีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า "อานาเนียเอ๋ย" อานาเนียจึงทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้" {9:11} องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเฮโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่ {9:12} และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก" {9:13} แต่อานาเนียทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก {9:14} และในที่นี้เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์" {9:15} ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า "จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล {9:16} เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา"

{9:17} แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาเฮโลกล่าวว่า "พี่เฮโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" {9:18} และในทันใดนั้นมืออะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเฮโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา {9:19} พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เฮโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน {9:20} ท่านไม่ได้รื้อร่า ท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า {9:21} คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า "คนนี้มีใช้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาในที่นี้หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่"

{9:22} แต่เฮโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ {9:23} ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเฮโลเสีย {9:24} แต่เรื่องการปองร้ายของเขารูถึงเฮโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเฮโลทั้งกลางวันและกลางคืน {9:25} แต่เหล่าสาวกได้ให้เฮโลหนีในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน {9:26} ครั้นเฮโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่า

เฮโลเป็นสาวก {9:27} แต่บาร์นาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเฮโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส {9:28} แล้วเฮโลเข้าออกอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม {9:29} ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย {9:30} เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส {9:31} เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตศาสนิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

{9:32} ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย {9:33} เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว {9:34} เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า "ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด" ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น {9:35} ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซารอน ได้เห็นแล้วจึงกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

{9:36} ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาปีธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย {9:37} ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน {9:38} เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว {9:39} ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ {9:40} ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า "ทาปีธาเอ๋ย จงลุกขึ้น" ทาปีธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง {9:41} ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพวงเธอขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกหญิงม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย {9:42} เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า {9:43} ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

{10:1} ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ใน

เมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย {10:2} เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ {10:3} เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า "โครเนลิอัสเอ๋ย" {10:4} และเมื่อโครเนลิอัสเขม่นดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า "นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า" ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า "คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว {10:5} บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซิโมนที่เรียกว่าเปโตรมา {10:6} เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซิโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร" {10:7} ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามากที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ {10:8} และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

{10:9} วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปที่ใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน {10:10} ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขาจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป {10:11} และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก {10:12} ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดินคือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า {10:13} มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า "เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด" {10:14} ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า "มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย" {10:15} แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า "ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม" {10:16} เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

{10:17} เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซิโมนแล้วก็มาขึ้นอยู่หน้าประตูรั้ว {10:18} และร้องถามว่า ซิโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่ {10:19} เมื่อเปโตรตรัสตอบเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า "ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า {10:20} จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย

เพราะเราได้ใช้เขามา" {10:21} เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานี้ ท่านมาธุระอะไร" {10:22} เขาจึงตอบว่า "นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บริสุทธิ์ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน"

{10:23} เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟา ก็ไปด้วย {10:24} ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว {10:25} ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน {10:26} ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า "จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน" {10:27} เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปและเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน {10:28} จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นทีที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน {10:29} เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอลาว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร" {10:30} โครเนลิอัสจึงตอบว่า "สี่วันมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมีนระยิบ {10:31} ผู้นั้นได้กล่าวว่า 'โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และทานของท่านนั้นก็เป็นทีระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว {10:32} เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซิโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซิโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน' {10:33} ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้" {10:34} ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด {10:35} แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรม ก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ {10:36} พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคน

ทั้งปวง)

{10:37} ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสของท่านทั้งหลายก็คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดใหม่ที่โยห์นได้ประกาศนั้น {10:38} คือเรื่องพระเยซูชื่อนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

{10:39} เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้ {10:40} ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ {10:41} มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว {10:42} พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย {10:43} ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้น จะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์"

{10:44} เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น {10:45} ฝ่ายพวกที่ได้นำเข้าสู่น้ำซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย {10:46} เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า {10:47} "ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขาได้รับบัพติศมาด้วยน้ำได้" {10:48} เปโตรจึงสั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

{11:1} ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยืนยันว่า คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน {11:2} เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่น้ำจึงต่อว่าท่าน {11:3} ว่า "ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่น้ำ และรับประทานอาหารกับเขา" {11:4} แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า {11:5} "เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป

แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาห้อยลงมาจากฟ้ามายังข้าพเจ้า {11:6} ครั้นข้าพเจ้าเขม้นดูผ้านั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วก็เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า {11:7} แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด' {11:8} แต่ข้าพเจ้าทูลว่า 'หาไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย' {11:9} แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า 'ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม' {11:10} เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสี่ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก {11:11} ดูเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซารียาหาข้าพเจ้า {11:12} พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้หนึ่ง {11:13} ผู้หนึ่งจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า 'จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา {11:14} เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด' {11:15} เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น {11:16} แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า 'ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์' {11:17} เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้" {11:18} ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า "พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย"

{11:19} ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟีเนียส เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแก่วิวพวกเดียว {11:20} และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย {11:21} และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า {11:22} ช่วงนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก

{11:23} เมื่อบาร์นาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็พิศินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า {11:24} บาร์นาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า {11:25} บาร์นาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเขาโล {11:26} เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั้นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

{11:27} คราวนี้มีพวกศาสนาพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก {11:28} ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกีดกันอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกีดกันอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาودیอัส ซีซาร์ {11:29} พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย {11:30} เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบาร์นาบัสและเขาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

{12:1} แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร {12:2} ท่านได้พยายามกอบกู้ชายของยอห์นด้วยดาบ {12:3} เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) {12:4} เมื่อจับเปโตรแล้วจึงให้จำคุกไว้ให้ทหารสี่หมู่จะสืบล้อมกุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แกคนทั้งหลาย

{12:5} เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด {12:6} ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก {12:7} ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สับสนให้ตื่นขึ้นแล้วว่า "จงลุกขึ้นเร็ว" โชนั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร {12:8} ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า "จงคาดเอวและสวมรองเท้า" เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า "จงห่มผ้าและตามเรา มาเถิด" {12:9} เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต {12:10} เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้น

ทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร {12:11} ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า "เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว" {12:12} เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์ มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่ {12:13} พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง {12:14} เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู {12:15} คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า "เจ้าเป็นบ้า" แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า "เป็นทูตสวรรค์ประจักษ์ตัวเปโตร" {12:16} ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ {12:17} แต่เปโตรโบกมือให้เขาหนึ่ง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า "จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ" เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น {12:18} แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็จับยอห์นดีฟีโมมิใช่ น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ {12:19} เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

{12:20} ฝ่ายเฮโรดก็รู้ข่าวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใบปลิวสักรวมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ชอกกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น {12:21} เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา {12:22} คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า "เป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า มิใช่เสียงมนุษย์" {12:23} ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มิได้หวนอนกดันถึงร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย {12:24} แต่พระวanges ของพระเจ้าก็ยังแผ่เจริญมากขึ้น {12:25} ฝ่ายบาร์นาบัสกับเขาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

{13:1} คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันติโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบาร์นาบัส ลิเมโอน ที่เรียกว่านิเกอร กับลูลีสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล {13:2} เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า "จง

ตั้งบาร์นาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น" {13:3} เมื่อถืออาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบาร์นาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป {13:4} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปยังเมืองเซลุเกีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส {13:5} ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวาระของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

{13:6} เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยชู {13:7} อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอริจัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบาร์นาบัสกับเซาโลมา บรรณานาจะฟังพระวาระของพระเจ้า {13:8} แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบาร์นาบัสกับเซาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ {13:9} แต่เซาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มงวดเอลีมาส {13:10} และพูดว่า "โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขาไปหรือ {13:11} ดูก่อน บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่กับเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด" ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จงมือไป {13:12} ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระคำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า {13:13} แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นบัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม

{13:14} แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันท็อกในแคว้นบิสิตเดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต {13:15} เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบาร์นาบัสว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด" {13:16} ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า "ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้าจงฟังเถิด {13:17} พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ {13:18} พระองค์

ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี {13:19} เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับฉลาก {13:20} ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชาวมูเลศสาดาพยากรณ์ {13:21} คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้กษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายศิษจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี {13:22} ครั้นถอยซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า 'เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ' {13:23} จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์ {13:24} ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล {13:25} เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า 'ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหรือไม่ แต่ดูก่อน จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะให้สวมรองเท้าของพระองค์' {13:26} ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ขวาวเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว {13:27} ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์ {13:28} ถึงแม้ว่ามิได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย {13:29} ครั้นท่านสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ {13:30} แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ {13:31} พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย {13:32} เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา {13:33} พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ใน

หนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’ {13:34} ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน’ {13:35} เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงให้อภัยบรรดาบาปของพระองค์เปื่อยเน่าไป’ {13:36} ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงหลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป {13:37} แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย {13:38} เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย {13:39} และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส {13:40} เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดี กล่าวกันว่าซึ่งพวกศาสนาดูพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั่นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า {13:41} ‘ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย’” {13:42} เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ้อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า {13:43} ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

{13:44} ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า {13:45} แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจจลาจลอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท {13:46} แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า “จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายขัดเสียด และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่ย่ำหน้าไปหาคนต่างชาติ {13:47} ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’” {13:48} ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีคามยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือน {13:49} พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอด

ทั่วเขตแดนนั้น

{13:50} แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคียดแค้น และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา {13:51} ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอิโคนิอุม {13:52} แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

{14:1} ต่อมาที่เมืองอิโคนิอุม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ {14:2} แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง {14:3} เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหน้าที่สำคัญและการมหัศจรรย์ได้ {14:4} แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก {14:5} เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้รวมคิดกันจะทำการอภัย และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส {14:6} ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ {14:7} และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

{14:8} ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย {14:9} คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเข้มนดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ {14:10} จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนเถิด” คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป {14:11} เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิกาโอเนียว่า “พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว” {14:12} เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด {14:13} บุโรหิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จู่วัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน {14:14} แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง {14:15} ว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้

ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสรรพชีวิตที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น {14:16} ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ {14:17} แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มไปด้วยอาหารและความยินดี" {14:18} ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำการสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

{14:19} แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันติโอกและเมืองโคินิอุม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว {14:20} แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบาร์นาบัส {14:21} และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองโคินิอุม และเมืองอันติโอกอีก {14:22} กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถือมั่นขึ้น เทือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า

{14:23} เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น {14:24} และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิลิเดียก็มายังแคว้นบัมฟีเลีย {14:25} เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา {14:26} และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันติโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น {14:27} เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ {14:28} แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

{15:1} มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า "ถ้าไม่เข้าสุหนัตตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้" {15:2} เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและโต้เถียงกันระหว่างเปาโลและบาร์นาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบาร์นาบัสกับคนอื่นๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไปหารือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น {15:3} คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะที่ท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องของคนต่างชาติได้กลับใจ

ใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง {15:4} ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา {15:5} แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสุหนัต และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส {15:6} ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

{15:7} เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวว่า แก่เขาวา "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่าคราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแก่ชาวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ {15:8} พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา {15:9} พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ {15:10} ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว {15:11} แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา" {15:12} ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

{15:13} ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า {15:14} ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ {15:15} คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า {15:16} 'ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ {15:17} เพื่อคนอื่นๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ {15:18} พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว' {15:19} เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า {15:20} แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด {15:21} เพราะว่าตั้งแต่โบราณ

มาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต" {15:22} ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบาร์นาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บาร์ซอบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง {15:23} เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า "อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชียทราบ {15:24} ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า 'ท่านต้องเข้าสู่หนัดและรักษาพระราชบัญญัติ' แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า {15:25} พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบาร์นาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา {15:26} และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {15:27} เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

{15:28} เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น {15:29} คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ท่านเป็นสุขเถิด" {15:30} เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้ {15:31} ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น {15:32} ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังใจขึ้น {15:33} ครั้นพักอยู่ที่นั่นน้อยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครสาวกโดยสันติภาพ {15:34} ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น {15:35} แต่เปาโลกับบาร์นาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

{15:36} ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบาร์นาบัสว่า "ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็น

อย่างไรกันบ้าง" {15:37} ฝ่ายบาร์นาบัสได้ตั้งใจว่าจะพาพี่น้องผู้ที่มีชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย {15:38} แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพาพี่น้องไปด้วย เพราะครั้งก่อนพี่น้องได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นบีมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน {15:39} แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บาร์นาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส {15:40} แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป {15:41} ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

{16:1} แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเลติ ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาวยิวคนหนึ่งที่เคยเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาดกรีก {16:2} ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม {16:3} เปาโลใคร่จะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาดกรีก {16:4} เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆ ก็ได้ส่งหนังสือข้อตกลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้ {16:5} คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกวัน

{16:6} ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย {16:7} เมื่อไปยังแคว้นมิเชียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป {16:8} แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเชียลงมายังเมืองโตรอัส {16:9} ในเวลากลางคืนเปาโลได้ฝันเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า "ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด" {16:10} ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น {16:11} เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะซาโมทรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอาปอริ

{16:12} เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน {16:13} ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น {16:14} มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิดียมาจากเมืองธียาทราเป็นคนขายผ้า

สีม่วง เป็นผู้มัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเขาส่งใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว {16:15} เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเขาได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า "ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด" และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

{16:16} ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีห่มอดูเข้าถึงได้มาพบกับเรา เขาทำการทนายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก {16:17} หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า "คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย" {16:18} เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า "เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา" ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

{16:19} ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง {16:20} เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า "คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา {16:21} และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย" {16:22} ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อผู้เปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว {16:23} ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง {16:24} นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้ว จึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา

{16:25} ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ {16:26} ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคุกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสั้นทุกคนทันที {16:27} ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย {16:28} แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน" {16:29} นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส {16:30} และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า "ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้" {16:31} เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า "จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และ

ท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย" {16:32} ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง {16:33} ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเมียน และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา {16:34} แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

{16:35} ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า "จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย" {16:36} นายคุกจึงบอกเปาโลว่า "เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด" {16:37} แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "เราได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรม ต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเลือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด" {16:38} พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว {16:39} จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง {16:40} ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

{17:1} ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั้นมีธรรมศาลาของพวกยิว {17:2} เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต {17:3} และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าท่านเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า "พระเยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์" {17:4} บางคนในพวกเขาเชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆ ไม่น้อย {17:5} แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉาไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสเน่ ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง {17:6} ครั้นไม่พบจึงจุดลากยาโสเน่กับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า "คนเหล่านี้ที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย {17:7} ยาโสเน่รับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู" {17:8} เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้

ครองเมืองได้ยืนดังนั้นก็ร้อนใจ {17:9} จึงเรียกประกันตัวยาสนกับคนอื่นๆ แล้วก็ปล่อยไป

{17:10} พอค่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว {17:11} ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่ {17:12} เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มั่งคั่งชาวกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย {17:13} แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่าเป็นไปไม่ได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย {17:14} ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

{17:15} คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป {17:16} เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง {17:17} เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน {17:18} นักปรัชญาบางคนในพวกเอปิคูเรียและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า "คนพูดเพื่อเจืออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า" คนอื่นกล่าวว่า "ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่" เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย {17:19} เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า "เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร" {17:20} เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร" {17:21} (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

{17:22} ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอารีโอแล้วกล่าวว่า "ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโซกลางเกินไปในทุกเรื่อง {17:23} เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตเห็นสิ่งที่ท่านนับการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า 'แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก' เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้เห็นท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังมีสักการอยู่" {17:24} พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์

ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้ {17:25} การที่มีมนุษย์ปฏิบัติมีสักการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก {17:26} พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ {17:27} เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย {17:28} ด้วยว่า 'เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์' ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า 'เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์' {17:29} เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์ {17:30} ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโง่เขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ {17:31} เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์" {17:32} ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า "เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป" {17:33} แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา {17:34} แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโณนีอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริสและคนอื่นๆด้วย

{18:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ {18:2} ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสซิลลา (เพราะคลาวดิอุสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น {18:3} และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน {18:4} เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก {18:5} พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการคลใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ {18:6} แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำ

หมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า "ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ" {18:7} ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออุสทัส ซึ่งเป็นผู้มีสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา {18:8} ฝ่ายคริสปัสชนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา {18:9} และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า "อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่าหวั่นเสียว {18:10} เพราะว่าเราอยู่ร่วมกับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก" {18:11} เปาโลจึงยังอยู่อยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

{18:12} แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคายา พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปปลั่งกักพิพากษา {18:13} ฟ้องว่า "คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย" {18:14} เมื่อเปาโลจะเข้าปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า "โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย {18:15} แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับข้อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อยากจะพิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น" {18:16} ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากปลั่งกักพิพากษา {18:17} บรรดาชาตกรีกจึงจับโสสเทเนสนายธรรมศาลา มาเขียนข้างหน้าปลั่งกักพิพากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย

{18:18} ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปริสซิลลาภักกับอาควิลลาไปกับด้วย เปาโลได้ไถ่โทษที่เมืองเคนเดรีย เพราะท่านได้ปฏิบัติตามตัวไว้ {18:19} ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสซิลลาภักกับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา {18:20} เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม {18:21} แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก" แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส {18:22} ครั้นมาถึงเมืองซีริเรีย ท่านได้ขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันติโอก {18:23} ครั้นยังอยู่ที่นี่หน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและฟรีเจีย

ตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก

{18:24} มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส {18:25} อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น {18:26} ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลาภักกับปริสซิลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาก็รับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น {18:27} ครั้นอปอลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคายา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย {18:28} เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่าพระเยซูคือพระคริสต์

{19:1} ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแคว้นแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน {19:2} จึงถามเขาว่า "ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า" เขาตอบเปาโลว่า "เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย" {19:3} เปาโลจึงถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า" เขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น" {19:4} เปาโลจึงว่า "ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์" {19:5} เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาก็รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า {19:6} เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาก็พูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย {19:7} คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

{19:8} เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้า สิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า {19:9} แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในท้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินนัส {19:10} ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า

{19:11} พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล {19:12} จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับ

ผ่ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน {19:13} แต่พวกยิวบางคนที่ยกย่องไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า "เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น" {19:14} พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น {19:15} ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า "พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า" {19:16} คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ {19:17} เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ {19:18} มีหลายคนที่ยกย่องแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น {19:19} และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาคืนห้าหมื่นเหรียญเงิน {19:20} พระวามะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย {19:21} ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้ว เปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาเซียแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า "เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย" {19:22} ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน้อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย

{19:23} คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น {19:24} ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอาร์เทมิสทำให้พวกช่างนั้นได้กำไรมาก {19:25} เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมากก็เพราะทำการอันนี้ {19:26} และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่ผู้มีมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ {19:27} น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพอของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอาร์เทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่ยึดถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป" {19:28} ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า "พระอาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่" {19:29} แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาร์ิส

ทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ {19:30} ฝ่ายเปาโลใครจะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป {19:31} มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ {19:32} บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร {19:33} พวกเหล่านั้นบางคนได้ذنอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง {19:34} แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า "พระอาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่" {19:35} เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า "ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่าเป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพลูทัสบดี {19:36} เมื่อชื่อนั้นกล่าวได้แต่ยังไม่ได้ แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป {19:37} ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านั้นมา ซึ่งมีใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน {19:38} เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด {19:39} แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย {19:40} ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพ้อแก่การจลาจลคราวนี้ได้" {19:41} ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

{20:1} ครั้นการวุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมากอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย {20:2} เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้สั่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก {20:3} พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย {20:4} คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเตอร์ชาวเมืองเบโรอา อาร์ิสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองทรесеโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอร์บี และทิโมธี ที่ติดกับโตรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย {20:5} แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

{20:6} ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เรา

ทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาหัววัน ก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองทรอยัส และยับยังอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน {20:7} ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยิตยาวไปจนเที่ยงคืน {20:8} มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น {20:9} ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่ออทิมาซึ่งอยู่ที่หน้าต่างวังนอนเต็มที่ และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว {20:10} ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า "อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา" {20:11} ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนากับพวกท่านอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป {20:12} คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

{20:13} ฝ่ายพวกเราก็จูงเรือแล่นไปยังเมืองอิสโอสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก {20:14} ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอิสโอส เราก็นำท่าน แล้วมายังเมืองมิเลทัส {20:15} ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคิออส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส {20:16} ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์

{20:17} เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา {20:18} ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย {20:19} ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า {20:20} และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน {20:21} ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {20:22} ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณพณูข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง {20:23} เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุก

เมืองว่า เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่ {20:24} แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่ประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปิติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น {20:25} ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวข่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก {20:26} เหตุฉะนั้นวันนี้ข้าพเจ้ายินยอมต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราติจากโลกิตของทุกคน {20:27} เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง {20:28} เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาผู้แกะทั้งหมดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงได้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง {20:29} ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นผู้แกะไว้เลย {20:30} จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป {20:31} เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางคืนและกลางวันตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน {20:32} พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้ {20:33} ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด {20:34} แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ามีของข้าพเจ้าเองนี้ได้จัดหาสิ่งที่เป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า {20:35} ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีความจำเป็น และให้ระลึกถึงพระวาระของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า 'การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ'" {20:36} ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น {20:37} เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จูบท่าน {20:38} เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

{21:1} ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะไซปรัส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา {21:2} เราพบเรือลำหนึ่งที่

ไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั่นแล่นต่อไป {21:3} ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็ก่อนหน้านั้นไปข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นทำที่นั่น {21:4} เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {21:5} แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราก็กาลไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด {21:6} และคำนั้นปล้ำซึ่งกันและกัน พวกเราก็กาลเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา {21:7} ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอลเลเมอัสแล้ว ก็ลั่นทางทะเล เราจึงคำนับพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน {21:8} ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็กาลไป และมาถึงเมืองซีซารียา เราก็กาลไปในบ้านของฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็กาลอยู่อยู่กับท่าน {21:9} ฟิลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

{21:10} ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส {21:11} ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสสั่งฉันว่า 'พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่ประจักษ์แก่เราว่าเป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ'" {21:12} ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {21:13} ฝ่ายเปาโลตอบว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องให้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็หาไม่ได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า"

{21:14} เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็กาลพูดและกล่าวว่า "ขอให้เป็นไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด" {21:15} ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็กาลจัดแจงข้าวของและขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {21:16} สาวกบางคนทีมาจากเมืองซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนาสินชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เรากาลอยู่ด้วยคนนั้น {21:17} เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

{21:18} ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหาเยาโกบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น {21:19} เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คน

ต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน {21:20} ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า "พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามิพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ {21:21} เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หนัดหรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่าแก่ {21:22} เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว {21:23} เหตุฉะนั้นจึงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ {21:24} ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้ไถ่ถอนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่ท่านได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย {21:25} แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี" {21:26} เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศว่าการชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

{21:27} ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชนแล้วจับเปาโล {21:28} ร้องว่า "ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน" {21:29} (เพราะแต่ก่อนคนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมีสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) {21:30} แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที {21:31} เมื่อเขากาลงหาช่องจะฆ่าเปาโล ช่วนั้นลือไปยังนายพันกองทัพอัน กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง {21:32} ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

{21:33} นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง {21:34} บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคน

ว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะ วุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร {21:35} ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคน ทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย {21:36} ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้น ตามไปร้องว่า "จงเอาเขาไปฆ่าเสีย" {21:37} เมื่อพวกทหาร จะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า "ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ" นายพันจึงถามว่า "เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ" {21:38} เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่ง ได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกฆาตกรสี่พันคนเข้าไปใน ถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ" {21:39} แต่เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้า เป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมือง ของเมืองยอมาฯ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวง สักหน่อย" {21:40} ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืน อยู่ที่บ้านโดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลง แล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

{22:1} "ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้" {22:2} (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า) {22:3} "ที่จริง ข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้ เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามา ลีเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถ้อยคำ ทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือน อย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ {22:4} ข้าพเจ้าได้ข่มเหง คนทั้งหลายที่อยู่ในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง {22:5} ตามที่มหาปุโรหิตกับสภา อาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจาก ท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย {22:6} ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมือง ดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล่า มาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ {22:7} ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและ ได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้า ข่มเหงเราทำไม' {22:8} ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า 'พระองค์ เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้า ว่า 'เราคือเยซูชานาซาเร็ธซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น' {22:9} ฝ่าย คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจ กลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่ {22:10} ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า 'พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะ ต้องทำประการใด' องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอก

เจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น' {22:11} เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้า นั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็งมมือพาข้าพเจ้าเข้าไปใน เมืองดามัสกัส {22:12} มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมี ศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลาง พวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น {22:13} ได้มาหาข้าพเจ้าและยืน อยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'พี่เฮโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด' ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น {22:14} ท่านจึงกล่าวว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์ จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของ พระองค์ {22:15} เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น {22:16} เดียวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศ มา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิด บาปของท่านเสีย'

{22:17} ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและ กำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป {22:18} และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรีบออกไปจาก กรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเราจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้าง พยานถึงเรา' {22:19} ข้าพเจ้าจึงทูลว่า 'พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่ เชื่อในพระองค์ไปใส่คุกและเขียนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง {22:20} และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอม ตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และ เห็นชอบในการประหารเขาเสียด้วย และข้าพระองค์ เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่มาสเทเฟนนั้น' {22:21} แล้ว พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ' {22:22} เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าว แค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า "เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่" {22:23} เมื่อเขาทั้งหลายกำลัง ให้ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินชดขึ้นไปในอากาศ

{22:24} นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาเรื่องปรักปรำ ท่านด้วยเหตุประการใด {22:25} ครั้นเอาเชือกหนึ่งมัด เปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า "การที่จะ เขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตาม กฎหมายหรือ" {22:26} เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอก นายพันว่า "ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม" {22:27} ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า "ท่านเป็นคน สัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด" เปาโลจึงตอบว่า "ใช่แล้ว"

{22:28} นายพันจึงตอบว่า "ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก" เปาโลจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด" {22:29} ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่าเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้ {22:30} ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ๆว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

{23:1} ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพิตต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันถึงทุกวันนี้" {23:2} อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล {23:3} เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า "พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นผืนหนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ" {23:4} คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า "เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ" {23:5} เปาโลจึงตอบว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'อย่าพูดหยาบคายต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย'" {23:6} ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสนั่นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย" {23:7} เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก {23:8} ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทูลสรรคหรือวิญญานก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามียิ่งขึ้น

{23:9} แล้วก็ยิ่งเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า "เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดอะไร แต่ถ้าวิญญานก็ดีหรือทูลสรรคก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย" {23:10} เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะข้อมัดจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงมารับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

{23:11} ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้า

จะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น"

{23:12} ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินอะไรที่มิใช่ของสะอาดได้ฆ่าเปาโลเสีย {23:13} คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีความสับสน {23:14} คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า "พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย" {23:15} ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง" {23:16} แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล {23:17} เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า "ขอพาศายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ" {23:18} เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า "เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาศายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ" {23:19} นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ล่าช้า แล้วถามว่า "เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา" {23:20} เขาจึงตอบว่า "พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน" {23:21} แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งจากท่าน" {23:22} นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไปกำชับว่า "อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา"

{23:23} ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า "จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา" {23:24} และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมือง" {23:25} แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้ {23:26} "คลาودیอัสซีเซสเรียนเจ้าคุณเฟลิกซ์ ท่านผู้ว่าราชการทหาร {23:27} พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม {23:28} ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว {23:29} ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควร

จะต้องจำไว้ {23:30} เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าคุณยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทีเดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์" {23:31} ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตริสตามคำสั่ง {23:32} ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารนำไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร {23:33} ครั้นทหารมาถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย {23:34} เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเชีย {23:35} ท่านจึงกล่าวว่า "เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า" ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปริทอเรียของเฮโรด

{24:1} ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนักพูดคนหนึ่งชื่อเทอร์ตุลลัส เขาเหล่านั้นได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

{24:2} ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทร์ตุลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า "ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน {24:3} ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยิ่ง {24:4} แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง {24:5} ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลของพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนาซาเรธนั้น {24:6} กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า {24:7} แต่นายพันลิเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา {24:8} และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่" {24:9} ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

{24:10} เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า "เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าคุณเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ {24:11} ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปมีสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน {24:12} เราไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง {24:13} เหตุการณ์ทั้งปวงที่

กำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้ {24:14} แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกกรีต ข้าพเจ้ามีสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสนายาการณทั้งหมด {24:15} ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย {24:16} ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินัยยิตตชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ {24:17} ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า {24:18} คราวนั้นมีพวกยิวบางคนมาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามิได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย {24:19} ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว {24:20} หรือขอให้คนเหล่านั้นเองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา {24:21} เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า 'วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย' {24:22} เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า "เมื่อลิเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า" {24:23} เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน

{24:24} เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์มากับภรรยาซึ่งอดุสสิลาผู้เป็นชาตินิย ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์ {24:25} ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า "คราวนี้จึงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก" {24:26} อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ {24:27} แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอรัสอัสเฟสท่ามารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้รับความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

{25:1} เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม {25:2} มหาปุโรหิตกับคนสำคัญในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน {25:3} ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่ง

เปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะชุ่มคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง {25:4} ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น {25:5} ท่านจึงว่า "ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเราขึ้นฟ้องเอาเถิด" {25:6} เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา {25:7} ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้ {25:8} เปาโลจึงแก้คดีเองว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์" {25:9} ฝ่ายเฟสทัสอยากได้รับความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า "เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้นั้นหรือไม่"

{25:10} เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นั่นตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว {25:11} เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่ข้าพเจ้าฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์" {25:12} ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า "เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์"

{25:13} ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคานันบเฟสทัสยังเมืองซีซารียา {25:14} ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า "มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกส์ได้ขังทิ้งไว้ {25:15} เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็มพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา {25:16} ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหาอันนั้น {25:17} ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา {25:18} เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้น เขาก็ได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น {25:19} เป็นแต่เพียงปัญหาเดียวกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่ {25:20} เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะพิจารณา

ปัญหานั้นอย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่ {25:21} แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้" {25:22} อากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า "ข้าพเจ้าใคร่จะฟังคนนั้นด้วย" เฟสทัสจึงกล่าวว่า "พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา" {25:23} ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาร่วมกับนายพันและคนสำคัญทั้งหลายในนครนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา {25:24} เฟสทัสจึงกล่าวว่า "ท่านกษัตริย์อากริปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วยร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป {25:25} แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป {25:26} ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ โอ กษัตริย์อากริปา หวังว่าเมื่อได้สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง {25:27} เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง"

{26:1} ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า "เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้" เปาโลจึงยืนมีออกกล่าวแก้คดีว่า {26:2} "ท่านกษัตริย์อากริปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสที่ดีได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น {26:3} โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทบทวนฟังข้าพระองค์ {26:4} พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม {26:5} เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี {26:6} บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น {26:7} พวกข้าพระองค์สืบสองตระกูลได้อุตสาหกรรมนับแต่พระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จ

ตามพระสัญญา นั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์ {26:8} เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้ {26:9} ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่าสมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวามาหาเร็นนั้น {26:10} สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย {26:11} ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ {26:12} ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่ {26:13} โอ ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์ {26:14} ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า 'เฮโล เฮโลเอีย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถืบประตักก็ยากนัก' {26:15} ข้าพระองค์ทูลถามว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสว่า 'เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง' {26:16} แต่ข้าพระองค์จึงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง {26:17} เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้ และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา นั้น {26:18} เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา' {26:19} โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น {26:20} แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัส และในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว {26:21} เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาข้อที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย {26:22} เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตรอดอยู่จนถึงทุกวันนี้และ

เป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่น้อย ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาสนทายากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น {26:23} คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์" {26:24} ครั้นเปาโลกำลังพูดแกล้งต้อยอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า "เปาโลเอีย เจ้าล้งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อะไรมาจึงทำให้เจ้าล้งไป" {26:25} แต่เปาโลกล่าวว่า "ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ล้งเลย แต่ข้าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกตินั้นจะพูด {26:26} ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลี้ {26:27} ข้าแต่กษัตริย์อากริปา พระองค์เชื่อพวกศาสนทายากรณ์หรือไม่ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์เชื่อ" {26:28} อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า "เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า" {26:29} เปาโลจึงทูลว่า "จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้" {26:30} และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอรินิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น {26:31} ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า "คนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้" {26:32} ฝ่ายอากริปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า "ถ้าคนนี้มีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้"

{27:1} ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส {27:2} เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัตรามิทียุม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนีย ซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา {27:3} วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ {27:4} ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด่านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม {27:5} เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ใกล้ซีเลีย {27:6} ที่เมืองนี้นายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึง

ให้พวกเราลงเรือลำนั้น {27:7} เราแล่นไปช้าๆหลายวัน และได้มาถึงเมืองคินดัสโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะคริตตรงเมืองสัลโมเน {27:8} เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น {27:9} ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไป แล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย {27:10} ว่า "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมียันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรทุทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย" {27:11} แต่นายร้อยเชื่อกำปั่นและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น {27:12} และเพราะว่าท่างามนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้จะได้ไปถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะคริต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ {27:13} เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรความปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะคริต

{27:14} แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุล้ำที่เขารเรียกว่า ยุระกิโล {27:15} ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม {27:16} เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็กๆแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก {27:17} เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็ก่อเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม {27:18} ครั้นรุ่งขึ้นเราก็กินของบรรทุทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่ {27:19} พอถึงวันที่สามเราก็กินเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง {27:20} และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

{27:21} ครั้นเขาได้ออดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะคริตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ {27:22} บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น {27:23} เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้น ได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า {27:24} ทูตนั้นกล่าวว่า เปาโลเอ๋ยอย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่

ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตาย เพราะเห็นแก่ท่าน" {27:25} เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น {27:26} แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง" {27:27} จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็กินอาหารที่สดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาถึงแผ่นดินแล้ว {27:28} ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร {27:29} เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า {27:30} เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่น และได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำทีว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ {27:31} เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย" {27:32} พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป {27:33} เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า "วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย {27:34} ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว" {27:35} ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน {27:36} คนทั้งปวงก็มีความใจชื้นจึงรับประทานอาหารด้วย {27:37} เราทั้งหลายที่อยู่ ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน {27:38} เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น {27:39} ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น {27:40} เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แก้เชือกที่มัดหางเสือและชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง {27:41} ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น {27:42} พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ {27:43} แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายน้ำไปหาฝั่งก่อน {27:44} ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

บทที่ 45

โรม / Romans

{1:1} เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า {1:2} (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสนพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์) {1:3} เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง {1:4} แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธาภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า {1:5} โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น {1:6} รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย {1:7} เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดาราอยู่กับพวกท่านเถิด {1:8} ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก {1:9} เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างวัน {1:10} ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้ว ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้ {1:11} เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย {1:12} คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดย

ความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย {1:13} พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมิเหตุขัดข้องอยู่) {1:14} ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย {1:15} ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย {1:16} ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อนและพวกกรีกด้วย {1:17} เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’

{1:18} เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

{1:19} เหตุว่าเท่าที่เรารู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว {1:20} ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธาภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย {1:21} เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มีมืดมัวไป

{1:22} เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป {1:23} และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

{1:24} เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติกุหลามตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขากระทำความชั่วน่าอัปยศทางกายต่อกัน {1:25} เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้มีสการและปรนินิบัติสิ่งๆ ที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสะดวกเป็นนิตย์ เอเมน {1:26} เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขา ก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป {1:27} ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเร้าร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา {1:28} และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม {1:29} พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุงร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุดนินทา {1:30} ส่อเสียดเกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จ้องมอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา {1:31} อับปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา {1:32} แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่า คนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

{2:1} เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ก็นับว่าประพฤติชั่วอย่างเดียวกับเขา {2:2} แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง {2:3} โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ {2:4} หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่ {2:5} แต่เพราะ

ท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงล่าสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

{2:6} พระองค์จะทรงประจานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา {2:7} สำหรับคนที่พากเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้ {2:8} แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาชญาแก่คนที่หมกมุ่นซ่อนตัวและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม {2:9} ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย {2:10} แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย {2:11} เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย {2:12} เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพินาศโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ {2:13} (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม {2:14} เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง {2:15} คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขา ด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆ ของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา) {2:16} ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

{2:17} ดูเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และฟังพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด {2:18} และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ {2:19} และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้สูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด {2:20} เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น {2:21} ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่ควรลัทธิทรัพย์ ตัวท่านเองลักหรือเปล่า {2:22} ท่านผู้สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหาร

หรือเปล่า {2:23} ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการละเมิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า {2:24} เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้ายกก็เพราะท่านทั้งหลาย’ {2:25} ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติ การเข้าสู่หน้ดก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสู่หน้ดนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าสู่หน้ดเลย {2:26} เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ดยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสู่หน้ดนั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสู่หน้ดแล้วไม่ใช่หรือ {2:27} และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสู่หน้ดซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ได้ทำตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสู่หน้ดแล้ว แต่ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น {2:28} เพราะว่ายิวแท้ มีใช้คนที่เป็ยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หน้ดแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น {2:29} คนที่เป็นยิวแท้คือคนที่เป็ยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้เป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มีใช้ตามด้วยบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

{3:1} ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หน้ดนั้นจะมีประโยชน์อะไร {3:2} มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระคำรัสของพระเจ้า {3:3} ถึงแม้บางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ {3:4} ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสา ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเกิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อหาวินิจฉัยพระองค์’ {3:5} แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์) {3:6} พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร {3:7} เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความอธรรมของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแก่พระองค์แล้ว ทำไมเราจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป {3:8} และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น (ตามที่เราได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่าเราได้กล่าวอย่างนั้น) พระอาชญาของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

{3:9} ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้ว

ว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อานาจของบาปทุกคน {3:10} ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย {3:11} ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า {3:12} เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย {3:13} ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย {3:14} ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น {3:15} เท้าของเขาอ้าวในการทำให้นองเลือด {3:16} ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์ {3:17} และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข {3:18} ในแววดาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า’ {3:19} บัดนี้เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า {3:20} เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเรารู้จักบาปได้

{3:21} แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาดำพาราณ์เป็นพยานอยู่

{3:22} คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน {3:23} เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า {3:24} แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว {3:25} พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น {3:26} และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย {3:27} เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ {3:28} เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่คนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ {3:29} หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้น

หรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย {3:30} เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้เป็นคนชอบธรรม ก็เพราะความเชื่อด้วยกัน {3:31} ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

{4:1} ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า

{4:2} เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มีใช้จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า {4:3} ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ {4:4} ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปแห่งที่ได้ นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปแห่งนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ {4:5} ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม {4:6} ดังที่ตาวิตได้กล่าวถึงความสุขของคนที่ไม่ได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ {4:7} ว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็สุข {4:8} บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขา ก็เป็สุข’

{4:9} ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หน้พวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ด้วย เพราะเรา กล่าวว่า "เพราะความเชื่อนั้นเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม" {4:10} แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้แล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หน้ มีใช้เมื่อท่านเข้าสู่หน้แล้วแต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ {4:11} และท่านได้เข้าสู่หน้เป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หน้ เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย {4:12} และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หน้ ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่หน้เท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้

{4:13} เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่

ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาด้วยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ {4:14} เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นผู้รับมรดก ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ {4:15} เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ {4:16} ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มีใช้แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน {4:17} (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้อำนาจเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย’) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้เป็นให้เป็นขึ้น {4:18} ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยังได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’ {4:19} และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็ได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีได้คิดว่าครรภ์นางซาร่าห์เป็นหมัน {4:20} ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า {4:21} ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ {4:22} ด้วยเหตุนี้เองพระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน {4:23} แต่คำว่า ‘ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว {4:24} แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย {4:25} คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

{5:1} เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {5:2} โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าในร่มพระคุณที่เราขึ้นอยู่กับความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า {5:3} ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรา รู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน {5:4} และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำ

ให้เกิดมีความหวังใจ {5:5} และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลังไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว {5:6} ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม {5:7} ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ {5:8} แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา {5:9} บัดนี้เราจึงเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ {5:10} เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ {5:11} มิใช่เพียงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังขึ้นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเดี๋ยวนี้เราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

{5:12} เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลก เพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป {5:13} (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามิบาป {5:14} อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง {5:15} แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตาย เพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก {5:16} และของประทานนั้นก็มิเหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม {5:17} เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนที่รับพระคุณอันไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์) {5:18} ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวง

เพราะการละเมิดของคนๆเดียวนั้นใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคน ฉะนั้นนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต {5:19} เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่ได้เชื่อฟังนั้นใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังนั้นนั้น {5:20} เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ได้มิบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั้นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น {5:21} เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายนั้นใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเท่านั้น

{6:1} ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ {6:2} ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้ {6:3} ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์ {6:4} เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น {6:5} เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย {6:6} เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป {6:7} เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป {6:8} แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเรามีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย {6:9} เราทั้งหลายรู้ถือว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ {6:10} ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

{6:11} เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {6:12} เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น {6:13} อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่งถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรม

ถวายแด่พระเจ้า {6:14} เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ {6:15} ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย {6:16} ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม {6:17} แต่งขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน {6:18} เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม {6:19} ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครก และของความชั่วช้าซ่อนชั่วฉ้อฉล บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์นั้นนั้น {6:20} เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน {6:21} ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย {6:22} แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ {6:23} เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

{7:1} พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น {7:2} เพราะว่าผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา {7:3} ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าผิดประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม้นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็ไม่ผิดประเวณีไม่ {7:4} เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า

{7:5} เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ดัชนีชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย {7:6} แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติดังตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

{7:7} ถ้าเช่นนั้นเราจะอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ถึงบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า "อย่าโลภ" ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ {7:8} แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระราชบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตัณหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว {7:9} เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระราชบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย {7:10} พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย {7:11} เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวง ข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น {7:12} เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี {7:13} ถ้าเช่นนั้นสิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก {7:14} เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป

{7:15} ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น {7:16} เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี {7:17} ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ {7:18} ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ {7:19} ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ {7:20} ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็มิใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็น

ผู้กระทำ {7:21} ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะทำความดี ความชั่วก็บังเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า {7:22} เพราะเป็นส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า {7:23} แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า {7:24} โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้ {7:25} ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

{8:1} เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ {8:2} เพราะกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย {8:3} เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง {8:4} เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

{8:5} เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งของต่างๆซึ่งเป็นของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งของต่างๆซึ่งเป็นของพระวิญญาณ {8:6} ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข {8:7} เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ {8:8} เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าย่อมไม่ได้ {8:9} ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ {8:10} และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม {8:11} แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรง

กระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย {8:12} ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้แต่มีใช้เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง {8:13} เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณ ท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

{8:14} ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า {8:15} เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา" คือพระบิดา {8:16} พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า {8:17} และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นผู้รับมรดกคือเป็นผู้รับมรดกของพระเจ้า และเป็นผู้รับมรดกร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้ส่สารสืด้วยกันกับพระองค์ด้วย

{8:18} เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับส่สารสืซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย {8:19} ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ {8:20} เพราะสรรพสิ่งที่เหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยมีความหวังใจ {8:21} ว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีส่สารสืแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย {8:22} เราารู้ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ {8:23} และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้ {8:24} เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น {8:25} แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่เห็น เรายังมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

{8:26} พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเร่อ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าจะควรทำอะไรอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญ ซึ่งเหลือที่จะพูดได้ {8:27} และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจ

มนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

{8:28} เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ {8:29} เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก {8:30} ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย {8:31} ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา {8:32} พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ {8:33} ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว {8:34} ใครเล่าจะเป็นผู้ประโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

{8:35} แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกีดกันอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโยกย้าย หรือการถูกคุมขังหรือ {8:36} ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ {8:37} แต่ไว้ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย {8:38} เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งมีในภายหน้า {8:39} หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

{9:1} ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้า

โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย {9:2} ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด {9:3} เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง {9:4} พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย {9:5} ทั้งบรรดาบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน

{9:6} แต่มิใช่ว่าพระวณะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่ {9:7} และมีใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า ‘เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’ {9:8} คือว่าเขาเหล่านั้นที่เป็นบุตรตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้ {9:9} เพราะพระวณะแห่งพระสัญญามีว่าดังนี้ ‘คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย’

{9:10} และมีใช่เท่านั้น แต่ท่านนางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบุตรบุรุษของเรา {9:11} (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่วเพื่อพระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่ตามการกระทำ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) {9:12} พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า ‘พี่จะปรนนิบัติน้อง’ {9:13} ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เราก็คงรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว’ {9:14} ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย {9:15} เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า ‘เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็คงกรุณาผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็คงเมตตาผู้นั้น’ {9:16} เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการทะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา {9:17} เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก’ {9:18} เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงให้ผู้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง {9:19} แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของ

พระองค์ได้" {9:20} โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะได้พบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า "ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม" {9:21} ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ {9:22} แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงดกกลั่นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพิณาศ {9:23} เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี {9:24} คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย

{9:25} ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า 'เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รักซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่ {9:26} และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา" ในที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่' {9:27} และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า 'แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่จะรอด {9:28} ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนนิพิพานนี้' {9:29} และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า 'ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธามิได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์' {9:30} ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ {9:31} แต่พวกอิสราเอลซึ่งไฝหาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น {9:32} เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น {9:33} ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'

{10:1} พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของ

ข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด {10:2} ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามบัญญัติไม่ {10:3} เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตสาห์จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า {10:4} เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม {10:5} โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า 'คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น'

{10:6} แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า "อย่านึกในใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์" (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน) {10:7} หรือ "ใครจะลงไปยังที่ลึก" (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก) {10:8} แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน" คือคำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น {10:9} คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด {10:10} ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด {10:11} เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า 'ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย' {10:12} เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ {10:13} เพราะว่า 'ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด'

{10:14} แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้ {10:15} และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ กังามสักเท่าใด' {10:16} แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย' {10:17} ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า {10:18} ข้าพเจ้าถามว่า "เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ" เขาได้ยินแล้วจริงๆ 'เสียงของพวกเขากระเจา

ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ {10:19} ข้าพเจ้าจึงถามว่า "พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ" ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า 'เราจะให้เจ้าทั้งหลายอิจนาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะยั่วโทสะเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง' {10:20} แล้วอิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า 'คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มีได้ถามหาเรา' {10:21} แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า 'เรายืนมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและตื้อรัน'

{11:1} เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ" ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน {11:2} พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า {11:3} 'พระองค์เจ้าข้า พวกเราได้ฆ่าพวกศาสนาดาพยากรณ์ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์ เขาก็ได้ชุกทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียว และเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์' {11:4} แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ 'เราได้เลือกคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้ถูกเขาลงต่อรูปพระบาอัล' {11:5} เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมิพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ {11:6} แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

{11:7} ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มิได้แย่งกระด้างไป {11:8} (ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อซึ้งประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้' {11:9} ดาวิดทรงกล่าวว่า 'ขอให้ส้ารับของเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา {11:10} ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาก่อต่อมตลอดไป' {11:11} ข้าพเจ้าจึงถามว่า "พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ" ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาสละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น {11:12} แต่ถ้าการที่

พวกอิสราเอลสละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขายังบริบูรณ์มากสักเท่าใด

{11:13} แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

{11:14} เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้นำใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง {11:15} เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไรรู้ ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่ {11:16} เพราะถ้าแม้ก่อนแรกบริสุทธิ ทั้งอ่วงก็บริสุทธิด้วย และถ้าหากบริสุทธิ ก็ทั้งหมดยกบริสุทธิด้วย {11:17} แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ {11:18} ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ใ้ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน {11:19} ท่านอาจจะแย้งว่า "กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งข้าไว้" {11:20} ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อของท่าน อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว {11:21} เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน {11:22} เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย {11:23} ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้ {11:24} เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด {11:25} เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ท่านทั้งหลายเขลาในข้อความลึกลับนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครอบงำ {11:26} และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความ

รอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ {11:27} นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา’ {11:28} ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกเขา แต่ถ้าวาทาที่ได้อำนาจเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา {11:29} เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้ {11:30} ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้น ฉะนั้น {11:31} บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มีได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลาย ฉะนั้น {11:32} เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน {11:33} โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ {11:34} เพราะว่า ‘ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์ {11:35} หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแด่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา’ {11:36} เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสงวนารัตน์มีแด่พระองค์สืบไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

{12:1} พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย {12:2} อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยียม

{12:3} ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุ่มสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน {12:4} เพราะว่าในร่างกายอันเดียวนั้นเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด {12:5} พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น {12:6} และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความ

เชื่อ {12:7} ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน {12:8} ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจจาคก็จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตาก็จงแสดงด้วยใจยินดี

{12:9} จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี {12:10} จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว {12:11} อย่าเกียจคร้านในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า {12:12} จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงเข้มแข็งมั่นคงในอธิษฐาน {12:13} จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัดสน จงมีน้ำใจอภัยภัยไมตรี {12:14} จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงอวยพร อย่าแข่งด่าเลย {12:15} จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้องไห้ {12:16} จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด

{12:17} อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ข้อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’ {12:18} ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่ขึ้นอยู่กับการ จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน {12:19} ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง"’ {12:20} เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสูดกลิ่นที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา’ {12:21} อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

{13:1} ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น {13:2} เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขึ้นอำนาจนั้นก็ขัดขึ้นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขึ้นนั้นจะนำพระอาชญาไปสู่ตนเอง {13:3} เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จงประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น {13:4} เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่ ด้วยว่าท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้กระทำการแก้แค้นแก่

ทุกคนที่ประพฤดิชั่ว {13:5} เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย {13:6} เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียส่วยอากรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่น้อย {13:7} เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควระจะได้รับ ส่วยอากรควระให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควระให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควระให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควระให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น

{13:8} อย่าเป็นหนี้ใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว {13:9} พระบัญญัติกล่าวว่า ‘อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ’ ทั้งพระบัญญัติอื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ ‘ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ {13:10} ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว {13:11} นอกจากนี้ท่านควรจะรู้จักสมัยว่า เดียวนี้เป็นเวลาที่เราควระตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าบัดนี้เวลาที่เราควระรอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น {13:12} กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจึงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง {13:13} เราจึงดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทริษยากัน {13:14} แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้ว่าเรอเนื้อหนึ่ง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนึ่งนั้น

{14:1} ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น {14:2} คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น {14:3} อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว {14:4} ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้ {14:5} คนหนึ่งถือว่ามีวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่ามีทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด {14:6} ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไมถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อ

ถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กินก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังชอบพระคุณพระเจ้า {14:7} เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว {14:8} ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า {14:9} เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคนตายและคนเป็น {14:10} แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ {14:11} เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่นั้นใด หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า”’ {14:12} ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

{14:13} ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่งัดจิตใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง {14:14} ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เปนมลทินสำหรับคนนั้น {14:15} แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย {14:16} ฉะนั้นอย่าให้การติของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้ {14:17} เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นมิใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ {14:18} ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่พอใจของมนุษย์ด้วย {14:19} เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน {14:20} อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย {14:21} เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มหมักองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง {14:22} ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อ

พระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะเตือนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็เป็ความสุข {14:23} แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาญา เพราะเขามิได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

{15:1} พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งขมุกขมุกของคนที่อ่อนในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง {15:2} เราทุกคนจงกระทำเพื่อเพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา {15:3} เพราะว่าพระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์’

{15:4} เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความเพียรและความเชื่อใจด้วยพระคัมภีร์ {15:5} ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความเชื่อทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์ {15:6} เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {15:7} เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า {15:8} บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หนัดในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรดาบุตรทั้งหลาย {15:9} และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์’ {15:10} และมีคำกล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์’ {15:11} แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์’ {15:12} และอิสยาห์กล่าวอีกว่า ‘รากแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์’ {15:13} ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ {15:14} พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยม

ด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย

{15:15} แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า {15:16} เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ {15:17} เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า {15:18} เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง {15:19} คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถาวรถึง ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม {15:20} อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว {15:21} ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ’ {15:22} นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน {15:23} แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นแคว้นเหล่านั้นต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน {15:24} เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ออกไปตามทาง {15:25} ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน {15:26} เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซียเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม {15:27} พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง {15:28} เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลเหล่านั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น {15:29} และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์ {15:30} พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์

เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึง
วิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อ
ข้าพเจ้า {15:31} เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศ
ยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทาน
ซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน
{15:32} เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามชอบพระทัยพระเจ้า
ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบ
ท่าน {15:33} บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับ
ท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

บทที่ 46

1 โครินธ์ / 1 Corinthians

{1:1} เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา {1:2} เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเซา {1:3} ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดลารออยู่กับท่านทั้งหลายเถิด {1:4} ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์ {1:5} เพราะท่านทั้งหลายพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง {1:6} ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว {1:7} เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {1:8} พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {1:9} พระเจ้าทรงสถิตย์ชื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

{1:10} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มีการแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินใจอย่างเดียวกัน {1:11} พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการทุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน

{1:12} เดียวนี้ข้าพเจ้าหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล" หรือ "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล" หรือ "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคลฟาส" หรือ "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์" {1:13} พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ {1:14} ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสปัสและกายอัส {1:15} ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง {1:16} ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทฟานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง {1:17} เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขาได้รับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ และมีชัยด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

{1:18} คนทั้งหลายที่กำลังจะพิณาศึกเห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า {1:19} เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป' {1:20} คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โง่เขลาไปแล้วหรือ {1:21} เพราะตามเรื่องที่เป็นพระสติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น {1:22} ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา {1:23} แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ {1:24} แต่สำหรับผู้ที่ยึดพระเจ้าทรง

เรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธาณภาพและพระปัญญาของพระเจ้า {1:25} เพราะความเขลาของพระเจ้ายิ่งมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์ {1:26} พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนในโลกนิยมนว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง {1:27} แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย {1:28} พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว {1:29} เพื่อมิให้เนื้อหนังใดจวนต่อพระพักตร์พระองค์ได้ {1:30} โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย {1:31} เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า 'ให้ผู้ออวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า'

{2:1} พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามีได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา {2:2} เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน {2:3} และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก {2:4} คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ {2:5} เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า {2:6} เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป {2:7} แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา {2:8} ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมีได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน

{2:9} ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์' {2:10} พระเจ้าได้

ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า {2:11} อ้นความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้หนึ่งเองนั้นได้ พระดำริของพระเจ้ายิ่งไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น {2:12} บัดนี้เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา {2:13} คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบกับสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ {2:14} แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ {2:15} แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้ {2:16} เพราะว่า 'ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้' แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์

{3:1} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ {3:2} ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ {3:3} ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน โด่เกียกกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้ดำเนินตามมนุษย์สามัญดอกหรือ {3:4} เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล" และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอโพลโล" ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

{3:5} เปาโลคือผู้ใด อโพลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน {3:6} ข้าพเจ้าได้ปลุก อโพลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต {3:7} เพราะฉะนั้น คนที่ปลุกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ {3:8} ดังนั้นคนที่ปลุกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้ {3:9} เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของ

พระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า

{3:10} โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทาน แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่าง ผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้ดี ว่าจะก่อขึ้นอย่างไร {3:11} เพราะถ้าผู้ใดจะวางรากอื่น อีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ {3:12} แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง

{3:13} การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัด ได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่า เป็นอย่างไร {3:14} ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน {3:15} ถ้าการงานของผู้ใดถูก เผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ

{3:16} ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือที่ท่านเป็นวิหารของ พระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน {3:17} ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรง ทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่าน ทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

{3:18} อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่าน คิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอม เป็นคนโง่งจึงจะเป็นคนมีปัญญาได้ {3:19} เพราะว่าปัญญา ของโลกนั้นเป็นความโง่งเขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้ แล้วว่า ‘พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง’ {3:20} และยังมีอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิด ของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ’ {3:21} เหตุฉะนั้น อย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่าน ทั้งหลาย {3:22} จะเป็นเปาโล อพอลโล เคลาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้น เป็นของท่านทั้งหลาย {3:23} และท่านทั้งหลายเป็นของ พระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

{4:1} ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และ เป็นผู้อารักขาสีงกลับของพระเจ้า {4:2} ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้ อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่มีสัตย์ชื่อทุกคน {4:3} สำหรับ ข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัว ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็ มิได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า {4:4} เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามี ความผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า {4:5} เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผย ความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรง เผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำ ชมเชยจากพระเจ้า {4:6} พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้นที่ ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบกับตัวข้าพเจ้าและอปอลโล ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียน แบบของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอก ไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดชมผู้อื่น {4:7} ผู้ใดเล่ากระทำ ให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อ ท่านได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้ รับเลย {4:8} ท่านทั้งหลายอิมหนาแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้ว หนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีเราาร่วมด้วยแล้ว หนอ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจ ริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

{4:9} เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัคร สาวกไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะในโลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความ พิศวง {4:10} เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระ คริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เรา ทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่าน ทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ {4:11} จนถึงเวลานี้เราก็กังหิวและกระหาย เปลือยเปล่าและถูกโบย ตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง {4:12} เราทำการหนัก ด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าเราก็กอวยพร เมื่อถูกชมเหง เราก็กินเอนา {4:13} เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็กอ้อนวอน เรากลาย เป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราคะของสิ่งสารพัด จนถึงบัดนี้ {4:14} ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะ ให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูก ที่รักของข้าพเจ้า {4:15} เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครู สักหมื่นคนแต่ท่านจะมีบิดาหลายคนก็หาไม่ได้ เพราะว่าใน พระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าวประเสริฐ {4:16} เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า {4:17} เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำ ท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร {4:18} แต่บางคน ทำผยองราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน {4:19} แต่ถ้าองค์ พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และ ข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ยอมของเหล่านั้นแต่จะ หยั่งดูฤทธิ์อำนาจของเขา {4:20} เพราะว่าอาณาจักรของ พระเจ้ามิใช่เรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช {4:21}

ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม่เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

{5:1} มีข่าวเล่าลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั่นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้อาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน {5:2} และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อนที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนั้นออกเสียจากพวกท่าน {5:3} แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้น เหมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย {5:4} ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกัน และใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {5:5} พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้สาตามทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า

{5:6} การที่ท่านอวดอย่างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน {5:7} ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว {5:8} เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่าหรือด้วยเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง {5:9} ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่าคบกับคนที่ล่องประเวณี {5:10} แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี่ที่เป็นคนล่องประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้

{5:11} แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้ชื่อว่า เป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่องประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย {5:12} มิใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ {5:13} ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

{6:1} ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน {6:2} ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ {6:3} ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการ

สมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาคัดสินความเรื่องของชีวิตนี้ {6:4} ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ {6:5} ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง {6:6} แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ {6:7} เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกัน บัดนี้ท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง {6:8} แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง

{6:9} ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่องประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผัวเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เพี้ยนกะเทย {6:10} คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก {6:11} แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า {6:12} ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อาณาของสิ่งใดเลย

{6:13} อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและอาหารสิ้นสูญไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่องประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย {6:14} พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย {6:15} ท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้นจะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย {6:16} ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า ‘เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ {6:17} แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ {6:18} จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่องประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย แต่คนที่ล่องประเวณีนั่นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

{6:19} ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง {6:20} พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

{7:1} แล้วเรื่องที่พวกท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว {7:2} แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยา เป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน {7:3} สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยาก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน {7:4} ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี {7:5} อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้ {7:6} ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา {7:7} ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้า เหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น {7:8} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอล่าแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกหญิงม่ายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว {7:9} แต่ถ้าเขายังใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามิได้เร้าร้อนด้วยกามราคะ {7:10} ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี {7:11} แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

{7:12} ข้าพเจ้าขอล่าแก่คนอื่นๆ นอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อ และนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง {7:13} ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย {7:14} ดัวยว่าสามีที่ไม่เชื่อ นั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นกับบริสุทธิ์ {7:15} แต่ถ้าคนที่ไม่มีเชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ {7:16} โอ ท่านผู้

เป็นภรรยา โฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี โฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่

{7:17} แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดั่งนั้น {7:18} มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้เข้าสู่หนัดแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้เข้าสู่หนัดหรือ อย่าให้เขาเข้าสู่หนัดเลย {7:19} การเข้าสู่หนัดไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสู่หนัดไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ {7:20} ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น {7:21} พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถได้ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า {7:22} เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ {7:23} พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย {7:24} พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น

{7:25} แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้ {7:26} ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้ {7:27} ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย {7:28} ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มี ความผิด แต่ถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มี ความผิด แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น {7:29} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่ายุคนี้ก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา {7:30} และให้คนที่เฝ้าไร่ไถเป็นเหมือนกับมิได้เฝ้าไร่ไถ และผู้ที่ขึ้นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ขึ้นชมยินดี และผู้ที่ซื้อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มียกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย {7:31} และคนที่ใช้ของโลกนี้ ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยม

ของโลกนี้กำลังล่องไป {7:32} ข้าพเจ้าอยากให้คุณพ้นจากความสาละวันวุ่นวาย ฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยา ก็สาละวันในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่ยอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า {7:33} แต่คนที่มีการยาแล้ว ก็สาละวันในการทำงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่ยอใจของภรรยา {7:34} มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาละวันในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มีสามีแล้ว ก็สาละวันในการทำงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่ยอใจของสามี {7:35} ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะเอาบ่วงบาตคล้องท่าน แต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย {7:36} แต่ถ้าชายใดคิดว่า เขาปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอะไรอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามปรารถนา จงให้เขาแต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด {7:37} แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่เขายังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว {7:38} เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า {7:39} ตรบาใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย แต่ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น {7:40} แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้า ก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่า พระวิญญูญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

{8:1} แล้วเรื่องของที่เขามูซาแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้นั้นทำให้ล่าพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น {8:2} ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้ {8:3} แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น {8:4} ฉะนั้นเรื่อง การกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่า รูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว {8:5} ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆ ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า "พระ" (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก) {8:6} แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์ {8:7} มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหาร

นั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขาจึงอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน {8:8} อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็กินได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็กินขาดอะไร {8:9} แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป {8:10} เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เพิ่มขึ้นทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้อาหารบูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ {8:11} โดยความรู้ของท่าน ฟ้น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพิณาศไป {8:12} เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกฟ้น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์ {8:13} เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้ฟ้น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้ฟ้น้องต้องหลงผิดไป

{9:1} ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เห็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ {9:2} ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า {9:3} ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า {9:4} เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ {9:5} เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาฟ้น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆ ด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเศพาสหรือ {9:6} เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือ ที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ

{9:7} ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมีได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมีได้กินนํ้านมของฝูงสัตว์นั้น {9:8} ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ {9:9} เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า 'อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่' พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ {9:10} หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่ไถนาได้ด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าว นวดด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง {9:11} ถ้าเรา

ได้หว่านของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือ ที่เราจะเก็บของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน {9:12} ถ้าคนอื่นมีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็ได้ใช้สิทธินี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ {9:13} ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็รับส่วนแบ่งจากแท่นบูชานั้น {9:14} ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น {9:15} แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิเหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มีไว้เพื่อให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า {9:16} เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า {9:17} เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ {9:18} แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ไ้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

{9:19} เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น {9:20} ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิวเพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น {9:21} ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) {9:22} ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง {9:23} ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น {9:24} ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ {9:25} ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบ

ทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย {9:26} ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าจึงแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกกลม {9:27} แต่ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

{10:1} พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน {10:2} ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน {10:3} และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน {10:4} และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขา มา ศิลา นั่นคือพระคริสต์ {10:5} แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร {10:6} แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เราจิตใจโลภปรารถนาสิ่งที่ยั่วเหมือนเขาเหล่านั้น {10:7} ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำ ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า ‘ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน’ {10:8} อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน {10:9} อย่าให้เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยยูราย {10:10} ท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์เพชฌฆาต {10:11} แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก {10:12} เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง {10:13} ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้ {10:14} พวกที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ {10:15} ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มิปัญญา ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

{10:16} ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมหปังซึ่งเราหักนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ {10:17} แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็คงเป็นขนมหปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมหปังก้อนเดียวกัน {10:18} จงพิจารณาถ้วยของอิสราเอลตามเนื้อหนัง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชา นั้นมิใช่หรือ {10:19} ถ้าอย่างนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ {10:20} แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปิศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมไปกับพวกปิศาจ {10:21} ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกปิศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกปิศาจด้วยก็ไม่ได้ {10:22} เราจะยั่วโยยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจฉาหรือ เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ

{10:23} ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น {10:24} อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น {10:25} ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ {10:26} เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ {10:27} ถ้าคนที่ไม่มีความเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ {10:28} แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า “ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว” ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ {10:29} ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่ยกนั้น ทำไมใจสำนึกผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า {10:30} เพราะถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ ทำไมเขาติเตียนข้าพเจ้า เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วเล่า {10:31} เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า {10:32} อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป {10:33} เหมือนที่ข้าพเจ้าเอง

ได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

{11:1} ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ว่าข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์ {11:2} พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษากฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน {11:3} แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน และชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์ {11:4} ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ โดยคลุมศีรษะอยู่ ก็ทำความอภัยแก่ศีรษะ {11:5} แต่หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศีรษะ ก็ทำความอภัยแก่ศีรษะ เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว {11:6} เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศีรษะ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผม นั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศีรษะเสีย {11:7} เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศีรษะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย {11:8} เพราะว่าได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย {11:9} และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย {11:10} ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศีรษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์ {11:11} ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชาย {11:12} เพราะผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า {11:13} ท่านทั้งหลายจงตัดสินเองเถิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศีรษะเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า {11:14} ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอับอายแก่ตัว {11:15} แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่าผมเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศีรษะ {11:16} แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างที่ได้แย้งนั้น

{11:17} แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี {11:18} ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง {11:19} เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกใน

พวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น {11:20} เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ {11:21} เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา {11:22} อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรือนที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ซัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย {11:23} เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่ข้าพเจ้าทรงพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง {11:24} ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า "จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นທີ່ระลึกถึงเรา" {11:25} เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นທີ່ระลึกถึงเรา" {11:26} เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา {11:27} เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า {11:28} ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ {11:29} เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญามาสู่ตนเอง เพราะมิได้พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

{11:30} ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก {11:31} เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะต้องถูกทำโทษ {11:32} แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงเตือนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก {11:33} พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน {11:34} ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆ นั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

{12:1} พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น {12:2} ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป

{12:3} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบ ว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ {12:4} แล้วของประทานนั้นมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน {12:5} งานรับใช้มีต่าง ๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน {12:6} กิจกรรมมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน {12:7} การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคน เพื่อประโยชน์ร่วมกัน {12:8} ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน {12:9} และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคณปวายได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน {12:10} และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้ {12:11} สิ่งสารพัดเหล่านี้พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์

{12:12} ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆ ของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น {12:13} เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และเราทั้งหลายได้เต็มล้นอยู่ด้วยพระวิญญาณองค์เดียวนั้น {12:14} เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ {12:15} ถ้าเท้าจะพูดว่า "เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น" เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ {12:16} และถ้าหูจะพูดว่า "เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น" หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ {12:17} ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน {12:18} แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ {12:19} ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน {12:20} แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน {12:21} และตางจะว่าแก้มือว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการ

เจ้า" ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท่าว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า" ก็ไม่ได้ {12:22} แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้ {12:23} และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามียศดำน้อย เราก็ยังทำให้มียศดำน้อยขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็ทำให้น่าดูยิ่งขึ้น {12:24} เพราะอวัยวะที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น {12:25} เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน {12:26} ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย {12:27} บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น {12:28} และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัครจริยของประธานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ {12:29} ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัครจริยหรือ {12:30} ทุกคนได้รับของประธานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ {12:31} แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประธานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยียมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

{13:1} แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง {13:2} แม้ข้าพเจ้ามีของประธานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความอะไรเลย {13:3} แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้อาตมาไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่ {13:4} ความรักนั้นก่ออดทนนานและกระทำให้คุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง {13:5} ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด {13:6} ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง {13:7} ไม่แคะไค้ขุดความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง {13:8} ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิก

ไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป {13:9} เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง {13:10} แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป {13:11} เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใครตรวจหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย {13:12} เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย {13:13} ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

{14:1} จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประธานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์ {14:2} เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่างๆได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกซึ้งฝ่ายจิตวิญญาณ {14:3} ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ {14:4} ฝ่ายคนที่พูดภาษาต่างๆนั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น {14:5} ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่างๆได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่างๆได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเริญขึ้น {14:6} นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาต่างๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิจารณ์ หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน {14:7} แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังสามารถเสียได้ เช่นปีหรือพันเขาคู่ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือดีดอะไร {14:8} เพราะถ้าแตรเป่าเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประชุมกันได้ {14:9} ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป {14:10} ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มีภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ {14:11} เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย {14:12} เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประธานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำ ให้คริสตจักรจำเริญขึ้น {14:13} เหตุฉะนั้นให้คนที่พูด

ภาษาต่างๆอธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย {14:14} เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ {14:15} ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย {14:16} มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า "เอเมน" เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด {14:17} แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไรเพราะก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น {14:18} ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่างๆมากกว่าท่านทั้งหลายอีก {14:19} แต่ท่านในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาต่างๆ {14:20} พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่างเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจให้เป็นอย่างผู้ใหญ่ {14:21} ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนไว้แล้วว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา" {14:22} เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่างๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว {14:23} เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนที่ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะเห็นว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ {14:24} แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขาสำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง {14:25} ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

{14:26} พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสั่งสอน ทุกคนก็พูดภาษาต่างๆ ทุกคนก็มีคำวิจารณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น {14:27} ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล {14:28} แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า {14:29} ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน

และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น {14:30} ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นังอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนังเสียก่อน {14:31} เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้ความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ {14:32} วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์ {14:33} เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น

{14:34} จงให้พวกผู้หญิงนังเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชาเหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้ {14:35} ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขาลงมาถามที่บ้าน เพราะว่าคนที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็สิ่งที่น่าอาย {14:36} อะไกรั้นพระวณะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ {14:37} ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขายอมรับว่าข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า {14:38} แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป {14:39} เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาต่างๆก็อย่าห้ามเลย {14:40} แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

{15:1} ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ {15:2} และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์ {15:3} เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้นข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ {15:4} และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น {15:5} พระองค์ทรงปรากฏแก่เคลาส แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน {15:6} ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว {15:7} ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด {15:8} ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด {15:9} เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า

{15:10} แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า {15:11} เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวนั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น {15:12} แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี {15:13} แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมาไม่ {15:14} ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย {15:15} และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นขึ้นมา {15:16} เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมา {15:17} และถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน {15:18} และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย {15:19} ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

{15:20} แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น {15:21} เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉนั้นใด การเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉนั้นนั้น {15:22} เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉนั้นใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉนั้นนั้น {15:23} แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา {15:24} ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แด่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจภาพหมดแล้ว {15:25} เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ {15:26} ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย {15:27} เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัด

ลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดด้วยกวีขององค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ {15:28} เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

{15:29} มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นขึ้นมา เหตุใดจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า {15:30} และเหตุใดเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า {15:31} ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน {15:32} ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นขึ้นมาอีก 'ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพวกเราจะต้องตาย' {15:33} อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้หนี้ที่ติดเสียไป {15:34} จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี้ก็ให้ท่านมีความละอาย

{15:35} แต่บางคนจะถามว่า "คนตายจะเป็นขึ้นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นขึ้นมาจะมีรูปร่างเป็นอย่างไร" {15:36} ท่านคนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ {15:37} เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นก็ดี ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น {15:38} แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน {15:39} เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์สี่เท้าก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง {15:40} ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง {15:41} สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง แท้ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกันกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ {15:42} การซึ่งจะเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตายนั้น ก็เหมือนกัน สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จักเปื่อยเน่า {15:43} สิ่งที่ท่าน

ลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งที่ว่า
ลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ {15:44}
สิ่งที่ว่าลงนั้นก็กายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมาจะเป็น
กายวิญญาณ กายธรรมดามี และกายวิญญาณก็มี {15:45}
เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัม
เป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่’ แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็น
วิญญาณผู้ประสาชีวิต {15:46} แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้น
หาใช่เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นกายธรรมดา แล้วภายหลัง
จึงเป็นกายวิญญาณ {15:47} มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดิน
และเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จ
มาจากสวรรค์ {15:48} มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์
ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร
มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น {15:49} และเมื่อเรา
เกิดมามีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสม
กับมนุษย์สวรรค์ด้วย {15:50} แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้า
หมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็น
มรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื้อนเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื้อนเน่า
เป็นมรดกก็ไม่ได้

{15:51} ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกซึ้งที่จะบอกแก่ท่าน
คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลง
ใหม่หมด {15:52} ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อ
เป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตาย
แล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื้อนเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูก
เปลี่ยนแปลงใหม่ {15:53} เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื้อนเน่านี้ต้อง
สวมซึ่งไม่เปื้อนเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย

{15:54} เมื่อสิ่งซึ่งเปื้อนเน่านี้จะสวมซึ่งไม่เปื้อนเน่า และ
ซึ่งจะตายนี้จะสวมซึ่งไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้ว
จะสำเร็จว่า ‘ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต’ {15:55}
โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ
ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน {15:56} เหล็กในของความตาย
นั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชบัญญัติ {15:57}
แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่
เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
{15:58} เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่
อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์
ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการ
ของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้

บทที่ 47

2 โครินธ์ / 2 Corinthians

{1:1} เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคาญา {1:2} ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด {1:3} จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการลอบประโลมใจทุกอย่าง {1:4} พระองค์ผู้ทรงลอบประโลมใจเราในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ด้วยการลอบประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า {1:5} เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด การลอบประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากฉันนั้น {1:6} ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชื่นชมและความรอด หรือที่เราได้รับการลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชื่นชมและความรอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น {1:7} เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากฉันใด ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการลอบประโลมใจฉันนั้น {1:8} พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้ท่านทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจจนเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ {1:9} ที่จริงเราคาดว่าเราถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อมิให้เราไวใจในตนเอง แต่ให้ไวใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงพ้นจากความตาย {1:10} พระองค์ทรงช่วยให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไวใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก {1:11} ท่านทั้งหลาย

จะช่วยให้เราได้อย่างการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

{1:12} นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมีใช่ตามปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า {1:13} เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด {1:14} ตามที่พวกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน {1:15} และในความไวใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า {1:16} ข้าพเจ้าใครจะแะเยี่ยมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย ก็จะแะเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย {1:17} ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้าจะโครงการอย่างเนื้อหนังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่า มา ไม่มา ส่งๆไป {1:18} แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่ฉันใด คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มีใช่เป็นคำรับ หรือปฏิเสธ ส่งๆไปแน่นอนนั้น {1:19} เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพวกเรา คือข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้น ไม่ใช่ จริง ไม่จริง ส่งๆไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น {1:20} บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าเอเมนโดย

พระองค์ เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า {1:21} บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้ นั่น ก็คือพระเจ้า {1:22} และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย {1:23} ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน {1:24} เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน แต่ว่าเราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่ด้วยความเชื่อ

{2:1} แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกท่านอีก {2:2} เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั้นแหละ {2:3} และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไวใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านด้วย {2:4} เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมาก และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความรักอย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย {2:5} แต่ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็มีได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำพวกท่านจนเหลือเกิน {2:6} ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็พอสมควรแล้ว {2:7} ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก กล่าวกันว่าคนเช่นนั้นจะจมลงในความทุกข์เหลือล้น {2:8} ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยันความรักต่อคนนั้นใหม่ {2:9} นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลงใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกประการหรือไม่ {2:10} ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์ {2:11} เพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือเรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันแล้ว {2:12} นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ นั้น มีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า {2:13} ข้าพเจ้ายังไม่มีความสบายใจเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตส่น้องของข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

{2:14} แต่ขอพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรา มีชัยเสมอโดย

พระคริสต์ และทรงโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง {2:15} เพราะว่าเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ในหมู่คนที่รอด และในหมู่คนที่พินาศ {2:16} ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับพันธกิจเหล่านี้ {2:17} เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่ว่าเราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

{3:1} เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ {3:2} ท่านเองเป็นหนังสือของเราจารึกไว้ที่ดวงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน {3:3} ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์ {3:4} และเรามีความไวใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น {3:5} มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ว่าความสามารถของเรามาจากพระเจ้า

{3:6} พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต {3:7} แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป {3:8} ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ {3:9} เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก {3:10} อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็ดับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด {3:11} เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะไม่มีรัศมีมากยิ่งกว่านั้นอีก {3:12} เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพูด {3:13} และไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความเสื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น {3:14} แต่จิตใจของเขาก็มืดบอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธ

ธัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่ไม่ได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์ {3:15} แต่ว่าตลอดมาถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังปิดบังใจของเขาไว้ {3:16} แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็จะเปิดออก {3:17} บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น {3:18} แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมอดดูในกระจก และตัวเราก็กว้างไปเป็นเหมือนพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

{4:1} เพราะเหตุที่เราได้รับการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ {4:2} แต่เราได้สละทั้งกิจการต่างๆ ที่ไม่เชื่อสัตย์ซึ่งปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลิกเพลงพระวจนะของพระเจ้าด้วยวิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเรากับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า

{4:3} แต่ถ้าข้าพเจ้าประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ {4:4} ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้นพระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข้าพเจ้าประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายาของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา {4:5} ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู {4:6} เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

{4:7} แต่เรามีทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภavnะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง

{4:8} เราถูกชนาบรอบข้าง แต่ก็ไม่ถึงกับกระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ถึงกับหมดหวัง {4:9} เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ถึงตาย {4:10} เราแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย {4:11} เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าพระชนม์

ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งจะต้องตายนั้น {4:12} เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย {4:13} เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า ‘ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด’ เราก็เชื่อเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด {4:14} เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย {4:15} เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า {4:16} เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน {4:17} เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กน้อยของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์ {4:18} ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของที่มองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่ยังมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

{5:1} เพราะเราเห็นว่า ถ้าเรือนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็ยังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ {5:2} เพราะว่าในร่างกายนี้เรายังครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสวมที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์ {5:3} ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราก็จะมีได้ถูกพบเห็นว่าเปลือยเปล่าอีก {5:4} เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลาที่จึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย {5:5} แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา {5:6} เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมออยู่แล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า {5:7} (เพราะเราดำเนินด้วยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น) {5:8} เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้ {5:9} เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

{5:10} เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือ

ชั่ว {5:11} เพราะเหตุที่เรารู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่านด้วย {5:12} เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสนำเราออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ชอบอวดในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่ไม่ได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ {5:13} เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เราก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย

{5:14} เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว {5:15} และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย {5:16} เหตุฉะนั้นตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก {5:17} เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น {5:18} ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เราได้รับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน {5:19} คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาทะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา {5:20} บัดนี้เราจึงเป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า {5:21} เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

{6:1} ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้ {6:2} (เพราะพระองค์ตรัสว่า 'ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า' ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด) {6:3} เรามิได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เราได้รับใช้ปฏิบัตินั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้ {6:4} แต่ว่าในการทั้งปวงเราได้กระทำตัวให้เป็นที่ชอบ เหมือน

ผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ในความทุกข์ ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ {6:5} ในการถูกเยิ่น ในการที่ถูกจำคุก ในการรุ่มรวย ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร {6:6} โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้ {6:7} โดยพระวาทะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวาและมือซ้าย {6:8} โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยเล้าโลมกันว่าชั่วและเล้าโลมกันว่าดี เหมือนลูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง {6:9} เหมือนลูกเขาหาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เหมือนคนตายแต่ดูเถิด เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกเยิ่น แต่ยังไม่ตาย {6:10} เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เหมือนคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

{6:11} โอ ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็กว้าง {6:12} ใจของท่านทั้งหลายไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้สึกของตนเอง {6:13} ดังนั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร) คือจงเปิดใจของท่านให้กว้างด้วย {6:14} ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร {6:15} พระคริสต์กับเบลีอลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ {6:16} วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า 'เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเปี่ยมพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา' {6:17} องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย' {6:18} เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา' องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนี้ {7:1} ท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า

{7:2} ขอรับเราเถิด เรามิได้ทำร้ายผู้ใด เรามิได้ชวนผู้ใดให้ทำชั่ว เรามิได้โกงผู้ใดเลย {7:3} ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้นมิใช่

เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลาย อยู่ในใจของเราทีเดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน {7:4} ข้าพเจ้าพูดอย่างไวใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความชื่นใจอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีความปีติยินดีอย่างเหลือล้น {7:5} เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว {7:6} แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ท้อใจ ได้ทรงหนุนน้ำใจเราโดยทรงให้ที่ติตสมาหาเรา {7:7} และมีใช่เพียงการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจที่ติตด้วย ตามที่ทิตัสได้มาบอกเราถึงความปรารถนาอย่างยิ่งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น {7:8} เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้น ข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้น ทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น {7:9} แต่บัดนี้ ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะว่าท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย {7:10} เพราะว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่ใช่ที่นำเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย {7:11} จงพิจารณาว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่ และการไถ่ถอนความกลัว ความปรารถนาอย่างยิ่ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดในการนี้แล้ว {7:12} เหตุฉะนั้นที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มีใช่เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อความหวังโยของเรานี้ที่มีต่อท่านปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า {7:13} โดยเหตุนี้ เราจึงมีความชื่นใจเมื่อเห็นว่าพวกท่านได้รับความชื่นใจ เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของทิตัส ในการที่พวกท่านได้กระทำให้อใจของทิตัสชื่นบาน {7:14} เพราะถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ทิตัส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความจริงฉันใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ทิตัสเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือนกันฉันนั้น {7:15} และเมื่อทิตัสระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทั้งหลาย และการที่พวก

ท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น {7:16} ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไวใจท่านได้ทุกอย่าง

{8:1} ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย เราใคร่ให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรต่างๆในแคว้นมาซิโดเนีย {8:2} เพราะว่าเมื่อคราวที่พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีสิ้นพันของเขาและความยากจนแสนเข็ญของเขา นั้น ก็ล้นออกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขา {8:3} เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาเสียอีก {8:4} และเขายังได้วิงวอนเรามากมายขอให้เรายอมรับของถวายนั้น และให้เขามีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย {8:5} ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่ได้ถวายตัวเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามพระประสงค์ของพระเจ้า {8:6} จนถึงกับเราได้เตือนทิตัสว่า เมื่อเขาได้เริ่มแล้วฉันใด ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายในพระคุณนี้ด้วยเช่นกัน

{8:7} เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือ ความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้ ความกระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จงประกอบพระคุณนี้ อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเถิด {8:8} ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้ มิได้หมายจะให้เป็นการบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดลองความรักของท่าน ดูว่าแท้หรือไม่ {8:9} เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มีทั้งพระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมีเนื้อ เพราะความยากจนของพระองค์ {8:10} และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมีใช่ตั้งต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น {8:11} ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน {8:12} เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี {8:13} ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้การงานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพวกท่านหนักขึ้น {8:14} แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่เขาไม่บริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการให้

กันไปให้กันมา {8:15} ตามที่มีเขียนไว้ว่า ‘คนที่เก็บได้มาก ก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่’

{8:16} แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้ทิตัส มีใจกระตือรือร้นอย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน {8:17} เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำเตือนเท่านั้น แต่เขาได้ไปหาท่านเพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย {8:18} เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลายไปกับทิตัสด้วย {8:19} และมีใช้แต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเรา ในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับให้อยู่ เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่แสดงน้ำใจพร้อมของท่าน {8:20} เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ในเรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแกะนั้น {8:21} เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย {8:22} เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้วางใจในท่านมาก {8:23} ถ้ามีคนใดถามถึงทิตัส ทิตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขาก็เป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์ {8:24} เหตุฉะนั้นจึงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้เห็นแก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง {9:1} ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการสงเคราะห์วิสุทธิชน {9:2} เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคาญาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก {9:3} แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อนี้เป็นการเล่นประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น {9:4} มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เรได้อวดไว้ นั้น (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย) เราเองก็จะขายหน้าด้วย {9:5} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า สมควรที่จะวิงวอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ได้ด้วยใจศรัทธา มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ

{9:6} นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก {9:7} ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อย่างใจยินดี {9:8} และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย {9:9} (ตามที่มีเขียนไว้ว่า ‘เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดร์’ {9:10} ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั่นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น) {9:11} โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า {9:12} เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้น มิใช่จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย {9:13} และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุที่ท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง {9:14} เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารภนาท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น {9:15} จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

{10:1} บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคนสุภาพถ่อมตนเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย {10:2} คือข้าพเจ้าขอรับรองท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแฉะ อย่างที่ข้าพเจ้าคิดสาดต่อบางคนที่น่าเห็นใจว่า เรายังดำเนินตามเนื้อหนังนั้น {10:3} เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนัง {10:4} (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งแกร่งลงได้) {10:5} คือทำลายความคิด และทิฐิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้า

อยู่ได้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์ {10:6} และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ {10:7} ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ เราก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน {10:8} ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย {10:9} เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า {10:10} เพราะมีบางคนพูดว่า "จดหมายของเปาโลนั้นมีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้" {10:11} จงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราจะกระทำอย่างนั้นด้วย {10:12} เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดปัญญา {10:13} ฝ่ายเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น {10:14} การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการล่วงขอบเขตอันควร เรามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ {10:15} เรามิได้ออวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดใน การงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา {10:16} เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกท้องถิ่นของพวกท่าน โดยไม่โอ้อวดเรื่องการทำงานที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วนั้น {10:17} ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า {10:18} เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่น่านับถือ นั่นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง {11:1} ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านทนฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง และให้ทนกับข้าพเจ้าจริงๆ {11:2} เพราะว่าข้าพเจ้าหวังแทนท่านอย่างที่เราเจ้าทรงหวังแทน เพราะว่าข้าพเจ้าได้ห่มพันพวกท่านไว้สำหรับสามมีผู้เดียว เพื่อถวายเป็นพรแก่พวกท่านให้แด่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ {11:3} แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านได้ล่อลวงนางเอาด้วยอุบายของมนต์มนต์ จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์ ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธีใดนั้นนั้น {11:4} เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึง

พระเยซูอีกองค์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับวิญญาณอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว แหมท่านทั้งหลายช่างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริงๆ {11:5} เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย {11:6} แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกอย่างแล้ว {11:7} ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ล่อลวงใจเพื่อยกชูท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้อวดคำหรือ {11:8} ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบำรุงจากเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน {11:9} และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนนั่น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่าพี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้เจือจานให้พอแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวังตัวไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใดทุกประการ และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนั้นต่อไป {11:10} ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่นอนใจ จึงไม่มีผู้ใดในเขตแคว้นอาคาเซียสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น {11:11} เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน {11:12} แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาโอ้อวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา

{11:13} เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ {11:14} การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงขาดตนเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ {11:15} เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของขาดานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา

{11:16} ข้าพเจ้าขอล่าช้าอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้ามี ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองได้บ้าง {11:17} การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเขลา ด้วยไว้ใจตัวในการอวดนั้น {11:18} เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยอวดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอวดบ้าง {11:19} เพราะว่าการที่ท่านทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็นเพราะท่านช่างฉลาดเสียนี้กระไร {11:20} เพราะท่านทน

เอา ถ้ามีผู้นำท่านไปเป็นทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้มายึดของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ตบหน้าท่าน {11:21} ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ไม่ว่าใครกล่าววดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเขลา) ข้าพเจ้าก็กล่าววดเรื่องนั้นเหมือนกัน {11:22} เขาเป็นชาติฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน {11:23} เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่) ข้าพเจ้าทำงานมากกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ {11:24} พวกยิวเย้ยข้าพเจ้าทำครั้งละสามสิบเก้าที {11:25} เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง {11:26} ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม {11:27} ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย {11:28} และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง {11:29} มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่สะดุดเป็นร้อนด้วย {11:30} ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอด ข้าพเจ้าก็จะอดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง {11:31} พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิรันดย์ พระองค์ทรงทราบว่ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา {11:32} ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทัสในนครดามัสกัส ให้นำทหารผ่านครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า {11:33} แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

{12:1} ข้าพเจ้าจำจะต้องอด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า {12:2} สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มียาก

ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) {12:3} ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มียาก ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) {12:4} คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาทซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม {12:5} สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอาจได้แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า {12:6} เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า

{12:7} และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นพูดของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป {12:8} เรื่องหนามนั้นข้าพเจ้าจึงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า {12:9} แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอที่โหด เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น" เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า {12:10} เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น {12:11} ในการอดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเขลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่วิเศษอะไรเลยก็จริง {12:12} แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียร โดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ {12:13} เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผิดนั้นขอท่านให้อยู่แก่ข้าพเจ้าเถิด {12:14} ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก {12:15} และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรักข้าพเจ้า

น้อยลง {12:16} ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ชาญฉลาด ข้าพเจ้าใช้อุบายดักจับท่าน {12:17} ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ {12:18} ข้าพเจ้าขอให้ทิตัสไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ

{12:19} ท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากำลังกล่าวแก้ตัวต่อท่านอีกหรือ ที่จริงเราพูดในพระคริสต์ดังเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรากะทำเพื่อท่านจะจำเริญขึ้น {12:20} เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่านเป็นเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยากเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน ริษยากัน โกรธกัน มกัใหญ่ไฝสูง นินทา กัน ชุบซิบส่อเสียดกัน จ้องทองพองตัว และเกะกะวุ่นวายกัน {12:21} ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และมีได้กลับใจถึงการโสโครก การผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

บทที่ 48

กาลาเทีย / Galatians

{1:1} เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย ได้ทรงแต่งตั้ง) {1:2} และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย {1:3} ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด {1:4} พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา {1:5} ขอให้พระองค์ทรงมีสารสำเร็จตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

{1:6} ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น {1:7} ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ {1:8} แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้ว ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง {1:9} ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง {1:10} บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือหรือให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่มนุษย์รับใช้ของพระคริสต์

{1:11} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ {1:12} เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐ

นั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า {1:13} เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย {1:14} และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขา ในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า {1:15} แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้ แต่ครั้นมารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ {1:16} ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย

{1:17} และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก {1:18} แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน {1:19} แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า {1:20} แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย {1:21} หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย

{1:22} และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย {1:23} เขาเพียงแต่ได้ยินว่า "ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย" {1:24} พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

{2:1} แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสได้ขึ้นไป

ยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาติดสไปด้วย {2:2} ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์ {2:3} แต่ถึงแม้ติดสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หนัต {2:4} เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส {2:5} แต่เราไม่ได้อ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมเมนต์เดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป {2:6} แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย {2:7} แต่ตรึงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสู่หนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสู่หนัต {2:8} (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรง دلใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หนัต ก็ได้ทรง دلใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน) {2:9} เมื่อยากอบ เควสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลัก ได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หนัต {2:10} ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ

{2:11} แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งขุ่นหน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่ {2:12} ด้วยว่า ก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หนัต {2:13} และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย {2:14} แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความจริงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า "ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า"

{2:15} เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช้คนบาปในพวกชนต่างชาติ {2:16} ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้

โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น 'ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย' {2:17} แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังขวนขวายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย {2:18} เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ถือว่าตนเองว่าเป็นผู้ละเมิด

{2:19} เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า {2:20} ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า {2:21} ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

{3:1} โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว {3:2} ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ {3:3} ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ {3:4} ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว {3:5} เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ

{3:6} ดังที่อับราฮัม 'ได้เชื่อพระเจ้า' และ 'พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' {3:7} เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม {3:8} และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า 'ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพร

เพราะเจ้า' {3:9} เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

{3:10} เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่มีได้ประพฤติดังทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่ง' {3:11} แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ' {3:12} แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ 'ผู้ที่ประพฤติดังพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น'

{3:13} พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง' {3:14} เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ {3:15} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดอย่างมนุษย์ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรอกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้ {3:16} แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า 'และแก่เชื้อสายทั้งหลาย' เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว 'และแก่เชื้อสายของท่าน' ซึ่งเป็นพระคริสต์ {3:17} แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้ {3:18} เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นแก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

{3:19} ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง {3:20} เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า {3:21} ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้า หรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง {3:22} แต่

พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทอนตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก {3:23} แต่ก่อนที่ความเชื่อนั้นเราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกันเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง {3:24} เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

{3:25} แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครุ่นนึกอีกต่อไปแล้ว {3:26} เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ {3:27} เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ {3:28} จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ {3:29} และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา {4:1} แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ตราบใดที่ผู้รับมรดกยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง {4:2} แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ {4:3} ฝ่ายเราก็ก็นั่นเหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็คือทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม

{4:4} แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ {4:5} เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร {4:6} และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า "อับบา" คือพระบิดา {4:7} เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นผู้รับมรดกของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์

{4:8} แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย {4:9} แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถ และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก {4:10} ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี {4:11} ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์ {4:12} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย {4:13} ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้า

ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง {4:14} และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์ {4:15} ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็จะรักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า {4:16} ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ {4:17} คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา {4:18} การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการติดลบไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น

{4:19} ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน {4:20} ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน {4:21} ท่านที่อยากอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด {4:22} เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย {4:23} บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา {4:24} ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาสคือ นางฮาการ์ {4:25} นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ {4:26} แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง {4:27} เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก’ {4:28} พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค {4:29} แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระสัญญาฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น {4:30} แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘จงไล่หญิงทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสีจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้’ {4:31} เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

{5:1} เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย {5:2} ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านเข้าสู่หน้ตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย {5:3} ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่เข้าสู่หน้ตทราบบอกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น {5:4} ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย {5:5} เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ {5:6} เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การเข้าสู่หน้ตหรือไม่เข้าสู่หน้ต ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก {5:7} ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง {5:8} การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย {5:9} เชื้อขนมเพียงนิดหนอย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน {5:10} ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถ้อยอย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ {5:11} พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้เข้าสู่หน้ต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดวกแล้ว {5:12} ข้าพเจ้าอยากไห้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย {5:13} พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด {5:14} เพราะว่าพระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ {5:15} แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรกว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป

{5:16} แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง {5:17} เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ {5:18} แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ {5:19} แล้วการงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก {5:20} การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดมอมผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การอิจฉาริษยา การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การไต่สูง การแตกหักกัน

{5:21} การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่นๆในท่านองนี้้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

{5:22} ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดีความเชื่อ {5:23} ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย {5:24} ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้อาเนื้อหนึ่งกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตรึงไว้ที่กางเขนเสียแล้ว {5:25} ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย {5:26} เราอย่าถือตัว อย่าข่มโทสะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

บทที่ 49

เอเฟซัส / Ephesians

{1:1} เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เรียน วิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัสและผู้สืบทอดในพระเยซูคริสต์ {1:2} ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด

{1:3} จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุกประการในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์ {1:4} ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก {1:5} พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์ {1:6} เพื่อจะให้เป็นที่ยกย่องสรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์ {1:7} ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์ {1:8} ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุขุมและมีความรู้รอบคอบ {1:9} พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราได้รับความลึกซึ้งในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง {1:10} ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์ {1:11} และในพระองค์นั้นเราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรัสไว้สมกับพระทัยของพระองค์ {1:12} เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่สรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์ {1:13} และใน

พระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการผนึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา {1:14} ผู้ทรงเป็นมรดกแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์

{1:15} เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้งข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง {1:16} ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า {1:17} เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์ {1:18} และขอให้จิตใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร {1:19} และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ {1:20} ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน {1:21} สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอบครอง เหนือศักติเทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขายกขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

{1:22} พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือ

สิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร {1:23} ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

{2:1} พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป {2:2} ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง {2:3} เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น {2:4} แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น {2:5} ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) {2:6} และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ {2:7} เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์ {2:8} ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ {2:9} ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้ {2:10} เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น

{2:11} เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสุหนัต {2:12} จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้น ไม่มีที่หวังและอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า {2:13} แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

{2:14} เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง {2:15} และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำให้

ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข {2:16} และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยกางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป {2:17} และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ {2:18} เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน {2:19} เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช้คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า {2:20} ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสนายาการณ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก {2:21} ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิทและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า {2:22} และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

{3:1} เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ {3:2} ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว {3:3} และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อ) {3:4} และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) {3:5} ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนายาการณของพระองค์โดยพระวิญญาณ {3:6} คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น {3:7} ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ {3:8} ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้าผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูรณ์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ {3:9} และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ {3:10} ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรคสถาน

รู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้ {3:11} ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {3:12} ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์ {3:13} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าทอดทิ้งเพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง

{3:14} เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {3:15} ครอบครัวยุคใหม่ทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์ {3:16} ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรียวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์ {3:17} เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เนื่องด้วยว่าท่านมีรากมีพื้นฐานที่ทรงวางไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว {3:18} ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่าอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง {3:19} และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม {3:20} บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัดมากยิ่งกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ในตัวเรา {3:21} ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิรันดร์ เอเมน

{4:1} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น {4:2} คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดกลั่นไฉน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก {4:3} จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของพระวิญญาณ {4:4} มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน {4:5} มืองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว {4:6} พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง

{4:7} แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ {4:8} เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้งพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์’ {4:9} (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้น

ไปนั้น จะหมายความว่าอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย {4:10} พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ) {4:11} พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นศาสตพยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ {4:12} เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้พร้อมรอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น

{4:13} จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์ {4:14} เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกขัดไปขัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง {4:15} แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ {4:16} คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันสนิทและผูกพันกันโดยที่ทุกอย่างข้อต่อได้ช่วยผูกมัดตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก

{4:17} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านอย่าดำเนินตามอย่างคนต่างชาติ ที่เขาดำเนินกันนั้นคือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่มีความสำคัญ {4:18} โดยที่ความเข้าใจของเขาผิดมนไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่งมซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา {4:19} เขามีใจปราศจากความสะดุ้งต่อบาป ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ {4:20} แต่ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น {4:21} ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว {4:22} ท่านจงทิ้งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามต้นหาอันเป็นที่ล่อลวง {4:23} และจงให้จิตใจของท่านเปลี่ยนใหม่ {4:24} และให้ท่านสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง {4:25} เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และ ‘จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน’ เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน {4:26} โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่ {4:27} และอย่าให้โอกาสแก่พญามาร {4:28} คนที่

เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จงใช้มือทำงานที่ดีๆกว่า เพื่อจะได้มีอะไรแจกให้แก่คนที่ขัดสน {4:29} อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง

{4:30} และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด {4:31} จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียสดี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด {4:32} และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์

{5:1} เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก {5:2} และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน {5:3} แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน {5:4} ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบโลนเถร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า {5:5} เพราะท่านรู้แน่ว่า คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหวรูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้ {5:6} อย่าให้ผู้ใดล่องลอยท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง {5:7} เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย {5:8} เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง {5:9} (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น) {5:10} ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ขอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า {5:11} และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า {5:12} เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังเป็นที่น่าละอาย {5:13} แต่สิ่งสารพัดที่ถูกติเตียนแล้ว ก็จะไม่ปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกสิ่งทำให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง {5:14} เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า ‘คนที่หลับอยู่จึงตื่นขึ้น และจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่อง

สว่างแก่ท่าน’ {5:15} เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา {5:16} จงฉวยโอกาสเพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว {5:17} เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร

{5:18} และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ {5:19} จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า

{5:20} จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

{5:21} จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า

{5:22} ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟัง

องค์พระผู้เป็นเจ้า {5:23} เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของ

ภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น {5:24} เหตุ

ฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอม

ฟังสามีทุกประการฉันนั้น {5:25} ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยา

ของตน เหมือนอย่างที่เราได้ทรงรักคริสตจักร และทรง

ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร {5:26} เพื่อพระองค์

จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดย

การล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ {5:27} เพื่อพระองค์จะได้ทรง

มอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดตำหนิ

ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

{5:28} เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตน

เหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง

{5:29} เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง

มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง

กระทำแก่คริสตจักร {5:30} เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่ง

พระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่ง

กระดูกของพระองค์ {5:31} ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดา

มารดาของเขา และจะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสอง

จะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ {5:32} ข้อนี้เป็นข้อหลักที่สำคัญ

มาก แต่ข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร {5:33}

ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือน

รักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

บทที่ 50

ฟิลิปปี / Philippians

{1:1} เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้ง บรรดาผู้ดูแลและผู้ช่วย {1:2} ขอให้พระคุณและสันติสุข จากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จง ดำรงอยู่กับท่านเถิด {1:3} ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง {1:4} และ ทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอ ด้วยความยินดี {1:5} เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนใน ข้าพเจ้าประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้ {1:6} ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวก ท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ {1:7} การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็ สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่าน ทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการ ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก่ และหนุนให้ชาว ประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่ {1:8} เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็น พยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไร ตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์ {1:9} และข้าพเจ้า อธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่งขึ้นในความรู้และ ในวิจารณ์ญาณทุกอย่าง {1:10} เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกต ได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที่ติได้ จนถึงวันของพระคริสต์ {1:11} จะได้ เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดย พระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่ พระเจ้า

{1:12} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่ การทักท้วงที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ชาว ประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป {1:13} จนการที่ข้าพเจ้าถูก พันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วตลอดกองผู้คุม

และทั่วสถานที่แห่งอื่นๆทั้งสิ้น {1:14} และพี่น้องมากมาย ในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่อง พันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้น ที่จะกล่าวพระวาทะนั้นโดยปราศจากความกลัว {1:15} ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและ ทุ่มเถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี {1:16} ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่อง พันธนาการของข้าพเจ้า {1:17} แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจ รัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันชาวประเสริฐนั้น ไว้ {1:18} ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วย ประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการกลั้งทำก็ดี หรือด้วยใจ จริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้า มีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย {1:19} เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการ ช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็นเหตุ ให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น {1:20} เพราะว่าเป็นความ มุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอ ฉะนั้น บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะ ได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิต หรือโดยความตาย

{1:21} เพราะสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อ พระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร {1:22} แต่ถ้าข้าพเจ้ายังจะ มีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้า บอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี {1:23} ข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะ จากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก {1:24} แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็น

สำหรับพวกท่านมากกว่า {1:25} เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าคุณเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเริญขึ้นและชื่นชมยินดีในความเชื่อ {1:26} เพื่อความปลื้มปิติของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก {1:27} ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น {1:28} และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาสงสัยซึ่งความพิณาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า {1:29} เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย {1:30} คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยืนยันว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

{2:1} เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด {2:2} ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มิใช่รู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน {2:3} อย่าทำสิ่งใดในทางทุ่มเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถ้อยกว่าคนอื่นดีกว่าตัว {2:4} อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย

{2:5} ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย {2:6} พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย {2:7} แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ {2:8} และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน

{2:9} เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ {2:10} เพื่อ ‘หัวเข่าทุกหัวเข่า’ ในสวรรค์ก็กิตติที่แผ่นดินโลกก็กิตติ ได้พื้นแผ่นดินโลกก็กิตติ ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น {2:11} และ

เพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

{2:12} เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น

{2:13} เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์ {2:14} จงกระทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทุ่มเถียงกัน {2:15} เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น ‘บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า’ ในท่ามกลาง ‘ยุคที่คดโกงและวิปลาส’ ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาดุจดวงสว่างต่างๆในโลก {2:16} โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันมีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์

{2:17} แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย

ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย

{2:18} ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน {2:19} แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความสุขใจเช่นกันเมื่อได้รับข่าวของท่าน {2:20} เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง {2:21} เพราะว่าคนทั้งหลายยอมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์ {2:22} แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า

เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา {2:23} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พอจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว {2:24} แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย {2:25} ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาฟรอดิตีส่นองชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย {2:26} เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย {2:27} เขาย่อยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช่ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์

ข้อทุกข {2:28} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้เขาไปหวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาอีก ท่านจะได้ชื่นชมยินดีและความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย {2:29} เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้ {2:30} ด้วยว่าเขาเกือบจะตายเสียแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสียชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

{3:1} สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย {3:2} จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อน {3:3} เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้มีสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้ในเนื้อหนัง {3:4} ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะไว้ในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเขามีเหตุผลที่จะไว้ในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก {3:5} คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี {3:6} ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้เข้มแข็งคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้

{3:7} แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ {3:8} ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ {3:9} และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ

{3:10} เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์ {3:11} ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย {3:12} มิใช่ข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่างที่เราได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว

{3:13} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งของที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า {3:14} ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์ {3:15} เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย {3:16} แต่เราได้แค่นั้นแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน

{3:17} พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามอย่างเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง {3:18} (เพราะว่ามีคนหลายคนที่ประพฤติตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล {3:19} ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่น่ายับอายของเขาขึ้นมาโอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

{3:20} ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า {3:21} พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

บทที่ 51

โคโลสี / Colossians

{1:1} เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องชายของเรา {1:2} เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเกิด {1:3} เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ {1:4} ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์ และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง {1:5} โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันเหมาะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระวจนะแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ {1:6} ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านดังที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง {1:7} ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรีส ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน {1:8} ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย

{1:9} เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราดำเนิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ {1:10} เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า {1:11} มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี {1:12} ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความ

สว่าง {1:13} พระองค์ได้ทรงช่วยให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ {1:14} ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา

{1:15} พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง {1:16} เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพ อาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอบครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ {1:17} พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ {1:18} พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้นเป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง {1:19} ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

{1:20} และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ {1:21} และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์ {1:22} โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์ {1:23} คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และได้ประกาศแล้ว

แก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

{1:24} บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับ ความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร {1:25} ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ {1:26} คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุค และหลายชั่วอายุนี้ แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ยกระจ่าง แก่วิสัยทัศน์ของพระองค์แล้ว {1:27} พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี {1:28} พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์ {1:29} เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอุตสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

{2:1} เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดสัรมากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง {2:2} เพื่อเขาจะได้รับ ความชื่นใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าในความรู้อย่างลึกซึ้งของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์ {2:3} ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่าง ทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์ {2:4} ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นเพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง {2:5} เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์ {2:6} เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างใด ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป {2:7} โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเติมล้นด้วยการชอบพระคุณอยู่ในนั้น

{2:8} จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์ {2:9} เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของ

พระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ {2:10} และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครอบครองและศักดิ์เทพ

{2:11} ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่หนัด ซึ่งเป็นการเข้าสู่หนัดที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดแห่งพระคริสต์ {2:12} ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย {2:13} และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หนัด พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน

{2:14} พระองค์ทรงลบกรรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์ {2:15} พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครอบครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประจานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั่น {2:16} เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรีกษาท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโต {2:17} สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

{2:18} อย่าให้ผู้ใดโกงบาเหน็จของท่านด้วยการจงใจ ถ่อมตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่ได้เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง {2:19} และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น {2:20} ถ้าท่านตายกับพระคริสต์ พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ {2:21} (เช่น "อย่าแตะต้อง" "อย่าชิม" "อย่าเอามือหยิบ" {2:22} ซึ่งทั้งหมดจะพินาศเมื่อทำดังนั้น) อันเป็นหลักการและคำสอนของมนุษย์ {2:23} จงอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญญา คือการเติมใจนมัสการ การถ่อมตัวลง และการทรนกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความ ต้องการของเนื้อหนัง

{3:1} ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมากับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า {3:2} จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับ

สิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก {3:3} เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า {3:4} เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย

{3:5} เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ {3:6} เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาญาของพระเจ้าย่อมมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง {3:7} ครั้งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ {3:8} แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน {3:9} อย่าพูดมุสาต่อกัน เพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว {3:10} และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายาของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น {3:11} อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสุหนัตหรือไม่ได้เข้าสุหนัต พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเบีย ทาสหรือไทก็ไม่เป็น แต่พระเจ้าทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด {3:12} เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทน ไว้นาน {3:13} จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านนั้นใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน {3:14} แล้วจงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ {3:15} และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวกันด้วย และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ {3:16} จงให้พระวาจาของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่าน ถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า {3:17} และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น

{3:18} ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า {3:19} ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยา

ของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง {3:20} ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า {3:21} ฝ่ายบิดาก็อย่าข่มขู่บุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ {3:22} ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า {3:23} ไม่ว่าท่านจะทำงานสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำความดีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำความดีแก่มนุษย์ {3:24} ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่ {3:25} ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

บทที่ 52

1 เธสะโลนิกา / 1 Thessalonians

{1:1} เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด {1:2} เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็มุ่งถึงท่าน {1:3} ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการทำงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {1:4} พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว {1:5} เพราะข่าวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไวใจอันเต็มเปี่ยมตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน {1:6} และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ {1:7} เพราะเหตุนี้ท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซีย {1:8} เพราะว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซียเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก {1:9} เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ {1:10} และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้น

มาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น

{2:1} พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่าการที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย {2:2} แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอภัยต่าง ๆ มาแล้วที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็มุ่งใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลายโดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย {2:3} เพราะว่า คำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการใส่โครก หรืออุบายใดๆ {2:4} แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่ยกย่องของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุดตรใจเรา {2:5} เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกย่องในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา {2:6} และแม้ในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น {2:7} แต่ว่าเราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน {2:8} เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มุ่งใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่กิจจานุกิจ มีใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา {2:9} พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน {2:10} ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เที่ยงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ {2:11} ดังที่

ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อบุตร {2:12} เพื่อให้ท่านดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักร และสง่าราศีของพระองค์

{2:13} เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย {2:14} ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตน เหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว {2:15} พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสนาดพยากรณ์ของเขาสองคน และได้ข่มเหงพวกเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง {2:16} โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ ‘ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ’ แต่ในที่สุดพระพิโรธได้ตกลงบนเขา {2:17} พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพาราจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พาราไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึงชวนช่วยปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก {2:18} เพราะเหตุนี้เราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหาแล้วแหละ แต่ขาดานได้ขัดขวางเราไว้ {2:19} เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมโนกรรมแห่งความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายดอกหรือ {2:20} เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

{3:1} เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง {3:2} และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของท่าน {3:3} เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราทรงถูกกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น {3:4} ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็จริงอย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว {3:5} เพราะเหตุนี้เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อ

จะรู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานของเราก็จะเป็นการเสียเปล่า {3:6} แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเรา ใฝ่ฝันจะเห็นท่านด้วยกัน {3:7} พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา {3:8} เพราะว่าถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็สดชื่น {3:9} เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรก็จริงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา {3:10} เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์ {3:11} บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเราไปถึงท่าน {3:12} และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และแก่คนทั้งปวงเหมือนเรารักท่านทั้งหลายด้วยกัน {3:13} เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

{4:1} พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่า ควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านดำเนินตามอย่างนั้นยิ่งๆ ขึ้นไป {4:2} เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว {4:3} เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี {4:4} เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะรักษาภษณะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ {4:5} มิใช่ด้วยราคะตัณหาเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า {4:6} เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่น้องในเรื่องใดๆ เลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย {4:7} เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์ {4:8} เหตุฉะนั้นคนที่ปิดบัง มิได้ปิดทั้งมนุษย์ แต่ได้ปิดทั้งพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์

ของพระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย {4:9} ส่วนเรื่องความรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน {4:10} ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก {4:11} และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เราทำกับท่านแล้ว {4:12} เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย {4:13} แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่องลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆ ที่ไม่มีความหวัง {4:14} เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่องลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย {4:15} ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่องหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่องลับไปแล้วก็หาไม่ได้ {4:16} ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ร้อง ด้วยสำเนียงของเทปติ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน {4:17} หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ {4:18} เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

บทที่ 53

2 เธสะโลนิกา / 2 Thessalonians

{1:1} เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า {1:2} ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

{1:3} พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็เจริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย {1:4} ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น

{1:5} ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย {1:6} เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบาก ไปตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย {1:7} และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ {1:8} ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {1:9} คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพิณาศินันต์ร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอาณาจักรของพระองค์ {1:10} ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่ยอสรรยไยแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำ

พยานของเรา) {1:11} เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ว่าพระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความสำเร็จดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ {1:12} เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราและแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

{2:1} บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า {2:2} อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว {2:3} อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ {2:4} ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อผู้ใดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรที่เขาสวมใส่มิฉะนั้น แล้วมันก็นิ่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า {2:5} ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว {2:6} และท่านก็รู้จักผู้หนึ่งที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน {2:7} เพราะว่าการอาณาจักรกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี๋ยวนี้มันจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย {2:8} ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้า

จะทรงประหารมันด้วยลมนพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงพลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ {2:9} คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ {2:10} และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ {2:11} เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ {2:12} เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาชญาทุกคน

{2:13} พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำเป็นต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด โดยพระวิญญาณทรงชำระตั้งท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง {2:14} พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {2:15} เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมั่นคงไว้ และยึดถือโอวาทที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา {2:16} บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา และประทานให้เรามีความชื่นใจในรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ {2:17} ทรงชูใจและตั้งใจของท่านไว้ให้มั่นคง ในวาจาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

บทที่ 54

1 ทิโมธี / 1 Timothy

{1:1} เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา {1:2} ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดั่งรงอยู่กับท่านเถิด

{1:3} เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ {1:4} ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเริญในทางของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ กิจการกระทำดังนี้ {1:5} แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญญัตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ {1:6} บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เลียงไปจากสิ่งเหล่านั้นหลงไปในทางพูดเหลวไหล {1:7} และแม้ว่าเราไม่เข้าใจคำที่เขากล่าวทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ {1:8} แต่เราทั้งหลายรู้ยู่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง {1:9} คือโดยรู้ว่พระราชบัญญัตินั้นมิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนต่อต้าน คนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆาตกรรมพ่อ คนฆาตกรรมแม่ คนฆ่าคน {1:10} คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสวด และอะไรๆ ที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง {1:11} ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระเจ้า ผู้สวดยสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

{1:12} ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์

ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ {1:13} ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้น ข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ช่มเหง และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ {1:14} และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ {1:15} คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้น ข้าพเจ้าเป็นตัวอย่าง {1:16} แต่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวอย่างนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อวางใจในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์ {1:17} บัดนี้พระเกียรติและสง่าราศีจะมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์จอมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏแก่ตาพระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบไปเป็นนิรันดร์ เอเมน {1:18} ทิโมธีบุตรเอ๋ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าถึงถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รับได้ดี {1:19} จงยึดความเชื่อไว้ และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอับปางลง {1:20} ในคนเหล่านั้นมีฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

{2:1} เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วังวนอธิษฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง {2:2} เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้นำดำเนินชีวิตอย่างเรียบร้อยและสงบสุข

ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์ {2:3} การเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา {2:4} ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น {2:5} ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ {2:6} ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม {2:7} และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปิดเลย) และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ {2:8} เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเถียงกัน

{2:9} ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักละอาย และความมั่งคั่งสัมพัทธ์ ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง {2:10} แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า) {2:11} ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเงียบๆ และด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง {2:12} ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขาฟังอยู่ {2:13} ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา {2:14} และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด {2:15} แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะรอดได้ด้วยการคลออดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมั่งคั่งสัมพัทธ์

{3:1} คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ผู้ดูแล คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ {3:2} ผู้ดูแลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอัครสาวยรับแชกดี เหมาะที่จะเป็นครู {3:3} ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลกมักได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน {3:4} ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง {3:5} (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักรอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้) {3:6} อย่าให้ผู้ที่ถูกกลับใจใหม่เป็นผู้ดูแล เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพญามาร {3:7} นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก

เกรงว่าเขาจะเป็นที่ติเตียน และจะติดบ่วงแร้วของพญามาร

{3:8} ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองล้น ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลกมักได้ {3:9} และเป็นคนยึดมั่นในข้อถือปฏิบัติแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์ {3:10} จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย {3:11} ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง {3:12} จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี {3:13} เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

{3:14} ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่านหวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน {3:15} แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้ว่าควรประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง {3:16} ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกซึ้งซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือพระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี

{4:1} บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกผีปิศาจ {4:2} การหันไปเชื่อใจของคนที่ถูกล่อลวง คือทำไปทั้งรู้เหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา {4:3} เขาห้ามมิให้ทำการสมรส ไม่ให้รับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้เชื่อและรู้จักความจริงรับประทาน ด้วยชอบพระคุณ {4:4} ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยชอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว {4:5} เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ดีชำระไว้แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน

{4:6} ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้ใช้ที่ติของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น {4:7} แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่งยายเคยเล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า {4:8} เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่

บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย {4:9} คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ {4:10} ด้วยเหตุนี้ เราจึงตรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ {4:11} จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้

{4:12} อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์ {4:13} จงใส่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา {4:14} อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อพวกผู้ปกครองได้เอามือวางบนท่าน {4:15} จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฝังตัวท่านไว้ในงานนี้ทีเดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง {4:16} จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดังนี้ ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้ {5:1} อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่จงตักเตือนเขาเสมือนเป็นบิดา และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง {5:2} และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และส่วนหญิงสาวๆก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด

{5:3} จงให้เกียรติแก่หญิงม่ายไร้ที่พึ่ง {5:4} แต่ถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า {5:5} ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐาน ทั้งกลางคืนและกลางวัน {5:6} ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่ {5:7} จงกำชับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ {5:8} แต่ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก {5:9} อย่าให้หญิงม่ายคนใดที่อยู่ต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนหญิงม่าย จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว {5:10} และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าวิสุทธิชน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง {5:11} แต่หญิงม่ายสาว

นั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงระเห็จห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใครจะสมรสอีก {5:12} เขาจะต้องได้รับพระอาชญา เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา {5:13} นอกจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปบ้านนี้นั่น และมิใช่แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอด้วยและเทียวยุ่งกับเรื่องของผู้อื่น พูดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด {5:14} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกหญิงม่ายสาวนั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางินทาได้ {5:15} ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว {5:16} ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีหญิงม่าย ก็ให้เขาช่วยเหลือดู อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่เป็หญิงม่ายไร้ที่พึ่งจริงๆ

{5:17} จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน {5:18} เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’ {5:19} อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน {5:20} สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย {5:21} ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆด้วยใจลำเอียง {5:22} อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ {5:23} อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนื่องๆ {5:24} การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็ก็นำเขาไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป {5:25} ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ได้

บทที่ 55

2 ทิโมธี / 2 Timoth

{1:1} เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ {1:2} ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด {1:3} ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันและกลางคืน {1:4} ก็ได้ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เติมไปด้วยความยินดี {1:5} ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาห์ของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในยูนิสมารดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย {1:6} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น {1:7} เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา {1:8} เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจองจำอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่ข้าพเจ้าประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า {1:9} ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น {1:10} แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมาผู้ได้ทรงกำจัดการตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและ

สภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข้าพเจ้าประเสริฐ {1:11} สำหรับข้าพเจ้าประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกต่างชาติ

{1:12} เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น {1:13} จงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ {1:14} ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา {1:15} ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชีย นั้นต่างก็ผลไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเลัสและเฮอร์โมเกเนสรวมอยู่ด้วย {1:16} ของค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิโฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อโชครวนของข้าพเจ้าเลย {1:17} แต่ขณะเมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุตส่าห์สืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า {1:18} และเขาได้ปรณนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ของค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

{2:1} เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ {2:2} จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย {2:3} ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากดุจทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ {2:4} ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปห่วงใยกับการทำมาหากินของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้ชอบใจ {2:5} และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขัน

กัน เขาก็คงมิได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ {2:6} กลิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล {2:7} จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเกิด ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง {2:8} จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น {2:9} และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกล่อลวงให้ตั้งผู้ร้าย แต่พระวามะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ได้ {2:10} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เพื่อเขาจะได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร์ {2:11} คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน {2:12} ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน {2:13} ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังไม่ทรงไว้ซึ่งความสัตย์ชื่อ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ {2:14} จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และกำชับเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาโต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเขาไป {2:15} จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวามะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง {2:16} แต่จงหลีกเลี่ยงเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น {2:17} และคำพูดของเขาส่งแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีโอเมเนอัสกับฟีเลทัส เป็นต้น {2:18} คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย {2:19} แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์’ และ ‘ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้าเสีย’

{2:20} แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ {2:21} เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีเกียรติ ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง {2:22} จงหลีกเลี่ยงเสียจากราคะตัณหาของคนหนุ่ม แต่จงใฝ่ในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนาม

ขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์ {2:23} จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน {2:24} ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน {2:25} ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง บางทีพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง {2:26} และเขาอาจหลุดพ้นบ่วงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

{3:1} แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลียุค {3:2} เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเองเป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดดี เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำปิตามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม {3:3} เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติรู้ใจ เป็นคนดุร้าย เป็นคนชิงคณดี {3:4} เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า {3:5} เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย {3:6} เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่เบาปัญญาหนาด้วยบาปไปเป็นเชลย แล้วพากันหลงไหลไปด้วยตัณหาต่างๆ {3:7} ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย {3:8} แล้วยัสนเสบกับยัมเบรส์ได้ต่อต้านโมเสสฉันใด คนเหล่านั้นก็ต่อต้านความจริงฉันนั้น เขาเป็นคนใจทรมาน และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย {3:9} แต่เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น {3:10} แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร {3:11} การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันท็อก เมืองอีโคเนียม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด {3:12} แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง {3:13} แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และถูกคนอื่นล่อลวงด้วย {3:14} แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจาก

ผู้ใด

{3:15} และตั้งแต่ได้มาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อัน
บริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดย
ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ {3:16} พระคัมภีร์ทุกตอนได้
รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การ
ตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรม
ในเรื่องความชอบธรรม {3:17} เพื่อคนของพระเจ้าจะดี
รอบคอบ พร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

บทที่ 56

ทิทัส / Titus

{1:1} เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า {1:2} ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก {1:3} แต่ในเวลา queพระเจ้าทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระวาระของพระองค์ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด {1:4} ถึง ทิทัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

{1:5} เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว {1:6} คือถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีมองหญิงคนเดียว มีบุตรสัตย์ซื่อ และไม่มีใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อกระด้าง {1:7} เพราะว่าผู้ดูแลนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบฉันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีความผิดตำหนิ ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเล็ดร่อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมากได้ {1:8} แต่เป็นคนมีอริยธรรมาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง {1:9} และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น {1:10} เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ดื้อกระด้าง พุดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสู่หนัถ {1:11} จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสีย ด้วยเขาพลิก

บ้านคว่ำทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กน้อย {1:12} ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว่า "ชาวครีตเป็นคนพุดปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกียจคร้านกินดิบ" {1:13} คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆ เพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง {1:14} และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง {1:15} สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ชั่วมลทินไป {1:16} เขาออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย

{2:1} ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง {2:2} พึงสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เขาจริงใจจริงใจ ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง {2:3} ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าให้เป็นคนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนที่ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม {2:4} เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาว ๆ ให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน {2:5} ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวาระของพระเจ้าได้ {2:6} ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ {2:7} ท่านจงสำแดงตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจงแสดงความจริงใจ ให้เขาจริงใจ {2:8} และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะ

ดำเนินได้ เพื่อฝ่ายปฏิบัติจะได้อายุ ไม่มีสิ่งใดจะติท่านได้ {2:9} จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำการที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าให้เลียงเลย {2:10} อย่าให้ยักยอก แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เกิดเกียรติพระดำรัสสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา {2:11} เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว {2:12} สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า {2:13} คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา {2:14} ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำการดี {2:15} ข้อความเหล่านี้ ท่านจงใช้พูด ตักเตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้

บทที่ 57

ฟีเลโมน / Philemon

บทที่ 58

ฮีบรู / Hebrews

{1:1} ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมาย แก่บรรพบุรุษทางพวกลูกหลาน {1:2} แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างจักรวาลโดยพระบุตร {1:3} พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิภพเดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระคำรับสั่งทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

{1:4} พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก {1:5} เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้นำท่านมาเกิดแก่ท่านแล้ว’ และยังตรัสอีกว่า ‘เราจะเป้นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา’ {1:6} และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน’ {1:7} ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า ‘พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง’ {1:8} แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า ‘โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรเที่ยงธรรม {1:9} พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์’ {1:10} และ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า

เจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์ {1:11} สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม {1:12} พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด’ {1:13} แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ {1:14} ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ

{2:1} เหตุฉะนั้นเราควรระสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมีฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น {2:2} ด้วยว่าถ้ายึดคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความยุติธรรมแล้ว {2:3} ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง {2:4} ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์

{2:5} เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ได้บังคับของเหล่าทูตสวรรค์ {2:6} แต่มีอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า ‘มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใด

ซึ่งพระองค์ทรงเยียมเยียนเขา {2:7} พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถ์กิจของพระองค์ {2:8} พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา' ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็น ว่าทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา

{2:9} แต่เราก็กเห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงซื้อความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน {2:10} ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพาบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์เป็นผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน {2:11} เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน {2:12} ดังที่พระองค์ตรัสว่า 'เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน' {2:13} และตรัสอีกว่า 'เราจะไว้วางใจในพระองค์' ทั้งตรัสอีกว่า 'ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา'

{2:14} เหตุฉะนั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร {2:15} และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย {2:16} ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม {2:17} เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้กอบกู้ด้วยพระเมตตาและความสัจย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน {2:18} เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้

{3:1} เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอัครสาวกและมหาบุโรหิตซึ่งเราับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์

{3:2} ผู้ทรงสัจย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้เหมือนอย่างโมเสสได้สัจย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ ทั้งสิ้น {3:3} แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น {3:4} ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า {3:5} ฝ่ายโมเสสนั้นสัจย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง {3:6} แต่พระคริสตนั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

{3:7} เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า 'วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ {3:8} อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น' เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร {3:9} เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสุจน์ และได้เห็นกิจการของเราถึงสี่สิบปี {3:10} เพราะเหตุนี้เราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้น และว่า "ใจของเขาหลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา" {3:11} ดังนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า "เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา") {3:12} ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่ให้มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ {3:13} ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า "วันนี้" เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป {3:14} เพราะว่าถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เราได้อยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด เราก็กลายมาเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์ {3:15} เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า 'วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น' {3:16} เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยินแล้ว ก็ยังได้กบฏอยู่ แต่มิใช่ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์ {3:17} และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโหม่นสลดตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้นที่กระทำความบาป และซอกศอกของเขาทั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ {3:18} และแก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ {3:19} ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้นได้เพราะเขาไม่ได้เชื่อ

{4:1} เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้ว ว่า จะให้เขาในที่สงบสุขของพระองค์ ให้เราทั้งหลายมีความ

ยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนไปไม่ถึง {4:2} เพราะว่าเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้นด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้อินนั้น ไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อร่วมกันกับผู้ที่ได้ยิน {4:3} เพราะว่าเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าไปที่สงบสุขนั้น เหมือนพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘ตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “ถ้าเขาจะเข้าสู่ที่สงบสุขของเรา” แม้ว่ามันสำเร็จแล้วตั้งแต่วางรากสร้างโลก {4:4} และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดตั้งนั้นว่า ‘ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์’ {4:5} และแห่งเดียวกันนั้นได้ตรัสอีกว่า ‘ถ้าเขาจะเข้าสู่ที่สงบสุขของเรา’ {4:6} ครั้นเห็นแล้วยังมีช่องให้บางคนเข้าไปที่สงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐคราวก่อนไม่ได้เข้าเพราะเขาไม่เชื่อ {4:7} พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก คือกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดซึ่งล่วงไปช้านานแล้วว่า “วันนี้” เหมือนตรัสเมื่อคราวก่อนแล้วว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป’ {4:8} เพราะว่าถ้าเยชูได้พาเขาเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็จะมีได้ตรัสในภายหลังถึงวันอื่นอีก {4:9} ฉะนั้นจึงยังมีสบาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า {4:10} ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์ {4:11} เหตุฉะนั้นให้เราทั้งหลายอุตส่าห์เข้าไปที่สงบสุขนั้น เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดล้มลงไปในความไม่เชื่อเช่นเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง {4:12} เพราะว่าพระวาระของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพละานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แท่งทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดจนข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย {4:13} ไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใดๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วย

{4:14} เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเรานี้ {4:15} เพราะว่าเรามีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป {4:16} ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่

จะช่วยให้เราในขณะที่ต้องการ

{5:1} ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวาย เพราะความบาป {5:2} ท่านนั้นมีใจเมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย {5:3} เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงนั้นใจ ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยนั้นนั้น {5:4} และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน

{5:5} ในท่านเองเดียวกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’ {5:6} เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค’ {5:7} ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้า ผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับเพราะพระองค์นั้นได้ยำเกรง {5:8} ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา {5:9} และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์ {5:10} โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค

{5:11} เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมามากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว {5:12} ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระวาระของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง {5:13} เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำนมนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวาระแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่ {5:14} แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขาจนสังเกตได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

{6:1} เหตุฉะนั้นให้เราละประณโมวาทของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากการกระทำที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า {6:2} และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย

และการพิพากษาลงโทษเป็นนิรันดร์นั้น {6:3} ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เราก็จะกระทำการนี้ได้ {6:4} เพราะว่าคุณเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รับรสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์ {6:5} และได้ชิมความดีงามแห่งพระวณะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น {6:6} ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ชายหน้าต่อธรรมาภิบาล {6:7} ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดีมีน้ำฝนที่ตกลงมาเรื่อยๆ และงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า {6:8} แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย {6:9} แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เราก็มั่นใจว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด {6:10} เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลืมหักการทำงานและการทำนุถนอมด้วยความรัก ซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้วิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่ {6:11} และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย {6:12} เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเลื่อยช้า แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก

{6:13} เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง {6:14} คือตรัสว่า ‘เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น’ {6:15} เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น {6:16} ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิดข้อห่มเถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันชั้นเด็ดขาด {6:17} ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย {6:18} เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสสมญาไม่ได้นั้น เราซึ่งได้หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง ที่จะนวยอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา {6:19} ความหวังนั้นเรายึดไว้ต่างสมของ

จิตวิญญาณ เป็นความหวังทั้งแน่วและมั่นคง และได้ทอดไว้ภายในมาน {6:20} ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิรันดร์ตามอย่างเมลคีเซเดค

{7:1} เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเล็ม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลาย และได้อวยพรแก่อับราฮัม {7:2} อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นก็แปลว่ากษัตริย์เมืองซาเล็มด้วย ซึ่งหมายถึงกษัตริย์แห่งสันติสุข {7:3} บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเริ่มต้นและวันสิ้นสุดของชีวิตก็ไม่มีเช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งดำรงตำแหน่งปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา

{7:4} แล้วจงคิดดูเถิดว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรานั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบนั้นมาถวายแก่ท่าน {7:5} และแท้จริงบรรดาบุตรของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้ริบสิบชักหนึ่งจากประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน {7:6} แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และได้อวยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย {7:7} สิ่งที่คุณไม่ได้ คือผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่ {7:8} ฝ่ายข้างนี้มนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้นท่านผู้เดียวได้รับและมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ {7:9} ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวี่นั้นที่รับสิบชักหนึ่งก็ยังได้ถวายสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม {7:10} เพราะว่าขณะนั้นเขายังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

{7:11} เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้) ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมีได้เรียกตามอย่างอาโรน {7:12} เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย {7:13} เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรณินบัตที่แท่นบูชาเลย {7:14} เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย {7:15} และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามี

ปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค {7:16} ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย {7:17} เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิรันดร์ตามอย่างของเมลคีเซเดค’ {7:18} ด้วยว่าจริง ๆ แล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์ {7:19} เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า {7:20} ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้ {7:21} (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิรันดร์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”’) {7:22} พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

{7:23} แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป {7:24} แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน {7:25} ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิรันดร์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้า โดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อเสนอความให้แก่เหล่านั้น {7:26} มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ {7:27} พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาปุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง {7:28} ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้นผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิรันดร์

{8:1} บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่าเรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ {8:2} เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในผลิผลาแทซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง {8:3} เพราะว่าทรงตั้งมหาปุโรหิต

ทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มหาปุโรหิตผู้นี้ต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย {8:4} เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามิใช่ปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว {8:5} ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้ทรงส่งแกโมเสสครั้งเมื่อท่านจะสร้างพลับพลาขึ้นว่า ‘ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา’

{8:6} แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น {8:7} เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก {8:8} ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์ {8:9} ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจูมมือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ {8:10} “นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะบรรจราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา {8:11} และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด {8:12} เพราะเราจะกรุณาต่อการธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป” {8:13} เมื่อพระองค์ตรัสถึง “พันธสัญญาใหม่” พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป

{9:1} แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติในพิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ {9:2} เพราะว่าได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคันประทีป โต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์ {9:3} และภายในม่านชั้นที่สองมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด {9:4} ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหีบนั้นมีโ

ทองคำสีมานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา {9:5} และเหนือหีบนั้นมีรูปเศวตฉัตรสร้างราศีคลุมพระที่นั่งกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้ {9:6} แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้เรียบร้อยแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่ง ทุกครั้งที่ปรนนิบัติพระเจ้า {9:7} แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย {9:8} อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่ {9:9} พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้อาณัติจิตและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ {9:10} ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

{9:11} แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้ {9:12} พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนี้รันดร์แก่เรา {9:13} เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเถาของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ {9:14} มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจอันจิตและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ {9:15} เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา

{9:16} เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิณยกรรมผู้ทำหนังสือนั้นก็ถึงแก่ความตายแล้ว {9:17} เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพิณยกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพิณยกรรมนั้นก็ใช้ไม่ได้ {9:18} เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด {9:19} เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อ

แก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้อาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาชนแกะสีแดงและต้นหุสบมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง {9:20} กล่าวว่า ‘นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย’ {9:21} แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลาและเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน {9:22} และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย

{9:23} เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ชาวของจริงในสวรรค์นั้นต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น {9:24} เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย {9:25} พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย {9:26} มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆ ตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา {9:27} มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษานั้นใด {9:28} ดังนั้นพระคริสต์ได้ทรงถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เขาถึงความรอดนั้น

{10:1} โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีเสมอ มากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชาจนถึงที่สำเร็จไม่ได้ {10:2} เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้หนึ่งมีสารนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่มีสารมาบาปอีกต่อไป {10:3} แต่การถวายเครื่องบูชาเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ {10:4} เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้ {10:5} ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมมาสำหรับข้าพระองค์’ {10:6} เครื่องเผาบูชาและ

เครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย {10:7} แล้วข้าพระองค์ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์" (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์) {10:8} เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า "เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย" ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น {10:9} แล้วพระองค์จึงตรัสว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์" พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่ {10:10} โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น {10:11} ฝ่ายบุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆ และนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย {10:12} ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า {10:13} ตั้งแต่นั้นไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ {10:14} เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย์ {10:15} และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า

{10:16} "นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส "เราจะบรรจราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย {10:17} และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป" {10:18} ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป

{10:19} เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู {10:20} ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยม่านนั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ {10:21} และครั้นเรามีมหาบุโรหิตสำหรับครอบครองของพระเจ้าแล้ว {10:22} ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ {10:23} ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้ นั้น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ)

{10:24} และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำการดี {10:25} ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

{10:26} เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะมีเหลืออยู่เลย {10:27} แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย {10:28} คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา {10:29} ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด {10:30} เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส' และได้ตรัสอีกว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์' {10:31} การตกอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว {10:32} แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง {10:33} บางทีท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางทีท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น {10:34} เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์ {10:35} เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ {10:36} ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้นท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา {10:37} 'เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า' {10:38} แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเลื่อมถอย ใจของเราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย' {10:39} แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

{11:1} บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นคงว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง {11:2}

ด้วยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง {11:3} โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกัลปาวสานด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

{11:4} โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน โดยความเชื่อนี้ แม้วาอาเบลตายแล้วท่านก็ยังพุดอยู่

{11:5} โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้นมิพยานว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า {11:6} แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยิ่งพอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่มาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ขยันหมั่นเพียรแสวงหาพระองค์

{11:7} โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นผู้รับมรดกแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

{11:8} โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยไม่รู้ไม่ว่าจะไปทางไหน {11:9} โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้นเหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในดินที่กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นผู้รับมรดกด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น {11:10} เพราะท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น {11:11} โดยความเชื่อ นางซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอดบุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ {11:12} เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากดูจดาวในท้องฟ้า และดูเมล็ดทรายที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย {11:13} บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับว่าเขายังเป็นคนที่ต่างตัวและเป็นผู้สัจจอยู่ในแผ่นดินโลก {11:14} เพราะคนที่พุดอย่างนี้

ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา {11:15} และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ {11:16} แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว {11:17} โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา {11:18} คือบุตรที่มีพระดำรัสไว้ว่า ‘เขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’ {11:19} ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย

{11:20} โดยความเชื่อ อิสอัคได้ถวายพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหลังนั้น {11:21} โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้ถวายพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้ตั้งมัสการขณะที่ค้ำอยู่บนหัวไม้เท้าของท่าน

{11:22} โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

{11:23} โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิดามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์นั้น {11:24} โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสพัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ {11:25} ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการรุ่งโรจน์ในความบาปสักเวลาหนึ่ง {11:26} ท่านถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น {11:27} โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมิได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา {11:28} โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมิให้องค์พิฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้ {11:29} โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดูบ้าง ก็จมน้ำตายหมด

{11:30} โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล่อลวงกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง {11:31}

ด้วยความเชื่อ ราห์บหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ

{11:32} และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูล และศาสตพยากรณ์ทั้งหลาย {11:33} โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต {11:34} ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป {11:35} พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกทรมาณ แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า {11:36} บางคนถูกทดลองโดยคำเย้ายวนและการล่อลวง และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย {11:37} บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกเลื่อยเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเกี่ยวสัจจริงไปนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ อดอยากทนทุกขเวทนาและทนการเคี่ยวเข็ญ {11:38} (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาพาเนจรไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง {11:39} คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขายังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ {11:40} ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา

{12:1} เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อยู่นั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทั้งหลายทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการผิดที่เรา มักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม {12:2} หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

{12:3} ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการติเตียนนิทาของคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป {12:4} ท่านทั้งหลายยังไม่ได้สู้รบกับความบาปจนถึงโลหิตตก {12:5} และท่านได้ล้มคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่านเหมือนกับเตือนบุตรว่า ‘บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการติสอน

ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงติเตียนท่านนั้น {12:6} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตรพระองค์ก็ทรงเมียนติผู้นั้น’ {12:7} ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการติสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ติสอนเขาบ้าง {12:8} แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ {12:9} อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มีบิดาตามเนื้อหนังที่ได้ติสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะได้ยำเกรงบนอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเรอชีวิตมิใช่หรือ {12:10} เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นติสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์ {12:11} ดังนั้นการติสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้นไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง {12:12} เพราะเหตุนี้ จงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวใจที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น {12:13} และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ท่าให้่ง่ายจะมีได้กำไรขึ้น แต่จะได้หายเป็นปกติ {12:14} จงอุตส่าห์ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า {12:15} และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อมจากพระกรุณาคุณของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากขมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป

{12:16} และเกรงว่าจะมีคนกระทำความผิดประเวณีหรือคนประมาทเหมือนอย่างเอชาว ผู้ได้เอาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารค่ำเดียว {12:17} เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอชาวอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล

{12:18} ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้และที่ได้ไหม้ไฟแล้ว และถึงที่ดำ ถึงที่มีมืดมิด และถึงที่ลมพายุ {12:19} และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัสซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก {12:20} (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้นั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า "แม้แต่สัตว์ถ้าจะต้องถูกเขานั้นก็จะต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย")

{12:21} สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจนโมเสสเองก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น" {12:22} แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาซีนาย และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ {12:23} และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว {12:24} และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล

{12:25} จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้พ้นโทษ ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พ้นโทษมากยิ่งขึ้นอีก {12:26} พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า "อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย" {12:27} และพระดำรัสที่ตรัสไว้ว่า 'อีกครั้งหนึ่ง' นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่ {12:28} เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง {12:29} เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

บทที่ 59

ยาขอบ / James

{1:1} ยาขอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับพงศ์พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น {1:2} พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น {1:3} เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร {1:4} และจงให้ความเพียรนั้นกระทำการจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย {1:5} ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและไม่ได้ทรงตำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น {1:6} แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าหวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา {1:7} ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย {1:8} คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น {1:9} ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยขึ้นชมยินดีในการที่ทรงเชิดชูเขา {1:10} และคนมั่งมีก็จงขึ้นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องลบล้างไปดุจดอกหญ้า {1:11} เพราะทันทีที่ตะวันขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้า มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย {1:12} ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

{1:13} เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า "พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง" เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย {1:14} แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหา

ของตนเองชักนำให้กระทำความผิด แล้วตัวก็กระทำตาม {1:15} ครั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย {1:16} พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดเลย {1:17} ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง {1:18} พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น {1:19} ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ {1:20} เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมอย่างพระเจ้า {1:21} เหตุฉะนั้น จงลดอหังการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันด่าซัด และจงน้อมใจรับพระวจนะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตใจของท่านทั้งหลายให้รอดได้

{1:22} แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง {1:23} เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ และไม่ได้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา {1:24} ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสียแล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร {1:25} ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาอยู่ในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้รับความสุขในการของตน

{1:26} ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และมีได้เหนียวรั้งลิ้นของตนไว้ แต่ล่อลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์ {1:27}

การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระ
พักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้า
พ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้น
จากโรคภัยของโลก

{2:1} พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซู
คริสต์ต้องค้ำชูผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงสง่าราศีนั้น อย่าให้
เป็นด้วยการเลือกหน้าคน {2:2} เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่ง
สวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้า
มาในที่ประชุมของท่าน และมีคนคนหนึ่งแต่งตัวด้วย
เสื้อผ้าขอมช่อเข้ามาด้วย {2:3} และท่านสนใจคนที่สวมใส่
เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า "เชิญท่านนั่งที่นี่
ในที่อันดีเถิด" และท่านก็พูดกับคนคนหนึ่งว่า "แกจยยืนอยู่
ที่นั่น" หรือ "จงนั่งแทบที่รองเท้าของเราเถิด" {2:4} พวก
ท่านเองมิได้ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ
{2:5} พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือก
คนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นผู้
รับมรดกแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รัก
พระองค์มิใช่หรือ {2:6} แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจน ไม่
ใช้คนมั่งมีหรือที่กีดกันท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล {2:7}
ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐ
ซึ่งใช้เรียกท่าน {2:8} ถ้าท่านทั้งหลายกระทำให้สำเร็จ
ตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่
ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' แล้ว ท่านทั้งหลาย
ก็ประพฤติดีอยู่ {2:9} แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน
ท่านก็กระทำความบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้
ละเมิดแล้ว {2:10} เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้
ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติ
ทั้งหมด {2:11} ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'อย่าล่วง
ประเวณีผิวเมียเขา' ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า 'อย่าฆ่าคน' แม้
ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผิวเมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้
ละเมิดพระราชบัญญัติ {2:12} ท่านทั้งหลายจงพูดและจง
กระทำเช่นผู้ที่ได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่ง
เสรีภาพ {2:13} เพราะว่าผู้ที่ไม่แสดงความเมตตาต่อย่อมจะ
ได้รับการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตา
ย่อมก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีมากกว่าการพิพากษา

{2:14} พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่
ไม่มีการกระทำ จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้น
ให้รอดได้หรือ {2:15} ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่า
และขาดแคลนอาหารประจำวัน {2:16} และมีคนใดใน
พวกท่านกล่าวแก่เขาว่า "เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่น
และอิ่มเถิด" และไม่ได้ให้สิ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะ

เป็นประโยชน์อะไรเล่า {2:17} ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้า
ปราศจากการกระทำ ก็ตายโดยลำพังแล้ว {2:18} แต่คง
มีผู้ค้านว่า "ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ" จง
แสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการกระทำให้ข้าพเจ้า
เห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้า
โดยการกระทำของข้าพเจ้า {2:19} ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์
เดียว นั่นก็ติดอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นนั้น และกลัวจน
ตัวสั่น {2:20} โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจะมีหรือว่า ความเชื่อ
ที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

{2:21} เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชาย
ของท่านบนแท่นบูชา จึงได้รับความชอบธรรมโดยการกระทำ
ไม่ใช่หรือ {2:22} ท่านคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจ
ร่วมกับการกระทำของท่าน และความเชื่อก็สมบูรณ์ได้โดย
การกระทำ {2:23} และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า 'อับราฮัมได้
เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่
ท่าน' และท่านได้ชื่อว่า เป็น 'สหายของพระเจ้า' {2:24}
ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็
เนื่องด้วยการกระทำ และมีใช้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว
{2:25} เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยาได้ความชอบธรรม
เนื่องด้วยการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่ง
ข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น {2:26} เพราะ
กายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่
ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน

{3:1} พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กัน
มากมายหลายคนนักเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้
รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น {3:2} เพราะเราทุกคน
ทำผิดพลาดกันไปหลายอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้
นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้
ด้วย {3:3} ดูเถิด เราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มัน
เชื่อฟังเรา เราก็มักบังคับให้ไปไหนก็ได้ทั้งตัว {3:4} จงดูเรือ
ด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป
เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไป
ทางไหน {3:5} เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย
และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้
มากเท่าใด {3:6} และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการ
ชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกาย
เป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็
ติดไฟจากนรก {3:7} เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก
งู และสัตว์ในทะเลเล็กเลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้
เชื่องแล้ว {3:8} แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้
เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งที่ชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้าย

ถึงตาย {3:9} เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วย
 ล้นนั้น และด้วยล้นนั้นเราก็ก่แข่งตามมนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้น
 ตามพระฉายาของพระเจ้า {3:10} คำสรรเสริญและคำแข่ง
 ด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
 ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย {3:11} บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและ
 น้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ {3:12} พี่น้อง
 ทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้
 หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกัน
 ไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้ {3:13} ใน
 พวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้
 ผู้นั้นแสดงการประพฤติของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อน
 สุภาพประกอบด้วยปัญญา {3:14} แต่ถ้าท่านทั้งหลาย
 มีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน
 อย่าอวดเลยและอย่าพูดมุสาต่อความจริง {3:15} ปัญญา
 เช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และ
 เป็นเพียงจางจืดตื้นตื้น และเป็นเช่นปีศาจ {3:16} เพราะว่า
 ที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วุ่นวายและ
 มีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง {3:17} แต่ปัญญา
 จากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความ
 สงบสุข สุภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอัน
 ดี ไม่มีความลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด {3:18} และผลแห่ง
 ความชอบธรรมก็หวานลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นที่ก่อ
 ให้เกิดสันติสุข

{4:1} อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาท
 กันในพวกท่าน มิใช่รากะตันทาของท่านหรือที่ต่อสู้กัน
 ในอวัยวะของท่าน {4:2} ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่
 ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำ
 สงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ {4:3} ท่านขอ
 และไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองรากะ
 ตันทาของท่าน {4:4} ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิง
 เอย ท่านไม่รู้หรือว่าการเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็น
 ศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้น
 ก็เป็นศัตรูของพระเจ้า {4:5} ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้
 อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า ‘พระวิญญาณที่สถิตอยู่ใน
 เราทั้งหลายมีความรู้สึกถึงห้วง’ {4:6} แต่พระองค์ได้ทรง
 ประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า
 ‘พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณ
 แก่คนที่ใจถ่อม’ {4:7} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอม
 น้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไป
 จากท่าน {4:8} จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่
 ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอย จงชำระมือให้สะอาด และคน

สองใจเอย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ {4:9} จงเป็นทุกข์
 โศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตลกกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของตลกกลับกลายเป็นความเศร้าสลด {4:10} ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสาย
 พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชู
 ท่านขึ้น

{4:11} พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่
 พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้าย
 ต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้า
 ท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตาม
 พระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน {4:12} มีผู้ทรงตั้ง
 พระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถ
 ช่วยให้ออดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็น
 ผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น

{4:13} ดูก่อน ท่านที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไป
 ในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้
 กำไร” {4:14} แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิด
 ขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือน
 หมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป {4:15}
 ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด
 เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำการสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น” {4:16} แต่
 เดียวนี้ท่านทั้งหลายยินดีในการโอ้อวดของตน ความยินดี
 อย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น {4:17} เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จัก
 กระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

บทที่ 60

1 เปโตร / 1 Peter

{1:1} เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย {1:2} ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงรู้ไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระ ให้บังเกิดความนบนอบเชื่อฟัง และให้การประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด {1:3} จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ {1:4} และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย {1:5} ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย {1:6} ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ {1:7} เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ {1:8} พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี {1:9} แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับ ความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ

{1:10} พวกศาสนาดำพยากรณ์ก็ได้อุตส่าห์สืบค้นหาใน ความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่

ท่านทั้งหลาย {1:11} เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดหรือลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรงบ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง {1:12} ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสนาดำพยากรณ์เหล่านั้นทราบว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู

{1:13} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงขมใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ {1:14} จงตั้งเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขอบบพระพรตามราคะตัณหาอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน {1:15} แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ฉันใด ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยฉันนั้น {1:16} ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์’ {1:17} และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการกระทำของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพฤติตนด้วยความยำเกรง ตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้ {1:18} ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง {1:19} แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคาแพงของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างพร้อย {1:20}

แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำรงพระคริสตนั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย {1:21} เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้พ้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า {1:22} ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง {1:23} ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวาทะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ {1:24} เพราะว่า ‘บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป {1:25} แต่พระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์’ พระวาทะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว {2:1} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย การหาข้อใจคด ความอิจฉาริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย {2:2} เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวาทะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น {2:3} หากว่าท่านได้ชิมดูแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา {2:4} จงมาหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่พระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงดำเนินประเสริฐ

{2:5} และท่านทั้งหลายก็เหมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ {2:6} เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ รับความอภัย’ {2:7} เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’ {2:8} และ ‘เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ’ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวาทะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย {2:9} แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติ

ของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ {2:10} เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว {2:11} พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้ลี้ภัย ให้ท่านละเว้นจากต้นหาของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ {2:12} จงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นที่น่านับถือท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาติเตียนท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา

{2:13} ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง {2:14} หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี {2:15} เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายรับความโง่งมของคนโง่งมให้สงบด้วยการประพฤติดี {2:16} จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นที่พักปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า {2:17} จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์ {2:18} ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย {2:19} ด้วยว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวินัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างไม้อุตริธรรม นี่แหละเป็นความชอบ {2:20} ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเฆี่ยนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเฆี่ยนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่ยอมรับอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า {2:21} ด้วยว่าท่านทั้งหลายทรงถูกเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ {2:22} พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย {2:23} เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่อง

ของพระองค์ไว้แต่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม {2:24} พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย {2:25} เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ ได้กลับมาหาพระเจ้าเลี้ยง และผู้ดูแลแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

{3:1} ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวาทะ แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะจูงใจเขาได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวาทะนั้น {3:2} คือเมื่อเขาเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภรรยาประกอบด้วยความยำเกรง {3:3} การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก คือการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้ายาวงาม {3:4} แต่จงให้เป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไมรู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสายพระเนตรพระเจ้า {3:5} บรรดาสตรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน {3:6} เช่นนางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และไม่มีความหวาดกลัวด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง {3:7} ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภานะที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน

{3:8} ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ {3:9} อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรึงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้ย่อว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก {3:10} เพราะว่า ‘ผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง {3:11} ให้เขาละความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น {3:12} เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อสู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว’ {3:13} ถ้าท่าน

ทั้งหลายฝ่ายใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทำร้ายท่านได้ {3:14} แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่างล้นค่าของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย {3:15} แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง {3:16} มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของท่านในพระคริสต์จะได้มีความละอาย {3:17} เพราะว่าการได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว

{3:18} ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ {3:19} และโดยพระวิญญาณเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่ {3:20} ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดดโศขไว้นาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน {3:21} เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระราศีแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย {3:22} พระองค์ได้เสด็จเข้าในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

{4:1} ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว {4:2} เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า {4:3} ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คนต่างชาติชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าองุ่น เฮฮาเอะอะเอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหุหุราฟุ่มเฟือย และการไหว้รูปเคารพอันเป็นที่น่าเกลียด {4:4} เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติ

เหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน {4:5} คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทุกคนเป็นและคนตาย {4:6} ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศแก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ {4:7} แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงกิริยาเสี้ยมเจียมตัว และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน {4:8} ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปิดความผิดไว้มากหลาย {4:9} ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น {4:10} ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจางของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า {4:11} ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและโอสรรรยานภาพจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

การประพฤติดี เหมือนหนึ่งฝากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ

{4:12} ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน {4:13} แต่ว่าท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย {4:14} ถ้าท่านถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์ {4:15} แต่ว่าอย่าให้ผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เที่ยวยุ่งกับธุระของคนอื่น {4:16} แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีมลทินเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนั้น {4:17} ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเรา ก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร {4:18} และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้ อย่างไร ยากเย็นแล้ว คนธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน {4:19} เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝากจิตใจของตนไว้กับพระองค์ด้วย

บทที่ 61

2 เปโตร / 2 Peter

{1:1} ซิโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้งหลายที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย {1:2} ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {1:3} ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม {1:4} ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตัณหา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์ {1:5} เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม {1:6} เอาความเหนียวรั้งตนเพิ่มความรู้อาความอดทนเพิ่มความเหนียวรั้งตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความอดทน {1:7} เอาความรักกันพี่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักกันทั่วไปเพิ่มความรักกันพี่น้อง {1:8} เพราะถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่านทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็จะกระทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {1:9} เพราะว่าผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น และลืมนึกได้ว่าตนได้รับการชำระจากความผิดบาปเมื่อก่อนนั้นเสียแล้ว {1:10} เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยิ่งอุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดล้มเลย {1:11} ด้วยว่าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า

และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา {1:12} เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงที่ท่านรับแล้วนั้นก็ดี ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายเสมอให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ {1:13} ตราบใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลานี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ {1:14} เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็ต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว

{1:15} ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจะอุตส่าห์กระทำให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว {1:16} เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเจลิยฉลาด แต่เราได้เห็นอำนาจของพระองค์ด้วยตาของเราเอง {1:17} เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก" {1:18} และเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น {1:19} และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจักษ์จะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย {1:20} จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง {1:21} ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระ

วิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

{2:1} แต่ว่าได้มีผู้พยากรณ์เท็จท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จท่ามกลางท่านทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่ออกนอกกลุ่มนอกทางอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง {2:2} จะมีหลายคนประพฤติตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย {2:3} และด้วยความโลภเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อคำกำไรจากท่านทั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เนิ่นช้า และความหายนะของเขาก็จะไม่หวั่นไหวไป {2:4} เพราะว่าถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักเขาไปสู่นรก และได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด คุณไว้นกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา {2:5} และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครึ่งโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรม {2:6} และได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พินาศเป็นถ้ำถ่าน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนต่อไปที่จะประพฤติชั่ว {2:7} และได้ทรงช่วยโลทผู้ชอบธรรมให้รอด ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวงเพราะการประพฤติลามกของคนชั่วเหล่านั้น {2:8} (ด้วยว่าคนชอบธรรมนั้น ซึ่งได้อาศัยอยู่ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น เมื่อท่านได้เห็นและได้ยิน จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทุกวันๆเพราะการประพฤติชั่วของคนเหล่านั้น) {2:9} องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรงทราบวิธีที่จะรักษาคนอธรรมไว้จนถึงวันพิพากษาเพื่อจะได้ลงโทษเขา

{2:10} โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคะตัณหาแห่งความโสโครก และหมิ่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คนเหล่านี้จะลงโทษและประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามผู้ที่มิบรรดาศักดิ์ {2:11} แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ {2:12} แต่ว่าคนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรฉานที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่งที่เขาไม่เข้าใจเลย เขาจะต้องพินาศในการชั่วร้ายของตนเอง {2:13} และจะรับบำเหน็จแห่งการอธรรม เหมือนคนที่ถือการเสเพลเฮฮาในเวลากลางวันเป็น

ความเพลิดเพลิน เขาต่างพร้อยและมลทิน และประพฤติการเสเพลเฮฮาด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อกำลังกินเลี้ยงรวมกับท่านทั้งหลาย {2:14} ตาเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาแห่งการล่องประเวณี และเขาหยุดกระทำบาปไม่ได้เลย เขาวางกับดักคนที่มึนเมาไม่มั่นคง เขามีใจชินกับการโลภ เขาเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง {2:15} เขาสะละทิ้งทางถูกต้อง หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบาเลอัมบุตรชายเบโอร์ ผู้ที่ขอบำเหน็จแห่งการอธรรม {2:16} แต่บาเลอัมก็ได้ถูกตีเพราะการที่เขาได้กระทำความชั่วช้านั้น ลาไบบัสนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์ และได้ยับยั้งอาการคลุ้มคลั่งของศาสดาพยากรณ์คนนั้น {2:17} คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้ น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายุพัดไป ทรงเตรียมหมอกแห่งความมืดทึบไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้นเป็นนิตย์ {2:18} เพราะว่าเขาพูดเย่อหยิ่งอวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาแห่งเนื้อหนังกับความกำหนัด เพื่อจะล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากคนเหล่านั้นที่หลงประพฤติผิด {2:19} เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความหายนะ เพราะว่ามันุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น

{2:20} เพราะว่าถ้าหลังจากที่เขาพ้นจากสรรพมลทินของโลกนี้แล้ว ด้วยการที่เขาเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด เขากลับเกี่ยวข้องและพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บั้นปลายของเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น {2:21} เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยิ่งจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขา นั้น {2:22} พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาพจิตซึ่งเป็นความจริงว่า "สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก"

บทที่ 62

1 ยอห์น / 1 John

{1:1} ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลาย ได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วย มือของเรา เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต {1:2} (และชีวิตนั้น ได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิต นิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)

{1:3} ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่าน ทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับ พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ {1:4} และเราเขียน ข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะ ได้เต็มเปี่ยม

{1:5} แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และ ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย {1:6} ถ้าเราจะไม่ ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง {1:7} แต่ ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรง สถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และ พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระ เราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น {1:8} ถ้าเราทั้งหลายจะ ว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ใน เราเลย

{1:9} ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรง ชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น {1:10} ถ้าเรากล่าวว่า เราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

{2:1} ลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความ

เหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใด ทำบาป เราก็มียะพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือ พระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น {2:2} และพระองค์ทรง เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของ เรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ ทั้งปวงในโลกด้วย {2:3} เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์ โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ {2:4} คนใดที่กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์" แต่มิได้รักษาพระ บัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมสา และความจริง ไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย {2:5} แต่ผู้ใดที่รักษาพระวาตะของ พระองค์ ความรักของพระเจ้าย่อมสมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่าง แท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ใน พระองค์ {2:6} ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควร ดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย {2:7} พี่น้อง ทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระคำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่ เริ่มแรกแล้ว {2:8} อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติ ใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็เป็นความจริงทั้ง ฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้น ล่วงไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่ {2:9} ผู้ใดที่ กล่าววาทันอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ {2:10} ผู้ที่รักพี่น้อง ของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับ ผู้นั้นเลย {2:11} แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ใน ความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้วาทันกำลังไปทาง ไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว {2:12} ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึง ท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่

พระนามของพระองค์ {2:13} ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา {2:14} ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวชนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว

{2:15} อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น {2:16} เพราะวสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก {2:17} และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าย่อมดำรงอยู่นิรันดร์

{2:18} ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว {2:19} เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดใจแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่ {2:20} ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง {2:21} ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมุสาไม่ได้มาจากความจริงเลย {2:22} ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นผู้ปฏิเสธต่อพระคริสต์ {2:23} ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย {2:24} เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย {2:25} นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดร์นั่นเอง {2:26} ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่อลวงท่าน {2:27} แต่การ

เจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น {2:28} และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา {2:29} ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย

{3:1} จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ {3:2} ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่มีปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น {3:3} และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงบริสุทธิ์ {3:4} ผู้ใดที่กระทำความบาป ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ {3:5} ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย

{3:6} คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำความบาป ผู้ใดที่กระทำความบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รับรู้พระองค์ {3:7} ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม {3:8} ผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำความบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏ ก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย {3:9} ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำความบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า {3:10} ดังนั้นแหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่มีได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มีได้มาจากพระเจ้า

{3:11} นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน {3:12} อย่า

เป็นเหมือนคาอินที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม {3:13} พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจ ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน {3:14} เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความตาย {3:15} ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย {3:16} ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมพลีอวัยวะชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายควรจะพลีอวัยวะชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง {3:17} แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์หาความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ {3:18} ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูด และด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

{3:19} และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ {3:20} เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง {3:21} ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า {3:22} และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ {3:23} และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว {3:24} และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว

{4:1} ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามิใช่ผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก {4:2} โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า {4:3} และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จ

มาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว {4:4} ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก {4:5} เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา {4:6} เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้าย่อมฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้าย่อมไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ

{4:7} ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า {4:8} ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก {4:9} โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น {4:10} ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ปลงล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา {4:11} ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย {4:12} ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา {4:13} ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา {4:14} และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก {4:15} ผู้โดยยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า {4:16} เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น {4:17} ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้ {4:18} ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์ {4:19} เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์

ทรงรักเราก่อน {4:20} ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" และ
ยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพดมุสา เพราะว่าผู้
ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขารักพระเจ้าที่ไม่เคย
เห็นอย่างไรได้ {4:21} พระบัญญัติที่เราทั้งหลายก็ได้มาจาก
พระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

บทที่ 63

2 ยอห์น / 2 John

บทที่ 64

3 ยอห์น / 3 John

บทที่ 65

ยูดาส / Jude

บทที่ 66

วิวรณ์ / Revelation

{1:1} วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อชี้แจงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ {1:2} ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวณะของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้เห็นนั้น {1:3} ขอความสุขจงมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

{1:4} ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์ {1:5} และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้พ้นจากความตาย และผู้ทรงครอบครองกุญแจทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ {1:6} และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเกียรติและไศสรวรย์จะมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

{1:7} 'ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์' จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน {1:8} องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธิ์ทางอำนาจสูงสุด" {1:9} ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก

และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส เนื่องด้วยพระวณะของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์ {1:10} พระวิญญาณได้ทรงตรัสแก่ข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร {1:11} ตรัสว่า "เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซ เมืองสเมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทிர เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย" {1:12} ข้าพเจ้าจึงเลี้ยวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเหลียวแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน {1:13} และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ครอมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ {1:14} พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง {1:15} พระบาทของพระองค์ดุจทองเหลืองงาม ราวกับว่าได้ถูกหลอมในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย {1:16} พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสี่พระพักตร์ของพระองค์ดุจดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ {1:17} เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย {1:18} และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

และเราถือลูกกัญแจแห่งนรกและแห่งความตาย

{1:19} จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย {1:20} ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด"

{2:1} "จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า {2:2} เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหนื่อยยากและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทุรชนได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมุสา {2:3} เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหนื่อยยากเพราะเห็นแก่นามของเรา และมีได้อ่อนระอาไป {2:4} แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า {2:5} เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะริบมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่ {2:6} แต่ว่าพวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโคเลาส์นิยมที่เราเองก็เกลียดชังเช่นกัน {2:7} ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า'

{2:8} จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นาว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสดังนี้ว่า {2:9} เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า และเราเห็นว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่ว่าเจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน {2:10} อย่ากลัวความทุกข์ทรมานต่างๆซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเถิด พญามารจะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลองใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า {2:11} ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจาก

ความตายครั้งที่สองเลย'

{2:12} จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัวว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสดังนี้ว่า {2:13} เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เรารู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของซาตาน เจ้ายัดนามของเราไว้มัน และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่อันที่พาผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่ {2:14} แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือ พวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาเลอัม ซึ่งสอนบาเลอให้ก่อเหตุเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลสะดุด คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล่วงประเวณี {2:15} และมีพวกเจ้าบางคนที่ยึดคำสอนของพวกนิโคเลาส์นิยมด้วยเหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง {2:16} จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะริบมาหาเจ้า และจะสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา {2:17} ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะให้กินข้าวแก่ผู้นั้นด้วยที่หิวนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น'

{2:18} จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทิราว่า 'พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ และมีพระบาทดุจทองเหลืองงามได้ตรัสดังนี้ว่า {2:19} เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเบี่ยงปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบื้องต้น {2:20} แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง หญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว {2:21} เราได้ให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็ไม่ได้กลับใจเลย {2:22} ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้ผจญกับความมรณะทุกซ์ เว้นไว้แต่ว่าคนเหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน {2:23} เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะได้รู้ว่าเราเป็นผู้พิพากษาจริงใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับการงานของเจ้า {2:24} สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลืออยู่ที่เมืองธียาทิรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้าลึกของซาตานนั้น เราขอบอกว่า เราจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า {2:25} แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้ว

นั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา {2:26} ผู้ใดมีชัยชนะ และถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด 'เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ {2:27} และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ' ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา {2:28} และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น {2:29} ใครมีลูกให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด"

{3:1} "จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดีส์ว่า 'พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีตราเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามิมีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายเสียแล้ว {3:2} เจ้าจะระแวงตระวังให้ดี และกระตุ้นส่วนที่เหลืออยู่ ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้น ให้แข็งแรงขึ้น เพราะเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า {3:3} เหตุฉะนั้น เจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเมื่อไร {3:4} แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามชื่อที่เมืองซาร์ดีส์ ที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว {3:5} ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ {3:6} ใครมีลูกให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด'

{3:7} จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า 'พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด ได้ตรัสดังนี้ว่า {3:8} เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้รับรักษาคำของเราและไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา {3:9} ดูเถิด เราจะทำให้พวกกรรมศาลาของซาตานที่พูดมุสว่าเขาเป็นพวกยิวและไม่ได้เป็นนั้น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกเจ้า {3:10} เพราะเหตุเจ้าได้รักษาคำของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก {3:11} ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้ {3:12} ผู้ใดมีชัยชนะ

เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้นด้วย {3:13} ใครมีลูกให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด'

{3:14} จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดังนี้ว่า {3:15} เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใครให้เจ้าเย็นหรือร้อน {3:16} ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา {3:17} เพราะเจ้าพูดว่า "เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย" เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้น เชื้อไข เป็นคนน่าสังเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่ {3:18} เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความสะอาดแห่งกาย เปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตาของเจ้า เพื่อเจ้าจะแลเห็นได้ {3:19} เรารักผู้ใด เราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

{3:20} ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา {3:21} ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ {3:22} ใครมีลูกให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด"

{4:1} ต่อจากนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงแตรว่า "จงขึ้นมาบนนั้นเถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายใน" {4:2} ในทันใดนั้น พระวิญญาณก็ทรงคลำข้าพเจ้า และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น {4:3} และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยกและพลอยทับทิม และมีรั้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต

{4:4} และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งอีกยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนั่งห่มเสื้อสีขาว และสวมมงกุฏทองคำบนศีรษะ {4:5} มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่างๆดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีประทับเจ็ดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า {4:6} และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีทะเลแก้วดูเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสัตว์สี่ตัว ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง {4:7} สัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สัตว์ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค สัตว์ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสัตว์ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน {4:8} สัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และสัตว์เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืนไม่ได้หยุดเลย ว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์อันสูงสุด ผู้ได้ทรงสถาปนาอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสถาปนาอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา" {4:9} เมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ {4:10} ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และถอดมงกุฏออกวางตรงหน้าพระที่นั่ง ร้องว่า {4:11} "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิ์เดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามชอบพระทัยของพระองค์"

{5:1} และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่ง เขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง {5:2} และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า "ใครเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก" {5:3} และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้ {5:4} และข้าพเจ้าก็ร่ำไห้มากมาย เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออก และอ่านหนังสือนั้น หรือดูหนังสือนั้นได้

{5:5} และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวุโสเหล่านั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่าร้องไห้เลย ดูเถิด สิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ เป็นมูลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้"

{5:6} และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวุโส ดูเถิด ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์ ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก {5:7} และพระเมษโปดกนั้นได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น {5:8} เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสี่กับผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระเมษโปดก ทุกคนถือพิณเขาคู่และถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้งปวง {5:9} และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ "พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า {5:10} พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก"

{5:11} แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นโกฏิเป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น {5:12} ร้องเสียงดังว่า "พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นเป็นผู้ที่สมควรจะได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี" {5:13} และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า "ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศีและฤทธิ์เดชจงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิรันดร์" {5:14} และสัตว์ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า "เอเมน" และผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

{6:1} เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยินสัตว์ตัวหนึ่งในสัตว์สี่ตัวนั้นร้องดูเสียงฟ้าร้องว่า "มาดูเถิด" {6:2} ข้าพเจ้าก็แลเห็นและดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือธนู และได้รับมงกุฏ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ

{6:3} เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สองร้องว่า "มาดูเถิด" {6:4} และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่ม้านั้นได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวง

รบราฆ่าฟันกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

{6:5} เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สามร้องว่า "มาดูเถิด" แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้ามืดตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราชู {6:6} แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นว่า "ข้าวสาธิตาคนานาละหนึ่งเดนาเรียน ข้าวบาร์เลย์ สามพันนาต่อหนึ่งเดนาเรียน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่ น้ำมันและน้ำอุ่น"

{6:7} เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัวที่สี่ร้องว่า "มาดูเถิด" {6:8} แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีกะเลียวตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้นมีชื่อว่าความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้มีอำนาจล้างผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ ส่วน ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

{6:9} เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้าแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา เป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวณะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขาขัดค้าน {6:10} เขาเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนองให้เลือดของเราต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก" {6:11} แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา และพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขานั้นจะครบจำนวน

{6:12} เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดุจผ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีแดง {6:13} และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก {6:14} ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาฉีกขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม {6:15} แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซัดหินตามภูเขา {6:16} พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและซัดหินว่า "จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิโรธของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น" {6:17} เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้

เล่า"

{7:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใดๆ {7:2} แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น {7:3} ว่า "จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน"

{7:4} และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติ อิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน {7:5} ผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลรูเบนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลกาดได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน {7:6} ผู้ที่มาจากตระกูลอาเซอร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลนัฟทาลีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลมนัสเสห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน {7:7} ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาครได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน {7:8} ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเบนยามินได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน

{7:9} ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือบาตรยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก {7:10} คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า "ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก" {7:11} และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า {7:12} กล่าวว่า "เอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี ปัญญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และฤทธิเดช จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน" {7:13} และคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้นถามข้าพเจ้าว่า "คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านี้คือใคร และมาจากไหน" {7:14} ข้าพเจ้าตอบท่านว่า "ท่าน

เจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว" ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า "คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด {7:15} เพราะเหตุนั้นเขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น {7:16} พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต้องเขาอีกต่อไป {7:17} เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูเขาไว้ และจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น"

{8:1} เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเย็บก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง {8:2} แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ได้รับพระราชทานแตรเจ็ดคัน {8:3} และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตองค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น {8:4} และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย จากมือทูตสวรรค์สู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า {8:5} แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถางไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟาร้องฟ้าแลบ และแผ่นดินไหว {8:6} และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแตรทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า

{8:7} เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่นดิน ต้นไม้ไหม้ไปหนึ่งในสามส่วน และภูเขาเขียวสดไหม้ไปหมดสิ้น

{8:8} เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขายักษ์กำลังลูกไหม้ถูกทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน {8:9} สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน

{8:10} เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลูกโพลงดุจโคมไฟตกจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย {8:11} ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบอระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป

{8:12} เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์

ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน {8:13} แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า "วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่าอยู่แล้ว"

{9:1} เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงจากฟ้าลงมาที่แผ่นดินโลก และประทานลูกกุญแจสำหรับเหวที่ไม่มีกั้นเหวให้แก่ดาวดวงนั้น {9:2} เมื่อเขาเปิดเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น ก็มีควันพลุ่งขึ้นมาจากเหวนั้นดุจควันที่เตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากเหวนั้น {9:3} มีฝูงตั๊กแตนบินออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก ได้ประทานอำนาจแก่ตั๊กแตนนั้น เหมือนกับอำนาจของแมงป่องแห่งแผ่นดินโลก {9:4} และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขาเท่านั้น {9:5} และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานเขาห้าเดือน การทรมานนั้นเป็นการทรมานที่เหมือนกับถูกแมงป่องต่อย {9:6} ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่จะไม่พบ เขาอยากตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา {9:7} ตั๊กแตนนั้นมึนรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามันเหมือนหน้ามนุษย์ {9:8} ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต {9:9} มันมีทับทรวงเหมือนกับทับทรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถม้าเป็นอันมากกรูเข้ารบข้าศึก {9:10} มันมีหางเหมือนหางแมงป่อง และหางมันนั้นมีเหล็กใน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน {9:11} มันมีทูตแห่งเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาฮีบรูว่า อาบัดโดน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิออน {9:12} วิบัติอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไปแล้ว ดูเถิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

{9:13} เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจากเชิงอนมุตทั้งสี่ของแท่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า {9:14} เสียงนั้นสั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรนั้นว่า "จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส" {9:15} ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้ปล่อยไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี ที่จะให้ผ่านมนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน {9:16} และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือนับจำนวนที่ข้าพเจ้า

ได้อิน {9:17} ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นมันเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้า นั้นก็มีทับทรวงสีไฟ สีพลอยสีแดง และสี กำมะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงโต มีไฟและควัน และกำมะถันพุ่งออกมาจากปากของมัน {9:18} มนุษย์ ถูกฆ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟ และควันและกำมะถันที่พุ่งออกมาจากปากมันนั้น {9:19} เพราะว่าฤทธิ์ของม้านั้นอยู่ที่ปากและหาง หางของมัน เหมือนงูและมีหัว สิ่งเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้ {9:20} มนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่มิได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังมิได้กลับใจเสียใหม่จากงานที่มือเขาได้กระทำ มิได้เลิก บูชาผี บูชา รูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองเหลือง หินและไม้ รูปเคารพเหล่านั้นจะดูหรือฟังหรือเดินก็ไม่ได้ {9:21} และเขาก็มิได้กลับใจเสียใหม่จากการฆาตกรรม และการเวทมนตร์ การล่องประเวณี และการลักขโมย

{10:1} และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีก องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรุ่งบน ศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่าน เหมือนเสาไฟ {10:2} ท่านถือหนังสือเล็กๆ ม้วนหนึ่งซึ่งคลี่ อยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และ เท้าซ้ายของท่านบนบก {10:3} ท่านร้องเสียงดังดุเสียง สิงโตคำราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ ดังขึ้น {10:4} เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้า จึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้ง เจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น" {10:5} ฝ่าย ทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบก นั้นได้ชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า {10:6} และปฏิญาณโดยอ้างพระ นามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ผู้ได้ 'ทรง สร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรง สร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น' ว่า จะไม่มีการเนินซ้ำอีกต่อไปแล้ว {10:7} แต่ในวันแห่ง เสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่านจะเป่าแตร ขึ้น ความลึกกลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวก ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็สำเร็จ {10:8} และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นตรัส กับข้าพเจ้าอีกว่า "จงไปรับหนังสือเล็กๆ ม้วนนั้นที่คลี่อยู่ใน มือของทูตสวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น" {10:9} ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่าน ว่า "ขอหนังสือม้วนเล็กน้อยนั้นเถิด" ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า "เอา ไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ท้องเจ้าชุ่ม แต่เมื่ออยู่ใน

ปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง" {10:10} ข้าพเจ้า รับหนังสือม้วนเล็กน้อยนั้นจากมือทูตสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม {10:11} และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติ ทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ ภาษา และกษัตริย์"

{11:1} ท่านผู้หนึ่งจึงเอามา้อท่อนหนึ่งให้ข้าพเจ้า รูปร่างเหมือนไม้เรียว และทูตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าว ว่า "จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา และ คำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น {11:2} แต่ไม่ต้อง วัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั่นได้มอบไว้แก่ คนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิ์ลงใต้เท้า ตลอดสี่สิบสองเดือน

{11:3} และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของ เรา และเขาจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่ม ด้วยผ้ากระสอบ {11:4} พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอก เทศสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์ พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก {11:5} ถ้าผู้ใด ประสงค์จะทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพุ่งออกจาก ปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็ต้องตายในลักษณะนี้ {11:6} พยานทั้งสองมี ฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้น ที่เขากำลังพยากรณ์ และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆ กระทบ ทั่วโลก ก็ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา {11:7} และเมื่อ เสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มี กันเหวก็จะสู้รบกับเขา จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย {11:8} และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่ๆ นั้น ซึ่งตามฝ่าย จิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโสโดมและอียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกตรึงด้วย {11:9} คนหลายชาติ หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งดูศพเขา ตลอดสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่อุโมงค์เลย {11:10} คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะ เขา และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่า ผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทรมาณคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ใน โลก" {11:11} เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปราด แ่น้ำชีวิตจากพระเจ้ายกเข้าสู่ศพของเขาอีก และเขาก็ลุกขึ้น ยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก {11:12} คนทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า "จงขึ้นมาที่นี่เถิด" และพวกศัตรูก็เห็นเขาขึ้น ไปในหมู่เมฆสู่สวรรค์

{11:13} และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์ {11:14} วิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วิบัติอย่างที่สามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหละ

{11:15} และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆเสียงกล่าวขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า "ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์" {11:16} และผู้ואุสยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้ก็ทรุดตัวลงกราบนมัสการพระเจ้า {11:17} และทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธาภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธาภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง" {11:18} เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนาดพยากรณ์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก" {11:19} แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบ และเสียงต่างๆ ฟาร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

{12:1} มีการมหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ {12:2} ผู้หญิงนั้นมีครรภ์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด {12:3} และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฎเจ็ดอัน {12:4} หางพญานาคตัวดวดงดาวในท้องฟ้าตกลงมาที่แผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว

{12:5} หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครอง

ประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ {12:6} และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน

{12:7} และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมันก็ต่อสู้ {12:8} แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย {12:9} พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูตัวดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก {12:10} และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า "บัดนี้ความรอด และฤทธิ์เดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงมาแล้ว" {12:11} เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของพวกเขาสอง และเขาไม่ได้เสียดายที่จะพลีชีพของตน {12:12} ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงรื่นเริงยินดีเกิด แต่วิบัติจะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาหาเจ้าด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย"

{12:13} เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ขมเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น {12:14} แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีห่างเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอดวาระหนึ่งและสองวาระและครึ่งวาระ {12:15} งูนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำท่วมไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่วม {12:16} แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่วมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้นลงไป {12:17} พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์

{13:1} และข้าพเจ้าได้ยินอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน {13:2} สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้า

หมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น {13:3} ข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัวหนึ่งของสัตว์ร้ายดูเหมือนถูกฟันปางตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ {13:4} เขาทั้งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า "ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้" {13:5} และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้าย และหมีนั้นประมาท และยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน {13:6} มันกล่าวคำหมีประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมีนั้นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อพลับพลาของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์

{13:7} และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนเขา และให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ {13:8} และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก {13:9} ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด {13:10} ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้นั้นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบนี้แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิชน

{13:11} และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค {13:12} มันใช้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้นอย่างครบถ้วน ต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีแผลปางตายแต่รักษาหายแล้ว {13:13} สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย {13:14} มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น {13:15} และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำ ให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้ {13:16} และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมีและคนจน ไทยและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา {13:17} เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มิเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน {13:18} ในเรื่องนี้จะใช้

สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้จดตรึงตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกร้อยหกสิบหก

{14:1} ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาคีโยน และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มีพระนามของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา {14:2} และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกตีตีพิณเขาคู่กำลังบรรเลงอยู่ {14:3} คนเหล่านั้นร้องเพลงราวกับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง หน้าสัตว์ทั้งสี่นั้น และหน้าพวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก {14:4} คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวลมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก {14:5} ปากเขาไม่กล่าวคำอูบายเลย เพราะเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

{14:6} แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และประชากร {14:7} ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า "จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระองค์ 'ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล' และบ่อน้ำพุทั้งหลาย"

{14:8} ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า "บาปโลมหนานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว เพราะวานครนั้นทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอในการล่วงประเวณี"

{14:9} และทูตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า "ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน {14:10} ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งไม่ได้ระคนกับสิ่งใด ที่ได้เทลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถัน ต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก {14:11} และคว้นแห่งการทรมานของเขาพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีการ

พักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน"

{14:12} นี่แหละคือความมอดทนของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซูไว้ {14:13} และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่บัดนี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข" และพระวิญญาณตรัสว่า "จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป"

{14:14} ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์ สวมมงกุฏทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม {14:15} และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า "จงใช้เคียวของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเก็บเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว" {14:16} และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงกวัดเคียวนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว {14:17} และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน {14:18} และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทูตองค์นั้นที่ถือเคียวคมนั้นด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านจงใช้เคียวคมของท่านเกี่ยวเก็บรวงอันแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกธัญนั้นสุกดีแล้ว" {14:19} ทูตสวรรค์นั้นก็กวัดเคียวบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวเก็บรวงอันแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปนบ่ออย่างอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า {14:20} บ่ออย่างอันถูกย้ายภายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่ออย่างอันนั้นสูงถึงบึงเหียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

{15:1} ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือถ้วยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นถ้วยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยถ้วยพิบัติเหล่านั้น {15:2} ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มีชัยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเขาคู่ของพระเจ้า {15:3} เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดกว่า "ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง {15:4} โอ ข้าแต่องค์

พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว" {15:5} ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก {15:6} และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือถ้วยพิบัติทั้งเจ็ดได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสีขาวและบริสุทธิ์ และคาดรัดประคดทองคำ {15:7} และสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นได้อาخذทองคำเจ็ดใบเต็มด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ส่งให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น {15:8} และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสง่าราศีของพระเจ้า และจากฤทธานุภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าถ้วยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง {16:1} แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สั่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า "จงไปเถิด อาخذถ้วยทั้งเจ็ดใบ ที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก"

{16:2} ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขึ้นของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบูชารูปของมัน ก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนอง มีทุกขเวทนาแสนสาหัส

{16:3} ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขึ้นของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

{16:4} ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขึ้นของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด {16:5} และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น" {16:6} เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกวิสุทธิชนและของพวกศาสนาดายาการณไหลออก และพระองค์ได้ประทอนโลหิตให้เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว" {16:7} และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบูชาร้องว่า "จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว"

{16:8} ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขึ้นของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อ่านาแสดดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ {16:9} ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และ

พวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

{16:10} ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทศน์ของตลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็มีดีไป คนเหล่านั้นได้ก่อกวนของตลงด้วยความเจ็บปวด {16:11} และพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากการประทุษร้ายของตน

{16:12} ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทศน์ของตลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก {16:13} และข้าพเจ้าเห็นผีโลโครกสามตนรูปร่างคล้ายยกออกมาจากปากพญานาค และออกจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกจากปากของผู้พยากรณ์เท็จ {16:14} ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มันออกไปหาษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือทั่วพิภพ เพื่อให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์สูงสุด {16:15} "จงดูเถิด เราจะมาเหมือนขโมย ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เกือบกว่าผู้เหล่านั้นจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะได้เห็นความน่าละอายของเขา" {16:16} และมันให้เขาทั้งหลายชุมนุมที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อาร์มาเกดโดน

{16:17} ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทศน์ของตลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า "สำเร็จแล้ว" {16:18} และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย {16:19} มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของนานาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้นครนั้นเต็มไปด้วยเหล่าอู่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์ {16:20} และบรรดาเกาะต่างๆ ก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ {16:21} และมีลูกเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง แต่ละก่อนหน้าประมาณห้าสิบปีโลกรั่ม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

{17:1} ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น มาหาข้าพเจ้าและพูดว่า "เชิญมาที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาของโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่ง

อยู่บนน้ำมากมาย {17:2} คือหญิงที่บรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้มัวเมาด้วยเหล่าอู่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ" {17:3} ทูตสวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหมิ่นประมาทเต็มไปทั่วตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา {17:4} หญิงนั้นนั่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้มและประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆ และไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของตน {17:5} และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า "ความลึกลับ บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก" {17:6} และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก {17:7} ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า "เหตุไฉนท่านจึงอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น

{17:8} สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวเพื่อไปสู่ความพิพาสแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้นก็จะอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น {17:9} นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่ {17:10} และมีกษัตริย์เจ็ดองค์ ซึ่งกำลังได้ล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังไม่ได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง {17:11} สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้เป็นนั้นก็เป็นที่น่าพิศวง แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพิพาส {17:12} เขาทั้งสิบเขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง {17:13} กษัตริย์ทั้งหลายนั้นมีน้ำพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น {17:14} กษัตริย์เหล่านั้นจะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือ

กษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ" {17:15} และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า "นามากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ {17:16} เขาสิบเขาที่ท่านได้เห็นอยู่บนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะกระทำให้นางโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผาไหม้ด้วยไฟ {17:17} เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขาให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกเขามีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบอาณาจักรของเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวจนะของพระเจ้า {17:18} และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก"

{18:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป {18:2} ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า "บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด {18:3} เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มั่งมีขึ้นด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น" {18:4} และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า "ชนชาติของเราจงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น {18:5} เพราะว่าบาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความชั่วช้าแห่งนครนั้นได้ {18:6} นครนั้นได้ให้ผลอย่างไร ก็จงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จงผสมลงเป็นสองเท่าให้นครนั้น {18:7} นครนั้นได้เยอหยิ่งจองหอง และมีชีวิตอย่างหุรหุรมากเท่าใด ก็จงให้นครนั้นได้รับการทรมานและความระทมทุกข์มากเท่านั้น เพราะท่านครั้นทะนงใจว่า 'เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ใช่หญิงม่าย เราจะไม่ประสบความระทมทุกข์เลย' {18:8} เหตุฉะนั้นภัยพิบัติต่างๆของนครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตายและความระทมทุกข์ การกันดารอาหาร และไฟจะเผาไหม้ครั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น ทรงอำนาจยิ่งใหญ่"

{18:9} บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มีชีวิตอย่างหุรหุรร่วมกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้ครั้นนั้น ก็จะพิลาปรีให้คร่ำครวญเพราะนครนั้น {18:10} พวกกษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่างๆเพราะกลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะกล่าวว่า "อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย บาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะเจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พินาศไปภายในชั่วโม่งเดียวเท่านั้น" {18:11} บรรดาพ่อค้าในแผ่นดินโลกจะร้องให้คร่ำครวญเพราะนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาอีกต่อไปแล้ว {18:12} สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่างๆ ไข่มุก ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด บรรดาภาษาคนที่ทำด้วยงา บรรดาภาษาไม้ที่มีราคาแพง ภาษาทองเหลือง ภาษาเหล็ก ภาษาหินอ่อน {18:13} อบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม กายาน เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแป้ง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ แกะ ม้า รถรบ และทาส และชีวิตมนุษย์ {18:14} และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายใคร่ได้นั้นก็สว่างพ้นไปจากเจ้าแล้ว สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหุรหุราก็พินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบมันอีกเลย {18:15} บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้น จนเป็นคนมั่งมีเพราะนครนั้น จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวภัยจากการทรมานของนครนั้น พวกเขาจะร้องให้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง {18:16} ว่า "อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้นุ่งห่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุกนั้น {18:17} เพียงในชั่วโม่งเดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พินาศสูญไปสิ้น" และนายเรือทุกคน คนที่โดยสารเรือ พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ได้ยืนอยู่แต่ห่างๆ {18:18} และเมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นควันไฟที่ไหม้ครั้นนั้นก็ร้องว่า "นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้" {18:19} และเขาทั้งหลายก็โปรยผงคลีลงบนศีรษะของตน พลากร้องให้คร่ำครวญว่า "อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กลายเป็นคนมั่งมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในชั่วโม่งเดียวนครนั้นก็เป็นที่รกร้างไป"

{18:20} เมืองสวรรค์ พวกอัครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกศาสนาดำพาศักดิ์ทั้งหลาย จงร้องยินดีเพราะนครนั้นเกิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว {18:21} แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มิฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินไม่ใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้ว ว่า "บาบิโลนมหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ"

และจะไม่มีใครเห็นครั้นนั้นอีกต่อไปเลย {18:22} และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนักร้องคนใดคนหนึ่ง นักเล่นมโหรี นักเป่าปี่ และนักเป่าแตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีช่างในวิชาช่างต่างๆอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงไม้แปรงในเจ้าอีกต่อไป {18:23} และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพราะบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิหยาของเจ้าได้ลบล้างบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง {18:24} และในครั้นนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกเขาสาปพยากรณ์และพวกวิสุทธิชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก"

{19:1} ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องของฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า "อาเลลูยา ความรอด สง่าราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา {19:2} 'เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรม' พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้น ที่ได้กระทำแผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการลวงประเวณีของนาง และ 'พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อทดแทนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์'" {19:3} คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า "อาเลลูยา 'ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์'" {19:4} และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ได้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นและร้องว่า "เอเมน อาเลลูยา" {19:5} และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า "'ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้ใหญ่และผู้ย่อย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา'" {19:6} แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุจเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า "อาเลลูยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่"

{19:7} ขอให้เราทั้งหลายร้องยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะมาถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเมเสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว {19:8} และทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน" {19:9} และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไว้เถิดว่า 'ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก' และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า" {19:10} แล้วข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อน

ผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด เพราะว่าคำพยานของพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการพยากรณ์"

{19:11} แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิดมีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า "สัตย์ชื่อและสัตย์จริง" พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม {19:12} พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย

นอกจากพระองค์เอง {19:13} พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ "พระวาตะของพระเจ้า" {19:14} เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป {19:15} มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อเย่าอันแห่งพระพิโรธอันเจ็บปวดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด {19:16} พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุษของพระองค์ว่า "พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง"

{19:17} แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่คนทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า "จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่" {19:18} เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชน ทั้งไทยและทาส ทั้งผู้ใหญ่และผู้ย่อย" {19:19} และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้าและกับพลโยธาของพระองค์

{19:20} สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน {19:21} และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงมานั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

{20:1} แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นและถือโซ่

ใหญ่ {20:2} และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูติดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และล่ามันไว้พันปี {20:3} แล้วทิ้งมันลงไปในเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจประตูปะทรา เพื่อไม่ให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง

{20:4} ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวาระของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี {20:5} แต่คนอื่นๆ ที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก {20:6} ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี

{20:7} ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้ {20:8} และมันจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดุจเม็ดทรายที่ทะเล {20:9} และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชนและเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น {20:10} ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและก่ำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่ ณ ที่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

{20:11} ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย {20:12} ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้ใหญ่และผู้ย่อย ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆ ก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ {20:13} ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคน

ทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน {20:14} แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง {20:15} และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

{21:1} ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว {21:2} ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วเหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี

{21:3} ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า "ดูเถิด พลัฏฐาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา {21:4} พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความเศร้าคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว" {21:5} พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า "ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่" และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์เชื่อ" {21:6} พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย {21:7} ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา {21:8} แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่นำสะอิดสะเอียน ผาตกร คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหวรูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พุดมูสานั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและก่ำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง"

{21:9} ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า "เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก" {21:10} ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า {21:11} เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ไสสว่างดุจพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใสเหมือนแก้วผลึก {21:12} เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่

มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล {21:13} ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู ทางด้านตะวันตกมีสามประตู {21:14} และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้นจารึกชื่อสตรีสาวกสิบสองคนของพระเมสสิยาห์ {21:15} ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้นถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมือง และวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น {21:16} เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร กว้างยาวและสูงเท่ากัน {21:17} ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตราวัดของมนุษย์ ซึ่งคือมาตราวัดของทูตสวรรค์องค์นั้น {21:18} กำแพงเมืองนั้นก่อด้วยพลอยหยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ สุกใสดุจแก้ว {21:19} ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก ที่สองไพฑูรย์ ที่สามหินควอตซ์โปร่งแสง ที่สี่มรกต {21:20} ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง {21:21} ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ใสราวกับแก้ว

{21:22} ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมสสิยาห์ทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น {21:23} เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และพระเมสสิยาห์ทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น {21:24} บรรดาประชาชาติที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดาภคินีในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น {21:25} ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย {21:26} และคนทั้งหลายจะนำสง่าราศีและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในเมืองนั้น {21:27} สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพูดมุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมสสิยาห์เท่านั้นจึงจะเข้าไปได้